

TRĂM NĂM YÊU

THÁNH YÊU

- Edited by CP88 -

Truyện được đăng tại: <https://cp88blog.wordpress.com>

Mục lục

- Chương 1: Sáu Bức Cảnh Xuân
- Chương 2: Cô Cũng Biết Ngại?
- Chương 3: Tới Cửa Cầu Hôn
- Chương 4: Nỗi Loạn Lên Đì
- Chương 5: Ngang Nhiên Làm Anh Khó Chịu
- Chương 6: Bắt Đầu Màn Biểu Diễn Của Cô Đi
- Chương 7: Hôn
- Chương 8: Mang Cô Đi Mờ Mang Tâm Mắt
- Chương 9: Có Thể Không Chung Phòng Không?
- Chương 10: Đại Hôn
- Chương 11: Người Chị Dâu Tình Thần Không Tình Táo
- Chương 12: Nghĩa Vụ Của Cửu Phu Nhân
- Chương 13: Nốt Ruồi Nay, Tôi Thật Sự Có
- Chương 14: Mạng Đèn Mạng, Được Không?
- Chương 15: Ai Có Thể Chơi Được Ai!
- Chương 16: Vợ Chồng Đẹp Sức
- Chương 17: Cửu Gia, Anh Có Đánh Phụ Nữ Không?
- Chương 18: Chúng Con Còn Chưa Có Đặng Kí Kết Hôn
- Chương 19: Mấy Ngày Không Chạm Vào Cô Rồi
- Chương 20: Giấu Người Trong Nhà
- Chương 21: Không Ai Thương Hoa Tiếc Ngọc
- Chương 22: Mang Phụ Nữ Về Nhà
- Chương 23: Cô Là Cái Gì
- Chương 24: Chúng Con Muốn Sinh Em Bé Rồi
- Chương 25: Bạn Trai Của Cô Đâu, Chia Tay Rồi Sao?
- Chương 26: Tôi Là Vợ Anh Ta
- Chương 27: Có Chuyện
- Chương 28: Yên Tâm Vì Có Tôi Ở Đây
- Chương 29: Tâm, Có Chút Đau
- Chương 30: Món Quà Tạ Lễ Có Thâm Ý Khác
- Chương 31: Tại Sao Phải Cho Cô Ta Mặt Mũi?
- Chương 32: Phải Sớm Rời Khỏi Anh
- Chương 33: Ngầm Ngầm Mưu Tính Anh
- Chương 34: Lén Ngoại Tình Sau Lưng Tôi Hả
- Chương 35: Vô Lại
- Chương 36: Bắt Cá Hai Tay
- Chương 37: Cô Muốn Báo Thủ
- Chương 38: Bắt Gian Tại Trận
- Chương 39: Vết Thương Cũ Tái Phát
- Chương 40: Gọi Điện Khiêu Khích
- Chương 41: Dưỡng Cho Tốt Thân Thể Rồi Sinh Con
- Chương 42: Bảo Vệ
- Chương 43: Anh Cũng Vì Muốn Tốt Cho Cô

- Chương 44: Ôm Ngủ
Chương 45: Bệnh Án Bị Phát Hiện
Chương 46: Đâm Lao Phải Theo Lao
Chương 47: Bắt Nạt
Chương 48: Giáo Huấn
Chương 49: Hoàn Toàn Xé Toang Mặt Mũi Cô Ta Ra
Chương 50: Đôi Vợ Chồng Không Có Lương Tâm
Chương 51: Lại Một Cứu Ca Nữa
Chương 52: Nên Tìm Một Người Giống Như Chị Dâu Vậy
Chương 53: Rơi Vào Tròng
Chương 54: Hung Hăng Vạch Tội Qua Phát Sóng Trực Tiếp
Chương 55: Hai Mạng Đổi Một
Chương 56: Lo Lắng Cho Tôi Sao?
Chương 57: Thích, Vui Vẻ
Chương 58: Vết Nứt Trong Lòng
Chương 59: Phát ĐIÊN Nghiêm Trọng
Chương 60: Dẫn Cô Về Nhà
Chương 61+1: Hóa Ra Người Trong Lòng Anh.. Không Phải Cô (1)
Chương 61+2: Hóa Ra Người Trong Lòng Anh.. Không Phải Cô (2)
Chương 61+3: Hóa Ra Người Trong Lòng Anh.. Không Phải Cô (3)
Chương 61+4: Hóa Ra Người Trong Lòng Anh.. Không Phải Cô (4)
Chương 62: Đứa Bé Không Còn (Tận Mất Chứng Kiến Một Màn Làm Chết Tâm)
Chương 63: Vào Phòng Của Một Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 64: Không Sợ Anh Ta Nỗi Thú Tính Sao?
Chương 65: Vợ Của Anh, Anh Tự Sủng (Tuyển Tập Tiểu Cố Phản Nghịch)
Chương 66: Em Nhất Định Sẽ Chờ Anh (Hứa Hẹn Bị Phá Hỗng)
Chương 67: Cuốn Nhật Ký Bị Mang Ra Ngoài Ánh Sáng
Chương 68: Cận Ngụ Ðịnh, Anh Đề Cho Tôi Ði Ði
Chương 69: Cản Tôi Tác Thành Cho Hai Người Không?
Chương 70: Dẫn Cứu Gia Vào Đồn (Anh Có Thể Giúp Em Rời Khỏi Cậu Ta)
Chương 71: Bán Anh Cho Người Con Gái Khác
Chương 72: Cháy, Suýt Chút Nữa Mất Cô
Chương 73: Nhìn Cô, Trong Lòng Rất Đau
Chương 74: Đừng Có Hòng Dùng Cạm Bẫy Ôn Nhu Lừa Tôi Vào Trong!
Chương 75: Nâng Cô Lên Làm Nữ Vương
Chương 76: Hung Hăng Cắn Anh Bị Thương
Chương 77: Càng Ðau, Càng Hận
Chương 78: Cận Ngụ Ðịnh, Không Cần Phải Tiếp Tục Gạt Tôi
Chương 79: Muốn Ngủ Thì Nằm Đất Mà Ngủ
Chương 80: Mua Thuốc
Chương 81: Sau Khi Xong Việc Em Có Thể Uống Thuốc
Chương 82: Làm Mất Mặt Nhau
Chương 83: Vợ Chồng Ân Ái Cũng Chỉ Là Giả Tạo
Chương 84: Sắc Lang Ngay Bên Người
Chương 85: Mùi Vị Nói Chuyện Yêu Đương
Chương 86: Con Rẻ Cố Gia, Người Của Em
Chương 87: Cạm Bẫy Ái Tình
Chương 88: Vì Cô Mà Bị Thương

Chương 89: Cậu Ta Vĩnh Viễn Sẽ Không Yêu Em
Chương 90: Chân Tướng Thương Lục Phát ĐIÊN
Chương 91
Chương 92: Bùa Bảo Hộ Hôn Nhân Bị Phát Hiện
Chương 93: Cận Ngụ ĐÌNH, Cứu Tôi
Chương 94: Không Muốn Ở Lại Bên Cạnh Anh
Chương 95: Tân Tân, Sau Này Chúng Ta Hòa Thuận Mà Sống Được Không
Chương 96: Để Cho Một Cô Gái Thần Bí Vào Phòng
Chương 97: Rời ĐI
Chương 98: Không Tìm Được Cô Ấy, Không Từ BỎ
Chương 99: Cứu Gia Sinh Bệnh
Chương 100: Đi Lướt Qua Nhau
Chương 101: Bị Chính Thê ThảM
Chương 102: Về Nhà
Chương 103: Vẫn Là Người Mình Sao?
Chương 104: Cưỡng Hôn
Chương 105: Chơi Xấu
Chương 106: Cận Gia Có Người Mang Thai
Chương 107: Cô Ấy Nói Cô Ấy Yêu Tôi
Chương 108: Lần Đầu Biết Yêu
Chương 109: Đồ Vật, Chỉ Có Thể Mua Cho Vợ
Chương 110: Tôi Chỉ Ôm Một Cái Thôi, Nhất Định Không Sờ Loạn
Chương 111: Lộ Diện Người Đàn Ông Thần Bí
Chương 112: Người Thứ Ba Tỏ Tình
Chương 113: Điểm Ngộ Tại Quán Bar
Chương 114: Tân Tân, Không Phải Là Tôi Sắp Được Làm Cha Đó Chứ?
Chương 115: Làm Quen Một Chút, Tôi Là Chồng Của Cô Ấy!
Chương 116: Ké Ly Gián (Trước Đêm Cao Trào)
Chương 117: Té Ngã
Chương 118: Chân Tướng Từ Camera Giám Sát
Chương 119: Hoài Nghi Thương Kỳ
Chương 120: Sai Lầm Ban Đầu, Đau Khổ Về Sau
Chương 121: Em Đi ĐI
Chương 122: Cũng Đừng Gặp Lại
Chương 123: Anh Sẽ Cứu Tôi Sao?
Chương 124: Tiểu Cường Đánh Không Chết
Chương 125: Cận Ngụ ĐÌNH, Tôi Sẽ Cho Anh Ném Thủ Cái Gì Gọi Là Đau
Chương 126: Phượng Hoàng Niết Bàn, Để Bọn Họ Không Thể Bắt Nạt Cô Được

Nữa

Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2: Giờ Biết Khi Nào Trở Về - Rốt Cuộc Đã Gặp Lại
Em (Vị Tác Giả Mới Thần Bí)
Chương 2: Cận Ngụ ĐÌNH, Tôi Đã Kết Hôn Với Người Khác
Chương 3: Lúc Tổ Chức Lễ Cưới Phát Cho Anh Ta Cái Thiệp MỜI?
Chương 4: Em Và Chồng Em Ở Nhà Tôi??
Chương 5: Anh Muốn Cưới Ai Cũng Không Liên Quan Đến Tôi
Chương 6: Lấy Cách Của Chính MÌnh, Ăn Miếng Trả Miếng!!!
Chương 7
Chương 8: Trốn, Yêu Thương Vụng Trộm

Chương 9: Cô Ấy Ngủ Rồi

Chương 10: Vết Sẹo Trên Chân Của Em, Là Từ Đâu Tới?

Chương 11: Trong Lòng Tôi Sớm Đã Không Còn Anh

Chương 12: Thay Cô Trả Lại Mọi Nhục Nhã

Chương 13: Cô Lại Dám Làm Như Vậy Với Người Phụ Nữ Của Tôi?

Chương 14: Ở Ngay Trước Mặt Anh Liếc Mắt Đưa Tình

Chương 15: Thương Lực Tỉnh Táo

Chương 16: Lại Bị Thương (Được Được Được, Tất Cả Đều Nghe Theo Em)

Chương 17: Chồng Trước Mà Khoa Thương Như Thế Sao

Chương 18: Người Đàn Ông Thích Ăn Dưa Bở

Chương 19: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt Sau Khi Tỉnh Táo

Chương 20: Lần Thứ Hai Âm Mưu Gây Xích Mích, Trái Lại Còn Bị Dạy Dỗ

Chương 21: Thăm Dò Người Điện

Chương 22: Âm Mưu Bôi Nhọ Thanh Danh

Chương 23: Cửu Gia Bí Mật Bảo Vệ Sau Lưng

Chương 24: Chân Tướng Chuyện Tần Niệm (Hóa Ra Tất Cả Chỉ Là Đơn

Phương)

Chương 25: Đưa Anh Thiệp Cưới

Chương 26: Mau Tới Quyên Rũ Cửu Gia

Chương 27: Có Tân Tân, Em Có Hồi Hận Không?

Chương 28: Ác Mộng Trở Thành Sự Thật, Tận Cùng Thông Khổ

Chương 29: Ai Cũng Đừng Hòng Cướp Em Đi

Chương 30: Đích Thân Chăm Sóc

Chương 31: Tôi Muốn Hôn Em, Em Có Thể Tránh Sao?

Chương 32: Sự Khác Biệt Giữa Vô Tình Và Có Ý Giở Trò Lưu Manh

Chương 33: Bỏ Trốn

Chương 34: Tùng Bước Tính Toán, Được Voi Đòi Tiên

Chương 35: Sự Ôn Nhu Cuối Cùng

Chương 36: Gấp Rút Chạy Đến Lẽ Cưới

Chương 37: Tham Dự Đám Cưới Của Cô

Chương 38: Không Phải Cậu Ta Đến Đây Để Gây Chuyện Đó Chứ?

Chương 39: Tận Mắt Chứng Kiến Cô Trở Thành Vợ Người

Chương 40: Tôi Không Nghĩ Sẽ Chúc Phúc Cho Em

Chương 41: Oán Cô, Nhưng Vẫn Phải Cứu Cô

Chương 42: Tìm Được Người Làm Chứng Quan Trọng Nhất

Chương 43: Em Vốn Không Quên Được Tôi

Chương 44: Bị Thương Vì Cô

Chương 45: Thăm Dò (Anh Có Khỏe Không?)

Chương 46: Xin Hãy Cứu Tôi, Mang Tôi Đi Đì

Chương 47: Cách Tụ Cứu Tốt Nhất Là Kéo Anh Cùng Xuống Nước

Chương 48: Nỗi Giận Đùng Đùng Tim Đến Tận Cửa

Chương 49: Người Tôi Hận Là Anh, Không Liên Quan Đến Chị Ấy.

Chương 50: Tôi Nghĩ, Tôi Yêu Em

Chương 51: Tôi Là Lốp Xe Dự Phòng Của Em Đó À?

Chương 52: Muốn Thịt

Chương 53: Người Đàn Ông Đột Nhiên Xuất Hiện Ngoài Cửa Phòng

Chương 54: Chú Đây Là Đang Học Người Làm Chuyện Vụng Trộm

Chương 55: Có Cần Người Mang Thai Hộ Không?

- Chương 56: Trốn Trong Chăn
Chương 57: Sắc Đẹp Của Anh Lại Gây Họa Rồi
Chương 58: Đừng Đánh Người Phụ Nữ Của Tôi
Chương 59: Khiến Anh Ta Vĩnh Viễn Không Thể Quay Lại
Chương 60: Anh Ta Không Thỏa Mãn Được Tớ
Chương 61: Ghen
Chương 62: Cho Em Một Niềm Vui Bất Ngờ
Chương 63: Trốn Thoát
Chương 64: Bị Người Thân Cận Nhất Bán Đứng
Chương 65: Đồng Tâm
Chương 66: Còn Không Bằng Một Tên Nhóc
Chương 67: Rơi Xuống Vách Núi
Chương 68: Sóng Chết Không Rõ
Chương 69: Quả Phụ
Chương 70: Chúng Ta Trở Về, Có Được Không?
Chương 71: Lời Đồn Có Thể Hại Chết Người
Chương 72: Từng Bước Ép Sát
Chương 73: Có Anh Chống Lưng
Chương 74: Vậy Em Báo Đáp Tôi Đi
Chương 75: Lại Là Tai Nạn Xe Cộ
Chương 76: Đau Lòng Muốn Chết
Chương 77: Bón Ăn
Chương 78: Hung Hăng Giáng Cho Một Cái Tát
Chương 79: Trước Đây Là Cứu Phu Nhân, Sau Nay Chưa Biết Chừng Sẽ Lại Là
- Vậy
- Chương 80: Em Vừa Đánh Vào Đâu Đây?
Chương 81: Học Trộm Cách Tìm Vợ Về
Chương 82: Bị Bán Đứng
Chương 83: Cô Ấy Không Quan Tâm Tôi
Chương 84: Bai Lộ
Chương 85: Nhất Quyết Không Cho Đi
Chương 86: Đã Từng Yêu, Thị Chính Là Bây Giờ Vẫn Còn Yêu
Chương 87: Nụ Hôn Triền Miên
Chương 88: Cướp "Sắc"
Chương 89: Cứu Gia Rất Tức Giận, Hậu Quả Thực Nghiêm Trọng
Chương 90: Vì Không Yên Tâm, Nên Đến
Chương 91: Ác Già Ác Báo
- Quyển 3 - Chương 1: Quyển 3: Trái Tim Ngục Tù - Rất Lo Lắng Cho Anh
Chương 2: Chào Tạm Biệt Quá Khứ
Chương 3
Chương 4: Em Là Ngục Tù Của Trái Tim Tôi
Chương 5
Chương 6
Chương 7: Cứu Gia Đi Xem Mắt
Chương 8: Không Muốn Anh Đói Tốt VỚI Người Phụ Nữ Khác
Chương 9
Chương 10: Chính Là Tôi Không BỎ Được Em Đó, Vậy Thị Đã Sao?
Chương 11: Thỏa Thuận Trước Hôn Nhân

Chương 12: Lừa Cô Về Tòa Nhà Tây
Chương 13: Nơi Nào Cũng Có Anh
Chương 14: Thùa Cơ Hôn Nhe
Chương 15: Mất Tích
Chương 16
Chương 17: Phương Thức Trừng Phạt Làm Tan Nát Cõi Lòng
Chương 18: Gặp Lại, Chi Bằng Không Gặp (1)
Chương 19: Gặp Lại, Chi Bằng Không Gặp (2)
Chương 20: Chủ Động Hẹn
Chương 21: Chúng Ta Sau Nay Thường Xuyên Gặp Nhau Được Không?
Chương 22: Quà Tặng Riêng Cho Anh
Chương 23: Anh Bệnh Rồi
Chương 24: Giúp Anh Đì Ra
Chương 25: Đêm Nay Không Đi Có Được Không?
Chương 26: Người Đàn Ông Nay Thật Kien Nhẫn
Chương 27: Tân Công Bằng Tình Cảm
Chương 28: Tôi Qua Không Phải Tôi Chủ Động
Chương 29: Về Một Nhà
Chương 30: Lôi Kéo Người Phạm Tội
Chương 31: Ôm Người Về Nhà Vẫn Là Phương Pháp Hữu Hiệu Nhất
Chương 32: Hai Đứa Cứ Về Với Nhau Đi!
Chương 33: Đùa Với Lừa
Chương 34: Ăn Cỗ Sạch Sành Sanh
Chương 35: Khi Nào Cưới?
Chương 36: Hỏi Cưới
Chương 37: Danh Chính Ngôn Thuận Vào Cửa
Chương 38: Có Phải Trong Bụng Đã Có Thêm Một Sinh Mệnh Khác?
Chương 39: Cầu Hôn
Chương 40: Được, Em Đóng Ý
Chương 41: Kết Hôn Cũng Chỉ Có Một Lần
Chương 42: Nhất Định Phải Giữ Lại Đứa Con
Chương 43: Vì Yêu Nên Thỏa Hiệp
Chương 44: Có Thể Trả Hàng Hay Không?
Chương 45: Yêu Em Đến Nghiện Rồi
Chương 46: Cửu Phu Nhân Có Thai Rồi! !!
Chương 47: Tình Yêu Đẹp Nhất (Đại Kết Cục - Thượng)
Chương 48: Em Yêu Anh, Anh Biết (Đại Kết Cục - Hạ)

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Sáu Bức Cảnh Xuân

Dịch: Qiu Xian

Lúc Cố Tân Tân từ trên giường ngồi dậy, còn chưa kịp liếc nhìn mình trong gương trang điểm, cô chân nam đá chân chiêu, dép cũng chưa mang, trực tiếp mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

"Ai vậy!"

Tiếng chuông cửa vẫn đang reo, một khắc cũng không ngừng, ồn ào khiến đầu người ta muôn căng lên.

Trên trán Cố Tân Tân vẫn còn đội hai cái tai thỏ, đó là do tối hôm qua đội băng đô lên để rửa mặt nhưng quên tháo xuống, cô bước nhanh tới cửa, một tay nắm lấy mở cửa ra, "Ai?!"

Cô còn ngái ngủ, mắt còn chưa kịp mở, đột nhiên bả vai bị người ta đẩy một cái, hai người đàn ông thân thể cường tráng chen vào trong, cô bị dọa đến một chút buồn ngủ cũng không còn, "Cướp, ăn cướp?"

"Cố Tân Tân?" Một giọng nam biếng nhác đi cùng với tiếng đóng cửa truyền đến tai cô, Cố Tân Tân nhìn thấy một bóng dáng cao to thu cả vào trong tầm mắt, cô cũng không biết là nên thừa nhận hay phủ nhận, "Các người là ai hả?"

"Cố mỹ nữ?" Đôi phuơng bước lên phía trước, cẩn thận quan sát cô vài lần, một giọng mỉa mai rõ ràng lại còn hiện rõ trên chân mà

anh ta, "Cô phải có bao nhiêu tự tin, mới đặt cho mình cái bút danh như vậy?"

"Nếu như anh vẫn không nói mình là ai, tôi sẽ báo cảnh sát đó."

"Cận Ngụ Đình."

"Cái gì?" Cố Tân Tân thực sự nghi ngờ là mình nghe lầm rồi, "Cận Ngụ Đình?"

"Cái tên này, cô phải không xa lạ gì chứ."

"Đừng nói đùa nữa, haha——" Cố Tân Tân khua tay xuồng, cười đến khéo miệng cứng đơ, nhưng ba người đàn ông trước mặt người nào người nấy vẫn lạnh lùng, khéo miệng cô bắt đầu run rẩy, "Anh thật sự tên là Cận Ngụ Đình?"

Cố Tân Tân nhịn không được đưa mắt quan sát người đàn ông cạnh mình, lông mày anh ta kiêu căng giương cao, trong đôi mắt sắc bén lộ ra vẻ thư thái, dáng người cao gầy rắn rỏi, ngũ quan tinh xảo hợp lại với nhau, không có tí góc chết nào, Cố Tân Tân nhịn không được bước lui lại phía sau, "Anh..... Anh từ trong truyện tranh bước ra sao?"

"Ngu ngốc." Người đàn ông bỏ lại 2 chữ, nhấc đôi chân dài trực tiếp bước vào phòng ngủ của Cố Tân Tân.

Cô vội vàng đuổi theo, nhưng nghĩ tới mình là một cô gái, cô nhanh chóng dừng lại đứng ở cửa phòng, Cận Ngụ Đình kéo cái ghế ở bàn máy tính của cô qua, anh ngồi xuống, trực tiếp gác chân thon dài lên giường Cố Tân Tân.

"Trảm Nam Sắc, bộ truyện tranh này, là cô vẽ phải không?"

"Phải."

Người đàn ông lấy điện thoại từ trong túi ra, mở trang web, thân thể cao lớn dựa về phía sau, ngón tay vô thức bấm nhẹ xuống mặt sau điện thoại, "Cận Ngụ ĐÌnh, người cao 1m85, nặng 74kg, cơ bụng 8 múi, cơ ngực kinh người, biệt danh: Cấm Dục ĐÌnh, Cận Dục ĐÌnh."

Chỗ thái dương Cố Tân Tân rỉ ra mồ hôi lạnh, vội tiếp lời, "Đó là nhân vật trong truyện của tôi."

Đôi mắt diều hâu sắc bén của Cận Ngụ ĐÌnh quét về phía cửa phòng của cô, "Truyện tranh nữ chính là Cố Tân Tân, làn da trắng dễ nhìn, ngực to có não, hồn như tắt cả ưu điểm đều tập trung trên người cô, mà đối với việc xây dựng nam chính, cô lại không có tí tâm tư và lao lực gì..... A". Người đàn ông cười nhạt thành tiếng rất rõ ràng, miệng tràn đầy khinh thường, "Nếu không phải truyện của cô nổi tiếng rồi, tôi vẫn còn không biết cô dám lấy tôi ra đùa bỡn, ai cho cô mượn lá gan này!"

Cố Tân Tân còn đang mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, chân trần, toàn bộ tóc bị quần sau trán, tai thỏ nhỏ trên đỉnh đầu cũng đã bị lệch, "Cái tên này là do tôi sáng tác ra, tôi cũng không biết anh mà."

"Còn phải cho cô xem thử chứng minh thư của tôi sao?"

Cố Tân Tân rụt cổ lại, mắt nhìn về phía sau, hai người đàn ông kia giống như mòn thần* tựa như đâm tại đó, "Tôi thật sự không biết trong hiện thực còn có một người trùng tên họ với nam chính của tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa một cánh tay ra, bỗng nhiên giơ ngón tay lên về phía cô ngoắc lại.

Cô như pho tượng thô đứng bất động ở đó, người đàn ông sau lưng thấy thế, bàn tay to như tay gấu đẩy về phía trước, "Vào đi"

Cố Tân Tân bất ngờ không kịp phòng bị bỗn nhào về phía trước, suýt chút nữa té ngã lên giường, cô thật vất vả giữ vững gót chân, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi ở phía trong cái ghế bàn máy tính, ánh mắt nhìn lên cao, hai tay đan lại, tầm mắt di chuyển trên người cô từng chút một. Người đàn ông mặt trầm như nước, khép miệng hơi nhếch lên, "Trong cuốn truyện tranh đó, tôi nhìn vào ánh mắt cô, cứ như là đang cởi quần áo của cô, từng cái từng cái một cho đến khi cởi sạch, cô lại nhìn đôi mắt tôi lần nữa xem, như vậy có đủ thể hiện không?"

Khuôn mặt nhỏ trăng nõn của Cố Tân Tân nóng lên, "Ai.....ai cũng không thể cam đoan, nhân vật mình sáng tác sẽ không trùng tên trong thực tế, hơn nữa tôi cũng đã nhận lỗi với anh rồi, rốt cuộc anh muốn tôi làm thế nào?"

"Hiện tại tôi đã nổi tiếng hơn nữa rồi, cô cảm thấy xin lỗi có ích không?"

"Nhưng tôi cũng không thể giữa chừng đem tên nam chính sửa lại mà."

"Đăng truyện liên tiếp như vậy, nghĩ tình tiết rất vất vả phải không?"

Cố Tân Tân vội vàng gật đầu, bộ dạng nhỏ nhắn đó, muôn bao nhiêu thành khẩn liền có bấy nhiêu thành khẩn, "Đúng, đúng, vô cùng vất vả."

"Vậy được, tôi nghĩ giúp cô một tình tiết, cô vẽ nó ra."

"Cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh giơ cánh tay lên vẫy xuống, Cố Tân Tân nghe tiếng đóng cửa truyền đến trong lỗ tai, cô lập tức cảm thấy không ổn, "Anh có tin là tôi sẽ báo cảnh sát không?"

Người đàn ông liếc xéo cô một cái, "Hôm nay tôi ngay tại đây quan sát cô, cô phải đem tình tiết này vẽ ra hoàn chỉnh đăng lên trên mạng, tôi sẽ không truy cứu chuyện cái tên này nữa."

"Tình tiết gì?"

"Trên giường."

"Cái gì?!" Cố Tân Tân suýt chút nữa hét lên thành tiếng, cả người cô lùi về phía sau, mà cẳng chân bất ngờ đụng vào mép giường, trọng tâm không vững, cả cái mông ngồi xuống giường.

Tầm mắt người đàn ông nhìn thẳng về phía cô, "Lại không phải tôi cùng cô lên giường, cô kích động như vậy làm cái gì?"

"Trong truyện cũng không được, tình tiết còn chưa tới cái bước "kia", độc giả sẽ chửi tôi chết mất."

"Đó là chuyện của cô, cô đem tôi vẽ thành một người một lòng một dạ đối với cô lại còn là kiểu hình tượng thâm tình, nhẫn nhịn, đã như vậy rồi, lên giường "khao" tôi một chút không được sao?"

Cố Tân Tân không ngờ rằng phía trước còn có một cái hố sâu đang chờ cô nhảy vào, cô đương nhiên là từ chối 10 vạn lần. "Anh nếu như cảm thấy nuốt không trôi cục tức này, anh có thể đi kiện tôi, tôi tiếp nhận."

"Tôi không kiện cô, tôi đương nhiên biết pháp luật sẽ không đứng về phía tôi."

Vẻ đắc ý ẩn trong mắt Cố Tân Tân hiện lên, cô nhìn ra được người đàn ông đối diện không dễ chọc, "Đã như vậy, anh xem anh có phải là....."

Có thể đi được chưa! Chung quy cô là một cô gái, nếu để hàng xóm nhìn thấy như vậy thì làm sao được?

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh như chim ưng khóa chặt không tha trên người cô, vì bộ truyện tranh chẳng ra gì này, anh đã bị những người bạn xấu xa kia cười cả một buổi tối.

Bên trong những câu chữ kinh điển đó, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn lướt qua 1 cái liền muôn nôn.

Người đàn ông lật lại điện thoại lần nữa, mở trang web ra là có thể tìm thấy trang truyện đó, anh ấn mở một chương truyện trong đó, đem điện thoại đưa về phía Cố Tân Tân. Cô ngoan ngoãn phối hợp, mắt chăm chú nhìn, lại không nghĩ người đã đỗ mồ hôi lạnh.

Cái hình tượng đó cô sửa đi sửa lại, đúng là đã vẽ rất lâu, cũng xem như là xuất hiện trong tất cả các tình tiết tính đến bây giờ, tiêu chuẩn lớn nhất của một người rồi, anh ta thế nào lại cứ chọn trùng một trang này chứ?

Cận Ngụ ĐÌnh ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chằm chằm vào cô, "Cô biết "kích cỡ" của tôi?"

Cô cũng là người trưởng thành, đương nhiên nghe hiểu được ý tứ của lời nói này, nhưng cô chỉ có thể giả ngây giả dại, "Cái, cái gì?"

Ngón trỏ của Cận Ngụ ĐÌnh chạm nhẹ lên màn hình, nữ chính trong truyện tranh của Cố Tân Tân ngồi trên lưng của nam chính, phần đũng quần của anh bị phác họa ra phần "trọng điểm", lướt tiếp là có thể nhìn thấy vị trí mấu chốt, "Đây là cô vẽ thì phải?"

Cố Tân Tân ngậm chặt miệng không nói.

"Cận Ngụ ĐÌnh dục hỏa đốt người *, lại bị nữ chính đẩy ra, cô ngược lại đem bản thân mình khắc họa rất thanh cao, dát vàng lên mặt."

Cố Tân Tân xấu hổ, không dễ dàng gì để mình thành nữ chính, tất nhiên cái gì cũng phải là tốt nhất rồi, nhưng cô không ngờ rằng

bộ truyện tranh này lại được bạo hồng.

"Đề nghị vừa rồi của tôi cô dường như không thể tiếp nhận, tôi sẽ đem những nội dung này in ra, cho người đi đến chỗ làm của cha mẹ cô dán lên, còn có nhà hàng xóm ở lầu trên, lầu dưới của cô, mỗi người đưa một bản, đã muôn nỗi tiếng, vậy thì mọi người cùng nhau nói."

"Đừng!"

Cận Ngụ ĐÌnh không nhanh không chậm nhìn xung quanh, "Cô đồng ý hay là không đồng ý?"

"Tôi cũng đã nói rồi, tình tiết chưa tới..... như vậy quá đột ngột."

"Tôi quản cô nhiều như vậy." Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, bàn tay chế trụ cổ tay Cố Tân Tân đem cô kéo đến trước bàn, máy tính của cô đang mở, người đàn ông không có nhiều kiên nhẫn như thế, anh kéo cái ghế qua, để Cố Tân Tân ngồi xuống, "Vẽ!"

Cô cảm thấy mình giống như bị cưỡng ép, điện thoại không ở bên người, lại không thể báo cảnh sát, "Vậy tôi từ từ vẽ, trước tiên để tôi nghĩ xem tình tiết quá độ thế nào."

"Không cần quá độ, trước tiên vẽ cái giường."

Cố Tân Tân cầm bút trong tay, mắt đảo qua đảo lại nhìn xung quanh, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi gần mép bàn, dùng điện thoại của mình bấm ra một con số, Cố Tân Tân vểnh tai lên nghe lén.

"Alô, cậu đến Phong Thượng Hải Ngư quán rồi? Những thứ đó đều in ra rồi chứ? Vậy được, cậu đứng ở cửa, tới một vị khách cậu cứ phát một bản....."

"Đừng!" Cố Tân Tân vội vàng muốn giựt điện thoại lại, cô một tay chống trên đùi Cận Ngụ ĐÌnh. "Tôi nghe anh mà, tôi vẽ ngay đây!"

"Đợi điện thoại của tôi đi." Người đàn ông nói, rồi cúp điện thoại, Cố Tân Tân khóc không ra nước mắt, xem ra anh ta thật sự không dọa cô, Phong Thượng Hải Ngư quán chính là nơi mẹ cô làm việc.

Ánh mắt Cận Ngụ Đình rơi xuống trên tay cô. "Có phải trước khi vẽ, cô còn muốn sờ trước một lần mới có thể có linh cảm phải không?"

Cố Tân Tân sợ đến vội vã rút tay về, cô nắm chặt bút trong tay, bắt đầu phác họa trên bảng vẽ, rất dễ dàng vẽ ra ngay một cái giường, người đàn ông nghiêng người mắt nhìn chằm chằm, "Vẽ tôi với cô, không cần mặc quần áo."

Cố Tân Tân nhắm tầm mắt lại, Cận Ngụ Đình thấy cô không động đậy, nhíu mày hỏi. "Không chịu?"

"Tư thế nào?" Cô kìm néo rất lâu, cuối cùng rặn ra câu nói này.

Người đàn ông bật cười, trong giọng nói nồng lên một chút mờ ám, "Nam trên nữ dưới."

Cỗ tay Cố Tân Tân phát run, "Anh có thể ra ngoài chờ không?"

"Cô tốt nhất tranh thủ thời gian vẽ, nhân lúc trước khi cha mẹ cô trở về hoàn thành."

Cô hạ thấp bàn tay, mới đầu vẽ rất nhanh, nhưng càng về sau, cô càng không biết nên vẽ như thế nào, bởi vì liên quan đến "bộ phận quan trọng", bên cạnh còn có một người đàn ông xa lạ nhìn chằm chằm, sau lưng cô mồ hôi lạnh đầm đìa, "Tôi có thể vẽ cái chăn không? Độc giả có thể hiểu được thì tốt..."

"Không được."

"Bộ phận mấu chốt, tôi..... tôi không biết vẽ."

"Tại sao?"

Còn có thể tại sao chứ! Bởi vì chưa thấy qua thõi! Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân đỏ bừng, hai tay Cận Ngụ ĐÌnh ôm vai cười nói, "Không có kinh nghiệm có phải không?"

"Tôi thật sự không vẽ được."

"Có cần lộ ra vật thật cho cô tham khảo không?"

"Anh — —"

Cận Ngụ ĐÌnh chống một tay hướng về phía cái bàn, "Đừng có ở đây mặc cả với tôi, cô nếu vẽ không được, chúng ta sẽ làm thật, đem bản in hình người thật đăng lên mạng đi, thế nào?"

"Anh biến thái!"

"Khen hay lăm, biết tôi biến thái cô còn dám nghĩ những thứ biến thái như thế với tôi?"

Cố Tân Tân bị uy hiếp không còn cách nào khác, đành phải tiếp tục vẽ, miễn cưỡng cũng xem như là vẽ được, cô "lên trình" háo sắc, cảm thấy mình mỗi một lần hít thở đều nóng kinh hồn, "Được rồi."

"Một bức vẽ thế nào cũng không đủ, vẽ thêm mấy bức nữa, mỗi một tư thế vẽ một lần đi, nằm, quỳ, phía trước, phía sau, đứng, ôm....."

"Tôi không vẽ!"

"Chỗ làm việc của ba cô, xem như là đơn vị hành chính sự nghiệp chứ? Nếu không thì tôi cho người đến chỗ của ông ấy?"

Cố Tân Tân cắn chặt răng, cô cúi đầu xuống tiếp tục, càng không dám kéo dài thời gian, chưa từng ăn thịt heo còn chưa từng thấy qua heo chạy sao? Cảnh dưới ngòi bút của cô bắt đầu chuyển đổi,

cuối cùng hình ảnh dừng trên bệ cửa sổ, đây đã là cái tư thế thứ sáu cô vẽ rồi.

Lên màu xong, khuôn mặt nhỏ của cô tái mét, "Cái này cuối cùng đã được rồi chứ."

"Một chữ cũng không có, nhìn xem thật khó chịu, thêm chữ."

"Không có tình tiết, thêm chữ gì đây?"

"Vậy thì thêm vào tiếng kêu la, toàn bộ ghi là "a"."

Khóe miệng Cố Tân Tân giật nhẹ, một cơn buồn nôn, nhưng vẫn là ngoan ngoãn viết thêm toàn bộ "a a a" cho cô gái trong truyện.

"Đăng lên."

Ngón tay cô bắt đầu run rẩy, có lẽ cái này vừa đăng lên, cô chắc sẽ xong đời luôn. Trảm Nam Sắc đăng liên tiếp cho tới hôm nay, thành tích không tầm thường, cô đây là không phải tự cắt đứt tiền đồ sao?

Cận Ngụ Đinh thấy cô bất động, đột nhiên đứng dậy, thân thể cao to đứng sau lưng Cố Tân Tân, anh cúi người, hai tay chống xuống, đem cả người cô vây trong ngực mình, "Đừng thách thức sự nhẫn耐 của tôi, tôi cũng không giống Cận Ngụ Đinh trong truyện, tôi sẽ "ăn" cô, nhất là phụ nữ."

Đôi tai Cố Tân Tân nóng bừng lên, cô đành phải đăng nhập vào trang web, lúc đăng lên, ngón tay cứng đờ ngừng lại nửa ngày, Cận Ngụ Đinh thấy thế, bàn tay hơi mát đè lên mu bàn tay của cô, đem ngón trỏ của cô đè xuống một chút.

Một vài bức "xuân sắc" khó coi kia, ngay lập tức như vậy mà đăng lên trang web.

*Môn thần: được hiểu là thần giữ cửa, là tranh hộ pháp được dán trên cánh cửa. Các vị thần này thường đi theo cặp, phải đổi mặt nhau, mỗi vị thần có cầm cây đao hoặc đại loại như thế.

*Dục hỏa đốt người: thời điểm dục vọng rất mạnh, như có lửa thiêu đốt chính bản thân mình, cảm thấy miệng lưỡi khô, muốn phát tiết.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Cô Cứng Biết Ngại?

Dịch: Qiu Xian

Sau lưng Cố Tân Tân cứng đờ, hơi thở của người đàn ông phả trên đầu cô.

Truyện này của cô trong một đêm trở nên nổi tiếng, bị dán lên Hồng Văn Quán, không cần biên tập duyệt.

*Hồng Văn Quán: tác giả nói đây là một loại tiểu thuyết hoặc truyện tranh, giống như tiểu thuyết thì phân thành ngôn tình, huyền huyễn, viễn tưởng, bla bla...

Trong lòng Cố Tân Tân thầm kêu xong rồi xong rồi, bước chân vô thức lùi về sau, cả người lùi vào 1 bộ ngực rắn chắc, một cái ôm có lực, cô đã quên là Cận Ngụ Đinh vẫn còn phía sau mình.

Cô thẳng lưng không động đậy, vậy mà anh ta còn không chịu đi, hơi thở như lưỡi rắn đến bên tai Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân rủ tầm mắt xuống, ánh mắt rơi xuống trên đôi bàn tay đang chống trên mặt bàn của anh, khớp xương rõ ràng, vừa mảnh vừa dài, tay áo màu trắng vừa vặn ôm lấy cổ tay anh.

"Tôi đã vẽ xong những gì mà anh yêu cầu rồi."

Bên tai nóng lên, đôi môi mỏng của anh kè sát tai cô, cổ Cố Tân Tân rụt lại, toàn thân nóng bừng lên.

"Vẽ xong, thì coi như xong rồi sao?"

Cô nuốt xuống cổ họng, giọng trầm thấp gợi cảm vô cùng, Cố Tân Tân vội đi về phía trước, bụng dưới cảm thấy không thoải mái, cô thế nào cũng không ngờ được lá gan người đàn ông này lại lớn như vậy, lại động tay động chân với cô!

Bản gốc là Tiếng loa Sub: loại loa tạo tiếng bass, ý tác giả muốn ví giọng nam chính giống tiếng loa này.

"Anh tự trọng đi!"

"Ngủ cũng ngủ rồi, ngại cái gì?"

Một tay Cố Tân Tân xiết chặt, "Anh đừng có nói bậy."

"Nhiều tư thế như vậy, lại do một tay cô vẽ ra."

Cô thở dốc, biết Cận Ngụ Đinh có thể mang người đến cửa nhà cô, nhất định là người không dễ chọc. "Vậy anh còn muốn thế nào?"

Mở trang chủ ra, ngón tay Cận Ngụ Đinh đặt trên con chuột, nhấn vào khu vực để lại bình luận.

Cố Tân Tân liếc một cái, khu bình luận bùng nổ rồi!

"Cái gì cũng có thể xảy ra nha! Chúa ơi, thật mạnh bạo!"

*Bản gốc là 活久见: sống lâu rồi thì chuyện gì cũng có thể thấy được, thể hiện sự bất ngờ với sự việc đã xảy ra.

"Tác giả điên rồi! A a a a! Làm sao đây, kích động quá, tôi muốn chụp màn hình lại!"

"Cố mỹ nhân không phải là bị người ta đưa lên giường rồi chứ? Ôi ôi, rất nhiều tư thế tôi chưa thử qua đâu....."

Mũi Cố Tân Tân nóng lên, suýt nữa phut máu mũi.

Fan cuồng của cô bình luận thảng một câu "Nam chính thật lớn!"

Phía dưới là một dãy dài các câu trả lời, "Kích thước kinh người, thành thạo điêu luyện, thoái mái lật Tân Tân."

Hừ!

Cố Tân Tân khóc không ra nước mắt, về sau cô còn mặt mũi nào ở cái giới truyện tranh này?

Bên tai truyền đến giọng mỉa mai lạnh lùng, Cận Ngụ ĐÌnh buông tay ra, "Đừng để tôi phát hiện sau lưng cô giở trò gì, nếu không....."

Âm cuối bị kéo ra rất dài, Có Tân Tân vội vàng gật đầu.

Cận Ngụ ĐÌnh không ở lại lâu, anh nâng chân thon dài lên đi ra ngoài, tới khi tiếng đóng cửa truyền đến tai cô, lúc này Cố Tân Tân mới cảm thấy lại truyền đến một bầu không khí ngưng trệ.

Còn chưa bót cẳng thảng, tiếng QQ vang lên, chủ biên đã gửi liền 10 tin nhắn.

Cố Tân Tân vội kéo ghế ra ngồi xuống.

"Cố mỹ nhân, lá gan của em lớn thật, kiểu tình tiết này mà cũng dám vẽ, trên mạng càn quét mọi loại tranh ảnh đồi trụy đó."

Cố Tân Tân cũng sợ chứ, nhưng cô cũng không thể nói sự thật được, ngón tay cô rất nhanh đặt trên bàn phím gỗ, "Em không cần thận đã đem những bản thảo được lưu trước kia đăng lên....."

"Chị lập tức liên hệ với biên tập, tạm thời khóa lại tình tiết hôm nay của em, em tranh thủ thời gian vẽ lại đi....."

Cố Tân Tân do dự tiếp, tên biến thái đó nếu phát hiện cô sửa lại nội dung, có thể bỏ qua cho cô sao?

Trong đầu cô có một ý tưởng, lập tức gõ ra, "Trước tiên khóa hết toàn bộ đi, em đổi tên nam chính, còn tình tiết hôm nay, để em nghĩ xem làm thế nào để vòng trở lại."

"Đổi tên nam chính? Tại sao?"

"Lát nữa giải thích với chị sau."

Chủ biên gửi cái biểu tượng OK, không quá mười phút, "Trảm nam sắc" bị khóa toàn bộ truyện.

Cô chỉ cần sửa lại tên nam chính, thì Cận Ngụ Đình không đến mức tìm cô gây sự nữa chứ?

Cố Tân Tân mở bảng vẽ, tên còn chưa kịp đổi, thì thấy trang chủ có tin mới hiện lên.

Cô nhấn mở ra xem, "Trảm nam sắc" lại bị mở ra rồi.

Cố Tân Tân lập tức đi tìm biên tập, biên tập mặt cũng ngốc luôn, "Tôi thầm vẫn nói là ý của tổng thanh tra, ghê thật, Cố mỹ nhân em có phúc thật nha, ngày mai đợi lượt theo dõi tăng vọt đi."

*Bản gốc là 订阅 giống như nút subscribe trên Youtube

"Ý gì vậy? Loại nội dung này cũng có thể qua?"

"Lão đại đã nói rồi, bật đèn xanh cho em."

Cố Tân Tân xem xét lại, lập tức phát hiện có gì đó không bình thường, vốn là trước khi đăng truyện còn có thể sửa chữa chương tiết, nhưng giờ chức năng này lại bị khóa.

Trong lòng cô hồi hộp, một bức ảnh chụp màn hình gửi đi, "Tôi muốn sửa lại tên nam chính....."

"Không được đổi, từ giờ trở đi, cô chỉ có thể đăng lên, không thể sửa đổi."

Cố Tân Tân vừa nghe xong, tưởng chừng sắp điên mất, "Tại sao?"

"Tôi vừa hỏi thăm, lão đại nói là lý do hệ thống, còn về việc khi nào có thể thay đổi, không nói chính xác....."

Đương nhiên là Cố Tân Tân không hề biết bên trong có người đang ngầm ngầm giở trò.

Suốt cả ngày, cô đều trải qua trong thấp thỏm lo âu, khu bình luận bị bao phủ bởi hàng ngàn phần bình luận, có người nói tình tiết bất ngờ quá, nối liền nhau không hay lầm, chuẩn bị bỏ truyện.

Cô tự mình đào hố, có quỳ cũng phải nhảy xuống.

Cố Tân Tân gần như cả đêm không ngủ, mới vẽ xong nội dung đổi mới, biện pháp giải quyết tốt nhất chính là coi như một cơn mơ đi, cô chỉ lo lại chọc đến Cận Ngụ Đinh, cho nên giấc mộng xuân này chỉ có thể đổ lên đầu nữ chính.

Hôm sau, cô thật không dễ gì từ trong chăn bò dậy, liền xem bình luận, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, bọn họ còn có thể chấp nhận loại tình tiết như thế này.

Giữa trưa thì cô ở nhà một mình, Cố Tân Tân đói đến nỗi bụng kêu ùng ục, định đi xuống mua đồ ăn.

Cắt chìa khóa và điện thoại rời ra ngoài, đối diện tiểu khu có nhà bán miến bò khá ngon, Cố Tân Tân đứng ở giao lộ đợi đèn đỏ để băng qua đường.

Bỗng nhiên bên cạnh có một giọng nam lên tiếng, "Cố tiểu thư, Cửu gia có lời mời."

Cái quái gì vậy? Cố Tân Tân nghiêng đầu qua đưa mắt nhìn người đàn ông xa lạ bên cạnh, "Cửu gia? Tôi không có quen."

"Cô có thể gặp mặt Cửu gia, là phúc kiếp trước mà cô đã thắp nhang cầu nguyện, tu luyện được."

Cố Tân Tân cảm thấy chắc chắn đầu óc người này có vấn đề, cô không kiên nhẫn lạnh mặt xuống. "Không gặp."

"Vậy được, để tôi thay đổi danh xưng, là Cận tiên sinh, cô gặp hay là không gặp?"

Đèn tín hiệu nhấp nháy màu xanh, Cố Tân Tân nghe thấy chữ Cận này, ba chân bốn cẳng chạy đi ngay, người đàn ông sững sốt không kịp phản ứng lại. Cô thở hổn hển chạy đến đường quốc lộ đối diện, cùng lúc đó, một chiếc xe màu đen sang trọng đánh tay lái ở chỗ rẽ, thì dừng phía sau cách cô không xa.

Ở ghế sau, Cận Ngụ Đình nhắm mắt nghỉ ngơi, hai ngón tay thon dài đặt giữa trán day nhẹ.

Tài xế dè dặt hỏi, "Cửu gia?"

"Nói nhiều làm gì, trực tiếp xách cô ta qua đây!"

"Vâng."

Tài xế đẩy cửa xe ra, đi mấy bước tới sau lưng Cố Tân Tân, cô còn tính chạy, nhưng lại bị hắn nắm chặt lấy cổ tay, mạnh mẽ kéo qua mấy bước.

"Thả tôi ra, tôi kêu lên đó, cứu tôi với — —"

Lái xe mở cửa ra, Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ Đình ngồi bên trong, đúng là loại xe xa xỉ, một đôi chân thon dài nâng nhẹ lên, phong thái thanh thoát. Chỉ là anh ta không nói câu nào, nhìn chung toàn bộ đều lộ ra vẻ lạnh lùng không dễ gần, Cận Ngụ Đình mặt hơi nghiêng sang, trong mắt dường như có mây đen bao phủ, giọng nói càng giống như ngâm dưới một lớp băng. "Chạy cái gì?"

"Đây là đường quốc lộ, anh đừng làm bậy."

"Nếu tôi muốn làm bậy, trên quảng trường này không người nào dám cản tôi." Mắt anh lộ vẻ mỉa mai, không giấu được sự sắc sảo.

"Tôi đã vẽ theo ý anh rồi mà."

"Xem ra cô vẫn còn không rõ hậu quả của việc trêu chọc tôi là gì."

Cô Tân Tân thấy bên cạnh có người đi qua, tim cô đập thình thịch mãi, giống như là muốn bắt lấy cọng rơm cứu mạng mà cất giọng.

"Cứu tôi....."

Giọng nói chói tai vừa rồi biến mất, đôi mắt đẹp của Cận Ngụ Đình híp nhẹ, lông mày cũng nhíu lại, "Không biết điều, che miệng cô ta lại, nhét lên trên xe!"

Anh làm việc luôn quyết đoán, việc gì cũng chỉ nhìn kết quả, nói nhiều như vậy với cô làm cái gì? Trực tiếp trói lại là đơn giản nhất.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Tới Cửa Cầu Hôn

Dịch: Qiu Xian

Một đôi tình nhân đi ngang qua dè dặt nhìn về hướng này.

Sắc mặt tài xế khó coi, theo Cận Ngụ ĐÌnh đã lâu, tính khí cũng giống ông chủ, "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Cô gái nắm lấy tay bạn trai vội vàng đi chỗ khác.

Cố Tân Tân nhắm mắt lại, "Tự tôi có chân."

Cô khom người ngồi vào trong xe, bên cạnh truyền đến tiếng tài xế đóng cửa, cô ngồi ngay ngắn, cố chổng vào cửa xe, nhưng bên cạnh lại có một "vật thể sống" ngồi ở đó, hơi thở tùy tiện phả ra bao phủ cả không gian.

Tài xế khởi động xe, hạ tấm màn che trong xe xuống.

Cố Tân Tân đang suy nghĩ nên mở lời thế nào, chẳng lẽ tình tiết ngày hôm nay, anh ta đã xem rồi? Không vừa ý?

Cận Ngụ ĐÌnh bỏ tay sang bên cạnh, cầm lấy một cuốn sổ đưa cho Cố Tân Tân. Cô đưa tay nhận lấy, mở ra xem, là ngày tháng sau, có vài chỗ bị đánh dấu bằng bút đỏ.

"Chọn một ngày."

"Để làm gì?"

Cuối cùng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Cận Ngụ đìn cũng nhìn về phía cô, "Kết hôn."

"Cái gì? Kết hôn gì cơ?"

Khóe miệng người đàn ông giương nhẹ, "Bây giờ danh dự của tôi hỏng hết rồi, cô không nên chịu trách nhiệm với tôi?"

"Không....." Đây thật là chuyện hoang đường trước nay chưa từng có, cuối cùng Cố Tân Tân cũng ý thức được là mình đã chọc phải một tên vô lại, "Tôi cũng đã làm theo ý anh rồi, xin lỗi cũng nói rồi, anh còn muốn thế nào?"

"Trước mặt cô bây giờ chỉ có hai con đường, con đường ít tốn sức nhất, chính là kết hôn với tôi."

Cố Tân Tân tức giận, đến mức này rồi, cũng không cần phải xuống nước nữa, "Còn con đường kia đâu?"

"Bị tôi áp tải đi kết hôn."

"Tôi không chọn con đường nào thì sao?"

Mắt Cận Ngụ Đìn dừng trên mặt cô, đôi môi mỏng nhếch lên thành một đường cong gợi cảm, "Cô không ngốc đến mức, muốn chọn đường chết chứ?"

Cố Tân Tân thật sự bị chọc giận hoàn toàn, cô giống như con sư tử nhỏ đầu xù lông lên xiết chặt nắm tay, "Thế nào? Chỉ dựa vào anh có quyền có thể? Thể loại cường thủ hào đoạt này tôi xem nhiều lắm rồi, anh thực sự cho rằng có tiền có quyền là vạn năng sao?"

Cường thủ hào đoạt: cưỡng ép, chiếm đoạt

"Ai bảo cô không có hai thứ này? Đợi đến lúc cô bị ép tới đường cùng, thì cô sẽ biết bọn chúng có tác dụng đến thế nào." So với Cố

Tân Tân đang phẫn nộ và phát điên, thì Cận Ngụ ĐÌnh lại bình tĩnh tự nhiên, một bộ dạng tri thức ngồi ngay ngắn trong xe, ngón tay thon dài của anh gõ nhẹ trên chân, "Đừng lãng phí thời gian nữa, nếu cô không chịu chọn, tôi chọn."

"Anh đang nói đùa đúng không? Chẳng qua là muốn dọa tôi một chút."

"Cô nghĩ nhiều rồi, ngày mai là chủ nhật, ba mẹ cô hẳn là ở nhà, ngày mai tôi đến nhà cầu hôn."

Đôi môi hình củ ấu của Cố Tân Tân khẽ mở, "Tôi muốn xuống xe!"

Mặt Cận Ngụ ĐÌnh không có biểu hiện gì, một ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa xe, ánh nắng nhảy nhót trên cửa kính, cũng không thể làm ấm đáy mắt lạnh lẽo của anh.

Anh chuyển tầm mắt lần nữa, nhìn sang Cố Tân Tân, cô nhìn thấy sự xa cách và không nói đạo lý trong đôi mắt anh.

"Vị tiên sinh này, nam chính của tôi và anh trùng tên với nhau, thì cứ coi như là tôi sai được rồi, tôi sửa lại tên nam chính có được không?"

"Cô đổi được không?"

Lông mày thanh tú của Cố Tân Tân nhăn lại, "Không đổi tên được, là có liên quan tới anh?"

Anh cười khẽ, nham hiểm, tràn đầy châm biếm.

Trong lòng cô đã quyết, cắn chặt răng, "Thật sự không được thì tôi sẽ xóa "Trảm nam sắc" đi."

"Muộn rồi." Cận Ngụ ĐÌnh lười biếng cất tiếng, giơ tay gõ nhẹ phía trước, tấm màn che trong xe dần cuốn lên. "Đưa Cửu phu nhân

trở về."

Cả người Cố Tân Tân sởn gai ốc, nhưng tốt xấu gì cũng nghe thấy câu đưa cô trở về, cô mới nuốt câu chửi rủa xuống miệng, tạm nhẫn nhịn cái điệu bộ này.

Trở về đến cửa tiểu khu, xe vừa dừng lại, Cố Tân Tân lập tức muốn mở cửa, không biết sao mà cửa xe không nhúc nhích tí nào.

"Ngày mai đúng 9 giờ sáng tôi đến, nếu cô không ở nhà, tôi sẽ đem lễ vật cầu hôn đến đơn vị của cha mẹ cô."

Khóa cửa tích một tiếng, cửa xe mở ra, Cố Tân Tân rời đi không chút do dự, hai chân vừa chạm đất, cô hung hăng vung tay đóng cửa xe, có ma mới để ý tới anh!

Thế nhưng đến ngày thứ hai, trong lòng cô lại lo lắng không thôi, lỡ như Cận Ngụ Đinh thật sự tìm tới cửa thì phải làm sao đây?

Cố Đông Thăng từ trong nhà bếp đi ra, nhìn thấy con gái ngây người đứng trong phòng khách, "Tân Tân, hôm nay muôn ăn món gì? Ba làm cho con."

Cố Tân Tân định thần lại, ánh mắt không nhịn được liếc lên chiếc đồng hồ treo trên tường, 8 giờ 30 rồi.

Lục Uyển Huệ đeo bao tay trên cửa ban công nói, "Mua ít sườn, không phải mấy ngày trước con kêu gào muôn ăn sườn xào chua ngọt sao?"

"Mẹ, mẹ đi cùng ba đi, tiện thể đi dạo luôn."

"Có gì hay mà đi dạo, quần áo còn chưa giặt xong đâu."

Cố Tân Tân đi qua, đẩy bả vai Lục Uyển Huệ, "Ai da, đi đi, vợ chồng già cũng phải bồi dưỡng tình cảm mà."

Cố Đông Thăng mở ngăn kéo, cầm cái giỏ đi chợ ra, "Bà cứ đi cùng với tôi đi, bà biết chọn đồ ăn hơn, quần áo để ở đó, tí nữa về tôi giặt."

Lục Uyển Huệ cười cười quay về phòng thay quần áo, mắt Cố Tân Tân cứ nhìn chằm chằm vào thời gian, lúc bọn họ ra khỏi cửa, đã sắp 8 giờ 50 rồi.

Trong lòng cô còn may mắn, lời nói điên khùng hôm qua của Cận Ngụ Đinh nhất định không phải là thật, anh ta xem kết hôn là chuyện mua đồ ăn đơn giản thế thôi sao?

Tính toong, tính toong — —

Một hồi chuông cửa đột nhiên vang lên, nhịp tim cô lỡ mất hai nhịp, rón ra rón rén bước tới cửa.

Chuông cửa bị người ta nhấn giữ, kêu mãi không ngừng, ồn ào phát bực.

Cố Tân Tân đưa tay ra mở cửa, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh đứng ở bên ngoài, theo sau có mấy người, trong tay mỗi người đều bưng đồ, khiến cả hành lang chật ních.

Cận Ngụ Đinh đẩy cửa đi vào, tám người sau lưng nối đuôi nhau mà vào, bọn họ đi đến trước bàn uống trà, đem từng thứ một trong tay đặt lên.

"Đây là lễ vật cầu hôn, tôi cũng là vội vàng chuẩn bị, nếu cô cảm thấy không thích hợp, hôm khác có thể bỏ sung."

Cố Tân Tân lạnh mặt, "Các người đi ra ngoài!"

Cận Ngụ Đinh đứng im, người bên cạnh cũng không động.

Người đàn ông bước lên phía trước hai bước, "Không nghe thấy phu nhân nói sao?"

"Vâng." Bọn họ đồng thanh trả lời, đi ra ngoài trông coi.

Đôi môi Cố Tân Tân phát run, "Cũng mời anh rời khỏi."

Cận Ngụ ĐÌnh ngắm nhìn bốn phía, căn hộ không lớn, có vẻ nhiều nhất cũng khoảng 80 mét vuông, thiết bị trong nhà cũng có chút lỗi thời, Cố Tân Tân thấy anh đứng bất động, cô càng tức giận, xông lên đẩy anh đi.

"Anh đi mau, nếu không tôi báo cảnh sát thật đó!"

Cô ra sức đẩy anh ta mấy cái liền, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh giống như một pho tượng đứng tại chỗ không nhúc nhích. Hai tay Cố Tân Tân chống trên ngực rắn chắc của anh, tiếp tục đẩy về phía trước, "Ai muốn kết hôn với anh? Ra ngoài!"

Bỗng nhiên bờ vai của cô bị người ta ôm lấy, ngay sau đó, cánh tay người đàn ông đè xuống, cả người cô bị anh ôm vào lòng.

"Cho dù cô muốn làm Cửu phu nhân, cũng không cần gấp gáp ôm áp như vậy, tôi rất kén chọn đối với chỗ ngủ, cô xác định, muốn động phòng sớm ở trong nhà cô?"

"Anh....." Cố Tân Tân giãy dụa bờ vai, lại bị anh ôm chặt hơn.

Khuôn mặt nhỏ của cô che trước ngực anh, hơi thở bá đạo mang theo mùi nước hoa nhàn nhạt trên người Cận Ngụ ĐÌnh kích thích thần kinh của cô, anh cúi đầu xuống, đôi môi mỏng áp vào bên tai cô, "Đừng nhúc nhích, phản kháng không có lợi đối với cô."

Cố Tân Tân lại giãy thêm lần nữa, giữa hai người khít không có khe hở, có thể cảm nhận được sự hô hấp trước ngực của nhau.

Khuôn mặt nhỏ nhăn của cô đỏ bừng, mà Cận Ngụ ĐÌnh đã quá quen rồi, thật sự chưa từng gặp qua người nào dám không nghe lời anh.

Đôi môi mỏng của anh di chuyển, dừng lại trên tai cô, lùi về phía sau, lại nặng nề dừng trên mặt Cố Tân Tân.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Nỗi Loạn Lên Đì

Dịch: Qiu Xian

Cô co quắp ở trong lòng anh, hơi thở của Cận Ngụ Đình từng chút từng chút một phả vào gò má cô, sau một hồi lâu, khuôn mặt điển trai của anh mới ngẩng nhẹ lên.

Yết hầu Cố Tân Tân lăn nhẹ, một cánh tay của anh đang buông thõng bên người bỗng giơ lên, ngón tay đặt ở sau cổ Cố Tân Tân, ngón tay cái vuốt nhẹ nhẹ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ như quả táo, Cận Ngụ Đình thấy cô hoàn toàn mất đi dáng vẻ nhe nanh múa vuốt lúc nãy, anh buồn cười lên tiếng, "Ba mẹ cô đâu?"

Cố Tân Tân lấy lại tinh thần, hai tay bóp lấy eo của Cận Ngụ Đình lùi về sau, anh cũng không làm khó cô nữa, buông lỏng hai tay.

Cô lùi về phía sau mấy bước dài, bàn tay không ngừng lau mặt, Cận Ngụ Đình không hề tức giận, tự ý đi đến trước sofa ngồi xuống.

Cố Tân Tân sốt ruột muốn chết, xem ra, anh ta nhất thời nửa khắc còn chưa chịu đi, nếu ba mẹ trở về lúc này, nhìn thấy hiện trường như vậy, không phải sẽ bị dọa sợ chết khiếp sao?

"Kết hôn không phải trò đùa, tôi không biết tại sao anh lại có ý nghĩ như vậy.....Tôi, tôi có bạn trai rồi."

Nửa người trên Cận Ngụ Đinh dựa về phía sau, ánh mắt chiếm lấy bóng hình đang đứng thẳng bất an, "Không sao, chia tay là được."

"Tình cảm của chúng tôi rất tốt."

"Có cần tôi ra mặt giúp cô giải quyết không?" Thái độ của anh cứng rắn, khẩu khí bức người, không có chút cơ hội nào để thương lượng.

Chợ bán thức ăn ở đối diện tiểu khu, ba mẹ cô cùng lăm là 1 tiếng nữa sẽ trở về.

Hai bên trán Cố Tân Tân bịn rịn mồ hôi, "Thiếu gia, đại gia à, tôi thật sự sai rồi còn không được sao? Anh trăm công nghìn việc, đừng đến tìm tôi nữa mà....."

"Nhưng bây giờ tôi chỉ muốn tìm cô."

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong, tám hộp vải nhung trên bàn trà vừa cao vừa sâu, Cố Tân Tân có một loại dự cảm vô cùng xấu, lẽ nào anh ta đến thật sự?

Cô mở một trong những chiếc hộp đó ra xem, trong mắt đột nhiên lóe lên, Cố Tân Tân sững sờ.

Bên trong có mấy món đồ trang sức, một cặp vòng tay bằng vàng nguyên chất, vòng cổ, dây chuyền, bông tai.....Mỗi một loại đều to vô cùng, Cố Tân Tân nghi ngờ nếu đeo loại vòng cổ này lên, có thể khiến người ta bị bệnh xương cổ không?

Cô cuống quýt đậy nắp hộp lại, ngồi xuống sofa bên cạnh, chuyện đã như vậy rồi, không thể nào là nói đùa nữa.

"Chuyện này quá hoang đường rồi."

"Hôm qua đã cho cô thời gian thích ứng rồi."

Có đánh chết cô cũng không đồng ý, "Tôi còn chưa tốt nghiệp, hơn nữa anh là người có tiền mà, anh nhìn thử nhà tôi xem.....Hơn nữa, anh lại không thích tôi, tôi cũng không thích anh."

Cận Ngụ ĐÌnh không kiên nhẫn cắt ngang lời cô, "Kết hôn cùng với việc có tình cảm hay không không liên quan, nếu cô thực sự cảm thấy bất bình và khó chịu, sau khi kết hôn, tôi sẽ cố gắng hết sức đổi xử tốt với cô. Nhưng bây giờ đừng lãng phí thời gian, tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp người đưa cô đi chọn váy cưới và trang sức."

"Tôi không muốn!" Cố Tân Tân cực kỳ tức giận, "Tôi sẽ không đồng ý với anh đâu."

"Vậy được, tôi nói chuyện cùng với ba mẹ cô."

Cô tức đến mức muốn bất tỉnh, đúng lúc đó di động trong túi vang lên, Cố Tân Tân nhìn qua, là ba gọi tới.

"Alo, ba."

"Tân Tân, con muốn ăn trái cây gì? Cửa hàng hoa quả ở cạnh tiểu khu vừa khai trương."

"Sao, sao cũng được, lấy xoài đi."

Cúp điện thoại, Cố Tân Tân đứng dậy đi tới trước người Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh đi mau, nhanh chóng rời khỏi chỗ này."

Người đàn ông vẫn ngồi im, không nhúc nhích tí nào.

Làm sao đây? Ba mẹ đã tới cửa tiểu khu rồi, tim cô đập nhanh, "Cầu xin anh, trước tiên rời khỏi đây đã."

Dáng vẻ Cận Ngụ ĐÌnh thảnh thoảng, Cố Tân Tân lại gấp đến mức giật chân, "Được được, anh về trước đi, tôi đồng ý với anh."

Anh biết trong lòng cô sốt ruột, cũng muốn để lại lời nói cho cô tức giận, "Mấy ngày nay tôi khá bận, hôm khác mời ba mẹ cô ăn

bữa cơm."

Đã đến giờ phút quan trọng này rồi, hiển nhiên anh ta nói cái gì thì chính là cái đó.

"Được!"

Ánh mắt Cố Tân Tân liếc nhìn qua bàn trà, "Anh đem mấy thứ này đi đi."

Bước chân Cận Ngụ ĐÌnh dừng lại, một tay đút trong túi quần, "Cô muốn nuốt lời?"

"Tuyệt đối không có!" Đầu óc cô phản ứng rất nhanh, đi tới mở cửa ra, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn về phía cô, tầm người đàn ông theo đến lúc này vẫn còn trống giũ ở ngoài, anh nhắc chân đi ra.

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người rời khỏi, trong nháy mắt ở giữa hành lang cũng trống không.

Cố Tân Tân dùng sức đóng mạnh cửa, chạy nhanh đến trước bàn uống trà, ôm lấy cái hộp chạy vào trong phòng, cô quỳ sấp trên mặt đất, nhét mấy cái hộp xuống gầm giường.

Lặp đi lặp lại mấy lần, cô cũng không kịp suy nghĩ kịp mấy chuyện về sau nữa, vừa cất hết mấy cái hộp thì ba mẹ cũng trở về.

Cô ngồi trên giường, thở hồng hộc, trong lòng lại lo lắng không thôi.

Cố Tân Tân ăn xong cơm trưa ở nhà, thì hẹn bạn thân Lý Dĩnh Thư gặp mặt ở Ngân Thái.

Buổi chiều hai ba giờ, trời xanh trong lành, xung quanh toàn là phụ nữ tri thức tay xách túi hiệu, bầu không khí trong nhà hàng yên tĩnh, tiếng nhạc du dương cuốn trôi hết mọi tức giận trong ngày.

Một ngụm cà phê kẹt ở cổ họng Lý Dĩnh Thư, cô nhanh chóng rút khăn giấy lau miệng, khom lưng xuống ho.

Sau một hồi lâu, cô thấy khó tin nhìn về Cố Tân Tân ở đối diện mình, "Cậu nói, Cận Ngụ ĐÌnh muốn kết hôn với cậu?"

"Cạn lời luôn đúng không?"

Lý Dĩnh Thư hơi nghiêng người về phía trước, "Bình thường mình không thích xem truyện tranh, nên cũng không để ý tới tên nam chính của cậu, trước khi cậu đặt tên, không tra Baidu sao?"

"Tại mình cảm thấy cái tên này rất hay."

"Cận Ngụ ĐÌnh....." Ngón tay Lý Dĩnh Thư nặng nề gõ vài cái lên bàn, "Tuần trước, lão đại của chúng ta muốn phỏng vấn anh ta, người còn chưa gặp mà đã bị từ chối rồi. Cậu có biết bối cảnh của anh ta lớn thế nào không?"

Tay Cố Tân Tân chơi đùa miệng cốc, "Không biết."

"Con cháu sinh ra trong gia đình quyền thế, không đụng tới nổi đâu." Có điều nếu anh ta muốn trả đũa thì không nói làm gì, sao có thể tiến tới kết hôn chứ? "Tân Tân, cậu chắc chắn là anh ta nói đến việc kết hôn chứ?"

"Lễ vật cầu hôn cũng đưa tới rồi, từng hộp từng hộp trang sức quý giá cũng chuyển thẳng tới nhà mình."

"Trời ạ!" Lý Dĩnh Thư không kiềm được đè thấp giọng nói, "Số đào hoa đến rồi đấy, đây là chuyện tốt nha."

Cố Tân Tân đau cả đầu, "Bây giờ mình làm sao có thể kết hôn với người ta chứ? Hơn nữa, mình không có chút cảm giác nào với anh ta."

"Cố Tân Tân, ham muốn của cậu không nhỏ đâu, tướng mạo Cận Ngụ ĐÌnh như vậy mà cậu còn nói không có cảm giác?" Lý Dĩnh Thư uống một ngụm cà phê để áp chế sự kinh sợ, "Bình thường cậu hay ở trong nhà, Lục Thành này có câu nói lưu truyền đã lâu, chính là về người chồng tương lai của cậu đó."

"Câu gì?"

"Lão Cửu nhà họ Cận ở Lục Thành, cậy mình đẹp trai, không coi ai ra gì. Bốn chữ "cậy mình đẹp trai", chính là nói khuôn mặt của anh ta đó. Trên Cận Ngụ ĐÌnh còn có một người chị cả và một người anh trai. Chị cả Cận Duệ Ngôn, là vị nữ thị trưởng đầu tiên từ trước đến nay của Lục Thành. Còn về người anh trai Cận Hàn Thanh của anh ta....."

Lý Dĩnh Thư nói đến câu này, thì dừng một chút, "Vậy thì càng không cần mình giới thiệu, báo chí viết về anh ta không ít, đặt ở tiêu đề đầu tiên là cuộc sống hỗn loạn, những người có mặt mũi ở Lục Thành đều biết anh ta là người bụng dạ nham hiểm, rất khó đối phó."

Vừa nghe đến bối cảnh gia đình như vậy, lòng cô chợt nặng nề, "Lão Cửu nhà họ Cận?"

"Cận Ngụ ĐÌnh còn có hai người bác, đều ở Cận gia, anh ta đứng thứ chín, cũng là nhỏ nhất. Nhưng.....Cậu đừng thấy anh ta trẻ tuổi, nhưng bụng dạ lại thâm sâu. Cận Hàn Thanh là Cận tiên sinh, nên người ngoài đều gọi Cận Ngụ ĐÌnh là Cửu gia, bên ngoài đồn rằng, hai anh em bọn họ đều là sài lang mãnh thú, lại thêm một người chị hô phong hoán vũ, ai mà không biết bây giờ ở Lục Thành chính là do Cận gia bọn họ định đoạt?"

Sài lang mãnh thú: loài thú (sói) dữ

Cố Tân Tân cảm giác như mình đã bước vào một cái động không đáy, "Cậu mau giúp mình nghĩ cách, làm thế nào mới có thể khiến anh ta từ bỏ ý định?"

"Đối với loại gia đình này mà nói", Lý Dĩnh Thư đưa tay chỉ về Cố Tân Tân, "Thể diện là quan trọng nhất, tuyệt đối không cho phép con dâu sắp vào cửa có bất kỳ vết nhơ nào. Từ hôm nay trở đi, cậu nỗi loạn lên đi, hút thuốc uống rượu đi bar, rồi cậu xem Cận Ngụ Đinh còn dám muốn cậu nữa không?"

Cố Tân Tân híp mắt lại, đúng ha, sao cô lại không nghĩ tới chiêu này chứ!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Ngang Nhiên Làm Anh Khó Chịu

Dịch: Qiu Xian

Tại cửa hàng Ngân Thái, Cố Tân Tân trốn trong phòng thử quần áo.

Lý Dĩnh Thư đợi đến mệt kiêm nhẫn, đi qua gõ cửa, "Tân Tân, thử xong chưa?"

"Dĩnh Thư, hay là mình đổi bộ khác nha."

"Cậu mở cửa ra trước, để mình xem thử."

Cố Tân Tân bất đắc dĩ, chỉ đành mở cửa ra, tầm mắt Lý Dĩnh Thư nâng lên, nhìn mãi không rời. Cô đưa tay lôi Cố Tân Tân ra ngoài, đẩy đến trước gương, "Đổi cái gì chứ? Lấy bộ này, trước đây sao mình không phát hiện ra dáng người của cậu đẹp như vậy chứ?"

Lý Dĩnh Thư sẽ chọn bộ này, trên người Cố Tân Tân đeo chiếc thắt lưng màu bạc lấp lánh, bên trong phồi thêm sợi dây chuyền hoa hồng vàng, nửa phần ngực trên hoàn toàn lộ ra trong tầm mắt. Một chiếc váy ngắn vừa khéo có thể che khuất bờ mông, chỉ sợ là vừa khom lưng thì sẽ để lộ "cảnh quan".

Dây chuyền Body Chain

Cố Tân Tân đưa tay kéo lối váy, "Mình không thể ra ngoài với bộ dạng như thế này được."

"Vậy cậu gả cho Cận Ngụ ĐÌnh đi, mỗi ngày đều có thể được ăn mặc đoan trang đứng đắn." Lý Dĩnh Thư đặt bàn tay lên vai Cố Tân Tân, "Trước kia cậu mà chịu dựa vào khuôn mặt đẹp này, mỗi ngày ăn mặc theo style Hàn Quốc, thì thiếu gì người theo đuổi cậu."

Cố Tân Tân đưa tay che trước ngực, bỏ đi, hứ hỏng một lần còn hơn là kết hôn với Cận Ngụ ĐÌnh.

"Phục vụ, tôi lấy bộ này, không cần đổi nữa." Lý Dĩnh Thư lấy áo khoác bên cạnh ra cho Cố Tân Tân khoác lên. "Chút nữa mình sẽ dẫn cậu đi cháy hết mình."

Cận gia.

Năm đó, Cận gia mua một miếng đất, mời kiến trúc sư tốt nhất Giang Nam thiết kế theo yêu cầu. Cận Ngụ ĐÌnh ngồi ở trong xe, cửa lớn chầm chậm mở ra, rùng sầu mây mù, ánh đèn tòa nhà chính xé rách màn đêm, như thể nói lên rằng ánh đèn đó bao trùm lên mọi vẻ uy nghiêm thuộc về một mình nhà họ Cận.

Cách đó không xa, tòa nhà phía Đông đèn trong phòng ngủ vẫn sáng rực, hai đầu lông mày Cận Ngụ ĐÌnh nhíu lại sầu tư, sau khi hai đứa con trai nhà họ Cận trưởng thành, thì chia nhau vào ở trong tòa nhà phía Đông và phía Tây. Cửa lớn đóng lại, thì trở thành một căn biệt thự độc lập, chuyện xấu xa gì cũng đều bị chặn ở trong nhà.

Sầu tư: Ưu sầu suy nghĩ.

Xe dừng lại trước tòa nhà chính, lúc Cận Ngụ ĐÌnh đi vào, đúng lúc Tần Chi Song từ trên lầu đi xuống.

"Mẹ." Cận Ngụ ĐÌnh cởi áo khoác xuống, giao đến tay người làm.

"Về rồi à." Tân Chi Song bị bệnh đau nửa đầu, buổi chiều ngủ một giấc, tinh thần tốt lên nhiều.

"Ba đau?"

"Đi ra ngoài với anh trai con rồi."

Người làm đem bữa tối đã chuẩn bị xong bưng lên bàn, má Trương phụ trách đưa cơm đến tòa nhà phía Đông xách hộp cơm đi ra ngoài.

Tân Chi Song kéo ghế ra ngồi xuống, bà dùng đều là những người đáng tin cậy, đương nhiên lúc nói chuyện không cần tránh né gì cả. Tân Chi Song khẽ thở dài, giọng nói có chút bất đắc dĩ, "Tôi hôm qua anh trai con lại dẫn phụ nữ về nhà, nó bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, không ai quản được nó."

"Người phụ nữ đó rời đi lúc nào?"

"Tiền quản gia nói, là sáng sớm hôm nay mới đi."

Động tác kéo ghế của Cận Ngụ ĐÌnh cứng lại, Tân Chi Song tức giận đến nỗi mặt tái mét. "Mặc dù chị đâu con điên rồi, nhưng nếu thật sự không thể tiếp tục sống với nhau nữa, ly hôn là được rồi, ai cũng được giải thoát. Mẹ cũng từng nói qua với anh con, nhưng nó lại một mực không chịu, con nói xem, nó định làm cái gì đây?"

Vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh u ám, khó có ai đoán được là anh đang nghĩ gì. Trong lòng phảng phất một nỗi đau nào đó như vỡ ra, ánh mắt anh nhẹ nâng lên, nhìn xuống mặt Tân Chi Song, "Mẹ, yên tâm đi, qua một khoảng thời gian nữa thì sẽ ổn thôi."

"Tại sao?"

Anh vừa muốn nhắc đến chuyện kết hôn, ở cửa lại truyền đến một loạt tiếng bước chân, Khổng Thành nhanh chóng bước vào

phòng khách, trước tiên chào hỏi Tần Chi Song, lúc này mới xoay người đi đến nói nhỏ vào tai Cận Ngụ ĐÌnh.

Mặt người đàn ông biến sắc, hai hàng lông mày đẹp chau lại, Khổng Thành đưa di động tới trước mặt anh, ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh lướt qua, nhìn thấy trong đám người hỗn loạn đó, có một cô gái ăn mặc hở hang, đang uốn éo cái mông. Khổng Thành sợ Tần Chi Song nghe thấy, cho nên bật chế độ im lặng, nhưng cho dù là như vậy, chỉ cách một màn hình nhỏ, Cận Ngụ ĐÌnh vẫn có thể nhìn thấy trên dưới sân khấu bao nhiêu là cặp mắt ti hí háo sắc nhìn cô.

Anh ấn hai ngón tay lên giữa hai hàng lông mày, sau đó đứng dậy, "Mẹ, con có chút chuyện, phải ra ngoài một chuyến."

"Không ăn cơm tối sao?"

"Không ăn nữa."

Đi ra bên ngoài, xe đang đợi ở cửa, Khổng Thành nhanh chân bước qua, mở cửa xe cho anh.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi vào trong xe, Khổng Thành bước nhanh qua ghế lái phụ.

Người đàn ông ngồi ở phía sau, không nói câu nào, bầu không khí lạnh lẽo như bị đông cứng thành từng sợi tơ lạnh, miệng Cận Ngụ ĐÌnh bật ra tiếng cười lạnh lẽo và mỉa mai, "Có phải cô ta thật sự nghĩ rằng, hồ sỹ không ăn thịt người? Dám bày ra nhiều trò như vậy, xem ra, là ngứa da thật rồi."

"Cửu gia yên tâm, ở đó có người theo dõi, Cửu phu nhân sẽ không có chuyện gì đâu."

Môi mỏng của anh khẽ nhéch lên, vẻ mặt lạnh đạm nhìn ra ngoài cửa xe, "Không làm cho cô ấy sợ, cô ấy sẽ dám có lần sau."

Khổng Thành không lên tiếng, xoay người sang chỗ khác.

Trong sàn nhảy, Lý Dĩnh Thư ghé sát vào bên người Cố Tân Tân, giật dây cô, "Động tác thả lỏng thêm chút nữa, lắc đi."

"Mình không biết nhảy."

"Vặn eo lắc mông là được rồi."

"Người đẹp, nhảy được lắm, anh mời em ly rượu được không?" Một người đàn ông trẻ tuổi chen vào, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống trước ngực Cố Tân Tân.

Cô vô thức lấy tay che lại, "Không cần đâu."

"Đều là ra ngoài chơi, kết bạn thấy thế nào?"

Muốn chơi thì phải chơi hết mình mới được, chuyện này mà truyền đến tai Cận Ngụ ĐÌnh, bọn cô chẳng phải uổng phí tâm tư rồi sao. Lý Dĩnh Thư kéo tay Cố Tân Tân xuống, đứng một bên đẩy cô đến gần người đàn ông đó, đối phương ngầm hiểu trong lòng, thuận tay ôm eo Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh đi trên hành lang, từ xa đã nghe ồn ào náo động, tiếng huýt sao cùng với âm thanh trêu đùa không chút rào cản nào ập tới trước mặt, trong trung tâm sàn nhảy, lũ quỷ múa loạn. Cố Tân Tân giơ một cánh tay lên cao, ánh đèn chiếu xuống làn da, hiện lên một tầng ánh sáng mê người.

Cận Ngụ ĐÌnh ung dung đi xuyên qua đám người, ngũ quan tinh tế mà góc cạnh của anh trong quán bar lúc sáng lúc tối này đã lạnh lẽo đi không ít.

Một đôi mắt xuyên qua kẽ hở của ánh đèn, nhìn thẳng lên sân khấu.

Không Thành nhìn theo ánh mắt của anh, người đàn ông dừng bước, "Thu gọn."

"Vâng."

Khổng Thành quay người ra sau vẫy tay, mấy người thân thủ mãnh mẽ đi lên sân khấu, bắt đầu đem người ở hai bên đẩy ra.

Bảo vệ đứng cách đó không xa thấy vậy, một tay vớ lấy cây gậy cảnh sát bước lên phía trước, hắn thấy được Cận Ngụ Đinh đứng trong đám người.

Hắn đem cây gậy bỏ ra sau lưng, cẩn trọng bước tới bên cạnh Cận Ngụ Đinh, "Cửu gia, sao ngài lại ở chỗ này?"

Cận Ngụ Đinh không nói câu nào, vẻ mặt nghiêm túc, Khổng Thành nhìn chằm chằm lên sân khấu, "Đem mấy người đó đuổi hết đi, hôm nay Cửu gia ở đây."

"Vâng, vâng." Bảo vệ gật đầu liên tục, mỗi một vị thần của Cửu gia đều không thể đắc tội.

Trong đám người như cái nồi sôi bung nắp, Cố Tân Tân nhìn thấy từng người từng người một bị đẩy xuống sân khấu, cô còn đang lắc lắc cái mông, vừa định thần lại, ánh mắt rơi vào tầm mắt sâu thẳm của Cận Ngụ Đinh.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Bắt Đầu Màn Biểu Diễn Của Cô Đì

Dịch: Qiu Xian

Lý Dĩnh Thư đầy vai Cố Tân Tân, "Nhảy đi, xoay đi!"

Cánh tay giơ lên của cô từ từ buông xuống, người đàn ông bên cạnh vẫn còn đang trêu đùa cô, "Em gái, chút nữa đi ăn khuya chứ?"

Cỗ áo người đàn ông bỗng nhiên bị người ta nhắc lên, còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì đã bị người ta vứt xuống sân khấu.

Lý Dĩnh Thư há to miệng, DJ dừng chơi nhạc, tiếng kháng nghị tràn ngập bốn phía, nhưng hiển nhiên đều vô dụng. Bảo vệ dùng bộ đàm của mình tìm đồng nghiệp đến, để cùng đuổi đám người này đi.

Cố Tân Tân vô thức ôm lấy hai tay, kéo lấy cổ tay Lý Dĩnh Thư muốn chuồn đi.

Môi mỏng của Cận Ngụ ĐÌnh khẽ mở, "Ai cho phép cô đi?"

"Tân Tân, mình.....mình đi trước đây." Lý Dĩnh Thư kéo tay của mình ra khỏi tay Cố Tân Tân, dùng ánh mắt hướng về cô, người cũng đã gọi đến rồi, tiếp theo chính là thời điểm nên ngã bài rồi.

Không quá ba, năm phút sau, trong sàn nhảy đã trống không, Khổng Thành xem như là người ngoài duy nhất, anh mang cái ghế đặt lên sân khấu.

Cận Ngụ ĐÌnh nhấc đôi chân thon dài, nhàn rỗi đi bộ lên phía trước, "Nhảy đi, sao lại không nhảy nữa?"

"Tôi lúc nào cũng là như vậy đó, bình thường thích chơi nhất, anh nhìn không quen hả?"

Người đàn ông mặc bộ áo phục đen, viên cổ áo màu trắng dựng thẳng gọn gàng sạch sẽ, anh nghe thấy lời này, một tay đút trong túi quần, trong mắt không giấu được vẻ giễu cợt, "Vậy sao? Thường xuyên chơi mà còn nhảy thành như vậy? Nhạt nhẽo vô vị, không thấy đẹp chỗ nào."

Cố Tân Tân đi giày cao gót không quen, gót chân bị ma sát đến đau nhức, "Đó là chuyện của tôi, tôi thích là được rồi."

Không Thành đứng ở phía dưới, mặt không biến sắc nhìn lên Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước người cô, khí thế bức người, cô vẫn thẳng lưng đứng tại chỗ, ánh mắt của anh bao phủ mặt cô, sau đó theo mi tâm cô mà dời tầm mắt xuống.

Cô vô cùng khẩn trương, hai tay càng không biết nên đặt ở chỗ nào, mỗi một lần ánh mắt anh ta dừng lại, đều mang theo tiếng hít thở trêu người, cuối cùng cô nhìn thấy ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh dừng trên ngực cô.

Giọng nói của Cố Tân Tân cũng có chút biến đổi, "Sau khi kết hôn rồi, tôi cũng không có ý định an phận ở nhà, cuộc sống về đêm của tôi rất phong phú."

Cận Ngụ ĐÌnh giơ bàn tay lên, đầu ngón tay kéo sợi dây chuyền trước ngực cô, như có như không chạm vào da thịt mềm mại của cô. Ngực cô hô hấp dữ dội, Cố Tân Tân vội vàng đẩy tay anh ra.

Cận Ngụ ĐÌnh lười biếng ngược mắt lên, "Ở cái chỗ như thế này, đụng chạm thân thể không phải là khó tránh khỏi sao?"

"Người... Người khác không có hạ lưu như anh."

"Cố Tân Tân, nếu như cô thật sự là người như vậy, thì cô không thể vào Cận gia."

Từng chữ từng câu, Cố Tân Tân nghe rõ ràng, cô kìm nén kích động, xém chút là muốn nhảy dựng lên vui mừng.

Cận Ngụ Đinh dường như có ý nghĩ sâu xa mà liếc nhìn cô một cái, "Có điều tôi nhìn dáng vẻ trước đây của cô, thật sự không nghĩ ra là cô còn có một mặt như thế này."

"Đó là do anh tưởng tượng thôi, anh cũng đâu hiểu gì về tôi."

"Cũng đúng." Cận Ngụ Đinh trở lại cái ghế trước mặt, ngồi xuống, "Cô chứng minh một chút cho tôi xem, thực chất bên trong cô là người thế nào."

Ý tứ rất rõ ràng, nếu cô thật sự là dạng con gái như vậy, thì chuyện cưới hỏi này, không cần bàn nữa.

Cố Tân Tân bắt đầu hồi hận rồi, cô nên đi đến nơi chốn đèn mờ hỗn loạn này nhiều một chút, bây giờ, bao nhiêu cơ hội tốt đang bày trước mặt cô?

Cận Ngụ Đinh ngồi vắt chéo chân lên, "Nào, bắt đầu màn biểu diễn của cô đi."

Cô thật sự mặc rất ít, chiếc váy body ôm chặt người sống động chân thật, Khổng Thành dời tầm mắt xuống đi ra sau lưng Cận Ngụ Đinh, "Cửu gia, tôi ra bên ngoài chờ."

"Ừ."

Cố Tân Tân túm lấy váy, nhưng không kéo xuống được nữa, càng không che được phong cảnh giữa hai chân cô.

Khổng Thành lập tức đi ra ngoài, xung quanh tĩnh mịch yên ắng, không có âm nhạc khuấy động, cô cử động chân, rồi lại cử động tay, học người khác cách lắc lư.

Cố Tân Tân liếc nhìn thấy sự chán ghét trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh, anh lắc đầu.

Miệng lưỡi cô khô khốc, đây đã là giới hạn của cô rồi. Cận Ngụ ĐÌnh bỏ chân xuống, vẫy tay gọi cô lại.

Cố Tân Tân thầm nghĩ không thèm để ý đến một lần, đổi lấy thời gian bình yên sau này, cũng đáng lắm chứ.

Cô vặn vẹo hai chân tiến lên phía trước, nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh từ trên cao xuống, người đàn ông từ từ mở chân ra, đợi cô đến trước người, một tay anh nắm lấy cổ tay cô, kéo cô gần lại.

Cố Tân Tân đứng giữa hai chân anh với tư thế xấu hổ như vậy, cô tiến thoái lưỡng nan, Cận Ngụ ĐÌnh vươn cánh tay ra, vừa vặn ôm lấy eo cô.

Tay anh áp lên váy ngắn của cô, xuyên qua một lớp vải mỏng, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền lên người Cố Tân Tân, nóng kinh người.

Tay Cận Ngụ ĐÌnh trượt xuống dưới, dán sát vào chân cô, trực tiếp luồn qua váy cô chui vào trong.

Cố Tân Tân cực kỳ hoảng sợ, thế nào cũng không làm ra vẻ bình tĩnh được, cô vội đè tay anh lại, giọng nói chói tai vang lên, "Anh làm cái gì vậy?"

"Chưa từng bị người ta đụng chạm như vậy sao? Vậy cô làm sao xứng với hai chữ "lăn lộn" đây?"

Khuôn mặt nhỏ của cô tức đến trắng bệch, hai bên giropic co, một tay khác của Cận Ngụ ĐÌnh thuận thế ôm lấy cô, giấu đi bàn tay bị

cô nắm dưới váy.

Chóp mũi Cố Tân Tân bịn rịn mồ hôi, ở một nơi to như vậy mà cũng chỉ có hai người họ. "Phải, " Cô gần như là cắn răng mà nói, "Cho nên nếu như anh cưới tôi, tôi sẽ làm anh mất hết thể diện."

Cận Ngụ ĐÌnh buông tay ra, thân thể cao lớn đứng lên, khí thế bức người lại kéo tới, "Đợi tới lúc cô bước vào Cận gia, loại chuyện như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không để nó xảy ra."

"Anh có ý gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chầm chằm cô tựa như đang xem một màn xiếc khỉ miễn phí, "Về sau, nếu ai dám dẫn cô tới những nơi như thế này, tôi sẽ đánh gãy chân cô ta. Hội sở nhà ai mà dám cho cô vào, tôi sẽ làm cho nó đóng cửa, sau này chặt đứt những ý nghĩ đó đi, cô có thể từ từ học cho tốt vào."

"....."

Cố Tân Tân nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, cô rõ ràng là đang làm trò hề mà.

"Chuyện tối nay, nói không chừng sẽ mau chóng truyền đến tai người nhà anh."

"Chỉ cần tôi không muốn, ai dám có lá gan này?" Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh Cố Tân Tân, cánh tay ôm lấy vai cô, "Nếu cô thích chơi, tôi dẫn cô tới nơi khác chơi."

Cố Tân Tân thấp thoáng có một loại dự cảm xấu, cô muốn vùng ra khỏi lòng anh, "Tôi không đi, anh buông tôi ra."

Lý Dĩnh Thư lạnh đến mức giật chân, cô không yên tâm Cố Tân Tân, đứng ở ngoài cứ ngó xung quanh.

Sau hồi lâu, cô nhìn thấy Khổng Thành đẩy cửa ra, sau lưng, Cận Ngụ ĐÌnh một tay ôm Cố Tân Tân bước nhanh ra ngoài.

Cố Tân Tân đi trên đôi giày cao gót khoảng 10 cm, hoàn toàn không theo kịp bước chân anh, áo khoác của Cận Ngụ ĐÌnh khoác trên vai cô, hai đùi cô còn đang run lẩy bẩy, dọc đường đều là bị Cận Ngụ ĐÌnh cưỡng ép đi ra.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Hôn

Dịch: Qiu Xian

Tầm mắt Cố Tân Tân nhìn qua, thấy Lý Dĩnh Thư trốn cách đó không xa, ánh mắt cô hướng về phía Lý Dĩnh Thư cầu cứu.

Lý Dĩnh Thư rụt cổ lại, xong rồi, Cố Tân Tân thật sự chọc tức Cận Ngụ Đinh rồi, cô thì có thể có biện pháp gì chứ, cô chỉ có thể tự bảo vệ mình trước thôi.

"Đi chậm chút, tôi muốn về nhà." Kháng nghị của Cố Tân Tân rõ ràng không thành, cô thấy Lý Dĩnh Thư chạy mất dạng rồi.

Xe của Cận Ngụ Đinh dừng ở cửa, Khổng Thành bước lên giúp anh mở cửa xe. Thân thể Cố Tân Tân cứng lại không nhúc nhích, "Tôi có thể tự mình về."

Tay anh luồn vào trong âu phục, vừa rồi Cố Tân Tân giãy dụa quá mạnh, đến mức vạt áo bị kéo lên trên rốn, bàn tay anh nhẹ vuốt ve ở thắt lưng cô, cô không chịu được mà phát run, đường lui lại bị Cận Ngụ Đinh chặn rồi, cô chỉ có thể xoay người bước vào trong xe.

Tài xế nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, Khổng Thành ngồi vào ghế lái phụ sau đó hỏi, "Cửu gia, đi đâu?"

"Tôi nay, không về."

Lông tơ Cố Tân Tân dựng đứng, trừng mắt về phía anh, "Tôi muốn về nhà."

Trong xe không một ai nghe lời cô, tài xế khởi động xe, Khổng Thành tìm thẻ phòng của khách sạn Hoàng Phủ.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thời gian, "Điện thoại của cô sắp vang lên rồi."

Ánh mắt Cố Tân Tân nhìn ra ngoài cửa sổ, "Tôi không tin anh còn có thể bức hôn sao, tối nay nếu không để tôi về nhà, tôi sẽ báo cảnh sát, nói anh bắt cóc tôi."

Người đàn ông dựa vào ghế xe không nói chuyện, cảnh vật bên ngoài như tranh vẽ, cuộc sống về đêm phong phú cũng đủ để thấy sự phồn hoa của thành phố này, mấy phút sau, di động Cố Tân Tân vang lên.

Túi xách cũng là mới mua hôm nay, bên trong chỉ cất có một chiếc điện thoại, cô thấy màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi tới, lại có thể là giảng viên chủ nhiệm gọi tới.

Trong lòng Cố Tân Tân dâng lên dự cảm xấu, cô nhanh chóng bắt máy, "Alô, thầy Tiêu."

"Cố Tân Tân, có chuyện muốn thông báo cho em biết, học kỳ này em vắng học quá nhiều, không thể nào tốt nghiệp đúng hạn, năm sau học lại một năm đi."

"Cái gì?" Cố Tân Tân cực kỳ hoảng sợ, "Thầy Tiêu, đợt trước em đã đánh bản báo cáo, học kỳ này xem như là đi thực tập, mà thấy lúc đó cũng đã nói là không có vấn đề gì, còn nói là đợi truyện tranh của em xuất bản rồi thì tặng cho thầy một cuốn, thầy nói tình hình như vậy, trường cho phép em không cần mỗi ngày phải đến trường mà."

"Nói là nói như vậy, nhưng đến bây giờ em cũng chưa cho thầy truyện tranh của em, trường học kiểm tra nghiêm ngặt, không còn cách nào nữa."

Cố Tân Tân cho dù có một trăm cái miệng cũng không đủ nói, "Hợp đồng xuất bản truyện tranh của em vừa mới ký xong....."

"Cho nên, thầy cũng hết cách rồi."

Cố Tân Tân giải thích cả nửa ngày, rõ ràng chẳng có tác dụng, phía trường học đã hạ quyết tâm rồi.

Cúp điện thoại, cô nhẹ ngược mắt lên, chạm trán nửa khuôn mặt cạnh bên của Cận Ngụ Đình, nghi ngờ trong lòng cô bỗng nhiên đã có đáp án.

Xe vẫn chậm rãi đi về phía trước, Cố Tân Tân nén cơn giận xuống, cố hết sức kìm nép bức tức của mình. "Là anh phải không?"

Cận Ngụ Đình nhắm mắt nghỉ ngơi, khuôn mặt đẹp trai khẽ giương lên, nhưng lười mở miệng, cô vốn thông minh, chút chuyện này dù sao vẫn có thể nghĩ ra được.

"Tốt nghiệp muộn một năm, trời cũng không sập xuống," giọng Cố Tân Tân khàn khàn, trong xe có hệ thống sưởi ấm, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy lạnh. "Nhưng nếu như tôi đoán không sai thì, tiếp theo nhà tôi sẽ không ai được yên chừ gì? Ba tôi có thể bị mất việc, mẹ tôi cũng có thể sẽ gặp phiền phức, cho dù tôi phản kháng thế nào, thậm chí tự tìm cái chết đều vô dụng, kết quả cuối cùng, vẫn là phải khuất phục với anh."

Cuối cùng Cận Ngụ Đình nhìn thẳng về phía cô, mắt biểu lộ ý khen ngợi, nhưng lại mang theo sự cân nhắc, "Xem ra cô đã hiểu rõ như vậy, tôi cũng không cần làm cho nhà cô gà chó không yên nữa đúng không?"

Đúng!

Không chỉ có nam chính trong truyện chạy ra ngoài, ngay cả cái tình tiết cẩu huyết này cũng theo ra luôn.

Cố Tân Tân như quả bóng bị xì hơi ngồi dựa vào trong ghế, nhưng cô vẫn không cam tâm chút nào, cảm giác này giống như là bị chó điên cắn vậy, thế mà ngay cả khả năng cãi lại cô cũng không có.

"Có thuốc lá không?" Đã đến đường cùng rồi, vậy thì làm đến cùng thử xem sao.

Khổng Thành không tin vào mắt mình, quay đầu lại nhìn Cố Tân Tân chằm chằm.

Đây mắt Cận Ngụ ĐÌnh không để ý, nói không rõ ràng, "Cho cô ấy."

Khổng Thành lấy hộp thuốc lá trong túi quần ra, đưa cho Cố Tân Tân, lại đưa cho cô chiếc bật lửa.

Chiếc bật lửa bạch kim thả trong lòng bàn tay cô, có hơi nặng, toàn thân chiếc bật lửa bóng loáng ngay cả khe hở để mở cũng không có. Cố Tân Tân lần mò cả nửa ngày, lộ ra vẻ bối rối, cô nhìn thấy một bàn tay đưa qua, Cận Ngụ ĐÌnh lấy chiếc bật lửa qua.

Cỗ tay anh chỉ vung một cái, tiếng ma sát cùng với ánh lửa sáng lên, ánh sáng xanh lạnh lẽo nhảy nhót trên chiếc áo sơ-mi trắng của Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Tân Tân đút thuốc lá vào miệng, sáp đến phía trước chạm vào ánh lửa, trước giờ cô chưa từng hút thuốc, lúc hít một ngụm khói vào trong miệng, miệng cô cay xè ngứa ran, suýt chảy nước mắt.

Cô cố tỏ ra vẻ thuần thực, đanh đá chua ngoa, nén cái cảm giác muôn ho xuống, hai mắt chợt hiện lên vẻ lóng lánh.

Khóe môi Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cong, "Đã từng hút thuốc thật sao?"

Cố Tân Tân vừa mở miệng, đã ho trước một tiếng, "Tất nhiên rồi. Tôi còn bị nghiện thuốc nặng đấy!" Hai ngón tay cô kẹp lấy điếu thuốc, trong không gian chật chội tràn ngập mùi khói thuốc, Cận Ngụ ĐÌnh xích gần về phía cô, khuôn mặt đẹp trai gần như áp sát trước mặt cô, "Thuốc, không phải hút như vậy đâu."

"Tôi thích đó, liên quan gì tới anh."

Cận Ngụ ĐÌnh lấy điếu thuốc kẹp trong ngón tay cô, đưa vào giữa đôi môi mỏng, anh hít một hơi, Cố Tân Tân có thể nghe được tiếng điếu thuốc bùng cháy, đáy mắt đen sâu của anh hoàn toàn được thắp sáng, cô như muốn chìm đắm trong nhan sắc của người đàn ông này. Cô muốn lùi về phía sau, sau gáy lại bị bàn tay to lớn của Cận Ngụ ĐÌnh giữ lại, động tác của anh nhanh chóng mãnh liệt đánh úp về phía trước, đôi môi mỏng đè lên khோe miệng cô, lúc đầu lưỡi anh cạy mở khோe môi cô, thì mùi khói thuốc nồng đậm giữa miệng hai người tản ra.

Hai tay Cố Tân Tân chống lên ngực anh, ra sức đấm mây cái.

Không Thành đã xoay người sang chỗ khác, tài xế cũng nhìn không chớp mắt về phía trước luôn. Tiếng hít thở của Cận Ngụ ĐÌnh có chút nặng nề, nụ hôn hòa lẫn mùi thuốc lá, hình như càng kích thích một loại phản ứng nào đó. Trong miệng Cố Tân Tân bị từng ít một mùi khói thuốc quét qua, cô chỉ có thể cố gắng giãy dụa.

Chỉ dựa vào sức lực mà nói, cô rõ ràng không phải đối thủ của Cận Ngụ ĐÌnh, một lát sau, Cố Tân Tân mới được thả ra, cô thở hổn hển, mặt đỏ bừng, hung hăng gio mu bàn tay lên chùi miệng.

Cận Ngụ ĐÌnh mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, "Biết thuốc lá mùi vị gì rồi chứ?"

Cô trưng mắt, không nói gì.

"Chưa nhớ có phải không? Muốn tôi tiếp tục?"

Cố Tân Tân lùi về phía cửa sổ, trầm giọng trả lời, "Nhớ rồi."

Xe chạy băng băng về phía trước, chỉ là mùi thuốc lá đó lau không hết, dù là trong không khí hay là trong miệng Cố Tân Tân.

Một lúc sau, Cận Ngụ ĐÌnh lên tiếng dặn dò, "Đến bến tàu Tây Cương."

Khổng Thành gật đầu, "Vâng."

Cố Tân Tân không hiểu tại sao anh lại muốn đến bến tàu, cho đến khi xe chạy vào bến tàu, dừng hẳn bên đường, cô vội nhìn về phía ngoài cửa sổ, thì thấy một chiếc du thuyền to lớn đỗ trên mặt biển.

Khổng Thành xuống xe giúp cô mở cửa, áo khoác vẫn còn trên người cô, Cận Ngụ ĐÌnh không để cô chỉnh lại áo vest đó, mà trực tiếp đem từng cúc áo cài lại.

Anh ôm cô lên du thuyền, trên boong tàu, có người bước nhanh lên phía trước, "Cửu gia, hôm nay thật hiếm thấy, sao ngài lại tới đây ạ?"

"Bên trong đang chơi sao?"

"Đang chơi ạ," Người đàn ông bước lên trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, mặt mày hờn hở, "Ngài đến thì vừa lúc tới cao trào, Giang thiều đã đặt trước một "mỹ nhân ngư", đang đợi kiềm hàng đầy ạ."

Cố Tân Tân nghe nhưng không hiểu rõ lắm ý của hắn ta, nhưng cô biết, nói không chừng đêm nay cô tự làm tự chịu rồi.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Mang Cô Đi Mở Mang Tầm Mắt

Dịch: Qiu Xian

Cận Ngụ ĐÌnh nói một chữ được, Cố Tân Tân ở trong lòng anh một chút sức lực để vùng vẫy cũng không dùng được, chỉ có thể để mặc anh ôm lên phía trước.

Bước vào bên trong du thuyền, âm nhạc dịu dàng thư giãn lướt qua bên tai, ghế sofa hình chữ U làm tách rời một không gian to như thế, mỗi một nơi đều trang trí tỉ mỉ đủ để cho người ta thấy hai chữ xa xỉ. Cố Tân Tân giống như người mới, tỏ ra hoàn toàn xa lạ.

Cô nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên tấm màn sân khấu to đùng kia.

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh dán sát vào eo cô, làm cô thấy có chút áp lực, chỉ có thể đi về phía trước.

"Cứu gia." Giữa đường, có tiếng chào hỏi truyền đến bên tai.

Bước chân Cận Ngụ ĐÌnh tạm dừng lại, Giang thiều đi tới, mắt nhìn Cố Tân Tân ăn mặc kỳ lạ, Cận Ngụ ĐÌnh hất cằm lên phía sân khấu rồi hạ xuống, "Đưa cô ấy ra ngoài mở mang tầm mắt."

Giang thiều miệng cười mà trong lòng cũng sáng tỏ, "Được rồi, đem chỗ ngồi tốt nhất giữ lại cho ngài."

Ngay lúc này, tấm màn sân khấu đang từ từ kéo ra, Cận Ngụ ĐÌnh kéo Cố Tân Tân lên phía trước, một tay anh giữ sau lưng cô, để cô nhoài người về phía trước, nhìn cho rõ mặt kính đang từ từ hiện ra.

Cố Tân Tân nhởn nhơ tới lúc nhìn thấy nhân ngư biểu diễn trong Hải Tộc quán, chính là như vậy, cách một lớp kính thủy tinh trong suốt, cô gái đang mặc bộ đồ mỹ nhân ngư uốn éo chiếc eo nhỏ ở trong nước, bọt nước tràn lên xém chút là bắn lên mặt cô.

Giang thiều chổng một tay lên mặt kính, "Chắc chắc, hình như ngực không đủ to."

Tiếng nói của Cận Ngụ ĐÌnh vang lên trên đỉnh đầu Cố Tân Tân, "Có đủ to hay không, cởi ra rồi mới biết được."

Bây giờ đứng ở chỗ này, chỉ có ba người bọn họ, Cận Ngụ ĐÌnh và người đàn ông này không coi ai ra gì mà vẫn tiếp tục thảo luận, Cố Tân Tân theo bản năng lùi về phía sau, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, nâng hai tay lên, vây cô vào giữa anh với lớp kính thủy tinh kia.

Giang thiều đưa tay lên, gõ nhẹ mấy cái vào mặt kính.

Cô gái tóc đen dài như rong biển, cô nhảy ra khỏi mặt nước, sau khi hít một hơi thật sâu, lại chui vào trong nước.

Một hơi thở nóng bỏng bỗng nhiên lại gần bên tai Cố Tân Tân, "Cô ta xem như rất lợi hại, nín thở lâu như vậy, cô làm được không?"

Cố Tân Tân động đậy bả vai, cô trốn tới đâu, hơi thở của anh ta liền theo tới đó.

"Khả năng nín thở của phụ nữ càng kéo dài, càng tốt." Lời này của anh, từng chữ từng chữ chui vào trong lỗ tai cô, cô quay đầu lườm anh ta một cái.

"Cô vẽ truyện tranh "người lớn" mà, lẽ nào không hiểu thâm ý của câu này sao?"

Cố Tân Tân nghiến răng, "Tôi không có vẽ truyện tranh người lớn!"

Anh từ trên cao nhìn chằm chằm vẻ tức giận trên mặt cô, cảm thấy cao hứng nên chọc cho cô tức lên. Cận Ngụ Đinh đưa tay ra nắm lấy cằm cô, đem mặt cô xoay đi chỗ khác.

Mắt trái hạnh của cô trợn tròn, trong chốc lát, bộ quần áo mỹ nhân ngự trên người cô gái hoàn toàn cởi ra hết, cô ấy không mặc gì bên trong hết, phía trên bể thủy tinh còn có ánh đèn chiếu sáng, một mảnh da thịt, quả thật là trắng đến chóp mắt.

Giang thiều vậy mà lại không cao hứng lắm, nhìn một cái rồi xoay người sang chỗ khác, "Cũng bình thường, ai muốn thì người đó đưa đi đi."

Cố Tân Tân mặt đỏ hồng, người này tốt xấu gì cũng là phụ nữ của anh ta, cứ.....cứ để ở nơi đông người cho người ta xem sao?

Còn Cận Ngụ Đinh đang đứng sau lưng cô nữa, ngay lúc này đây, anh ta không nên che mắt đi sao?

Cố Tân Tân không rõ là mình đã bước vào cái thế giới nào đây, nhưng cô gái bên trong bể thủy tinh không có cổ gáy che thân thể mình lại, người khác cũng không cảm thấy có gì quá ngạc nhiên. Âm thanh một vật gì rơi tõm trong nước truyền tới, rất nhẹ, Cố Tân Tân nhìn thấy một chiếc nhẫn từ từ chìm xuống dưới.

Ngay sau đó, âm thanh cao thấp khác nhau như tiếng nước sôi trào lên, Cố Tân Tân nhìn thấy đủ loại vòng, nhẫn, lắc tay đợi bị ném vào, có một số được khảm kim cương to như vậy ở phía trên, vừa nhìn là biết giá trị không hề nhỏ.

Cận Ngụ ĐÌnh thu chặt hai tay, ôm trọn cô vào lòng, dáng vẻ anh thân mật xích lại gần cô nói chuyện, "Trên người cô có cái gì?"

Cố Tân Tân co vai lên, lắc đầu, "Không có."

Anh gạt sợi tóc bên cạnh khuôn mặt cô ra, chú ý đến đôi bông tai của cô, Cố Tân Tân biết ý đồ của anh, vội lên tiếng ngăn cản, "Đây là tôi mua trên Taobao, có 20 đồng thôi."

Đại gia anh thật muốn ném vào luôn sao?

Bên cạnh tụ tập không ít người, có người trực tiếp đem chìa khóa xe ném vào, Cố Tân Tân khoanh tay, "Bạn họ đang làm cái gì vậy?"

"Đương nhiên không thể đứng nhìn miễn phí, cũng nên cho một ít đồ trong tay."

Tay Cận Ngụ ĐÌnh thăm dò trước vật áo trong của cô, cổ áo che kín động tác trong tay anh, ngón tay anh lướt qua sự run rẩy trước ngực cô, lại dùng chút sức bắt lấy.

Cố Tân Tân quá hoảng sợ, "Anh làm gì đó?!"

Sợi dây chuyền bị kéo đứt về phía sau, kim loại chạm vào eo cô khiến cô cảm thấy lạnh, Cận Ngụ ĐÌnh giơ tay lên, đem sợi dây chuyền vàng hoa hồng ném vào trong bể.

"Đó là hàng giả thôi, chỉ có mấy trăm đồng."

Cận Ngụ ĐÌnh cười mỉ hoặc, "Đồ từ trong tay tôi ném ra, thì nó sẽ là vô giá."

Quả nhiên không sai, cô gái trong nước đong đưa hai tay bơi về phía trước, một tay nắm chắc sợi dây chuyền vừa bị kéo đứt của Cố Tân Tân.

"Cửu gia, chúc mừng chúc mừng, cô ấy là của anh rồi," Giang thiếu vỗ tay, nhưng đôi mắt lại nhìn vào trong lòng anh.

Mặt Cận Ngụ ĐÌnh giương nhẹ, "Tôi cũng không cần, đêm nay tôi có người rồi."

Bọn họ liền thuận miệng bàn tán, hình như đang nói một món đồ không đáng tiền, cô gái bên trong bể cũng không nói gì, xoay người thuận tay cầm lên một chiếc chìa khóa xe Mercedes dưới đáy bể.

Tiếng nhạc lại chuyển đổi một lần nữa mang theo sự trêu chọc và mập mờ không rõ, Cố Tân Tân nhìn thấy mặt nước trong bể hạ xuống, ánh sáng sau lưng đều tắt hết, nhưng để lại mấy ngọn đèn nhỏ trên đỉnh đầu.

Mọi người nhảy tại chỗ, thì ra không phải là bọ họ không chơi, chỉ là do trí tưởng tượng hạn hẹp của Cố Tân Tân, so với mấy người đàn ông mở miệng mời cô ly rượu, mời cô bữa ăn khuya trong quán bar, thì những người ở đây tiện tay cho một chiếc xe, một viên kim cương to như quả trứng bồ câu.,

Thân hình cao lớn của Cận Ngụ ĐÌnh nhảy sau lưng cô, hai người đứng rất gần nhau, khó tránh khỏi có những động tác chạm vào nhau.

Cố Tân Tân chỉ có thể dựa về phía trước, người đằng sau thấy thế, được đà tiến lên.

Hắn áp sát vào người cô, có những hành động lớn mật hơn, Cố Tân Tân chen chúc bị đưa đẩy trên tấm kính không thể tiến lùi.

Bây giờ cô không thể không tin, cô nói hai chữ "lăn lộn", chính là trò cười trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh, đám người này mua vui trước đám đông như vậy, còn có cái gì mà không làm ra được đây?

Âm thanh vuốt ve quần áo càng ngày càng mãnh liệt, Cố Tân Tân nghi ngờ không biết Cận Ngụ ĐÌnh có thể nào đột nhiên bộc phát thú tính không, dù sao thì thị giác bị kích thích cũng sẽ khiến cho cơ thể có phản ứng.

Cô nhẫn lúc người đàn ông lại gần gò má cô, vội vàng mở miệng, "Tôi bảo đảm, sau này sẽ không đến những nơi như thế này nữa."

Hai tay Cận Ngụ ĐÌnh bóp lấy eo cô, giọng nói khàn khàn, trong ánh mắt cũng có chút mông lung, "Không phải cuộc sống về đêm của cô rất phong phú, cho dù là kết hôn rồi cũng không thay đổi được sao?"

Cố Tân Tân cảm giác bị anh đụng vào phía trước, cô nhắm mắt lại, vội vàng nhận lỗi, "Tôi thay đổi, thật đó, nhất định sẽ thay đổi."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo bả vai cô, lúc mang cô ra ngoài, còn có người kêu lên, "Cửu gia, sao lại đi vào lúc này, kích thích hơn còn ở phía sau đó!"

Dáng vẻ người đàn ông dứt khoát đi ra thật tiêu sái, hai người đi lên bờ, Cận Ngụ ĐÌnh kéo cửa xe ra nhét cô vào trong xe.

Đến khách sạn Hoàng Phủ, trong lúc Cận Ngụ ĐÌnh ra khỏi xe, anh quay sang cô ra lệnh, "Xuống xe."

Cố Tân Tân theo anh đi xuống, cô nhíu chặt lông mày đi bên cạnh anh, "Muộn quá rồi, ba mẹ tôi vẫn đang đợi tôi về nhà nữa."

Bước chân Cận Ngụ ĐÌnh thoảng dừng lại, "Đêm nay, cô không thể đi."

"Chuyện khác thì để hôm nào lại nói, tôi không thể qua đêm ở bên ngoài được!"

"Chuyện kết hôn của chúng ta nếu đột nhiên đề cập với ba mẹ cô, e rằng họ không thể chấp nhận ngay được."

Mi tâm Cố Tân Tân giựt nhẹ, chẳng lẽ anh ta làm chuyện từ bi?

Điều này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của anh ta.

"Đúng.....Bọn họ chắc chắn không thể tiếp nhận nổi đâu."

"Cho nên, đêm này cô ở lại khách sạn này cùng tôi, cả đêm cô không về, cũng sẽ nói rõ mối quan hệ của chúng ta, ngày mai tôi cùng cô về nhà. Chuyện này đã kéo dài mất một ngày, tôi không có kiên nhẫn đợi thêm nữa."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Có Thể Không Chung Phòng Không?

Dịch: Qiu Xian

"Cái gì?" Cố Tân Tân lên tiếng, "Anh....."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thấy giọng cô, không khỏi nhíu mày, "Con gái đừng có nói chuyện lớn tiếng như vậy, nhẹ nhàng chút."

"....."

Khổng Thành đi lên phía trước dẫn đường, trực tiếp lên lầu cao nhất của khách sạn Hoàng Phủ.

Cửa thang máy đinh một tiếng liền mở ra, Cố Tân Tân không tình nguyện đi theo Cận Ngụ ĐÌnh, cô nhìn xung quanh, trên lầu này không một bóng người, chỉ có ánh sáng từ trên mấy chiếc đèn treo tường.

Khổng Thành đến trước cửa phòng, quét thẻ phòng, Cận Ngụ ĐÌnh quay sang anh lên tiếng dặn dò, "9 giờ sáng mai đến đây."

"Vâng."

"Chuẩn bị bộ quần áo phù hợp cho phu nhân."

"Vâng."

Cố Tân Tân nắm chặt chiếc áo khoác đang choàng trên vai, Cận Ngụ ĐÌnh vào phòng trước.

Cố Tân Tân không đi vào trong, Khổng Thành cũng không rời đi, "Phu nhân, mời."

Tầm mắt Cố Tân Tân không nhịn được mà liếc về phía thang máy ở xa.

Khổng Thành nhìn ra được ý định trong lòng cô, "Phu nhân, cô nên đi vào trong đi. Thang máy và cửa hành lang phải có dấu vân tay mới có thể mở được. Từ lúc cô bước chân lên đây, không theo Cửu gia, e là cô không đi được đâu."

Cô bước chân nặng nề đi vào phòng, cánh cửa sau lưng nhẹ nhàng đóng lại.

Cận Ngụ ĐÌnh cởi cúc trên tay áo, "Đi tắm đi."

Mặt Cố Tân Tân đề phòng nhìn anh, người đàn ông tự đi đến mép giường ngồi xuống, "Vậy, tôi tắm trước?"

"Ờ."

"Cô đừng có nghĩ tới chuyện ra ngoài, nếu tôi đi ra mà không nhìn thấy cô, tôi sẽ trực tiếp tìm đến nhà cô."

Cố Tân Tân nắm chặt áo khoác, đi đến ghế sofa trước mặt, "Anh yên tâm, tôi không đi."

Bối cảnh nhà cô cũng bị anh ta điều tra rõ ràng rồi, với chút bẩn lĩnh này của nhà cô, chỉ sợ Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa ra tay thì nhà cô đã không còn sức đánh trả rồi.

Anh đứng dậy đi vào phòng để đồ, Cố Tân Tân ngồi yên cúi thấp đầu, mở điện thoại, Lý Dĩnh Thư đã gửi cho cô không ít tin nhắn.

Cô trả lời lại hai chữ không sao.

Lý Dĩnh Thư liền gọi điện thoại đến, trong nhà tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, Cố Tân Tân đặt điện thoại bên tai, "Alô."

"Tân Tân, cậu ở đâu vậy? Thật sự không sao chứ?"

"Không sao," Cố Tân Tân nói ngắn gọn, "Dĩnh Thư, cậu gọi điện thoại cho mẹ mình, nói là đêm nay mình ở nhà cậu, sáng mai sẽ về."

"Cậu.....cậu ở bên ngoài hả?"

"Mình không về được." Cố Tân Tân đè thấp giọng, đặt bàn tay bên miệng, "Cậu giúp mình nghĩ đại một lý do nào đó, lời của cậu mẹ mình chắc chắn sẽ tin."

Vừa gọi điện thoại xong, cô ngẩng đầu lên thì liền thấy Cận Ngụ Đinh đang lau tóc, đi ra ngoài, trên người mặc chiếc áo choàng tắm màu đen, viền ngoài tay áo và cổ áo màu vàng, anh tự ý ngồi lên ghế sofa đối diện Cố Tân Tân, "Điện thoại của ai?"

"Bạn tôi."

Cận Ngụ Đinh hất đầu xuống, nước trên tóc bắn tung tóe lên mặt Cố Tân Tân, anh dùng khăn lông khô trong tay tiếp tục lau, "Trong phòng để đồ có áo choàng tắm, cô đi thay trước đi."

"Không cần."

Cận Ngụ Đinh dựa người về sau, "Thời gian tiệc cưới tôi đã định xong rồi, đợi sau khi ba mẹ cô gật đầu, chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn."

Lông mày nhíu chặt lại, tên ngốc cũng có thể nhìn ra được là cô không tình nguyện. Cận Ngụ Đinh hoàn toàn không đem những điều này để vào mắt. "Không lâu sau, cô sẽ phát hiện được nhiều lợi ích khi kết hôn với tôi. Truyện tranh của cô, muốn vẽ thế nào thì vẽ, tôi không ngăn cản cô. Nếu cô gặp phải chuyện gì khó giải quyết, cũng không cần sứt đầu mẻ trán, tôi đều sẽ giúp cô thu xếp."

"Nói như vậy, có nghĩa là tôi đã tìm được một chỗ dựa vững chắc rồi, phải không?"

"Phải."

Ánh mắt Cố Tân Tân nhìn chằm chằm người đàn ông không rời, "Vậy thì tôi thật sự không hiểu rồi, gia đình anh như vậy, hẳn là nên coi trọng chuyện môn đăng hộ đối, anh cưới tôi, đối với anh mà nói chẳng có chút lợi ích nào cả."

Khóe môi Cận Ngụ ĐÌnh cong lên, như có như không cười lạnh, "Chuyện của tôi, không cần cô bận tâm."

Anh ta cưới cô, còn không phải tiện cho anh ta quá sao, anh ta muốn cưới khi nào thì cưới, ai nói một khi kết hôn sẽ ước hẹn thiên trường địa cửu, đợi qua hai năm nữa, Cận Hàn Thanh bên kia yên bình rồi, thì chuyện ly hôn đương nhiên cũng là do anh ta quyết định rồi.

Chính là bởi vì Cố gia không quyền không thế, thì làm sao gây chuyện gì được.

"Còn có cái gì muốn hỏi sao?"

Chuyện đã đến nước này, không tiếp nhận được thì cũng phải đối mặt, cô không muốn cuối cùng phải cá chết lưới rách, "Tiệc cưới có thể không tổ chức được không?"

"Không thể."

"Sau này anh sẽ ly hôn với tôi sao?"

"Có thể."

Cố Tân Tân khẽ cắn răng, "Chỉ đăng ký thì được, tôi không muốn để cho quá nhiều người biết."

"Cô yên tâm, tôi vốn dĩ cũng không định làm quá lớn."

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm xem tiểu thuyết ngôn tình và manga như vậy, cô nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không đúng bên trong, tám phần là anh ta đem cô làm bia đỡ đạn rồi.

Ngay lập tức cô cảm thấy lời nói của mình có chút trọng lượng rồi, "Sau khi kết hôn, chúng ta sẽ không phát sinh quan hệ."

Tay đang lau tóc của Cận Ngụ Đình chậm lại, "Tôi là một người đàn ông bình thường."

"Anh....."

Anh đứng dậy, ném chiếc khăn trong tay lên bàn trà, rõ ràng không muốn tiếp tục chủ đề này. "Cô ngủ trước, lên giường ngủ, tôi ở sofa xử lý chút chuyện."

Cố Tân Tân làm sao mà ngủ được, đồ trang sức cô còn không tháo xuống, tắm cũng chưa, trực tiếp nằm ườn lên giường bất động.

Cô nghĩ Cận Ngụ Đình thấy bộ dạng này của cô, sẽ không muốn hôn cô đâu.

Một đêm bình an vô sự, 8 giờ sáng, Khổng Thành đúng giờ đến nhấn chuông cửa. Cố Tân Tân khó khăn lắm mới ngủ được, nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, cô đang trong cơn ác mộng giật mình tỉnh giấc, ngồi bật dậy.

Đúng lúc Cận Ngụ Đình từ trong nhà tắm đi ra, anh thuận tay mở cửa ra, "Không phải có thẻ phòng sao? Ân chuông cửa làm gì?"

Khổng Thành làm việc cẩn thận, ai biết được sáng nay hai người họ có ôm nhau ngủ không, lỡ như lỗ măng xông vào trong, vậy không phải là chấn ngay họng súng sao?

Anh theo Cận Ngụ Đình đi vào trong, "Cửu gia, đồ đã mang đến rồi."

Hai chân Cố Tân Tân vừa đặt xuống đất, cúi người nhặt áo vest rơi bên cạnh, đầu tóc rối tung như ổ gà, "Tôi.....tôi với anh ta không có gì hết, tôi qua không có ngủ với nhau."

Cận Ngụ ĐÌnh chống nạnh, giọng nói có chút không vui, "Cô giải thích với cậu ta làm gì?"

Cô nắm tóc, Khổng Thành thấy vậy, đưa mấy cái túi trong tay cho Cố Tân Tân, "Phu nhân, đây là quần áo và mỹ phẩm dưỡng da mà cô cần thay."

Cố Tân Tân nhận lấy, bước vào nhà tắm rồi khóa trái cửa lại.

Giá tiền trên quần áo đã bị cắt đi, nhưng chỉ cần nhìn nhãn hiệu thì đã biết không hề rẻ, cô rửa mặt xong sau đó thay quần áo rồi mới ra ngoài.

Khổng Thành đã chọn một bộ đồ đơn giản, thoải mái, Cố Tân Tân còn trẻ, làn da trắng nõn, kết hợp với bộ đồ đó làm cho cô trở nên sạch sẽ gọn gàng, phong cách tươi mới.

Ăn sáng xong, thì xuất phát tới nhà Cố Tân Tân, cô nhìn bốn phía, nhưng lại không dám bày ra cái bộ dạng giống tối qua, mùi thuốc lá tối hôm qua dường như vẫn còn trong miệng cô, lúc nào cũng nhắc cho cô nhớ, đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Đứng trước cửa nhà, Cận Ngụ ĐÌnh không chút do dự đưa tay nhấn chuông cửa.

"Tới đây, tới đây." Bên trong truyền đến tiếng của Lục Uyển Huệ.

Cửa rất nhanh bị mở ra, gương mặt dẫn đầu của Cố Tân Tân ập vào trong mắt bà. "Cái đứa nhỏ này, đêm qua....."

Cửa mở rộng dần ra, cho tới khi Cận Ngụ ĐÌnh bên cạnh và Khổng Thành phía sau đều xuất hiện trước mắt Lục Uyển Huệ, vẻ

mặt bà kinh ngạc, "Các người....."

"Bác gái, chào bác." Cận Ngụ ĐÌnh nâng cánh tay lên, ôm bả vai cứng ngắc của Cố Tân Tân, "Cháu là bạn trai của Tân Tân."

Nét mặt Lục Uyển Huệ khó giấu được sự kinh ngạc, "Bố nó ơi, mau ra đây! Cái đó, các.....các cậu vào nhà trước đi."

Khổng Thành cầm quà trong tay vào nhà, chân Cố Tân Tân như bị đóng đinh tại chỗ, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, bàn tay từ trên vai dời xuống, đổi thành ôm eo cô, "Sao vậy?"

Cô miễn cưỡng chép miệng, bị Cận Ngụ ĐÌnh đẩy vào trong nhà.

Trong phòng khách nhỏ, Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng nhìn Cận Ngụ ĐÌnh không chớp mắt, Cố Tân Tân đỏ mồ hôi, còn người đàn ông bên cạnh vẻ mặt tự nhiên, giống như đang ở nhà mình.

Khổng Thành đem quà trên tay đặt xuống bàn trà, sau đó thức thời ra khỏi phòng.

Cái tên Cận Ngụ ĐÌnh này càng không nói vòng vo. "Bác trai, bác gái, đêm hôm qua Tân Tân ở cùng với cháu."

Vù vù — —

Hai ánh mắt giống như con dao sắc đâm về phía Cố Tân Tân.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Đại Hôn

Dịch: Qiu Xian

"Cậu là?" Có thể trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, mà đặt câu hỏi như vậy, e là chỉ có nhà họ Cố bọn họ thôi, "Tôi chưa từng nghe Tân Tân nhắc qua trước đó."

"Cháu là Cận Ngụ ĐÌnh, cháu và Tân Tân đã qua lại gần một năm rồi, chỉ là khi đó cô ấy còn nhỏ tuổi, lại đang đi học. Bây giờ, cô ấy sắp tốt nghiệp rồi, bọn cháu muốn kết hôn."

Cố Tân Tân không kiềm được mà nhắm mắt lại, người đàn ông này nói chuyện, thật sự không để lãng phí phút giây nào, cho nên cảm thấy nói chuyện vòng vo là không cần thiết.

"Cái gì? Kết hôn?" Hai người đồng thanh mở miệng, ánh mắt Cố Đông Thăng khóa chặt Cố Tân Tân, "Tân Tân, lời cậu ta nói có phải là thật không?"

Cố Tân Tân giờ phút này không còn đếm xỉa chuyện gì nữa, đã đi tới bước này rồi, cũng chỉ có thể cố gắng che giấu ba mẹ thôi.

"Dạ, là thật ạ."

Sắc mặt Cố Đông Thăng có chút biến đổi, còn Lục Uyển Huệ lại bước lên kéo tay áo Cận Ngụ ĐÌnh, nhìn trái nhìn phải, "Năm nay cậu bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Gia đình ở đâu? Làm thế nào mà quen biết với Tân Tân?"

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống trên tay đang nắm tay áo anh của Lục Uyển Huệ.

"Uyển Huệ!" Cố Đông Thăng khẽ quát, Lục Uyển Huệ không thèm để ý đến ông.

"Bác gái, cháu năm nay 26 tuổi, gia đình làm kinh doanh nhỏ."

Cố Tân Tân nghe Cận Ngụ ĐÌnh trả lời ngắn gọn, cô biết đây đã là mức độ hợp tác lớn nhất của anh rồi, Lục Uyển Huệ gật đầu, "Ngồi đi, ngồi đi."

Bà xoay người đi vào bếp, lúc trở ra, tay bưng chén trà.

Cận Ngụ ĐÌnh và Cố Tân Tân ngồi xuống, Cố Đông Thăng mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm anh. "Kết hôn là chuyện lớn, hai đứa có phải là vội vàng quá rồi không?"

"Cũng tốt mà, không phải đã qua lại một năm rồi sao?" Lục Uyển Huệ đưa chén trà tới trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Còn nhớ chuyện lần trước tôi tìm người xem bói không? Thầy bói đó nói Tân Tân năm 22 tuổi sẽ kết hôn, mấy người xem, nói không sai chút nào."

"Đúng rồi." Lục Uyển Huệ lại hỏi Cận Ngụ ĐÌnh một câu, "26?"

"Dạ."

Vẻ mặt Lục Uyển Huệ vô cùng kích động, "Quá xứng đôi rồi, thầy bói đã nói người mà Tân Tân tìm chính là người hơn nó 4 tuổi."

Vậy thật đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa.

Cố Đông Thăng không nói lời nào, Lục Uyển Huệ ngồi lên sofa, "Chuyện kết hôn, có thể thương lượng."

"Bác gái, Tân Tân đã chọn được ngày tốt, ngày 26 tháng sau, cháu cảm thấy không tồi."

"Tháng sau?" Cố Đông Thăng cau mày, "Tại sao lại gấp như vậy?"

Cố Tân Tân gánh mỗi nỗi oan thật là lớn, nhưng ngoài miệng lại làm trái với lương tâm mà nói giúp anh ta, "Ba, tình cảm của bọn con rất tốt, anh ấy cũng đáng để con phó thác cả đời, bọn con ở chung với nhau lâu như vậy rồi, con cũng hiểu rõ anh ấy....."

Cô rất muôn nôn, thật sự là phục mình quá, không hổ là tác giả truyện tranh, loại chuyện bịa đặt như vậy cũng có thể hạ bút thành văn.

Lục Uyển Huệ lại hỏi thêm không ít câu, Cận Ngụ Đinh kiên nhẫn trả lời từng câu một.

Sau một hồi, anh tìm đại một lý do đứng dậy cáo từ, kết quả bày ra trước mặt, bọn họ không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận. Hơn nữa còn có Cố Tân Tân, cô là một người thông minh, trong thông minh có bản lãnh, cô sẽ ra mặt thuyết phục ba mẹ mình.

Lục Uyển Huệ đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại một nhà ba người bọn họ.

Mỗi Cố Đông Thăng run rẩy, sau một hồi do dự, thì lúng túng hỏi, "Tân Tân, con nói thật với ba mẹ đi, có phải con có thai rồi đúng không?"

Cố Tân Tân xua tay không ngừng, "Ba, ba nói bậy cái gì đó!"

Mặt Cố Tân Tân giãn ra, đỏ bừng, thật đúng là điên rồi.

"Tân Tân, lúc trước cũng có mấy lần con không về nhà, con toàn nói là ở cùng Dĩnh Thư....." Lục Uyển Huệ định nói lại thôi, Cố Tân Tân chán nản dựa vào ghế sofa. Cái gì mà đã làm bạn, qua lại 1 năm với Cận Ngụ Đinh, cô mới quen anh ta không quá ba ngày.

Cô mím môi, gật đầu, xem như là ngầm thừa nhận.

Mấy ngày tiếp theo, Cố Tân Tân cũng không biết mình trải qua như thế nào nữa. Mỗi ngày Cố Đông Thăng cứ túm lấy cô giảng giải biết bao nhiêu là đạo lý, nói là cô còn trẻ, làm chuyện gì cũng phải thận trọng. Lục Uyển Huệ lại tin vào bói toán nên làm công tác tư tưởng cho Cố Đông Thăng.

Dần dần, tiếng phản đối bên tai cô ít hẳn đi, đến cuối cùng, Cố Đông Thăng thấy cô cứ khăng khăng một ý, cũng không còn cách nào nữa.

Sau đó, Khổng Thành cũng liên hệ với cô mấy lần, cũng cho xe tới. Cố Tân Tân đi thử áo cưới, chọn đại mấy món đồ trang sức. Hôm chụp hình cưới còn khác người hơn, thậm chí cô đã ngủ rồi, lại còn bị cuộc điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh lôi ra khỏi chăn.

Anh ta nói, anh ta vừa đi công tác về, thời gian gấp rút, chụp vào ban đêm thì ít tốn thời gian ít tốn công sức nhất.

Một tháng sau.

Cố Tân Tân nhìn về phía khách đến, giống như là một giấc mơ vậy, cho tới sau khi kết thúc bữa tiệc, ba mẹ cô được sắp xếp đưa về nhà, cô và Cận Ngụ ĐÌnh thì trở về Cận gia, thì giấc mộng này mới tỉnh lại.

Trong sân tòa nhà phía Tây, đèn đuốc sáng trưng, một đám anh em bạn bè của Cận Ngụ ĐÌnh đều từ khách sạn tới đây. Anh đột nhiên kết hôn, thiệp mời chỉ mới gửi tới 3 ngày trước, thật sự là khiến bọn họ trở tay không kịp.

"Cửu gia, tới tòa nhà chính trước hay sao ạ?"

"Tới tòa nhà Tây, tòa nhà chính nhiều quy củ, từ từ đến sau."

"Vâng."

Xe dừng trước một tòa biệt thự, Cố Tân Tân theo Cận Ngụ ĐÌnh xuống xe, trong sân to như vậy nhưng lại được trang trí tỉ mỉ từng chi tiết, thảm màu đỏ dưới ánh đèn màu cam ấm áp làm nổi bật niềm vui hỷ sự.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa cô đi vào trong sân, có người bắt đầu làm ồn, "Cô đâu đến rồi."

Cố Tân Tân nhìn anh uống vài ly rượu, rồi cứ như vậy mà bỏ cô lại một chỗ, đi sang bên cạnh.

Gió ở phía xa cuốn qua cành cây phía trên, thổi đến bóng đen ở trên vai Cố Tân Tân, cô không kiềm được vội ôm hai tay lại, lạnh đến nỗi run lẩy bẩy.

"Cố mỹ nhân?"

Cô chợt kinh ngạc, quay đầu lại thì nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đứng trước mặt.

Tiêu Tụng Dương giơ ly rượu trong tay lên, "Biết anh không?"

Cố Tân Tân lắc đầu.

"Danh Động Mạn, hiểu rõ chưa?"

Cố Tân Tân quan sát đối phương, đó là trang web nơi cô đăng truyện, anh ta làm sao mà biết được?

"Trang web Danh Động Mạn là do anh lập ra, đã là em dâu rồi, sau này sẽ là người một nhà. Trảm Nam Sắc em muốn vẽ thế nào thì vẽ, anh nhất định sẽ bảo chủ biên bật đèn xanh cho em qua."

Người này nói chuyện, có 10 phần thì hết 10 phần đều cười trên nỗi đau của người khác, "Lúc đầu Cận Ngụ ĐÌnh tìm anh, để cho anh xử lý nội dung của em, chính anh đã không để cho cậu ta toại nguyện, em cứ yên tâm mà vẽ đi, anh chắc chắn sẽ làm cho Trảm Nam Sắc của em người người biết đến."

Nói cách khác, hiện giờ cô không thể thay đổi nội dung, còn bị bức ép kết hôn, thì ra là do người này hại!

Cận Ngụ ĐÌnh đi tới, miệng cười nhưng lòng không cười nói với Cố Tân Tân, "Nhớ kỹ gương mặt này chưa? Đây chính là kẻ thù của cô."

Cận Ngụ ĐÌnh không ở lại lâu, phải đi tới tòa nhà chính làm lễ, anh dặn dò vài tiếng sau đó đưa Cố Tân Tân rời đi.

Không ít người đang chờ trong tòa nhà chính, Cố Tân Tân đi theo bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh vào trong.

Chị gái và anh rể của Cận Ngụ ĐÌnh đã trở về, ba mẹ anh ngồi ở đại sảnh, trên một sofa khác bên cạnh, có một người đàn ông thờ ơ đang ngồi nghịch bật lửa.

Đây là anh hai của Cận Ngụ ĐÌnh, Cận Hàn Thanh, Cố Tân Tân đã gặp qua ở tiệc rượu tối nay, gương mặt người đàn ông này và Cận Ngụ ĐÌnh rất giống nhau, thân hình cao to rắn chắc, vừa nhìn là biết loại người không dễ chọc.

Bên cạnh anh ta, còn có một cô gái xinh đẹp, cô mặc một bộ váy liền màu trắng mỏng manh, trong phòng có mở đầy đủ hệ thống sưởi ấm, ấm áp như mùa xuân.

Đây hẳn là chị dâu của Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng mà tối nay, tại sao chị ấy lại không tham dự tiệc cưới?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Người Chị Dâu Tình Thầm Không Tỉnh Táo

Dịch: Qiu Xian

Lúc đang ngây người, thì tay Cố Tân Tân bị Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt lấy.

Anh dắt cô đi lên phía trước, đây là lần đầu tiên cô đến Cận gia, hơn nữa còn là lần đầu bước vào tòa nhà chính.

"Ba, mẹ."

Cố Tân Tân đi theo cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, anh nhận ly trà từ trong tay Tiều quản gia, đưa đến trước mặt Cận Vĩnh Nham, "Ba."

Cố Tân Tân bắt trước anh, đưa ly trà trong tay đến trước mặt Tần Chi Song, "Mẹ."

Dâng trà xong, Cố Tân Tân nhận hồng bao, cô không biết Cận Ngụ ĐÌnh làm thế nào mà thuyết phục Cận gia đồng ý chuyện cưới hỏi này, nhưng mà trong phòng khách tĩnh mịch yên ắng, không có chút không khí gần gũi nào. Thái độ lạnh nhạt, xa cách này khiến cho cô thấy như đang đi trên lớp băng mỏng, rất khó chịu.

Hồng bao: bao lì xì màu đỏ hay tiền lì xì.

"Lão Cửu, dâng trà cho anh hai và chị dâu của con đi." Tần Chi Song thấy anh đứng im, nên lên tiếng nhắc nhở.

Tiền quản gia bưng khay trà bên cạnh đến cho Cận Ngụ ĐÌnh, bên này Cố Tân Tân còn chưa chuẩn bị, cô đã nhìn thấy một bóng người đứng lên.

Cận Hàn Thanh nhìn thấy người phụ nữ đứng lên, nhưng không đưa tay kéo lại.

Cô ấy bước một bước dài về phía Cận Ngụ ĐÌnh, lúc chạm đến cánh tay anh, thì ly trà trong tay anh bay ra ngoài, mặc dù trà không nóng, nhưng cả ly trà lại bay vào người Cố Tân Tân, trông rất nhéch nhác.

Hai tay người phụ nữ giữ chặt cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh, trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp đầy bối rối, cô ấy nói nồng lộn xộn, "Sao anh lại kết hôn rồi? Sao anh lại muốn kết hôn rồi?"

Tần Chi Song vô cùng hoảng sợ, "Thương Lục!"

Trong lòng Cố Tân Tân tràn đầy nghi hoặc, ánh mắt không nhịn được nhìn sang bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, anh chau mày, trong lòng bất mãn nhưng không biểu hiện ra, đôi môi mỏng gợi cảm nhéch thành một đường. Cô thấy bất ngờ trước phản ứng của Cận Ngụ ĐÌnh, nếu đổi lại là người khác, thì đã sớm bị anh hất ra rồi chứ?

Cận Hàn Thanh không những không đứng dậy, ngược lại còn ngồi dựa vào sofa, ngón tay cái cứ mở hé rồi lại đóng chiếc bật lửa, tuy là trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng đôi mắt phượng hẹp dài lại tràn đầy vẻ nham hiểm, khiến người ta sợ hãi.

Người phụ nữ giọng khàn khàn, tràn đầy đau thương, cô có vẻ đẹp hơn người, bộ dạng cắn răng chất vấn rõ ràng càng làm rung động lòng người hơn.

"Em phải làm sao, em phải làm sao đây?"

Tần Chi Song vội vàng đứng dậy, ôm bờ vai cô, "Thương Lục, con nhìn cho rõ đi, đây là lão Cửu, không phải Hàn Thanh, con đừng

hồ đồ nữa!"

"Mẹ, con không có hồ đồ....."

Cố Tân Tân nắm chặt tay, Cận Ngụ ĐÌnh như pho tượng đứng im tại chỗ, Tần Chi Song ôm lấy người phụ nữ, không muốn để cho cục diện quá khó xử, "Hàn Thanh, con đây là không quan tâm thật sao?"

Đôi mắt lạnh lẽo của Cận Hàn Thanh nhìn thẳng, khéo miệng nhếch lên giễu cợt, "Quan tâm? Con phải quan tâm thế nào đây?"

"Đưa Thương Lục về tòa nhà Đông đi, hôm nay là ngày lành tháng tốt của lão Cửu, nếu truyền ra ngoài thì....."

Cận Vĩnh Nham không nói lời nào, tức đến nỗi đứng dậy rời đi.

Tiền quản gia cho người hầu giúp đỡ Tần Chi Song, kéo Thương Lục ra khỏi Cận Ngụ ĐÌnh, người phụ nữ khóc dữ dội, mấy người giúp việc đem hết sức mình mới đè cô lại được.

Đầu lông mày Cận Ngụ ĐÌnh giựt nhẹ, trong đáy mắt lan ra cảm giác đau đớn, anh giơ tay ra nắm chặt lấy tay Cố Tân Tân, "Chúng ta trở về."

Tầm mắt Cố Tân Tân còn đang ở trên người người phụ nữ, Tần Chi Song thấy bọn họ muốn đi, bà bước lên phía trước nói, "Đừng chấp nhất với chị đâu con làm gì, tinh thần nó không tỉnh táo, từ lâu đã không nhận ra ai với ai rồi."

Lời này, đương nhiên là nói với Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân kéo khéo môi, trước đó cô thật sự không biết gì về Cận gia, "Mẹ, không sao đâu ạ."

Đèn chùm treo trên cao trong phòng khách giống như chiếc quạt trần treo trên đỉnh, mỗi một tầng được xếp chồng lên bằng những lớp pha lê giá trị. Giờ đây, từng biểu hiện nhỏ trên gương mặt của

mỗi người đều hiện lên dưới ánh sáng, không biết là mỗi người một tâm tư riêng, hay là mỗi người một có một mục đích xấu xa mờ ám.

"Đi." Cận Ngụ Đinh giật tay cô, mang cô ra khỏi tòa nhà chính.

"Không muốn đi, đứng lại, đứng lại....."

Cố Tân Tân ra tới ngoài cửa, có cảm giác lông mao dựng đứng cả lên, Tiều quản gia vội đóng cửa lại, nhưng tiếng la hét của Thương Lục vẫn có thể xuyên qua cánh cửa to lớn nặng nề, truyền ra bên ngoài.

Tay Cận Ngụ Đinh càng nắm càng chặt, hình như anh quên là tay Cố Tân Tân vẫn còn trong tay anh.

Anh nắm tay chặt thêm, hận không thể dùng sức vò nát, Cố Tân Tân bị đau, "Anh buông tay!"

Cận Ngụ Đinh định thầm lại, cái ánh mắt nhìn cô, cực kỳ xa lạ, sự lạnh lẽo trong đáy mắt nhanh chóng biến mất, anh bỏ tay cô ra, đi thẳng xuống thềm đá.

Trong tòa nhà chính, Cận Hàn Thanh lạch cách khép bật lửa lại, thân thể cao lớn đứng dậy, một cái bóng đen kéo dài ra theo.

Anh đi qua, đưa tay kéo Thương Lục vào trong lòng, người giúp việc vội bỏ tay ra, anh nhìn thấy cổ tay Thương Lục bị nắm đỏ lên.

Cận Hàn Thanh bình tĩnh nhìn, người giúp việc bị dọa nảy lên, "Cận tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không chú ý."

"Cho dù cô ấy có là người điên, thì cũng là Cận phu nhân danh chính ngôn thuận, ngay cả các người cũng dám không để cô ấy vào trong mắt?

"Cận tiên sinh, tôi không dám....."

"Lão Nhị," Đúng lúc này, Tần Chi Song mới nói, "Bạn họ cũng không phải là cố ý đâu."

"Mẹ, mẹ nên sớm nghe con, bộ dạng bây giờ của Thương Lục, cô ấy đã không thể ra khỏi tòa Đông rồi."

"Hôm nay tốt xấu cũng là ngày em trai con kết hôn, Thương Lục là chị dâu, về tính về lý thì nó cũng nên đến."

Cận Hàn Thanh thu tay lại, người trong lòng rõ ràng co rúm lại, "Tinh thần cô ấy đã không còn tỉnh táo, gấp hay không gấp thì có gì khác nhau?"

Bước chân người đàn ông khẽ động, muốn mang cô rời đi, vậy mà Thương Lục lại đứng im tại chỗ, vẻ mặt cô rã rời, ngây ngốc nhìn về một chỗ.

Cận Hàn Thanh vỗ nhẹ đầu vai cô, "Ngoan, nếu em không ngoan, anh có thể ném em ra ngoài."

Người Thương Lục mềm đi, bả vai đột nhiên cứng đờ, để mặc anh ôm ra ngoài.

Tòa nhà Tây chỉ có một người giúp việc, Cận Ngụ Đình đưa Cố Tân Tân vào phòng khách, "Cô đi lên nghỉ ngơi trước đi, tôi đi ra sân."

"Được."

Cố Tân Tân tinh thần đã mệt mỏi, người giúp việc đưa cô lên lầu, phòng ngủ chính ở cuối hành lang, tiếng bước chân trống trải chỉ có cô nghe thấy.

Mấy bức danh họa treo trên tường, trên sàn được lát gỗ sưa, đủ để thấy chủ nhà là người có địa vị, có tiền có thế.

Gỗ hoàng hoa lê: Hoàng hoa lê Hải Nam được liệt vào một trong bốn loại gỗ quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc (gồm Tứ đản, Hoàng hoa lê, Kê sí và Thiết lực). Vào thời nhà Minh, việc dùng Hoàng hoa lê Hải Nam để làm đồ gỗ sử dụng trong nhà trở nên thịnh hành. Khi đó, loại gỗ này còn được coi như một thứ cống phẩm chuyên dùng để cống cho triều đình.

Đi vào phòng ngủ, cô vội vàng đá bay giày cao gót, trong phòng thay quần áo có một chỗ để treo quần áo của phụ nữ, Cận Ngụ ĐÌnh chưa cho người tìm hiểu về size quần áo của cô, cho nên cứ cùng một bộ đồ, đều chuẩn bị cả size S và size M.

Tắm rửa xong xuôi, Cố Tân Tân đi vào phòng ngủ chính, lúc nhìn thấy cái giường to kia bước chân không khỏi dừng lại.

Cô không thể không nhắc nhở bản thân mình, cô đã kết hôn với một người mà mình chỉ mới gặp có vài lần.

Tơ tằm cuốn quanh người, dù cho mềm mại nhưng vẫn không thể làm cho cô cảm thấy thoải mái, thả lỏng người ra, Cố Tân Tân trở mình một cái, vậy mà vẫn không ngủ được, cũng không dám ngủ.

Cô không biết lúc nào thì Cận Ngụ ĐÌnh sẽ quay lại, càng không biết được sau khi quay lại, anh ta sẽ làm gì cô.

Mí mắt bắt đầu đánh nhau, cô mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, đang trong lúc lờ mờ buồn ngủ, thì Cố Tân Tân nghe thấy có tiếng bước chân đi tới cửa.

Ngay sau đó, có một tiếng lạch cách, cửa bị mở ra, trong phòng ngủ tối thui, ánh đèn ngoài hành lang chen lấn nhau vào trong, Cận Ngụ ĐÌnh đóng cửa dứt khoát, cánh cửa bị chấn động tới mức kêu vang.

Cố Tân Tân không mở mắt ra, nhưng đã hoàn toàn tỉnh táo.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Cận Ngụ Đinh có chút lộn xộn, mùi rượu nồng nặc tràn đầy căn phòng, Cận Ngụ Đinh xiên xiên vẹo vẹo đi đến trước giường, nhìn chằm chằm vào người đang nằm cong người bên cạnh.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Nghĩa Vụ Của Cửu Phu Nhân

Dịch: Qiu Xian

Cô Tân Tân không dám thở mạnh, Cận Ngụ ĐÌnh không bật đèn, hiển nhiên đối với căn phòng này rõ như lòng bàn tay.

Tiếng sột soạt truyền đến bên tai, anh kéo cà vạt xuống, mỗi một động tác đều bị kéo dài, sau chốc lát, Cô Tân Tân nghe thấy tiếng bước chân rời đi.

Cô khẽ thở ra một hơi, tới khi phòng tắm sáng đèn, Cô Tân Tân mới cẩn thận mở mắt.

Lúc anh đi ra, Cô Tân Tân kéo chăn cao lên đầu. Cận Ngụ ĐÌnh đi đến bên giường, đèn trong phòng tắm không tắt, có ánh sáng hắt đến, chiếu ngay lên đầu giường.

Chăn che trên đầu bỗng nhiên bị người ta kéo đi, Cô Tân Tân đành phải nằm im bất động.

Cận Ngụ ĐÌnh nằm xuống bên cạnh cô, anh uống không ít rượu, nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo. Anh cúi xuống nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, rõ ràng cô đang giả vờ ngủ, lông mi cứ rung rung.

"Ngủ rồi?"

Cô nghiên chặt răng không trả lời.

Cận Ngụ ĐÌnh cưa mình một cái, hai tay chống cạnh gò má cô, nửa người trên cũng không đè xuống, tóc anh vẫn còn ẩm ướt, từng giọt nước rơi lên trên mặt Cố Tân Tân. Trong đó có một giọt rơi xuống mí mắt cô, mắt cô giật nhẹ, đôi môi đỏ quyến rũ không kìm được run rẩy.

Cận Ngụ ĐÌnh đè xuống, trên người cô đột nhiên cảm thấy nặng nè, môi cũng bị người ta hôn lấy.

Hơi thở nóng bỏng dây dưa giữa răng môi hai người, anh hôn xuống quai hàm cô, mặt kề sát vào cổ Cố Tân Tân, cắn nhẹ, dùng răng day lấy.

Cô hiển nhiên không chịu nổi, cũng không có cách nào để tiếp tục giả vờ ngủ nữa, cô lấy hai tay chống lên ngực anh rồi dùng sức đẩy ra.

Trên người Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa hết mùi rượu, anh nắm chặt bàn tay cô, "Làm cái gì?"

"Anh.....Anh làm cái gì?"

"Đừng quên giờ cô đang nằm ở nơi nào." Giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh có chút mơ hồ, môi mỏng kề sát tai cô, lúc nói chuyện còn kèm theo động tác, khéo môi trên mặt cô và chồ dái tai vuốt ve nhẹ nhàng, thật sự là đã châm lên một ngọn lửa khó mà dập tắt được.

Yết hầu Cố Tân Tân ngứa ngứa, làm động tác né ra, "Chúng ta có thể không phát sinh quan hệ, anh sống cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi."

Anh há miệng cắn tai cô, có dùng chút sức.

Cô đau đến mức hai vai co rúm lại.

Cận Ngụ ĐÌnh thì thầm bên tai cô, "Nếu cô dám làm chuyện gì quá giới hạn, tôi sẽ tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho cô."

Hai tay anh đè bả vai cô lại, cô bắt đầu giãy dụa, tay nắm lấy người anh, lúc này mới ý thức được từ lúc Cận Ngụ ĐÌnh trong phòng tắm đi ra, không có mặc gì hết.

"Bây giờ cô là phu nhân Cận gia, có biết nghĩa vụ quan trọng nhất là gì không?"

Cố Tân Tân cắn răng, cho dù cô có hỏi vặn lại một câu, thì cũng sẽ không có câu trả lời vừa ý.

Tay Cận Ngụ ĐÌnh thăm dò ở cổ áo ngủ mở rộng của cô, "Nhớ cho kỹ, tôi lấy cô không chỉ để nhìn, lúc tôi muốn cô, cô phải "ngủ cùng"."

Cố Tân Tân há mồm định hung hăng cắn anh ta một phát, cắn xuống miếng thịt này mới được!

Người đàn ông nhanh tay lẹ mắt, bàn tay to bắt lấy cầm của cô, dùng sức vân vê má cô.

Cô phản kháng cũng vô dụng, nụ hôn của anh lúc nặng lúc nhẹ, người Cố Tân Tân lúc cứng nhắc, lúc mềm mại. Dường như anh hiểu rất rõ, chỗ nào có thể khiến cho cô thoái mái, dễ chịu, chỗ nào có thể khiến cho cô khó chịu, nhịn không được mà kêu lên.

Lòng bàn tay Cố Tân nóng lên, bàn tay gioi lên chạm đến cánh tay anh, cường tráng và rắn chắc.

Lúc anh "chiếm hữu" cô, không cho cô chuẩn bị chút nào, đè nặng lên cô khiến cảm giác đau đớn thức tỉnh, chính là để Cố Tân Tân cảm nhận được nỗi đau từng chút từng chút bị xé toạc ra.

Cô nhìn không rõ biểu cảm trên mặt Cận Ngụ ĐÌnh, cô xoay mặt đi chỗ khác, ánh đèn trong phòng tắm như bị tràn ra thành một bức tranh sơn dầu, giờ đang bám chặt vào sàn nhà. Mà bóng của cô và anh, đã thành cảnh tượng sống động nhất trong bức tranh.

Hai cái bóng hợp lại với nhau, hợp lại thành một, dùng sức hòa vào, động tác lén xuống từ chậm đến nhanh, sợi tóc của cô bị anh đè trong khủy tay, vò thành một cục.

Cô không tình nguyện chút nào, nhưng lại có một vài thứ đột nhiên không còn nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh nằm trở lại cạnh cô, một cánh tay vẫn còn đè trước người cô, sau đó tiếng thở dốc thoảng chốc trở lại bình thường, anh nói một câu khá thèm đòn, "Không sướng chút nào."

Trong mắt Cố Tân Tân có tia lửa, hơ, anh ta bắt cô "ngủ cùng" đã đời rồi, còn chê cô kỹ năng không thành thạo? Cô lập tức lên tiếng bẻ lại, "Tôi cứ nghĩ rằng Cửu gia thân kinh bách chiến, thường đi trong rừng hoa, nhất định là rất thành thạo, không ngờ lại chẳng ra làm sao cả."

Ba cái mánh khéo cẩn con này của cô, sao có thể khiến anh mắc bẫy? "Chúng ta đã không hài lòng về đối phương, về sau cứ luyện tập nhiều một chút, quen rồi thì sẽ thành thạo."

Một câu này khiến Cố Tân Tân nói không ra lời, mặc dù bọn họ đã làm chuyện thân mật nhất rồi, nhưng vẫn là người lạ cùng đường như trước.

Ngày thứ hai, lúc Cố Tân Tân đang nằm sát mép giường thì tỉnh ngủ, đã sớm không thấy bóng dáng Cận Ngụ ĐÌnh đâu rồi.

Cô thức dậy đi rửa mặt súc miệng, cũng đã hơn 10 giờ rồi, nhưng cô không thấy đói bụng chút nào.

Cố Tân Tân đi xuống lầu, người giúp việc đợi trong nhà ăn, "Phu nhân, cô muốn đến tòa chính dùng bữa, hay là dùng bữa tại tòa Tây, để tôi cho người đi chuẩn bị?"

"Ăn ở đây đi." Nếu thật sự phải đi tới tòa chính thì xấu hổ biết bao nhiêu.

"Vâng." Người giúp việc đáp lại, "Cửu gia nói đêm nay cậu ấy sẽ không về."

Thật sự đủ lợi hại, ngày thứ hai tân hôn liền bỏ cô ở nhà một mình, có điều trong lòng Cố Tân Tân lại đang lén vui vẻ, anh ta quanh năm suốt tháng không về thì tốt làm sao!

"Đúng rồi, chị dâu.....chị ấy điên thật sao?"

Người giúp việc cúi đầu, "Cửu gia đã dặn dò, chúng tôi chỉ phụ trách cơm ăn áo mặc hàng ngày của người, còn lại thì không được nhiều lời."

"Các người đã làm việc ở Cận gia, có một số chuyện chắc chắn là đều rõ ràng phải không?"

"Phu nhân, tôi chỉ nhớ được một câu, Cửu gia nói nếu như chúng tôi nói năng lung tung, thì sẽ rút lưỡi của chúng tôi."

Cố Tân Tân lại nhớ tới cái cảnh tối hôm qua cô nhìn thấy ở tòa chính, sự chất vẫn liên tục của Thương Lục, cô cũng đều nhớ rất rõ.

Người chị dâu này, thật sự chỉ vì tinh thần không tỉnh táo, nhầm lẫn người, mới có thể đối xử với Cận Ngụ Đình như vậy sao?

Cố Tân Tân không tài nào hiểu nổi, cô không buồn ăn sáng, lại đi lên lầu.

Trảm Nam Sắc hôm nay vẫn chưa đổi mới, mấy ngày nay cô thấy ngọt ngạt khó chịu chết đi được, xem chút là thành con kiến nhỏ trong tay Cận Ngụ Đình rồi, anh ta muốn bóp là bóp, không phải anh ta đã từng nói là sau khi kết hôn rồi, cô muốn vẽ thế nào thì vẽ thế nấy à?

Được rồi, xem ai sợ ai đây!

Cận Ngụ ĐÌnh họp xong thì đi ra ngoài, ngồi vào trong xe, Khổng Thành đang cầm điện thoại kéo cái gì.

Một hồi sau, Khổng Thành quay đầu cẩn trọng nhìn anh một cái, "Cửu gia, truyện tranh của phu nhân sửa mới rồi."

Anh cười một tiếng, "Cô ấy vẫn còn hơi sức vẽ tranh à."

"Có điều nội dung này....."

"Thế nào?" Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ chớp mắt, thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khổng Thành vừa định đưa điện thoại cho Cận Ngụ ĐÌnh thì nghe thấy tiếng chuông reo.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn vào màn hình báo cuộc gọi đến, là Tiêu Tụng Dương gọi đến, sắc mặt anh không biểu cảm gì, nhấn nút nghe, "Alô."

Bên trong điện thoại truyền đến một tràng tiếng cười to, mắt phượng của anh khẽ nhíu lại, "Thần kinh à? Nói chuyện đi."

"Ôi, Cửu gia, tôi qua động phòng nhất định rất high nha! Sung sướng thoải mái ha? Cho em đâu nhìn thấy hết rồi hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh không kiên nhẫn cắt ngang lời Tiêu Tụng Dương, "Gần đây cậu rất thiếu phụ nữ à?"

"Tôi với cậu ở chung lâu như thế, sao lại không biết cậu mọc cái nốt ruồi chỗ đó vậy? Hahahaha — —"

Lông mày Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt, Khổng Thành còn đang gio điện thoại của anh, anh đưa tay nhận lấy, trang web mở ra chính là nội dung mà hôm nay Cố Tân Tân đã sửa mới, Cận Ngụ ĐÌnh phóng to trang web, con ngươi không tránh khỏi co rút một cái, cô dám vẽ thật sao!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Nốt Ruồi Nay, Tôi Thật Sự Có

Dịch: Qiu Xian

Cận Ngụ ĐÌnh không nói hai lời, trực tiếp ngắt điện thoại, Khổng Thành thấy sắc mặt anh rất khó coi.

Anh ngồi dựa vào ghế, xe chạy nhanh về phía trước, qua hồi lâu, Khổng Thành lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc, "Hay là tôi đi nói chuyện với Tiêu tiên sinh, sửa lại tình tiết hôm nay vậy?"

"Cậu ta chỉ mong sao cho tôi bị cười nhạo, nếu cậu ta chịu sửa, tôi cần gì phải đích thân đi tìm Cố Tân Tân."

"Vậy bây giờ phải làm sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, "Lá gan này của cô ấy, cũng chỉ có thể mà thôi, tôi không tin một cô gái như cô ấy, còn có thể vẽ ra cảnh nào "nóng" hơn sao? Lúc đầu là tôi đã đồng ý với cô ấy, chỉ cần chịu kết hôn với tôi, thì muốn vẽ thế nào là tùy cô ấy, chỉ có điều vừa mới kết hôn được hai ngày, cũng không thể trở mặt như thế."

Khổng Thành lấy điện thoại lại, anh đi theo Cận Ngụ ĐÌnh lâu như vậy, dám tùy tiện "nhổ lông" trên người Cận Ngụ ĐÌnh, cũng chỉ có Cố Tân Tân thôi.

Lượng người theo dõi Trầm Nam Sắc hai ngày nay tăng vọt, trải qua một đợt tuyên truyền của Tiêu Tụng Dương, bạn bè trong vòng kết nối của Cận Ngụ ĐÌnh đều đã biết đến bộ truyện tranh này.

Từng cuộc điện thoại cứ gọi đến, anh dứt khoát không nhận, nhưng lại có mấy người không sợ chết mà lao đầu vào họng súng, tin nhắn thoại trên Wechat gửi tới, đều là hỏi anh về chuyện nốt ruồi đó.

Cửu gia ngày thường tùy tiện quen rồi, có ai mà không bị anh hại qua? Hôm nay chính là thời cơ tốt để báo thù.

Cận Ngụ ĐÌnh về đến tòa Tây, thì đã là tối thứ ba sau ngày cưới.

Người giúp việc chuẩn bị bữa ăn đâu ra đấy, Khổng Thành nhận lấy áo khoác Cận Ngụ ĐÌnh cởi ra, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn quanh phòng khách, "Cô ấy đâu?"

"Phu nhân đang ngủ, dặn là tối không cần gọi cô ấy, cô ấy sẽ tự dậy ăn cơm."

"Không hiểu phép tắc." Cận Ngụ ĐÌnh nói lỏng cà vạt, "Đi gọi cô ấy xuống đây."

"Dạ."

Cố Tân Tân mới ngủ không lâu, buồn ngủ chết đi được, cô kéo lê đôi dép đong đưa đi xuống lầu, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang ngồi trước bàn ăn.

Cô kéo ghế ra ngồi xuống, người đàn ông cầm đôi đũa ăn, Cố Tân Tân vẻ mặt tự nhiên nhận lấy chén trong tay người giúp việc.

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh dừng trên mặt cô, "Chuyện nốt ruồi đó, làm sao mà ngay cả tôi cũng không biết?"

Cô vừa đưa cơm vào miệng, trong lòng đã sớm dự liệu là anh ta sẽ hung sư vẫn tội rồi. "Anh cứ cho rằng nốt ruồi đó là của anh làm gì?"

Hưng sư vấn tội: hỏi tội đối phương.

"Đêm đó tắt đèn, tôi không nghĩ rằng thị lực cô lại tốt đến vậy, có thể nhìn thấy chỗ "riêng tư" của tôi. Trừ khi, cô nhân lúc tôi đang ngủ mà mở đèn, nghiên cứu tỉ mỉ đúng không?"

Hai người giúp việc còn đang đứng trong phòng, Cận Ngụ ĐÌnh nói chuyện thảng thắn như vậy, là người đều có thể nghe hiểu.

Cố Tân Tân vội nuốt cơn trong miệng xuống, sắc mặt ửng đỏ, "Đó là nhân vật trong tiểu thuyết của tôi, không phải anh, sao thế? Anh muốn bảo tôi thay đổi tình tiết? Mọi người gọi anh một tiếng Cửu gia, có lẽ anh không phải người nói chuyện mà không giữ lời nhỉ?"

Người giúp việc đưa mắt nhìn nhau, một trước một sau đi vào phòng bếp.

Cận Ngụ ĐÌnh duỗi tay đưa đôi đũa tới món thịt kho Đông Pha trước mặt, "Ý cô là, cô chưa thấy qua?"

Cố Tân Tân nhếch lông mày lên, "Đương nhiên!"

Chẳng qua là cô không vừa mắt anh ta, trả thù một chút mà thôi, cái đó là do cô bịa ra mà.

"Nếu như tôi nói cho cô biết, nốt ruồi mà cô vẽ trong truyện, có trên người tôi, hơn nữa còn là ngay chỗ mà cô vẽ, cô nói xem thế nào?"

Cố Tân Tân nắm chặt đôi đũa trong tay, "Không thể nào!"

"Tôi cũng cho rằng không thể nào, trên đời này sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy, nếu không phải là cô quan sát tỉ mỉ, cô có thể vẽ đến mức giống nhau như đúc?"

Cố nuốt nước bọt, "Tôi không tin."

"Thật sự không tin?"

Cố Tân Tân biết, dây dưa với anh là việc vô nghĩa. "Lúc đầu anh đã đồng ý, tuyệt đối không can thiệp vào tình tiết của tôi? Nam chính trong truyện tranh của tôi chỉ là trùng họ trùng tên với anh mà thôi."

"Cố Tân Tân, tôi không tin lá gan của cô còn có thể "đội trời" sao?"

"Anh thử xem đi, anh chỉ cần đừng gây trở ngại cho tôi, trò hay còn ở phía sau đó."

Đôi mắt đẹp của Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái, "Được, vậy cô thử nhìn xem."

Bên ngoài, tiếng mở cửa có hơi lớn, Khổng Thành đứng ở cửa lên tiếng, "Cứu gia, Cận phu nhân đến."

Tiếng vang chói tai truyền đến tai Cố Tân Tân, Cận Ngụ ĐÌnh đặt chén trong tay xuống, đẩy ghế ra đi ra ngoài.

Cố Tân Tân đi theo ra bên ngoài, nhìn thấy ở phía xa là Thương Lục mặc áo lông đứng dưới trời đêm, lúc ra ngoài cô không mặc thêm áo, bây giờ lại đứng trước trời gió, lạnh đến nỗi run cầm cập.

Cận Ngụ ĐÌnh dừng bước, sắc mặt Khổng Thành có chút khó xử, "Có muốn thông báo cho tòa Đông bên kia không ạ?"

"Sao cô ấy đột nhiên chạy ra ngoài?"

"Cửa bên tòa Đông bình thường vẫn luôn khóa lại, đoán chừng là do người giúp việc sơ ý....."

Một tay Cận Ngụ ĐÌnh đút trong túi quần, tay trái nắm nhẹ, "Đưa cô ấy trở về, đừng nói là cô ấy đã đến tòa Tây, tránh cho lão Đại biết lại phiền phức."

"Vâng."

Khổng Thành đi thẳng tới chỗ Thương Lục, nhưng hiển nhiên là cô không nghe vào tai, cậu muốn đi tới kéo tay cô, Thương Lục hoảng sợ né tránh, bước chân lui về sau.

Sau lưng cô ấy là hồ bơi ngoài trời, đáy hồ lộ ra ánh sáng âm u của sắc xanh lạnh lẽo, Cận Ngụ Đinh bước chân nặng nề đi tới phía trước.

Thương Lục nhìn thấy anh, đứng ngay đó không nhúc nhích, Cận Ngụ Đinh liếc nhìn phía sau cô ấy, "Trời lạnh như vậy, mau trở về."

"Em không về."

Giọng nói cô ôn nhu, lúc không phát điên, thì giống như người bình thường.

Cố Tân Tân nhẹ bước đi qua, còn có thể mang máng nghe được tiếng hai người nói chuyện.

"Anh đã kết hôn rồi, có phải không?"

"Phải." Mắt Cận Ngụ Đinh nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn của cô, "Đêm hôm đó, cô cũng thấy rồi."

"Em quên mất rồi." Thương Lục cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, "Thật sự quên rồi."

Cận Ngụ Đinh nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, quay đầu nhìn, sắc mặt anh bỗng nhiên lạnh thấu xương, nói với cô một lời không thiện cảm, "Ai bảo cô đến đây?"

Cố Tân Tân nhịn không được tiến lên hai bước rồi đứng lại, ánh mắt Thương Lục dừng trên mặt cô, sự bình tĩnh trong nháy mắt tan thành mây khói.

Cô bước nhanh một bước lên phía trước, hai tay kéo lấy tay Cố Tân Tân, đẩy mạnh cô xuống hồ bơi.

Cố Tân Tân hoàn toàn không kịp phản ứng, liền rơi xuống nước, cô cố gắng khua hai tay lên, "Cứu mạng, cứu mạng!"

Cận Ngụ ĐÌnh lạnh nhạt liếc nhìn cô, ánh mắt của anh giống như hiệu ứng chậm trong phim điện ảnh, từng ý nghĩ bị phân tích rất rõ ràng.

Thương Lục bị kích thích, trong nháy mắt cảm xúc mất khống chế, cô đứng tại chỗ chần chờ mấy bước, Cận Ngụ ĐÌnh níu tay cô, "Coi chừng!"

Cô dùng sức đẩy anh ra, xoay người nhảy xuống hồ bơi.

Cố Tân Tân nhìn thấy chồng mình, không chút do dự nhảy xuống theo.

CP88: Có vài bạn hỏi nên ta nói luôn, hiện tại bản bên trung có lẽ đã tới chương 35 (hôm nay ta chưa check nên đoán vậy, hqua ra tới 34 rồi). Lịch post bên đó là mỗi ngày 1 chương.

Ở chương 33 má Yêu nói ĐÌnh ĐÌnh vẫn chưa có thích Tân Tân nhé. Xem ra bộ này cũng không dễ dàng gì đâu:))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Mạng Đèn Mạng, Được Không?

Người dịch: Yang Ying

Nhiệt độ nước trong hồ bơi luôn ổn định, nhưng tối nay nổi gió lớn, bả vai Cố Tân Tân bị thấm ướt lộ ra bên ngoài, lạnh thấu xương.

Khổng Thành xuống nước, vừa gọi cô, "Phu nhân, đừng sợ, nước không sâu."

Người Cố Tân Tân chìm xuống, sắc nước bợt, trong ánh mắt chua xót căng ra đau đớn, tầm mắt mơ hồ nhưng lại nhìn rõ cảnh tượng cách đó không xa.

Cô thấy Cận Ngụ Đinh kéo tay Thương Lục, cô ấy nhân tiện chui vào trong ngực anh.

Khổng Thành vội vàng túm lấy cánh tay Cố Tân Tân, cô hoảng hốt lo sợ, vùng vẫy kịch liệt, hoàn toàn không suy nghĩ đến việc nước không sâu, cô có thể đứng bằng chân được.

"Phu nhân, cô đừng dậy thử một chút..."

Cố Tân Tân rất vất vả mới bắt được một cái phao cứu mạng, hai tay cô vịn vào bả vai Khổng Thành, dùng sức leo lên, Khổng Thành bị cô ấn xuống nước, từ trước tới giờ chưa bao giờ chật vật như vậy. Xem ra không thể tùy tiện cứu người bị rơi xuống nước, ham muốn sống cũng quá dọa người.

Cận Ngụ ĐÌnh ôm lấy Thương Lục thả cô ấy bên cạnh hồ bơi, quay đầu nhìn thấy Khổng Thành "giãy giụa sắp chết."

"Phu nhân, cô buông tay ra...."

Cận Ngụ ĐÌnh sải bước qua, một tay nắm lấy cổ áo Cố Tân Tân kéo cô đến bên cạnh bờ, cô nằm đó không ngừng thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa đến trắng bệch, nửa ngày sau vẫn chưa hoàn hồn.

"Sâu nhất cũng chưa đầy mét rưỡi, chẳng lẽ cô là chú lùn? Chiều cao này của cô đứng không tới sao?"

Cố Tân Tân vẫn không mở miệng, hai tay cô bấu chặt vào khe hở giữa hai viên gạch phía trước, dùng sức khiến móng tay phát đau, Cận Ngụ ĐÌnh lén bờ kéo Thương Lục đứng dậy, Khổng Thành bơi tới bên cạnh Cố Tân Tân, đỡ cho cô leo lên bờ.

Gió bên trong sân tàn phá bừa bãi, từng cơn như xéo tung miếng thịt trên người, bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh vuốt nhẹ đầu vai Thương Lục, anh đẩy cô ấy lên phía trước, "Khổng Thành, đưa Cận phu nhân về nhà Đông."

"Vâng."

Lúc này trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh mới có sự tồn tại của Cố Tân Tân, anh đi qua, cánh tay dài vừa thu lại, liền ôm cô vào ngực. Cố Tân Tân muốn giãy ra, cánh tay anh hơi dùng sức siết chặt lấy cô.

Thương Lục đứng im tại chỗ không di chuyển, cách đó không xa, có hàng loạt tiếng bước chân vội vàng chạy tới.

Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Hán Thanh đi đến gần, ánh mắt anh ta quét một vòng qua mọi người, giọng nói không lạnh không nhạt. "Náo nhiệt vậy, tranh tài bơi lội à?"

Cận Ngụ Đinh ra hiệu với Khổng Thành, Khổng Thành liền buông cánh tay đang đỡ Thương Lục, lui qua một bên.

"Anh tới vừa đúng lúc, chị đâu đây Tân Tân xuống hồ bơi, cũng may nhà Tây có người, bây giờ mà xảy ra án mạng thì ai phụ trách?"

Ánh mắt Cận Hàn Thanh cố định trên người Thương Lục, một bộ áo lông và váy ướt đầm, những đường cong lả lướt lộ ra không sót tí nào, người đàn ông làm một động tác nhéo mi theo bản năng, anh ta tiện tay cởi chiếc áo khoác dạ xuống, vừa muốn choàng lên cho Thương Lục, lại thấy ánh mắt cô ấy lộ ra sự hoảng sợ lùi về phía sau.

Con mắt như phượng hoàng của Cận Hàn Thanh hơi híp lại, "Thương Lục?"

Cô ấy lại đứng im tại chỗ không cử động nữa, Cận Hàn Thanh tiến lên, dùng áo choàng dài chùm kên bả vai cô ấy, cô gái lạnh tới mức lỗ tai đều đỏ bừng, dép cũng đã rơi, bây giờ đang chân trần đứng trên nền cẩm thạch.

Cánh tay Cận Ngụ Đinh dùng lực, cả người Cố Tân Tân bị anh ôm vào lòng, "Đóng băng rồi hả?"

Giọng anh hiêm khi dịu dàng, Cố Tân Tân biết đây không phải ý định ban đầu của anh.

Cận Hàn Thanh dễ dàng ôm lấy Thương Lục, lúc này cô ấy rất an tĩnh, rúc vào trước người anh ta không nhúc nhích, giọng Cận Hàn Thanh nhàn nhạt mở đầu, "Vừa nãy cậu nói nếu như xảy ra án mạng thì phải làm thế nào? Dễ lắm, nếu Tân Tân xảy ra chuyện thì dùng mạng Thương Lục đền lại, thế nào?"

Cận Ngụ Đinh trả lời cũng rất dứt khoát, "Được."

Cận Hàn Thanh ôm Thương Lục sải bước rời đi, Cận Ngụ ĐÌnh nói với Khổng Thành, "Cậu đi về trước đi."

"Vâng."

Anh ôm cô đi về nhà, hai chân vừa bước vào phòng khách, Cận Ngụ ĐÌnh đã buông tay. Trở về phòng ngủ chính, nước trên người hai người nhỏ xuống tí tách, Cố Tân Tân vội đi tìm đồ ngủ, "Anh tắm trước đi."

"Phiền phức như vậy làm gì? Cùng tắm."

Cố Tân Tân đương nhiên không nghe anh, phòng khách cũng có nhà vệ sinh riêng, cô ôm quần áo đi ra ngoài, lúc tắm giặt xong quay lại, Cận Ngụ ĐÌnh đã ngồi ở mép giường, lưng hơi cong, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Cô cầm bản vẽ ngồi xuống bệ cửa sổ, hai người mỗi người chiếm cứ một bên, không ai phiền ai.

Cố Tân Tân nhìn chầm chằm bản vẽ đến xuất thần, tình tiết mỗi ngày đều nghĩ tại chỗ, rất hao phí đầu óc.

Tắm nước nóng xong, lúc này cô rất dễ chịu chỉ muốn ngủ, nhưng mà trong phòng này ngoài cô ra còn có Cận Ngụ ĐÌnh, dù sao cô cũng không thể ngông nghênh lên giường trước mặt anh.

Bút trong tay phác họa từng nét trên bản vẽ, Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy đi đến bên cạnh cô, "Sau này nhìn thấy Thương Lục thì tránh xa cô ấy ra một chút."

"Tại sao?" Cố Tân Tân biết rõ nhưng vẫn hỏi.

"Lần này chỉ đơn giản là bị đẩy xuống hồ bơi, lần sau cô còn muốn bị cô ấy đẩy xuống lầu hả?"

Cố Tân Tân dừng động tác trong tay, ánh mắt khẽ nâng lên nhìn về phía anh, "Chỉ là? Anh nói thật nhẹ nhàng, suýt nữa tôi chết rồi đó."

Cận Ngụ ĐÌnh nở một nụ cười lạnh vô nghĩa, "Giả bộ đáng thương cái gì, chỗ nước đó không dìm chết được cô."

Ngón tay cô khẽ run, ngồi bút vô thức dùng lực vẽ loằng ngoằng trên bản vẽ, Cận Ngụ ĐÌnh liếc mắt, đoạt lấy thứ trong tay cô.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Ai Có Thể Chơi Được Ai!

Người dịch: Yang Ying

Bộ —

Sao bên tai lại vang lên một âm thanh lạnh lùng vậy?

Cố Tân Tân bối rối, sao bàn tay cô lại có chút bỗng rát chứ?

Cận Ngụ ĐÌnh ném bắn vẽ của cô xuống đất, đụng vào sàn nhà phát ra âm thanh cứng rắn khiến tinh thần Cố Tân Tân hồi phục lại. Chân cô đang ôm chặt lấy eo anh cuồng cuồng buông ra, đây chính là bản mạng của cô, rơi vỡ thì phải làm thế nào?

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đỡ trên mông cô, hai chân cô không có cách nào tiếp đất được, ánh đèn trong phòng phóng đại động tác của hai người không chút kiêng dè, vị trí bị tay anh dán vào bỗng rát, "Thả tôi ra."

Người đàn ông sải bước đến trước giường, ném cô xuống. Hai tay Cố Tân Tân chống đỡ muốn đứng dậy, lại thấy Cận Ngụ ĐÌnh cúi người, cánh tay thon dài để bên người cô, dễ dàng vây cô vào giữa khuỷu tay.

"Nếu tôi không hiểu nhầm thì vừa nãy cô đang quyến rũ tôi."

Cố Tân Tân dứt khoát nằm xuống giường lớn, "Năng lực lý giải của anh rất có vấn đề."

"Người sống chết bồ nhào vào tôi không phải cô?"

Cố Tân Tân mạnh miệng, "Tôi chỉ muốn lấy lại bản vẽ thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nâng tay, bàn tay vỗ nhẹ lên đầu gối cô, sau đó men theo bắp chân đi xuống dưới, lòng bàn tay siết chặt lấy mắt cá chân, đem chân cô vòng ra sau eo mình, "Động tác này cô rất có kinh nghiệm, xem ra một đêm đó học được không ít."

Cố Tân Tân chiếm thế yếu, da mặt dày cũng vô dụng, dù sao cô cũng là một cô gái thanh khiết, bị khiêu khích thành như vậy, làm sao có thể mặt không đỏ tim không run?

"Cửu gia duyệt qua vô số người, xem ra thực sự làm càng nhiều kinh nghiệm càng nhiều, tích lũy rất khổ cực nhỉ?"

Trên trán Cận Ngụ ĐÌnh có chút đỏ, cũng may cái tát vừa rồi của cô không đánh lên mặt anh nếu không thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Lại là một tràng vỗ tay thanh thúy vang lên, lần này người đau chính là cô.

Bàn tay Cố Tân Tân sờ lên bắp đùi mình, Cận Ngụ ĐÌnh đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn chằm chằm cô, sắc mặt cũng thay đổi, đáy mắt tụ lại ánh sáng tối tăm mãnh liệt, môi mỏng của anh hơi hé, "Dẫu sao cô cũng là phu nhân Cận gia, nói chuyện không giữ mồm giữ miệng, thấp kém, hạ lưu."

Con ngươi Cố Tân Tân trợn tròn, cái gì? Anh ta hạ lưu hơn cô gấp trăm lần được không? "Đè tài này là do anh khơi mào đấy."

"Là tôi khơi mào à." Cận Ngụ ĐÌnh vòng qua đuôi giường, giơ tay nhấc chăn lên, dùng sức tung xuống, Cố Tân Tân thuận theo lực đó lăn xuống đất. Người đàn ông không quên ném cho cô nốt nửa câu cuối, "Cho nên chỉ tôi có thể nói."

"..."

Cố Tân Tân ngồi dưới đất, cuộc đối thoại vừa rồi mặc dù ngắn gọn, nhưng làm cho cô được khai phá đầu óc.

Đúng vậy!

Kết hôn không có nghĩa là đi vào đường cùng, bây giờ những người bên cạnh cô cũng không biết nhiều. Dáng vẻ Cận phu nhân nên có, tất cả cô đều không có, sớm muộn gì cũng có ngày Cận Ngụ Đình sẽ không chịu nổi cô, cô chỉ cần làm chuyện gì đó để ngày này đến sớm một chút là được.

Cố Tân Tân từ dưới đất bò dậy, cô nhặt bản vẽ lên kiểm tra, may là không sao. Cô quay lại ngồi trên bệ cửa sổ, Cận Ngụ Đình đang đọc sách, Cố Tân Tân nghịch cây bút trong tay, sau khi xác định rõ phương hướng, linh cảm tuôn ra từng cái một.

Giữa chừng Cận Ngụ Đình ngẩng đầu nhìn, cô làm tổ trên bệ cửa sổ, cũng không biết đang vẽ những gì, khóe miệng chưa đựng sự giảo hoạt.

Hôm sau, Cận Ngụ Đình ngồi dậy, sắc trời vẫn còn sớm, anh thấy trên bệ cửa sổ có nửa bên chǎn rơi trên sàn nhà, hôm qua Cố Tân Tân ngủ ở đó.

Anh đứng dậy đi tới nhìn qua, cũng không quan tâm cô, đi thẳng vào phòng thay đồ.

Hai ngày sau đó, Cận Ngụ Đình cũng không về, Cố Tân Tân đi đến trường học một chuyến, chủ nhiệm lớp không nói một chữ tới việc học lại, còn thúc giục cô đem hợp đồng xuất bản truyện tranh cho cô ấy, nói có thể tiếp tục thực tập ở nhà.

Cao ốc Linh Đính của đường Trường Giang, là công trình kiến trúc mang tính ký hiệu của Lục Thành, Cận Ngụ Đình đứng trước cửa sổ sát sàn trên tầng cao nhất, café trong tay đã lạnh ngắt, vẫn còn nửa ly chưa uống.

Khổng Thành thu dọn qua loa đồ ăn trên bàn, vất vả lăm mới có thể nghỉ một chút, "Cửu gia, chỗ phu nhân thật sự không cần can dự sao ạ?"

"Cô ta lại vẽ cái gì?" Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm về nơi xa, thâm trầm hỏi.

"Tình tiết hai ngày nay hẳn là đang làm nền, tôi sợ cô ấy không biết nặng nhẹ, sẽ tổn hại đến danh tiếng của ngài."

Cận Ngụ ĐÌnh nhấp nhẹ một chút café, "Không cần quan tâm cô ta, tôi đã cảnh cáo cô ta rồi, có lẽ cô ta cũng không có lá gan đó."

"Tốt nhất là như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, đặt ly café xuống bàn làm việc. "Nhà đầu này bị tôi ăn gian chết, phương thức xả giận duy nhất của cô ta chính là vẽ vạch trần tôi một chút, còn dám thế nào nữa?"

Cố Tân Tân cũng chỉ có lá gan này thôi, lại là sinh viên, không thoát khỏi ông trời.

Nhưng rõ ràng, chưa qua mấy ngày, Cận Ngụ ĐÌnh đã bị vả mặt chan chát.

Dự tính nam chính [Trảm nam sắc] là như thế này: Cao ngạo, không gần nhân tình, lạnh lùng giống như một khối băng.

Hôm nay trong nội dung chương mới, tiết lộ một chuyện cũ có liên quan đến việc tạo nên tính cách của nam chính.

Khổng Thành đi vào phòng làm việc, bước chân do dự, giữa chân mày xoắn lại, giọng nói nơm nớp lo sợ, "Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh không ngẩng đầu, "Nói."

"Phu nhân.... lần này sợ rằng thực sự gây họa rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh khép lại vǎn kiện trong tay, Khổng Thành đi theo anh bao nhiêu năm như vậy, tuyệt đối không phải người chuyện bέ xé ra to. Anh dựa nhẹ người về phía sau, "Là chọc phải người nào trong nhà hay là chuyện cô ta vẽ tranh?"

"Có liên quan đến truyện tranh của phu nhân."

Thần sắc Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ nhõm, "Trông cậu khẩn trương kìa."

Khổng Thành đưa điện thoại di động đến, đợi khi Cận Ngụ ĐÌnh cầm được, anh ta vội vàng lùi một bước dài.

Không khí ngưng đọng trong nháy mắt, Cận Ngụ ĐÌnh phóng to hình ảnh một chút, chút nhẹ nhõm trên mặt dần dần cứng đờ, một hồi lâu sau, anh thông suốt đứng dậy, điện thoại bị ném đi tàn nhẫn, "Cụ nó! Điếc không sợ súng!"

Khổng Thành vểnh tai, quả thật nhìn xem cả Lục Thành này có ai dám trêu đùa Cửu gia như vậy?

Hóa ra trong truyện nam chính lạnh như băng là bởi vì thời thanh niên đã bị người ta đánh thuốc, còn bị một lão già thô bỉ sờ mó, nếu không phải cảnh sát kịp thời cứu hắn ra thì khi đó hắn ta đã bị xâm phạm rồi.

Vẽ điểm chính: Lão già, đôi mắt gian ác hình tam giác, sờ chân, hôn lên khuôn mặt nhỏ bé, tất cả đều bị Cố Tân Tân vẽ ra rất nhiều trang.

Cận Ngụ ĐÌnh vặn cỗ một cái, một tay chọc vào thắt lưng, tay kia chỉ Khổng Thành.

Khổng Thành vội tiến lên trước, "Cửu gia, ngài bót giận chút đã."

"Tìm tiểu tử vô dụng Tiêu Tụng Dương, cậu trực tiếp tố cáo, nói truyện tranh của cô ta liên quan đến đòi trụy, để cho bộ phận liên quan điều tra cô ta."

"Cái gì?" Khổng Thành giật mình. "Cửu gia, ngài muốn làm thật?"

"Dám chơi với tôi? Cô ta thích thật vậy để cô ta xem, ai có thể chơi ai!"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Vợ Chồng Đẹp Sức

Dịch: Qiu Xian

Trong phòng làm việc, nháy mắt lại tĩnh lặng không tiếng động.

Không Thành đi ra ngoài, một lúc sau thì quay trở lại, "Điện thoại gọi tới báo cáo, hôm nay phu nhân đã đến trường rồi."

Cận Ngụ Đinh giương nhẹ cánh môi, thật không ngờ Cố Tân Tân lại có thể chọc anh tức thành như vậy, tâm tình anh hồi phục lại, "Cậu tiếp tục theo dõi, đem tài liệu cơ bản cung cấp cho bọn họ, như vậy cũng tiết kiệm thời gian điều tra của bọn họ."

"Nhưng nếu như chuyện này bị người trong nhà biết được..."

Cận Ngụ Đinh ngồi trên ghế xoay một vòng, mặt hướng về phía Tùng Giang không xa, tầng mây ở trên đỉnh đầu, đưa tay ra là có thể bắt chặt lấy.

"Vậy cậu làm việc nhanh lên, kinh động đến trong nhà, không có lợi cho cô ấy."

Tùng Giang: là một quận ngoại thành của thành phố trực thuộc trung ương Thượng Hải

Cố Tân Tân thu dọn sách vở vào cặp xong, bên cạnh còn có hai người bạn.

"Chút nữa bọn mình đi ăn thịt nướng đi?"

"Được đó, hôm nay cậu bao, nói gì thì cũng phải mời một chầu chứ."

Tiền nhuận bút mấy tháng nay của Cố Tân Tân khá cao, cô lấy điện thoại ra, muốn tìm xem tí nữa sẽ ăn cái gì.

Đi đến cổng trường, Cố Tân Tân buông điện thoại xuống, "Đi Khương Hồ Đông đi, mình thấy mọi người bình luận đánh giá cao..."

Có hai người đi tới, mặt không có biểu cảm gì chặn đường đi của bọn cô, "Cố Tân Tân phải không?"

Cô dừng bước, "Các người là ai?"

"Cố mỹ nhân, là bút danh của cô sao?"

Trong lòng Cố Tân Tân có chút bất an, tay vô thức nắm chặt lại, bọn họ đã có thể tìm đến trường của cô, chắc chắn là có chuẩn bị mà đến, "Phải, có chuyện gì sao?"

"Muốn mời cô đi uống chén trà."

"Xin lỗi, tôi không rảnh." Cố Tân Tân kéo tay bạn mình muốn đi.

"Chúng tôi là muốn khách sáo mà mời cô đi một chuyến, hi vọng cô phối hợp điều tra."

Triệu Thiến giữ chặt cánh tay Cố Tân Tân, lo lắng lên tiếng, "Bạn họ là ai vậy?"

Thấy Cố Tân Tân đứng im bất động, hai người họ rõ ràng đã không còn kiên nhẫn, "Cô bị nghi ngờ có dính líu đến tội truyền bá văn hóa đồi trụy, mời cô cùng chúng tôi trở về điều tra."

Cái gì?

Cố Tân Tân như bị sét đánh, cô chỉ là vẽ một bộ truyện tranh mà thôi, sao lại thành tội.....tội truyền bá văn hóa đồi trụy!

Cỗ trường còn có rất nhiều sinh viên, mọi người đều nghe được, rất nhanh Cố Tân Tân và hai người bạn của mình bị một đám người vây quanh.

"Tai mình không nghe nhầm đấy chứ? Tôi gì cơ?"

"Đủ lợi hại đó, có phải cậu ta lén mở một trang web người lớn không?"

Cố Tân Tân quay đầu tức giận nói, "Mấy người mở thì có!"

"Đi thôi." Hai người họ mỗi người giữ chặt một cánh tay của Cố Tân Tân, đưa cô đi về phía trước.

"Tân Tân....."

Cố Tân Tân lớn như vậy rồi, nhưng vẫn là lần đầu vào đồn công an, cô bị đẩy vào một gian phòng bên trong, "Ngồi đi."

Trên bàn đặt đầy tài liệu, Cố Tân Tân liếc mắt, sắc mặt trắng bệch. Những cảnh tượng lỗ liều mà cô vẽ đều bị in ra, hôm nay từng bức từng bức một bày trên bàn. Nữ cảnh sát đưa cô tới gõ nhẹ tay lên mấy bức tranh, "Có phải là cô vẽ không?"

Cố Tân Tân mím chặt môi, không ngờ được là mọi chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy.

"Đừng nghĩ rằng không thừa nhận thì sẽ không sao, lượng truy cập vào truyện tranh của cô hơn hai nghìn vạn, đủ để gây nên một hậu quả nghiêm trọng đấy, nói đi, số điện thoại ba mẹ cô là bao nhiêu?"

Cố Tân Tân lập tức lén tiếng, "Đừng có gọi ba mẹ tôi đến."

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, cô cho rằng có thể giấu diếm được sao? Từ bây giờ trở đi cô cũng đừng có nghĩ tới chuyện được về nhà nữa."

"Tôi.....tôi có chồng."

"Cái gì?" Nữ cảnh sát dứt khoát ngồi xuống, khó tin mà nhìn cô,
"Cô không phải là còn đang đi học sao?"

"Các người có thể gọi điện cho anh ấy, anh ấy sẽ đến." Cố Tân
Tân thấy có cây bút bên cạnh, cô cầm lấy giấy sau rồi viết số
điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh.

Đây là một dãy số duy nhất có thể chứng minh được mối quan hệ
của bọn họ, từ lúc Cận Ngụ ĐÌnh nói cho cô biết, về sau cô liền ghi
nhớ trong lòng.

Dẫu sao ở Lục Thành này thì anh cũng là nhân vật có tiếng nói,
anh ta còn từng nói là, một khi hai người họ kết hôn, tiền và quyền
của anh cũng chính là của cô.

Nữ cảnh sát nửa tin nửa ngờ cầm giấy đứng lên, đi ra bên ngoài
gọi điện thoại.

Không Thành nghe thấy chuông điện thoại, "Cửu gia, là một số
lạ."

"Xem ra, bên kia hành động rất nhanh." Cận Ngụ ĐÌnh cầm điện
thoại lên tai nghe, "Alô?"

"Xin chào, xin hỏi anh có biết Cố Tân Tân không?"

"Biết, sao vậy?"

"Bây giờ cô ấy đang ở đồn công an Nam Thành, cần anh đến đây
một chuyến."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo ghế ra ngồi xuống, "Đồn công an? Cô ấy
phạm tội gì?"

"Dính líu đến truyền bá....." Nữ cảnh sát tỉ mỉ kể lại sự tình của
Cố Tân Tân, "Chúng tôi cũng là nhận được thư tố cáo, bây giờ cần

người nhà ra mặt, có lẽ anh nên tranh thủ thời gian đến một chuyến đi."

"Tôi thấy chuyện này không cần thiết, cô ấy đã làm ra chuyện tai tiếng như vậy, thì nên biết đến hậu quả, phiền cô thay tôi nói với cô ấy một tiếng, nếu như cô ấy có thể không dựa vào tôi mà ra ngoài được, tôi có thể để cô ấy trở về nơi bắt đầu."

Cận Ngụ Đinh cúp máy, nữ cảnh sát nghe không hiểu ý của anh, chỉ có thể đem y lời của anh ta nói cho Cố Tân Tân.

"Anh ta nói như vậy thật sao?"

"Đúng vậy, tôi thấy vẫn nên thông báo cho ba mẹ cô đi." Nữ cảnh sát mắt đầy thâm ý nhìn cô. "Tuổi còn nhỏ đã kết hôn, đàn ông không đáng tin cậy."

"Không được....." Nếu như ba mẹ biết chuyện này, chắc phải tức đến bét tỉnh mất. Cố Tân Tân dựa vào ghế, nữ cảnh sát ngồi xuống đối diện,

"Trước tiên đem sự việc này khai báo rõ ràng đi rồi tính."

Không Thành thấy Cận Ngụ Đinh đem điện thoại đặt lên bàn, anh xem như không có chuyện gì, toàn thân thả lỏng, một dáng vẻ hài lòng, nhàn hạ.

"Cửu gia, ngài thật sự để phu nhân đợi ở bên trong sao?"

Cận Ngụ Đinh giương cánh môi, "Bên trong bao ăn bao ở, tốt biết bao nhiêu."

"Dù sao cô ấy vẫn còn nhỏ, lại chưa thấy qua cảnh đời, bên trong cứ tra hỏi như vậy cô ấy làm sao chịu được."

Cận Ngụ Đinh lơ đãng, anh đoán Cố Tân Tân sẽ hoảng hốt lo sợ, trong lòng rối loạn, nhưng nếu không cho cô chịu chút khổ cực, thì

cây bút trong tay cô không chừng còn có thể vẽ ra tình tiết thâm độc hơn.

Trong phòng tra hỏi.

Nữ cảnh sát gõ lên bàn một cái, "Cô có đang nghe không vậy?"

"Ngại quá, có thể để cho tôi gọi một cuộc điện thoại không?"

"Không phải là cô không chịu gọi điện báo cho ba mẹ biết sao?"

Cô Tân Tân đẻ hai tay lên bàn, cô vẫn còn một chiêu mà. Cận Ngụ Đinh không phải là không chịu giúp đỡ sao? Cô có thể tìm Tần Chi Song, bà ấy là mẹ chồng của cô, không thể bỏ mặc cô không quản, đến lúc đó người của đồn công an đem sự việc nói rõ cho bà ấy biết, thì còn cần loại con dâu như vậy làm gì?

Cô Tân Tân còn có thể nghĩ ra được chuyện phát sinh sau đó nữa, Cận gia bị mất mặt, trước tiên sẽ đưa cô ra ngoài, sau đó sẽ tống cổ cô về nhà.

Thật tốt.

Nhưng cô không ngờ mình lại nghĩ sót một bước.

Trước khi Tần Chi Song ra ngoài, thì đã gọi điện thoại cho Cận Ngụ Đinh. "Lão Cửu, sao con lại tìm được người con dâu như vậy chứ? Tân hôn mới được mấy ngày đã vào đồn công an, nếu sự việc này truyền ra ngoài, con nói chúng ta phải đặt mặt mũi ở đâu?"

Cận Ngụ Đinh híp mắt lại, giọng nói lạnh lùng, "Mẹ, người làm sao mà biết được?"

"Điện thoại cầu cứu cũng đã gọi đến nhà, mẹ sao có thể không biết được?"

Cận Ngụ Đinh đứng dậy, cái ghế bị đẩy ra xa mấy bước, "Làm sao cô ấy biết được số điện thoại trong nhà?"

"Nó cũng là một đứa tinh ranh, trong mấy ngày con không ở nhà, nó tới lầu chính một lần, hỏi mẹ là nó cần số điện thoại trong nhà, nói là để đẩy phòng hờ bất cứ tình huống nào, mẹ không ngờ đến cái gọi là cần là như vậy, là để cho mẹ tới đồn công an cứu nó!"

Cận Ngụ ĐÌnh giận quá hóa cười, rất tốt, cực kỳ tốt!

Cận Ngụ ĐÌnh cười âm hiểm, thấy được Khổng Thành cả người nổi da gà. "Mẹ, mẹ đừng ra ngoài nữa, con đây sẽ đi đến đồn công an một chuyến."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Cửu Gia, Anh Có Đánh Phụ Nữ Không?

Dịch: Ying Yang

Cố Tân Tân đang ở trong phòng thầm ván đếm thời gian, mặc dù nữ cảnh sát để cho cô gọi điện, nhưng những trình tự phải đi cũng không bỏ qua chút nào.

Lần đầu tiên cô gặp tình thế này, và cũng lại bị gán tội danh như thế này, khó tránh sẽ hoảng loạn.

"Nếu như trong nhà tôi có người tới, tối nay tôi có được về nhà không?"

Nữ cảnh sát lật xem tài liệu trong tay, mí mắt cũng không nhắc lên, "Một cô gái như cô, lúc vẽ không biết phải làm mờ đi sao?"

Cô ấy thả mấy bức vẽ trước mặt Cố Tân Tân, những tình tiết đó đều là Cận Ngụ Đinh bắt cô vẽ, tràn đầy sáu bức cảnh xuân, tình tiết phơi bày, sau chuyện đó cô cũng muốn sửa chữa, nhưng không sửa được.

"Riêng chuyện tình tiết này, đã đủ để cho cô ngồi tù."

Trong lòng Cố Tân Tân hoảng sợ, "Tôi thật sự không biết sẽ nghiêm trọng như vậy."

"Có một số việc, bình thường chúng tôi cũng nhắm một mắt mở một mắt, dù sao bây giờ internet cũng phát triển như vậy, nhưng đã có người tố cáo cô, chúng tôi cũng không thể không quan tâm..."

Bình thường Cố Tân Tân chưa từng kết oán với ai, cô thực sự không nghĩ ra chuyện này do ai tố cáo.

"Đối phương hẳn phải rất hiểu rõ cô, còn cung cấp không ít tài liệu căn bản, bao gồm cả trường và chuyên ngành cô đang theo học."

Cố Tân Tân đúng lúc nghĩ đến nội dung chương mới hôm nay, bây giờ nghe lời nữ cảnh sát, phản ứng đầu tiên của cô chính là Cận Ngụ Đinh.

Trong tầng làm việc của Linh Đính.

Khổng Thành đổi cho Cận Ngụ Đinh một ly cafe ấm áp, "Cửu gia, nếu không thì tôi đi qua đó một chuyến, nếu trong nhà đều đã biết, chúng ta cũng không thể để mặc cho phu nhân bị giam trong đó."

"Khổng Thành, cậu có ẩn tượng gì với cô ta?"

Khổng Thành ngẩn ra, cái này thực sự là đang hỏi hắn, "Phu nhân rất tốt."

"Tốt chỗ nào?" Ngón tay Cận Ngụ Đinh men theo miệng ly vẽ vòng tròn.

"Bối cảnh gia đình đơn giản, con người cũng đơn giản, nếu không phải ngài khăng khăng muốn kết hôn, cô ấy nhất định sẽ không lấy, chỉ nhìn từ điểm này, ít nhất phu nhân không phải người ham phú quý."

Khổng Thành vừa nói dứt lời, đã nghe thấy Cận Ngụ Đinh bật cười thật thấp, tính tình anh âm tình bất định, lúc anh cười, cũng không có nghĩa lúc đó tâm tình anh tốt.

"Càng là người đơn giản, sẽ càng giả heo ăn thịt hổ, từ chuyện cô ta gọi điện về nhà sau lưng tôi xem ra nha đầu này tinh khôn đấy."

Cận Ngụ ĐÌnh uống hai ngụm cafe, lúc này mới đứng lên, "Đi thôi, đi xem xem bây giờ cô ta là bộ dạng gì."

Xe đi tới đồn công an Nam Thành, nghe lời dặn dò của Cận Ngụ ĐÌnh cũng không lái vào trong, Khổng Thành cầm điện thoại chuẩn bị xuống xe, "Cửu gia, ngài đừng lộ diện, chuyện này dễ giải quyết."

"Tôi cũng đã tới rồi, tôi cũng đi xem một chút."

Khổng Thành cung cấp danh thiếp, không cần làm thủ tục gì, có người dẫn họ vào trong.

Lúc này đang là giờ cơm, đã đổi thành một tiểu tử trẻ tuổi khí huyết dâng trào thầm vấn bên trong.

Trong cục cậu ta nổi danh tính tình nóng nảy, Cố Tân Tân chưa đợi được người của Cận gia đến, cũng không dám nói lung tung, ngộ nhỡ nói sai cái gì bị chép lại thì phải làm sao?

"Đang hỏi cô đó, không nghe thấy hả!"

Rầm—

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thấy tiếng đập bàn xuyên qua cánh cửa đóng chặt truyền vào trong lỗ tai.

"Đừng tưởng cho rằng không nói sẽ không có chuyện gì, đến lúc người thân bạn bè cô đều biết truyện cô làm, cô xem bố mẹ cô còn có thể ngẩng đầu lên được nữa không?"

Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi nhíu mày, đến cửa, cuối cùng nghe được tiếng nói của Cố Tân Tân.

"Tôi chỉ thích vẽ truyện tranh mà thôi, tình tiết này..... cũng không phải là tôi muốn vẽ."

"Còn ngụy biện, thái độ này của cô rất có vấn đề! Đi, bây giờ đi về nhà cô một chuyến, cầm tất cả bản vẽ và máy tính của cô đến

đây."

Cố Tân Tân co rụt lại trong ghế không chịu động, "Tôi không đi."

"Bây giờ biết cần thẻ điện rồi? Chuyện này cần phải cho bố mẹ cô biết!"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng, người trước mặt đầy cửa ra, lúc đầy ra một khe hở, anh giương mắt nhìn lên, nhìn thấy một bóng người to cao cường tráng đang kéo Cố Tân Tân. Cô sống chết không chịu đi, hai tay ôm chặt cái bàn phía trước, "Người nhà tôi sẽ tới, tôi đã gọi điện thoại rồi."

"Người đến cũng vô ích."

Cửa bị đẩy ra hoàn toàn, đôi chân thon dài của Cận Ngụ ĐÌnh dẫn đầu bước vào, "Vì sao vô ích?"

Cố Tân Tân nghe thấy tiếng nói của anh, khuôn mặt nhỏ nhặt khẽ ngẩng lên, sự hoảng hốt lo sợ nơi đáy mắt không kịp che giấu, cô nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, bên ngoài khoác áo choàng dài tới đầu gối, chất liệu vải dạ màu đen thủ công bao quanh người anh cảm giác tinh xảo lạnh lùng.

Cận Ngụ ĐÌnh thu động tác nhỏ của cô vào trong mắt, bao gồm cả vẻ mặt cô đột nhiên nhẹ nhõm, cũng bao gồm bàn tay đang ôm bàn lén buông lỏng.

Cô đứng dậy muốn đi về phía anh, người bên cạnh nhanh tay nhanh mắt, một tay chụp lấy vai cô ấn xuống.

Cố Tân Tân gần như ngã ngồi trở lại trong ghế, chiếc ghế lảo đảo trên mặt đất, tạo ra tiếng ma sát the thé chói tai.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng nguyên tại chỗ, Khổng Thành cùng người cảnh sát bên cạnh đi vào trong, đi vào kéo đồng nghiệp cảnh sát bên cạnh Cố Tân Tân ra, lại nói mấy câu bên tai anh ta.

Khổng Thành cúi người liếc nhìn Cố Tân Tân, "Phu nhân, có thể đi rồi."

Lòng bàn tay cô toàn mồ hôi, lau trên ống quần, sau khi siết chặt hai tay mới đứng dậy.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng của cô, lòng ngực lại có chút buồn phiền phát sinh, có thể vì bộ dạng này của cô thực sự đáng thương.

Cố Tân Tân đi đến bên cạnh anh, Cận Ngụ ĐÌnh hơi liếc mắt, tay trái nhẹ chống đỡ thắt lưng, áo khoác chỉ tùy ý choàng lên, nhưng khí chất thuộc về một mình anh lại bị tạo ra hoàn toàn.

Cận Ngụ ĐÌnh nói một câu giọng mỉa mai lạnh như băng, ánh mắt cố định trên gương mặt người phía trước, "Khẳng định chúng tôi có thể đi rồi chứ?"

Người đàn ông trẻ tuổi không nói câu nào, đồng nghiệp bên cạnh gật đầu, "Có thể đi rồi."

Cố Tân Tân đưa bàn tay tránh thoát, đi ra ngoài.

Xe dừng ở cửa, Cố Tân Tân đi nhay qua, đợi tài xế ở bên cạnh mở cửa xe cho cô. Cô khom người chui vào, sau đó nghiêng sát vào cửa xe, không lâu sau, Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành cũng lên xe.

Tầm mắt Cố Tân Tân hướng ra ngoài cửa sổ, không ai mở miệng, tài xế khởi động xe lái đi.

Áo khoác Cận Ngụ ĐÌnh đặt ở một bên, anh không hề hỏi Cố Tân Tân bên trong đó gấp phải chuyện gì, có sợ không, dưới con mắt anh, vốn dĩ chuyện này không liên quan chứ?

Cố Tân Tân nắm chặt hai tay, móng tay ẩn chông chất lén mu bàn tay, từng dấu vết hình trăng lưỡi liềm phơi bày ra.

"Nếu tôi không gọi điện thoại về nhà, có phải anh sẽ không tới đón tôi đúng chứ?"

Khổng Thành ngồi thẳng người, lúc này cũng không tiện nói chen vào.

Cận Ngụ ĐÌnh đơn giản trả lời một chữ "Ù."

Cố Tân Tân gần như không kiềm chế được tức giận, "Người tố cáo tôi cũng là anh, đúng không?"

Khổng Thành nghe vậy, vội vàng gánh trách nhiệm, "Phu nhân, chuyện này không liên quan đến Cửu gia."

"Vậy thì là anh!" Ánh mắt Cố Tân Tân nhìn chằm chằm gó má Khổng Thành, "Anh là người của anh ta, thay anh ta làm việc, kẻ đầu sỏ vẫn là anh ta!"

"Nhanh như vậy có thể nghĩ đến tôi, cô cũng không ngốc."

Cố Tân Tân quay người nhìn về hướng Cận Ngụ ĐÌnh, "Tôi rất thù dai, tính cách từ nhỏ đã như vậy."

"Giống tôi, cô nhớ thì tốt rồi, tôi nhìn xem cô có bản lãnh gì tìm tôi trả thù."

Lòng ngực Cố Tân Tân pháp phồng, "Dám hỏi Cửu gia một câu, anh có đánh phụ nữ không?"

Khóe mắt Cận Ngụ ĐÌnh hạ xuống, ánh mắt khó tin nhìn về phía Cố Tân Tân, "Nghe ý này của cô, cô còn muốn đánh tôi?"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Chúng Con Còn Chưa Có Đăng Kí Kết Hôn

Dịch: CP88

~~~Thông báo nhỏ về việc bắt đầu nhảy hố sớm hơn dự định của CP88~~~

Vì trước đây ta đã xin phép repost và nhận được sự đồng ý của Qiu Xian nên vẫn lười chưa nhảy hố. Muốn hoàn thành Tú Hí trước.

Nhưng mà hiện tại Qiu Xian yêu quý của chúng ta có lẽ đã được NCU team chiêu mộ rồi. Ở NCU lại có một vài quy định nhỏ, và chúng ta có lẽ nên tôn trọng quy tắc của team bạn ấy.

Nên là ta sẽ bắt tay vào việc dịch bộ này sớm hơn một chút so với thông báo từ trước. Hi vọng các tình yêu của ta sẽ ủng hộ thật nhiều cho ta cũng như bộ truyện nhé ^^\n

P/s: Ta vẫn sẽ đặt trọng tâm vào Tú Hí nên lịch post bộ này không thể cố định và thường xuyên, nhưng hứa sẽ không khiến cho bộ này mốc meo đâu:))))

***

Chương 18: Chúng con còn chưa có đăng ký kết hôn

Một đao bóng đen nhào về phía anh, mà anh lúc này chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi, từng lĩnh giáo qua động tác đó của cô liền theo

bản năng nghiêng người sang một bên tránh đi. Cố Tân Tân há miệng, sắp sửa cắn cho anh một phát.

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đã ở sau gáy cô vỗ vỗ, "Cô dám thử dùng sức?"

Khóe miệng cô cứng đờ. Cô vẫn chưa hiểu rõ tính tình của Cận Ngụ ĐÌnh, quả thật là không dám làm liều.

Cố Tân Tân lùi người lại, Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt nhìn chiếc áo sơ mi bị dính nước bọt của cô, ngay lập tức kéo tay cô chà xát lên vai mình mấy lần.

"Xem ra là tôi coi thường cô rồi, lại thật sự dám sử dụng bạo lực với tôi."

Cố Tân Tân ngồi lại chỗ cũ, "Tôi nào dám, anh không phải chồng tôi sao? Tôi muốn hôn chồng mình một cái cũng không được à?"

Cận Ngụ ĐÌnh phủi phủi thêm mấy cái nữa, "Cô muốn hôn thì cũng đừng ra tay với quần áo của tôi, muốn thì cởi quần áo ra rồi muốn hôn ở đâu cũng được."

"Không thèm."

Không Thành và tài xế nhìn nhau, Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc áo khoác bên cạnh ném lên người anh ta sau đó đến gần Cố Tân Tân, bàn tay bóp chặt cầm cô quay về phía mình. "Lợi dụng tôi xong liền liều mạng với tôi, mấy thói xấu này học được ở đâu?"

"Học từ anh đấy." Cố Tân Tân lườm anh một cái.

Cận Ngụ ĐÌnh đầu óc nhanh nhẹy, như đã hiểu ra, khóe miệng nhếch lên, "Mới chỉ ngủ với cô một đêm, cũng chưa thuận tay lắm."

Không Thành lén lút liếc qua gương nhìn hai người một cái, trong lòng cảm thấy kì quái, Cận Ngụ ĐÌnh đây là muốn ganh đua hơn

thua với Cố Tân Tân? Anh chưa bao giờ rảnh rỗi phí lời với ai, nhưng hôm nay lại có vẻ đặc biệt nói nhiều nhỉ.

Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, Cận Ngụ ĐÌnh lười biếng dựa lưng sang bên cạnh, "Đêm nay đến tòa nhà chính ăn cơm tối, chuyện của cô mẹ nhất định sẽ hỏi, đã nghĩ kỹ phải trả lời thế nào chưa?"

"Yên tâm, tôi tự có chừng mực."

Xe dừng lại ở cửa lớn ngoài tòa nhà chính, Cận Ngụ ĐÌnh dẫn theo Cố Tân Tân đi vào nhà.

Tần Chi Song đang ngồi trên ghế sofa bên trong, chờ cho hai người đi tới trước mặt mới lên tiếng, "Về rồi đấy à."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi vào chỗ của mình ở phía đối diện, Tần Chi Song hai mắt nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành sao lại vào đó?"

"Mẹ, con khiến cho Cận gia mất thề điện."

Tần Chi Song kinh hãi, Cận Ngụ ĐÌnh cũng bắt đầu nghe ra bất thường trong lời nói của cô, cánh tay nhắc lên muốn kéo tay Cố Tân Tân. Không ngờ tới cô nhanh hơn một bước đã chạy đến cạnh Tần Chi Song ngồi xuống. "Mẹ, là con không tốt, con làm những việc không đáng hoàng, cả ngày trong đầu nhói nhát những suy nghĩ không trong sáng. Hai ngày nay con vẽ tranh 18+, cảnh sát nói....."

"Cố Tân Tân!" Cận Ngụ ĐÌnh nghiêm nghị ngắt lời cô.

Tầm mắt Tần Chi Song đảo qua hai người nghi ngờ, vẻ mặt bà vô cùng nghiêm túc, còn phủ một tầng băng sương, "Lão Cửu, không phải con nói nó là một họa sĩ rất có tài sao?"

Cố Tân Tân không nghĩ tới Cận Ngụ ĐÌnh cũng âm thầm tâng bốc cô trước mặt bà như vậy.

"Mẹ, cô ấy bị hoảng sợ làm cho mụ mẫm đầu óc rồi, nên....."

"Đủ rồi." Tân Chi Song không cho Cận Ngụ Đinh một cơ hội nào để hòa giải, "Tân Tân nói đi, con tốt nghiệp từ trường nào ra? Hiện tại đang làm gì?"

Cô Tân Tân rất nghiêm túc đáp lại, "Mẹ, còn vẫn còn là sinh viên, còn chưa có tốt nghiệp nữa. Con cũng không có công việc đàng hoàng, chỉ là vẽ mấy bộ truyện tranh trên mạng, mẹ muốn đọc thử không ạ?"

Sắc mặc Tân Chi Song đã lạnh lẽo đến cực điểm, phát hỏa hướng về phía Cận Ngụ Đinh, "Khi đó con nói thế nào với mẹ? Giỏi giỏi, từng đứa từng đứa một, cánh đều cứng cáp cả rồi, con sớm đã làm xong mấy thứ tài liệu giả trước khi mẹ cho người đi điều tra rồi phải không?"

"Mẹ, Tân Tân bị người ta ác ý tố cáo, cô ấy trách con đến muộn nên mới nói ra mấy lời vô trách nhiệm đó thôi." Cận Ngụ Đinh nói dối đến trình độ mặt không đỏ tim không đập, nhưng Tân Chi Song sao có thể bị vài ba câu của anh lừa gạt.

"Con vội vàng kết hôn, lại cưới một người không môn đăng hộ đối, rốt cuộc là vì sao hả?"

Cô Tân Tân dựng thẳng hai tai lên nghe, đây cũng là điều mà cho tới tận bây giờ cô vẫn không thể nghĩ thông suốt.

Cận Ngụ Đinh thấy vẻ mặt cô ung dung, dáng vẻ như họa này không phải do mình gây ra, "Mẹ, còn có thể là vì sao nữa, đương nhiên là bởi vì con nhìn trúng cô ấy, thích cô ấy thôi."

Cô Tân Tân nghe được liền ngứa ngáy trong lòng.

Cô chuẩn bị đánh cược một lần, cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt, nếu không thử sau này nhất định sẽ hối hận, "Mẹ, thật ra bọn con còn chưa có giấy đăng ký kết hôn nữa cơ."

Bên trong phòng khách rộng lớn thoáng cái yên tĩnh không một tiếng động, hộp khăn giấy bên cạnh có một đoạn bị lộ ra ngoài, tựa như đang mơ hồ rung động.

Tần Chi Song hai tay nắm chặt, nhưng không hổ là người làm chủ gia đình, sau khi cơn khiếp sợ qua đi liền trở về dáng vẻ bình tĩnh, thong dong, thật không thể khiến cho người ta phải thán phục. "Tân Tân, có phải trong lòng con có tính toán nào khác?"

Cố Tân Tân không cần nhìn cũng biết ánh mắt hiện giờ của Cận Ngụ ĐÌnh vô cùng dọa người, có lẽ là hận không thể chém cô ra thành trăm mảnh.

"Mẹ, Ngụ ĐÌnh xứng đáng lấy được một người tốt hơn gấp nhiều lần, con không muốn liên lụy đến anh ấy, con có thể coi như cuộc hôn nhân này chưa từng tồn tại, mà dù sao trên thực tế thì nó cũng không hề tồn tại."

Cố Tân Tân bỗng cảm thấy khâm phục mình vô cùng, Tần Chi Song nghe vậy nhất định sẽ cảm thấy cảm động, cảm thấy cô thông tình đạt lý, nói không chừng có thể giống như trong mấy bộ phim truyền hình dài tập mà cho cô một khoản tiền bồi thường, dù sao thân phận Cận Ngụ ĐÌnh cao quý như vậy, dù có 1000 Cố Tân Tân gộp lại cũng không xứng với anh.

Tần Chi Song giơ tay hết chỉ cô lại chỉ sang Cận Ngụ ĐÌnh, "Giỏi lắm, hai đứa rất giỏi!"

Bà đứng lên, hiển nhiên là bị tức giận không hề nhẹ, tay vẫn chỉ vào mặt Cận Ngụ ĐÌnh, ""Lão Cửu, đây là chuyên tốt con làm ra đấy, tự mình đi mà giải quyết gọn gàng cho mẹ."

Dứt lời, nhìn cô cũng không thèm nhìn thêm một cái mà đã quay đầu đi lên lầu rồi.

Cố Tân Tân hai mắt trợn tròn, vậy là xong rồi?

Không đúng, bà ấy sao không thẳng tay loại bỏ cô ra khỏi Cận gia chúa!

Cận Ngụ ĐÌnh nháu tay lên, Cố Tân Tân như gấp phai đại địch lùi lại nhìn anh, bóng người thon dài đột nhiên vọt lên đứng trước mặt cô, "Rất ngoan cường, tôi rất thích, toàn bộ những kế vặt từ trước khi kết hôn đến sau khi cưới đều rất có bản lĩnh."

Cố Tân Tân cũng đứng lên, "Tôi sai rồi."

"Đừng cầu xin sớm như vậy, chúng ta còn rất nhiều thời gian."

"Tôi thật sự sai rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: "Làm trò trước mắt tôi, xin tha cũng vô dụng, trong từ điển của tôi không có từ mềm lòng, chỉ có bạo chế bạo."

Cố Tân Tân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, "Tôi nói không đúng sao? Với thân phận này của anh muốn cưới danh môn thực nữ nào mà chẳng có, có thể xếp thành một hàng dài cho anh lựa chọn."

""Kết hôn rất phiền phức, tôi tạm thời vẫn không có ý định thay đổi cô."

"Phiền phức gì đâu? Cùng lầm thì tốn của anh một ngày thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh gật đầu, "Vậy tốn thất chi phí cho lễ cưới thì sao đây?"

Anh mím chặt môi, khóe miệng còn hơi nhếch lên, dáng vẻ mê hoặc chết người, con người đen sâu hun hút giống như chỉ chờ cô nhảy vào hố lửa.

Cố Tân Tân mạnh mẽ đem hai từ "tôi đền" nuốt vào bụng, con mẹ nó, cô đền không nỗi nha!

Cô vẫn là nên suy nghĩ xem lát nữa Cận Ngụ Đinh sẽ xử mình
thế nào đi thì hơn.

----- đói lời tác giả -----

Bây giờ phải co được dãn được mới là thông minh~

Cố mỹ nhân, ta cũng phải chịu thua rồi~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Mấy Ngày Không Chạm Vào Cô Rồi

Dịch: CP88

***

Chương 19: Mấy ngày không chạm vào cô rồi

"Cố Tân Tân, cô không nói tôi cũng suýt chút nữa quên mất. Hôm nào chúng ta đi cục dân chính đăng ký kết hôn."

Cô đúng là tự bê đá đập vào chân mình!

Cố Tân Tân thấy người làm từ trong phòng bếp đi ra, trên tay bưng nồi canh gà nấu mất nửa ngày, cô nhanh chóng thay đổi đề tài, "Tôi đói rồi, ăn cơm trước ăn cơm trước."

"Cô còn muốn ăn cơm?" Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh quét một vòng trên người cô, "Về tòa nhà phía Tây đi, tật xấu đầy mình, không trị cô thì tôi không phải Cận Ngụ ĐÌnh."

"Về thì về."

Trở lại tòa nhà phía Tây, Cố Tân Tân chuẩn bị về phòng thì Cận Ngụ ĐÌnh gọi giật cô lại: "Tôi cho cô về phòng sao?"

"Vậy anh muốn sao đây?"

"Lại đây, ngồi xuống." Cận Ngụ ĐÌnh kéo chiếc ghế bên cạnh bàn ăn, Cố Tân Tân không hiểu ngồi xuống đối diện anh, không lâu sau thì có người bên tòa nhà chính mang cơm đến.

Người giúp việc cầm bát chuẩn bị xới cơm, Cận Ngụ ĐÌnh dùng khăn ướt lau sạch tay. "Một bát là được rồi."

Anh muốn bỏ đói cô? Vậy còn bắt cô ngồi xuống làm gì?

"Cô vào tòa nhà Tây cũng được mấy ngày rồi, có đi dạo xung quanh bao giờ chưa?"

"Không có."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm đũa, phía trước xếp mấy chiếc bàn nhỏ đặt thức ăn được trang trí đến là khéo léo, trong canh gà còn cho thêm mấy thứ nguyên liệu như câu kỷ, đảng sâm bắc(*), long nhãn. Cố Tân Tân trưa nay không ăn được bao nhiêu, cả một buổi trưa nay nớp lo sợ đã sớm đói đến trước ngực dán phia sau lưng rồi.

(*) chắc là canh gà hầm thuốc bắc, mấy cái này là nguyên liệu thuốc bắc đó.

Cô nuốt nước bọt một cái, đưa tay véo vào chân mình một cái thật mạnh.

"Gian phòng ở tầng ba cũng chưa từng đi đến?"

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ ĐÌnh ung dung thong thả hỏi, cô tức giận lắc đầu: "Không đi, có gì đáng xem đâu."

"Căn phòng cuối hành lang ở tầng ba chỉ dùng để thực thi pháp, cũng là nơi duy nhất có thể khóa người vào trong đó, Cố Tân Tân, hôm nay cô phạm lỗi cũng không nhỏ."

Cố Tân Tân bụng đã réo ầm ĩ, "Anh muốn nhốt tôi vào đó?"

"Lần này có thể tha thứ cho cô, phạt một ngày không được phép ăn cơm, suy nghĩ thông suốt rồi tôi sẽ để người gọi cô xuống."

Cố Tân Tân nghe vậy thì hung hăng lườm anh một cái, hai tay chống lên bàn muốn đứng dậy.

Cận Ngụ ĐÌnh múc bát canh gà, mí mắt nhẹ giương lên, "Tôi còn chưa đặt bát đưa xuống thì cô không được phép đi."

"Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào trong nhà này tôi là chủ, Cố Tân Tân, cô bị mang vào đồn, có phải là nên nói một tiếng cho bố mẹ cô biết hay không đây?"

Cố Tân Tân nghiến răng kẽm kẹt, bộ dạng hận không thể gặm nát cái bản mặt của anh.

Cận Ngụ ĐÌnh ngược lại tâm trạng rất tốt, hôm nay ăn cũng đặc biệt nhiều, "Trong lòng đang chửi rủa tôi hèn hạ?"

Cô mím chặt môi không nói lời nào, dáng vẻ Cận Ngụ ĐÌnh ăn cơm rất chuyên tâm, cô thật sự rất đói, nhưng lại không thể vồ tới cướp lấy thức ăn.

Cố Tân Tân vốn chỉ cho là Cận Ngụ ĐÌnh dọa cô một chút, không nghĩ tới một lời nói ra liền thật sự cắt cơm của cô, đến cơm thừa cũng không cho cô ăn, anh ta cũng thật đúng là nói được làm được!

Trở lại phòng ngủ, Cố Tân Tân rửa mặt rồi uống một cốc nước ấm. Cô hiện tại đâu còn cái tâm tình gì mà nghĩ ngợi gì nữa, đói bụng đến mức chỉ muốn nằm bẹp trên giường.

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh trèo lên giường, Cố Tân Tân cuốn chiếc chăn mỏng quanh người quay lưng về phía anh không nhúc nhích, hơn nửa chiếc chăn đều bị cô chiếm lấy.

Anh dựa lưng vào đầu giường, mở TV ra, Cố Tân Tân giơ tay bịt hai tai lại, "Đừng có làm phiền tôi ngủ."

Cận Ngụ ĐÌnh chọn lựa một lúc, chọn được chương trình muốn xem sau đó chỉnh to âm lượng.

"Một con dê con nặng khoảng 20kg, rượu gia vị 100ml, hoa tiêu 50ml..... Dùng than không khói, đốt lửa lớn trong khoảng 20 phút, trong khoảng thời gian đó không được thêm than, phải nhớ đóng kín hầm nướng. Lúc ăn chấm với tương, hoặc trực tiếp xé thành miếng nhỏ, cảm nhận vị giòn tan không quá nhiều mỡ trong miệng....."

Ùng ục ùng ục -----

Cố Tân Tân hai tay ôm bụng, phảng phất còn người được mùi dê nướng.

Cô xoay người, khuôn mặt từ trong chấn thò ra, đáy mắt tràn đầy oán hận.

Cận Ngụ Đinh giơ giơ chiếc điều khiển từ xa trong tay, "Cảm giác đói bụng không dễ chịu nhỉ?"

"Cũng tạm." Miệng cô còn rất cứng.

Tầm mắt anh nhẹ nhàng hạ xuống, dừng lại ở cằm cô trắng nõn của cô, Cận Ngụ Đinh cúi người, khuỷu tay chống hai bên Cố Tân Tân. "Mấy ngày không chạm vào cô rồi nhỉ? Có muốn làm một trận không?"

Cố Tân Tân trùng mắt, thanh âm của người đàn ông trên đỉnh đầu mang theo một mảnh ám muội: "Không được!"

"Làm xong cho cô ăn cơm."

Cố Tân Tân điên tiết cho có chỗ phát tiết, che kín chấn, "Tôi tình nguyện chết đói."

Cận Ngụ Đinh cười lạnh, anh vốn dĩ là muốn an ủi cho tinh thần của cô, dù sao sau khi cưới anh đã lạnh nhạt cô mấy ngày rồi. Lại cũng có thể coi như là cho cô một cái bậc thang, anh nói làm xong liền cho cô ăn cơm, chí ít cô sẽ không phải nhịn đói bụng qua đêm nay.

Anh tắt ti vi, dùng sức giật chăn ra, Cố Tân Tân nắm chặt không buông, Cận Ngụ Đinh giơ chân đá cô sang một bên.

Hai người nằm trong một cái chăn, nhưng ở giữa chừa ra một khoảng phi thường rộng rãi, Cố Tân Tân nhắm mắt lại ép mình nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

(?)

Ngày hôm sau.

Trong tòa nhà chính, Tần Chi Song ngồi trước bàn ăn, sắc mặt có chút lo lắng: "Lời lão Cửu nói tối qua, tôi càng nghĩ càng thấy không đúng, không lẽ nó là thật sự thích nha đầu kia?"

Tiền quản gia đứng một bên nói: "Chính miệng thiếu gia thừa nhận, có lẽ không phải là nói dối."

"Lát nữa chúng ta qua tòa nhà phía Tây xem một chút."

Tần Chi Song tiếp tục dùng cơm, Tiền quản gia đi ra ngoài, thừa dịp bà không chú ý gọi sang tòa nhà phía Tây một cuộc điện thoại.

Cận Ngụ Đinh vừa mới đi xuống lầu, trên bàn đã bày sẵn bữa sáng, anh gọi người giúp việc phân phó: "Đi lên gọi phu nhân xuống, nói tôi cho cô ấy mười phút, quá thời gian thì cắt cơm."

"Vâng."

Cố Tân Tân đói tới mức bước đi xiêu vẹo, nghe người giúp việc nói xong liền ngay lập tức rửa mặt, quần áo cũng không kịp đổi mà trực tiếp đi xuống.

Cận Ngụ Đinh đứng trước bàn ăn, vừa được Tiền quản gia mật báo, anh tính toán thời gian một chút, đoán chừng Tần Chi Song cũng sắp đến tòa nhà phía Tây này rồi.

Khổng Thành theo phân phó của anh canh giữ ở bên ngoài, Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ đi về bàn ăn, người đàn ông kia vẫn chưa ngồi xuống, hai chân thon dài đứng một bên bàn ăn, thấy ánh mắt cô đầy nghi hoặc thì đưa tay vẫy vẫy cô đi tới.

Đi đến cạnh Cận Ngụ ĐÌnh liền nhìn thấy một bàn ăn xếp đầy những đĩa thức ăn rực rỡ sắc màu, Cố Tân Tân đưa tay muốn bốc một miếng.

Cận Ngụ ĐÌnh một tay nắm chặt tay cô, một tay kia vòng qua eo cô, ôm cả người cô nhắc lên đi tới bàn, Cố Tân Tân ngồi trên mép bàn nghĩ ngày thường không phải anh ta coi trọng nhất là quy củ sao? Hôm nay lại phát bệnh gì không biết.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm một miếng sandwich đưa đến miệng cô, Cố Tân Tân không quen với đái ngộ này, theo bản năng, mím chặt môi, "Tôi tự ăn."

"Tôi bón cho em."

Bên ngoài, Khổng Thành nhìn thấy Tần Chi Song đi vào, bèn phủ phู่ sương lạnh trên vai, nhanh chân bước đến.

"Lão Cửu có trong đó không?"

"Dạ, Cửu gia và phu nhân đang dùng bữa sáng."

Tần Chi Song nhìn qua cửa sổ thủy tinh thấy hai bóng người mơ hồ, bà không đi vào mà thả nhẹ bước chân đi tới cửa sổ.

Trong phòng ăn, Cận Ngụ ĐÌnh đứng trước mặt Cố Tân Tân, một tay chống mép bàn, một tay cầm đồ ăn bón cho Cố Tân Tân.

"Tôi tự có tay."

"Nếu em không ăn, vậy thì cứ tiếp tục chịu đói đi."

Cố Tân Tân cam chịu há miệng, dùng sức cắn một cái. Thiên a, ngon quá đi mất, cuối cùng cũng có cảm giác mình còn sống rồi.

Cô nhai rất kỹ, nuốt xuống bụng, môi khẽ nhéch muốn ăn miệng thứ hai.

Cố Tân Tân hơi rướn người về phía trước, khóe mắt Cận Ngụ Đinh lắp lánh ý cười, gương mặt tuấn tú hơi nghiêng, góc nghiêng hoàn hảo như được điêu khắc mà thành, đầu anh cúi xuống, đặt môi mình đặt lên môi cô.

----- lời tác giả -----

Bí kíp đánh nhau + khiêu chiến vương ~

***

Bát Bát: Vừa dịch lại nhớ hồi học đại học trong môn chuyên ngành có học phần dịch, bài kiểm tra midterm gặp một từ đáng lẽ phải dịch là ủy ban nhân dân, vậy mà ta lại dịch thành cục dân chính, bị cô khoanh tròn hỏi chấm một cái, vì câu đó mà bài đó ta chỉ được 9đ, nếu không nhầm thì 9,5 có thể làm tròn thành 10 rồi T.T

P/s: Không biết bộ này của ta đã có độc giả nam chưa? Nếu không có thì ta duy trì gọi nàng, chứ gọi mọi người nó không thân thiện:3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Giấu Người Trong Nhà

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân vội vàng lùi lại, nhưng đã không còn kịp nữa.

Cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh thuận thế nắm lấy cổ cô kéo vào lòng mình, đôi môi mỏng không chút do dự mà hôn cô.

"A -----"

Anh hôn sâu hơn, nuốt hết mấy câu nói của cô vào trong bụng. Tân Chi Song lui về phía sau, lúc này mới nhận ra Khổng Thành vẫn đứng bên cạnh, bà không được tự nhiên ho nhẹ một cái: "Hồ đồ."

Khổng Thành nín cười, Tân Chi Song thấy không còn cần vào trong nữa. "Đừng nói với lão Cửu là tôi đến."

"Vâng."

Tân Chi Song đã rời đi, trong phòng Cố Tân Tân giãy ra khỏi lồng ngực Cận Ngụ ĐÌnh, Khổng Thành đi tới cửa gỗ nhẹ hai cái lên cánh cửa.

Cận Ngụ ĐÌnh hài lòng buông cô ra, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, liếc thấy mảnh vụn bánh sandwich trên miệng cô liền đưa tay thay cô lau đi.

"Há miệng."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh.."

Người đàn ông cầm miếng sandwich trên tay nhét vào trong miệng cô, "Xem vừa rồi cô biểu hiện cũng không tệ, hình phạt đến đây là kết thúc."

Cố Tân Tân dùng tay giật lấy miếng bánh tự ăn, Cận Ngụ ĐÌnh chống hai tay bên người cô, hơi cúi xuống, "Sau này, nhớ giữ mồm giữ miệng một chút."

Anh đơn giản là muốn cô nhận thua, Cố Tân Tân cắn một miếng lớn, lông mày khẽ héch lên, "Vì sao phải vậy?"

Người đàn ông câu môi cười yếu ớt, "Còn muốn ăn không?"

Anh bỏ lại câu nói đó rồi đứng thẳng lưng, tiến lên hai bước ngòi vào ghế tựa: "Ngồi xuống ăn."

Cố Tân Tân từ trên bàn nhảy xuống, ngồi đối diện Cận Ngụ ĐÌnh, anh đột nhiên nhớ tới tối nay có xa giao, liền hờ hững dặn dò cô, "Lát nữa tôi cho người mang lễ phục đến, tối tôi về đón cô."

"Đi đâu?"

"Tiệc nhà Chu gia."

"Tôi nhất định phải đi sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy trứng chiên trong tay ra, cầm chén cháo, "Ù."

Khổng Thành đẩy cửa đi vào, Cận Ngụ ĐÌnh chỉ chỉ phía đối diện, "Ngồi xuống ăn cơm cùng luôn đi."

"Cám ơn Cửu gia."

Buổi trưa có người theo phân phó của Cận Ngụ ĐÌnh mang lễ phục tới. Trong phòng thay đồ mặc dù có không ít quần áo còn chưa gỡ mác nhưng Chu gia cũng là thế gia vọng tộc, Cố Tân Tân lại là

lần đầu tiên cùng Cận Ngụ Đinh ra ngoài, đương nhiên không thể làm mất mặt anh.

Chiếc váy màu đen mặc lên người nhìn không quá khoa trương, phần eo có một dải lụa trắng thuần khiết quấn quanh, phối với áo khoác ngoài màu trắng.

Cố Tân Tân trẻ trung, nhan sắc cũng không tệ nên căn bản không cần dùng tới lớp trang điểm dày cộm, mà chỉ thoa nhẹ chút phấn giúp tôn lên vẻ đẹp tự nhiên mà tươi mát đi ra.

Xe đưa đón đã đến cửa khu nhà phía Tây, Cố Tân Tân mở cửa ngồi vào, không nhìn thấy bóng dáng Cận Ngụ Đinh đâu.

"Phu nhân, Cửu gia đang chờ phu nhân ở Chu gia."

"Ừ."

Chu gia nằm dưới chân núi Hoa Đinh ở ngoại thành phía bắc Lục Thành, đây cũng không phải là nơi ở thường xuyên của Chu gia, chỉ là mấy người như vậy có ai mà không có đến mấy cái nhà, mở tiệc hay đi nghỉ ngơi cũng cần có nơi ở, chẳng hề bỏ phí.

Cố Tân Tân xuống xe, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh từ rất xa đang đi tới.

Cô đi giày cao gót, máy móc đi từng bước về đằng trước, Cận Ngụ Đinh nắm chặt tay cô, "Vào thôi."

Không ít người chưa từng gặp qua Cố Tân Tân, bây giờ lại thấy Cận Ngụ Đinh kéo tay cô, từng người từng người tiến lên chào hỏi.

"Mấy ngày trước nghe nói Cửu gia kết hôn, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội diện kiến Cửu phu nhân."

Cố Tân Tân đối với tên gọi này vô cùng bài xích, người nói chuyện với cô cũng không còn trẻ, lại có thể gọi một tiếng Cửu gia

đến nhuần nhuyễn đến mức ấy, mà nhìn bộ dáng Cận Ngụ ĐÌnh dường như không có chút nào là mất tự nhiên cả.

Anh dẫn cô đến chỗ mấy vị trưởng bối, Cố Tân Tân nhìn thấy có khu nghỉ ngơi, cô khẽ kéo ống tay áo người đàn ông đang nắm tay mình, "Tôi muốn ngồi nghỉ một chút."

"Đừng đi lung tung."

"Ừ."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa cô đến khu nghỉ ngơi, có mấy vị phu nhân tiểu thư đang xì xào bàn tán gì đó. Cố Tân Tân xoa nhẹ mắt cá chân, Cận Ngụ ĐÌnh đi một vòng như cá gặp nước, còn cô không quen thuộc với một ai, cũng không nghĩ mình phải đi bắt chuyện với ai.

"Cận tiên sinh đêm nay cũng tới, mấy người đoán là lần này mang theo ai?"

"Nhị tiểu thư nhà Tô gia, mọi người nói xem có chuyện gì xảy ra sao?"

Những câu nói này Cố Tân Tân muốn không nghe cũng không được vì dù sao cũng đều là ngồi cùng một chỗ. Cận tiên sinh trong miệng bọn họ chắc là Cận Hàn Thanh?

Có người liếc mắt về phía cô, tiếng nói chuyện không hề đè thấp đi mà ngược lại còn cao hơn một bậc: "Cửu gia bỗng nhiên kết hôn, đúng là rất kỳ quái."

"Đúng vậy, trước đây dù là tin đồn phong thanh cũng không có."

"Ở trong giới này còn có ai giữ được mình một thân trung trinh? Mà ngài ấy đến một chiếc lá cũng không để dính vào người, hiển nhiên là giấu rất kỹ."

Cố Tân Tân như ngồi giữa đống lửa, nhưng ngẫm nghĩ đột ngột rời đi cũng không được, ngay sau đó lại có người lên tiếng, thanh âm gay gắt lại còn mang ý chế nhạo cứ như vậy truyền vào tai cô. "Nghe người ta đồn đãi, người này chính là chị dâu của anh ta đấy!"

"Đừng có nói mò!" Có người che miệng cười khẽ, "Không đến nỗi chứ?"

"Thật đấy"

Cố Tân Tân thực sự không nghe nổi nữa đứng lên, vừa mới đi ra một bước liền nhìn thấy một bóng người cao gầy xuyên qua hành lang, gò má nhìn vô cùng quen mắt.

Cô không khỏi tăng nhanh bước chân, Cận Hàn Thanh đã đi đến cuối hành lang, bên cạnh xếp đầy những lọ thủy tinh trang trí, cắm từng nhánh hoa hồng trắng thơm ngào ngạt.

Cận Hàn Thanh rút ra một cành hoa, ngắt phần rẽ cây phía dưới sau đó cài lên áo.

Cố Tân Tân nhìn thấy anh ta cầm lọ thủy tinh trống không lên, bên phải anh ta là cửa sổ sát đất, bóng đêm bên ngoài đen kịt, tràn vào trong đem sắc mặt của người đàn ông đó giấu đi khiến cho Cố Tân Tân không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh ta lúc này là như thế nào.

Cận Hàn Thanh ném chiếc lọ lên không trung vẽ ra một vòng tròn, sau đó vung vàng trở lại tay anh ta, lặp lại mấy lần, sau đó nhắc chân đi ra.

Trước mặt, một người đàn ông nâng chén rượu đi tới, "Cận tiên sinh, xin chào, xin chào ngài."

Cận Hàn Thanh dừng lại bước chân, vẻ mặt đối phương vô cùng cung kính, cúi đầu khom lưng.

Anh ta lùi lại về sau một bước, động tác không chút nào dây dưa dài dòng đập lọ thủy tinh lên đầu người đàn ông đó.

Tiếng vỡ vụn cùng với tiếng kêu thảm thiết truyền vào tai Cố Tân Tân, cô giật mình nhìn người đàn ông kia đưa tay bịt vào miệng vết thương bê bết máu, Cận Hàn Thanh dường như còn nói gì đó, chỉ là Cố Tân Tân đứng từ xa nên không nghe thấy gì.

Trong sân có người nghe được động tĩnh bên này liền đi đến, Cận Hàn Thanh ném nửa lọ thủy tinh còn dư lại trên tay, vỗ vỗ bả vai của người đàn ông kia, sau đó như người không liên quan gì bình thản bỏ đi.

"Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Tiếng bước chân từ bốn phía dồn dập tụ lại.

Người đàn ông kia ôm chặt đầu, máu chảy xuống mặt thành từng hàng, "Không có chuyện gì"

"Là ai làm?" Thiếu gia Chu gia cũng đã đi tới, chuyện này nhất định phải có một kết quả, "Lại dám động thủ ngay trong nhà của tôi!"

Người đàn ông kia ngẩng đầu lên, nhìn qua mấy ngón tay, mơ hồ thấy một bóng người. Phương hướng vừa vặn phù hợp, liền chỉ tay một cái, "Là cô ta."

Cố Tân Tân nhìn phía sau không còn thấy ai nữa, thầm nghĩ trong mắt bọn họ cô chỉ là một gương mặt xa lạ. Trong tiệc rượu này Cận Ngụ Đinh căn bản là không mang cô đi giới thiệu cho tất cả mọi người biết.

"Cô tới đây cho tôi!" Chu thiếu gia mặt lạnh hướng về phía Cố Tân Tân quát.

***

Bát Bát: Gần đây ta đang rất mê Hoa Hoa, chính là từ cái hồi bạn ấy tham gia come sing with me ấy ^^. Đề cử các nàng mấy vid của bạn ấy trong SINGER2018.

Còn bài ta thích nhất của bạn ấy là Bụi trần khói lửa, có ai theo dõi wordpress của ta sẽ thấy ta thậm chí còn để một câu hát lên phần trích dẫn của web đó ^^!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Không Ai Thương Hoa Tiếc Ngọc

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân tiến thoái lưỡng nan nhưng vẻ mặt vẫn có thể bình tĩnh không một chút hoang mang. Cô theo bản năng nhìn xung quanh, muốn nhìn xem Cận Ngụ ĐÌnh đang ở đâu.

Càng ngày càng có nhiều người tụ lại đây, nhưng từ giây phút rời khỏi Cận Ngụ ĐÌnh thì đã không còn ai nhớ tới cô nữa rồi.

Chu thiếu gia giân tím mặt, "Cô là người đả thương?"

"Không phải," Cô Tân Tân đứng lại, cặp kính người đàn ông kia dính đầy máu, bàn tay bịt vết thương của anh ta phát run. "Tôi không quen biết anh ta thì sao phải xuống tay?"

Người đàn ông đó nuốt một ngụm nước bọt, đâm lao thì phải theo lao. "Cô đi theo bắt chuyện với tôi hỏi xin danh thiếp, tôi không cho, không ngờ quay đầu liền trả thù tôi!"

Ánh mắt Chu thiếu gia dừng trên mặt Cố Tân Tân băn khoăn, lễ cưới của Cận Ngụ ĐÌnh anh ta không tham gia, vừa rồi lại tới muộn nên không chạm mặt với bọn họ, anh ta liếc sang người đàn ông bên cạnh, "Có thể chịu được không? Nếu anh có thể nhẫn nhịn tiếp thì chúng ta trước tiên xử lý cho xong chuyện này đi."

Người đàn ông khẽ cắn răng, để lại một dấu răng ở môi dưới.

"Theo tôi thấy, cách bồi thường hữu dụng nhất chính là tạo thêm một vết thương trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ đó của cô." Chu thiếu gia khom lưng, nhặt nửa lọ hoa trên mặt đất lên.

Cố Tân Tân nhìn từng ánh mắt đang ghim chặt trên người mình, một tiệc rượu lại có thể tẻ nhạt đến thế, bây giờ khó khăn lắm mới có trò vui để xem thì ai có ý muốn bỏ qua? Mà những người này giỏi nhất không phải là bỏ qua cho êm chuyện mà chính là thêm dầu vào lửa.

"Đúng rồi, bây giờ còn ai dùng tiền để bồi thường nữa? Mặt mũi là quan trọng nhất."

"Bên má trái một phát bên má phải một phát luôn đi?"

Cố Tân Tân nhìn Chu thiếu gia xem xét lọ hoa trên tay, bước lên phía trước, để giày nghiền nát thảm cỏ phía dưới, tiếng xột xoạt khó chịu chui vào trong tai cô.

Lòng cô trầm xuống, lúc này mới ý thức được lời nói của cô căn bản là một chữ họ nghe cũng không vào, chỉ dựa vào miệng của tên đàn ông đó liền nhận định cô chính là có ý đồ hại người. "Tôi không tin Chu gia lớn như thế này lại không có camera?"

Người đàn ông ôm trán lộ ra vẻ mặt hoang mang, Chu thiếu gia bắt được ánh mắt đó của anh ta, nhưng ngữ khí vẫn hời hợt nói, "Không cần thiết, anh ta nói là cô, vậy thì chính là cô."

"Anh ta là khách mời của anh, còn tôi thì không?" Cố Tân Tân ngữ điệu khẽ nâng cao, trường hợp như vậy cô chưa từng gặp qua, nhưng điều cần nói thì một câu cũng không thể thiếu.

Chu thiếu gia đứng cạnh cô, cẩn thận đánh giá, "Bạn gái của rất nhiều người bạn tôi đều biết. Nhưng có rất nhiều người bạn thường mang đến phụ nữ không cố định, gặp dịp thì chơi là chuyện rất bình thường, những người phụ nữ gặp dịp thì chơi như vậy..... chúng tôi đều có thể mang ra trêu đùa một chút."

Nói cách khác, ngày hôm nay có người ở Chu gia bị thương nhất định phải có người gánh trách nhiệm, mà những người đàn ông nơi này đều là người có quyền thế, nhưng quan hệ thân thiết với nhau, dù có ra tay với những nữ nhân thuộc loại gắp dịp thì chơi của họ thì cũng chẳng vấn đề gì.

Cố Tân Tân mím môi, lúc xuống xe quên không mang theo áo khoác, lúc này bị gió thổi khiến cho hàm răng run lên. "Chu thiếu gia, thật ra anh có thể báo cảnh sát."

"Nhất định phải thế sao?" Chu thiếu gia giơ lọ hoa trên tay lên ngắm nghía. "Việc này rất nhỏ, không cần phải làm phiền đến nhiều người như vậy."

"Anh đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc."

Chu thiếu gia vuốt nhẹ nửa lọ hoa đã vỡ, trong mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt. "Sau hôm nay tôi sẽ bồi thường cho cô một khoản tiền, đảm bảo đủ cho cô đi chữa trị vết sẹo trên mặt."

Trong sân Chu gia bố trí không ít nhà kính trồng hoa, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi ở một trong những gian đó, bốn phía buông màn tơ lụa che lại. Bên ngoài nói chuyện một chữ cũng không rơi vào tai anh.

"Xem ra, hôm nay tôi khó mà thoát kiếp này."

"Tôi cũng đã mở cho cô một con đường rồi."

Người đàn ông đứng đối diện nhịn lại cơn đau, bàn tay chống đầu gối, máu càng ngày càng chảy nhiều.

Cố Tân Tân cũng không muốn vô duyên vô cớ bị người ta rạch một đường lên mặt, cô đột nhiên nhón chân, tiến đến bên tai Chu thiếu gia nói một câu.

Bên ngoài tiếng nói chuyện im lặng, bầu không khí hiển nhiên rất không đúng, Cận Ngụ ĐÌnh thả chân dài xuống, đầy ghế tựa đứng

dậy, sau đó đi tới màn che trước mặt vén lên.

Từ góc độ đó nhìn tới, vừa vặn có thể nhìn thấy gò má Cố Tân Tân.

Chu thiếu gia bình tĩnh nhìn hai mắt cô, hơi cúi đầu, môi đặt gần gò má của cô đáp lại.

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lẽo, nói chuyện gì lại cần phải dính sát vào nhau như vậy, gần đến mức hơi thở có thể hòa vào nhau, quá thân mật rồi.

Cố Tân Tân lại nói với anh ta một câu gì đó nữa.

Chu thiếu gia đứng thẳng trở lại, một tay đút trong túi quần, mặc dù đã lui lại nhưng ánh mắt vẫn dán chặt trên người Cố Tân Tân không rời.

Cận Ngụ ĐÌnh dựa người lên lớp kính thủy tinh, khéo môi khẽ nhéch vỏ sáng tỏ, còn tưởng Cố Tân Tân cô có cái bản lĩnh gì, cô ngoại trừ việc nói ra thân phận của anh thì vốn dĩ là không còn cách nào khác. Lần này thì đã thấy lợi ích khi làm Cửu phu nhân rồi chứ? (bát bát: vì làm 9 phu nhân nhà anh mà mới mắc vạ đó cha nội ==!)

Chu thiếu gia quay trở lại bên cạnh người đàn ông kia, thì thầm với anh ta câu gì đó, sắc mặt đổi phuong ngày càng trắng bệch nhìn Cố Tân Tân, vẻ mặt không thể tin được.

"Chồng ơi, chồng -----"

Một âm thanh từ sau lưng Cố Tân Tân truyền đến, tiếp đó là một người phụ nữ chạy đến với vẻ mặt lo lắng, kéo lèn váy tiến lên. "Sao lại thành ra thế này? Là ai làm? Rốt cuộc là người nào? Chúng ta đi báo cảnh sát....."

Cố Tân Tân nhìn cẩn thận, lại là cô ta. Chính là người nói hăng say ở khu nghỉ ngơi vừa rồi, bây giờ nghĩ lại, có lẽ mấy câu nói đó

đều bị Cận Hàn Thanh nghe được.

Không trách, Cận Hàn Thanh không nói hai lời liền đánh lên đầu người đàn ông.

"Đừng nói nữa!" Người đàn ông đó kéo cánh tay cô ta, "Đi."

"Đi cái gì mà đi, là kẻ nào lại dám ra tay với chúng ta!"

Cố Tân Tân thấy người đàn ông đó nâng một cánh tay lên tát mạnh vào má cô ta: "Đi!"

Cận Hàn Thanh sau khi đánh anh ta, chỉ nói với anh ta một câu: quản cho tốt cái miệng người nhà của mày, cô ta còn nói liều một câu, tao liền tặng thêm cho mày một vết thương!

Anh ta ngờ ngợ đoán ra được đầu đuôi câu chuyện, vốn muốn tìm kẻ thế mạng, lại không ngờ người đứng sau cô cũng mạnh không kém!

Chu thiếu gia ném lọ hoa xuống vỡ vụn, "Đều là hiểu lầm thôi, giải tán hết đi."

Hai cánh tay của Cố Tân Tân đã sớm bị lạnh đến nổi đầy da gà da vịt, định đứng lên, Chu thiếu gia lại đứng chắn trước mặt cô, "Lạnh không?"

Một cái áo khoác ấm áp bất thình lình bọc lấy bả vai cô, Cố Tân Tân dư quang nhìn thấy Cận Ngụ Đình đứng một bên, anh nắm lấy tay cô.

Chu thiếu gia nhìn thấy động tác của anh không một chút giật mình, xem ra là từ miệng Cố Tân Tân đã đoán được ra quan hệ của bọn họ.

"Cửu gia, thật ngại quá, không nghĩ tới đều là người mình."

"Chu thiếu gia thiếu hiểu biết, may là sau đó cũng đã biết."

Anh nói chuyện cũng không để lại một đường lui, Chu thiếu gia mặt không cảm xúc, khép miệng cong lên thành một nụ cười nhẹ.

Đám đông từ từ tản ra, trên sân cỏ còn có vài giọt máu, Cố Tân kéo chặt áo khoác của Cận Ngụ Đình bao lấy thân thể, "Trò vui kết thúc Cửu gia mới ra trận, hình như hơi muộn rồi?"

"Không muộn," Cận Ngụ Đình ôm chặt cô không buông, "Nếu không phải nói ra tên của tôi, em hiện tại còn giữ được khuôn mặt xinh đẹp này không?"

"Vậy thật sự phải khiến anh thất vọng rồi, tôi và Chu thiếu gia đây nói chuyện chưa từng xuất hiện ba chữ "Cận Ngụ Đình"."

Đầu ngón tay của người đàn ông khẽ xoa bả vai thon gầy của cô, cái này căn bản là không thể nào, "Vậy em nói đi, em đã nói gì nào?"

----- lời tác giả -----

Tự cứu gì đó chỉ là đồ bỏ đi~

***

Bát Bát: Nói thật là ta bị sợ máu, vì hồi nhỏ từng nghịch ngu, tận mắt nhìn máu của ta chảy ướt đẫm một cái khăn mặt. Hôm nay dịch chương này tay mềm nhũn, hi vọng sau này không có nhiều chương như vậy, nếu không chắc ta bỏ của chạy lấy người quá haha.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Mang Phụ Nữ Về Nhà

Dịch: CP88

***

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh vừa rồi ở đâu?"

Anh buông tay đang ôm lấy cô, đứng trước mặt Cố Tân Tân, "Tôi đã nói cô đừng có chạy lung tung thì cô phải ngoi đó ngoan ngoãm đợi, nếu vậy thì ai có thể đổ oan cho cô?"

"Nếu như tất cả người trong phòng đều bàn luận mấy thứ tin đồn bát quái của anh, anh cảm thấy tôi nên giả vờ câm điếc tiếp tục ngồi đó sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm khuôn mặt vì lạnh mà trắng bệnh của cô, "Đừng có đẩy tôi lên người tôi, tôi thì có cái tin đồn gì được?"

Người đàn ông mặc độc một chiếc áo sơ mi đứng trong gió rét, ánh mắt sáng như sao, bộ dạng hiên ngang, Cố Tân Tân đưa tay làm bộ sửa sang lại cổ áo cho anh, sau đó nhón chân lên, hai gò má cơ gồ muốn dán lên mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Người đánh anh ta không phải là tôi, mà là anh hai của anh đấy."

Cận Ngụ ĐÌnh một tay ôm eo cô, Cố Tân Tân hơi lui lại thân thể, trán lơ đãng đụng vào khóe miệng của anh, cô ngẩng đầu nhìn vào một mảnh sâu thăm thẳm trong mắt anh, "Anh cảm thấy, anh trai anh sẽ vì cái gì mà ra tay?"

"Cố Tân Tân, cô nghe được những gì rồi?" Sắc mặt Cận Ngụ Đinh lúc này so với vừa rồi như hai người khác nhau, không đến nỗi giận tím mặt nhưng trong thần sắc đã lộ ra âm trầm.

Cô nghiêng khuôn mặt nhỏ, muốn lùi về phía sau, nhưng eo lại bị anh ôm chặt kéo lại.

"Tôi với Chu thiều gia thật sự là không nhắc đến tên của anh, tôi chỉ nói, tôi thấy người đánh chính là Cận Hàn Thanh." Cố Tân Tân hay tay chống trước ngực Cận Ngụ Đinh, bàn tay anh khẽ vuốt lưng cô, cô đưa bàn tay che khéo miệng, "Chu thiều gia nói, anh ta không cần biết người động thủ là ai, nhất định muốn tôi gánh tội thay. Tôi liền hỏi anh ta, nếu như tôi là em dâu của Cận Hàn Thanh thì chuyện này nên xử lý thế nào đây?"

Cận Ngụ Đinh thả tầm mắt ra xa, tựa hồ khẽ cắn răng, "Đây chính là cái gọi là không nhắc đến tên tôi của cô?"

"Tôi cũng không có nói "Cận Ngụ Đinh" nha, vậy nên có thể tính là không hề dính hào quanh của anh mà."

"Cố Tân Tân, cô cũng có cái gan thật lớn!" Cận Ngụ Đinh trượt tay về phía sau cổ cô, ngón tay tiến vào trong lớp vải, "Anh hai có thù tất báo, cô nên cẩn thận một chút."

"Tôi đã nói với Chu thiều gia rồi, người đàn ông kia chọc giận anh hai hắn là có nguyên nhân. Việc này tốt nhất không nên lộ ra ngoài, tôi bị anh ta vu khống là cố ý hại người nhưng tôi đồng ý trao đổi danh dự với anh ta, dù sao vừa rồi có nhiều người vây quanh xem như vậy, anh ta chỉ cần đem chuyện này xử lý thỏa đáng thì tôi cũng sẽ không so đo với anh ta làm gì." Cố Tân Tân bị ngứa, hơi tránh đi, đôi mắt cười kéo dài hơn. "Anh xem, anh hai căn bản sẽ không biết tôi bán đứng anh ấy."

Cận Ngụ Đinh hơi thất thần, trước đây rõ ràng anh thấy Cố Tân Tân không như thế này. Anh vừa mới đứng trong nhà kính nhìn cô, cô không có một chút nào lộ thần sắc hoang mang, thân phận của

cô chắc chắn chưa bao giờ phải trải qua những trường hợp vô duyên vô cớ như vậy, có thể coi như không biết Chu thiếu gia là ai, nhưng cũng nên bị nửa lọ thủy tinh trong tay anh ta hù chết mới phải.

Có thể toàn bộ vẻ vô hại hiền lành của cô trước đây chỉ là giả vờ.

"Cô đây là cáo mượn oai hùm."

Cố Tân Tân không ngại bị anh nói như vậy, "Chỉ cần có thể chuyển nguy thành an, với tôi làm cái gì cũng không quan trọng."

Anh khinh thường nhếch khóe môi, "Vì vậy nên cô phải nhớ, có những lúc đúng sai không thể giải quyết được vấn đề, nếu như cô đủ mạnh, thì dù có làm bao nhiêu trò xấu vẫn sẽ có người thay cô nghĩ cách che lấp. Nếu như cô mềm yếu dễ bị bắt nạt, thì cũng đừng trách bị người ta túm lấy làm hình nhân thế mạng."

Những câu nói này, trong hai mươi năm cuộc đời cô chưa bao giờ có một ai nói với cô cả.

Từ nhỏ cô được dạy dỗ chính là phải làm người chân thành, lương thiện.

"Cận Ngụ ĐÌnh, lẽ nào anh vẫn luôn được dạy như vậy hay sao?"

"Điều này còn cần phải dạy à?" Cận Ngụ ĐÌnh nghe xong câu hỏi của cô, buồn cười nói, "Lần này cô gấp thiệt thòi, có phải là đã hiểu ra?"

Cố Tân Tân nhìn vết máu uốn lượn trên mặt đất, gật gật đầu.

Sau bữa tiệc, Cố Tân Tân đi theo Cận Ngụ ĐÌnh ra ngoài, Chu gia còn sắp xếp người trong nhà đích thân đưa tiễn.

Ngồi vào trong xe, thời gian không còn sớm, Cố Tân Tân cởi giày cao gót, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy nhưng cũng không nói gì.

Bóng đêm buông xuống dày đặc, đèn đường lao vun vút qua cửa kính xe, từng đường từng đường chiếu lên khuôn mặt người bên trong xe, Khổng Thành lên tiếng, phá vỡ không gian tĩnh mịch, "Cửu gia, tám giờ sáng mai tôi qua đón ngài, Cận thị trưởng dặn dò bảy rưỡi ngài ấy sẽ đến sân bay."

"Ừ."

Xe chạy như bay trên đường, gần đến nhà, chợt ngã ba phía trước không xa xuất hiện một chiếc xe màu đen sang trọng vòng tay lái, đi song song với xe của Cận Ngụ Đinh.

Cố Tân Tân nhìn chiếc xe đó cũng đi vào trong, đến cửa cùng dừng lại với xe bên này, tài xế bấm còi.

Chiếc xe bên cạnh hạ cửa xuống, Khổng Thành thấy vội nháy mắt ra hiệu cho tài xế.

Cố Tân Tân dựa đầu vào cửa, nhìn tấm kính màu trà từ từ hạ xuống, Cận Hàn Thanh ngồi bên trong, cánh tay anh ta gác lên cửa xe, quét mắt qua mấy người bên này một lượt.

Cận Ngụ Đinh không lên tiếng, nhưng Cố Tân Tân không thể trầm mặc theo anh mà khẽ lên tiếng chào hỏi, "Anh hai."

"Vừa mới về?"

"Vâng."

Cố Tân Tân nhìn thấy bên cạnh anh ta hình như còn có người, Cận Hàn Thanh đang đợi cánh cửa sắt mở ra, thần sắc lãnh đạm, ngày thường anh ta cũng không thường phản ứng lại người khác. Tầm mắt anh ta liếc tới Cố Tân Tân, giữa hai ngón tay kẹp điều thuốc, "Đêm nay chơi vui không?"

"Cũng tạm ạ."

"Cận tiên sinh....."

Cố Tân Tân tai thính nghe được một giọng nữ truyền vào tai, cô gái ngồi cạnh Cận Hàn Thanh lúc này đang kề mặt lên ngực anh ta, nửa mặt ẩn sau mái tóc lượn sóng xõa tung.

Phía trước cửa sắt chàm chậm mở ra, Cận Hàn Thanh ném đầu thuốc đi rồi thu cánh tay về, cửa kính hai xe cũng đồng thời được kéo lên.

Tiến vào đại viện, một đi về hướng Đông, một về phía Tây, Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ Đình bên cạnh, ""Anh hai sao lại mang phụ nữ về nhà vậy?"

Thương Lục rõ ràng là đang ở tòa nhà phía Đông, Cận Hàn Thanh ngang nhiên mang theo phụ nữ bên ngoài về nhà qua đêm?

"Chuyện riêng của người ta cô cũng muốn quản?"

"Chị dâu tuy là điên rồ, nhưng vẫn cùng anh hai sống dưới một mái hiên, anh ấy như vậy không phải là càng kích thích chị ấy sao?"

Cận Ngụ Đình không lên tiếng, Khổng Thành lén lén lút liếc hai người qua gương, Cố Tân Tân mới đến đây nên dĩ nhiên cũng sẽ có nhiều chuyện không hiểu.

Xe sắp trở lại tòa nhà phía Tây, ánh mắt Cận Ngụ Đình khẽ giương, "Tiếp tục đi thẳng đi, chúng ta đi tới tòa nhà chính."

Khổng Thành không hiểu, Cố Tân Tân mệt rũ cả người lúc này chỉ muốn tắm nước nóng rồi ngủ một giấc. Tay cô xoa xoa gót chân, tuy là cả đêm đi đôi giày đắt tiền nhưng trả giá chính là gót chân đau đǐng.

"Anh có chuyện gì sao? Tôi muốn về nghỉ ngơi."

Giọng Cận Ngụ ĐÌnh thanh đạm như nước: "Không mất nhiều thời gian lắm đâu."

Đèn trong tòa nhà chính vẫn còn sáng, xe dừng lại, Cố Tân Tân xỏ giày, tài xế thay cô mở cửa.

Khổng Thành quay đầu lại đối mắt với Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia."

"Tùy cơ ứng biến đi."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến bên cạnh Cố Tân Tân, cô miễn cưỡng lén tinh thần từ trong xe đi ra, gió lạnh đâm cuồng đậm vào cô khiến cô rụt cổ lại, Cận Ngụ ĐÌnh ôm eo cô đi vào trong.

Tiến vào phòng khách, Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham đang định lên lầu nhìn thấy bọn họ thì dừng chân lại. "Lão Cửu, mời về đây à?

Cố Tân Tân đi theo anh, anh đi hơi nhanh, mà cô mỗi bước chân đều có thể cảm giác được đau thấu tim.

Cận Ngụ ĐÌnh ném chiếc áo khoác cầm trên tay ném xuống ghế salon, "Hôm nay ở Chu gia suýt chút nữa gây ra chết người."

"Cái gì?" Tần Chi Song nhìn thấy Cận Vĩnh Nham ngồi lại xuống ghế, "Xảy ra chuyện gì?"

"Phải hỏi anh hai rồi, anh ấy ra tay, máu tươi văng tung tóe chỗ ấy, tiếc là hai người không nhìn thấy."

Cố Tân Tân theo bản năng dừng chân, cô không biết vì sao Cận Ngụ ĐÌnh lại nhắc tới chuyện này, vừa rồi chính anh nói Cận Hàn Thanh có thù tất báo, còn bảo cô phải cẩn thận mà.

Mà chuyện của Chu gia không phải là cô đã xử lý thỏa đáng rồi sao? Anh ta bây giờ lại nói hết ra, Cận Hàn Thanh nhất định sẽ biết,

đây không phải là đem cô đẩy ra sao?

----- lời tác giả -----

Đề cử bộ truyện mới của bảo bối nhà ta «Ngàn vạn sủng thê»,
vô cùng vô cùng hay, không cho bỏ qua, đi ngang qua nhất định phải
đọc thử »

Tác giả: Tịch Hè

Ban đầu, Cố Duy Thâm là bị cô hấp dẫn, chính là vì cái tên của cô.

Hắn nói, "Quý Sênh Ca, là hàng đêm đều ca hát sao?"

Cô cười, nói với hắn: "Tam thiếu thật có thể hàng đêm nghe hát?"

.....

Cố gia lịch sử trăm năm, danh chấn thành Vân Giang. Chú đích tôn Cố gia Tam thiếu cũng chính là nhân vật hào môn đứng đầu.

Tuổi trẻ nhưng thủ đoạn, nắm giữ quyền lực cao nhất trong gia tộc. Người ngoài đều biết Tam thiếu thuở nhỏ được cưng chiều, được Cố lão gia chọn làm người thừa kế trong tương lai.

Mà cô, cũng chỉ là đứa con gái không được yêu thương trong Quý gia, chịu đựng khinh thường do được sinh ra bởi vợ lẽ, với thân phận cao quý của hắn cách xa vô cùng

Đối mặt với những nghi ngờ từ bên ngoài, ngón tay Quý Sênh Ca ngả ngớn trước ngực người đàn ông, trêu đùa cavat của hắn, ngữ khí bất mãn, "Anh nghe đi, bọn họ đều nói em không danh chính ngôn thuận."

***

Bát Bát: Đọc chùa là không tốt nha:))))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Cô Là Cái Gì

Dịch: CP88

***

Cận Vĩnh Nham không dấu vết liếc hai người một cái, "Nó đâu rồi?"

Cận Ngụ Đinh kéo Cố Tân Tân cùng ngồi vào, "Vừa mới về, đi cùng tụi con vào sân."

"Vậy anh hai con không bị thương gì chứ?" Tần Chi Song bao che khuyết điểm, đầu tiên là nghĩ tới an nguy người trong nhà.

"Anh ấy tất nhiên là khỏe mạnh, người bị đánh kia cũng không dám đắc tội với anh ấy, cũng không khai ra."

Cận Vĩnh Nham nghiêng người ngồi dậy, trên bàn còn dư lại chén trà uống quá nửa, ông cầm chén trà lên, Tần Chi Song thấy thế vội cầm lấy, "Em làm cho."

Cố Tân Tân nhìn Tần Chi Song rót thêm trà, Cận Vĩnh Nham hờ hững hỏi, "Nếu như vậy thì còn chuyện gì đâu?"

"Có lẽ là Chu thiếu gia không chịu nổi có người gây sự trong nhà anh ta, nhất quyết muốn tìm ra người để gán tội, đổi phương không biết thân phận của Tân Tân, liền thẳng tay gán cho cô ấy."

Cố Tân Tân không nhịn được nhíu chặt lông mày, Cận Vĩnh Nham trầm mặc, mãi đến khi Tần Chi Song đem cốc trà đặt lại vào

tay ông mới mở miệng, "Lão nhị tâm tư vốn trầm ổn, làm sao lại hấp tấp như vậy."

"Bố, dáng vẻ phát dò của anh ấy bố cũng không phải chưa từng nhìn thấy." Cận Ngụ ĐÌnh ngồi cạnh Cố Tân Tân, một tay nắm chặt tay cô, bàn tay rất lạnh, đầu ngón tay đã đông cứng thành băng, "Tân Tân mới vào cửa, mặc dù không có chỗ dựa của nhà mẹ đẻ, nhưng con cũng không chịu được khi thấy cô ấy phải chịu oan ức."

Cố Tân Tân càng nghe càng thấy không đúng, chẳng lẽ thật sự là Cận Ngụ ĐÌnh muốn ra mặt cho cô? Nhưng đây rõ ràng là anh muốn làm lớn chuyện lên.

"Con....." Cô há miệng muốn nói.

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh cầm tay cô chọt cẳng thằng, hiển nhiên không ngờ tới cô sẽ mở miệng.

Cận VĨnh Nham nháp một ngụm trà, bầu không khí trong căn phòng nặng nề, tầm mắt Tần Chi Song quét qua Cố Tân Tân, "Tân Tân, con không sao chứ?"

Cố Tân Tân định trả lời, Cận Ngụ ĐÌnh lại cướp lời nói, "Suýt chút nữa bị rạch mặt, mẹ nói có sao không?"

"Gọi lão nhị qua đây một chuyến đi." Cận VĨnh Nhanh dựa lưng vào ghế sofa, Tần Chi Song nghe vậy không thể làm gì khác hơn là đứng dậy gọi điện thoại sang tòa nhà Đông.

Thời gian nặng nề từng phút trôi qua, Khổng Thành bảo tài xế cất xe vào gara, anh ta đứng dưới đèn đường cách tòa nhà chính không xa chờ đợi, vừa mới hút xong một điếu thuốc thì thấy Cận Hán Thanh đi vào.

Khổng Thành nhanh chóng lấy điện thoại ra, bấm số vừa lưu vào gọi đi.

Đầu bên kia rất nhanh có tiếng phụ nữ yếu điệu truyền đến, "Alo?"

"Là Lương tiểu thư phải không?"

"Anh là....."

"Bạn trai cô vừa mới xuống máy bay, còn 40 phút nữa sẽ về đến nhà, cô không thể nào không biết chứ?"

Bên kia vang lên tiếng cô gái đó cười nhạo, "Anh có lẽ nhầm người rồi."

"Kinh hỉ biến thành kinh hãi, nhưng cũng thật vô nghĩa, anh ta vẫn nhớ mai là ngày sinh nhật của Lương tiểu thư, cố ý kết thúc công tác trở về sớm, tôi nghĩ anh ta nhất định không biết đêm nay cô lại ở trong nhà một người khác qua đêm."

"Anh là ai? Anh..... làm sao biết được số điện thoại của tôi?"

Tiếng cô gái đó vô cùng lo lắng, Khổng Thành một tay đút túi quần, không nhanh không chậm khuyên cô ta một câu. "Tôi muốn chính là, cô, lập tức về nhà, nói không chừng vẫn kịp đổi quần áo trên người, và tranh thủ xóa đi những dấu vết và mùi vị kia trên người đấy."

Đô đô đô -----

Cuộc trò chuyện bị ngắt nhanh chóng, Khổng Thành khẽ giương khóé miệng, rốt cuộc cũng có thể trở về ngồi trong xe, đứng ở chỗ này lâu như vậy sắp khiến anh ta đồng cứng thành đá rồi.

Cận Hàn Thanh đi vào phòng khách, nhìn thấy Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh, không lộ ra chút nào giật mình, "Đêm rồi mà vẫn mở cuộc họp gia đình sao?"

"Lão nhị, hôm nay ở Chu gia có phải đã xảy ra chuyện gì?"

Cận Hàn Thanh có lẽ vừa gội đầu, có mấy giọt nước rỏ xuống, anh ta đưa tay quệt đi, "Chút chuyện nhỏ thôi, hai người từ khi nào lại rảnh rỗi đến mức quản cả những chuyện nhỏ nhặt đó vậy?"

Tần Chi Song sợ thái độ đó của Cận Hàn Thanh chọc giận Cận Vĩnh Nham, nhanh chóng mở miệng, "Con gây sự thì thôi, còn liên lụy đến Tân Tân....."

Cận Hàn Thanh đánh người xong liền nghênh ngang rời đi, anh ta căn bản không chú ý sau đó xảy ra chuyện gì. Nghe Tần Chi Song nói xong, sự chú ý liền rơi lên người Cố Tân Tân, "Tôi, liên lụy em đâu?"

"Người bị đánh không dám khai ra tên con, lại đúng lúc đó Cố Tân Tân đứng đó, nên lôi con bé ra chịu tội thay."

Lúc này Cận Ngụ Đinh lại vô cùng thông minh ở một bên im lặng, anh nhìn chằm chằm bàn trà trước mặt, tựa như đang xuất thần. Cố Tân Tân chạm tới ánh mắt Cận Hàn Thanh, mắt anh ta không động, Tần Chi Song đem đầu đuôi câu chuyện nói ra, vòng tới vòng lui, cuối cùng vẫn là quay lại trên người Cố Tân Tân.

Cố bóp nhẹ tay, Cận Hàn Thanh cũng đã ngồi xuống, "Nếu đúng là như vậy, Chu thiếu gia làm khó dễ em đâu?"

Cận Ngụ Đinh nhìn chân cô đang run lên, sau đó ánh mắt anh dời đi, trong nhà mặc dù có lò sưởi nhưng cô ăn mặc đơn giản, lạnh đến mức sắp không thể ngồi yên. Anh ngồi dậy, bàn tay đặt lên bả vai Cố Tân Tân. "Nếu như không làm khó dễ, em cần gì phải chuyện bé xé ra to?"

Cận Hàn Thanh sắc mặt nặng nề, lời nói ra không biết là chân tâm hay giả dối, "Lão Cửu, cậu cũng đối xử thật tốt với vợ nhỉ."

Điện thoại trong túi chợt reo lên, Cận Hàn Thanh rất nhanh ấn nghe.

Cố Tân Tân nghe được anh ta trả lời. "Muốn về? Được..... mở cửa cho cô ấy."

"Cô ấy" này chắc chắn không thể nào là Thương Lục, cô ấy điên điên khùng khùng, người trong Cận gia sẽ không dám cho cô ấy chạy loạn.

Cố Tân Tân đột nhiên ngộ ra, Cận Hàn Thanh vừa xuất hiện ở tòa nhà chính, người phụ nữ anh ta mang về vì sao lại vội vàng rời đi? Theo như quan sát lúc đó của cô, người phụ nữ kia không có nửa phần không tình nguyện.

Cố Tân Tân hai tay nắm chặt, cô ngồi ở đây, rốt cuộc được xem là cái gì?

Cố Tân Tân biết anh sẽ không để cô trong lòng, nhưng anh cũng là chồng cô, coi như không biết thương tiếc thì cũng không nên bỏ đá xuống giếng, không phải sao?

"Lão nhị, con dẫn theo ai về?" Tân Chi Song thấy anh ta kết thúc cuộc điện thoại, mặt lạnh hỏi.

Cận Hàn Thành không để ý dán mắt lên người Cố Tân Tân, "Em đâu, vậy tôi có phải là nên nói với em một lời xin lỗi?"

Cố Tân Tân khẽ nhích vai tránh khỏi bàn tay Cận Ngụ Đình, "Anh hai làm quá lên rồi, chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể thôi."

Cô vừa bước vào cửa Cận gia, như đi trên băng mỏng, người không dễ trêu chọc thì ngàn vạn không thể đắc tội.

"Thật sao? Hơn nửa đêm gọi tôi đến tòa nhà chính, tôi còn tưởng mình làm ra chuyện gì thương thiên hại lý."

Cố Tân Tân ép mình giương lên khóe môi, "Em nói với Chu thiếu gia mình là người nhà với anh, nên anh ta cũng không làm khó dễ gì em."

Cận Hàn Thanh nghịch chiếc điện thoại trong lòng bàn tay, "Lão cữu vừa nói chuyện nhỏ cũng phải xé ra to....."

"Đó là do anh ấy quá nóng vội."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ nhích lông mày, thần sắc trên mặt không rõ là đang vui hay giận, Cận Hàn Thanh ngồi thẳng lưng, hơi lùi về sau, "Xem ra là em trai tôi rất quan tâm đến em, vô cùng khẩn trương."

Cố Tân Tân cười đến không tim không phổi, "Đúng vậy ạ, em vừa nói mệt chỉ muốn ngủ, nhưng anh ấy cứ nhất quyết kéo em qua đây, em không ngăn được, không nghĩ tới anh ấy vì em mà lại làm lớn chuyện lên như thế, em thật sự cũng rất cảm động."

Nói xong còn hướng Cận Ngụ ĐÌnh nháy mắt một cái, ai cũng có thể nghe ra trong lời nói của cô tràn đầy trào phúng.

***

Bát Bát: Vote tối đăng chap mới nào~~~~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Chúng Con Muốn Sinh Em Bé Rồi

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đôi mắt cô lấp lánh, có mấy lời anh không vạch trần mà theo ý cô nói tiếp theo. "Tôi không thể chịu được khi thấy em chịu oan ức."

Cố Tân Tân biết anh vẫn đang tình giả ý thật, bèn làm bộ được lợi. "Chu gia không hề làm khó em, anh không cần phải lo lắng."

Cận Hàn Thanh đem nhất cử nhất động của hai người thu vào trong mắt, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thời gian không còn sớm, nắm chặt cổ tay Cố Tân Tân nói. "Nếu Tân Tân đã không muốn truy cứu thì bỏ đi, chúng con về trước."

Tần Chi Phong chỉ mong sao chuyện này nhanh chóng kết thúc, nhanh chóng đổi giọng. "Ừ, mau về nghỉ ngơi đi."

Hai người đứng dậy rời đi, bước đến ngoài cửa thì tài xế cũng vừa vặn đánh xe đến cửa.

Ngồi vào trong xe, sắc mặt Cố Tân Tân trắng bệch, hai tay ôm lấy bụng dưới, nhắm chặt hai mắt dựa đầu vào cửa sổ xe.

"Làm sao vậy?" Cận Ngụ ĐÌnh trầm giọng hỏi.

Bụng Cố Tân Tân truyền đến cơn đau âm ỉ nên không muốn nói chuyện, cô không phản ứng lại Cận Ngụ ĐÌnh, mà người đàn ông

thấy vậy cũng không truy hỏi nữa.

Trở về tòa nhà Tây, Khổng Thành đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào phòng khách nói chuyện gì đó, Cố Tân Tân đi thẳng lên tầng.

Tắm nước nóng xong nằm dài lên giường, bụng còn đang đau đớn, Cố Tân Tân cuộn chặt chăn bọc lấy cơ thể.

Cận Ngụ ĐÌnh uống cốc nước sau đó bỏ chiếc cốc trống không lên bàn, "Đêm nay cậu cũng vất vả rồi, về sớm chút nghỉ đi."

"Cửu gia, nhìn bộ dáng của phu nhân giống như cô ấy đã biết gì đó?"

"Tôi còn sợ cô ta biết cái gì nữa sao?" Cận Ngụ ĐÌnh dựa vào mép bàn, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua tiềng sảnh, "Cô ta đã muốn tự mình nén giận, thì cứ để cô ta như vậy đi."

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh vào phòng, bên trong một màu đen kịt, anh bật đèn, sau đó đi tắm.

Cố Tân Tân nhắm mắt thật chặt, một lúc sau cảm giác được một bên giường lún xuống, Cận Ngụ ĐÌnh vén chăn trèo lên giường, chân đụng phải Cố Tân Tân, cô xoay người dịch cơ thể sang một bên mép giường.

Một cánh tay rắn chắc ôm lấy eo cô, tóc ở cổ bị vén ra, từng nụ hôn của Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống, giống như có chút cấp bách.

Cố Tân Tân không nghĩ tới bây giờ mà anh còn có tâm tư đó, cô khẽ cong người tránh ra, hai mắt vẫn nhắm chặt. "Đừng chạm vào tôi."

Cô làm đủ mọi cách tránh anh khiến Cận Ngụ ĐÌnh có chút tức giận nắm chặt bả vai Cố Tân Tân, nửa người trên đè lên cô.

Môi bị anh giữ lấy, cô cắn chặt răng, Cận Ngụ ĐÌnh cắn xé bờ môi cô khiến Cố Tân Tân bị đau, dùng sức tránh sang một bên, "Tôi, tôi đau bụng."

"Bụng làm sao?" Cận Ngụ ĐÌnh ở bên tai cô thở dốc, thanh âm khàn khàn, gợi cảm đến chết người.

"Vừa rồi vì bị lạnh quá lâu, tôi..... tôi đau bụng đến tháng."

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh không do dự lèn mò xuống, Cố Tân Tân trừng lớn hai mắt, thân thể phút chốc cứng đờ.

"Dám gạt tôi!" Anh cọ xát lấy vành tai mẫn cảm của cô, bàn tay thuận thế kéo váy ngủ của cô lên, Cố Tân Tân vội vàng giữ lại động tác của anh. "Là thật, hai ngày nữa mới đến, nhưng tôi mỗi lần ăn đồ lạnh hay là đông đến, bụng đều sẽ bị đau."

Anh dừng lại.

Hai người thân mật dán sát vào nhau, Cố Tân Tân trải qua một lần kia, tự nhiên sẽ hiểu được cái gì gọi là sinh lý biến hóa.

Cô nằm im cứng ngắc không dám động đậy, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh buông tha cho tôi, tôi sẽ không tính toán chuyện anh lấy tôi làm bia đỡ đạn."

"Có ý gì?" Người đàn ông khẽ nghiêng đầu, một mảnh u ám trong đáy mắt anh rơi vào mắt Cố Tân Tân.

"Tôi tự biết vị trí của mình ở đâu, tôi biết đêm nay những việc làm của anh ở tòa nhà chính cũng không phải vì tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh thanh âm không nghe ra một chút nào tâm tình, "Vậy nói nghe thử coi, là vì ai?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, tôi không quan tâm anh muốn làm chuyện gì, tôi có thể mặc anh tung hoành, tôi có thể thay anh bao che, nhưng tốt

nhất là anh hãy cho tôi một cái kỳ hạn, một tháng, không, là nửa năm, hay là một năm?"

Người đàn ông đè lên cô, ép tới có chút đau, có lẽ Cố Tân Tân cũng không còn cái khí lực nào nữa để đẩy anh ra.

"Cho cô kỳ hạn để làm gì? Thả cô đi?"

"Đúng vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh trong lòng dâng lên cỗ tức giận không tên, đột nhiên chỉ muốn kích thích cô, muốn cho cô khó chịu."Cô đã từng tìm hiểu về Cận gia hay chưa, thấy có ai đã ly dị chưa? Dù cho chị đâu tôi điên rồi, anh hai vẫn giữ lại danh phận đó cho cô ấy? Cố Tân Tân, dù cô có đem chính mình cũng bức điên, nhắm mắt làm ngơ, nhưng thân phận Cửu phu nhân này, là tôi đưa cho cô, không phải muốn là buông xuồng được."

Cố Tân Tân nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, cô cẩn thận nhìn chăm chú vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh, anh làm cho cô đột nhiên bị ảo giác khoảnh khắc anh nhảy xuống hồ kéo Thương Lục lên chỉ là do cô đa nghi quá thôi.

Cận Ngụ ĐÌnh lật người lại nằm chết dí bên cạnh, Cố Tân Tân cuộn lại hai chân nhìn anh giơ tay tắt đèn đi.

Sau một chuỗi xột xoạt không gian lại trở về im lặng, Cố Tân Tân mở to hai mắt, "Mẹ tôi hôm nay gọi đến, bảo chúng ta ngày mai trở về ăn tối."

Cận Ngụ ĐÌnh không trả lời, điều này cũng nằm trong dự liệu của Cố Tân Tân, xem ra ngày mai cô chỉ có thể tìm đại một cái cớ cho việc mình về nhà một mình thôi.

Ngày hôm sau, Cố Tân Tân không đến trường, ban ngày vội vàng vẽ nội dung mới đăng lên, làm xong nhìn thời gian cũng đã là bốn giờ chiều.

Cố Tân Tân bận bìu thay quần áo, mở cửa phòng ngủ lại nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh chuẩn bị đi vào.

Cô dừng bước chân, tránh đường cho anh, nhưng anh lại đứng trước mặt cô bất động.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm túi giấy trên tay đưa cho cô, Cố Tân Tân liếc qua một cái rồi cầm lấy, "Cái gì vậy?"

Thần sắc của anh lộ ra một chút không tự nhiên khẽ chớp mắt. "Không phải tôi mua, là Khổng Thành mua."

Cố Tân Tân lấy ra một lọ thủy tinh, bên trên viết là nước gừng, cô nhìn công hiệu ghi trên đó, chủ yếu là giúp điều trị đau bụng đến tháng, kinh nguyệt không đều.....

Khổng Thành biết cô đau bụng đến tháng?

Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô đưa mắt nhìn anh, hơi không kiên nhẫn nói, "Cô sững sờ đó làm cái gì? Không phải đi về nhà sao?"

"Ừ" Cố Tân Tân quay đầu, đem lọ nước gừng để lại trong phòng ngủ, lần thứ hai trở lại cửa thấy Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn đứng bên ngoài, tựa như đang chờ cô.

"Anh muốn về nhà với tôi?"

Cận Ngụ ĐÌnh bỏ lại câu nói, "Chứ không thì thế nào?" rồi quay lưng đi trước.

Cố Tân Tân phản ứng lại, vội vàng đi theo đến chiếc xe Porsche.

Xe dừng ở dưới tầng của Cố gia, tài xế và Khổng Thành xuống xe, sau đó lấy ra từ trong cốp mấy hộp quà chuẩn bị sẵn. Cận Ngụ ĐÌnh ra tay hào phóng, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên đến nhà vợ nên lễ nghi là tuyệt đối không thể thiếu.

Trong tay tài xế xách đầy rượu, Cố Tân Tân kéo cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh. "Ba tôi đặc biệt thích uống rượu, gấp thời điểm có thể một mình uống hơn nửa ngày đấy, anh là muốn ông ấy uống say xỉn sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, khuôn mặt anh tuấn khẽ động, "Tôi cũng không phải mang đến cho ông ấy uống trong một ngày."

Cố Đông Thăng nhìn thấy đống rượu xách vào, mắt trợn tròn, Khổng Thành lo nghĩ chu toàn, dường như không thiếu một loại nào. Lục Uyển Huệ kéo cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh. "Lần sau đừng mua rượu cho ông ta, khả năng kiềm chế của ông ta rất kém."

Cận Ngụ ĐÌnh chỉ nghĩ là bà nói mấy lời khách sáo, cho đến khi vào bàn ăn mới phát hiện ra Cố Tân Tân và Lục Uyển Huệ không hề nói quá.

Cố Đông Thăng yêu rượu như mạng, mỗi loại đều uống thử, loại rượu đỏ tốt nhất hương thuần ngọt ngào, uống hết nửa bình, sau đó lại mở ra một bình Bạch Cửu.

Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh tuy là ngồi cùng một chỗ, nhưng có thể chuyện tối qua khiến cho cả hai đều thấy không thoải mái nên nói chuyện rất ít.

Trên bàn có bốn người, nhưng người Cố Đông Thăng có thể mời rượu cũng chỉ có Cận Ngụ ĐÌnh.

Chỉ là bộ dáng này của ông rõ ràng là không say không về, Lục Uyển Huệ khuyên không nỗi, Cố Đông Thăng đã trực tiếp đi vào nhà bếp lấy bát lớn dùng để ăn cơm thay cho chén nhỏ.

Cố Tân Tân nhìn hơn nửa bình Bạch Cửu mới có thể đầy bát. Cố Đông Thăng đẩy tay một cái, đẩy đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

"Chán sống rồi phải không!" Lục Uyển Huệ cuồng quýt ngăn cản, "Có thể cho bọn trẻ uống rượu như vậy sao? Ông bị rượu làm cho

hồ đồ rồi hả?"

Cố Đông Thăng thấy thế bèn đè vai Lục Uyển Huệ ngồi xuống,
"Con rể của tôi làm sao lại không thể uống rượu chứ? Có đúng hay không?"

Rượu trong bát phảng phất như đang giương nanh múa vuốt hướng về phía Cận Ngụ ĐÌnh thị uy, anh cũng không phải không thể uống, chỉ là Cố Đông Thăng này uống rượu quá mức đáng sợ, anh vừa rồi đã cùng ông uống một bình rượu đỏ, một bình rượu vàng của chính Cố Đông Thăng, bây giờ lại muốn xử tiếp tới Bạch Cửu nồng độ. Trộn loạn lên như vậy, chẳng phải là muốn đem anh nằm bếp hay sao?

Cận Ngụ ĐÌnh dư quang liếc sang Cố Tân Tân, cô chỉ lo ăn bát rau đặt trong lòng, ăn đến sung sướng, còn tâm tư nào mà quản được đến anh.

Cận Ngụ ĐÌnh nói lỏng chiếc cà vạt, ảnh mắt từ trong bát nâng lên, "Ba, con với Tân Tân đang lên kế hoạch sinh em bé ạ."

***

Bát Bát: Đọc chùa là không tốt a~~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Bạn Trai Của Cô Đâu, Chia Tay Rồi Sao?

Dịch: CP88

***

Đậu cô ve trong miệng bị cắn nát, Cố Tân Tân hung hăng nhìn sang Cận Ngụ Đình ngồi bên cạnh.

Lục Uyễn Huệ nghe vậy, mừng rỡ gấp một khối thịt lớn bỏ vào trong bát Cận Ngụ Đình, "Lên kế hoạch từ bây giờ là đúng rồi, sinh càng sớm càng tốt, khôi phục cũng nhanh hơn."

Cố Đông Thăng thấy thế định lấy bát về, "Tốt lắm, chờ Tân Tân mang thai chúng ta liền uống một trận cho ra trò. Ba bình thường ở nhà cũng vẫn là một mình tự uống, con xem ba cao hứng đến hò đò rồi, thật sự quên mất hai đứa chỉ vừa mới kết hôn....."

Cận Ngụ Đình nghe thế, ngón tay giữ ở mép bát, "Ba, con uống cùng ba."

"Lại không muốn sinh con nữa rồi?" Cố Tân Tân trào phúng.

Cận Ngụ Đình mồi mòng câu lên ý cười, kết hợp với lông mày sắc bén, "Dù sao ngày hôm nay cũng không được."

"Quá tốt rồi!" Cố Đông Thăng nhanh chóng ngồi vào chỗ cũ, giọng bè trên hướng Cố Tân Tân: "Tân Tân, ba thật ra vẫn luôn không yên lòng về con, dù sao con kết hôn quá bất ngờ, nhưng mà bây giờ nghe hai đứa nói muốn có con, ba và mẹ con cũng thấy an tâm....."

Cố Tân Tân trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác khó chịu, việc đã đến nước này thì cô cũng chỉ có thể cố gắng không để cho ba mẹ nhìn ra sơ hở, chí ít cũng không thể khiến họ thay mình lo lắng.

Trước mặt cô xếp một đĩa thịt viên mẹ cô tự làm, Cố Tân Tân gấp một miếng đặt vào trong bát Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông liếc nhìn theo, cầm lấy đũa gấp bỏ vào trong miệng.

Một bữa ăn tối kéo dài đến hai giờ, Cố Đông Thăng nói rất nhiều, ngược lại sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh vẫn rất bình thản, không nhìn ra tuu lượng.

Lục Uyển Huệ đưa bọn họ xuống đến tận tầng 1, "Ngụ ĐÌnh, con không sao chứ?"

"Mẹ yên tâm, con không sao."

Tài xế vòng xe vào, Khổng Thành ngồi bên trong, Cố Tân Tân nói với Lục Uyển Huệ ở bên cạnh, "Mẹ, mẹ nhanh vào nhà đi, ở đây lạnh lắm."

"Tân Tân, hai đứa nếu đã về cũng một nhà, thì phải nhường nhịn nhau mà sống, biết không?"

Cố Tân Tân miễn cưỡng gật đầu, "Con biết rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng một bên, áo khoác đen dài đến đùi, ngũ quan tinh xảo được đèn đường chiếu vào, chiếu ra vẻ đẹp như một bức tranh điêu khắc mà thiên thủy, khiến cho Lục Uyển Huệ càng nhìn càng yêu thích.

Hai người ngồi vào trong xe, Khổng Thành đóng lại cửa xe, Lục Uyển Huệ nhìn theo bọn họ rời đi mới lên lầu.

Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc không đợi được nữa bắt đầu cởi tung cà vạt, tầm mắt Cố Tân Tân vẫn còn rơi ở ngoài cửa sổ, bả vai bắt thình lình bị kéo lại, eo cũng bị người ta ôm lấy.

Cô quay đầu nhìn, đôi mắt Cận Ngụ ĐÌnh đóng chặt, đầu đặt ở cằm cổ cô cọ tới cọ lui, mùi rượu đầy người hun cô đến mức phải nhíu mày một cái.

Khổng Thành lo lắng quay đầu lại, "Cửu gia, ngài không sao chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh vung tay trái xuống, "Quay lại!"

Khổng Thành ngoan ngoãn nghe theo, Cố Tân Tân rốt cuộc tìm được đầu anh muốn đẩy ra, nhưng do hai tay Cận Ngụ ĐÌnh ôm cô quá chặt, cơ hồ đem cô siết đến ngập thở. Cố Tân Tân ý thức được anh bắt đầu lèn mò lung tung, đây là anh muốn mượn rượu làm càn?

" Cận Ngụ ĐÌnh"

Hô hấp nóng rực của anh phả vào cằm cổ Cố Tân Tân, anh dính chặt vào cô không buông, môi mỏng cắn vành tai cô, lại cắn thêm một phát lên cổ cô, sức mạnh cũng rất lớn.

Cố Tân Tân bị đau cuộn tròn nửa người lại, "Khổng Thành, anh còn không nhanh quản Cửu gia nhà anh đi."

Khổng Thành lúc này đang ngồi ngay ngắn ở ghế tài xế, đầu không dám quay lại, "Phu nhân, tôi sao dám quản ngài ấy chứ."

Cố Tân Tân lùi về cửa sổ, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy liền thuận thế đẩy cô một cái, sau đó cũng nghiêng người theo, bàn tay càng ngày càng trắng trợn không kiêng dè vào lần vào lớp áo của cô. Cô sơ đến mức nắm chặt vạt áo, "Cận Ngụ ĐÌnh!"

Hai người ngồi phía trước ánh mắt thẳng tắp, Cố Tân Tân làm sao chống lại được sức mạnh của anh, "Khổng Thành..... Khổng Thành....."

Lời nói vô cùng cấp bách, tựa như đang kêu cứu.

Khổng Thành sờ sờ mũi, "Phu nhân gắng gượng, sắp về tới nhà rồi."

"Nhà gì mà nhà? Trước giờ anh ta uống rượu say đều là như vậy sao?"

Khổng Thành vẫn không quay đầu lại, "Ở Lục Thành, những người uống rượu cùng Cửu gia đều không dám ép ngài ấy uống, Cửu gia cho tới nay đều rất tùy ý."

Cố Tân Tân quẫn bách vạn phần. "Anh ta vừa rồi đứng đó dáng vẻ rất bình thường, làm sao bây giờ lại....."

"Phu nhân, tôi cũng chưa từng thấy dáng vẻ khi uống nhiều của Cửu gia bao giờ, thật sự không thể cho cô một thông tin gì hữu dụng cả."

Đầu Cận Ngụ Đinh hướng về ngực Cố Tân Tân, anh coi cô đây thành cái gì chứ? Dựa vào còn chưa tính, còn hung hăng muốn vùi vào trong. Cố Tân Tân phát hỏa, "Cận Ngụ Đinh, anh là cầm tinh con chuột sao? Thích đào hang đến vậy à!"

Khổng Thành ra hiệu cho tài xế, ý bảo anh ta thả tấm kính chắn trong xe, hình ảnh đó thật sự không đành lòng nhìn thẳng a.

"Lôi anh ta ra cho tôi....."

Trong phút chốc trước và sau xe bị tách ra thành hai khôn gian, Khổng Thành rõ ràng là thấy chết không cứu.

Trở lại tòa nhà Tây, chờ xe dừng hẳn, tài xế xuống xe rồi thay Cận Ngụ ĐÌnh kéo cửa ra.

Hiện tại anh đã tinh táo hơn nhiều, đôi chân thon dài từ trong xe bước ra, bóng người cao ngất không có vẻ gì là đứng không nổi.

Cố Tân Tân từ một bên khác đi ra, tóc có chút loạn, quần áo cũng xộc xệch, Khổng Thành tận mắt nhìn hai người đi vào nhà, lúc này mới ngồi vào xe.

Cố Tân Tân đề phòng từng khắc, chỉ lo Cận Ngụ ĐÌnh sẽ làm ra chuyện gì với mình. Trở về phòng, anh lại vẫn biết đi tắm trước khi ngủ, Cố Tân Tân nhìn dáng đi của anh, làm sao cũng không giống như uống nhiều.

Thừa dịp anh vào buồng tắm, Cố Tân Tân ngồi suy nghĩ xem cô nên làm gì.

Nếu không thì lén vào phòng dành cho khách ngủ, khóa trái cửa lại? Hay là nằm xuống giả bộ ngủ?

Không được không được, vạn nhất anh liều mạng nhào lên thì làm sao?

Tiếng bước chân từ trong phòng tắm truyền ra, Cận Ngụ ĐÌnh buông cánh tay bên người, trong tay còn cầm cái khăn lông, "Uống chưa?"

"Cái gì?" Cô nhất thời không kịp phản ứng.

"Lúc trước đã đưa cho cô đây."

Cố Tân Tân nhìn về phía trên tủ đầu giường lọ nước gừng, "Không cần đâu."

"Từ ngày mai bắt đầu uống, uống trước ba giờ chiều."

Cố Tân Tân không kìm được ngược mắt lên nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, "Chú ý đến cả những thứ lặt vặt như vậy, uống say quá rồi?"

Áo tắm rộng rãi lộ ra một phần cơ bắp của người đàn ông, anh vòng qua giường lớn đi đến một bên giường nhắc chăn lên. "Tôi có nói là say sao?"

"Vậy anh vừa rồi ở trên xe....."

"Ở trên xe làm sao?"

Cố Tân Tân kéo lại cổ áo, "Cúc áo có phải là bị anh mở ra không?"

"Con người đôi khi sẽ bị mất trí nhớ một khoảng thời gian nào đó, nói không chừng đây chính là hội chứng say rượu làm gián đoạn trí nhớ."

Cố Tân Tân mới không tin chuyện vớ vẩn này, "Anh giả vờ?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên giường, tóc che một nửa trán, một nửa còn lại lộ ra ngoài, lại khiến cho người ta có cảm giác lười biếng gợi cảm, "Không có."

"Không thể nào, anh có thể nhanh như vậy đã tỉnh rượu? Hơn nữa còn là tỉnh triệt để?"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh không có chút rung động, "Tôi nói không thì chính là không."

Cố Tân Tân siết hai bàn tay thành nắm đấm tiến đến: "Cận Ngụ ĐÌnh, anh nghĩ tôi là con ngốc sao?"

"Cô đây là đặc biệt hoài niệm những gì tôi đã làm với cô trên xe sao?" Thân thể Cận Ngụ ĐÌnh hơi lùi ra sau, đầu gối lên cánh tay trái, tối nay anh quả thực uống hơi nhiều nhưng đầu óc vẫn luôn tỉnh táo. Trong đầu không hiểu làm sao bỗng nhớ đến Cố Tân Tân thật

lâu trước đây đã nói một câu, "Tôi nhớ trước đây cô từng nói là có một người bạn trai, chia tay rồi sao?"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Tôi Là Vợ Anh Ta

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân theo bản năng hỏi ngược lại. "Là sao?"

"Đừng nói với tôi, các người còn đang ngẫu đoạn ti liên(*)."

(*)vương vấn chưa dứt

Lông mày Cô Tân Tân nhăn thành một cục, mặc dù lúc trước là cô thuận miệng nói, nhưng lại bị Cận Ngụ ĐÌnh nhắc lại, rõ ràng như đang nhắc nhở cô một lần nữa là mình bị bức hôn, hơn nữa còn bị bức ép đến vô cùng thảm, không thể kháng cự dù chỉ một chút.

Cô mím chặt môi không nói, mà vẻ mặt như vậy rơi vào trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh chính là ngầm thừa nhận.

Anh ngồi dậy, trong con ngươi mang theo âm lãnh, "Cô Tân Tân, tư vị bắt cá hay tay thế nào?"

"Dù là thật sự có, thì cũng là học từ anh cả thôi."

"Cô nói một chút coi, tôi còn đứng trên chiếc thuyền nào nữa sao?"

Cô Tân Tân mắt đối mắt với Cận Ngụ ĐÌnh, "Những đêm anh không về, là ở nơi nào?"

Người đàn ông không khỏi cười lạnh, "Cô thật sự muốn biết thì trực tiếp hỏi tôi là được, không cần quanh co lòng vòng như vậy."

Cố Tân Tân mới chẳng muốn quản anh, mỗi tối anh không trở về mới là tốt nhất.

Cô quay đầu đi tắm, được một nửa thì bà dì mò tới. Cố Tân Tân vui vẻ vô cùng, buổi tối đó cô cẩn bản không cần nghĩ kế gì nữa.

Ngày hôm sau.

Hôm nay ở trường có buổi thi, giáo viên chủ nhiệm sớm đã thông báo cho mọi người biết, căn dặn ai cũng phải đến đúng giờ, kể cả sinh viên đã đi thực tập ở ngoài.

Cố Tân Tân thi xong đợi ở cửa một lúc mới thấy Triệu Thiến cùng một vài người bạn nữa nộp bài đi ra.

"Mình đã tìm được một nhà hàng đặc biệt nổi tiếng, lần này nhất định mời mấy cậu ăn một bữa sáng khoái."

"Tân Tân, lần trước cậu đúng là hù chết bọn mình rồi."

"Nhưng là, " Triệu Thiến kéo tay Cố Tân Tân lại, ánh mắt không ngừng đảo quanh khuôn mặt cô, "Sau đó gọi điện cho cậu, cậu nói đã không có chuyện gì, nhưng bọn họ thật sự là bắt nhầm người sao?"

Cố Tân Tân nghĩ đến lần đó, trong lòng vẫn còn phẫn hận không dứt, "Đó là có một tên biến thái không ưa mình, tố cáo mình."

Cây cối trên đường phi băng băng qua, Khổng Thành ngẩng đầu nhìn bên đường, "Cửu gia, trường học của phu nhân ở phía trước."

Cận Ngụ Đinh ngồi sau xe, không ngẩng đầu, trong tay nhanh như gió lướt xem một tập tài liệu, anh ngồi đó, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy.

Xe đi qua giao lộ, cách đó không xa có một đám sinh viên chen chúc băng qua đường, Khổng Thành lại nhìn thấy Cố Tân Tân.

"Cửu gia, là phu nhân."

Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu, lơ đãng nhìn qua, đúng lúc thấy Cố Tân Tân cùng mấy người bạn đi vào một nhà hàng, mắt anh híp lại, trong đám người đó có cả con trai.

Không cần nghĩ, anh liền khẳng định trong đó có bạn trai của Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh thu lại vǎn kiện trên tay, liếc đồng hồ nhìn, "Tôi cũng đang đói, liền vào đây ăn đi."

"Vâng."

Giờ này trong nhà hàng đặc biệt đông đúc, nhân viên phục vụ nhìn ba người một chút." Trước tiên lấy số đi, ba vị có lẽ sẽ phải đợi một tiếng."

"Lâu vậy á?" Cố Tân Tân bụng đã đói cồn cào, nhưng nhìn trong nhà hàng rõ ràng không có nhiều người như vậy.

"Bàn lớn không cần chờ, nhưng số người của các vị không đủ."

Lúc này bên cạnh có một nam sinh đã lên tiếng, "Cố Tân Tân, chúng ta ghép bàn đi."

Đều là bạn học cùng lớp cả, bình thường quan hệ cũng không tệ, Cố Tân Tân đương nhiên không chần chừ đồng ý luôn, "Được thôi."

Nhân viên phục vụ lập tức chỉ họ đến bàn lớn, "Đi thẳng sau đó rẽ phải, số 58."

Trên bàn rất nhanh xếp đầy mấy đĩa ăn màu sắc, Cố Tân Tân nhìn đĩa cá mực mù tạc trước mặt, cô cầm đũa ngay lập tức gấp lên một miếng.

Một miếng đút vào miệng, mù tặc cay xè trong nháy mắt kích thích đến đầu lưỡi, Cố Tân Tân đang muốn nói với Triệu Thiến cái gì đó, thế nhưng đúng lúc này ánh mắt lại nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang đi về phía cô.

Cố Tân Tân đưa tay về phía sau, thừa dịp mọi người không để ý điên cuồng hướng Cận Ngụ ĐÌnh xua xua tay, dừng tới đây, dừng tới đây a.

Nhưng anh có lý nào nghe cô, Cận Ngụ ĐÌnh rất nhanh đã đi đến bàn bên cạnh cô, sau đó đứng lại, "Hôm nay sao không về nhà ăn cơm?"

Cố Tân Tân nuốt miếng mực trong miệng, mọi người xung quanh nhìn nhau không biết anh đang nói chuyện với ai. Triệu Thiến đối diện Cố Tân Tân nháy mắt mấy cái, "Soái ca này, Tân Tân, không phải cậu thích nhất...mấy anh chàng vóc người đẹp lại có nhan sắc mê người như vậy sao? Mau nhìn đi!"

Cố Tân Tân vô cùng muôn bịt cái miệng của cô ấy lại, ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh liếc về phía nam sinh ngồi bên cạnh, hóa ra đây là khẩu vị của cô?

Tướng mạo không bằng anh, gầy nhom như con khỉ, cặp mắt kính muôn ép sống mũi đến sụp xuống, lại nhìn cách ăn mặc xem..... áo sơ mi kẻ ô vuông với quần thể thao!

Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi bật cười, "Tân Tân, chưa giới thiệu tôi cho các bạn học của em biết sao?"

Triệu Thiến hai mắt trợn tròn, mặt Cố Tân Tân đỏ tới mang tai không muốn phản ứng, Khổng Thành đi ở phía sau, cũng là lần đầu tiên thấy Cận Ngụ ĐÌnh làm trò con mèo nhạt nhẽo như vậy.

"Vậy hay là để tôi tự giới thiệu đi....."

"Anh ấy..... anh ấy là bạn trai tôi!" Cố Tân Tân ngay lập tức cướp lời anh.

Một đống ánh mắt kinh ngạc bắn về phía Cận Ngụ Đình, Cố Tân Tân bỏ đưa xuống đứng dậy kéo cánh tay anh đi sang bên cạnh, "Anh đang làm cái quái gì vậy!"

"Tôi chào hỏi cô một tiếng thôi, chột dạ cái gì?"

"Anh....."

Khổng Thành đúng lúc đi tới nhắc nhở, "Cửu gia, bàn đã có rồi, một giờ nữa ngài còn có buổi họp, không thể trì hoãn được nữa."

"Ừ." Cận Ngụ Đình rút tay ra, quả thật một phút cũng không lăng phí với cô nữa.

Anh đến nhanh mà đi cũng rất nhanh, bộ dáng vô cùng tiêu sái, Cố Tân Tân nén giận, nhìn thấy Cận Ngụ Đình vừa tiến vào phòng bao đã có một người phụ nữ đi theo.

Rất nhanh, hai người cùng nhau tiến vào, Khổng Thành sau khi đi vào còn không quên quay đầu đóng cửa.

Có vấn đề.

Cố Tân Tân không chút do dự đi theo.

Đi đến trước phòng bao, cô đưa tay kéo cửa ra, người phụ nữ kia đang ngồi sát Cận Ngụ Đình, Khổng Thành nhìn thấy Cố Tân Tân đi vào liền nhanh nhẹn đứng dậy.

Cố Tân Tân cười tươi như hoa, ánh mắt trói chặt Cận Ngụ Đình không tha, cô học dáng vẻ muôn ăn đòn vừa rồi của anh, nói, "Ngụ Đình, đây là người nào vậy? Không định giới thiệu cho em một chút sao?"

Người phụ nữ lộ vẻ mặt do dự, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân, "Cô là ai?"

Ở đây không có bạn học và đám bạn thân của Cố Tân Tân, da mặt cô tự nhiên dày lên thêm một chút, nhưng cô không lập tức thừa nhận mà ngồi vào một bên Cận Ngụ ĐÌnh, "Lời này tôi nên hỏi chị mới phải."

Người phụ nữ này ăn mặc thời thượng, nhìn qua cũng rất trẻ, có thể ngồi sát cạnh Cận Ngụ ĐÌnh như vậy nên quan hệ khẳng định không tầm thường.

Khóe miệng Cố Tân Tân như có như không kéo lên, cái này gọi là ăn miếng trả miếng.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn về phía cô, vẻ mặt nghiêm túc, "Chúng tôi đang bàn công việc, cô đi ra ngoài trước."

Ui, ngụy trang đến mức thật như thế.

Cố Tân Tân nghiêng người sang, ôm chặt lấy cánh tay rắn chắc của Cận Ngụ ĐÌnh, đầu tựa lên vai anh cọ cọ, "Tôi là vợ của anh ấy nha, danh chính ngôn thuận, chồng à, em nói có đúng hay không?"

Người phụ nữ nghe vậy ngay lập tức tỉnh ngộ. "Hóa ra đều là người một nhà."

"Tôi với chị không phải người một nhà, phu nhân của Cận Ngụ ĐÌnh chỉ có một." dứt lời, lay lay cánh tay của Cận Ngụ ĐÌnh, "Chồng, có đúng không."

Cô rõ ràng cảm giác được thân thể Cận Ngụ ĐÌnh cứng đờ, Cố Tân Tân đắc ý nhếch khóe môi.

Người phụ nữ kia mỉm cười nói tiếp, "Không nghĩ tới Cửu phu nhân lại là một bình dấm chua a, xin chào, tôi là thư ký của Cận thị trưởng."

Cái gì?

Cố Tân Tân như là chạm phải khoai lang bỗng tay, nhanh chóng buông lỏng cánh tay đang ôm lấy Cận Ngụ Đình.

***

Bát Bát: Tốc độ ra chương thế này mọi người thấy thế nào?

Nếu trước tối mai lượt người follow (theo dõi) của ta vượt 20 thì sẽ post thêm 2 chap nhé ~~ (3k người follow trước đây bên nick cũ không có cách nào lấy lại, phải đi lên từ con số 0 thôi. Tuy là cảm thấy hiện tại đã khó hơn nhiều, haiz...)

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Có Chuyện

Dịch: CP88

Bát Bát: Theo đúng lời hứa, người theo dõi wattpad trên 20, tặng 2 chương mới ;)

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

***

"Cận..... Cận thị trưởng?"

"Đúng."

Đây không phải là chị cả của Cận Ngụ Đình sao?

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân nóng lên, cô thật sự là làm liều rồi, "Xin lỗi, em không biết hai người đang nói chuyện chính sự, em đi liền đây."

"Đi đâu?" Cận Ngụ Đình thấy cô muốn đứng dậy, liền nhanh chóng đưa tay đặt lên đùi cô, "Ăn ở đây cũng là ăn, lẽ nào tôi đây không sánh được với mấy người ngoài bàn kia?"

"Hai người nói chuyện chính sự, em không tiện nghe....."

Cận Ngụ Đình ôm eo cô, một tay kia cầm đũa đặt vào trong tay cô, bên trong phòng bao thức ăn đã sớm được đưa vào, chỉ là chưa

có ai động đũa.

"Ý của chị cả là muốn tôi tuyệt đường sống của người nhà họ Đoàn."

Người phụ nữ đó nhấc lên ly rượu trắng nhấp một ngụm, "Chuyện như vậy Cửu gia cũng không phải lần đầu tiên làm."

"Đoạn Cảnh Nghiêu rất nhanh sẽ nghe được phong thanh tin tức, đến lúc đó chị cả không sợ gặp phiền phức?"

"Cô ấy giờ đã ngồi ở vị trí này thì còn mấy người phải e ngại? Huống hồ là Đoạn Cảnh Nghiêu lợi dụng cô ấy trước, theo tính cách của cô ấy thì làm sao có khả năng không trả lại gấp bội đây?"

Cố Tân Tân nghe được thì hãi hùng khiếp vía, tuy cô cũng chỉ gặp Cận Duệ một lần trong hôn lễ, nhưng quan hệ của những người trong Cận gia cô cũng có thể coi là nắm được rõ ràng, mà Đoạn Cảnh Nghiêu này chính là anh rể Cận Ngụ Đinh, nói cách khác, là người Cận Duệ gọi một tiếng chồng.

Trên bàn bày kín các loại đồ ăn nhưng không có ai động tới, Cố Tân Tân mắt tự nhiên để ý xuống, "Mấy người bạn còn đang chờem."

Cận Ngụ Đinh lúc trước cũng chỉ là muốn trêu chọc cô một chút, thấy cô quyết tâm cũng rất tự nhiên thả tay, quả thật có cô ở đây thì rất nhiều chuyện bất tiện không thể nói ra, dù sao ngàn phòng vạn phòng, kể cả người bên ngoài cũng chưa chắc có thể tin cậy.

Cố Tân Tân đi thẳng ra ngoài như thể có gai ở sau lưng, cô nghĩ tới vợ chồng Cận Ngụ Thanh, lại nghĩ tới chị cả của Cận Ngụ Đinh, lẽ nào trong nhà Cận gia đều là cho phép vợ chồng chém giết lẫn nhau sao?

Mấy người Triệu Thiên đều đang chờ cô quay lại, Cố Tân Tân vừa ngồi xuống, nam sinh bên cạnh lập tức hỏi. "Trời ạ, người vừa

rồi thật sự là bạn trai cậu hả?"

"Tân Tân, cậu như vậy là hơi bị quá đáng rồi nha, chuyện như vậy sao bọn này không hề biết chút gì?" Triệu Thiến bất mãn đánh lên mu bàn tay cô.

Cố Tân Tân không thể làm gì khác là giải thích lung tung, "Giới thiệu thôi, mẹ mình cùgấp gáp..... Cái kia, chỉ vừa mới gặp, vừa mới gặp thôi à."

Đang nói chuyện thì Khổng Thành đi tới, khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân đầy phòng bị, Khổng Thành đứng trước mặt, khom lưng vô cùng cung kính nói, "Phu nhân, Cửu gia nói cô muốn ăn gì thì cứ thoải mái gọi, sau tính hóa đơn vào với bên ấy là được."

Cố Tân Tân nuốt một ngụm nước bọt, Cận Ngụ Đình nếu là thật có lòng tốt như vậy thì có thể nhắn tin hoặc gọi điện nói với cô một tiếng, làm sao mà phải phái Khổng Thành qua tận đây?

Khổng Thành trước khi đi còn hơi thâm ý liếc nam sinh bên cạnh Cố Tân Tân một cái, nếu như cậu ta thật sự có quan hệ gì với cô thì sau lần này cũng biết khó mà lui đi?

Một bữa cơm không được yên ổn, Cố Tân Tân phải cho tất cả những người ở đó ăn đến mức ôm bụng mà bò ra mới nhận được đảm bảo tuyệt đối không nói lung tung khi quay về trường của họ.

Tan học trở về tòa nhà Tây, Cố Tân Tân vừa bỏ túi xuống thì nghe được từ bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

Người giúp việc đi tới mở cửa, hóa ra là Tiền quản gia tới.

"Cửu phu nhân, cô đã trở về."

Cố Tân Tân nghe cách xưng hô này vẫn là rất khó chịu, Tiền quản gia đứng ngoài cửa không vào, "Phu nhân cho gọi cô đến tòa nhà chính một chuyến."

"Tôi biết rồi."

Từ sau khi Cố Tân Tân được gả vào đây đều rất ít khi đi đến tòa nhà chính, cô đi theo Tiều quản gia, cẩn thận thăm dò, "Có chuyện gì sao?"

"Cửu phu nhân không cần căng thẳng, phu nhân chỉ là muốn đưa cô ra ngoài một chuyến mà thôi."

Cố Tân Tân đi vào phòng khách tòa nhà chính, ngoài ý muốn nhìn thấy Thương Lục đã ở đó sẵn, Tần Chi Song đứng lên vãy vãy Cố Tân Tân.

Cô bước nhanh về phía trước, Tần Chi Song cầm lấy áo khoác trên ghế salông."Con đi cùng ta mang chị dâu con ra ngoài đi dạo một chút."

Cố Tân Tân lộ vẻ mặt do dự."Chị dâu như vậy..... Không sao chứ à?"

"Những thời điểm nó bình tĩnh có thể cư xử như người bình thường, hơn nữa gần đây mỗi ngày đều uống thuốc rất đều." Tần Chi Song dừng một chút, nói tiếp, "Hôm qua nhà mẹ đẻ Thương Lục đến, nghe bọn họ nói cũng đúng, chúng ta cứ nhốt nó vào trong nhà cũng không tiện lắm."

Cố Tân Tân nhìn Tần Chi Song kéo tay Thương Lục, cô ấy ngoan ngoãn đứng dậy, vẻ mặt rất bình thường, một chút cũng không giống dáng vẻ phát điên.

Tài xế đậu xe ở cửa, Cố Tân Tân đứng sát cạnh Thương Lục, lớp kính màu trà phản chiếu ra hai bóng người khiến cho Thương Lục nhìn đến xuất thần, giữa hai hàng lông mày cô ấy lộ ra vẻ điềm tĩnh nhu hòa, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp lại trắng bệch đến gần như trong suốt.

Thương Lục đúng là mỹ nhân, cô ấy nếu không phát điên, sẽ có bao nhiêu người vì cô ấy mà thầm hồn điên đảo đây?

Ngồi vào xe, Tần Chi Song dặn dò tài xế lái đến một khu trung tâm thương mại gần đó.

Nơi này cách nhà cũng không xa, Thương Lục dọc đường đi đều rất yên tĩnh, dáng vẻ cũng không giống như sẽ gây chuyện. Đi tới khu trung tâm thương mại, Tần Chi Song cầm tay Thương Lục rồi hướng về phía Cố Tân Tân nói, "Đi lên lầu ba xem một chút đi, chị dâu con quần áo thường ngày đều là Hàn Thanh nhìn trong tạp chí rồi trực tiếp gọi người ta mang đến, hiếm mới có dịp đi ra ngoài, hai đứa đều đi thử xem."

Cố Tân Tân kín đáo quan sát xung quanh, cô đối với nơi này cũng không quen thuộc, hiện tại bọn họ đang ở lầu hai, lối rẽ phía trước là hướng về thang cuốn lên lầu ba.

Tần Chi Song và Thương Lục đứng phía trước, điện thoại di động trong túi Cố Tân Tân bỗng vang lên, cô cúi đầu muốn nhìn xem là ai gọi.

Vai đột nhiên cảm giác đau đớn, cô mới nhận ra mình đang phải quay bán đồ chơi trẻ em bên cạnh.

Ngay sau đó, một tiếng thét chói tai truyền vào lỗ tai cô, Cố Tân Tân bỗn dập ngay lập tức nhìn thấy một người phụ nữ khoảng chừng 50 tuổi đầy ngã Tần Chi Song, sau đó hai tay bà ta đè lại vai Thương Lục, ép cô ấy sát vào tay vịn bên ngoài thang cuốn.

"Mày trả lại con cho tao! Mày tưởng rằng điên rồi là có thể che giấu tất cả mọi chuyện sao? Mày đi chết đi! Đi chết đi!"

Thương Lục nằm ngửa trên tay vịn, thang cuốn vẫn đang đi lên, hai chân cô ấy sắp bị đẩy ra ngoài không trung, nếu cứ như vậy nhất định sẽ bị người phụ nữ kia đẩy xuống.

Cố Tân Tân không chút nghĩ ngợi đã xông lên, cô đưa tay ôm lấy chân Thương Lục kéo cô ấy trở lại, một tay kia đẩy chân người phụ nữ đó ra.

Thương Lục ngồi trên mặt đất, cánh tay và lòng bàn tay đều bị thương, cô ấy nhìn thấy máu trên tay, ánh mắt lạnh lẽo rít lên.

Người phụ nữ kia còn chưa từ bỏ ý định muốn nhốt người dậy, Cố Tân Tân liền kéo cánh tay bà ta, hai người trên thang cuốn lôi lôi kéo kéo, Tần Chi Song bị đẩy nhã không nhẹ, lúc này đang đỡ eo cuộn người ở một chỗ cao giọng hô hoán cứu mạng.

Cố Tân Tân và người phụ nữ kia lôi kéo nhau đến chỗ tay vịn, bà ta muốn đẩy cả Cố Tân Tân rơi xuống, hai người đồng thời va vào phía bên cạnh, Cố Tân Tân trong lòng cả kinh, cảm giác mình mất đi trọng tâm ngã xuống.

Trên bả vai truyền đến đau nhức, cô quay đầu thì nhìn thấy Thương Lục đứng lên, đang gắt gao nắm lấy cổ áo cô không buông, mấy giây sau, Cố Tân Tân nghe thấy một tiếng rầm xé tai.

Trong đầu cô tất cả đều là trống không, nhớ mang máng người đó vừa mới làm một cái động tác đẩy người vô cùng hoàn hảo.

***

Bát Bát: Như với bộ Tứ Hí, ta khuyến khích mọi người đọc nếu thấy lỗi chính tả thì bình luận nhắc ta sửa, vì có thể ta gõ nhanh nên bị đánh nhầm, hoặc soát lại rồi mà vẫn bị bỏ qua, vậy phải thỉnh đến các thánh soi rồi ^^\n

P/s: wattpad trên laptop không hiểu sao không vào được. Đành phải đăng bằng điện thoại. Vật vã:))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Yên Tâm Vì Có Tôi Ở Đây

Dịch: CP88

***

Phía dưới, từng trận tiếng thét chói tai cơ hồ muốn đâm thủng màng nhĩ Cố Tân Tân.

Thương Lục hoàn toàn kéo cô trở về, thang cuốn chạy đến lầu ba cùng lúc Tần Chi Song đã được người khác nâng đứng dậy.

Ba người lảo đảo bước ra khỏi thang cuốn, Cố Tân Tân nghe thấy từ tầng dưới cùng truyền tới tiếng huyên náo, tim cô cơ hồ muốn từ yết hầu nhảy ra ngoài, bước chân không khỏi dịch sang bên cạnh muốn nhìn một chút tình huống phía dưới.

Một bàn tay che mắt cô lại, Cố Tân Tân nghe được Tần Chi Song run rẩy nói với cô, "Đừng nhìn, đừng nhìn..... Ta đi thông báo cho Lão Cửu, không phải sợ."

Cố Tân Tân được bà kéo đến bên người, Tần Chi Song rất nhanh bấm số điện thoại Cận Ngụ Đinh, tiếng nói chuyện lộn xộn của bà truyền vào tai Cố Tân Tân, ngay cả một câu đầy đủ đều phải thật vất vả mới ghép thành.

Thương Lục ngồi xổm dưới đất liên tục lau lau máu trên tay. Cố Tân Tân biết đây là lầu ba, người cứ như vậy mà té xuống, tám chín phần là không thể sống sót.

Tần Chi Song đem Cố Tân Tân và Thương Lục kéo sát lại bên người, không lâu sau thì có một người đàn ông mặc Tây phục nam nhân mang theo mấy nhân viên bảo an đi tới.

"Cận phu nhân?"

Cố Tân Tân hoảng hốt giương mắt, nhìn thấy trên ngực người đàn ông gắn bảng tên viết hai chữ giám đốc.

"Tôi lập tức sắp xếp người đưa ba người đi bệnh viện, mời đi lối này."

Ánh mắt Cố Tân Tân mông lung, hai tay đặt trên mặt kính lạnh lẽo. "Tôi..... Một lát nữa cảnh sát nhất định sẽ tới, người là do tôi....."

"Tân Tân," Tần Chi Song ngắt lời cô. "Con và Thương Lục đều bị thương, mau nhanh đi bệnh viện, chuyện còn lại lão Cửu sẽ giải quyết."

Tần Chi Song kéo cô đi về phía trước, ở vị trí này của trung tâm thương mại không có nhiều người, nhưng vẫn đang có người lấy điện thoại ra chụp.

Mấy người nhân viên bảo an thấy thế liền nhanh chóng xông tới chặn lại, "Không được chụp ảnh!"

Tần Chi Song bước gấp gáp khiến Cố Tân Tân suýt chút nữa theo không kịp bà, trung tâm thương mại trực tiếp phái xe đưa ba người đi bệnh viện.

Bên trong bệnh viện không khí vô cùng căng thẳng, Cố Tân Tân và Thương Lục được sắp xếp ở hai nơi khác nhau.

Thương Lục bị kích thích, vừa rồi nói thế nào cũng không chịu vào bệnh viện, còn tự cào rách cánh tay của mình, Tần Chi Song không yên tâm chỉ có thể tự mình đi theo.

Cô Tân Tân nằm co quắp trên giường bệnh, trong phòng nồng nặc mùi thuốc sát trùng, giường bên cạnh cũng có một người nằm, bị đau đớn phải rên rỉ liên tục. Cô đưa tay che lại hai lỗ tai nhưng không có chút tác dụng nào cả, trong đầu đều là hình ảnh cô và người phụ nữ kia xô đẩy, lôi kéo, con ngươi phảng phất bị bao phủ bởi một màu máu không làm sao tẩy hết được.

Lầu chín là dãy phòng bệnh VIP, lúc này trong hành lang vốn luôn ít người qua lại vang lên một chuỗi tiếng bước chân gấp gáp, tiếng bước chân ấy dừng lại trước một phòng bệnh, người đàn ông đưa tay đẩy cửa ra, phóng tầm mắt nhìn Thương Lục nằm ở trên giường bệnh đóng chặt mi mắt, sắc mặt trắng bệch.

Tần Chi Song sốt ruột đứng dậy, "Lão Cửu."

Cận Ngụ Đinh đóng cửa lại, ánh mắt ngày thường có bao nhiêu trầm ổn thì lúc này có bấy nhiêu lo lắng hốt hoảng, anh đi đến trước giường bệnh, khom lưng nhìn kỹ Thương Lục hơn."Cô ấy bị làm sao vậy?"

"Âm ĩ một trận, bác sĩ phải tiêm một mũi an thần, vừa mới ngủ thôi."

Cận Ngụ Đinh thấy bàn tay cô quấn băng gạc, trên cánh tay cũng có dấu vết bị trầy da vô cùng nhức mắt, "Đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Lão Cửu, con đi thăm Tân Tân chưa?"

Cận Ngụ Đinh không lên tiếng, con mắt âm lãnh khóa chặt trên người Thương Lục, Tần Chi Song nhìn bộ dáng này của anh ngay lập tức biết được đáp án."Tân Tân ở lầu hai, tại sao không sắp xếp cho con bé một phòng bệnh riêng?"

"Tìm đến tận viện trưởng Hách mới có được 1 phòng, thời gian này ở bệnh viện thật sự rất đông bệnh nhân."

Tần Chi Song thở dài, "Nhưng con phải nhớ, con bé dù gì cũng là vợ con."

(?)

Bên trong phòng bệnh rèm cửa được kéo lên một nửa, một nửa cơ thể Cận Ngụ ĐÌnh chìm trong bóng tối, ngũ quan tinh xảo đẹp đẽ, cặp long mày hơi nhíu lại mang vẻ dữ tợn. "Mẹ, vì sao con phải tìm người kết hôn, hiện tại người đã rõ rồi chứ?"

Ánh mắt Tần Chi Song lộ ra vẻ giật mình, rất lâu sau mới mở miệng nói, "Nhưng con giờ đã có vợ, Thương Lục cũng đã trở thành chị dâu con, người con nên đặt ở vị trí ưu tiên hàng đầu chính là Tân Tân."

Cận Ngụ ĐÌnh môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp, Tần Chi Song lo lắng thúc giục."Một lát nữa là anh hai con đến rồi."

Thấy anh đứng bất động, Tần Chi Song đi tới lay lay vai Cận Ngụ ĐÌnh, "Tân Tân nằm trong phòng bệnh đó không có ai chăm sóc, lại xảy ra chuyện lớn như vậy khẳng định con bé sẽ rất sợ hãi."

Tiếng tim đập kịch liệt như muôn nỗi tung của Cận Ngụ ĐÌnh mất thật lâu mới bình tĩnh lại, buông xuống hai bàn tay nắm chặt thành quyền bên người, Tần Chi Song nắm chặt tay anh, "Lão Cửu, ngày hôm nay nếu không phải Tân Tân liều mạng ôm lấy Thương Lục, thì lúc này người ngã xuống..... Chính là Thương Lục."

Mí mắt người đàn ông giật giật, từng đường nét phác họa nên chiếc cầm chỉ có lạnh lẽo và sắc bén, Thương Lục ngủ say sưa, mà bộ dạng khi ngủ của cô ấy so với Thương Lục mà Cận Ngụ ĐÌnh quen thuộc cẩn bản chính là không có điểm khác biệt.

Anh buông tay, thân ảnh cao lớn cứng ngắc khẽ chuyển động, lúc này mới quay đầu đi ra ngoài.

Cố Tân Tân không dám thông báo cho ba mẹ, người duy nhất mà lúc này cô có thể nghĩ tới chỉ còn lại duy nhất Cận Ngụ ĐÌnh.

Cô được sắp xếp tạm thời trong phòng bệnh ba người, Cận Ngụ ĐÌnh đi tìm, trùng hợp nhìn thấy người trong Cận gia đầy một cánh cửa phòng bệnh, cánh cửa đung vào tường phát ra tiếng rầm một cái.

Anh liếc số phòng bệnh, nhắc chân đi vào trong.

Người nằm ở giường giữa ho khù khụ, ho đến đỏ cả mặt, thậm chí khiến cả nửa cơ thể nằm nhoài ra ngoài mạn giường.

Cố Tân Tân ánh mắt vốn đang hoảng hốt, dư quang liếc thấy người đàn ông ngoài cửa trong nháy mắt sáng ngời, vẻ mặt đó so với khi anh đến cục cảnh sát đón cô giống hệt.

Cô đá văng chăn đắp trên người, sốt ruột đứng dậy, "Cận Ngụ ĐÌnh!"

Cố Tân Tân loạng choạng muôn đi đến phía anh, Cận Ngụ ĐÌnh đỡ cô để cho cô bám lấy cánh tay của anh. "Này..... Người kia thế nào rồi?"

"Trong phòng cấp cứu."

"Rơi từ chỗ cao như vậy xuống, nhất định sẽ chết phải không?"

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống người cô, lúc này mới phát hiện mặt cô đầy vẻ hoang mang, vành mắt đỏ hồng, giống như vừa mới lén lút khóc lóc. Trong lòng cô dày vò vạn phần, vừa gấp gáp lại vừa sợ hãi, lại còn bị nhét vào căn phòng toàn người xa lạ lâu như vậy.

Tần Chi Song nói cô đừng sợ, nói Cận Ngụ ĐÌnh sẽ ra mặt giải quyết.

Nhưng cô vẫn vô cùng sợ hãi, cô sợ mình đã hại chết người, còn sợ vì bên cạnh không có một người cùng chia sẻ. Cô nắm chặt áo khoác Cận Ngụ ĐÌnh, giống như nó chính là ngọn cỏ duy nhất cô túm được trong lúc curos tử nhất sinh.

Cận Ngụ ĐÌnh lúc này mới ý thức được cô cũng mới chỉ là sinh viên, hai mươi năm cuộc đời chắc chắn chưa gặp phải loại tình huống nào như vậy.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây rồi, dù thế nào cũng sẽ không để cô xảy ra chuyện gì đâu."

Cố Tân Tân không kìm được cánh môi run rẩy, Cận Ngụ ĐÌnh khiến cho cô thấy an lòng, chính là thứ cảm giác nếu như không có sự kiện này thì có lẽ cả đời cô cũng không cảm nhận được.

Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy anh và cô gần nhau đến vậy, cô tiến lên một bước, cơ thể còn run lẩy bẩy tựa vào lòng ngực của anh.

Cố Tân Tân nhắm mắt lại, giống như có thể nghe được tiếng tim đập đều đặn của Cận Ngụ ĐÌnh.

----- lời tác giả -----

Một làn sóng tháo phat đang đến, Lão Cửu, tốt nhất ngài hãy tìm một cái nắp xoong đội lên đầu chuẩn bị trốn đi đi

***

Bát Bát: Hiện tại k biết bộ này có bao nhiêu độc giả ta?

Treo thính thí nghiệm 1 chút nha~~

Nếu trước trưa mai lượt người theo dõi của ta trên wattpad lên 30 HOẶC lượt vote cho 2 chương vừa đăng là 20 thì... sẽ đăng 6 chương trong ngày mai hehehe

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Tâm, Có Chút Đau

Dịch: CP88

Bát Bát: Lượt follow trên 30 và trên 20 vote, phúc lợi 30/4 theo đúng lời hứa.

Post trước 3 chương, 3 chương còn lại tối sẽ xả nốt:))))))

***

Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy bả vai trùng xuống, anh cúi đầu, ánh mắt rơi xuống đỉnh đầu Cố Tân Tân.

Ngày thường cô luôn bày cái dáng vẻ giương nanh múa vuốt, nếu không phải bị kinh sợ quá độ thì có lẽ cô cũng không làm ra loại tư thế thân mật như thế với anh.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cần cỗ cô một mảnh trắng nõn, anh nhắc bàn tay lên khẽ vỗ nhẹ hai cái.

"Tôi muốn về, tôi không muốn chờ ở đây."

"Được."

Cố Tân Tân ngồi dậy, khập khiễng đi được hai bước, Cận Ngụ ĐÌnh bước đến nắm chặt cổ tay cô, kéo về phía bên người, "Chân làm sao vậy?"

"Bị đụng thôi, không sao."

Vừa lúc có y tá tới, một tay cầm khay một tay kia đem bút căm vào túi áo, "Cô vẫn không chịu cho xử lý vết thương sao?"

Cố Tân Tân nhìn thấy cô ấy cầm băng gạc, kéo các loại trên tay, "Chỉ là trầy da sơ, sẽ không có chuyện gì được."

"Thế này còn trầy da thôi? Cô không sợ vết thương bị nhiễm trùng sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh cúi đầu nhìn thấy đầu gối quần Cố Tân Tân rách một mảng, cánh tay anh không do dự ôm bụng cô kéo cô trở về giường bệnh.

Cố Tân Tân không còn cách nào khác bắt đắc dĩ ngoan ngoãn nằm xuống, cô chậm chạp kéo ống quần lên, cẳng chân mảnh khảnh lộ ra một vết rách dài chừng một ngón tay, vết thương nhuộm đỏ cả đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh. Máu đông lại dính với vải khiến cô không dám kéo tiếp, đau đến mức mồ hôi lạnh tuôn ào ạt.

Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh dâng lên một ngọn lửa vô danh, "Đã như vậy rồi mà còn không cho y tá xử lý?"

Y tá dùng miếng bông thấm ướt rồi đặt lên vết thương của cô, phần vải chỗ đầu gối hơi tách ra, cô ấy hơi dùng sức kéo mạnh quần lên.

Cố Tân Tân đau đến mức phải nắm chặt bàn tay, chân muốn co lại, Cận Ngụ ĐÌnh đè lại cô, "Đừng có lộn xộn."

"Vết thương rất dài nhưng may là không sâu, tôi xử lý qua cho cô." Y tá nói xong, tay chân lưu loát thay bông sát trùng.

Lúc ấy tình huống khẩn cấp, Cố Tân Tân ôm lấy chân Thương Lục, vì muốn kéo cô ấy về nên đầu gối chỉ có thể quỳ trên mép bậc thang. Ngày thường cô đến châm một cái cũng sợ đau, Cố Tân Tân đóng chặt mí mắt, "Nhẹ chút."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng sát gần cô, thấy lông mi cô rung rung thì trong lòng không tránh được mềm nhũn.

Cô muốn dời đi sự chú ý, "Cận Ngụ ĐÌnh, chị đâu ở phòng nào?"

"Hỏi nhiều như vậy làm gì."

"Anh đi thăm chị ấy chưa?"

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh hơi trầm xuống, tầm mắt rơi xuống vết thương dài ngoằng đáng sợ kia của cô, yết hầu hơi lăn, cuối cùng có chút khó khăn trả lời. "Chưa."

"Một lát nữa chúng ta đi thăm chị ấy nhé?"

Giọng Cố Tân Tân khàn khàn, nắm lấy cánh tay của anh, "Không biết chị ấy hiện tại thế nào rồi....."

"Quản tốt cho mình trước đã, cô ấy bên kia có anh hai ở cùng rồi."

Cố Tân Tân nghe vậy không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, nói như vậy, anh vừa nhận được tin tức liền chạy thẳng đến bệnh viện này tìm cô?

Khóe miệng cô khẽ giương lên, Cận Ngụ ĐÌnh thấy y tá đem miệng vết thương băng lại, "Cần nằm viện không?"

"Không cần, qua mấy ngày đến đổi thuốc là được."

Cố Tân Tân nói cám ơn, sốt ruột muốn đứng dậy, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng của cô liền đưa tay đỡ lấy.

Cô khập khiễng đi ra ngoài, tốc độ vô cùng chậm, đến cửa bệnh viện rốt cuộc Cận Ngụ ĐÌnh nhìn không nổi nữa bế ngang cô lên.

Động tác lần này quá bất ngờ khiến cho Cố Tân Tân theo bản năng vòng tay ôm lấy cổ anh, sợ mình ngã xuống, "Thả tôi xuống."

"Tính đi đến bao giờ?"

Một chiếc xe vọt vào trong bệnh viện, bánh xe vừa dừng thì cánh cửa phía sau cũng được đẩy ra.

Cận Hàn Thanh phong trần mệt mỏi bước đến, anh ta đi một mạch từ Hàng Châu về đây, trên khuôn mặt không giấu được căng thẳng, đi tới cầu thang vừa vặn nhìn thấy hai người đang đi xuống.

"Thương Lục đâu?"

Cận Ngụ Đinh từ trên cao nhìn xuống anh ta, "Cô ấy là người của anh, sao lại đi hỏi người khác."

Cận Hàn Thanh nghe vậy không khỏi liếc nhìn Cố Tân Tân trong ngực anh một cái, bước chân gia tăng tốc độ phi vào trong bệnh viện.

Tài xế mở cửa xe, Khổng Thành xuống xe mở cửa để cho Cận Ngụ Đinh khom lưng ôm Cố Tân Tân chui vào trong xe, anh không thèm quay đầu lại nhìn dù chỉ một cái, ra hiệu cho tài xế lái xe về tòa nhà Tây.

Đi đến nửa đường, Cận Ngụ Đinh lạnh giọng hỏi. "Người kia thế nào rồi?"

"Còn đang trong phòng cấp cứu, may mà lâu một là nơi triền lãm, lúc ngã xuống rơi đúng lên một tấm đệm, nếu không khắng định mất mạng tại chỗ."

Cố Tân Tân phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, hai bàn tay nắm chặt.

Cận Hàn Thanh đi tới phòng bệnh trên lầu chín, thấy anh ta đi vào, Tần Chi Song uể oải ngẩng đầu lên. "Hàn Thanh."

Anh ta không nói lời nào, ánh mắt trói chặt người phụ nữ trên giường. Bộ dáng yên lặng ngủ đó của Thương Lục, không khóc cũng không nháo, lại đặc biệt khiến cho Cận Hàn Thanh cảm thấy sợ hãi.

Anh ta đi đến bên giường nhìn cô ấy hô hấp yếu ớt, sắc mặt lại trắng bệnh vô cùng đáng sợ, ngón tay Cận Hàn Thanh run rẩy đưa đến trước mũi cô ấy.

"Hàn Thanh, con làm cái gì đấy?"

Cô ấy vẫn thở, cô ấy còn sống.

Hai tay Cận Hàn Thanh rời xuống bả vai Thương Lục, anh ta cúi người xuống đặt trán mình lên trán cô ấy, một hồi lâu sau mới khép lại mi mắt, giọng nói nỉ non. "Thương Lục, Thương Lục..."

Tần Chi Song nhìn một màn trước mắt, thật sự không đành lòng, "Nếu còn yêu nó thì ngày thường đừng có hờ hững kích thích nó nữa."

Có rất nhiều chuyện Tần Chi Song không hiểu, Cận Hàn Thanh cắn chặt hàm răng vốn đã hơi buông lỏng, "Sau này đừng có khuyên con thả cô ấy, cô ấy là người của con, cả đời này chỉ có thể ở bên con."

Cận Hàn Thanh ôm lấy bàn tay cô áp vào lồng ngực, lúc này cái gì anh ta cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ cần cô ấy còn ở bên cạnh là được rồi.

Trở lại tòa nhà Tây, Cố Tân Tân xuống xe, sau đó tự mình đi vào.

Đi vào tới phòng khách lại nghe Cận Ngụ Đinh hỏi. "Tôi muốn ăn gì? Tôi nói nhà bếp chuẩn bị."

"Thịt."

Cận Ngụ ĐÌnh buồn cười, nhưng vẫn dặn dò nhà bếp chuẩn bị thêm thịt.

Cố Tân Tân đã đi gần đến cầu thang, Cận Ngụ ĐÌnh nhanh hơn một bước bế bồng cô lên lần nữa.

Vào tới phòng ngủ, anh cẩn thận đặt cô lên giường. Trời đã tối mịt, bóng đêm dày đặc xuyên qua lớp kính phả vào trong phòng, Cố Tân Tân thấy anh đứng dậy tựa hồ phải đi.

"Anh đi đâu đấy?"

"Thư phòng, còn chút việc phải xử lý."

Cố Tân Tân vén chăn lên, "Tôi đi cùng anh."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi mép giường, nhìn chuỗi động tác vội vàng hấp tấp của cô, "Làm sao vậy?"

"Không muốn một mình ngồi chờ."

Cô sợ hãi, cảm thấy bản thân sắp không chống đỡ nổi nữa, cô biết nếu như người kia không được kịp thời cứu thì đã xong rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn vẻ sợ hãi trong đáy mắt cô, lại nhìn thêm cái nữa, "Sau mươi phút tôi sẽ trở lại."

"Tôi đi cùng anh, sẽ không quấy rầy đâu, chỉ ngồi một bên thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên, bóng dáng thon dài chiếu xuống giường lớn. ""Không được."

Cố Tân Tân nuốt những lời muốn nói trả lại, cô hoảng hốt nhớ ra trong lòng anh mình cũng chẳng đáng là cái gì, vậy nên kể cả bị sợ hãi cũng không được lôi kéo anh.

Cố Tân Tân nằm lại giường, kéo chăn lên quá đỉnh đầu, giống như hồi còn bé sau khi xem phim kinh dị không dám ngủ mà chỉ có

thể che kín chăn qua đầu rồi tự nhủ với chính mình, không sao rồi, không phải sợ.

----- bonus -----

~Lời kể của Cố Tân Tân

Hôm qua Lão Cửu khóc lóc kẽm lề với tôi, nói bị một đám chị em mắng cho tơi tả

Tôi hỏi anh, trái tim nhỏ đau rồi sao? Có muốn an ủi một chút hay không?

Lão Cửu nói: Rất tốt, tôi muốn ăn thịt.

Sau đó? Được tôi đá một cước bay ra ngoài

o(n_n)o ha ha ~ tôi làm đúng mà, phải không, phải không~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Món Quà Tạ Lễ Có Thâm Ý Khác

Dịch: CP88

***

Tiếng bước chân chậm rãi đi ra, rất nhanh biến mất đằng sau cánh cửa, Cố Tân Tân nắm chặt chăn không dám động đậy.

Cận Ngụ ĐÌnh đi vào thư phòng, Khổng Thành đã ở sẵn bên trong chờ anh.

Anh tiện tay đóng cửa lại, "Tần gia bên kia không phải đã giải quyết xong rồi sao? Tiền cũng đã cầm, làm sao vẫn còn muốn gây chuyện?" Cận Ngụ ĐÌnh vẻ mặt lạnh lẽo, thanh âm cũng trở nên âm lanh, "Bây giờ sống dở chép dở còn không bằng té chết luôn đi!"

Khổng Thành đứng một bên nhắc nhở Cận Ngụ ĐÌnh. "Tôi đã xem đoạn băng ghi lại lúc xảy ra sự việc, nếu như bà ta thật sự chết đi thì phu nhân cũng sẽ gặp phiền phức."

Cận Ngụ ĐÌnh đi tới cạnh cửa sổ, nghĩ đến bộ dáng Thương Lục yếu ớt mỏng manh nằm trên giường bệnh, cô ấy suýt chút nữa bị người ta đẩy xuống lầu ngã chết, người phụ nữ kia phải bị ngàn dao băm thây, xuống 18 tầng địa ngục mới thỏa. Nhưng sau một cái chớp mắt, anh lại nghĩ đến khuôn mặt nhỏ hoảng hốt lo sợ của Cố Tân Tân, cô ấy nếu thật sự phải gánh lấy tội danh giết người thì e rằng cả đời này sẽ bị ám ảnh không thể sống vui vẻ.

"Đã dặn dò bên bệnh viện chưa, bất kể thế nào cũng phải toàn lực kéo lại mạng cho bà ta."

"Rồi ạ." Khổng Thành đi theo phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, "Sau đám tang của con gái, Tần gia cầm tiền bồi thường cũng đã yên tĩnh lại, không ngờ tới hôm nay....."

Cận Ngụ ĐÌnh hờ lạnh, trong ánh mắt lộ vẻ hung ác, "Tôi không tìm bọn họ tính sổ là đã tốt lắm rồi, nếu không phải vì Thương Lực thì chuyện này cũng sẽ không có cửa giải quyết theo cách đó đâu."

"Cứu gia yên tâm, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ cho người theo dõi nhất cử nhất động của Tần gia."

Cố Tân Tân bị ác mộng đè tới không thở nổi, người phụ nữ kia mở to một con mắt đỏ ngầu muôn bóp cổ cô, cơ thể cô bị ép lại một chỗ không thể động đậy. Cô biết đây là mơ, nhưng lại không có cách nào thoát ra.

"Cố Tân Tân?" Trong mơ mơ màng màng, giống như có người đang gọi tên cô.

Vai bị người ta lay mạnh, Cố Tân Tân dùng hết sức mở mắt ra, bóng người trước mặt cũng từ mơ hồ trở nên rõ ràng, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi ở mép giường nhìn cô, "Mơ thấy ác mộng?"

Cô đưa tay chà chà mặt, "Ừ."

"Đói bụng chưa?"

Cố Tân Tân khẽ nhúc nhích lưng, vang lên tiếng sột soạt, "Bên phía bệnh viện có tin tức gì chưa?"

"Đã qua giai đoạn nguy kịch, chỉ là vết thương quá nặng nên có lẽ phải nằm trong bệnh viện một thời gian."

"Thật sao?" Trong ánh mắt Cố Tân Tân rõ ràng phát ra tia sáng, cô nắm chặt ống tay áo của Cận Ngụ ĐÌnh, "Sẽ không chết, thật sao?"

"Ủ." Cận Ngụ ĐÌnh không nói thật cho cô biết, vì dù sao anh cũng đã sắp xếp ổn thỏa, cho dù người phụ nữ kia cấp cứu thất bại mà chết đi, anh cũng sẽ đem tin này đè xuống. Cố Tân Tân có thể được xem như là tự vệ, anh hoàn toàn có thể khiến cho tin tức một người đã chết không có cách nào truyền đi ra ngoài.

Tảng đá trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy vẻ mặt thả lỏng của cô, khóe miệng mím chặt của anh cũng hơi thả lỏng theo. "Có điều, tiền thuốc thang điều trị không phải là con số nhỏ đâu."

Chỉ cần người còn sống, những thứ khác đều không phải vấn đề.

Cố Tân Tân nhếch môi, "Không phải có anh sao?"

"Người là do cô đẩy, chuyện tiền bạc sao lại đẩy cho tôi?"

"Lúc trước là chính miệng anh đáp ứng, chỉ cần tôi đồng ý kết hôn thì có thể thoả mái dùng tiền của anh." Cố Tân Tân nói xong thì bước xuống giường, Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu nhìn vào mắt cô. "Hóa ra cũng nhớ nhỉ."

"Đương nhiên, anh muốn đường đường là một Cửu phu nhân lại phải đi bận tâm tiền thuốc thang cho người ta, đây không phải là tự vả vào mặt mình à? Có phải không, Cửu gia?"

Cô đúng là có tố chất phục hồi thật nhanh, trong nháy mắt đã khôi phục bộ dáng sanh long đoạt hổ(*) muốn ăn đòn.

(*) sinh khí dồi dào

Đi tới phòng khách, món ăn đã được bày ra đầy trên bàn. Không Thành từ ghế đứng lên, anh ta cũng được coi như là người thân cận

nhất bên người Cận Ngụ ĐÌnh nên thi thoảng cũng sẽ ở lại ăn một bữa cơm.

Cố Tân Tân chậm chạp ăn được vài miếng cơm, tuy là đói lá nhưng hôm nay xảy ra chuyện như vậy, khẩu vị đã sớm biến thành nhạt thêch.

Bên ngoài tiếng chuông cửa vang lên.

"Tôi đi mở cửa." Khổng Thành nói xong, đứng dậy đi tới.

Khổng Thành đi vào, sau là Tiền quản gia, Cố Tân Tân liếc thấy Tiền quản gia đi đến trước bàn ăn, trong tay ôm một cái hộp gì đó, "Cửu gia, đây là Cận tiên sinh dặn dò mang đến."

Tiền quản gia đặt nó xuống trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, anh tiện tay mở ra thì thấy bên trong là một chiếc dây chuyền đá hồng ngọc, mặt trên khắc từng viên đá to phát ra ánh sáng lấp lánh. Cận Ngụ ĐÌnh đóng nắp hộp lại, "Đây là báo đáp Tân Tân cứu chị dâu một mạng sao?"

"Vâng, nếu không nhờ có Cửu phu nhân, chuyện hôm nay hậu quả thật sự khó lường."

Cố Tân Tân vội vàng đặt đũa xuống, "Anh hai không cần khách khí như vậy, tôi....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhấc tay lên, đặt hộp trang sức vào tay Cố Tân Tân, "Đây là điều phải làm thôi, cầm đi."

"Em không thể cứ cầm như thế được."

"E ấp cái gì?" Cận Ngụ ĐÌnh gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, "Cùng không phải nói cảm ơn, dây chuyền này so với một cái mạng, bé nhỏ không đáng kể."

Cố Tân Tân biết dây chuyền này khẳng định giá trị không nhỏ, cô lại muốn mở miệng từ chối thì mắt đã thấy Tiền quản gia rời đi rồi.

Cận Ngụ Đinh nhìn bộ dáng của cô, lên tiếng chế nhạo, "Đúng là không có tiền đồ, chỉ là một sợi dây chuyền mà thôi, cần phải sợ hãi rụt rè đến vậy sao?"

"Nhưng nó quá đáng giá."

"Khiến cho đầu gối của cô bị thương thành như vậy, tạ lễ thế này vẫn còn ít đấy."

Không Thành ngồi lại bàn, Cố Tân Tân nhìn Tiền quản gia đi ra ngoài, đóng cửa lại. "Không biết chị đâu thế nào rồi, xuất viện chưa?"

"Cô ấy không sao, cũng không phải cô ấy ngã xuống."

"Hay là chúng ta đến bệnh viện thăm chị ấy đi?"

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh dừng lại trên mặt Cố Tân Tân. "Hôm nay là cô ấy liên lụy cô, nếu như cô mặc kệ cô ấy thì đã không xảy ra chuyện. Nếu lúc ấy bị đẩy xuống là cô, cô nghĩ mình còn ngồi đây được sao?"

Cố Tân Tân nghe ngữ khí của anh có phần không quen, hình như đã tức giận. "Anh làm sao vậy?"

"Cô là người phụ nữ của tôi, bảo vệ tốt chính mình là được, sau này những việc nguy hiểm như vậy thì tránh xa ra."

"Nhưng chị ấy là chị dâu....."

"Chị dâu?" Cận Ngụ Đinh nghiêng người đứng dậy, cúi xuống nhìn chằm chằm Cố Tân Tân không tha, "Nói cho cùng thì cũng chỉ là người ngoài, cô ấy xảy ra chuyện cũng không có quan hệ gì với tôi, nhưng cô thì không được....."

Cố Tân Tân cả kinh, tim tựa như bị nén một cái, Khổng Thành bên cạnh cũng lộ rõ sự khó hiểu nhíu hai hàng lông mày, chỉ cách nhau không đến nửa ngày mà thái độ của Cận Ngụ ĐÌnh đã như một người khác.

Cơm ăn được một nửa thì Khổng Thành như nhớ ra việc gì, vừa muốn mở miệng thì thấy Cận Ngụ ĐÌnh liếc mắt anh ta một cái ra hiệu.

Anh ta tuy không rõ nhưng vẫn đem những lời đó nuốt lại vào trong bụng.

Cố Tân Tân ăn xong, Cận Ngụ ĐÌnh nói cô lên lầu nghỉ ngơi. Cô đẩy ghế tựa đứng dậy, Cận Ngụ ĐÌnh đưa hộp trang sức cho cô, "Cầm."

Cô liếc mắt một cái, cầm lấy rồi đi lên lầu.

Cận Ngụ ĐÌnh chống khuỷu tay lên bàn, hai tay đan vào nhau, "Chuyện dây chuyền này cậu thấy thế nào?"

"Cận tiên sinh muốn cảm ơn, cái này cũng là chuyện bình thường."

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh khẽ gõ. "Lẽ nào cậu quên anh hai làm gì? Một chiếc máy nghe lén có thể dễ dàng giấu trong tóc của một người, có thể tưởng tượng được, dây chuyền bảo thạch kia cũng chính là nơi đặt thích hợp nhất."

"Ý của ngài là....." Khổng Thành thật sự hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này.

"Anh ấy lợi dụng thứ đồ chơi này, thay chị cả thanh trùng biết bao chướng ngại cậu cũng không phải không biết." Cận Ngụ ĐÌnh hơi lùi người về sau, nhàn nhã gác chân lên, "Nếu anh ấy đã muốn nghe như vậy, thì cứ chiều theo ý anh ấy là được rồi."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Tại Sao Phải Cho Cô Ta Mắt Mũi?

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh trở lại phòng ngủ thì nhìn thấy Cố Tân Tân ngồi trên bệ cửa sổ, chân bị thương duỗi thẳng, hai mắt thất thần nhìn bản phác thảo.

"Hôm nay mà cũng không nghỉ?"

"Dù sao cũng không ngủ được." Cố Tân Tân không ngẩng đầu, trong lòng kỳ thực rất loạn, hộp trang sức Cận Hàn Thanh đưa tới lúc này đang để ở đầu giường.

Cận Ngụ ĐÌnh đi tới, cầm lấy hộp trang sức mang vào phòng thay đồ, tiện tay ném nó về phía tủ quần áo.

Mấy ngày sau Thương Lục được trở về nha, chỉ là trải qua lần kích thích này bệnh tình của cô ấy lại càng thêm nghiêm trọng, Cận Hàn Thanh nhốt cô ấy lại phòng ngủ chính ở tòa nhà Đông, cho người canh xung quanh một bước không rời.

Người phụ nữ bị ngã xuống đã thật sự qua giai đoạn nguy kịch, nhưng hiện tại vẫn còn nằm trong bệnh viện.

Tần Chi Song gọi Cận Ngụ ĐÌnh và Cố Tân Tân qua tòa nhà chính ăn cơm, cũng cho Cố Tân Tân một món quà nhỏ, cô từ chối không được chỉ có thể nhận lấy.

Cố Tân Tân đến bệnh viện đổi thuốc, xong xuôi không về nhà mà định đi đâu đó thư giãn đầu óc, đúng lúc Lý Dĩnh Thư gọi tới, rủ cô đi ăn trưa. (Bát Bát: Lý Dĩnh Thư là người trong chương 4 giúp Tân Tân bày trò thoát hôn đó:))))

Lúc đến phòng ăn đã thấy Lý Dĩnh Thư gọi đồ ăn xong xuôi, nhìn thấy Cố Tân Tân bước đi khập khiễng liền nhanh chóng đứng dậy đi tới. "Làm sao thế này?"

"Không có gì, mấy ngày trước ngã sấp mặt một cái thôi."

Hai người ngồi vào bàn, Lý Dĩnh Thư đưa đồ uống bên cạnh mình đưa cho cô. "Uống đi."

"Có chuyện gì tìm mình sao?"

"Hiện tại mình chỉ có thể làm một buổi phỏng vấn mang tính lịch sử mới có thể chính thức đặt chân vào DF, Tân Tân, trước giờ chưa có ai mời được Cận Ngụ Đinh, cậu giúp mình nha?"

Cố Tân Tân khẽ nuốt nước bọt. "Anh ta sẽ không nghe mình đâu."

"Cậu là Cửu phu nhân cơ mà."

"Mình và anh ta vội vàng kết hôn, cậu còn có thể hi vọng anh ta có cảm tình gì với mình đây....." Cố Tân Tân bật thốt lên, hóa ra chính bản thân cô vẫn rất rõ ràng, chỉ là mấy ngày hôm nay Cận Ngụ Đinh ôn hòa đi không ít lại khiến cho cô mơ hồ bị ảo tưởng. Cố Tân Tân uống một ngụm, đồ uống lạnh băng chui vào yết hầu, lạnh đến mức cả miệng và tâm đều rét run.

"Đúng rồi, hôm nay hình như anh ta mở hội nghị ngay ở chỗ này." Cố Tân Tân giương mắt, nhìn về tòa nhà đối diện, "Mình nghe Khổng Thành nói lịch trình hôm nay của anh ta, lúc này có lẽ cũng đã ở đây rồi."

Lý Dĩnh Thư thuộc phái hành động, ngay lập tức cầm túi đeo lên, "Vậy cậu ở đây chờ mình, mình đi ôm cây đợi thỏ."

"Dĩnh Thư!" Cố Tân Tân thấy cô ấy đã đi ra ngoài được hai bước, "Cậu đừng....."

"Nếu mình không thuyết phục được anh ta thì sẽ lập tức gọi cho cậu!"

Lý Dĩnh Thư nói nhanh như gió, rất nhanh đã lao ra khỏi phòng ăn, chạy qua quảng trường lớn sang phía đối diện, Cố Tân Tân xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn theo bóng cô ấy.

Ăn được một lượt, Lý Dĩnh Thư vẫn chưa quay lại.

Lại thêm mười phút nữa, Cố Tân Tân nhìn thấy một chiếc xe đi chậm chậm đến đại sảnh phía bắc, thân ảnh cao lớn của người đàn ông đi ra.

Lý Dĩnh Thư căn chuẩn thời gian tiến lên, "Chào ngài, tôi là Lý Dĩnh Thư đến từ DF, ngài có thể giành chút thời gian làm một buổi phỏng vấn nhỏ được không?"

Cận Ngụ Đinh mắt nhìn thẳng, Khổng Thành đưa tay ngăn lại Lý Dĩnh Thư, cô thật vất vả mới chờ đợi được, nhưng đến một cái liếc mắt cũng không nhận về. "Cửu gia, tôi là bạn của Cố Tân Tân, ngài đừng hiểu lầm, tôi chỉ là thật sự muốn phỏng vấn ngài một chút."

Cận Ngụ Đinh nghe được nhưng bước chân không có chút nào giảm lại, Lý Dĩnh Thư thấy vậy không có cách nào hơn là bấm gọi cho Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân nghe được tiếng chuông, chuyển điện thoại đặt ở bên tai. "Ừ."

Đầu bên kia điện thoại nghe được thanh âm gấp gáp của Lý Dĩnh Thư, "Cửu gia, điện thoại của Tân Tân, ngài nghe một chút....."

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến cạnh xe, tài xế thay anh mở cửa xe, anh không thèm liếc mắt về phía Lý Dĩnh Thư mà trực tiếp ngồi vào.

Cố Tân Tân nghe được tiếng đóng cửa rầm một cái, cô không đành lòng nhìn Lý Dĩnh Thư đứng ở chỗ đó dây dưa, "Dĩnh Thư, quay trở lại đi."

Khổng Thành và tài xế ngồi vào trong xe, tài xế chưa khởi động buồng lái, kính màu trà chậm rãi hạ xuống, nửa bên mặt tinh xảo của Cận Ngụ ĐÌnh không còn thứ gì ngăn cản, trực tiếp rơi vào tầm mắt của Lý Dĩnh Thu. Cô mừng thầm trong bụng, "Lễ cưới của ngài và Cố Tân Tân tôi cũng tham gia đó ạ."

"Phỏng vấn của DF, tôi không có hứng thú."

"Sẽ không mất của ngài nhiều thời gian đâu, tôi bảo đảm đó, nửa giờ thôi được không?" Lý Dĩnh Thư lấy ra con át chủ bài trong tay, "Ngài xem, Tân Tân....."

Cận Ngụ ĐÌnh bờ môi khẽ nhếch, lời nói ra rõ ràng mang theo trào phúng. "Tại sao tôi phải cho cô ta mặt mũi?"

Lý Dĩnh Thư bị hỏi đến á khẩu, ngoài cửa sổ ánh mặt trời có chút chói mắt, Cận Ngụ ĐÌnh đeo kính râm lên, "Cô muốn tôi vì Cố Tân Tân mà lãng phí nửa giờ với cô, thấy đáng sao?"

Lý Dĩnh Thư đã quên điện thoại cô đang nắm chặt trên tay còn đang để ở chế độ nghe, sắc mặt cô ấy hơi trắng nhợt, lúc này mới tìm được lời nói trả lời lộn xộn, "Ngài nói vì tôi không đáng cũng là lẽ tự nhiên, tôi tự biết thân phận của mình. Nhưng ngài dùng những lời này nói về Tân Tân, tôi không chấp nhận."

Cận Ngụ ĐÌnh tựa nửa người lên ghế tựa, ánh mắt nhàn nhạt quét ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời như đang vể ra vể mặt sắc bén mà lạnh lẽo thâm tàng bất lộ của anh, loại lãnh đạm muốn người ta tránh xa vạn dặm, sợ là từ khi sinh ra đã có. "Đừng có mơ dùng Cố

Tân Tân ra nói giúp, cô ta ngoài chức năng làm vợ, ngoài ra không còn tác dụng gì khác."

Lý Dĩnh Thư đứng sát bên cạnh xe nên mọi lời nói của Cận Ngụ Đinh đều rõ ràng truyền vào tai Cố Tân Tân. Cô muốn mở miệng kêu Lý Dĩnh Thư trở lại, nhưng trong tình cảnh khó chịu đó chỉ có thể giả bộ làm người câm.

Lý Dĩnh Thư lúc này đã sớm ném chuyện phỏng vấn qua sau đầu, bị chọc tức đến mức suýt chút nữa mất đi lý trí.

"Không còn tác dụng nào khác?" Lý Dĩnh Thư cắn răng, hung tợn trừng mắt với Cận Ngụ Đinh, "Tân Tân thật sự không nên gả cho anh, tôi..... tôi sẽ bảo cô ấy ly hôn!"

"Cứ tự nhiên." Cận Ngụ Đinh nói xong thì cửa kính cũng đã được kéo lên, gương mặt tuấn tú lần nữa bị cửa kính ngăn cản, hoàn toàn không bận tâm đến khuôn mặt phẫn nộ của Lý Dĩnh Thư bên kia lớp kính.

Không Thành ra hiệu cho tài xế lái xe đi, Cố Tân Tân nghe được tiếng ầm ĩ bên đó, luồng cuồng tay chân cắt đứt cuộc gọi. Cô không biết là mình bị làm sao, chỉ là trong lòng không ngăn được hoảng hốt, vô cùng khó chịu.

Không lâu sau Lý Dĩnh Thư cũng tức giận đùng đùng quay lại, cô ấy ngồi lại chỗ đối diện Cố Tân Tân, bê lên cốc nước tu một hơi cạn sạch.

"Ăn đi, nguội cả rồi."

"Giờ còn ăn được!" Lý Dĩnh Thư đập bàn cái rầm. "Tân Tân, anh ta....."

"Biết mùi thất bại chưa?" Cố Tân Tân ra vẻ thờ ơ nói. "Những chuyện như vậy, lần sau cậu tốt nhất cũng đừng suy nghĩ nữa."

"Cậu có nghĩ tới ly hôn với anh ta không?"

Suy nghĩ đó thời điểm Cố Tân Tân chưa kết hôn cũng đã nghĩ cả, "Nhưng hai chữ này sợ là chỉ mình mình nói cũng vô dụng thôi, kết hôn cũng vậy, dù mình có không tình nguyện nhưng không phải là cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn thỏa hiệp?"

Cô gả vào Cận gia, Cận Ngụ Đình nói những lời cam kết kia lại giống như trao đổi tiền mặt, còn Cố Tân Tân chỉ mong muốn được ở bên người mình thích, mỗi ngày vui vẻ mà sinh sống, mà Cận Ngụ Đình dĩ nhiên không phải người kia.

Anh không chứa một chỗ nào trong lòng cho cô, vậy thì cô cũng không cần lãng phí thời gian cho anh, không phải sao?

Kết hôn gấp rút, nhưng ly hôn thì có thể từ từ nghĩ biện pháp, dù sao bọn họ cũng không có giấy đăng ký kết hôn, chỉ cần khiến cho anh không chịu nổi nữa phải thả cô đi là được.

Cố Tân Tân rũ mi mắt, nhìn khuôn mặt Lý Dĩnh Thư đầy phẫn hận chưa tiêu tán. "Dĩnh Thư, cậu nói Cận Ngụ Đình nếu như tác phong sinh hoạt có vấn đề, một khi tìm được chứng cứ lập tức đâm sau lưng anh ta một cái, báo cho chị cả, anh ta khẳng định sẽ gấp phiền phức chứ?"

Lý Dĩnh Thư đang uống sinh tố hoa quả, nghe được lời nói của cô, ống hút rơi xuống trở về ly, "Mình thấy cậu là điên rồi!"

----- lời tác giả -----

Được lăm Lão Cửu, cậu không nể mặt tôi, tôi liền xé cái mặt của cậu ra o(^ o#)

Nghĩ Tân Tân ngồi không à ~

***

Hỏi đáp với Bát nương

Q: Vì sao tối ngày hết réo vote, theo dõi rồi lại kêu bình luận?
Vote nhiều cmt nhiều hay nhiều người follow đâu có ra tiền đâu?

A: Trên đời này mỗi việc con người ta làm có thể tóm gọn trong hai mục đích. Đó là đạt được thỏa mãn về "vật chất" hoặc "tinh thần".

Ở đây chúng ta sẽ dẹp "vật chất" qua một bên vì rõ ràng là không có:3...

Vậy "tinh thần" để làm gì nữa?

Để ta cảm thấy mình không cô đơn, cảm thấy không phải mình đang bỗ bao nhiêu công sức mà giống như đang tự kỷ, tự biên tự diễn vậy:)

Vì như sân khấu không có khán giả. Thì còn có buổi diễn nào không?

Hoặc như có rất nhiều khán giả? Nhưng mỗi một màn kết thúc không có lấy một tiếng vỗ tay. Nguyên nhân là gì?

Là do người biểu diễn quá kém sao?

Nếu kém như vậy. Phải chăng nên giải nghệ?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Phải Sớm Rời Khỏi Anh

Dịch: CP88

***

""Như vậy anh ta sẽ gặp phiền phức phải không?"

"Khẳng định là có rồi, chị cả anh ta hiện tại đang ngồi ở vị trí đó, bất kể là bản thân chị ta hay người nhà phía sau cũng không được có bê bối gì." Lý Dĩnh Thư nói đến hứng thú dào dạt, nhưng nhắc đến bối cảnh Cận gia lại khiến cô ấy trong nháy mắt như quả bóng xì hơi, "Cậu xem Cận Hàn Thanh không phải cũng rất hoang đường không, đều không có tin gì là thật cả mà tất cả chỉ là đồn đại. Có thể tưởng tượng được những loại tin tức này chưa từng được truyền ra ngoài."

"Không phải còn có hòm thư thị trưởng sao? Mình có thể gửi khiếu nại qua hòm thư điện tử của họ." Cố Tân Tân cầm đưa gấp một miếng thịt kho tàu thả vào bát Lý Dĩnh Thư, "Một lần không được mình liền gửi hai lần, chỉ cần Cận Ngụ Đình biết mình không phải kẻ tầm thường át sẽ phòng bị. Cứ như vậy một lần, mười lần sau đó anh ta nhật định sẽ phiền chán, đến lúc sẽ nghĩ tới việc thay một người phụ nữ biết nghe lời hơn."

Lý Dĩnh Thư tấm tắc khen, "Không hổ là tác giả truyện tranh, có thể nghĩ ra loại tình tiết đó, không tồi đâu nha."

Cố Tân Tân đã hoàn toàn mất hết khẩu vị, một tay cô chống cằm, ánh mắt gắt chặt vào một điểm trên bàn, "Loại đàn ông như Cận

Ngụ ĐÌnh, càng sớm rời khỏi anh ta thì càng tốt, mình rất rõ ràng, có những người sinh ra chính là để phụ nữ hâm sâu chính mình vào....."

"Tân Tân, đáng lẽ từ lúc cậu lên đại học ít nhiều cũng phải nén có mấy mối tình rồi, cậu quá sạch sẽ, lớn như vậy rồi mà một lần yêu đương cũng chưa có, mình sợ người ta chỉ cần cho cậu một chút ngọt ngào thì cậu đã rơi vào không thoát ra được."

Cố Tân Tân định thần, "Đừng có rủa mình."

Đến tối Cận Ngụ ĐÌnh vẫn chưa trở lại, vết thương trên đầu gối của Cố Tân Tân đã gần khỏi hẳn, cô tắm sạch sẽ, thay quần áo ngủ sau đó mới đi ra khỏi nhà tắm, đúng lúc này cửa phòng ngủ chính bị đẩy ra.

Trên tay Cận Ngụ ĐÌnh vắt ngang chiếc áo khoác, anh đi vào phòng rồi thuận tay ném nó về phía cuối giường, cũng không nói chuyện với Cố Tân Tân mà trực tiếp đi vào nhà tắm.

Tiếng nước trong nhà tắm đột nhiên dừng lại, sau đó Cố Tân Tân nghe thấy Cận Ngụ ĐÌnh gọi cô, "Lại đây."

Cửa phòng tắm vẫn đóng, Cố Tân Tân vểnh tai lên hỏi. "Làm gì?"

"Lấy cho tôi cái quần nhỏ."

"....." Cố Tân Tân cau mày, "Không tự ra mà lấy đi?"

"Cô thích nhìn tôi cứ như vậy mà đi ra?"

Cố Tân Tân bất đắc dĩ vỗ vỗ hai cái lên cánh cửa, "Được rồi được rồi, tôi lấy là được chứ gì."

Cô chậm chạp đi đến phòng thay đồ, đám quần nhỏ của Cận Ngụ ĐÌnh được gấp từng cái từng cái thành hình tam giác, đặt gọn gàng

trong ngăn kéo, cô rút bùa một cái rồi quay trở lại nhà tắm. Đứng ở trước cửa, cô đưa tay gõ một cái, "Mở cửa."

Lách cách một tiếng, cánh cửa lộ ra một khe hở nhỏ, Cố Tân Tân thò tay đưa vào.

Đột nhiên cổ tay bị Cận Ngụ Đình nắm chặt, anh chỉ nhẹ kéo một cái liền dễ dàng kéo cô vào buồng tắm.

Hơi nước trong phòng phả vào mặt, Cận Ngụ Đình đóng sầm cửa lại ép cô tựa vào cánh cửa, một tay kia bắt lấy bàn tay cầm quần lót của cô. Cận Ngụ Đình giơ cao cánh tay, liếc mắt một cái hỏi Cố Tân Tân. "Lâu như vậy, có phải là ở đó nhìn lén rồi?"

"Có gì hay mà phải nhìn lén?"

"Ai biết được cô lại có cái sở thích này."

Cố Tân Tân hai tay đầy ngực anh, "Đi ra."

Cận Ngụ Đình quan sát cẩn thận vẻ tức giận trên khuôn mặt nhỏ của cô, "Hôm nay có người xưng là bạn cô, chạy đến chặn đường tôi."

"Vậy sao?" Cố Tân Tân làm bộ hoàn toàn không biết việc này, "Ai vậy?"

"Tên cũng đủ kỳ quái, cái gì mà Dâm Thư."(*)

(*) Dĩnh [yǐng] - Dâm [yín]

Cố Tân Tân nghe khẩu âm của anh còn quái dị hơn, vừa nhìn mặt Cận Ngụ Đình vừa nắm chặt bàn tay phản bác. "Cậu ấy tên là Dĩnh Thư, tiếng thứ ba, âm sau mũi!"

"Lúc cô ta tự giới thiệu cũng không có nói cẩn kẽ như vậy." Cận Ngụ Đình chống tay giam cô lại, hơi nước mơ hồ, một đôi mắt cũng ướt át không kém như thế khiến ánh mắt Cận Ngụ Đình phải chăm

chú quan sát từng tấc từng tấc trên khuôn mặt cô hơn. "Cô ta biết rõ nơi tôi đến như vậy chẳng lẽ không phải là do cô tiết lộ?"

"Không liên quan tới tôi." Cố Tân Tân dùng sức đẩy, nhưng một mili cũng không đẩy ra được.

Cận Ngụ Đinh cúi người muôn hôn, lại bị cô nhanh nhẹn né ra, "Anh còn như vậy có tin tôi la lên không?"

"Cô dám gọi, tôi liền đem thú trong tay cô nhét vào miệng cô đẩy."

Bên trong phòng tắm nhiệt độ ngày càng cao, thiêu đốt mức cả khuôn mặt Cố Tân Tân đều đỏ bừng, ngón tay Cận Ngụ Đinh khẽ cọ xát bờ môi cô. "Lên giường chờ tôi."

Cố Tân Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích. "Tôi không tình nguyện, lẽ nào anh muốn ép buộc?"

"Làm sao? Cho cô sủng ái như vậy lại thành oan ức cô rồi?"

"Có một số việc, đừng có được đằng chân lân đằng đầu."

Tâm mắt của Cận Ngụ Đinh đi xuống bàn tay nắm chặt áo ngủ của cô, hiển nhiên là cô vẫn chưa tiếp thu thân phận mới của mình, hoặc là nói, cô căn bản không dự định sẽ tiếp thu.

Ý nghĩ như vậy hóa ra vẫn còn tồn tại trong đầu cô.

"Đây là chuyện vợ chồng cần làm, không có ép buộc hay không."

Vẻ mặt Cố Tân Tân đầy phòng bị, nhìn khuôn mặt anh tuấn trước mặt, "Cận Ngụ Đinh, anh khẳng định có rất nhiều hồng nhan tri kỷ."

"Tôi không có người phụ nữ khác."

Cố Tân Tân cười chế giễu, không phải cố tình, nhưng thật sự là không nhịn được. "Tôi đâu có ngốc, nếu như tôi có đúng là tận

mắt nhìn thấy, vậy sẽ có thể làm gì đây?"

"Nếu như cô có thể tận mắt nhìn thấy được, vậy chính là tôi sai, liền sẽ tùy theo ý cô."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy trong mắt cô có lửa, nhưng Cố Tân Tân dĩ nhiên không dám biểu hiện toạc ra ngoài, "Tôi không thể nhẫn nhịn được mấy loại chuyện đó, nếu như để tôi phát hiện thì chúng ta liền chấm dứt đi."

"Được."

Tầm mắt cô bọc lấy Cận Ngụ ĐÌnh không tha, "Đây chính là anh nói."

"Quân tử nhất ngôn."

Muốn bắt được chỗ sơ hở của anh thì cũng rất đơn giản. Cận Ngụ ĐÌnh không phải không có những đêm không về, anh ta khẳng định là bên ngoài còn có chỗ ở khác, anh tự tin đến tự mãn như vậy đồng ý, đơn giản chỉ là cảm thấy Cố Tân Tân không có lá gan tìm tới thôi.

"Làm điều kiện giao dịch, vậy thì cô cũng phải đáp ứng với tôi một chuyện?"

"Chuyện gì?"

"Trước khi cô có thể rời khỏi Cận gia, những chuyện cần làm một lần cũng không thể thiếu."

Cánh tay dài của Cận Ngụ ĐÌnh đưa ra bên cạnh rút chiếc áo choàng tắm khoác lên, sau đó lại kéo Cố Tân Tân ôm vào lòng. Giữa hai người chỉ ngăn cách bởi một lớp vải mỏng, mỗi bước đi đều như có ma sát phóng ra lửa. Cố Tân Tân bị anh mang vào phòng thay quần áo, Cận Ngụ ĐÌnh lấy ra hộp trang sức Cận Hàn

Thanh tặng, lẩy chiếc dây chuyền trong đó ra, ướm bên người Cố Tân Tân ngắm nghía đánh giá.

Đêm rồi mà còn làm cái trò khỉ gì vậy?

Cận Ngụ Đinh đầy tóc trên cổ cô ra, thay cô đeo dây chuyền vào, chiếc gương không xa phản chiếu hai bóng người một trước một sau đứng đó.

Anh đưa tay mò xuống áo ngủ của cô. Hai chiếc cúc bị tháo ra, lộ ra xương quai xanh cùng làn da trắng nõn làm nổi bật lên chiếc dây chuyền bảo thạch mỹ lệ màu máu. Lồng ngực người đàn ông phía sau vô cùng rắn chắc, Cố Tân Tân muốn rời ra lại bị Cận Ngụ Đinh ôm lấy eo kéo lại.

Anh đưa miệng đến gần tai cô, hơi thở nóng hổi phả vào có chút ngứa ngáy, "Bây giờ em còn chưa nắm được nhược điểm của tôi, có phải là không còn gì để nói hay không?"

Cố Tân Tân rụt vai lại, giãy dụa trong lồng ngực anh, Cận Ngụ Đinh nhấc tay đem đồng quần áo vốn đã được gấp gọn trong tủ quần áo kéo mạnh ra.

Rất nhanh bên chân anh đã chất đầy một đống ngổn ngang.

Cố Tân Tân lúc này mới phản ứng lại, anh không phải là ngay nơi này muôn.....

Thân thể đột nhiên mất đi trọng lực, mắt chạm phải ánh đèn trên đỉnh đầu, Cố Tân Tân muốn chống người ngồi lên lại bị Cận Ngụ Đinh đè ép trở lại.

----- lời tác giả -----

Hiện tại cái tiết tấu này mọi người có còn yêu thích không?

Gần đây ta rất xoắn xuýt về cái vụ tình tiết a a a a, Cửu gia vẫn không thích Tân Tân, vậy nên có rất nhiều chuyện không thể trách hắn cặn bã hay gì đó được, tất nhiên là bỏ qua chuyện hắn bức hôn, ha ha ha

A a a, ai đi ngang qua nói cho ta biết, nếu như vậy mọi người còn
yêu thích không? A a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a a

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Ngầm Ngầm Mưu Tính Anh

Dịch: CP88

***

"Anh....."

Anh hôn lên môi cô, không cho cô cơ hội nói chuyện, hai tay lẩn lên áo ngủ của cô, hoàn toàn đem nó cởi xuống.

Dây chuyền kè sát ngực mang đến một cảm giác mát lạnh đến kì lạ, theo từng động tác của Cố Tân Tân lướt xuống đến xương quai xanh của cô.

Lần này cảm giác càng thêm rõ ràng, khiến cả cơ thể cô run rẩy.

Đèn trong phòng thay đồ sáng trưng, bên cạnh là tấm gương cao hơn người, Cố Tân Tân nhìn qua gương thấy đùi của chính mình cong lên. Hình ảnh đó kích thích từng dây thần kinh thị giác của cô, còn cả chiếc dây chuyền màu đỏ quấn quanh chiếc cổ mềm mại, thật sự là mê hoặc muôn đời mạng.

Cận Ngụ ĐÌnh hô hấp trầm đục, Cố Tân Tân dưới thân anh đang nằm trên đồng quần áo bằng chất liệu tơ lụa thượng hạng, ánh sáng phản chiếu lên đồng quần áo, lại chiếu lên thân thể cô, lúc này thật giống như đang chống lại người đàn ông nằm trên.

Cố Tân Tân không tình nguyện, cô không có cách nào làm được như không có chuyện gì mà phối hợp với anh.

Cô đá hai chân, thân thể vặn vẹo lung tung, không muốn cho anh dễ dàng thực hiện được mục đích.

Trên trán Cận Ngụ ĐÌnh rỉ mồ hôi, anh đưa môi kề sát vành tai Cố Tân Tân. "Đây cũng không phải lần đầu tiên, sao lại vẫn phản ứng dữ dội như vậy?"

"Buông ra....."

Hai tay Cận Ngụ ĐÌnh quấn chặt lấy cô, ngón tay mơn trớn cần cổ trơn mềm của cô, đầu ngón tay chạm đến chiếc dây chuyền, khoe miệng anh khẽ mở. "Được rồi, đừng nhúc nhích."

"Buông tôi ra."

"Em nằm im thì tôi mới thả ra được chứ."

Hai gò má Cố Tân Tân nhiễm một tầng hồng hào, cô nửa tin nửa ngờ nằm im, Cận Ngụ ĐÌnh xoa nhẹ mặt cô. "Nhìn tôi."

Ánh mắt mê ly của Cố Tân Tân đối với tròng mắt của anh, sợi tóc ướt đẫm của anh mang theo mấy giọt nước, theo động tác của anh nhỏ xuống mặt Cố Tân Tân. Một giọt, hai giọt.....

Cô tin anh không giãy giụa nữa, lại không nghĩ rằng lại càng nguy hiểm hơn, cô chỉ mới hơi buông lỏng.....

Cố Tân Tân há mồm cắn một phát, tức thì tiếng rên nhẹ của Cận Ngụ ĐÌnh rơi vào tai cô.

Vậy mà anh vẫn cười, "Làm sao vậy?"

Cố Tân Tân trưng anh, Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt cánh tay cô, thân thể hơi nghiêng ra hiệu cô nhìn vào gương.

Cô vội vàng khép mắt lại, không thể làm gì hơn là nhả ra, đem mặt giấu kín trong lồng ngực anh không dám động.

"Tôi thích em như vậy, tôi là của em, em cũng chỉ có thể là của tôi....."

Lần này anh vô cùng ôn nhu, Cố Tân Tân chưa bao giờ có thể nói ra những lời như vậy, thật sự là buồn nôn chết cô.

Vừa có thể trêu đùa lại vừa có thể giả bộ, chỉ sợ trên đời này cũng chỉ có Cận Cửu gia thôi.

Tòa nhà Đông.

Trong phòng ngủ chính mở một chiếc đèn tường, Thương Lục ngồi trên giường cuốn lại hai tay vòng quanh đầu gối. Cận Hàn Thanh khom lưng, mặt lạnh buông xuống một ý cười, "Em tai không?"

Thương Lục nháy mắt một cái không hiểu nhìn anh ta.

"Đau lòng sao?" Cận Hàn Thanh lại hỏi.

Khuôn mặt cô trầm tĩnh, không nói lời nào, ánh mắt lại u buồn cực hạn, Cận Hàn Thanh giơ chân gác lên mép giường. "Thương Lục, em nghe đi....."

Thương Lục giơ lên bàn tay đã nắm chặt thành quyền đánh lên vai Cận Hàn Thanh, anh ta bắt lại được tay cô ấy, "Em điên rồi nên cái gì cũng không nhớ, nhưng có một số việc..... tôi nhất định phải cho em ghi nhớ thật rõ ràng! Em tốt nhất là nhanh chóng khỏi bệnh, em tự mình dằn vặt như vậy không có ý nghĩa gì hết, thật đấy."

Thương Lục co rúm người, cong lưng chôn chặt khuôn mặt vào trong cánh tay, Cận Hàn Thanh biết cô muốn làm gì, nhanh chóng ép lại cánh tay Thương Lục, liền bị cô ấy há miệng cắn mạnh lên thân thể mình.

Cận Hàn Thanh đau thấu tim, cô ấy hoàn toàn không biết nặng nhẹ nhưng anh ta cũng không rên lấy một tiếng. Một tay kia anh ta

ôm lấy bả vai Thương Lục, một tay khẽ vuốt mái tóc cô ấy.

Anh ta luôn như vậy, rõ ràng là anh ta đi kích thích, quay đầu lại đều là không dành lòng bỏ mặc cô ấy một mình bị đả kích.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, lấy dây chuyền trên cổ Cố Tân Tân tháo xuống, ném lại vào đống quần áo ngắn ngang trên mặt đất.

Trở lại phòng ngủ, Cố Tân Tân ngồi bên bệ cửa ngắn người, Cận Ngụ ĐÌnh đi tới thấy trên đống phác thảo của cô là một đống hỗn loạn.

Ngày hôm sau.

Cố Tân Tân thừa dịp Cận Ngụ ĐÌnh còn đang rửa mặt đi xuống lầu trước.

Không Thành ngồi trong phòng khách nghe được tiếng bước chân thì thả xuống tờ báo trên tay, "Phu nhân."

"Có lẽ anh ta một lúc nữa mới xuống."

"Vâng."

Cố Tân Tân nghĩ ngợi xem nên mở miệng thế nào, nhìn có vẻ rất là gượng gạo, "Sáng giờ không thấy điện thoại anh ta có chuông reo."

"Vâng, hôm nay công ty không có chuyện gì."

"Vậy mà vẫn phải đúng giờ như thế đi?"

Không Thành buông hai tay bên người. "Có lẽ là muốn gấp gõ vài người khách hàng."

Cô còn đang khách sáo vài câu, dư quang liếc thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang đi xuống lầu, Cố Tân Tân liền như một làn khói biến vào nhà ăn.

Cận Ngụ ĐÌnh đi ra khỏi cửa, bước vào trong xe liền hỏi Khổng Thành một câu không đầu không đuôi. "Cậu có biết hai cái vòng tròn và một cái xiên nghĩa gì không?"

Khổng Thành không phản ứng lại, "Ngài thấy ở đâu vậy, là một cái ký hiệu sao?"

"Không phải, Cố Tân Tân vẽ."

"Tôi tra cứu một chút."

Một lát sau, Khổng Thành có chút lúng túng nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, đưa đáp án tìm được cho anh xem.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đồng tranh ảnh đó liền hiểu. Kết quả giải thích được nhiều lượt xem nhất ghi: Thông thường là chỉ chuyện sinh hoạt vợ chồng.

Anh bỗng nhiên tỉnh ngộ, liếc mắt ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến trong đồng hình vẽ đó của Cố Tân Tân đều là những hình này, Cận Ngụ ĐÌnh sáng tỏ, xem ra cô đối với phuơng diện này của anh rất hài lòng, những ký hiệu này nói không chừng chính là cô ấy muốn ám chỉ đến suy nghĩ của mình.

"Cửu gia, phu nhân hôm nay thăm dò tôi hành tung của ngài."

"Vậy sao?" Cận Ngụ ĐÌnh thu hồi ánh mắt, "Cậu trả lời thế nào?"

"Tôi không nói.***"

"Cô ấy muốn biết gì thì cứ nói cho cô ấy biết là được rồi."

Khổng Thành nhìn Cận Ngụ ĐÌnh qua gương chiếu hậu, hiềm thấy anh nhắc đến cô mà cười vui vẻ đến vậy, đôi tròng mắt đều muôn lời ra.

Lời tôi qua xem ra là cô nhớ rất kỹ, muốn bắt được khuyết điểm của anh, còn phải xem cô có bản lĩnh đó hay không.

Đêm đó Cận Ngụ ĐÌnh lại không về tòa nhà Tây, Cố Tân Tân lăn lộn không tài nào ngủ được, trăm phần trăm là anh nuôi người bên ngoài, chỉ là cô không biết sào huyệt đó ở đâu a!

Nơi anh kim ốc tàng kiều tất nhiên cô cũng đừng hòng từ miệng Khổng Thành moi ra được, đi theo Cận Ngụ ĐÌnh đều là nhân tài, ngay cả tài xế của anh ta cũng không mua chuộc được.

Thời khắc mấu chốt đành phải nhờ đến sự hỗ trợ của Lý Dĩnh Thư, dù sao Lục Thành có nhiều con mắt nhìn vào Cận Ngụ ĐÌnh như vậy, cô hỏi thăm khắp nơi, bỏ ra năm tấm phiếu ăn trong bữa tiệc đứng của khách sạn Hilton đã thành công moi ra được bốn chữ "biệt thự Thụ Sơn".

Xế chiều, Cố Tân Tân gọi điện thoại cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Đầu bên kia rất nhanh đã có người nghe, "Xin chào."

"Tôi nay anh có về không?"

"Làm sao vậy?"

Cố Tân Tân tùy tiện lấy lý do, "Mẹ hỏi chuyện anh, biết anh cả đêm qua không về."

"Không về." Cận Ngụ ĐÌnh trả lời ngắn gọn.

"Được."

Cận Ngụ ĐÌnh ngắt máy, Cố Tân Tân khó nén được kích động trên mặt, anh ta đêm nay khẳng định là qua đêm ở biệt thự Thụ Sơn, cô cuối cùng cũng có được một cơ hội đi bắt gian rồi!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Lén Ngoại Tình Sau Lưng Tôi Hả

Dịch: CP88

***

Lý Dĩnh Thư là người ăn miếng trả miếng, lần trước bị thiệt nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, còn nói gì mà phải giúp Cố Tân Tân lúc nguy nan. Đoán chừng biệt thự Thụ Sơn không phải ai cũng có thể vào nên cô ấy liền nghĩ ra một cuộc phỏng vấn nhỏ, dẫn Cố Tân Tân theo vào.

"Tân Tân, một lát nữa vào đó rồi, cậu có tính toán gì chưa?"

Cố Tân Tân đang kiểm tra điện thoại di động xem pin còn đầy hay không, đầu cô không thèm ngẩng trực tiếp nói, "Nếu thật vậy thì mình có thể được giải thoát rồi."

"Nếu thật sự Cận Ngụ Đinh dám kim ốc tàng kiều, mình liền đem chuyện của anh ta viết thành tin, biến thành tin siêu hot luôn....."

"Không cần." Cố Tân Tân tuy rằng ở với Cận Ngụ Đinh thời gian không lâu nhưng cũng rõ ràng được phần nào tính cách của anh, "Dĩnh Thư, cậu đừng có lấy trứng chơi đá, cậu thật không dễ dàng gì mới vào được DF, nếu như chọc vào Cận Ngụ Đinh thì không phải là chỉ mất chỗ đứng trong DF không đâu."

"Chồng cậu ác như vậy sao?"

Cố Tân Tân cầm cốc nước bên cạnh, "Cậu nói xem? Có thể khiến người ta mang mình từ trường học vào đồn cảnh sát, cậu còn

hi vọng anh ta có thể hạ thủ lưu tình với cậu?"

Lý Dĩnh Thư lái xe không khỏi rụt cổ một cái, "Vậy thì mình không trêu chọc nỗi thật rồi, lang sói a."

Xe gần đến biệt thự Thụ Sơn thì dừng lại, Lý Dĩnh Thư nhìn phía trước, "Chờ ở đây hả?"

"Đi vào trước đi, vạn nhất đến lúc đăng ký lăng phí thời gian lại toi công."

"Ok."

Lý Dĩnh Thư chuẩn bị khởi động xe, Cố Tân Tân trong lòng chợt phát lạnh, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhất thời đè lại mu bàn tay Lý Dĩnh Thư, "Đợi chút."

"Sao vậy?"

"Hồi chiều mình gọi điện thoại cho Cận Ngụ Đình, anh ta nói buổi tối không về, nhưng cậu nói xem anh ta có thể hay không đã có phòng bị?"

Lý Dĩnh Thư cốc đầu Cố Tân Tân một cái, "Mình thấy cậu đúng là tối ngày nghĩ tình tiết truyện quá nhiều rồi, cậu là vợ anh ta, hỏi thăm một câu bình thường thì có cái gì mà phải hoài nghi."

Một tiếng sau xe của Lý Dĩnh Thư thuận lợi tiến vào tiểu khu, cô có chứng minh phỏng vấn, đăng kí đều rất thuận lợi.

Chạng vạng tối thì xe riêng của Cận Ngụ Đình cũng tiến vào cửa lớn biệt thự Thụ Sơn, Lý Dĩnh Thư thấy thế vội vàng đi theo.

Phong cảnh ngoài cửa sổ xe vùn vụt chạy qua, rất nhanh đã dừng lại bên hồ của biệt thự. Khổng Thành xuống xe, gõ nhẹ hai cái lên cửa sổ.

Lý Dĩnh Thư tìm một góc độ thích hợp, từ bên này có thể nhìn thấy cửa kính màu trà hạ xuống một nửa, bên trong lộ ra một nửa khuôn mặt xinh đẹp rực rỡ. Hai người nói mấy câu sau đó Khổng Thành để cho tài xế lái xe vào biệt thự, lúc đứng đó còn cẩn thận nhìn xung quanh, dáng vẻ vô cùng cẩn trọng.

Không lâu sau tài xế đã lái xe quay lại, Khổng Thành kéo cánh cửa bên cạnh tài xế ngồi vào.

Lý Dĩnh Thư kích động đánh bối một cái. "Không thể sai được, Cận Ngụ ĐÌnh và người phụ nữ kia khẳng định đi với nhau vào trong nhà, xem ra là cùng qua đêm ở đây a."

Người bên cạnh đến gần hơn nhìn, cô ấy mặc áo khoác của Cố Tân Tân, còn đội một cái mũ, lúc này rõ cuộc đã có thể ngẳng mặt lên.

"Vội vàng quay trở về như vậy, cô ấy không phải là buồn bắt gian sao? Sao người chạy mất rồi?"

Lý Dĩnh Thư ngay lập tức trả lời cô ấy gì mà muốn đảm bảo chắc chắn nên bảo Lý Dĩnh Thư gọi điện nhờ bạn đến đây, còn chính mình lại chạy đến công ty ngồi canh, nhìn đi, lúc mấu chốt lại không có ở đây, chồng cô hiện tại khẳng định đang lẩn lộ với người phụ nữ kia trên giường rồi.

Xe taxi dừng lại trước một tòa nhà cao tầng cách quảng trường không xa, Cố Tân Tân lúc này đang nằm nhoài trên cửa sổ xe, mắt không chớp nhìn chằm chằm đoạn giao lộ ở phía trước.

Lý Dĩnh Thư gọi điện tới, Cố Tân Tân đặt lên tai nghe, "Alo."

"Tân Tân, cậu mau đến đây đi, chồng cậu và một người phụ nữ nữa vừa cùng nhau tiến vào biệt thự Thụ Sơn đó."

Cố Tân Tân ngồi phắt dậy, "Thật?"

"Vẫn còn không tin? Lúc này phỏng chừng là đang ôm nhau mây mưa rồi!"

Cố Tân Tân áo nǎo lên tiếng, "Bây giờ mình chạy về cũng không kịp nữa, Dĩnh Thư, cậu giúp mình giữ cửa, anh ta nhất định sẽ ở đó chơi một đêm."

"Được!"

Cố Tân Tân tắt điện thoại, tài xế dò hỏi. "Phải đi sao?"

"Một lúc nữa đi ạ." Lúc này trở lại dự là cô sẽ không thể nhìn thẳng được một màn đặc sắc đó, Cố Tân Tân nghĩ thật kỹ, nghĩ xem đến lúc đến biệt thự Thụ Sơn sẽ làm thế nào để bắt gian tại trận?

Cửa lớn của biệt thự nhất định sẽ đóng chặt, cô nếu như ánh chuông cửa thì nhất định sẽ cho Cận Ngụ Đinh và người phụ nữ đó thời gian ở bên trong chuẩn bị.

Cố Tân Tân buồn rầu, trong đầu quay cuồng đủ mọi biện pháp, không có cái nào là không nghĩ tới.

Tầm mắt cô lơ đãng nhấc lên, liền bất ngờ nhìn thấy Cận Ngụ Đinh lái xe về công ty, hai mắt cô mở lớn dõi theo, không lâu sau lại nhìn thấy Cận Ngụ Đinh dẫn đầu ra khỏi.

Khổng Thành mở cửa xe cho anh, Cố Tân Tân vội vàng lén tinh thần, nghiêm túc nói với tài xế, "Bác nhìn thấy chiếc xe kia không? Bám theo đi ạ."

"Được."

Khổng Thành vừa ngồi vào ghế tài xế, lập tức lén tiếng báo cáo với Cận Ngụ Đinh, "Phu nhân quả nhiên đi đến biệt thự Thụ Sơn, rất thông minh, còn biết dùng xe phỏng vấn để trà trộn vào."

"Cô ta một lòng một dạ muốn bắt được nhược điểm của tôi, đừng nói là xe phỏng vấn, dù có là xe tăng đại bác thì cô ta cũng tìm đến được."

"Tôi đã dặn dò tiểu La, bảo cô ấy ngoan ngoãn chờ ở bên trong, dù ai gõ cửa cũng phải mở ra. Nhưng phu nhân làm việc cũng rất nghiêm túc, trời lạnh như vậy, chỉ sợ cô ấy muốn chờ ngoài đó đến khi ngài đi ra ngoài mới thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ đến hình ảnh đó thì cảm thấy buồn cười, thân thể anh hơi lùi về sau, con mắt lấp lánh khẽ chớp, "Mỗi ngày làm việc mệt mỏi đều có cô ta điều hòa như vậy, cảm giác cũng không tệ. Cho cô ta ở bên ngoài phơi gió một đêm coi như là bài học đi, để xem sau này còn dám có mấy loại suy nghĩ đó không."

"Xe sắp xếp đến sân bay đón Trần tiểu thư đã trở về rồi, chúng ta lúc này đi khách sạn Hoàng Phủ."

Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt trả lời, "Ừ."

Taxi một đường theo tới, đến khách sạn Hoàng Phủ, Cố Tân Tân nhanh nhẹn mở cửa xe đi xuống.

Khổng Thành đi phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, hai người cùng tiến vào nhà ăn ở tầng dưới cùng, Cố Tân Tân bám theo, không quên duy trì khoảng cách an toàn.

Bên trong có rất nhiều người nhưng không thấy Cận Ngụ ĐÌnh, nhân viên phục vụ nhiệt tình đi lên trước chào hỏi, "Xin hỏi, quý khách có hẹn trước không?"

"Có," Cố Tân Tân biết Cận Ngụ ĐÌnh dùng cơm nhất định trong phòng bao, cô đi đến trước quầy, cầm lấy giấy và bút bên cạnh viết tên Cận Ngụ ĐÌnh lên. "Anh chỉ cần nói cho tôi biết anh ta đang ở phòng nào là được."

"Quý khách là?"

"Vợ anh ta." Lời nói này của Cố Tân Tân vừa thốt ra, quả nhiên có sức nặng, "Đúng rồi, tiệc cưới chúng tôi tổ chức chỗ này, đừng nói là anh không biết tôi."

Nhân viên phục vụ không biết là đã thật sự nhận ra cô hay là do sơ đắc tội mà một mực cung kính nói với Cố Tân Tân, "Tôi mang phu nhân qua."

"Không cần, anh nói cho tôi biết số phòng là được rồi."

"101."

"Cám ơn."

Bên trong phòng bao, Trần tiểu thư vẻ mặt có chút bất thường, Khổng Thành nói mấy lời khách sáo một câu cũng không lọt vào tai cô ta, tay cô ta đặt trên mép cốc đảo quanh, đợi đến khi Cận Ngụ ĐÌnh ngồi vào chỗ liền trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, "Cửu ca, anh thật sự kết hôn rồi?"

"Còn có thể giả sao?"

"Vì sao người đó không phải là em chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh tiếp lấy thực đơn từ trong tay Khổng Thành, "Đừng nháo, ngày mai xong chuyện thì ngoan ngoãn quay trở về đi."

"Em vừa biết tin anh kết hôn liền vội vàng chạy về."

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt giữa thực đơn gỗ nhẹ, giữa hai lông mày biếu lộ không vui, "Vì vậy nên em đến Lục Thành không phải vì công tác?"

Cố Tân Tân rón rén đi tới cửa, bên trong có tiếng trò chuyện truyền tới, cô cẩn thận từng chút một vặn nắm cửa mở ra một cái khe nhỏ, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh ngồi cùng một cô gái bên trong.

Lúc này chắc không phải cô xui xẻo đến mức lại đụng trúng vị thư ký của Cận thị trưởng chứ?

Cô Tân Tân lấy điện thoại ra, hướng camera về phía Cận Ngụ ĐÌnh.

Mà Trần tiểu thư lại cho cô một phần xác nhận danh tính hoàn hảo, cô ta nghiêng người tiến sát đến cạnh người Cận Ngụ ĐÌnh, môi đỏ căng mọng hôn lên khόe miệng anh.

Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa kịp phản ứng lại đã nghe thấy cửa bị người ta dùng sức đẩy văng ra, Cô Tân Tân bày ra bộ dáng lửa giận ngút trời đi tới trước bàn. "Hay lắm, anh lại dám cấm cho tôi một cái sừng to tướng này!"

----- lời tác giả -----

Tân Tân tuy là bình thường nhìn ngốc nghếch, nhưng lúc quan trọng thì lại vô cùng thông minh, đầu óc đủ nhanh nhạy

Thế nhưng, thế nhưng, thế nhưng..... Lão Cửu lại nói 'ta không sợ, vì ta trong sạch a' ~

***

Bát Bát: Sáng nay vào watt trên điện thoại tự nhiên thấy báo phiên đăng nhập kết thúc.

Cái hồi nick @loser88 của ta bị xóa cũng báo y như vậy. May là lần này báo chỉ vì wifi kém. Đau tim hà:))))

Có lẽ các nàng vẫn là nên like fanpage trên FB hoặc theo dõi blog của ta trên wordpress. Đề phòng 1 ngày nick này có bị xóa thì còn có cái mà thông báo cho các nàng biết ồ mới:))))

P/s: Tung thính ngày lễ cuối cùng 1/5 nè~

Trước tối mai có 50 người theo dõi HOẶC 60 vote cho 6 chương
đăng ngày hôm nay

Sẽ... tung 6 chương mới trong ngày mai:)))))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Vô Lại

Dịch: CP88

Quá nhanh quá nguy hiểm. 60 vote trong vòng một nốt nhạc. Thôi thì nói lời phải giữ lời. ~~> Phúc lợi 6 chương:)))) (3 chương còn lại tối đăng nhóe các tình yêu!)

***

Sự việc xảy ra trong nháy mắt khiến Cận Ngụ ĐÌnh choáng váng. Cố Tân Tân lúc này đáng lẽ phải đang ngoan ngoãn canh giữ ở biệt thự Thụ Sơn, làm thế nào lại đột nhiên xuất hiện trước mắt anh.

Mà không xuất hiện thì thôi, vừa xuất hiện liền một mực chọn cái thời cơ này mà xông vào.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc xéo sang Khổng Thành, mà anh ta lúc này cũng là một bộ mặt khó có thể tin được, "Phu nhân...."

Hai chữ "lén lút" cô vừa thốt ra cũng đã đủ để cho thấy thân phận của Cố Tân Tân. Cô cười lạnh, kéo chiếc ghế đối diện Cận Ngụ ĐÌnh ra ngồi xuống. "Bị tôi bắt sống, cảm giác thế nào?"

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy nhẹ eo Trần tiểu thư ra, mắt đối mắt với Cố Tân Tân, "Cô bắt được cái gì?"

"Đã như vậy rồi còn không chịu thừa nhận?" Cố Tân Tân lấy chiếc gương từ trong túi xách ra đặt nó vào tay Cận Ngụ ĐÌnh. "Nhìn bên mép anh xem."

Anh nâng tay phải lên, lòng bàn tay quệt một cái tạo thành một đường son dài.

Khổng Thành vội vàng rút khăn giấy ra đưa cho Cận Ngụ Đinh, Cố Tân Tân híp mắt nhìn, mà trong con mắt của Cận Ngụ Đinh bộ dáng của cô còn có vài phần tiểu nhân đắc chí.

"Cô cảm thấy, chúng tôi đang làm gì?"

Cố Tân Tân vô cùng khâm phục da mặt thật dày của Cận Ngụ Đinh, khóc miếng anh ta rõ ràng vẫn còn dấu vết ám muội chưa lau hết, đôi mắt cô như bị gai đâm. "Nếu như tôi không nhìn nhầm thì hôn môi được tính chứ?"

"Lúc tôi với cô hôn nhau là như vậy sao?"

"Đừng có đánh lạc hướng!" Cố Tân Tân nhìn vị Trần tiểu thư vẫn không hề có ý gì muốn thanh minh, thân thể kề sát cánh tay Cận Ngụ Đinh, cô lấy hơi, ngữ khí hùng hổ dọa người, "Vị tiểu thư này, cô và tiên sinh nhà tôi có quan hệ gì?"

"Cô nhìn mà không hiểu sao?"

Cố Tân Tân lùi lại một chút dựa lưng ghế êm ái phía sau, ánh mắt trói chặt trên người cô ta không tha. "Chồng tôi nói anh ấy đối với tôi toàn tâm toàn ý, bên ngoài tuyệt đối không có người phụ nữ khác, trừ tôi ra, trên đời này không có một người thứ hai có thể lọt vào mắt của anh ấy....."

Cận Ngụ Đinh dùng khăn giấy chùi sạch son môi bên miệng, anh khi nào nói mấy lời không biết xấu hổ như vậy?

Nhưng những lời này dùng để khích tướng Trần tiểu thư thì lại hữu dụng cực kỳ. (bát bát: Đến cái tên cũng không có, ta nghi bà này cũng chỉ là diễn viên quần chúng thôi:3)

Cố Tân Tân nhìn khuôn mặt cô ta vẫn vẹo, Trần tiểu thư đối với việc Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên kết hôn vẫn là canh cánh trong lòng. "Tôi và Cửu ca là hai bên cùng tình nguyện, có cô thì đã làm sao?"

"Nhưng chúng tôi đã kết hôn, cô đây là thừa nhận mối quan hệ với anh ấy rồi phải không?"

"Đúng thế thì thế nào?" Trần tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, sớm đã coi trời bằng vung, không sợ trời không sợ đất.

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh nghe đi!" Giọng Cố Tân Tân nâng cao, "Cô ta thừa nhận rồi."

"Thừa nhận cái gì?" Mặt Cận Ngụ ĐÌnh không biến sắc, "Bất quá chỉ là nói đùa, cô lại tin là thật?"

Cố Tân Tân không ngờ anh lại có thể vô lại đến vậy, "Vị tiểu thư này không tiếc hiến thân mình, Cửu gia như vậy là sở khanh nha, cũng không chịu cho người ta một lời giải thích để người ta cứ phải chủ động mãi."

Lời nói này vô cùng chói tai, sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh tái nhợt, "Cố Tân Tân!"

Cận gia và Trần gia tốt xấu gì cũng là nhiều đời giao tình, làm sao vào miệng cô lại thành loại quan hệ này?

Trần tiểu thư vừa mới tẩy mỉ đánh giá Cố Tân Tân một vòng, tình địch ở đối diện, cô không cam lòng yếu thế nói, "Đúng, tôi đã là người của Cửu ca rồi."

Cố Tân Tân bị một câu đó của cô ta chặn lại ở cổ họng, mặc dù cô vẫn biết đó là sự thật nhưng cô ta lại không e dè thừa nhận luôn như vậy không khác nào giáng cho Cố Tân Tân một đòn.

"Em nói nhăng nói cuội gì đó?" Trong lời nói của Cận Ngụ ĐÌnh đã có ý tức giận, đầy Trần tiểu thư ra.

"Em không có nói nói bậy, đây chỉ là sự thật thôi, nếu như cô ta đến loại chuyện như vậy cũng không thể tiếp thu được thì làm sao xứng với vị trí phu nhân của Cận gia?"

Cỗ họng Cố Tân Tân khẽ lăn, cô không nhận ra bản thân mình lúc này đã cắn chặt hàm răng, cho nên lời nói ra cũng mang theo run run, "Cận Ngụ Đinh, tôi không thể tiếp thu được loại chuyện như vậy, anh biết phải làm gì rồi chứ?"

Rầm -----

Cận Ngụ Đinh giơ tay dùng sức ném văng thực đơn trên mặt bàn, anh đứng dậy, Trần tiểu thư thấy vậy thì vội vàng muốn kéo lại.

Người đàn ông hờ hững rút cánh tay ra, "Nhân lúc tôi còn chưa ném cô ra khỏi Lục Thành thì tự mình trở về đi!"

"Cứu ca!"

Cận Ngụ Đinh hơi cúi người, mỗi chữ đều lạnh lẽo thấu xương, "Cứu tẩu của cô thiết lập cái bẫy này mà tôi không tính toán với cô ta, thì cô là cái thá gì? Cô đứng ở đây làm con hề không thấy mình dư thừa lắm sao?"

Sắc mặt Trần tiểu thư trắng bệch, bờ môi run rẩy, Cận Ngụ Đinh lắc nhẹ đầu. "Bị người ta lợi dụng làm mũi đao như vậy mà còn dương dương tự đắc, Trần gia hóa ra là dạy cô đem mặt mũi của mình đẹp xuống đất như vậy?"

Đôi chân thon dài rời đi, lướt qua người Cố Tân Tân liền thuận tay kéo cánh tay cô theo.

Cố Tân Tân lảo đảo đi với anh ra ngoài, Khổng Thành ở lại trong phòng bao, đi đến cửa thì tài xế cũng vừa lúc lái xe đến nơi.

Cô bị Cận Ngụ Đinh nhét vào trong xe, khí lực rất lớn khiến cô ngã sõng soài ra ghế, Cố Tân Tân nhanh chóng ngồi thẳng dậy, Cận

Ngụ ĐÌnh đóng cửa xe.

"Về nhà."

"Vâng." Tài xế vội vàng khởi động xe.

Cố Tân Tân đưa tay cầm lấy cái cầm tinh xảo của Cận Ngụ ĐÌnh, bây giờ tâm trạng của cô rất phấn khích, cô quay mặt anh về phía mình.

Người đàn ông rũ mắt xuống, hai hàng lông mày khẽ giương lên. Đây coi là cái gì? Ngang nhiên đùa giỡn?

Ngón tay cô hơi ma sát trên môi anh, "Cửu gia, tư vị ăn vụng như thế nào?"

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ ĐÌnh nhếch khóe môi, "Cô cũng không có bắt gian được tại trận, nói cái gì cũng đều vô nghĩa."

Anh đây là không chịu thua nhận, Cố Tân Tân muốn thu lại tay thì bị Cận Ngụ ĐÌnh giữ chặt. "Lần sau còn làm ra chuyện như vậy nữa thì phải kiên nhẫn chút, bình tĩnh hơn, nhất định phải bắt ngay trên giường, như vậy tôi mới không còn lời nào để nói."

Cố Tân Tân cũng không biết là vì sao, có lẽ lúc ấy nhìn thấy Trần tiểu thư vồ tới liền mất đi lý trí, nếu không chờ bọn họ đi biệt thự Thủ Sơn hoặc là khách sạn thì khẳng định có thể khiến anh lộ nguyên hình rồi.

Thái độ hiện tại của Cận Ngụ ĐÌnh rõ ràng là đang coi thường cô.

Trở lại tòa nhà Tây, Cố Tân Tân nhanh chóng gọi điện cho Lý Dĩnh Thư, bên kia còn đang ngồi đó canh chừng, nghe tiếng giống như đã bị đông cứng lại mà run run, "Alo, Tân Tân, cậu còn không mau qua đây? Đêm nay sao có thể lạnh như vậy a, mình sắp biến thành khói băng luôn rồi."

"Dĩnh Thư, cậu mau trở về đi."

"A? Sao vậy?"

"Cận Ngụ ĐÌnh và con hồ ly kia không ở biệt thự Thụ Sơn, cậu bị lừa rồi."

Lý Dĩnh Thư rít lên, "Cái gì? Mình đợi toi công rồi hả?"

Cố Tân Tân mở máy tính, khoanh chân ngồi trên giường, lúc Cận Ngụ ĐÌnh tiến vào thì thấy cô đang nói chuyện điện thoại, tiếng Lý Dĩnh Thư ở đầu bên kia đều truyền không sót một chữ vào tai Cận Ngụ ĐÌnh.

Chuyện vừa rồi thật sự là nằm ngoài dự kiến của anh, anh không ngờ đến Trần tiểu thư sẽ làm hành động đó, càng không ngờ tới là Cố Tân Tân đột nhiên xông vào.

Đối với Cận Ngụ ĐÌnh mọi chuyện đều được tính toán chính xác đến từng giây từng phút mà nói, khi Cố Tân Tân không hề bị lừa, mà lại còn xém chút nữa bỗng cho anh một đao, điều này thật sự lần đầu tiên khiến cho anh biết cái gì gọi là chật vật, tư vị thế nào gọi là không bị khống chế.

Nhưng may mắn là bây giờ anh vẫn ở vị trí thượng phong.

Cố Tân Tân cúp điện thoại, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi lại mép giường, nhìn cô lộ cái khuôn mặt cười xấu xa nhìn anh. Ánh mắt người đàn ông nhàn nhạt đảo qua cô, "Lại đang âm mưu cái gì? Còn muốn đấu với tôi nữa phải không?"

Nói thura.

Cố Tân Tân nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng không thừa nhận, cô phải khiến cho anh thả lỏng cảnh giác mới được.

"Không, không có lần sau, sau này anh muốn ở bên ngoài chơi
thế nào thì chơi, tôi rất đại nhân đại lượng."

----- lời tác giả -----

Lại không thừa nhận, không biết xấu hổ, vậy thì chờ bắt gian tại
trận đi *ho khan*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Bắt Cá Hai Tay

Dịch: CP88

***

Ba ngày sau.

Khổng Thành ngồi trong xe, Cận Ngụ ĐÌnh tiến vào tòa cao ốc đã gần một giờ mà chưa ra.

Tài xế vừa ngẩng đầu hai tay liền nắm chặt vô lăng. "Cứu gia ra rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh mặc một thân tây trang màu đen già gi簟, mای ngay nay nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng khiến cả Lục Thành bị một lớp sương lạnh giá bao lấy, người nam nhân mặc chiếc áo khoác cùng mau đi đến trước xe, không đợi Khổng Thành xuống xe đã tự mở cửa ngồi vào.

Cận Ngụ ĐÌnh cởi áo khoác ném sang bên cạnh, giọng nói như khói băng di động, "Lái xe!"

Khổng Thành dè dặt quay đầu lại nhìn, "Cứu gia, Cận thị trưởng tìm ngài là có việc gì gấp sao ạ?"

Người đàn ông quanh thân phủ một tầng hàn khí, từng đường nét khuôn mặt lộ ra sắc bén. "Hòm thư thị trưởng nhận được thư tố cáo kèm theo một tấm hình, nói tôi hành vi không ngay thẳng, sống phóng đãng, mà người trong ảnh còn có tiểu nhử nhà Trần gia. Khổng Thành, cậu nói xem chuyện này là ai làm?"

Này còn phải dùng đầu đoán nữa sao?

"Phu nhân làm như vậy, lẽ nào cô ấy cho rằng Cận thị trưởng không tra ra được mình?"

"Cô ta ước gì mình bị đá thẳng ra khỏi Cận gia, hiện tại một chút sợ hãi cũng không có, có khi còn hận không thể viết trên đó cô ta là người tố cáo ấy chứ."

Khổng Thành quan sát vẻ mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia, ngài không sao chứ?"

"Tóm lại là giáo huấn một chút, nếu dám có lần sau khẳng định sẽ cốc đầu tôi."

Ngón tay thon dài của Cận Ngụ ĐÌnh gõ nhẹ lên má, khuỷu tay gác lên cửa sổ, Khổng Thành nhìn người đàn ông phía sau đã nhắm mắt lại. "Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, ngài có muốn nói chuyện thẳng thắn với phu nhân khơi thông một chút không?"

Cận Ngụ ĐÌnh môi mỏng khẽ mở, ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Ở trước mặt cô ta phải vô cùng nhẫn nhịn để không nổi điên, tôi hiện tại không rảnh trùng trị cô ta, chờ đến khi từ châu Âu về rồi hẵng nói đi."

"Vâng."

Cố Tân Tân mấy ngày nay đều đến trường học, cô ở nhà liền cảm thấy bức bối, lên trường vẫn là lựa chọn hoàn hảo nhất.

Cô cũng không biết chuyện Cận Ngụ ĐÌnh đi công tác mà chỉ nghĩ đêm anh không về là vì khiêu khích chuyện tố cáo của cô, khiêu khích thì cứ khiêu khích đi, Cố Tân Tân dự định sẽ yên tĩnh tạm một thời gian, dù sao cô cũng không thể ngày nào cũng nhìn chằm chằm vào biệt thự Thụ Sơn bên kia.

Ở nhà ăn cơm xong, Cố Tân Tân đi theo mấy người bạn ra sân thể dục.

Cô như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm lên bầu trời, mãi đến khi có một tên nam sinh đậm quả bóng rổ đến gót chân cô, lúc này cô mới định thần lại.

"Cố Tân Tân, nghe nói truyện tranh của cậu sắp xuất bản rồi hả?" Kiều Dư một tay cầm quả bóng rổ, đôi mắt đen nhìn vào mắt cô, Cố Tân Tân trong lòng nhảy lên một cái, ấp úng trả lời, "A, ừ."

"Đến lúc đó tôi mua ủng hộ cậu, cậu phải kí tên cho tôi đây nhé."

"Được."

Cố Tân Tân và Kiều Dư không học cùng lớp nhưng trước đây từng có vài lần tiếp xúc, mi mắt cô hơi rủ xuống, nếu không phải Cận Ngụ Đinh đã âm thầm không chế cô, cô hiện tại cũng không cần phải tránh cậu ta.

Kiều Dư thấy bên cạnh cô không có ai liền trực tiếp ngồi xuống, Triệu Thiến đã kéo bạn rời đi trước rồi.

"Tân Tân, gần đây cậu không đến trường nhỉ."

"Ừ....." Cố Tân Tân hai tay không biết đặt thế nào cho phải, "Thầy giáo đồng ý cho mình ở nhà thực tập."

Kiều Dư nâng bóng rổ trong tay lên, hướng về phía rổ phía xa ném vào, "Tôi còn tưởng cậu không đến trường là vì không muốn gặp tôi."

"Làm gì có."

"Tân Tân, lúc trước tôi đưa cho cậu hai con cá vàng, hiện tại thế nào rồi?"

Cố Tân Tân biết hiện tại với tình huống của mình thật sự không thích hợp ngồi nói chuyện với Kiều Dư, "Mình không biết nuôi, làm chúng chết cả rồi."

"Không sao, lát nữa sau khi tan học tôi dẫn cậu đi mua thêm hai con."

Kiều Dư là hotboy của trường, chơi thể thao giỏi, học cũng luôn đứng đầu trường, ở con phố kinh doanh cách không xa trường học còn có một văn phòng, trước đây từng dẫn Cố Tân Tân đi xem, cậu ấy thậm chí còn nói chờ đến khi cô tốt nghiệp sẽ để cho cô một vị trí trong phòng làm việc đó.

Cố Tân Tân mới biết yêu, mầm non vừa mới nhú đã bị Cận Ngu Đình thẳng tay giẫm nát.

Giờ tan học, Cố Tân Tân không ngờ Kiều Dư sẽ đứng đợi ở cổng trường chờ mình, trong tay còn cầm một lọ thủy tinh, bên trong có hai con cá đang bơi tung tăng. "Tân Tân."

Đúng lúc đó Lý Dĩnh Thư đến tìm Cố Tân Tân, nhìn thấy như vậy liền nhanh nhẹn bước lên cầm lấy bình thủy tinh. "Có bạn trai mà cũng không nói cho mình biết, không trung thực gì cả."

Cố Tân Tân vội vàng kéo cánh tay của Lý Dĩnh Thư, cô ấy không phải là không biết hoàn cảnh của cô hiện giờ, còn giả mù sa mưa cái gì?

"Cùng đi ăn tối nhé." Kiều Dư thuận nước đẩy thuyền mời.

Cố Tân Tân muốn mở miệng cự tuyệt, lại không nghĩ tới Lý Dĩnh Thư thế nhưng lại thay cô đồng ý. "Được thôi, nhưng mình đi theo sẽ không làm kỳ đà cản mũi chứ?"

"Đương nhiên là không."

Cố Tân Tân bị cô ấy lôi xèn xêch đi, bữa ăn này như nghẹn ở cổ họng. Sau khi ăn xong cô lại phải uyển chuyển từ chối lời mời đi xem phim, bước đi như chạy trốn leo lên xe của Lý Dĩnh Thư.

"Để làm gì chứ? Nếu có cơ hội ở chung có thể sẽ yêu nhau, nhưng hiện tại chính là... bất lực."

Lý Dĩnh Thư ngắm bình thủy tinh đựng cá trong tay cô, "Hai người nên, Tân Tân, nếu cậu với Cận Ngụ Đình sớm muộn gì cũng ly hôn, vậy thì cậu nên lo nghĩ cho tương lai của mình."

Cố Tân Tân đẩy cửa xe, một chân bước ra ngoài, "Bên này còn chưa kết thúc thì mình không muốn nghĩ chuyện tương lai."

"Tân Tân," Lý Dĩnh Thư nghiêm người, khuyên cô lần nữa, "Cậu cứ suy nghĩ cho cẩn thận đi."

Cố Tân Tân không trả lời, đóng cửa xe đi vào.

Lúc Cận Ngụ Đình trở lại Lục Thành đã là hai giờ sáng. Anh đi vào phòng ngủ chính, thuận tay mở đèn tường ra, phóng tầm mắt nhìn tới Cố Tân Tân đang ngủ say trên giường.

Biệt thự Thụ Sơn gần sân bay hơn, Khổng Thành thấy anh mẩy ngày liên tiếp mệt mỏi vốn định sắp xếp cho anh đến đó nghỉ ngơi, dù sao nhiều lần trước đều là làm như vậy.

Cận Ngụ Đình cũng không biết là anh bị làm sao, chỉ là trong biệt thự Thụ Sơn trống rỗng luôn chỉ có một mình anh, anh hiện tại lại có chút không quen.

Anh ngồi xuống mép giường phía Cố Tân Tân nằm ngủ, một tay chống bên cạnh cô, hơi cúi đầu ngắm khuôn mặt ngủ say của cô.

Hôm nay trong đầu Cố Tân Tân hỗn loạn, sau cả một ngày nghỉ ngơi lung tung, đêm đến liền nằm mơ.

Trong mộng, Kiều Dư đứng bên vách núi dựng đứng (bát bát: đọc nhiều truyện cổ đại quá rồi à con gái?), gió lạnh thổi ào ào khiến cho tóc cậu ta bay tứ tung, tiếng gào thét cũng từng đợt từng đợt truyền vào tai Cố Tân Tân, "Nếu cậu đã kết hôn rồi thì sao còn muốn hẹn hò với tôi? Cậu bắt cá hai tay!"

Nói xong, cậu ta tung người nhảy xuống, Cố Tân Tân trong đầu còn đang nghĩ cô lúc nào thì hẹn hò với cậu ta?

Cô há miệng, muốn khuyên cậu ta đừng làm chuyện ngu xuẩn.

Lúc này khuôn mặt tuấn tú của Cận Ngụ Đinh đang chôn trong cằm cổ cô, môi mỏng dán lên vành tai xinh xắn.

"Kiều Dư....." Cận Ngụ Đinh dường như nghe thấy một cái tên của đàn ông từ trong miệng cô phát ra.

----- lời tác giả -----

Khà khà ~

Khà khà khà ~

Khà khà khà khà ~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Cô Muốn Báo Thù

Dịch: CP88

***

Sắc mặt anh cứng ngắt, khuôn mặt bị ánh sáng từ đèn tường chiếu đến lúc sáng lúc tối, Cận Ngụ ĐÌnh thu cánh tay về.

Kiều Dư.

Giỏi, nằm mơ lại có thể gọi tên người khác, anh đi ra ngoài một chuyến ngay cả một cú điện thoại của cô cũng không có. Anh trở lại cô còn ngủ say sưa, không chắc trong mông còn đang ôm một tên đàn ông khác. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chầm chằm khuôn mặt nhỏ của cô, đè xuống kích động muôn xách cổ cô lên, tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi đến tủ đầu giường, nhìn thấy chỗ đó có bình cá cảnh.

Lúc anh đi vẫn chưa có thứ đồ chơi này ở đây, Cận Ngụ ĐÌnh không cần nghĩ cũng có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Bên cạnh bình cá có một túi thức ăn, Cận Ngụ ĐÌnh cầm lên đem toàn bộ đổ vào trong, sau đó đứng nhìn mấy con cá nhỏ liều mạng đớp.

Lúc Cố Tân Tân tỉnh dậy ánh mặt trời đã chiếu đến phòng ngủ, trong lúc mông lung tầm mắt đụng phải bóng dáng của người đàn ông.

Cô hoàn toàn giật mình tỉnh dậy, đưa tay dụi mắt, Cận Ngụ ĐÌnh quay lưng về phía cô, đưa toàn bộ đường nét trên cơ thể đẹp đẽ

chập trùng trong nắng thu gọn vào tầm mắt Cố Tân Tân. Cô ngồi dậy, anh ta trở về từ lúc nào? Sao cô một chút cũng không có ánh tượng?

"Anh về từ lúc nào vậy?"

"Lúc cô ngủ say như heo ở trên giường."

Cố Tân Tân vén chăn lên, hai chân vừa đặt xuống đất dư quang đã lơ đãng đảo qua bình cá. Tức thì kinh hãi biến sắc, cô mở to mắt nhìn, cả hai con cá vàng đều đang nở lèn bèn trên mặt nước.

"Chuyện gì thế này?" Cố Tân Tân nhìn túi thức ăn trống không bên cạnh, cô quay đầu nhìn Cận Ngụ ĐÌnh. "Là anh?"

"Tôi thấy chúng nó đói lả, liền thả cho chúng ít đồ ăn."

"Anh chính là ném cả túi thức ăn xuống rồi!"

Cận Ngụ ĐÌnh không vui chống cánh tay nâng người lên, anh vẩy lung tung mái tóc, "Chúng nó vẫn há mồm ăn, có thể trách tôi sao?"

"Anh cố ý!"

"Làm sao vậy?" Cận Ngụ ĐÌnh khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt liếc sang Cố Tân Tân, "Đền cô con khác là được chứ gì."

Cô nhìn thời gian không còn sớm bèn nhởm người đứng dậy, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô sắp xếp đồng giấy vẽ vào túi. "Cô định đi đâu?"

"Trường học, lên lớp."

Nghe cô nói vậy Cận Ngụ ĐÌnh liền nhìn ra điểm bất thường của Cố Tân Tân, mấy ngày nay cô đều chăm chỉ chạy đến trường, xem ra là cùng tên nam sinh kia hâm nóng tình cảm.

Cận Ngụ ĐÌnh nằm lại trên giường, một tay gối đầu, anh nhìn Cố Tân Tân bận rộn đi qua đi lại. Đây rõ ràng là cô nhân lúc anh không ở đây đã lén đi ăn vụng đến sung sướng.

Sau khi tan học Cố Tân Tân đi ra cổng trường, lại không ngờ Kiều Dư lại đang đứng chờ cô ở bên ngoài.

"Tân Tân."

Đoạn đường cách đó không xa có một chiếc xe dừng lại, Cố Tân Tân cẩn bản không nhận ra Cận Ngụ ĐÌnh vì đó không phải chiếc xe ngày thường anh hay ngồi.

Kiều Dư cầm trong tay thứ gì đó đung đưa trước mặt Cố Tân Tân, "Tôi mua một cái bình lớn hơn cho hai đứa nhỏ, còn có rong và nùi giả, cậu về mang đặt vào nhé."

Cố Tân Tân lộ vẻ mặt khó xử, cô có nên nói cho cậu ta biết là chúng nó đều bị Cận Ngụ ĐÌnh ngược chết cả rồi không nhỉ? Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, "Cám ơn."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn Cố Tân Tân ôm chiếc túi đó vào trong ngực, một bộ dáng như ôm trẻ nhỏ, Khổng Thành đặt tay lên cửa xe. "Cửu gia, có cần mời phu nhân lên xe không ạ?"

"Không cần, đừng quấy rầy người ta anh anh tôi tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi lại ghế dựa, lời nói nhưng có mấy phần nghe ra anh đang nghiến răng nghiến lợi mà nói, anh nói tài xế lái xe đi, lúc đi lướt qua Cố Tân Tân lại nhìn thấy tên nam sinh kia đang cúi đầu nói gì đó với cô.

"Kiều Dư!" Cách đó không xa, bạn học của cậu ta vẫy tay gọi, "Đi chơi bóng không?"

Kiều Dư?

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh quét qua, đáy mắt phút chốc dâng lên hàn băng mãnh liệt, anh không ngờ Cố Tân Tân lại gan lớn như vậy, làm sao lại không hề nghĩ xem nếu như bị anh phát hiện thì cô và tên nam sinh đó sẽ thảm thế nào?

Cố Tân Tân về đến nhà, ngoài dự kiến đều thấy Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành ở nhà, người đàn ông đứng trong phòng phóng thẳng ánh mắt về phía cô, sắc mặt lạnh lùng, một bộ dạng chớ có đến gần.

Thấy cô đi vào, Cận Ngụ ĐÌnh dừng lại, nói với Khổng Thành, "Vào thư phòng rồi nói tiếp."

"Vâng."

Cố Tân Tân vểnh tai lên, có cái gì mà không thể nói trước mặt cô?

Cô rón ra rón rén đi theo lầu, cửa thư phòng đóng chặt, Cố Tân Tân đi tới, dán sát khuôn mặt nhỏ vào cửa. Bên trong thấp thoáng truyền ra tiếng của Cận Ngụ ĐÌnh, "Chuẩn bị tốt cả rồi chứ?"

"Xong cả rồi ạ, là một bộ trang sức cao cấp được đặt làm riêng, Viên tiểu thư vừa nhìn liền vô cùng vừa lòng."

"Đúng là dễ thỏa mãn."

Khổng Thành cười nói, "Được Cửu gia coi trọng là phúc khí của cô ta....."

Bên tai Cố Tân Tân ồn ồn, nhanh chóng lén tinh thần, lại nghe thấy Cận Ngụ ĐÌnh dặn dò, "Xác nhận lại chưa? Với cả thẻ phòng ở khách sạn Tung Sơn cậu giữ phải không?"

"Vâng, tôi để trong cặp đựng tài liệu."

Cận Ngụ ĐÌnh suy nghĩ một chút, quyết định thời gian, "Chín giờ tối, đừng quá sớm, sau một tiếng thì sắp xếp tài ché chờ tôi ở dưới,

gần đây người trong nhà luôn nhìn chằm chằm, xong việc tôi sẽ về tòa nhà Tây."

"Vâng."

Cố Tân Tân lùi về sau hai bước, chân có chút không đứng vững. Cận Ngụ ĐÌnh hóa ra là chơi bời như vậy. Vậy nên dù có mỗi đêm trở về thì cũng không có nghĩa là anh ta bên ngoài không có phụ nữ.

Cô đi xuống lầu, người giúp việc đang chuẩn bị bữa tối trong phòng bếp, Cố Tân nhìn thấy cặp đưng hồ sơ của Khổng Thành đặt trên ghế sa lông. Cô bước nhanh đến, bận rộn một lúc thì tìm được một chiếc ví tiền, bên trong có vô số thẻ ngân hàng và cả thẻ phòng khách sạn.

Cô rất nhanh tìm được thẻ phòng ở khách sạn Tung Sơn, Cố Tân cầm trong tay nghĩ nếu như cứ vậy cầm đi thì khi Khổng Thành phát hiện bị mất nhất định sẽ hoài nghi. Cố Tân tiếp tục tìm, trong một ngăn khác ví tiền tìm được mấy thẻ phòng khác. Trong đó có một tấm giống với cái trong tay cô như đúc, số phòng trên đó cũng giống nhau, xem ra là đã dùng qua. Cố Tân không nghĩ ngợi rút ra, sau đó trả lại chiếc thẻ cầm trong tay về, cẩn thận đút ví tiền lại chỗ cũ.

Đêm đó Khổng Thành lúc đi tựa hồ chưa phát hiện ra điểm bất thường gì, Cố Tân Tán giấu thẻ phòng vào túi của mình.

Ngày hôm sau Cố Tân Tân không đến trường mà ở nhà ngồi ngẩn đến tám giờ, Cận Ngụ ĐÌnh chưa về.

Lần này Cố Tân Tân không gọi điện cho anh, lúc ra cửa cũng không kinh động đến tài xế trong nhà mà đi vòng ra tận sau khu biệt thự Cận gia gọi taxi đi thẳng đến khách sạn Tung Sơn.

Cô ngồi trong xe chờ, tám giờ bốn mươi quả nhiên thấy xe của Cận Ngụ ĐÌnh đi đến.

Cố Tân Tân thấy rõ ràng Cận Ngụ ĐÌnh một mình từ trên xe bước xuống, anh bước nhanh vào khách sạn, Khổng Thành không đi theo mà cùng tài xế nhanh chóng rời khỏi.

Cố Tân Tân trả tiền, không chút do dự đẩy cửa xe bước ra.

Trên thẻ phòng ghi vị trí là ở tầng trên cùng, Cố Tân Tân kiên nhẫn chờ đợi, chung quy cũng phải cho người ta một thời gian tắm rửa cái nhỉ. Vạn nhất xông vào quá sớm lại tạo cơ hội cho Cận Ngụ ĐÌnh ché giễu cô quá nóng vội, không bắt được tại giường.

----- lời tác giả -----

Cửu gia hết chịu nổi rồi....

Cận Lão Cửu nói: các ngươi từng người từng người đều khinh tôi không xứng mặt đàn ông! Tôi không muốn bị ức phát khóc đâu!

***

Bát nương: Về cách xưng hô ta tự thiết lập cho ĐÌnh ĐÌnh và Tân Tân

1/ tôi - cô, tôi - em của Cận Ngụ ĐÌnh

Loại đầu tiên là khi hai người ở chung, hoặc là trước mặt tâm phúc như Khổng Thành

Loại thứ hai là ở trước mặt người khác phải tháo mai tí, trong chương 33 xưng hô tôi - em là vì Cận Ngụ ĐÌnh biết cuộc nói chuyện của họ có Cận Hàn Thanh nghe được

2/ tôi – anh, anh ta, anh ấy/chồng

Loại thứ nhất là hai đứa ở với nhau, bla bla

Anh ta như khi Tân Tân ở với Dịch Thư chẳng hạn

Anh ấy là lúc tháo mai trước mặt người lớn, hoặc đang giở mánh
qué trước mặt mấy người được coi là tình địch khác:v

P/s: Chương sau đảm bảo vô cùng đặc sắc hí hí hí

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Bắt Gian Tại Trận

Dịch: CP88

***

Bước chân nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng, Cố Tân Tân kề má lên cánh cửa, nghe thấy bên trong mang máng có tiếng cười của phụ nữ truyền đến.

Cố Tân Tân nhìn đồng hồ, nghĩ thời điểm này đủ thích hợp rồi.

Cô cầm thẻ phòng cà vào, tay vặn nắm cửa tận lực nhẹ nhàng giảm đi tiếng mở cửa. Cửa bị đẩy ra trong nháy mắt, thanh âm trong phòng cũng vì thế mà trăng trợn không kiêng dè truyền vào tai cô.

"Ha ha -----"

"Đừng có lộn xộn, nhẹ một chút!"

Hai người đang vui đùa ồn ào trên giường ngay cả tiếng mở cửa cũng không nghe thấy. Cố Tân Tân bám theo vách tường đi vào trong, tim đập thình thịch, cô không phân biệt được lúc này là đang kích động hay thiện quá hóa giận nữa. Dù sao người kia cũng là kẻ làm đám cưới với cô, anh bây giờ lại ở bên ngoài ăn vụng, ở nhà thì độc chiếm không cho cô rời đi.....

Chung quy lại, anh chính là không tôn trọng cô.

Cố Tân Tân lấy điện thoại di động ra mở mục quay video, tâm trạng của cô lúc này rất rối loạn, một chút cao hứng cũng không có.

Dù gì cũng là bị người ta đội mũ xanh, cô dù có tư tưởng tốt đến thế nào cũng không cười nổi.

Cố Tân Tân đưa tay ấn lên đèn trên tường, bên trong phòng ngủ nháy mắt sáng như ban ngày, cô giơ điện thoại đi đến bên giường. "Cận Ngụ Đinh!"

Người trong chăn chỉ thò ra một cái đầu, lộ ra khuôn mặt của một người phụ nữ, mà người đàn ông nằm trên cô ta lúc này quay đầu lại, Cố Tân Tân giơ điện thoại lên nhắm ngay mặt anh ta.

Trong phút chốc mắt cô trợn tròn, tay cầm điện thoại rơi xuống bên người, mà người đàn ông trên giường thì vẻ mặt càng că kinh hơn.

Cố Tân Tân nuốt nước bọt, cười gượng gạo, "Xin lỗi, không..... thật ngại quá!"

Cô thế nào cũng không ngờ được, người cô tóm được không phải Cận Ngụ Đinh mà lại là Kiều Dư!

Kiều Dư mất thật lâu mới lấy lại được tinh thần, cậu ta hoang mang hoảng loạn lấy chăn cuốn lên người, "Tân Tân, cậu, sao cậu lại ở đây?"

Cố Tân Tân bị hỏi đến bối rối, cô quay đầu muốn rời đi, "Thật sự xin lỗi, mình đi nhầm phòng."

Cô một bước vừa ra khỏi cửa đã bị Kiều Dư kéo cổ tay lại. "Tân Tân, không phải như cậu nghĩ đâu..... Tôi....."

Người phụ nữ cũng vô cùng hào sảng, cô ta một tay chống đầu, thân thể trần trụi lồ lộ trước mặt Cố Tân Tân. "Đừng hiểu lầm, chúng tôi hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, thật sự không có nói chuyện tình cảm, em gái à, nhìn thoáng một chút....."

Cô Tân Tân thoát khỏi kìm cắp của Kiều Dư, "Tôi thật sự chỉ là đi nhầm phỏng."

"Tân Tân, cậu đừng như vậy, có người nói với tôi cậu hẹn tôi tới đây....."

Cô Tân Tân ngắt lời cậu ta, "Kiều Dư, cậu không cần giải thích với mình, giữa chúng ta cũng không có quan hệ gì cả, mình tới đây cũng không phải là tìm cậu."

Cô dùng sức đưa tay đẩy cậu ta ra rồi bước nhanh về phía cửa, Kiều Dư không cam lòng, chỉ là tình trạng bây giờ của cậu ta không thể đuổi theo ra ngoài.

Cô Tân Tân vọt vào trong thang máy, không ngừng ấn nút đóng cửa. Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, chiếu ra một khuôn mặt khoảng hốt.

Cô đang sợ cái gì?

Cô Tân Tân đưa tay lên trán mới phát hiện mình vậy mà khắp nơi đều là mồ hôi lạnh.

Cô và Kiều Dư chưa từng bắt đầu, nhưng cũng đã từng có chút tình cảm, bây giờ dùng phương thức tàn khốc như vậy để triệt để tiêu diệt tâm tư cũng không phải là sai.

Cô Tân Tân đi ra khỏi khách sạn chặn lại một chiếc taxi. Trở lại tòa nhà Tây liền thấy bên trong phòng khách đèn được sáng trưng, Cô Tân Tân đẩy cửa đi vào trong. Cận Ngụ Đinh đang ngồi trước quầy bar, phía sau bày đủ các loại rượu nổi tiếng khắp nơi trên thế giới. Cận Ngụ Đinh cầm một ly nhỏ giơ về phía cô làm một động tác cung ly, môi khẽ nhéch.

Cô Tân Tân cầm chiếc thẻ phòng đập mạnh lên bàn, con mắt sáng rực rỡ của Cận Ngụ Đinh quét đến, biết rõ còn hỏi, "Thẻ phòng của tôi sao lại ở chỗ em rồi?"

"Những kẻ đi theo anh không làm diễn viên thật sự là phí của trời."

"Khổng Thành sao?" Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được bật cười, "Hôm nào đó tôi sẽ đề xuất với cậu ta thử."

Trong lòng Cố Tân Tân lúc này vô cùng khó chịu nên sắc mặt cũng không dễ nhìn gì. Cận Ngụ ĐÌnh ngửa cổ uống hết nửa ly rượu, tầm mắt lại dán chặt trên người cô, "Nhìn cái bộ khóc không ra nước mắt đó của cô thật xấu, tốt hơn là cứ khóc lên đi."

"Bắt người khác làm con khỉ để đùa bỡn, chơi vui không?"

"Thời điểm cô đi vào có phải rất vừa vặn? Cố Tân Tân, cô thật thô bạo quá. À, quay video chắc cũng có luôn nhỉ?"

Đây không nghi ngờ là cốt tình xát muối lên vết thương của Cố Tân Tân, Cận Ngụ ĐÌnh một cầm ly rượu khác rót cho cô nửa chén rượu đỏ. Anh ta cái gì cũng đều tính toán kỹ càng cả rồi, còn không tiếc bỏ ra thời gian quý giá của mình để dẫn cô vào bẫy, muốn trách thì trách cô nỗi tâm ý với tên nam sinh kia, mới dễ dàng cắn câu.

"Những lời anh và Khổng Thành nói với nhau trong thư phòng là nói cho tôi nghe, ngày hôm nay anh đi khách sạn Tung sơn cũng là cho tôi nhìn, Kiều Dư là anh lấy danh nghĩa của tôi gọi cậu ta tới, phải không? Cận Ngụ ĐÌnh, anh đúng là đủ đê tiện!"

Người đàn ông cầm cốc rượu còn lại một nửa trên tay uống một hơi cạn sạch, cốc bị anh dùng lực quăng lên bàn, "Cô sau lưng tôi liếc mắt đưa tình với cậu ta, là ai cho cô cái lá gan đó? Cố Tân Tân, tôi chưa b López cô đã là quá nhân từ với cô rồi!"

Cố Tân Tân quay đầu bước nhanh lên lầu, đi vào phòng ngủ, chiếc bình cá Kiều Dư đưa cô vẫn còn đó.

Cô cầm lấy không chút do dự ném vào trong thùng rác.

Một chuỗi tiếng bước chân hướng về phía phòng ngủ chính, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô ngồi ở mép giường, hơi ngắn ra, vành mắt hồng hồng, xem chừng đang rất khó chịu.

Cận Ngụ ĐÌnh bước hai bước đến trước mặt cô, bàn tay giữ vai cô đẩy mạnh lên chiếc giường lớn. "Tôi còn chưa đi được mấy ngày mà bây giờ cô đã dám ở trước mặt tôi vì một người đàn ông khác mà thương tâm, Cố Tân Tân, cô có còn nhớ chữ 'chết' viết thế nào hay không?"

Cận Ngụ ĐÌnh chống hai tay bên đầu cô, ánh mắt chiếm lấy cô không tha, "Tôi cũng đã cho cô cơ hội đến bắt tôi rồi, muốn trách thì trách vận may của cô quá kém."

"Mỗi ngày anh đều ở bên ngoài chơi gái không sợ một ngày sẽ bị lao lực quá mà chết sao? À, tôi bỗng nhiên hiểu ra rồi, so với việc ngày ngày hao tổn tinh lực đi bắt anh, không bằng đợi cái ngày ác quả ác báo của anh đến, sau đó tôi có thể thoát rồi....."

Người phụ nữ này, vì muốn rời khỏi anh mà không tiếc nguyễn rủa anh chết!

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh nắm lấy cổ Cố Tân Tân, lòng bàn tay lạnh lẽo khiến cô đang ngắn ra bỗng chốc tỉnh táo, anh lẽ nào thật sự muốn bóp chết cô?

Ham muốn sống mãnh liệt khiến Cố Tân Tân phản kháng dữ dội, cô cong chân lên đá anh hai cái, trong đó có một cước đá vào eo của anh.

Cận Ngụ ĐÌnh bị đau rên lên một cái, bàn tay nhanh chóng buông ra, anh đưa tay đè lại vết thương cũ. Cố Tân Tân chỉ lo anh sau đó vẫn còn khí lực tính sổ với cô, liền không nghĩ ngợi nhắm ngay chỗ cũ tàn nhẫn đá tới.

----- lời tác giả -----

Ha ha ha

Tình cảnh ngày hôm nay mọi người nghĩ thế nào, có được không?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Vết Thương Cũ Tái Phát

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh lần này không đứng dậy được, trực tiếp ngồi phịch xuống mặt đất.

Cô Tân Tân đứng dậy chạy xuống cuối giường, sau đó nhảy xuống chuẩn bị chạy ra ngoài.

"Đứng lại!" Cận Ngụ ĐÌnh dựa nửa thân trên vào thành giường, giọng nói có chút suy yếu. Cô Tân Tân lúc này đã mở cửa.

Cô đứng ở cửa quay đầu liếc nhìn, Cận Ngụ ĐÌnh vậy mà không đuổi theo.

Cô Tân Tân sờ sờ cổ mình, may là cô phản kháng đủ dữ dội, nếu không hiện tại còn có mạng mà đứng đây sao?

"Cô Tân Tân -----" Cận Ngụ ĐÌnh muốn đứng dậy, nhưng cả người vô lực, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, "Cô đi vào đây cho tôi!"

Cô cũng đã nhìn ra điểm kỳ lạ, tiến lại vài bước, "Anh làm sao thế?"

"Dùi tôi đứng dậy."

Cô Tân Tân đi tới trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, thấy bàn tay anh ấn lên sườn bụng, sắc mặt trắng bệnh, trong lòng cô nhất thời cả kinh,

"Không phải chử, đá hỏng thận rồi?"

"Cô nghĩ hay thật đấy, đúng là lãng phí bao nhiêu năm ăn học,"
Ánh mắt Cận Ngụ Đình lạnh lẽo quét qua mặt cô, "Đưa tay cho tôi."

Cố Tân Tân nghe vậy thì giấu hai tay về sau lưng, "Ai biết được
là anh có phải giả bộ hay không."

Về mặt Cận Ngụ Đình lúc này đã khó coi đến cực điểm, "Đủ bản
lĩnh đấy, thích ăn đòn phải không."

Cô nghe vậy, lập tức khom lưng kéo cánh tay của anh, chân dài
của Cận Ngụ Đình run rẩy, miễn cưỡng dựa vào lực của Cố Tân
Tân đứng dậy. Anh ngồi xuống mép giường, lưng hơi cong về phía
trước, một tay chống đầu gối, "Gọi điện cho Khổng Thành, nói với
cậu ta là vết thương cũ của tôi tái phát."

Cố Tân Tân nghe đến hai chữ vết thương cũ thì không dám chậm
trễ, vội vàng cầm điện thoại ấn số Khổng Thành.

Vừa mới nãy là cô sử dụng toàn bộ sức lực hơn hai mươi năm
cuộc đời, Cận Ngụ Đình nếu như giờ thói thì cô khẳng định không
đèn nổi.

Khổng Thành dẫn theo bác sĩ riêng chạy đến tòa nhà Tây, lúc đi
vào phòng ngủ chính nhìn thấy Cận Ngụ Đình chống tay trái bên
người, cả người giống như muôn ngã, Cố Tân Tân nhìn thấy anh ta
liền vội vàng tiến lên đón, "Có cần đưa đến bệnh viện hay không?"

"Trước tiên để bác sĩ Từ xem qua đã."

Khổng Thành và bác sĩ Từ tiến lên, Cận Ngụ Đình cau mày
hướng về phía Cố Tân Tân, "Lo lắng cái gì? Lại đây."

Cô đi đến bên cạnh anh, Cận Ngụ Đình kéo tay cô đặt lên eo
mình.

Cố Tân Tân lập tức hiểu ra, áo sơ mi của anh nhét vào trong quần, Cố Tân Tân nhẹ nhàng rút ra đến khi lộ ra cơ bụng bên trong và một vết sẹo lớn cõi một ngón tay.

Cô với anh tuy có hai lần thân mật nhưng mỗi lần đều là bất đắc dĩ, đâu có tâm tình đâu mà cẩn thận nghiên cứu thân thể anh.

"Đang yên đang lành sao tự nhiên vết thương lại đau thành như vậy?" Khổng Thành căng thẳng không ngừng.

"Cửu gia, có phải là chịu kích thích từ bên ngoài?" Bác sĩ Từ(*) kiểm tra miệng vết thương, rõ ràng là vết thương cũ nhưng lại có thể thấy được có dấu hiệu sưng đỏ.

(*)Chỗ này không hiểu vì sao má Yêu lại viết là bác sĩ Hứa.

"Bị người ta đá, " Cận Ngụ ĐÌnh còn rất minh mẫn, nhưng nói xong vẫn là không nhịn được nhăm chặt mắt vì đau. Sau một hồi, nhịn lại đau đớn bỗng sung, "Thấy tôi chưa ngã hẳn thì còn đá thêm một cước nữa."

Khổng Thành ngồi dậy, ánh mắt phóng về phía Cố Tân Tân, Cận Ngụ ĐÌnh dù chưa chỉ mặt gọi tên nhưng đáp án như vậy là đã quá đủ rõ ràng rồi.

"Cửu gia, hay là đi bệnh viện kiểm tra một chút, nếu vết thương bên trong lần nữa bị rách ra thì khá là phiền phức." Bác sĩ Từ nói xong Khổng Thành liền đi sắp xếp xe. Cố Tân Tân đầy một bụng chột dạ, dù sao lúc cô đá anh cũng là cố ý.

Cận Ngụ ĐÌnh dặn dò Khổng Thành đừng kinh động đến tòa nhà chính, Cố Tân Tân theo lên xe đến bệnh viện.

Cố Tân Tân ngồi chờ ở hành lang, một người tự xưng là học trò của bác sĩ Từ gọi cô vào văn phòng, rồi nói một chuỗi những chú ý về tính nghiêm trọng của vết thương ở eo Cận Ngụ ĐÌnh. Tỷ như vết thương có thể lần nữa rách ra, khiến cho xuất huyết nghiêm trọng

bên trọng, lại như cái gì chạy đến cảm này, viêm này, nói chung là muôn có bao nhiêu đáng sợ thì có bấy nhiêu.

Thời điểm Cận Ngụ ĐÌnh đi ra, tư thế của Cố Tân Tân có thể nhìn rõ là hạ thấp rất nhiều, còn biết tự động tiến lên đỡ.

Khổng Thành một bên thấp giọng đề nghị, "Cửu gia, mấy ngày nay tốt nhất ngài hãy ở nhà dưỡng thương cho tốt, chuyện công việc tôi nhất định sẽ tận lực sắp xếp chu toàn."

Lên xe, Cận Ngụ ĐÌnh không nói câu nào, đặt tay lên đầu gối. Điện thoại Cố Tân Tân đột nhiên vang lên, cô nhìn tên hiển thị trên màn hình, tắt đi rồi thả lại vào túi.

Nhưng đối phương rõ ràng không chịu thua, tiếng chuông liên tục vang lên vô cùng chói tai, Cận Ngụ ĐÌnh đóng chặt mi mắt, "Nếu để tôi nghe thấy tiếng chuông thêm một lần nữa, đừng trách tôi ném nó ra ngoài cửa sổ."

Cố Tân Tân tắt máy, nhìn về phía bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh ôm vết thương cũ.

"Anh..... Vết thương của anh là bị dao đâm sao?"

Bầu không khí bên trong ngưng trệ, không một ai trả lời cô. Cố Tân Tân thức thời dựa đầu vào cửa sổ xe không để tâm nữa, Cửu gia có biết bao nhiêu bí mật, cô đều không có quyền được biết.

Trở lại tòa nhà Tây, Khổng Thành dùi Cận Ngụ ĐÌnh đi vào, không lâu lắm cũng rời đi, để lại hai người đứng chỏng chơ trong căn phòng lớn.

"Rót cho tôi cốc nước."

Cố Tân Tân đi rót nước ấm rồi quay lại giường, đưa lên trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông lại không đưa tay tiếp, "Tôi bị

thành thế này rồi mà cô còn muốn tôi tự uống?" (bát bát: bị ở bụng
chứ có què tay đâu hả cha nội? ==!)

Cô không thể làm gì khác là phải khom lưng xuống, đặt miệng chén lên môi Cận Ngụ Đình, Cố Tân Tân từ bé đến lớn chưa có phục vụ ai uống nước bao giờ, lúc đó vào có hơi quá tay. Cận Ngụ Đình mãnh liệt ho khan, một tay chống xuống, tức giận đẩy tay cô ra.

Cố Tân Tân khẳng định là anh vừa ho lại bị động đến vết thương, một bàn tay đang ấn lên miệng vết thương, cô bèn đặt chén nước lên tủ đầu giường.

"Cô đang trả thù tôi đây hả?"

"Tôi nào dám."

Đôi mắt đẹp của Cận Ngụ Đình phóng về phía cô, "Tôi là bị ai đá thành như vậy?"

"Đó là anh bóp cổ tôi trước mà."

Cận Ngụ Đình chỉ sang bên cạnh, "Ngồi xuống."

Cô nghĩ chẳng có gì phải sợ trực tiếp ngồi xuống cạnh, Cận Ngụ Đình nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ của cô. "Cái tên bị cô bắt gian tại giường kia tên là gì?"

"Anh có bản lĩnh đưa cậu ta đến khách sạn mà không biết tên của cậu ta?"

Từng đường nét khuôn mặt trên khuôn mặt của anh vì đau đớn mà lúc này trở nên càng sắc bén, "Tốt nhất là nghe từ chính miệng cô nói ra, nói đi."

Cố Tân Tân mím chặt môi, khóe miệng Cận Ngụ Đình khẽ cong lên. Vẻ mặt cô bình thản, "Tôi với cậu ta chẳng có quan hệ gì cả,

cùng lăm thì cũng chỉ là một người bạn cùng trường."

"Tên gì?"

"Kiều Dư."

Còn nói không có gì, ngũ điệu và cái tên đó, đều giống y như đúc cái đêm cô nỉ non gọi ra tên cậu ta. (ghen quá hóa ảo giác là có thật các bác à:3)

Cận Ngụ ĐÌnh cười gần. "Thật khó nghe."

Đây là cái tên khó nghe nhất trong những cái tên từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ anh nghe được, thật khiến người ta buồn nôn!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Gọi Điện Khiêu Khích

Dịch: CP88

***

Lúc này Cố Tân Tân cũng không muốn nhắc đến tên Kiều Dư, tuy không thể tính là cô bị tổn thương sâu sắc được nhưng cảm giác khó chịu cũng phải có chứ?

Hiếm thấy cô không phản bác, khuôn mặt xuất thần nhìn vào khoảng không, bàn tay Cận Ngụ Đinh vuốt nhẹ lên vết thương hai lần, "Tôi quên mất còn một câu vừa hỏi cô, lúc cô xông vào có phải đều thấy được cả rồi không?"

Cố Tân Tân lấy đâu ra tâm tư mà nhìn kỹ, "Không có!"

"Không sao? Nếu thật sự không có thì làm sao cô lại vác cái dáng vẻ đó trở về?" Cận Ngụ Đinh suýt chút nữa quên mất những điều này, "Cố Tân Tân!"

Cô thấy thanh âm của anh nâng lên mấy tông thật sự không hiểu, lần bắt gian này là một tay anh sắp xếp, vậy mà lúc này lại đi chất vấn có nhìn thấy thân thể của người ta hay không?

Cố Tân Tân không đếm xỉa nói. "Ờ thì thấy, sắc đẹp mê người, tám khói cơ bụng cuồn cuộn, muôn bao nhiêu mê người liền có bấy nhiêu!"

Cô nói xong lời này, đột nhiên ý thức được không khí đang đóng băng lại. Mà lúc này, từng chữ từng chữ cô vừa nói ra đang nhảy tới

nhảy lui trong tai Cận Ngụ ĐÌnh.

"Mang điện thoại của tôi ra đây."

Cố Tân Tân liếc chiếc điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên đầu giường. "Làm gì?"

Môi mỏng của anh kéo lên một độ cong vừa phải, "Cô đã thích nhìn như vậy thì tôi liền cho người bắt cậu ta đến, cho cô xem đủ luôn."

Cố Tân Tân không dám khiêu khích nữa, dù sao Cận Ngụ ĐÌnh có loại chuyện gì mà không làm được. Thân thể người đàn ông lùi ra sau, vừa rồi nói nhiều như vậy, từ vết thương lại truyền tới cảm giác khó chịu.

Cô bận rộn nửa ngày sớm cũng đã mệt mỏi. Cố Tân Tân cởi áo khoác đi vào phòng tắm.

Cận Ngụ ĐÌnh nhắm mắt dưỡng thần, nghĩ đến lời cô vừa nói, loáng thoảng còn tức giận.

Lúc này, một hồi chuông nữa lại truyền vào tai Cận Ngụ ĐÌnh, điện thoại của Cố Tân Tân trong túi liên tục nhấp nháy. Cận Ngụ ĐÌnh miễn cưỡng nghiêng người qua lấy điện thoại của cô.

Cố Tân Tân vừa về tòa nhà Tây liền mở máy, cái này cũng là do thói quen. Từ nhỏ Lục Uyển Huệ đã dạy dỗ nghiêm ngặt, luôn nói dù bất cứ là đi đâu cũng không được mất liên lạc, dù là buổi tối cũng không được đặt chế độ im lặng.

Hai chữ Kiều Dư nhấp nháy trên màn hình, con ngươi Cận Ngụ ĐÌnh híp lại, vậy mà vẫn còn mặt mũi mà gọi tới.

Ngón tay anh khẽ động, vén chăn đứng dậy.

"Tân Tân, cậu cuối cùng cùng chịu nghe điện thoại, cậu nghe tôi giải thích....."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm điện thoại di động đi đến cửa phòng tắm, Cố Tân Tân nghĩ anh có vết thương kia nên không đề phòng, cửa cũng không hề khóa trái. Người đàn ông khẽ dùng lực đẩy cửa ra, tiếng nước chảy ám muội lập tức đập vào tai.

Toàn thân Cố Tân Tân đều là bọt, trên người đã sớm cởi sạch lúc này đang khom người gội đầu, vòi hoa sen xối lên lưng cô, bọt màu trắng từng chút từng chút một trôi xuống theo dòng nước, từng giọt nước lấp lánh vỡ ra thành hình mê người của cô, nước chảy đến trước bộ ngực đầy đà, tất cả đều bày ra trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận Ngụ ĐÌnh câu môi cười, dưới một bầu không khí như vậy, âm thanh trò chuyện cũng trở nên vô cùng ám muội. "Tắm lâu vậy? Xong chưa?"

Tiếng nói chuyện ở ngay phía sau cô, Cố Tân Tân cả kinh lập tức ngồi dậy, "Anh..... Anh vào đây bằng cách nào?"

"Cửa mở mà."

"Nói bậy!"

"Phản ứng dữ dội như vậy làm gì, trên người em còn cái gì mà tôi chưa thấy qua?"

Cố Tân Tân trên tay chỉ cầm một chiếc khăn mặt, che phần trên thì lại không giấu được phía dưới, "Anh đi ra ngoài trước đã."

"Lát nữa ngủ với tôi."

Cố Tân Tân ném chiếc khăn mặt về phía Cận Ngụ ĐÌnh, anh nhanh tay tiếp được, mắt khẽ liếc sang bên cạnh, lại nói. "Chiếc áo lót này tôi không thích, sao không mặc loại ren?"

Cố Tân Tân lúc này đã thẹn đến mức không lo được anh nói linh tinh cái gì, nếu anh còn không chịu đi thì khẳng định cô chỉ có thể dừng tắm.

Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên hai bước, bên trong phòng tắm không gian đủ lớn, anh tựa lưng vào bức tường phía sau, ánh mắt di chuyển trên người cô.

Cô thật sự không chịu nổi nữa ngồi xổm xuống, anh lại đưa tay đặt sau lưng về trước mặt Cố Tân Tân, "Điện thoại của cô reo."

Cố Tân Tân đánh mắt nhìn sang, Cận Ngụ ĐÌnh liền nói, "Tôi lo cậu ta tìm em có việc gì gấp nên thay em ấn nghe."

Cố Tân Tân thấy trên màn hình hiển thị tên Kiều Dư, hơn nữa cuộc trò chuyện đã kéo dài từ trước khi anh vào đây.

Môi cô khẽ run, cắn răng trùng mắt với Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh -----"

Đầu bên kia điện thoại dường như rõ cuộc không nghe nổi nữa cúp điện thoại.

Cận Ngụ ĐÌnh dư quang khinh thường quét qua, rõ ràng là đang cười trên sự đau khổ của người khác, "Thật đáng tiếc, vậy mà lại tắt rồi."

Lúc Cố Tân Tân tắm xong đi ra ngoài, đã thấy Cận Ngụ ĐÌnh nằm ngửa trên giường. Cô rũ mi mắt xốc chǎn lên, cả cơ thể vùi vào một góc.

Trong lúc mông lung muốn ngủ, chân lại bị người ta đá một cái.

"Tôi muốn uống nước."

Mi mắt cô khẽ động, cuộn chặt chǎn định ngủ tiếp. "Tự đi mà lấy."

"Tôi muốn uống nước," Cận Ngụ ĐÌnh rõ ràng đã nâng giọng cao hơn.

Cố Tân Tân chống tay ngồi dậy, "Cốc nước ngay trên tủ đầu giường, anh không có tay à?"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh có chút khó coi, phảng phất như ngủ không được ngon, âm thanh cũng yếu ớt đi không ít. "Tôi với không tới."

Cô cầm chén nước đưa anh, "Làm sao vậy? Còn đau à?"

"Vẫn chịu được."

Cố Tân Tân cảm giác anh dù nói chịu được, nhưng có lẽ thật sự là rất đau.

Cô cúi người xuống, cánh tay vòng về sau cổ Cận Ngụ ĐÌnh đỡ anh ngồi dậy, sau đó cầm cốc nước đặt bên môi anh, thấy anh uống cạn sạch.

"Còn muốn uống nữa không?"

Cận Ngụ ĐÌnh hơi lắc đầu, Cố Tân Tân đặt anh nằm lại.

Sau đó cô đưa tay tắt đèn, nằm xuống mở to hai mắt nhìn trần nhà. "Anh..... Nếu ngày mai mà còn đau như vậy, hay là đến viện khám lại đi."

Người đàn ông không trả lời, Cố Tân Tân biết mình lại lo lắng thừa, liền nhắm chặt mắt.

Nhưng nhất thời không tài nào ngủ được, trong lòng như bị kim chích, nhìn anh bị thương mà cô lại một chút cũng không vui.

Một đêm này với Cận Ngụ ĐÌnh gần như là mất ngủ. Cố Tân Tân tuy là đã nằm sát ra mép giường nhưng lúc ngủ say không kiềm

soát được bản thân, cô xoay người, cánh tay cùng lúc đập lên người Cận Ngụ ĐÌnh.

Anh vừa mới lơ mơ ngủ, cứ như vậy mà bị cô đánh cho tan nát. Mà số anh đủ xui xẻo, tay cô đập đâu không đập lại đập trúng vào vết thương cũ.

Cận Ngụ ĐÌnh nhịn đau nghiêng người tránh đi, lại nhìn Cố Tân Tân ngủ say như chết. Đêm nay anh vừa tặng cô một màn bắt gian lớn như vậy, không phải là cô nên thương tâm đến không ngủ được sao?

Anh không nhịn được hơi giương môi lên, ánh mắt lại di chuyển đến tay cô. Tư thế ngủ của cô như vậy thật sự không được, đoán chừng lát nữa có thể đập cho anh thêm một phát nữa.

Đầu ngón tay khẽ chạm vào mu bàn tay Cố Tân Tân, cẩn thận nhìn cô không có chút phản ứng nào mới đặt bàn tay nhỏ của cô vào gọn trong lòng bàn tay mình.

***

Bát nương: Hiện tại bản tiếng trung cũng chỉ mới ra đến chương 44 nên xem như chúng ta sắp đuổi kịp rồi.

Hí hí. Chỉ là nghe nói nhân viên mới đến được 1 tuần vô cùng đẹp trai nên ta quyết định mai sẽ đến công ty hóng:))))

Nhưng những tình yêu xinh trai đẹp gái của ta cũng không bỏ được nhỉ? ^^

Vậy thì, nếu trước trưa mai ta có 50 người theo dõi hoặc là 6 chương hôm nay post được 60 vote thì chiều mai ta trốn việc lén ngồi dịch cho các nàng 3 chương:))))

Ok không?

À mà không hơn được, tối mai ta có việc phải đi ra ngoài rồi ^^

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Dưỡng Cho Tốt Thân Thể Rồi Sinh Con

Dịch: CP88

***

Ngày hôm sau.

Tần Chi Song cuối cùng vẫn biết được tin tức bên tòa nhà Tây, may là Cận Ngụ Đinh so với ngày hôm qua đã tốt lên rất nhiều, ngoại trừ không thể làm những động tác mạnh thì rời giường đi lại cũng không có vấn đề gì.

Cô Tân Tân xuống lầu, nghe được từ trong phòng khách truyền đến tiếng nói chuyện.

"Vết thương cũng đã gần một năm sao bỗng nhiên lại tái phát?"

"Buổi tối tắt đèn, lúc đi không để ý va vào góc bàn."

Tần Chi Song nghe vậy thì khẽ cau mày mắng, "Con vẫn là đứa nhỏ ba tuổi hay sao?"

"Mẹ, người yên tâm, con không sao."

Cô Tân Tân đi tới chào hỏi Tần Chi Song, bà còn chưa hết bực, khẽ đập xuống chân Cận Ngụ Đinh, "Nhanh chóng điều dưỡng cơ thể cho tốt, mẹ còn chờ ôm cháu nội đây."

Cô Tân Tân nghe được mí mắt dựng lên, vẻ mặt Cận Ngụ Đinh thì lại vô cùng tự nhiên, "Việc này không vội vàng được."

"Làm sao không vội vàng? Anh hai con bên kia mẹ hối thúc không được, tình trạng cơ thể hiện tại của Thương Lục cũng không thích hợp sinh con. Bây giờ mẹ và ba con chỉ có thể ngóng trông vào đứa con đâu này thôi."

Cố Tân Tân kinh hãi, cô vốn là luôn một lòng một dạ nghĩ đến rời khỏi Cận gia nên dĩ nhiên chưa bao giờ cân nhắc đến việc này, nhưng nếu như mang thai thật thì làm sao bây giờ?

Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô ngồi yên lặng bên cạnh thì đưa tay nắm lấy bàn tay cô, "Mẹ, Tân Tân còn trẻ."

"Nhưng con thì không còn trẻ đâu, qua năm nữa là 27 rồi. Lão Cửu, ba con tối qua nói đến việc này, đã trực tiếp cho điều kiện, sang năm không cần biết có thể ôm được cháu trai hay cháu gái đều sẽ giao Đông Tiến cho con."

Cố Tân Tân cảm giác được rất rõ ràng sức mạnh nắm tay cô tăng thêm một phần, cả người cô nổi lên da gà, không phải là động tâm rồi đó chứ?

Đông Tiến này rốt cuộc là có lai lịch gì?

Rồi lại nghĩ, lẽ nào cô đã lưu lạc đến bước đường này rồi, trở thành công cụ sinh con?!

"Mẹ....." Cô sốt ruột muôn mở miệng.

Cận Ngụ ĐÌnh mắt vừa nháu, nắm ngón tay thon dài thu lại, đầu ngón tay như có như không ở trong lòng bàn tay cô khẽ vuốt nhẹ. "Một lời đã định."

Tần Chi Song hai lông mày giãn ra. "Mẹ chờ tin vui của hai đứa."

Anh ngồi đó ý cười đầy mặt, còn Cố Tân Tân tim đã chìm xuống đáy vực. Cô mới gả đi chưa được một tháng mà đã bị cuốn vào cuộc chiến tranh quyền của Cận gia rồi. Thương Lục điên điên

khùng khùng, Cận Hàn Thanh không chịu ly hôn để cưới lần hai, nhiệm vụ cháu trai đích tôn theo lẽ tự nhiên rơi lên người Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông lùi ra sau, ánh mắt liếc về phía Cố Tân Tân. "Em cũng sẽ không bị thiệt thòi đâu, sau khi chuyện thành công tôi sẽ thưởng cho em một căn biệt thự."

Cố Tân Tân nghe xong thật muốn đấm cho anh một phát.

Tần Chi Song dặn dò thêm vài câu, chủ yếu là nói Cận Ngụ ĐÌnh nghỉ ngơi thật tốt, sau đó rời đi.

Cố Tân Tân rút phăng tay ra, "Anh nói thật đấy hả?"

"Kết hôn sinh con, có vấn đề gì sao?"

"Khi đó anh không hề nói vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh bật cười, cảm thấy phản ứng này của cô cũng thật thú vị."Còn cần phải nói sao? Ba mẹ cô không phải là cũng rất trông mong sớm được ôm cháu ngoại?"

"Chúng ta như vậy..... không thích hợp sinh con."

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh khẽ xoa lên miệng vết thương, "Cô yên tâm đi, loại vận động tầm đó tôi vẫn chịu đựng được."

Anh cô ý xuyên tạc lời của cô, Cố Tân Tân đứng phắt dậy.

Cận Ngụ ĐÌnh ngạc nhiên ngồi đó nhìn cô, cô đây là muốn phản đối cái gì? Việc này cô được làm chủ sao?

Xé chièu Khổng Thành đến nhà, Cận Ngụ ĐÌnh lấy quần áo chuẩn bị ra ngoài, "Buổi tối trở về tôi nhất định phải nhìn thấy cô, muốn ra ngoài thì có thể đi lúc trưa."

Kỳ thực sáng sớm nay Cố Tân Tân nhận được điện thoại của Triệu Thiên, trong lớp có mấy bạn học khá xuất sắc đã ký với một công ty bên ngoài thực tập cả rồi. Ba của Triệu Thiên có một công ty lắp đặt, quy mô tuy là không lớn nhưng cũng có suy nghĩ muốn tạo một tiền độ hứa hẹn cho con gái.

Hôm nay là ngày cắt băng khánh thành của mảnh đất Đông Tiến, ba của Triệu Thiên sai người tìm quan hệ xin cô một chỗ ngồi ở đó, chờ khi nghi thức cắt băng khánh thành kết thúc có thể đi theo người phụ trách ăn một bữa cơm, sau đó sẽ tìm cơ hội cho chuyện công việc sang năm.

Triệu Thiên đối với chuyện này có chút không tự tin, nhưng cơ hội này là rất vất vả mới có được, cô ấy sống chết muốn kéo Cố Tân Tân đi theo nhằm tăng thêm tinh thần chiến đấu cho mình.

Cố Tân Tân thì không nghĩ nhiều như vậy, cô bây giờ còn có bộ truyện tranh đăng trên mạng, cũng không có thời gian rảnh rỗi mà đi nộp CV, lại nói nếu như cứ với tình hình này đi lên thì cô hoàn toàn có thể tự mình quản lý công việc của mình rồi.

Cận Ngụ Đinh đi rồi, Cố Tân Tân cũng cầm túi đi ra ngoài. Vừa đến nơi, Triệu Thiên đang chờ nhìn thấy cô liền đứng lên vẫy vẫy, "Tân Tân, ở đây."

"Nơi này rất được nhỉ."

"Đều đã bị mua lại, không tới hai năm khẳng định sẽ phồn hoa như gấm."

Triệu Thiên kéo cánh tay Cố Tân Tân đi về phía trước, "Sau khi kết thúc lễ cắt băng khánh thành, cậu đi với tớ tìm chú Lý nhé."

Khoảng đất trống cách đó không xa đông nghịt người, tầng tầng lớp lớp chen chúc, hàng trước đứng đầy phóng viên truyền hình đang liên tục chụp hình quay phim. Triệu Thiên kéo Cố Tân Tân chen vào bên trong, trên đài cao đang có người đứng đó phát biểu,

Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn, tầm mắt chính xác dừng lại ở Cận Ngụ ĐÌnh đang đứng ở chính giữa.

Vết thương cũ của anh tái phát nên phải hạn chế mặc quá nhiều quần áo, để tránh gioi tay lại đụng phải chỗ đau. Nhưng hôm nay gió lạnh thổi vù vù, chỗ này lại trống trải, trước khi lên đài Khổng Thành sợ anh bị lạnh nên đã choàng lên vai anh một cái áo bành tô dài đến đầu gối. Đứng hơi lâu nên có chút mỏi, Cận Ngụ ĐÌnh chống tay phải lên eo, tính tình anh tùy tiện quen rồi, động tác vô cùng nhuần nhuyễn này lại khiến bóng dáng anh đứng đó càng trở nên càng ngang tàng.

Cố Tân Tân không thể không thừa nhận, Cận Ngụ ĐÌnh đứng đó đã khiến không khí vô cùng bùng nổ, nếu như cô phải miêu tả trong bộ truyện tranh của mình, thì có lẽ chính là bẽ nghẽ thiêng hạ, điên đảo càn khôn.

Triệu Thiến phía trước, khuỷu tay huých huých Cố Tân Tân.
"Mình không nhìn nhầm chứ? Đây không phải là bạn trai cậu sao"

Cố Tân Tân ậm từ lấp liếm cho qua, Triệu Thiến nhón chân lên nhìn kỹ hơn một chút, "Nhất định chính là người lần trước mời chúng ta ăn cơm, ôi chao..... lai lịch thế nào không biết."

"Cậu nói nhỏ chút." Cố Tân Tân hận không thể đào một cái hố chui xuống, Triệu Thiến kéo lại cánh tay của cô, "Trước đây mình vốn nghĩ cậu và Kiều Dư có quan hệ gì đó, sau khi thấy anh ấy thì mới biết là Kiều Dư không thể nào so sánh với được, hai người quen biết từ khi nào?"

Cố Tân Tân rũ mi mắt xuống. "Đừng nói đến Kiều Dư nữa, mình với cậu ta thật sự là không có gì."

"Rồi rồi rồi, không nói nữa, đỡ phải khiến bạn trai chính thức của cậu ghen."

Phía sau có một bóng người âm thầm rời khỏi, cậu ta là theo Triệu Thiến tới đây. Kiều Dư biết Cố Tân Tân và Triệu Thiến quan hệ rất tốt, nghĩ rằng đi theo Triệu Thiến thì có thể gặp được cô. Có một số việc cậu ta vẫn luôn muốn làm cho rõ ràng trước mặt Cố Tân Tân, hiện tại nghe xong cuộc đối thoại của hai người rõ cuộc cậu ta đã hiểu ra.

Cậu ta đêm đó bị người ta hẹn tới lại bị Cố Tân Tân bắt được, vốn vẫn không nghĩ được là ai bày kế với mình, hiện tại, cậu ta đã triệt để hiểu được.

Kiều Dư thoát ra khỏi đống người, nhìn bên cạnh có một đống gạch lớn chất trên đống cỏ, cậu ta khom lưng nhặt lên một viên rồi quay lại.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Bảo Vệ

Dịch: CP88

***

Lẽ cắt băng khánh thành bắt đầu, Cận Ngụ ĐÌnh từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt vững vàng dừng lại trước Cố Tân Tân vừa ngẩng đầu lên.

Cô nhanh chóng lảng đi chỗ khác, đáy mắt lại đụng phải một bóng người quen thuộc, Cố Tân Tân nhìn thấy Kiều Dư đang bước nhanh về phía trước, cánh tay cậu ta buông bên người.

Cô nhìn thấy trên tay cậu ta cầm một viên gạch.

Sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung ở trên đài, không có ai phát hiện ra sự bất thường của Kiều Dư.

Cố Tân Tân miệng nhỏ khẽ nâng, căng thẳng hét lên, "Cận Ngụ ĐÌnh, cẩn thận!"

Kiều Dư quay đầu lại nhìn, trong tròng mắt vô cùng phức tạp, còn có đau lòng. Cậu ta bị người ta tính kế, cô một chút phản ứng cũng không có, bây giờ lại còn muốn lên tiếng cảnh báo cho người kia!

Trước Cố Tân Tân là cả một bức tường người, hiện tại cô không thể dễ dàng vượt qua được. Kiều Dư nhanh chóng bước về phía trước -----

Cậu ta chỉ còn cách Cận Ngụ Đinh chừng mươi bước chân, Cận Ngụ Đinh dư quang đã liếc thấy nhưng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cố Tân Tân gấp đến mức đầy mạnh mẽ người phía trước, cô nhìn thấy Kiều Dư giơ cánh tay lên cao muốn chạy đến. Mấy người bên cạnh Cận Ngụ Đinh đều đã lui về sau mấy bước, mấy vị tiểu thư đài các quanh đó cũng đều trốn ra sau, một tay kia của anh chong eo, giống như đang chờ cậu ta bước lên.

Kiều Dư nâng chân phải lên, nhưng người còn chưa bước lên được một bước đã bị mấy người đột nhiên xuất hiện đè xuống.

Vẻ mặt của Khổng Thành cũng vô cùng tự nhiên, bên người Cận Ngụ Đinh không thể nào không có vệ sĩ, chỉ là không phải thời khắc mấu chốt thì sẽ không lộ diện thôi.

Tình hình bỗng nhiên mất khống chế, người trong đài truyền hình thi nhau chen lên, từng chiếc máy quay đều nhắm Kiều Dư mà hướng đến.

Kiều Dư biết những người có thể ở trong lẽ cắt băng khánh thành này đều không phải người bình thường, nhưng cậu ta là học sinh, cậu ta còn gì để sợ nữa đây?

"Anh ta tính kế tôi, không chừa thủ đoạn nào cướp lấy bạn gái của tôi, anh ta đã phá hủy hoàn toàn cuộc sống của tôi!"

Cố Tân Tân nghe thấy cậu ta cuồng loạn la hét, Triệu Thiến cũng bị dọa sợ tái mét mặt, xuyên qua đám người mơ hồ có thể nhìn thấy hai chân của Kiều Dư đang giãy dụa trên mặt đất.

"Xin hỏi cậu nói anh ta là ai vậy?" Có một phóng viên đem mic đến đặt trước mặt cậu ta.

Hai tay cậu ta bị khóa sau lưng không có cách nào chỉ được vào Cận Ngụ Đinh, cậu ta lại không biết tên của anh. Kiều Dư dán chặt

ánh mắt vào Cận Ngụ ĐÌnh, "Chính là anh ta, là anh ta!"

Vệ sĩ không cho cậu ta tiếp tục nói nữa, một người dùng tay đẩy mic ra, sau đó hai người mạnh mẽ lôi cậu ta đi. Hai chân Kiều Dư kéo lê trên mặt đất, "Thả tôi ra, cứu mạng....."

Có phóng viên vì đầu đè cho hôm nay liều mạng mang mic đến trước mặt cậu ta, "Cậu nói anh ta là người đang chuẩn bị cắt băng khánh thành sao? Cậu biết anh ta là ai sao? Anh ta cướp bạn gái của cậu như thế nào?"

"Anh ta sắp đặt bẫy với tôi, anh ta hăm hại tôi....."

Vệ sĩ kéo mạnh bả vai cậu ta, khí lực rất lớn, bọn họ không quan tâm có làm Kiều Dư bị thương hay không lôi xèn xêch đi khiến cho nửa người dưới bị lôi đi tạo thành một vết dài quét trên mặt đất, ống quần dính đầy bùn đất, người còn bị va vào một cái hộp bên cạnh.

Cố Tân Tân không ngờ tới Kiều Dư sẽ ở đây, mà cô cũng không muốn cậu ta với Cận Ngụ ĐÌnh cứng đối cứng, bởi người thiệt thòi sẽ chỉ là cậu ta mà thôi.

Cô chen qua đám đông phía trước, thật vất vả mới nhìn thấy khuôn mặt của Kiều Dư, liền không ngừng nháy mắt với Kiều Dư, ra hiệu cho cậu ta ngừng lại.

Nhưng bộ dáng này rơi vào trong mắt của Kiều Dư chính là cô cố ý thiêu vị, chẳng trách Cố Tân Tân đột nhiên quay ngoắt 180 độ với cậu ta, hóa ra là cô đã sớm thay lòng đổi dạ.

Dáng vẻ bãy giờ của cậu ta bãy giờ vô cùng chật vật, mà cái tuổi này thì vô cùng kiêu căng tự mãn, trong mắt...nhất thời không chấp nhận được sự thật này. Kiều Dư giãy dụa, phần lưng bất ngờ đập mạnh vào một hòn đá, cậu ta đau đớn đến mức khiến ngũ quan dữ tợn, những hộp quà đều bị cậu ta va vào lăn trên mặt đất. Lúc này đã không còn ai quan tâm là cậu ta đã chết hay còn sống.

Bọn họ kéo cậu ta về phía sau sân khấu, quẳng xuống mảnh đất đầy cỏ rậm rạp.

Không Thành bước nhanh đến bên cạnh Cận Ngụ Đình, "Cứu gia, tiếp tục thôi."

Cận Ngụ Đình cầm kéo trực tiếp cắt miếng lụa ra, anh sắp hết kiên nhẫn đứng ở nơi này rồi.

Nhân viên ở đó thấy vậy, nhanh chóng giải tán đoàn người. "Được rồi, kết thúc, mọi người vất vả rồi....."

Cố Tân Tân và Triệu Thiên đi đến phía sau sân khấu, vệ sĩ thấy cô liền trực tiếp cho qua.

Cô nhìn Kiều Dư nằm trên mặt đất. Vì đề phòng cậu ta lại lao ra nói lung tung nên một người vệ sĩ đang giẫm chân lên vai cậu ta. Triệu Thiên chưa từng nhìn thấy những cảnh như vậy, theo bản năng ôm lấy cánh tay Cố Tân Tân.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, đi đến bên cạnh Cố Tân Tân thì dừng lại.

Trên mặt Kiều Dư tràn đầy phẫn nộ và hận thù, "Đê tiện."

Cận Ngụ Đình cười lạnh thành tiếng, tầm mắt ngạo nghễ rơi xuống mặt Kiều Dư.

"Em nói xem, tôi nên làm gì cậu ta đây?"

Cố Tân Tân biết là anh nói với mình, nhưng chuyện này cô nên quản sao?

Cô là vợ của Cận Ngụ Đình, mà người muốn đả thương, đạp lên người kia là chồng cô, cô nếu như mở miệng cầu xin chỉ sợ sẽ càng khiến cho Cận Ngụ Đình tức giận. "Đây là chuyện của anh, anh làm thế nào thì là làm."

Kiều Dư khó tin nhìn cô, Cố Tân Tân rũ mi mắt tránh khỏi ánh mắt của cậu ta.

"Nhưng tốt xấu gì cậu ta cũng là bạn học của tôi, là cậu ta sai khi làm mấy chuyện cực đoan này. Nhưng may là không có thành sai lầm lớn, cũng không cần phải làm lớn chuyện làm gì."

Có phóng viên phá tan bức tường người tiến đến, đem máy quay nhắm tới Kiều Dư bị đạp dưới đất, "Cậu nói mình bị cướp bạn gái, cô ấy hiện tại có ở đây không? Cậu có thể nói chi tiết hơn một chút không?"

Cố Tân Tân nhìn thấy Kiều Dư vẫn chăm chăm nhìn cô, chỉ là ánh mắt có chút lạ lẫm. Trong lòng cô bỗng hốt hoảng, đột nhiên Cận Ngụ Đinh bên cạnh kéo xuống chiếc áo bành tô đầy lên đầu cô.

Trước mắt đen kịt, cô rũ mắt xuống chỉ có thể nhìn thấy đôi chân của Cận Ngụ Đinh đang bước nhanh về phía trước.

Kiều Dư ngẩng đầu, lời nói sắc bén, "Bạn họ là cá mè một lứa, cô ta là kẻ ham hư vinh tiền tài....."

Cố Tân Tân không có ý định bỏ chiếc áo xuống, nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng Cận Ngụ Đinh nhắc chân lên, đá một cước vô cùng mạnh lên miệng Kiều Dư.

Tiếng cậu ta thống khổ rên rỉ, sau đó cô cảm giác được tiếng máy ảnh vang lên lách tách liên tục.

Tình cảnh loạn tung lên, Kiều Dư máu me đầy mặt không nói ra lời, vệ sĩ xông tới chặn lại phóng viên, tin tức như vậy bằng cách nào cũng không được để nó phát tán ra ngoài. Cố Tân Tân đưa tay hơi vén chiếc áo bành tô lên nhìn ngã quan Kiều Dư vì đau đớn mà vặn vẹo, nửa khuôn mặt bê bết máu tươi.

Triệu Thiến bên cạnh che miệng, khuôn mặt sợ đến trắng bệch. Tầm mắt Cố Tân Tân đột nhiên lại bị che lại, Cận Ngụ Đinh ôm lấy

bả vai của cô, không cho mặt cô lộ ra trước con mắt của những kẻ gần đó.

----- lời tác giả -----

Ngày hôm qua khu bình luận có vẻ rôm rả ghê

Có người nói không biết khi nhìn thấy Kiều Dư cầm viên gạch thì Cửu gia có cái bộ dạng gì

Có người nói viên gạch này đập đến có thể khiến cho Cửu gia ngốc đi luôn không

Còn có người nói cứ nhầm vết thương cũ của Cửu gia mà đánh đi~

Lão Cửu nhà ta thật đáng thương, các a di không đau lòng thay hắn thì thôi đi, đằng này lại còn muốn lót dép xem trò vui *ho khan*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Anh Cũng Vì Muốn Tốt Cho Cô

Dịch: CP88

***

Tiếng huyên náo ngày một lớn, kèm theo tiếng đánh đập và rên rỉ đau đớn.

Cố Tân Tân không nhìn thấy cảnh phát sinh ở bên ngoài, cô chỉ có thể đi theo bước chân của Cận Ngụ Đinh. Hiện tại cô một chút an toàn cũng không có, chỉ sợ mình trượt chân vào cái hố nào đó, bộ dạng vô cùng chật vật.

Lễ cắt băng khánh thành đang tốt đẹp thì bị phá hủy, phóng viên bị ngăn bên ngoài cũng không chịu đi, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh ôm Cố Tân Tân đi ra liền chen lấn nhau tiến lên.

Cận Ngụ Đinh không để cho bọn họ kịp đặt câu hỏi đã vung tay đánh bay đám mic đưa tới.

Không Thành sấp xếp xe, mấy người vệ sĩ đem bức tường người tách ra, sau đó bảo vệ Cận Ngụ Đinh và Cố Tân Tân lên xe.

Trước mắt cô vẫn là một mảnh tối tăm, đưa tay muốn đẩy áo khoác ra. Cận Ngụ Đinh thấy thế liền nhanh chóng ôm chặt cô vào lòng ngực.

Cố Tân Tân vừa rồi đi quá vội vàng, lúc này còn đang thở hổn hển, gò má cô kề sát vào ngực Cận Ngụ Đinh, còn có thể nghe được tiếng tim đập đều đặn của anh.

Tài xế khởi động cho xe chạy đi, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, tay Cố Tân Tân bối rối không biết chổng đỡ ở đâu. Cận Ngụ ĐÌnh khẽ buông lỏng vòng tay đang ôm chặt, lúc này cô mới nhanh chóng ngồi thẳng người dậy.

Bàn tay người đàn ông rơi xuống đỉnh đầu cô, dừng một chút, sau đó mới kéo áo khoác xuống.

Cố Tân Tân bị ánh sáng chói lóa ngoài cửa đập vào phải nhắm mắt lại lần nữa, Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái, "Sao cô lại ở đây?"

"Đi theo bạn đến." Cố Tân Tân theo bản năng nhìn nhìn phía sau, "Anh..... anh sẽ không gặp phải phiền phức chứ?"

"Lo lắng cho tôi?"

Cố Tân Tân lấy lại bình tĩnh, nhìn sang bên cạnh, lúc này mới phát hiện mình bỏ rơi mất Triệu Thiến rồi. "Bạn tôi đâu rồi?"

Cận Ngụ ĐÌnh trả lời như một chuyện đương nhiên, "Lúc đó tôi không thấy người khác."

"Cô ấy đứng ngay cạnh tôi mà, cô ấy có thể gặp chuyện gì không?"

Cận Ngụ ĐÌnh thật muốn đem miệng cô lắp lại, cô còn bình thản được như vậy mà không đi quan tâm anh? Vừa rồi hơi dùng sức nên vết thương lại âm ỉ đau, vậy mà cũng không thấy cô hỏi thăm lấy một câu ân cần. "Yên tâm đi, mục tiêu của những người kia là tôi và cô, chúng ta đi rồi bọn họ cũng tự biết giải tán thôi."

Cố Tân Tân không trả lời, một lát sau, Cận Ngụ ĐÌnh nghiêng người đá lên ghế phía trước một cái.

Không Thành ra hiệu cho tài xế đem màn ngăn hạ xuống, Cố Tân Tân nghi hoặc nhìn Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông nhếch môi, tiếp tục đề tài buổi sáng còn chưa nói xong, "Cô Tân Tân, cô còn trẻ, hiện tại chính là thời điểm sinh con thích hợp nhất."

Cô Tân Tân nghe vậy, khuôn mặt tái mét, "Tôi không đồng ý."

"Cô không thích tôi như vậy, thế thì trên đời này còn có ai có thể lọt vào mắt của cô được nữa?"

Không trách anh không cho bọn Khổng Thành nghe, hóa ra anh cũng biết những lời này có thể khiến người ta cười rung rẩng. Cô Tân Tân vừa muốn mở miệng, Cận Ngụ Đinh đã nghiêm đầu qua nhìn chăm chú vào mắt cô, "Tôi biết cô mắt mù rồi, nếu không thì một kẻ như cậu ta làm sao cô lại đi để ý?"

Hành động hôm nay của Kiều Dư thật sự là quá đáng, Cô Tân Tân không thể làm gì khác hơn là không để tâm đến cậu ta, "Tôi chẳng có quan hệ gì với cậu ta cả."

"Được, nhớ kỹ câu nói này của cô, nhớ lấy, cô hiện tại là Cửu phu nhân."

Cửa xe vừa mở ra, điện thoại nhà đã gọi tới. Cô Tân Tân không biết đầu bên kia nói gì, nhưng từ sắc mặt nghiêm nghị của Cận Ngụ Đinh hoàn toàn có thể khiến cô cả người căng thẳng.

Xe đi vào tòa nhà chính, đến cửa, Khổng Thành xuống xe mở cửa cho bọn họ.

Cận Ngụ Đinh đi ra trước, anh khom lưng cầm áo khoác, mắt thấy Cô Tân Tân muốn đẩy cửa ra thì nói, "Cô về trước đi."

Cô chỉ mong có thể vội vàng gật đầu, nhưng Tần Chi Song đã đi ra đến cửa, bà nhìn thấy Cô Tân Tân ngồi bên trong xe liền vãy vãy tay gọi lại, Cô Tân Tân không thể làm gì khác là nhắm mắt xuống xe.

Tần Chi Song chuyển ánh mắt sang con trai. "Ba con đang chờ trong thư phòng."

"Vâng."

Cố Tân Tân dư quang quét vào trong, Cận Ngụ Đinh lưỡng duỗi thẳng, mỗi bước đi đều nghiêm chỉnh theo khuôn mẫu, dù trên người có vết thương nhưng cũng không cho người ta dễ dàng nhìn ra.

Tần Chi Song dẫn cô vào phòng khách, người giúp việc đang bày bánh ngọt lên bàn, người còn chưa kịp ngồi xuống đã nhận được điện thoại.

"Tân Tân, con ở đây chờ Lão Cửu xuống nhé, mẹ đi ra ngoài có chút việc."

"Dạ, mẹ, người cứ đi đi."

Tần Chi Song đi rồi, Cố Tân Tân nhìn thấy trên bàn có điều khiển TV, nhưng cô vẫn là câu nệ không dám mở lên xem.

Cô nhìn người giúp việc đi từ trên lầu xuống, Cố Tân Tân đứng dậy, "Cái kia..... Ngụ Đinh trước đây ở phòng nào vậy?"

"Gian phòng ở lầu hai cuối hành lang ạ, đồ đạc bên trong đều vẫn được giữ nguyên, phu nhân có cần tôi dẫn đi không ạ?"

"Không cần," Cố Tân Tân đi lên hai bước. "Tôi chờ ở đây hơi buồn chán, đi tới đó xem một chút sẽ không sao chứ?"

"Phu nhân cứ nói đùa."

Cố Tân Tân lên cầu thang, bên cạnh đó có một cánh cửa sổ đang mở, ánh mặt trời chiếu thẳng vào, Cận gia cũng là... có vị trí độc nhất vô nhị.

"Vì vị trí của chị cả con có chút đặc biệt nên trước giờ con vẫn luôn rất có chừng mực, hôm nay làm sao ở mảnh đất Đông Tiến lại xảy ra chuyện như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng cạnh cửa sổ, thân thể được ánh nắng chiếu vào như ngọc, không quan tâm trả lời, "Ngày thường ba cũng gây ra không ít chuyện lớn hơn nhiều, sao chút chuyện nhỏ này mà người cũng lo lắng?"

"Cận gia đứng được ở vị trí này chuyện lớn chuyện nhỏ tất nhiên đều phải gặp, nhưng ba chưa bao giờ thấy con tự mình động thủ cả."

Cố Tân Tân vừa nghĩ, chuyện vừa rồi có lẽ là vẫn bị truyền ra.

"Ba, con sẽ tự giải quyết ổn thỏa."

"Cậu thanh niên kia là ai?"

Cố Tân Tân chôn chân tại chỗ, cô nghe thấy thanh âm của Cận Ngụ ĐÌnh qua một cánh cửa truyền tới. "Đoán chừng mọi chuyện ba đều rõ ràng cả rồi chứ? Cậu ta là bạn học của Tân Tân, một thời gian từng quần lầy cô ấy."

"Lão Cửu, trong mắt ba, con so với anh hai còn chừng mực hơn rất nhiều. Con muốn trị một người thiếu gì cách làm ở sau lưng, bây giờ mấy đứa và Cận Duệ đều ngồi cùng một thuyền rồi, con bé ngồi ở vị trí cao như vậy có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào? Tên đó muốn nói gì thì nói, sau đó con cũng muốn giải quyết cậu ta thế nào thì cứ làm như vậy, chỉ cần không lầy mạng người thì ba đều sẽ không quản."

Tầm mắt Cố Tân Tân nhìn vào, một tay Cận Ngụ ĐÌnh đút trong túi quần, anh quay đầu nhìn Cận VĨnh Nham, âm thanh mang theo kiên định không thể lung lay. "Cậu ta nhất định sẽ nói Tân Tân khinh thường cậu ta, là bởi vì cô ấy ham hưu vinh, muốn trèo cao."

"Vậy thì cứ để cho cậu ta nói!"

"Dựa vào cái gì?" Cận Ngụ ĐÌnh nói đến đây, khẩu khí rõ ràng càng vững chãi hơn, "Truyền thông trước nay thích thêu dệt những câu chuyện không căn cứ, đến lúc đó mọi người đều cho rằng Cố Tân Tân gả cho con là có mưu đồ, sau này cô ấy còn sống bên cạnh con lâu dài, bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ như vậy sẽ vô cùng khó chịu."

Đôi khi, người ta không quan tâm một người đến tột cùng là người như thế nào, bọn họ chỉ tin vào những gì mình nghe được.

Trầm mặc một chút, Cận Vĩnh Nham có chút bất đắc dĩ lắc đầu, "Chỉ vì cái này mà trước ống kính của bọn họ con công khai động thủ?"

"Con muốn cho cậu ta ngậm miệng lại, nói xấu ai cũng được, nhưng người của con thì đừng hòng. Trước khi Tân Tân gả vào Cận gia không hề có chút tai tiếng nào, con không thể để cho cô ấy sau lần này lại bị người ta giội nước bẩn vào người."

***

Hỏi đáp với Bát nương

Q: Nam9 đến chương xxx đã yêu nữ9 hay chưa? (câu hỏi này ta nhận được xuyên suốt từ mấy chap đầu đến giờ:3)

A: Nếu mọi người đọc bộ Tứ Mạc Hí ta dịch song2 với bộ này sẽ đọc có 1 đoạn nữ chính nói thế này. Có một loại người, để yêu một người thì phải trải qua 3 giai đoạn: ham muốn sở hữu - thích – yêu. Ta nghĩ trường hợp của lão Cửu cũng khá tương tự.

Yêu hay chưa chỉ là cái kết luận cuối cùng. Sau khi nam9 nhận định được tình cảm của mình vô cùng rõ ràng, và giải quyết được toàn bộ những vướng mắc tình cảm khác.

Vậy nên hiện tại nam9 yêu nữ9 hay chưa. Dù là chưa, cũng không có nghĩa là không có ngọt. Nói cách khác chính là, không phải tận sau khi nói yêu rồi mới bắt đầu có quan tâm, chăm sóc và...sủng ^.^

Và nữa, nam9 đến đây, cũng đã có ghen, có tức giận khi nữ9 muốn rời khỏi, có dằn mặt tình địch, có bảo hộ v.v.. Vậy nên ta nghĩ giai đoạn ham muốn sở hữu thường chiếm đa số trong các bộ truyện của má Yêu đã đủ cho con dân quắn quéo rồi:))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Ôm Ngủ

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân mê cánh cửa, lúc ấy cô cũng không nghĩ đến nguyên nhân Cận Ngụ Đinh động thủ mà chỉ cho là anh tức giận Kiều Dư phá hỏng buổi lễ cắt băng khánh thành của anh mà thôi.

Kỳ thực nếu như cô dành thời gian suy nghĩ một chút thì sẽ rõ ràng. Cận Ngụ Đinh thì có loại tình cảnh gì mà chưa trải qua? Hai anh em bọn họ trong Cận gia mưu kế đầy mình đánh đâu thắng đó không gì có thể cản nổi, một đường đi thẳng tới thành tựu ngày hôm nay là nhờ cái gì chứ?

"Nhưng bây giờ, việc này có chút phiền phức."

Tiếng Cận Ngụ Đinh lần thứ hai truyền đến, "Có phiền phức thì giải quyết đi là được."

Anh tuy rằng đã cho người đập hết máy quay phim tại đó, nhưng làm phóng viên sao có thể không có những thiết bị dự phòng giấu trên người được.

"Phải đảm bảo người đó sau này cũng không bao giờ được đi ra ngoài nói lung tung, bao nhiêu người đang mơ ước vị trí của chị cả con đều nhìn chằm chằm vào hai đứa sau đó đặt điều xuyên tạc, hiện tại ba đứa các con chính là có vinh cùng hưởng có họa cùng chịu....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt nói, "Người yên tâm, con sẽ khâu miệng của cậu ta lại thật kỹ càng."

Cố Tân Tân lùi về sau, thả nhẹ bước chân đi đến gian phòng trước đây của Cận Ngụ ĐÌnh ở tòa nhà chính, cửa phòng không khóa, cô đẩy cửa đi vào trong.

Một chân vừa chạm đất, Cố Tân Tân hoảng hốt, cứ ngỡ mình đã về tới tòa nhà Tây.

Phòng ngủ chính của cô và Cận Ngụ ĐÌnh bây giờ với căn phòng này giống nhau như đúc, mùi vị lành lạnh từ giấy dán tường, trên cao treo một chùm đèn thủy tinh, những đồ vật trang trí bên trong giống như là được sao chép qua bên kia vậy.

Cố Tân Tân có chút không hiểu, đổi mới nơi ở, có ai lại không thích trang trí mới chứ?

Cô đi tới bên cửa sổ nhìn lọ hoa thủy tinh đặt trên bệ cửa, hoa đã héo úa từ lâu, chỉ còn sót lại cái rễ tro trụi bên trong.

Cố Tân Tân muốn nâng tay rút nó ra, bất chợt từ sau lưng truyền đến giọng của người đàn ông, "Sao cô lại ở đây?"

Cô vội vàng rút tay về, quay đầu liền nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở cửa.

"Tôi đợi lâu không thấy anh xuống."

"Đi thôi."

Cố Tân Tân đi theo Cận Ngụ ĐÌnh xuống lầu rồi trở về tòa nhà Tây, Cận Ngụ ĐÌnh trèo lên giường nằm nghỉ ngơi.

Cô cầm lấy bản vẽ ngồi lên ghế sa lông, "Cận Ngụ ĐÌnh, sao hai căn phòng ngủ của anh đều giống hệt nhau vậy?"

"Tôi thích."

Thời điểm anh không muốn nói chuyện thật sự rất giống muốn ăn đòn, Cố Tân Tân dứt khoát không thèm để ý đến anh nữa.

"Cô không muốn hỏi xem tôi sẽ đối phó với Kiều Dư kia thế nào sao?"

Bút trong tay Cố Tân Tân dừng lại, mí mắt nhẹ giương, "Hỏi thì có ích lợi gì? Kiều Dư là học sinh còn chưa tốt nghiệp, mà anh thì sao? Người ta gọi anh một tiếng Cửu gia, địa vị cách xa như vậy thì nhất định cậu ta sẽ nằm ở thế yếu của dư luận. Anh sẽ giáo huấn cho cậu ta một bài học thích hợp, nhưng anh lại có chị cả có thân phận cần kiêng kỵ nên sẽ xử lý rất có chừng mực."

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh chống xuống giường ngồi dậy, "Cô tốt xấu cũng nên thay cậu ta cầu xin gì đó chứ."

"Cậu ta nói tôi ham hư vinh tiền tài, tôi còn quản cậu ta làm cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn gò má Cố Tân Tân, lẩm bẩm, "Cô thì biết đến yêu đương sao?"

"Không phải anh nói cậu ta là bạn trai của tôi đó à?"

"Bây giờ nhìn lại vẫn đúng là không phải."

Cố Tân Tân đứng lên, ánh mắt chằm chằm dán vào Cận Ngụ ĐÌnh, "Vì lẽ đó, chuyện ở khách sạn Tung Sơn là vô ích rồi, lãng phí bao nhiêu thời gian quý báu của Cửu gia."

"Cũng không lãng phí, tôi chính là người như vậy, chỉ cần có một ngọn lửa nhỏ nhô lên thì nhất định phải dập cho tắt."

Cố Tân Tân không tiếp tục tranh luận với anh. Cô đang nghĩ đến vết thương trên người anh, hôm nay lúc anh ôm cô đi cô có thể cảm nhận được Cận Ngụ ĐÌnh đang cố nén đau. Anh trước mặt Cận Vĩnh Nham cũng không nói đến vết thương cũ, mặc dù một chữ

cũng không nói nhưng nếu lúc này anh không khóc chị thì cũng sẽ không phải nằm trên giường như thế.

Ăn cơm tối xong Cận Ngụ ĐÌnh ngồi lại dưới lầu mở cuộc họp video, lúc Cố Tân Tân vẽ xong cập nhật lên web đã thấy anh rửa mặt xong, đang nằm dài trên giường.

Mỗi lúc hai người ở cũng một chỗ đều...rất không tự nhiên, Cố Tân Tân sấy tóc đứng bên giường, tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh từ trên TV dời qua, "Nhìn cái gì? Còn không đi ngủ đi."

Cô vén chăn lên nằm vào, thời gian còn sớm nên cô không ngủ được, những cũng không thể ngồi đó xem TV cùng Cận Ngụ ĐÌnh. Loại bầu không khí đó tuy là bình thường với những cặp vợ chồng chân chính, còn cô với anh thì sao? Rất kỳ quái đó.

Cố Tân Tân khép mắt lại, một lát sau bên tai cũng trở nên yên tĩnh.

Cận Ngụ ĐÌnh tắt TV, đệm hơi lún xuống, bả vai cô bỗng nhiên bị ôm lấy. Bọn họ trước giờ đều mỗi người ngủ một phía, anh đêm nay làm sao lại đi ôm cô?

Thân thể cô cứng đờ, tiếng hít thở của Cận Ngụ ĐÌnh lan tràn ra quanh người. Cố Tân Tân chỉ lo anh còn có thể làm thêm một động tác nào khác. "Bác sĩ đã dặn dò rồi, mấy ngày này anh không được làm mấy loại vận động dữ dội!"

Bên tai truyền đến tiếng cười khẽ, giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh nghe vô cùng ám muội. "Tỷ như thế này?"

Anh dán sát người vào mông cô, mà Cố Tân Tân nếu còn dịch nữa nhất định sẽ ngã xuống. Hô hấp của cô hơi rối loạn, bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt ngang trước ngực cô, lần này cô một chút cũng không dám lộn xộn nữa.

Chờ đến khi tiếng hít thở đều đặn vang lên bên tai Cố Tân Tân mở thở một cái nhẹ nhõm, chỉ là bàn tay trước ngực đầy không ra, cô lo sẽ đánh thức anh nên đành từ bỏ ý định đó.

Mấy ngày sau.

Cận Ngụ Đinh vừa đi ra khỏi cửa, Cố Tân Tân liền hẹn Triệu Thiến đi ăn cơm.

Triệu Thiến đối với chuyện ngày đó vẫn vô cùng sợ hãi, "Tân Tân, bạn trai cậu thật tàn nhẫn, làm mấy đêm nay mình đều gặt ác mộng."

"Sau khi tụi mình đi không có ai làm khó dễ cậu chứ?"

"Không có, bọn họ chắc là biết mình là bạn của cậu nên còn sắp xếp đưa mình về nữa cơ."

Cố Tân Tân ung dung thong thả uống nước trái cây, Triệu Thiến giảm thấp thanh âm đến mức tối thiểu. "Kiều Dư thương rất nặng, sau đó thì bị đưa vào bệnh viện điều trị."

"Cái dáng vẻ cậu ta cầm viên gạch lúc đó thật sự hù dọa chết mình." Vẻ mặt Cố Tân Tân hơi trầm xuống, hai tay nâng cốc lên.

"Ừ đây, trước đây mỗi lần nhìn cậu ta luôn cảm thấy cậu ta là một người rất lịch sự."

Ăn cơm xong, Cố Tân Tân lôi tay Triệu Thiến kê cô ấy đi một chuyến đến bệnh viện với mình.

Lúc đi ra, Cố Tân Tân đứng trước cửa phòng khám rất lâu, bên cạnh có cảnh tượng đám người vội vã chạy qua. Có người vẻ mặt tràn ngập thoái mái, cũng có người vẻ mặt vô cùng lo lắng khẩn trương.

Những chiếc lá trên bồn hoa gần đó bị gió cuốn lên, xoay một vòng rồi rơi xuống mặt đất lạnh lẽo.

Từ đường chính ngoài cổng bệnh viện đột nhiên có tiếng còi chói tai truyền đến, khiến cô từ trong hốt hoảng định thần lại.

Triệu Thiến đứng một bên nói gì đó với cô, một từ cô cũng không nghe vào.

Cô Tân Tân liếc phiếu bệnh án trong tay, bên trong có một tờ kết quả kiểm tra. Cô đưa tay rút ra, tầm mắt quét về phía kết luận cuối cùng, từng chữ từng chữ màu đen rõ ràng, nói tử cùng của cô có dị dạng, không thể mang thai.

----- lời tác giả -----

Mọi người, ngày Quốc Tế Lao Động vui vẻ ~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Bệnh Án Bí Phát Hiện

Dịch: CP88

***

Trở lại tòa nhà Tây, Cố Tân Tân lướt vân tay mở khóa vào nhà.

Chỉ là cô không ngờ tới lúc này Cận Ngụ ĐÌnh lại có nhà, Cố Tân Tân theo bản năng che lại chiếc túi trước ngực.

Cận Ngụ ĐÌnh đang định lên lầu, nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại. "Đi đâu về?"

"Ra ngoài ăn cơm với bạn." Cố Tân Tân nói xong, đứng tại chỗ bất động.

Cận Ngụ ĐÌnh đánh giá từ trên xuống dưới cô một chút, "Đứng chỗ đó làm gì?"

Cô cố gắng tự trấn an bản thân, những tay vẫn ôm chặt chiếc túi. Cố Tân Tân đi vài bước, đi qua ánh mắt quan sát tìm tội của anh rồi lên lầu. Cô cái gì cũng giỏi, chỉ là lúc chộp dạ cả người sẽ vô cùng bất thường, mà Cận Ngụ ĐÌnh là ai, một cái ánh mắt là có thể nhìn thấu cô rồi.

Cố Tân Tân trở về phòng ngủ không thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi theo. Cô đứng giữa phòng nhìn quanh, muốn tìm một nơi có thể giấu đồ. Nhưng căn phòng này không hề cho cô cảm giác an toàn, Cận Ngụ ĐÌnh dù sao đối với nơi này nắm trong lòng bàn tay, không chừng trong lúc tìm đồ gì đó là có thể nhìn thấy nó.

Cô đi vào phòng thay đồ, đi tới ngăn quần áo. Cố Tân Tân mở ngăn đồ lót ra, thầm nghĩ Cận Ngụ Đình chắc cũng không thể biến thái đến mức đi lật đồng nội y của cô chứ?

Cố Tân Tân rút phiếu bệnh án ra, đút xuống dưới đồng áo lót.

Sau đó cô làm như không có chuyện gì trở lại phòng ngủ, trong đầu dần dần vã ra diễn biến mọi chuyện phải phát sinh.

Hôm sau, chỉ đợi Cận Ngụ Đình bước chân ra khỏi tòa nhà Tây, Cố Tân Tân đã nhanh chóng đi vào nhà bếp. "Có bột mì không?"

"Có, Cửu phu nhân, ngại muộn ăn gì ạ?"

"Tôi muốn làm bánh, cứ mặc kệ tôi." Cố Tân Tân bận rộn trong phòng bếp đi qua đi lại nửa ngày, cuối cùng xếp từng chiếc bánh đặt vào khay. "Đúng rồi, hôm nay mẹ chắc là có nhà nhỉ?"

"Phu nhân thường ngày nếu không có chuyện gì thì sẽ ở nhà ạ."

"Bà qua đó một chuyến đi, nói với mẹ là tôi vừa làm thử một ít bánh, nhờ người đến đây cho cái nhận xét."

Người giúp việc cởi tạp dề xuống, gật đầu, "Vâng."

Cố Tân Tân bưng khay vào phòng khách, khom lưng đặt lên bàn trà đối diện TV. Sau đó cô phi như gió lên lầu, bước nhanh vào phòng thay đồ lục ra phiếu bệnh án. Cô mở ra kiểm tra lại, chắc chắn bên trong vẫn còn tờ kết quả kiểm tra của ngày hôm qua còn gấp gọn bên trong.

Trở lại phòng khách, Cố Tân Tân lấy phiếu bệnh án kẹp dưới một quyển tạp chí, cô cẩn thận để cho nó lộ ra một góc nhỏ, đảm bảo người tinh tường nhìn cái là có thể phát hiện ra luôn.

Không lâu lắm thì Tần Chi Song đi theo người giúp việc vào cửa, "Làm món gì vậy? Thơm quá."

"Mẹ, bánh đó ạ." Cố Tân Tân nắm tay Tần Chi Song dỗ bà ngồi xuống, "Mẹ của con ở nhà thích làm mấy thứ này, con cũng học ké được một chút."

"Ngửi mùi là biết không tệ rồi," Tần Chi Song ngồi xuống, "Không ngờ con còn biết làm cái này nha."

Cố Tân Tân cầm đũa đặt vào trong tay Tần Chi Song, "Mẹ nếm một cái thử xem, con đi lấy chút hoa qua mang lên."

Cô quay đầu tiến vào nhà bếp, Tần Chi Song vừa ăn được nửa cái bánh, Cố Tân Tân lại nghe được tiếng động ngoài cửa. Cô bê đĩa trái cây ra ngoài thì nhìn thấy Cận Ngụ Đinh và Khổng Thành cùng đi vào, lông mày cô không khỏi nhíu lại, sao gần đây anh cứ luôn xuất quỷ nhập thần thế nhỉ?

"Lão Cửu," Tần Chi Song nhìn thấy anh trở về liền nhanh nhẹn vẫy vẫy tay, "Đến đây, nếm thử tay nghề của Tân Tân xem, mùi vị rất ngon."

Đôi chân thon dài bước đến ghé sô pha, anh ngồi xuống chỗ của mình, Cố Tân Tân đi đến đặt đĩa trái cây lên bàn trà.

"Ngon như vậy sao?" Ánh mắt Cận Ngụ Đinh lộ vẻ hoài nghi, khóe miệng khẽ nhếch.

"Đến ăn thử đi."

Tần Chi Song nghiêng người thả đũa xuống, dư quang vô tình lướt qua quyển tạp chí bên cạnh. Bà chú ý đến có một góc bệnh án lộ ra ngoài. Tần Chi Song rút ra, nhìn thấy trên đó đề tên của Cố Tân Tân.

"Tân Tân, con bị bệnh gì sao?"

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh nhàn nhạt đảo qua khuôn mặt Cố Tân Tân, thần sắc vốn nhẹ nhõm của cô bỗng chốc bị kéo căng. Vốn dĩ

là cô muốn để cho Tân Chi Song nhìn thấy, Tân Chi Song trông ngóng được ôm cháu nội như vậy, nếu như biết được cô không thể sinh con chắc chắn sẽ không lưu lại cô trong Cận gia.

Nhưng bởi vì Cận Ngụ ĐÌnh hiện tại đang ở nhà nên cô luôn có cảm giác mọi chuyện sẽ không được suôn sẻ như kế hoạch.

Cô nín thở cẩn thận quan sát vẻ mặt của Tân Chi Song, sau đó buông xuống hai tay nắm chặt bên người.

Tân Chi Song kinh hãi, mắt trợn tròn, sau đó ngược lên không thể tin nhìn Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân ngồi xuống, "Mẹ, con thật sự không ngờ tới sẽ gặp phải chuyện này."

Cận gia tuyệt đối sẽ không cho phép cả hai vợ chồng trong nhà đều không có người nối dõi, Thương Lục và Cận Hàn Thanh cũng có thể coi như là môn đăng hộ đón, phải thay đổi thì khẳng định sẽ là đổi Cố Tân Tân.

Cô không nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh, việc đã đến nước này thì cô phải không tiếc giá nào kết thúc đi hết thảy.

"Là hôm qua đi kiểm tra?"

"Vâng." Cố Tân Tân đón lấy ánh mắt của Tân Chi Song, chờ bà nói tiếp.

Tân Chi Song mãi mới phản ứng lại, mặt bỗng nhiên lộ vẻ vui mừng, kích động đến nỗi không nói được thành câu hoàn chỉnh.
"Lão Cửu, con biết chưa?"

"Biết cái gì?" Cận Ngụ ĐÌnh không lạnh không nóng hỏi.

"Tân Tân mang thai rồi!"

Lần này người trợn mắt há mồm đổi lại là Cố Tân Tân. Cái gì?
Cô mang thai?

Cố Tân Tân trợn tròn mắt, nhìn thấy Tân Chi Song đứng dậy đem tờ kết quả trong bệnh án đưa cho Cận Ngụ ĐÌnh, "Con sắp được làm cha rồi, mẹ thật không ngờ lại nhanh như vậy..... Thật sự là quá tốt, quá tốt rồi!"

Tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống tờ kết quả kia, trên đó rõ ràng ghi hai chữ có thai, trong đầu cô vù vù sau đó nổ tung. Không đúng, kinh nguyệt tháng này của cô vừa mới kết thúc không lâu, làm sao mà có thể mang thai được?

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi dậy, ngón tay lướt qua mấy dòng cuối, khóc miệng nhẹ nhàng nhếch lên, "Quá tốt rồi."

Trong lòng Cố Tân Tân hiểu ra, kết quả báo cáo nhất định là bị đổi đi rồi.

Trong tòa nhà Tây này thì có ai dám làm chuyện như vậy? Lại là ai có thể chỉ trong một đêm, đem chuyện này làm kín kẽ không một sơ hở đây?

Sắc mặt Cố Tân Tân trắng bệch, đoạt lấy tờ kết quả trong tay Cận Ngụ ĐÌnh. Cô lắc đầu, muốn nói rõ ràng. "Không phải như vậy, con không có mang thai!"

Cận Ngụ ĐÌnh ôm lấy cô, ý cười nhỏ nhặt rơi xuống đầu cô. "Đừng tức giận, đối với con không tốt."

"Cận Ngụ ĐÌnh!" Cô thật sự là bị chọc giận muôn điên, vô cùng hận. Cố Tân Tân đấm liên tục vào lồng ngực Cận Ngụ ĐÌnh. "Lại là anh? Có phải không?!"

"Đúng, là anh không tốt, không quan tâm em còn chưa tốt nghiệp, nhưng không sao cả....."

"Tôi không ngờ....."

Bàn tay Cận Ngụ Đinh giữ chặt đầu Cố Tân Tân, áp sát mặt cô vào trong lồng ngực rắn chắc của anh, khiến cho lời nói trong miệng cô cũng trở nên mơ hồ.

----- lời tác giả -----

Tân Tân, ngạc nhiên chưa nè ~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Đâm Lao Phải Theo Lao

Dịch: CP88

***

"Tôi biết em không muốn sinh con sớm như vậy nên mới nói ra mấy lời không suy nghĩ thôi."

Cố Tân Tân muốn đẩy anh ra, nhưng sức lực của cô trong mắt Cận Ngụ Đình chính là khoa chân múa tay. Cô bị anh ôm gắt gao, Tần Chi Song nhìn bọn họ kì quái rồi ngồi trở lại ghế sa lông.

Bàn tay Cận Ngụ Đình nhẹ nhàng vuốt tóc Cố Tân Tân, "Đây là chuyện tốt, vô cùng tốt."

Cô đương nhiên không cho là như vậy, lừa dối chuyện mang thai là quan trọng như thế nào? Cận Ngụ Đình làm sao lại có cái lá gan đó.

Cô tiếp tục dùng tay đánh vào trước ngực anh, tiếng cười của người đàn ông trở nên nặng nề hơn, nhưng trong lời nói vẫn hàm chứa sủng nịnh vô cùng. "Được rồi, muốn đánh thì đánh đi vậy."

Cố Tân Tân giãy dụa, Cận Ngụ Đình duy trì tư thế ôm cô, sau đó bất chợt nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cô. "Bệnh án là cô đặt ở đó muốn cố ý cho mẹ nhìn thấy, nếu như lúc này cô nói thật ra thì kẻ cầm đầu vẫn là cô mà thôi."

Tâm tình Tần Chi Song nhảy nhót khó bình tĩnh được, "Tân Tân, tuổi này của con thật sự là tuổi mang thai tốt nhất rồi, sinh xong con

thì cũng vừa vặn tốt nghiệp, như vậy có thể thỏa thích làm những gì mình muốn."

Cố Tân Tân khóc không ra nước mắt. Lời nói dối này một khi được thiết lập thì hàng chục, thậm chí là sẽ có hàng trăm lời nói dối nữa sẽ đi tiếp diễn để kéo dài câu chuyện. Cô muốn nói rõ, nhưng Cận Ngụ Đinh làm sao cho cô cơ hội đó.

"Mẹ, dù sao Tân Tân vẫn còn nhỏ, chuyện mang thai này cô ấy chưa hề nghĩ đến. Mẹ cứ về trước đi, chuyện này con sẽ từ từ khuyên giải cô ấy."

Tần Chi Song cũng muốn nhanh chóng đi về báo tin này cho Cận Vĩnh Nham, bà đứng lên, "Được rồi, vậy mai mẹ quay lại."

Bà đi ra ngoài được vài bước Cố Tân Tân gọi lại nhưng Khổng Thành đã đưa Tần Chi Song đến cửa. Anh ta mở cửa cho bà, mà Tần Chi Song cũng không hề quay đầu lại, cú như vậy đi mất.

Cận Ngụ Đinh cho người giúp việc đi ra ngoài hết, phòng khách to lớn trong phút chốc chỉ còn lại ba người bọn họ.

Tay anh buông lỏng, Cố Tân Tân được thả tự do miệng thở hổn hển, "Cận Ngụ Đinh, vì sao anh phải làm như vậy?"

"Lời này phải là tôi hỏi cô mới phải."

"Tôi..... Tôi không muốn hại anh mà thôi, anh muốn Cận gia bị tuyệt đường con cháu sao?"

Trong lúc này mà Cận Ngụ Đinh vẫn có thể ung dung gác một chân lên, cười cười, mà lúc ấy Cố Tân Tân nếu như để ý, sẽ thấy trong đáy mắt anh còn đang nổi lên sóng lớn. "Đang yên đang lành sao tự nhiên cô lại nghĩ đến việc đi kiểm tra?"

Cố Tân Tân nghẹn lời, nhưng vẫn tìm lí do, "Tôi đau bụng nên đi khám thôi."

Ngón tay của người đàn ông rơi xuống đùi, đầu ngón tay gõ có tiết tấu như là đang đánh một khúc đàn vô cùng tươi đẹp, "Nếu như không phải tôi trở về đúng lúc thì có lẽ lúc này cô đã thu dọn hành lý rời đi rồi?"

Cố Tân Tân liếc nhìn anh bỏ lại kết quả vào trong. "Anh điên rồi có phải không? Lại dám dựng chuyện tôi mang thai, anh có từng nghĩ đến hậu quả hay chưa?"

"Trước khi bụng cô còn chưa khiến người ta nghi ngờ thì chúng ta còn có thời gian." Cận Ngụ Đinh giơ bàn tay lên đặt xuống bụng Cố Tân Tân, "Xem ra là tôi coi thường mấy thủ đoạn của cô rồi, thậm chí ngay cả kết quả kiểm tra như thế cũng có thể bị cô làm giả được, đã như vậy tôi liền để cô nếm thử mùi vị gọi là không đúng ý muốn như thế nào."

Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, "Tôi sẽ nói thật với bọn họ."

"Không kịp nữa rồi, mẹ tôi khôn khéo như vậy nhất định đoán được tờ xét nghiệm này là cô cố tình đặt chỗ này cho bà xem. Dù là cô có ngay lập tức khai ra thì tôi cũng sẽ không thả cô ra khỏi Cận gia, cuộc sống sau này của cô ở đây có thể coi như là trong nước sôi lửa bồng rồi nhỉ?"

Cố Tân Tân đứng dậy, nhưng chỉ vừa đứng thẳng lên đã bị Cận Ngụ Đinh chụp lấy tay kéo ngồi lại. "Chỉ cần tôi muốn tra thì tên bác sĩ giúp cô làm giả kết quả kiểm tra đó không phải là không thể tra ra được, Cố Tân Tân, cô chẳng lẽ lại muốn liên lụy đến người vô tội đến vậy?"

Sắc mặt cô nháy mắt trắng bệnh, dì của Triệu Thiến là bác sĩ phụ khoa. Các cô muốn nhờ bà ấy giúp đỡ, nhưng chuyện chẩn đoán sai nghiêm trọng như vậy bà ấy nhất quyết không chịu giúp. Cuối cùng lại là Triệu Thiến canh chừng nửa ngày, thừa dịp dì không chú ý đã lén cầm đi tờ kết quả xét nghiệm, sau đó trong cửa hàng photo của bệnh viện đem đổi tên thành Cố Tân Tân, chính thức làm xong một tờ kết quả vô cùng vụng về.

Nếu như Cận Ngụ ĐÌnh muốn tra, e rằng sẽ rất dễ dàng tra ra được dì Triệu Thiến, Cố Tân Tân quả thực không muốn liên lụy đến người khác.

Có trách thì trách chính bản thân cô không phòng bị tên Cận Ngụ ĐÌnh lang sói này, nếu như không biểu hiện quá rõ ràng khiến cho anh nghi ngờ thì cũng sẽ không gây ra chuyện đó rồi.

Bên ngoài lại có tiếng chuông cửa vang lên.

Không Thành mở cửa, thấy Tiền quản gia đứng bên ngoài.

Tiền quản gia cười hiền hậu, Cận gia có chuyện vui như vậy nên ông cũng cao hứng theo. "Cửu gia, lão gia kêu tôi qua đây chuyền lời, nói buổi tối ngài và Cửu phu nhân qua tòa nhà chính ăn tối."

"Biết rồi."

Trong lòng Cố Tân Tân căng thẳng, được rồi, từ giờ cô cũng đừng mong được sống những ngày yên ổn nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt bàn tay cô, thân thể hơi nghiêng về phía cô một chút, lên tiếng chế nhạo. "Từ hôm nay đúng là thăng thành phượng hoàng nhỉ, có thể chân chính hưởng thụ đai ngộ của thiếu phu nhân nhà Cận gia rồi."

Cố Tân Tân cắn răng, "Được thôi, vậy nếu tôi "đang mang thai", vì cân nhắc đến đứa bé trong bụng, có phải chúng ta nên chia phòng ngủ hay không?"

Người đàn ông dùng ngón tay mân mê cầm cô. "Có thể, có điều trước lúc đó....." Bàn tay anh vỗ nhẹ lên bụng cô hai lần, "Cô phải đảm bảo nơi này thật sự có một sinh linh nhỏ mới được."

Cố Tân Tân lần thứ hai đẩy tay anh ra, không nói lời nào đi lên lầu.

Đến giờ ăn cơm tối, Tiền quản gia lại sang mời thêm một lần nữa.

Cố Tân Tân đi theo Cận Ngụ Đinh vào tòa nhà chính, trên bàn ăn bày đủ loại thức ăn đầy màu sắc và hình dạng. Tần Chi Song sợ cô bị lạnh, còn cố ý đặt thêm đệm lên ghế ngồi của cô.

Cô như đứng trong đống lửa ngòi trong đống than, ngẩng đầu nhìn vị trí trống rỗng của Thương Lục.

Cận VĨnh Nham rót đầy chén rượu trong tay, dáng vẻ vô cùng cao hứng. Cố Tân Tân nhìn ông, ngày thường Cận VĨnh Nham rất ít khi cười. "Đêm nay mấy đứa đều phải uống với ba một chén."

Bàn tay Cận Hàn Thanh đặt ở chân cốc, phía chân có một lớp đệm, rượu đỏ trong ly theo động tác xoay vòng trên tay của anh ta mà nhẹ tràn ra bốn phía, cốc thủy tinh trong suốt cũng bị nhiễm phải một tầng rượu đỏ mỹ lệ.

Cận VĨnh Nham cười cười nhìn Cố Tân Tân, "Tân Tân, con thì thôi, đã có thai thì không nên uống rượu."

Động tác trên tay Cận Hàn Thanh đột nhiên dừng lại, rượu trong ly suýt chút nữa thì tràn ra ngoài.

"Tân Tân, bây giờ đã có phản ứng gì chưa?" Tần Chi Song ngồi một bên hỏi.

Cố Tân Tân rũ mi mắt, lắc đầu liên tục, "Không có."

Người đàn ông đổi diện chợt cười thành tiếng. "Lão Cửu, hai người đúng là vô cùng quẩn quýt."

Tần Chi Song gấp thức ăn cho Cố Tân Tân, lúc này người trong Cận gia chỉ hận không thể cung phụng cô như thần. Tần Chi Song khẽ liếc sang con trai mình, hơi bất mãn lên tiếng. "Con cũng phải

nhanh chóng làm cho Thương Lục khỏe lại mới được, sau đó hai đứa cũng nên sinh thêm một đứa."

Cận Hàn Thanh nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, "Bệnh của Thương Lục đâu có dễ dàng chữa khỏi như thế?"

"Tại sao không thể?" Tàn Chi Song buông đũa xuống, "Chỉ cần con đừng có kích thích nó nữa."

Trong giọng nói của Cận Hàn Thanh nỗi ý lạnh, cười gằn, "Cô ấy là làm sao mà bị điên lẽ nào người còn không biết sao? Thế nào lại thành bị con kích thích rồi?"

Cố Tân Tân đang nghe chăm chú thì cảm giác như bầu không khí đang bị đóng băng lại, trên mặt mỗi người đều bao phủ bởi một tầng âm u khó hiểu.

***

Bát Bát: Từ ngày mai bắt đầu rảnh rồi rồi nhỉ

Có ai muốn hỏi gì về ta không? Đặt câu hỏi xuống phần bình luận của chương này nhé. Chủ nhật ta sẽ tổng hợp lại rồi viết 1 profile hoàn chỉnh về ta:))))

P/s: Từ mai mỗi ngày sẽ đăng 1 chap theo bên bản trung nhé. Nếu ngày nào không có chương mới ta sẽ thông báo lên phần hội thoại để tránh loãng chõ này. Các nàng chịu khó follow tài khoản @newwloser88 nha, ai follow rồi thì dĩ nhiên là thôi không cần nữa:3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Bắt Nạt

Dịch: CP88

***

Không khí căng thẳng rất lâu, cuối cùng vẫn là Cận Vĩnh Nham ngữ khí không vui lên tiếng, "Càng ngày càng không có quy củ, mẹ con nói một câu con liền cãi lại một câu, còn để ba vào mắt không?"

Cận Hàn Thanh nhìn hai hàng lông mày của Tần Chi Song nhíu chặt, giống như đang nghĩ đến câu chuyện thương tâm của Thương Lục, ngữ khí của anh ta bỗng chốc mềm mại, "Mẹ, xin lỗi."

"Không sao." Tầm mắt Tần Chi Song dừng lại ở chỗ ngồi bên cạnh Cận Hàn Thanh. "Mấy ngày này Thương Lục có khỏe không?"

"Cũng ổn định lại không ít."

Cận Ngụ Đinh thấy Cố Tân Tân đang nhìn chằm chằm vào một điểm, tầm mắt anh nhìn theo thì thấy đĩa thịt bò kho. Nay giờ không ai ăn nên cô cũng không dám động, Cận Ngụ Đinh cầm đũa, gấp mấy khối thịt đặt vào trong bát cô.

Cố Tân Tân định thần quay qua nhìn anh, thật ra vừa rồi cô chỉ là thất thần, dù sao trong lòng có chuyện giấu diếm thì tâm tư đâu mà lúc này còn ngồi đây nghĩ đến chuyện ăn uống chứ.

Ánh mắt Cận Hàn Thanh quét qua hai người ngồi đối diện, "Hôm nay con dẫn Thương Lục đi quanh sân một vòng, cô ấy tâm tình rất tốt."

"Nếu vậy thì sau này đừng giam nó lại nữa."

Cận Hàn Thanh trầm mặc không trả lời. Tân Chi Song đứng dậy múa cho Cố Tân Tân một bát canh gà, "Nhân dịp thân thể còn thoái mái thì ăn nhiều một chút, muốn ăn gì thì nói để mẹ kêu nhà bếp chuẩn bị."

Trong lòng Cố Tân Tân vô cùng không dễ chịu, dè dặt nhận lấy bát, "Cám ơn mẹ."

"Đúng rồi, mấy ngày nữa là tiệc đông chí, Duệ Ngôn(*) có lẽ không về được. Mẹ đều sắp xếp gần đâu vào đây cả rồi, đến lúc đó thì mấy đứa đúng giờ đến là được."

(*)Chị cả Cận Ngụ Đinh tên là Cận Duệ Ngôn, mà mấy chương trước ta không để ý toàn để là Cận Duệ, sau này sẽ bổ sung.:))

Cận Hàn Thanh đối với những chuyện này căn bản không có hứng thú, "Đến lúc đó phải xem tình hình Thương Lục thế nào đã."

"Cố gắng cho nó qua đây, mẹ không muốn để cho người ta nói con dâu trưởng nhà Cận gia phát điên, đến cả tiệc liên gia cũng không thể tham dự."

Khẳng định là đã từng có người ngay trước mặt Tân Chi Song nói ra, bà mặc dù có thể dùng lời lẽ đáp trả nhưng trong lòng chắc chắn cũng không thoải mái gì.

Cố Tân Tân uống một ngụm canh gà, nóng bỏng lưỡi, Cận Ngụ Đinh cau mày giữ lại cổ tay cô. "Bỏng miệng rồi mà còn không biết?"

Đầu lưỡi cô đau rát, vội vàng đặt bát xuống.

Tân Chi Song thân thiết hỏi thăm, "Không sao chứ?"

"Không sao ạ."

Cận VĨnh Nham ngồi một bên im lặng ăn nãy giờ, chợt ngẩng đầu nhìn Cố Tân Tân nói, "Tân Tân, con cũng mòi ba mẹ con bên ấy đến đi."

Cận gia nhiều quy củ, Cố Tân Tân sợ ba mẹ đến sẽ bị gò bó, "Bạn họ có lẽ còn phải đi làm....."

"Buổi tối mà cũng cần tăng ca sao? Con không cần lo lắng, tiệc đông chí hàng năm của Cận gia đều là mòi những người thân thích hoặc có quan hệ thân cận, con với Lão Cửu sau khi kết hôn hai nhà cũng chưa gặp mặt, nhân cơ hội này để bù lại đi."

Đã đến nước này thì Cố Tân Tân cũng không có cách nào từ chối nữa, đành phải nhắm mắt mà đáp ứng, "Được ạ."

Một bữa cơm ăn đến đau dạ dày, thật chật vật mới có thể quay về, Cố Tân Tân cuối cùng cũng coi như được trút gánh nặng xuống.

Trở lại tòa nhà Tây, cô nhất thời cảm thấy khó thở. Hôm nay ăn thật sự là quá no, cô đành phải đi tới đi lui trong phòng tiêu hóa bớt đi.

"Thật không nhìn ra sức ăn của cô cũng thật là kinh người."

"Đều là mấy người âm thầm gấp vào bát của tôi."

Bóng dáng cao ngất của Cận Ngụ ĐÌnh đứng cạnh giường, một tay cởi khuy áo, ngũ quan xinh đẹp được ánh đèn trên đầu chiếu xuống làm nhu hòa đi không ít, "Từ giờ cô phải ăn phần ăn cho hai người rồi, mọi người đều là vì lo lắng cô ăn không đủ no thôi."

"Anh -----" Cố Tân Tân bước nhanh đến trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ tức giận, "Đừng có nói tôi mang thai nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn ngón tay cô đang chỉ thẳng vào mặt mình, khẽ cau mày bắt lấy ngón tay của cô sau đó đẩy ngã cô lên chiếc

giường lớn, hai tay chống hai bên người cô giam vào một không gian nhỏ, "Sợ bị lộ sao?"

"Đương nhiên, anh thì không sợ chắc?"

"Chuyện này ấy hả, cô vẫn còn thời gian để cứu vớt tình hình đấy. Chỉ cần trong vòng hai, ba tháng có con, dù cho ngày sinh có không đúng thì ba mẹ cũng không truy cứu nữa, bọn họ sẽ không nhẫn tâm trách móc một người phụ nữ có thai."

Cố Tân Tân chạy không thoát, dứt khoát không lăng phí sức lực, "Anh muốn có con, là vì cái Đông Tiền gì đó kia?"

"Cô cảm thấy sao?"

"Tôi đoán không ra tâm tư của anh." Cố Tân Tân quay mặt sang một bên, nhìn đến cánh tay Cận Ngụ Đình chống một bên. "Không lẽ nói anh thích tôi? Tôi vẫn còn nhớ thân phận của mình rõ lắm."

"Cô có một trái tim cũng không xấu." Cận Ngụ Đình xoay mặt cô lại, môi hơi câu lên, "Nếu như không phải vì sợ liên lụy đến bác sĩ kia thì cô đã sớm nói ra sự thật lúc ở tòa nhà chính rồi, không phải sao?"

Cố Tân Tân hai tay đặt lên ngực anh đẩy ra, Cận Ngụ Đình cũng không làm khó dễ cô, thuận thế nằm sang bên cạnh.

Bữa tiệc đông chí, Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đều đến từ rất sớm. Vì bọn họ chưa từng đến Cận gia nên Tần Chi Song cho Tiền quản gia dẫn bọn họ qua tòa nhà Tây tìm Cố Tân Tân.

Lúc chập tối, Cố Tân Tân và ba mẹ đi thẳng đến tòa nhà chính, tiệc đông chí được tổ chức ở tòa nhà nhỏ bên cạnh. Xung quanh căn phòng đều là kính thủy tinh, bên trong đèn đuốc sáng choang. Trong phòng được bật máy sưởi nên không gian vô cùng ấm áp, có một năm còn tổ chức đúng lúc bên ngoài có tuyết rơi, thật sự là mỹ cảnh.

Lục Uyển Huệ biết tin con gái mang thai thì vui vẻ đến không ngậm lại miệng được, Cố Tân Tân biết phía trước mình chính là vực sâu vạn trượng, chỉ cần bị người đẩy xuống một cái thì sẽ không còn cách nào bò dậy được nữa.

Tần Chi Song dẫn vợ chồng Cố Đông Thăng đi chào hỏi họ hàng, bên trong tiểu lâu ngoài trừ có vài tấm kính ngắn, thì cảnh sắc tựa như với bên ngoài hòa làm một.

Cận Hàn Thanh chưa về, người giúp việc đã dẫn Thương Lục đến.

Cô ấy yên tĩnh ngồi một góc, bên tai tiếng ồn ào không ngừng. Bởi vì lúc ra khỏi nhà người giúp việc sợ cô ấy bị lạnh nên đã khoác cho cô một chiếc áo choàng trắng tinh.

Cố Tân Tân thấy có người đi đến bên cạnh bọn họ, sau đó nói với người giúp việc bên cạnh Thương Lục câu gì đó, người giúp việc nghe được liền quay đầu đi ra ngoài.

Người phụ nữ cách đó không xa vẫy tay một cái, cùng mấy người bạn đều tiến lên.

Cố Tân Tân nhìn một người trong đó có chút quen mặt, nhìn kỹ lại, không phải là Trần tiểu thư ngày đó cùng ăn cơm với Cận Ngụ Đình hay sao?

Trần tiểu thư nhìn Thương Lục, ánh mắt lộ ra xem thường, "Đã được thả ra rồi sao? Bọn họ không sợ cô sẽ làm rối tung nơi này à?"

Thương Lục nhìn thấy bọn họ vây quanh, bên người lại không còn ai. Ánh mắt cô ấy lộ ra hoang mang rõ rệt, muốn đứng dậy rời đi.

Trần tiểu thư thấy vậy nhanh chóng đè lại vai của cô ấy, "Chị Thương Lục, chúng ta cũng là đã lâu không gặp, không nhận ra em

rồi?"

Cô ta nhìn trên bàn bày đủ loại đồ ăn, suy nghĩ một chút rồi cầm lên một ổ bánh, dùng thìa bên cạnh xúc mù-tắc nhét đầy vào bên trong, sau đó cười duyên đem bánh mì đưa đến bên miệng Thương Lục. "Ăn đi, rất ngon đấy."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Giáo Huấn

Dịch: CP88

***

Thương Lục cầm lấy bánh mì.

Trần tiểu thư dùng tay đẩy mạnh cổ tay cô ấy. "Chị Thương Lục, ăn mau đi nè."

Một người bạn bên cạnh nháy nháy mắt với Trần tiểu thư. "Như vậy không sao chứ? Dù sao cũng là ở Cận gia."

"Sợ cái gì, cô ta cũng chỉ là một kẻ ngu si thôi, lát nữa cũng chẳng thể chỉ ra được là ai chơi cô ta. Mà Cận Hàn Thanh hiện tại ở ngoài ăn chơi đàm đúm, đã sớm không quan tâm cô ta nữa rồi." Trần tiểu thư lại đẩy vai Thương Lục. "Chơi một chút cũng vui, nhìn cô ta đi, ngu ngốc....."

Thương Lục nhìn chầm chằm thứ trong tay không nhúc nhích, Trần tiểu thư liếc quanh thấy người nhà Cận gia đều tấp nập bận rộn không rảnh chú ý đến bên này thì ngày càng không kiêng dè. "Kẻ ngu si, ăn đi, ăn đi!"

Thương Lục cầm bánh mì đặt bên môi, há mồm định cắn.

Loại cục diện như vậy trong những gia tộc lớn Cố Tân Tân hiểu rõ mình bây giờ đặt lên trên hết là bảo vệ bản thân, cô quay đầu muốn rời khỏi, nhưng hình ảnh Thương Lục ôm lấy cô kéo về cho cô một mạng ngày ấy ở trung tâm thương mại lại một lần nữa hiện lên.

"Chị đâu!"

Cô bước nhanh đến bên người Thương Lục, đè lại cổ tay cô ấy.

Trần tiểu thư vừa nhìn thấy Cố Tân Tân, toàn bộ hỏa khí lúc này chưa tiêu hết lập tức xông lên đỉnh đầu, cười chế giễu. "Hóa ra là Cửu phu nhân nha."

"Cô gọi Cận Ngụ Đinh một tiếng Cửu ca, theo lý phải gọi tôi là Cửu tẩu không phải sao?"

"Cô không xứng!"

Cố Tân Tân cầm lấy bánh mì trong tay Thương Lục, "Cưới tôi về là Cận Ngụ Đinh, xứng hay không xứng thì cô tốt nhất là phải đi hỏi anh ta."

"Cô không cho cô ta ăn thì tôi sẽ bắt cô phải ăn."

Nhin Trần tiểu thư kiêu ngạo hung hăng, Cố Tân Tân cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, lạnh mặt. "Xin cô nhìn cho rõ, hôm nay là yến tiệc nhà Cận gia, cô chỉ là khách mời. Tôi không ngại đem chuyện này nói cho anh hai biết đâu. Cô cảm thấy anh ta sẽ bỏ qua cho cô không?"

"Cận Hàn Thanh sẽ quản tới cô ta sao? Có ai không biết cô ta trong Cận gia chỉ là một cái bình hoa trang trí, chồng cô ta bên ngoài lăng nhăng thế nào còn ai không biết."

Cố Tân Tân nghe được, huyệt thái dương khẽ giật. Cho dù là Thương Lục điên rồi, nhưng những chuyện như vậy có người phụ nữ nào có thể chịu được đây? "Chị đâu, chúng ta đi."

"Muốn chạy?" Trần tiểu thư đang lo không biết làm sao để tìm Cố Tân Tân gây chuyện, bây giờ miếng mồi tự dâng đến tận cửa sao có thể buông tha. "Cô ăn thứ đang cầm trong tay kia thì tôi để cho cô đi."

"Dựa vào cái gì?"

"Cố Tân Tân, tôi đều cho người điều tra cả rồi, người nhà của cô thì có tư cách gì cho cô làm chỗ dựa chứ? Dù cho hôm nay tôi có công khai ức hiếp cô thì bác Cận cũng sẽ chỉ mắng yêu tôi hai câu, sẽ chẳng thể bắt đèn Trần gia nhà tôi được."

Cố Tân Tân hiểu rõ câu "lai giả bất thiện"(*), mấy người bạn đi theo Trần tiểu thư còn chặn luôn đường đi của cô.

(*)Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.

"Ôn ào quá, làm cái gì đây?" Một thanh âm xuyên qua bầu không khí ấm áp, thẳng tắp dừng lại bên tai.

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh xuyên qua đám người nhìn thấy Thương Lục không động đậy ngồi trên ghế, mấy người phụ nữ chắn Cố Tân Tân phía sau lúc này cũng thức thời tránh ra nhường đường.

Trần tiểu thư nhìn thấy anh đi đến, khí thế kiêu căng bị đè xuống không ít. "Cửu ca."

"Đang làm cái gì?" Cận Ngụ Đinh không thèm liếc cô ta một cái, trực tiếp hỏi Cố Tân Tân bên cạnh.

Cố Tân Tân cầm bánh mì trong tay đưa đến trước mặt Cận Ngụ Đinh, "Cô ta muốn bắt tôi ăn, bên trong có mù tạc."

Cận Ngụ Đinh liếc sang, dư quang nhìn thấy bóng dáng Thương Lục ngồi đó, hai tay cô ấy đặt trên bàn, đầu ngón tay vẫn còn dính chút mù tạc.

Anh đưa tay nhận lấy bánh mì, ánh mắt vô cảm nhìn Trần tiểu thư. "Há mồm."

"Cửu ca?"

"Há mồm!"

Trần tiểu thư không tình nguyện há miệng, giọng Cận Ngụ ĐÌnh đã vô cùng thiếu kiên nhẫn, "Há to ra!"

Cô ta sợ hết hồn, biết rõ tính khí Cận Ngụ ĐÌnh không nê trêu chọc nên đành há to hơn một chút. Cận Ngụ ĐÌnh cầm bánh mì nhét vào.

Vị của mù tạc tức thì vọt vào trong miệng cô ta, cảm giác cay xè khiến cho nước mắt không khống chế được chảy ồ ồ.

Mấy người bạn của Trần tiểu thư nhìn nhau không dám nói một câu, một cánh tay buông xuống bên người Cố Tân Tân được Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt. Lòng bàn tay anh rất ấm, ngăn cản toàn bộ khí lạnh từ bên ngoài.

Trong lòng Cố Tân Tân giống như có mấy sợi tơ đang khẽ lướt nhẹ. Đúng lúc cô đang không biết phải kết thúc như thế nào thì Cận Ngụ ĐÌnh xuất hiện, đem mọi chuyện xử lý sạch sẽ.

Anh là bởi vì nhịn không nổi khi thấy cô chịu oan ức nên mới giáo huấn cho Trần tiểu thư một bài học sao?

Ngón tay Cố Tân Tân giật giật, hơi dùng lực nắm chặt lại lấy tay anh.

Trần tiểu thư cắn bánh mì sắc mặt vô cùng khổ sở, mà Cận Ngụ ĐÌnh thì hoàn toàn không để ý vẻ khóc lóc đáng thương của cô ta vào mắt. "Bây giờ cô ăn hết nó thì tôi sẽ không tính toán với cô nữa."

"Cửu....."

"Đừng có gọi tên tôi, ăn."

Trần tiểu thư oan ức không ngừng, miễn cưỡng nhai hai cái rồi nuốt nhanh xuống, yết hầu bị kích thích đến không nói ra lời, chỉ có thể khom lưng nôn khan.

Cận Ngụ Đinh thấy một màn đó mới có chút hài lòng, kéo tay Cố Tân Tân chuẩn bị rời đi.

Thương Lục vẫn ngồi tại chỗ, Cố Tân Tân sợ sau khi bọn họ rời đi Trần tiểu thư sẽ đem cơn giận đó trút lên người cô ấy, bèn cầm lấy tay Thương Lục, kéo cô ấy đứng dậy. "Chị dâu, chúng ta đi."

Cận Ngụ Đinh không có biểu hiện gì lớn, giống như không có ý xen vào ý của cô. Thương Lục nhìn thấy anh đứng bên cạnh, liếc mắt một cái, nhưng lúc này dáng vẻ ngây ngây ngô ngô, có lẽ cũng chẳng thể nhận ra anh đã đến.

Ban đêm gió lạnh, vừa đi ra khỏi đó thì Cố Tân Tân nhìn thấy người phụ trách chăm sóc Thương Lục từ xa đi tới.

Cố Tân Tân giao cô ấy cho người giúp việc, "Đừng để cho chị dâu ngồi một mình nữa, cho dù có chuyện gì khẩn cấp cũng không được cách quá xa."

"Dạ, tôi biết rồi."

Cận Ngụ Đinh cúi đầu nhìn Cố Tân Tân, "Sao lại mặc ít thế?"

"Trong phòng ấm mà, cũng không thấy lạnh." Cố Tân Tân đặt hai tay đặt trước miệng thổi thổi, "Anh giáo huấn cô ta như vậy không sợ sẽ phá hỏng không khí buổi tiệc sao?"

"Sao phải sợ?" Cận Ngụ Đinh gỡ khăn quàng cổ của mình xuống quấn quanh cổ cô. "Cô ta là khách mời, em mới là chủ nhân, sau này muốn làm gì thì cứ làm, dù tôi có không ở đây thì trong địa bàn của Cận gia cũng không thiếu người nhà Cận gia làm chỗ dựa cho em."

Cố Tân Tân mím chặt môi, sau đó khóe môi hơi giương lên. Cận Ngụ ĐÌnh còn phải đi tiếp đón các bậc trưởng bối nên không thể đứng lại lâu, cũng nhanh chóng rời đi.

Người giúp việc đỡ Thương Lục đến một góc vắng vẻ ngồi xuống, lúc Cận Ngụ ĐÌnh đi đến xung quanh cũng không có ai.

Anh móc từ trong túi ra hai quả hạch đào, bởi vì yến tiệc mở tương đối muộn, mà Thương Lục lại không thể tự lấy đồ ăn. Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh khẽ dùng sức bóp nát quả hạch đào, sau đó đưa đến trước mặt Thương Lục.

Cô ấy bình tĩnh nhìn lên, có cảm giác cảnh tượng này rất quen thuộc.

Thương Lục đưa tay bóc lớp vỏ bên ngoài, sau đó cầm nhân bên trong bỏ vào trong miệng.

Trong nháy mắt sắc mặt của Cận Ngụ ĐÌnh trở nên ôn nhu, ngũ quan vốn luôn lạnh lẽo cũng trở nên mềm mại.

Bên trong Trần tiểu thư không ngừng uống nước đá, cô ta dùng khăn giấy lau sạch nước vương lên môi, đã bao giờ cô ta phải chịu uất ức như vậy?

Cô nhìn thấy Tân Chi Song dẫn theo một đôi vợ chồng đi chào hỏi, Trần tiểu thư khịt khịt mũi, "Hai người kia là ai?"

"Ba mẹ của Cố Tân Tân đây."

Giấy khăn trong tay bị vò thành một cục sau đó bị Trần tiểu thư ném lên mặt đất, khói mắt cô ta chứa đầy cám phẫn, nhắc chân lên đi tới.

***

Bát nương; Nghe nói ngày mai Yêu Yêu đi Vân Nam, thả thính sẽ tung ảnh chụp lên Weibo, kêu mọi người mau thêm bả trên đó đó:))))

Nick cho ai cần: 潇湘—圣妖

Vì ở W không hiện link nên mọi người vào fanpage @CP88shome hoặc wordpress www.cp88blog.wordpress.com để lấy link phần cuối chương nhé:3

https://www.weibo.com/xiaoxiangshengyao?is_hot=1

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Hoàn Toàn Xé Toang Mặt Mũi Cô Ta Ra

Dịch: CP88

***

Lục Uyễn Huệ và Cố ĐÔng Thăng đều không giỏi giao tiếp, Tân Chi Song sợ bọn họ không được tự nhiên nên sau khi giới thiệu mấy người họ hàng thì sắp xếp cho bọn họ vào chỗ ngồi.

Lục Uyễn Huệ chuẩn bị gọi điện cho Cố Tân Tân, bà vừa định đứng dậy thì thấy Trần tiểu thư hùng hổ đi tới.

Cô ta đứng trước bàn, Lục Uyễn Huệ nhìn không ra người quen, "Cô là?"

"Hai người là ba mẹ của Cố Tân Tân phải không?"

Lục Uyễn Huệ nhẹ nhàng trả lời. "Ừm."

Trong mắt Trần tiểu thư lộ ra khinh thường, cô ta trực tiếp ngồi xuống. "Tôi muốn các người, từ ngày mai không bao giờ được bước chân vào Cận gia nữa."

"Vì sao?"

"Nhìn con gái mình trong Cận gia không chút địa vị vui lắm sao?"

Cố ĐÔng Thăng nhíu chặt lông mày, "Cô nói rõ ràng cho tôi."

"Tôi cũng là người phụ nữ của Cận Ngụ Đình, hôm nay còn được mời đến Cận gia làm khách, vậy nên các người có thể đoán ra tôi và anh ấy là công khai minh bạch. Các người vẫn là nên khuyên Cố Tân Tân một câu, để cho cô ta nhanh chóng rời nơi này biến đi đi."

Cố Đông Thăng tức đến mức muốn đứng dậy, lại bị Lục Uyển Huệ nhanh chóng đè lại tay. Trần tiểu thư mục đích đã đạt được, đứng dậy bỏ đi.

Cố Tân Tân nhận được điện thoại của Lục Uyển Huệ, thật vất vả mới tìm được hai người, "Ba, mẹ, con tìm hai người bao nhiêu lâu."

Lục Uyển Huệ kéo tay cô, để cho cô ngồi xuống ghế, "Tân Tân, hiện tại chưa có phản ứng gì sao?"

Cố Đông Thăng bên cạnh bà đã đứng lên, kéo cánh tay Cố Tân Tân ý bảo cô đứng dậy, "Tân Tân, chúng ta đi."

Cố Tân Tân không hiểu vì sao ông đột nhiên lại phản ứng như vậy, "Ba, xảy ra chuyện gì?"

"Về nhà với ba."

Lục Uyển Huệ nhìn bốn phía xung quanh, đẩy cánh tay của Cố Đông Thăng ra, "Chuyện này dù là thật đi chăng nữa cũng không thể cứ như vậy mà đi được, hôm nay tốt xấu gì thì cũng là yến tiệc của Cận gia, có chuyện gì chờ khách về rồi hẵng nói."

Cố Tân Tân nghe thấy giọng bà không đúng lăm, "Mẹ, rõ cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Con hãy thành thật nói cho ba biết, Ngụ Đình ở bên ngoài có phụ nữ hay không?"

Cố Tân Tân nghe vậy liền lập tức hiểu được, "Thật ra là ngược lại, có người cứ dây dưa với anh ấy thôi, mẹ, ai nói với mẹ những lời này?"

"Mới vừa rồi có một cô gái đi tới đây....."

Có thể ngay tại địa bàn của Cận gia công khai khiêu khích như vậy thì ngoài vị Trần tiểu thư kia không còn ai khác rồi. "Hai người đừng nghe lời cô ta nói bậy, nếu như cô ta thật sự có cái năng lực đó thì còn cần phải nói với hai người sao? Càng là không chiếm được mới càng bất chấp thủ đoạn mà phá hoại, Ngụ Đinh nếu thật sự nuôi cô ta bên ngoài thì ngày hôm nay cô ta cũng chẳng thể bước qua được cửa lớn nhà Cận gia."

Lục Uyển Huệ nghe lời cô nói cũng có lý, với lại dù sao hiện tại cũng không phải lúc thích hợp để truy cứu.

Cô Tân Tân bảo bọn họ phải đi tìm Cận Ngụ Đinh có việc rồi đứng dậy đi ra ngoài. Sắc mặt cô trong nháy mắt chuyển lạnh, cô thật không nghĩ tới Trần tiểu thư lại không tiếc hủy đi danh dự chỉ để khiến cho cô khó chịu. Cô vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí một, nơm nớp lo sợ, chỉ lo ba mẹ lo lắng cho cô, hiện tại thì hay rồi, chỉ sợ bữa cơm này họ cũng không thể ăn ngon được nữa.

Nếu cô ta đã không biết xấu hổ như vậy, vậy thì cô liền đem da mặt của cô ta triệt để xé ra là được rồi!

Cô Tân Tân tìm một vòng mới thấy được Trần tiểu thư, cô ta đang ngồi cùng Thương Lực ở một cái bàn, người giúp việc bị cô ta đẩy ra một góc, hai người khác giống như đang nói chuyện với cô ấy, nhưng thật ra là để ngăn người giúp việc không cho cô ấy tiến lên.

Trần tiểu thư cầm quả hạch đào giơ giơ trước mặt Thương Lực, "Muốn ăn không?"

"Đưa cho tôi."

"Hóa ra là thích hạch đào sao?"

"Tôi thích ăn hạch đào." Thương Lục nói xong, đưa tay muốn cướp lấy, Trần tiểu thư nhất quyết không cho, còn nói điều kiện với cô ta. "Tuy là cô ngốc nhưng chắc vẫn có thể nhận ra được người chứ? Nếu như sau khi khai tiệc, cô có thể đầy ngã Cố Tân Tân thì tôi sẽ cho cô thật nhiều hạch đào, được không nào?"

"Tôi chỉ muốn quả này," Mắt Thương Lục nhìn chằm chằm trên tay cô ta không tha, "Đây là hắn cho tôi."

"Hắn? Ai vậy?"

Cố Tân Tân đến gần, thấy Thương Lục chau mày lần thứ hai muốn cướp.

Trần tiểu thư đánh một cái lên mu bàn tay cô ấy. "Cô đáp ứng điều kiện của tôi, tôi sẽ trả lại cho cô."

"Nếu muốn đáp trả tôi đến vậy thì tự mình ra tay đi, hà tất phải làm khó dễ người khác." Cố Tân Tân đến trước mặt Trần tiểu thu, hướng hướng cô ta ngoắc ngác ngón tay. "Dám đi với tôi ra ngoài nói chuyện không?"

"Tôi có gì mà không dám!"

Trần tiểu thư đầy ghế dựa đứng dậy, Cố Tân Tân nhìn hạch đào trong tay cô ta. "Trả lại cho chị đâu đi, đồ của người khác, trí nhớ cô đúng là kém quá nhỉ."

Trần tiểu thư ném lại quả hạch đào nát kia, đi theo Cố Tân Tân ra ngoài.

Hai người chọn một góc kín nói chuyện, Trần tiểu thư đã nói cái gì, làm cái gì, ở trước mặt Cố Tân Tân không chút nào che giấu, đắc ý nhìn cô, "Ba mẹ cô khẳng định là bị tức hỏng não rồi nhỉ?"

Cô ta không có đầu óc, Cố Tân Tân cũng chẳng buồn cùng cô ta phí lời.

Một hồi lâu sau, Cận gia chuẩn bị khai tiệc, Trần tiểu thư từ sau núi giả đi ra trước, một lát sau Cố Tân Tân cũng đi theo ra ngoài.

Tần Chi Song sắp xếp bạn bè họ hàng vào vị trí, đang muốn đi nhìn nhà bếp chuẩn bị tới đâu, lúc đi ra sân thì nhìn thấy Cố Tân Tân hồn bay phách lạc đi tới.

Nhin kỹ hơn một chút, tim Tần Chi Song muôn rớt ra khỏi cuồng họng, vội vàng đi nhanh đến trước mặt Cố Tân Tân, bàn tay nắm chặt cánh tay của cô, "Tân Tân, làm sao thế này?"

Tóc cô hơi loạn, quần áo cũng dính không ít bùn đất, Tần Chi Song gấp đến mức liên tục hỏi, "Đến cùng là làm sao? Ngã chỗ nào hả? Có chỗ nào không thoải mái không?"

Khóe môi Cố Tân Tân run cầm cập, thật vật vả mới định thần lại, trong mắt lại vẫn phủ một bóng đen u ám, "Mẹ, Ngụ Đinh và cái cô Trần tiểu thư kia, có phải có gì đó hay không ạ?"

"Trần tiểu thư nào cơ?"

Cố Tân Tân liếc vào bên trong cửa kính, đưa tay chỉ vào, "Chính là cô ta."

Hai tay Tần Chi Song khẽ xoa bả vai Cố Tân Tân, "Đây là nơi nào chứ, con đừng nghĩ lung tung."

"Không phải con suy nghĩ lung tung, là chính miệng cô ta nói, cô ta nói Ngụ Đinh nuôi cô ta ở bên ngoài, bọn họ còn có nơi ở riêng. Con nói con không tin, còn nói với cô ta con mang thai, không ngờ....." Cố Tân Tân nói đến đây, oan ức cơ hồ tắc nghẹn ở cổ. "Cô ta đẩy mạnh con một cái, mẹ, con thật sự không chịu được Ngụ Đinh ở bên ngoài còn có người khác."

Sắc mặt Tần Chi Song tái mét, lúc này không tiện nổi giận nhưng ngữ khí ẩn nhẫn lộ ra lửa giận rõ ràng. "Đi, cùng mẹ về nhà."

Cố Tân Tân được Trần Chi Song dẫn về phòng khách trong tòa nhà chính, bà gọi mấy cuộc điện thoại, không lâu sau thì Cận Ngụ ĐÌnh đến, ngay sau đó Trần tiểu thư và cha mẹ Trần gia của cô ta cũng tới.

Tần Chi Song đi đóng cửa lại, Cận Ngụ ĐÌnh đi tới trước ghế sofa thì nhìn thấy Cố Tân Tân cả người chật vật ngồi đó không nhúc nhích, mà Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng cũng đã được mời đến.

"Chi Song, xảy ra chuyện gì sao?" Mẹ Trần thấy bầu không khí bất thường, lập tức mở lời trước.

Tần Chi Song để cho bọn họ ngồi xuống trước, giống như không nhìn thấy Trần tiểu thư, trực tiếp hỏi con trai mình.

"Lão Cửu, gia thế của Trần tiểu thư không tầm thường, còn cần con nuôi sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh tinh tường đến mức nào, quét mắt một cái liền nhìn ra thứ ngu xuẩn này lại tới gây sự. "Đương nhiên không cần."

"Vậy sao cô ta lại nói với Tân Tân là hai đứa ở bên ngoài có nơi ở riêng, mà con còn nuôi con bé đây?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân, mắt khẽ liếc qua cha mẹ Trần gia đã trắng bệch. "Ở bên ngoài con quả thật cũng có một cái nhà, chỉ là không có nuôi phụ nữ, mà chỉ nuôi một con chó." (bát bát: có nuôi chó sao?:v)

Trần tiểu thư không cam lòng, dựa vào cái gì mà Cố Tân Tân có thể được người ta gọi một tiếng Cửu phu nhân cơ chứ?

"Cửu ca, cô ta thì có cái gì tốt?"

"Cô nói cô ấy không được, chính là nói vì sao không chọn cô sao?" Khẩu khí Cận Ngụ ĐÌnh lạnh nhạt, khéo mắt sắc sảo liếc qua, giương mắt nhìn, không một chút lưu tình nói, "Trần tiểu thư, tôi đã

sớm nói cô đừng dây dưa vô ích, cô làm sao cứ liên tục đập lên mặt
mình chỉ để tôi nhặt lại lên vậy?"

***

Bát nương: Đêm qua ta mơ má Yêu đột nhiên đăng lên ba cái
ngoại truyện. Lúc ấy ta nghĩ, máy bộ truyện bình thường nếu có NT
ở giữa cũng chỉ có một cái một thôi, bà này đúng là kì quái hết phần
người khác ~

Xong rồi đau lòng mở word định ngồi dịch thì tỉnh dậy:v:v

P/s: Gần đây lượt view với vote hơi bị chênh lệch nhỉ:))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Đôi Vợ Chồng Không Có Lương Tâm

Dịch: CP88

***

Lời này đúng là tàn nhẫn đến tận xương tủy. Nếu là trước đây thì Tần Chi Song nhất định sẽ không cho Cận Ngụ Đinh muối nói thế nào thì nói như vậy, nhưng với hôm nay thì không giống nhau.

Sắc mặt cha mẹ Trần lúc trắng lúc xanh, tức giận trong lòng Lục Uyễn Huệ và Cố Đông Thăng đã dịu đi không ít.

"Thật ngại quá, Cận Viên còn nhỏ không hiểu chuyện, con bé với Ngụ Đinh thật sự là không có chuyện này." Trần gia tất nhiên là cực lực phủ nhận, những lời này mà truyền đi, đừng nói giao tình hai nhà đi tong, mà sau này cô ta cũng hết đường lựa chọn nhà có gia thế mà gả vào.

"Lúc còn trẻ có ai chưa từng có mấy cái chuyện ái mộ này?" Sắc mặt Tần Chi Song vẫn rất lạnh, "Nhưng chuyện như vậy cũng phải có chứng mực, hôm nay hai vị thông gia của tôi đều ở đây mà Cận Viên lại dám ngay trước mặt bọn họ nói xằng bậy, chuyện này chỉ một câu còn nhỏ là có thể bỏ qua sao?"

Cha mẹ Trần nhìn sắc mặt con gái, lập tức tin cô ta thật sự làm ra cái loại chuyện mắt mặt đó. "Cận Viên, nói xin lỗi."

"Con nói xin lỗi với bọn họ? Bọn họ là ai chứ?" Trần tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, trong mắt cô ta Cố Tân Tân chẳng qua

cũng chỉ là một người chẳng xứng đứng ngang hàng với những người Cận gia.

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh rơi xuống người Cố Tân Tân, nhìn thấy trong lòng bàn tay cô toàn bùn. Anh kéo tay cô qua xem xét: "Xảy ra chuyện gì?"

Tần Chi Song hết chịu nổi, chỉ vào Trần tiểu thư: "Tân Tân mang thai mà cô còn đầy con bé, nếu như nó thật sự xảy ra chuyện gì thì cô chịu trách nhiệm được không?"

"Con? Con đầy cô ta?" Trần tiểu thư như nghe được một câu chuyện cười, "Con không có!"

"Nếu không phải cô đầy thì con bé từ ngã được như vậy chắc?"

Tính khí Trần tiểu thư nóng nảy nhưng vẫn biết rõ mình đang trong Cận gia, cô vốn chỉ muốn mượn tay Thương Lục hả mối giận chứ chưa từng nghĩ tự tay động thủ. "Chính là cô ta! Không phải trong nhà còn có máy camera sao? Mọi người cứ đi mà xem!"

"Chỗ hòn núi giả đó là góc chết của camera, cô cũng biết chọn chỗ lăm." Tần Chi Song nhận định là cô ta gây nên, lúc này trong lòng đã căm ghét đến cực điểm.

Trần tiểu thư lộ ra ánh mắt giật mình, hai mắt trừng Cố Tân Tân, hận không thể xông lên dùng sức đẩy ngã cô ta lên mặt đất, "Cô vu oan cho tôi, mang thai thật sao? Vậy thì nó cũng nên vì thế mà chết đi luôn mới thỏa!"

B López -----

Một cái tát nặng nề truyền vào tai Cố Tân Tân, nghe tiếng như vội nhất định là đau muốn chết.

Ba Trần giận dữ, lôi cô ta xèn xêch ra ngoài, "Mắt hết cả thế diện."

"Con đã nói là không làm, con phải làm cho rõ ràng! Cửu ca, anh thật nhẫn tâm....."

Bóp -----

Cái tát thứ hai rơi xuống mặt cô ta, cũng không biết lần này đánh cô ta thành cái dạng gì rồi mà có thể khiến cô ta trở nên im lặng triệt để, nghẹn ngào tùy ý cho người nhà lôi ra ngoài.

Cơn giận của Tần Chi Song còn sót lại chưa tiêu hết, nhưng vẫn lo lắng nhìn về phía Cố Tân Tân: "Tân Tân, không thì đến bệnh viện một chuyến kiểm tra thử?"

"Mẹ, con thật sự không sao, cô ta cũng không đầy mạnh lắm, chỉ là con ngã phải đống bùn nên nhìn có chút thảm thôi."

"Cái cô Trần tiểu thư này đúng là vẫn luôn có ý tứ với Lão Cửu, nhưng mẹ không ngờ cô ta lại có thể càn quấy đến nước này." Tần Chi Song thấy Cố Tân Tân không để tâm lắm thì trái tim đang treo lơ lửng mới hạ xuống, bà đứng dậy đi về phía Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng nói, "Ông bà sui gia, thật sự là chuyện xấu khiến cho hai người chê cười rồi."

Lục Uyển Huệ rất dễ nói chuyện, lúc này liền nhanh chóng đứng lên đi tới trước mặt bà, cầm lấy tay Tần Chi Song, "Đây là đâu chứ, đều là người một nhà cả. Chỉ cần hai vợ chồng chúng nó sống tốt thì những chuyện khác không nên để tâm làm gì."

Bên ngoài vẫn đang chờ bọn họ để khai tiệc, Tần Chi Song vừa nói chuyện vừa dẫn bọn họ ra ngoài.

Bên trong phòng khách chỉ còn lại Cận Ngụ Đinh và Cố Tân Tân, cô đang dùng tay phủi bùn đất trên người, Cận Ngụ Đinh khẽ nâng khóe môi, "Ngã đau không?"

"Vẫn còn tốt chán."

"Nhìn bộ dạng như vậy, không phải là bò trên đất đấy chứ?"

Sắc mặt Cố Tân Tân ửng đỏ, nhìn sang hướng khác. "Làm gì có chuyện đó?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô khép hai chân lại, bàn tay đặt trên đầu gối chà chà, "Về nhà đổi quần áo đi."

Cô cũng không thể mang theo cái bộ dáng này đi ăn cơm được, một lát nữa còn phải gặp họ hàng người quen, không thể làm mất mặt Cận gia.

Cố Tân Tân đứng dậy đi ra ngoài, ra khỏi tòa nhà chính lại phát hiện Cận Ngụ ĐÌnh vẫn đi theo mình. Hai người về đến nhà, Cố Tân Tân đi thẳng vào phòng ngủ, vừa kéo cửa ra, phía sau lại bị Cận Ngụ ĐÌnh ôm lấy eo.

Gò má hai người kề sát với nhau, cô cúi đầu muốn đẩy tay anh ra.

"Đừng nhúc nhích," Môi mỏng của Cận Ngụ ĐÌnh tiến đến bên tai cô phả một hơi, "Cố Tân Tân, càng ngày cô càng khiến tôi phải thay đổi cách nhìn về cô đấy."

Cỗ cô ngứa ngáy, Cố Tân Tân tránh đầu sang một bên, "Tôi không hiểu anh đang nói cái gì."

"Ở trước mặt tôi vẫn còn muốn giả bộ sao? Tôi không chỉ có thể cởi sạch đồng quần áo của cô mà còn có thể mở cái lòng của cô ra xem bên trong đến tận cùng là giấu diếm cái quỷ gì nữa kia."

Cố Tân Tân biết mấy trò vặt này không thể qua được con mắt tinh ranh của anh, Tân Chi Song là do tâm bị loạn, sợ con trong bụng cô xảy ra chuyện, nhưng cặp mắt của Cận Ngụ ĐÌnh thì lại có thể nhìn đến rõ ràng.

"Vậy anh cứ việc trước mặt mọi người vạch trần thoi, cứ nói là....." Cố Tân Tân trong lòng ngực anh hơi nghiêng người, dùng ngón tay trỏ nhắc cầm anh lên. "Nói đây là đồ giả thoi."

Con ngươi Cận Ngụ Đinh co rút, ngón tay lạnh lẽo của cô đặt ở cầm của anh, khuôn mặt tuấn tú của anh hơi cúi xuống, ánh mắt rơi xuống bàn tay kia của Cố Tân Tân.

Anh bắt lấy cổ tay cô, thật không biết là cô ăn phải gan hùm gì mà dám cợt nhả với anh như thế.

Mà đây cũng không phải lần đầu tiên cô làm như vậy với anh, nếu đổi lại là người khác, Cận Ngụ Đinh sớm đã chặt đứt cánh tay của kẻ đó rồi. Nhưng lúc này anh chỉ có thể xoa nhẹ đầu ngón tay của Cố Tân Tân, thật sự là không xuống tay được, anh nhíu chặt lông mày, hình như anh thậm chí còn thật sự thích cô làm như vậy với mình.

"Cố Tân Tân," Cận Ngụ Đinh hơi buông lỏng tay, ngón tay chỉ vào ngực cô. "Cô muốn có tâm cơ với người khác thế nào tôi không phản đối, nhưng chiêu này tuyệt đối đừng có dùng trên người tôi."

"Hôm nay nếu như Trần tiểu thư kia không ở trước mặt ba mẹ tôi nói những lời không nên nói thì tôi cũng sẽ không mượn dao giết người cho bắn tay."

Lúc cô nói đến mấy lời này trong mắt không hề có tia sáng vui vẻ, mà ngược lại khí thế thêm mấy phần lạnh lẽo, là một bộ dạng anh chưa bao giờ nhìn thấy.

"Vậy tôi sẽ dạy cho cô một chiêu, lần sau nếu gặp lại loại chuyện như vậy, cô cứ nằm luôn trên mặt đất đừng động đậy, tôi nhất định khiến cho Trần gia phải đánh cho cô ta một trận đến da tróc thịt bong, nửa tháng không xuống giường được."

Không biết là anh nói thật hay chỉ đang đùa giỡn, nhưng cô lúc này đang thật sự cẩn thận suy xét một lượt.

Ánh mắt Cố Tân Tân rơi xuống bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh thật
sẽ quản thay tôi sao?"

***

Bát Bát: Bực quá, mấy hôm nay cứ thi thoảng lại không vào được
phần đăng truyện bằng máy tính:(

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Lại Một Cửu Ca Nữa

Dịch: CP88

***

Chân váy nhẹ nhàng lay động, khiến cho lòng Cận Ngụ ĐÌnh cũng khẽ động, "Để xem."

Hai người gần trong gang tấc, tiếng hít thở của anh từng đợt phả lên đỉnh đầu Cố Tân Tân, ánh mắt của cô lại né tránh nhìn sang nơi khác.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng thú vị này của cô thì vô cùng vui vẻ, lần thứ hai anh ghé sát vào tai cô, "Còn nhớ sợi dây chuyền anh hai đưa cho không?"

"Ừ, nhớ."

"Lát nữa đeo nó vào."

Cố Tân Tân không hiểu ngẩng đầu nhìn anh, "Anh chuẩn bị cho tôi không ít đồ trang sức, sao cứ nhất định phải là cái này?"

"Nó còn có một thứ đặc biệt nữa, tôi chưa nói cho cô sao?"

Khuôn mặt nhỏ chứa đầy nghi hoặc, "Có ý gì?"

"Anh trai tôi khẳng định là cài máy nghe lén ở bên trong, vậy nên sau khi đeo lên thì nhớ nói năng hay hành động đều phải cẩn thận một chút."

Một cơn gió thổi tới cái cổ trống trơ, rét lạnh, toàn thân cô cứ như vậy mà da gà nổi lên rầm rầm, đây cũng quá là hoang đường đi? "Làm sao anh biết?"

"Chỉ bằng tôi rất hiểu rõ anh ấy."

Cổ họng cô cứng đơ, đầu óc trống rỗng, nhanh chóng nghĩ lại mình đã đeo nó lúc nào hay chưa, lúc đeo nó đã nói cái gì, làm cái gì. Chờ đến khi Cố Tân Tân hoàn toàn nhớ được, cả cơ thể và linh hồn đều muốn sụp đổ.

Cái dây chuyền kia cô từng đeo ngay tại phòng thay đồ đó, lại còn là cùng Cận Ngụ Đinh.....

Sắc mặt Cố Tân Tân biến hóa liên tục, vùng vẫy trong lòng ngực anh khiến cho cánh tay Cận Ngụ Đinh khẽ buông lỏng, cô kích động quay đầu trùng mắt với anh, "Sao anh không nói sớm? Anh còn để tôi đeo nó, lần đó....."

"Tôi cũng chỉ mới biết." Khóe miệng Cận Ngụ Đinh cười tủm tỉm, rõ ràng là chuyện riêng tư bị phanh phui trước mặt người khác như vậy mà từ trên mặt anh cô không thể nhìn ra một chút xấu hổ hay lúng túng nào cả.

"Tôi sẽ mang dây chuyền đi trả lại anh ta!"

Cố Tân Tân đi vào phòng thay đồ, liếc đến vị trí cất chiếc dây chuyền, làm thế nào trong lòng cũng không thể thoải mái cho nổi. Cô cầm chiếc váy dạ cổ lông bó eo chuẩn bị mặc vào, giương mắt đã thấy Cận Ngụ Đinh khoanh hai tay trước ngực, nghiêng người dựa vào tủ quần áo bên cạnh.

Cô định lên tiếng kêu anh ra ngoài, dư quang đảo qua hộp trang sức kia lại nhanh chóng mạnh mẽ nuốt lại những lời nói đó vào trong lòng.

Vạn nhất bị người ta nghe được lại rước thêm phiền phức không cần thiết, ở đâu ra có cái đạo lý vợ thay quần áo mà chồng phải ra cửa đứng?

Cố Tân Tân đành mặt dày cởi váy trên người xuống, ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh không chút kiêng dè nhìn thẳng vào cô, nhìn đến nỗi cô dần dần phải cảm thấy bối rối. Chính vì cô sốt ruột nên càng rối, đem chiếc váy mặc ngược mặt trước ra sau.

Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được cười, "Ngực chạy hết về sau rồi."

Anh đi tới bận rộn tay chân giúp cô, chờ cô mặc xong thì giúp kéo khóa sau lưng lên.

Cố Tân Tân đứng trước chiếc gương sát đất, người đàn ông phía sau phong độ ngồi ngời, thân ảnh cao lớn vì kéo khóa giúp cô mà lưng hơi khom xuống. Ánh đèn trên gương vừa chuẩn chiếu lên chiếc cầm sắc sảo của anh. Cố Tân Tân hơi thất thần, bỗng nhiên nhớ tới rất lâu trước đây mình từng nói với Lý Dĩnh Thư một câu.

Cô nói, "Mình cho rằng tình yêu thời điểm tốt đẹp nhất sẽ khiến cho cậu đột nhiên đánh mất năng lực tự chủ, ví dụ như khi cậu với không tới chiếc khóa kéo, hay khi cậu không muốn khom lưng xỏ giày ấy."

Nếu vậy thì tình cảnh bây giờ chính là thứ ái tình tốt đẹp nhất mà cô vẫn luôn mong đợi đó sao?

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh khẽ nhắc lên, ánh mắt thâm thúy rơi lên người Cố Tân Tân, cứ như vậy khiến cho tim cô đột nhiên đánh cái thích, không hiểu vì sao bỗng nhiên cả người thấy hoảng hốt.

Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt hai vai cô, vuốt nhẹ nhẹ.

Anh cầm chiếc hộp trang sức, lấy chiếc dây chuyền từ trong đó ra, nhìn bộ dạng là muốn đeo vào cho Cố Tân Tân.

Cô đè lại tay Cận Ngụ ĐÌnh, điên cuồng lắc đầu, đây không phải là tự nhiên mang theo máy nghe lén bên người sao?

Mỗi móng người đàn ông khẽ nhếch, ngón trỏ thon dài đặt bên môi làm động tác giữ im lặng. "Thẩm mỹ của anh hai trước giờ vẫn rất tốt, vừa đúng hợp với chiếc váy ngày hôm nay của em."

Vai Cố Tân Tân giãy loạn không để anh đeo lên, ngoài miệng vẫn cố gắng tìm một lời giải thích, "Em vẫn là thích đồ anh tặng hơn."

Cô quay đầu nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, lần nữa ghét bỏ đầy cánh tay anh ra. "Em muốn đeo đồ anh tặng."

Anh đứng ngay phía sau cô, dùng chiều cao làm ưu thế đưa cánh tay chấn trước ngực cô, Cố Tân Tân không nhúc nhích được nữa đành bất lực nhìn Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chóng đeo lên. "Đi thôi, không nên đến trễ khai tiệc."

Cố Tân Tân bị anh dắt ra ngoài, đến tòa nhà chính thì thấy Cận Hàn Thanh cũng đã đến, đang ngồi bên cạnh Thương Lục. Cố Tân Tân đi qua đó chào hỏi, Cận Hàn Thanh hơi gật đầu đáp lại.

Ánh mắt của anh ta hơi lướt qua cô cô, Cố Tân Tân dĩ nhiên có thể nhận ra ánh mắt chăm chú đó của anh ta, không được tự nhiên quay sang khẽ liếc Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông bên cạnh ngược lại như không có chuyện gì ngồi vào chỗ. Lục Uyển Huệ nhìn thấy con gái liền kéo cô ngồi xuống.

Thương Lục cúi đầu ngoan ngoãn ăn, Cận Hàn Thanh kẹp cho cô ấy cái gì cô ấy liền ăn cái đó.

Trên bàn tròn có một chiếc đĩa di chuyển đến trước mặt Thương Lục, cô ấy nhìn thấy trên đó có quả hạch đào thì muốn đưa tay ra lấy.

Cận Hàn Thanh nhanh tay nhanh mắt đè lại cổ tay cô ấy. Thương Lục nhìn anh ta, "Tôi muốn ăn."

"Cái đó em không thích ăn."

"Tôi thích." Thương Lục vô cùng kiên trì.

Cố Tân Tân nhìn đến Cận Hàn Thanh lúc này đang bày ra một bộ mặt không vui, bàn tay nắm lấy cổ tay cô ấy cũng tăng lực. "Em ghét nhất là hạch đào!"

Thương Lục lắc đầu, "Tôi rất thích."

Bầu không khí trên bàn lập tức trở nên kì quái, Tân Chi Song đặt đũa xuống, "Hàn Thanh, Thương Lục muốn ăn gì thì cứ để nó ăn là được."

"Cô ấy cứ hồ đồ như thế, lát nữa thè nào cũng sẽ ồn ào kêu không thể ăn, không thoải mái." Cận Hàn Thanh đối với lần này vô cùng kiên trì phản đối, Cố Tân Tân nhìn một cảnh đó không khỏi nhớ tới trước khi khai tiệc cô đi tìm Trần tiểu thư tính sổ, lúc ấy Thương Lục đang ngồi ăn hạch đào(*), rốt cuộc là ai cho vậy nhỉ?"

(*) Thiệt ra hạch đào là gọi cho mỹ miều vậy thôi, nó là quả óc chó ấy mà:))))

Cận Hàn Thanh xoay bàn tròn sang chỗ khác, ánh mắt Thương Lục trở nên ảm đạm, tính tình bắt đầu bộc phát. Cô ấy dùng sức giữ lấy mu bàn tay Cận Hàn Thanh, móng tay cô ấy tuy được cắt giữa gọn gàng nhưng vẫn không thể tránh khỏi để lại từng vết hằn hình trăng khuyết.

"Được rồi, trên bàn vẫn còn nhiều đồ ăn ngon mà." Cánh tay Cận Hàn Thanh giữ vai cô ấy, hết sức sảng nịnh dỗ dành.

Ánh mắt Thương Lục hơi giương lên, nhìn thấy chiếc đĩa có hạch đào di chuyển đến trước mặt Cận Ngụ Đinh, sự chú ý của cô cũng

bị khuôn mặt của người đàn ông thu lấy.

"Ngụ ĐÌnh."

Cô ấy đột nhiên gọi tên Ngụ ĐÌnh khiến cho Tân Chi Song bên cạnh sắc mặt chợt biến, cánh tay Cận Hàn Thanh đặt lên vai cô ấy cũng không khỏi vô tình gia tăng sức mạnh.

"Tôi muốn ăn cái đó, tôi thích ăn."

Cô Tân Tân không khỏi xót xa cho Thương Lục, chẳng lẽ điên rồi mà đến cả việc ăn thứ mình thích cũng không được sao?

Đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh không có chút gợn sóng, tầm mắt bình tĩnh rơi vào bàn ăn trước mặt, Thương Lục đầy bát trước mặt ra, "Những thứ khác đều không muốn ăn."

Bát bị lật đổ trên bàn, con tôm Cận Hàn Thanh gấp cho cô cung theo đó mà rơi ra.

Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng nhìn nhau, buông xuống đôi đũa trên tay.

"Nếu chị đâu muốn ăn....." Cô Tân Tân vươn tay ra, muốn lấy đĩa hạch đào cho cô ấy.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy thì giữ lại tay cô, "Đây là chuyện của nhà anh ấy, em không cần phải xen vào làm gì."

"Cửu ca, cô ấy là ai thế?" Thương Lục đột nhiên thay đổi xưng hô, cô ấy đúng là hoàn toàn hồ đồ rồi, ánh mắt nhìn Cố Tân Tân hoàn toàn xa lạ, bộ dáng giống như từ trước tới nay đều chưa từng gặp qua cô.

***

Bát Bát: Có cái này muốn khảo sát mọi người chút. Ngắn thôi.

Mấy lần ta đăng hoãn chương hay thông báo các kiểu lên cuộc hội thoại ấy, mọi người có đọc được không?

Vì ta thấy cái bảng tin nó khá là... ba chấm. Ta sợ không có nhiều người kiên nhẫn lướt cái đồng tin ấy mà thấy bài thông báo của ta hiuhiu.

P/s: Hỏi vậy để sau này điều chỉnh phương thức thông báo ấy mà. Mọi người hợp tác chút đi nhé, nhé:)))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Nên Tìm Một Người Giống Như Chị Dâu Vậy

Dịch: CP88

***

Cánh tay Cận Hàn Thanh ôm lấy bả vai cô ấy thu lại, Tân Chi Song gấp đến mức vội vàng đứng dậy, còn không nhớ đến chiếc bàn tròn đang di chuyển, bà nghiêm người cầm đĩa hạch đào để cạnh bàn tay Thương Lục: "Con thích ăn thì cứ ăn đi, Thương Lục ngoan, hôm nay nhà mình mở tiệc, con nghe mẹ ngồi thật ngoan ngoãn được hay không?"

Thương Lục trực tiếp dùng tay cầm một miếng bỏ vào miệng, cảm thấy mùi vị ngon tuyệt, không chần chờ cầm lên miếng thứ hai.

Trong bữa tiệc Tân Chi Song thấy Thương Lục đã yên lặng đi không ít, liền yên tâm cùng Cận Vĩnh Nham đi chúc rượu.

Thương Lục đã ăn hết hơn nửa đĩa hạch đào, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Mặt Cận Hàn Thanh càng lúc càng lạnh, giống như đã kết thành một tầng băng. Anh ta đặt ly rượu xuống rồi cầm áo khoác trên lưng ghế khoác lên bả vai Thương Lục. "Đi, chúng ta về trước."

"Không....." Thương Lục hiển nhiên là không chịu.

Cận Hàn Thanh xiết chặt bả vai cô ấy, giọng nói đã lộ ra kiềm nén âm u lạnh lẽo, "Thương Lục, đừng có rượu mời không uống lại

muốn uống rượu phạt, em còn muốn ăn, quay lại tôi liền cho em ăn đủ!"

Anh ta mạnh mẽ cầm tay cô ấy kéo lên, mang Thương Lục lảo đảo bước phía sau đi.

Không còn cô ấy ở đây hờ nháo, không khí cũng vì vậy mà trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, Lục Uyển Huệ cau mày nhìn theo hai bóng lưng rời đi.

Một hồi lâu sau Cận Ngụ Đinh cũng chuẩn bị đứng dậy, anh liếc sang Cố Tân Tân ngồi cạnh, "Em đang mang thai nên không tiện đi chúc rượu, cứ ở đây ngồi với ba mẹ đi nhé."

"Ừ." Cố Tân Tân vui vẻ đồng ý, rất hợp ý cô.

Cận Ngụ Đinh vừa đi, Lục Uyển Huệ liền đè thấp giọng nói quay sang Cố Tân Tân hỏi, "Tân Tân, chị dâu kia của con xảy ra chuyện gì sao?"

Cố Tân Tân chưa bao giờ kể chuyện bên này này cho người trong nhà, dĩ nhiên bao gồm cả chuyện bệnh tình của Thương Lục. "Sao vậy ạ?"

"Mẹ nhìn cô ấy biểu hiện thật bất thường, lời nói hay cử chỉ đều kỳ kỳ quá quái."

"Cô ấy....."

Sắc mặt Lục Uyển Huệ khẽ biến, "Không phải là kẻ ngốc đấy chứ? Vậy con....."

Cố Tân Tân nhớ đến chiếc dây chuyền cô đang đeo, vội vàng ngắt lời bà, "Mẹ, mẹ đừng nói vậy, chị dâu có lẽ là chịu kích thích gì đó, hiện tại cũng đang trong thời kỳ khôi phục, bình thường trạng thái đều rất tốt."

"Tốt chỗ nào chứ?" Lục Uyển Huệ kéo cánh tay Cố Tân Tân, "Những thứ khác mẹ đều không sợ, chỉ lo cô ấy nổi điên lên ảnh hưởng đến con, bây giờ con có thai rồi, vạn nhất có sơ suất gì....."

"Mẹ, sẽ không đâu."

"Nói chung là cách xa cô ấy ra một chút." Lục Uyển Huệ vô cùng lo lắng, "Cô ấy không phải là người bình thường."

Tòa nhà Đông.

Trong phòng ngủ mở đèn tường, Thương Lục che kín mình trong chăn, Cận Hàn Thanh xuyên qua cửa sổ nhìn đến mấy gian phòng bên tòa nhà chính.

So với náo nhiệt ở bên kia, anh ta chỉ thích cùng Thương Lục ở trong một thế giới riêng chỉ có hai người, chỉ tiếc là cô ấy không thích.

Cận Hàn Thanh nắm chặt ly rượu trong tay, nếu như anh ta không nhầm thì có kẻ vừa rồi mới nói Thương Lục là người ngu, là kẻ điên.

Ranh giới của anh ta chính là Thương Lục, ai dám nói cô ấy một từ ngu dại, dù cho đó đúng là sự thật thì anh ta cũng phải để cho bọn họ trả một cái giá thật lớn.

Tiệc tan, Tần Chi Song sắp xếp tài xế đưa vợ chồng Cố trở về.

Cố Tân Tân ngồi trong phòng chờ Cận Ngụ Đinh tiễn những họ hàng thân thích để cùng cô về tòa nhà Tây.

Phía sau chợt có tiếng phụ nữ yêu kiều truyền vào tai Cố Tân Tân, "Cửu tẩu."

Người vừa đến đã ngồi xuống cạnh Cố Tân Tân, cô nhắc mắt lên, khuôn mặt này dường như cũng không xa lạ lắm.

"Là Cửu tẩu phải không ạ? Em là Thương Kỳ, em gái của Thương Lục."

Cô Tân Tân nhìn kỹ lại, đúng là không sai được, khuôn mặt này rất giống với Thương Lục. "Xin chào."

"Cửu ca đâu ạ?"

"Tiễn mấy vị trưởng bối ra khỏi cửa rồi."

Thương Kỳ không hề có bộ dáng như mấy vị tiểu thư cao ngạo, mái tóc màu nâu xoăn buông xõa trên vai, một đôi bốt dài ôm lấy đôi chân thon dài, "Cửu tẩu, mấy lần đến tòa nhà Đông đều không gặp được chị, chị em chỉ có một mình trong Cận gia..... Nhà em không thể chăm sóc được, sau đó mới nghĩ đến việc nhờ chị."

"Tôi thì giúp được gì đâu."

Ngày thường Thương Lục đều bị nhốt ở tòa nhà Đông, mà Cận Hàn Thanh cũng không muốn có người đến quấy rầy cô ấy.

"Vừa rồi em thấy chị ấy bị anh rể mang đi."

Cô Tân Tân ừm một tiếng, Thương Kỳ nắm chặt lấy bàn tay của cô, mà cô thì không nghĩ tới cô ta sẽ làm như vậy. "Cửu tẩu, nếu như sau này chị thấy chị ấy bị ức hiếp nhất định phải nói cho em biết, Thương gia nhà em tốt xấu gì cũng có thể giúp chị ấy ra mặt."

Cô Tân Tân với những người không quen thuộc vốn không thích nói chuyện, mà lúc này cô còn mang trên người chiếc dây chuyền kia thì càng không muốn nói chuyện liên quan đến Thương Lục. "Ừ."

"Số điện thoại của chị là bao nhiêu? Sau này chúng ta phải thường xuyên liên hệ mới được."

Cô Tân Tân đọc số, Thương Kỳ dùng điện thoại của mình nháy qua máy cô, "Đây là số của em, chị nhớ lưu lại nhé."

"Ủ."

"Đúng rồi Cửu tẩu, sau này nếu chị với chị gái em đi với nhau, chị ấy nếu như không vui mà gây chuyện thì chị cứ đưa cho chị ấy hai quả hạch đào là được."

Cố Tân Tân lộ vẻ mặt nghi hoặc. "Vừa rồi tôi mới nghe anh hai nói chị dâu không thích ăn hạch đào."

"Làm sao có thể có chuyện đó được." Tầm mắt Thương Kỳ phóng ra xa, nhìn thấy bóng dáng Cận Ngụ Đinh, "Cửu ca cũng biết đây, trước đây mỗi khi anh ấy àm ĩ với chị ấy đều là dùng hai quả hạch đào giải quyết xong chuyện. Anh ấy chỉ cần nhẹ dùng sức đã có thể bóp nát quả hạch đào rồi, sau đó anh ấy sẽ đưa cho chị tự bóc ra ăn."

Thương Kỳ nói xong lời này tựa hồ chỉ là trong lúc lơ đãng nhắc tới, sau đó đã đứng dậy rồi, nhưng vì thế mà trong đầu Cố Tân Tân lúc này giăng kín đều là lời nói kia khi Thương Lục nói với Trần tiểu thư, nói cô ấy chỉ cần quả này, bởi vì là "hắn" cho.

"Hắn" này, là nói Cận Ngụ Đinh sao?

"Cửu ca." Thương Kỳ đi đến trước mặt Cận Ngụ Đinh, sự xa cách giữa hai hàng lông mày của người đàn ông dần tản ra, "Sao còn chưa về?"

"Chờ tài xế tới đón ạ."

Cận Ngụ Đinh ngược mắt nhìn Cố Tân Tân ngơ ngác, giống như suy nghĩ đã bay đi xa. Thương Kỳ theo ánh mắt của anh nhìn qua, bờ môi cô ta như có như không lộ ra một đường cong, khóe mắt cũng phát ra chút lạnh lẽo.

Trở về tòa nhà tây, Cố Tân Tân đi lên lầu, không thể chờ thêm nữa vội tháo dây chuyền xuống ném vào hộp đựng trong phòng thay đồ.

Cô trở lại phòng ngủ, bàn tay đặt lên cổ chà nhẹ hai cái. Cận Ngụ Đinh lúc này đang cởi quần áo, Cố Tân Tân tiến đến gần, "Muốn cởi thì vào phòng tắm mà cởi."

Anh tiếp tục động tác trong tay, không quay đầu lại. "Cô cũng có thể thay đồ ở ngay đây, tôi không ngại đâu."

"Anh để tôi mang chiếc dây chuyền kia thật ra là muốn tôi không nói lung tung trước mặt ba mẹ có phải không?"

Cận Ngụ Đinh ném quần áo lên giường, một bộ dạng nghe không hiểu cô đang nói cái gì. "Gì cơ?"

"Anh lo tôi sẽ nói thật chuyện mang thai cho bọn họ biết nên mới đeo cái máy nghe lén đó lên người tôi. Hiện tại xong rồi, chỉ vì sợ chuyện này truyền đến tai anh hai nên tôi chỉ có thể trước mặt ba mẹ đâm lao phải theo lao, qua đêm nay thì sau đó tôi càng khó nói rõ ra đúng chứ."

Cận Ngụ Đinh chầm chậm nâng cánh tay lên chống ở eo. "Cố Tân Tân, trong Cận gia này, cô có biết có một câu nói cần ghi nhớ là gì không?"

"Tôi không tính là người Cận gia, làm sao mà biết được."

"Có vinh cùng hưởng có họa cùng chịu, hiện tại cô chính là người trên cùng một cái thuyền với tôi rồi."

"Cho nên?"

Lời nói của Cận Ngụ Đinh sắc bén, trực tiếp vạch trần ý tứ bên trong, "Đông Tiến là một miếng thịt béo bở, tôi với anh hai luôn tranh đấu gay gắt để đoạt được về tay mình, tôi không thể chấp tay nhường nó đi dễ dàng như thế."

"Nhưng anh đây chính là đang lừa gạt."

"Cố Tân Tân, cô chỉ cần nhớ câu này, chỉ cần tôi sống tốt thì cô mới được sống tốt, mà cô sống tốt thì ba mẹ cô mới có thể sống tốt."

Cố Tân Tân từ nhỏ sống nhàn hạ, mặc dù gia đình không hề giàu có hay địa vị cao gì trong xã hội, nhưng gia đình luôn ấm áp hòa thuận. Cô không quan tâm mấy lời này của Cận Ngụ Đinh nghiêm túc đến mức nào, anh ta cho rằng trong nhà này có vương vị anh ta nhất định phải đoạt lấy sao?

"Cận Ngụ Đinh, câu nói có vinh cùng hưởng này cũng không sai, nhưng nếu anh muốn thì càng có người tốt hơn nhiều, không cần phải tìm đến tôi....." Cố Tân Tân kéo dài ngữ điệu, ánh mắt ghim chặt trên giương mặt tuấn tú của người đàn ông, "Nên tìm một người giống như chị dâu vậy!"

***

Bát Bát: Sắp được 1k vote rồi, tích cực vote nào mọi người ơi >.
<!!!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Rơi Vào Tròng

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân cắn thận quan sát phản ứng của anh, mà đáy mắt Cận Ngụ Đinh lại không có chút thay đổi lớn nào, bàn tay cầm thắt lưng rút ra.

Lúc ngồi trong bàn cho dù Thương Lục có cầu xin anh như vậy nhưng anh đều thờ ơ không biểu hiện một chút động lòng. Anh không tin Cố Tân Tân có thể nhìn ra chút đầu mối nào. "Tôi không có hứng thú với kẻ điên."

"Cận Ngụ Đinh, trước khi phát điên chị dâu là một người như thế nào vậy?"

Động tác trên tay anh lập tức khụng lại một giây, sau đó ném thắt lưng lên giường, quay mặt nhìn Cố Tân Tân. Thân hình anh cao lớn, cô ở trước mặt anh rõ ràng là thấp hơn cả một cái đầu, Cận Ngụ Đinh cúi người xuống, ánh mắt cùng cô đối nghịch, "Không bắt được nhược điểm của tôi nên muốn ra tay với người trong nhà sao?"

"Anh thích ăn hạch đào không?" Cô bất thình lình hỏi.

Cận Ngụ Đinh cũng đáp đến kín kẽ không một lỗ hổng. "Cũng tạm, thi thoảng có ăn."

Cố Tân Tân khẽ mím môi, là do cô đa nghi quá rồi sao?

Cô chuyển ánh mắt qua chỗ khác, có chút mơ hồ, vì sao cô lại phải để tâm đến chuyện này chứ?

(?)

Gần cuối kỳ, số lần Cố Tân Tân đến trường học cũng nhiều, chỉ là chưa từng gặp lại Kiều Dư.

Xé chiều, biên tập website tìm cô, muốn làm cho cô một buổi giao lưu trực tiếp với fan.

Cố Tân Tân kỳ thực rất bài xích, lên tiếng từ chối. "Em không muốn làm."

"Em bị ngốc à, bao nhiêu người muốn có cơ hội này phải tranh cướp mà còn không được, hiện tại cơ hội tuyên truyền trên một cái website số một tốt như vậy rơi xuống mà em còn không biết giữ chặt....."

Cố Tân Tân vẫn hơi kiêng dè, "Nhưng sẽ phải lộ mặt....."

"Đội mũ vào là được mà, đến lúc đó kéo mũ xuống che nửa khuôn mặt, lại có thể tạo ra cảm giác thần bí."

Đúng ha, vì sao cô lại không nghĩ tới nhỉ.

Chỉ là giao lưu trực tiếp không thể ở nhà, nếu là đến mấy nơi ăn uống hay uống trà thì cô lại ghét bị làm phiền. Đúng lúc đi ngang qua một studio, liền ngay lập tức nghĩ ra biện pháp.

Studio đồng ý cho cô thuê một phòng chụp ảnh, Cố Tân Tân chỉ cần thuê một tiếng nên phí thuê cũng không đắt.

Cố Tân Tân gọi điện thông báo cho biên tập một tiếng, quyết định thời gian giao lưu xong xuôi đâu đấy rồi mới trở về.

(?)

Ngày giao lưu với độc giả, Cố Tân Tân đi thẳng từ trường học qua. Cô ăn xong cơm tối mới đi tới studio, thầm nghĩ thời gian sẽ vừa kịp.

Cô đẩy cửa bước vào, lập tức có người quản lý studio bước tới, "Cố tiểu thư, thật ngại quá, phòng cô đặt thuê hiện tại lại không dùng được, bên trong đang chụp ảnh rồi....."

"Nhưng chúng ta ngày hôm đó đã thỏa thuận rồi mà," Cố Tân Tân không hề nghĩ tới đối phương trong lúc mâu chốt lại muốn thay đổi. "Bên này của tôi vẫn đang muốn sử dụng đây."

"Tôi biết, tôi ngay lập tức sẽ sắp xếp cho cô một phòng chụp ảnh khác, đây là lỗi của chúng tôi, tôi sẽ trực tiếp đưa cô qua đó."

"Xa không?"

Đối phương dẫn đường đi lên trước, thay Cố Tân Tân đẩy cửa ra, "Không xa, đi thôi."

Cố Tân Tân không nghi ngờ gì đi theo người kia lên xe của studio, hơn nửa canh giờ sau mới đến được chỗ cần đến.

"Đây là studio mới xây của chúng tôi, chủ yếu dùng cho chụp cổ trang, có điều cũng có hai phòng theo phong cách hiện đại, tôi mang cô đi xem."

Cố Tân Tân không còn cách nào khác, nếu như không bắt đầu ngay chỉ sợ sẽ bỏ lỡ thời gian giao lưu.

Cô được dẫn vào bên trong, người kia mở cửa, đèn bên trong được bật lên. Cố Tân Tân quan sát một lượt, đối với phòng cảnh nơi này rất hài lòng, so với cái trước quả thật là bố trí tốt hơn nhiều.

"Có thể không?"

"Có thể." Cô nháu chân đi vào.

"Vậy thì tốt, chỗ này của chúng tôi cũng có nhân viên, có gì cần giúp đỡ cô cứ tìm bọn họ là được."

Cố Tân Tân nói cảm ơn, nhanh chóng lấy điện thoại di động từ trong túi ra, chuẩn bị bắt đầu phát trực tiếp.

Cô không hề chú ý đến tiếng bước chân ở phía sau, mãi đến khi tiếng đóng cửa ồn ào vang lên cô mới quay đầu lại nhìn, ánh mắt lại đụng phải Kiều Dư đứng ngay trước mặt.

Cố Tân Tân bị dọa lùi về sau mấy bước, tay chân phát lạnh, "Cậu..... Sao cậu lại ở đây?"

"Không muốn thấy tôi đến vậy sao?" Thời điểm Kiều Dư mở miệng nói chuyện lộ ra hàm răng cửa phía trước thiếu mất một cái, chính là lúc bị Cận Ngụ Đinh đá cho một cước rơi xuống.

Cố Tân Tân cố gắng tự trấn an bản thân, xoay người muốn đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Kiều Dư lại bị cậu ta giữ chặt cánh tay. "Gấp như vậy là muốn đi đâu?"

"Kiều Dư, cậu đừng như thế."

Cậu ta hướng đến cánh tay của cô, dùng sức rút ra chiếc điện thoại bị cô nắm chặt trong tay không chịu buông. "Hôm nay là có hoạt động giao lưu trực tiếp sao?"

"Cậu rốt cuộc là muốn làm cái gì?"

"Giao lưu trực tiếp mà theo kế hoạch thì rất vô vị."

Cố Tân Tân sốt ruột nắm chặt lại bàn tay thành nắm đấm, giãy dụa muốn thoát. "Kiều Dư, cậu đừng như vậy, cậu nhốt mình ở chỗ này, vạn nhất kinh động đến lực lượng cảnh sát thì cậu chết là cái chắc."

"Tôi biết," Kiều Dư bày ra vẻ mặt khinh thường, trào phúng trong mắt ngày càng đậm hơn. "Cô có một người bạn trai có tiền có thế, nếu muốn hại chết tôi thì đối với xử lý một con chó có gì khác nhau, không phải sao?"

"Nhân lúc còn cứu vãn được, thu tay lại đi."

Kiều Dư trói lại hai tay Cố Tân Tân, kéo cô lên phía trước. Cô lảo đảo bước đi, cơ hồ không theo kịp bước chân của cậu ta, đi tới trước mặt một vách tường thủy tinh, Kiều Dư kéo cửa ra rồi đẩy cô vào trong.

Cố Tân Tân cuồng quýt quay đầu, Kiều Dư đã khóa trái cửa, tay cô đập mạnh lên mặt kính, "Thả tôi ra!"

Cô chợt nhớ đến trước đây Cận Ngụ Đinh từng dẫn cô lên du thuyền xem mỹ nhân ngư biểu diễn, nơi đó cũng là một tòa nhà kính lớn như thế này.

"Tân Tân, lát nữa nhớ phải phối hợp theo tôi. Thả lỏng. Tôi với cô chơi một trò chơi, dù là lời nói thật lòng hay đại mạo hiểm, chỉ cần đáp án của cô thỏa mãn được tôi, tôi nhất định sẽ không làm tổn thương cô."

Cố Tân Tân bị nhốt bên trong, loại cảm giác áp bức đến ngạt thở vô cùng quen thuộc kia lại ập đến, cô căng thẳng đến mức hai vai run rẩy.

Tòa nhà Tây.

Cận Ngụ Đinh về đến nhà, đổi dép lê đi vào trong, Khổng Thành theo phía sau.

"Cửu gia." Người giúp việc lên tiếng chào.

"Phu nhân đâu?"

"Phu nhân còn chưa về ạ."

Cận Ngụ ĐÌnh dừng chân, giơ tay xem đồng hồ, sau đó ngón tay thon dài lấy điện thoại ra, vừa định nhấn số Cố Tân Tân gọi đi thì trên màn hình nhảy ra tên của Tiêu Tụng Dương.

Anh thuận tay ấn nghe, "Alo."

"Cậu đang ở đâu?"

"Vừa về đến tòa nhà Tây, có chuyện gì?"

"Xảy ra chuyện rồi," Tiêu Tụng Dương tận lực nói ngắn gọn, "Vốn là hôm nay website sắp xếp cho cô ấy một buổi giao lưu trực tiếp, cùng tương tác với độc giả, thế nhưng hiện tại tình hình rất kỳ lạ. Tớ gửi link phát trực tiếp cho cậu, cậu mau nhìn thử."

Tâm tư của Cận Ngụ ĐÌnh luôn rất nhạy cảm, vừa nghe đã biết là có vấn đề xảy ra, trái tim như bị bóp chặt, "Tiêu Tụng Dương, cô ấy hôm nay mà xảy ra chuyện gì thì cái website rách nát của cậu cũng đừng hòng qua được đêm nay!"

Anh ngắt điện thoại, nhấn vào đường link Tiêu Tụng Dương vừa gửi tới.

Trên màn hình là Cố Tân Tân, trước mặt cô có một bức tường thủy tinh, trong ánh mắt rõ ràng tràn ngập căng thẳng và kinh hoàng nhưng vẫn cắn môi không nói một câu nào.

Số người xem trực tiếp đã hơn một vạn, không ít người đang ở trong khu bình luận, "Là Cố mỹ nhân sao?"

"Thế này là thế nào?"

"Tác giả không sao chứ?"

Điện thoại của Cố Tân Tân kẹp trên chiếc giá ba chân, Kiều Dư đứng ở phía sau chiếc điện thoại, khẽ nâng cánh tay cầm chiếc điều

khiển từ xa.

Cố Tân Tân mím môi thành một đường thẳng tắp, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Cô nhìn thấy ngón tay Kiều Dư đặt trên chiếc điều khiển từ xa ấm nhẹ một cái.

Nước trên đỉnh đầu ào ào đổ xuống, ập lên người Cố Tân Tân. Cận Ngụ Đinh nhìn thấy cô né tránh bốn phía, từng trận hét chói tai làm đau màng nhĩ của anh.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Hung Hăng Vạch Tội Qua Phát Sóng Trực Tiếp

Dịch: CP88

***

Nhưng bể kính lớn như vậy cô căn bản không có cách nào trốn ra.

Hai tay Cố Tân Tân điên cuồng đập lên mặt kính, "Cứu mạng -----"
--"

Bình luận ngày càng nhiều, "Có chuyện thật rồi, bắt cóc sao?"

"Cố mỹ nhân, cô đang ở đâu?"

"Báo cảnh sát đi!"

Sắc mặt Khổng Thành u ám, bối cảnh trong điện thoại rất đơn giản, ngoài ra không thể nhìn ra manh mối nào khác.

"Cho người đi thăm dò, nhanh lên!"

"Vâng."

Khổng Thành vừa muốn quay đầu, cánh tay đột nhiên bị Cận Ngụ Đinh giữ chặt. "Nghĩ biện pháp dẹp hết những người đang xem trực tiếp đi đi."

"Vâng."

Kiều Dư nhấn nút hai cái, tiếng nước ào ào ngừng lại, mà trên người Cố Tân Tân đã hoàn toàn ướt sũng. Cô co quắp trong nhà kính lớn run lẩy bẩy.

Hai mắt cô dán chặt về phía Kiều Dư, nước đã dâng đến bắp chân của cô, Cố Tân Tân dựa vào vách tường phía sau, lạnh đến mức phải dùng hai tay ôm lấy vai của chính mình.

"Cô từng có mấy người đàn ông?"

Người kia rõ ràng đã dùng công cụ thay đổi giọng nói, Cận Ngụ Đinh nhìn chằm chằm không chớp mắt vào màn hình, Cố Tân Tân mái tóc rối bời, bị nước ép sát vào một bên má, môi run rẩy.

"Nói!"

Cô nhìn lên khoảng không trên đầu, đè thấp giọng nói, "Một."

"Không hơn sao?"

"Chỉ có một."

"Trước đây đã từng có bạn trai hay chưa?"

Ánh mắt Cố Tân Tân đối diện trực tiếp với Kiều Dư, trong mắt lộ ra mấy phần thanh thản vui vẻ mà trào phúng, "Không có."

Kiều Dư cắn chặt hàm răng, không có! Vậy cậu ta tính là cái gì? Cô quả nhiên nghĩ cậu ta là người ngu dẽ dàng vui đùa trong tay.

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh nghiêm túc, Khổng Thành bên ngoài đang gọi điện thoại, hiện tại việc quan trọng nhất là đem buổi phát trực tiếp này trở thành bí mật, ai biết được bước tiếp theo còn có chuyện nghiêm trọng nào nữa sẽ phát sinh?

Người kia đứng phía sau màn hình điện thoại nên sẽ không nhìn được màn phát trực tiếp. Lòng Cận Ngụ Đinh như lửa đốt, anh đi tới

đi lui trong phòng khách, mà tiếng của Kiều Dư lần thứ hai truyền đến tai anh, "Cô tên là gì?"

Sắc mặt Cố Tân Tân ngày càng trăng, cô lắc đầu, mím chặt môi không chịu nói.

"Sao vậy, cô cảm thấy nói ra sẽ rất mất mặt sao?"

Cố Tân Tân lúc này giống như là một người sắp bị lột sạch quần áo, bốn phía đều là tường, mà bức tường này cao hơn cô rất nhiều, cô căn bản không có cách nào trốn thoát ra được.

Kiều Dư lần thứ hai nhấn nút, nước tiếp tục xả vào bên trong, Cố Tân Tân liên tục la hét chói tai.

Cận Ngụ Đinh không thể chờ thêm một giây nào nữa, anh bước nhanh đến kéo cánh cửa đi ra ngoài, cả người tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, sắc bén như dao. Khổng Thành ngắt điện thoại, thấy anh đi ra cũng vội vàng tiến lên. "Cửu gia."

"Đi."

"Đi đâu cơ?"

Bước chân Cận Ngụ Đinh hơi chậm lại, nhất thời nhớ ra hiện tại làm sao anh có thể biết được đối phương đang ở nơi nào? Nhưng lúc này anh giống như kiền bò trên chảo đứng ngồi không yên, muốn phát điên luôn rồi.

Anh kéo cửa xe ngồi vào hàng ghế phía sau, máy móc ra lệnh. "Lái xe."

"Vâng." Tài xế không nghe được anh muốn đi nơi nào, không thể làm gì khác hơn là khởi động xe trước.

Trong hình Cố Tân Tân bắt đầu xin tha, cô lớn tiếng nói ra tên của mình. "Tôi tên là Cố Tân Tân."

"Cố Tân Tân, à..." Kiều Dư đè lại nút trên điều khiển, cậu ta không lo lắng Cố Tân Tân sẽ nói ra tên của mình hay bọn họ đang ở đâu bởi vì trước khi bắt đầu cuộc phát sóng này cậu ta đã hung hăng cảnh cáo cô, trừ phi lúc này cô không còn cần mạng nữa. "Cô đã nói, cô không phải là một người phụ nữ ham hư vinh!"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được, huyệt thái dương khẽ giật một cái, ánh mắt anh sắc bén bắn về phía trước, hướng Khổng Thành ra lệnh, "Tìm nơi ở của Kiều Dư, không tìm được cậu ta thì tìm bố mẹ cậu ta."

"Được."

Cố Tân Tân lạnh đến mức ho liên tục khan thành tiếng, lúc này cô quả thực không dám lại đi chọc giận cậu ta, mà chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian.

Nhiều người xem trực tiếp như vậy nhất định sẽ có người báo cảnh sát, mà Cận Ngụ ĐÌnh rất nhanh cũng sẽ biết được đúng chứ? Nhất định rồi, anh không phải là nhân vật nổi danh lừng lẫy khắp Lục Thành sao?

Cố Tân Tân gật đầu, nước mắt bắt đầu tràn ra. "Đúng."

"Cô quyền rũ người có tiền, vất bỏ một người thích cô, có chuyện này hay không!"

Cố Tân Tân nhìn Kiều Dư một dáng vẻ cuồng loạn, trước đây cô vẫn nghĩ mình hiểu rõ cậu ta, mà hiện tại rõ ràng đã không phải nữa rồi.

Cô giờ tay lau nước mắt, Cận Ngụ ĐÌnh nói không sai, cô đúng là mù mắt rồi, mắt nhìn người thật sự là không chính xác chút nào cả. "Có, có chuyện này."

Chiếc xe phi như bay trên đường, Khổng Thành rất nhanh đã tìm được địa chỉ của Kiều gia, tài xế liên tiếp vượt đèn đỏ lái đi.

"Người đàn ông cô đi theo kia tên là gì?"

Cố Tân Tân ngồi dậy tiến lên, hai tay cô chống lên vách tường.
"Cậu thả tôi ra đi, nhân lúc cảnh sát còn chưa tìm được đến, cậu đừng....."

"Người đàn ông cô đi theo kia tên là gì?" Kiều Dư lặp lại lần thứ hai.

Cận gia trước giờ đều đặt thể diện lên hàng đầu, hơn nữa phía sau còn có một Cận Duệ Ngôn, vậy nên quyết không cho phép một chút bê bối nào lộ ra ngoài. Cố Tân Tân cắn chặt môi không nói, sắc mặt Kiều Dư tái nhợt, không nhịn được xông lên một bước, chỉ là vẫn tránh được khỏi ống kính. "Nói!"

Cô sống chết không chịu nói.

Cậu ta như phát điên đấm hai phát lên mặt tường kính, ngón tay nhấn một cái, trợ mắt nhìn ngọn nước mạnh mẽ xông vào bên trong.

"Tôi điều tra được người đàn ông kia phong lưu thành tính, ở bên ngoài nuôi vô số nữ nhân, có đúng hay không?"

Cố Tân Tân lạnh lùng nhìn cậu ta, dù cô có một lòng muốn bắt khuyết điểm của Cận Ngụ Đinh cũng không đòi nào cho cậu ta đắc thủ, chỉ bằng một Kiều Dư mà có thể hiểu rõ được anh trong lòng bàn tay sao? "Không phải!"

Vẽ mặt Kiều Dư dữ tợn, "Anh ta muốn cô là để chơi cô! Có đúng hay không?"

"Không phải!"

Nước rất nhanh đã tràn qua đầu gối Cố Tân Tân, tiếng nước chảy ào ào cũng không thể lấn át tiếng nói của hai người.

Kiều Dư càng ngày càng cuồng loạn. "Thường ngày anh ta nhất định là làm không ít loại chuyện đó chứ? Theo tôi được biết, sở thích lớn nhất của anh ta chính là chiếm đoạt người phụ nữ của kẻ khác!"

Cố Tân Tân nghe câu ta không ngừng bôi đen Cận Ngụ Đinh, cô giống như gào lên. "Không phải!"

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh sâu xa nhìn chăm chú vào màn hình không rời, yết hầu khẽ lăn, còn có một vẻ bối rối mơ hồ đang lan ra toàn bộ khuôn mặt. Ngày thường không phải cô rất biết co biết duỗi (*) hay sao? Tất cả những chỉ trích của người kia với cô không phải cô đều nhận cả hay sao, làm sao hiện tại lại nhất định không chịu thua chứ?

(*) Ứng phó thích hợp với hoàn cảnh cụ thể

Nói một câu là có thể thoải mái, làm sao thì đã thế nào chứ?

Màn hình vụt tắt, ánh mắt Cận Ngụ Đinh thoát ra khỏi màn hình.

Tốc độ tìm người của Khổng Thành rất nhanh, phát sóng trực tiếp bị tắt đi. Cận Ngụ Đinh để cho anh ta tiếp tục liên hệ với đối phương, để cho anh ta không ngừng bày tỏ mong muốn được nói chuyện với Kiều Dư, còn muốn biết hiện tại cậu ta đang ở đâu. Chiếc xe giống như phát điên cùng tiếng còi âm ĩ xung quanh, tài xế không lo được nhiều như vậy, tận dụng mọi khả năng cho xe chạy băng băng tới địa chỉ Khổng Thành đưa.

Nước bên trong càng ngày càng cao, Cố Tân Tân sợ hãi ngẩng đầu lên, mực nước rất nhanh đã qua eo, hai tay cô tiếp tục đánh lên mặt kính. "Thả tôi ra."

Kiều Dư đã nhận ra phát sóng trực tiếp có vấn đề, lúc này đang lui ra sau chuẩn bị thử lại một lần nữa.

Xe Cận Ngụ ĐÌnh tiến vào Kiều gia bên trong tiểu khu, Khổng Thành dẫn theo tài xế đi lên lầu.

Người đàn ông đẩy cửa xe ra, không lâu sau thì nghe thấy từ hành lang truyền tới tiếng bước chân lảo đảo, cùng với từng trận kêu gào, "Các người là ai? Cứu mạng -----"

Khổng Thành nắm lấy cổ áo của người đàn ông trung niên xách theo ông ta đi lên lầu, đổi phương cơ hồ theo không kịp, còn mấy lần suýt nữa té ngã.

Bóng dáng thon dài của Cận Ngụ ĐÌnh từ trong xe chui ra, toàn thân bao phủ một lớp hắc ám, ngay cả gương mặt tuấn tú cũng chìm trong một tầng u ám.

***

Bát Bát: Còn nợ cái profile nhỉ:))))

~~ Profile dịch giả nè ~~

Bút danh? ~~> CP88 (Cô Phong + Loser88)

Nickname khác? ~~> Bát Bát, Bát tỷ, Bát nương

Tên? ~~> H. Y. Fan (phiên tiếng trung nó là vầy đó, ai đoán được thì đoán (■ˇ◡ˇ■)) (tên ta chuẩn là lấy từ bộ chữ hán việt ra đây haha)

Năm sinh? ~~> 1992 (cầm chê già (◡ˇ✿))

Nhóm máu? ~~> B (Thật ra ta mong mình nhóm máu A hơn hiuhiu~)

Quê + nơi ở hiện tại? ~~> Hà Nội

Làm gì? ~~> biên dịch (chuyên anh:v – vậy nên mới mò đi dịch truyện trung cho nó cân bằng cuộc sống ≥○∪○≤)

Chồng con gì chưa? ~~> “mùa xuân này em chưa lấy chồng~~”
(thật ra mục tiêu của ta là tránh cái lão trong định mệnh của ta càng xa càng tốt, tốt nhất cả đời này đừng bao giờ gặp nhau (•'ω` •))

Thích mê? ~~> ru rú trong nhà, cày phim, đọc truyện, dịch truyện, đọc cmt, xem thông báo từ wattpad ▶(¬‿¬)◀

Ghét nhất? ~~> ra ngoài đường, đến thời kỳ chạy project của công ty, dịch truyện sau đó lượt view và lượt vote chênh lệch nhau bằng cả cái Thái Bình Dương (∪ ∪ ∪)

Sở trường? ~~> Mỗi ngày đi ngủ lúc 12h, thức dậy lúc 6h sáng (tự dậy đó nhen, đồng hồ sinh học tốt quá mà:3), có thể ở lì trong nhà cả tháng không ra ngoài.

Sở đoản? ~~> Nấu cơm, hàng ngày đều phải gọi người giao đồ ăn mang tới, bởi mỗi lần nồi hứng nấu cơm sau đó đều phải đổ đi ⚡_⚡

~~ Q&A nè ~~

(?) Bát tỷ có nhận em nuôi không? ~~> Bát tỷ nhận người nhận bát tỷ làm chị nuôi thôi nhé:3

(?) Chia sẻ kinh nghiệm thi cử? ~~>..... Ta ra trường 4 năm rồi, tha cho ta đi ☺_☺

(?) Bát tỷ có uống cà phê sữa đá không, sao mà trả lời độc giả câu nào cũng ngọt như đường... ~~> Bát tỷ nhấm nháp cmt của mọi người mà ngọt được như vậy đó ≥^◡^≤ (Bát tỷ hồi cấp 3 bị nghiện cà phê đến mức lúc ở trường không có cách nào pha được liền ăn cà phê sống, sau bị mất hết khẩu vị không ăn được gì khác nên phải cai, hiện tại nhìn thấy cà phê vẫn thèm lăm mà không dám chạm.)

(?) Bát Bát liệu có phải chị gái của Cửu gia không? Tốc độ ra chương mới quá nhanh quá nguy hiểm, mà cái tên Bát Bát cũng đã nói ra tất cả rồi này... ~~> Mặc dù ta không muốn tranh chức với Cận Duệ Ngôn nhưng mà nếu ta nhận thì có được cốc đầu Cửu gia một cái không? ⊙︿⊙

P/s: Có ai rảnh đến mức đọc hết chỗ này luôn không vậy:v

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Hai Mạng Đổi Một

Dịch: CP88

***

"Con trai mầy người đâu?" Cận Ngụ ĐÌnh thanh âm lạnh lẽo hỏi.

"Cậu tìm nó làm cái gì?"

"Bót nỗi nhảm, người đâu?"

Người đàn ông bị tài xế xách trong tay nơm nớp lo sợ mở miệng.
"Chúng tôi cũng không biết nó đi đâu, cơm tối cũng không thấy về
ăn, điện thoại cũng không thèm nghe....."

"Bình thường cậu ta hay đi đến đâu?"

"Không, không biết."

Lòng Cận Ngụ ĐÌnh như lửa đốt, trực tiếp nói với Khổng Thành.
"Ném lên xe đi."

Một tay Khổng Thành chẽ trụ tay người đàn ông, tay còn lại kéo cửa sau đẩy vào trong.

Ở trong xe, người đàn ông trung niên không ngừng gọi cho Kiều Dư nhưng Kiều Dư để chế độ im lặng nên căn bản là không nghe thấy.

Cố Tân Tân lạnh đến mức sắp đứng không vững, sợ mình ngã xuống, cô không thể làm gì khác là dùng vai chống lên vách tường.

Kiều Dư thay đổi phần mềm, một lần nữa đăng nhập, lúc mở lại phát trực tiếp số người không được như lúc trước nhưng hình ảnh kích thích như vậy chắc chắn mọi người sẽ sớm chạy đến xem ngay thôi.

Cố Tân Tân dùng tay che lại mặt mình, Kiều Dư cười lạnh. "Cô cũng biết mắt mặt là thế nào sao?"

"Tôi không hề có lỗi với cậu, trong lòng cậu dù có oán có lẽ bây giờ cũng nên hết rồi chứ? Hai chúng ta lúc trước vốn chẳng có gì cả....."

"Câm miệng!" Kiều Dư rống giận, giơ chân lên dùng hết mươi phần sức lực đạp một cước lên tường thủy tinh. "Anh ta đã hủy hoại đời tôi rồi cô có biết hay không? Anh ta đặt bẫy tôi, bây giờ cái gì tôi cũng không còn nữa!"

Trong lòng Cố Tân Tân khẽ buông lỏng, cuối cùng thì cô cũng kích thích khiến cho cậu ta nói lộ ra một câu, nếu như Cận Ngụ ĐÌnh xem được đoạn video trực tiếp này nhất định sẽ phải nhớ ra người này là ai chứ?

"Cởi quần áo ra!"

Một câu này chui vào trong tai Cố Tân Tân, cô khó tin ngẩn đầu nhìn người phía bên ngoài tường kính.

"Không phải là cô rất thích trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Cởi đi!"

Cố Tân Tân lùi về sau mấy bước, "Cậu đừng như vậy."

Kiều Dư không sợ Cận Ngụ ĐÌnh, nơi này vô cùng bí mật, chờ anh tìm đến thì Cố Tân Tân sớm đã bị nhục nhã cho thương tích đầy mình, mục đích của cậu ta coi như cũng đạt được.

Bên trong phòng chất đầy đồ, Kiều Dư nhìn ngó bốn phía, ánh mắt dừng lại trước một cái thùng đồ uống lon đặt ở góc tường.

Xe Cận Ngụ Đinh đi đến bên tàu gần Kiều gia, Khổng Thành dùng một cái điện thoại khác tìm được Kiều Dư lại một lần nữa mở ra phát trực tiếp.

Ánh mắt người đàn ông như đóng băng cố định trên màn hình, mực nước đã cao lên ngực Cố Tân Tân, tiếng nói bị thay đổi rõ ràng giận, "Cười hay không đây!"

Từng lon đồ uống ném qua tường thủy tinh, hướng Cố Tân Tân phi tới, cô dùng tay cản lại, chồ cỗ tay lập tức sưng đỏ lên.

Cận Ngụ Đinh gấp đến mức con mắt biến thành đỏ tươi, "Xong chưa?"

Khổng Thành thúc giục bên kia, "Cứu gia, ngài chờ một chút."

Chờ? Anh chờ được, chỉ sợ Cố Tân Tân đã không chờ được nữa rồi!

Kiều Dư như phát điên liên tục ném đồ vào bên trong, còn có một lon trong đó đập lên trán Cố Tân Tân, mắt cô tối sầm lại, không còn đứng nổi nữa. Cả người ngã xuống khiến cho nước dâng lên trên đầu, cô vừa lạnh vừa sợ, sắc mẩy ngum nước. "Cố Tân Tân!"

Hai tay cô vung loạn xạ giãy dụa, cái trán đỏ au, Cố Tân Tân thật vật vả mới đứng được lên, nhưng mực nước ngày càng cao, đã sắp lên đến cổ cô, có lẽ không bao lâu cô sẽ bị nhấn chìm.

Cô không biết bơi, càng không muốn chết ở đây.

Cố Tân Tân bị bức đến tan vỡ, cô bắt đầu gào khóc, "Cứu mạng!"

Phát sóng lại bị tắt, Cố Tân Tân nghe thấy một tiếng kêu cứu tuyệt vọng khác truyền tới tai, "Cứu mạng a, cứu mạng, con trai ---- --"

Sắc mặt Kiều Dư hơi đổi, cậu ta nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đi đến trước màn hình điện thoại.

Trên màn hình, bố mẹ cậu ta đứng bên bến tàu, nửa người trên bị trói lại, cột cùng với một hòn đá lớn. Cận Ngụ ĐÌnh giơ chân đá hai người xuống nước sông lạnh thấu xương, bọn họ giãy giụa, hòn đá lớn kia đang kéo bọn họ chìm dần xuống dưới.

"Bố! Mẹ!" Kiều Dư vô cùng gấp gáp, "Dừng tay!"

Có người kéo dây thừng lên trên, rất nhanh liền thấy được đầu của bố mẹ Kiều Dư nhô ra khỏi mặt nước, nhưng tình hình cũng không tốt hơn là bao, lạnh đến mức tiếng cứu mạng cũng không hét lên nổi nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa điện thoại ra trước mặt, ngũ quan bá đạo lộ ra mấy phần dọa người, "Nói, Cố Tân Tân ở đâu."

Mỗi Kiều Dư run rẩy, nếu như Cận Ngụ ĐÌnh tìm được cậu ta thì đã không phải lãng phí thời gian đến tận bây giờ. "Hai mạng đổi một, mà có lời quá rồi."

Kiều Dư lảo đảo bước chân, miệng đọc lên một dãy địa chỉ.

Cố Tân Tân dựa đầu vào mặt tường, mi mắt đóng chặt, cô phảng phất có thể nghe thấy tiếng của Cận Ngụ ĐÌnh. Chỉ là lúc này cô đã không còn khí lực mở miệng nên chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, cô sợ nếu mình ngã xuống rồi sẽ không còn sức lực mà đứng dậy nổi nữa. Cô không muốn chết đuối khó coi như vậy.

Kiều Dư ngồi chết lặng trên mặt đất, đầu tựa lên mặt kính.

"Tân Tân."

Cố Tân Tân không trả lời, cậu ta tiếp tục gọi tên cô. "Tân Tân, Tân Tân. Cậu đừng trách tôi, tôi không sợ phải cạnh tranh công bằng với anh ta, tôi chỉ là căm hận anh ta để tôi đụng vào một người đàn bà dơ bẩn."

Cố Tân Tân cảm thấy buồn cười, lúc cô vọt vào trong phòng nghe được rất rõ tiếng cười đùa bên trong, lẽ nào cậu ta và người phụ nữ kia lên giường cũng là bị người ta ép buộc sao?

Cô rất nhanh đứng không vững, trên trán đau quá, toàn bộ cơ thể đều đau đớn.

Khổng Thành đi cùng Cận Ngụ ĐÌnh đến nơi, cửa bị khóa lại, anh ta giơ chân một cước đá văng.

Mi mắt Cố Tân Tân khẽ nhắm, cô hơi nhón chân, nửa khuôn mặt đều ở dưới nước. Kiều Dư đứng lên, "Ba mẹ tôi đâu?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy bể kính kia, lúc này mọi thứ ở nơi đây đều có thể khiến cho anh hoảng hốt, không hề giống với cảm giác thoái mái ung dung như lúc trước mang Cố Tân Tân lên du thuyền. Khi đó anh chỉ là người đứng xem mà thôi, nhưng bây giờ, đổi lại là người của anh bị giam vào bên trong.

Kiều Dư không nhìn thấy bố mẹ mình thì sốt ruột tiến lên chất vấn. "Anh mang ba mẹ tôi đi đâu rồi?"

Hai mắt Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Cố Tân Tân, cô nhìn thấy anh đi vào, hai bàn tay liên tục vỗ lên mặt kính, chỉ là lực ở tay vô cùng yếu ớt.

Kiều Dư chặn trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, cũng chặn mắt đường đi của anh, anh đưa tay cầm lấy cổ tay cậu ta, một tay khác nắm lấy tóc hung ác ném mạnh cậu ta lên vách tường.

Một tiếng rầm vang dội, trên mặt kính trong suốt hiện ra một đóa hoa đỏ máu đang dần nở rộng, nửa khuôn mặt Kiều Dư bị phủ

dưới lớp máu tươi, thậm chí một tiếng kêu rên cũng không kịp phát ra đã gục trên mặt đất.

Cố Tân Tân gian nan đi đến cửa, Khổng Thành tìm từ trên người Kiều Dư ra một chiếc chìa khóa, anh ta tiến lên muốn mở cửa ra.

Cận Ngụ Đinh lôi cánh tay của anh ta lại, giật lại chiếc chìa khóa.

Hai tay Cố Tân Tân vẫn đang vỗ nhẹ lên cửa kính, Cận Ngụ Đinh cầm chìa khóa cắm vào ổ, nhưng cắm mấy lần vẫn không vào. Anh phát hiện tay mình vậy mà đang run rẩy, Cận Ngụ Đinh hít một hơi thật sâu, anh không dám nhìn Cố Tân Tân dù chỉ một chút nào nữa, vì anh sợ mình vừa nhìn sẽ càng thêm hoảng loạn.

----- lời tác giả -----

Mọi người, Yêu Yêu đã về rồi ~

***

Bát Bát: Yêu Yêu về mới nhớ ra đi mò ảnh của má đăng lên cho mọi người xem, mà ảnh hơi mờ vì ta không tải trực tiếp được, mọi người nhìn tạm bóng dáng của má vậy hen:))))

Bát Bát: Anh đi Vân Nam má nhắc tới ở chương bốn mấy đó nhé, má cố tình xếp mình ở cuối chứ không phải ta có ý đồ troll mọi người đâu. Ta không có cố tình đăng hết y hệt như má đâu, ta thè:))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Lo Lắng Cho Tôi Sao?

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của Cận Ngụ ĐÌnh, cô vỗ nhẹ mặt kính, muốn nói anh bình tĩnh không cần vội.

Thế nhưng âm thanh này truyền đến tai Cận Ngụ ĐÌnh lại khiến anh tưởng là do cô sợ hãi sắp không chịu nổi, vậy nên động tác trong tay càng luống cuống hơn.

Tầm mắt cô buông xuống rơi vào bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh, nhìn anh thật vất vả mới mở được khóa, sau đó mở cửa ra.

Một lực xung kích cực lớn đẩy Cố Tân Tân ra ngoài, anh đưa cánh tay ra vừa vặn đón lấy Cố Tân Tân vào lòng ngực mình. Cận Ngụ ĐÌnh ôm lấy cô lùi vài bước mới đứng vững.

Cơ thể trong lòng ngực đã sắp kết thành băng, Cận Ngụ ĐÌnh ôm chặt cô vào lòng, hàm răng Cố Tân Tân run lập cập, không ngừng chui vào sâu hơn trong lòng anh.

Anh bế ngang cô lên, ánh mắt Khổng Thành khẽ lướt qua Kiều Dư. "Cửu gia, còn cậu ta thì sao?"

"Cho hắn xuống địa ngục đi!" Cận Ngụ ĐÌnh ném lại câu nói hung ác đó rồi ôm Cố Tân Tân bước nhanh ra ngoài.

Lên xe, anh để cho tài xế điều nhiệt độ lên cao nhất, quần áo trên người Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã ướt đẫm, Khổng Thành lất thảm len chuẩn bị sẵn trong hòm ra, Cận Ngụ ĐÌnh cầm nó quấn lên người Cố Tân Tân.

"Có phải rất khó chịu không?"

Cô lạnh đến mức không nói ra lời, thân thể run rẩy đến không ra hình dạng, Cận Ngụ ĐÌnh liền trực tiếp ôm cô đặt lên trên đùi mình.

Tài xế tăng tốc đi về phía trước, Khổng Thành quay đầu lại liếc nhìn một cái. "Cửu gia, có cần đến bệnh viện không?"

Cố Tân Tân lắc đầu, bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh nâng mặt cô lên, cô đau đến mức phải tránh đi.

"Tôi nhìn một chút."

Cô nhịn đau không nhúc nhích nữa để cho Cận Ngụ ĐÌnh nhìn kỹ trên trán của mình, sau đó nghe thấy anh nói với Khổng Thành. "Về thẳng tòa nhà Tây đi, gọi bác sĩ Từ qua một chuyến."

"Vâng."

Dọc đường đi Cận Ngụ ĐÌnh dặn dò Khổng Thành dọn dẹp cho gọn gàng, ngàn vạn lần không để kinh động đến tòa nhà chính bên kia. Về đến nhà, anh ôm cô vào buồng tắm, nước ấm tràn lên phủ kín đến cổ Cố Tân Tân.

Tứ chi cứng ngắc của cô giống như lúc này mới có phản ứng, hàng lông mi khẽ động, "Tôi..... Tôi tự mình làm."

Cận Ngụ ĐÌnh đương nhiên không nghe theo, đưa tay cởi quần áo cô xuống, mà tri giác của Cố Tân Tân còn chưa hoàn toàn hồi phục nên tự nhiên sẽ không đau lại anh mà vùng ra.

Tiếng nước bên trong dần dần ngừng lại, một hồi lâu sau, anh cầm áo tắm đến phủ lên người cô mang ra ngoài.

Cố Tân Tân chân trần đứng trên mặt đất, vừa đưa tay muôn sờ thử cái trán thì bị Cận Ngụ ĐÌnh thấy được đè cổ tay cô lại, "Chờ bác sĩ Từ đến xem thế nào đã."

"Được."

Cận Ngụ ĐÌnh tắm xong đi ra đúng lúc ngoài cửa vang lên tiếng chuông. Cố Tân Tân vẫn nằm co rúc trên giường.

"Vào đi."

Khổng Thành dẫn theo bác sĩ Từ đến trước giường, đèn bên trong phòng ngủ được mở lên toàn bộ khiến cho Cố Tân Tân có chút chói mắt. Bác sĩ Từ khom lưng kiểm tra vết thương trên trán cô. "Cửu phu nhân, còn nơi nào không thoải mái không?"

Cố Tân Tân duỗi tay ra, lúc này mới thấy được cổ tay cô đã sưng vù.

Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt lông mày, cuối cùng nhìn không nổi nữa cầm theo bao thuốc lá đi ra ngoài ban công.

Trong lúc chờ bác sĩ Từ xử lý vết thương, cô nghiêng mặt nhìn ra ngoài, xuyên qua lớp kính nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh chống một tay bên người, một cái tay khác kẹp điếu thuốc lá đặt trên miệng, ánh sáng lập lòe chớp rời tắt.

Anh xoay người, ánh mắt cùng cô giao nhau, đúng lúc này bác sĩ Từ làm khử trùng miệng vết thương cho cô, Cố Tân Tân đau đến mức phải hít một hơi lớn.

Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng dập tắt điếu thuốc trên tay rồi nhanh chân đi vào trong phòng. Bác sĩ Từ làm xong xuôi đâu đáy đứng dậy, xem ra là không có gì đáng ngại.

"Thế nào rồi?"

"Trên cổ tay chỉ là tổn thương da thịt, có điều trên trán bị đập không nhẹ nên nhất định phải chú ý cẩn thận, hai ngày này không được để nước chạm vào vết thương."

Khổng Thành vừa đưa bác sĩ Tù ra ngoài, Cận Ngụ ĐÌnh đã nhìn thấy Cố Tân Tân muốn nhồm người đứng dậy.

"Làm gì thế?"

"Tôi muốn đi nhìn một chút..... Có lẽ lúc này đã bị người ta mắng cho chết rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh vừa tức vừa buồn cười, "Cô có khuynh hướng thích tự ngược đẩy à? Đến thế này rồi còn muốn xem người ta mắng mình thế nào."

Cố Tân Tân đương nhiên lo lắng, « Trảm nam sắc » là tâm huyết của cô, cô vất vả đến thế nào mới theo được đến tận bây giờ, phát sóng trực tiếp đều là độc giả của cô tới xem, bọn họ lúc này hẳn là sẽ thất vọng lắm?

Người đàn ông trèo lên giường, đưa tay kéo cô về phía mình không cho cô cơ hội bước xuống nữa.

Bả vai Cố Tân Tân cứng ngắc nhìn anh, "Làm cái gì thế?"

"Chưa gì đã quên rồi, tôi vừa cứu cô một mạng đó."

Cô há miệng, "Anh....."

Cố Tân Tân có rất nhiều lời muốn hỏi nhưng lúc này cô lại mệt mỏi đến cùng cực, cái lạnh lúc này vẫn còn ở sâu trong xương cốt chưa chịu đi. Cận Ngụ ĐÌnh kéo cô vào trong lòng. "Gì cũng đừng hỏi nữa, tôi đảm bảo cái tên Kiều Dư này về sau sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội xuất hiện trong sinh mệnh của em."

Cố Tân Tân nghĩ đến lời Kiều Dư đã nói, rằng Cận Ngụ ĐÌnh hãm hại cậu ta, phá hủy hoàn toàn cuộc đời cậu ta.

Lúc này cô nên thay cậu ta cảm thấy đáng tiếc sao? Hình như là không thể.

Hành động hôm nay của cậu ta đã không chỉ còn là để hả giận đơn giản như vậy nữa rồi, Cố Tân Tân nghĩ đến ánh mắt của cậu ta, trong lòng không rét mà run.

Hai tay Cận Ngụ ĐÌnh ôm chặt khiến cô lấy lại tinh thần, yếu ớt nhúc nhích vai. "Anh..... Anh ôm chặt quá."

Hai người nằm trên chiếc giường lớn, hai bên đều trống ra hơn một nửa, cầm Cận Ngụ ĐÌnh giữ lại đầu Cố Tân Tân, "Cô cứng rắn với cậu ta làm cái gì chứ, cậu ta muốn nghe cái gì không phải là cô không biết."

Tầm mắt cô không còn chõ nào để trốn nữa, dừng lại trước yết hầu gợi cảm nhẹ nhàng chuyển động của người đàn ông, "Những lời từ trong miệng tôi nói ra và lời bịa đặt của kẻ khác hoàn toàn không giống nhau, tôi gửi bức ảnh của anh với Trần tiểu thư vào hộp thư thị trưởng là bởi vì tôi biết chị cả sẽ không để cho chúng truyền ra ngoài. Nhưng hai cái này không giống nhau, mẹ đã nói với tôi, sinh mệnh của những người trong Cận gia và Cận gia buộc chặt lại với nhau, bất luận là trong nhà nội chiến như thế nào thì ở bên ngoài thể hiện ra nhất định phải thật tốt đẹp."

Lông mày Cận Ngụ ĐÌnh hơi động, hàn ý nói đáy mắt dần nhạt đi, trong lòng giống như có một bàn tay nhỏ khẽ vuốt ve, cái cảm giác này cực kỳ lạ lẫm. "Vậy sao lúc cậu ta gán tội cho cô, cô lại nhận hết?"

"Là tôi thì chẳng sao cả," Cố Tân Tân nói rất nhỏ, "Anh không giống."

Bàn tay Cận Ngụ Đinh đặt trên bả vai cô khẽ vuốt nhẹ, "Thời gian này không cần đến trường nữa."

"Ừ." Cố Tân Tân đáp nhẹ.

Cận Ngụ Đinh tắt đèn, anh biết chỉ bằng một Kiều Dư sẽ không có cái lá gan làm ra chuyện như vậy.

Cố Tân Tân gói lên cánh tay của anh, đỉnh đầu ngập tràn tiếng hít thở của anh, cô không an phận hơi nhúc nhích.

"Không ngủ được?"

Cố Tân Tân đẩy cánh tay anh ra. "Anh ôm như vậy..... Tôi, tôi không ngủ nổi."

"Cô ngủ là chuyện của cô."

Cô nằm trong lòng ngực anh miễn cưỡng xoay người, cơ thể bất giác hướng về phía mạn giường. Cận Ngụ Đinh thấy vậy thì dịch theo, cánh tay dài khẽ dùng sức ôm cô trở lại.

Cố Tân Tân cuộn người, gò má liền đụng phải má của người đàn ông đối diện.

"Cận Ngụ Đinh."

"Ừ."

"Vừa rồi anh rất lo cho tôi sao?" Cô rốt cuộc cũng hỏi ra.

Người đàn ông không chịu thua nhận, dứt khoát ngậm miệng không nói.

Cố Tân Tân tiếp tục ngọ nguậy, không ngờ tới lại bị Cận Ngụ Đinh càng dùng sức hơn ôm vào lòng, "Làm sao, ôm cô một cái cũng không được nữa?"

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Thích, Vui Vẻ

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân không biết cuối cùng làm thế nào mà mình ngủ được, cô chỉ biết là khi...tỉnh lại thì cảm giác cái cổ đau nhức muốn chết, không làm sao mà nhúc nhích được.

Cô mở mắt ra, lúc này mới phát hiện cánh tay của Cận Ngụ Đình vẫn còn kê dưới đầu mình.

Cố Tân Tân nhúc nhích cái đầu, Cận Ngụ Đình rên một tiếng, cô nhanh chóng nhấc đầu lên, bàn tay sờ sờ cái cổ.

Cánh tay Cận Ngụ Đình không còn cảm giác, anh ngồi dậy, vén chăn lên đi thẳng xuống giường.

Bầu không khí thật sự rất kỳ quái.

Ai cũng không nhắc đến chuyện ngày hôm qua, Cận Ngụ Đình rửa mặt xong từ buồng tắm bước ra, cầm lấy dây buộc tóc Cố Tân Tân đặt ở gần đó ném về phía cô, "Buộc tóc lên, đừng để tóc chạm vào trán."

"Ù." Khóe miệng cô hơi giương lên, nhận lấy sau đó ngoan ngoãn buộc tóc lại.

Cố Tân Tân đi về phía bệ cửa sổ, mở máy tính ra, thấp thỏm một hồi mới click vào khu bình luận, thấy được mấy trăm bình luận từ tối

hôm qua.

Mà ngoài dữ liệu của cô chính là trong khu bình luận không hề có một câu chửi rủa nào cả, mà bình luận từ mấy phút trước vẫn là hỏi tác giả không có chuyện gì chứ?

"Cố mỹ nhân, trả lời một câu đi mà, đừng khiến chúng tôi lo lắng nữa."

"Cố mỹ nhân, cô nhất định không sao mà phải không? Nhất định là được cứu mà phải không?"

"Làm sao bây giờ? Cả một đêm tui không ngủ luôn đó, thật sự rất lo lắng cho cô ấy....."

Khóe mắt Cố Tân Tân cay cay, ngón tay nhanh chóng gõ gõ trên bàn phím, trả lời từng cái từng cái bình luận ở đó.

Kiều Dư cuối cùng thế nào cô chưa từng hỏi, cô khổ sở thế nào mới nhặt về một cái mạng, không phải tất cả những tổn thương đều phải tìm một lý do để tha thứ.

Mấy ngày nay Cố Tân Tân đều ở lì trong tòa nhà Tây, một bước cũng không ra khỏi cửa.

Vết thương trên đầu không nghiêm trọng lắm, mấy ngày trước nhìn vào cũng khá đáng sợ, nhưng sau đó khỏi máu động chậm rãi tan đi nên cũng có thể nhìn được rồi.

Lúc Cận Ngụ Đinh đẩy cửa bước vào, Cố Tân Tân đang gọi điện thoại tám chuyện với Lý Dĩnh Thư.

"Mình cũng muốn ra ngoài ăn cơm lắm nhưng mà vẫn là nên bỏ đi thôi....."

Anh thả nhẹ bước chân, Cố Tân Tân đổi với chuyện lần trước trong lòng vẫn còn sợ hãi, "Mình thấy vẫn là ở trong nhà an toàn

hơn, cậu đừng có mà làm mình thèm nữa, còn nói nữa đừng trách mình tắt điện thoại."

Lý Dĩnh Thư có lẽ là đang kể một món ngon nào đó, Cố Tân Tân buồn bực đấm một cái lên gối. "Đừng có mà nói gà xé nữa, bằng không mình liền xé cậu ra!"

Đúng lúc cô quay đầu lại, nhìn thấy Cận Ngụ Đình đứng ở đằng sau liền bị dọa suýt nữa hồn vía rời khỏi xác, "Không thèm nói chuyện với cậu nữa, mình còn có việc, cúp đây."

Ánh mắt Cận Ngụ Đình từ trên người cô rất tự nhiên rời đi, "Tôi về đổi quần áo, sẽ đi luôn."

"Ừ, được." Cô túng túng đáp.

Cận Ngụ Đình đi vào phòng thay đồ, đứng trước gương cởi sơ mi trên người. Khả năng tự hồi phục của Cố Tân Tân có vẻ cực kỳ tốt. Sau khi gấp chuyện đó anh còn cho rằng cô sẽ khóc lóc mấy ngày không bước nổi ra khỏi giường, nhưng hiện tại người sau lưng anh la hét muốn ăn gà không phải là cô đó sao?

Cận Ngụ Đình nhìn phản chiếu của mình trong gương, khóe miệng nhếch thành một độ cong hiếm thấy, cô như vậy thật là tốt, chí ít thì là anh thích như vậy.

Cố Tân Tân ngủ trưa tỉnh dậy đã là giữa chiều, dàn ra hai tiếng đồng hồ đặng chuông mới, vừa muốn nghỉ một lát thì chuông điện thoại vang lên.

Cô liếc qua tên hiển thị trên màn hình, là Cận Ngụ Đình gọi.

Cố Tân Tân vừa thu dọn bên bệ cửa sổ, vừa ấn nghe, "Alo?"

"Xuống lầu."

"Làm gì?"

"Đi ra ngoài ăn cơm."

Cố Tân Tân ngay lập tức đồng ý, bên ngoài lạnh nên cô vào mặc áo khoác rồi mới xuống lầu. Không thấy bóng dáng Cận Ngụ ĐÌnh đâu cả, cô bèn đẩy cửa đi ra ngoài. Hành lang phía trước tòa nhà Tây được phủ một lớp ánh sáng màu mật ong, chiếu lên chiếc cột trụ được điêu khắc hoa văn hình cung, lúc này Cố Tân Tân mới nhìn thấy xe Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở trước cổng.

Ánh đèn chiếu sáng trưng cả một khoảng, Cận Ngụ ĐÌnh hạ cửa kính xe, "Còn chê chưa đủ lạnh? Đứng ngơ ở đó làm cái gì?"

Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước, Khổng Thành muốn xuống xe thay cô mở xe thì bị Cố Tân Tân khéo léo từ chối, kéo cửa sau đó ngồi vào trong.

Trong ánh tượng của cô thì giống như là cô và Cận Ngụ ĐÌnh chưa bao giờ ra ngoài ăn cơm cùng nhau muộn như vậy. Tiếng xe khởi động truyền vào trong tai Cố Tân Tân. "Sao không ở nhà ăn?"

"Ăn mãi ở nhà sợ cô chán rồi."

Bên trong xe ám áp dễ chịu, câu nói này của anh lại nhẹ nhàng mà gảy nhẹ vào lòng cô tạo ra những gợn sóng lăn tăn, phảng phất có thể cảm giác được thứ gì đó đang muôn phá tan nơi lòng ngực.

Đến nơi, Cận Ngụ ĐÌnh nói Khổng Thành và Cố Tân Tân đi xuống trước, "Tôi gọi điện thoại đã."

"Vâng." Khổng Thành mở cửa xe, bên ngoài rất lạnh, nhưng vì xe đứng ngay trước cửa nhà hàng nên Cố Tân Tân cũng chỉ cần đi vài bước là vào đến nơi.

Chỗ ngồi đã được đặt trước, nhân viên phục vụ dẫn Cố Tân Tân và Khổng Thành đi qua đó, Khổng Thành hơi liếc mắt về phía cửa, "Phu nhân đi vào trước đi, tôi ở đây chờ Cửu gia."

"Được." Cố Tân Tân đi theo nhân viên phục vụ đi về phía trước.

Ra khỏi thang máy, mới đi được vài bước thì có người từ trong phòng bao bên cạnh hắp tấp chạy ra, không để ý đụng phải Cố Tân Tân.

Cô đau đến mức phải ôm vai lại, không ngờ tên đàn ông đối diện lại còn chửi lèm lên. "Không có mắt à? Muốn chết phải không!"

Cố Tân Tân cảm thấy tên này là cố tình gây sự, "Là anh va vào tôi trước, anh mới không có mắt."

"Lai dám nói như vậy với tao!" Tên đàn ông đó nâng cánh tay lên muốn động thủ, nhân viên phục vụ vội vàng lên tiếng khuyên. "Không nên làm vậy, ngài đừng tức giận."

Trong phòng bao lập tức có mấy người chạy ra kéo anh ta vào trong, còn không ngừng nói xin lỗi Cố Tân Tân, "Cậu ta uống hơi nhiều, thật ngại quá, thật sự xin lỗi."

Cố Tân Tân chưa từng thấy kẻ nào mắc bệnh thần kinh như vậy, nhân viên phục vụ lộ vẻ khó xử, dĩ nhiên mong cô không tính toán, dù sao ai cũng không muốn làm lớn chuyện lên làm gì.

Cố Tân Tân ngồi trong phòng bao đợi một lát vẫn không thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi vào.

Cô đi ra cửa muốn ra ngoài tìm anh, vừa mở cửa ra thì thấy Cận Ngụ ĐÌnh từ phía xa đang đi tới.

Cố Tân Tân muốn đi ra ngoài, nhưng dư quang liếc thấy phòng bao kia mở cửa ra, tên đàn ông lúc trước gây sự với cô đã bước ra ngoài. Cố Tân Tân không muốn tìm phiền phức, liền thu chân lại.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thẳng về phía trước, trên người mặc tây trang cao cấp được thiết kế riêng cho anh, khiến cho vóc dáng anh càng

thêm cao ráo chững chạc, Khổng Thành đi phía sau, trên khuỷu tay
vắt chiếc áo bành tô của Cận Ngụ Đình.

Cố Tân Tân vừa muốn bước về phòng thì trước mắt đột nhiên
sinh ra một màn khó có thể tin được.

Tên đàn ông kia vừa nhìn thấy Cận Ngụ Đình, hai đầu gối mềm
nhũn quỳ xuống, hai tay anh ta kè sát trên đỉnh đầu, hung hăng kiêu
ngạo lúc trước giờ không còn sót lại một mảnh. Tư thế này giống
như là trong lễ bái tôn vương, mà Cận Ngụ Đình vẫn như không có
ý muốn liếc anh ta một cái, lạnh lẽo toàn thân bắn ra từ phía, trực
tiếp bỏ qua tên đàn ông đó đi về hướng phòng bao.

***

Bát Bát: Thời gian qua cảm ơn mọi người rất nhiều. Hôm qua số
người follow chạm mức 100, ta rất vui kkk

Nhân tiện đây, ta muốn ra thông báo cho quyết định cuối cùng về
phương thức thông báo hoãn post bắt đầu từ hôm nay.

Thứ nhất là, ta đã suy nghĩ về những người yêu quý ta, nhân
theo dõi ta, ít nhất phải được gì đó ưu tiên hơn, khác với những
người không yêu quý ta, không theo dõi ta chứ phải không?

Thứ hai là, ta không muốn thông báo ở đây làm loãng bộ truyện.

Vậy nên quyết định của ta đó là, sau này thông báo hoãn post +
lịch post thay thế sẽ chỉ được đăng tại trang hồ sơ của ta và có
thông báo riêng đến những người theo dõi ta. Đây coi như là
phương thức cảm ơn mang phong cách CP88 đến những người đã
hết lòng ủng hộ tinh thần cho ta. Chấm hết:))))

Cuối cùng, chúc mọi người buổi sáng tốt lành nè, tuần mới làm
việc vui vẻ nè và đừng quên vote, để lại cmt ủng hộ cho bộ truyện
nhé ❤️❤️❤️!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Vết Nứt Trong Lòng

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân nhanh chóng lui vào phòng bao, làm như không có chuyện gì xảy ra ngồi xuống bàn trước.

Phía sau truyền tới tiếng mở cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đi vào trước, Khổng Thành theo sau cầm áo treo lên măc.

"Muốn ăn gì?" Cận Ngụ ĐÌnh kéo ghế ngồi xuống cạnh Cố Tân Tân.

"Anh gọi đi, tôi không kén ăn."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa thực đơn cho Khổng Thành, khẩu vị trước giờ của anh là gì Khổng Thành rõ ràng nhất.

Khổng Thành rất nhanh gọi ra mấy món, Cận Ngụ ĐÌnh tựa như lơ đãng hỏi. "Có gà xé sợi không?"

Cố Tân Tân vểnh tai lên, nghe được Khổng Thành trả lời. "Có."

"Gọi một phần đi." Cận Ngụ ĐÌnh mí mắt cũng không động, giống như anh gọi món này chính là cho mình ăn.

"Vâng."

Bàn tay Cố Tân Tân xoa nhẹ cổ, cô và Lý Dĩnh Thư nói chuyện anh đều nghe được rồi?

Bên trong phòng bao này khách mời được hưởng thụ đãi ngộ ưu tiên lên hạng nhất, không lâu lăm thức ăn đã được mang lên đầy đủ.

Cố Tân Tân đói cồn cào, cầm đũa bắt đầu ăn, Cận Ngụ ĐÌnh chỉ tay vào bình rượu đỏ, cô liền thấy Khổng Thành đứng dậy rót cho anh một ly.

"Anh sẽ không uống say đấy chứ?"

"Thích đáng vẻ uống say của tôi?"

Nói cái gì đó!

Cố Tân Tân hơi giương mắt nhìn về phía Khổng Thành đang đứng, "Khổng Thành, ngày đó đến nhà ba mẹ tôi ăn cơm, trên đường trở về anh ta không hề say phải không?"

"Cửu gia tửu lượng tốt, làm sao có thể."

"Lúc lên xe anh ta say khuốt như vậy không phải anh cũng thấy đó sao?"

Khổng Thành thay Cận Ngụ ĐÌnh rót rượu, xong xuôi liền ngồi lại chỗ cũ, "Trí nhớ tôi không tốt lắm, không nhớ rõ chuyện ngày hôm đó nữa."

"Được lắm, không hổ là người của anh ta."

"Cửu phu nhân cứ đùa, phu nhân mới là người của ngài ấy."

Cố Tân Tân không hiểu sao đột nhiên đỏ mặt, vội vàng cúi đầu ăn.

Sau khi ăn xong Khổng Thành và Cận Ngụ ĐÌnh bàn bạc công việc gì đó, Cố Tân Tân ăn no muốn đi lại tiêu cơm một chút, bèn nói

với Cận Ngụ ĐÌnh một tiếng rồi mở cửa đi ra ngoài.

Bên cạnh thang máy có một đài ngắm cảnh, vừa rồi lúc được dẫn đến đây Cố Tân Tân đã nhìn thấy.

Sân thượng được nới rộng ra dựng thành một cái đài ngắm cảnh trên không, nơi đó còn được thiết kế có khu nghỉ ngơi, khu vui chơi cho trẻ em các loại. Cố Tân Tân nhẹ nhàng bước tới, mỗi một khu nghỉ đều được ngăn cách bởi một bức tường phẳng, trên đầu là những dây leo xanh biếc tươi tốt.

Cố Tân Tân đi vào một gian trong đó, trên mặt đất được phủ kín bởi lớp thảm thô dày, còn có một bàn trà đặt trước chiếc ghế xích đu lớn. Cô thấy có vẻ vui liền đi tới ngồi xuống.

Nơi này chỉ làm nơi cho người ta nghỉ ngơi nên không cần nhắc đến vấn đề riêng tư, vậy nên tiếng nói chuyện bên cạnh có thể nghe được vô cùng rõ ràng.

Cố Tân Tân nghe được một người hỏi, "Vừa rồi ở cửa làm sao lại quỳ xuống thế?"

Tên đàn ông kia chưa trả lời, âm thanh đó lại tiếp tục vang lên, "Tôi ngồi ở bên trong nên không nhìn rõ lắm, người đi tới có phải là Cửu gia không?"

"Ừ." Tên đàn ông đó rốt cuộc cũng nặn ra được một chữ.

"Nhìn thấy người đó thì tốt nhất là tránh xa ra đừng trêu chọc tới, làm sao cậu lại còn đến quỳ xuống?"

"Cậu không hiểu." Tên đàn ông kia có lẽ là với lấy cốc nước trên khay trà, nhưng vì động tác quá mạnh nên chiếc chén ma sát với mặt bàn phát ra âm thanh chói tai.

Cố Tân Tân buông hai chân đặt lên mặt đất, giữ cho chiếc ghế đứng im."

"Tôi đắc tội với anh ta."

"Cái gì?" Người bạn kia tựa hồ rất giật mình. "Làm sao ngu ngốc lại đắc tội với anh ta cơ chứ!"

"Kỳ thực cũng không tính là....." Tên đàn ông đó nói ra việc này vẫn còn cảm thấy cực kỳ oan uổng, "Cũng là họa từ miệng mà ra, vừa rồi chỉ là mắng chửi người phụ nữ kia vài câu, không ngờ anh ta lại ra mặt. Cận gia này có mấy vị đại Phật gia địa vị cao quý, làm gì có ai không biết là phải trốn xa? Hôm nay coi như tôi không còn chút mặt mũi nào, thấy anh ta một lần thì phải quỳ một lần, tôi....."

Tên đàn ông đó tuy không nuốt nổi cục tức này, nhưng rốt cuộc cũng là trứng chọi đá, "Tôi có thể dám không nghe theo sao? Cận Ngụ Đinh bóp chết tôi phỏng chừng so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn."

Cố Tân Tân mặc dù có thể đoán được người nói chuyện là ai nhưng cô vẫn đứng dậy đi đến tường ngăn trước mặt, xuyên qua khe hở của đám cành lá nhìn đến người đàn ông lúc trước mình đụng phải trước cửa phòng bao kia.

Cô nghĩ tới lúc đụng phải anh ta, dù sao đó cũng là trên hành lang, vậy mà anh ta nỗi giận đùng đùng lên tiếng phỉ báng cô.

Nhưng..... làm sao mà Cận Ngụ Đinh lại biết được nhỉ?

Cố Tân Tân nghĩ rồi lại nghĩ, kỳ thực có lẽ cũng rất đơn giản, lúc ấy có nhân viên phục vụ ở đó, lại còn có cả những người khác đứng xem. Mà Cận Ngụ Đinh hoàn toàn có thể chỉ trong một thời gian ngắn tìm anh ta nói chuyện phiếm một chút, quy củ cứ gấp phải quỳ này liền từ đó nhanh chóng được định ra.

Trong lòng Cố Tân Tân vui vẻ ấm áp, dường như đang có một nhánh cùi nhỏ đang chầm chậm cháy, bờ môi cô bất tri bất giác cong lên.

Cận Ngụ ĐÌnh không sợ làm như vậy sẽ chuyện bé xé thành to sao?

Không, anh nhất định là không thèm để ý, trong từ điển sống của anh xưa nay chỉ có hai loại, hoặc thoái mái hoặc mang tâm trạng bức dọc mà tiếp cận.

Cô Tân Tân thả nhẹ bước chân đi ra ngoài, chỉ lo lát nữa hai người đó lại nhận ra sự hiện diện của cô.

Cận Ngụ ĐÌnh khi lần đầu tiên nói với cô về lợi ích khi kết hôn cùng anh, cô giương nanh múa vuốt, vô cùng căm ghét. Cô không cho là hôn nhân có cái gì tốt đẹp, chẳng lẽ không dựa vào anh thì cô liền không thể ngóc đầu lên được sao?

Chỉ khi thật sự gặp được những kẻ ngang tàng bạo ngược hơn, gặp được những thế lực bất công, cô mới có thể cảm thấy được có những thứ kia cũng thật tốt, hóa ra là như vậy.

Nếu như bên cạnh không có Cận Ngụ ĐÌnh, Trần tiểu thư đó hoàn toàn có thể đem chiếc bánh dày mù tạc nhét vào miệng cô, Kiều Dư có thể dùng bể nước mang cô còng sòng sờ sờ dìm cho chết đuối, mà tên đàn ông này cũng có thể nhục mạ thậm chí ra tay đánh đập cô. Nếu vậy Cận Ngụ ĐÌnh bảo hộ cô ở phía sau, cũng là bởi vì có một chút quan tâm với cô rồi sao?

Cô không dám nói là rất nhiều rất nhiều, nhưng mà một chút thôi dù sao cũng phải có chứ?

Cô Tân Tân nhanh chóng ra khỏi đài trên không, trở lại phòng bao, ngồi về ghế. Cận Ngụ ĐÌnh vẫn đang ngồi đó nói chuyện, từng đường nét gò má và đôi mắt đẹp lưu chuyển được ánh đèn chiếu lên khắc sâu hơn, quả thật là với không gian trong căn phòng này vô cùng hài hòa.

Cô đi rồi, tiếng nói bên trong khu nghỉ ngơi còn tiếp tục.

Người bạn kia nghe vậy thì đầy mặt khó tin, "Cậu chắc chứ, chỉ vì mấy câu nói đó sao?"

"Trước đây tôi chưa từng gặp anh ta bao giờ, cho dù có lòng bất chuyện cũng không đến lượt tôi."

"Người phụ nữ kia là ai?"

Tên đàn ông kia sợ lời này bị người ta nghe được, liền giảm thấp âm thanh xuống. "Rất giống một kẻ điên! Lúc ấy tôi không biết cô ta là ai, càng không biết được cô ta lại là người Cận gia. Xe tôi ở trong gara bị cô ta vẽ linh tinh lên như vậy tôi không thể phát hỏa được sao? Tôi chỉ đẩy cô ta một cái, mắng vài câu."

"Nghe có vẻ là việc này cũng không thể hoàn toàn trách cậu được."

"Còn không phải sao," tên đàn ông đó giận giữ, nhưng cũng là lực bất tòng tâm, "Tôi thấy người phụ nữ kia rất không bình thường, lại nói dù sao tôi cũng không phải là thật sự động vào cô ta."

Sau đó anh ta mới từ miệng một người khác biết được, người kia hình như là chị dâu của Cận Ngụ Đình.

Thời điểm Cố Tân Tân ngồi lại bên cạnh Cận Ngụ Đình, trái tim lại vô cùng hoảng hốt. Chuyện anh bắt người ta quỳ xuống đó, một chữ cũng không đề cập trước mặt cô.

Tâm tư đơn thuần của cô khẳng định không chịu nổi thế tiến công mạnh mẽ như vậy, nếu như so sánh trái tim của cô chính là một tòa tường thành thì có lẽ lúc này Cố Tân Tân đang trơ mắt nhìn bức tường thành đó từng chút từng chút nứt ra thành một khe hở vừa to vừa dài.

----- lời tác giả -----

Mọi người, vé tháng tích cóp trong tay lập tức có thể dùng đến rồi

Ha ha ha ha ha ha

***

Bát Bát: nàng nào suốt ngày hỏi ta truyện lên VIP chưa nhé, cái miệng quỷ, giờ thì sắp lên thiệt rồi đó 0.+!

P/s: Lượt view đã chạm mức 10k và lượt like vượt 1k5 ngày hôm qua. Rất cảm ơn sự ủng hộ của mọi người với bộ truyện. Ta nên cảm ơn mn thế nào bây giờ nhỉ?:))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Phát ĐIÊN Nghiêm Trọng

Dịch: CP88

***

Trên đường trở về Cố Tân Tân cũng không nói toạc ra sự việc mình vừa nghe được kia, ánh đèn lướt nhanh qua cửa kính xe, không gian bên trong vô cùng ấm áp.

Giống như một bí mật nhỏ nhở như thế chính là sự ngầm hiểu ăn ý giữa hai người. Hai tay Cố Tân Tân nắm lấy nhau, vẻ mặt dịu dàng, giống như có một chuỗi những quả bong bóng màu hồng nhỏ đang bay lượn trước mắt cô.

"Sáng mai tôi phải đi Đông thành." Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên lên tiếng phá vỡ yên lặng.

Cố Tân Tân định thần, "Đi bao lâu?"

"Không biết được, có thể là hai ba ngày, qua đó rồi nói cho cô."

Cô có chút lơ đãng, trong lòng vô cùng không thoái mái, "Được."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn vẻ mặt đó của cô, "Đông thành có bánh quế hoa ngon nhất, hôm nào về sẽ mang về cho cô."

"Ừ."

Cố Tân Tân không biết vì sao khi nghe được câu nói này của anh lại đột nhiên phấn chấn hẳn lên.

Mà Cận Ngụ ĐÌnh cũng không biết là tại sao, anh chưa bao giờ phải báo cáo cho ai biết hành tung của mình kể cả là người trong nhà, làm sao hôm nay lại đột nhiên nói với Cố Tân Tân câu này chứ?

Ngày hôm sau.

Cận Ngụ ĐÌnh đi rồi, bữa sáng Cố Tân Tân cũng không xuống ăn, tận đến lúc giữa trưa cô mới đi rửa mặt, mặc nguyên đồ ngủ đi xuống lầu.

Thời gian này cô không đến trường, ba mẹ cũng phải đi làm, Cố Tân Tân ngoại trừ ở nhà cũng không còn nơi nào có thể đi.

Đi về phòng ngủ, Cố Tân Tân kéo cửa phòng thay đồ thì thấy người giúp việc đang ở bên trong xếp quần áo.

Cô ấy xếp quần áo của Cố Tân Tân gọn gàng chỉnh tề, tất cả áo sơ mi trắng của Cận Ngụ ĐÌnh đều treo ở bên trong một ngăn tủ, chớp mũi Cố Tân Tân ngửi thấy được một mùi thơm nhẹ nhè.

"Mùi gì thế, rất thơm."

Người giúp việc chỉ đến lọ hoa bên dưới khung tranh. "Hoa từ tòa nhà chính đưa tới, nhà kính trồng hoa của Cận gia trồng đủ các loại hoa không thiếu loại nào, ngày thường đều là Tiền quản gia thuê người trông nom. Lúc trước phu nhân còn chưa gả tới, Cửu gia không thích nên chưa từng đưa qua. Hiện tại có Cửu phu nhân rồi, có người phụ nữ nào mà không thích hoa chứ? Chỗ hoa này đều là mới hái từ sáng nay đấy, còn rất tươi."

Cố Tân Tân đi tới, chọn đại một bộ quần áo ở nhà mặc vào, hương thơm của hoa này cũng thật dễ chịu, có lẽ chỉ một chút thời gian sẽ lan đến đám quần áo này rồi.

Không có Cận Ngụ ĐÌnh ở đây, cuộc sống của cô trở nên đặc biệt giản đơn, ngoại trừ ăn ngủ và cập nhật chương mới thì cũng không

còn chuyện nào khác để làm nữa.

Tần Chi Song gần đây đều để bên tòa nhà chính làm món ngon đưa qua, mỗi bữa đều không giống nhau. Cố Tân Tân ăn mỗi miếng đều có cảm giác nhẹn ở cổ, cô thật sự rất muốn lấy dũng khí thắn một lần chuyện mang thai giả với bà.

Hoặc là tìm một thời cơ nào đó nói cho bà biết đứa con này không còn, điều này so với thú nhận tội lừa gạt có lẽ tốt hơn rất nhiều.

Đầu giờ chiều, người giúp việc lên thu dọn phòng, thay Cố Tân Tân mở cửa sổ trong phòng ra, "Cửu phu nhân, hôm nay ánh nắng mặt trời rất ấm áp, cô không muốn đi dạo một chút sao?"

"Chẳng muốn động nữa."

"Vừa rồi Tiền quản gia tới, kêu phu nhân qua bên đó ngồi chơi."

Cố Tân Tân vừa nghĩ đến phải đối mặt với Tần Chi Song thì nhất thời đứng ngồi không yên, "Tự nhiên cảm thấy buồn ngủ quá."

"Cận phu nhân cả ngày bận rộn chuyện bên tòa nhà Đông, tôi thấy hiếm lắm bà ấy mới dành ra được một khoảng thời gian thanh nhàn đó ạ."

Cố Tân Tân nghe vậy rồi cũng không thể không đi nữa, cô đi vào phòng thay đồ đổi một bộ khác.

Ra khỏi tòa nhà Tây, bầu trời đột nhiên thay đổi, từng đám mây lớn che khuất nắng ấm. Cố Tân Tân đi đến tòa nhà chính, thấy Tần Chi Song ngồi trong sân, Thương Lục cũng đã ở đó.

Tần Chi Song đang dạy Thương Lục cắm hoa, bà dùng cây kéo cắt phần cuối đi rồi đặt vào trong tay Thương Lục, sau đó cô ấy sẽ ngoan ngoãn đặt chúng vào bên trong lọ hoa.

"Mẹ, chị dâu."

Tần Chi Song ngẩng đầu, nhanh chóng vẫy tay với Cố Tân Tân,
"Nhanh ngồi xuống đi."

Thương Lục đưa tay muốn cầm lấy kéo, tức thì bị Tần Chi Song
thấy được vội vàng nắm chặt cổ tay cô ấy, "Thương Lục, kéo này
không chơi được, nguy hiểm lắm."

"Con muốn cắt cành hoa."

"Con chỉ cần nói cho mẹ là được mà, con thích cành nào nào?"

Thương Lục bắt đầu ôm mấy cành hoa nhỏ bận rộn tìm kiếm,
Tần Chi Song ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn gò má của cô ấy,
"Chị dâu con khi chưa điên thật sự là rất được chú ý, ai thấy cũng
không dời nỗi mắt, ai nhìn cũng đều yêu quý."

"Vì sao chị dâu lại điên ạ?"

Động tác trên tay Tần Chi Song hơi ngừng lại, mi mắt cũng cúp
xuống, "Chịu một chút kích thích."

Thương Lục cầm đóa hoa đặt lên trước mũi người, sau đó Cố
Tân Tân thấy cô ấy vặt nụ hoa ném xuống, tầm mắt bỗng nhiên
giương lên dừng ở trên người cô.

Vẻ mặt Thương Lục biến hóa rất nhanh, trong ánh mắt chuyển từ
bình tĩnh sang hoảng loạn, sợ sệt, Tần Chi Song dư quang liếc thấy
cô ấy đứng dậy, vội vàng kéo lại tay cô ấy, "Thương Lục?"

Nhưng cô ấy dùng sức thoát khỏi bàn tay Tần Chi Song, vòng
qua bàn tròn đi đến bên cạnh Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân nghi hoặc trao đổi ánh mắt với Tần Chi Song, chỉ lo
Thương Lục lại phát bệnh, bèn đứng lên theo. "Chị dâu?"

"A -----" Thương Lục la hét chói tai, "Không được tới đây, không được tới đây!"

Tần Chi Song linh cảm chuyện không hay, vội vàng đặt lại cây kéo, "Thương Lục đừng sợ....."

"Không phải là do tôi hại chết, không liên quan gì với tôi cả," Đôi mắt Thương Lục đỏ ngầu, đáy mắt tràn ngập hoảng sợ, loại sợ sệt kia hoàn toàn không thể là giả bộ mà làm được, "Đi ra, đừng có lại gần tôi."

"Chị đâu....." Cố Tân Tân quay đầu muôn rời đi, dù Thương Lục cũng là đang nói chuyện với cô, mà cô cũng không biết mình làm gì kích thích đến Thương Lục nhưng đi về ngay lúc này mới là đúng đắn nhất.

"Đừng ép tôi, đừng ép tôi -----"

Cố Tân Tân vừa mới xoay người, sau lưng đột nhiên bị người ta đẩy cho một cái, bước chân cô力量 choạng đập vào bàn đá cứng bên cạnh.

Sắc mặt Tần Chi Song trắng bệch, bàn tay muôn kéo cô lại chậm một nhịp, "Tân Tân, con đừng làm mẹ sợ, con không sao chứ?"

Cố Tân Tân đè lại bụng, lần này đụng không hề nhẹ nhưng cô vẫn lắc đầu nói, "Mẹ, con không sao."

"Tiền quản gia....." Tần Chi Song hướng vào trong nhà hét to.

Cố Tân Tân khom người, nhìn thấy Thương Lục xông lên phía trước muôn lấy chiếc kéo, cô nhịn đau dùng tay gạt phăng cây kéo xuống mặt đất. "Mẹ, không cần lo cho con, nhanh đến giữ chị dâu lại."

Tần Chi Song cũng sợ Thương Lục tiếp tục làm ra chuyện đả thương người nữa, vội vàng ôm lấy bờ vai của cô ấy. "Thương Lục,

con nhận nhầm người rồi, đó là Tân Tân mà."

Tiền quản gia dẫn theo người hầu từ trong nhà đi ra, một mình Tân Chi Song đã sấp không giữ lại được Thương Lục. Cố Tân Tân ngồi dậy, Tân Chi Song nhìn sắc mặt của cô, sốt sắng nói với Tiền quản gia đang chạy đến, "Mau đưa Tân Tân đến bệnh viện!"

"Không cần phải để ý đến tôi, trước hết phải làm cho chị dâu tỉnh táo lại đã."

Người giúp việc đi lên giúp đỡ, Tiền quản gia bước nhanh đến bên cạnh Cố Tân Tân, "Cửu phu nhân, cô không sao chứ? Tôi ngay lập tức sắp xếp xe....."

Cố Tân Tân lùi về sau hai bước: "Không cần, tự tôi đi được rồi, tình trạng của tôi tôi hiểu rõ nhất....."

Cô vẫn luôn sợ hãi bị người xung quanh vạch trần khiến cho trong nhà loạn tung lên, không đợi Tiền quản gia quyết định xong đã nhanh chân rời khỏi tòa nhà chính.

Ở bụng truyền đến cơn đau mơ hồ, Cố Tân Tân cũng không dám về tòa nhà Tây, Tân Chi Song nếu như biết cô không đi bệnh viện khẳng định sẽ trăm phương ngàn kế dẫn cô đi.

Cô đứng ngoài đường chặn lại một chiếc taxi rồi nhanh chóng ngồi lên.

Cố Tân Tân không biết hôm nay Cận Ngụ Đinh có thể trở về hay không, gọi điện thoại cũng không có người nghe, có lẽ là đã để chế độ im lặng rồi.

Cô không thể làm gì khác hơn là chờ đợi, cô chỉ sợ sau khi về sẽ bị Tân Chi Song truy đến cùng, muốn kiểm tra tờ kết quả của bệnh viện.

Cố Tân Tân dựa đầu lên cửa sổ xe, cô cũng không biết mình nên đi đâu. Không thể trở về nhà, cũng không dám lập tức về Cận gia, cô còn có thể đi đâu đây?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Dẫn Cô Về Nhà

Dịch: CP88

***

Chiếc xe đi dưới làn mưa bụi mù mịt, Cố Tân Tân nhìn một tầng những hạt mưa li ti rơi xuống mặt kính chắn gió, tài xế bật cần gạt nước, cứ như vậy tạo thành một vệt dài.

"Cô muốn đi đâu?"

Cố Tân Tân nắm chặt chiếc di động trong tay, "Đến một quán cà phê nào đó gần đây đi ạ."

"Được"

Cận giờ lúc này khẳng định là đang náo loạn thành một cục, Cố Tân Tân tỉnh táo lại, trong đầu đều là dáng vẻ lúc phát điên của Thương Lục.

Người đã chết trong miệng cô ấy là ai?

Cố Tân Tân rất nhanh nhớ đến chuyện lúc ở trung tâm thương mại, khi người phụ nữ kia tìm Thương Lục liều mạng, nói cô ấy phải lấy mạng đền mạng.

Hạt mưa rơi xuống càng lúc càng lớn, đập lên cửa kính xe trong nháy mắt hóa thành những đóa hoa nhỏ nở rộ. Phía trước có một quán cà phê, tài xế dừng lại bên vệ đường, "Đến rồi."

Cố Tân Tân trả tiền, lúc đẩy cửa xe xuống trong bụng lại đột nhiên truyền đến đau đớn, cô đưa tay ấn nhẹ lên bụng một cái, xuyên qua làn mưa tiến đến quán cà phê ven đường.

Lúc này đang là giờ làm việc nên trong quán không có nhiều người, Cố Tân Tân gọi đồ uống rồi ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh cửa sổ.

Cận Ngụ Đinh không phản hồi nhưng cô vẫn định vị địa điểm của mình rồi gửi cho anh, cũng gửi kèm cả một bản thoại.

Nếu như hôm nay anh không có việc gấp gì có thể về ngay thì cô sẽ ở quán cà phê này chờ anh.

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, toàn bộ cửa sổ sát đất bên cạnh cô dần trở nên mờ hồ, người và xe đang đi lại ngoài đường cũng biến thành từng cái bóng đen thấp thoáng, Cố Tân Tân gục xuống bàn, tầm mắt cố định ở một điểm.

Trong một khoảng ngắn đủ cho cà phê nguội lạnh, cô vuốt màn hình, Cận Ngụ Đinh vẫn không có tin tức.

Trong phòng có bật hệ thống sưởi, so với cái lạnh giá từ bên ngoài quả thật như hai thế giới tách biệt, Cố Tân Tân vòng cánh tay đặt trên bàn rồi dựa đầu lên, bên tai tiếng nhạc luẩn quẩn dần trở nên mờ hồ, không lâu lắm, cô ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ giống như có ai đó vuốt đầu cô, cánh tay Cố Tân Tân tê dại, cô tưởng nhân viên phục vụ thấy cô vật vờ nơi này quá lâu nên đến đuổi cô đi. Cô mơ hồ lên tiếng, "Tôi đi liền đây."

"Cố Tân Tân."

Đối phương gọi tên của cô, hơn nữa còn là giọng của một người đàn ông, Cố Tân Tân vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh đứng cạnh bàn, anh nắm chặt bàn tay cô, "Sao lại ngủ ở đây?"

"Sao anh lại biết tôi ở đây?" Trong ánh mắt của Cố Tân Tân không giấu được vui mừng.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô không làm sao, trong chốc lát mỉm dấn ra một chút, "Không phải là cô phát định vị sao?"

"Ừ ha." Cô đúng là bị hò đồ rồi.

Cố Tân Tân đứng lên, trời bên ngoài còn đang mưa nên không khí có chút lạnh lẽo, Cận Ngụ ĐÌnh cởi chiếc áo choàng của mình phủ lên vai cô, "Sao không về nhà?"

"Mẹ nhất định sẽ hỏi tôi kết quả kiểm tra của bệnh viện, điện thoại phải đặt chế độ yên lặng, ngay cả mẹ gọi tới tôi cũng không dám nhận nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh giơ tay ôm lấy bờ vai của cô, "Dù là vậy cũng không cần trốn ở chỗ này."

"Cũng không thể về nhà ngoại được, tôi cũng không muốn lừa bọn họ."

Khổng Thành cầm ô trong tay đi lên trước đẩy cánh cửa lớn của quán cà phê ra, bên ngoài trời vẫn còn mưa, anh ta cầm chiếc ô đen giơ lên che cho Cận Ngụ ĐÌnh ôm lấy vai Cố Tân Tân đi về phía chiếc xe.

Tài xế mở cửa xe rồi đứng bên cạnh chờ cho hai người ngồi vào hàng ghế sau, Cố Tân Tân phủi đi mấy hạt mưa đọng lại trên vai.

Xe một lần nữa khởi động, vừa rồi Cận Ngụ ĐÌnh đã nhận được điện thoại của Tần Chi Song. Chiếc điện thoại thường dùng lúc có họp sẽ đặt chế độ yên lặng, nhưng thật ra Khổng Thành còn giữ một chiếc khác phòng trường hợp khẩn cấp, chỉ là số này anh không nói cho Cố Tân Tân biết mà thôi.

Nghe qua điện thoại đại khái có thể biết được chuyện gì đã xảy ra, đương nhiên cũng biết được chuyện Thương Lục nỗi điên đầy ngã Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ mở bờ môi mỏng, tựa hồ là muốn nói chuyện, anh muốn qua loa nói với cô không nên truy cứu với người điên. Nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng đã bị nuốt ngược trở lại. Vừa rồi anh đứng ngoài cửa sổ nhìn thấy cái bóng mơ hồ co rúc trên bàn, trong nháy mắt đó lòng anh tựa như cảm thấy rất đau.

Lát nữa Cố Tân Tân muốn nói sao thì để cô nói vậy đi, kỳ thực bộ dạng của Thương Lục như vậy rồi cũng sẽ chẳng có ai chấp nhận với cô ấy làm gì, nhưng đến nói cũng không cho cô nói thì cũng quá oan ức cho cô rồi.

Trở lại tòa nhà Tây, Tiền quản gia đang che ô đứng đợi ngoài cửa, có vẻ đã đứng đợi ở đây một lúc lâu.

Cố Tân Tân theo Cận Ngụ ĐÌnh xuống xe, Tiền quản gia vừa nhìn thấy liền nhanh chóng đi lên phía trước. "Cửu gia, cuối cùng thì ngài cũng trở về."

"Làm sao vậy?"

"Phu nhân ở tòa nhà Tây, muốn kêu hai người qua đó một chuyến."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc Cố Tân Tân bên cạnh, cô trốn trốn tránh tránh bên ngoài nửa ngày, lúc này khẳng định là không còn tâm trạng nào mà đi ứng phó mấy loại chuyện kiểu đó nữa. "Để mai nói sau đi."

"Thế nhưng....."

Một chuỗi tiếng bước chân kèm tiếng mưa rơi truyền vào tai Cố Tân Tân, cô quay đầu lại, thấy Thương Kỳ chạy đến trước mặt bọn họ. "Cửu ca, Cửu tẩu."

"Sao em cũng ở đây?"

"Không chỉ có riêng em đâu, ba mẹ cũng tới rồi."

Cận Ngụ Đinh đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn về phía tòa nhà Đông.

Thương Kỳ đi đến bên người Cố Tân Tân, thân mật kéo cánh tay cô, "Cửu tẩu, chị mau vào nhà đi, tốt nhất mấy ngày này ở yên trong tòa nhà Tây đừng đi ra ngoài."

"Vì sao?"

"Tình hình của chị em hiện tại thật sự rất tệ, mà mấy người giúp việc ở tòa nhà Tây bên kia đi theo chị ấy đều nói chị ấy bị phát bệnh là do bị chị kích động, be mẹ em vẫn còn chờ đến tận bây giờ là vì....."

Cố Tân Tân còn tưởng mình nghe nhầm, lúc đó ở trong sân rõ ràng là cô không có nói gì, sao lại có thể đi kích thích Thương Lục được chứ?

Thương Kỳ thấy Cận Ngụ Đinh không nói lời nào lại càng vội vàng thúc giục, "Anh mau kêu Cửu tẩu trốn đi đi, ba mẹ em lúc này đang cực kỳ tức giận, em khuyên ngăn thế nào cũng không được. Hiện tại bệnh của chị em thành như vậy ai cũng biết là không liên quan gì đến Cửu tẩu, nhưng bọn họ....."

Cố Tân Tân không biết tình hình phức tạp đến như vậy, cô cho rằng chỉ cần không trách Thương Lục đầy ngã mình là chuyện này có thể cứ vậy qua đi, không nghĩ tới bây giờ ngược lại chính là mình bị vu tội.

"Chị đâu thế nào rồi?"

Ánh mắt Thương Kỳ do dự nhìn về phía Cận Ngụ Đinh, nói rất ngắn gọn. "Không hề tốt."

Bước chân Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ nhàng di chuyển, "Anh đi xem sao."

"Tôi đi với anh."

Thương Kỳ lần nữa kéo tay cô. "Cửu tầu, chị đừng đi."

"Không sao," Cố Tân Tân cũng cảm thấy trốn đi không giải quyết được vấn đề gì. "Nếu bọn họ đã chờ chị hơn nửa ngày rồi mà bây giờ chị còn không chịu ra mặt thì càng tệ hơn."

Cận Ngụ ĐÌnh đánh mắt về phía cô không nói gì, Thương Kỳ thấy khuyên không được, không thể làm gì khác hơn là khoác cánh tay Cố Tân Tân. "Cửu tầu, em giúp chị cầm ô."

"Cám ơn."

Đi đến tòa nhà Tây, Cố Tân Tân nhìn thấy xe của Thương gia đã đứng sẵn ở cửa.

Người giúp việc bên tòa nhà Tây thấy cô lại gần liền đi đến trước mặt bọn họ, dẫn đường cho Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh lên lầu.

Cánh cửa phòng ngủ chính mở rộng, Cố Tân Tân nhìn theo người giúp việc gõ hai cái lên cánh cửa, tầm mắt của cô theo Cận Ngụ ĐÌnh nhìn vào trong, thấy trong đó có mấy người đang ngồi.

Toàn bộ sự chú ý của Cận Ngụ ĐÌnh đều đặt trên giường lớn kia, chiếc ga trải giường bị xé thành hai, một đầu buộc ở đầu giường, một đầu khác trói Thương Lục lại.

Mà trên cổ tay cô ấy quấn một vòng băng gạc trắng, mờ hồ còn có thể thấy vết máu đỏ sẫm, nhìn mà giật mình.

Trái tim của Cận Ngụ ĐÌnh cảm giác bị đâm một cái đau nhói, tầm bắt ba mẹ của Thương Lục nhìn sang, liếc một cái liền dừng lại Cố Tân Tân đứng trước cửa.

Ánh mắt ấy thực sự rất dọa người, Cố Tân Tân không biết vì sao bỗng nhiên sợ hãi, muốn kéo lấy bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh, chỉ là thân hình cao lớn của anh lúc này đã bước nhanh vào trong phòng.

Sắc mặt Thương Lục trắng nhợt như tờ giấy, bàn tay Cố Tân Tân nắm thành nắm đấm, cô cảm thấy mỗi người ở đây đều giống như hận không thể ngay chỗ này xé cô thành trăm mảnh, sau đó ăn tươi nuốt sống luôn cô!

***

Bát Bát: Má Yêu thông báo ngày mai truyện lên kệ VIP, số chữ chương mới sẽ tăng đáng kể. Vì thế lịch post của ta có thể cũng sẽ thay đổi một chút, ngày mai sẽ xem tình hình rồi báo cho mọi người, nhấn mạnh là sẽ chỉ thông báo đến những người đã theo dõi ta, không thông báo trong truyện để tránh loãng truyện.

Spoil phần sau: "Hóa ra người anh thật sự để trong lòng, không phải là cô!"

P/s: Hỏi chút nè.

Có ai coi Huyền của Ôn Noãn không?

Ta coi và bị mê luôn bạn tiểu Nam Huyền ấy (chính là cái bạn đóng Chiếm Nam Huyền thời niên thiếu nè).

Hôm bữa ta mới nhắn tin weibo cho bạn ấy, bla bla chào hỏi các kiểu rồi nói ta muốn lập cho bạn ấy một cái fanpage ở Việt Nam. Cách 2 tiếng sau bạn ấy liền nhắn trả lời cảm ơn. Ôi, cái sự đáng yêu của bạn ấy đã làm trái tim già cỗi này của ta của tan chảy rồi, hiện tại ta chỉ muốn bắt cháp tất cả để làm cho bạn ấy một cái fanpage hoy.

Mà khổ cái ta không có kinh nghiệm quản lí page trên FB (Vậy nên cái trang CP88 của ta dù là có tuổi cũng không kém cái nick cũ trên watt mà đến giờ mới hơn 200 likes:))).). Nên hiện tại ta muốn có

ai đó cùng thích thích tiểu Diêu (tên bạn ấy đó <3) làm trợ lí quản cái fanpage đó với ta, công việc vô cùng rõ ràng, khi gia nhập ta sẽ nói cụ thể >.<!

Cầu người trợ giúp a~~~~~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61+1: Hóa Ra Người Trong Lòng Anh.. Không Phải Cô (1)

Dịch: CP88

Bát Bát: Không cần đợi đến tối cũng biết kết quả rồi nên đăng luôn cho mọi người khỏi phải hóng. À, quyết định là sẽ mỗi ngày đăng 2000 chữ nhé mọi người. Vote hàng ngày áp đảo vote hàng tuần rồi ;)

***

Tần Chi Song chớp mắt nhìn Cố Tân Tân, có lẽ là không ngờ cô lại xuất hiện ở đây.

Thương Dư Khanh đứng lên, "Cô chính là Cố Tân Tân?"

Ông ta biết Cận Ngụ Đinh kết hôn, thật ra cũng coi như là từng gặp Cố Tân Tân, nhưng bối cảnh của cô tầm thường như vậy chắc chắn sẽ không có ai đứng ra bênh vực cho cô.

Cố Tân Tân ngừng lại một chút, cuối cùng vẫn quyết định nhắc chân, nặng nề bước vào trong.

"Tôi nghe nói là cô đã kích thích Thương Lục."

Cận Ngụ Đinh đứng bên giường, ánh mắt bình tĩnh rơi trên mặt Thương Lục, cô ấy càng ngày càng gầy, từ sau khi phát điên thì trên người vết thương cũ vết thương mới chồng chất, đi tới đâu chỉ cần hơi lơ là thì ai cũng có thể bắt nạt cô ấy. Đáng thương nhất là cô ấy

còn không thể nói ra, ai nhìn cũng đau lòng, muốn hỏi cô ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô ấy lại giống như quên hết rồi.

Cô Tân Tân nhẹ lắc đầu, "Tôi không có."

"Nếu không có thì sao cô phải trốn?"

"Tôi không trốn."

Tầm mắt của Thương Dư Khanh từ đầu đến cuối đều cố định trên người Cố Tân Tân, một khắc cũng không dời đi, "Vậy cả một buổi chiều này cô đi đâu?"

"Tôi..... Tôi bị chị dâu đẩy ngã nên đến bệnh viện kiểm tra."

"Bệnh viện nào?" Thương Dư Khanh hùng hổ dọa người hỏi. "Chỉ cần cô nói được ra tên bệnh viện, tôi lập tức có thể tra được cô là đang nói thật hay giả."

Bàn tay Cố Tân Tân dán sát vào hàng chỉ quần, cô tất nhiên là không nói ra được. Tân Chi Song biết gia cảnh cô đơn giản nên chưa từng gặp qua chuyện như vậy, "Tân Tân, con mau nói đi."

Cô cắn chặt răng không nói.

Thương Lục có lẽ đã được tiêm thuốc an thần nên ngủ rất say, Cận Hân Thanh ngồi ở mép giường, muốn đưa tay ra chạm vào người cô ấy nhưng không dám. Anh ta luôn sợ hãi sẽ mất đi cô ấy, nhưng cô ấy lại làm như không biết liên tục dọa anh ta hồn vía lên mây.

"Nếu như cô không làm gì thì Thương Lục có thể tự sát sao?"

Tự sát?

Cố Tân Tân nhìn về phía bàn tay quấn băng gạc của Thương Lục, "Tôi không biết chị dâu vì sao lại thành như vậy, nhưng lúc ấy tôi....."

Tần Chi Song đi đến cạnh người cô, đưa tay đặt nhẹ lên vai cô.

"Lúc đó tôi cũng ở đó, Tân Tân quả thật không nói gì cả. Mà lúc Thương Lục phát bệnh còn đẩy con bé đập vào bàn đá, Tân Tân đang mang thai đấy."

Dù đã nói đến vậy nhưng Thương Dư Khanh vẫn nghe không lọt tai, ông ta gọi người đang đứng bên cạnh Thương phu nhân. "Tiểu Vu."

Tiểu Vu là người của Thương gia, bình thường đều là cô ấy phụ trách đi theo Thương Lục.

"Hôm nay cô cũng có mặt ở đó, cô nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu thư đúng là sau khi nhìn thấy Cửu phu nhân mới phát bệnh, trước đó vẫn khỏe mạnh bình thường."

Tần Chi Song là người chứng kiến, trắng đen đúng sai bà là người rõ ràng nhất: "Chỉ có thể nói là do trùng hợp thôi."

"Nhưng Thương Lục rách một dao trên tay, đây cũng là trùng hợp sao?"

"Ông thông gia, nếu nói như vậy thì trách nhiệm là ở tôi, tôi không thể kéo lại được Thương Lục, vả lại cây kéo đó còn là của tôi....."

Thương Dư Khanh hơi hạ tay xuống, người ông ta muốn truy cứu trách nhiệm dĩ nhiên không phải là Tần Chi Song, "Tôi không tin Thương Lục đang yên đang lành lại vô duyên vô cớ phát điên."

Cố Tân Tân cảm giác mình đang bị ép vào đường cùng. Tầm mắt Cận Ngụ Đinh rốt cuộc cũng từ trên người Thương Lục thu về, nhưng rất lâu sau mà dáng vẻ ấy của Thương Lục vẫn không có cách nào thoát ra khỏi đáy lòng anh.

"Chú Thương, Tân Tân là do cháu đón từ bệnh viện trở về, nếu như cô ấy muốn trốn thì bà tất phải trốn ở chỗ đó chứ?"

Thương Kỳ đúng lúc này đi vào trong phòng, lời nói của Cận Ngụ ĐÌnh vừa vặn lọt vào tai, khiến cho cô ta không khỏi nhìn Cố Tân Tân thêm một cái.

Cô ta vốn nghĩ Cận Ngụ ĐÌnh sẽ không thể như vậy, anh cũng không phải chưa từng vì Thương Lục mà không phân biệt tốt xấu đi trùng trị kẻ khác, chỉ cần có ai chạm vào một sợi tóc của Thương Lục thì nhất định sẽ được chứng kiến sự tàn nhẫn của Cận Ngụ ĐÌnh.

Nhưng bây giờ Thương Lục ở trước mặt anh, bộ dạng này của cô ấy còn chưa đủ đáng thương sao?

Thương Dư Khanh nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, "Cháu cũng tin Thương Lục đột nhiên phát bệnh?"

"Lúc đó mẹ cũng có mặt, bà ấy không thể là giúp Tân Tân mà không để ý Thương Lục được."

"Thương Lục tuy được hỏi nhưng một câu cũng không chịu nói ra, hiện tại hỏi các người một câu nói thật cũng không có, bây giờ các người nói gì thì sẽ phải là cái đó phải không?"

Tiểu Vu đứng bên cạnh đột nhiên nhớ ra gì đó, ánh mắt cô ấy đầy lo lắng nói với Thương phu nhân. "Đúng rồi, lúc Cửu phu nhân đến tôi ngửi thấy một mùi thơm."

"Cái gì thơm?" Thương Dư Khanh quay đầu nhìn Tiểu Vu.

"Có lẽ là mùi nước hoa."

Tiểu Vu nói vậy khiến cho Tân Chi Song chợt tỉnh ngộ, nếu không phải vì Thương Lục đột nhiên phát điên thì bà cũng đang định hỏi Cố Tân Tân mua nước hoa ở đâu.

Ánh mắt Thương Dư Khanh lập tức bắn về phía Cố Tân Tân, "Cô dùng loại nước hoa gì?"

"Không có." Cố Tân Tân chưa bao giờ dùng nước hoa, "Là tòa nhà chính đưa hoa tới đặt trong phòng thay đồ, nên trên quần áo mới có mùi này."

Trong lòng Tân Chi Song cả kinh, nhưng không nói gì, âm thầm liếc về phía Cận Ngụ ĐÌnh.

Đi theo vợ chồng nhà Thương gia còn có em họ của Thương Lục, lúc anh ta ở Thương gia nghe được tin này, trong lòng phát hỏa cốt tình muốn đi cùng tới

Cận gia.

Anh ta hung ác vọt tới trước mặt Cố Tân Tân, duỗi tay chỉ thẳng vào mặt cô, "Nước hoa cô dùng nhất định là có vấn đề, cho người tới nhà cô tìm kiếm liền biết....."

Bốp -----

Tay của tên đàn ông bị một lực lớn đánh phăng ra, anh ta đau đến mức phải ôm chặt cánh tay bị thương, ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh lạnh nhạt liếc qua anh ta một cái, "Muốn lục soát tòa nhà Tây sao? Lá gan của cậu cũng lớn quá nhỉ?"

"Cứu ca, sự việc quá rõ ràng rồi, cô ta....."

"Tôi với cậu không có thân thiết đến thế, đừng có gọi loạn, còn có, cậu nói cái gì rõ ràng?" Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt cổ tay Cố Tân Tân, nhắc cánh tay đặt đến trước mặt anh ta. "Ngửi thấy mùi nước hoa không?"

"Lúc này không thể còn được, nhưng nhất định tìm kiếm là có thể tìm ra bằng chứng."

Cố Tân Tân mơ hồ phát giác ra bất thường, lúc Thương Lục phát điên rõ ràng là hướng đến phía cô mà đi tới, lúc này nghĩ lại, nếu như vẫn đề chính là mùi trên người cô thì mọi việc cứ như vậy mà kết thúc rồi.

"Ngụ Đinh, để cho Thương Lục một cái công bằng, cháu sẽ không phản đối bọn ta đến tòa nhà Tây xem xét một lần chứ?" Giọng Thương Dư Khanh không hề có phẫn nộ hay ép buộc, ánh mắt của ông ta đánh qua Cố Tân Tân đứng sau Cận Ngụ Đinh. "Tốt nhất là chuyện lần này đúng là không có quan hệ gì với cô ta, sau đó tôi sẽ chấp nhận là do Thương Lục tự phát bệnh."

"Chú Thương, Tân Tân chẳng có lý do gì để hại Thương Lục cả."

"Cô ta gả vào Cận gia, đây chính là lý do thuyết phục nhất."

Cố Tân Tân nghe thật sự không hiểu. "Ý của ngài là gì?"

"Tình hình của Thương Lục càng xấu thì địa vị của cô trong căn nhà này mới càng vững vàng không phải sao."

Từng đường nét sắc sảo trên khuôn mặt Cận Ngụ Đinh nhòe có ánh đèn chiếu vào mà thêm mấy phần mông lung, anh vội vã từ nơi khác chạy về nên hắn là lúc này đã rất mệt mỏi. "Chỉ bằng một câu nói của người ngoài mà muốn lục soát tòa nhà Tây, đây là chuyện không thể nào."

"Dù là trong tòa nhà Tây thật sự cất giấu một bí mật không thể cho ai biết sao?"

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh nhàn nhạt đối đầu với Thương Dư Khanh. "Trong tòa nhà Tây có bí mật hay không cháu rất rõ ràng."

Thương phu nhân nghe vậy cũng đứng lên, "Lão Cửu, chúng ta sẽ không làm gì con bé, chỉ là muốn biết rõ cuộc là vì sao Thương Lục phát điên mà thôi."

Thương Kỳ kéo cánh tay của Thương phu nhân, "Mẹ, Cửu tẩu với chị không thù không oán, mà chị ấy lại còn đang mang thai nữa, nhất định là không thể....."

Thương phu nhân vẻ mặt tối tăm quét mắt về phía Thương Kỳ. "Kỳ Kỳ, con đừng quên ai mới là chị gái của mình."

Thương Kỳ thấy vậy thì cũng không tiện nói chen vào nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh dư quang liếc về phía Thương Lục nằm trên giường, Cận Hàn Thanh từ đầu đến cuối ngồi quay lưng về phía bọn họ không nói lời nào. Bóng lưng kia thật giống như một bức họa, cố định không nhúc nhích. Đến tận cùng là có người cố tình hay do ngẫu nhiên lúc này anh cũng không muốn quan tâm nữa.

Trong đầu anh đều là nghĩ đến Thương Lục khi đó, xinh đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt. Rốt cuộc là vì sao cô ấy có thể không tiếc mà rạch trên chính mình từng nhát từng nhát dao dữ tợn đáng sợ như thế?

***

Bát Bát: Hiện tại lại có cái để làm phúc lợi rồi nhỉ kkk

Vậy thì, nếu trước ngày mai lượt vote đạt 100 trở lên thì sẽ bonus thêm 1000 chữ, tức là sẽ đăng 3000 chữ:))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61+2: Hóa Ra Người Trong Lòng Anh.. Không Phải Cô (2)

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ Đinh định thần lại, quay người đi ra ngoài, Thương Dư Khanh nhíu mày.

Anh đi tới cửa thì dừng chân, đứng im tại chỗ hướng về phía Cố Tân Tân nói, "Vừa rồi không phải nói bụng không thoải mái sao? Còn không đi?"

Tần Chi Song nghe được, sốt sắng hỏi. "Tân Tân, đi viện kiểm tra rồi sao? Thế nào rồi?"

"Bị đụng rất mạnh, đứa bé bên trong cũng suýt chút nữa không bảo vệ được rồi." Cận Ngụ Đinh lạnh lùng lên tiếng.

Sắc mặt Tần Chi Song hơi trắng nhợt đi, "Tân Tân, con về nghỉ ngơi trước đi."

"Cám ơn mẹ."

Cô gian nan đi về phía Cận Ngụ Đinh, Thương Kỳ nhìn thấy hai người cùng đứng lên, mà bàn tay của Cận Ngụ Đinh đặt sau lưng cô khẽ đẩy nhẹ khiến cho cô đi trước anh một chút.

Anh là đang lo lắng người nhà họ Thương sẽ làm khó dễ Cố Tân Tân sao?

Tần Chi Song đi đến bên giường, khom lưng chỉnh lại chăn cho Thương Lục, "Mặc kệ thế nào, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ cho Thương Lục một cái công đạo."

"Lão Cửu hiện tại cũng có người thương rồi sao." Thương phu nhân hờn ý không rõ, Cận Ngụ Đinh nhất định không chịu như vậy thì có ai dám cứng chọi cứng đến tòa nhà Tây lục soát đây?

Tần Chi Song nghe vậy, thuận miệng tiếp lời bà ta, "Kết hôn sẽ khác thôi."

Trở lại tòa nhà Tây, Cận Ngụ Đinh không nói hai lời đi thẳng lên lầu, đẩy cửa bước vào, trên bệ cửa sổ có bày một lọ hoa, người đàn ông vừa mở cánh cửa phòng thay đồ ra tức thì một mùi hương xông vào mũi Cố Tân Tân đi theo phía sau anh. "Chính là mùi hương này."

"Hiện tại biết vấn đề là gì rồi sao?" Cận Ngụ Đinh trầm giọng hỏi.

Cố Tân Tân tiến vào phòng thay đồ, lấy một nhánh hoa còn tươi trong bình hoa ra rồi đặt lên mũi khẽ ngửi, "Tôi nên sớm nghĩ đến. Lúc tôi đến đó mẹ và chị dâu cũng đang cắm hoa, mấy cành hoa bày ra trên bàn với hoa đưa tới tòa nhà Tây là cùng một loại. Chỉ là tôi cũng không biết nhiều về nước hoa nên lúc đó không thể phân biệt được rốt cuộc là hương thơm của hoa hay là....."

Cô nâng bình hoa trong tay, "Không trách trước khi chị dâu nhìn thấy tôi vẫn còn khỏe mạnh mà sau đó lại....."

Cận Ngụ Đinh cầm quần áo Cố Tân Tân đi ra, trên đó hương thơm rất đậm, giống như vừa được phun lên.

Đôi mi thanh tú của Cố Tân Tân cau lại, "Lúc tôi thay quần áo mùi hương không có đậm như thế mà chỉ nhàn nhạt, cảm giác rất giống với mùi hương của hoa."

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh xuyên qua gò má Cố Tân Tân nhìn về phía cánh cửa sổ đóng chặt, "Lúc trước khi cô tiến vào phòng thay đồ cửa vẫn mở sao?"

"Ừ, sau giữa trưa khí trời rất thông thoáng, gió thổi cũng khá mạnh."

Cận Ngụ ĐÌnh trở lại phòng ngủ, hướng đến bàn trang điểm của cô. Cố Tân Tân chưa bao giờ trang điểm, đừng nói là nước hoa, ngày thường đến cả son môi cũng không dùng. Trên bàn đặt mấy lọ mỹ phẩm dưỡng da đơn giản, Cận Ngụ ĐÌnh lướt quanh một lượt, vừa nhìn liền hiểu ra.

Anh đưa tay kéo hộc bàn, nhìn thấy bên trong đặt một lọ nước hoa tinh xảo khéo léo, trên mặt đính đầy cánh hoa và cả một cái logo của một nhãn hiệu xa xỉ.

Cố Tân Tân hoảng hốt. "Cái này không phải của tôi."

Nhưng thứ đồ này vì sao lại ở bên trong ngăn kéo của cô?

Cận Ngụ ĐÌnh dường như đã sớm dự liệu được, anh kéo tay cô xịt nước hoa lên tĩnh mạch. Hương nước hoa nhanh chóng phân tán khắp nơi, tràn ngập mỗi một góc trong căn phòng. Sắc mặt Cố Tân Tân hơi đổi, mím chặt môi nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Đây có thể tính là tang vật ăn cắp đã tìm được rồi sao?

Thương gia tìm khắp nơi bằng chứng cô hại Thương Lục, Cận Ngụ ĐÌnh lại tìm ra vật chứng máu chót nhất trong tòa nhà Tây, hiện tại còn khiến nó trở thành bằng chứng định tội trên người cô rồi.

"Tôi không làm." Nhưng Cố Tân Tân vẫn muốn tuyệt vọng tranh luận một câu.

"Mắt tôi cũng không mù." Cận Ngụ ĐÌnh cầm nước hoa đi ra ngoài.

Cố Tân Tân kinh ngạc đi theo phía sau. "Anh tin tôi?"

Người đàn ông liếc qua quét trên người cô một lượt. "Tôi không tin là cô chịu bỏ ra một cái giá trên trời để mua lọ nước hoa này chỉ để giờ trò mèo."

Cố Tân Tân suy nghĩ một chút, đến khi lấy lại tinh thần mới giật mình nhận ra, đây là anh đang nói móc cô sao?

Ý là một bình nước hoa mà cô cũng không mua nỗi?

Cố Tân Tân đi theo Cận Ngụ ĐÌnh xuống lầu, nhìn thấy người giúp việc lúc trước thu dọn trong phòng thay đồ của cô đang đứng ở cầu thang nhìn quanh, mắt thấy hai người đi xuống, khoe miệng miễn cưỡng kéo lên cười cười. "Cửu gia."

"Không thấy đám người kia xông vào tòa nhà Tây này nên thấy rất thất vọng sao?"

Người giúp việc trên mặt lộ ra vẻ không tự nhiên. "Cửu gia, ngài nói vậy là có ý gì?"

Không Thành ngồi trong phòng khách nghe được tiếng nói chuyện bước tới, Cận Ngụ ĐÌnh cầm lọ nước hoa trong tay đưa cho anh ta. "Thương Lục phát bệnh và nước hoa này nhất định có vấn đề, cậu đi điều tra một chút."

"Vâng."

Cố Tân Tân đi đến trước mặt người giúp việc, "Vì sao phải hăm hại tôi?"

"Cửu phu nhân, cô đang nói gì vậy ạ?"

"Mọi thứ trên lầu đều là do cô phụ trách, cũng chỉ có cô có thể tự do ra vào phòng của tôi. Hôm nay trước khi tôi ra khỏi cửa trong ngăn kéo bàn trang điểm vẫn chưa có lọ nước hoa này đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy người giúp việc còn muốn mạnh miệng cãi lại thì đưa tay đặt lên vai Cố Tân Tân. "Tốn lời với cô ta làm gì? Nếu muốn cạy miệng của một người thì Khổng Thành là...người giỏi nhất khoản này."

Khổng Thành bên cạnh nhếch mép cười cười, "Cám ơn lời khen của Cửu gia."

Hai người trở về phòng, Cận Ngụ ĐÌnh đi vào phòng tắm, lúc đi ra thì thấy Cố Tân Tân ngồi trên giường.

Anh đi đến trước mặt cô, bước chân tạm ngừng lại, "Vừa rồi ở tòa nhà Đông, dưới tình huống như vậy kỳ thực còn có một phương pháp giải quyết tốt nhất."

Mi mắt Cố Tân Tân nhẹ giương, "Là gì?"

"Tôi không tin là cô chưa từng có ý nghĩ đó chạy qua trong đầu." Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống cạnh Cố Tân Tân, "Người nhà họ Thương cứ luôn khăng khăng khẳng định là do cô hại Thương Lục phát bệnh, nhưng cái gọi là bằng chứng xác đáng lại chỉ là một câu nói của tiểu Vu thôi. Không phải cô vẫn muốn nói rõ với người trong nhà chuyện mang thai sao? Cô thật ra có thể nhân cơ hội này nói đứa bé không còn, nếu như cô nói thành sau khi bị Thương Lục đẩy một cái rồi đứa bé đã....."

Cố Tân Tân đón lấy ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh, hàng lông mi dày nhẹ chớp. "Tôi không nghĩ sẽ nói như vậy."

"Trong lòng cô khẳng định là vẫn muốn tìm một cơ hội thích hợp nói với người trong nhà chuyện đứa bé không còn, đúng chứ?"

"Đúng vậy." Cô đương nhiên không muốn dùng mấy lời nói dối làm kế sinh nhai, mỗi ngày đều nghĩ đủ mọi biện pháp.

"Đây không phải là cơ hội tốt nhất sao?" Một giọt nước còn sót lại trên trán theo góc cạnh sắc sảo của khuôn mặt anh tuấn trượt xuống.

Cố Tân Tân hơi lắc đầu, "Tôi biết là với tình trạng này của chị dâu, dù là đứa nhỏ mất đi cũng không ai có thể truy cứu chị ấy. Nhưng tôi nghĩ đến nếu như một ngày chị dâu khỏi bệnh, lúc ấy tôi không muốn mọi người nói chị ấy đã hại chết một sinh mệnh con người."

Cố Tân Tân không phải không nghĩ tới việc tự vệ, chỉ là cô không muốn vì bảo vệ mình mà lấy đau khổ của người khác đổi lấy.

Cận Ngụ ĐÌnh có chút thất thần, mãi đến khi Cố Tân Tân nhìn vào đáy mắt anh, nhận ra con ngươi đen thăm thẳm của anh đang nhìn chầm chằm cô không tha, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô thì có chút sợ, khẽ gọi. "Cận Ngụ ĐÌnh?"

Anh nhanh chóng chuyển ánh mắt sang một hướng khác, "Sao cô biết bệnh của cô ấy sẽ khỏi?"

"Dù cho là không khỏi được thì tôi cũng không thể vì chị ấy điên mà đem tội danh đó gán lên người chị ấy."

Cận Ngụ ĐÌnh không nói gì nữa, chỉ là lại nhìn thêm Cố Tân Tân một lần, bỗng chốc cảm thấy trước đây cô thật sự không giống như thế.

"Đi tắm đi, rồi xuống lầu ăn cơm tối."

Bị chuyện phiền phức đeo bám đến tận bây giờ, thời gian ăn cơm tối cũng đã sớm qua đi.

Cố Tân Tân tắm xong đi ra, Cận Ngụ ĐÌnh đã đổi sang quần áo mặc trong nhà, chiếc áo rộng rãi thoải mái màu lam đậm, với thân hình cao ráo của anh thì quần áo kiểu gì cũng có thể mặc thành chuẩn form. Cô định đi đến phòng thay đồ, Cận Ngụ ĐÌnh đã xoay người lại. "Cứ mặc như vậy là được rồi."

Lúc xuống ăn cơm tối Cố Tân Tân không thấy Khổng Thành, cũng không thấy người giúp việc kia đâu nữa.

Ăn tối xong trở về phòng, cô ôm máy tính định đi ra bệ cửa sổ ngồi, Cận Ngụ ĐÌnh kéo tay cô lại, "Giờ là mấy giờ rồi mà còn không đi ngủ."

"Tôi không buồn ngủ."

Sức mạnh bàn tay anh khẽ buông lỏng, hai người lúc lôi kéo đụng vào người Cố Tân Tân, cô đau đến mức phải khom người xuống. Cận Ngụ ĐÌnh giật lấy máy tính từ trong tay cô đặt lên tủ đầu giường. "Làm sao thế?"

"Không có gì." Tay cô ôm lấy bụng, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vây bèn kéo cô ngồi lên giường.

Bàn tay Cố Tân Tân giữ chặt cạp quần ngủ, "Anh muốn làm gì."

Bộ dạng cô như vậy giống như anh đang nỗi máu sắc lang muôn cưỡng ép cởi quần cô ra ấy.

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy tay cô ra, kéo quần xuống một đoạn, lúc này mới nhìn ra trên chiếc bụng trắng nõn mịn màng của cô đã có một khói máu đông nổi bật trên đó. "Là lúc chiều bị đập vào sao?"

"Ù."

Cố Tân Tân vừa chạm tới, đau đến mức phải thu tay lại.

Cận Ngụ ĐÌnh buông tay, nhìn Cố Tân Tân ngồi dậy, chỉnh lại quần áo gọn gàng.

Nếu vừa rồi cô thật sự mang thai, với va chạm vừa rồi đứa bé còn có thể còn sao?

Cận Ngụ ĐÌnh biết rõ đây mới chỉ là giả thiết, nhưng vẫn bị dọa đổ mồ hôi lạnh.

Anh cầm điện thoại và bao thuốc đi ra ban công, tòa nhà Đông và tòa nhà Tây đối diện nhau nhưng cách một khoảng xa, Cận Ngụ ĐÌnh không biết lúc này Thương Lục tỉnh chưa.

Nếu như cô tỉnh táo lại hẳn là sẽ trách anh không quan tâm cô ấy chút nào phải không?

Điện thoại vang lên hai tiếng, là tin nhắn Thương Kỳ gửi đến.
"Cứu ca, chị tỉnh lại rồi, anh yên tâm."

Cận Ngụ ĐÌnh chưa muốn quay lại phòng, anh hút hết một điếu thuốc, đem thuốc dập đi.

Điện thoại lại truyền đến tiếng tinh tinh, Cận Ngụ ĐÌnh vuốt màn hình, vẫn là tin nhắn của Thương Kỳ. "Chuyện ngày hôm nay với Cửu Tẩu không liên quan gì hết, chị em đã như vậy rồi, không cần phải liên lụy đến những người vô tội."

Cô ta là lo lắng anh giận chó đánh mèo lên người Cố Tân Tân sao?

Dù sao chỉ cần là việc liên quan đến Thương Lục, Cận Ngụ ĐÌnh trước giờ chưa bao giờ nghĩ tới việc tìm ra chân tướng, tôn chỉ vẫn luôn là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Anh cầm điện thoại đi động lên, quay đầu định vào nhà thì thấy Cố Tân Tân đứng cạnh cửa sổ sát đất nhìn mình.

Cận Ngụ ĐÌnh đi vào trong, "Đi ngủ đi."

"Chị đâu không sao chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh qua loa. "Không biết."

Cố Tân Tân nằm thẳng đơ trên giường, cẩn bản là không ngủ được, trong đầu đã sớm loạn thành một đoàn.

Một cánh tay ôm lấy eo cô, Cố Tân Tân bị dọa sợ, gần đây Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc là đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

"Có phải là giường của tôi còn chưa đủ lớn, cô nhất định phải nằm sát ra mép giường như vậy mới chịu?"

Cánh tay nhẹ vận lực một cái, kéo cả người cô qua, để cho lưng của Cố Tân Tân áp sát lên ngực của Cận Ngụ ĐÌnh.

"Truyện tranh vẫn còn đang vẽ sao?"

"Ừ."

Người đàn ông nhắm hai mắt lại, "Nếu không phải vì cô còn phải tiếp tục vẽ thì nhất định tôi sẽ khiến cái trang web của tên Tiêu Tụng Dương đó biến thành phế thải."

"Vì sao?" Cố Tân Tân theo bản năng hỏi.

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, cô cũng chỉ là nhất thời bật thốt lên như vậy, sau đó ngay lập tức nghĩ ra lý do. Lần phát trực tiếp của cô là do bên web sắp xếp, xảy ra chuyện lớn như vậy tất nhiên trách nhiệm lớn nhất bị đẩy về Tiêu Tụng Dương.

"Cận Ngụ ĐÌnh, lúc ấy làm sao anh biết được đó là Kiều Dư?"

"Lúc cậu ta bắt cô thừa nhận bản thân yêu hư vinh tiền bạc, tôi liền đoán được."

Cố Tân Tân đoán không sai, quả thật trước khi cô đưa ra manh mối cho anh trong lần phát thứ hai thì anh đã sớm biết được rồi.

"Tôi..... Tôi thấy ba mẹ cậu ta bị kéo xuống sông."

Lúc ấy tuy rằng hình ảnh lay động, Kiều Dư lại đứng trước màn hình, nhưng Cố Tân Tân vẫn thấy được thoảng qua.

"Vậy nên sau này nhìn cho chuẩn người một chút."

Mặt Cố Tân Tân nóng lên, nambi trong lòng ngực của anh khẽ run.

Cận Ngụ Đình đem mặt chôn vào cằm cổ của cô, "Nếu như tôi không cưới cô để cô tiến vào Cận gia, không phải là cô thật sự muốn tiến thêm một bước với cậu ta đó chứ?"

Cố Tân Tân cãi bướng. "Không tính những chuyện kia, cậu ấy vẫn là sinh ra trong dòng dõi thư hương đấy."

Lời này khiến cho Cận Ngụ Đình tức giận, cánh tay vòng trước người cô siết chặt, "Nhân cách của người này thật sự rất có vấn đề, bị hành hạ một chút liền hoàn toàn lộ ra bản tính thật, trước đó là do cô chỉ nhìn mặt cậu ta, với lại hai người các ngươi còn chưa thật sự gặp phải chuyện rắc rối bao giờ thôi."

"Được rồi được rồi, tôi thừa nhận là được chứ gì?"

Cô cũng có thể là cãi bướng đến nghiện thôi, vậy mà cũng không được nữa a~~

(?)

Mấy ngày tiếp theo Cố Tân Tân cũng không đi ra ngoài, mỗi ngày đúng giờ đều ngồi gọi điện cho Lục Uyển Huệ.

Đầu giờ chiều, Cố Tân Tân tính toán thời gian nghỉ ngơi của Lục Uyển Huệ, cô đi ra ban công, cầm điện thoại ấn gọi đi.

Bên kia nhận điện thoại, Cố Tân Tân vừa gọi một tiếng mẹ thì đã nghe được tiếng rầm rầm ồn ào bên kia.

Cô giật mình, "Mẹ?"

"Các người đừng như vậy, có gì từ từ rồi nói." Là tiếng của Lục Uyển Huệ.

Rầm -----

Một chuỗi đồ vỡ chói tai, giống như là bàn bị hất tung trên mặt đất, Cố Tân Tân gấp đến mức kêu to lên, "Mẹ, mẹ đừng làm con sợ, xảy ra chuyện gì vậy?"

***

Trên là phúc lợi chương 3000 chữ cho chương trước wattpad vượt 100 votes, facebook vượt 35 likes (tuy là wordpress không vượt 25 likes nhưng mà có 1 cái thỏa mãn là ok rồi huống chi là 2 cái thỏa mãn kkk), còn đây là phúc lợi thứ hai kỷ niệm bộ truyện vượt 2k votes (ngoài ra còn có lượt views vượt 14k, lượt follow @newwloser88 vượt 200 kkk) kkkkk

~~ cái này là ta thấy trong phần bình luận, thấy hay nên dịch cho mọi người đọc chơi ~~

Duật Tôn kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, dù cho năm tháng trôi qua thi hình xăm Thương Long vẫn luôn uốn quanh ngón trỏ bên tay trái, chưa từng thay đổi. "Tôi nói tên tiểu tử Cận Tiểu Cửu này biết ngày sau sẽ trôi qua thế nào sao?"

"Ai biết được!" Nam Dạ Tước dựa lưng vào ghế sô pha, cười như không cười. "Phong Tiểu Lục, không thì chú đi dạy dỗ cậu ta một chút đi?"

Phong Sính bị gọi tên, vẻ mặt mờ mịt: "Dạy gì cơ?"

Giản Trì Hoài đứng cạnh ban công nở nụ cười, ngón tay chỉ Phong Sính: "Nam lão đại, anh để cậu ta đi dạy? Có ý đấy à?"

Mấy người khác nghe vậy đều không nhịn được cười àm lên. Ai cũng biết Phong Sính này hàng ngày ở trước mặt bọn họ tự cho mình là thông minh, cái gì cũng không thèm lo, suốt ngày khoe khoang, nhưng trên thực tế lúc trước còn không thể làm rõ mối quan hệ của chính mình.

Vợ chính là dì nhỏ cứ coi như không tính đi, nhưng con của mình không biết đã từ khi nào biết rõ sự tình mà thường ngày vẫn luôn gọi một tiếng anh, quả thật là tan vỡ trái tim mà!

Để cho một tên không làm cho con trai mình rõ ràng mình là cha hay anh đi truyền thụ cho tiểu Cửu cách để đuổi theo lão bà đúng đắn, không phải là chuyện cười sao! Nhất định sẽ làm hỏng cả một thế hệ!

Vạn nhất lão bà của tiểu Cửu bỏ chạy thì ai đèn đây!

Chiêm Đông Kinh nhìn Nam Dạ Tước, lại liếc mắt nhìn Minh Thành Hữu ngồi nghênh ngang một mình một phương trời trên ghế sa lông, "Nói tới để cho ai dạy tiểu Cửu, tôi cảm thấy Tam thiếu là thích hợp hơn cả!"

Minh Thành Hữu sắc mặt đột biến, không nhịn được một cước đạp tới, "Chiêm lão tú, đây muốn làm sự tình biến thành cái dạng gì hả?"

"Vậy không bằng để cho Lệ lão ngũ đi?"

Phi!

Lệ Cảnh Trình quăng cho anh ta một cái liếc mắt. "Nếu nói là dạy tiểu Cửu thì anh mới là thích hợp hơn đấy! Lần đầu gặp mặt liền trực tiếp động tay động chân! Tiểu Bát, chú thấy thế nào!"

Tưởng Viễn Chu nhìn quá bóng cao su này càng đá lại càng sai, anh ta còn đang rối rắm vò đầu nghĩ tới việc có nên về nhà với vợ hay không, không biết từ lúc nào mà sự tình đã bị đá đến trước mặt mình rồi.

Lơ tơi đi mà sống khó thế à, ở đây có một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, bảy người đều là bậc anh, có thể nói thế nào chứ!

Đãy đến cuối cùng, quả bóng rách này liền rơi xuống đầu anh ta!

Còn nói, vợ nhà ai người đó đuổi, bọn họ gấp cái gì!

Nghĩ đến đây, Tưởng Viễn Chu nói: "Em cảm thấy chúng ta cũng không cần phải quản chuyện của tiểu Cửu làm gì, mấy anh ngẫm lại chính mình mà xem, ai đuổi theo vợ mà không phải trải qua đau thương thảm thiết? Nếu như ra tay giúp tiểu Cửu, không phải là lợi cho cậu ta quá rồi!"

Bảy người suy nghĩ một chút, thấy cũng không sai!

Tưởng Viễn Chu không ngừng cố gắng: "Vậy nên không bằng ai về nhà nấy với vợ, có từng ấy thời gian rảnh rồi lo chuyện bao đồng nghĩ làm sao giúp tiểu Cửu không làm lão bà chạy mất chi bằng ngồi nhà ôm vợ nhìn cậu ta tự đào hố chôn mình, thú vị đến nhường nào!"

Bảy người lại nghĩ, lại gật đầu.

"Còn nữa, anh em chúng ta thật vất vả mới từ bà "mẹ ruột" kia thoát khỏi khổ ải, chẳng lẽ còn muốn quay lại chịu ngược?"

"Được rồi cứ như vậy đi, Ân Ân gọi tôi về ăn cơm rồi! Mọi người giải tán hết đi đi!"

Lời vừa dứt, trong phòng khách nháy mắt chỉ còn một khoảnh trống vắng.

Ừ..... Cận lão cửu, Cận tiểu cửu..... tự lo thân mình đi ha.

***

Bát Bát: Gần đây đang rất cần một giúp đỡ đặc biệt. Đành leo lên đây treo phúc lợi 5000 chữ cho chương sau nếu như trước sáng mai có ai đó biết vẽ tranh chibi hoặc chân dung nhận giúp ta vẽ một tấm này.

Còn nếu không có, sáng mai lại đăng 2k chương thôi kkk.

P/s: Ta biết mọi người sức mạnh đập đá dời núi không thể lường trước, nhất định có thể tìm người giúp ta mà. Ta mỏi mắt trông mong. Yêu thương <3 <3 <3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61+3: Hóa Ra Người Trong Lòng Anh.. Không Phải Cô (3)

Dịch: CP88

***

Bát Bát: Phúc lợi 5000 không hổ danh là phúc lợi 5000 chữ,
không hề dễ dàng. Đành chúc mọi người lần sau may mắn vậy.
Thương yêu <3 <3 <3

***

Lục Uyễn Huệ vội vàng đem điện thoại đặt bên tai. "Tân Tân,
không có việc lớn gì cả, chỉ là có mấy vị khách hàng uống rượu gây
sự trong cửa hàng thôi."

"Mẹ đừng cứng đỗi cứng với bọn họ, thật sự không được nữa thì
chúng ta báo cảnh sát."

"Mẹ biết rồi."

Đầu bên kia có tiếng nói hùng hổ truyền đến, Cố Tân Tân cực kỳ
lo lắng, nói với bà muốn đi đến đó. Lục Uyễn Huệ nói hai câu tò vě
không sao cho cô yên tâm sau đó ngắt điện thoại.

Cố Tân Tân đổi quần áo chuẩn bị đến chỗ làm của Lục Uyễn
Huệ, vừa đi ra khỏi phòng ngủ thì nhận được điện thoại của Lục
Uyễn Huệ, có lẽ là vì sợ cô lo lắng nên gọi lại.

Bà mặc dù cố tình giấu diếm nhưng giọng nói ấp úng rất không tự nhiên. Dưới sự truy hỏi của Cố Tân Tân cuối cùng đành thở dài nói. "Bình thường mẹ vẫn làm công việc thu ngân, nhưng hôm nay trong cửa hàng quá đông nên mẹ cũng đến hỗ trợ mọi người, bà chủ là người tốt nên mẹ cũng rất vui vẻ khi làm nhiều việc hơn một chút. Mấy người tới hôm nay gây chuyện mẹ thật sự không quen biết, nhưng nghe giọng điệu của bọn họ thì là cố tình chĩa mũi nhọn về phía mẹ. Tên đi đầu còn bảo mẹ suy nghĩ thật kỹ, nhớ lại xem mẹ đã nói điều gì không nên nói."

"Mẹ, mẹ thật sự là chưa từng gặp mặt rồi đặc tội với bọn họ sao?"

Lục Uyển Huệ cũng nghĩ mãi mà không ra. "Đều không quen một ai."

"Mẹ báo cảnh sát chưa?"

"Bọn chúng bắt bà chủ phải đuổi mẹ rồi."

"Cái gì?" Cố Tân Tân kích động nâng cao giọng, "Dựa vào cái gì chứ?"

Lục Uyển Huệ tâm tình đã tụt xuống đáy vực, ""Mẹ cũng không muốn liên lụy đến người khác, và lại công việc này lúc trước cũng rất vất vả mới tìm được, tuổi của mẹ....."

"Mẹ, trước tiên đừng hoảng." Cố Tân Tân động viên vài tiếng, ngẩng đầu nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang đi lên lầu, cô quay về phòng ngủ, tay ấn tắt trò chuyện.

"Điện thoại của ai thế?" Cận Ngụ ĐÌnh đi vào cửa vừa vặn nhìn thấy, thuận miệng hỏi.

"Mẹ tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh ném điện thoại lên giường, Cố Tân Tân tiến lên.
"Mẹ tôi đột nhiên bị đuổi việc rồi."

Người đàn ông khẽ nhíu mày, nhàn nhạt hỏi, "Sao lại thế?"

"Không hề được báo trước."

Cận Ngụ ĐÌnh cúi thấp đầu, mở khuy trên tay áo, ung dung thong thả kéo ống tay áo lên cao, chỉ là vừa kéo được một đoạn thì động tác trong tay đột nhiên dừng lại. "Nhà cô cũng không có bối cảnh gì, về mặt lý thuyết là sẽ không có ai muốn tìm gây chuyện."

Cố Tân Tân tì mỉ soát lại trí nhớ. "Không phải là vị Trần tiểu thư kia chứ? Mẹ nói có người nhắc nhở bà một câu, nói bà đã nói câu không nên nói."

"Trần gia sẽ không để cô ta đi làm mất mặt họ một lần nữa." Tròng mắt Cận Ngụ ĐÌnh thấp thoáng có tia sáng, cánh tay chống bên người, chăm chú hỏi, "Tiệc đông chí ngày đó cô có nói gì với ba mẹ cô không?"

"Không có đâu," Hôm đó cô quản vô cùng tốt cái miệng của mình, "Tôi không nói gì hết."

"Bạn họ thì sao? Hoặc là, có nhắc tới Thương Lục hay không?"

Chuyện đêm đó Cố Tân Tân nhớ rất rõ, "Có nói mấy câu."

"Nói gì?"

"Mẹ tôi nói chị dâu có chút kỳ quái, dặn dò tôi không nên quá thân cận với chị ấy."

Cận Ngụ ĐÌnh có thể đoán được Lục Uyển Huệ nhất định không chỉ nói những lời này, chỉ ít là bà ấy có thể còn nói Thương Lục là kẻ điên, hoặc là bệnh thần kinh. "Có biết vì sao tôi hỏi cô như vậy không?"

Cố Tân Tân nhất thời nghĩ không thông, hơi lắc đầu.

"Chuyện của mẹ cô tám chín phần là có liên quan với anh hai."

Cô không khỏi giật mình, "Anh ấy.....Anh ấy nhiều nhất cũng chỉ gặp ba mẹ tôi hai lần thôi mà."

"Nhưng bọn họ nói đến tên Thương Lục."

Mắt Cố Tân Tân trợn tròn, nhìn vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh không giống như đang nói đùa. Cố Tân Tân tức giận đến mức khiến cho khuôn mặt nhỏ đỏ ửng. "Hai anh em các người sao lại đều như vậy chứ!"

"Tôi làm gì?" Vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh đầy vô tội, "Không lẽ là tôi giúp anh ấy đối phó với ba mẹ cô sao?"

Cố Tân Tân ngồi xuống cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, cả người hỏa khí bốc vùn vụt, cô biết Cận Hàn Thanh không dễ trêu chọc nên đã gắng tránh mặt anh ta khắp nơi, lại không nghĩ tới phiền phức lại cứ tự mình tìm đến tận cửa.

"Đây chuyền là anh ép tôi mang, vậy nên chuyện này anh nhất định phải xử lý tốt cho tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh có chút không thể tin được nhìn cô. "Cô nói tôi giúp cô, đây là một lời cầu xin phải không? Đây là thái độ đi nhờ và của cô?"

"Vì sao tôi phải cầu xin anh?" Cố Tân Tân lí lẽ khí thế cực kỳ hùng hồn, "Anh đã nói sau khi tôi làm Cửu phu nhân thì mọi chuyện anh đều có thể giải quyết thay tôi. Nếu như anh không đáp ứng, vậy tôi lập tức nói mẹ thẳng thắn công khai mối quan hệ của chúng ta, ở Lục thành này không có ai dám trêu chọc Cửu gia, cái tên của anh không phải chính là một tấm kim bài miễn tử sao?" (Bát nương: tinh lăm con gái, giỏi, rất giỏi, một phút huy hoàng còn hơn ngàn năm le lói *xoá đầu* *xoá đầu*)

"Nhưng đối thủ của mẹ cô là Cận Hàn Thanh, vậy nên nói tên của tôi cũng không nhất định sẽ hữu dụng. Hơn nữa tôi cũng phải nhắc nhở cô một câu, nếu như anh ấy chỉ là muốn làm một cái giáo huấn nhỏ nhở thì ba cô có thể may mắn thoát được lần này, nếu không....."

Cố Tân Tân khẽ cắn chặt hàm răng. "Vậy nếu anh tự mình đứng ra xử lý thì sẽ có tác dụng chứ?"

"Cô muốn tôi trực tiếp ra mặt sao?" Cận Ngụ ĐÌnh nhéch mép cười cười, hình như còn có mầy phần trêu chọc.

Anh nói như vậy thì có lẽ là sự tình vẫn còn có thể cứu vãn, có thể thương lượng được đi.

Cố Tân Tân bĩu môi. "Ù."

"Ù là sao?"

"Anh biết rõ rồi mà."

Cận Ngụ ĐÌnh giả bộ hồ đồ đến cùng, "Tôi không biết."

Cố Tân Tân hẽn nghĩ đến Lục Uyển Huệ tâm tình liền tụt dốc không phanh, cô cực kỳ không yên lòng, muốn đứng dậy về nhà một chuyến. Cận Ngụ ĐÌnh kéo tay cô, "Đi đâu?"

"Tôi lo....."

"Vậy thì nói cho mẹ cô biết ngày mai cứ đi làm bình thường."

Cố Tân Tân quay đầu, ánh mắt dán vào anh, "Ngày mai? Nếu như đúng là do anh hai ra tay thì không phải là chuyện này sẽ rất phiền phức sao?"

"Chuyện phiền toái hơn nữa tôi cũng có biện pháp giải quyết cho cô."

Vẻ mặt Cố Tân Tân hơi buông lỏng, Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã nói như vậy rồi thì hiện tại cô chỉ cần bình tâm yên lặng chờ đợi tin tức là được rồi.

Ngày hôm sau Cố Tân Tân về nhà một chuyến, Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đều ở nhà.

Tuy là cô đã giao phó toàn bộ cho Cận Ngụ ĐÌnh để Lục Uyển Huệ có thể ngay lập tức đi làm, nhưng bên Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa xong thì phía bên này của cô cũng chỉ có thể tạm thời bị hoãn lại.

Trong nhà bị bao phủ một tầng không khí trầm thấp cùng đè nén, Lục Uyển Huệ không thở dài thì sẽ là điên cuồng dọn dẹp nhà cửa, một câu cũng không buồn nói.

Đầu giờ chiều, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa.

Lục Uyển Huệ mất nửa ngày giặt hết đồng quần áo, lúc này đang ngồi ngoài ban công lau giày. Cố Tân Tân đi đến mở cửa, không ngờ đứng bên ngoài lại là Cận Ngụ ĐÌnh. "Sao anh lại đến đây?"

"Ba với mẹ đâu?"

Cố Tân Tân né người sang một bên, vóc dáng cao lớn của người đàn ông bước vào trong phòng, Cố Đông Thăng đặt điều khiển xuống bàn. "Ngụ ĐÌnh đến rồi."

"Ba."

Lục Uyển Huệ nghe được tiếng nói chuyện cũng kéo cửa ban công đi vào, chiếc điện thoại để trong phòng ngủ đang reo, bà bước nhanh đến.

Lục Uyển Huệ cầm chặt điện thoại trong tay trở về phòng khách, "Bên kia nói mẹ tiếp tục trở lại làm việc, một lát nữa mẹ phải đi luôn rồi."

Cố Tân Tân lúc này mới cảm thấy thấp thỏm tích tụ trong lòng dần vơi bớt đi, những ngày tháng thanh thanh thản thản vẫn là đáng hoài niệm nhất, chỉ một lần gió thổi cỏ lay này thôi mà gần như đã khiến ba mẹ cô nóng ruột đến phát bệnh luôn rồi.

Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đương nhiên biết lần này là nhờ có sự giúp đỡ của Cận Ngụ ĐÌnh, Lục Uyển Huệ đi đến kéo cánh tay của Cận Ngụ ĐÌnh. "Chắc là chưa ăn cơm phải không? Trong nhà vẫn còn cơm đầy, để mẹ đi hâm nóng lại cho con."

""Không cần." Cận Ngụ ĐÌnh không quen được người khác đối xử thân thiện như vậy, nhưng vẫn nhịn xuống không rút tay về.

Thường ngày trong nhà anh quen ăn sơn hào hải vị, đi đâu cũng phải trong phòng bao tốt nhất, rượu ngon nhất, dù là có về tòa nhà Tây thì cũng không thể coi thường người giúp việc trong nhà, đầu bếp trong nhà cũng đều là những đầu bếp hàng đầu trong các nhà hàng nổi tiếng được anh bỏ ra một khoản tiền lớn thuê về cả.

"Mẹ, anh ấy tám phần là ăn rồi."

Lúc này còn sớm, Lục Uyển Huệ hôm nay không có tâm tình ăn cơm nhưng vì Cố Tân Tân mang bầu nên vẫn chuẩn bị bốn món thức ăn một món canh, chỉ là hôm nay ăn sớm hơn một chút.

"Cũng vẫn còn đầy đủ lắm, Ngụ ĐÌnh, đều là người một nhà cả, không phải khách khí."

Cận Ngụ ĐÌnh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.
"Được."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61+4: Hóa Ra Người Trong Lòng Anh.. Không Phải Cô (4)

Dịch: CP88

***

"Để mẹ đi xới cơm cho con." Lục Uyễn Huệ quay người đi vào nhà bếp, mang đĩa thức ăn còn hơn nữa đặt vào lò vi sóng, Cố Tân Tân đè thấp giọng hỏi nhỏ, "Anh vẫn chưa ăn cơm sao?"

"Ừ, bận rộn đến tận giữa trưa, không để ý."

Lục Uyễn Huệ bưng cơm canh lên bàn, gọi Cận Ngụ ĐÌnh đi qua ăn.

Cố Tân Tân sợ anh mất tự nhiên nên cũng ngồi xuống. Cận Ngụ ĐÌnh cầm đũa nhìn về phía cô, "Còn muốn ăn nữa sao?"

"Ừ."

Cố Tân Tân đi vào nhà bếp xới cơm, Lục Uyễn Huệ không hiểu được ý cô, còn nói, "Con ăn no lắm rồi, ăn nữa sẽ không tốt cho thai nhi đâu."

Cô cũng chỉ xới một ít, ngồi trở lại bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, gấp một miếng chả cá đặt vào bát anh, "Mẹ em làm chả cá ngon lắm đấy." Lục Uyễn Huệ lo Cận Ngụ ĐÌnh đói nên xới cho anh một bát cơm đầy ắp, còn dùng bát lớn. Cố Tân Tân biết ngày thường anh ăn không nhiều, thường là ăn nhiều thức ăn hơn, không ngờ hôm nay lại ăn hết sạch.

Cô đặt đũa xuống, "No lăm không?"

Cận Ngụ ĐÌnh đối mặt với cô, khóe miệng hìngh như còn chứa ý cười. "Vẫn chịu được."

Cố Tân Tân không nhịn được bật cười, đứng dậy thu dọn bát đũa.

Thời gian không còn nhiều nên Cận Ngụ ĐÌnh không ở lại thêm nữa, Cố Đông Thăng và Lục Uyển Huệ cũng phải đi làm. Cố Tân Tân theo Cận Ngụ ĐÌnh đi xuống lầu, tài xế đứng chờ ở dưới.

"Qua đây bằng cái gì?"

"Gọi taxi."

"Lên xe đi, đưa cô về trước."

Cố Tân Tân theo Cận Ngụ ĐÌnh ngồi vào hàng ghế sau, nửa người anh tựa về sau, sau khi tạm biệt ba mẹ Cố Tân Tân tầm mắt dừng trên mặt cô, "Hình như là thật sự ăn no quá rồi."

"Anh cũng không phải là trẻ con, ăn không hết thì có thể không ăn nữa mà."

"Tôi cũng không nghĩ tới bát nhả cô lại sâu như thế."

Cố Tân Tân đến gần, kè sát miệng vào tai anh. "Đó là bát đựng súp, thường ngày dùng để đựng canh."

Cận Ngụ ĐÌnh giơ tay kéo cô ôm vào trong ngực. Cố Tân Tân áp sát đầu lên ngực anh, cô vì không nghĩ tới anh đột nhiên có hành động như thế nên vai khẽ giật giật. Người đàn ông thấy vậy, trực tiếp cúi đầu ghé môi vào tai cô. "Họ coi tôi thành cái gì vậy?"

Heo sao?

"Mẹ em sợ anh ngại không lấy thêm cơm nên thuận tay ấn vào một lần cho anh luôn."

Trở lại Cận gia, đợi cho xe dừng lại trước cửa Cận Ngụ ĐÌnh mới buông cô ra. "Chiều nay tôi còn chút việc, cô vào một mình đi."

"Được."

Cố Tân Tân vẫn lười biếng tựa đầu trên vai Cận Ngụ ĐÌnh, cô mở mắt ra rồi đứng thẳng lên, nhìn vào mắt anh.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng muôn nói lại thôi của cô, mãi đến khi cô đẩy cửa xuống xe vẫn không thấy cô nói thêm gì.

Chiếc xe rất nhanh rời đi, Cố Tân Tân hướng khu nhà của Cận gia đi tới, cô vừa đi đến khúc cua giữa tòa nhà Đông và tòa nhà Tây thì phía sau truyền đến tiếng còi xe gấp gáp.

Cánh cổng sắt lần thứ hai mở ra, một chiếc xe màu xanh ngọc ngay lập tức phi vọt vào trong sân, thẳng hướng tòa nhà Đông đi tới.

Tốc độ của đối phương rất nhanh, đường lái còn có chút loạn xạ. Cố Tân Tân không khỏi nỗi tính hiếu kỳ, thường ngày tòa nhà Đông chỉ có Thương Lục một mình ở nhà, vậy người này có thể là ai chứ?

Cố Tân Tân không kìm lòng nỗi đi theo, tới tòa nhà Đông thì thấy chiếc xe kia dừng lại trước cửa, một người đàn ông trẻ tuổi từ trên xe bước xuống, đi theo người giúp việc vào trong sân.

Thương Lục ngồi trước bàn đá, người đàn ông bước nhanh đến trước mặt cô ấy, "Chị, anh rẽ đâu?"

Cố Tân Tân đi lên vài bước, không nghe được Thương Lục trả lời đã thấy người đàn ông kia gấp đến mức đi lòng vòng xung quanh, "Em đã gọi điện nhưng anh ấy tắt máy, anh ấy không ở nhà sao? Chị, công việc của em cũng mất rồi, đó là công việc anh rẽ sắp xếp

cho em mà, ở Lục Thành có ai lại dám động tới vòng quan hệ của anh ấy chứ?"

Cố Tân Tân vừa nghe liền hiểu ra, chuyện này tám chín phần là do Cận Ngụ Đinh làm rồi.

Cận Hàn Thanh vì Thương Lục mà động tới Cố gia, anh liền vì Cố Tân Tân mà động đến Thương gia.

Người đàn ông thấy Thương Lục không trả lời mình thì kéo cánh tay cô ấy, "Chị, anh rẽ đâu?"

"Xin ngài đừng như vậy, Cận phu nhân hai ngày nay mới tốt lên được một chút....."

"Liên quan gì đến cô, cút ra!" Người đàn ông gầm lên, người giúp việc thấy vậy, không dám làm gì khác hơn đành phải giảm thấp âm lượng. "Cận tiên sinh hôm qua đi công tác, sáng sớm nay mới trở về, nếu như ngài thật sự có việc gấp thì tôi thay ngài đi báo một tiếng."

"Còn chần chờ cái gì nữa, đi mau lên!"

Cố Tân Tân tuy trong lòng nghĩ vẫn nên bớt tiếp xúc với Thương Lục, nhưng nhìn dáng vẻ ấy của người đàn ông kia thì không nhịn được muốn đi lên, cô nhìn thấy Thương Lục đang giãy dụa muốn rút cánh tay về, "Đau, đau."

Người đàn ông nhanh chóng buông lỏng tay ra, "Chị, chị đừng sợ, em không phải phát hỏa với chị đâu."

Thương Lục xoa xoa cánh tay, Cố Tân Tân bước đến trước bàn đá, "Đau đâu, chị không sao chứ?""

"Đau."

Người đàn ông đứng cạnh Thương Lục liếc Cố Tân Tân một cái, Cố Tân Tân cũng ngay lập tức đã nhận ra anh ta, đêm đó người nói muốn lục soát phòng của cô chính là anh ta.

Thương Lục mặc một chiếc váy lông cổ cao màu trắng, càng tôn lên cằm cổ đẹp, dài mà thon gọn của cô ấy, nhưng lúc này cô ấy đột nhiên vạch nó ra, "Chỗ này cũng rất đau, rất ngứa."

Tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống cằm cổ cô ấy, hơi giật mình. Trên lớp da thịt trắng nõn xuất hiện đầy vết cắn, có vết nồng có vết sâu, xanh xanh tím tím, giống như không còn nơi nào lành lặn.

Nhin bộ dạng không phải là gần đây mới bị như vậy, vết thương sâu nhất đã gần khép lại. Môi Cố Tân Tân khẽ run, bàn tay buông bên người không khỏi nắm chặt.

Cô nhìn người đàn ông đứng đợi diện, "Anh.....anh nhìn thấy rồi sao?"

Người đàn ông mím chặt đôi môi đang run run, "Chỉ là mấy dấu vết thân mật thôi, có gì mà phải ngạc nhiên."

Cố Tân Tân cũng không phải mù, không phải đến cả dấu hôn hay vết cắn cũng không phân biệt được. Thương Lục xoa xoa cổ của chính mình, liên miệng kêu ngứa. Cố Tân Tân hơi khó chịu, cô ngẩng đầu nhìn Cận Hàn Thanh từ phía đối diện đang đi tới.

Tiếng la hét của Thương Lục rất chói tai, Cố Tân Tân thấy vậy thì vội vàng kéo tay cô ấy ra, "Chị đâu, sẽ ổn thôi, nhất định sẽ ổn thôi mà."

Cố Tân Tân không giúp gì được cô ấy vì dấu sao thì cô cũng chỉ là người ngoài. Cận Hàn Thanh cũng nên hiểu chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, vạn nhất để cho anh ta nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ sẽ càng làm chuyện nghiêm trọng hơn với Thương Lục.

"Anh rể!" Người kia nhanh chóng ném Thương Lục sang một bên không thèm để ý, anh ta bước nhanh về phía trước, "Em bị công ty sa thải rồi, hiện tại đến ngay cả nhà mình cũng không dám về nữa."

Cận Hàn Thanh đi lướt qua người anh ta, không thèm đếm xỉa đến anh ta mà bước đến bên cạnh Thương Lục, phủ áo khoác cầm trong tay lên vai cô ấy.

"Anh hai." Cố Tân Tân lên tiếng chào.

"Tân Tân đấy à." Cận Hàn Thanh khách khí đáp.

Cố Tân Tân nhanh chóng tìm ra một cái lý do, "Em ở một mình trong tòa nhà Tây cũng hơi buồn chán."

Hai tay Cận Hàn Thanh đặt trên vai Thương Lục, Cố Tân Tân liếc nhìn, nhỏ giọng hỏi, "Chị đâu hiện tại thế nào rồi ạ?"

"Rất tốt, vết rách cũng không tính là nghiêm trọng."

Chỉ có anh ta mới biết được mấy ngày nay Thương Lục có biết bao nhiêu không ổn, cô ấy uống vào bao nhiêu thuốc, tiêm bao nhiêu mũi, lại có bao nhiêu đau đớn!

Người đàn ông kia lần thứ hai đi đến cạnh Cận Hàn Thanh, "Anh rể, nể tình em là em họ của anh, anh giúp em lần này đi mà."

Cố Tân Tân không tiếp tục ở lại, "Anh hai, chị đâu, em về trước đây."

"Ừ." Cận Hàn Thanh đáp nhẹ.

"Anh rể....."

Cố Tân Tân quay đầu rời đi, nhưng vẫn vĩnh tai lên nghe tiếng nói chuyện từ đằng sau truyền đến, "Anh nhanh giúp em đi ạ, rốt cuộc là ai cứ muốn đấu một sống một còn với em vậy?"

"Câm miệng!" Cận Hàn Thanh bị phiền đến phát hỏa, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra anh ta hiểu rõ ràng.

Cận Ngụ Đinh bất quá chỉ là trả đũa một đòn kia của anh ta thôi. Xem ra đúng là anh rất để ý tới Cố Tân Tân, mà chuyện này đối với Cận Hàn Thanh cũng là chuyện tốt.

Buổi tối, Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh ngồi trước bàn ăn ăn cơm tối, "Hôm nay tôi thấy có người đến tòa nhà Đông."

"Ừ." Cận Ngụ Đinh nhàn nhạt trả lời, tựa hồ cũng không mấy có hứng thú với đề tài này.

"Người kia chính là em họ của chị dâu đây, bị mất việc."

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh nhẹ giương, "Cô hẳn là rất rõ ràng chuyện gì đã xảy ra."

"Xem ra là tôi đoán đúng rồi."

"Có rất nhiều tình huống vốn không cần đến những mưu kế thâm sâu gì, chỉ cần áp dụng chiêu anh đi một bước rồi tiến một bước, tuy là có hơi ấu trĩ nhưng cũng là hữu dụng nhất."

Lời của anh vào trong tai Cố Tân Tân lại khiến cô nghĩ tới tình cảnh của mình với Cận Ngụ Đinh, liệu có phải sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ cần phải sử dụng nó với Cận Ngụ Đinh?

Cận Ngụ Đinh tính thế nào cũng không nghĩ tới những thứ đó, anh lúc ấy chỉ nghĩ cô là người của anh, anh tất nhiên không muốn cô quá mức yếu đuối nên mới gợi ý cho cô vài câu. Chỉ là anh không ngờ tới hết thấy những gì mình dạy cho cô đều được cô lĩnh hội rất chuẩn xác, mà trong tương lai còn có thể áp dụng rất nhuần nhuyễn lên người anh. Sau khi rửa mặt, Cố Tân Tân theo thói quen ôm má tính đi đến ngồi trên bệ cửa sổ.

Cận Ngụ ĐÌnh từ trong buồng tắm đi ra, chặn trước mặt cô. "Đêm nay không vẽ vời gì cả."

"Mai còn phải cập nhật hai chương nữa đây."

"Ngày mai không có việc gì, cô có thể ở nhà từ từ mà vẽ."

Cận Ngụ ĐÌnh bật TV lên, "Đêm nay có phát sóng trực tiếp, cô nhất định sẽ thấy hứng thú."

Cô Tân Tân nghe được bốn chữ phát sóng trực tiếp thì trong lòng bất chợt hoảng hốt, cô đặt máy tình xuống nằm lên giường, "Phát sóng trực tiếp gì cơ?"

Người đàn ông giơ tay xem đồng hồ, "Uống rượu không?"

"Không uống."

"Nếu không uống, lát nữa cảnh trong phát sóng trực tiếp mà khiến cô không thể chịu nổi thì ráng chịu."

Cận Ngụ ĐÌnh đi ra khỏi phòng ngủ, lúc đi vào trên tay đã cầm theo hai chiếc ly thủy tinh, một tay kia cầm bình rượu đỏ.

Cô Tân Tân vô cùng hiếu kỳ, "Anh đang làm cái gì thế?"

Người đàn ông mặc đồ ngủ, động tác cử chỉ vung tay nhấc chân đều mang theo vẻ lười biếng. Anh đổ rượu vào chiếc ly, lại nhìn đồng hồ thêm một lần nữa, đã đến giờ. Cận Ngụ ĐÌnh mở điện thoại, xoay nó về phía TV, ngón tay lướt một cái trên màn hình, ngay lập tức cảnh ở bên trong được phát lên màn hình TV.

Cô Tân Tân nhìn bể kính to lớn xuất hiện trên trước mắt thì lóng lور dựng đứng, nhìn kỹ hơn một chút, thấy được người bị nhốt bên trong bể thủy tinh.

Đây không phải chính là nơi lúc trước cô bị giam sao? Chỉ là người bên trong lúc này đã đổi thành Trần tiểu thư.

Vẻ mặt Trần tiểu thư sợ hãi điên cuồng đập lên tấm kính, "Thả tôi ra, cứu tôi!"

Cố Tân Tân nhìn sang bên cạnh, có từng thùng từng thùng đồ uống chồng lên nhau, đây rõ ràng chính là cái studio giả mạo của ngày hôm đó.

Cận Ngụ Đinh một lần nữa nhàn nhã cầm lấy bình rượu đỏ, hướng đến chiếc ly còn lại đổ vào.

Anh cảm nhận được tay áo mình bị ai đó kéo nhẹ, buông mi mắt nhìn sang thì thấy Cố Tân Tân đang siết chặt một bên tay áo của anh.

Cận Ngụ Đinh đặt chai rượu xuống, đưa tay tắt đèn sau đó ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân.

Giọng nói bị thay đổi truyền vào tai Cố Tân Tân, với ngày hôm đó cô bị ép hỏi giống nhau như đúc. "Cô có biết vì sao mình lại ở đây không?"

"Tôi không biết, thả tôi ra!"

"Suyt, chút ý hình tượng chút, chúng ta đang làm phát sóng trực tiếp đó." Sắc mặt Trần tiểu thư phút chốc trắng bệch, nhưng dáng vẻ vẫn rất hống hách ra vẻ, "Thả tôi ra."

"Cô nói trước mình đã làm gì đã, còn có, cảnh tượng này thấy quen không?"

Trần tiểu thư không ngừng lắc đầu, "Tôi không biết nơi này, để tôi đi."

Bên trong bể kính bắt đầu bị bơm nước vào, tiếng nước ào ào kích thích đến màng nhĩ của Cố Tân Tân, cô chú ý một chút, còn thấy một tấm kính dày bên trên, như vậy thì dù là cô ta có biết bơi

thì chỉ cần mực nước lên đến trên cõi ta vẫn sẽ chỉ có thể ở bên trong mà chờ chết.

Ánh mắt Cố Tân Tân rơi xuống người đàn ông bên cạnh, "Buổi phát sóng trực tiếp đó thật sự là liên quan đến cô ta sao?"

"Còn chưa có đủ đâu."

Người bên trong gan lì giãy dụa, Cố Tân Tân như không thể chịu đựng thêm nữa, cô phảng phất còn có thể thấy được dáng vẻ giãy dụa sắp chết lúc trước của mình trong đó.

Cận Ngụ Đinh cầm ly rượu đỏ đưa cho cô, cô uống hai ngụm, liền nghe thấy Trần tiểu thư hoảng loạn nhận tội.

"Là tôi, là tôi cho tên họ Kiều kia mượn nơi này, cũng là tôi đưa ra chủ ý cho cậu ta, nhưng tôi vốn không nghĩ sẽ kéo theo Cửu ca.....xuống nước." Trần tiểu thư nói được tới đây thì uống một ngụm nước lớn, hai tay điên cuồng vùng vẫy, vất vả mãi mới đứng lên được. "Chuyện nước hoa cũng là do tôi làm, tôi mua chuộc người giúp việc....."

Cố Tân Tân quả thật là đã nghĩ quá đơn giản, cô vẫn luôn cho là Kiều Dư không cam tâm nên mới đi theo con đường trả thù cực đoan đến vậy, nhưng cô một chút cũng không nghĩ tới đằng sau còn có một Trần tiểu thư thêm dầu vào lửa.

Cận Ngụ Đinh cầm ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, tiếng đập lên tách kính của Trần tiểu thư đã lộ ra hoang mang gấp gáp. Điện thoại của anh vang lên, Cận Ngụ Đinh cầm lên nhìn, là Trần gia.

Tin tức quả thật rất nhanh, đoán chừng lúc này bọn họ đang huy động toàn bộ lực lượng tìm kiếm Trần Cận Viên.

Trong phát sóng trực tiếp Trần tiểu thư có nhắc đến Cửu ca, người của Trần gia cũng phải nghĩ đến tìm ở Lục thành rồi.

Chỉ là Lục thành đâu phải là cái nơi cho bọn họ dễ dàng động tới được như vậy?

Dù là có thể tìm được cái studio kia thì chỉ sợ khi đó Trần tiểu thư đã sớm kết thúc màn diễn đặc sắc nhất.

Cố Tân Tân nhìn thấy càng ngày càng nhiều người đổ vào phát sóng trực tiếp, có không ít người là độc giả của cô, thậm chí còn có người điên cuồng spam, nói Trần tiểu thư này đáng bị đánh cho một trận nhói đòn.

Cận Ngụ Đinh không tiếp điện thoại, Trần gia cũng không từ bỏ, điện thoại của anh liên tục vang lên.

Sau một hồi bên kia cũng biết được trực tiếp anh là vô dụng. Im lặng không được bao lâu thì điện thoại bên tòa nhà chính gọi tới.

Quan hệ giữa Trần gia và Cận gia trước giờ rất tốt, dù cho là vì Trần Cận Viên tùy hứng hò hét thì với Trần gia cũng chỉ là một cái tội không đáng để bị chịu ủy khuất như thế.

Điện thoại từ tòa nhà chính gọi tới hiển nhiên cũng là thay cô ta cầu xin.

Cận Ngụ Đinh liếc mắt, tất cả các cuộc gọi đều không tiếp, còn chuyển luôn sang chế độ yên lặng.

Yêu cầu kể tỉ mỉ từng chi tiết đương nhiên Trần tiểu thư không nghe theo, đối phương không ngừng hỏi tên của cô ta, còn hỏi bối cảnh đằng sau. Dù là cô ta cắn chặt răng thì cũng vô dụng, mực nước ngày càng lên cao, hơn nữa ở đó bị bịt kín, điểm chết người nhất chính là cảm giác ngập thở vì thiếu dưỡng khí.

Cố Tân Tân không biết Cận Ngụ Đinh còn muốn tới bước nào mới chịu dừng. Trong phòng ngủ tắt đèn, ánh sáng từ màn hình ti vi đặc biệt là tiếng gào khóc và bộ dạng của Trần tiểu thư kích thích đến từng cơ quan thần kinh của cô, dù sao cũng là vẫn đè sống chết

trước mắt, bất luận cái giá phải trả là thế nào, chỉ cần là con người thì đều sẽ phải sợ hãi.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó là tiếng của Tân Chi Song. "Lão Cửu, Tân Tân, đã ngủ chưa?"

Cận Ngụ ĐÌnh giơ ngón trỏ đặt lên phiến môi khiêu gợi ra hiệu cho Cố Tân Tân, cô trợn mắt, giảm âm thanh xuống mức thấp nhất nói với anh. "Anh còn muốn lừa mẹ? Tiếng TV lớn như vậy....."

Người đàn ông kéo chăn qua đỉnh đầu Cố Tân Tân rồi đi xuống giường, đến trước cửa phòng thì dừng lại, sau đó nói lồng dây buộc áo tắm bên hông, để lớp vải trắng tinh lộ ra một tư thế đầy ám muội.

Cận Ngụ ĐÌnh mở cửa, ánh đèn ngoài hành lang chiếu lên một bên mắt của anh lấp lánh, anh theo bản năng giơ tay lên chấn lại nguồn ánh sáng đó, "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

"Mẹ gọi cho con mấy cuộc điện thoại, vì sao không nghe?"

"Ngủ a." Một tay Cận Ngụ ĐÌnh chống lên khung cửa, một tay kia ung dung mà nhàn nhã đặt bên eo nhỏ, "Tôi muộn lắm rồi, có chuyện gì sao?"

"Cận Viên gặp chuyện rồi, con có biết không?" Tân Chi Song nói xong, tầm mắt xuyên qua Cận Ngụ ĐÌnh nhìn vào trong, tức thì hình ảnh trên tivi đập vào mắt. Tân Chi Song lập tức đẩy Cận Ngụ ĐÌnh ra rồi đi vào. "Quả nhiên việc này có liên quan đến con."

"Liên quan gì tới con chứ?"

Tân Chi Song chỉ vào màn hình TV, "Vậy đây là cái gì?"

"Chỉ là mở ra kênh phát sóng trực tiếp thôi, ai cũng có thể xem mà."

Ánh sáng trong phòng không rõ lăm, Tân Chi Song đưa tay bật đèn. Cố Tân Tân rúc trong chăn biết lúc này không tiện giả vờ ngủ nữa, cô thò đầu ra ngoài, "Mẹ."

Tân Chi Song nhìn sang, lại liếc qua hai ly rượu không trên tủ đầu giường.

Sự chú ý của bà lập tức bỏ qua khỏi Trần tiểu thư, không thể tin được nhìn Cận Ngụ Đinh, "Là ai uống?"

"Con." Cận Ngụ Đinh bước tới vài bước.

"Sao lại có những hai cái ly?"

Cố Tân Tân không nói lời nào, mím chặt môi. Cận Ngụ Đinh hơi suy nghĩ sau đó nói, "Đều là con uống, vốn là muốn cho Tân Tân....."

Tân Chi Song không suy nghĩ lập tức đánh tới, "Con đã quên là Tân Tân còn mang thai con trai của con hay sao? Con muốn nhân lúc đứa nhỏ chưa được sinh ra chuốc say nó đúng không?"

Cận Ngụ Đinh không nhịn được cười, vuốt vuốt mu bàn tay của mình, ra tay cũng thật nặng, "Mẹ, không nghiêm trọng đến thế."

"Còn để mẹ phát hiện ra một lần nữa thì con cút liêu hồn đó."

"Được, con nhớ kỹ rồi."

Tân Chi Song không yên tâm, vẫn còn dặn dò thêm Cố Tân Tân vài câu. "Tân Tân, con thân đã làm mẹ thì không thể theo lão Cửu làm bùa được....."

Trong tivi, Trần tiểu thư hô lớn cứu mạng, bàn tay đập àm àm trên mặt kính.

Tân Chi Song định thần nhìn sang. "Đây là muốn ồn ào chết người ta à?"

"Mẹ, trước đây cô ta cũng làm chuyện giống hệt vậy với Tân Tân."

"Cái gì?" Tân Chi Song kinh hãi, "Xảy ra khi nào?"

"Đã qua rồi, hiện tại là lúc cô ta phải trả giá." Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay đặt nhẹ lên bả vai Tân Chi Song. "Cô ta bị nuôi thành cái tính tình ngày hôm nay chính là do được Trần gia chiều chuộng quá rồi, lần trước ở bữa tiệc đông chí không phải việc cô ta làm ra cũng rất quá đáng sao?"

Tân Chi Song lạnh mặt, đánh mắt sang bên cạnh.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa bà đến cửa, trước khi Tân Chi Song đi ra còn quay về phía anh nói, "Mẹ trở về sẽ nói với ba con là con và Tân Tân đã ngủ, cứ coi như chuyện này không liên quan gì đến con."

"Sự thật là không liên quan gì đến con mà."

Tân Chi Song quay đầu nguýt anh một cái. "Mẹ tin con làm việc nhất định có chừng mực."

"Mẹ yên tâm."

Cận Ngụ ĐÌnh đóng cửa lại, trở về giường, Cố Tân Tân chỉ chỉ TV. "Tắt đi đi."

"Khó chịu lắm sao?"

"Tôi sợ tối ngủ sẽ gặp ác mộng."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm điều khiển tăng âm lượng lên cao hơn sau đó đứng dậy tắt đèn, lúc nằm xuống còn thuận tay quàng cánh tay qua eo nhỏ của Cố Tân Tân.

"Anh....."

Anh nghiêng người đem Cố Tân Tân đặt dưới thân, hai tay thuận lợi ôm chặt cô, "Lần sau mẹ gấp lại cô mà muốn truy hỏi đến cùng cái bụng này sao mãi còn chưa chịu nhô lên thì cô định trả lời thế nào?"

Ánh sáng từ tivi chiếu lên lưng Cận Ngụ Đình, cũng chiếu sáng khuôn mặt Cố Tân Tân, cô nhẹ giọng thở gấp, bị anh ôm chặt đến một chút kháng cự cũng không thể, "Nếu thật sự giấu không được nữa thì tôi cứ thẳng thắn nói ra là được."

Bàn tay anh đặt sau cổ cô vuốt ve, "Tôi sẽ không để cho cô có được cơ hội này."

Cận Ngụ Đình cúi người hôn lên môi cô, hô hấp của cô trở nên nặng nề, nhưng bởi vì hai tay bị anh cố định một chỗ nên không còn cách nào khác. Tay trái anh kéo áo ngủ của cô xuống, chỗ cổ áo rộng mở lộ ra một mảng da thịt trắng nõn khiến cho ánh mắt người đàn ông như thâm sâu hơn một bậc. Từng nụ hôn dày đặc theo cái cầm nhỏ nhắn lướt qua cằm cổ thanh mảnh, cho đến tận trước ngực Cố Tân Tân.

Khuôn mặt cô hiện lên vẻ thận thùng, hai lần trước cô đều là giãy dụa quấy đạp khiến cho anh không dễ dàng thực hiện được, nhưng lúc này cả cơ thể như không khống chế được mềm nhũn ra, lúc Cận Ngụ Đình phủ lên người cô còn không kìm lòng được đưa tay vòng lấy cổ anh.

Ngọn lửa mãnh liệt bỗng chốc nổ tung, Cận Ngụ Đình bắt được phản ứng đó của cô, mỉm cười hôn lên khóe mắt của Cố Tân Tân.

Cô lại càng xấu hổ hơn, nhắm mắt lại, đầu chui càng sâu hơn vào trong lòng ngực anh.

Cận Ngụ Đình dễ dàng đem tay của cô khóa lại, ôm lấy thân thể mềm mại của cô vào trong ngực. Phía sau, tiếng thét chói tai và lời cầu cứu của Trần tiểu thư đã sớm không lọt được vào tai Cố Tân Tân nữa.

Cô chỉ cầu thân thể mình đủ khỏe mạnh, đừng để qua đêm nay liền nằm liệt không dậy nổi là được rồi.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm hôm nay có sương mù, nhưng khi ánh mặt trời xuyên qua tầng mây đã sớm đánh tan đi bầu không khí âm trầm u ám, từng tia nắng xuyên thấu qua tấm kính xông thẳng vào giường lớn trong phòng ngủ.

Lúc Cận Ngụ Đinh đứng dậy Cố Tân Tân vẫn còn chưa tỉnh, cô vẫn còn duy trì tư thế trước khi đi ngủ từ đêm qua.

Chiếc chăn rơi ra, phần còn lại chỉ có thể che được một nửa người phía dưới của Cố Tân Tân, đường cong mềm mại lộ ra không sót một chi tiết, Cận Ngụ Đinh khom lưng thay cô kéo chăn lên che kín lại.

Chiếc điện thoại đặt ở đầu giường lấp lóe lên mấy lần, Cận Ngụ Đinh đứng lên vừa vặn nhìn thấy. Anh cầm điện thoại đi ra ban công, kéo cửa ra sau đó lướt tay một cái trên màn hình. "A lô."

"Cứu gia."

"Xử lý ổn thỏa hết rồi?"

"Xong rồi ạ, mọi chuyện làm với Cận phu nhân cô ta cũng đã nhận, những việc liên quan đến Cận gia thì tôi đã tắt phát sóng trực tiếp trước khi cô ta nói ra."

Cận Ngụ Đinh chống một tay lên lan can bằng đá cẩm thạch, những tia nắng rực rỡ ánh kim nhảy nhót trên từng tóc của người đàn ông, "Vì sao cô ta lại nhất định phải chọn mùi nước hoa đó?"

Không Thành đầu dây bên kia trầm mặc, Cận Ngụ Đinh mơ hồ đã đoán ra được chút ít.

"Chuyện năm đó tuy là đã được che lại rất kỹ nhưng Trần tiểu thư cũng có các mối quan hệ của mình. Cô ta tìm được người lần trước trong Tần gia gây ra chuyện ở trung tâm thương mại, chính là cái người đến nay vẫn còn nằm trong viện. Trần tiểu thư kia cũng là hao phí không ít tâm tư mới có thể mò được ra."

Ngón tay thon dài của Cận Ngụ Đinh gõ nhẹ hai cái lên lan can, Khổng Thành nói tiếp. "Sáng sớm nay tôi đến bệnh viện tìm cách đưa bà ta về thẳng Tần gia, tìm hiểu được chuyện năm đó bà ta cũng không dám nói cho Trần tiểu thư, nhưng cũng cho Trần tiểu thư một tin tức quan trọng."

"Là liên quan đến bình nước hoa này sao?"

"Đúng vậy, bà ta chỉ nói với Trần tiểu thư loại hương thơm đó nhất định sẽ khiến cho Cận phu nhân chịu không nổi, còn nguyên nhân thì không hề nói rõ cho Trần tiểu thư biết."

Trong lòng Cận Ngụ Đinh vẫn hơi lo lắng, "Bà ta nói cho cậu biết rồi sao?"

"Nói rồi," Âm thanh của Khổng Thành hơi hạ thấp xuống, "Bà ta nói năm đó lúc đi tìm Thương Lực chính là xịt mùi nước hoa này."

Chẳng trách!

Tần Tư Mộ là nguyên nhân khiến Thương Lực phát bệnh, dùng hương nước hoa khi cô ta chết đi kích thích Thương Lực, cô ấy không phát bệnh mới là lạ.

Dung nhan Cận Ngụ Đinh chìm trong một mảng tăm tối, anh quay người dựa lưng lên lan can, nhìn Cố Tân Tân còn đang ngủ, cô thật ra đối với thế giới của anh chẳng hề biết chút gì cả.

"Cửu gia, Trần tiểu thư đã nói sau này sẽ không bao giờ dám gây chuyện nữa."

"Kiều Dư thì sao?"

Khổng Thành đã sớm xử lý tốt việc liên quan đến Kiều Dư. "Tôi danh bắt cóc của cậu ta có chứng cứ xác thực, chưa nói đến cậu ta còn có ý đồ mưu sát, chờ cậu ta sau lần này xem như là hoàn toàn kết thúc rồi."

"Vậy là tốt nhất."

Cận Ngụ Đinh cũng không muốn cho bất kỳ kẻ nào có được cơ hội khơi lại đống tro tàn.

Anh trở về phòng đúng lúc Cố Tân Tân tỉnh lại, cô hơi cưa mình, mỉm nhù.

Mi mắt hơi hé mở, lại bị ánh mặt trời chói chang ép nhắm trở lại, thử mấy lần mới hoàn toàn mở được mắt ra. Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ Đinh đứng mép giường, anh hẳn là còn chưa rửa mặt, đồ ngủ tối qua còn khoác trên người. Nhớ tới đêm qua sau khi chiếc áo đó bị cởi ra liền bị anh nhét vào một góc giường nào đó, còn có một lần bị cô quấn ở dưới thân.....

Mặt Cố Tân Tân đỏ rực, hình ảnh tối qua như một cuộn phim tua chậm lại trong đầu mãi không tản đi, kể cả những chi tiết nhỏ cũng bị hồi ức làm cho chậm lại. Cô kéo chăn lên che hơn nửa khuôn mặt mình, chỉ để lộ ra một đôi mắt.

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh hơi nặng nề giống như có tâm sự, Cố Tân Tân nhìn đến chiếc điện thoại anh cầm trong tay.

"Có ai gọi cho anh sao?"

Cận Ngụ Đinh đứng tại chỗ không nhúc nhích. Chuyện năm đó, sau khi Thương Lục thành như vậy thì Tần gia cũng ngay lập tức bị bit miệng lại, nhưng ai có thể ngờ tới mùi nước hoa trên người của một người lại có thể làm ra một cái âm mưu lớn như vậy đây. Nhất thời anh cảm thấy như có gai đâm ở sau lưng, Cận Ngụ Đinh thậm

chí không liếc Cố Tân Tân một cái mà xoay người quay lại ban công.

Anh lại ấn gọi cho Khổng Thành, Cố Tân Tân có chút mỉm cười.

Cận Ngụ ĐÌnh giảm thấp âm thanh dặn dò, "Lát nữa cậu đến tìm người trong nhà của Tần Tư Mộ, trước khi cô ta chết mặc cái gì, đeo cái gì, phải hỏi hết không được để sót dù là một chi tiết."

"Vâng."

Cố Tân Tân thừa dịp anh không có trong phòng nhanh chóng mặc quần áo vào rồi đứng dậy. Lúc cô đi đến cửa sổ sát đất thì Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã kết thúc trò chuyện.

"Sao không ngủ thêm đi?"

"Cũng không còn sớm nữa."

Trên người anh bao phủ một tầng khí lạnh từ bên ngoài theo vào, "Là điện thoại của Khổng Thành, báo cáo lại những chuyện Trần Cận Viên đã thú nhận."

"Ừ." Cố Tân Tân không hỏi thêm, xắn cổ tay áo lên cao hơn một chút.

"Có đói không?"

Tôi qua vận động mạnh, cô bị ăn sạch sẽ từ đầu đến chân, lúc này đã sớm đói đến mức có thể ăn hết một con bò.

Hai người ngồi trước bàn ăn sáng, Cố Tân Tân không quen cơm Tây, vẫn là cảm thấy cháo hoa, bánh bao và bánh quẩy là ngon nhất.

Cận Ngụ ĐÌnh uống một hớp sữa bò, ánh mắt lơ đãng đảo qua mặt cô. Khuôn mặt Cố Tân Tân lập tức nóng lên, trong đầu chạy qua

cả đồng ý nghĩ vẫn vơ. Cô hoàn toàn không nghĩ tới mình và Cận Ngụ ĐÌnh sẽ đi tới bước này, tối qua cô nên đẩy anh ra, mà hình như cô không những không làm thế, mà còn nhớ mang máng là đã ôm chặt anh rất nhiều lần.

Bờ lưng rắn chắc mạnh mẽ của Cận Ngụ ĐÌnh cô lúc này rõ cuộc đã được cảm nhận, loại cứng rắn lại căng tràn kia.....

Cố Tân Tân chỉ nghĩ đến đó mà khuôn mặt đã lại đỏ lên.

Người đàn ông liếc mắt, giọng nói so với ngày thường càng thêm khàn khàn khiêu gợi, "Đang nghĩ cái gì đấy?"

"Không có gì." Cô nhanh chóng hồi hồn, cố gắng giữ cho ý thức tỉnh táo tự nói với chính mình, tối qua là cô tự nguyện, nhưng ít nhất thì cũng có một lần là cô chủ động.

Tiếng chuông cửa bên ngoài cắt đứt mạch suy nghĩ vẫn vơ trong đầu Cố Tân Tân, người giúp việc đi ra mở cửa. Thương Kỳ chào một tiếng Cửu ca Cửu tầu rồi đi đến.

Cận Ngụ ĐÌnh đặt tay lên thành cốc, "Sao lại tới đây?"

"Không chào đón em sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh cầm khăn ướt bên cạnh nhẹ nhàng lau mu bàn tay, "Có phải là chị em....."

"Không phải," Thương Kỳ biết anh muốn nói gì, vội vàng ngắt lời anh. "Mẹ thấy em rảnh rồi nên kêu em qua chơi với chị nhiều hơn, vừa rồi em đến tòa nhà Tây, thì biết anh rẽ hôm nay ở nhà, nói là lát nữa muốn dẫn chị ra ngoài."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe Thương Lục không xảy ra chuyện gì thì thần sắc trên mặt mới khẽ buông lỏng, nhưng Thương Kỳ cũng không thể đi tay không một chuyến. "Cửu tầu, chúng ta cùng đi dạo phố nhé?"

"A?" Cố Tân Tân và Thương Kỳ mới chỉ gặp nhau hai lần, không thể tính là quen thân, "Tôi.....Ở nhà còn có chút việc."

"Ở nhà thì có thể có chuyện gì chứ ạ? Trừ phi Cửu ca không chịu thả người mà thôi." Thương Kỳ nói xong, đôi mắt xinh đẹp rơi xuống Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu ca, anh sẽ không quản nghiêm đến thế đấy chứ?"

Bởi vì quan hệ của cô ta với Thương Lục nên Cận Ngụ ĐÌnh đối với Thương Kỳ vẫn là có chút dung túng, ngày thường đều là muôn giờ được nấy, hơn nữa sau khi Cố Tân Tân gả vào Cận gia, bên này quả thật là không ai hợp với cô. Tính Thương Kỳ ôn hòa, nhiệt tình, cũng không hề có tính tiểu thư được nuông chiều, cô ta không để ý tới thân phận của Cố Tân Tân hiển nhiên là không thể có ai tốt hơn được nữa.

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh hơi giǎn ra, vỗ nhẹ lên mu bàn tay Cố Tân Tân đặt bên cạnh, "Đi thôi, để Thương Kỳ đưa em đi dạo, vừa ý cái gì thì cứ mua cái đó."

Nói xong liền móc ví tiền ra, tùy tiện rút một tấm thẻ ngân hàng đặt lên mặt bàn, "Thẻ này không có hạn mức, không cần tiết kiệm thay tôi."

Thương Kỳ nhanh chóng cầm thẻ nhét vào tay Cố Tân Tân. "Cửu tẩu, Cửu ca của em là hào phóng nhất đấy, chị cũng không cần phải giả vờ ngốc làm cái gì, nhất định phải bắt lấy cơ hội này hung hăng đục khoét của anh ấy một trận."

Đã nói đến nước này thì cô muốn cũng không thể không đi, nếu từ chối nữa thì cũng quá kì quái rồi.

Lúc ra cửa Cận Ngụ ĐÌnh còn để cho tài xế trong nhà đi theo. Cố Tân Tân vốn cho là đi riêng với Thương Kỳ sẽ rất lúng túng, không ngờ Thương Kỳ nhiệt tình, hào phóng, hoàn toàn khiến cho cô rất nhanh có thể bỏ đi lắng trong lòng mà thích ứng.

Thương Kỳ lôi kéo Cố Tân Tân đi mua quần áo, cô ta từ nhỏ đến lớn đều là dùng đồ tốt nhất, hiển nhiên sẽ không quá quan tâm đến những nhãn hiệu nhỏ.

Nhưng Thương Kỳ vốn thông minh hiểu lòng người, mắt liếc thấy Cố Tân Tân đứng trước tấm kính ở lâu hai, cô ta ngẩng đầu nhìn theo, "Cửu tẩu, chị có muốn vào bên trong xem một chút không?"

"Trước đây chị từng mua quần áo mùa hè trong đó, rất đẹp."

"Vậy thì chúng ta vào trong xem thử đi."

Cố Tân Tân bị Thương Kỳ kéo vào trong, nhân viên phục vụ nhiệt tình tiến lên đón, "Chào chị, chị cần áo khoác hay váy? Ở chỗ chúng em vừa có một đợt hàng mới về đấy ạ."

"Chúng tôi muốn đi xem trước đã." Cố Tân Tân đi tới trước một khung kính, Thương Kỳ nhìn theo ánh mắt cô nhắc lên một bộ quần áo, trên nhãn viết giá là 459 NDT.

Nhân viên phục vụ đi phía sau nói, "Hôm nay có khuyến mại, giảm 20%."

Cố Tân Tân cảm thấy giá cả rất thích hợp, cô cầm hai cái vừa mắt mình. Cố Tân Tân nhìn sang Thương Kỳ đứng bên cạnh không nhúc nhích, lập tức nghĩ ra được nguyên nhân, cô ta và Cận Ngu Đình hẳn là cùng thuộc một cấp bậc, đi vào đều là mấy nơi hàng hiệu xa xỉ, đã bao giờ bước chân vào mấy nơi cửa hàng nhỏ này?

Cố Tân Tân hơi do dự, cuối cùng đem áo treo về. "Chúng ta đi xem thêm một chút nhé?"

"Chị không thích sao?" Thương Kỳ nói xong, cầm chiếc váy đem ướm lên người. "Cửu tẩu chị xem em mặc cái này có đẹp không?"

Khuôn mặt Cố Tân Tân hơi nhiễm ý cười. "Rất xinh."

"Em cũng cảm thấy thế." Thương Kỳ lại cầm mảnh chiếc áo khoác, dáng vẻ tựa như rất hài lòng. Cố Tân Tân thấy vậy, lúc này mới cầm lại mảnh bộ vừa rồi.

Thủ xong quần áo hai người đi đến quầy thanh toán.

Cố Tân Tân cũng có thẻ riêng của mình, thuận bút vẽ tranh của cô khá ổn, đủ để cô mua mảnh bộ quần áo tự thưởng cho mình.

Thương Kỳ liếc nhìn nhân viên phục vụ cầm lấy thẻ, trêu đùa cô, "Cửu tẩu, chị thật sự không nỡ lòng tiêu tiền của Cửu ca à?"

"Ngày thường anh ấy đã mua cho chị không ít đồ rồi."

"Trông kìa trông kìa, ngay trước mặt người ta mà tình cảm mặn nồng nữa." Thương Kỳ nhận lấy túi đồ từ trong tay người bán hàng, một tay kia kéo Cố Tân Tân đi ra ngoài.

Năm tầng cao nhất là khu bán đồ xa xỉ phẩm, Cố Tân Tân cũng không có hứng thú, nhưng Thương Kỳ hiển nhiên hứng thú dồi dào, lôi kéo Cố Tân Tân đi vào một quầy hàng bán trang sức.

Nhân viên phục vụ nhận ra cô ta, lập tức bưng lên hai chén trà ấm, còn sắp xếp chỗ ngồi cho Thương Kỳ và Cố Tân Tân.

Thương Kỳ ngồi xuống, cũng không bắt đầu chọn mà nói với Cố Tân Tân, "Cửu tẩu, tết năm nay hẳn sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều."

"Vì sao?"

"Có thêm chị đó." Thương Kỳ cười ha ha, "Năm trước cả nhà Cận gia đến ngoại thành bắc trượt tuyết, năm ngoái em cũng trùng hợp đến đó. Chơi mấy ngày trở về đúng vào đêm giao thừa, cũng coi như là giải sầu."

Cố Tân Tân chưa từng nghe Cận Ngụ Đinh kể, có lẽ là chưa có dịp.

Ánh mắt Thương Kỳ rơi xuống quầy, nhìn thấy một chiếc lắc tay nạm đầy những viên kim cương nhỏ xinh cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ, cô ấy chỉ tay vào đó. "Cửu tẩu, cổ tay chị rất mảnh mai, đeo cái này khẳng định rất hợp."

Cố Tân Tân tưởng mình chỉ là đi cùng Thương Kỳ vào, không ngờ cô ta còn mở miệng kêu cô thủ, vội vàng rút tay về. "Chị không thích đeo trang sức."

"Lắc tay rất kén màu da, da chị trắng nõn như vậy nhất định sẽ rất hợp đó ạ." Nhân viên phục vụ nói xong lập tức mở tủ kính ra, hai tay nâng hộp trang sức cẩn thận từng chút một lấy ra.

Cố Tân Tân trước giờ vẫn luôn rất rõ ràng, thứ gì mua không nổi thì ngay cả cửa cũng sẽ không muốn bước qua nói gì đến là mặc thủ hay đeo thủ. "Không cần, cảm ơn."

"Cửu tẩu, Cửu ca để em mang chị ra ngoài là để tiêu tiền." Thương Kỳ kéo tay cô, "Chị nghĩ rằng anh ấy sẽ tiếc chút đỉnh này sao?"

Cố Tân Tân cũng không muốn dài dòng với cô ta, nhân viên phục vụ mang đến cho cô thủ, cô nhìn trên mác là bảy con số.

"Đẹp." Ánh mắt Thương Kỳ sáng lên, "Rất hợp với chị đó."

Nhân viên phục vụ lại kể đến nhà thiết kế đã thiết kế ra chiếc lắc tay này nổi tiếng đến mức nào, mọi tác phẩm anh ta tạo ra đều là vô cùng xuất sắc ra sao. Trong đầu Cố Tân Tân mơ màng, dù có đẹp hơn nữa thì cũng là một cái lắc tay có giá trị đến bảy con số, có thể mua được một ngôi nhà rồi.

"Thế nào?" Thương Kỳ đi đến bên cạnh hỏi. "Chị đeo nó trở về, Cửu ca nhất định sẽ khen mắt thẩm mỹ của chị tốt."

Cố Tân Tân hơi lắc đầu, mặc dù lúc cô cầm thẻ của anh quả thực nghĩ đến việc đục khoét của anh một trận, nhưng cái này thật sự

cũng phải xem xét đến tình hình kinh tế của bản thân trước đã.

"Không cần." Cố Tân Tân ra hiệu cho nhân viên phục vụ lấy xuống.

"Thật sự không muốn nghĩ kỹ hơn sao ạ? Nó cực kỳ thích hợp với khí chất của chị đó."

Cố Tân Tân khẽ cười, đồ vật phù hợp với khí chất của cô có rất nhiều, cô còn muốn nói bầu trời với những ngôi sao và mặt trăng kia lại càng phù hợp với mình hơn.

Công việc làm ăn trong những cửa hàng xa xỉ phảm một nửa là dựa vào danh tiếng của nhãn hiệu mà đạt được, nửa kia chính là cái miệng của nhân viên phục vụ.

"Thật là tiếc, chị xem, em cũng không giới thiệu cho chị những kiểu khác chủ yếu cũng là bởi vì....."

"Thật sự không cần." Cố Tân Tân mỉm cười. "Coi như là chúng tôi không có duyên đi."

Nhân viên phục vụ vẫn chưa muốn lấy xuống cho cô, hai tay đặt trên quầy, còn muốn nói thêm vài câu.

Thương Kỳ thấy thế, kéo cổ tay Cố Tân Tân nhìn một chút, "Thật sự là đẹp quá đi, nhưng mà hình như ở nhà chị còn một kiểu gần giống như thế này rồi thì phải?"

Cố Tân Tân nghe vậy, lập tức gật đầu nói theo: "Ừ, cũng phải thay đổi mẫu mã mới thôi."

"Vậy cũng rất đơn giản, trong tiệm của chúng em đều là những nguồn cung cấp mới nhất." Nhân viên phục vụ nói xong, giúp Cố Tân Tân gỡ lắc tay xuống, Thương Kỳ thấy vậy liền cầm chiếc túi đặt bên cạnh, "Hôm nào trở lại sau đi, hiện tại bỗng nhiên nhớ ra có việc gấp rồi."

"Được." Cố Tân Tân đứng lên theo.

Nhân viên phục vụ thấy thế cũng không tiện giữ ở lại nữa. Thương Kỳ kéo cánh tay Cố Tân Tân bước nhanh ra ngoài, đi ra đến hành lang rốt cục không nhịn được cười đến mức gật cả người lại, "Ha ha ha, chúng ta cũng quá là thú vị đi."

"Thật ngại quá," Cố Tân Tân cũng kéo một bên khoe miệng lên, "Khiến em đi theo chị cũng mất thể diện theo rồi."

Thương Kỳ đứng dậy vỗ vỗ lên cánh tay Cố Tân Tân, "Mất cái gì mặt chứ, chỉ là không tiêu được tiền của Cửu ca thì cũng quá có hời cho anh ấy rồi. Em mặc kệ đấy, Cửu Tẩu phải mời em uống chà chiều bù đắp mới được."

"Được, không thành vấn đề."

Thương Kỳ cùng tuổi với cô, hiện tại lại có thể gọi một tiếng Cửu Tẩu thân mật đến thế. Hai người đi dạo chán chê, Cố Tân Tân đưa cô ta đến một cửa hàng đồ ngọt.

Thương Kỳ cầm thực đơn, gọi ra vài món ăn và nước uống.

Cố Tân Tân nhìn cô ta cầm điện thoại tán gẫu với bạn bè, cũng không biết là nói đến chuyện gì mà đôi lông mày dần rộng ra. Cố Tân Tân không khỏi nghĩ tới Thương Lục, cùng là con gái Thương gia mà một người đang ở tuổi xuân mơn mởn lại điên rồi.

Nhân viên phục vụ đem điểm tâm lên, Thương Kỳ đặt điện thoại xuống, "Cửu Tẩu, em có thể nhờ chị một chuyện chứ?"

"Chuyện gì?"

"Mỗi ngày đều đến Cận gia cũng có chút bất tiện, em có thể nhờ chị thi thoảng đến thăm chị gái em không? Ở bên chị ấy nhiều hơn một chút."

Cố Tân Tân cầm ống hút đâm đâm vào lớp bọt nổi trên cùng, "Chị dâu vốn dĩ không bao giờ đi ra khỏi cửa."

"Em biết, anh rể luôn giam chị ấy lại, nhưng như vậy đối với bệnh tình của chị ấy chỉ càng tệ hại đi mà thôi."

Cố Tân Tân ném một miếng bánh ngọt, không lên tiếng, Thương Kỳ thấy vậy tiếp tục nhẹ nhàng nói, "Chuyện chị em phát bệnh lần trước là nhà em không đúng. Chỉ là ba mẹ em thật sự vẫn không thể chấp nhận được dáng vẻ đó của chị ấy, Cửu tẩu, chị dâu trước khi điên....."

Mặc dù cô ta không nói hết câu nhưng Cố Tân Tân cũng có thể hiểu được. Gương mặt đó chính là một minh chứng tốt nhất, Cận Hàn Thanh tuy là mang về không ít phụ nữ, xinh đẹp yêu kiều hay rực rỡ mỹ lệ cũng đều có, chỉ là như vậy thì sao chứ? Họ nếu đứng trước Thương Lục, một chút khả năng để mang ra so sánh cũng không có.

"Thương Kỳ, có thể kể cho chị nguyễn nhân chị dâu phát bệnh không?"

Động tác cắn ống hút của Thương Kỳ cứng đờ, mi mắt nhẹ giương lên nhìn Cố Tân Tân. Sắc mặt cô ta hơi thay đổi, trong mắt cũng có mấy phần né tránh, "Là.....Là đang bình thường bỗng nhiên bị dọa sợ mà phát điên."

Ngực Cố Tân Tân hơi thắt lại, "Vì sao lại thế?"

"Có một vài việc chi tiết ở giữa ngay cả em cũng không biết, hai nhà Cận-Thương đã sớm cùng nhau đem sự tình bưng bít đến kín kẽ," Thương Kỳ nghĩ đến Thương Lục, trên mặt cũng theo đó mà xuất hiện một tầng không rõ.

"Lúc trước chị với chị dâu ra ngoài, có người gào thét muốn chị ấy đèn mạng, còn muốn đẩy chị ấy từ trên thang cuốn xuống....."

Ánh mắt Thương Kỳ rời đi, môi run rẩy, "Chị đã bao giờ hỏi Cửu ca chưa?"

"Gì cơ?" Trong đầu Cố Tân Tân nghĩ một lượt, sau đó dè dặt hỏi, "Lẽ nào chuyện này có liên quan gì đến Cận Ngụ Đinh sao?"

Đáy mắt Thương Kỳ rất rõ ràng lộ ra một tia không tự nhiên, khóe miệng miễn cưỡng nặn ra một câu. "Liên quan gì đến Cửu ca ạ, ý em nói là chị đã bao giờ hỏi Cửu ca chuyện chị em bị đẩy xuống lầu là do ai làm chưa ấy."

Cố Tân Tân luôn cảm thấy lời của Thương Kỳ mang theo thâm ý, nhưng cô thật sự không thể nghĩ ra Cận Ngụ Đinh và việc phát điên của Thương Lục có liên quan gì đến nhau.

Trong lòng cô đang rối như tơ vò thì Thương Kỳ đột ngột chuyển chủ đề, "Cửu tẩu, chị biết trượt tuyết không?"

Cố Tân Tân lắc nhẹ, "Không biết."

"Cửu ca và anh rể em đều biết, còn có thể trượt rất giỏi, trước đây chị em cũng biết, chỉ là bây giờ dù có dẫn ra ngoài thì cũng sẽ không cho chị ấy chơi."

Cố Tân Tân hơi mất tập trung, trên miệng rõ ràng là dính một chút bánh ga tô mà không hiểu sao lại cảm thấy đắng, cô làm sao vậy?

Sau đó hai người lại đi dạo, Thương Kỳ lần này rất tận tụy với trách nhiệm là đưa Cố Tân Tân đi chơi, vậy nên cũng không mua nhiều cho bản thân.

Lúc hai người đi qua khu bán hàng hiệu cho nam, Thương Kỳ lôi cánh tay của Cố Tân Tân, "Cửu tẩu, chị cũng mua cho Cửu ca gì đó đi, đàn ông mà, nhất định cũng sẽ cảm thấy vui vẻ khi được vợ tặng quà."

Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn lên, Cận Ngụ ĐÌnh quả thật mua cho cô không ít đồ, nhưng cô chưa bao giờ mua cho anh cái gì.

Trước đây không mua là vì không nghĩ tới, dù sao khi đó cô là không hề tự nguyện muốn gả cho anh nên phẫn hận trong lòng vẫn khó tiêu, làm sao có thể nghĩ đến mua quà, cái này quan trọng sao?

Sau đó cứ vậy không nghĩ đến, vừa là không biết phải mua cái gì, vì dù sao thì những thứ anh dùng cho dù là vật nhỏ nhìn tầm thường nhất đính lên quần áo cũng có giá trị liên thành, cô mua không nỗi.

Hiện tại lại bỗng nhiên muốn mua rồi.

Bất luận thế nào, tâm ý vẫn là quan trọng nhất, cô thật muốn mua cho anh thứ gì đó.

Thế nhưng nếu tặng cho người đàn ông đó những thứ đơn giản như thắt lưng, ví da, cà vạt kia.....

Ánh mắt Thương Kỳ đảo qua quầy hàng bên trong, nghĩ tới sáng sớm nay Cận Ngụ ĐÌnh lấy cái ví tiền kia ra, cô ta có thể nhận ra rõ ràng đó là trước khi Thương Lục phát điên chọn mua tặng Cận Ngụ ĐÌnh làm quà sinh nhật.

Thương Kỳ kéo tay Cố Tân Tân đi vào trong cửa hàng, "Cửu tẩu, cứ mua ví tiền là được rồi."

Cố Tân Tân nghĩ cũng không tệ, cà vạt và thắt lưng bất cứ khi nào cũng có thể bị người ta nhìn thấy, chỉ có ví tiền là có thể giấu trong túi, mặc dù quà cô đưa không đủ đẳng cấp nhưng cũng sẽ không quá làm mất mặt như vậy phải không?

Hai người đi đến trước quầy, Cố Tân Tân chọn cái ví da màu đen, giá tiền cũng khá ổn, logo rất nhỏ, tay cô khẽ vuốt lên trên bề mặt, "Vậy thì mua cái này đi."

"Được."

Thương Kỳ quét mắt qua nhãn hiệu, 1899.

Thanh toán xong xuôi, Thương Kỳ lần này dường như không nhiệt tình như vừa rồi.

"Cửu tẩu, cũng sắp tối rồi, chúng ta ăn cơm tối xong rồi hẵng về."

"Có sợ sẽ muộn quá không?"

Thương Kỳ kéo Cố Tân Tân đến trước thang máy, chỉ chỉ bằng chỉ dẫn bên cạnh, "Lâu tám là nơi ăn cơm, chị mời em uống trà chiều, em mời chị ăn cơm tối."

Cố Tân Tân không có cách nào từ chối, lại bị cô ấy kéo vào thang máy.

Đi tới phòng ăn, hai người tùy tiện chọn một chỗ ngồi ngồi vào, Thương Kỳ để Cố Tân Tân chọn món, bọn họ cũng chỉ có hai người nên không ăn hết bao nhiêu. Cố Tân Tân chọn đại hai món, Thương Kỳ liếc một cái, gọi thêm một món canh sau đó mới trả thực đơn cho nhân viên phục vụ.

Cố Tân Tân cảm thấy rất thoải mái, Thương Kỳ đi với cô không để tâm quá đến mặt mũi, càng không có gọi ra cả một bàn lớn đồ ăn khiến cô lúng túng.

"Cửu tẩu, sau này em thường xuyên đến tìm chị chơi được không?"

"Ừ."

Hai người ngồi sát bên cửa sổ nên có thể nhìn thấy dòng người đông đúc đi qua. Vì đến sớm nên không phải chờ lâu lắm thức ăn đã được mang lên rồi.

Thương Kỳ chống cằm nhìn ra ngoài, đúng lúc này hai người đàn ông đi qua khung cửa thủy tinh. Cô ta ngồi dậy, chỉ chỉ, "Cửu tẩu

mau nhìn."

Cố Tân Tân phóng tầm mắt ra ngoài, hai người kia dừng lại bước chân, giống như đang chờ ai đó. Cố Tân Tân nhận ra một người đàn ông trong đó, chính là người hễ nhìn thấy Cận Ngụ Đinh đều sẽ phải quỳ xuống.

Thế nhưng lời này của Thương Kỳ lại giống như có ý gì khác.

Khóe mắt Cố Tân Tân hơi giật giật, "Anh ta làm sao vậy?"

"Nếu như Cửu ca ở đây nhất định chị có thể nhìn thấy một màn vô cùng đặc sắc."

"Là sao?"

Thương Kỳ oán hận nói, "Anh ta bắt nạt chị em, đẩy chị ấy, thậm chí còn muốn động thủ đánh chị ấy. Cửu ca nói gấp một lần anh ta sẽ phải quỳ một lần, để xem sau này anh ta còn dám làm chuyện ngu ngốc nữa không!"

Ngực Cố Tân Tân giống như đột nhiên bị đánh mạnh một đòn, hóa ra lần đó cũng không phải là vì cô.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình đơn phương thật buồn cười, may là cô đã không kể chuyện về người đàn ông này trước mặt Thương Kỳ, cô cẩn thận che đi cảm xúc dưới đáy mắt, hóa ra là cô hiểu lầm.

Thương Kỳ nhìn sắc mặt của cô hơi tái đi, "Cửu tẩu, chị làm sao vậy?"

"Không sao." Cô định thần, nhìn nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên bàn. "Ăn cơm đi."

"Quan hệ của Thương gia và Cận gia trước giờ vẫn rất tốt, khi còn nhỏ em và chị hay đến Cận gia chơi, hiện tại bộ dạng chị gái em

như thế, hễ đi ra ngoài không ai để ý là lại bị người ta bắt nạt." Thương Kỳ có lẽ là sợ cô hiểu lầm nên nhanh chóng giải thích.

Cố Tân Tân gấp một miếng thức ăn đặt vào bát cô ấy, "Ù, có những người cũng cần có chút giáo huấn."

"Đúng vậy nha, anh rě em đi dạy dỗ người ta còn nhiều hơn, dù sao đó cũng là vợ anh ấy mà, còn Cửu ca..... Chúng em đều là rất yêu quý anh ấy, giống như là em gái vậy."

Cố Tân Tân hơi mím môi, dù là được hai chữ em gái này an ủi những trong lòng đã sớm có một cái lỗ hổng, dù nói gì cũng không thể lấp đầy.

Sau khi ăn xong tài xế chở hai người về, Cố Tân Tân đẩy cửa đi vào phòng khách, Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành đang ngồi ở bàn ăn cơm.

Người đàn ông quét mắt qua đồng túi trên tay cô. "Mua gì thế?"

"Không gì cả, chỉ có mấy bộ quần áo."

"Lại đây."

Cận Ngụ ĐÌnh này trước nay vẫn luôn bá đạo từ trong xương tủy, Cố Tân Tân đi lên hai bước, anh đã đặt bát xuống, "Cô mua đồ rồi mà sao tôi không nhận được tin nhắn thông báo quẹt thẻ?"

"Tôi dùng thẻ của mình."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy trong tay cô còn cầm một gói quà được bọc tỉ mỉ, anh đưa tay ra kéo về. "Bên trong là cái gì?"

"Đồ..... Đồ tôi mua thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh rút ra chiếc ví tiền bên trong, "Mua cho tôi?"

"Không phải," Cố Tân Tân đưa tay muốn cướp về, "Mua cho ba tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nâng cao cánh tay, "Vậy cô ra ngoài cả một ngày như vậy mua được cho tôi cái gì?"

"Không mua gì cả."

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh hơi đổi, "Sao đột nhiên lại nghĩ đến mua ví tiền cho ba cô?"

"Tự nhiên nghĩ tới thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn thứ đồ trong tay, hờ lạnh một cái rồi ném nó lên mặt bàn. "Xấu."

Cố Tân Tân nghiến răng, gần hai ngàn của cô đó, lúc quẹt thẻ tay cô còn run rẩy rất lâu. Vậy mà anh nói gì? Xấu? Cô đưa tay muốn lấy ví tiền về, "Đúng đó, chê xấu thì đừng có lấy!"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được lập tức đè lại mu bàn tay cô, bàn tay cầm ví tiền của cô của kẹt cứng ở giữa. Cận Ngụ ĐÌnh còn có thể nghe không hiểu ý tứ trong câu nói này của cô sao?

Khổng Thành không ngừng gấp rau, nhưng mắt vẫn không quên xem kịch vui, lời vừa nói ra của Cận Ngụ ĐÌnh quả thật là làm người ta chết tâm, anh ta cứ ngồi đây chờ xem kịch vui thôi.

Cái miệng hại cái thân, mắt mọc trên đầu thành thói, Khổng Thành nén nhịn cười, chỉ là những lời như vậy dĩ nhiên anh ta không dám nói ra trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, hiện tại vẫn là ngồi đây xem anh cứu vãn tình hình thế nào đi.

"Tôi nói tuổi của ba cô thật sự là không hợp với kiểu này đâu."

Ngón tay Cố Tân Tân giật giật, "Anh vừa mới chê xấu đấy."

"Cô nghe nhầm rồi."

"....."

Ngón tay Cố Tân Tân không buồn động, "Thả tay."

Cận Ngụ ĐÌnh thu lại tay, Cố Tân Tân cầm ví tiền bỏ vào túi giấy sau đó quay đầu đi lên lầu.

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh đi lên phòng ngủ, nhìn thấy túi giấy kia đặt ở trên tủ đầu giường chéch về phía anh, Cố Tân Tân ôm máy tính ngồi trên bệ cửa sổ, không thèm cho anh cái liếc mắt, giống như đang rất chăm chú vẽ tranh.

Anh cầm lấy chiếc túi đi vào phòng thay đồ, Cố Tân Tân ngó đầu nhìn theo, trong lòng vừa thấp thỏm lại kích động, không làm sao nói ra được cảm giác phức tạp trong lòng.

Trước khi Tết đến Tần Chi Song quả nhiên nhắc đến chuyện đi ngoại thành bắc trượt tuyết.

Bà vốn là muốn mời Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng cùng đi, nhưng nơi làm việc của bọn họ đều không được nghỉ, cuối cùng chỉ có thể uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của Tần Chi Song.

Ngày xuất phát Thương Kỳ đến Cận gia, nói để cô ấy đi cùng chăm sóc cho Thương Lục luôn, Cận Hàn Thanh cũng vui vẻ cho cô ta đi theo.

Cố Tân Tân đi đâu cũng phải mang theo máy tính, khu trượt tuyết ngoại thành bắc này vẫn là lần đầu tiên cô đến. Cô thích những ngày tuyết rơi, khi còn bé rất thích ném tuyết.

Chiếc xe lái qua cánh rừng, những ngọn núi cao phía xa xa thấp thoáng trập trùng, từng căn nhà sàn đứng vững ở trên đỉnh núi phủ mây trắng.

Xuống xe, Khổng Thành và tài xế đặt hành lý xuống, Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Hàn Thanh khoác lên cho Thương Lục một chiếc áo

khoác dày.

Thương Kỳ vãy vãy tay sang bên này, "Cửu ca, Cửu tẩu."

Cố Tân Tân mỉm cười thay cho lời chào hỏi.

Phòng nghỉ được sắp xếp ở tầng hai, trong phòng máy sưởi được bật, tầm mắt Cố Tân Tân xuyên qua cửa sổ dừng lại ở khu trượt tuyết cách đó không xa.

Một đường tuyết trắng xóa nỗi bật giữa nền trời xanh lam kéo dài đến tít phía dưới, tầm mắt vốn rộng mở thông thoáng bỗng chốc bị sắc thái đó thiêu đốt cho đau đớn, núi rừng ở giữa phảng phất như bị mấy trăm mảnh lụa trắng siết quanh. Cố Tân Tân nhìn theo từng người từng người mặc đồ trượt tuyết rực rỡ sắc màu vụn vụt phi qua. Cô dù là không có ý định chơi nhưng lúc này vẫn ngứa ngáy tay chân vô cùng, muốn đi thử một chút.

Cận Ngụ Đinh nhìn chăm chú theo bóng lưng của cô, "Từng đi bao giờ chưa?"

"Chưa."

"Thật muốn nhìn dáng vẻ đấu vật của cô."

Cố Tân Tân quay đầu liếc xéo anh, "Nếu thật sự tôi muốn đấu vật, nhất định sẽ kéo anh đấu vật theo."

Trong phòng của Cận Hàn Thanh, Thương Kỳ liếc mắt vào bên trong phòng ngủ, "Bên ngoài không khí thật tốt mà, em mang chị ra ngoài chơi một chút nha."

Cận Hàn Thanh vãy tay, Thương Lục đi đến cạnh anh ta, người đàn ông sợ cô lạnh xoa xoa tay cô ấy.

"Đừng đi xa quá, chỉ được dạo quanh lâu hai này thôi."

"Biết rồi mà."

Cận Hàn Thanh vẫn không yên tâm, "Để tiểu Vu đi theo."

"Ok luôn."

Thương Kỳ dắt tay Thương Lục, Thương Lục nhìn phong cảnh bên ngoài, khéo môi lơ đãng hơi nháu lên, trong lời nói còn chứa kích động, "Tuyết, tuyết."

Cận Hàn Thanh cũng cười. "Nhìn vui vẻ như thế, chờ tôi xử lý xong chút chuyện liền đưa em đi đến khu trượt tuyết chơi."

Thương Kỳ dẫn cô ấy đến đứng trước lan can phía cuối hành lang, hai tay cô ta vươn lên trên, "Chị, chơi vui không?"

"Vui a."

Thương Kỳ kéo một tay Thương Lục, ngón tay vuốt ve những vết thương trên cổ cô ấy. Lúc cô ấy cầm cây kéo rách xuống, Tân Chi Song kịp thời kéo lại nên vết thương không sâu, nhưng vẫn là chảy không ít máu, vết thương này hiện tại đã gần khép miệng lại.

"Chị, sau này đừng làm mấy chuyện ngốc nghếch này nữa."

Thương Lục rút tay về, sờ sờ lên đó.

Cố Tân Tân nắm chặt cây gậy trượt tuyết trong tay không dám nhúc nhích, cô cảm thấy ván trượt tuyết này vẫn đang không ngừng quơ loạn. Cận Ngụ Đinh lướt xong một vòng quay lại trước mặt cô, "Ngay tại chỗ bước đỉ thôi, có cái gì mà run?"

"Tôi không run." Miệng cô vẫn luôn rất cứng, hai tay cẩn thận chống về phía trước, Cận Ngụ Đinh tiêu sai trượt một hình chữ S trên khoảng đất trống bên cạnh, Cố Tân Tân cắn răng, thật muốn xông tới ganh đua cao thấp với anh.

Nhưng hiện tại đền đứng cũng không vững, thật vất vả mới bước lên được vài bước, phía trước lại có một cái dốc, Cố Tân Tân hét

ầm lên. "Cứu với."

Cận Ngụ ĐÌnh xông lên phía trước ôm lấy cô, tốc độ trượt xuống tăng nhanh. Tay trái Cố Tân Tân ôm chặt eo Cận Ngụ ĐÌnh, mắt trọng tâm, trực tiếp chuyển sức nặng toàn thân đặt lên người anh.

Cả hai người ngã vào một đống tuyết, Cố Tân Tân cười đến mức muôn rút gân, "Cận Ngụ ĐÌnh, không phải anh nói mình rất giỏi à?"

Cô giãy dụa muốn đứng dậy, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế liền kéo cô về phía mình, cầm nắm tuyết lớn ném lên mặt cô.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, Cố Tân Tân thuận thế ôm lấy anh, mặt cọ cọ vào người anh.....

Thương Kỳ nhìn chằm chằm vào một chỗ, ngón tay chỉ về phía đó, "Chị, đó là Cửu ca và Cửu tẩu mà?"

Thương Lục theo ngón tay của cô ta nhìn đến, không nói một lời.

"Thật tốt quá," Trên mặt Thương Kỳ phát ra ý cười yếu ớt, "Quả nhiên là lâu ngày có thể sinh tình, trừ chị ra thật sự em chưa từng gặp qua một người phụ nữ nào có thể khiến cho Cửu ca trở thành như vậy."

Cố Tân Tân chơi mệt, không chống đỡ nổi nữa đi theo Cận Ngụ ĐÌnh trở về.

Tới ngày về vẫn còn thời gian, cô có thể chậm rãi mà học.

Chiều tối, trong ngọn núi nhất thời trở nên lạnh lẽo, bốn phía sân trượt tuyết đều có ánh đèn, nhưng phía sau nhà gỗ chính là núi tiếp núi, bóng tối bao trùm lấy cánh rừng chỉ le lói vài ngọn đèn heo hút.

kính koong Kính koong -----

Cố Tân Tân vừa mới vẽ được một trang thì nghe thấy tiếng chuông cửa reo. Cận Ngụ ĐÌnh từ trên giường đi ra mở cửa,

Thương Kỳ đứng bên ngoài hồn bay phách lạc, vành mắt ửng đỏ, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh thì gấp đến mức nói không ta lời.

"Làm sao vậy Thương Kỳ?"

Thương Kỳ nhìn bốn phía sau đó đi vào trong, "Cửu ca....."

Cố Tân Tân đặt bản vẽ xuống đứng dậy, Thương Kỳ chùi lung tung nước mắt trên mặt, "Chị em biến mất rồi."

"Nói lại lần nữa?" Tiếng Cận Ngụ ĐÌnh trầm thấp lạnh lẽo, Cố Tân Tân còn nghe được trong lời nói của anh mang theo run run, "Biến mất?"

"Em dẫn chị ấy ra ngoài đi dạo một chút, chị ấy khăng khăng muốn vào trong rừng, nói muốn tìm gì đó, em kéo lại cũng không được....."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì cả đầu tê dại, cánh rừng trong khu trượt tuyết này sâu thẳm không thấy điểm dừng, một người bình thường lạc vào còn khó mà ra ngoài, huống chi là một Thương Lực điên điên khùng khùng.

"Em tự nhiên mang cô ấy ra đó làm cái khỉ gì?"

Thương Kỳ nhỏ giọng khóc lóc. "Em không có, là chị ấy đẩy em sau đó chạy đi, chị ấy nói trong đó có thứ anh muốn."

"Đò gì?" Ngữ điệu của Cận Ngụ ĐÌnh đã hơi cao lên, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

"Chị.....chị nói là cành gỗ có thể thay bút khắc."

Cận Ngụ ĐÌnh mở cửa muốn đi ra ngoài, Thương Kỳ thấy thế thì vội vàng kéo lại cánh tay anh. "Cửu ca, em còn chưa nói cho anh rõ biết nữa, anh ấy biết được nhất định sẽ giết chết em!"

Thương Kỳ là thật sự sợ hãi, nước mắt ào ào chảy xuống, Cận Ngụ ĐÌnh rút tay ra. "Em ở đây với Tân Tân, anh đi tìm."

Cô Tân Tân đi lên hai bước, Cận Ngụ ĐÌnh đã ra đến ngoài, quay đầu lại liếc cô một cái. "Đừng đi ra ngoài."

Cô trợ mắt nhìn anh quay đầu rời đi, còn nhìn thấy đáy mắt anh có hoảng hốt bất an. Anh nói cô đừng đi theo là vì sợ lát nữa cô sẽ nhìn thấy thứ không nên nhìn sao?

_ Hết chương 61 _

***

Bát Bát: Phúc lợi như đã hứa kkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Đứa Bé Không Còn (Tận Mắt Chứng Kiến Một Màn Làm Chết Tâm)

Dịch: CP88

***

Thương Kỳ vẫn đang khóc nức nở, Cố Tân Tân bận rộn an ủi cô ấy, "Đừng lo lắng quá, chị đâu nhất định không sao."

"Chị ấy đẩy em ra sau đó chạy đi cực nhanh, lúc em kịp phản ứng lại thì đã không kịp nữa rồi....."

"Rồi sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi mà....."

Thương Kỳ vẫn khóc không ngừng, "Anh rể nhất định sẽ không bỏ qua cho em, Cửu tẩu, trước tiên chị đừng nói cho anh ấy biết, em đi tìm."

"Khu rừng lớn như vậy biết tìm ở đâu chứ?" Cố Tân Tân thấy cô ta định đi ra ngoài, vội vàng kéo tay cô ta lại.

"Dù là trong thời gian ngắn không thể tìm ra ngay nhưng em cũng không thể ngồi không ở đây được." Thương Kỳ nói xong mở cửa chạy ra ngoài, Cố Tân Tân sợ cô ta xảy ra chuyện gì nên buộc phải đi theo sau.

Hai người nào dám nói ra. Dù sao tính tình của Cận Hàn Thanh thế nào có ai không biết, để cho anh ta biết được Thương Lục mắt tích, anh ta nhất định sẽ không quan tâm là ai phải chết nữa rồi.

Trong rừng may là có ánh đèn, nhưng ánh đèn đỏ lại chiếu xuyên một khoảnh xanh thành từng cái vòng lớn màu máu. Chân Cố Tân Tân giẫm lên đám lá khô bên dưới phát ra tiếng loạt xoạt, tiếng tim đập dần tăng lên.

Thương Kỳ sốt ruột muốn phát điên, hô to, "Chị, chị....."

Dưới chân liên tục phát ra tiếng gãy vụn, cô sợ toát mồ hôi. "Vì sao chị đâu phải đi tìm cành gỗ?"

"Chị ấy sẽ khắc, hơn nữa khắc rất đẹp." Thương Kỳ dừng chân, "Cửu tẩu, chị mau quay lại đi, trong bụng chị còn có đứa nhỏ."

"Không sao."

Thương Kỳ chấn trước mặt cô, "Vậy chị đứng đây chờ em, em thật sự nóng ruột muốn chết rồi, em muốn nhanh chóng tìm ra chị em, mà chị thế này....."

Cô ta vừa lo cho Thương Lục lại vừa lo cho thân thể của Cố Tân Tân, Thương Kỳ nóng nảy đến mức đi vòng vòng.

Cố Tân Tân nhìn quanh bốn phía, thầm nghĩ Thương Lục đi một mình vào đây nên cũng sẽ không đi được quá xa, "Vậy chúng ta chia nhau ra đi tìm, ai tìm được trước thì gọi báo cho đối phương."

"Nhưng chị đi lại bất tiện....."

"Chị tự biết tình trạng của mình."

Thương Kỳ nghe vậy thì do dự gật đầu, cô ta vừa xoay người đi được vài bước lại quay về, ngập ngừng nhìn cô như có điều muốn nói.

"Làm sao vậy?"

"Cửu tẩu, lát nữa Cửu ca nhất định sẽ hung hăng em một trận, em....."

Bàn tay buông bên người khẽ nắm chặt. "Chỉ cần có thể giàu được anh hai là ổn rồi, Cận Ngụ Đinh sẽ không trách em đâu."

Vành mắt Thương Kỳ lần nữa đỏ ửng, "Nhất định sẽ, nói không chừng anh ấy còn sẽ dạy cho em một bài học, đến lúc đó chị phải đứng ra nói giúp em đây?"

Cố Tân Tân chết lặng gật đầu, sau đó nhìn Thương Kỳ bước nhanh đi, chân cô bị cành cây quẹt vào mà cũng không biết.

Khu rừng sâu hun hút không thấy điểm dừng, Cố Tân Tân lại không hề sợ hãi, bóng cây loang lổ rơi xuống khuôn mặt cô, càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt trống rỗng dọa người. Cô nhìn bốn phía xung quanh, chân đá phải bụi cây bên cạnh, tiếng xào xác rơi vào trong tai, vách từng cành lá chặn trước mặt trong sự tĩnh lặng vây quanh.

Cố Tân Tân đi một đoạn đường rất dài, nếu không tìm được thì cô cũng chỉ có thể về trước.

Cô ngờ ngợ như cách đó không xa hình như có một bóng người, Cố Tân Tân chăm chú nhìn kỹ, là Thương Lục.

Cô ấy ngồi dưới đất, hai tay ôm lấy mình, tựa lưng lên một đoạn gãy trúc dài phía sau.

Vẻ mặt Cố Tân Tân lộ vẻ vui mừng, đang muốn tiến lên thì lại nghe thấy được tiếng bước chân dần dập đến từ một hướng khác.

"Thương Lục!"

Giọng nói còn đến trước cả khi bóng người xuất hiện, Cố Tân Tân dừng chân, cô nhìn thấy Cận Ngụ Đinh bước nhanh tới trước mặt Thương Lục, anh hơi nghiêng người, toàn bộ biểu cảm trên khuôn mặt đều bày ra trên vẹn trước mắt Cố Tân Tân.

Thương Lục ngẩng đầu không nói, tóc tai xõa tung rối bời, nhưng một cảnh tượng này cũng đủ kích thích hệ thần kinh thị giác của Cận Ngụ ĐÌnh rồi.

Anh đưa tay kéo cô lên, Cố Tân Tân thấy chồng của chính mình ôm chị dâu của anh vào trong lòng. Cánh tay anh run rẩy, lồng ngực rắn chắc ôm Thương Lục thật chặt. "Sao lại cứ chạy loạn vậy chứ? Sao lúc nào cũng khiến người khác phải lo lắng? Thương Lục, em nói đi."

Cảnh tượng trước mắt Cố Tân Tân mơ hồ, hai chân cô như là bị đóng đinh tại chỗ, lùi không được mà tiến cũng chẳng xong.

Một cảm giác tê tâm liệt phế lan tràn từ tận trong đáy lòng đang dần nhấn chìm cô. Cơn đau này gần như khiến cô ngập thở, giống như có hai bàn tay đang không ngừng bóp chặt trái tim. Cố Tân Tân đứng bên cạnh, hoàn toàn nhấn chìm chính mình trong bóng tối lạnh lẽo.

Mặc dù lúc này trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh hoàn toàn không có cô nhưng cô vẫn là sợ bị người khác nhìn thấy được. Cô thật sự không muốn để cho ai thấy bộ dạng chật vật này của mình khi bước ra ngoài sáng.

Thương Lục cúi thấp đầu, Cận Ngụ ĐÌnh hơi buông lỏng cô ra, hai tay vén mây sợi tóc dài của cô ra sau tai. "Sao lại chạy ra đây?"

"Em... Em tìm đồ."

"Bây giờ em không thể động vào đồ sắc nhọn có biết hay không? Như vậy em sẽ làm chính mình bị thương mất."

Đoạn đối thoại của hai người truyền tới tai Cố Tân Tân rất rõ ràng, Thương Lục kéo tay Cận Ngụ ĐÌnh xuống. "Nhưng em thích."

"Vậy em phải mau khỏe lại."

"Em làm sao? Em đâu có chỗ nào không tốt?"

Cận Ngụ ĐÌnh hơi cúi người, ánh mắt ghim chặt lên người phụ nữ trước mặt, Cố Tân Tân không nhìn thấy ánh mắt của anh nhưng không cần suy nghĩ cô cũng có thể biết được lúc này anh nhất định là muốn có bao nhiêu ôn nhu dịu dàng liền có bấy nhiêu.

"Vậy em nói tôi nghe, em có nhận ra tôi không?"

Đôi mắt Cận Ngụ ĐÌnh bình tĩnh nhìn cô, thế nhưng đáy mắt Thương Lục lại tĩnh lặng như dòng nước chết, hai tay anh thêm phần sức lực nắm chặt lấy bả vai của cô.

Gương mặt Cố Tân Tân bao phủ bởi một tầng lạnh lẽo, cô căm mô, không để cho mình được phát ra một âm thanh nhỏ nào.

Cô còn cho rằng những lời đồn kia cũng chỉ là vô căn cứ mà thôi, nhưng nếu thật sự là như vậy thì khi anh tìm được cô ấy có cần phải ôm chặt trong lòng như vậy không?

Đáy mắt thâm sâu của Cận Ngụ ĐÌnh nhuộm một chút vui vẻ, may là Thương Lục không đi xa nên anh còn có thể tìm được cô ấy. Ánh mắt lo lắng của anh chiếu lên đôi mắt Thương Lục, Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt bả vai thon gầy của cô ấy, trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng, cánh tay vòng qua vai Thương Lục ôm lấy cô ấy lần nữa.

Viền mắt Cố Tân Tân lần nữa nóng lên, nước mắt như một chuỗi trân châu thi nhau rơi xuống.

Cô không muốn nhìn nữa, cúp mắt xuống, lấy tay che mặt.

Cô không hiểu vì sao mình lại phải khóc, một màn cô mong muốn bắt được bao lâu nay chẳng phải hiện tại đang hiện ra ở trước mắt hay sao?

Thế nhưng Cố Tân Tân lúc này thật không thể làm bộ thản nhiên lấy điện thoại di động ra sau đó quay lại toàn bộ được nữa, hiện tại

ngay cả sức lực để đưa tay ra cô cũng không có.

Thương Lục tựa vào ngực Cận Ngụ ĐÌnh, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng anh, "Không sợ, không sợ."

Cô ấy đã điên khùng đến vậy rồi mà còn muốn đi an ủi người khác, căn bản là không biết sau khi cô ấy trốn đi thì trong nhà đã loạn thành như thế nào hay sao.

Thấp thỏm trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh cuối cùng rốt cuộc cũng hạ xuống, "Đi, chúng ta trở về."

Con đường nhỏ trong rừng cũng không dễ đi, Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh kéo bàn tay Thương Lục, hai người một trước một sau rời khỏi, hai cái bóng xếp chồng lên nhau.

Hai chân Cố Tân Tân cứng ngắc, cô ngây ngốc đứng đó tựa như là người đứng xem, càng giống như một kẻ thú ba cái gì cũng không biết.

Trong rừng khôi phục sự yên tĩnh, Cố Tân Tân chuyền bước chân, một chùm sáng đột nhiên chiếu lên mặt cô, soi rõ khuôn mặt có bao nhiêu chất vật.

Cố Tân Tân cuồng cuồng muôn rời khỏi, không để ý dưới chân có vật chắn, liền cứ như vậy ngã rầm xuống.

Bàn tay đau đén mức không đứng dậy nổi, lúc Cố Tân Tân ngồi dậy mới phát hiện một bàn kia tay vậy mà đang vô thức bảo vệ bụng mình.

Cô ngơ ngác bỏ tay ra, ánh mắt dừng lại trước bụng.

Quả nhiên là nói dối lâu quá rồi, ngay cả cô cũng cho rằng đứa trẻ trong bụng là thật.

Cô Tân Tân đưa tay lau nước mắt trên mặt nhưng vô ích, cô chỉ có thể giơ cánh tay lên dùng tay áo để lau.

Cô không chọn đường cũ đi ra mà đi tới một phía khác, thấy có xe taxi ở cửa xếp hàng đợi đón khách, trên đầu gối cô toàn là bùn đất chưa kịp lau sạch.

"Lên xe đi? Cô muốn đi đâu?" Một tài xế nhiệt tình thò đầu ra hỏi.

Cô Tân Tân gật nhẹ đầu, mở cửa xe ngồi xuống.

Cô đọc ra một địa chỉ, sau đó gọi điện thoại cho Triệu Thiến.

—

Cận Ngụ ĐÌnh đưa Thương Lục ra khỏi khu rừng, Thương Kỳ lo lắng đi lòng vòng ở bên ngoài, vừa nghe thấy tiếng bước chân thì ngay lập tức nhìn lại, khuôn mặt căng thẳng thoáng giãn ra, mừng rỡ như bắt được vàng, "Chị, chị!"

Thương Kỳ chạy tới ôm chầm lấy Thương Lục. "Chị làm em sợ muôn chết, sau này chị nhất định không được chạy lung tung nữa đó."

Cũng may là Thương Lục không bị thương gì, thời gian lạc đường cũng không lâu nên có lẽ phía Cận Hàn Thanh vẫn có thể giúp được.

Hai hàng lông mày Cận Ngụ ĐÌnh vẫn nhíu chặt, "Đưa chị em về đi."

"Vâng." Thương Kỳ kéo tay của Thương Lục, sau đó nhìn phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu tẩu đâu ạ?"

"Cô Tân Tân? Cô ấy..."

"Chị ấy đi tìm cùng em, anh không gặp chị ấy sao?" Vẻ mặt Thương Kỳ hoảng hốt. "Chị ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?"

"Cô cứ đưa Thương Lục về trước đã, anh hai không thấy cô ấy nhất định sẽ nghi ngờ, tôi quay lại tìm xem sao."

"Được." Thương Kỳ vội vàng nói. "Chúng em đi cùng nhau vào rừng, sau đó lại tách ra tìm hai người."

Cận Ngụ ĐÌnh lấy điện thoại di động ra gọi cho Cố Tân Tân, tiếng chuông điện thoại di động truyền tới trong tai nhưng lại không có ai nghe máy.

Trong lòng anh lại một lần nữa hoảng hốt, không nghe điện thoại là vì xảy ra chuyện rồi sao?

"Cứu ca, nếu không em với anh cùng đi tìm đi?"

"Đừng thêm phiền phức nữa." Cận Ngụ ĐÌnh ném lại một câu đó rồi xoay người đi vào khu rừng.

Thương Kỳ nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, ánh mắt lạnh lùng, sau đó khẽ kéo tay Thương Lục. "Chị, chúng ta đi."

—

Cố Tân Tân ngồi ở phía sau xe, lúc ra khỏi phòng ngủ không mặc áo khoác nên lúc này đã sớm lạnh run, tài xế bật máy sưởi rồi nói: "Cô rõ ràng là đi ra từ khu trượt tuyết, sao không mặc nhiều một chút?"

Cô dựa vào cửa sổ xe không nói, vẻ mặt cô quạnh, tài xế liếc nhìn, không làm phiền cô nữa.

Điện thoại di động trong lòng bàn tay một lần nữa vang lên, lại là Cận Ngụ ĐÌnh gọi tới. Cố Tân Tân khẽ nhếch khóe miệng, lúc này anh mới phát hiện không thấy cô, hẳn là lúc này mới nhớ tới cô đi?

Anh coi cô là cái gì chứ?

Cận Ngụ ĐÌnh gọi tên Cố Tân Tân, ngón tay không ngừng nhấn nút gọi lại.

Một hai lần thì có thể tự lừa mình dối người là do không nghe thấy, thế nhưng anh gọi mười mấy cuộc điện thoại đều không có người nghe máy, nhất định là cô đã xảy ra chuyện rồi.

Sắp đến cuối năm nên khu trượt tuyết du khách rất đông đúc, ngư long hồn tạp(*), thực sự là loại người gì cũng có. Cận Ngụ ĐÌnh lo lắng đến mức trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, anh rõ ràng đã bảo cô ngoan ngoãn đợi trong phòng, cô không có nghe lọt tai sao?

(*) giải thích ở ngay câu sau:3

"Cố Tân Tân —— "

Trong rừng có tiếng vọng lại, kèm theo khí lạnh phả lên mặt Cận Ngụ ĐÌnh, anh nhìn bốn phía xung quanh, ngoại trừ một màu xanh thì không nhìn thấy bất cứ một bóng dáng khác nào cả.

Anh không dám nghĩ đến cô đã thật sự xảy ra chuyện, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại thì sẽ có đủ loại cảnh tượng máu tanh, tàn nhẫn xuất hiện ở trong đầu anh, Cận Ngụ ĐÌnh nóng nảy đến mức nắm chặt bàn tay lại, " Cố Tân Tân!"

Trong cánh rừng không có thanh âm nào của Cố Tân Tân đáp lại, anh sốt ruột đến mức đi lòng vòng, bước chân nhanh hơn, một cành trúc đập vào mặt Cận Ngụ ĐÌnh, tạo ra một vết xước dài.

Anh không có thời gian để ý đến đau đớn, lúc này lòng Cận Ngụ ĐÌnh nóng như lửa đốt, trái tim giống như hết lần này đến lần khác bị quay trên chảo lửa nóng rát.

Có phải là người nhà họ Trần vẫn không chịu ngoan ngoãn, nên thừa dịp anh không ở bên cạnh Cố Tân Tân lại ra tay hay không?

Có phải là người nhà họ Tân hay không? Nói không chắc, thực sự không nói chắc được!

Có thể là...

Suy nghĩ trong đầu Cận Ngụ ĐÌnh hỗn loạn, liên tục gọi tên Cố Tân Tân, tiếng nói của anh càng càng run rẩy, bước chân lảo đảo va vào cả nhánh cây, cổ lại bị rạch thêm một đường.

Sau một lúc lâu Cận Ngụ ĐÌnh mới hơi tỉnh táo lại một chút, thật sự là anh bị ngu mà, một mình anh vào tìm Thương Lục là bởi vì không muốn bị người khác biết, nhưng Cố Tân Tân thì khác, anh có thể điều thêm nhiều người vào tìm cô.

Cận Ngụ ĐÌnh ra khỏi khu rừng, tìm người phụ trách khu trượt tuyết, rất nhanh đã có bảo vệ được phân công đi ra.

Tần Chi Song biết được tin tức, lo lắng đến mức đứng ngồi không yên. "Sao lại không thấy? Tân Tân còn đang mang thai đó, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Cận VĨnh Nham an ủi bà mấy câu, nếu thực sự không tìm thấy thì báo cảnh sát.

Thương Lục về tới phòng, Cận Hàn Thanh tăm sạch sẽ cho cô, hiện tại đang yên tĩnh ngồi ở góc giường.

Cận Hàn Thanh dùng khăn cẩn thận từng li từng tí lau tóc cho cô ấy, bàn tay hơi giữ lại đầu cô ấy. "Đừng nhúc nhích, tóc còn chưa sấy."

Máy sấy được cắm điện, tiếng vù vù át đi tiếng nói chuyện, động tác của người đàn ông cẩn thận như nâng niu thứ vật báu, chỉ cần Thương Lục của anh ta không có việc gì thì sống chết của người khác anh ta cũng chẳng buồn quản.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở bên ngoài khu rừng, bàn tay chống eo, đôi mắt sắc bén dán ở lối đi vào khu rừng.

"Không sao chứ? Sao đột nhiên Tân Tân lại đòi đi vào rừng?"
Tần Chi Song lo lắng nói, bà cứ có dự cảm sẽ có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Cận Ngụ ĐÌnh mím chặt không nói, ánh mắt âm u, cố nén để không suy nghĩ lung tung.

Sau một lúc lâu, đoàn người nối tiếp nhau đi ra.

"Không tìm được."

"Khu rừng không lớn, những nơi nên tìm cũng đã tìm hết cả rồi..."

Khuôn mặt Tần Chi Song kinh hãi, "Vậy là ý gì?"

"Cô ấy không có trong đó, có phải là đã xuống núi rồi không?"

Tiếng hít thở Cận Ngụ ĐÌnh có chút nặng nề, chuông điện thoại di động của Tần Chi Song đột nhiên vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ, bà nhìn màn hình, "Là Tân Tân!"

Mi tâm người đàn ông nảy lên một cái, thấy Tần Chi Song vội vàng nghe điện thoại, "Alo."

Tiếng Cố Tân Tân từ đầu bên kia truyền tới, sắc mặt Tần Chi Song khẽ biến, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm, ánh mắt của bà hoàn toàn không giống với bình thường, dường như khó có thể tin nổi, lại giống như không thể chấp nhận nổi.

"Mẹ?"

Tần Chi Song buông cánh tay xuống, khẽ giương mi mắt nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh. "Con bé đang ở bệnh viện."

"Cái gì?"

Tần Chi Song xoay người đi ra ngoài. "Con theo mẹ qua đó một chuyến."

Đi tới bãi đỗ xe, Tần Chi Song vịn vào cửa xe, Cận Ngụ Đình móc chìa khóa xe ra. "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Tân Tân sảy thai."

Cận Ngụ Đình nắm chặt chìa khóa xe trong tay. "Cô ấy nói như vậy?"

"Lúc này đang ở bệnh viện, đứa trẻ không còn nữa." Tần Chi Song nói xong, mở cửa xe ngồi vào.

Ngón tay Cận Ngụ Đình hơi run, cảm giác trong lồng ngực không nói lên lời, trong bụng của cô có đứa trẻ hay không, trong lòng cô và anh đều biết rõ, cô biết sớm muộn sẽ lộ ra nêu thật sự nhân lúc này kết thúc sao?

Anh ngồi vào ghế, lái xe rời khỏi khu trượt tuyết.

Đến bệnh viện Cố Tân Tân nằm, Tần Chi Song bước nhanh đi về phía trước, đến cửa phòng bệnh, sắc mặt bà nặng nề dừng lại bước chân.

Cận Ngụ Đình không thể chờ được nữa đưa tay đẩy cửa phòng đi vào.

Mãi cho đến khi thấy Cố Tân Tân nằm ở trên giường, Cận Ngụ Đình mới không thể không thừa nhận chuyện này là sự thật. Cô đang đắp chiếc chăn mỏng của bệnh viện, thấy hai người đi vào, chỉ khẽ gọi một tiếng: "Mẹ."

Tần Chi Song còn chưa thể chấp nhận sự thật này, "Tân Tân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi tới trước giường, ánh mắt như chim ưng nhìn chằm chằm Cố Tân Tân không buông, nhưng cô thì ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm bồ thí cho anh, "Xin lỗi."

"Thực sự không còn sao?"

Cố Tân Tân quay mặt đi, khói mắt lúc này vẫn còn đau nhói.

Tần Chi Song ngồi xuống, kéo bàn tay của Cố Tân Tân. "Đang yên đang lành, sao đứa trẻ lại mất được?"

"Con bị ngã."

"Con... Con chạy tới khu rừng rách nát đó làm cái gì!"

Cố Tân Tân chớp mũi cay cay, cô không muốn nhớ lại cảnh lúc đó, nhưng nó lại không ngừng phát lại trong đầu cô, cô nhắm mi mắt lại, "Chị dâu biến mất nên con đi tìm chị ấy."

"Cái gì?" Hiển nhiên là Tần Chi Song không hề hay biết chuyện này. "Thương Lục không phải là đang khỏe mạnh ở trong phòng sao?"

"Này phải kể đến công Ngụ ĐÌnh, anh ấy đã tìm được chị dâu rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng nhưng trong lòng cũng đã rõ, lúc anh tìm thấy Thương Lục có lẽ cô ấy đã chứng kiến từ đầu đến cuối.

Tần Chi Song trầm mặc một lúc, trong lòng cũng đã có suy đoán, bà nhìn vẻ mặt của Cố Tân Tân, "Thương Lục bị lạc, ai cũng sẽ lo lắng..."

"Mẹ, con đã nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh ôm chị dâu vào lòng, anh ấy dỗ dành nói chị ấy không phải sợ, nếu như chỉ là mối quan hệ em chồng chị dâu bình thường thì còn cần làm đến mức đó sao?"

"Cố Tân Tân!" Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên thay đổi, "Em có biết mình đang nói cái gì không?"

"Tôi đương nhiên biết, tôi chỉ là đem những gì mình nhìn thấy nói hết ra mà thôi." Cố Tân Tân không muốn kìm nén thêm nữa, nước mắt trào ra, "Tôi cũng mong là mình chưa từng nhìn thấy gì hết."

"Vậy nên..." Cận Ngụ ĐÌnh cắn chặt hàm răng. "Con cũng không còn rồi, là thật sao?"

"Đúng," Cố Tân Tân muốn cười, nhưng nụ cười ấy nhìn lại còn khó coi hơn cả khóc, "Nếu như tôi không nhìn thấy cảnh đó thì lúc quay người đi đã không bị vấp ngã, con cũng sẽ không bị mất. Tôi cũng không muốn nhìn thấy anh, nên tôi tự mình bắt xe đến bệnh viện!"

Tần Chi Song đứng dậy, đánh mạnh lên vai Cận Ngụ ĐÌnh.

Anh khẽ nhắm mắt, Cố Tân Tân ngược mắt lên, lúc này mới thấy một vết đỏ cực kỳ rõ ràng trên mặt anh, trên cổ cũng có mấy vết cắt.

Tần Chi Song tức giận đến mức liên tục đánh lên người Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông từ từ mở mắt ra, thật giỏi, cái cơ hội tốt nhất cô muốn tìm này hóa ra là muốn dùng trên người anh!

Cô cứ như vậy mà dễ dàng nói con không còn nữa, cơ hội ngàn năm có một này hiếm có biết bao nhiêu?

Cố Tân Tân đón lấy ánh mắt của anh, cô cũng chẳng sợ anh nói ra chuyện mang thai giả, con người một khi đã không còn quan tâm đến gì nữa thì cũng chẳng có gì phải sợ.

Cùng lăm thì cô bị đuổi ra khỏi Cận gia chứ gì?

Bây giờ cô còn gì để lưu luyến với cái nhà đó đây?

Môi Cố Tân Tân khẽ run, Tân Chi Song đau lòng không thôi, chán nản ngồi lại mép giường.

Cận Ngụ ĐÌnh cười lạnh, "Cố Tân Tân, cô có biết bản thân mình đã nói cái gì, làm cái gì rồi không?"

"Biết." Cô không ngu, có gì không rõ ràng?

Cận Ngụ ĐÌnh nâng chân lên muốn ra đi ngoài, Tân Chi Song thấy vậy vội kéo tay anh lại."Con đi đâu?"

"Mẹ không nghe cô ấy nói không muốn gấp con sao?"

"Ngụ ĐÌnh, đã là lúc nào rồi, hai đứa các con..."

Cận Ngụ ĐÌnh rút cánh tay ra, ánh mắt anh không liếc lấy một cái về phía giường bệnh, Cố Tân Tân sắc mặt trắng bệch nằm ở đó, nhìn như vậy cũng đủ khiến người ta lo lắng cỡ nào?

Anh cười lạnh thành tiếng, không để ý Tân Chi Song mà bước nhanh ra ngoài.

Chớp mũi Cố Tân Tân chua xót đau đớn, người đàn ông đi tới cửa, không chút do dự mà mở cửa ra, hình bóng cao lớn nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt cô.

Tân Chi Song tức giận gọi."Lão Cửu!"

Cửa bị đóng mạnh, rầm một cái, đầu cô đau như búa bổ.

Cố Tân Tân ngồi dậy, hai tay ôm lấy đầu gối, cứ mãi không nghĩ ra tại sao cô lại khó chịu như vậy, tim giống như bị người ta dùng dao khoét thật sâu. Tân Chi Song nhìn cô như vậy cũng mấy không dễ chịu."Tân Tân, đừng khóc, khóc hỏng cả mắt cũng không tốt."

Cố Tân Tân không dám nói người trong nhà biết, càng cảm thấy mình thật là buồn cười, sao có thể để cho người lớn hai bên vì một đứa con vốn dĩ không tồn tại mà đau lòng như vậy chứ?

"Mẹ, xin lỗi."

Gặp phải chuyện như thế này, Tân Chi Song biết cô mới là người khó chịu nhất, "Tân Tân, con còn trẻ như vậy, chăm sóc tốt cho thân thể, rồi sẽ lại có con thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh ra đến cổng bệnh viện, Khổng Thành đã đến, đang đứng cạnh xe chờ anh.

"Cứu gia." Khổng Thành tiến lên phía trước, nhận ra sắc mặt anh rất bất thường, "Ngài không sao chứ?"

Ánh mắt thất thần của Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống mặt Khổng Thành, cứ nhìn như vậy rất lâu khiến cho Khổng Thành càng ngày càng cảm thấy có gì đó không đúng, "Cứu gia?"

Làm sao đi có một chuyến đến khu trượt tuyết lại biến thành thế này rồi? Nếu không xảy ra chuyện lớn chắc hẳn đã không về sớm như vậy.

"Không sao," Cận Ngụ ĐÌnh liếc cánh cửa xe đóng chặt. "Cô Tân Tân nói đưa bé không còn nữa."

Khổng Thành giật mình không thó, chuyện mang thai giả anh ta cũng biết, nhưng bây giờ náo loạn thành như vậy...

Anh ta mở cửa xe ra, "Cứu gia, để tôi đưa ngài về trước đã."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi vào trong xe, Khổng Thành tự mình mở cửa xe leo lên, trong lúc xe khởi động lại dè dặt nhìn Cận Ngụ ĐÌnh. "Cứu gia, lúc này ngài cũng nên..."

Thân thể người đàn ông hơi dựa về phía sau, toàn thân uể oải mất sức sống, giọng nói cũng mang theo sa sút vô cùng, "Tôi cũng không muốn gặp lại cô ta."

Khổng Thành nghe xong lời này, đáy mắt tràn lên vẻ khó tin.

Chiếc xe đi ra khỏi bệnh viện, Cận Ngụ ĐÌnh nhắm lại mắt dặn dò. "Đến biệt thự Thụ Sơn."

"Vâng."

Đêm đó Cận Vĩnh Nham cũng trở về, xảy ra chuyện như vậy thì ai còn có tâm tình mà ở lại khu trượt tuyết nữa?

Chuyện Cố Tân Tân sảy thai vẫn là do Triệu Thiến tìm người họ hàng tạo một màn lừa gạt trót lọt, chủ yếu là vì người Cận gia sẽ không tra kỹ, Cận Ngụ ĐÌnh không nói, Cố Tân Tân cũng không nói thì ai có thể biết được chân tướng chứ?

Lúc Cận Hàn Thanh biết được chuyện này, vẻ mặt lãnh đạm, nếu là chuyện không liên quan tới anh ta thì anh ta cũng không nhọc lòng quan tâm.

Anh ta thật không dễ gì mới đưa Thương Lục ra ngoài được một lần nên dĩ nhiên sẽ không vì vậy mà trở về, Tần Chi Song cũng không tiện miễn cưỡng anh ta.

Buổi tối hôm đó Thương Kỳ biết được tin Cố Tân Tân sảy thai lập tức gọi điện thoại tới, cô ta không ngừng tự trách, liên tục nói là lỗi tại mình, nếu như không vì cô quá đễ tâm đến Thương Lục bỏ mặc Cố Tân Tân thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

Nói mãi nói mãi cuối cùng lại để Thương Kỳ khóc đến không ngừng được, thật ra trong lòng Cố Tân Tân biết rất rõ chuyện này một chút cũng không liên quan đến Thương Kỳ.

Buổi tối, Cố Tân Tân khăng khăng đòi Tần Chi Song cho về nhà, Tần Chi Song liên tục gọi cho Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng từ đầu tới cuối anh đều không bắt máy.

"Mẹ, con với mẹ cứ vậy đi về là được rồi."

"Tân Tân, sảy thai là chuyện nghiêm trọng đến thế nào, không phải là cái trò đùa, con nhất định phải ở lại trong bệnh viện quan sát thêm."

Cố Tân Tân không lay chuyển được Tân Chi Song, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, "Tân Tân."

"Mời vào."

Triệu Thiến đẩy cửa đi vào trong, nhìn thấy Tân Chi Song thì lên tiếng chào hỏi, "Bác gái, chào bác."

"Chào cháu."

"Cháu là bạn học của Tân Tân, cũng là bạn tốt của cậu ấy."

Tuy trong lòng Tân Chi Song khó chịu không thôi nhưng vẫn cực kỳ nhẫn nhịn không để cảm xúc hiện lên gương mặt."Cám ơn cháu đã đến thăm Tân Tân."

"Mẹ, " Cố Tân Tân không đành lòng để bà ở lại bệnh viện với mình. "Bác sĩ nói ngày mai là có thể xuất viện rồi, con có bạn chăm sóc rồi mà, không sao đâu, mẹ mau về trước đi."

"Nhưng con như vậy, mẹ không yên lòng được."

"Bác gái, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tân Tân." Triệu Thiến ngồi xuống mép giường, liếc Cố Tân Tân một cái, "Tâm trạng cậu ấy bây giờ rất tệ, mà tâm trạng bác chắc cũng không khá hơn, vẫn là để cháu chăm sóc cậu ấy là được rồi."

Tân Chi Song suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu, "Tân Tân, con muốn ăn gì?"

"Lát nữa con bảo Triệu Thiến đi mua, mẹ đừng lo lắng."

"Vậy ngày mai mẹ tới đón con xuất viện."

"Cám ơn mẹ."

Tần Chi Song đi ra khỏi phòng bệnh, cánh cửa từ từ khép lại, hình ảnh Cố Tân Tân cô đơn ngồi trên giường, còn có ánh đèn trăng lạnh lẽo chiếu lên bả vai thon gầy đập vào mắt bà. Lúc này hẳn cô là người đau lòng nhất, ai cũng không thể an ủi. Mặc dù cô không phải là con gái của bà nhưng cảnh tượng như vậy đặt trước mắt khó tránh khỏi khiến lòng người thương tiếc.

Triệu Thiến chờ cho cánh cửa hoàn toàn đóng lại, chờ thêm một lát, sau đó mới vội vàng hỏi."Chuyện này là thế nào? Sao cậu lại gọi bà ấy là mẹ?"

Cố Tân Tân nằm về giường, kéo chăn qua đỉnh đầu, "Gi cũng đừng hỏi."

Bây giờ cô không muốn nói gì hết, Triệu Thiến thấy vậy cũng đành phải im lặng ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

Nửa đêm Cố Tân Tân tỉnh dậy vì khát nước, Triệu Thiến bên cạnh đã ngủ rồi, dù là cô ấy đã tắt đèn nhưng màu trắng vẫn ngập tràn trong mắt. Cô sợ mùi trong bệnh viện, nó khiến cho con người ta cảm giác như cách cái chết rất gần, nhưng lúc này cô lại không thể trở về nhà mà chỉ có thể ở đây chờ đợi.

Cố Tân Tân ngồi ở mép giường nhìn cái bóng của mình chiếu trên bức tường tạo thành một vệt đen cô đơn.

Cô không biết Cận Ngụ Đinh lúc này đang làm gì, hẳn là lúc này anh đã sớm hết tức giận về đến nhà, hoặc là, anh còn đang lo lắng cho Thương Lục?

Cố Tân Tân chưa bao giờ có cảm giác khác lạ như hôm nay, cảm thấy bản thân mình chỉ là một người thừa.

Ngày hôm sau, sáng sớm Tần Chi Song đã đến rồi, sau khi làm thủ tục xong xuôi thì đưa Cố Tân Tân về nhà.

Đi vào tòa nhà Tây, người giúp việc tiến lên phía trước giúp cầm đồ, Tần Chi Song nhìn cô ta hỏi, "Trước khi ra ngoài tôi dặn cô nấu canh gà, thế nào rồi?"

"Hầm xong rồi ạ, còn làm thêm cả điểm tâm, chỉ chờ Cửu phu nhân trở về."

"Tân Tân, ăn một chút rồi hẵng lên lầu nghỉ ngơi."

Cố Tân Tân không muốn từ chối ý tốt của Tần Chi Song."Vâng."

Người giúp việc đem điểm tâm bày lên bàn, đặt canh gà đến trước mặt Cố Tân Tân, trong lòng cô có chuyện che giấu nên khẩu vị cũng không ra sao.

Tần Chi Song liếc qua phòng ngủ chính trên lầu."Lão Cửu đến công ty rồi sao?"

"Phu nhân, tối qua Cửu gia không về."

Cố Tân Tân hơi gia tăng sức lực trong tay, sắc mặt Tần Chi Song tái xanh, không nói gì nữa.

Ăn sáng xong, Tần Chi Song đưa cô trở về phòng, sau khi thấy Cố Tân Tân ngoan ngoãn nằm xuống mới đi ra ngoài.

Tần Chi Song gọi điện thoại cho Cận Ngụ Đinh, lúc này anh rốt cuộc đã chịu bắt máy.

"Alô."

"Con đang ở đâu?"

"Mẹ, con ở công ty."

Tần Chi Song ra khỏi tòa nhà Tây, "Tôi hôm qua con ở đâu?"

"Mẹ, con chỉ là không về tòa nhà Tây mà thôi."

"Tại sao không về nhà?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước cửa sổ sát đất trong văn phòng, phóng tầm mắt ra xa, cả thành phố dường như đã thức giấc, nồng ấm chiếu lên tấm thủy tinh trong suốt, phản chiếu ra một đôi mắt mê người. "Con còn có cả chỗ ở khác mẹ cũng không phải không biết, hơn nữa trước đây con cũng đâu có thường về tòa nhà tây."

"Nhưng sau khi kết hôn, ngoại trừ lúc đi công tác thì có ngày nào con không về nhà đâu?"

Một câu này của Tần Chi Song tàn nhẫn đập cho anh tỉnh táo, anh nghĩ kỹ lại, quả thật là như vậy.

Có phải chính là vì như thế nên Cố Tân Tân mới không sợ gì mà đem toàn bộ chuyện sảy thai đầy lên người anh?

Chuyện mang thai giả không lừa gạt được nên chắc chắn phải tìm một biện pháp giải quyết, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh không ngờ tới anh lại thành nhân vật then chốt trong câu chuyện lừa gạt này.

Cố Tân Tân bị Thương Lục đẩy một cái, đụng đau như vậy cũng không chịu tính kể lên người cô ấy, vậy mà cô có thể xuống tay với anh?

Tối qua Cận VĨNH Nham đến tìm anh, suýt chút nữa là ra tay đánh người rồi, chuyện mắt con lớn như vậy lại còn liên lụy đến mối quan hệ không minh bạch giữa anh và Thương Lục. Cận Ngụ ĐÌnh không giải thích, cũng biết không giải thích được gì.

Ánh mắt tối tăm của anh dừng lại ở một điểm, bộ dạng hoảng hốt lo sợ sau khi anh phát hiện ra Cố Tân Tân mắt tích dường như còn thấp thoáng trước mắt.

Khi mà trong lòng anh cực kỳ lo lắng trong đầu toàn là suy nghĩ về cô thì cô đang làm gì chứ?

Cô đang tính toán xem làm thế nào để đem chuyện đứa bé xử lý cho gọn gàng, cho nên cô không nghĩ tới gọi điện cho anh đầu tiên, mà là sau khi đến bệnh viện sắp xếp ổn thỏa mới trực tiếp gọi cho Tân Chi Song.

Cận Ngụ ĐÌnh trong lòng như bị đâm một cái đau đớn, đó là cái cảm giác không thể nói ra lời, ngoại trừ khổ sở, còn có, không hề thoải mái chút nào.

"Lão Cửu!" Tân Chi Song không nghe thấy tiếng anh trả lời, không nhịn được nâng cao giọng.

"Mẹ, sắp đến Tết rồi, mẹ lo cho tốt chuyện trong nhà là được."

"Con mau trở về, Tân Tân vừa sảy thai, con không thể bỏ con bé ở nhà một mình như thế được."

Khóe môi Cận Ngụ ĐÌnh hiện ra một nụ cười gần, ngụy trang thật đến thế, sợ là toàn bộ người trong nhà đều bị cô lừa.

"Chuyện riêng của con, con tự có chứng mực."

Tân Chi Song thở dài, con cái trong nhà đều lớn cả rồi, thật sự quản không được nữa.

Cô Tân Tân nằm trên giường lớn xoay hết sang bên này đến bên khác, nhắm mắt lại, trong không khí đều là mùi của Cận Ngụ ĐÌnh. Cô rất muốn về nhà, nếu như là trước đây thì lúc này hẳn là cô giúp mẹ sắm đồ Tết, quét dọn vệ sinh, dán câu đối...

Nhưng nếu cô về nhà, bố mẹ chắc chắn sẽ bảo cô và Cận Ngụ ĐÌnh về cùng nhau, lại còn có thể hỏi chuyện đứa bé.

Cô không ngủ được, lăn lóc một hồi cuối cùng đành ngồi dậy, hơn nửa ngày cứ ngơ ngơ ngác ngác như vậy mà trôi qua.

Chập tối, lúc Cố Tân Tân chuẩn bị xuống lầu, vừa mở cửa ra thì lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân truyền tới. Trong lòng cô hoảng hốt, người giúp việc vừa mới lên gọi cô xuống ăn cơm tối nên không thể nào lại lên thêm lần nữa, vậy người kia hẳn là Cận Ngụ ĐÌnh rồi?

Cố Tân Tân thu lại bàn tay đặt trên nắm cửa, tiếng bước chân đến ngoài cửa thì dừng lại.

Cô nhìn bốn phía, theo bản năng muôn giả vờ không nghe thấy gì trốn đi, Cố Tân Tân không biết lát nữa gặp Cận Ngụ ĐÌnh có thể nói gì.

Cốc cốc —

Tiếng gỗ cửa vang lên, trong lòng Cố Tân Tân hơi trùng xuống, trước giờ Cận Ngụ ĐÌnh vào phòng chưa bao giờ phải gõ cửa.

Cô nhẹ hít một hơi, mở cửa ra, nhìn thấy Khổng Thành đứng bên ngoài.

"Cửu phu nhân."

Đáy mắt Cố Tân Tân không giấu được mát mát, "Có chuyện gì sao?"

"Tôi tới thu dọn hành lý cho Cửu gia."

Sắp tới năm mới rồi, Cận Ngụ ĐÌnh hẳn là không phải đi công tác. Cố Tân Tân tránh người sang một bên, nhìn theo Khổng Thành đi vào phòng thay đồ.

Không lâu lắm Khổng Thành đi ra ngoài, Cố Tân Tân nhìn hành lý đặt bên chân anh ta.

Nhìn bộ dạng này thì có vẻ là Cận Ngụ ĐÌnh định ở ngoài luôn rồi.

Lần đầu tiên từ khi kết hôn Cố Tân Tân mới cảm nhận được độ rộng lớn của căn phòng này, lớn đến nỗi một mình cô ở bên trong có thể cảm giác được một cảm giác âm u đến đáng sợ.

"Cửu phu nhân, xin hãy giữ gìn sức khỏe."

"Khổng Thành, anh cần gì phải nói như vậy chứ, chuyện của chúng tôi anh là người rõ ràng nhất."

Khổng Thành nhìn cô một cái, sau đó rời đi.

Cố Tân Tân nghe thấy tiếng đóng cửa truyền đến trong tai, vành mắt hơi nóng lên, hiện tại cô sợ nhất chính là nghe thấy âm thanh này, cảm giác giống như cô đang bị bỏ lại một mình cô độc.

Buổi tối, Cố Tân Tân mở TV, âm thanh tràn ngập cả căn phòng. Lúc vừa mới chuyển vào Cận gia, Cố Tân Tân chỉ mong sao mỗi buổi tối Cận Ngụ Đinh không về. Thậm chí cô còn hi vọng anh có người phụ nữ bên ngoài, một người thì làm sao đủ, hai người, ba người, bốn, năm người là tốt nhất. Nhưng lúc này trong đầu cô lại liên tục suy nghĩ lung tung, có lẽ anh cũng chỉ xem cô như người phụ nữ gấp dịp thì chơi, chỉ có điều cô là được đặt ở nhà, còn những người kia là ở bên ngoài mà thôi.

Biệt thự Thụ Sơn.

Cận Ngụ Đinh đứng trước gương phòng tắm, anh dùng tay lau đi hơi nước trên mặt kính, bên trong phản chiếu ra một bóng hình mơ hồ.

Anh mặc một chiếc áo choàng tắm rộng rãi, mái tóc đen rũ bên trán, những giọt nước nhỏ li ti liên tục nhỏ xuống, trên khuôn mặt với ngũ quan tinh xảo có một vết cưa thật dài, mặc dù không sâu nhưng lại vô cùng nổi bật trên gương mặt đẹp anh tuấn.

Ngón tay Cận Ngụ Đinh lướt nhẹ theo vết thương, kéo dài đến tận khói mắt, anh có chút hoảng hốt, còn tưởng rằng những nôn

nóng và lo âu kia với Cố Tân Tân đều là ảo giác. Nhưng khi anh ăn lên miệng vết thương lại có thể cảm nhận được đau đớn rõ ràng, cứ như vậy nói cho anh biết mình đã thật sự vì cô mà gấp gáp muồn chết.

Người đàn ông thu tay về, liếc bóng người trong gương một cái, không nhịn được phỏng tay tới đập lên mặt kính.

Hai ngày sau Cận Hàn Thanh hộ tống Thương Lục về tòa nhà Đông, Cận gia đang chuẩn bị đón năm mới, nhưng trong nhà hiền hiên không còn bầu không khí Tết đến.

Cận Ngụ ĐÌnh không trở về nhà dù chỉ một lần. Cố Tân Tân vào phòng thay đồ, cô thay xong quần áo chuẩn bị ra ngoài thì đột nhiên nhìn thấy gói quà mà cô đưa cho Cận Ngụ ĐÌnh bị anh tùy tiện đặt một chỗ trong góc tủ.

Cô đi tới, quả nhiên ví da vẫn còn nguyên, Cố Tân Tân nhịn không được cầm lên nhìn, sau đó ném nó lại.

Cô biết Cận Ngụ ĐÌnh sẽ không thể coi nó như bảo bối, nó không xứng, cô cũng không xứng.

Giao thừa, Cố Tân Tân vừa xuống lầu thì thấy người giúp việc đang dọn dẹp nhà cửa.

"Cửu phu nhân, quản gia Tiền vừa mới tới, mời phu nhân tối nay qua tòa nhà chính ăn cơm tối. Chiều tối nay chúng tôi cũng được cho phép về nhà đón giao thừa, nhưng sáng sớm mai tôi sẽ qua đây ngay thôi."

Cố Tân Tân nhẹ gật đầu, "Được, cô vất vả rồi."

Hai ngày trước cô có nghe Tần Chi Song nhắc đến việc chị cả và anh rể của Cận Ngụ ĐÌnh năm nay cũng sẽ về Cận gia, người sẽ đều có mặt đầy đủ, Cố Tân Tân không chắc Cận Ngụ ĐÌnh liệu có trở về hay không, cô thật sự có chút lo sợ đến lúc đó cô một mình

ngồi trước bàn, mà những người khác tốt xấu gì cũng là có đôi có cặp.

Cô Tân Tân vô cùng mong thời gian trôi chậm một chút, cô không muốn tới tòa nhà chính chút nào hết.

Thực ra trong đầu cô còn có một ý nghĩ khác quanh quẩn không chịu đi, Cận Ngụ Đinh dọn ra ngoài, nói rõ là không muốn tiếp tục nhìn thấy cô nữa. Vậy mối quan hệ vợ chồng giả giữa cô và anh thật ra cũng nên kết thúc rồi?

Nhưng cô thật sự không dám manh động, thời gian này cô trở nên cẩn thận từng li từng tí, lỡ như cô tự ý chuyển về nhà rồi thẳng thắn thừa nhận mọi chuyện, Cận gia nỗi giận, nhà cô khác gì lấy trứng chọi đá.

Chạng vạng tối, Lục Uyễn Huệ gọi điện thoại tới.

Cô Tân Tân nhẹ hít một hơi, dè dặt cầm ống nghe lên."Alô, mẹ."

"Tân Tân, ăn cơm tối chưa?"

"Chưa ạ, " Cô Tân Tân đã thay xong quần áo, đang ngồi ở mép giường, ngón tay vân vê chiếc chăn lụa."Người trong nhà chắc còn chưa tới đủ ạ."

"Đúng rồi, Cận gia nhiều người, bữa cơm đêm giao thừa hôm nay chắc sẽ rất náo nhiệt đây."

Cô Tân Tân sấp không khống chế được cảm xúc, "Mẹ, hai người ăn chưa?"

"Đang chuẩn bị ăn đây, trong nhà chỉ có mẹ với bố con, tùy tiện ăn một chút là xong rồi."

Khuôn mặt nhỏ Cô Tân Tân hơi ngẩng lên nhìn trần nhà, hốc mắt ẩm ướt, "Có những món gì vậy?"

"Mua một ít thịt sốt cà chua, bồ con chiên thịt viên nấm hương, còn có lạp xưởng con thích ăn nữa, tôm này..."

Một dòng nước ấm nóng chảy ra khỏi hốc mắt, Cố Tân Tân sợ Lục Uyển Huệ nghe được, vội vàng đưa tay lau nước mắt đang rơi xuống, "Con cũng muốn ăn."

"Con nhỏ ngốc này, Cận gia thiếu gì đồ ngon, còn có thể bạc đãi con hay sao?"

Cố Tân Tân nhịn lại tiếng khóc nơi đáy lòng, nhưng rõ ràng giọng nói đã thay đổi, Lục Uyển Huệ biết cô lần đầu tiên không ăn Tết ở nhà nên nhất định là rất nhớ nhà. "Tân Tân, rồi sẽ quen được thôi. Mà mai là mùng một, con với Ngụ Đình về nhà một chuyến nhé."

Bây giờ bọn họ đã như vậy, Cận Ngụ Đình sao có thể về cùng cô?

Nhưng nào có cái đạo lý ở đâu ra con rể không về nhà chúc Tết đầu năm chứ?

Cố Tân Tân nghĩ chỉ đành tìm trước một cái lý do nào đó, lắp liếm cho qua một hai ngày rồi tính tiếp."Mẹ, có thể phải mấy ngày sau, trưởng bối Cận gia bên này hơi nhiều..."

"Không sao, " Lục Uyển Huệ biết Cận gia cũng có quy tắc của Cận gia. "Đợi khi nào các con có thời gian rảnh rồi thì sau cũng được."

"Được." Cố Tân Tân kìm né lại tiếng nức nở đồng ý, "Mẹ, con đi ăn cơm đây."

"Đi đi, đừng để đói bụng."

Cúp điện thoại, Cố Tân Tân đi vào phòng tắm rửa mặt, lúc ra khỏi tòa nhà Tây, có pháo hoa nở rộ trên bầu trời, cô nhịn không được

dừng bước lại, đáy mắt được màu sắc chói lọi đó nhuộm lên một tầng rực rỡ.

Cố Tân Tân đến tòa nhà chính, quản gia Tiền đang đứng đợi, nhìn thấy cô thì nhanh chóng tiến lên bắt chuyện."Phu nhân đã chờ cô một lúc lâu rồi."

Tần Chi Song đang bận rộn trong phòng khách, nhìn thấy Cố Tân Tân đi tới liền đi qua kéo nhẹ bàn tay nhỏ của cô."Người còn chưa đến hết, con cứ ngồi xuống trước đi."

Cận Hàn Thanh và Thương Lục đã đến, lúc này đang ngồi trên sofa, bước chân Cố Tân Tân hơi ngừng lại, Tần Chi Song cảm giác được sự lúng túng của cô.

"Tân Tân, cơ thể đã đỡ hơn chút nào chưa?"

"Đỡ nhiều rồi ạ."

Tần Chi Song nhanh chóng kéo cô ngồi xuống, "Mau ngồi xuống nào."

Hai tay cô đan vào nhau, Thương Lục đang ôm cái gối trong lòng, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô. Cố Tân Tân rũ mi mắt, cũng không biết có nên chào hỏi hay không.

Cận Hàn Thanh kéo một tay của Thương Lục qua, cô ấy hơi rụt lại, "Tôi đói."

"Sắp bắt đầu rồi."

Tới lúc này mà vẫn không thấy bóng dáng Cận Ngụ ĐÌnh.

Ngoài cửa có tiếng nói chuyện truyền đến, Cố Tân Tân ngẩng đầu, nhìn thấy Cận Duệ Ngôn bước vào, cô ấy đưa áo khoác trong tay cho Tiền quản gia, đứng một bên thay giày. Người đàn ông đi phía sau chính là con trai trưởng của Đoàn gia, Đoàn Cảnh Nghiêu.

Vẻ mặt người đàn ông lạnh đạm, lên tiếng chào hỏi người trong nhà."Ba, mẹ."

"Cuối cùng cũng đến rồi, đợi mấy đứa nửa ngày trời."

Cận Duệ Ngôn mặc một bộ âu phục đen ôm lấy thân, một tay cô đút trong túi quần, màu sắc này ở trên người cô ấy lại không có chút nặng nề nào, hai chân thon nhỏ. Cố Tân Tân trước giờ chưa thấy qua người phụ nữ nào mặc âu phục lại đẹp đến vậy, cô đứng dậy."Chị."

"Tiểu Cửu đâu?" Cận Duệ Ngôn quét quanh một vòng không nhìn thấy bóng dáng của Cận Ngụ Đinh.

Cố Tân Tân mím môi, không biết nên nói thế nào.

Sắc mặt Tân Chi Song cũng không hề tốt, "Mấy ngày rồi không về nhà."

"Không quản được nó nữa rồi?" Vẻ mặt Cận Duệ Ngôn không thay đổi, ngay cả âm lượng cũng không hề lên cao, nhưng truyền vào trong Cố Tân Tân lại là cái cảm giác không giận mà uy.

Đoàn Cảnh Nghiêu và cô nhìn thoáng qua nhau, sau đó anh ta đi đến bên cạnh Cố Tân Tân, thân hình cao lớn của anh ta che khuất nửa người cô, Đoàn gia ở Lục Thành cũng có một loại bản lĩnh thông thiên ở Lục thành, sau khi kết thông gia với Cận gia thì càng giống như hổ thêm cánh.

Chỉ là Đoàn Cảnh Nghiêu tính tình lạnh nhạt, mà loại người như vậy là từ trong lửa gạt tranh cướp mà lớn lên. Cố Tân Tân chưa bao giờ thấy anh ta cười, sau khi chào hỏi với anh ta, anh ta cũng không lạnh nhạt đáp lại.

Anh ta ngồi vào chỗ của mình trên ghế sô pha, xương quai hàm cho người nhìn một cảm giác cứng rắn mà lạnh lẽo, Cận Duệ Ngôn liếc mắt một cái, xoay người đi đến một vị trí khác.

Bữa tiệc bắt đầu, Tần Chi Song gọi bọn họ vào bàn ngồi, hai tay Cố Tân Tân đặt trên đầu gối hơi xoa xoa, cô ngẩng đầu lên thì thấy Cận Hàn Thanh đang kéo tay Thương Lục, Đoàn Cảnh Nghiêu cũng đi cùng Cận Duệ Ngôn đi đến một phía.

Cô được xếp vào một vị trí đã sắp sẵn, cái ghế bên cạnh trống không.

Cận Duệ Ngôn chỉnh điện thoại thành chế độ im lặng rồi đặt sang bên cạnh. "Tân Tân, chị đã nghe được chuyện của em, thân thể đỡ chút nào chưa?"

"Tốt lên nhiều rồi ạ, cảm ơn chị."

Lúc Cận Ngụ Đinh bước vào bữa tiệc cũng đã chuẩn bị bắt đầu, Cận Vĩnh Nham thấy anh, trong lời nói rõ ràng hạ xuống một tông, "Ba thấy con cứ khỏi về luôn cũng được đấy."

"Thôi nào, "Tần Chi Song nhanh chóng ngắt lời ông, "Ăn cơm trước đã."

Ánh mắt Cố Tân Tân nhìn chằm chằm vào đĩa thức ăn trên bàn, nghe thấy tiếng ghế bị kéo ra, Cận Ngụ Đinh ngồi xuống chỗ của mình, Cận Duệ Ngôn liếc mắt một cái, không nói gì.

Cố Tân Tân cực kỳ chăm chú ăn đồ ăn trong đĩa trước mặt, cô như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, lần đầu tiên trong đời cảm thấy thức ăn này lại khó nuốt như thế.

"Lão Cửu, mặt chú bị sao vậy?" Cận Hàn Thanh đột nhiên hỏi.

Mấy ngày nay hai người bọn họ cũng không gặp mặt nhau, Cận Hàn Thanh lại nhìn xuống cổ anh. "Không phải là bị người phụ nữ nào cào đầy chứ?"

Cận Duệ Ngôn nhấp một ngụm rượu vang, không biến sắc nhìn về phía Cận Ngụ Đinh, anh hơi cong khóe môi, "Vâng."

Anh cứ vô cùng đơn giản như vậy mà trả lời một chữ, Cố Tân Tân biết rõ ràng nhưng khi tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn qua đây lại vẫn có thể khiến cho cô cảm thấy có gì đó bị nghẹn lại ở cổ họng.

Trước khi Cận Vĩnh Nham kịp nỗi giận, Cận Duệ Ngôn buông ly rượu xuống, "Hai đứa để cho chị ăn xong bữa cơm này đi đã."

Trên bàn yên tĩnh lại, những món ăn trước mặt cô đã sớm nguội lạnh, mấy món ăn chính bày ở giữa, dù sao khẩu vị của Cố Tân Tân cũng không còn nên dứt khoát không đổi mà tiếp tục ăn mấy đĩa đã nguội kia.

"Lão Cửu, thân thể Tân Tân còn chưa hồi phục, con lấy cho con bé chén canh đi." Tần Chi Song sai bảo.

Cố Tân Tân muốn nói không cần, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng, vẫn là nuốt trở vào.

Cận Ngụ Đinh ngồi im không nhúc nhích, bầu không khí căng thẳng, mấy người khác bắt đầu không chú ý nữa bắt đầu cầm đũa ăn. Một lát sau người đàn ông mới đứng dậy, múc một chén canh nhỏ đặt cạnh Cố Tân Tân.

Mặc dù hai người họ ngồi gần nhau nhất nhưng cũng không nói với nhau câu nào, đừng nói là lời nói hay cử chỉ, ngay cả liếc một cái sang đối phương cũng không có. Ăn xong bữa cơm đêm giao thừa, Cận Duệ Ngôn nói không thể ở lại lâu, nói muốn cùng Đoàn Cảnh Nghiêu trở về Đoàn gia, bên kia còn có người đang đợi bợ họ.

Đoàn Cảnh Nghiêu được Cận Vĩnh Nham gọi vào thư phòng nói chuyện, Cận Ngụ Đinh gặp Cận Duệ Ngôn đứng bên cửa sổ, đang thất thần nhìn ra ngoài xa xăm. "Chị, người đàn ông của chị đâu?"

"Không biết lớn nhỏ, gọi anh rể."

Vóc dáng cao ngất của Cận Ngụ Đinh dựa vào cửa sổ sát đất.
"Anh rě? Hai người chém giết lẫn nhau như vậy, em không cho rằng cái vị trí con rě nhà Cận gia này anh ta có thể ngồi vững được lâu."

"Quản tốt chuyện của mình trước đã." Cận Duệ Ngôn quét qua gương mặt tuấn tú của anh, đưa tay sờ lên vết thương trên mặt Cận Ngụ Đinh. "Tiểu Cửu à Tiểu Cửu, cái gương mặt nhỏ đẹp đẽ này em phải thật giữ gìn bảo quản mới được, từ nhỏ đến lớn em là ý vào cái mă bên ngoài của mình mà bá đạo ngang ngược, nếu bị hủy đi thì phải làm sao bây giờ."

Cận Ngụ Đinh đẩy tay cô ấy ra, "Em có tên."

"Gọi tiểu Cửu em không thích sao?"

Ở Lục Thành này ngoại trừ Cận Duệ Ngôn thì có ai dám xưng hô với anh như vậy? "Chị, hội nghị ngày mai rất quan trọng, chị phải giữ cho tinh thần tỉnh táo."

"Cái này còn cần em nhắc nhở sao?" Đôi mắt Cận Duệ Ngôn hơi lóe sáng, Cận Ngụ Đinh đứng sát cạnh cô ấy nói. "Đoàn Cảnh Nghiêu liệu có ngăn cản chị dự họp không?"

"Vậy thì phải xem anh ta có cái bản lĩnh này hay không đã." Cận Duệ Ngôn xoay người, nhìn thấy Cố Tân Tân ngồi trên ghế sofa, cô bây giờ không tiện đi trước, nhưng bầu không khí ở Cận gia cô lại không có cách nào hòa nhập được.

"Nghe mẹ nói mấy này nay em đều ở bên ngoài?"

"Ừ." Cận Ngụ Đinh trả lời một tiếng, tầm mắt không nhịn được dừng trên người Cố Tân Tân.

"Nếu đã cưới vợ về rồi, có giả bộ thì cũng phải làm ra vẻ vợ chồng ân ái cho chị." Cận Duệ Ngôn phóng tầm mắt ra bóng đêm bên ngoài, sân trước của nhà bị bóng tối nuốt trọn, ánh đèn chiếu xuống tàng cây lộ ra vẻ âm u không giống ngày thường. "Tuy đêm

nay là giao thừa nhưng cũng đừng tưởng rằng những người bên ngoài kia sẽ lơ là cảnh giác, càng là như vậy thì càng phải thận trọng, chị cũng không muốn nghe thấy tin tức đêm giao thừa còn có người qua đêm ở bên ngoài."

Cô ấy không nói rõ, nhưng ý tứ trong lời nói cũng đã quá rõ ràng rồi.

Đêm nay Cận Ngụ Đinh nhất định phải ngủ ở nhà.

Cận Vĩnh Nham và Đoàn Cảnh Nghiêu đang từ trên lầu đi xuống, Cận Duệ Ngôn nhìn đồng hồ, "Chị về đây."

Cô ấy bước nhanh về phía trước, cầm áo khoác và túi xách đi tới trước mặt Đoàn Cảnh Nghiêu. "Ba, tụi con xin phép về trước."

"Ừ, trên đường chú ý cẩn thận."

Cố Tân Tân mắt thấy Cận Hàn Thanh và Thương Lục cũng sắp đi, cô đứng dậy theo.

Tần Chi Song để bọn họ trở về sớm nghỉ ngơi, nhưng lại đặc biệt kéo Cận Ngụ Đinh ở lại nói chuyện thân mật.

Cận Ngụ Đinh xoay người bước ra ngoài, Cố Tân Tân thấy thế thì dừng bước chân, cô nghĩ vẫn là đợi sau khi anh ta đi rồi cô ra sau không muộn.

Người đàn ông ra đến cửa thấy cô không đi theo thì xoay người nhìn về phía cô.

Tần Chi Song bên này nhìn theo chăm chú, Cận Ngụ Đinh thờ ơ lên tiếng, "Cô định ở lại đây sao?"

Cố Tân Tân không nói, cũng không động.

Tay Cận Ngụ Đinh đặt trên tay nắm cửa. "Mẹ nói đúng, con không còn nữa thì còn có thể có lại đứa khác, chỉ là nếu cô cứ

không chịu về nhà Tây thì làm sao có con được đây?"

Lời này của anh, rõ ràng chỉ là để cho Tân Chi Song yên tâm, nhưng Cố Tân Tân nghe được, giọng điệu trên miệng anh đều là mỉa mai trào phúng.

***

Bát Bát: Sáng mai phải ra sân bay sớm nên giờ tung chương mới luôn. 00:20, Vẫn là tính ngày mới nhỉ:))))

Đúng rồi, bữa nàng nào trong Sài Gòn nói mời ta trà sữa thì mau chuẩn bị đi a ~ kkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Vào Phòng Của Một Người Đàn Ông Xa Lạ

Dịch: CP88

***

"Cũng không còn sớm nữa, Tân Tân, mau về nghỉ ngơi đi." Tân Chi Song thúc giục cô.

Cô Tân Tân không còn cách nào khác đành phải đi theo ra ngoài.

Trước cửa tòa nhà chính có hai chiếc xe đang đậu, một chiếc là của Cận Duệ Ngôn, cái còn lại là của Đoàn Cảnh Nghiêu.

Hai người đều có tài xế riêng, mỗi người đứng ở cạnh một chiếc xe kéo cửa chờ hai người lên xe.

Trên cánh tay Cận Duệ Ngôn vắt chiếc áo khoác, trên xe bật hệ thống sưởi ấm nên cô ấy cũng lười không mặc. Vóc dáng cao ráo, đôi giày cao gót lộp lộp lật mặt đất, cô ấy khom lưng ngồi vào hàng ghế phía sau.

Đoàn Cảnh Nghiêu chuyển tầm mắt qua, chiếc quần âu đen mặc trên người khiến cho đôi chân Cận Duệ Ngôn vừa thon vừa thẳng tắp, tài xế định đóng cửa xe, nhưng lại không ngờ tới người đàn ông đột ngột đưa tay ra đặt lên cửa.

Tài xế không hiểu ý anh ta, mắt lại thấy Đoàn Cảnh Nghiêu khom lưng ngồi vào trong.

Cận Duệ Ngôn mắt nhắm hờ, khí tức xâm chiếm của anh ta quá nồng đậm khiến cho cô ấy muốn lơ đãng cũng không được. "Không phải anh cũng có xe riêng hay sao?"

"Làm sao, xe của thị trưởng tôi không ngồi được nữa?"

Cận Duệ Ngôn nhíu chặt lông mày, Đoàn Cảnh Nghiêu co lại đôi chân dài, "Vẫn còn chưa ra khỏi Cận gia mà đã muốn bỏ cái lớp ngụy trang vợ chồng ân ái xuống rồi à?"

Cận Duệ Ngôn ra hiệu cho tài xế đóng cửa xe, cô ấy vừa quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ thì nhìn thấy Cận Ngụ Đinh và Cố Tân Tân sóng vai đi ra.

Tài xế nhanh nhẹn khởi động xe, đêm nay Đoàn Cảnh Nghiêu uống khá nhiều rượu, lại trong không gian chật hẹp như thế này nên Cận Duệ Ngôn có thể dễ dàng ngủi được mùi rượu phát ra từ trên người anh ta.

Nghĩ đến lát nữa về Đoàn gia còn phải ứng phó người ở đó, Cận Duệ Ngôn bỗng chốc cảm thấy đau đầu không chịu được.

Cô ấy và Đoàn Cảnh Nghiêu đằng nào cũng chẳng có gì để nói, chỉ bằng nhân cơ hội này chợt mắt một chút.

Cận Duệ Ngôn thả lỏng người, khẽ tựa đầu về sau. Đoàn Cảnh Nghiêu đột ngột nghiêng người sang, giam lại nửa người trên của cô, một tay chống sau đầu Cận Duệ Ngôn một tay vòng qua eo cô, hai mắt cô vừa mở liền thấy khuôn mặt anh tuấn của anh ta đang tiến tới. Mỗi chạm vào đôi môi lạnh lẽo của anh ta, hai mắt Cận Duệ Ngôn trợn tròn, bả vai bắt đầu giãy giụa, ý rất rõ ràng không muốn có cử chỉ thân thiết với anh ta ngay ở trong xe này.

Đoàn Cảnh Nghiêu khẽ hé đôi môi mỏng, đầu tiên là hôn môi, sau đó từ từ cắn xuống phía dưới.

Cận Duệ Ngôn đau đớn mức phải hít một ngụm khí lạnh, hai tay đặt trước ngực anh ta dùng sức đẩy mạnh nhưng anh ta cương quyết không buông, mãi cho đến khi trong miệng hai người tỏa ra mùi máu tanh.

Mi mắt Cận Duệ Ngôn giật giật, lúc này Đoàn Cảnh Nghiêu mới hài lòng buông cô ấy ra. Cận Duệ Ngôn đau đớn mức cả người đổ mồ hôi lạnh.

Tiếng cười khẽ của người đàn ông truyền tới, Cận Duệ Ngôn đưa tay vuốt nhẹ lên môi, nhìn thấy tay mình dính máu.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang, giơ tay muốn động thủ, Đoàn Cảnh Nghiêu nhanh tay nhanh mắt lập tức dùng một tay nắm chặt cổ tay cô ấy, thuận tiện đè nửa người trên của cô ấy ép trở lại.

"Còn muốn nữa sao?"

"Tên họ Đoàn kia, anh là cầm tinh con chó sao?"

Tài xế vòng vô lăng rẽ vào một con đường, ánh đèn đường mờ ảo xẹt qua khuôn mặt của hai người, cũng chiếu sáng của ánh mắt khiêu khích của Đoàn Cảnh Nghiêu. "Người vợ thị trưởng của tôi ơi, bộ dạng này của em đi đến buổi hội nghị quan trọng ngày mai liệu có khiến cho người ta chê cười hay không đây?"

Cô ấy ngay lập tức biết anh ta cố ý, Cận Duệ Ngôn buông mi mắt, đáp lại bằng một khuôn mặt thờ ơ, "Đoàn tiên sinh cũng không phải là người áu trĩ như thế."

"Cuối năm tặng cho em lời chúc may mắn màu đỏ, chúc em năm mới vươn lên mạnh mẽ như phượng hoàng."

Cận Duệ Ngôn liếm vết thương ở khói môi, đau rát, "Vậy thì trong hội nghị ngày mai tôi nhất định phải nói với Đoàn gia, vợ chồng hai chúng ta chung sống hòa hợp, con cháu của Đoàn gia ở

đó khẳng định không ít, chắc chắn sẽ thúc đẩy hội nghị này càng diễn ra càng thuận lợi hơn."

Vết thương trên khoe miệng này của cô ấy không phải đã trở thành minh chứng tốt nhất rồi sao?

Đoàn Cảnh Nghiêу cười trầm thấp, anh ta áp sát người cô ấy, đưa tay kéo chiếc khăn lụa quấn quanh chiếc cổ trắng nõn mềm mại của Cận Duệ Ngôn, nhìn chằm chằm vào đó, "Đã như vậy thì tôi cũng không ngại vì em tạo ra thêm vết tích, đến lúc đó em chỉ cần để lộ chiếc cổ xinh đẹp này đi ra ngoài, những người kia càng có thể hiểu rõ được trái tim của Đoàn Cảnh Nghiêу tôi đối với em rồi."

Cận Duệ Ngôn quay mặt sang hướng khác, "Buông tôi ra."

"Nhanh như vậy đã tức giận rồi, không giống em chút nào."

Tài xế phía trước mắt điếc tai ngơ, một lòng chăm chú lái xe, ánh mắt nhìn thẳng con đường phía trước. Cánh tay Đoàn Cảnh Nghiêу khẽ buông lỏng, trở lại chỗ ngồi.

Tòa nhà Tây.

Cố Tân Tân trở lại phòng ngủ, điện thoại liên tục vang lên tiếng báo tin nhắn, đều là tin chúc mừng năm mới.

Cận Ngụ ĐÌnh vào phòng tắm, lúc đi ra cũng không thèm nhìn cô một cái, hai người giống như không có ai chịu để ý đến sự tồn tại của đối phương. Lúc Cố Tân Tân tắm xong đi ra đã thấy Cận Ngụ ĐÌnh nằm trên giường lớn.

Mấy ngày cô mới nhìn thấy anh một lần, lần gặp mặt tiếp theo còn không biết phải chờ đến khi nào.

Cố Tân Tân cảm thấy vẫn là nêu nhân cơ hội này nói một vài chuyện cho rõ ràng.

Cô ngồi xuống mép giường, không chút do dự đi thẳng vào vấn đề. "Cận Ngụ ĐÌnh, nếu như anh không muốn nhìn mặt tôi nữa rồi thì quan hệ của chúng ta cũng nên kết thúc đi thôi."

Người đàn ông nhướn mày liếc về phía cô, "Kết thúc thế nào?"

"Tôi muốn về nhà."

Cận Ngụ ĐÌnh trầm mặc nhìn cô. "Ngày mai cô muốn có thể về."

"Tôi không muốn ở lại Cận gia."

"Cô cảm thấy tôi sẽ đồng ý yêu cầu này của cô sao?"

Cố Tân Tân trầm mặc một chút, sau đó lên tiếng. "Tôi biết nếu như anh không đồng ý thì tôi có muốn rời đi thế nào cũng vô ích, vậy thì xin anh hãy cho tôi một cái kỳ hạn."

"Vô kỳ hạn." Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng mở miệng.

Sắc mặt Cố Tân Tân trắng bệch, "Dựa vào cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh nằm xuống, kéo chăn đắp lên người, "Nếu như cô lúc này muốn mạnh động làm chuyện ngu ngốc thì tôi cũng sẽ không ngăn cản cô, nhưng tôi khuyên cô một câu, Trần gia luôn nhìn chằm chằm vào cô, nếu như lúc này cô muốn rời khỏi Cận gia thì tôi bảo đảm cô đến mình chết như thế nào cũng không biết."

Hôm nay là giao thừa mà cuộc nói chuyện của hai người cũng không kiêng dè nói ra từ "chết", Cố Tân Tân nằm nửa giường bên này, cô vẫn không có đủ dũng khí hỏi ra mối quan hệ của anh và Thương Lục.

Cô sợ chính mình lại tự rước lấy nhục, càng sợ Cận Ngụ ĐÌnh một câu giải thích cũng chẳng buồn cho cô.

Hôm sau, sau khi Cận Ngụ ĐÌnh ra khỏi nhà thì quả nhiên là không quay lại nữa.

Anh cũng coi như là làm tròn trách nhiệm, đêm giao thừa ngủ lại tòa nhà Tây.

Hai ngày, rồi lại ba ngày trôi qua.

Ngày mùng năm Lục Uyển Huệ lại gọi điện thoại đến.

Bà cẩn thận thăm dò, "Tân Tân, Ngụ Đinh có nhà không?"

"Anh..... Anh ấy đi ra ngoài rồi."

"Năm mới rồi mà còn bận rộn như vậy hả?"

Cô Tân Tân khẽ vâng một tiếng, trong lòng đầy áy náy tự trách. May mắn nay cô đều không dám về nhà vì sợ mẹ sẽ nói cô bảo Cận Ngụ Đinh đi cùng về. Nhưng cứ lấy lý do đó mãi cũng không phải là một cách hay, cô còn cực kỳ nhớ nhà nữa.

"Vâng, anh ấy.....anh ấy đi công tác, mẹ, mai con về một mình nhé."

"Đi công tác? Khi nào thì về?"

"Con cũng không biết."

Trong giọng nói của Lục Uyển Huệ cũng đầy vẻ bất đắc dĩ. "Tân Tân, mơ với các thím của con cuối năm đã nói với mẹ, năm đầu tiên hai đứa kết hôn nhất định họ hàng thân thích trong nhà phải mời một bữa cơm."

"Mẹ, Ngụ Đinh bận lắm, vẫn là nên bỏ đi thôi."

"Bạn rộn thế nào đi nữa cũng không thể không dành ra được chút thời gian ăn cơm như vậy chứ? Tân Tân, quy củ mời khách sau kết hôn không thể muối bỏ là bỏ được."

Đầu cô đau như búa bổ, "Ba đâu mẹ? Ra ngoài đánh mạt chược rồi à?"

"Còn đánh cái gì nữa, đau dạ dày, đang nằm liệt trên giường kia kia."

"Cái gì?" Cố Tân Tân đứng bật dậy. "Sao lại thế?"

Lục Uyển Huệ vốn dĩ không muốn nói ra, nhưng chuyện đó cũng không có gì phải giấu, "Một mình uống rượu, uống đến xuất huyết dạ dày."

Cố Tân Tân ngạc nhiên nghe bà nói, một hồi lâu sau mới lên tiếng, "Con lập tức trở về."

"Còn Ngụ Đinh....."

"Ngày mai, mai nhất định con sẽ dẫn anh ấy về."

Tối ngày mùng năm, Lục thành còn chìm đắm trong không khí vui vẻ của năm mới. Biệt thự Thụ Sơn treo đầy đèn lồng rực rỡ, trên cành cây rậm rạp còn treo một bó hoa hồng nhạt, từ xa nhìn tới giống như đang lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh, trước mắt đẹp đến huyền ảo.

Cận Ngụ Đinh xử lý xong công việc, chuẩn bị lên lầu.

Cửa bị mở ra, anh quay lại thì nhìn thấy Khổng Thành đi vào.

"Cửu gia."

"Sao cậu lại đến đây?"

Khổng Thành liếc nhìn cánh cửa sát đất cách đó không xa rèm buông kín, "Ngài đã nhìn thấy người ngồi bên ngoài kia chưa?"

"Ai cơ?"

"Cửu phu nhân."

Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên vài bước, vén rèm lên, nhìn thấy Cố Tân
Tân ngồi tên chiếc ghế gỗ dài. Cô mặc một chiếc váy dài nhung đen
nên nếu như không nhìn kỹ thì giống như là cả người hòa vào trong
bóng đêm. "Làm sao cô ta vào đây được?"

"Cửu gia, Cửu phu nhân nhất định là đến tìm ngài, chỉ lạ là không
đi vào?"

Cận Ngụ ĐÌnh buông rèm xuống, "Mặc kệ cô ta."

"Đêm nay bên ngoài rất lạnh, nhiệt độ đã dưới 0 độ."

"Khổng Thành," Cận Ngụ ĐÌnh không vui liếc anh ta một cái.
"Muốn đổi nghề làm người dự báo thời tiết rồi?"

Khổng Thành nghe vậy, tiếp tục bổ sung một câu, "Đêm nay còn
có thể có tuyết rơi."

Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng lườm anh ta, Khổng Thành làm bộ như
không thấy đánh mắt sang chỗ khác.

"Nói không muốn gặp lại tôi là cô ta, lúc này tìm đến cửa cũng là
cô ta, nực cười."

"Cửu gia, ai cũng có những lúc sai lầm, nếu Cửu phu nhân đã
đến thì có lẽ là việc kia cũng đã muôn bỏ qua."

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến ghế sa lông ngồi xuống, "Cô ta nhìn thấy tôi
ôm Thương Lục, tôi không tin là trong lòng cô ta chuyện này có thể
dễ dàng bỏ qua得到 vậy."

Anh nâng ấm trà lên rót vào chén nước nhỏ, vừa mới uống được
một ngụm đã nghe Khổng Thành nói. "Nếu như thật sự để tâm đến
việc đó như thế, vậy thì khẳng định trong lòng phu nhân đã có ngài."

Cận Ngụ ĐÌnh cơ hồ quên cả nuốt, ánh mắt phức tạp chuyển qua
Khổng Thành, "Cậu vừa mới nói cái gì?"

"Cửu phu nhân nói đứa bé không còn, không phải cũng là từ chuyện này mà ra hay sao."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, đầu ngón tay đặt trên miệng chén nhẹ nhàng vuốt.

Cố Tân Tân vừa rồi nhìn thấy Khổng Thành đi vào đã có thể chắc chắn địa chỉ Lý Dĩnh Thư cho cô là không sai, Cận Ngụ ĐÌnh đúng là ở đây.

Cô hít một hơi kéo tinh thần, lúc này mới bước tới ấn chuông cửa.

Khổng Thành nghe thấy, xoay người muốn ra mở cửa, Cận Ngụ ĐÌnh trầm giọng gọi anh ta lại. "Không phải đã nói là mặc kệ cô ta sao?"

"Nhưng mà, Cửu gia....."

"Khổng Thành, tôi cho cậu nghỉ ngơi, cậu không nhân cơ hội ở nhà bồi đắp tình cảm với gia đình, cả một ngày cứ quanh quẩn chỗ này làm cái gì?"

Khổng Thành bị một câu nói đó làm cho cứng lưỡi, không thể làm gì khác đành mặc cho tiếng chuông cửa vang lên không ngừng.

Cố Tân Tân đứng bên ngoài lâu như vậy, lúc này sớm đã bị đông cứng.

Tay cô liên tục nhấn chuông cửa, tiếng chuông như đòi mạng lọt vào bên trong, như vậy nhất định người phía trong có thể nghe được rõ ràng, nhưng chung quy vẫn không có ai ra mở cửa cho cô.

Cố Tân Tân nghĩ thầm, có lẽ là Cận Ngụ ĐÌnh lúc này không tiện đi ra? Nói không chừng, lúc anh ở bên ngoài cũng không phải chỉ có một mình.

Nhưng tốt xấu gì cô cũng được coi là vợ Cận Ngụ Đình, huống hồ cô đã hứa với người trong nhà ngày mai nhất định sẽ cùng anh trở lại.

Cố Tân Tân giơ tay đập lên cánh cửa. "Cận Ngụ Đình, tôi biết anh đang ở trong. Tôi sẽ không quấy rầy anh, chỉ muốn mượn một nửa ngày của anh, ngày mai cùng tôi về nhà một chuyến."

Cận Ngụ Đình nghe được thì không khỏi cười gằn, anh biết ngay là cô không tự nhiên đến tìm mình như thế, khả năng duy nhất chỉ là vì người nhà mà đến.

Tiếng gỗ cửa truyền vào tai Khổng Thành, chân anh ta vẫn đóng đinh ở chỗ cũ, Cận Ngụ Đình đã nói như vậy rồi thì anh ta cũng không dám đi mở cửa cho cô.

Trong phòng ấm áp nén chỉ cần mặc một chiếc áo mỏng, Cận Ngụ Đình ngồi bất động trên ghế sô pha, trong đầu đều là lời nói không muốn gặp lại anh của cô.

Cố Tân Tân có chuyện canh cánh trong lòng, anh cũng có chuyện mãi không rũ bỏ được.

Bên ngoài tiếng gỗ cửa dần giảm đi, Cố Tân Tân thu tay về. Xem ra hôm nay anh ta đã quyết tâm không muốn gặp cô.

Đúng lúc này có một chiếc xe đi vào cổng biệt thự. Cố Tân Tân nghe thấy tiếng đóng cửa phía sau lưng nhưng không quay đầu lại, mãi đến khi một bóng người cao gầy đi đến cạnh cô, "Cô là ai?"

Đôi mi thanh tú của cô cau lại, ngẩng đầu nhìn về phía người phụ nữ trước mặt. Lớp trang điểm tinh xảo, vóc người đầy đặn, quần áo cũng vô cùng thời thượng. Também mắt của cô dọc theo cánh tay người phụ nữ nhìn xuống, ánh mắt dừng lại ở chiếc túi giấy cô ấy đang cầm, Cố Tân Tân có thể thoáng nhìn được trong đó là quần áo.

Trong lòng cô cái gì cũng hiểu, cuối năm người khác đều là ở nhà nghỉ ngơi, người phụ nữ này cũng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở biệt thự riêng của Cận Ngụ Đinh được.

"Hỏi cô đó, cô là ai?"

Cố Tân Tân đè xuống cay đắng trong lòng. "Cô là ai?"

"Tôi khuyên cô vẫn là nên trở về đi thôi, Cửu gia nếu muốn cho cô vào thì còn có thể để cô đứng ở đây hay sao?"

Cô ấy không thể nghi ngờ đã lại càng xát thêm muối lên vết thương của Cố Tân Tân, cô quan sát người phụ nữ trước mặt một chút, "Ý cô là, cô có thể vào?"

Người phụ nữ án chuông cửa, thấy bên trong không có động tĩnh gì thì lấy điện thoại ra gọi cho Khổng Thành.

Khổng Thành đi đến trước cửa sổ sát đất. Cố Tân Tân có lẽ là đi rồi, mà Cận Ngụ Đinh đang ngồi trên giường cũng không nói gì cả, Khổng Thành không thể làm gì khác là tự mình đưa ra quyết định, đi đến mở cửa ra.

Bóng dáng người phụ nữ rơi vào tầm mắt của Khổng Thành, anh ta liếc cô ta một cái. "Sao bây giờ mới đến?"

"Cũng cần thời gian chuẩn bị chứ?"

Ánh mắt Khổng Thành đảo qua, nhìn thấy Cố Tân Tân đứng bên cạnh người phụ nữ đó, anh ta còn cho là cô đã đi rồi, "Cửu....."

Cố Tân Tân quay đầu rời đi, cô không muốn nhìn vẻ mặt đắc ý kia của người phụ nữ kia. Khổng Thành nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, cũng không dám đuổi theo, không thể làm gì khác đành nghiêng người sang một bên để cho tiểu La đi vào.

Người phụ nữ đi đôi giày cao gót lộc cộc tiến vào phòng khách, Cận Ngụ ĐÌnh nhắc mắt, thần sắc phút chốc trở nên âm u. "Sao cô lại đến đây?"

"Khổng..... Khổng Thành bảo tôi tới. Tiểu La nghe giọng anh có vẻ không đúng lầm, vội vàng quay người sang hướng Khổng Thành cầu cứu.

Ánh mắt từ bên ngoài của Khổng Thành thu hồi, "À, là tôi bảo tiểu La mang tài liệu qua, bởi vì thời gian khá là gấp gáp....."

"Cố Tân Tân đâu?" Cận Ngụ ĐÌnh ngắt lời cậu ta.

Khổng Thành liếc qua tốc độ của Cố Tân Tân càng ngày càng nhanh, "Đi, đi rồi."

"Ai cho cô đến hả!" Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, lửa giận không biết vì sao đột nhiên bùng lên, giọng nói lạnh lẽo chất vấn rơi vào trong tai tiểu La. Cô ấy trước giờ tuy là vẫn luôn thấy bộ dạng cầm ai lại gần của Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng phát hỏa như vậy thì đúng là rất hiếm có, chuyện này..... rốt cuộc là thế nào?

Tiểu La không dám nói gì nữa, Khổng Thành bước nhanh đến bên người cô ấy. "Đưa tài liệu cho tôi rồi đi đi."

"Được."

Tiểu La nơm nớp lo sợ lấy tài liệu từ trong túi giấy ra, bất cẩn để cho một mảnh áo bị kéo ra theo. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy chiếc thắt lưng đen lộ ra ngoài, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, khả năng quan sát trước giờ của Cố Tân Tân cực kỳ tốt, cô ấy không thể không nhìn thấy.

Cận Ngụ ĐÌnh nâng tay lên chỉ vào đó, tiểu La nhét lại thắt lưng về. "Xin lỗi, lúc Khổng Thành gọi điện đúng lúc tôi đang bên ngoài, lát nữa phải mang quần áo cho một người bạn nên đặt chung vào nhau luôn."

Khổng Thành lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó nhìn theo Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh đến trước cửa sổ sát đất. Cố Tân Tân vốn là muôn đi thẳng ra ngoài, nhưng lúc đi qua chiếc ghế dài cả người bỗng nhiên vô lực, hai chân không nhấc lên nổi nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy cô ngồi lại xuống chiếc ghế, có lẽ là vì lạnh nên bàn tay đưa lên kéo cổ áo lên cao.

Anh quay đầu lại liếc nhìn dáng vẻ nơm nớp lo sợ của Tiểu La, lúc này đang điên cuồng nháy mắt ra hiệu cho Khổng Thành hỏi thăm tình hình.

Cận Ngụ ĐÌnh bỏ rèm cửa trên tay xuống, "Còn chần chờ cái gì? Không lẽ còn muốn ngủ luôn ở đây?"

Tiểu La sợ run cầm cập, "Vậy tôi xin phép."

Cô ấy còn ở lại thêm chút nữa không biết chừng Cố Tân Tân sẽ đem toàn bộ chuyện trong đầu khẳng định đến tám phần rồi.

Tiểu La đi đến cửa, mở cửa chuẩn bị ra ngoài.

"Chờ đã." Cận Ngụ ĐÌnh gọi cô ấy lại.

"Cửu gia, ngài còn chuyện gì muốn dặn dò?"

"Cô, đi giải thích rõ ràng cho cô ta hiểu."

Tiểu La ngân người ra, nhưng dĩ nhiên người được Cận Ngụ ĐÌnh trọng dụng trước nay đều là người rất tinh tường, cô ấy rất nhanh đã hiểu được. "Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô ấy mở cửa đi ra, trên người mặc một chiếc đầm đỏ rực bó sát, chân váy xẻ một đường ở cạnh, theo động tác bước đi của cô ấy khiến cho cảnh xuân ở đùi cũng theo đó lộ ra. Phía trên mặc chiếc áo lông cũng bó sát không kém phần, vừa

mỗng lại còn là xuyên thấu, thái dương Cận Ngụ ĐÌnh giật giật, "Khổng Thành."

"Vâng."

"Sau này không có gì quan trọng thì đừng để cho cô ấy qua đây."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi về chỗ của mình trên ghế sô pha, Cố Tân Tân nếu như lúc này không nghĩ linh tinh thì vừa rồi khẳng định đã cùng Tiểu La cùng bước vào rồi.

Cố Tân Tân dùng sức bấm ngón tay vào da thịt nhưng lại không hề cảm thấy đau. Cô nghe được tiếng giày cao gót đi về phía này, đầu cúi càng thấp hơn.

"Cái kia....." Tiểu La mở miệng nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, cô ấy cũng đâu có nói gì với Cố Tân Tân đâu cơ chứ.

Trong lòng Cố Tân Tân lúc này như có trăm nghìn vết dao cưa, ánh mắt cô bắn về phía Tiểu La. "Mười phút đã làm xong rồi?"

Tiểu La cuồng quýt xua tay. "Không có."

Nếu như lời này bị Cận Ngụ ĐÌnh nghe thấy, còn không biết liệu có đánh chết cô luôn không.

"Vậy cô có thể đi vào tiếp tục."

"Không phải, cô hiểu lầm rồi, Khổng Thành bảo tôi mang tài liệu đến thôi mà."

Cố Tân Tân quay đầu sang hướng khác, "Cô không cần phải giải thích với tôi làm gì."

"Không được đâu, Cửu gia nếu biết tôi không nói rõ với cô nhất định sẽ lột da tôi mất."

Bàn tay Cố Tân Tân nắm nhẹ. "Giải thích cái gì?"

"Cô đừng hiểu lầm tôi là người phụ nữ của ngài ấy, tôi chỉ là làm việc cho bọn họ mà thôi."

Cố Tân Tân nhìn cánh cửa lớn đồng chặt, nhưng không phải Cận Ngụ ĐÌnh vẫn là không cho cô đi vào hay sao?

Tiểu La đứng ở nơi đầu gió, cái lạnh đậm vào da thịt làm cô ấy run lập cập, Cố Tân Tân liếc cô ấy một cái, "Còn không đi?"

"Lúc này chắc cô phải hết giận rồi chứ?"

"Tôi vì sao phải tức giận?"

Hai người này thật sự là giống nhau như đúc, tiểu La cũng không dám nắn ná lại lâu, vạn nhất lỡ miệng lại nói ra gì đó, thật sự là mang miếng cơm của mình ra đùa giỡn.

Khổng Thành ngồi đối diện Cận Ngụ ĐÌnh lật xem mấy tờ tài liệu trong tay. Không biết Cố Tân Tân còn muốn ngồi đó đến lúc nào, Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy đi lên lầu, cứ nhắm mắt làm ngơ đi thôi.

Thật ra mấy ngày nay anh cũng không hề nhàn rỗi, bên phía Cận Duệ Ngôn dặn dò anh làm không ít chuyện, đừng nói là ở ngoài ăn chơi chè chén, có thể bảo đảm giấc ngủ cơ bản đã là tốt lắm rồi.

Một lát sau, Khổng Thành lên lầu, "Cửu gia, nếu không còn việc gì thì tôi về trước đây."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo chiếc chăn mỏng trên giường, ném cho anh ta, "Nếu cô ta động cứng ở đó cũng rất phiền."

"Vâng." Cận Ngụ ĐÌnh làm sao vui vẻ để anh ta nói gì thì nói như vậy chứ, Khổng Thành ra vẻ đã hiểu, anh ta lúc này chỉ cần phụ trách gật đầu phụ họa là được.

Khổng Thành ôm chăn xuống lầu rồi đi ra bên ngoài, khoác chăn lên người Cố Tân Tân, "Cửu phu nhân, không thì cô cứ về trước đi."

Cố Tân Tân đầy chiếc chăn ra, "Ngày mai anh ta có lịch trình gì không?"

Khổng Thành không dám tùy tiện trả lời, "Tôi vẫn chưa hỏi Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh từ trên ban công nhìn xuống, Cố Tân Tân không có ý đi, lại cũng không chịu tiếp nhận ý tốt của anh, thật là cứng đầu muôn đi vào chỗ chết.

Khổng Thành bước vào nhà, buổi tối anh ta còn có việc nên Cận Ngụ ĐÌnh để anh ta về trước.

Cố Tân Tân không đi làm hại Cận Ngụ ĐÌnh bức dọc nóng nảy không thôi. Anh đi xuống lầu, nhìn thời gian, cũng gần tám giờ rồi.

Lúc này nhất định là cô vừa lạnh vừa đói, nhưng nhớ lại cái bộ dạng đó của cô, anh cũng không muốn đau lòng cho cô.

Mười mấy phút sau Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc không thể chịu nổi nữa, mở cửa đi ra ngoài, anh đứng trước mặt Cố Tân Tân, ngữ khí rất không tốt, "Làm sao, cô thật sự muốn để tất cả mọi người đều nhìn thấy tôi ngược đãi cô thế nào đúng không?"

"Tôi chỉ muốn gặp anh một chút thôi." Hai tay Cố Tân Tân nhét trong túi áo.

"Mấy hôm nay tôi cũng không rảnh rồi gì, cô không cần uỗng phí tâm tư."

Cố Tân Tân từ trên ghế đứng lên, "Tôi chỉ muốn cùng anh về nhà ăn một bữa cơm với ba mẹ tôi mà thôi, yêu cầu này không quá đáng chú?"

"Cố Tân Tân, tôi cũng không muốn nhìn thấy cô."

Trong lòng bị tàn nhẫn rạch thêm một đường, "Qua ngày mai tôi nhất định không để anh nhìn thấy tôi nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người rời đi, Cố Tân Tân đứng đó không biết phải làm sao, nhưng cũng chỉ sững sờ chốc lát liền rất nhanh nhẹn nhắc chân đi theo phía sau anh.

Vào phòng khách, Cố Tân Tân không đổi giày mà đi thẳng vào trong, Cận Ngụ ĐÌnh đi vào nhà bếp, đứng trước cánh cửa tủ lạnh đang mở.

Dù là Cố Tân Tân không đến tìm anh thì Cố gia bên kia ngày mai anh cũng phải đi.

Quà cáp cũng bảo Khổng Thành chuẩn bị đâu đây rồi, tốt xấu gì Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã cưới Cố Tân Tân vào cửa, về tình về lý cũng không thể bạc đãi hai người lớn bên đó.

Nhưng ngoài miệng anh một mực không nói, bàn tay đặt trên đầu tủ lạnh, "Lần trước thấy cô làm bánh, tài nấu nướng của cô chắc không tồi?"

Từ nhỏ đến lớn Cố Tân Tân đều là được cơm đút tận miệng, hơn nữa Cố Đông Thăng đặc biệt thích vào bếp, trong nhà càng không có chỗ cho cô phát huy.

"Tôi nấu ăn dở tệ."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo tủ lạnh ra, ra hiệu cho cô đi tới, Cố Tân Tân đi tới bên cạnh anh, thấy trong tủ lạnh chất đầy các loại nguyên liệu nấu ăn, người đàn ông đứng ở bên cạnh, cho cô chọn, "Biết làm món gì?"

Tiệc hải sản tươi cô đương nhiên không làm được, mấy món chính tinh xảo cũng đừng hy vọng ở cô, về phần nấu ăn ở nhà, Cố

Tân Tân cũng tự biết khả năng của mình.

Cô nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, "Có phải tôi nấu cơm cho anh, anh sẽ về nhà với tôi không?"

Người đàn ông dựa lưng vào chiếc bàn bên cạnh, "Nếu vậy có thể cân nhắc một chút."

Cố Tân Tân lấy mấy mớ rau từ trong tủ lạnh ra, cô không thể làm mấy món mặn hạn như rán cá rán thịt nướng các loại, nhưng mấy món xào đơn giản cô vẫn có thể đối phó được.

Cận Ngụ ĐÌnh đi ra ngoài xem ti vi, chờ đến lúc Cố Tân Tân đi qua đi lại trong phòng bếp đi ra, cũng đã chín giờ.

Cố Tân Tân bưng cơm canh lên bàn, Cận Ngụ ĐÌnh đi tới quét mắt một cái, thật quá đơn giản rồi, một bát canh trứng rau chân vịt, một đĩa rau xào ớt xanh, một đĩa salad cần tây với bách hợp.

Từ cuối năm đến giờ, vẫn là lần đầu anh ăn chay đến như thế.

Cố Tân Tân thấy anh dường như không muốn ăn, "Tôi chỉ có thể làm mấy món này thôi."

"Cô cũng ngồi xuống đi."

Hai người cũng không phải chưa từng ăn chung, chỉ là hôm nay trong biệt thự Thụ Sơn đặc biệt cô quạnh, hơn nữa không nói lời nào với nhau nên bàu không khí khó tránh khỏi có chút cảng thẳng ngột ngạt.

Trong nhà có điều hòa, Cố Tân Tân vẫn còn mặc chiếc váy lông vừa rồi, cô sắp nóng đến tan chảy, Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô ngây ngốc đứng đó, trên trán rịn đầy mồ hôi.

Ăn xong bữa cơm này, cô cảm giác áo trong cũng dính cả vào người.

"Sau mươi giờ ngày mai tôi rảnh." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đầy ghê ra đứng dậy.

"Vậy đến lúc đó anh sẽ ghé về tòa nhà Tây chứ? Hay đợi tôi sang đây rồi cùng đi?"

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi trên người cô, "Tôi sẽ bảo tài xế tới đón cô."

"Được."

Cận Ngụ ĐÌnh ăn hơn nửa bát cơm, cũng coi như là tìm một cái bậc thang, nếu không sẽ khiến Cố Tân Tân cho là anh chịu thua trước.

Lúc về Cận Ngụ ĐÌnh không cho người đưa cô về, Cố Tân Tân tự ra khỏi khu biệt thự gọi xe.

Ngày hôm sau quả nhiên Cận Ngụ ĐÌnh bảo tài xế tới đón cô, hai người cùng về, dọc đường đi cũng không ai nói chuyện với ai.

Tiến vào bãi đỗ xe của tiểu khu, Cố Tân Tân thấy Lục Uyển Huệ đứng ở phía xa, bà vừa thấy xe của họ liền bước nhanh về phía trước, "Cuối cùng cũng đến, ba mẹ đều chờ nửa ngày rồi."

Tài xế xuống xe mở cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đi ra đầu tiên, "Mẹ, năm mới vui vẻ."

Lục Uyển Huệ vui vẻ đáp, "Ngụ ĐÌnh, gần đây bạn rộn chắc mệt l้า nhỉ?"

"Vâng, việc ở công ty có quá nhiều."

Tài xế mở cổp sau ra, cầm quà cáp lớn nhỏ từ trong ra, Lục Uyển Huệ nhịn không được nói, "Cũng quá khách khí rồi."

"Mẹ, đây là việc nên làm."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy Cố Tân Tân đi tới, anh nắm lấy tay cô, "Đi, lên nhà thôi."

Mãi cho đến khi bước qua cửa chính mà Cận Ngụ ĐÌnh vẫn nắm tay cô không buông, dạ dày của Cố Đông Thăng đã tốt hơn nhiều, chỉ là thời gian này không thể uống rượu. Trong phòng bếp đang hầm canh gà với thịt heo, còn có mấy món đang chờ xào, Cố Tân Tân dẫn Cận Ngụ ĐÌnh vào trong phòng khách.

Cố Đông Thăng đi rót nước, Lục Uyển Huệ xoay người đi vào nhà bếp, trong nhà người người bận rộn, hơn nữa diện tích cũng nhỏ nên cảm giác có vẻ náo nhiệt hơn.

Hôm nay Cận Ngụ ĐÌnh không bày ra cái mặt khó ở nữa, mà cũng đã nói chuyện với Cố Tân Tân, lúc trên bàn ăn cơm còn gấp thức ăn cho cô.

Lục Uyển Huệ ăn được một nửa, đặt đũa trong tay xuống, "Ngụ ĐÌnh, tối nay nhà mợ của Tân Tân muốn mời các con ăn bữa cơm, con xem... con có rảnh không?"

"Có ạ." Cận Ngụ ĐÌnh trả lời không do dự, cũng là ngoài dự liệu của Cố Tân Tân.

"Vậy ngày mai thì sao? Còn có nhà chú Tân Tân, cũng nói với mẹ muôn mời cơm, nhưng mẹ biết con bận rộn..."

Cận Ngụ ĐÌnh biết đây là năm đầu tiên bọn họ kết hôn, họ hàng trong nhà mời cơm là quy định, nếu như anh tùy tiện từ chối thì chỉ sợ về sau Cố gia không còn mặt mũi nào mà nhìn người ta.

"Có thời gian, mẹ, mẹ cứ sắp xếp đi."

"Thật tốt quá rồi." Lục Uyển Huệ không nghĩ tới có thể thuận lợi như vậy, bà cầm đũa không ngừng gấp rau vào bát mình.

Ăn xong, Cố Tân Tân theo Lục Uyển Huệ vào nhà bếp, Cận Ngụ ĐÌnh thì ngồi xuống sô pha với Cố Đông Thăng.

"Bố, cơ thể bố gần đây vẫn tốt chứ ạ?"

"Tốt, tốt lắm." Cố Đông Thăng tháo kính trên mũi xuống, "Ngụ ĐÌnh, lúc trước có chuyện bố quên chưa nói với con."

"Chuyện gì ạ?"

"Lúc nhỏ Tân Tân từng ngã xuống hồ suýt chết đuối, con thấy đấy, con bé cũng lớn như vậy rồi mà còn chưa biết bơi. Con cẩn thận một chút, lần trước ba tới nhà con thấy có bể bơi, con bé rất sợ nước, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn cho con bé."

Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi nghĩ tới lần cô bị Thương Lực đẩy xuống bể bơi kia, chẳng trách cô sống chết ôm Khổng Thành không chịu buông, anh nào biết được còn có lý do là như vậy.

"Vì sao lại rơi xuống hồ?"

"Khi còn bé nghịch ngợm, được ba mẹ đưa về quê thăm bà ngoại. Con bé đuổi theo một đàn vịt, lúc đuổi tới bờ ao thì chúng nó nối đuôi nhau nhảy xuống ao, không nghĩ tới con bé lại cũng nhảy xuống theo." Cố Đông Thăng nói đến đây thì không nhịn được bật cười, cũng may lúc đó người lớn kịp thời phát hiện, chỉ là mỗi lần nghĩ đến ngày hôm đó ông và Lục Uyển Huệ đều sẽ hoài nghi có phải mình sinh ra một đứa con gái ngốc hay không.

Hai tay Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt, anh thật sự cười không nỗi.

Anh nhớ tới lúc cô bị giam trong bể kính, sự sợ hãi ấy hẳn là so với người thường phải lớn hơn gấp hàng trăm hàng nghìn lần đi?

Cố Tân Tân thu dọn phòng bếp xong đi ra, Cận Ngụ ĐÌnh vẫy cô, ý bảo cô qua đó ngồi xuống.

Cô ngồi xuống bên cạnh người đàn ông, anh kéo tay cô qua, mọi thứ thật giống như trở lại trước khi chưa cãi nhau. Nhưng Cố Tân Tân biết đây chỉ là giả vờ, đợi sau khi bọn họ trở về thì cô và anh sẽ lại trở về thời kỳ chiến tranh lạnh trước đây.

Hai ngày tiếp theo Cận Ngụ ĐÌnh cùng cô tới nhà họ hàng ăn cơm, chủ thím đều đều cảm thấy hết sức hài lòng, dù sao Cận Ngụ ĐÌnh khiêm tốn lẽ phép, đối với Cố Tân Tân còn vô cùng ôn nhu.

Trên đường trở về, xe lái vào biệt thự Thụ Sơn trước, bầu không khí trong xe khôi phục thành một mảnh yên tĩnh, tài xế dừng xe, Cận Ngụ ĐÌnh mở cửa đi xuống.

Hai người vẫn sống riêng, không quấy rầy lẫn nhau.

Thương Kỳ tới tòa nhà Tây, còn mang theo không ít đồ, Cố Tân Tân xuống lầu đã thấy cô ta đứng sẵn trong phòng khách, cô ấy bước nhanh đến chỗ cô.

"Cửu tẩu."

"Sao lại đến đây?"

"Từ cuối năm em đã muốn tới rồi." Thương Kỳ đặt túi lớn túi bé qua một bên, "Em mua rất nhiều thứ ngon cho chị bồi bổ cơ thể."

"Tôi đã rất tốt rồi."

Hai người đến phòng khách ngồi xuống, trên mặt Thương Kỳ đầy vẻ xấu hổ, "Đứa bé sao lại không còn chứ?"

"Không cần thận té ngã thôi."

"Hôm đó đáng lẽ em không nên đi tìm chị và Cửu ca, còn không bằng em nói trực tiếp nói cho anh rể, cùng lầm thì bị anh ấy mắng cho một trận."

Cố Tân Tân không muốn nhớ lại chuyện ngày hôm đó chút nào, "Đừng nghĩ như vậy, thực sự không liên quan đến em."

"Em còn không dám đến tòa nhà Tây Ấy, em sợ Cửu ca tìm em tính sổ."

Cố Tân Tân cảm thấy những lời này thực sự buồn cười, "Em yên tâm, trong tim anh ta vốn dĩ không có chị."

"Cửu tẩu, chị nói linh tinh gì vậy chứ?"

"Vậy nên em không cần lo lắng."

"Nếu trong tim Cửu ca không có chị thì hôm đó ở tòa nhà Đông đã không bảo vệ chị, dẫu sao ba mẹ em đã khăng khăng cho là chị hại chị em."

Cố Tân Tân nghe những lời này, càng cảm thấy trào phúng, "Phải, anh ta nên vì chị dâu mà liều mạng với chị mới đúng."

Thương Kỳ nghe ra trong lời nói của cô có điều bất thường, cô ta chăm chú nhìn kỹ sắc mặt Cố Tân Tân. "Cửu tẩu, chị sẽ không cho rằng Cửu ca có ý gì với chị em đó chứ?"

Đã nói đến nước này thì Cố Tân Tân cũng không muốn giấu giếm nữa, "Thương Kỳ, ngày đó lúc chị vào trong khu rừng, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh tìm được chị dâu, anh ta còn ôm chị ấy..."

Trên mặt Thương Kỳ không có chút giật mình nào, "Sau đó thì sao?"

Còn có sau đó sao?

""Lúc đó chị mới cảm thấy bão bối trong tim anh ta thật ra là chị dâu, anh ta ôm chặt chị ấy như vậy, giống như mất đi rồi tìm lại được.."

"Hai bọn em đều như em gái của anh ấy, anh ấy tìm thấy chị em có thể không kích động sao?"

Cố Tân Tân nghe không lọt tai, "Không phải, không có đơn giản như vậy đâu."

"Nếu giữa bọn họ thực sự có chuyện gì, em lại sẽ không biết sao?"

Một câu nói của Thương Kỳ giống như đánh trúng tim Cố Tân Tân, cô nửa tin nửa ngờ nhìn về phía cô ta. "Có thể có một số việc ngay cả em cũng không biết."

"Không thể nào." Thương Kỳ nói chắc chắn, "Quan hệ của em và chị em từ nhỏ đã rất tốt, chị ấy có chuyện gì đều sẽ nói cho em."

Trong đầu Cố Tân Tân liều mạng nhớ lại tình cảnh tối đó, một màn Cận Ngụ Đinh ôm Thương Lục cô nhớ rất rõ ràng.

"Cửu tẩu, giao tình giữa Cận gia và Thương gia nhiều năm như vậy, lúc bé em và chị em còn được mang tới Cận gia một tháng, cả ngày bám theo bọn họ quậy phá, Cửu ca vì em và chị em còn từng đánh nhau với người khác. Bên ngoài có bao nhiêu kẻ muồn vịn vào quan hệ của Cận gia, sau khi kết hôn với anh rể, bọn họ liền cứ vậy mà nhìn chằm chằm vào Cửu ca. Lại nói Cận gia là một đại gia đình, nếu muồn lấy chút chuyện để gây xích mích hiểu lầm cũng rất đơn giản, về chuyện Cửu ca và chị em do ý xấu của người ngoài, em đã sớm nghe được, nhưng cũng chỉ cười trừ cho qua chuyện, nếu chị coi chuyện này là thật vậy chị cũng quá ngốc rồi."

Cố Tân Tân hơi lung lay, chủ yếu vì Thương Kỳ là người thân cận với Thương Lục nhất, hơn nữa những tin đồn này quả thực là từ trong miệng người khác truyền ra.

"Người bên ngoài nói như vậy, chẳng qua là thấy chị em điên nên nghĩ chị ấy dễ bắt nạt. Còn nữa, chị gả vào Cận gia hẳn là biết rõ Cửu ca và anh rể em chính là cánh tay đắc lực của chị Duệ Ngôn,

thiếu một người cũng không được. Hai năm nay luôn có người không ngừng chia rẽ quan hệ của họ, vì vậy mà Cận gia cũng dần phân tán sự nghiệp. Bọn họ mỗi người giữ một phần, tránh được quan hệ cạnh tranh, cho nên chuyện có lớn hơn nữa đối với bọn họ mà nói đều vô dụng. Đến cuối cùng, chủ ý của mấy người đó chuyển lên người chị em, em đã nghe những lời khó nghe nhất, nói chị em vào Cận gia là để phục vụ hai anh em họ. Người nói những lời đó bị đánh cho gần chết, là Cửu ca tìm người đánh, lẽ nào chị cũng cho rằng anh ấy ra tay là vì anh ấy thích chị em hay sao?"

Cố Tân Tân không trả lời được, Thương Kỳ nhìn cô như vậy thì cảm thấy buồn cười. "Nếu chị ăn giấm của chị em, vậy không bằng ăn luôn giấm của em đi, em còn chưa kết hôn, đối với chị uy hiếp càng lớn."

Cố Tân Tân không nhịn được phì cười, "Đừng đùa."

"Vậy chị nói thử xem, đêm đó ngoài nhìn thấy Cửu ca ôm chị em ra, bọn họ còn làm chuyện gì khác không? Còn nói gì không?"

Đôi môi mím chặt của Cố Tân Tân khẽ giãn ra, ngoại trừ ôm thì những thứ khác thật không đủ để người ta hoài nghi.

"Cửu tẩu, tự chị suy nghĩ cho thật kỹ đi, chuyện của Trần tiểu thư em cũng biết rồi. Quan hệ của Trần gia và Cận gia cũng không bình thường, nhưng chị nhìn xem bây giờ Trần tiểu thư đã thành cái dạng gì rồi, còn không phải vì trêu chọc tới chị sao? Cửu ca trút giận cho chị, chị không nhìn thấy sao?"

Cố Tân Tân bị cô ấy nói đến á khẩu, trải qua mấy câu khuyên nhủ như thế của Thương Kỳ, dường như chuyện bọn họ ôm nhau trong rừng cây đã bị thu nhỏ bé tí tẹo, mà chuyện Cận Ngụ Đinh cứu cô, trái lại càng được phóng đại ra.

Sau khi Thương Kỳ rời khỏi tòa nhà Tây, lại đi đến tòa nhà Đông thăm Thương Lục.

Cận Hàn Thanh không ở nhà, Tân Chi Song và Thương Lục đang ngồi trong sân, Thương Kỳ bước nhanh qua. "Bác gái."

"Kỳ Kỳ, mau ngồi xuống."

Thương Lục đang làm túi thơm, trong giỏ trúc bên cạnh đựng đầy đủ loại cánh hoa phơi khô, Thương Kỳ ngồi xuống cạnh cô ấy.

"Chuyện hôm đó chị ấy đi vào trong rừng anh rě không biết chứ ạ?"

"Không biết."

"Vậy thì may."

Tân Chi Song vừa dọn cách làm cho Thương Lục, vừa hỏi Thương Kỳ, "Bên phía Tân Tân cháu qua thăm rồi chứ?"

"Rồi ạ, cháu vừa từ đó về."

"Vậy chuyện bác nhờ cháu..."

"Bác yên tâm. " Hai tay Thương Kỳ nắm nhẹ, mặt mày tươi cười. "Cháu đều nói với Cửu Tẩu rồi, Cửu ca với chị cháu không có ý tứ gì khác, cháu cũng đã nói với chị ấy chuyện người ngoài luôn nhìn chằm chằm Cận gia, cháu tin từng ấy chuyện nhất định có thể tháo gỡ mọi khúc mắc của chị ấy."

Tân Chi Song nghe vậy, khuôn mặt mới thả lỏng, "Chuyện này cũng chỉ có cháu có thể khuyên con bé, dẫu sao con cũng là em gái Thương Lục, lời cháu nói con bé mới tin."

"Chỉ là đáng tiếc cho đứa bé của Cửu Tẩu."

Tân Chi Song nghĩ tới chuyện Cố Tân Tân sảy thai, bà cau mày, lo lắng. "Bây giờ chỉ có thể nghĩ cách để cho chúng nó hòa thuận, con cái vẫn sẽ còn cơ hội khác."

"Bác Tân, bác thật sự là một người mẹ chồng tuyệt vời, nếu đổi lại là người khác không chừng đã đuổi Cửu Tẩu ra ngoài rồi."

Tần Chi Song hơi lắc đầu, "Con bé ở Cận gia cũng chưa từng làm ra chuyện gì lớn, sảy thai cũng là do hiểu nhầm, huống hồ cháu nhìn thái độ Cửu ca của cháu mà xem, mặc dù nó ở ngoài, nhưng Cố gia bên kia nó cùng không quên, đã nói rõ được trong lòng nó không hề có suy nghĩ khác."

"Đó là dĩ nhiên, họ nhất định có thể sống đến đầu bạc răng long." Khóe miệng Thương Kỳ khẽ lộ ra một nụ cười, tay chống cằm.

Cận Ngụ Đinh vẫn không về tòa nhà Tây, qua hết Tết, Cận gia bên này rất cuộc không kiềm chế được nữa.

Cận Vĩnh Nham trực tiếp ra tối hậu thư, nếu như anh còn không nghe lời khuyên thì đừng hòng trong nhà cho anh được sống yên.

Trong lòng Cận Ngụ Đinh cực kỳ rõ ràng, chẳng qua Cận Vĩnh Nham muốn dùng nhân viên ở công ty gây chút chuyện, nếu anh vẫn muốn ở riêng, sau này Đông Tiến anh cũng đừng hòng mong có được.

Buổi tối, xe xuyên qua màn đêm, cánh cổng lớn tòa nhà Tây đóng chặt, mơ hồ vẫn còn có thể nhìn thấy phòng ngủ chính trên tầng hai sáng đèn.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên mui xe, sau khi xe ngừng hẳn, Không Thành hơi liếc về phía người đàn ông ngồi phía sau.

Nếu không phải trong nhà bức ép quá gắt thì hẳn là đêm nay Cận Ngụ Đinh cũng sẽ không về. Bây giờ sợ là người bên nhà chính đang chú ý nhất cử nhất động của anh, anh cũng không thể hành động theo cảm tính, dù sao tính tình của ba anh vô cùng rõ ràng, nếu như ông ấy thật sự quyết tâm thì không phải là cho Cận Hàn Thanh một món hời lớn sao?

"Hai người về trước đi."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh xuống xe, Khổng Thành chỉ đợi có thể vội bão tài xế lái đi, bỏ cửa chạy lấy người.

Gần đây mỗi khi Cố Tân Tân tắm rửa đều không mang theo đồ ngủ, dù sao Cận Ngụ ĐÌnh cũng không về, cả tầng lầu cũng chỉ có một mình cô, cho dù cô khỏa thân chạy tới chạy lui thì cũng không lo có người khác nhìn thấy.

Cô cầm chiếc khăn tắm bên cạnh vây quanh ngực, tóc búi tó sau đầu, trên người còn mang theo sự ẩm ướt từ trong phòng tắm, Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa phòng ra, liếc mắt thấy Cố Tân Tân đứng đưa lưng về phía anh. Khăn tắm không dài không ngắn, vừa vặn quây quanh người cô che được hai vị trí mấu chốt nhất.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng im chỗ đó không lên tiếng, nhìn cô tiến lên trước hai bước, toàn bộ người đều lộ ra dưới dưới ánh đèn.

Cô khom lưng xem khu bình luận trên máy tính, cái mông tròn triện ngay vào mắt Cận Ngụ ĐÌnh, tư thế đứng như vậy sao không khiến người ta suy nghĩ bậy bạ được?

Người đàn ông đưa ngón tay sờ lên cổ, nói lỏng chiếc nơ trên đó ra, lúc đi vào trong đồng thời cũng dùng sức đóng sầm cửa lại.

Cố Tân Tân bị dọa nhảy dựng lên, quay đầu lại nhìn, Cận Ngụ ĐÌnh đã đi đến bên giường.

Cô không ngờ anh đột nhiên lại quay về, theo bản năng giơ tay đè trước ngực. Cận Ngụ ĐÌnh cởi áo khoác, ném quần áo lên giường.

Cố Tân Tân đứng im tại chỗ nhìn, nói không chừng anh chỉ về tắm rửa thay quần áo thôi, Cận Ngụ ĐÌnh vừa cởi áo sơ mi, vừa ngồi xuống liền liếc nhìn cô đứng nguyên ở đó không nhúc nhích, cô vẫn định tiếp tục chiến tranh lạnh với anh như vậy sao.

Được lăm, Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa đụng phải người nào tính khỉ lì lợm hơn anh đâu.

Buổi tối, giày vò nhất không gì bằng chính là hai người vẫn phải nằm trên một chiếc giường. Lời Thương Kỳ nói nhắc đi nhắc lại trong đầu Cố Tân Tân không dưới trăm lần, trong lòng cô sớm đã bị thuyết phục, chỉ là ngoài miệng không chịu thua mà thôi.

Những ngày sau đó mỗi tối Cận Ngụ ĐÌnh đều trở về, nhưng hai người vẫn không nói chuyện, ai sống cuộc sống của người đó, ngủ cũng ngủ riêng.

Lễ kỷ niệm hàng năm của trang web từ hai tháng trước sớm đã xác định được ngày, Cố Tân Tân cũng có trong danh sách được mời, vốn dĩ cô định không đi, nhưng mấy tác giả quen biết nói mãi nên cô cuối cùng cũng phải đồng ý.

Thu dọn xong hành lý rồi xuất phát ngay ngày hôm đó, cô cũng không nói với người khác, người giúp việc thấy cô kéo vali hành lý ra cửa liền đi theo, "Cửu phu nhân, cô đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài có chút việc."

Người giúp việc liếc nhìn đồ bên cạnh cô, "Cửu gia..."

"Cô muốn nói cho anh ta tôi không phản đối, nhưng mà tôi chỉ về nhà một chuyến cũng không được sao?"

Người giúp việc nghe vậy cũng không tiện nói thêm, hơn nữa Cố Tân Tân cũng đã nói rõ là về nhà rồi.

Lễ kỷ niệm hàng năm không tổ chức ngay ở Lục Thành nhưng cũng may không tính là xa, đi đường sắt cao tốc cũng chỉ hết có nửa tiếng.

Đến khách sạn được viết trên thư mời, trong đại sảnh có biên tập tiếp đón, Cố Tân Tân ký tên sau đó cầm lấy thẻ phòng.

Tác giả ở cùng phòng với cô đến từ Thiên Tân, hai người quen biết cũng đã hơn nửa năm, là bạn tốt trên mạng, đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt. Hai người tựa như nói cả ngày không hết chuyện, buổi tối còn hẹn cùng nhau đi dạo phố.

Cận Ngụ ĐÌnh trở lại tòa nhà Tây không hề thấy bóng dáng Cố Tân Tân, anh đứng ở cầu thang gọi người giúp việc.

"Cô ấy đâu?"

"Cửu phu nhân nói là về nhà một chuyến."

Cận Ngụ ĐÌnh lấy điện thoại di động ra, người giúp việc nói tiếp, "Lúc Cửu phu nhân đi còn mang theo hành lý."

Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt qua một cái, "Cô ấy nói về nhà?"

"Vâng."

Anh xoay người lên lầu, gọi điện thoại cho Cố Tân Tân, nhưng không có ai nghe máy.

Cận Ngụ ĐÌnh đi vào phòng ngủ, bản vẽ của Cố Tân Tân không còn ở đây, anh đi đến phòng thay đồ, nhiều nhất cô cũng chỉ mang đi mấy bộ quần áo, đồ trong hộp trang sức cũng không đựng tới.

Lá gan của cô xem ra là càng ngày càng lớn rồi, lại dám tự chủ trương, ngay cả một lời cũng không báo trước.

Cận Ngụ ĐÌnh đi xuống lầu, anh gọi liền mấy cuộc điện thoại cũng không ai bắt máy, suy nghĩ muôn trực tiếp đến Cố gia.

Lúc này Cố Tân Tân đang vui vẻ đứng bên một quán ăn lề đường với bạn, xung quanh tiếng cười nói huyên náo cả một con đường, căn bản cô không nghe được tiếng chuông điện thoại.

"Cố mỹ nhân, máy giờ rồi?"

Cố Tân Tân lấy khăn giấy lau mồ trên ngón tay, "Mình xem xem."

Cô lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn thấy mấy cuộc gọi nhỡ đều là Cận Ngụ ĐÌnh gọi tới.

"Có phải rất muộn rồi không?" Cô gái bên cạnh hỏi.

"Chưa muộn, mới có tám giờ."

Cố Tân Tân bị lôi kéo đi về phía trước, nhất định Cận Ngụ ĐÌnh đã phát hiện cô không ở nhà, mặc dù hai người còn đang chiến tranh lạnh nhưng nếu anh không tìm được cô ở nhà nhất định sẽ hỏi bên nhà, Cố Tân Tân suy nghĩ một chút, vẫn phải gọi lại cho anh.

Hai người dừng lại trước quầy bán hoa quả, Cố Tân Tân gọi điện thoại tới đúng lúc Cận Ngụ ĐÌnh đang chuẩn bị ra cửa.

Giọng nói của người đàn ông truyền vào trong tai cô, Cố Tân Tân bên này cũng có thể cảm thấy ngọn lửa tức giận của anh đang thổi phừng phừng, "Đang ở đâu?"

"Tôi ra ngoài."

Nói thura!

"Đi đâu?"

"Trang web tổ chức lễ kỷ niệm hàng năm."

Bước chân Cận Ngụ ĐÌnh dừng lại ở hành lang, một tay anh đút vào túi quần, "Cô đi xa một chuyến mà cũng không muốn nói với tôi một tiếng sao?"

"Hai chúng ta không phải đang chiến tranh lạnh sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Cho nên cô cứ vậy kéo hành lý lặng lẽ cút ra khỏi Lục thành?"

Lời nói thật khó nghe, Cố Tân Tân sợ bị bạn nghe thấy nên đành đè thấp giọng nói. "Ba ngày nữa tôi về."

"Cô ở bên đó làm cái gì?"

"Ngày mai mở lễ kỷ niệm hàng năm, sau đó bên phía web còn sắp xếp cho chúng tôi chơi hai ngày."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, không nhịn được hù lạnh. "Vừa mới mất con, cô cũng thật không thương tiếc thân thể của mình."

"Tôi có thai hay không trong lòng anh rõ nhất."

"Cố Tân Tân, tốt nhất là ngay bây giờ cô trở lại cho tôi."

Trên đường phố đều là tiếng rao hàng, đủ các loại tiếng địa phương pha trộn vào nhau, ông chủ quầy thịt dê xiên bên cạnh rao bằng một thứ tiếng phổ thông hoàn toàn lạ lùng, "Ai ô ô, thịt dê xiên thịt dê xiên đi, mười đồng ba xiên, mau đến ăn thử..."

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh tái xanh, "Tôi bảo Tiêu Tụng Dương sắp xếp xe cho cô."

"Không được." Cố Tân Tân đi sang bên cạnh, "Tôi tham gia lễ kỷ niệm xong sẽ tự về."

"Cố Tân Tân, cô nghe thử xem bên cạnh cô là mấy thứ âm thanh gì!"

"Trên dãy quán ăn vặt đương nhiên có tiếng rao hàng, đúng rồi, Cửu gia thân phận cao quý, xưa nay chắc là chưa hề tới mấy chỗ như thế này nên mới ngạc nhiên đến vậy, cảm ơn ngài đã quan tâm, tôi biết tự chăm sóc mình."

Cô cũng ý vào việc bây giờ Cận Ngụ ĐÌnh không ở bên cạnh nên mới vô pháp vô thiên nói năng láo xược như vậy, quả thực là có thể cưỡi lên đầu anh rồi.

Trời cao Hoàng Đế xa, trong chốc lát thực sự anh không quản nổi cô.

"Cố Tân Tân, bây giờ tôi cho cô thêm một cơ hội, cô tự mình quay về..."

"Cái gì? A lô? Tín hiệu không tốt, đợi tôi về rồi nói tiếp đi, cúp nhé!"

Cố Tân Tân nói xong thì thật sự ngắt điện thoại, Cận Ngụ ĐÌnh nghe thấy bên tai truyền đến tiếng tút tút dài. Anh giống như không thể tin nổi, mãi đến khi nhìn màn hình điện thoại mới thật sự phát hiện cô đã cúp máy.

Cố Tân Tân nhét điện thoại vào trong túi quần, cô đã tính toán xong hết cả rồi, lần này phải ở ngoài giải sầu cho thật tử tế, bây giờ Cận Ngụ ĐÌnh có nói gì cũng vô dụng.

Sau khi ăn xong một vòng, Cố Tân Tân và "Bột Yến Mạch Trái Cây" về đến khách sạn, bình thường bọn họ đều dùng bút danh kết bạn, lúc gặp nhau đương nhiên cũng xưng hô với nhau như vậy.

Cố Tân Tân đi vào đại sảnh, thấy có người dè dặt hỏi, "Cố mỹ nhân?"

Cô dừng chân lại, thấy có một nữ sinh tay ôm bó hoa, đang bước nhanh tới "Là Tây Tiểu Phúc Tình nè!"

Đáy mắt Cố Tân Tân thoáng lộ vẻ hưng phấn, "Tây Tiểu Phúc Tình? Sao em lại ở đây?"

"Em là người ở đây mà, đại diện cho cho đoàn mỹ nhân chúng ta đến đón chị đó."

Cố Tân Tân ôm bó hoa vào lòng, độc giả này của cô là người trong đoàn nhân viên quản lý, bình thường nói chuyện rất hợp gu,

chỉ là lúc trước chưa từng gặp mặt mà thôi, "Sao em không báo trước cho chị một tiếng a?"

"Muốn cho chị một bất ngờ mà."

Cố Tân Tân nói chuyện với cô ấy, cách đó không xa có mươi mấy cô gái trẻ tuổi đang nhìn chằm chằm về bên này.

"Người kia có phải là Cố mỹ nhân không?"

"Chắc đúng rồi."

Một người trong số đó khinh bỉ lên tiếng. "Đủ phô trương đấy, còn có fan tới cỗ vũ cơ."

"Cái loại người mới nổi như thế này luôn thích giở trò, cuộc bình chọn năm nay phiếu của cô ta cao hơn cả Thần Tập Đại Đại của chúng ta, vừa nhìn liền biết phiếu của cô ta là dùng tiền mua."

"Nhất định là mua rồi, một người mới thôi, có thể có năng lực siêu việt gì chứ!"

"Vì muốn nổi tiếng mà không tiếc thủ đoạn."

Mấy người này là fan của Thần Tập, trước kia chưa có Cố Tân Tân, mấy năm liên tiếp Thần Tập đều là thần khủng nhất trang web, số lượng đặt mua hàng năm đều dẫn đầu, có rất nhiều fan, bây giờ lại bị một người mới chèn ép, dù cô ấy không nói rõ gì nhưng mấy độc giả đó đã không ưa từ lâu.

"Lần phát trực tiếp lần trước, mọi người có nghe nói không?"

"Đương nhiên, tôi còn trà trộn vào kênh phát trực tiếp, bao đặc sắc luôn..."

Cố Tân Tân kéo tay Tây Tiểu Phúc Tinh muốn đưa cô ấy lên lầu, "Chị mang theo mấy thứ ngon lắm, để đi lấy cho em."

"Không cần, lần trước rút thưởng em rút được vé tham gia ngày mai rồi, chúng ta sẽ còn gặp lại mà. Vừa nãy mẹ em gọi liền mấy cuộc điện thoại giục em về nhanh đây nè."

Cố Tân Tân biết cô ấy vẫn còn là học sinh, nên nhất định trong nhà quản rất nghiêm. Mà bây giờ cũng không còn sớm. "Được rồi, trên đường chú ý cẩn thận."

Cô đưa "Tây Tiểu Phúc Tinh" ra cửa khách sạn, nhìn cô bé lên xe, lúc này mới xoay người chuẩn bị lên lầu.

Bột Yến Mạch Hoa Quả đang đợi cô ở cửa thang máy, hai người vừa mới đi vào liền có mười mấy người cũng đi đến chen lấn.

Cố Tân Tân bị đẩy vào một góc, nhìn thấy đã đến tầng mười sáu, cô hơi cao giọng nói, "Cho mình đi nhờ ạ."

Mấy người chặn ở cửa nghe thấy vậy, tất cả đều đi ra, Bột Yến Hoa Quả vừa đi vừa lấy thẻ phòng ra. "Cố mỹ nhân, mình thật sự hâm mộ cậu chết mất, còn có fan đón tặng hoa, cậu nhìn mình này..."

"Lát nữa cắm hoa trong phòng, cuối cùng không phải cũng là tặng cho cậu rồi đó sao?"

"Chưa đủ đâu à..."

Bình thường quan hệ của hai người rất tốt, thường đùa giỡn, mấy người đi theo sau lộ vẻ xem thường, một trong số đó ra dấu tay, mấy người khác thấy vậy, bước nhanh lên trước chắn trước mặt Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân dừng bước, liếc nhìn xung quanh, bọn họ tự nhiên như thường vây cô và Thủy Quả Mạch Phiến vào giữa.

"Các người muốn làm gì?"

"Cô là tác giả, Cố mỹ nhân phải không?"

"Phải thì sao?"

Bột Yến Mạch Hoa Quả thấy bọn họ có vẻ không có ý tốt, "Mấy người là fan của Thần Tập? Hôm nay lúc tôi đến khách sạn thấy các cô và cô ta đi cùng nhau rồi."

"Cố mỹ nhân, lần trước lúc cô phát trực tiếp chúng tôi đều xem rồi, cô thừa nhận mình là người yêu thích hư vinh, còn quyến rũ người có tiền vứt bỏ bạn trai cũ, đúng thế sao?"

Cố Tân Tân lùi về sau mấy bước, Bột Yến Mạch Hoa Quả cũng biết chuyện đó, vội vàng đứng ra giải thích thay cô, "Mấy người có bản lĩnh thì đi tìm cảnh sát mà hỏi, ai cũng có thể nhìn thấy đó là bị uy hiếp phải nói thế."

"Uy hiếp á hả, cô đang viết tiểu thuyết đấy à?" Nữ sinh đứng đầu đẩy Bột Yến Mạch Hoa Quả ra khỏi bước tường người, "Chỗ này không có chuyện của cô!"

Cố Tân Tân chống tay lên một cánh cửa, cầm cô khẽ giương lên, "Đây là chuyện của tôi, có liên quan gì với các cô sao?"

"Cô bám lấy người có tiền đương nhiên là chuyện của cô, nhưng cô mua giả số liệu, việc này đối với các tác giả khác là không công bằng! Lượng đặt mua của cô là mua về phải không? Phiếu tháng cũng là mua tiền phải không? Kim cương và hoa tươi đều là người đàn ông có tiền của cô bỏ ra mua về chứ gì?"

Cố Tân Tân tức giận đến mức mặt trắng bệch, "Số liệu của tôi đều là thật..."

"Đã làm đến vậy rồi mà còn không dám nhận sao? Nghe đâu trang web còn muốn cho cô giải người mới xuất sắc nhất, buồn cười chết mất thôi, cô xứng à?"

Cố Tân Tân không muốn dây dưa với bọn họ, nhưng mươi mấy người chặn ở cửa, căn bản cô không ra được.

Bột Yến Mạch Hoa Quả đứng bên ngoài lo lắng, "Các cô đừng quá đáng."

Cố Tân Tân muốn đẩy bọn họ ra rời đi, trong lúc hỗn loạn lại bị đẩy cho một cái.

Lưng cô đụng mạnh vào cánh cửa cứng rắn phía sau, cũng không biết bên trong có người không, ánh mắt Cố Tân Tân lạnh lẽo nhìn bốn phía, "Các cô ngăn tôi ở đây có biết là sẽ gây ra chuyện gì không? Không sợ chuyện này truyền ra ngoài sẽ bôi nhọ mặt mũi của tác giả nhà các cô sao?"

"Ý của cô là, cô vẫn còn muốn hắc tiếp chị nhà chúng tôi?"

"Mau, mau chụp bộ dạng này của cô ta lại, không phải cô ta thích nổi tiếng sao? Cô ta nằm mơ cũng muốn làm đại thần số một trang web..."

Cố Tân Tân thấy có người móc điện thoại ra, cô vội giơ tay lên che mặt, "Tránh ra!"

Cơ thể cô dựa vào cánh cửa, khuỷu tay cũng vô ý đập lên đó mấy lần.

"Mọi người mau đến xem này, đây là tác giả của, lúc trước trong phát sóng trực tiếp thừa nhận..."

Cơ thể Cố Tân Tân bỗng nhiên ngã về phía sau, cô làm sao cũng không ngờ được cánh cửa phía sau lại mở ra. Cánh tay bị người khác dùng sức nắm lấy, bước chân cô lảo đảo bị kéo vào trong, ngay sau đó, chính là một tiếng đóng cửa truyền tới tai.

Trong phòng tối đen, bên tai chỉ có thể nghe thấy một tiếng hít thở.

Ngoài cửa yên tĩnh lại hai giây, ngay sau đó lại nổ tung.

"Nhìn thấy không? Là đàn ông....."

"Đúng, một người đàn ông vừa kéo cô ta vào trong phòng!"

Bột Yến Mạch Hoa Quả bị kinh sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch, muốn bảo bọn họ đừng có gào lên như vậy. Dù sao chuyện như vậy một truyền mười, mười thành trăm, sau đó không biết còn bị nói thành cái dạng gì.

"Tầng này không phải còn các tác giả khác sao? Mau bảo bọn họ tới xem đi!"

"Đúng đấy, để tớ đi tìm mấy tác giả khác, chuyện lớn như vậy nhất định phải tuyên truyền hộ cô ta rồi!"

Cô Tân Tân nghe thấy, hận không thể lập tức xông ra, nhưng cô mới vừa đặt tay lên tay nắm cửa thì đã bị người phía sau giữ lại.

----- lời tác giả -----

Đoán xem người đàn ông này là ai nào ~

Mọi người, 520(*) vui vẻ

(*) 520 là ngày 20/5, ngày tình yêu. 520, ai đọc bộ hôn trộm 55 lần trước đây ta dịch không, 520 - lá kéo búa - nghĩa là tôi yêu em:))))

P/s: Hồi chiều ngồi họp chán quá nên lén ngồi dịch cho mọi người. Mình thích thì mình post chương mới hoy à:))))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Không Sợ Anh Ta Nỗi Thú Tính Sao?

Dịch: CP88

***

Bả vai cô bị giữ chặt không thể động đậy, nhưng vẫn theo bản năng vặn vẹo đầu. "Anh là ai?"

"Đừng nhúc nhích."

Quả nhiên là tiếng đàn ông.

Cố Tân Tân hoảng loạn, cô là dê tự chui vào miệng cọp rồi sao? "Anh mau thả tôi ra, nếu không..... nếu không đừng trách tôi báo cảnh sát."

Anh ta cười khẩy, "Không biết tốt xấu."

Cố Tân Tân thử giãy mấy cái nhưng không được, cô ở ngay dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người chui vào căn phòng của một người đàn ông xa lạ, còn không bằng đứng bên ngoài cho người ta bêu riếu.

"Cứ cho là tôi không biết tốt xấu đi, tôi cũng đâu có cầu xin anh cứu tôi."

Người đàn ông hơi nới lỏng tay, Cố Tân Tân được tự do ngay lập tức đưa tay muôn mở cửa, không ngờ cổ tay lại bị người phía sau kéo đi.

"Thả tôi ra!"

Tin tức Cố Tân Tân tiến vào căn phòng của một người lạ rất nhanh bị truyền ra, lễ kỷ niệm lần này mờ hơn trăm vị tác giả, chỉ vài phút sau đã có người từ tầng trên chạy xuống xem trò vui.

Bột Yến Mạch Hoa Quả thấy tình hình không ổn, vội vàng liên hệ cho biên tập của website.

Trước cửa phòng của người đàn ông tụ tập rất nhiều người, Thần Tập nghe được tin tức thì cũng chạy tới.

Cô gái chặn trước cửa dương dương tự đắc kéo cô ấy qua, "Có trò vui xem rồi, cô tác giả trẻ kia bị người ta kéo vào trong phòng."

"Không phải chứ?" Thần Tập giật mình trợn tròn mắt, "Có nên báo cảnh sát không? Nghe có vẻ nguy hiểm đó."

"Chị đúng là ngây thơ, bọn họ nhất định là quen biết nhau, người đàn ông kia có khi lại chính là đang chờ sẵn cô ta ở trong phòng ấy chứ!"

Qua một cánh cửa tiếng của bọn họ truyền không sót một chữ vào trong tai Cố Tân Tân. Cô khó mà tiêu hóa nổi, tức giận đỏ cả mặt, khả năng tự biện tự diễn của những người này còn gấp nhiều lần cô, hiện tại cô đúng là có miệng mà khó thanh minh nổi.

Người đàn ông đứng ở trước mặt, bàn tay kè sát cổ Cố Tân Tân, lòng tay anh ta mang đến một cảm giác mát lạnh, "Nếu như tôi là cô thì lúc này nhất định sẽ không ra khỏi cánh cửa này."

"Nếu như bọn họ quyết chờ tôi cả một đêm nay thì sao?"

"Vậy thì để cho bọn họ chờ, ở đây tôi có đồ ăn có chỗ ngủ, cô lo cái gì?"

Cố Tân Tân nghe được lời này, sắc mặt càng khó coi hơn.

Rất nhanh biên tập website cũng đến, "Xảy ra chuyện gì?"

Bột Yến Mạch Hoa Quả đem mọi chuyện đã xảy ra tóm tắt lại, tổng biên tập của Cố Tân Tân nghe vậy liền đi đến nhấn chuông cửa.

Hô hấp của Cố Tân Tân hơi nặng nề, lại nghe được biên tập đứng bên ngoài hô lớn, "Cố mỹ nhân, cô có ở bên trong không? Cố mỹ nhân!"

Phía sau cô truyền đến tiếng cười khẽ, "Lại có người tự cho mình là mỹ nhân cơ đây, đúng là hiếm gặp."

Anh ta thì biết cái gì? Đây chỉ là bút danh có được không? Mà giải thích thì anh ta nghe lọt sao?

Cố Tân Tân vừa muốn mở miệng thì lại bị người đó bịt kín miệng lại, cô nhắc khuỷu tay muốn đánh tới, người đàn ông dễ dàng đón lấy cánh tay của cô. "Lúc này cô có ra ngoài thì cũng vô ích thôi, chẳng thể giải thích được gì cả đâu."

Cánh tay Cố Tân Tân cứng ngắc, thanh âm nồng đậm của người đàn ông vang lên bên tai cô, "Bên ngoài tụ tập nhiều người, nhưng đôi mắt bọn họ hiện tại chỉ muốn xem xem cô đi ra từ phòng một người đàn ông như thế nào mà thôi."

Cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, tiếng gọi của biên tập khiến cho bầu không khí bên trong càng thêm nặng nề. "Cố mỹ nhân!"

"Nếu không thì báo cảnh sát đi?"

"Đúng vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Thần Tập cũng chen vào một câu.

Mấy người lúc trước chặn lại Cố Tân Tân không coi ai ra gì ồn ào nghị luận một bên, "Nói không chừng người ở bên trong nổi thú tính....."

"Trong tiểu thuyết không phải vẫn viết sao? Bắt được người liền lập tức....."

Thần Tập ho nhẹ hai tiếng, "Đừng làm chuyện nhỏ xé to."

Ở đây có nhiều tác giả và biên tập như vậy, câu nói này ngầm hiểu với nhau thì cũng không có ai nói gì được, nhưng dù sao bọn họ cũng là độc giả của cô ấy, nói chuyện quá cay nghiệt cũng không tốt.

Cố Tân Tân theo bản năng lùi về sau hai bước, "Nếu như tôi không ra thì bọn họ cũng sẽ không đi đâu."

"Vậy thì cứ để họ đợi đi."

Cô vểnh tai lên, nghe thấy tiếng bước chân của người đàn ông hướng vào trong phòng ngủ, Cố Tân Tân tiến thoái lưỡng nan, lúc cô bị kéo vào trong chỉ có đám độc giả của Thần Tập và Bột Yến Mạch Hoa Quả ở đó. Bọn họ đông như vậy, mười cái miệng đó hoàn toàn có thể bít được một cái miệng của Thần Tập.

Đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ nói cô không phải là bị người ta dắt vào, mà là tự mình đi vào. Chỉ cần cô mở cửa ra, bị người bắt tận tay day tận mặt thì sợ là cô càng nổi tiếng hơn.

"Đi vào đây ngồi đi, người bên ngoài đó trong một thời gian ngắn nhất định sẽ không đi đâu."

Người đàn ông bật đèn tường bên ngoài phòng khách lên, Cố Tân Tân men theo ánh sáng đi vào. Người đàn ông đi vào phòng ngủ, một cái bóng thật dài vừa vặn rút hoàn toàn sau bậc cửa.

Biên tập không nghe được âm thanh gì bên trong, quay đầu lại hoài nghi nhìn mấy người phía sau. "Mấy người xác định cô ấy đi vào đây?"

"Đương nhiên, chúng tôi đi ngang qua, vừa kịp nhìn thấy."

Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, cô ấy cũng không dám kéo dài thời gian, buổi lễ kỷ niệm năm nay quy mô không phải lớn bình thường, ông chủ của trang web Tiêu Tịnh Dương cũng sẽ tới.

Tiêu Tịnh Dương vừa biết được tin tức, rượu trong tay lập tức bị vất xuống chạy tới.

Nếu như Cố Tân Tân thật sự xảy ra chuyện, trang web rách nát của anh ta cũng đừng nghĩ tới được tiếp tục sống sót.

Đám tác giả và độc giả vây quanh đó chưa từng gặp anh ta nhưng mắt thấy anh ta bước nhanh đến thì cũng hơi mở ra một lối đi nhỏ, Mấy người độc giả của Thần Tập ánh mắt như sói bám chặt lấy cánh cửa kia, chỉ sợ sẽ bỏ qua khoảnh khắc Cố Tân Tân bước ra.

Tiêu Tụng Dương giơ tay nhấn lên chuông cửa, chờ một lúc không thấy bên trong có phản ứng, bèn gọi điện cho khách sạn.

Rất nhanh giám đốc khách sạn cầm điện thoại chạy tới, "Tiêu tiên sinh."

"Mở cánh cửa này ra cho tôi."

"Không được đâu, cái này thật sự là không hợp quy củ."

Tiêu Tụng Dương hơi sốt ruột, "Người bên trong nếu như xảy ra chuyện gì thì khách sạn của ông cũng đừng mong tồn tại qua ngày mai có biết hay không."

Giám đốc khách sạn và Tiêu Tụng Dương có quen biết nhau, ông ta kè sát tai Tiêu Tụng Dương hỏi. "Nếu như những vị khách khác thì tôi nhất định sẽ giúp, chỉ là người trong này thật sự không thể trêu tới được."

"Có ý gì?" Tầm mắt Tiêu Tụng Dương quét qua cánh cửa đóng chật. "Người trong này là ai?"

Giám đốc hơi liếc đám người vây xung quanh, Tiêu Tụng Dương không kiên nhẫn phẩy phẩy tay, "Đều về phòng hết đi, đừng có tụ tập ở đây nữa."

Mấy người tác giả nghe vậy thì ngoan ngoãn rời đi, duy chỉ có mấy người nán ná không chịu lùi bước.

Thần Tập biết có những chuyện không thể làm quá, cô ấy xoay bước chân chuẩn bị dời đi, "Đừng đứng đây nữa, đến phòng chị ngồi cả đi."

Người xung quanh tản đi hết, giám đốc lúc này mới thấp giọng nói với Tiêu Tụng Dương, "Là vị thiếu gia của Tu gia kia."

Trong mắt Tiêu Tụng Dương lộ ra vẻ giật mình. "Tu gia? Sao anh ta lại muốn quản đến cả chuyện này chứ?"

"Hiện tại cánh cửa này, chỉ cần vị đó không chịu mở thì không ai dám tự ý động vào."

Tiêu Tụng Dương đại khái cũng đã được nghe danh của người này nên theo lẽ dĩ nhiên cũng có phần kiêng kị, anh ta đưa tay gỗ nhẹ cánh cửa. "Tu thiếu gia, tôi là Tiêu Tụng Dương của Lục thành, phiền anh mở cửa được không, có việc muốn thương lượng."

Cố Tân Tân vừa nghe câu này, trong lòng phút chốc dâng lên một cảm giác khó nói, Tiêu Tụng Dương nói chuyện khách khí như thế chứng tỏ người trong căn phòng này có lai lịch không hề nhỏ.

Loại giao tiếp trong tình cảnh này chính là muôn nể mặt lẫn nhau. Cố Tân Tân đợi nửa ngày lại không nghe được người đàn ông kia đáp một câu.

Đây chính là lơ đẹp Tiêu Tụng Dương rồi.

Việc này không thể chậm trễ, Tiêu Tụng Dương không thể làm gì khác là gọi cho Cận Ngụ Đinh.

Khúc quanh hành lang có một đám người canh giữ, một người trong đó chỉ tay vào bóng lưng Tiêu Tụng Dương. "Tớ biết rồi, hóa ra người Cố mỹ nhân mê hoặc lại chính là lão đại của trang web, không trách lại được nâng đỡ tốt như vậy."

"Vậy nên khẳng định cô ta là nhò đến ban quản trị web, tùy tiện thao tác mấy cái liền có được cái số liệu đó, cứ như vậy liền đè Thần Tập xuống rồi."

Khóe miệng Thần Tập hơi cong lên, "Chị chưa nghe đến mấy thủ đoạn đó bao giờ."

"Đương nhiên rồi, Thần Tập của chúng ta là dựa vào thực lực để đi lên mà."

Một người giơ điện thoại di động quay, cánh tay bắt đầu tê mỏi, "Sao cô ta vẫn chưa ra nhỉ."

"Cố gắng đi, tớ cũng không tin cô ta có thể trốn trong đó cả một đêm."

Cố Tân Tân ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách, cánh cửa phòng ngủ hơi khép hờ, tiếng của người đàn ông truyền ra. "Cô tên gì?"

"Bạn họ vừa mới gọi tôi đó, anh không nghe thấy sao?"

Anh ta cười lạnh thành tiếng. "Cô xinh thế sao?"

"Anh đi ra nhìn không phải là biết được sao?"

Vừa rồi hai người đứng trong bóng tối nên Cố Tân Tân không nhìn được khuôn mặt anh ta, lúc cô bị chặn lại trước cửa là anh ta kéo cô vào trong, lúc đó cô ở ngoài sáng anh ta trong tối, tấm phần là đã nhìn thấy tướng mạo của cô.

"Những người xinh đẹp tôi cũng nhìn thấy không ít, có gì hay mà xem."

Cố Tân Tân quyết tâm dụ anh ta đi ra. "Tưởng mạo của tôi trong sáng lại đơn thuần hiếm thấy, với người khác đương nhiên không thể so sánh."

"Chính là cực kỳ xấu sao."

"Tôi ngồi ngay đây này, cho anh xem mà còn kiêu không thèm?"

Cố Tân Tân nghe được tiếng đi lại, cô nhìn chằm chằm không chớp mắt, ánh mắt dán chặt lên cánh cửa, nhưng đợi mãi không thấy người đàn ông đi ra.

"Trên bàn có rượu, nếu như cô uống với tôi thì tôi sẽ đi ra cho cô diện kiến."

Hoang đường!

Ai thèm nhìn anh ta đến mức đó.

Cố Tân Tân nhìn cánh cửa không có thêm động tĩnh nào, muốn đứng dậy trực tiếp đi qua nhìn, điện thoại đúng lúc vang lên, là Cận Ngụ ĐÌnh gọi đến.

Cô là người biết nặng nhẹ, dĩ nhiên cũng biết rõ lúc này còn chơi trò giận hờn là thất sách."

"Alo."

"Cô đang trong phòng 1601?"

Cố Tân Tân sớm biết Tiêu Tụng Dương nhất định sẽ nói cho anh biết, "Ừ."

"Vẫn ổn chứ?"

"Ủ."

"Ngoan ngoãn chờ trong đó đừng đi ra, tôi lập tức đến."

Cố Tân Tân thấy anh muốn ngắt điện thoại, vội vàng nói, "Lục thành cách đây rất xa đấy."

"Tôi đang trên đường đến rồi."

Cố Tân Tân ngồi lại ghế sa lông, một lát sau Cận Ngụ ĐÌnh mới tiếp tục lên tiếng, "Biết làm sao tự bảo vệ mình không?"

"Biết."

Khẩu khí của Cận Ngụ ĐÌnh có hơi cứng ngắc, tựa hồ là cắn răng mà nói. "Căn phòng 1601 đó là của đàn ông, tôi nói cô đợi bên trong không đi ra mà cô cũng dễ dàng đồng ý như vậy?"

Tâm tình của Cận Cửu gia vẫn luôn là bài toán khó với Cố Tân Tân, cô không kịp phản ứng. "Bên ngoài có người vây kín xung quanh, tôi cũng không ra được."

"Cô sao phải sợ bọn họ? Có tôi ở đây, ai dám nói lung tung?"

Cố Tân Tân chôn thân trên ghế sa lông không nhúc nhích. "Không phải anh sẽ lập tức đến đây sao?"

"Nói chuyện với cô đúng là kiếm thêm cục tức vào người, hiện tại cô lập tức đi ra ngoài cho tôi!"

"Vào thì cũng đã vào rồi, thêm một chút nữa cũng đâu có gì khác, ra ngoài bị người ta bắt sống thì thà tiếp tục trong này trốn."

"Cố Tân Tân, cô....." Xem ra là cô thật sự không biết lòng người có bao hiểm ác, họ Tu kia nếu như có tâm tư xấu xa, anh còn muốn nhìn xem cô có thể mạnh miệng nữa không.

Bên trong phòng yên tĩnh, Cố Tân Tân ngắt điện thoại, trong phòng khôi phục lại trạng thái yên tĩnh lúc trước.

Một hồi lâu sau có tiếng xột xoạt truyền đến, Cố Tân Tân nhìn về phía cửa, bắt gặp một cái bóng rơi xuống bên chân cô, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một đôi chân thon dài. Người kia vẫn còn ở trong bóng tối, cô tiến lên một bước nhìn, nhưng vẫn không thể nhìn rõ tướng mạo của người đó.

"Cận Ngụ Đinh là gì của cô?"

Cố Tân Tân không khỏi đứng bất động, "Anh biết anh ta sao?"

"Anh ta là thế nào với cô?"

"Là chồng tôi." Cố Tân Tân nói ra lời này, trong lòng đột nhiên cảm thấy áy náy. Cô chưa bao giờ thừa nhận với ai những lời như vậy, hiện tại những lời đó trôi chảy truyền ra khỏi miệng, lại khiến cô có cảm giác sâu xa trong lòng.

"Chẳng trách."

"Có ý gì?"

"Muốn uống rượu không?"

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân lập tức tràn đầy phòng bị, "Tôi không uống."

"Yên tâm, chồng cô một lát nữa thôi sẽ đến, anh ta cũng đã nói vậy rồi."

Cố Tân Tân đi lên hai bước, lại nghe được giọng đàn ông hơi thay đổi, "Đừng tới đây!"

Cô lập tức dừng bước chân, "Anh....."

"Cô làm nghề gì?"

"Tôi thích vẽ tranh."

Người đàn ông ẩn trong bóng tối, bất động, "Có một số người thích lấy việc tồn thương người khác làm thú vui, mà cô cũng chỉ có thể bắt lực phản kháng lại, tư vị như vậy không cảm thấy khó chịu không thể tiếp thu sao?"

"Cũng không đến nỗi," Cố Tân Tân chân thành trả lời. "Thanh giả tự thanh(*), hơn nữa tôi không giống bọn họ, dưới cái nhìn của tôi, bọn họ cảm thấy chấp nhận được hay là không thì cũng không liên quan đến tôi. Nhưng đối với bọn họ, giống như chỉ cần tôi sống được vui vẻ một chút, nhất định bọn họ sẽ lăn lộn khó ngủ, trong lòng day dứt."

(*)Trong sạch tự mình biết

Người đàn ông đột nhiên mở miệng ngắt lời cô. "Cô bao nhiêu tuổi?"

Cố Tân Tân mím chặt môi không nói, anh ta dựa vào vách tường, thân thể hơi ngọ nguậy, "Tôi đoán, cô cũng chỉ khoảng hai mươi."

"Nói vậy vừa rồi anh cũng đã nhìn thấy tôi rồi."

"Cái này không quan trọng." Người đàn ông tiếp tục đề tài lúc trước, "Cô có thể nói ra như vậy thì chứng tỏ là cô còn quá ngây thơ."

Cố Tân Tân tò mò nhìn chằm chằm về phía anh ta, nghe được giọng thì biết anh ta vẫn còn trẻ, vừa rồi lúc anh che miệng của cô, Cố Tân Tân còn ngửi thấy mùi nước hoa dành cho nam.

Xe của Cận Ngụ Đinh chạy tới khách sạn, Tiêu Tụng Dương đã đứng sẵn ở bãi đỗ xe chờ anh.

Anh ta thay Cận Ngụ Đinh mở cửa xe, người đàn ông nhanh chóng đi ra ngoài. "Thế nào rồi?"

"Vẫn còn ở bên trong."

Khổng Thành đi phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, đi tới tầng mười sáu, Cận Ngụ ĐÌnh đi trước, một góc áo bành tô theo động tác chuyển động của anh mà lung lay theo. Cận Ngụ ĐÌnh vừa đi ra khỏi thang máy thì thấy được phía cuối hành lang thấp thoáng mấy bóng người đang dáo dác ngó quanh.

Ánh mắt không vui của Cận Ngụ ĐÌnh dán mắt vào Tiêu Tụng Dương. "Sao vẫn còn chưa dọn dẹp sạch sẽ?"

"Bọn họ cũng ở trong khách sạn này, cũng là bên web mòi tới, tờ cũng không thể dùng vũ lực đuổi đi được."

"Tại sao không thể?" Cận Ngụ ĐÌnh ngắt lời anh ta, "Tâm tư của bọn họ như thế nào cậu còn không hiểu?"

"Mấy người này đều là những độc giả một năm vừa qua tiêu tốn nhiều tiền nhất, nếu như chuyện này xử lý không tốt, bọn họ quay lại diễn đàn bôi nhọ danh tiếng của tờ, tờ....."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, liếc mắt về phía Khổng Thành ra hiệu.

Khổng Thành lập tức hiểu được, gọi điện cho bảo vệ khách sạn đến.

Mấy cô gái kia còn đang giơ điện thoại quay, nhìn thấy có người tới thì càng hăng máu. "Mau nhìn kìa, quá hot rồi, lại thêm một người đàn ông nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc chân đi nhanh qua, người đàn ông này đi đến đâu liền mang theo gió đến đó, đuôi mắt hơi quét qua, lại có thêm mấy phần ý tứ khinh bỉ. Tay áo nhẹ phất lên trong không trung, nhẹ bay, giống như là nhân vật trong truyện đi ra, những người ở đây đều nhìn đến si ngốc, chỉ có Thần Tập phản ứng lại.

"Đi mau."

Người này nhìn không biết tốt hay xấu, lúc này chuẩn xác là đang hướng về phía bọn họ đi tới.

Cô ấy quay đầu muốn đi về phòng, lại phát hiện phía sau có mấy người bảo vệ của khách sạn đang đứng."

Cận Ngụ Đinh đi tới phía trước mặt bọn họ, "Đang quay cái gì?"

"Anh..... Anh là ai?"

Cận Ngụ Đinh đẩy cánh cửa bên cạnh ra, ánh mắt hơi đảo qua, điện thoại của một người đang hướng về căn phòng 1601. Anh thẳng tay rút điện thoại từ trong tay cô ta, không chút nương tay ném phăng đi, chiếc điện thoại iphone đỏ thẫm liệng một vòng giữa không trung, không để cho cô ta chạy tới, nhanh chóng đập mạnh xuống đất.

Hai tay cô gái đó còn đưa ra, ngay sau đó rít lên. "A, điện thoại của tôi!"

"Còn không đi?"

"Vì sao anh ném điện thoại của tôi đi?"

Bảo vệ tiến đến đuổi người nhưng không một ai chịu đi, Thần Tập đứng trong đám người không nói một lời.

"Mấy người như vậy cũng quá đáng rồi, mấy người với Cố mỹ nhân kia....."

Huyệt thái dương của Cận Ngụ Đinh khẽ nảy lên, đường nét khuôn mặt càng trở nên sắc lạnh, Tiêu Tụng Dương vừa nhìn, không ổn, biểu hiện này rõ ràng là muốn nổi cơn thịnh nộ.

Người đàn ông chỉ tay về phía Thần Tập, "Nghe nói cô có một bộ truyện tranh đang đàm phán chuyển thể với đài truyền hình?"

Thần Tập ngắn ra, có chút không hiểu sao Cận Ngụ ĐÌnh biết được chuyện này.

"Tôi cho cô hai lựa chọn, một, mang theo đám người này cút đi cho khuất mắt tôi. Hai....."

Anh không nói nữa, nhưng ý tú đã quá rõ ràng. Sắc mặt Thần Tập biến đổi liên tục, vội vàng kéo cánh tay của người bên cạnh. "Đi, đi mau."

Chưa đến hai phút đám người nhanh chóng biến mất không còn dấu vết.

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu nhìn thấy Tiêu Tụng Dương, cảm thấy vô cùng chướng mắt. "Có chút chuyện đó thôi cũng làm không xong."

"Tớ và cậu không giống nhau, trang web đó là tâm huyết của tớ. Hơn nữa dù sao bọn họ cũng là con gái, cậu nói tớ làm sao mà ra tay được chứ?"

"Bọn họ là con gái sao?" Cận Ngụ ĐÌnh hỏi ngược lại. "Một đám tiểu nhân." (*)

(*) Chỗ này sẽ là nữ nhân - tiểu nhân, bên trung không phân biệt hiện đại với cổ đại như bản dịch của việt, nên phải giải thích một chút. Này là nghệ thuật gì, ta không nói chắc mọi người cũng hiểu:))))

Ồ, anh đã nói thì đều là có lý, Tiêu Tụng Dương nhanh chóng phụ họa theo, "Bọn họ không phải người, được chưa?"

Cận Ngụ ĐÌnh không muốn tiếp tục phí lời vô nghĩa với anh ta, đi đến trước căn phòng 1601, nhấc cánh tay lên ấn chuông cửa."

Cố Tân Tân không trả lời, cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh đập lên cánh cửa. "Là tôi."

Cô vui mừng đi đến muốn mở cửa.

"Khoan đã." Người đàn ông đột nhiên lên tiếng gọi giật lại.

Cố Tân Tân cho là anh ta không cho mình rời đi. "Anh ấy đã ở đây thì nhất định là bên ngoài an toàn."

"Nhờ cô chuyển lời cho Cửu gia, hiện tại cô đã an toàn, anh ta có thể thả cho em gái tôi rời đi hay chưa?"

Đôi mắt Cố Tân Tân trợn tròn, cô nhìn thấy thân hình người đàn ông hơi lung lay, bước đi không hiểu vì sao lại giống như không vững.

Cố Tân Tân không có tâm trạng tìm hiểu sâu hơn, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Cô đi tới mở cửa, mí mắt Cận Ngụ Đinh khẽ nâng, một đôi mắt không biểu cảm rơi xuống mặt cô.

Cố Tân Tân nhìn thấy ánh mắt của anh đảo quanh cô một vòng, cuối cùng dừng lại trên mặt cô một lần nữa.

Cô nhìn thấy Khổng Thành và Tiêu Tụng Dương đứng phía sau, xung quanh yên lặng, quả nhiên không còn một người ngoài nào.

Cố Tân Tân nén kích động tiến lên, bàn tay kéo lấy vạt áo của anh, nếu như không có hai bóng đèn sáng chói đằng sau kia, cô hận không thể nhào vào trong lòng anh.

Người đàn ông đứng đó chắn mắt ánh sáng từ bên ngoài, ánh mắt chậm rãi di chuyển đến cánh tay của cô. Cố Tân Tân nhìn thấy khóe miệng anh hơi nháu lên thì lập tức phản ứng lại, hiển nhiên lúc này bọn họ còn đang trong thời kỳ chiến tranh lạnh. Cô vội vàng thả tay ra, đụng phải ánh mắt đang săm soi cô của Tiêu Tụng Dương. "Không sao chứ?"

Cố Tân Tân gật nhẹ, "Không sao."

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu muốn rời đi, Cố Tân Tân đưa tay đóng cửa lại, "Cái kia..... Người bên trong đó nói, có thể thả tự do cho em gái của anh ta hay chưa?"

Tiêu Tụng Dương nghe không hiểu, "Có ý gì?"

"Không phải nói với anh." Khổng Thành nói, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, vậy mà còn đòi làm lão đại trang web cái gì không biết, làm hại Cửu phu nhân phải trốn vào phòng của một người đàn ông xa lạ. Anh ta cứ chờ đó, Cận Ngụ ĐÌnh nhất định còn quay lại tìm anh ta tính sổ.

Đừng có tưởng Cửu gia lúc này mặt không biến sắc mà vội mừng thầm, trong lòng anh thật ra là đang phun lửa, ai chọc vào gấp xui xẻo ráng chịu.

Cố Tân Tân đi phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, anh đi được hai bước thì quay đầu lại nhìn cô, "Ở phòng nào?"

"1620."

"Đi."

Cố Tân Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích. "Tôi ở cùng với một người khác nữa."

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh xuyên qua gò má Cố Tân Tân nhìn đến Tiêu Tụng Dương, "Thế nào, đến một người một phòng mà cũng không làm nỗi?"

Điểm này thật sự là Tiêu Tụng Dương bị oan, các phòng khách sạn cho tổ chức lễ kỷ niệm hàng năm đều là sắp xếp ở những tầng cao nhất, dù sao nhiều người như vậy, anh ta có tiền hơn nữa thì vẫn muốn giảm bớt chút chi phí a."

"Cô gái tác giả ở cùng cô ấy rất tốt....." Tiêu Tụng Dương suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể năn ra một câu đó.

Khổng Thành đi đến bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia, không thì chúng ta đổi xuống tầng dưới?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước mặt Cố Tân Tân, "Đi lấy hành lý của cô ra đây."

"Tôi ở chung với bạn, rất vui vẻ."

"1620 đúng không? Nếu như cô không tự làm, vậy tôi đi lấy giúp cô."

Sắc mặt Cố Tân Tân đỏ bừng, nhưng chung quy vẫn là không dám cứng đối cứng với Cận Ngụ ĐÌnh, dù sao ở tầng này đều là tác giả của trang web. "Nếu như bị người ta nhìn thấy thì làm sao giờ? Anh bảo Khổng Thành sắp xếp cho anh riêng một căn phòng đi, không thì....."

Không thì, anh có thể đi về.

Có điều lời này ngay lập tức bị nuốt vào cổ họng, anh lặn lội đường xa đến đây, lúc này hẳn là mệt muốn chết, cô thì hay rồi, cũng không có lương tâm quá đi.

"Bên cạnh phòng tôi còn một căn phòng nữa, ở tầng mười bảy." Tiêu Tụng Dương đứng bên cạnh chen vào giữa.

Khổng Thành hướng về Cận Ngụ ĐÌnh gật đầu một cái, "Tôi đi sắp xếp."

Cận Ngụ ĐÌnh nắm lấy bàn tay Cố Tân Tân, kéo cô đến thang máy. Cố Tân Tân vội vàng muốn tránh ra, nhưng cũng vì vậy mà lực đạo từ tay người đàn ông càng nắm chặt hơn. "Nếu đã không muốn tự đi thu dọn hành lý như vậy thì chúng ta liền trực tiếp đi tới đó thôi."

"Tôi lấy, tôi lập tức đi lấy đây."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái, "Cho cô mười phút, sau mười phút tôi sẽ bảo Khổng Thành đến gõ cửa."

Cố Tân Tân biết không đấu lại anh, vội vàng chạy về phòng mình.

Bột Yến Mạch Hoa Quả trong phòng lo lắng đi tới đi lui, vừa nhìn thấy Cố Tân Tân thì nhanh chân bước đến hỏi tới tấp. "Cậu không sao chứ?"

"Không sao, không cần lo lắng."

Cô hướng Bột Yến Mạch Hoa Quả giải thích hai câu, sau đó ôm hành lý muộn đi ra ngoài.

"Cậu đi đâu thế?"

"Lúc quay lại sẽ kể cho cậu."

Cố Tân Tân đi lên tầng mười bảy, Khổng Thành đã làm xong thủ tục nhận phòng, cô đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào trong. Bố trí nơi này giống hệt với căn phòng kia, Cố Tân Tân đặt vali xuống bên cạnh. Cận Ngụ ĐÌnh ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn chằm chằm cô, "Dám cúp điện thoại của tôi, thật sự là cô làm đó sao?"

Biết rõ còn hỏi?

Cố Tân Tân nháp cánh môi anh đào. "Tín hiệu không tốt lắm."

"Học được nói dối rồi cơ đấy," Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước mặt cô, hơi khom lưng, mũi đặt lên tóc cô. "Trên người toàn là mùi hôi, vậy mà tôi còn tưởng tên thiếu gia họ Tu kia còn có ý đồ bất chính gì với cô rồi."

Cố Tân Tân lùi về sau một bước, không lẽ vừa rồi đi ăn dạo đã bị mùi thịt dê kia ám lên?

"Đi tắm đi."

Cô vô cùng nghe lời lấy từ trong vali ra đồ ngủ, sau đó lại ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra, trên đầu nước nhỏ xuống từng hạt lớn. Cô dùng khăn lau tóc, Cận Ngụ Đinh ngồi ở mép giường nhìn cô. Trên đầu giường có một ngọn đèn tường, chiếu ra thứ ánh sáng màu mật ong, nhu hòa đến lạ.

Cố Tân Tân muốn coi như không nhìn thấy anh, nhưng dù là cô đi tớ đâu thì cũng có thể cảm thấy được ánh mắt chăm chú của Cận Ngụ Đinh bám theo không buông.

Cô nhắc mí mắt lên nhìn lại, quả nhiên thấy ánh mắt của người đàn ông đang không kiêng dè gì rời trên người cô. Cố Tân Tân cầm máy sấy tóc, trên má đã hơi ửng hồng. "Nhìn gì mà nhìn."

"Vậy cô nhìn tôi làm gì?"

Cố Tân Tân muốn vào trong phòng tắm sấy tóc, nhưng nghĩ tới anh còn chưa rửa mặt nên liếc qua đó một cái. "Anh có đi tắm không?"

"Có."

Cô đi một vòng xung quanh, tìm được đầu giường có phích cắm, Cố Tân Tân đi tới.

Cận Ngụ Đinh ngồi nguyên tại chỗ, không hề có ý định đứng lên. Cô bật nút, máy sấy tóc của khách sạn khá ồn ào, Cố Tân Tân qua gương trang điểm nhìn thấy đôi mắt anh vẫn đang cố định trên người cô.

Cô thu lại tầm mắt, "Cận Ngụ Đinh, nếu có chuyện gì thì cứ nói thẳng, anh như vậy thật sự khiến tôi không quen."

"Tôi chỉ muốn hỏi một câu, nếu như vừa rồi người trong phòng nảy sinh ý đồ quấy rối thì cô định làm thế nào?"

Cố Tân Tân trả lời dễ như trở bàn tay, "Liều mạng a."

"Cô đâu lại sao?" Ngũ khí Cận Ngụ Đinh mang theo tức giận.

"Tôi rất khỏe đó....."

Cố Tân Tân vừa nói xong, eo nhỏ đột nhiên bị ôm lấy, ngay sau đó thân thể bay lên không trung, mây sẩy tóc trong tay rơi xuống mặt đất. Cận Ngụ Đinh quăng cô lên giường, hai tay khóa lại cánh tay của cô, hai tay Cố Tân Tân cứ như vậy hoàn toàn bị chế trụ, mà người đàn ông này đè lên người cô thật sự khiến cho cô một chút lực cũng không sử dụng được.

Hơi thở của Cận Ngụ Đinh rơi xuống trán cô, "Nếu như anh ta làm như vậy với cô thì sao, giãy dụa một chút cho tôi xem nào."

Cố Tân Tân vặn vẹo hai cái, không được, hoàn toàn không có nửa điểm sức lực.

Nhưng cô giỏi nhất chính là mạnh miệng, "Nếu như anh ta thật sự muốn làm gì với tôi thì hai tay cũng không thể cứ mãi ôm lấy tôi phải không, chờ anh ta có động tác tiếp theo, vậy thì tôi có thể phản kháng lại rồi."

Cận Ngụ Đinh nghe thấy thế, mắt hơi dao động, anh cúi xuống chiếm lấy môi cô.

Hô hấp của Cố Tân Tân kẹt lại dưới cổ họng, cô trợn tròn hai mắt nhìn anh, trong miệng ô ô không rõ. Mà người đàn ông kia đang nhắm lại hai mắt, hai hàng lông mi dày cơ hồ sắp chạm tới cô.

Anh không đi sâu hơn, lướt nhẹ qua rồi lùi lại. "Anh ta vốn dĩ không cần động thủ thì vẫn có thể chạm vào cô như thường."

"Anh ta không có làm như vậy....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô chu cái miệng nhỏ, còn nhớ đến nói hộ người khác. Cô căn bản không biết lòng người bên ngoài có bao nhiêu hiểm ác, thật sự là khiến anh uổng phí tâm tư lo lắng cho cô.

"Cô nói bây giờ là vì tôi đang ôm cô nên cô mới không cách nào nhúc nhích được, chờ tay tôi có động tác khác thì cô có thể phản kháng được tôi, là ý này sao?"

Cố Tân Tân không chút do dự mở miệng, "Đúng vậy nha!"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chăm chút khuôn mặt nhỏ phía dưới, vừa tức vừa buồn cười, khẽ thổi hơi lên mắt cô. "Tốt lắm, vậy chi bằng chúng ta thử một chút?"

***

Bát Bát: #Mình_thích_thì_mình_dịch_thôi_part_2:))))))

#Đỗ_bộ_đêm_khuya_cho_mát:3

#Đã_thả_thính_đêm_nay_ra_chương_mới_ở_một_phần_trả_lời_trong_bình_luận_nào đó_của_chap_trước (gần đây đang mê vụ thả thính kiểu này:))))

P/s: Treo phúc lợi đêm khuya.

Chuyện là ta đang có một cái fanpage mới lập cần mọi người tăng lượt like ảo hộ, hiện tại đang có 116 lượt thích, nếu như mọi người giúp ta tăng lên 200 thì ngày mai lập tức tung thêm chương 65:))))

Riêng wattpad ta sẽ quăng link ở bảng tin, điều kiện dễ thế này chắc không có ai chê đâu nhỉ:3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Vợ Của Anh, Anh Tự Sủng (Tuyển Tập Tiểu Cố Phản Nghịch)

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân nghe thấy thế thì vội vàng lắc đầu. "Không muốn."

"Tại sao?"

Cô đương nhiên biết nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy thì khẳng định là sẽ rất không an toàn.

Cố Tân Tân chịu thua, "Yên tâm đi, sau này sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa."

"Chuyện gì?"

Cố Tân Tân cảm thấy Cận Ngụ ĐÌnh lúc này không khác gì một ông cụ non luôn rồi, "Không vào phòng của đàn ông lạ."

Thiệt là, chiến tranh lạnh cũng phải có chút gì đó giống với chiến tranh lạnh chứ, anh cứ như vậy thật mất hết cả bản chất mà.

Buổi tối, Cố Tân Tân nằm trên giường, tiếng hít thở bên cạnh khiến cô làm thế nào cũng không thể ngủ nổi, nhưng cô cũng không thể cấm anh không được thở mà phải không?

Cô lăn qua lộn lại không làm sao để đi vào giấc ngủ. Cô cũng biết giữa mình và Cận Ngụ ĐÌnh có một khoảng trống rất lớn, cô không

chịu tới gần, mà anh cũng sẽ không chủ động thân cận.

Nếu đã không để ý tới, vậy anh còn tự mình chạy đến Lục thành này làm cái gì?

Cố Tân Tân trở mình, một cánh tay cũng theo đà đi tới, không nghĩ tới lại đụng phải eo của Cận Ngụ Đình.

Anh dịch qua đây từ khi nào? Sao lại yên lặng không một tiếng động, cô không hề phát hiện ra?

Cố Tân Tân vội vàng rút tay về, nhưng đột nhiên cảm giác cổ tay bị giữ chặt, Cận Ngụ Đình đã nắm chặt tay cô ép nó quẩn quanh hông anh.

Cả người cô cứng đờ không động đậy, người đàn ông tựa như ngày càng gần cô, tiếng hít thở ngay trên đỉnh đầu, trán ngửa ngửa.

Cố Tân Tân nhắm tịt mắt lại, cái gì cũng không muốn nghĩ, bất tri bất giác ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Ngày hôm sau.

Cố Tân Tân thức giấc đã không thấy Cận Ngụ Đình đâu, vừa vặn Bột Yến Mạch Hoa Quả hẹn cô xuống ăn sáng. Cô sửa sang đơn giản rồi bước ra khỏi cửa.

Cố Tân Tân vừa ngồi xuống một chỗ trong bữa tiệc buffet của khách sạn thì nhìn thấy Thần Tập và mấy người khác ngồi ở một cái bàn không xa.

"Thần Tập, em đã đặt trước hoa, lát nữa lúc trao giải em sẽ ôm lên tặng chị."

Thần Tập nhấp một ngụm sữa bò, nhếch môi cười khẽ. "Còn chưa biết có được giải hay không mà."

"Biên tập nói cả rồi mà, năm nay giải thưởng lớn nhất vẫn là của chị, là năng lực thật sự thì có gì phải lo a." Cô gái hôm qua ngăn lại Cố Tân Tân ngẩng đầu lên, cũng đã nhìn thấy cô, "Không giống cái người làm giả giữ liệu, chỉ có thể dựa vào mối quan hệ mới cướp về được một cái giải người mới."

Cố Tân Tân liếc cô ta một cái, sau đó sự chú ý trở về bữa sáng của mình.

"Thần Tập, lần trao giải này đối với chị rất quan trọng, công ty truyền hình bên kia không phải đã nói chỉ cần chị có thể cầm được giải Phong Thần hàng năm thì sẽ lập tức kí với chị sao?"

"Ừ, lần này phải xem quyết định của trang web thế nào rồi."

Bột Yến Mạch Hoa Quả hung hăng nhét vào trong miệng chiếc bánh mì. "Giả tạo, danh sách đều đã công bố cả rồi, giải thưởng này kì thực là phải trao cho cậu, nếu không phải vì thân nhân của cô ta dài thì có thể sao. Tớ nghe nói cô ta còn chạy đến ban quản trị trang web uy hiếp, nói nếu như không lấy được giải thưởng này thì cô ta liền sang trang web khác."

"Kệ cô ấy đi." Cố Tân Tân thật sự không để ý đến mấy chuyện này.

"Lát nữa đi trang điểm thay đồ là luôn phiên theo từng nhóm, đến lúc đó mình sẽ gọi cậu."

"Ok."

Cố Tân Tân vì buổi lễ kỷ niệm hàng năm này mà cũng đã chuẩn bị váy, ăn sáng xong thì trở về phòng.

Trong phòng không thấy Cận Ngụ Đinh, không lẽ anh đã về rồi? Cố Tân Tân rút chiếc váy từ trong vali ra, cũng chỉ là một cái có giá cả bình thường không có gì đặc biệt. Cô vừa định đi thay thì nghe tiếng chuông cửa vang lên.

"Đến đây." Cố Tân Tân bước nhanh qua, mở cửa.

"Chào chị."

Chiếc miệng nhỏ của Cố Tân Tân khẽ mở. "Các người là?"

"Thợ trang điểm của phu nhân ạ."

"Gì cơ?"

Cố Tân Tân nhìn thấy trên tay của một người quả thật ôm theo một chiếc hộp lớn, người còn lại nâng một chiếc hộp quà màu xanh đen, "Tôi không cần thợ trang điểm."

"Là Cửu gia đã dặn dò."

Cô nghe vậy thì thân thể hơi nhích sang một bên cho bọn họ đi vào.

Người kia nhìn thấy chiếc váy cô cầm trên tay, "Chiếc váy này, nếu phu nhân muốn mặc ở nhà còn tạm được."

Cố Tân Tân đem váy giấu về sau lưng, xấu thì cũng là máu thịt của cô bỏ ra hơn một ngàn mua đó.

"Phu nhân mặc chiếc này đi ạ." Cô gái đó nói xong thì lấy một chiếc chân váy và một chiếc áo rời, hai mắt Cố Tân Tân nhìn thoáng qua, nhìn thấy chỗ cổ áo còn có từng sợi chỉ bạc rủ xuống, nhìn kỹ lại, nhận ra trên từng sợi chỉ bạc đó đều đính những viên kim cương nhỏ.

"Tôi không muốn đổi."

"Cửu gia nói nếu như phu nhân không chịu đổi thì lát nữa ngài ấy sẽ qua đây giúp phu nhân thay."

Cô mặc váy trên người, cảm giác kinh diễm càng rõ ràng hơn, thợ trang điểm hài lòng gật đầu. "Muốn tôn lên vẻ đẹp của chiếc váy

này thì điều quan trọng nhất chính là phần eo và bụng tuyệt đối không được có mỡ thừa, mặc trên người của phu nhân xác thực là hoàn mỹ."

Cố Tân Tân không nhịn được sờ sờ eo mình, "Quá bó sát rồi."

Thợ trang điểm dẫn cô ngồi xuống trước bàn trang điểm, bắt đầu tạo hình cho mái tóc của cô.

Cố Tân Tân nhìn thấy cô ấy đem cầm lấy một lọn tóc của mình, sau đó mái tóc phía sau được vắn lên, bên tai buông xuống hai lọn tóc nhỏ được uốn nhẹ. Trang điểm xong xuôi đâu đây, Cố Tân Tân nhìn vào trong gương, suýt chút nữa không nhận ra chính mình.

Đi vào trong hội trường, Bột Yến Mạch Hoa Quả đi lướt qua người Cố Tân Tân, sau đó dừng chân, ngập ngừng quay lại đứng trước mặt cô.

"Trời ạ, Cố mỹ nhân!"

Cố Tân Tân bị dọa sợ nhảy dựng lên. "Nhỏ nhỏ cái miệng, muôn lấy mạng mình đó à."

"Thật đẹp, quả thực rất đẹp!"

Cố Tân Tân lúng túng không thôi, ánh mắt xung quanh liên tiếp phóng tới, cô không được tự nhiên nắm chặt bàn tay đang cầm túi. "Xuyt."

Trên bàn có bảng hiệu ghi tên, Cố Tân Tân và Bột Yến Mạch Hoa Quả ngồi xuống cùng một chỗ, rất nhanh trong hội trường đã chật kín người.

"Nhìn kìa, boss." Bột Yến Mạch Hoa Quả chỉ tay về phía trước.

Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn tới, không ngờ còn thấy cả Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành, bọn họ đến đây làm cái gì?

Cô cầm kẹo trên bàn bắt đầu bóc ăn, tiết mục biểu diễn mở màn kết thúc chính là lễ trao giải.

Giải thưởng cho người mới xuất sắc nhất tổng cộng có năm người, Cố Tân Tân là một trong số đó.

Cô còn chưa thích ứng được với đôi giày cao gót, đi lên khán đài đều phải cẩn thận từng bước một, Cận Ngụ Đình nhấp một ngụm rượu vang, nghe được cách đó không xa có một tác giả nam đang vỗ tay. "Mỹ nữ."

Lông mày anh nhíu chặt, đặt lại ly về bàn, "Tiêu Tụng Dương, rượu này của cậu khó uống chết đi được."

"Bày trên bàn này là tôi bảo họ lấy loại rượu ngon nhất của nơi này lên đây."

Đôi mắt anh tuấn bức người của Cận Ngụ Đình nhẹ giương, nhìn thấy Cố Tân Tân cầm giải thưởng, khuôn mặt đỏ chót đứng ở giữa khán đài.

Đêm nay Thần Tập cũng mặc chân váy chữ A màu đỏ thẫm bó sát trên người, chỉ là vóc dáng của cô ấy không tốt lắm nên mặc vào ngược lại nhìn có vẻ mập mạp lên rất nhiều.

Một giải thưởng cho người mới mà thôi, hơn nữa còn là đồng thời cho năm người. Cô ta cho là Cố Tân Tân chẳng có gì để tự hào cả.

Điện thoại rung lên, cô ta rút ra, nhìn thấy người bên trong nhóm chát đang tán gẫu đến sôi nổi.

"Hoa đã chuẩn bị xong, lát nữa Thần Tập lấy được giải tớ sẽ chạy lên ngay lập tức."

"Tớ cũng lên, hai bó hoa lớn nhất, chọc mù mắt toàn hội trường luôn!"

Cô ta cười cười, cất điện thoại di động về.

Tuy là năm ngoái cô ta cũng cầm trong tay giải Phong Thần, thế nhưng năm nay cô ta lại càng mong đợi nó hơn.

Cố Tân Tân ngồi về chỗ, cầm cúp trong tay, trên khán đài vẫn còn rất nóng bức, lần này trang web mời bên chuyên môn tổ chức sự kiện nên ở giữa các lễ trao giải được xen vào rất nhiều tiết mục biểu diễn đặc sắc.

Cô lén lút nhìn về phía Cận Ngụ Đinh, anh từ đầu tới cuối duy trì một tư thế ngồi, có lẽ là vẫn chưa phát hiện ra cô ở đâu nhỉ.

Cái miệng nhỏ của Cố Tân Tân nhai salad, nhìn thấy lại có người lên nhận thưởng.

Thời khắc quan trọng nhất, nhưng kỳ thực cũng là kém hồi hộp nhất. Bởi vì trước khi trao giải biên tập đều sẽ thông báo cho tác giả, dù sao cũng cần phải nói cảm nghĩ, chuyện quan trọng như vậy cũng cần phải có chuẩn bị trước.

MC chậm rãi đọc từng chữ đã ghi nhớ trong đầu, "Danh sách đề cử cho giải Phong Thần có....."

Cố Tân Tân nghe được tên của mình thì không khỏi ngẩng đầu lên, ngoại trừ bộ « trâm nam sắc » của cô thì còn có thêm hai tác phẩm của hai tác giả khác nữa.

Thần Tập rút chiếc áo khoác choàng lên vai đưa cho người bên cạnh, sửa sang lại chiếc váy chuẩn bị lên nhận thưởng.

"Đoạt giải Phong Thần chính là....."

Cố Tân Tân cầm đũa, gấp một khối đường bỏ vào miệng.

"Cố mỹ nhân, chúc mừng!"

Ánh đèn chiếu tới Cố Tân Tân, trong miệng cô còn đang ngậm một đầu đũa, vẻ mặt đầy kinh ngạc không giấu được. Cô còn chưa kịp nhai khói đường trong miệng thì Bột Yến Mạch Hoa Quả bên cạnh đã đẩy vai cô một cái. "Ngốc này, Cố mỹ nhân, còn chần chờ cái gì, mau đi lên!"

Cố Tân Tân quên mất miệng đường trong miệng còn chưa được nhai, cô dùng sức nuốt xuống, đau rát. Sau đó lại nghe MC nhắc lại tên của cô.

Cô ngạc nhiên đứng dậy, nhìn thấy biên tập cách đó không xa đang hướng cô vẫy tay.

Thần Tập không thể tin mắt vào Cố Tân Tân, nửa người cô ta đã sớm nhắc lên, không còn cách nào khác phải ngồi trở về.

Bước chân Cố Tân Tân cứng đơ đi lên đài. Mãi đến khi Tiêu Tụng Dương đứng dậy cầm cúp Phong Thần đặt vào tay thì cô mới phản ứng lại.

Dưới đài, có người vỗ tay, sau đó là lan ra toàn hội trường.

Cố Tân Tân cúi ngõ mình nằm mơ, MC giao chiếc mic vào tay cô, đáng thương thay một chút chuẩn bị cô cũng đều không có chứ nói gì là phát biểu cảm tưởng.

Một tay Cận Ngụ Đinh chống lên ghế tựa, liếc chéo qua nhìn thấy Cố Tân Tân đứng trên khán đài, tầm mắt anh vừa vặn đối diện với cặp chân dài vừa trắng vừa mịn. Cô quay đầu, giống như không biết nên nói gì, mấy sợi chỉ bạc trước ngực được ánh đèn chiếu ra vô cùng chói mắt, càng nổi lên làn da trắng nõn nà, xinh đẹp đến mức muôn khiếp người ta phạm tội.

"Cám ơn trang web đã trao cho tôi giải thưởng này," Cố Tân Tân bình phục tinh thần, trong đầu không ngừng tìm từ để diễn đạt. "Sau này tôi sẽ càng cố gắng hơn, cám ơn biên tập của tôi, cám ơn lão đại....."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe xong một vòng, sao lại không nghe được cô cảm ơn anh vậy?

Tiêu Tụng Dương trở lại bàn tròn, đuôi mắt Cận Ngụ ĐÌnh quét qua, khéo môi khẽ nhếch lên.

Tiêu Tụng Dương bị vẻ mặt áp bức của anh uy hiếp, đầy oan ức ngồi xuống.

Hai giờ trước trong phòng anh ta từng có một cuộc nói chuyện với Cận Ngụ ĐÌnh.

"Cái gì? Việc này tuyệt đối không được! Nói thế nào thì cũng không được!"

"Vì sao?" Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên ghế sa lông, chân dài duỗi ra phía trước, tìm một cái tư thế thoải mái nhất.

"Lễ trao giải này đều đã được sắp xếp ổn thỏa cả rồi, yên tâm là Cố Tân Tân vẫn có thưởng, tớ cũng không có bạc đai cô ấy."

"Cậu là ăn mày chắc, một cái giải thưởng người mới, cậu kéo cô ấy vào cho đầy đủ số lượng sao?"

Tiêu Tụng Dương dĩ nhiên cũng có nỗi khổ riêng. "Cô ấy vẫn còn là người mới, qua hai năm nữa nhất định tớ....."

"Tại sao phải đợi đến hai năm?" Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh kiên định, ngũ khí càng kiên quyết, "Thành tích của cô ấy có phải là tốt nhất hay không?"

Tiêu Tụng Dương bị Cận Ngụ ĐÌnh hỏi thì có chút lúng túng, "Thần Tập rất cần giải thưởng này."

"Cô ta là người phụ nữ của cậu?"

"Nói vớ vẫn cái gì đấy!" Tiêu Tụng Dương nảy rũ sạch quan hệ. "Đây đều là người cấp dưới sắp xếp, không liên quan gì đến tớ."

"Nếu đã vậy, đổi đi." Cận Ngụ ĐÌnh co lại đôi chân dài. "Dùng thành tích mà nói chuyện, từ đã bảo Khổng Thành điều tra rồi, mấy tháng này Cố Tân Tân đều đứng đầu bảng."

"Trang web còn phải cân nhắc nhiều yếu tố khác nữa, Cố Tân Tân là lần đầu tiên nhận giải, giải người người mới xuất sắc nhất còn nghe được, nhưng Thần Tập thì không thể, nếu như không phục có thể sẽ chuyển đi nơi khác....."

"Cậu sợ cô ta, vậy mà không sợ tôi?" Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng ngắt lời anh ta.

Tiêu Tụng Dương bắt đầu thấy có gì đó khác thường, dáng vẻ đó của Cận Ngụ ĐÌnh không giống như là đang nói đùa thì phải. "Cậu nói thật?"

"Tôi hiện tại có thể lập tức mang Cố Tân Tân về, sau đó không cho phép cô ấy tiếp tục cập nhật chương mới nữa. Tôi còn có thể cho người đánh sập trang web, cho người sử dụng liên tục một tháng không có cách nào vào, chờ đến khi cậu quay lại thì người ta đã sớm sợ chạy đi hết."

Tiêu Tụng Dương há hốc mồm, "Cậu..... Cậu điên rồi!"

"Bên nào nặng bên nào nhẹ cậu tự cân nhắc đi, đến lúc đó tôi sẽ nhìn cho thật kỹ biểu hiện của cậu."

"Cậu chưa bao giờ quản đến mấy chuyện nhỏ này mà."

Cận Ngụ ĐÌnh giơ ngón tay trở lên chỉ chỉ vào mặt mình, "Cô ấy nếu như nhận được giải thưởng thì cũng sẽ khiến tôi nở mày nở mặt, cậu nói tôi không muốn quan tâm tới thế nào đây?"

Tiêu Tụng Dương nhìn chầm chằm gò má của Cận Ngụ ĐÌnh, cuối cùng vẫn là không chịu nổi uy quyền của anh, chịu thua gọi điện cho người dưới sửa lại giải thưởng.

Cố Tân Tân nhìn sang thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt anh nóng bỏng, mặc dù là đang ở trước mắt nhiều người nhưng có một số cảm xúc nơi khói mắt vẫn nóng hừng hực không giấu đi được.

Cố Tân Tân nhanh chóng chuyển tầm mắt, trong lòng điên cuồng nhảy loạn. Cô không được báo trước để chuẩn bị nên cũng chỉ nói vài câu đơn giản rồi trao trả lại mic cho MC.

"Chúc mừng chúc mừng, không nghĩ nhân vật cấp đại thần lần này lại vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp như thế. Tôi nay quả thật là thuộc về cô ấy rồi, nên chúng ta mới có vinh hạnh lần thứ hai trao hoa tươi và tiêng vỗ tay trao cho cô ấy đúng không nào mọi người!"

Hai bàn tay Thần Tập nắm chặt, ngồi trên ghế không nhúc nhích, mà đám fans của cô sao có thể nhìn cô chịu ủy khuất như thế, "Không công bằng!"

"Cô ta có tư cách gì nhận giải này chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh không quay đầu lại, Tiêu Tụng Dương thấy vậy thì đứng lên, ánh mắt đảo qua một lượt. Đây cũng là một sự kiện trọng đại nên có rất nhiều tác giả khác cũng có mặt, bọn họ rất nhanh ngậm miệng không nói nữa, tạm nuốt xuống cục tức này. Dù sao đắc tội với ai thì cũng không thể đắc tội lão đại của trang web được.

Cố Tân Tân trở lại, Bột Yến Mạch Hoa Quả so với cô còn hưng phấn hơn. Cô ấy cầm lấy chiếc cúp từ trong tay cô. "Rất muốn cắn thử một cái xem có phải là vàng thật hay không nha."

"Cậu nói quá rồi."

"Nhìn thấy sắc mặt của Thần Tập không? Quá đặc sắc, trắng nhợt muốn dọa chết mình rồi."

Cố Tân Tân đặt phần thưởng sang bên cạnh, bảng vẽ điện tử này cô đã từng đi xem thử, chỉ là giá cả quá đắt nên vẫn không nỡ

mua. Tay cô đặt trên đó vuốt nhẹ, cảm giác đêm nay giống như là đang nằm mơ vậy.

Người ngồi cạnh Thần Tập đưa lại áo khoác cho cô ta, "Đừng buồn, sau này nhất định còn có cơ hội."

Thành tích năm nay của cô ta đúng là không bằng người mới kia, cũng không có gì phục hay không phục.

Thần Tập ném áo khoác ném lên mặt đất muốn đứng dậy rời đi, nhưng dưới ánh mắt bao nhiêu người cứ như vậy rời đi sau đó nhất định sẽ bị nói là cô ta không chịu thua.

Cô ta nhìn thấy Cố Tân Tân ngồi đó được rất nhiều người vây quanh chúc mừng, vui mừng của bọn họ càng làm nổi bật lên sự chật vật của cô ta lúc này. Ai cũng nghĩ đêm nay Thần Tập nhận giải, nhưng đêm nay một giải cô ta cũng không thu về được, không thể nghi ngờ đã trở thành trò cười lớn nhất.

Mắt cô ta đau nhức, nhìn một lượt thức ăn trên bàn, ăn không trôi.

Sau đó là thời gian tự do giao du, có người bị kéo lên hát, có người lại rủ nhau đi chơi game.

Cố Tân Tân chốc chốc lại nhìn xem khi nào thì Cận Ngụ Đinh rời đi, nhưng đêm nay giống như anh rất rảnh rỗi, nhìn có vẻ như không có ý muốn rời đi sớm.

MC tiếp tục khuấy động bầu không khí, trên khán đài hô lên. "Số 36, vị nào đang cầm số 36?"

Cố Tân Tân nhìn chầm chằm bóng lưng Cận Ngụ Đinh, khuỷu tay bất thình lình bị Bột Yến Mạch Hoa Quả đụng một cái, "Là cậu đó."

Cô nhanh chóng hoàn hồn, chậm rãi giơ tay lên.

"Hoa ra là đại thần của chúng ta, nào, xin mời lên đây."

Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu lại nhìn mình một cái, cô cũng không rõ vì sao mình được mời lên khán đài, lại nghe được MC hô lên. "Số 56 là vị nào?"

"Tôi ạ!" Giọng nói vui mừng của con trai. Sau đó Cố Tân Tân nhìn thấy một nam sinh cao gầy bước nhanh lên khán đài, nhanh chóng đứng bên cạnh người Cố Tân Tân, hai mắt đảo quanh người cô một vòng rồi mới rời đi.

"Xin chào." Nam sinh nói xong, đưa tay ra.

Cố Tân Tân cười cười, "Xin chào."

Dù sao dưới ánh mắt của mọi người cô cũng không tiện từ chối, nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu ta.

MC lại công bố thêm hai người khác nữa lên khán đài.

"Đúng là vừa đẹp hai cặp nam nữ, có câu nói nam nữ cùng hợp tác thì làm gì cũng không mệt." MC nói xong thì cầm quả bóng hơi từ một góc mang đến, "Trò chơi này rất đơn giản, cặp nào mang quả bóng hơi này đến đích trước thì sẽ thắng cuộc, giữa đường không được để rơi xuống."

Cố Tân Tân nhìn thấy MC đứng trước mặt cô, sau đó ra hiệu cho cô xoay người lại.

Anh ta đặt quả cầu vào sau thắt lưng cô, sau đó lại ra hiệu cho nam sinh kia xoay qua đối diện, để cho bọn họ dùng sức mạnh từ eo kẹp lấy quả bóng hơi tiến lên.

Ánh mắt Cố Tân Tân hạ xuống, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đối diện sắc mặt đã có thể dùng cụm từ mây đen giăng kín để hình dung. Hàng lông mày của Tiêu Tụng Dương khẽ hất, khóe miệng như có

như không cong lên, đáy mắt sáng lạn, một bộ dạng cười trên nỗi đau khổ của người khác chỉ thiếu chưa khắc lên mặt thôi.

Không Thành ngồi bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, anh ta không chút biến sắc nhìn lên khán đài. Cố Tân Tân liếc mắt nhìn anh ta, thấy anh ta hướng cô lắc lắc đầu.

Eo nhỏ của Cố Tân Tân nóng bỏng như bị thiêu đốt.

Cô hoài nghi nếu như cô thật sự chơi trò này, liệu Cận Ngụ ĐÌnh có đá bàn đi thẳng luôn không?

Nhưng cô có thể từ chối sao? Những người bị kéo lên lúc trước đều rất phối hợp làm theo, có ai đi tham gia lễ kỷ niệm hàng năm lại không muốn xõa hết mình chứ?

Cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh hơi động, lông tơ Cố Tân Tân dựng đứng, cho là anh muốn đi lên.

Nhưng không ngờ người đàn ông chỉ đem khuỷu tay chống lên mép bàn, ngón tay thon dài chống ở cầm, ánh mắt thâm trầm chiếm lấy cô không buông.

Anh muốn chính là khiến cho cô chột dạ, xem cô có cái lá gan ngay dưới mí mắt của anh chơi như vậy hay không!

MC bắt đầu nhìn thời gian, Cố Tân Tân liếc thấy đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh như có sóng lớn, cô giơ tay lên. "Tôi..... Tôi không chơi được."

"Quy tắc rất đơn giản, đến đứa trẻ cũng có thể chơi."

Cố Tân Tân chỉ có thể năn ra một câu nói dối. "Eo tôi không được tốt cho lắm."

Cô nghe thấy phía dưới cười vang, MC cũng như nghe được chuyện cười. "Lời này bình thường đều là để dùng cho đàn ông

mà."

"Tôi nói thật, tôi chịu thua có được hay không?"

"Còn chưa bắt đầu sao đã chịu thua? Đây không giống phong độ nên có của đại thần nha." MC nhìn về nam sinh phía sau, "Nhóc thì sao, có muốn từ bỏ không?"

"Đương nhiên là vẫn muốn thử một lần ạ."

Đã nói đến vậy mà Cố Tân Tân còn cự tuyệt nữa nhất định sẽ bị cho là làm kiêu.

Quên đi, cô cứ lơ đi một lần này vậy.

Dù sao quan hệ với Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn căng thẳng, cứ cho là anh nhìn không thuận mắt thì cũng không thể làm gì cô.

Cô khẽ cắn răng. "Vậy thì bắt đầu đi."

"Được!" MC bấm đồng hồ, hô bắt đầu.

Cố Tân Tân bước lên một bước dài, nhưng hoàn toàn quên mất mình đang mặc một chiếc váy bó sát nên sau đó chỉ có thể duy trì từng bước nhỏ. Nam sinh kia sốt sắng, rất nhanh tiết tấu của hai người đã bị lệch.

Bóng hơi rơi xuống, nam sinh sốt ruột đi tìm, Cố Tân Tân cũng cúi người xuống, hai người đập đầu vào nhau vang lên tiếng cộp nghe mà đau.

Tiếng hô của mọi người ở dưới càng lớn hơn, "Bước đều, bước đều."

Từ trên khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh lộ ra nham hiểm, anh đưa tay nắm chặt chiếc ly, đầu ngón tay vuốt trên miệng cốc, một cái lay động nhẹ, chất lỏng màu đỏ thẫm lập tức tràn lên miệng cốc.

Khổng Thành liếc nhìn, cố gắng thu nhỏ lại sự tồn tại của mình, thật sự không dám đi chọc giận anh, Tiêu Tụng Dương ngược lại cực kỳ hăng say, "Cố lên, cố lên."

Cận Ngụ ĐÌnh phảng phất có thể thấy được mỗi một bước đi của Cố Tân Tân đều khiến cho mấy sợi bạc trước ngực cô quắn lại một chỗ, sau đó lại nhanh chóng tách ra, ánh sáng lung linh chiếu lên hai chân, đặc biệt khiến cho người nhìn cảm giác như chúng có thể xé rách của cô ra làm đôi.....

Cố Tân Tân thật vất vả mới đến đích, thở hổn hộc cầm quả bóng hơi lên tay.

Cặp đôi bên vào sau từng chơi nên có kinh nghiệm, hai người bọn họ trực tiếp đặt quả bóng hơi trước người, ôm lấy đối phương rồi nhanh chóng đi về phía trước.

Tốc độ rõ ràng là nhanh hơn rất nhiều, quả bóng hơi cũng không bị rơi xuống, dễ dàng đi qua vạch đỏ.

Nam sinh bên cạnh Cố Tân Tân cúi đầu, hướng về phía cô nói. "Sớm biết thì chúng ta cũng sẽ làm như thế."

Cô gượng gạo gật đầu, "Là chơi lại mà."

"Hay chúng ta cũng thử lại một lần?"

Cố Tân Tân vỗ lên quả bóng hơi một cái. "Chịu thôi."

Cô cầm con rối nhỏ bước xuống, MC vẫn tiếp tục gọi số, Cố Tân Tân vừa ngồi xuống thì nhìn thấy Thần Tập đi lên.

Bột Yến Mạch Hoa Quả hướng về phía cô nháy mắt hai cái. "Nhìn kìa, miễn cưỡng cười như vậy thật khó coi.

Lúc này trong đầu cô không còn tâm trí nào mà đi quan tâm người khác, bận rộn kéo lại váy.

MC tiếp tục bốc số, hô lên, "Số 88."

Không có ai trả lời, anh ta lặp lại lần nữa, vẫn không có ai đứng lên.

Tiêu Tụng Dương thả đũa trong tay xuống, hướng sang Cận Ngụ ĐÌnh nói, "Lúc đi vào không phải cũng cho cậu một cái rồi sao? Tớ nhớ của mình là số 87, cậu xem thử đi nào."

Cận Ngụ ĐÌnh chẳng buồn nhìn anh ta, Khổng Thành nghe vậy lấy bảng hiệu từ trong túi ra.

Của anh ta là số 86, của Cận Ngụ ĐÌnh là số 88.

Cục tức bị kìm nén của Tiêu Tụng Dương rốt cuộc tìm được cơ hội thoát ra, anh ta hướng về phía khán đài hô to, "Số 88 đây này!"

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn sang, Tiêu Tụng Dương đưa tay chỉ vào Cận Ngụ ĐÌnh, "Chính là cậu ta đó."

Cố Tân Tân vừa nhắm mắt, lại nhìn Thần Tập trên khán đài, trong lòng lập tức dâng lên khó chịu, không phải là anh muốn ôm người phụ nữ kia chơi trò chơi đó chứ?

Thần Tập cũng chú ý đến Cận Ngụ ĐÌnh, trong lòng hơi động, lúc này cô ta thật sự hi vọng anh sẽ bước lên.

Khổng Thành không ngờ Tiêu Tụng Dương còn có một chiêu này, Cận Ngụ ĐÌnh nhất định là vô cùng chán ghét.

Hiện tại ánh mắt của toàn bộ hội trường đều cố định trên người anh, MC liên tục mòi khiến cho Tiêu Tụng Dương bên cạnh cũng sấp không nhịn được.

"Cửu gia, vui chơi một chút đi nào."

Cận Ngụ ĐÌnh đứa nghịch ly rượu trong tay, trực tiếp ngó lơ anh ta.

"Nhiều người nhìn vào như vậy, tốt xấu gì cậu cũng nể mặt tờ đi chúc."

MC lại hòa hoãn mòi thêm một tiếng, Cận Ngụ ĐÌnh lúc này mới nhấc mắt lên, "Chơi cũng được thôi, vậy thì đổi một người khác."

"Vị nào?"

Cận Ngụ ĐÌnh quay lại, Cố Tân Tân nhanh chóng cúi thấp đầu, nhưng dĩ nhiên là không còn kịp.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay chỉ vào cô, "Cái vị sáng lấp lánh như mặt trời kia."

Cố Tân Tân không khỏi cúi đầu nhìn ánh sáng lấp lánh trước ngực, miêu tả kiểu quý gì thế?

Sắc mặt Thần Tập lập tức chìm xuống, rõ cuộc không kìm được nữa đi xuống khán đài, không nhìn thêm phía sau một lần nào nữa mà cầm áo khoác rời thẳng đi.

MC lúng túng, nhưng còn phải tiếp tục, anh ta cầm mic hỏi ý tứ của Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân từ chối thẳng thừng. "Tôi không muốn."

Cận Ngụ ĐÌnh không hề tức giận, thậm chí còn cười cười.

Đến tiệc tối Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành rõ cuộc cũng rời đi.

Không ít người bình thường hay nói chuyện với cô trên mạng đều đến chúc mừng, mọi người tụ tập lại một chỗ vừa nói vừa cười, lại vì có cùng chung đề tài, không để ý tới thời gian đã trôi qua nhanh chóng.

Điện thoại Cố Tân Tân rung lên, cô nhìn tin nhắn gửi tới, là của Cận Ngụ ĐÌnh.

Cô trả lời lại anh, "Còn chưa tan, lát nữa rồi về."

Cô biết anh không có tính nhẫn nại, nên cũng nhanh chóng kết thúc trò chuyện rồi rời đi.

Cố Tân Tân và Bột Yến Mạch Hoa Quả đứng trong thang máy, Bột Yến Mạch Hoa Quả án tầng 16. "Rốt cuộc là làm sao mà cậu bỗng nhiên đổi phòng?"

"Ừm, người nhà đến."

"Chẳng trách lại bỏ lại mình cô độc lẻ loi."

"Mình sai rồi, sau sẽ mời cậu một bữa cơm thịnh soạn."

Bột Yến Mạch Hoa Quả đến tầng 16 thì đi ra, cô lên đến tầng 17, móc thẻ phòng từ trong túi ra.

Cô đi đến trước cửa, quẹt thẻ sau đó đẩy cửa đi vào.

Trong phòng tối đen như mực, lẽ nào Cận Ngụ Đinh còn chưa về?

Cố Tân Tân vừa muốn cầm thẻ phòng đặt sang bên cạnh thì thấy một bóng đen đi đến, anh đưa tay đóng sầm cửa lại, nhắc người Cố Tân Tân lên.

Lưng cô tựa lên bức tường cứng, thứ đồ trong tay rơi xuống đất, Cố Tân Tân đau lòng. "Bảng vẽ điện tử của tôi."

Cận Ngụ Đinh vén làn vây cô lên, hai tay Cố Tân Tân chống lên vai người đàn ông, "Muốn làm gì hả, thả tôi ra."

Váy cô bị đẩy lên đến bụng, bàn tay Cận Ngụ Đinh mơn trớn lên lớp da mịn màng, thân thể anh áp sát lên cô, để cho hai chân Cố Tân Tân vòng quanh hông anh.

"Thả tôi xuống."

Người đàn ông chôn đầu vào hõm cổ cô, phun ra hơi thở nóng như lửa đốt lên lớp da thịt mẫn cảm của Cố Tân Tân. "Vừa rồi ở trên khán đài không phải là rất cởi mở sao? Làm sao vừa ở trước mặt tôi đã nhút nhát thế rồi? Thấy tôi dễ bắt nạt lắm phải không?"

"Anh đừng có nói lung tung, đó cũng chỉ là chơi cho vui thôi."

Bàn tay Cận Ngụ Đinh đặt trên đùi cô vuốt nhẹ khiến cho Cố Tân Tân ngứa ngáy lại khó chịu. Anh đưa tay lên đánh nhẹ lên chân cô, "Đôi chân này trước mặt người khác ẩn ẩn hiện hiện, trong lòng cô là đang muốn câu dẫn ai đây?"

"Tôi mới không có cái suy nghĩ đó." Cố Tân Tân bị nhắc lên giữa không trung, cả người khó chịu, "Anh đừng có quên, lúc này chúng ta còn đang không muốn để ý đến nhau....."

Cô vừa nói xong lời này thì miệng đã bị cắn một cái, cô há miệng muốn nói chuyện, không ngờ bị anh thửa cơ xông vào, mạnh mẽ hôn sâu.

----- lời tác giả -----

Có ăn hay không đây ~

Mặt kiêu ngạo, nhìn trời ~

***

Bát Bát sáng nay đã về đến HN. Chuỗi phúc lợi liên tiếp kết thúc. Nếu không có thay đổi gì thì lịch post chương mới từ mai trở về bình thường:))))))

P/s: Hôm nay bên Trung ra đến chương 66, 10k chữ.

Có người khuyên ta nghỉ ngơi nên ta nghỉ lần chương mới này sẽ làm chậm chậm thôi, với cả ta gần đây mất ngủ nên có lẽ sẽ nghe nhạc nằm nghỉ một chút lấy sức mai đi công tác 5 ngày 4 đêm. Hi

vọng mọi người thông cảm cho cái thân thể già yếu này của ta kkk.
Yêu mọi người <3 <3 <3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Em Nhất Định Sẽ Chờ Anh (Hứa Hẹn Bị Phá Hỗn)

Dịch: CP88

***

Tâm lưng của Cố Tân Tân cọ xát lên vách tường, muôn xuống nhưng hai chân lại bị Cận Ngụ Đinh ôm chặt.

Hơi thở anh theo từng động tác của anh chui vào trong miệng cô, anh uống rượu nên đầu lưỡi còn mang theo vị của rượu vang. Cố Tân Tân bị hôn cho choáng váng, một tay Cận Ngụ Đinh ôm eo cô, một tay bắt đầu giao du khắp nơi, lòng bàn tay chỉ cần động phải chướng ngại vật cản đường sẽ lập tức xé ra.

Tiêu Tụng Dương kết thúc lễ kỷ niệm hàng năm, chuẩn bị trở về khách sạn nghỉ ngơi. Anh ta đứng trước cửa thang máy, nghĩ đến nội dung kế hoạch cho năm sau tổng giám vừa mới báo cáo, cảm thấy đường làm quan rộng mở, tự tin tràn đầy.

Hai tác giả đi theo phía sau đang thảo luận về tác phẩm mới, một người trong đó mở trang web ra, "Ồ, sao lại không vào được?"

"Load lại coi sao."

"Vẫn không được ấy, cậu thử mà xem."

Người còn lại nghe vậy lập tức lấy điện thoại ra truy cập vào trang web, phát hiện trên màn hình xuất hiện một đồng ký tự loạn xạ.

Trong lòng Tiêu Tụng Dương than một tiếng không ổn, nhanh chóng tiến vào thang máy, gương mặt tuấn tú căng thẳng vô cùng.

Cố Tân Tân thật vất vả mới có thể thoát ra cái hôn của Cận Ngụ Đình lấy hơi, không được lâu thì môi lại bị anh cắn tới, cổ họng cô phát ra từng chữ vụn vặt. "Anh..... thả tôi xuống trước, lưng tôi đau."

Kính koong, kính koong -----

Tiếng chuông cửa dồn dập truyền tới, Cận Ngụ Đình mắt điếc tai ngơ, ngược lại Cố Tân Tân lại như vớ được ngọn cỏ cứu mạng, cô đưa tay chặn lại môi mỏng của người đàn ông, "Có người....."

Tiêu Tụng Dương sốt ruột, trực tiếp dùng tay đập lên cánh cửa, "Cửu gia, tớ có việc thương lượng với cậu."

Bàn tay Cận Ngụ Đình đặt trên khuỷu chân cô xoa nắn, trêu chọc cho Cố Tân Tân run rẩy liên tục, Tiêu Tụng Dương gấp đến mức như kiến bò trên chảo nóng. "Cửu gia, cậu không thể làm như vậy với tớ được, Cận Ngụ Đình!"

Má nó chử, sao lúc trước anh ta không phát hiện ra Cận Ngụ Đình cái tên này lại nham hiểm như thế?

Quả thật là độc ác, cũng không thèm nể nang quan hệ của bọn họ, lại có thể thật sự hạ thủ với anh ta?

"Cửu gia! Đại thiếu gia, cụ tổ của tôi ơi!"

Trong tai Cố Tân Tân bất chợt nghe được một chuỗi âm thanh khác thường, giống như là tiếng kim loại va chạm nhau, bọn họ ở trong bóng tối nên không thấy rõ sắc mặt của Cận Ngụ Đình, nhưng động tác của anh không thể nghi ngờ đã dẫn theo hỏa diêm đốt người, hai tay đưa tới sau thắt lưng cô, kéo lấy miếng vải che chắn cuối cùng ra.

Cố Tân Tân kinh hãi biến sắc, đôi chân cứng đờ hai giây sau đó lập tức giãy dụa, nhưng vẫn không thể ngăn cản động tác của anh.

Mà chuỗi âm thanh này cũng truyền đến nguyên vẹn vào tai Tiêu Tụng Dương.

Anh ta lúc này đã hoàn toàn chắc chắn Cận Ngụ Đình có ở trong phòng, hai tay không ngừng gõ cửa. "Cửu gia, bây giờ không phải là lúc để cậu vui chơi hưởng lạc, cậu giờ cao đánh khẽ có được hay không hả?"

Tiếng hít thở của Cận Ngụ Đình nặng nề, từng đợt từng đợt phả bên tai của Cố Tân Tân, hai chân cô không có thứ gì chống đỡ, mà động tác của anh lại hung bạo, bắt đắc dĩ cuối cùng cô phải dùng tay ôm lấy cổ anh.

Cố Tân Tân từ chối này nếu như đưa tay ra liền lập tức có thể đụng tới cánh cửa, vậy nên tiếng của Tiêu Tụng Dương cũng giống như ở ngay bên cạnh tai.

"Cửu gia....."

Cố Tân Tân không biết rõ cuộc bên ngoài xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn có thể nghe ra rõ ràng trong giọng nói của Tiêu Tụng Dương cực kỳ sốt ruột. Cô không thể chịu nổi thế tiến công mãnh liệt của anh, miệng không chịu nổi sắp phát ra thành tiếng, cuối cùng bất lực chôn mặt vào hõm cổ của Cận Ngụ Đình.

Tiêu Tụng Dương hết cách, bí quá hóa liều, dùng Cố Tân Tân làm mồi dụ, "Cửu gia, cậu xem vợ của cậu có tài năng lớn thế nào chứ, cậu nhanh chóng khôi phục lại trang web cho tớ đi mà, tớ còn đang định mời cô ấy làm đại diện quảng bá đây này. Giải thưởng Phong Thần không phải là ai cũng có thể tùy tiện có được đâu, vị trí banner của trang web tớ định sẵn là cho cô ấy, hôm nay còn đang định thiết lập lại nè."

Trên trán Cận Ngụ ĐÌnh lấm tấm mồ hôi, nửa người trên quần áo vẫn chỉnh tề, chỉ là bên trong hơi nhăn nhúm. Anh ngừng lại động tác, tiếng nói chuyện còn mang theo hơi thở gấp gáp.

"Thế nào, có muốn không?"

Cố Tân Tân nghe xong thì đỏ mặt, dù sao lúc này bọn họ cũng là đang làm cái chuyện mà không thể dùng lời diễn tả được nê cô đương nhiên là hiểu lầm thành ý đó. "Không..... không muốn, được rồi, anh cho tôi xuống đã."

Người đàn ông không nén được cười khẽ, "Tôi không hỏi là đủ hay chưa, mà tuyên truyền kia của Tiêu Tụng Dương cô có muốn không ấy?"

Hai tay Cố Tân Tân che mặt, gò má nóng bỏng, cô lúc này đâu còn có thể suy nghĩ cái gì nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh không muốn tiếp tục nghe Tiêu Tụng Dương lai nhái nữa, mất hết cả hứng thú, "Đi tìm Khổng Thành."

Tiêu Tụng Dương nghe vậy thì không chút do dự quay đầu rời đi. Bây giờ đối với anh ta mà nói, chỉ cần một giây lâng phí thôi cũng sẽ mang đến tổn thất không thể lường được.

Cố Tân Tân không ngờ được toàn bộ quá trình lần này Cận Ngụ ĐÌnh đều giữ cô ở trên vách tường, may là đèn trong phòng ngủ đều tắt. Cô nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình, hai chân vừa mới chạm đất, cả cơ thể mềm oặt trượt xuống.

Cánh tay bị kéo lại, Cố Tân Tân sửa sang lại chiếc váy đã sớm bị vạch đến bụng, trong tai lần thứ hai truyền đến tiếng bước chân.

Rất nhanh đèn trong phòng tắm được mở ra, Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở cửa, trên gò má có vài tia sáng nhỏ vụn chiếu lên.

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm anh, người đàn ông quay lại bắt trọn nét mặt của cô vào trong đáy mắt, "Muốn tắm à?"

Cô đi tới, dừng lại trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh sau đó đẩy anh ra ngoài, "Tôi tắm trước."

Cô thật sự không muốn nhìn thấy vẻ mặt của anh, cho dù là không có biểu cảm gì thì cô cũng không nghĩ mình có thể nhìn thẳng vào mắt anh được nữa. Loại tình tiết này cũng chỉ có ở trong tranh của cô thôi, chính là lần Cận Ngụ ĐÌnh buộc cô vẽ ra, lúc này trên lưng cô khẳng định là cũng đồ ứng.

Cô ở trong phòng tắm kì cọ hơn nửa canh giờ mới bước ra ngoài.

Lúc Cố Tân Tân đi vào trong phòng tắm không mang theo quần áo nên đi ra chỉ khoác áo tắm trên người, bên trong đều là trống không. Nhưng nghĩ thế nào cô cũng không ngờ được Cận Ngụ ĐÌnh lại đứng chờ sẵn ngoài cửa.

Hai tay cô vội vàng giữ chặt vạt áo phía trước, khuôn mặt đè phòng nhìn anh.

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh hơi nhếch lên, "Cô cũng nên hiểu rõ, tôi mới chính là người cô...không phải phòng bị nhất."

Cố Tân Tân nhanh chóng bước về phòng ngủ, thừa dịp Cận Ngụ ĐÌnh tắm ở trong mở hành lý ra tìm quần áo thay vào.

Một hồi lâu sau người đàn ông thong thả đi ra, nhìn thấy Cố Tân Tân ngồi ở mép giường. Vừa rồi trong phòng tắm anh cũng đã nghe thấy cô gọi điện thoại. Cận Ngụ ĐÌnh đánh mắt tới, bắt gặp vẻ mặt hoảng hốt bần thần của cô. "Làm sao thế?"

"Điện thoại của mẹ tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống chỗ của mình, tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống mặt anh, "Bà ấy không an tâm tôi ôm bụng bầu đi linh tinh."

Con ngươi thâm thúy của người đàn ông hơi trầm xuống, đón lấy ánh mắt của cô. "Nói chuyện thẳng thắn với bà ấy đi thôi."

"Nói thế nào?"

"Ở trong bệnh viện cô nói thế nào với mẹ tôi thì giờ cứ đem nguyên văn lặp lại lần nữa là được rồi."

Môi mỏng của Cố Tân Tân khẽ mở, tầm mắt của hai người quấn quýt một chỗ, cô nghe được thái độ phản kháng trong lời nói của mình, "Lẽ nào anh muốn để tôi nói với bà là tôi thấy anh và chị dâu ôm nhau, sau đó vì thương tâm gần chết mà vấp phải đá rồi sảy thai sao?"

Mi mắt Cận Ngụ ĐÌnh khẽ động, bỗng nhiên chồm người tới, thu gọn hết vẻ mặt của cô vào trong mắt, "Thương tâm gần chết? Cố Tân Tân, đây là cảm xúc thật sự của cô lúc đó sao?"

Cố Tân Tân hoảng hốt, cuống quít muốn quay đầu sang chỗ khác, lại bị người đàn ông giữ lại cầm, "Trốn cái gì?"

"Anh đặt trọng tâm sai chỗ rồi."

"Không có sai, đối với tôi trong câu nói này thì thông tin quan trọng nhất chính là bốn chữ này."

Cố Tân Tân không tránh đi được, cũng không có cách nào đối diện với khuôn mặt này, còn cả ánh mắt sắc bén đó. Cô rũ mi mắt, nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh ở trước mặt. "Tôi..... tôi chỉ đang nói đến suy nghĩ lúc đó tôi nên có trong mắt của người ngoài, chứ không phải điều tôi thật sự nghĩ đến."

"Hôm đó cũng là tôi sơ sót nên bỏ qua đôi mắt sưng đỏ của cô, lại không nghĩ đến khía cạnh này."

Cố Tân Tân càng ngày càng khó chịu, lời nói cũng trở nên cứng ngắt, "Cận Ngụ Đinh, tôi chỉ là tìm cho mình một cơ hội tốt nhất mà thôi, vì sao tôi phải thương tâm cơ chứ."

Bờ môi của người đàn ông hơi giương lên, một đôi mắt sắc bén lúc này giống như đã nhìn thấu hết cô từ trong ra ngoài, "Vì sao phải tìm cơ hội này? Lúc Thương Lục đầy cô rõ ràng cô đã nói mình không thể để cho cô ấy gánh tội danh đó, chuyện lần này có cô ấy thì có khác gì nhau đâu. Vậy mà cô lại cũng nói ra rồi, hận không thể viết lên mặt dòng chữ đẫm máu và nước mắt nữa thôi. Tôi suy nghĩ rất lâu, nếu như lúc ấy cô không phải là trong lòng vừa đau vừa hận thì chắc chắn sẽ không đầy chuyện này lên người tôi."

Ánh mắt Cố Tân Tân né tránh, lớp ngụy trang bình tĩnh được tăng cường dù là chính cô biết rõ trong lòng mình đang loạn thành một cục. "Tôi..... tôi là vợ của anh, không lẽ có chút phản ứng cũng lạ lắm sao?"

"Bình thường, vậy nên cô chỉ cần thừa nhận là xong chuyện."

Cố Tân Tân khẽ cắn cánh môi hoa anh đào, muốn đầy Cận Ngụ Đinh ra, không ngờ tới sức lực của anh càng mạnh hơn. Trán anh đặt lên trán cô, mỗi một chữ được nói ra đều khiến bầu không khí ngày càng nóng bỏng.

"Cô nói xem một người sẽ thương tâm ở trong tình huống nào đây?"

Tốc độ nói như vậy, ánh mắt như thế, không thể nghi ngờ là đang ép cô vào ngõ cụt, thậm chí cái giọng điệu lại tựa như đang đem cô ra phân tích. Khuôn mặt Cố Tân Tân có chút nóng lên. "Tôi không có....."

Anh há miệng cắn vào miệng cô, môi của Cố Tân Tân vốn đã hơi sưng, cơ thể vừa muốn lui ra sau thì bị Cận Ngụ Đinh ôm lấy eo nhỏ.

"Ném thử một cái, miệng của cô quả thật rất cứng."

Cố Tân Tân vội vàng đẩy anh ra, đứng dậy đi ra ngoài.

"Đi đâu?"

Có lẽ là vừa trải qua một trận kịch liệt triền miên nên lúc này Cận Ngụ ĐÌnh không kéo cô lại. Cố Tân Tân đi ra cửa, nhặt lại đống giấy khen, cúp và bảng vẽ điện tử rơi tán loạn trên mặt đất.

Cô đi đến bên giường, đem cúp bày ra gọn gàng.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc một cái, "Thứ này đối với cô quan trọng như vậy sao?"

"Thật sự tôi đã rất bất ngờ, tôi đã nghĩ rằng nhận được giải người mới đã là rất tốt rồi."

"Thành tích bộ truyện không phải là rất ấn tượng sao?"

Cố Tân Tân quay người lại nhìn anh, khéo miệng hơi lộ ra ý cười nhàn nhạt, "Nhưng dù sao tôi cũng là người mới mà."

"Tiêu Tụng Dương tự tạo ra cái giải thưởng rách nát đó thôi, nhìn mấy người mong chờ như vậy, cô thật là mẫn nguyện vậy sao?"

"Đương nhiên là mẫn nguyện rồi."

Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh hơi buông lỏng, hiếm khi anh mới làm chuyện áu trĩ, xem ra lần này cũng đáng lắm.

Anh chỉ là không nhìn nỗi người khác trước mặt cô huênh hoang đắc ý, lại nói, cái này cũng là bản lĩnh thật của cô nên anh cũng có thể khiến cho cô ấy thấy yên tâm thoải mái.

Tinh thần lúc này của Cận Ngụ ĐÌnh vô cùng khoan khoái dễ chịu, anh thuận miệng hỏi cô, "Mai đi đâu?"

"Hồ Ninh Cô."

Lông mày anh khẽ nhíu, "Tôi dạy cô bơi."

Cố Tân Tân nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến, "Không cần."

"Lớn như vậy rồi mà không chịu học bơi, sớm muộn sẽ bị chết đuối."

Cố Tân Tân vén chăn muôn đi lên giường, "Tôi không học!"

Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên, không cho cô cơ hội cự tuyệt kéo cổ tay cô lôi ra ngoài.

"Đi đâu đấy? Muốn học thì về nhà học, bây giờ đã trễ thế này rồi....."

"Khách sạn có bể bơi."

Cố Tân Tân vội vàng ôm lấy cánh tay của anh, "Khách sạn này đã được bao hết rồi, lúc này chắc chắn trong bể bơi có người, chúng ta như vậy....."

"Thì sao, tôi không thể để cho người ta nhận ra à?" Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, ngón tay sờ sờ cầm.

Cố Tân Tân đương nhiên là không muốn bị người khác nhìn thấy, cô cũng biết Cận Ngụ ĐÌnh không quan tâm bị ai nhìn thấy hay không, bèn đổi sang một biện pháp khác, "Nói không chừng còn có tác giả nam đấy."

Động tác trong tay lập tức dừng lại, cũng đúng, mấy người đàn ông đang say mê muốn quần lấy Cố Tân Tân mà còn nhìn thấy bộ dạng cô mặc đồ tắm thì còn nổi điên đến mức nào nữa?

Anh trở về phòng, gọi điện thoại cho Khổng Thành, cho anh ta đi xử lý chút chuyện.

Lúc Cố Tân Tân bị anh lôi đến, trong bể bơi vô cùng thanh tịnh, cũng chỉ có Khổng Thành đứng đó.

"Cứu gia, đây là áo tắm ngài đã dặn dò chuẩn bị."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc qua một cái, "Để đó đi."

"Nơi này chỉ có khách VIP mới có thể đi vào nên nước rất sạch sẽ, ngài yên tâm."

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến ghế nằm trước mặt, ngồi xuống, "Biết rồi, chốt cửa lại đi."

"Vâng."

Sau khi Khổng Thành rời đi, Cận Ngụ ĐÌnh đánh mắt qua Cố Tân Tân ngây ngốc đứng bất động chỗ đó, "Thay vào."

"Tôi không học." Cô hơi liếc mắt qua bể bơi, bước chân không khỏi lùi về sau một bước.

"Nước không sâu, cô hoàn toàn có thể đứng lên."

Cố Tân Tân lắc đầu, "Tôi chỉ cần không đến gần là được, nhất định sẽ tránh thật xa."

"Vậy lần trước thì sao? Lúc cô bị Kiều Dư nhốt trong bể kính suýt chút nữa thì chết đuối đấy."

"Anh không cần phí công, tôi cũng từng đi tìm huấn luyện viên rồi, nhưng bọn họ đều không dạy nổi tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi buồn cười, chưa có bao giờ anh nghe thấy mấy lời như thế này, "Bọn họ là bọn họ, tôi là tôi."

Cố Tân Tân nhất định không chịu thay vào, Cận Ngụ ĐÌnh tiến thẳng về phía cô, cởi quần áo cô ra. Cô đâu phải là đối thủ của anh, cuối cùng chịu thua cởi quần áo ra.

Cả quá trình cô đứng chờ tại chỗ, lúc bị anh kéo qua mới rốt cuộc bị dọa hét àm lên. "Cứu tôi với!"

Cận Ngụ ĐÌnh ôm lấy eo cô, kéo cô ném vào bể bơi, lần này quả thật là không đùa, giọng nói của Cố Tân Tân lập tức nâng lên vài tông. "A, a -----"

"Thả lỏng!" Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô liều mạng quơ tay, anh muốn đè lại hai tay cô, nhưng cô lại như phát điên đập tay lên mặt nước.

Nước văng tung tóe lên, bắn đầy vào mặt anh, đến mức mắt cũng không mở ra nổi nữa.

"Cô thử đứng lên xem nào, chỗ này nước rất nóng....."

Hai chân Cố Tân Tân đập loạn, sau đó nhảy một phát lên người Cận Ngụ ĐÌnh, hai tay vòng quanh cổ anh ôm chặt, "Nhanh cho tôi ra đi, tôi không muốn học."

"Bơi lội không có đáng sợ như vậy đâu....."

"Cứu tôi, cứu tôi với!" Cánh tay Cố Tân Tân càng ôm chặt hơn, mặc cho Cận Ngụ ĐÌnh kéo thế nào cũng không kéo ra nổi, còn tiếp như vậy nữa không thể nghi ngờ anh sẽ chết ngạt vì thiếu dưỡng khí.

Nhưng anh nhất định không tin chút chuyện nhỏ này mà lại có thể làm khó anh?

Cận Ngụ ĐÌnh cực lực động viên, "Cô nghe tôi nói đã, bình tĩnh lại, có tôi ở đây....."

Đầu anh một lần nữa được trải nghiệm cảm giác khi người phụ nữ này nổi điên lên, thật sự là mười con bò cũng không kéo được, đây không thể nghi ngờ là Cố Tân Tân muốn kéo luôn anh xuống nước. Anh thật sự không còn chút nào hoài nghi, nếu như lúc này người ta cho cô hai lựa chọn, giữa việc cho cô lập tức lén bờ và đưa

anh trói vào một hòn đá lớn ném vào bể bơi cô chỉ có thể chọn một trong hai, cô tuyệt đối sẽ không chút do dự lựa chọn cái thứ nhất.

May là trong bể bơi này hiện tại không có ai khác, nếu không thì thật sự là ném hết mặt mũi của Cận Ngụ ĐÌnh đi rồi.

Anh cuối cùng rốt cuộc thể lực không thể chịu đựng nổi với ý niệm sinh tồn của cô nữa, ném cô lên bờ. Cố Tân Tân nhanh chóng bò lên chiếc ghế dài bên cạnh cầm khăn khoác lên người.

Từ bả vai truyền đến đau nhức đã khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh tỉnh táo lại chút ít, anh hơi nghiêng đầu lại nhìn, lớp da màu đồng ở cổ bị móng tay của cô cào rách đang rỉ máu.

Thật là đáng sợ, thật sự là khó lòng phòng bị.

"Tôi đã nói là không học được rồi mà."

Hai tay Cận Ngụ ĐÌnh chống lên thành bể nhảy ra khỏi mặt nước, vết thương trên người cứ như vậy lộ ra ngoài.

Anh chỉ chỉ tay lên trước ngực, Cố Tân Tân nhanh chóng chuyển tầm mắt sang hướng khác. "Ai bảo anh cứ nhất định muốn dạy tôi làm chi."

"Tôi không ngờ tới cô lại có thể khủng bố như thế."

Cô đứng dậy, chân còn đang run, Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc cũng chấp nhận chuyện này không thể nào ép buộc cô, chỉ có thể từ từ nghĩ cách giải quyết.

Hai người thay quần áo đi ra ngoài, Cố Tân Tân sợ đụng phải người quen nên cùng với Cận Ngụ ĐÌnh hết sức kéo dài khoảng cách.

Sáng ngày thứ hai Cận Ngụ ĐÌnh phải về Lục thành, Cố Tân Tân cũng rất sớm đã dậy.

"Chừng nào thì đi?"

"Một lát nữa," Cận Ngụ ĐÌnh cầm áo đang mặc lên người, "Cô thì sao, muốn về cùng luôn không?"

"Hôm nay chúng tôi còn có hoạt động."

"Tự mình phải cẩn thận."

Bột Yến Mạch Hoa Quả liên tục nhắn tin thúc giục cô, Cố Tân Tân đi đến cửa sau đó quay đầu lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh. "Tôi đi ăn sáng trước đây, lát nữa còn phải tập trung ở trước cửa khách sạn."

"Ừ." Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ giọng đáp lại.

Cố Tân Tân mở cửa đi ra ngoài, vụ trượt tuyết đó cứ như vậy mà được cả hai người ngầm đồng ý để nó trôi qua, những câu nói kia của Thương Kỳ quả thật có tác dụng cực kỳ lớn, mà Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nhắc lại chuyện cô đem trách nhiệm sảy thai đổ lên người anh.

Cố Tân Tân đi vào thang máy, bên trong chỉ có một người đàn ông đang đứng, lúc này đang đứng dựa vào lớp kính thang máy.

Cố Tân Tân ấn tầng một, sau đó quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông, "Anh đến tầng mấy?"

Người đàn ông không lên tiếng, bộ âu phục màu đen ôm lấy thân hình cân xứng mà cao ráo. Cố Tân Tân không nhìn kỹ mặt hắn, thang máy rất nhanh đã đi đến tầng tiếp theo, cửa mở ra, bên ngoài đứng đầy người.

Cố Tân Tân vội vàng lùi về sau, cơ hồ như đứng sát cạnh người đàn ông. Bột Yến Mạch Hoa Quả là người đầu tiên xông đến. "Cố mỹ nhân."

Ngay sau đó tốp năm tốp ba người cũng chen vào, Cố Tân Tân ngẩng đầu liền thấy Thần Tập.

Cửa thang máy lần thứ hai khép lại, bốn phía tắc nghẽn ngọt ngạt mà khó chịu. Cố Tân Tân không ngờ Thần Tập còn ở đây, không phải tối qua cô ta còn giận dữ bỏ đi sao?

Bốn phía thang máy đều là gương, vẻ mặt mỗi người ở đây cũng không hề giấu diếm mà bộc lộ hết ra ngoài, tầm mắt Thần Tập qua gương nhìn đến Cố Tân Tân. "Cố mỹ nhân, người đàn ông ném điện thoại độc giả của tôi với cô có quan hệ gì?"

Cố Tân Tân không tránh né mà trả lời thẳng, "Cô quản cũng quá nhiều rồi nhỉ?"

"Nhất định quan hệ của anh ta với cô không tầm thường, có thể ngồi cùng một chỗ với lão đại, như vậy là tôi có thể đoán ra là mình thua ở điểm nào rồi."

Bột Yến Mạch Hoa Quả nghe lời này liền hiểu ra, giọng nói cô ấy có chút khó nén tức giận. "Chuyện này thì có liên quan đến việc đó?"

"Sao lại không liên quan? Có thể ngồi cùng với lão đại, vậy thì một cái giải tự lập ra cũng dễ dàng xin được thôi."

Cố Tân Tân bận rộn đè lại tay của Bột Yến Mạch Hoa Quả, cô đứng phía sau Thần Tập, giọng nói bình tĩnh, "Nếu như là tự sắp xếp rồi thì cô còn phải canh cánh trong lòng cái gì?"

"Tôi chỉ muốn biết vậy thôi."

Bên trong thang máy cũng có cả những tác giả khác, nhưng ai cũng không nói chuyện, ai lại đi muốn mang họa vào người cơ chứ.

Cố Tân Tân nhìn con số trên bảng điện tử đang giảm dần, lúc sắp đến tầng một cô mới lên tiếng. "Nếu như cô có nao thì có thể lên

điện thoại truy cập vào trang web nhìn một chút, mấy tháng này lượt đặt mua của tôi đều là xếp trước cô. Thành tích bộ truyện lần này thành tích của cô chắc thường thôi nhỉ? Có lúc bảng danh sách đặt mua còn không lên nổi một lượt, tôi thật sự không hiểu cô lấy đâu ra tự tin muốn tranh giải Phong Thần với tôi nữa."

Cố Tân Tân vừa nói xong những lời này, ánh mắt của mọi người xung quanh thảng thắp bắn tới.

Quả là lời nói này không tránh khỏi khiến cho người khách cảm thấy ngông cuồng tự đại, dù sao cô cũng chỉ là người mới.

Cửa thang máy đinh một cái mở ra, Cố Tân Tân len qua đám người đi ra ngoài.

Dù có là ngông cuồng tự đại thì cũng không phải là sẽ dùng cả đời, đây cũng chỉ là lần đầu tiên cô biểu hiện cái khuôn mặt tư bản này thôi mà cũng không được sao?

Thần Tập hăm dọa như vậy, nếu như cô còn khúm núm thì thật sự là ngu ngốc.

Đến tầng một, người trong thang máy toàn bộ đều đi ra ngoài, Thần Tập tức đỏ cả mắt, bên cạnh có một người bạn đang an ủi cô ta.

Người đàn ông đưa tay về phía nút bấm,ấn chọn tầng trệt B2, hôm nay may là hắn không đi cái thang máy khác, nếu không thì thật sự là bỏ qua màn kịch hay này rồi.

Sau khi trở về Lục thành, Tần Chi Song biết chuyện cô đi ra ngoài thì trách móc cô mấy câu, sau đó dặn dò nhà bếp nấu canh bồi bổ cho cô. Cố Tân Tân thật sự nghi ngờ sau lần này mình sẽ mập ra vài cân chứ chẳng chơi.

Sau khi Thương Kỳ và cô trở nên thân thiết thì cô ấy cũng thường đến Cận gia hơn. Phần lớn thời gian Cố Tân Tân đều là ở

trong tòa nhà Tây, không có chuyện gì thì sẽ càng không đến tòa nhà Đông.

Lục Uyển Huệ có một câu nói không hề sai, đầu óc Thương Lục không tinh táo, vậy nên tránh được thì vẫn cứ tránh đi là tốt nhất.

Nhưng ở giữa bọn họ có Thương Kỳ, cô ấy lại là em gái Thương Lục nên có những lúc vẫn không thể nào tránh khỏi.

Ví như lúc này đây, Thương Kỳ liên tục lôi kéo Cố Tân Tân ra khỏi tòa nhà Tây, "Cửu Tẩu, đi nào, chúng ta phải cùng đi chứ."

"Chị thật sự không muốn đi."

"Không phải là chị vẫn nghĩ rằng chị em với Cửu Ca....."

"Không phải," Cố Tân Tân giơ chiếc bảng vẽ điện tử lên. "Hôm nay còn chưa đăng chương mới nữa, độc giả đang thúc giục, gấp muôn chết rồi nè."

"Đi một chút thôi mà."

"Em đi đi, chị kêu nhà bếp làm mấy món ngon, chờ sau khi em quay lại thì cùng nhau ăn cơm."

Thương Kỳ nghe vậy cũng biết không ép được nữa. "Thật ra em cũng hơi sợ anh rể, chỉ là em không nỡ lòng bỏ chị em một mình, Cửu Tẩu, tuy là lúc trước chị với chị em có chút hiểu lầm, nhưng chị em thật ra rất tốt bụng, thật đấy."

"Chị biết." Cố Tân Tân cũng chỉ có thể nói từng ấy chữ. Từ khi cô tiến vào Cận gia, mọi chuyện phiền toái tìm đến đều là từ Thương Lục mà ra. Dù Cố Tân Tân biết Thương Lục không phải người xấu, nhưng cô rất rõ ràng có những người phải tránh thật xa, "Em yên tâm đi, hiện tại anh hai cũng không có nhà đâu."

"Thôi được rồi."

Lúc Thương Kỳ trở lại tòa nhà Đông, trong sân yên tĩnh không có một bóng người.

Cận Hàn Thanh đã đi ra ngoài, trong nhà chỉ có người giúp việc và Thương Lục, người giúp việc nhìn thấy cô thì nhanh nhẹn ra mở cửa.

"Chị tôi đâu?"

"Cận phu nhân ở trong phòng."

Thương Kỳ lên lầu, cửa phòng ngủ không đóng. Thương Lục ngồi trước bàn trang điểm cạnh giường, nhìn người trong gương ngày càng gầy, ánh mắt chỉ toàn là xa lạ.

"Chị!" Thương Kỳ chạy tới, từ phía sau ôm lấy cô ấy.

Sắc mặt Thương Lục hơi mất tự nhiên đẩy cô ta ra, Thương Kỳ thấy vậy thì đau thương trong giọng nói càng đậm hơn, "Chị, là em này, Kỳ Kỳ mà."

Thương Lục chống tay muốn đứng lên. Thương Kỳ thấy thế thì ngồi xổm xuống bên cạnh cô ấy, lấy giấy bút từ trong túi ra, viết tên mình lên trên đó, "Chị, chữ của chị là dễ nhìn nhất, chị viết thử xem nào."

Thương Lục cầm lấy bút, viết lên giấy hai chữ " Thương Kỳ "

Thương Kỳ nhìn theo chăm chú. Tuy là Thương Lục điên rồ nhưng chữ viết so với trước kia giống nhau như đúc không hề thay đổi chút nào.

Cửa phòng ngủ bị cô ta đóng lại, sơ bị người ta quấy rối nên còn cẩn thận khóa trái.

Cô móc ra từ trong túi một cuốn nhật ký, vừa nhìn chính là biết được đã khá cũ, cuốn nhật ký màu trắng bằng lụa đã bị ố vàng,

Thương Kỳ mở trang thứ nhất ra, liếc nhìn ngày trên đó.

Thương Lục không nhận ra cuốn nhật ký này vốn là của mình. Hiện tại có rất nhiều thứ đổi với cô ấy đều là xa lạ.

"Chị, bác sĩ nói phải cho chị tiếp xúc với những thứ trước đây, chị chịu khó luyện chữ vào nhé, như vậy sẽ rất có lợi với chị."

Thương Kỳ nói xong thì móc từ trong túi ra một cuốn nhật ký khác.

Cô ta mở cuốn vở đó ra sau đó đặt vào trong tay Thương Lục, Thương Lục dĩ nhiên không thể nghĩ ra mà viết được. Thương Kỳ liền chỉ vào một đoạn nhật ký trước đây. "Viết cái này nè."

Cô ta cầm lấy tay Thương Lục, chỉ cho cô ấy phải đặt bút ở chỗ nào.

Thương Lục nhìn lên cuốn nhật ký, sau đó chép y nguyên sang.

Viết được một nửa, Thương Kỳ cầm lấy tờ giấy bên cạnh. Ở bên trên viết "Cửu ca" và "Ngụ Đinh", "Chị, những chữ này chị cũng viết lại y hệt đi."

Thương Lục im lặng nhìn một lát, sau đó tiếp tục viết lên tờ giấy.

Thương Kỳ hài lòng giãn môi, một đoạn nhật ký được viết xong, cô ta nói Thương Lục viết lên đó ngày viết trên cuốn nhật ký.

"Chị, đây là bí mật nhỏ của chị em mình, chị tuyệt đối không được nói cho người khác biết nhé."

Thương Lục không biết có hiểu được hay không, nhưng vẫn gật đầu.

Thương Kỳ cũng không hề sợ Thương Lục sẽ nói lộ ra, hiện tại cô ấy điên điên khùng khùng như thế thì lời nói ra có ai tin chứ? Lại nói, từ sau khi Thương Lục phát điên thì trí nhớ cũng trở nên kém

hơn hẳn, chuyện vừa mới phát sinh nhưng cô ấy chỉ cần đảo mắt một cái là có thể quên hết sạch.

Thương Kỳ cất lại cuốn nhật ký vào túi, cô ta chỉ lo Cận Hàn Thanh sẽ đột ngột trở về.

"Chị, ngày mai em sẽ lại đến thăm chị, sau đó sẽ lại cùng chị luyện chữ."

Chỉ cần mỗi ngày cô ta để cho Thương Lục viết hai trang, cuốn nhật ký này nhất định sẽ nhanh chóng được lấp đầy.

Lúc Cận Ngụ Đinh trở lại tòa nhà Tây, Cố Tân Tân đang ngồi trên bệ cửa sổ tám chuyện với độc giả, khí thế ngất trời.

Người đàn ông đến gần mà cô cũng hoàn toàn không phát hiện ra. Cận Ngụ Đinh đứng ở bên cạnh, ánh mắt quét qua màn hình máy tính.

Nhân viên quản lý là Tây Tiểu Phúc Tinh cũng là...nhiệt tình nhất. Thường ngày Cố Tân Tân đều im lặng nhìn mọi người nói chuyện, hiếm thấy mới viết hai ba câu trong đó.

Tây Tiểu Phúc Tinh nhắm một cái mắt tiểu hòa thượng đáng yêu chạy như bay đến, sau đó quay về màn hình hôn mạnh một cái, trái tim màu đỏ nhảy nhót xung quanh.

Cố Tân Tân cười không ngậm lại được mồm, ngồi đó gõ gõ mấy chữ. "Yêu như thế cơ à?"

Tây Tiểu Phúc Tinh gõ ra liên tiếp một hàng icon. "Yêu yêu yêu, lão bà ta yêu nàng, mau tới cho lão công ôm ôm!"

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh tái nhợt, nhìn thấy trên mặt Cố Tân Tân lại còn là cái vẻ hưởng thụ, còn hết sức phối hợp. "Được, ôm ôm!"

(Bát Bát: Bé TTPT này chương trước gấp rồi đó, là bé gái chính hiệu:)))))))))))

"Lão bà, tối hôm qua ta nhớ nàng đến mức không ngủ được luôn đó."

Khoang ngực Cận Ngụ Đinh bắt đầu muôn nỗ tung, anh bộ dạng ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nhắc lên khóe miệng. "Đang nói chuyện gì vậy?"

Cố Tân Tân ôi một tiếng, không biết là chột dạ hay là bị giật mình thật. Cô vỗ nhẹ ngực. "Anh về từ bao giờ?"

Người đàn ông cúi người xuống, ánh mắt không chớp nhìn màn hình máy tính, Cố Tân Tân cũng không che giấu làm gì, "Tám chuyện với độc giả thôi."

Nickname QQ của Tây Tiểu Phúc Tình bên kia là Bé Con Tình Cảm Chân Thành, ảnh chân dung là một nam minh tinh nào đó. Khóe môi Cận Ngụ Đinh mím thành một đường, muốn mở miệng chất vấn người kia là ai, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, vẫn là nuốt xuống trở lại.

Đám người không đợi Cố Tân Tân trả lời, Tây Tiểu Phúc Tình lại xuất chiêu làm nóng bầu không khí.

"Kêu gọi lão bà, kêu gọi hôn nhẹ, kêu gọi yêu yêu, nhanh đến để lão công bế lên cao cao nạ."

Cố Tân Tân không hề chột dạ, càng không hề né tránh. Cô vẫn là cho rằng Cận Ngụ Đinh là người có trí thông minh tuyệt đỉnh như vậy thì nhất định không nhầm lẫn Tây Tiểu Phúc Tình thành đàn ông.

Cô nhanh chóng gõ lên bàn phím. "Ta nặng lăm đó, nàng nâng lên được sao?"

"Nâng được hay không không quan trọng, quan trọng là thần thái nha, nhìn lão công uy mãnh đây!"

Cố Tân Tân còn muốn tiếp tục tán gẫu, máy tính lại bị Cận Ngụ Đinh cầm lên. Cô giương mắt nhìn về phía người đàn ông, Cận Ngụ Đinh nhàn nhạt quét mắt trên người cô một cái. "Đi tắm rửa, xuống lầu ăn cơm."

Nhờ có anh nhắc nhở, lúc này Cố Tân Tân mới phát hiện ra bụng đói cồn cào, buổi chiều nay cô vội vàng vẽ chương mới để cập nhật nên chưa có một chút gì vào bụng.

Cố Tân Tân đi dép lê bước nhanh về buồng tắm. Người đàn ông chỉ đợi có thể, mở trang cá nhân của Tây Tiểu Phúc Tình, liếc nhìn thông tin.

Nam, 28 tuổi.

Nhin đến mục thành phố thì lại chính là nơi Cố Tân Tân đến dự lễ kỷ niệm hàng năm.

Tròng mắt vốn đã thâm sâu của anh nay lại hung ác nham hiểm thêm mấy phần. Ngày hôm đó Cố Tân Tân không chịu về Lục thành với anh nói không chừng chính là vụng trộm gặp mặt với cái tên Bé Con Tình Cảm Chân Thành kia.

Cận Ngụ Đinh ném lại máy tính của cô về bên bệ cửa sổ, một tay anh chống lên eo. Anh thật sự không nghĩ tới trước mặt những kẻ đến ve vãn cô lại không hề e dè, da mặt cũng thật quá dày rồi.

Cái ảnh chân dung kia còn đang liên tục phát tin nhắn, "Mỹ nhân nhi, mỹ nhân nhi ơi....."

"Ăn cơm xong liền buồn ngủ rồi, lão công ủ ấm chăn trước cho nàng nha."

Cận Ngụ ĐÌnh cơ hồ đã hoàn toàn bùng nổ rồi, ngón tay anh đặt lên bàn phím gõ ra một chữ. "Cút."

Tây Tiễn Phúc Tinh còn cho là Cố Tân Tân nói đùa mình, miệng lưỡi đùa bỡn ngày càng lả lướt, "Không cút không cút, cứ muốn dính lấy nàng cơ, không chịu đi không chịu đi đâu."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh quét lên đó, cười lạnh thành tiếng, muốn bỏ mặc nhưng bước chân lại như gióng cái đình đóng ở xa xa không thể chuyển động.

Bên trong phòng tắm truyền đèn tiếng nước ào ào, tầm mắt người đàn ông thu hồi lại. Anh đưa tay ra, ngón tay vừa đặt lên bàn phím lại như động phải thanh sắt nóng bỗng rút về.

Anh đang làm cái gì vậy?

Chuyện như vậy Cận Ngụ ĐÌnh anh nhất định là tuyệt đối không thể làm, cũng không rảnh mà đi làm.

Nhưng trong khung chat kia cái khuôn mặt của người kia lại liên tiếp xuất hiện không ngừng nghỉ.

Trong đó còn có một cái icon là vén chăn lên, dụ dỗ người đi vào chăn.

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cắn răng, đầu óc nóng lên gõ ra mấy chữ. "Cô ta có chồng rồi."

Suy nghĩ một chút thấy có vẻ không đúng, lại chỉnh lại thành, "Tôi có chồng rồi."

"Chồng của nàng chính là ta mà!" Tây Tiễn Phúc Tinh nhận luôn, "Những người khác đều chỉ là phù du thôi, người nàng yêu nhất chính là ta, đây chính là từ miệng nàng nói ra đó nha.

"Đúng đúng đúng, chúng em có thể làm chứng." Mấy nhân viên quản lý khác cũng bắt đầu tham gia trò vui.

"Cố mỹ nhân, không phải là nàng đã thay lòng rồi đó chứ?" Tây Tiểu Phúc Tinh phát lên một cái icon thương tâm gần chết, "Không nói nhiều, đêm nay lấy thịt đèn bù đi!"

Cận Ngụ ĐÌnh đóng lại máy tính, hiện tại ý muốn bóp chết Cố Tân Tân anh cũng có cả rồi.

Anh bày ra vẻ mặt không chút biến sắc trở lại giường, Cố Tân Tân rửa mặt xong từ trong phòng tắm đi ra, "Đi thôi."

Người giúp việc đã chuẩn bị xong bữa tối, lúc hai người xuống lầu thì Thương Kỳ cũng đã quay trở lại.

"Cửu ca, Cửu tẩu."

Cận Ngụ ĐÌnh đi thẳng đến bàn ăn, kéo ghế ra ngồi vào, "Sao hôm nay rảnh rồi lại đến đây?"

"Thời gian gần đây em đều đến mà, chỉ là đêm nay Cửu tẩu cho em ở lại đây ăn nhờ một bữa cơm."

Cố Tân Tân ngồi xuống, Thương Kỳ cũng tự nhiên kéo ghế ra.

"Chị đâu thế nào rồi?" Cố Tân Tân thuận miệng hỏi.

"Vẫn như cũ thôi ạ," vẻ mặt Thương Kỳ tối tăm, nhắc đến Thương Lục khiến lông mày không khỏi càng nhíu chặt. "Nhân lúc em còn chưa tốt nghiệp chưa bận rộn quá nên mẹ để em qua đây nhiều hơn với chị ấy."

"Thật ra chị cũng không hiểu lắm, nếu chị đâu đã như vậy rồi thì sao mọi người không đón chị ấy về nhà?"

Thương Kỳ nghe vậy thì khẽ lắc đầu, "Đã thử rồi, nhưng anh rể em không cho."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm đũa, rất tự nhiên gấp thức ăn, Thương Kỳ làm ra vẻ chuyện nhỏ chuyen đi đề tài, "Không sao cả, sau này em chịu khó ở bên cạnh chị ấy là tốt rồi."

"Ừ, chị dâu vẫn có hi vọng hồi phục mà."

"Vâng, chị em trước đây rất thích viết nhật ký, hôm nay em đến tòa nhà Tây lại phát hiện chị ấy đang dùng bút viết vẽ linh tinh cái gì đó."

Cố Tân Tân gấp thức ăn cho Thương Kỳ, nói theo cô ấy. "Chị ấy có thể tìm lại được sở thích trước đây như vậy, nói không chừng là đang chầm chậm khỏe lại rồi."

"Đúng vậy nha." Thương Kỳ nghĩ đến trước đây thì không tránh khỏi buồn phiền, "Chị em là người tuyệt vời như thế, vì sao lại chọn chị ấy mà ép đến phát điên cơ chứ?"

Đôi mắt Cận Ngụ ĐÌnh thăm lại, Thương Lục vì sao phát điên anh chính là người rõ ràng nhất.

Hiện tại người xung quanh cô ấy vẫn đều khỏe mạnh, mà cô ấy thì sao, lại bị dọa sợ mà thành kẻ điên.

Thương Kỳ lại một lần nữa nhắc nhở năm đó Thương Lục là vì anh mà điên, là tội nghiệp do anh tạo ra.

"Cứu tẩu, chuyện trước đây thật sự xin lỗi, em đảm bảo chị em sẽ không làm tổn thương đến chị, sau này chị hãy cùng em đến chơi với chị ấy đi mà."

Cố Tân Tân dĩ nhiên không muốn ôm vào người mối phiền phức này, "Chị dâu như vậy cũng không thích hợp đi ra ngoài, thật ra ở nhà vẫn là tốt nhất."

"Gần đây em dẫn chị ấy ra ngoài chơi, tình trạng chị ấy tốt lắm, không ồn ào hay phiền nhiễu gì cả, tâm trạng cũng tốt."

"Chị.....chị gần đây rất bận rộn đăng chương mới."

Mi mắt Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ giương, chen vào nói chốt hạ một câu, "Em đi cùng Kỳ Kỳ đi, chịu khó tranh thủ giành chút thời gian chơi với chị dâu."

"Cửu ca đồng ý rồi!" Thương Kỳ cười đầy cánh tay Cố Tân Tân. "Có người đi cũng em là em mẫn nguyện lắm rồi, mỗi ngày đều phải nhìn cái dáng vẻ kia của chị em thật sự là trong lòng khó chịu cực kỳ."

Sau bữa cơm tối, Cận Ngụ ĐÌnh cho người đưa Thương Kỳ trở về, hai người vừa mới lên tầng thì Khổng Thành bên kia truyền tin đến.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi ở mép giường, sắc mặt âm u, ngón tay ung dung thong thả cởi cúc áo.

QQ của Cố Tân Tân vang lên liên tục, cô vừa đi tới nhìn, tất cả đều là Tây Tiểu Phúc Tinh gửi tới.

Cô mở khung trò chuyện ra, còn chưa kịp nhìn hội thoại trên đó thì điện thoại đã vang lên tiếng chuông.

Cố Tân Tân nhìn màn hình, vẫn là con bé, không lẽ có việc gấp gì? Cô nhanh chóng ấn nghe, "Alo?"

"Cố mỹ nhân, cứu mạng a!"

Trong lòng Cố Tân Tân run rẩy từng hồi, "Em làm sao? Đừng có dọa chị!"

"Vừa rồi có mấy người đột nhiên đến, nói gì đó rồi lôi anh trai em đi. Em kéo lại tay một người trong đó hỏi thăm thì anh ta nói cái gì mà câu dẫn người đã có chồng, còn hỏi anh ấy có phải là "Bé Con Tình Cảm Chân Thành" hay không."

Đối diện ồn ồn ào ào, Cố Tân Tân không thể nghe rõ ràng, cô bé ấy thì đã sấp phát điên luôn rồi.

"Cố mỹ nhân, chị nhanh nói với chồng chị đi, nói trên mạng gọi chị là lão bà chính là em chứ không phải anh trai em đâu mà!"

Ánh mắt Cố Tân Tân bắn về phía Cận Ngụ Đình, lập tức thấy tầm mắt của anh cũng đang chiếm lấy cô không buông. Cố Tân Tân không thể tin được hỏi lại một lần nữa, "Có người đến nhà em rồi nhận nhầm anh trai em thành em sao?"

"Đúng vậy đó, còn nói muốn ném anh trai em xuống sông."

Cố Tân Tân nhanh chóng đi đến trước mặt Cận Ngụ Đình, chiếc điện thoại cầm trong tay buông xuống bên người, "Bé Con Tình Cảm Chân Thành là một cô bé mà, còn đang đi học đây."

Cận Ngụ Đình cầm lấy điện thoại trong tay cô đặt lên tai, đầu bên kia cô bé vẫn đang liên tục lặp lại. "Cố mỹ nhân, chị mau nói với bọn họ đi, lúc chiều tối nói chuyện ở trên QQ với chị thật ra là em, trước giờ cũng đều là em mà."

"Con bé thật sự là học sinh, trong nhà có anh trai, còn có chị gái. Chúng tôi bình thường thích đùa giỡn, cô bé thay tôi quản lý độc giả nên vẫn thường gọi tôi là lão bà....."

Điện thoại của Cận Ngụ đình lúc này cũng vang lên, là Khổng Thành gọi tới.

Anh đứng lên án nghe, đầu kia thấp thoáng còn truyền đến tiếng nói chuyện của đàn ông. "Cửu gia, tôi đã cho người kiểm tra điện thoại, đăng ký tài khoản thật ra là một cô gái, chứ không phải là đàn ông."

Khóe miệng Cận Ngụ Đình hơi giật giật, hừ một cái, "Ủ."

Sau khi ngắt điện thoại, anh nhìn thấy khuôn mặt Cố Tân Tân đang cực kỳ lo lắng, cô đi đến trước mặt anh, "Thật sự là con gái mà, những câu nói kia cũng chỉ là đùa vui thôi, tôi thật sự không nghĩ tới anh lại tin là thật....."

"Cái gì thật với không thật?" Cận Ngụ ĐÌnh hơi mất tự nhiên đánh mắt sang chỗ khác. "Tôi nghe không hiểu cô đang nói cái gì cả."

"Những người kia không phải là anh phái đến sao?" Cố Tân Tân thấy anh đeo cái vỏ mặt không quan tâm, cô đẩy cánh tay của anh, "Anh mau bảo bọn họ rút đi đi."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi nhíu mày. "Tôi sẽ làm cái loại chuyện đó sao?"

"Trừ anh ra còn có thể là ai chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh không muốn tiếp tục đôi co với cô, càng không muốn tiếp tục đề tài này. Anh đi đến mép giường, cởi áo khoác ra ném lên giường. "Nói không chừng là chính cô bé đó đắc tội với ai rồi."

"Tôi đoán ra được, vừa rồi có lẽ anh thấy được chúng tôi nói chuyện với nhau. Anh nhất định là hiểu lầm con bé thành đàn ông nên không thèm hỏi tôi một câu mà cho Khổng Thành đi giải quyết."

Phân tích có bao nhiêu hợp lý, đáng tiếc là anh có ngu mới đi thừa nhận.

"Không trách có thể đi vẽ tranh, khả năng bịa chuyện thật sự là không thua kém bất kỳ ai."

"Cận Ngụ ĐÌnh, thật sự chỉ là con gái thôi....."

Cận Ngụ ĐÌnh hiện tại cũng biết rồi, vậy nên càng không thể để lộ ra. "Nam hay nữ thì liên quan gì đến tôi?"

Điện thoại trong tay Cố Tân Tân vẫn chưa ngắt, Bé Con Tình Cảm Chân Thành gọi cô hai tiếng, cô liền đưa điện thoại đặt lên tai.

"Cố mỹ nhân, không sao rồi, những người kia đều đi cả rồi."

"Anh trai của em thì sao?"

"Cũng không sao rồi, đúng là hú hồn mà."

Cố Tân Tân động viên thêm cô bé vài tiếng, sau khi ngắt điện thoại thì ánh mắt dán chặt vào Cận Ngụ Đinh. Người đàn ông nằm dài trên giường, ánh mắt tùy ý tránh đi, một hồi lâu sau nhìn lại thấy Cố Tân Tân vẫn còn chăm chăm nhìn mình.

"Tôi đã nói rồi, đều không có liên quan gì với tôi cả."

Cố Tân Tân đã hơi tức giận, "Cận Ngụ Đinh, anh..... anh....."

Cô đúng là không còn gì để nói, Cận Ngụ Đinh đương nhiên cũng thấy chuyện này không thích hợp chút nào, nhưng phong cách làm việc trước nay của anh vẫn luôn như vậy, sẽ không thích lảng nhăng rắc rồi, làm sao có chuyện đi điều tra cụ thể trước. Anh đứng dậy, đi dép lê sau đó hướng vào phòng tắm. Cố Tân Tân nhìn theo bóng lưng anh, vẫn không nhịn được với theo một câu, "Cửu gia, lần sau nếu như ngài muốn khởi binh vấn tội thì trước tiên nhớ phải điều tra cho thật rõ ràng, làm như vậy thật sự có thể khiến người ta cười cho rụng răng đó."

Cận Ngụ Đinh quay đầu đón lấy ánh mắt của cô. "Cô còn nói thêm một câu nữa nói chuyện này có liên quan đến tôi, tôi lập tức khâu cái miệng đó của cô lại!"

Cố Tân Tân hơi nhíu mày, bĩu môi một cái.

Được, không nói thì không nói, nhưng nghĩ trong lòng thì có thể mà phải không?

Cận Ngụ ĐÌnh tắm xong đi ra, nhìn thấy Cố Tân Tân lại đang ngồi ở trên bệ cửa sổ, anh đứng một bên chùi tóc, sau đó đi lên vài bước. "Mấy ngày nữa là sinh nhật của mẹ cô sao?"

Cố Tân Tân giật mình ngẩng đầu nhìn về phía anh. "Sao anh biết được?"

"Tôi nói Khổng Thành đặt một phòng bao riêng rồi, đến lúc đó tôi với cô qua đó ăn cơm tối."

Cố Tân Tân ngồi dậy, tròng mắt tưa như có tia sáng đang nhảy nhót. Cô không nghĩ tới Cận Ngụ ĐÌnh còn có thể nhớ được sinh nhật của mẹ cô. Cô "À" lên một tiếng, khóe miệng bất giác cong lên thành một đường.

"Chuyện quà tặng không cần cô phải lo lắng, tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ."

Cố Tân Tân nhẹ gật đầu, "Vậy ngày mai tôi gọi điện cho người nhà báo trước một tiếng cho mẹ tôi."

"Được."

Cận Ngụ ĐÌnh lau lau đồng tóc ướt đẫm, anh cưỡng ép Cố Tân Tân cười về, nói cho cùng, lòng cô nhất định là sẽ oan ức. Nếu như không làm được mấy kiểu vợ chồng ân ái thì anh cũng chỉ có thể dùng biện pháp khác bù đắp cho cô, mà đối xử tốt với ba mẹ cô chính là một biện pháp thực tế nhất.

Lục Uyển Huệ biết được tin này thì vui vẻ không ngậm được miệng lại, còn đặc biệt kéo Cố Đông Thăng đi một chuyến đến trung tâm thương mại, nói là muốn mua thêm đồ để hôm đó mặc.

Trưa hôm đó Thương Kỳ đến tòa nhà Tây, "Cửu tầu."

Cố Tân Tân đang dọn dẹp trong phòng một chút, nghe được tiếng nói thì đi đến đầu cầu thang.

"Cửu tẩu, cùng đi uống trà chiều đi."

Nửa người trên của Cố Tân Tân nằm nhoài lên lan can. "Em với chị đâu cùng đi sao?"

"Đúng vậy đó, thật vất vả mới xin được anh rể em đó."

Khóe miệng Cố Tân Tân hơi giương lên, "Hai người đi chơi đi, chơi vui vẻ, lát nữa chị phải về nhà rồi."

"Về nhà làm gì?"

"Hôm nay mẹ chị tổ chức sinh nhật."

Trên mặt Thương Kỳ lập tức lộ ra tươi cười, "Vậy thì giúp em chuyển lời chúc phúc đến dì nhé, chúc dì ấy sinh nhật vui vẻ."

"Cám ơn."

Thương Kỳ ngừng một chút, sau đó vẫy tay chào Cố Tân Tân, "Vậy em đi đây."

"Ừ, hôm khác gặp lại."

Thương Kỳ đi ra ngoài hai bước, sau đó quay đầu lại nói, "Cửu ra ra tay hào phóng nhất, chị nhất định phải xem anh ấy đưa cho dì quà gì đó."

Cố Tân Tân không nhịn được cười, nghĩ đến Cận Ngụ Đinh sắp xếp cẩn thận đâu vào đây thì trong lòng hơi ám áp, cứ như vậy lan đến toàn thân. Giọng nói cũng vì vậy mà đều là chứa ý cười. "Ừ, Ngụ Đinh nói quà sẽ để anh ấy chuẩn bị."

"Nhìn hai người hạnh phúc như vậy thật sự làm mấy kẻ độc thân như chúng em ghen tị bỗng mắt nha." Thương Kỳ lần thứ hai vẫy tay chào, sau đó quay người đi ra.

Cố Tân Tân về đến nhà, Lục Uyển Huệ hôm nay đặc biệt xin nghỉ ở nhà, chờ Cố Đông Thăng tan ca về rồi ba người cùng nhau gọi taxi đi đến nhà hàng đã đặt trước.

Cố Tân Tân ngồi trên xe Cận Ngụ ĐÌnh gọi điện thoại. Lúc này anh đang ở tòa nhà Tây đổi quần áo trên người thành bộ khác. Đang chuẩn bị đi ra thì chuông điện thoại vang lên.

Anh thuận tay ấn nghe, "Đến rồi sao?"

"Sắp thôi, còn đang ở trên đường."

"Tôi cũng đang chuẩn bị qua rồi."

Cố Tân Tân gật nhẹ đầu, tiếng của Lục Uyển Huệ truyền tới rõ ràng rành mạch vào trong tai Cận Ngụ ĐÌnh. "Tân Tân, nói Ngụ ĐÌnh lái xe chậm một chút....."

"Mẹ, anh ấy không lái xe."

"Vậy thì bảo tài xế chú ý an toàn....."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe hai mẹ con nói chuyện ở đầu bên kia, Cố Tân Tân giảm thấp âm lượng xuống, "Em chờ anh."

"Ù, nếu em đến đó trước thì cứ bảo họ mang thức ăn dàn ra."

"Không cần." Cố Tân Tân đã quyết tâm phải đợi anh, mà dù là cô có đồng ý thì Lục Uyển Huệ cũng không đồng ý, "Chờ anh đến rồi bắt đầu."

"Được."

Cận Ngụ ĐÌnh đi xuống lầu, tài xế đang mở cửa chờ anh, cổng xe đằng sau có hoa tươi và bánh ga tô.

Anh đi lên trước vài bước, tài xế mở cửa xe ra.

Cận Ngụ ĐÌnh vừa muốn ngồi vào thì cách đó không xa truyền đến tiếng gọi, anh ngẩng đầu nhìn lại, thấy Thương Lục đang lảo đảo đi tới.

Anh lui về sau hai bước, chân dài bước qua xe đi đến, Thương Lục hồn bay phách lạc nhìn bốn phía xung quanh, Thương Kỳ hối hả chạy theo đằng sau.

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước mặt Thương Kỳ, ngăn cản đường đi của cô ấy.

"Thương Lục?"

"Đây là đâu, nhà tôi sao?"

Con ngươi Cận Ngụ ĐÌnh hơi trầm xuống, ánh mắt rơi xuống Thương Kỳ. "Xảy ra chuyện gì?"

"Không biết ạ, ở bên ngoài nửa ngày vẫn khỏe mạnh, xe vừa về đến đây thì chị ấy liền đột nhiên nói phải về nhà, đẩy cửa xe rồi chạy về hướng tòa nhà Tây, em cũng không ngăn cản được."

Thương Lục nhìn lên căn phòng ở tầng hai, đèn trong phòng ngủ còn chưa tắt. Cô ấy đẩy Cận Ngụ ĐÌnh ra, sau đó hướng thẳng về phía đó đi đến.

***

Bát Bát Chiều nay phải lên máy bay rồi nên giờ đăng trọn một chương luôn. Qua đó sẽ xem tình hình rồi tùy vào đó mà tìm thời gian đăng chương mới. Nếu có gì thay đổi thì sẽ lại báo cho mọi người. Facebook và Wordpress thì đơn giản rồi, riêng Wattpad sẽ thông báo ở cuộc hội thoại, sáng mai mọi người không thấy chương mới thì lên đó check nha J

P/s: Dịch xong chương này bỗng nhiên muốn tạo một cái groupchat trên FB cho mọi người tụ tập, coi như là hội những độc

giả ruột của CP88. Có thả thính gì thì ta cũng sẽ thả lên đó. Mọi người thấy sao:))))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Cuốn Nhật Ký Bị Mang Ra Ngoài Ánh Sáng

Dịch: CP88

***

Thương Kỳ nhanh chân chạy đuổi đến. "Chị, chị đi nhầm chỗ rồi, đây là tòa nhà Tây không phải tòa nhà Đông mà."

"Tôi không có đi sai, chính là chỗ này." Thương Lục mắt thấy Thương Kỳ muốn ngăn mình thì mạnh mẽ đẩy tay cô ta ra, "Đừng có hòng lừa tôi."

Cận Ngụ Đinh thấy cô ấy nhanh chân hướng vào trong tòa nhà đi tới thì vội vàng chạy qua kéo lại cánh tay Thương Lục, "Kỳ Kỳ nói không sai, chỗ này là tòa nhà Tây."

"Đây chính là nhà của tôi, mấy người vì sao phải gạt tôi?"

Cô ấy rút tay ra, Thương Kỳ sút ruột đến mức khuôn mặt nhỏ biến đổi liên tục, "Cửu Tẩu có nhà không ạ?"

Cận Ngụ Đinh nhẹ lắc đầu.

Vẻ mặt của Thương Kỳ nhẹ nhõm, "Vậy thì may."

Người giúp việc của tòa nhà Tây cũng nhìn thấy Thương Lục nhưng không ai dám đứng ra ngăn cản cô ấy. Thương Lục đứng giữa phòng khách, ánh mắt mơ màng, sự sợ hãi trong mắt ngày một rõ ràng, "Thật sự là không giống với lúc trước, làm sao lại thay đổi cả rồi?"

"Chị, em đã nói rồi mà. Đây không phải nhà của chị đâu."

Thương Kỳ đi qua muôn kéo cánh tay Thương Lục, nhưng cô ấy lại nhanh hơn một bước muôn đi lên lầu, sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh hơi lạnh lẽo. "Thương Lục!"

Đi vào phòng ngủ, Thương Lục đứng đó tàn ngần một lúc rồi quay đầu về phía cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đứng yên tại chỗ, trong mắt chứa đầy phức tạp.

"Cửu ca, đây là phòng của anh mà, xem ra em đi nhầm thật rồi."

Sự nặng nề nơi ngực trái ngày càng đè nén lên con tim anh, anh đưa tay chìa ra trước mặt Thương Lục. "Anh đưa em về."

Thương Kỳ đi vào hai bước, muôn đưa Thương Lục đi ra ngoài, "Chị, chúng ta đi nào."

"Không đúng, không đúng, căn phòng này vì sao lại ở đây? Bên ngoài cũng không giống nhau, cầu thang cũng không giống, đã xảy ra chuyện gì?" Thương Lục rút cánh tay về, cô nhìn thấy phòng thay đồ mở cửa thì nhanh chóng bước tới.

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh lần thứ hai khẽ đổi, chiếc dây chuyền Cận Hàn Thanh đưa vẫn còn ở trong phòng thay đồ.

Anh đi theo sau Thương Lục, cô ấy vừa đi vào phòng thay đồ thì cánh tay bị Cận Ngụ ĐÌnh kéo lẩy.

Cô ấy vừa muôn lên tiếng, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy thì lập tức đưa bàn tay đang ôm lấy Thương Lục bit lại miệng của cô ấy.

"Uhm ----"

Thương Lục dùng sức dãy dưa, Cận Ngụ ĐÌnh bế bồng cô ấy lên. Thương Kỳ nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi ra, nhưng chỉ

trong 1 thời gian ngắn Cận Ngụ ĐÌnh đã không tồn một chút sức lực bế Thương Lục ra khỏi phòng thay đồ.

Thương Kỳ nhét lại điện thoại vào túi, giúp Cận Ngụ ĐÌnh đóng cửa phòng thay đồ lại.

"Chị, chị đừng như thế nữa, nhanh về thôi nào, nói không chừng anh rể đang ở nhà rồi."

"Anh rể?" Thương Lục yên lặng một chút, lại mở miệng hỏi. "Anh rể nào?"

Cố Tân Tân ngồi trong phòng bao, đã quá giờ hẹn một tiếng mà vẫn không thấy bóng dáng Cận Ngụ ĐÌnh đâu.

Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đang xem TV, nhưng thi thoảng cũng sẽ nhìn lướt qua màn hình điện thoại. Cố Tân Tân đi ra ngoài hành lang gọi điện cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Mà lúc này Thương Lục đang ngu ngu ngơ, muốn thuyết phục cô ấy rời đi căn bản là không có khả năng.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thấy tiếng chuông điện thoại, anh đi ra ngoài ban công rồi ẩn nghe, giọng Cố Tân Tân có chút lo lắng. "Anh đi tới đâu rồi?"

"Hiện tại đang có chút việc, có lẽ không đến được luôn."

"Rất quan trọng sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu lại liếc phòng khách một cái. "Cũng không phải chuyện gì lớn."

"Chúng tôi đến nơi cả rồi."

"Mọi người ăn trước đi"

Cố Tân Tân đương nhiên sẽ không đồng ý, "Anh còn cần bao nhiêu lâu nữa?"

"Tôi sẽ cố gắng hết sức."

Cô biết có những lúc anh bận rộn đến mức cơm cũng không nhớ mà ăn, "Vậy tôi chờ anh."

"Tân Tân," Cận Ngụ ĐÌnh gọi tên cô. "Không nên để ba mẹ cô chờ lâu, nghe lời, cứ gọi thức ăn lên trước đi.."

Thương Kỳ nhìn bóng lưng ngoài ban công, đoán được là Cố Tân Tân gọi tới. Sau đó liếc mắt thấy Thương Lục đi đến tủ đầu giường, Thương Kỳ nâng cao giọng hét lên, "Chị -----"

Cửa kính ban công đã được cách âm nhưng tiếng hét đó vẫn có thể truyền ra ngoài một phần, Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu lại nhìn, thấy Thương Kỳ kéo Thương Lục lại, Cố Tân Tân ở đầu bên kia không hề nghe thấy âm thanh đó, "Anh cũng không cần phải vội, cứ làm tốt chuyện quan trọng trước đã."

"Tôi biết rồi."

Cúp điện thoại, Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh về phía phòng ngủ, Thương Kỳ ngạc nhiên giải thích với anh. "Cửu tẩu đặt thứ gì đó ở đây, chị em suýt chút nữa thì động vào....."

Cô ta kéo Thương Lục đi lên vài bước, "Chị, nhanh về tòa nhà Đông thôii, anh rể mà biết chị ở đây thì sẽ rất phiền phức đó."

"Tòa nhà Đông là đâu?"

"Nhà hiện tại của chị đó."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy Thương Lục ngạc nhiên, sau đó cô ấy thở dài, ánh mắt bình tĩnh rơi lên khuôn mặt anh, "Sao cái gì em cũng không nhớ rồi thế này?"

"Chị, nếu thật sự chị không nhớ ra được tòa nhà Đông thì em dẫn chị đi xem nha?"

Thương Lục lắc đầu, "Không muốn xem."

Cận Ngụ ĐÌnh đi lên vài bước đứng trước mặt cô ấy, bàn tay nắm chặt cổ tay trắng tréo của cô ấy sau đó đi về phía cửa. Lần này Thương Lục không hề giãy dụa mà còn ngoan ngoãn theo anh về.

Lúc hai người đi xuống cầu thang, Thương Kỳ đứng ngay phía sau của bọn họ đi tới, từ trong túi lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh. Trong đó Cận Ngụ ĐÌnh và Thương Lục sóng vai đi cạnh nhau, tay anh còn ôm chặt cô ấy không buông, tư thế vô cùng thân mật, mà Thương Lục một chút đáng vẻ ngốc nghếch cũng không có.

Cố Tân Tân một mực chờ trong phòng bao, Cố Đông Thăng nhìn đồng hồ, đè thấp âm thanh nói với Lục Uyển Huệ ở bên cạnh. "Ngụ ĐÌnh nhất định là có việc gì gấp lắm."

"Tân Tân, không thì con kêu Ngụ ĐÌnh không cần chạy tới làm gì, dù gì thì cũng chỉ là một cái sinh nhật nho nhỏ mà thôi, chúng ta qua loa một chút là được."

Cố Tân Tân lấy lại tinh thần, nhìn thời gian, lại đã hơn một giờ trôi qua. "Mẹ, chắc là mẹ đói chết rồi, chúng ta ăn trước đi."

"Tân Tân, con báo cho Ngụ ĐÌnh một tiếng, công việc quan trọng, để nó không bị phân tâm."

Cố Tân Tân đứng dậy, bên trong phòng bao còn có nhân viên phục vụ đứng bên chiếc bàn tròn lớn. Cô kéo ghế ra, trong nháy mắt cảm thấy chiếc bàn này thật lớn, quá là lớn. Mặc dù Cận Ngụ ĐÌnh nếu có tới thì cũng chỉ là thêm một người, nhưng ít ra có thể coi là đầy đủ thành viên. Không như hiện tại, vắng vẻ quạnh hiu, dù cho là ngồi thêm mười người nữa vào thì có lẽ cũng chỉ vô ích mà thôi. "Mang món ăn lên đi ạ." Cố Tân Tân dặn dò nhân viên.

"Được rồi."

Cận Ngụ Đình trước đó đã sắp xếp đâu vào đấy nên bọn họ có thể bỏ được giai đoạn chọn món. Cố Tân Tân kéo ghế bên cạnh ra, "Mẹ, con gọi cả bánh ga tô nữa, lát nữa là mang lên ngay rồi."

"Còn bánh ga tô làm cái gì nữa chứ, cả gia đình ăn với nhau là đã rất tốt rồi."

Đây là lần đầu tiên tổ chức sinh nhật cho mẹ sau khi trong nhà có thêm người nên Cố Tân Tân rất để ý, chỉ là tình cảnh ấm áp trong tưởng tượng của cô lại không được thực hiện dù là một giây nhỏ nhoi.

Món ăn được mang lên đầy đủ, Cố Tân Tân không ngừng gấp rau cho Lục Uyển Huệ, "Mẹ, mẹ ăn nhiều một chút."

"Được rồi, con cũng ăn đi."

Điện thoại đặt bên cạnh rung lên mấy cái, Cố Tân Tân liếc nhìn, là biên tập của trang web tìm cô.

"Cố mỹ nhân, thông tin cá nhân ngày mai muốn đưa ra sao vẫn chưa gửi cho chị?"

Cố Tân Tân thật sự là bị bận rộn làm cho đãng trí rồi, cô nhanh chóng cầm điện thoại trả lời. "Sáng mai lập tức gửi cho chị, vậy có kịp không?"

"Không kịp đâu, hiện tại đã muôn đưa lên rồi này."

"Vậy chờ lát nữa em về nhà đã được không ạ?"

"Em đang ở bên ngoài sao?" Biên tập có vẻ rất sốt ruột. "Chỉ còn nửa giờ nữa là bên kỹ thuật nghỉ làm rồi, nhất định phải giao cho bọn họ trước lúc ấy mới được."

Chuyện này biên tập đã nhắc nhở với cô rất nhiều lần, chỉ là Cố Tân Tân mắt tập trung, quay đi quay lại liền quên mất. Cô nghĩ ngợi một chút, cuối cùng chỉ có thể chạy về một chuyến.

Cố Tân Tân cầm lấy túi treo trên ghế. "Ba, mẹ, thật ngại quá, con phải về đây."

"Có chuyện gì à?"

"Có chút tài liệu trong máy tính phải trả lại gửi cho biên tập."

"Ăn cơm xong rồi về gửi không kịp hả?"

Cố Đông Thăng vừa nói xong câu đó thì bị Lục Uyển Huệ đá cho một cước, "Bạn nhỏ đều có chuyện bận rộn của chính mình, hai chúng ta ăn với nhau là được rồi."

Cố Tân Tân cảm thấy áy náy muốn chết, nhưng tình huống gấp gáp, hơn nữa chỗ này cách Cận gia cũng không xa, hơn nửa canh giờ là về tới rồi.

"Mẹ, mẹ cứ ăn từ từ, chờ con."

"Được."

Cố Tân Tân nói xong thì đứng dậy rời đi.

Cận Ngụ Đinh dẫn Thương Lục xuống lầu, sau đó đi vào nhà bếp cầm hai quả hạch đào đi ra. (bát bát: hạch đào tái xuất giang hô:3)

Hạch đào trong bàn tay được anh khẽ dùng sức làm vỡ nó ra, sau đó đưa đến trước mặt Thương Lục.

Thương Lục không nói lời nào nhận lấy, Thương Kỳ thu gọn một cảnh đó vào trong mắt, nhỏ giọng nói với Cận Ngụ Đinh, "Cửu ca, đêm nay anh còn việc gì không?"

Cái miệng nhỏ của Thương Lục nhai hạch đào, lúc Khổng Thành đi vào nhìn thấy Thương Lục ở đây thì kinh hãi. "Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn anh ta, Khổng Thành bước nhanh về phía trước. "Lúc tôi vừa tới thì nhìn thấy xe của Cận tiên sinh đang hướng về tòa nhà Đông."

Thương Kỳ sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch, "Chị, mau đi thôi!"

Thương Lục không nhanh không chậm nhai thứ đồ ăn trong miệng, hoàn toàn không quan tâm đến lo lắng của người khác. Cận Ngụ ĐÌnh hiểu rõ tính tình Cận Hàn Thanh nhất, một lát nữa nếu như không tìm được Thương Lục thì nhất định sẽ vọt tới đây.

"Cửu gia, chúng ta làm sao bây giờ."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc mắt sang Thương Lục trước mặt, "Thương Lục, để Kỳ Kỳ đưa em về nhà."

"Không muốn, mấy người đều gạt tôi, mấy người nhất định muốn đưa tôi vào địa ngục." Thương Lục nói xong, ánh mắt càng trở nên sợ sệt, cô ấy quay đầu muốn chạy. Đã đến mức này rồi thì Cận Ngụ ĐÌnh nhất định không thể để cho cô ấy làm loạn nữa, đưa tay kéo lấy cánh tay của cô ấy. "Thương Lục, đừng bướng bỉnh."

"Tôi muốn về nhà, về nhà của mình, ba mẹ tôi đâu?"

Hai tay cô dùng sức giãy dụa, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế thì ôm lấy cô ấy đưa vào trong lòng ngực, hai tay mạnh mẽ ôm thật chặt không cho cô ấy cơ hội lộn xộn nữa, "Thương Lục!"

"Thả tôi ra, đau!"

"Nghe lời, em nghe lời thì anh sẽ bỏ tay ra, có được không?"

Thương Kỳ đứng bên cạnh, nhìn thấy trong đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh không hề che giấu đi sự ôn nhu. Anh hướng sang phía Khổng

Thành dặn dò, "Bảo tài xế chuẩn bị xe đi."

"Vâng."

Ngay sau đó lại quay sang nói với Thương Kỳ. "Hai người đi theo xe của tôi ra ngoài, rất nhanh anh ấy sẽ gọi điện thoại cho em, lúc ấy thì nói hai người còn đang ở quảng trường Tinh Hải, nói Thương Lục nhất định không chịu về."

"Được."

Không Thành tới, mở cửa ra. "Cửu gia, xe đến rồi."

Cận Ngụ Đinh ôm Thương Lục đi về phía trước, bước chân Thương Lục chậm chạp, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, người đàn ông thấp giọng an ủi, "Không cần sợ, mang em ra ngoài chơi thôi có được không?"

Thương Lục lập tức bình tĩnh lại, không náo loạn thêm nữa, cánh tay đang ôm chặt bả vai của cô ấy lúc này mới cảm giác được hai vai cô ấy có bao nhiêu gầy gò, giống như chỉ còn lại da bọc xương.

Xe đứng ở cửa, tài xế mở cửa ra, Cận Ngụ Đinh để cho Thương Lục và Thương Kỳ ngồi vào hàng ghế sau xe.

Thân xe màu đen lướt vun vút trong bóng đêm, lúc lướt qua khúc cua vòng tròn, cánh cổng Cận gia đóng chặt đột nhiên truyền đến tiếng còi àm ĩ. Tài xế chuẩn bị đạp ga phóng qua, không nghĩ đến một chiếc xe khác từ phía tòa nhà Đông lại phóng tới. Tốc độ của đối phương cực kỳ nhanh, mắt thấy đầu xe đã gần sát nhau thì nhanh chóng vòng vô lăng.

Tài xế đạp gấp phanh xe, hai chiếc xe đồng thời dừng hẳn, Cận Ngụ Đinh ngồi trên chiếc ghế cạnh tài xế nhìn Cận Hàn Thanh xuống xe.

Đôi chân thon dài của người đàn ông đạp gió đêm mà đi đến, từng cái bóng từ đám cây trở nên dữ tợn như muốn làm nền ở đằng sau cho sắc mặt lạnh lẽo của anh ta, từ nhở ánh trăng lại có thể khiến cho Cận Hàn Thanh thêm mấy phần âm tà. Anh ta đi đến cạnh xe, cửa sổ trong xe đóng chặt nên hoàn toàn không nhìn thấy người ngồi trong.

Cận Ngụ Đinh hạ cửa sổ xe xuống một khoảng bằng đầu ngón tay, tầm mắt của hai người đấu chơi nhau không ai chịu thua ai. Người đàn ông trong xe nhíu chặt lông mày, ngữ khí cũng thêm phần ngang tàng. "Anh hai, chuyện này là sao đây?"

"Nhìn thấy Thương Lục không?"

Cận Ngụ Đinh buồn cười. "Không thấy?"

Cận Hàn Thanh chống tay lên cửa kính xe. "Muộn như vậy mà còn phải ra ngoài sao?"

"Ờ, tổ chức sinh nhật cho mẹ vợ."

"Đúng là một người con rể tốt."

Thương Kỳ ôm Thương Lục ngồi ở phía sau, hai người núp sau chiếc ghế phụ, không gian bên trong rất lớn, mà hai người bọn họ lại khom lưng cố tình tránh đi nên Cận Hàn Thanh chỉ nhìn qua một khe hở đó tất nhiên không nhìn thấy người.

"Không thấy Thương Lục thì anh phải ra ngoài tìm chứ."

"Tôi gọi điện thoại cho Kỳ Kỳ rồi, nhưng con bé không nghe."

Thương Kỳ vào lúc này nào dám nghe điện thoại của anh ta, mắt thấy Thương Lục muốn đứng dậy, cô ta vội vàng đè lên cô ấy, một tay bít kín miệng Thương Lục.

"Em sắp bị muộn rồi, có lẽ là không đi tìm cùng anh được." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, ra hiệu cho tài xế lái xe.

Cách đó không xa có một chiếc taxi dừng lại ở cửa lớn, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy Cố Tân Tân đi xuống.

Bờ môi Cận Hàn Thanh hơi cong lên, gõ nhẹ hai cái lên cửa sổ xe. "Xem ra sinh nhật này chú cũng không cần qua nữa đâu."

Cố Tân Tân đi lên vài bước thì nhìn thấy hai chiếc xe đang giương cung bạt kiếm về phía nhau, đầu xe gần như muốn đâm sầm vào đối phương. Ánh mắt cô lộ ra do dự, đi lên phía trước thêm mấy bước, lúc này mới lên tiếng chào hỏi Cận Hàn Thanh. "Anh hai."

"Tân Tân, nghe nói hôm nay là sinh nhật mẹ em?"

"Vâng."

Khóe môi Cận Hàn Thanh cong lên, "Chúc mừng."

Cố Tân Tân nghe mà không hiểu sao, cô nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh ngồi ở chiếc ghế cạnh tài xế thì tiến đến đó. "Giờ anh mới xong việc à?"

"Ừ." Cận Ngụ ĐÌnh đáp lại lạnh tanh.

"Vừa kịp, em lên tầng gửi một cái file, anh chờ em, chúng ta cùng đi."

Giữa hai hàng lông mày của Cận Ngụ ĐÌnh nhùn lại, tiếng nói chuyện cũng mang theo mấy phần lạnh lùng, "Tôi muốn đến công ty một chuyến."

"Cũng gần chín giờ rồi mà." Trong giọng nói của Cố Tân Tân không giấu được thất vọng.

"Sẽ không mất nhiều thời gian."

Cố Tân Tân nghe vậy, gật đầu một cái. "Vậy thì em về trước."

Anh dễ dàng đuổi Cố Tân Tân đi, nhưng Cận Hàn Thanh mới là phiền phức lớn nhất, anh ta đứng bên cạnh xe, còn xe của anh ta thì chặn đường đi của Cận Ngụ ĐÌnh, hiển nhiên là không để cho anh cứ như vậy mà rời đi.

Cố Tân Tân trở lại tòa nhà Tây, máy tính còn chưa tắt, tập tin cần gửi cho biên tập đã có sẵn trong ổ cứng, cô nhanh chóng ấn gửi đi.

Nửa người trên của Cận Ngụ ĐÌnh dựa lên lưng ghế, nhanh chóng hướng về phía tài xế phân phó. "Lái xe."

Tài xế đánh tay lái, giọng của Cận Hàn Thanh hơi trầm xuống, "Lão Cửu, gấp gáp rời đi như vậy là vì trong xe này giấu thứ gì không thể lộ ra ngoài sao?"

"Anh còn muốn lục soát xe?"

"Nếu như chú đã không để ý như vậy thì anh đã càng không phải chú ý tới."

Cận Ngụ ĐÌnh cười lạnh, "Thương Lục hôm nay không phải là theo Thương Kỳ ra ngoài sao?"

"Nói không chừng cô ấy hồi đó lại chạy đến tòa nhà Tây."

Bộ dạng Cận Hàn Thanh rõ ràng là đang cố tình trì hoãn thời gian. Giữa hai người tựa như đang đánh một ván cờ, mà trong ván cờ này Cận Ngụ ĐÌnh nhất định không thể để lộ ra dù là một dấu vết, bởi nếu như anh cứ khăng khăng phải đi thì nhất định Cận Hàn Thanh sẽ để tài xế đi theo xe anh. Đến lúc ấy anh cũng không có cách nào để Thương Lục và Thương Kỳ cùng ra ngoài được.

Điểm quan trọng nhất chính là Cận Ngụ ĐÌnh không sợ Cận Hàn Thanh, nhưng người khiến cho Cận Hàn Thanh lật mặt vĩnh viễn chỉ có thể là Thương Lục.

Cận Hàn Thanh điên lên không ai có thể đáng sợ hơn anh ta, nếu để cho anh ta nhìn thấy lúc này Thương Lục đang ở trên xe Cận Ngụ ĐÌnh thì đảm bảo khi ấy bộ dạng méo mó biến dạng của anh ta có thể khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng phải run sợ trong lòng.

Lúc Cố Tân Tân đi xuống vẫn thấy xe Cận Ngụ ĐÌnh còn ở đó.

Cô vô cùng không hiểu, Cận Hàn Thanh nhìn thấy cô, một tay đút túi quần. "Tân Tân, em nên quản Lão Cửu cho thật tốt."

"Có chuyện gì vậy?"

"Chú ấy giấu Thương Lục ở trên xe."

Cố Tân Tân không tránh được giật mình, vậy là sao?

Cận Ngụ ĐÌnh dù nghe được câu nói đó của Cận Hàn Thanh nhưng vẫn không hề hoang mang trong lòng, lời nói càng trở nên không có một chút chột dạ. Lòng dạ ác độc của Cận Hàn Thanh anh không phải là chưa từng thấy, câu nói như vậy thật ra chỉ là anh ta thuận miệng nói ra mà thôi.

"Anh hai, nói gì cũng phải có chứng cứ, em giấu Thương Lục đi làm cái gì chứ?"

"Trong lòng chú rõ nhất mà?"

Cố Tân Tân cau mày, cô đứng một bên khác của chiếc xe nên đương nhiên không nhìn thấy vẻ mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng tiếng của người đàn ông lại truyền vào tai. "Tân Tân, lên xe."

Cận Hàn Thanh nghe được, ánh mắt không hề chớp rời xuống mặt Cố Tân Tân.

Trong lòng cô không khỏi thấy hồi hộp, nhìn chiếc xe chắn ngang phía trước một lần nữa, tuy là Cận Hàn Thanh chỉ là nghi ngờ vu vơ mà đã gây ra thế giương cung bạt kiếm như thế, nếu như lời này

của anh ta đúng là thật vậy không phải là anh ta sẽ lật tung cả Lục thành này lên luôn sao?

Bàn tay Cố Tân Tân đặt lên tay cầm, tầm mắt chăm chú nhìn vào cửa kính xe, lúc này cô căn bản là không nhìn thấy tình hình bên trong chiếc xe.

"Tân Tân, nếu như thấy được Thương Lục thì nhất định phải nói một tiếng với anh, cô ấy là người của anh mà lại cứ luôn dán mắt vào Lão Cửu có phải là rất không được phải không?"

Cửa xe lạch cách mở ra, bên trong cũng dần dần hiện ra rõ ràng trước mắt Cố Tân Tân. Cô nhanh chóng nhìn thấy hai bóng người, vẻ mặt Thương Kỳ khẩn trương nhìn cô, còn có một người khác nữa, chính là Thương Lục.

Trong lòng Cố Tân Tân nổ một tiếng ầm ầm, giương mắt lên lại đụng phải ánh mắt của Cận Hàn Thanh nhìn đến, đôi mắt của người đàn ông như đang tìm tòi nghiên cứu trên người cô. Cô biết Cận Hàn Thanh là một con hò ly, chỉ cần là một chi tiết nhỏ rơi vào mắt anh ta thôi thì đều có thể được anh ta chắp nối thành tin tức anh ta mong muốn.

Cố Tân Tân cực lực ẩn nhẫn, mặc kệ trái tim đang rỉ máu, khéo môi căng cứng bị cô ép buộc kéo ra thành một nụ cười.

Bầu không khí vô cùng yên tĩnh, Cận Ngụ Đinh không lên tiếng, tất cả mọi người giống như đều đang chờ cô mở miệng.

Mắt Cố Tân Tân đau xót, giống như bị người ta dùng dao rạch một đường, nhưng cô vẫn rất bình tĩnh nhắc chân lên chuẩn bị ngồi vào. "Anh hai, anh thật là thích nói đùa, nơi này lấy đâu ra chị dâu cơ chứ?"

"Không có?" Giọng anh ta hơi nâng cao, nghe không hề giống với đùa giỡn. "Em dâu nhìn kỹ lại thêm một chút đi."

"Nơi này nhỏ hẹp như vậy, em cũng không có mù." Kỳ thực Cố Tân Tân có thể nghe ra tiếng nói của chính mình đang run rẩy, chỉ là có thể người khác nghe không ra mà thôi. "Ba mẹ em còn đang chờ ở khách sạn, em với Ngụ Đình xin phép đi trước đây."

Cố Tân Tân nói xong thì ngồi vào trong xe, dùng sức đóng cánh cửa lại.

Cận Ngụ Đình vung nhẹ tay, tài xế thấy thế thì nhanh chóng cho xe chuyền bánh.

Cận Hàn Thanh không cản nữa, anh ta nhìn xe của Cận Ngụ Đình dần dần khuất khỏi tầm mắt, rời khỏi Cận gia.

Vành mắt Cố Tân Tân hơi nóng lên, xe chạy ra được khỏi đó một đoạn, lúc này Thương Kỳ mới buông tay. Thương Lục ngồi dậy, có lẽ là rất khó chịu, không ngừng lấy tay vỗ nhẹ lên ngực

Bên trong xe không ai nói lời nào, cũng không có ai đứng ra giải thích một câu. Cố Tân Tân nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng rốt cuộc nhịn không nổi nữa. "Vì sao chị dâu lại ở trong xe của anh?"

Thương Kỳ liếc mắt nhìn người đàn ông phía trước, sốt ruột thay anh giải thích. "Xế chiều em đưa chị em ra ngoài chơi, không ngờ lúc trở lại chị ấy lại nhầm tòa nhà Tây thành tòa nhà Đông. Cửu tầu, chị cũng biết tính khí của anh rể em rồi đó, dù là có giải thích rõ ràng cho anh ấy, nhưng anh ấy nhất định sẽ không nghe. Vậy nên chúng em nghĩ phải đưa chị em ra ngoài trước đã, sau đó tìm cơ hội gọi điện cho anh rể sau, chị tuyệt đối đừng hiểu lầm....."

Cố Tân Tân trầm mặc không nói, tinh táo ngẫm nghĩ lại, trái tim hình như cũng không còn đau như trước.

Nếu như Cận Ngụ Đình thật sự muốn làm gì mờ ám với Thương Lục thì Thương Kỳ cũng sẽ không ở đây.

Nhưng mà.....

Anh chậm trễ không chịu ra ngoài có phải là vì Thương Lục ở đây hay không?

Cố Tân Tân rất muốn nghe Cận Ngụ ĐÌnh giải thích với mình một câu, nhưng người đàn ông ngồi phía trước duy trì im lặng, bầu không khí xung quanh cũng càng ngày càng lạnh lẽo.

Tài xế không ngừng quan sát gương chiếu hậu, đến quảng trường Tinh Hải, xe hướng về phía gara đi vào.

"Cửu gia, có lẽ Cận tiên sinh không đi theo đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh nói về phía sau, "Xuống xe đi."

"Vâng." Thương Kỳ mở cửa xe, kéo Thương Lục theo ra ngoài.

Cửa xe lần thứ hai bị đóng lại, tài xế nhanh chóng quay đầu xe. Trong lòng Cố Tân Tân không tránh được buồn bã. Lúc xe đi ra khỏi quảng trường Tinh Hải một đoạn, Cận Ngụ ĐÌnh bỗng nhiên lén tiếng nói tài xế dừng xe.

Cố Tân Tân còn chưa kịp phản ứng thì thấy anh xuống xe, rất nhanh đi về phía sau, mở cửa xe ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô chuyển tầm mắt đi, lúc này thật sự không muốn nhìn anh thêm một chút nào nữa. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn gó má của cô, "Không nghĩ tới cô lại có thể đuổi anh ấy đi."

"Đáng lẽ lúc ấy tôi phải nói trong xe có người mới đúng."

Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được cười, "Nhưng cuối cùng cũng không nói mà."

"Chị đâu vì sao lại nhận nhầm tòa nhà Tây thành tòa nhà Đông?"

Cận Ngụ ĐÌnh giải thích trôi chảy, "Có lẽ những lúc đầu óc cô ấy không tỉnh táo thì nơi nào cũng giống nhau hết cả thôi."

Cố Tân Tân hơi nắm tay lại, "Anh cứ đuổi thẳng chị ấy về tòa nhà Đông là được rồi, không phải sao?"

"Bệnh đa nghi của anh hai quá nặng, ai tới gần Thương Lục đều sẽ thành người có mưu đồ trong mắt của anh ấy, dù tôi có là em trai thì cũng không thoát khỏi."

Cố Tân Tân nghe Cận Ngụ ĐÌnh nói chuyện, ngũ khí bình tĩnh như không, cảm giác phức tạp đang dâng lên trong lòng giống như đã dịu đi không ít.

Cô vốn là luôn canh cánh trong lòng, nên trở nên càng nhạy cảm hơn, nhưng thái độ của mỗi người ở đây đều bình tĩnh vô cùng, lời giải thích của Thương Kỳ lại hoàn toàn hợp lý, cô ta chắc là không phải giúp Cận Ngụ ĐÌnh và Thương Lục lừa gạt cô đâu phải không?

Hiện tại suy nghĩ của Cố Tân Tân thật sự rất giản đơn, cô chưa tiếp xúc qua lòng người phức tạp, những vòng xã hội rắc rối, nên có một số việc cho dù trong lòng có nghi hoặc thì đều có thể dễ dàng nghĩ thông suốt.

Cô không biết rằng tương lai mình sẽ có một ngày cũng sẽ giống như những người này, vui buồn không biểu hiện trên mặt, tất cả tâm tư cũng sẽ biết cách để giấu đi, thậm chí cô còn buộc lòng phải tính toán người khác.

Trên tay bỗng cảm thấy ấm áp, Cố Tân Tân cúi đầu nhìn, bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đang nắm chặt lấy tay cô.

Cố muốn thu tay lại, Cận Ngụ ĐÌnh lại vô cùng tự nhiên nhìn cô một cái, "Ba mẹ cô chắc là đã chờ đến sớm rồi?"

"Vẫn chưa đến nỗi."

Người đàn ông đùa nghịch ngón tay cô, vừa rồi anh quyết định để cô lên xe cũng là đặt một ván cược mạo hiểm, dù sao Cố Tân Tân một chút tâm lý cũng chưa hề được chuẩn bị.

Anh chỉ là không ngờ tới Cố Tân Tân sẽ có thể xử lý mọi chuyện gọn gàng nhanh chóng như vậy, rất đáng khen ngợi.

Xe đến nhà hàng, Cận Ngụ ĐÌnh xuống xe, tài xế mở cửa ra, Cố Tân Tân lập tức nhìn thấy đồ cất ở bên trong.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa cô cầm hộp quà, còn mình thì ôm bó hoa tươi, nhìn bánh ga tô đặt ở chỗ đó, "Lâu vây rồi không biết đã bị tan chảy hay chưa."

Cố Tân Tân đi rồi, Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng cũng mất hết khẩu vị, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa thì vội vàng đứng dậy đi đến.

Cửa phòng bị đẩy ra, Cận Ngụ ĐÌnh đi trước, "Mẹ, thật ngại quá, con đến muộn rồi."

Khuôn mặt Lục Uyển Huệ trong nháy mắt tươi như hoa, "Không sao, không sao, chắc là đói muốn chết rồi hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh đưa hoa cầm trong tay cho Lục Uyển Huệ, sau đó đặt bánh ga tô lên bàn, hướng Cố Tân Tân nói, "Mở ra xem thử."

Cố Tân Tân kéo dải lụa ra, bánh ga tô bên trong hoàn hảo không chút tổn hại, Cận Ngụ ĐÌnh cởi áo khoác đặt xuống bên cạnh, nhìn Cố Tân Tân cầm nến lên đó.

"Mẹ, đây là quà sinh nhật." Cố Tân Tân cầm gói quà trên tay đưa cho Lục Uyển Huệ, còn không quên bổ sung, "Là anh ấy chuẩn bị đó."

Lục Uyển Huệ nhìn gói quà được gói tinh xảo, bà đưa tay mở ra, nhìn thấy bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay dành cho nữ đính đầy kim cương trên chiếc dây đeo. (bát bát: tặng quà tầm thường, trừ 10 điểm thanh lịch =.=!)

Ánh mắt bà lộ ra kinh ngạc, nhưng biết là từ chối không được nên đành phải cất đi. "Ngụ ĐÌnh, con thật có lòng."

"Vâng, mẹ."

"Mẹ, mẹ ước đi." Cố Tân Tân đầy bánh ga tô đến trước mặt Lục Uyển Huệ, bà hơi ngại ngùng, những năm vừa rồi đều là tùy tiện tổ chức ở nhà một cái, chỉ là cả nhà ăn một bữa cơm, đâu có làm mấy chuyện ước nguyện như thế. Cố Đông Thăng cười, ngồi bên cạnh giục giã, "Mau ước đi."

Lục Uyển Huệ cố gắng nén cười, "Được."

Bà chắp tay trước ngực, lời trong miệng nói ra thành tiếng, "Vậy thì hi vọng con gái của mẹ sẽ mẹ tròn con vuông sinh ra đứa nhỏ này, là nam hay nữ đều được hết, chỉ mong hai vợ chồng con hạnh phúc mỹ mãn."

Khóe miệng Cố Tân Tân cứng ngắc, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Cho đến tận bây giờ cô vẫn không dám nói với ba mẹ chuyện kia, hiện tại quả cầu tuyết này thật sự là càng lăn càng lớn, cô càng ngày càng không biết phải mở miệng làm sao.

Trên bả vai đột nhiên trtruồng xuống, bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh khẽ vuốt ve trên bả vai cô. Lục Uyển Huệ cắt bánh ga tô, món ăn đều đã nguội, Cố Đông Thăng nhanh nhẹn gọi bọn họ ngồi xuống.

Ánh mắt Cố Tân Tân mệt tập trung dừng ở đĩa rau, mấy lần muốn nói lại thôi, hôm nay là sinh nhật mẹ cô, cô cũng không thể chọn đúng lúc này mà nói ra có phải không?

Nhưng chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn ra cô đang một bụng tâm sự, dĩ nhiên cũng biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì, anh buông đũa xuống, "Tân Tân, gọi thêm hai món nữa đi."

"Không cần đâu," Lục Uyễn Huệ nhìn một bàn thức ăn còn nguyên, "Vậy đủ rồi."

"Gọi thêm mấy món ăn nóng nữa," Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, vỗ vỗ lên đùi Cố Tân Tân, "Đi đi."

Cố Tân Tân nghi hoặc trong lòng, nhưng vẫn đứng dậy đi ra ngoài, ra đến ngoài hành lang thì lại nhẹ nhàng quay trở lại, kéo cánh cửa ra thành một khe hở.

Cận Ngụ ĐÌnh vừa rồi rõ ràng là cố tình để cho cô đi, nhưng rốt cuộc là có chuyện gì mà không thể nói ra trước mặt cô đây?

Lục Uyễn Huệ đêm nay rất cao hứng nên khó tránh khỏi nổi tâm huyết căn dặn vài câu, "Ngụ ĐÌnh, Tân Tân còn trẻ tuổi, nói cho cùng thì vẫn còn là con nít, lúc trước ở nhà chúng ta quá cưng chiều nó nên từ nhỏ đến lớn chưa gặp phải biến cố gì quá lớn. Vậy nên từ sau khi vào Cận gia chúng ta vẫn luôn lo lắng, sợ nó sẽ không hiểu quy củ mà khiến mọi người bên đó phật lòng."

"Mẹ, mẹ yên tâm, quy củ ở Cận gia cũng không quá mức khắt khe đến vậy." Cận Ngụ ĐÌnh suy nghĩ nên mở miệng thế nào, chuyện này sớm muộn cũng sẽ phải nói, chọn ngày không bằng gắp ngày, tránh cho nó giống như tảng đá lớn ngày ngày đều ở trong lòng Cố Tân Tân không chịu đi.

"Con có thể nghĩ như vậy là tốt rồi."

"Mẹ....."

Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh nghiêng người ngồi xuống, quần áo màu trắng làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn phi phàm, chỉ là lúc này khuôn mặt nhìn nghiêng lại có thêm một vẻ đau thương không nói nên lời. "Xin lỗi."

Lục Uyễn Huệ hơi giật mình, "Sao lại.....?"

"Con của Tân Tân đã không còn."

Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đều đồng thời lên tiếng, "Cái gì?"

"Năm ngoái đi đến khu trượt tuyết, là do con đã không để ý cô ấy, cô ấy không cẩn thận té ngã."

Cố Tân Tân thật ra đã nghĩ tới việc thảng thắn với người trong nhà chuyện mang thai, nhưng có một số việc sau khi bị bới tận gốc rễ nhất định sẽ lộ ra kẽ hở, đến lúc đó cô sợ là không chỉ những khe hở đơn thuần đó bị lộ ra không thôi.

Đáy mắt Lục Uyển Huệ tràn đầy đau xót, trong khoảnh khắc đó không có cách nào nói ra lời. Cố Tân Tân hận không thể đẩy cửa xông vào, nhưng lúc này đây cô còn có thể nói gì chứ?

Cận Ngụ Đinh cũng trầm mặc, Cố Đông Thăng vỗ vỗ vai Lục Uyển Huệ. "Được rồi, chuyện cũng đã vậy....."

"Con vốn là muôn mang Tân Tân đi ra ngoài cho khuây khỏa, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đều là do con."

Lục Uyển Huệ nghĩ thầm, con đã không còn, người làm cha mẹ còn khó chịu hơn gấp bội vậy mà còn phải ở trước mặt bà miễn cưỡng cười đùa, có lẽ cũng là do sợ bà sẽ khó chịu đi?

Cận Ngụ Đinh liếc nhìn người ngồi bên cạnh một cái, "Mẹ, con của con và Tân Tân nhất định còn có thể có lại."

Câu này dĩ nhiên là trở thành một lời an ủi đi vào tai Lục Uyển Huệ, chỉ từng ấy đã có thể khiến bà hi vọng trở lại, nhưng Cố Tân Tân nghe xong, tâm trạng lại không ngừng dâng lên cảm xúc phức tạp.

"Ù," Lục Uyển Huệ nói theo, "Hai đứa vẫn còn rất trẻ."

Cận Ngụ ĐÌnh vốn cho là chuyện này từ lần trước đã được anh suy nghĩ thông suốt, trong lòng hắn không còn bất kỳ gợn sóng nào, nhưng mỗi lần nghĩ đến bộ dạng Cố Tân Tân đêm đó nằm trên giường bệnh thì trong lòng anh lại đau đớn không ngừng.

Anh nên vui mừng, cảm thấy may mắn đó không phải là sự thật.

Cố Tân Tân lặng lẽ lùi về sau hai bước, cô tìm nhân viên phục vụ gọi thêm mấy món ăn.

Trở lại phòng bao, Lục Uyễn Huệ cũng không nói nhiều lời, chỉ đau lòng cầm lấy tay cô, không ngừng nói cô ăn nhiều một chút.

Sau cơm tối, Cận Ngụ ĐÌnh sắp xếp xe đưa họ về nhà, Cố Tân Tân đứng dưới ánh đèn đường mờ nhạt, không ngừng vẫy tay.

Cô ăn mặc đơn bạc, một cái bóng kéo dài trên mặt đường.

Hai người ngồi vào trong xe, tài xế cho xe khởi động, tầm mắt Cố Tân Tân dừng lại trên gò má của người đàn ông.

Mắt anh nhìn thẳng về phía trước, một hồi lâu sau rốt cuộc không nhịn được mới mở miệng, "Nhìn đủ chưa?"

"Chuyện đứa con, anh đã nói với ba mẹ rồi."

"Ừ."

Bờ môi Cố Tân Tân hơi mím lại, "Tự tôi có thể nói."

"Chuyện này đã xong rồi, cô không cần phải ngày nào cũng nghĩ ngợi nữa."

Xe tiến thẳng về tòa nhà Tây, đến cửa, tài xế xuống trước mở cửa xe cho Cố Tân Tân. Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên cửa, chân dài chuẩn bị bước ra, lại cảm giác dưới chân vừa đá phải thứ gì đó.

Cố Tân Tân xoay người bước ra, Cận Ngụ ĐÌnh khom lưng, ánh mắt dừng trên cuốn nhật ký rơi dưới chân ghế bên cạnh tài xế. Anh tiện tay cầm lên, mở ra, vừa nhìn đã biết là chữ của Thương Lục.

Cận Ngụ ĐÌnh không chút biến sắc bỏ cuốn nhật ký vào trong túi, sau đó đẩy cửa xe bước xuống.

Cố Tân Tân vẻ mặt ung dung, nói cũng nhiều hơn, "Tôi vừa nhìn trúng một bộ quần áo cho mẹ, nhìn rất đẹp, quà sinh nhật anh chuẩn bị quá tốn kém, hai ngày nữa tôi....."

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, thấy anh đang mỉm cười, Cố Tân Tân giơ tay quơ quơ trước mặt anh, "Làm sao vậy?"

Vừa rồi lúc mở cuốn nhật ký ra, anh có nhìn lướt qua một cái, nhìn thấy bên trong đó còn có tên của anh.

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh lạnh nhạt, vẻ mặt đó trong mắt Cố Tân Tân trở nên rất xa lạ, rõ ràng vừa rồi anh không có như thế.

"Không có gì." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, bước nhanh lên lầu.

Cố Tân Tân đi vào phòng ngủ trước, nhưng phía sau không hề có tiếng bước chân đi theo, cô quay đầu thì nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang đi về phía thư phòng.

Bước chân anh gấp gáp, mở cửa ra liền nhanh chóng vào trong, Cố Tân Tân còn chưa kịp lên tiếng thì cánh cửa lạnh lẽo cứng rắn đã bị đóng lại, tiếng rầm chói tai truyền vào trong màng nhĩ cô như muốn chọc thủng. Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống bàn đọc sách, bên trong tối đen như mực, anh bật chiếc đèn bàn lên.

Mở ra tờ thứ nhất của trang nhật ký, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy ngày trên đó, là khi Thương Lục còn chưa phát điên.

Bên trong nhật ký có một đoạn viết: "Tiệc đông chí của Cận gia, từng bóng người đi qua, tôi không thích giao tiếp với người khác, tôi

còn biết trong Cận gia cũng có một người như vậy. Tôi và anh ấy ngồi trên chiếc ghế dài trong sân, phóng tầm mắt nhìn ra xa, nơi nào nhiệt phía xa kia giống như không có chút quan hệ nào với chúng tôi. Tôi không thích gọi anh ấy là Cửu ca, bởi vì có quá nhiều người gọi anh ấy như vậy rồi."

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh tiếp tục lướt xuống, trong nhật ký của Thương Lục ghi chép rất nhiều câu chuyện vụn vặt, mà tất cả đều là có liên quan đến anh.

"Lúc ấy trong lòng tôi đã nghĩ, nếu có thể cứ ngồi như vậy mãi thì thật là tốt. Hai nhà Cận Thương thông gia đã sớm được hai bên ngầm hiểu, trong lòng tôi có anh ấy, tất cả đều là anh ấy, chỉ là tôi không có cách nào có thể nhìn thấy được lòng của anh. Mẹ thường nói với tôi, trong chuyện hôn nhân không cần phải để ý đến có bao nhiêu yêu, chỉ cần anh ấy trung thành với tôi, tôi cũng trung thành với anh ấy, vợ chồng tôn trọng nhau, tương kính như tân. Chỉ là thứ tôi muốn còn là vợ chồng ân ái. Cửu ca, nếu như anh có thể nói cho em lòng mình sớm một chút, chúng ta không phải liền có thể sớm ở bên nhau rồi sao?"

Đôi mắt đẹp đẽ của Cận Ngụ Đinh đau đớn, thậm chí còn không dám nhìn xuống thêm nữa.

Ngón tay thon dài của anh đóng lại cuốn nhật ký, lòng bàn tay khẽ vuốt nhẹ, đầu ngón tay bỗng chốc đau đớn, Cận Ngụ Đinh định thần nhìn lại, ngón tay trỏ đã bị cưa một đường rỉ máu.

Cô Tân Tân tắm xong đi ra vẫn không thấy bóng dáng Cận Ngụ Đinh đâu, cô không khỏi đi đến trước cửa thư phòng, giơ tay gõ cửa.

Bên trong không có động tĩnh, Cô Tân Tân nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của anh có chút kỳ lạ, cô vặn tay nắm cửa đi thẳng vào trong.

Trong phòng ánh đèn lờ mờ, cô đi lên vài bước thì nhìn thấy dưới ánh đèn bàn có một bóng người, ngồi đó không nhúc nhích giống

như một bức tượng điêu khắc.

"Cận Ngụ ĐÌnh?"

Cô khẽ gọi một tiếng, lại tiến lên vài bước.

Cố Tân Tân đưa tay bật chiếc đèn chùm phía trên lên, Cận Ngụ ĐÌnh thu lại cuốn nhật ký bỏ vào trong ngăn kéo.

"Anh không sao chứ?"

Người đàn ông dựa vào chiếc ghế tựa đằng sau, "Cô tới đây làm gì?"

"Tôi thấy anh mãi không đi ra."

"Cô đi ngủ trước đi." Cận Ngụ ĐÌnh nhắm mắt lại, hiển nhiên là một chữ cũng không muốn nói thêm nữa, anh với người vừa rồi trên xe quả thật như hai người khác nhau.

Cố Tân Tân nhìn ra trong lòng anh có tâm sự, nhưng cũng không thể hỏi nhiều, chỉ có thể quay đầu rời đi.

Đêm nay Cận Ngụ ĐÌnh không về phòng ngủ, buổi sáng Cố Tân Tân dậy đi qua thư phòng và phòng khách tìm một vòng, đều không thấy bóng dáng anh.

Buổi trưa, Thương Kỳ cầm đồ ăn sáng từ nhà mang qua.

Cố Tân Tân khoanh chân ngồi trên bệ cửa sổ đang vẽ bản thảo. Thương Kỳ gõ cửa, tiếng nói cũng cùng lúc chui vào theo. "Cửu tẩu."

Cô định thẫn lại, đáp lại lời cô ta, Thương Kỳ đẩy cửa nhưng lại không vào trong, Cố Tân Tân liếc thấy trên tay cô ta cầm thứ gì đó. "Mang đồ ngon gì đến đó hả?"

"Bánh ngọt á, đặc sản Giang Tô."

Cố Tân Tân đi tới, Thương Kỳ kéo tay cô, "Xuống lầu rồi ăn."

"Ăn luôn ở đây đi, hôm nay chị còn chưa có vẽ xong chương mới nữa."

"Đây dù sao cũng là phòng ngủ của chị với Cửu ca, sẽ không sao chứ?"

Cố Tân Tân không nhịn được cười, "Sao trước giờ chị không phát hiện ra mặt em lại mỏng như vậy nhỉ?"

Thương Kỳ cầm hộp bánh đặt lên bệ cửa sổ, mở nắp, sau đó lấy bánh từ trong ra.

"Bánh Hải Đường(*) đó."

(*) bánh này có hình giống hoa hải đường nên gọi vậy thôi.

Cố Tân Tân ném thử một miếng, "Ngon ghê, đúng là khác hẳn với những loại bán bên ngoài."

"Đó là tất nhiên rồi, đầu bếp ở nhà em đều rất cù."

Cố Tân Tân miệng ngậm bánh, tay rót một chén nước cho Thương Kỳ, "Đúng rồi, tối qua thuận lợi trở về chứ?"

"Rất thuận lợi, em nói với anh rể điện thoại để chế độ yên lặng, lúc ấy em lại đang đưa chị em đi mua quần áo nên không biết, anh ấy cũng không nghi ngờ gì cả."

"Vậy thì tốt." Cố Tân Tân khoanh chân ngồi về bệ cửa sổ, "Chỉ một chút nữa thôi là chị vẽ xong rồi."

"Rồi sau đó đi cùng em đến tòa nhà Đông luôn nha?"

Động tác trong tay Cố Tân Tân lập tức dừng lại, Thương Kỳ đẩy đẩy tay cô. "Mẹ bảo em mang một ít món tráng miệng chị em thích ăn nhất qua, nhưng mà em sợ gấp phải anh rể, nếu như anh ấy còn

nghi ngờ gì chuyện hôm qua vẫn hỏi nhất định em sẽ lại nói lộ hết ra mắt."

"Thì em cứ nói y như hôm qua là được rồi."

"Không được đâu, mỗi lần đứng trước mặt anh ấy là em lại căng thẳng."

Cố Tân Tân thấy Thương Kỳ nôn nóng đến mức đi qua đi lại, cô nghĩ thầm một chút, tính tình Thương Kỳ đơn giản, sợ là so với cô càng không thể giả bộ đóng kịch được, "Vậy được rồi, chị đi với em."

"Cửu tẩu tốt nhất!"

Cố Tân Tân cập nhật xong chương mới, gấp máy tính lại. "Em ngồi chơi, chị đi tắm cái đã."

"Đi ra ngoài một chút thôi mà cũng phải làm đẹp nữa sao?"

"Cũng không thể để mặt đầy dầu mà đi ra ngoài phải không?" Cố Tân Tân nói xong thì đứng dậy đi vào nhà tắm.

Thương Kỳ ngồi lên ghế sô pha, cô nghe được tiếng nước từ bên trong phòng tắm truyền tới. Hiện tại lầu hai cũng chỉ có cô và Cố Tân Tân. Cô nhìn bốn phía xung quanh, sau đó đứng lên.

Cố Tân Tân bận rộn trong phòng tắm gần nửa ngày, sấy xong tóc thì cảm thấy trên mặt hơi khô, cô ngồi xuống thoa một chút kem dưỡng ẩm lên sau đó mới đi ra ngoài.

Ánh mắt Thương Kỳ hơi giương lên, vừa mới qua một màn trong game. "Nếu chị còn không ra chắc em ngủ ở đây luôn quá."

"Đâu có đến mức đó."

"Chị cũng đâu phải là đi gặp Cửu ca, còn phải tỉ mỉ một hồi như vậy." Thương Kỳ nói xong, chia một nửa phần bánh ngọt bên trong

cho Cố Tân Tân.

"Mang hết sang cho chị dâu đi."

"Chị em cũng không thể ăn hết được." Thương Kỳ đóng lại nắp hộp, sau đó kéo cánh tay Cố Tân Tân đi ra ngoài.

Cận Hàn Thanh hôm nay không có nhà, cả tòa nhà Đông rộng lớn cũng chỉ có Thương Lục và người giúp việc. (*)

(*) đạo này má Yêu hay viết nhầm đông lâu thành tây lâu ghê. làm ta cũng phát phiền à.

Cố Tân Tân và Thương Kỳ ngồi trong phòng khách, tiểu Vu bận rộn hết đi qua lại đi lại, pha trà rồi chuẩn bị điểm tâm.

Trên tay Thương Lục cầm một cuốn sách, cũng không biết là có đọc được gì vào đầu không. Thương Kỳ vui vẻ ra mặt, có lẽ là do Cận Hàn Thanh không ở đây nên ai cũng trở nên nhẹ nhõm ung dung hơn.

Thương Kỳ ngồi kể cho Thương Lục mấy chuyện thú vị, Cố Tân Tân nhìn Thương Kỳ khom lưng cười ngặt nghẽo, chỉ là vừa ngẩng đầu thì tiếng cười đó lập tức bị mắc lại ở cổ họng.

Cố Tân Tân còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, tiếng nói của đàn ông đã truyền tới. "Nói gì mà cười vui vẻ thế?"

Thương Kỳ vội vàng đứng lên, gọi một tiếng anh rẽ, "Vừa rồi nói đến chuyện khi còn nhỏ....."

Người đàn ông cầm chiếc áo bành tô trên tay vắt lên ghế sa lông, đôi chân thon dài thẳng tắp đi tới, ngồi xuống bên cạnh Thương Lục.

Cận Hàn Thanh ôm lấy bả vai cô ấy kéo vào trong ngực, "Hôm nay cô ấy vẫn tốt chứ?"

"Phu nhân đúng giờ ăn cơm, tinh thần cũng rất bình thường, ngài yên tâm." Tiểu Vu đứng bên cạnh trả lời.

Cận Hàn Thanh siết chặt bàn tay Thương Lục, ngón tay khẽ vuốt nhẹ lưng cô ấy. "Móng tay dài rồi."

Thương Kỳ thấy thế, nhanh chóng hướng về phía Cố Tân Tân nháy mắt, Cố Tân Tân lập tức hiểu được. "Anh hai, vậy em đi trước, hôm khác rảnh rồi lại qua thăm chị dâu."

"Em cũng phải đi rồi, trong nhà vẫn còn có việc nữa." Thương Kỳ nói xong cũng nhanh nhẹn đứng dậy.

Khuôn mặt Cận Hàn Thanh lãnh đạm, cũng không hề mở miệng ép bọn họ ở lại. Cố Tân Tân đi vài bước ra ngoài, đợi Thương Kỳ đuổi tới, cô quay đầu lại liếc qua đó một cái.

Mi mắt Thương Lục rũ xuống, không nhúc nhích núp trong ngực Cận Hàn Thanh, cô ấy không hề có chút để tâm đến việc bọn họ đi hay ở, lúc trước cũng không thể hiện ra vẻ thân thiện, giống như vẫn đang sống trong thế giới của chính mình.

Ăn xong cơm tối, Cố Tân Tân ngồi ở phòng khách xem ti vi, trong tay ôm túi đồ ăn vặt. Ngoài cửa truyền đến tiếng động, cô nhanh chóng ngồi dậy, hai chân thả xuống mặt đất.

Cận Ngụ Đinh đi vào nhà, đôi mắt quét qua cô, "Sao còn chưa đi ngủ?"

"Còn sớm mà." Cố Tân Tân ném túi đồ ăn vặt lên khay trà đứng lên, đi lên vài bước, "Cận Ngụ Đinh, có phải trong lòng anh đang có tâm sự?"

Ánh mắt người đàn ông quét một vòng trên người cô, giống như là hơi buồn cười, nhưng cuối cùng ý cười vẫn đọng lại ở đáy mắt, "Mới học được thuật đọc tâm hay sao?"

"Tôi cũng không ngốc, nhìn sắc mặt của anh đều có thể nhận ra."

Cận Ngụ Đinh nhấc tay lên, ngón tay khẽ lau khói miệng cô. Cố Tân Tân ngại ngùng trực tiếp dùng mu bàn tay chà xát trên môi mình.

Cận Ngụ Đinh cũng không đứng lại đó lâu, Cố Tân Tân nhìn anh đi lên lầu, cũng nhanh chóng tắt ti vi.

Hai người một trước một sau đi lên, Cận Ngụ Đinh không về phòng mà lại rẽ vào thư phòng.

Cố Tân Tân cho là anh còn có việc, bất đắc dĩ phải đẩy cửa phòng ngủ đi vào một mình.

Sau khi trở lại phòng, Cố Tân Tân còn chưa kịp ngồi xuống giường thì nghe được một chuỗi bước chân dồn dập truyền tới. Cô quay đầu nhìn lại, thấy Cận Ngụ Đinh hùng hùng hổ hổ đi vào, bước mấy bước dài đã có thể đến trước mặt cô.

"Đồ đâu?"

***

Bát Bát: Mặc dù bị chương này làm mất hết cả hứng thú nhưng mà chuyện đã nói rồi thì phải làm cho gọn gàng:3

Hướng dẫn mọi người cách để tham gia groupchat dành cho độc giả ruột của CP88, mục đích làm nơi tâm chuyện, hỏi các vấn đề liên quan, và là nơi cho Bát Bát thả thính nội dung chương mới. Ai không thích spoil thì miễn vào:))))

Bước 1: Mọi người vào link này, gửi lời mời kết bạn cho "Bát Nương" là nick face của ta (với những tình yêu trên wattpad thì ấn vào hồ sơ @newwloser88, vào "cuộc hội thoại" để lấy link nhé)

Link: <https://www.facebook.com/nuong.bat.33>

Bước 2: Gửi tin nhắn cho "Bát Nương" với nội dung "Yêu thương" làm tín hiệu nhận diện.

Bước 3: Chờ thông báo đã vào groupchat. <3

Vậy nha, ta sẽ ở nơi này chờ lời mời kết bạn và tin nhắn từ mọi người. Yêu thương <3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Cận Ngụ ĐÌnh, Anh Đề Cho Tôi Đi ĐÌ

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân bị hỏi bất ngờ, theo bản năng trả lời, "Đồ gì cơ?"

"Đừng có giả vờ hồ đồ với tôi, thứ trong hộc tủ trong thư phòng cô mang đi đâu rồi?"

Cố Tân Tân càng ngày càng không hiểu, nhưng thấy sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh tái nhợt giống như vừa mất đi thứ gì quý giá lắm. "Tôi không cầm, tôi cũng không đi vào trong thư phòng."

Cả người Cận Ngụ ĐÌnh chìm trong lạnh lẽo, ánh đèn từ bốn phía quét nhẹ lên bả vai anh, nhưng cũng chỉ dừng lại trong giây phút ngắn ngủi, không có một náo chút lưu lại hơi ấm trên khuôn mặt của anh. "Cố Tân Tân, nếu như cô cầm thì nói với tôi một tiếng, chuyện này đến đây kết thúc, tôi cũng sẽ không truy cứu nữa."

"Tôi không có!" Cố Tân Tân không hiểu ra làm sao. "Rốt cuộc là thứ gì?"

"Một cuốn nhật ký."

Cố Tân Tân không muốn cứ như vậy bị đỗ oan, "Tôi lấy nhật ký của anh làm gì? Tôi không có sở thích nhìn trộm bí mật của người khác."

Cận Ngụ ĐÌnh lúc này đang vội vã muốn tìm cuốn nhật ký trở về nên cũng không có thời gian ở lại dây dưa với Cố Tân Tân, anh quay đầu đi ra ngoài.

Tòa nhà Đông.

Ăn xong cơm tối Cận Hàn Thanh dẫn Thương Lục lên lầu, lúc này còn sớm, mà những lúc Cận Hàn Thanh bình tĩnh thì thế giới của bọn họ cũng rất giản đơn.

Anh ta tắm xong cho Thương Lục, lại mặc cho cô một bộ đồ ngủ thoải mái. Thương Lục ngoan ngoãn ngồi ở mép giường, Cận Hàn Thanh cầm máy sấy tóc sấy cho cô.

Bốn phía yên tĩnh không một tiếng động. Trước đây vì có một lần Thương Lục bị tiếng máy sấy tóc dọa sợ nên Cận Hàn Thanh đã thay thành một loại không có tiếng. Thương Lục như con mèo lười tựa trên người Cận Hàn Thanh, lúc này cô ấy đối với anh ta không có một chút nào phòng bị, ngón tay thon dài của người đàn ông luồn qua những sợi tóc của cô ấy, thời gian giống như chỉ muốn dừng lại nơi này, anh ta yêu nhất là những khoảnh khắc như vậy.

"Thoái mái không?"

Thương Lục gật gù, Cận Hàn Thanh chỉnh lại mái tóc đã được sấy khô, sau đó cất lại máy sấy tóc về tủ đầu giường.

Mái tóc mềm mại của cô ấy trượt trên vai, còn mang theo mùi dầu gội đầu thơm thoang thoảng. Da Thương Lục trắng nõn, khuôn mặt chỉ to bằng lòng bàn tay được mái tóc ôm lấy càng nổi bật lên sự tinh xảo đẹp đẽ. Cận Hàn Thanh hơi ngẩn người, sau đó nghiêng người hôn lên gò má Thương Lục.

Thương Lục sợ hết hồn, co vai lại rồi lại muốn giãy dụa, bàn tay Cận Hàn Thanh nắm chặt vai cô ấy, hai tay ôm lấy cô ấy ôm vào lòng.

""Không muôn....."

"Không muôn cái gì?" Anh ta hôn lên gò má cô ấy, hô hấp theo đó mà tràn đến bên tai Thương Lục, cô ấy không thể gọi tên được cảm giác này là gì, chỉ biết trong lòng đang hoảng hốt sợ hãi vô cùng.

Cận Hàn Thanh đầy ngã cô ấy lên giường, bàn tay Thương Lục đụng phải gối trên đỉnh đầu, ngay lập tức cầm lấy nó ném về phía Cận Hàn Thanh.

Người đàn ông ngược lại không hề giận dữ, sức lực của cô ấy có như không, chiếc gối đập lên mặt anh ta cũng vì thế mà nhẹ tênh. Hai tay Cận Hàn Thanh túm lấy eo cô ấy, nửa người trên đè lên, cố định hoàn toàn cơ thể phía dưới.

"Thả tôi ra....."

Cận Hàn Thanh dư quang đột nhiên nhìn thấy một thứ vốn dĩ bị giấu dưới gối, vừa rồi vì Thương Lục cầm gối lên mà bị lộ ra. Cận Hàn Thanh xưa nay chưa từng thấy nó, mày kiếm cau lại, cầm lấy cuốn nhật ký sau đó đứng lên.

Mở ra trang thứ nhất, đều là nét bút của Thương Lục.

Anh ta và Cận Ngụ Đinh đều đối với nét chữ của Thương Lục rất rõ ràng, không cần so sánh gì hết đã lập tức có thể nhận ra là do cô ấy viết.

Sắc mặt Cận Hàn Thanh hơi trầm xuống, anh ta cho là mọi đau khổ trên đời này bản thân đều đã từng vượt qua, nhưng có lẽ cách cụm từ tan nát cõi lòng chỉ còn kém một đường ranh giới mỏng tang. Vậy nên những dòng chữ này của Thương Lục cũng giống như mang theo một cây đao sắc bén, từng câu nói thâm tình của cô đều có thể rạch ra từng vết đao sâu nhất, không chỉ đâm vào trái tim Cận Hàn Thanh, mà từng nhát từng nhát đâm xuống rồi khoét xung

quanh thành một cái lỗ hổng to, khiến cho anh ta thương tích đầy mình, vết thương chằng chịt!

Tầm mắt Cận Hàn Thanh dần trở nên mơ hồ, giỏi, rất giỏi.

Hóa ra người mà Thương Lục cất giấu, ghi nhớ, yêu sâm đậm ở trong lòng đều là Cận Ngụ Đinh.

Đã vậy, anh ta được tính là cái gì?

Ngón tay Cận Hàn Thanh run rẩy, lật sang trang thứ hai, anh ta thật sự muốn tìm từ bên trong đó một chỗ có tên của mình, nhưng không có! Một chữ cũng chưa từng xuất hiện.

Cận Hàn Thanh cảm giác bản thân mình đang tan vỡ từng chút một, hàm răng cắn chặt vào nhau. Thương Lục ngồi dậy, liếc nhìn sắc mặt của anh ta, lại nhìn cuốn nhật ký trong tay anh ta.

Đôi mắt người đàn ông đục ngầu, lúc quay lại nhìn về phía cô ấy, vẻ mặt dữ tợn như quỷ tu la, "Tôi đối với em còn chưa đủ sao? Thương Lục, em còn muốn tôi phải thế nào nữa? Vì sao không thể một lòng một dạ chỉ hướng về phía tôi? Em nhìn tôi một cái đi, mỗi ngày người ôm em cùng em nói chuyện là tôi, không phải Lão Cửu, không phải nó!"

Thương Lục bị bộ dạng của anh ta dọa sợ, cô ấy cuộn người ôm lấy hai chân mình muôn lùi về sau. Nhưng Cận Hàn Thanh không để cho cô ấy cơ hội đó, anh ta đưa tay nắm chặt cổ chân Thương Lục, kéo cô ấy về phía mình. "Nó kết hôn rồi, trong lòng nó căn bản không có em!"

"Không..... Không....." Thương Lục đột nhiên dùng hai tay che lại lỗ tai mình. "Không có, anh ấy không phải như vậy!"

Đôi mắt Cận Hàn Thanh lạnh lẽo, trong tim sớm đã bị đâm thủng trăm ngàn lỗ. Thương Lục luôn như vậy, cô ấy ỷ vào bản thân mình đã phát điên mà khiến cho anh ta thương tích đầy mình. Anh ta gần

như đã gào lên. "Em cũng không phải là không thấy đêm nó và Cố Tân Tân kết hôn còn đến dâng trà cho ba mẹ, em cũng đã có mặt ngay tại đó, em thì tốt rồi, không muốn đổi mặt thì lập tức quên đi mất, nhưng tôi phải làm sao đây?"

"Thương Lục! Em nhìn tôi một cái đi, nhìn tôi!"

Thương Lục bị người đàn ông kéo cổ áo, hoàn toàn đã bị bộ dạng của anh ta dọa sợ, "Cứu với!"

"Ở lại bên cạnh tôi, câu em nói nhiều nhất chính là "cứu tôi với", tôi nói cho em biết, không có ai có thể cứu được em đâu!"

Thương Lục giơ chân đá về phía ngực Cận Hàn Thanh, anh ta cắn răng chịu một cước này quyết không rên lên thành tiếng, chỉ từng ấy đau đớn so với tổn thương trong lòng anh ta hiện giờ vốn chỉ là một hạt cát nhỏ giữa sa mạc rộng mênh mông.

Cận Hàn Thanh nắm chặt cuốn nhật ký trong tay, anh ta không có dũng khí mở nó ra một lần nữa, còn có cả chính là không cam lòng. Thương Lục nhìn thấy anh ta đứng lên, sau đó cái bóng của người đàn ông dừng lại dưới quầng sáng, anh ta do dự một chút, cuối cùng vẫn lật sang trang tiếp theo.

Dáng vẻ của anh giống như lung lay sắp đổ, Thương Lục chỉ có thể nghe thấy tiếng trang giấy liên tục bị lật sang, chói tai vô cùng, cứ như vậy dần vặt lòng người.

"Ha ha ha -----"

Tiếng cười đáng sợ của người đàn ông vang vọng khắp căn nhà, Thương Lục vội vàng nâng tay che lại hai lỗ tai.

Người cô ấy trước đây yêu chính là Cận Ngụ Đinh, mà bây giờ, đôi khi cô ấy sẽ có những lúc tỉnh táo lại, thì người đó vẫn sẽ là Cận Ngụ Đinh.

Trang cuối cùng của cuốn nhật ký hiển nhiên là gần đây mới viết lên, tuy là cô ấy đã bị bệnh, khiến cho câu chữ biểu đạt không lưu loát, nhưng mặt trên tất cả đều là viết tên của Cận Ngụ Đinh, không phải của anh ta.

Cận Hàn Thanh quay đầu lại, nhìn thấy Thương Lục run lẩy bẩy co rúc trên chiếc giường lớn, anh ta vừa tiến lên một bước, hai tay cô ấy lập tức chống bên cạnh người, giống như muốn lùi về phía sau.

Từ trước đến giờ cô ấy đều mang cái dáng vẻ sợ hãi anh ta như vậy, cho dù anh ta có đổi xử chân thành với cô ấy thế nào, dù có anh ta có yêu cô ấy sâu đậm đến tận xương tủy.

Nhưng trong lòng người con gái này không có anh ta, một chỗ nhỏ bé nhất cũng không muốn chừa lại.

Cận Hàn Thanh ném cuốn nhật ký trong tay đi, "Dù là em có khiến tôi chết tâm thì nhất định tôi cũng sẽ không thả cho em đi. Thương Lục, em dằn vặt tôi, tôi cũng có thể giống hệt như vậy dằn vặt lại em, em kiên quyết với tôi, tôi cũng có thể!"

Tòa nhà Tây.

Cận Ngụ Đinh gần như đã lật tung toàn bộ thư phòng, nhưng vẫn không tìm thấy cuốn nhật ký của Thương Lục. Anh bước nhanh đến phía cửa, mở cửa đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy Cố Tân Tân đứng trên hành lang.

"Tôi vừa mới hỏi người giúp việc xong, bọn họ đều nói không hề đi vào thư phòng."

"Cô cảm thấy bọn họ có dám tùy tiện đi vào không?" Ngữ khí Cận Ngụ Đinh như ngâm trong tảng đá lạnh lẽo, Cố Tân Tân nghe ra hàm ý bên trong của anh.

"Nhưng tôi cũng không có đi vào!"

Cận Ngụ ĐÌnh đối mặt với cô, lạnh lùng phun ra một câu, "Tôi qua lúc cô vào thư phòng nhất định đã nhìn thấy tôi đặt nó vào hộc tủ."

"Vậy nên anh nghi ngờ tôi?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi tới cửa phòng ngủ, điện thoại trong túi lập tức vang lên, anh xem tên hiển thị trên màn hình, là Khổng Thành.

Trong lòng anh thầm nỗi lên dự cảm không tốt, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng ăn nghe. "Alo?"

"Cứu gia, Cận tiên sinh cho xe đưa một cô gái đến tòa nhà Đông rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh trong lòng hồi hộp. "Lúc này sao?"

"Vâng, xe vừa đi vào cận gia, lúc này có lẽ cũng đã đến tòa nhà Đông rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh không để ý Cố Tân Tân phía sau đang mang vẻ mặt cô đơn. Cô chỉ biết cuốn nhật ký kia đối với Cận Ngụ ĐÌnh rất quan trọng. Cô muốn lên tiếng thanh minh, nhưng lại vô cùng bất lực, bởi cô biết chắc Cận Ngụ ĐÌnh sẽ không tin cô.

"Nghĩ cách điều tra thân phận của người phụ nữ kia rồi làm cho cô ta cút ra ngoài!"

Tiếng rống giận dữ của Cận Ngụ ĐÌnh truyền vào trong tai Cố Tân Tân, cô còn chưa có lòng dạ nghĩ đến tòa nhà Đông bên kia, trong đầu lúc này chỉ nghĩ rốt cuộc là cuốn nhật ký bị mất kia rốt cuộc là do ai ấy đi?

Cận Ngụ ĐÌnh trở lại phòng ngủ, bầu không khí bốn phía đang dần loãng ra, Cố Tân Tân cũng đi vào, cảm giác mát mẻ bên tai dần biến thành lạnh lẽo. Cô nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống ghế sofa. Từ trước đến giờ anh luôn mang cái vẻ bình tĩnh vững vàng,

thu mọi cảm xúc vào bên trong, thế nhưng hiện tại thì không giống thế. Tất cả những gì cô có thể nhìn thấy trên khuôn mặt Cận Ngụ Đinh lúc này ngoài lo lắng chỉ có lo lắng và lo lắng, thi thoảng lại nhìn về phía chiếc điện thoại, hình như là đang đợi điện thoại của Khổng Thành.

Người phụ nữ được tài xế đưa vào tòa nhà Đông lúc này cũng đã thuận lợi vào trong nhà.

Cận Hàn Thanh đã dặn dò, ai cũng không dám không nghe theo. Cô ta gần đây cũng là nhờ làm blog mà nổi tiếng. Cô ta vừa đi vừa ngắm nhìn bốn phía xung quanh, căn nhà thật lớn, mỗi bước đi đều giống như bước trong một tòa lâu đài vàng son lộng lẫy.

Tài xế đưa cô ta đến cầu thang, làm một động tác mờ. "Cận tiên sinh đang ở phòng ngủ chính trên lầu hai chờ tiểu thư."

"Được."

Cô ta mặc một chiếc váy vừa ngắn vừa bó sát nên lúc đi lên cầu thang có hơi chật vật, mãi mới đi lên đến tầng hai, lập tức nhìn thấy cách đó không xa có một cánh cửa mở rộng, từng chùm tia sáng chen lẫn nhau xuyên ra bên ngoài. Cô ta mừng thầm trong lòng, nhón chân bước nhanh qua.

Cửa không khóa, cô ta gõ lên cánh cửa hai lần.

"Vào đi." Âm thanh của người đàn ông mang theo mấy phần kỳ lạ mơ hồ, nhưng cô ta cũng không còn tâm tư đâu mà đi nghiên cứu kỹ, đẩy cánh cửa ra sau đó đi thẳng vào trong.

Lúc này cô ta đã có thể nhìn thấy cảnh bên trong rất rõ ràng. Thương Lục co rúc trên chiếc giường lớn, vẻ mặt sợ hãi, mà Cận Hàn Thanh đang ngồi ở một chỗ cách đó không xa, trên tay cầm chai rượu, đang hướng về phía cô ta vãy vãy ta. "Đến đây đi, nhớ đóng cửa lại."

Người phụ nữ đó không giấu được kinh ngạc, đây là cái tình huống gì thế này?

Cô ta đóng cửa lại rồi đi đến bên cạnh Cận Hàn Thanh, ánh mắt rơi lên người Thương Lục. "Cô ấy là?"

"Không cần phải để ý đến cô ấy!" Cận Hàn Thanh vừa nói xong, cánh tay đã túm lấy cổ của người phụ nữ đó, cốc thủy tinh chứa đầy rượu đỏ ép về phía môi cô ta. Cô ta còn chưa kịp lên tiếng, đã cảm nhận được từng ngụm từng ngụm rượu tràn vào miệng mình.

Cô ta thậm chí không kịp nuốt, có mấy lần bị sặc ở cổ họng, trước ngực nhiễm một mảng loang lổ màu hồng.

Hai tay Thương Lục ôm chặt đầu gối, cô ấy không muốn nhìn cảnh đó, đem đầu chôn xuống giữa hai đầu gối, cơ hồ càng ngày càng thấp. Cô ấy càng không muốn xem, Cận Hàn Thanh lại càng muốn hành hạ người phụ nữ này.

Người phụ nữ kia đến sức lực thở dốc cũng không có, một cốc đi xuống, sau đó lại thêm mấy cốc nữa.

Cận Hàn Thanh ném chiếc cốc sang một bên, kéo vai người phụ nữ kia về phía chiếc giường lớn. Anh ta đẩy người phụ nữ đến cạnh Thương Lục, khiến cho cô ấy sợ đến mức phải lùi mấy bước về sau, cả người suýt chút nữa rơi xuống giường. Cận Hàn Thanh nhanh nhẹn túm lấy cổ chân cô ấy. "Trốn đến đâu cũng sẽ như vậy thôi, không phải là em không hề quan tâm tôi sao? Nhìn tận mắt tôi với một người phụ nữ khác cùng nhau chắc cũng sẽ không cảm thấy đau lòng đâu nhỉ?"

Cận Hàn Thanh vừa nói xong, cúi người xuống đè lên người cô gái kia. Nửa người cô ta đều ướt đẫm, bàn tay anh ta lần mò trên cái eo nhỏ, nhanh chóng tìm tới chiếc khóa kéo, một động tác nhẹ nhàng lập tức khiến cô ta trần trụi trước mặt hai người.

Anh ta hôn lên mặt cô ta, thế tiến công vô cùng mạnh mẽ, mà người phụ nữ trước mắt dĩ nhiên là không thể nào chống đỡ lại được.

Âm thanh ám muội truyền vào tai Thương Lục, cô ấy muốn chạy trốn, nhưng một bên chân lại bị Cận Hàn Thanh nắm chặt không buông.

Bầu không khí giữa hai người càng lúc càng nóng, người phụ nữ kia cũng hết sức phối hợp, giọng nói từ thấp dần dần lên cao, cuối cùng biến thành la hét.

Đáy mắt Cận Hàn Thanh phủ một lớp lạnh lẽo, không một chút động tình, anh ta trườn mình nằm thẳng xuống bên cạnh, "Đến đi."

Người phụ nữ kia liếc nhìn Thương Lục, đặc ý trong mắt ngày càng đậm. Cô ta trực tiếp cởi phăng chiếc váy ngắn, ngồi lên thắt lưng rắn chắc của Cận Hàn Thanh.

Thương Lục lắc đầu, "Không được, không được....."

Cận Hàn Thanh biết cô ấy vẫn còn hồi hộp, hoàn toàn không có khả năng nói ra hai chữ này. Tay của người phụ nữ hướng về phía cổ áo của anh ta, đầu ngón tay mở ra từng chiếc cúc áo, dần dần lộ ra một mảng ngực lớn màu lúa mạch.

Bàn tay cô ta tham lam đặt lên đó xoa nắn, Thương Lục đá đá hai chân, "Thả ra, thả tôi ra!"

Cận Hàn Thanh gia tăng sức mạnh trên bàn tay, một mảnh da thịt của cô ấy đã sớm chuyển thành màu trắng bệch.

Thương Lục khóc rống lên, bàn tay người phụ nữ ngồi trên người Cận Hàn Thanh đã lần đến eo anh ta, chỉ một chút nữa thôi là di chuyển đến chiếc chiếc thắt lưng da.

Thương Lục dùng móng tay cào lên cánh tay Cận Hàn Thanh, anh ta không chịu thả, cô ấy liền điên cuồng cào cấu cắn xé, máu đỏ tươi nhanh chóng tràn rộng khắp người Cận Hàn Thanh.

Có lẽ là không nhìn nổi bộ dạng này của cô nên Cận Hàn Thanh cuối cùng cũng mềm lòng nở lỏng bàn tay, thả cô ấy ra. Thương Lục lẩn mẩy vòng trên mặt đất, hốt hoảng muốn chạy trốn. Nhưng khi nhìn thấy hai người trên giường, bước chân đột nhiên dừng lại.

Thương Lục khóc không thành tiếng, loại cảm giác bi thương này nhất định là từ sâu trong lòng mà tràn ra.

Người phụ nữ ngồi trên thấy Cận Hàn Thanh mắt tập trung liền lấy tay che lại mắt của anh ta, gập người muôn hôn lên môi người đàn ông.

Cận Hàn Thanh hơi nhíu mày quay đầu sang hướng khác, đôi môi của người phụ nữ lập tức rơi xuống một bên mặt của anh ta. Thương Lục đi lên, bóng người trước mắt có chút mơ hồ, người phụ nữ kia còn đang nói mấy lời ve vãn. Cận Hàn Thanh kéo hai tay cô ta ra, còn chưa nhìn thấy Thương Lục thì một tiếng kêu thảm thiết đã truyền vào trong tai.

Máu nóng phun lên tung tóe trên người Cận Hàn Thanh, anh ta híp mắt lại, nhanh chóng mở miệng. "Thương Lục, không được!"

Bình rượu trong tay Thương Lục lần thứ hai đập mạnh xuống, người phụ nữ lần này không kịp kêu rên gì lập tức trượt xuống, hôn mê, từng giọt máu lớn chảy dọc xuống sườn mặt.

Thương Lục nhìn anh ta, trong tay còn cầm vỏ chai rượu.

Ánh mắt Cận Hàn Thanh lộ ra nham hiểm, anh ta đứng dậy đi đến trước mặt Thương Lục. Thương Lục không nói hai lần, cánh tay lại lần nữa vung tới.

Cận Hàn Thanh bắt lấy cổ tay cô ấy, ngũ khí tàn nhẫn đến máu lạnh. "Còn muốn tấn công tôi nữa sao?"

Mười ngón tay cầm lấy bình rượu của Thương Lục run rẩy, cô ấy ngược lại không la lên mà lại kéo môi gạt ra một nụ cười.

Cận Hàn Thanh giật lấy bình rượu trong tay của cô ấy ném đi, sau đó đẩy ngã Thương Lục lên chiếc giường lớn, "Không phải là em thích gây sự nhất sao? Được, những tâm tư này nếu như không được nói rõ ràng với Lão Cửu thì cũng thật là đáng tiếc."

Anh ta khom lưng nhặt lên cuốn nhật ký, đôi mắt liếc qua Thương Lục nằm trên giường, ý lạnh trong mắt dần vẽ thành một nụ cười ngạo nghễ, "Tòa nhà Đông ngày thường đều có người của nó giám sát chặt chẽ, nhất cử nhất động của em nhất định đều sẽ đến được tay nó, vậy giờ chúng ta chờ thử xem, xem thử nó có chạy đến đây cứu em hay không."

Tiếng chuông cửa bên ngoài tòa nhà Tây vang lên dồn dập từng đợt.

Rất nhanh có người giúp việc lên lầu, gõ lên cánh cửa phòng ngủ.

Cận Ngụ Đinh nhắc đầu lên đáp, "Có chuyện gì?"

"Cửu gia, tiểu Vu của tòa nhà Đông vừa đến, nói bên kia xảy ra chuyện rồi."

Cận Ngụ Đinh đứng dậy đi mở cửa, cửa vừa mở, người giúp việc lập tức hạ thấp giọng nói, "Hình như là bên tòa nhà Đông có người bị đánh đến mức máu me bê bết, nói ngài và Cửu phu nhân qua một chuyến."

Người đàn ông vừa bước một chân ra khỏi cửa thì thấy Cố Tân Tân đi theo đằng sau, anh nhanh chóng đi về phía cầu thang, sau đó nói với Cố Tân Tân. "Cô không cần phải đi."

"Vì sao?" Giọng nói của Cố Tân Tân cũng mang theo lạnh lẽo, "Tôi nghe được anh hai nói tôi đi cùng anh tới mà."

Cận Ngụ Đình lúc này đã có suy đoán tồi tệ nhất trong lòng, đêm nay Cận Hàn Thanh không thể vô duyên vô cớ tìm phụ nữ đưa đến tòa nhà Đông, hiện tại cuốn nhật ký của Thương Lực còn biến mất, nói không chừng.....

Cố Tân Tân đi qua anh hướng xuống dưới, Cận Ngụ Đình theo bản năng kéo lại cổ tay cô. "Cô ở nhà chờ tôi."

Đầu ngón tay anh mát lạnh, cô càng muốn rút ra thì sức mạnh ở trong bàn tay lại càng lớn, tầm mắt Cố Tân Tân dừng ở gò má Cận Ngụ Đình. "Tôi không phải là Cửu phu nhân sao? Trong nhà xảy ra chuyện tôi không thể tới?"

Cận Ngụ Đình cũng không biết bản thân đang sợ bóng sợ gió cái gì, chỉ là suy nghĩ không được để cho Cố Tân Tân chứng kiến những chuyện kia càng ngày càng trở nên kiên định, anh trầm giọng, dặn dò người giúp việc ở phía sau. "Mang Cửu phu nhân về phòng."

Cố Tân Tân thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, bước nhanh xuống dưới lầu.

Hai người xuống đến phòng khách, vẻ mặt tiều Vu lộ ra hoang mang, "Lúc Cận tiên sinh gọi tôi lên, tôi có lén lút nhìn vào trong, thật sự chỉ sợ sẽ chết người mất, ngài ấy cũng không cho tôi gọi xe cứu thương."

Cận Ngụ Đình nghe xong lời này liền đi thẳng ra ngoài. Cố Tân Tân cảm thấy lớp sương mù lùa gạt trước mắt đang từng tầng từng tầng mở ra, trong lòng cô tuy là đã sớm bị ép đến ngột ngạt không thở nổi, nhưng vẫn không muốn trốn tránh, đi theo anh ra ngoài.

Cửa lớn tòa nhà Đông mở rộng, đây hình như là lần thứ ba Cố Tân Tân bước vào nơi này. Đi tới phòng ngủ chính, cảnh tượng bên

trong thật sự vô cùng lộn xộn và khủng khiếp.

"Đến rồi?" Cận Hàn Thanh ngồi ở mạn giường, chiếc áo màu trắng mở rộng, Thương Lục ngã ngồi ở một bên, phía sau có một người phụ nữ nằm giữa giường, chiếc chăn màu trắng bị nhuộm một mảng đỏ tươi, nhìn qua không hề nhúc nhích, khiến cho người khác phải sợ hãi.

Ánh mắt lạnh lùng của Cận Ngụ ĐÌnh quét qua, Thương Lục nhìn thấy bóng người của anh, lập tức muôn bò dậy chạy đến.

Cận Hàn Thanh mi mắt cũng không thèm động, trực tiếp kéo lại cánh tay Thương Lục, "Chưa gì đã không thể chờ được nữa sao? Tôi còn chưa có chết đâu."

Cố Tân Tân đứng tại chỗ bất động, ánh mắt Cận Hàn Thanh hơi nâng lên, khoe miệng lộ ra đường cong, còn có khí thế có mấy phần dọa người. "Tân Tân, tới đây."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo lại cổ tay Cố Tân Tân. "Đêm khuya rồi, anh thích làm việc thừa hơi là chuyện của anh, nhưng đừng có gây ra án mạng."

"Lão Cửu, chú cũng sợ tôi sẽ làm tổn thương Thương Lục sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt lên người phụ nữ phía sau Cận Hàn Thanh, "Anh nói chúng em qua đây là để thu dọn mó hồn đòn này?"

Cận Hàn Thanh cười gằn, vẫy vẫy Cố Tân Tân lại gần. "Tân Tân, chúng ta đều là người đáng thương, tới đây, anh cho em xem thử này."

"Đồ gì?"

"Tới đây."

Thật lòng mà nói, bộ dạng đó của Cận Hàn Thanh có chút nham hiểm đáng sợ, cô quả thật là không dám qua. Cận Ngụ Đình kéo cô về phía sau, Cận Hàn Thanh không để ý, bàn tay thả bên người hướng về bên cạnh người cầm một thứ lênh. "Đây là cuốn nhật ký của Thương Lục, không muốn xem thử sao?"

Trên mặt Cận Ngụ Đình không biểu lộ quá nhiều giật mình, anh đột nhiên ý thức được suy nghĩ của mình vừa rồi thật sự mâu thuẫn. Nếu như cuốn nhật ký này chính là Cố Tân Tân lấy đi thì nhất định là cô đã nhìn thấy rồi. Vậy vừa rồi ở tòa nhà Tây, anh lại đang sợ hãi cái gì chứ?

Cố Tân Tân run rẩy đứng ở đó, đầu đuôi câu chuyện đã không còn cần cô phải nghiên cứu kỹ nữa. Cuốn nhật ký khiến cho Cận Ngụ Đình hướng về phía cô khởi binh ván tội kia, chính là của Thương Lục.

Hai chân cô như đóng đinh tại chỗ, không dám tiến lên, cô chỉ lo trong cuốn nhật ký đó chứa một bí mật không thể cho ai biết, mà cô hiện tại còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý để đón nhận nó. Cố Tân Tân trốn tránh lắc đầu, "Em không xem đâu."

"Sao thế? Thật sự là không tò mò sao?"

Cận Hàn Thanh là cố ý, anh ta hoàn toàn có thể đoán ra nội dung bên trong có thể khiến cho cô bị tổn thương, nhưng anh ta không dễ chịu, nhất định cũng phải kéo theo người khác chịu tội thay.

Cố Tân Tân có chút hối hận khi đi theo tới, cô cắn môi một cái, "Em đã xem rồi."

Bàn tay đang nắm chặt tay cô đột nhiên buông lỏng.

"Bên trong đều là chuyện không quá quan trọng gì cả, anh không cần phải gạt em."

Cận Hàn Thanh mở ra một trang trong cuốn nhật ký, "Không quá quan trọng sao? Anh đọc cho em nghe thử một đoạn nhé?"

Cố Tân Tân khó khăn nuốt xuống, lời nói cũng trở nên gian nan, "Mỗi một trang em đều đã đọc qua cả rồi, anh không cần phải phí sức."

"Em thấy nó ở đâu?" Cận Hàn Thanh bất ngờ hỏi lại.

"Anh hai, chỉ là một cuốn nhật ký mà thôi, anh cần gì phải cứ canh cánh trong lòng làm gì?"

Cận Hàn Thanh nghe vậy, buông tay Thương Lực đứng lên, chỗ cổ tay bị nắm của cô ấy sưng đỏ, sợ sệt liếc người phụ nữ trên giường, sau đó bước nhanh đến trước mặt Cận Ngụ Đinh.

Cận Ngụ Đinh nhìn tiểu Vu đứng ngoài cửa, nhẹ giọng phân phó, "Dẫn cô ấy ra ngoài trước đã."

"Tôi xem ai dám?" Đêm nay Cận Hàn Thanh rõ ràng là muốn gây sự.

Cố Tân Tân lúc này mới chú ý đến hai tay Thương Lực bị một sợi dây nhỏ buộc lấy, Cận Ngụ Đinh cũng nhìn thấy, kéo tay cô ấy qua, thay cô ấy cởi nó ra. "Anh giết chết một hai người không liên quan gì đến em, nhưng bệnh tình của Thương Lực vốn đã lúc tốt lúc xấu, nếu như anh còn muốn đẩy cô ấy hoàn toàn xuống vực sâu, vậy thì cơ hội cứu vãn cũng đừng mong còn giữ được."

Cận Hàn Thanh không nói gì, tiểu Vu thấy thế, vội vàng đi vào dẫn cô ấy ra.

Cố Tân Tân vừa rồi vì Thương Lực chạy lại mà hơi nhích người sang một bên, nhường ra một vị trí bên cạnh Cận Ngụ Đinh. Hiện tại cô đang đứng chính giữa phòng ngủ, trên cánh tay đột nhiên đập trúng thứ gì, Cố Tân Tân nghe thấy tiếng rơi truyền vào tai. Cô cúi đầu xuống nhìn, cuốn nhật ký rơi dưới chân.

Bàn tay vẫn luôn nắm nhẹ của cô buông xuồng, mất thật lâu mới lấy được dũng khí cúi người xuống, nhặt cuốn nhật ký kia lên.

Cô mở một trang ra, lập tức bị nội dung bên trong làm cho giật mình. Cô tựa hồ không thể thở nổi, đầu óc cũng trở nên mông mị, giờ mà Cận Ngụ Đinh chỉ xem Thương Lục là em gái, giờ mà cô ấy chỉ là chị dâu của anh, tất cả đều là chó má.

Không trách được Cận Hàn Thanh nhìn thấy nó cũng suýt chút nữa phát điên. Không, là phát điên thật rồi.

Trong này viết rõ ràng ràng, ý tú này còn chưa có đủ? Đây rõ ràng là tình chàng ý thiếp đến từ hai phía, người Thương Lục luôn yêu sâu đậm hóa ra là Cận Ngụ Đinh, mà Cận Ngụ Đinh thì sao?

Cố Tân Tân nhìn thấy trong đó có một trang viết thế này: "Ngày hôm đó em nhận được hoa của anh, trên thiệp viết cả đời sẽ không tương tư, nhưng một khi đã nhớ nhung, lại là nhớ đến da diết. Em hiểu, em hiểu rõ, lòng anh và em đều cùng suy nghĩ về một điều."

Những chữ này cứ như vậy tràn trui hiện ra trước mắt, cảnh Cận Ngụ Đinh đêm hôm đó ôm Thương Lục cũng hiện ra.

Hóa ra thật sự không phải là do cô đa nghi, mà giữa bọn họ thật sự là tồn tại thứ tình cảm này.

Hô hấp giống như bị chặn lại ở cổ. Cô khép lại cuốn nhật ký, nhưng lại không biết nên ném đi hay phải làm thế nào. Cô liếc mắt qua thì thấy Cận Ngụ Đinh đứng ở gần đó, Cố Tân Tân đi đến, đưa cuốn nhật ký đến trước mặt anh, "Vừa rồi thứ anh điên cuồng tìm là nó sao?"

Cận Ngụ Đinh quét mắt qua, cũng không có ý định cầm lấy, "Cố Tân Tân, cô cũng đi ra ngoài đi."

Cô nắm chặt cuốn nhật ký trong tay, giống như dùng hết sức bình sinh mà giữ lấy, "Bây giờ không phải là tìm được rồi hay sao?"

"Vậy nên mục đích của cô cũng đạt được rồi phải không?"

Ban đầu Cố Tân Tân quả thật chưa hẳn nghĩ quá sâu xa, chỉ là cảm thấy Cận Ngụ ĐÌnh khác lạ, cô ngẫm lại một lượt, giờ thì đã hiểu.

Anh nhận định cuốn nhật ký là do cô lấy, sau đó cô ý đưa đến trước mặt Cận Hàn Thanh, vì muốn xem một màn này, muốn nhìn xem Thương Lục sẽ bị giày vò thế nào.

Cố Tân Tân đón lấy ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh, hiện tại dù là cô có giải thích cũng sẽ vô dụng thôi, anh đã sớm khẳng định trong lòng rồi.

Cô đưa cuốn nhật ký đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, chõ cổ tay lại truyền đến cảm giác tê dại, bàn tay khẽ buông lỏng, trợn mắt nhìn cuốn nhật ký rơi xuống.

"Đi ra ngoài!" Cận Ngụ ĐÌnh nâng cao giọng.

Cố Tân Tân cố nén đau đớn trong lòng, sau đó xoay người đi về phía cửa.

Ra ngoài, cô nhìn thấy trước cửa còn một người giúp việc nữa đứng đó, cô ấy khẽ liếc nhìn cô một cái, sau đó đưa tay đóng lại cánh cửa.

Cận Hàn Thanh cười to, "Lão Cửu, mau đến nhìn một chút, xem đó có phải là nét chữ của Thương Lục hay không?"

"Anh biết rõ rồi còn hỏi, thấy thú vị lắm sao?"

Ánh mắt âm lãnh của anh ta nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Sao phải đuổi Cố Tân Tân ra ngoài? Chú sợ anh sẽ nói những lời khó nghe với cô ấy sao?"

"Cô ấy không liên quan đến chuyện này."

"Không liên quan?" Cận Hàn Thanh đứng lên, đi lên vài bước, "Không phải là cô ấy được chú cưới vào Cận gia sao? Vì sao lại không liên quan?"

"Lúc trước là Thương Lục chủ động muốn gả cho anh, những chuyện hiện tại của hai người đừng có lôi em vào nữa."

Cận Hàn Thanh lúc này sao còn có thể nghe lọt những lời này nữa, anh ta đã sớm bị những nội dung kia kích thích muốn phát điên rồi. Trước đây anh ta chỉ biết rằng mối quan hệ của Cận Ngụ Đinh và Thương Lục không đơn giản, nhưng anh ta thật sự không thể chấp nhận được sự thật rằng bọn họ từng yêu nhau.

"Mỗi lần anh mang phụ nữ về tòa nhà Đông này chú đều biết phải không? Lão Cửu, sau này cuộc sống còn rất dài, anh cũng không ngại tiếp tục hành hạ Thương Lục, anh hận không thể hành hạ cô ấy, khiến cho cô ấy vĩnh viễn không bao giờ tinh lại, vậy thì cô ấy có thể không bao giờ phải nhớ đến những chuyện trước kia."

Bốp -----

Cận Ngụ Đinh đấm lên mặt Cận Hàn Thanh, người đàn ông lùi lại hai bước, khóe miệng đau đến bỏng rát.

Bên trong phòng ngủ rất nhanh liền truyền đến tiếng binh binh bốp bốp kịch liệt. Cố Tân Tân hôn bay phách lạc đứng ngoài cửa, người giúp việc dán sát tai vào cửa nghe trộm, "Không phải chứ, Cửu phu nhân, liệu có thể gây ra án mạng hay không đây?"

"Bọn họ trước đây đã từng đánh nhau hay chưa?"

"Chưa từng dù chỉ một lần đâu!"

Khóe môi Cố Tân Tân cong lên lộ ra trào phúng, xem ra là lần này đã triệt để trở mặt với nhau rồi. Người giúp việc đặt tay lên tay nắm cửa, muốn mở ra xông vào. Cố Tân Tân kéo lấy cánh tay của

cô ấy. "Bọn họ đánh nhau dữ dội như vậy, cô mà đi vào lúc này không phải lập tức trở thành mục tiêu sống rồi sao?"

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Báo cho tòa nhà chính bên kia đi."

Người giúp việc a một tiếng, "Cận tiên sinh nhất định sẽ không cho đâu, có một số việc còn chưa cần phải kinh động đến....."

Cố Tân Tân dựa lưng vào vách tường, bên trong có tiếng đổ vỡ, "Cô nên biết bây giờ bên trong còn có một cô gái không biết là còn sống hay đã chết đang nằm trên giường anh hai, bọn họ nếu như còn đánh nhau hăng say như vậy, vạn nhất người phụ nữ kia không chờ được nữa thì phải làm sao?"

Người giúp việc nghe vậy, sắc mặt ngày càng trăng bệch, nhắc chân bước nhanh đi.

Cố Tân Tân không rời đi, cô cũng không biết vì sao mình lại còn ở chỗ này, bên trong hai người bọn họ đánh nhau ác liệt như vật, trong lòng cô chỉ có một ý niệm, đánh đi đánh đi, đánh cho chết luôn thì càng tốt.

Nhưng nghĩ tới đây trong lòng cô lại không tránh được đau đớn. Cô giơ tay lên, mạnh mẽ lau đi ướt át nơi khói mắt.

Có cái gì mà phải khóc, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao?

Huống hồ, còn là một người đàn ông không đặt trái tim mình ở trên người cô.

Rất nhanh Tân Chi Song mang theo Tiền quản gia đến. Cố Tân Tân nghe được tiếng bước chân ngày càng gần, cô đứng ở cạnh cửa, Tân Chi Song lập tức nhìn thấy.

"Tân Tân, đã xảy ra chuyện gì?"

"Bên trong đánh rất lâu rồi, ai cũng không dám đi vào."

Tần Chi Song không hỏi nhiều, trực tiếp vặn cửa đi vào trong, Tiền quản gia cũng bước nhanh theo bà.

Cố Tân Tân đứng ở cửa, nhìn thấy hai người đều máu me đầy người, hiện tại cũng không cần can ngăn nữa bởi cũng đã đánh đến mệt rồi. Tần Chi Song tức giận đến mức không nói ra lời, ánh mắt rơi xuống giường, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, "Mấy đứa....."

Tiền quản gia nhanh chóng sắp xếp tài xế, chuyện như vậy chỉ có thể âm thầm giải quyết, tuyệt không được để một tin phong thanh nào truyền đi.

Tần Chi Song đi đến trước mặt Cận Hàn Thanh, chỉ vào người phụ nữ nằm sõng soài trên giường. "Đã xảy ra chuyện gì?"

Cận Hàn Thanh không thèm liếc lấy một cái, "Không chết được."

"Hàn Thanh, con....."

Ánh mắt Tần Chi Song rơi xuống khuôn mặt Cận Ngụ Đinh, hỏa khí trong lòng ngày một lên cao, "Hai đứa đều luôn nhẫn nhịn rất giỏi, bây giờ lại học được thói động thủ rồi đúng không?"

Trên đất hỗn loạn không thể tả, bình rượu vỡ vụn, cốc thủy tinh rơi đầy trên đất, chỉ cần không cẩn thận là có thể dẫm lên những mảnh thủy tinh nhỏ vụn.

Cố Tân Tân đi vào trong, Tần Chi Song thấy hai người không ai lên tiếng, bà đứng giữa bọn họ, tức giận lên tiếng, "Nói, vì sao lại đánh nhau?"

Bàn tay Cận Ngụ Đinh ấn lên gò má, đau dữ dội, Tần Chi Song chỉ ngón tay vào anh, "Sao lại làm cho mặt mũi thành cái dạng này?

Mẹ xem hai đứa ngày mai còn mặt mũi nào mà ra ngoài nữa!"

Chân Cố Tân Tân đá vào cuốn nhật ký, cô khom lưng nhặt lên, đưa đến trước mặt Tần Chi Song. "Mẹ, kẻ cầm đầu là nó."

Lông mày Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt quét mắt về phía cô, Cố Tân Tân đặt cuốn nhật ký vào lòng Tần Chi Song, Cận Hàn Thanh không nghĩ tới cô còn dám làm chuyện đó, muồn xông lên cướp đi.

"Cái gì vậy?" Tần Chi Song cầm cuốn nhật ký lên mở ra, bà quét mắt qua vài lần, sắc mặt dần ngưng trọng.

Cố Tân Tân nhắc lại câu nói vừa rồi, "Bọn họ đánh nhau chính là vì nó."

Tần Chi Song thâm sâu nhìn về phía Cố Tân Tân, "Tân Tân, cũng chỉ là một cuốn nhật ký mà thôi, những tâm tư trước đây thật sự không còn ý nghĩ gì nữa... Cũng đã qua rất lâu rồi."

Cô hơi gật đầu một cái, tầm mắt Tần Chi Song lướt về phía Cận Ngụ ĐÌnh, ngữ khí không tốt đẹp lắm, "Hai đứa về trước đi!"

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu đi ra ngoài, Cố Tân Tân cũng đi theo sau, hai người một trước một sau trở về tòa nhà Tây, ai cũng không lên tiếng.

Lên lầu tiến vào phòng ngủ chính, Cố Tân Tân đi thẳng về phía phòng thay đồ. Cố Tân Tân mở ra ngăn tủ có quần áo của cô, sau đó đẩy chiếc vali ra ngoài, cũng không thèm nhìn tới mình đang cầm cái gì, trực tiếp cuộn một chồng áo lông và toàn bộ những gì xung quanh ném vào.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được động tĩnh đi vào trong, vừa nhìn rõ tình hình thì nhanh chân tiến lên, đá văng chiếc vali đặt bên chân cô.

Cố Tân Tân quay đầu lại, trừng mắt nhìn về phía anh, "Anh làm gì đấy?"

"Câu đó tôi phải hỏi cô mới đúng."

"Tôi về nhà."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo cánh tay cô lôi xèn xêch ra khỏi phòng thay đồ, hai người lôi lôi kéo kéo trong phòng ngủ, Cố Tân Tân không ngừng giãy dụa, "Anh còn muốn để tôi ở nơi này làm cái gì? Cận Ngụ ĐÌnh, tôi là cái gì của anh chứ?"

"Tôi không cho cô đi, cô nghĩ mình có thể đi được sao?"

Cố Tân Tân ngồi bệt xuống giường, dây đan bị kéo căng cuối cùng cũng đứt phứt, oan ức không nói thành lời. Nói không chừng Cận Ngụ ĐÌnh còn có thể cảm thấy cô buồn cười, cô có thể lấy tư cách gì để chất vấn anh đây?

"Vì sao tôi lại không thể đi? Vì sao tôi phải ngu ngốc ở nơi này? Cận Ngụ ĐÌnh, anh yêu chị dâu của chính mình, vì sao còn phải lôi kéo tôi ở lại? Anh cưới tôi về nhà hẳn cũng là vì Thương Lực có phải không? Anh sợ việc đáng xấu hổ này sẽ không thể che đậy được nữa, nên muốn tìm một người làm bia đỡ đạn đúng chứ? Đây chính là cách người của Cận gia dùng cho những cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối sao?"

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh chiếm lấy cô không tha, cô có lẽ cái gì cũng đã nghĩ thông cả rồi. Cũng đúng thôi, chuyện đêm nay rõ ràng như vậy, muốn giấu cũng không được nữa.

"Cô đã biết hết vậy rồi thì cũng tốt."

Cố Tân Tân ngạc nhiên chầm chầm người đàn ông trước mặt, đây chính là đáp án của anh, hay là cũng chỉ bởi vì không buồn để ý.

"Cái gì mà tốt hay không tốt? Vì sao lại vẫn còn tốt?" Cố Tân Tân hoàn toàn bị chọc giận, "Chúng ta không phải quan hệ vợ chồng thật sự, tôi hiện tại chỉ muốn anh ném bỏ tôi hoàn toàn sạch sẽ ra khỏi

nơi này. Đêm nay nếu như anh không cho tôi đi, vậy thì sáng sớm mai tôi sẽ đi, Cận Ngụ ĐÌnh, lần này dù anh có đuổi ba mẹ tôi khỏi nhà thì cũng đừng hòng khiến tôi phải nghe lời anh.

"Cô dám."

"Vì sao lại không dám?" Cố Tân Tân buộc lòng mình không được nghĩ lại chuyện vừa rồi, cô sợ mình càng nghĩ nhiều thêm một chút thì tâm tình thể hiện ra sẽ càng rõ ràng, vạn nhất ở ngay trước mặt anh khóc rống lên thì thật sự là không đáng. "Cận Ngụ ĐÌnh, anh có thể đi tìm một người phụ nữ khác, anh có thể nói với cô ấy hai người chỉ là kết hôn tạm thời, nếu như vẫn không được thì anh có thể dùng tiền và quyền của mình để mua cô ấy. Đến lúc đó, anh muốn chơi trò yêu đương với chị dâu thì cũng sẽ không có ai ngăn cản, mà nói không chừng cô ấy còn có thể phổi hợp với anh diễn kịch.. thật tốt?"

Ngực cô hơi pháp phòng, lời nói ra cũng không hề êm tai chút nào.

Cận Ngụ ĐÌnh từ trên cao nhìn chằm chằm xuống cô, "Nếu như tôi muốn tìm người diễn kịch thì cần gì phải tìm thêm lần nữa làm gì, không phải cô vẫn sẵn có ở nơi này hay sao?"

"Xin lỗi, e là tôi sẽ có những lúc diễn không nổi, phá hỏng hết màn kịch của anh."

Máu ở khói miệng Cận Ngụ ĐÌnh đã đông lại, mỗi một câu nói ra đều mang theo đau đớn như dao cắt. "Mấy lần trước cô đều làm rất tốt, tôi rất hài lòng."

"Cận Ngụ ĐÌnh."

Hiện tại đau đớn trong lòng của cô anh hẳn là không cảm giác được, Cố Tân Tân tuyệt đối không có bản lĩnh như vậy mà ở lại Cận gia. "Anh không sợ tôi sẽ đem quan hệ của hai người ra ngoài rêu rao sao? Cận Ngụ ĐÌnh, anh đừng ép tôi nữa, con giun xéo lắm

cũng quắn, nếu như anh còn ép tôi thì chuyện gì tôi cũng có thể làm ra được đấy."

***

Bát Bát: Dạo này lượt view tăng nhanh quá nhỉ, mà ta có cảm giác giống như chỉ có những người theo từ trước vote thôi áy. Vậy thì, tối nay sẽ xem xét lượng vote để thông báo lịch post nhé:))))

P/s: Dành cho những ai mới theo dõi bản dịch này của CP88 trên wattpad. "Mời mọi người đọc thông báo về phương thức thông báo lịch post chương mới, hoãn post ở cuối chương 57. Thương yêu <3"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Cần Tôi Tác Thành Cho Hai Người Không?

Dịch: CP88

***

Con ngươi thâm thúy của Cận Ngụ Đinh chìm xuống, "Nếu cô không quản được cái miệng của mình thì tôi cũng không ngại nghĩ ra mươi nghìn cách để khiến cho cô phải hối hận vì đã ra ngoài nói linh tinh."

Khóe miệng Cố Tân Tân khẽ nhếch, lúc này hắn phuơng thức sống chung của bọn họ chính là giương cung bạt kiếm rồi.

Nếu không phải do trước đây cô luôn tưởng bở hiểu sai ý thì ngày hôm nay cũng không phải đến nỗi bị đánh cho trở tay không kịp thế này.

Loại chật vật và đau lòng này đột ngột đánh trúng khiến cô gần như không còn sức trả đòn nữa.

"Tôi biết Cửu gia nói được làm được, giống như khi đó anh ép buộc tôi phải kết hôn với anh, mà tôi đây, không bối cảnh không chống lưng, anh có lẽ là đã tận dụng triệt để điểm này rồi?"

"Cố Tân Tân, có một số việc cô cần gì phải biết rõ rồi còn hỏi? Tôi với cô kết hôn mục đích không hề tốt đẹp gì, điều này từ khi bắt đầu hắn là không giàu diếm được cô."

Anh tốc chiến tốc thắng như vậy, giống như là tùy tiện nhấc tay lên quyết định người đó sẽ là Cố Tân Tân, anh lúc đó không tin cô

đối với anh có một chút ảo tưởng gì. Nếu như tất cả mọi giả thiết vẫn đúng như lúc mới ban đầu thì anh và Cố Tân Tân cũng sẽ không có cuộc cãi vã đêm nay.

Cô nghe xong lời này bỗng nhiên an tĩnh lại, một điểm sáng cuối cùng trong mắt đã vụt tắt trước mắt Cận Ngụ ĐÌnh.

"Tôi hiểu, tôi hiểu cả rồi."

Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh hơi trầm xuống, lại có chút sợ hãi bộ dạng này của cô.

Cố Tân Tân miễn cưỡng kéo khóc mồi, cười lên so với khóc còn khó coi hơn, "Tôi không có tư cách nháo với anh, với vì tôi chính là một cái bia đỡ đạn được anh cưới vào Cận gia, chỉ có những lúc Thương Lục có chuyện thì tôi mới được mang ra dùng. Hoặc là nói cách khác, tác dụng của tôi chỉ là để giúp giảm thiểu thương tổn mà người khác mang đến cho Thương Lục, đúng không?"

Môi mỏng của người đàn ông mấp máy, giống như muôn nói điều gì, nhưng lời nói đến bên miệng lại giống như biến mất không thấy tăm hơi.

Cố Tân Tân đứng dậy, bước một bước dài muốn rời đi, Cận Ngụ ĐÌnh không chút nghẽn ngợi ôm lấy cô, "Cô dám đi?"

"Tôi vì sao không dám?" Những lúc Cố Tân Tân bắt cần chính là đầu óc đã hoàn toàn bị cái nóng làm cho hỏng rồi, cái gì cũng không muôn nghĩ.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay đẩy cô lên chiếc giường lớn, anh khom lưng muốn bắt lấy cổ tay Cố Tân Tân. Cô lập tức nhắc tay đánh một quyền lên người anh, Cận Ngụ ĐÌnh rên lên một tiếng, vừa rồi mới đánh nhau một trận dữ dội với Cận Hàn Thanh nên trên người có không ít vết thương lớn nhỏ. Cố Tân Tân bắt được lợi thế đó, tay chân bắt đầu điên cuồng đấm đá lên người anh, Cận Ngụ ĐÌnh thấy

vậy liền dứt khoát vòng hai tay quanh người cô, bế cô lên sau đó đặt ở giữa giường.

Anh chôn mặt mình vào hõm cổ Cố Tân Tân, ánh mắt cô nhìn chầm chằm lên trần nhà, một hồi lâu sau mới mở miệng yếu ớt nói.

"Cận Ngụ Đinh, việc đã đến nước này thì tôi cũng muốn một điều kiện bù đắp trước đây chưa sử dụng đến."

Khuôn mặt tuấn tú của Cận Ngụ Đinh hơi nghiêng, môi mỏng tựa như dán vào lỗ tai Cố Tân Tân. "Điều kiện gì?"

"Tôi còn trẻ như vậy, nhưng lại cứ luôn hao tổn sức lực vô ích ở nơi này với anh, tôi biết bản thân không phải đối thủ của anh, tôi tiếp nhận thân phận này, nhưng anh nhất định phải cho tôi một cái thời hạn."

"Nếu như tôi không muốn cho thì sao?"

Cố Tân Tân cắn răng, "Chuyện tối nay anh cũng thấy rồi đấy, chỉ là một cuốn nhật ký nhỏ nhưng suýt chút nữa lấy đi mạng người. Cận Ngụ Đinh, chị đâu điên nên đối với ai cũng không đề phòng, tôi nếu như muốn hại chị ấy còn dễ hơn ăn cháo. Anh muốn tôi ngồi chung một thuyền với anh, hay là muốn tôi trở thành người mà mỗi ngày anh đều phải phòng bị đây?"

Cận Ngụ Đinh nghe được, nửa người trên hơi nhắc lên, hai mắt chiếm lấy Cố Tân Tân không buông, "Vậy nên cô đã thật sự mang cuốn nhật ký đến tòa nhà Đông?"

Cố Tân Tân cắn chặt hàm răng, không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh. "Anh nên một bước đá tôi ra khỏi nơi này mới phải, anh hai lần này chỉ vì một cuốn nhật ký mà phát điên, vậy lần sau sẽ thế nào nữa đây? Anh không sợ sẽ mang bên mình một quả bom hẹn giờ sao?"

Người đàn ông buông tay ra, đứng dậy ngồi xuống mép giường. Cố Tân Tân duy trì tư thế nằm ở chỗ cũ, cô tiếp tục mở miệng nói. "Cận Ngụ Đinh, bắt đầu từ hôm nay chúng ta liền ước định ra một năm đi. Trong thời gian này tôi có thể toàn lực phối hợp với anh, chuyện tôi nay cũng không phải không có cơ hội cứu vãn. Nhật ký là chị dâu viết, hầu như mọi chuyện đều đã là của quá khứ rồi. Chỉ cần hôn nhân bây giờ của anh mỹ mãn, tôi và anh phu thê ân ái thì nhất định anh hai không thể bắt được bằng chứng. Chỉ cần bên này anh không để lộ khuyết điểm với bên ngoài thì anh hai cũng sẽ chẳng thể làm gì chị dâu được."

"Cố Tân Tân, trong lòng cô thật sự muốn vậy?" Cận Ngụ Đinh quay đầu nhìn về phía Cố Tân Tân.

Anh không ngờ được thái độ của cô đột nhiên biến thành như vậy, thật giống như không còn chút quan tâm nào cả mà thậm chí còn thay anh bày mưu tính kế, thật sự là nực cười. "Được, vậy tôi sẽ chờ xem cô làm thế nào để cứu vãn lại sự tình lần này." Cận Ngụ Đinh bỏ lại một câu đó, quay đầu đi ra ngoài.

Đêm đó anh không quay về phòng ngủ mà đi thẳng đến phòng dành cho khách nằm.

Cố Tân Tân nằm trên giường suy nghĩ cả đêm, có lẽ là do trong phòng độ ẩm không đủ nên lúc thức dậy có chút lạnh, cô khít khít mũi, cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Cô vỗ nhẹ mặt mình. Mặc dù cô không có kinh nghiệm yêu đương gì, nhưng cô ít nhiều cũng là tác giả vẽ truyện tranh, làm sao không có chút trang bị cơ bản nào trên người, vậy mà làm sao lại quên mất rồi chứ?

Giữa nam và nữ giống như là một ván cờ, ai tin tưởng trước thì nhất định sẽ bị thương đầu tiên.

Tòa nhà Đông.

Bên trong phòng ngủ vẫn bừa bộn khắp nơi, người phụ nữ trên giường cũng đã bị mang ra ngoài.

Người giúp việc tay chân luống cuống đổi lại ga đệm giường mới. Tần Chi Song sau khi phát hỏa cũng đã trở về.

Cận Hàn Thanh ngồi trên ghế sô pha, nhìn người giúp việc đi tới đi lui thì hỏa khí dồn nén trong lòng càng khó có thể áp chế, hướng về phía cửa vẩy vẩy tay. "Đều đi ra ngoài cả đi!"

Người giúp việc nơm nớp lo sợ ôm ga trải giường đã nhuộm một mảng đỏ lớn mang ra ngoài. Cận Hàn Thanh hồn vía lên mây tựa lưng trên ghế, anh ta chưa từng nghĩ tới sẽ thực sự phát sinh quan hệ với người phụ nữ kia, anh ta chỉ là rất hận, rất rất hận, anh ta một lòng chỉ muốn giày vò Thương Lục. Bây giờ cả cơ thể anh ta mệt mỏi vô lực, tựa hồ đã sớm quên trong lòng Thương Lục vốn không có mình, kích thích như vậy đối với cô ấy thì có tác dụng gì đây?

Cận Hàn Thanh gập người xuống, hai tay nâng đầu. Ngoài cửa có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Cận Hàn Thanh không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dạng này của mình, trầm giọng quát, "Đi ra ngoài!"

Tiếng bước chân vẫn không dừng lại, ngược lại giống như còn đang đi về phía anh ta. Cận Hàn Thanh vừa ngẩng đầu muôn nỗi giận thì nhìn thấy Thương Lục đứng trước mặt.

Trên mặt anh ta vết thương lớn nhỏ chằng chịt, ánh mắt hung tàn rơi xuống khuôn mặt Thương Lục, "Đi ra ngoài!"

Thương Lục sợ hết hồn, nhưng lại không có chạy đi. Cô ấy cắn thận từng li từng tí đưa tay lên, đầu ngón tay rơi xuống khói miệng của anh ta, sau đó Cận Hàn Thanh cảm giác được ngón tay của cô ấy đang nhẹ nhàng vuốt lên miệng vết thương của anh ta. Anh ta muốn gạt bàn tay của cô ra, nhưng lại không nỡ, cuối cùng ngón tay thon dài của anh quay lại nắm chặt lấy mu bàn tay của Thương Lục.

Một tay kia của Cận Hàn Thanh cuốn lấy eo của Thương Lục, để cô ngồi xuống đùi mình.

"Thương Lục....."

Thương Lục nhìn chằm chằm khuôn mặt của Cận Hàn Thanh, hai tay ôm lấy khuôn mặt anh ta, trước giờ cô chưa từng thấy dáng vẻ anh ta bị thương, "Máu..... Máu này có phải là của?"

Vừa rồi cô ấy đi ra ngoài đã nhìn thấy người giúp việc ôm chăn đệm, Cận Hàn Thanh ôm chặt lấy cô ấy, không ngừng nói, "Không phải, không phải là của tôi."

"Anh không sao chứ, không có sao chứ?"

"Không sao cả."

Cận Hàn Thanh nói đến đây, trong lòng chua xót không ngớt, hai tay anh càng ôm chặt hơn, đầu chôn ở hõm cổ Thương Lục, "Vì sao người em yêu không phải tôi? Tôi không chê em điên, dù em có cả đời như vậy thì tôi cũng sẽ không ngại nuôi em cả đời, nhưng trong lòng em vì sao lại không có tôi chứ?"

Thương Lục lúc này lại không hề sợ anh ta, cô ấy ôm lấy đầu Cận Hàn Thanh, bàn tay nhỏ bé không ngừng vỗ nhẹ lên đầu người đàn ông.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thương Kỳ đến tòa nhà Tây.

Lúc Cố Tân Tân đi xuống lầu thì nhìn thấy Cận Ngụ Đinh ngồi trước bàn ăn, Thương Kỳ đang hạ giọng nói chuyện. "Cửu ca, em vừa mới đến tòa nhà Đông nhưng người hầu không mở cửa cho em, còn nói là chị em khó chịu trong người không thể gặp, nói em hôm khác rồi tới."

Cận Ngụ Đinh không lên tiếng, Thương Kỳ gấp gáp liên tục giật chân, lại hỏi. "Lúc anh rẽ ra khỏi cửa còn gặp em, anh ấy bảo em

đến đây hỏi anh, còn nói anh là người rõ ràng nhất. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì chứ?"

Cô Tân Tân bước trên mặt đất cứng ngắc lạnh lẽo đi tới, Thương Kỳ vừa nhìn thấy cô, nhanh chóng vãy tay. "Cửu tầu."

"Nhìn thấy mấy vết thương trên mặt Cửu ca của em không?"

"Thấy chứ, là làm sao vậy?"

Cô Tân Tân kéo ghế ra ngồi xuống. "Một quyển nhật ký dẫn đến huyết án thôi."

"Nhật ký gì cơ?"

"Chị gái em viết nhật ký."

Thương Kỳ nghe vậy thì lập tức hiểu ra, cô ta nhìn Cận Ngụ Đinh thêm một cái, không truy hỏi nữa.

Cô Tân Tân nhìn thấy trên bàn có sandwich, cô cầm lên một miếng, sau đó cầm thêm một cốc sữa bò rồi đi lên lầu. Thương Kỳ nhìn chầm chằm theo bóng lưng của cô, "Cửu tầu?"

"Còn có gì không hiểu thì hỏi anh ấy đi."

Thương Kỳ thấy cô lên lầu, bóng dáng biến mất sau khúc ngoặt cầu thang, cô ta không khỏi liếc nhìn Cận Ngụ Đinh. "Cửu ca, trong cuốn nhật ký của chị em có phải là viết rất nhiều thứ liên quan đến anh?"

"Em nên hiểu kỹ vì sao cuốn nhật ký của chị em lại ở tòa nhà Đông ấy."

Nhờ có Cận Ngụ Đinh nhắc nhở, Thương Kỳ cũng cảm thấy kỳ lạ. "Là anh rẽ phát hiện ra sao?"

"Ngày ấy cuốn nhật ký bị đánh rơi trong xe của anh, nhưng sau đó nó lại từ trong thư phòng của anh bay đến tòa nhà Đông."

"Sao có thể có chuyện đó?"

Cố Tân Tân đứng ở khúc quanh của cầu thang, tiếng nói chuyện của hai người truyền rõ ràng vào trong tai cô. Thanh âm của Cận Ngụ Đình trước sau như một lành lạnh, "Cố Tân Tân cầm tới."

"Cái gì?" Thương Kỳ giật nảy cả mình, "Chuyện khi nào?"

Cố Tân Tân cầm chặt cốc thủy tinh trong tay, cổ tay cô hơi run rẩy, nhìn sữa bò tràn lên miệng cốc để lại một tầng trắng sữa.

"Hôm qua."

"Hôm qua? Nhật ký là mất lúc nào?"

"Cũng là hôm qua."

Thương Kỳ nghe vậy thì lập tức lắc đầu, "Không thể đâu, hôm qua em với Cửu Tẩu ở cùng nhau mà."

"Tiểu Vu nói tối qua cô ấy đến tòa nhà Đông, mà thư phòng của anh cũng chỉ có cô ấy có thể tùy tiện ra vào."

Trong lòng Cố Tân Tân chua xót không ngừng, cũng chỉ vì cô có thể vào phòng của anh ta, và cũng chỉ vì hôm qua cô trùng hợp đi đến tòa nhà Đông nên anh liền khẳng định cô chính là chủ mưu?

Thương Kỳ còn chưa chịu tin, "Cửu ca, hôm qua đến tòa nhà Đông là em kéo Cửu Tẩu đi, chúng em lúc đó chỉ ngồi trong phòng khách, mà ai cũng không rời đi nửa bước. Nếu nói như anh thì em cũng sẽ là đối tượng tình nghi rồi, em cũng đến tòa nhà Đông, thi thoảng còn chạy đến tòa nhà Tây. Lại nói, Cửu Tẩu không phải kiểu người tâm cơ như vậy, trong chuyện này khẳng định là có hiểu lầm gì đó."

Cố Tân Tân không ngờ Thương Kỳ sẽ thay cô thanh minh, cả đêm qua cô không hề chợp mắt, cả đêm đều suy nghĩ lung tung, thậm chí còn nghi ngờ cả Thương Kỳ.

Dù sao cô ta cũng đã tới tòa nhà Tây, tòa nhà Đông cũng thường xuyên đến. Nhưng giờ nghĩ lại, dù sao thì cô ta cũng là em gái của Thương Lục, chuyện này người bị tổn thương nhiều nhất chính là Thương Lục, Thương Kỳ nhất định là không làm được, lại nói chuyện đó cô ta có làm thì thu được lợi ích gì đây?

Bây giờ nghe xong những lời này của Thương Kỳ, Cố Tân Tân càng ngày càng nghĩ khả năng này là không thể nào.

Ánh mắt của Cận Ngụ Đinh dừng lại trên mặt Thương Kỳ, "Em không cảm thấy cô ấy có thể đã mua được người giúp việc của tòa nhà Đông sao?"

"Người thân cận nhất chăm sóc chị gái em là tiểu Vu, cô ấy là người do chính tay mẹ em bồi dưỡng, chỉ cần là chuyện xảy ra ở tòa nhà Đông thì nhất định khó có thể thoát khỏi con mắt của cô ấy."

Cận Ngụ Đinh nhìn về phía cầu thang thấp thoáng chiếc quần pijamas của Cố Tân Tân, muốn nghe trộm mà còn không biết tìm một nơi thoải mái mà ngồi xuống nữa.

Anh thu lại tầm mắt, hờ hững nói. "Nếu như thật sự là cô ấy làm thì việc đầu tiên cô ấy nghĩ tới nhất định không phải là mang nó đến tòa nhà Đông, mà là sẽ trực tiếp tìm anh liều mạng."

"Thật? Cửu tẩu lợi hại như vậy?"

"Mỗi người một tính, không phải ai cũng giống ai, trong lòng anh từ đầu đến cuối đều hiểu rõ chuyện này không có liên quan gì với cô ấy."

Trái tim Cố Tân Tân giống như đang ngồi tàu lượn cao tốc, nhưng Cận Ngụ Đinh tin cô thì sao chứ? Cái này cũng không nói lên

rằng trong lòng anh có cô.

Trên mặt Cận Ngụ ĐÌnh có vết thương nênhom nay không ra ngoài, lúc chiều tối bên lầu chính cho người đi qua nói bọn họ qua đó ăn cơm.

Cố Tân Tân đi ra khỏi phòng thì đụng phải Cận Ngụ ĐÌnh ở trên hành lang, cô đi lên một bước chặng đường đi của anh. "Anh nói ba mẹ kêu chúng ta qua là vì chuyện gì?"

"Chuyện tối qua."

"Anh em tương tàn là điều tối kỵ, nhưng nếu để cho bọn họ nhận định người gây sự là anh hai thì hắn là đối với anh rất có lợi phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được nhìn cô thêm hai cái, "Cố Tân Tân, cô đang tính toán cái gì?"

"Tôi cần một ngôi nhà."

"Gì cơ?"

Cố Tân Tân thẳng thắn nói với anh, "Lúc trước anh đề cập với tôi, nói muốn đổi nhà cho ba mẹ tôi, lúc ấy tôi đúng là ngu ngốc mới dí cự tuyệt. Nhưng hiện tại tôi nghĩ mình rất cần nó, tôi nghĩ một chút tiền lẻ này sẽ không khiến anh tiếc rẻ chứ?"

"Không thành vấn đề, tùy cô lựa chọn."

"Được."

Cố Tân Tân biết rõ Cận gia là nơi hang hổ, trong tiểu thuyết đều có rất nhiều tình tiết viết như vậy, một giây trước mới ấm áp thôi mà một giây sau đã có thể quay lưng tàn nhẫn trở mặt với nhau rồi. Hiện tại thay vì toàn tâm toàn ý chờ đợi ở bên cạnh người đàn ông này thì không bằng nghĩ cách để vĩnh viễn không phải lo nghĩ đến

tương lai về sau. Vạn nhất có một ngày cô bị ép vào đường cùng thì phải làm sao đây?

Có một số việc không phải chỉ cần bạn không muốn thì nó sẽ không xảy ra.

Đến tòa nhà chính, sau chuyện ngày hôm qua nên chắc chắn bầu không khí sẽ không thể tốt hơn được.

Cận Hàn Thanh dẫn Thương Lục đến, Tần Chi Song để Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh ngồi vào chỗ, đợi thêm một hồi thì thức ăn cũng bắt đầu được mang lên.

Cố Tân Tân liếc nhìn chỗ trống ở vị trí chủ tọa, "Mẹ, ba đâu ạ?"
"Đi họp rồi."

Những việc nhà như thế này xem ra là muốn cho Tần Chi Song làm chủ. Cố Tân Tân liếc nhìn Cận Hàn Thanh phía đối diện, hiện tại không phải là lúc cô phải giả vờ trầm mặc. "Anh hai, người phụ nữ tôi hôm qua không sao chứ?"

"Em vẫn là nên quan tâm cho chính mình đi."

Cố Tân Tân một mực làm vẻ nghe không hiểu. "Em sao? Em rất khỏe mà."

"Cố Tân Tân, khi đó rốt cuộc là vì sao em gả vào Cận gia?"

Một vết sẹo chưa kịp khép lại đã bị người ta tiếp tục rạch thêm một nhát. Cố Tân Tân nâng tay đưa mày sợi tóc rối về sau tai, "Anh hai, anh không cần phải mang theo cái giọng quái gở đó nói chuyện với em đâu. Tối qua em đã xem nhật ký rồi, em có thể lý giải nó chính là chị dâu đang đơn phương một phía chứ?"

Cô không hề do dự chút nào nhắc lại như vậy không thể nghi ngờ đã khiến cho Cận Hàn Thanh lần thứ hai đen mặt lại, "Em lựa chọn

tự chọc mù mắt mình?"

"Hàn Thanh," Tân Chi Song nghe vậy, ngắt lời Cận Hàn Thanh, "Không được nói lung tung, con và Thương Lục tự quản tốt chuyện của chính mình, hai đứa có chuyện gì thì đóng cửa bảo nhau, đừng có đổ lỗi cho người vô tội."

Cô Tân Tân nghe lời này thì đã có thể hiểu rõ. Tân Chi Song là đang che chở cô, chuyện của Cận Ngụ Đinh và Thương Lục nhất định bà cũng ít nhiều biết được, nếu không thì cũng đã không phải bận lòng đến cảm nhận của cô như vậy.

"Tân Tân, con và Lão Cửu vốn rất tốt đẹp....."

"Mẹ, con hiểu mà."

Cận Hàn Thanh dĩ nhiên là không muốn cứ như vậy buông tha cho cô, "Câu nói bình sinh sẽ không tương tư, nhưng một khi đã nhớ nhung thì lại nhớ da diết đó, em giải thích thế nào?"

Tân Chi Song hít vào một ngụm khí lạnh, ngữ khí cũng nghiêm túc lên không ít. "Lão nhị, mẹ cho con đến đây không phải là để cho con gây sự!"

"Mẹ," Cô Tân Tân tiếp lời bà, thấp giọng an ủi khiến cho bà an tâm, "Không sao đâu ạ."

Tầm mắt cô lần thứ hai đón lấy ánh mắt Cận Hàn Thanh, không tự ti cũng không kiêu ngạo. Nhưng không ai biết để làm được điều đó thì bàn tay cô đang không ngừng véo láy đùi mình, nghỉ một chút lấy dũng khí mới cảm nhận được một chút sức lực mà ngồi thẳng người dậy tiếp tục nói chuyện: "Những thứ ái mộ, yêu thích kia cho dù có là thật sự từng tồn tại đi chăng nữa thì cũng đã là chuyện đã qua rồi. Chi dâu gả cho anh, Ngụ Đinh cưới em, từ đó không còn liên hệ gì nữa, hai người ở tòa nhà Đông, chúng em lại ở tòa nhà Tây, anh hai, anh cần gì cứ phải lấy chuyện đã qua dằn vặt chính mình, nhất định không chịu cho mình một lối thoát như vậy?"

Tần Chi Song gọi cô qua ngồi cạnh mình. Bà vốn nghĩ đến phải mất một chút sức lực động viên cô, nhưng không nghĩ tới tâm tư Cố Tân Tân lại có thể ngây thơ như vậy, bà thầm cảm thấy may mắn.

"Tân Tân, con có thể nghĩ như vậy thật sự là quá tốt rồi."

Cận Ngụ Đinh liếc mắt qua gò má cô, khuôn mặt nhỏ căng cứng, ngũ quan xinh xắn kết hợp lại ở một chỗ. Nhìn qua giống như cô chỉ không hề để ý đến, nhưng Cận Ngụ Đinh biết cô đang căng thẳng, bởi bàn tay đặt trên đùi cô đang nắm chặt thành quyền. Cô giống như đã đem bữa tối này biến thành một cuộc chiến.

Thương Lục ngồi đối diện chỉ lo ăn, huyệt thái dương của Cận Hàn Thanh điên cuồng giật giật. "Lão Cửu, chú đúng là rất may mắn mới lấy được một người vợ như vậy."

Đối với những lời nói như vậy Cận Ngụ Đinh bình thường đều không đáp lại. Tính tình anh luôn lạnh lùng, có lúc tựa như chỉ cần nói hơn một câu cũng sẽ có thể lấy đi nửa cái mạng của anh.

Tần Chi Song cầm đũa gấp thức ăn cho hai người con dâu, Cố Tân Tân nói cảm ơn, nhưng một chút khẩu vị cũng không còn.

Một bữa cơm bắt đầu, cô giống như ngồi giữa đồng lửa, nhưng lại không thể sớm rời đi. Cô chưa bao giờ cảm thấy chờ đợi thời gian trôi qua lại khó khăn với mình đến vậy.

Cô chỉ sợ Cận Hàn Thanh sẽ còn muốn nói gì thêm nữa, Cố Tân cảm thấy mình đã sắp bị đẩy đến giới hạn cuối cùng, giống như lúc này chỉ cần có thêm một lời kích thích nữa thôi thì cô nhất định không còn kiềm chế được nữa.

Lòng của cô không phải là một bức tường thành đao thương không thể chọc thủng, tuy là cô còn có thể cứng rắn chống đỡ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thể chống đỡ đến đó mà thôi.

Lúc này đột nhiên Cận Hàn Thanh nhìn thấy Thương Lục gấp một cọng cần tây lên chuẩn bị bỏ vào miệng, anh ta nhanh chóng đè lại cổ tay cô ấy. "Em dị ứng cần tây, không nhớ hay sao?"

Một lời nói khí thế như vậy, Cận Hàn Thanh nghe xong còn tự cảm thấy buồn cười, Thương Lục căn bản là đã quên hết sạch rồi.

Cô ấy lúc này lại rất nghe lời, bỏ lại cần tây xuống, sau đó lại tiếp tục gấp những món khác bỏ vào miệng.

Cố Tân Tân dùng dao cắt xương sườn trong bát, Cận Hàn Thanh bỗng nhiên lại mở miệng, "Có lúc anh nghĩ, hận không thể thành toàn cho đôi tình nhân này, Tân Tân, nếu không thì cả em và anh đều không buông tay được."

Tân Chi Song không khỏi phẫn nộ. "Con còn dám nói thêm một câu mê sảng, hiện tại liền lập tức ra khỏi đây cho mẹ!"

"Anh hai, em cũng cảm thấy anh nên buông tay đi." Cố Tân Tân mang theo trên mặt trào phúng và thương hại, "Thay vì cứ giày vò chị dâu như vậy thì chi bằng anh thả tự do cho chị ấy trở về Thương gia, chí ít Thương gia có thể đảm bảo chị ấy có ăn có mặc, vô lo vô nghĩ, chị ấy cũng không cần nhìn anh và người phụ nữ khác trước mặt mình dây dưa không rõ. Đương nhiên, ly hôn là chuyện riêng của hai người, tốt nhất đừng kéo theo em và Ngụ Đình vào cái móng bong bóng đó, chúng em lúc này đang rất tốt."

"Lừa mình dối người, không tệ đâu."

Cố Tân Tân trả lời kín kẽ không một lỗ hỏng, "Vậy anh hai thì sao?"

"Cô -----"

"Anh hai, anh coi chị dâu là bảo bối bọn em đều có thể thấy được, nhưng chị dâu đã điên rồi, em mặc kệ trước đây Ngụ Đình là thế nào, bây giờ chỉ cần tâm tư của anh ấy đều đặt trên người em

đã là quá đủ. Em nghĩ người thông minh đều có thể lựa chọn cho mình một con đường đúng đắn nhất, giữa một người điên và một người bình thường, thật sự không khó lầm để cân nhắc."

Cận Hàn Thanh rút đôi đũa trong tay Thương Lực ra sau đó ném lên bàn, kéo tay cô ấy đứng dậy.

Ghế tựa bị dùng sức đá văng ra, âm thanh sắc bén đến chói tai chui vào tai Cố Tân Tân. Mí mắt cô không hề nháy lên, ánh mắt vẫn tân lực áp chế đi xuống, mãi đến tận khi hai người họ đi khuất thì Tân Chi Song mới lên tiếng. "Đi là tốt nhất, một bữa cơm cũng không được yên ổn!"

Cố Tân Tân đặt đũa xuống, miễn cưỡng cười cười, "Mẹ, con cũng no rồi."

Sau bữa cơm này cô cũng không có ý muốn ở lại, Tân Chi Song còn muốn nói mấy câu với Cận Ngụ Đinh, Cố Tân Tân đứng bên ngoài chờ anh.

Lúc Cận Ngụ Đinh đi ra ngoài lập tức nhìn thấy Cố Tân Tân đứng dưới ánh đèn ngoài hành lang, đôi chân thon dài của anh khẽ động, đi lên vài bước, đến khi hai cái bóng màu đen chồng lên nhau.

"Xin lỗi nhé."

Đối mặt với khuôn mặt đột nhiên xuất hiện áy náy của cô khiến cho Cận Ngụ Đinh hơi run rẩy, Cố Tân Tân không để ý tiếp tục nói. "Tôi nói với chị dâu như vậy cũng chỉ là không muốn anh hai vướng bận mãi chuyện tối hôm qua không buông."

"Vì sao phải xin lỗi?"

"Tôi biết mình nói chị ấy như vậy nhất định trong lòng anh sẽ không dễ chịu gì." Cố Tân Tân nói xong, tự mình đi về phía trước, lòng bàn tay vẫn luôn nắm chặt khẽ buông lỏng, bên trong đã sớm bị một tầng mồ hôi ướt át phủ kín. Cô biết Cận Ngụ Đinh quan tâm

Thương Lực, cũng tuyệt đối không cho người khác nói cô ấy là kẻ điên, nhưng tình thế vừa rồi bức bách nên cô nghĩ anh dù trong lòng có để ý nhưng cũng sẽ hiểu được, đúng chứ?

Bước chân Cố Tân Tân ngày càng nhanh, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn theo bóng lưng đơn độc của cô, giống như là đang chạy trối chết.

Biểu hiện của cô hôm nay thật sự là nằm ngoài dự liệu của anh, vì thế anh nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, dù sao trước đó anh cưới cô mục đích cũng là không trong sạch. Hiện tại Cố Tân Tân đã biết được mục đích ban đầu của anh, còn có thể thay anh chuyển nguy thành an, đây có gì là không tốt chứ?

Nếu đều đúng theo những gì anh muốn, nhưng vì sao trong lòng anh lại không thể vui vẻ nổi?

Trở lại tòa nhà Tây, Cố Tân Tân ngồi trên bệ cửa sổ nghĩ đến nội dung để vẽ chương mới, Cận Ngụ ĐÌnh tắm xong nằm dài trên giường, không gian giống như bị ngăn cách làm hai thế giới. Cố Tân Tân khoanh chân ngồi đó đủ lâu, đến mức hai chân có cảm giác tê dại.

Bên trong phòng ngủ tắt đèn, Cận Ngụ ĐÌnh chỉ cần có thể phóng mắt ra xa là có thể bắt gặp bóng người của cô. Cố Tân Tân nhắm hờ hai mắt tựa trên cửa sổ, có lẽ là đã ngủ thiếp đi.

Anh ngồi dậy, vừa muốn vén chăn lên thì nghe được tiếng Cố Tân Tân truyền đến, "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi còn muốn trong giao thuận có thêm một....."

Cận Ngụ ĐÌnh biết cô muốn nói gì, lập tức nằm lại trên giường, kéo chăn lên cao. "Đừng hòng."

Xung quanh lần thứ hai khôi phục yên tĩnh, Cố Tân Tân không nhúc nhích ngồi chỗ đó. Cái danh vợ chồng của cô và anh căn bản chỉ là cái danh hão, vậy nên tốt nhất cũng sẽ không có tình cảm vợ chồng thật lòng gì cả.

Mấy ngày sau.

Vết thương trên mặt của Cận Ngụ ĐÌnh chỉ là vết thương nhẹ, máu út đọng tan đi tự nhiên sẽ không còn gì đáng lo nữa. Anh mở cửa văn phòng, Khổng Thành đã đứng sẵn ở cửa chờ.

"Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn trước mắt, "Đi ăn cơm."

"Cửu phu nhân vừa gọi điện thoại tới."

"Có việc gấp sao?"

Khổng Thành đưa điện thoại cho anh, "Nói rằng muốn nói trực tiếp với ngài, nghe ngữ khí hình như đúng là gấp gáp."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì nhanh chóng gọi điện thoại cho Cố Tân Tân, chỉ vừa tút một tiếng thì đầu dây bên kia đã nhận, Cận Ngụ ĐÌnh nghe được tiếng ồn ào từ bên kia. "Alo, cô đang ở đâu?"

"Tôi đang ở nơi bán nhà ở đường Hoàng Hải, anh mau qua đây một chuyến đi."

"Cô ở đó làm cái gì?"

Cố Tân Tân đi đến một nơi yên ắng không còn tiếng người, sau đó mới đáp, "Nhà tôi đã xem xong, hiện tại có thể lập tức ký hợp đồng."

"Có phải là hơi nhanh rồi không?"

"Không nhanh, anh mau qua đây đi."

Cận Ngụ ĐÌnh đút một tay trong túi quần. "Chiều nay tôi còn có buổi họp, e là không kịp, cô nói với người bán một tiếng, nói ngày mai qua."

"Không được, phòng view đẹp sẽ rất nhanh bị người ta cướp mất."

"Vậy thì lại tìm một nơi tốt hơn."

Cố Tân Tân trực tiếp ngắt điện thoại.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc màn hình một cái, cô lại dám lần nữa cúp máy của anh?

Không phải, là hiện tại vì sao tính khí của cô lại trở nên nóng nảy như vậy rồi?

Không Thành đi đến bên cạnh anh, liếc nhìn vẻ mặt của Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia, cơm trưa đã sắp xếp xong xuôi."

Đầu anh hơi đau, vung nhẹ tay một cái. "Chuẩn bị xe, đi đến đường Hoàng Hải."

Lúc ký hợp đồng, người môi giới nhà đất cười đến không thể ngậm lại miệng. Hiếm có cơ hội gặp được nhà giàu, người ngồi ở đối diện lại còn đẹp trai như vậy, cô ấy thật sự là kiếm món hời lớn a.

"Hai người cũng ký tên vào chỗ này nữa."

Cố Tân Tân cầm chiếc bút lên, liếc nhìn cô ấy một cái. "Vì sao phải ký tên của hai người?"

"Vợ chồng mua nhà, nhất định phải ký như vậy chứ."

"Chúng tôi không phải vợ chồng," Cố Tân Tân nói xong, ký tên mình lên đó. "Nhà này chỉ có một mình tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh bất giác cau mày. "Vậy quan hệ của chúng ta là gì?"

Cố Tân Tân tiếp tục ký tên lên mấy trang giấy sau, đầu cũng không buồn nhắc, nói với người môi giới nhà đất. "Thanh toán toàn bộ một lần."

"Phu nhân, ngài chắc chắn?"

"Đương nhiên."

"Vậy quá tốt rồi, nếu như là thanh toán một lần thì thủ tục sau đó cũng đơn giản hơn nhiều."

Cố Tân Tân ngồi trên ghế sô pha, mắt thấy Cận Ngụ Đình đã thanh toán xong đi vào, cô gái kia đi photo lại tập tài liệu đó. Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, Cố Tân Tân nhìn tờ sơ đồ cẩn hộ trong tay. "Làm chuyện gì cũng phải có đi có lại, nếu như tôi đã cầm tiền thù lao của Cửu gia, sau này nếu như có việc gì cần đến tôi nhất định tôi sẽ cố gắng hết mình, dù là nhảy vào nước sôi lửa bỗng cũng không từ."

Cận Ngụ Đình căn bản không quá quan tâm đến điều đó như vậy, cũng chỉ là mua một căn nhà mà thôi, anh hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Nhưng hiện tại tấm lòng bị coi thành một vụ buôn bán trao đổi như vậy thật sự khiến anh cảm thấy vô cùng không thoải mái. "Không thể nói tiếng người nữa rồi?"

"Tiếng người chính là, tôi cầm tiền của anh, nhất định làm thật tròn bồn phận của Cửu phu nhân, từ nay về sau, tuyệt không oán thán."

Cố Tân Tân nói xong lời này, tâm lại bắt đầu đau. Cô hướng ánh mắt về một nơi khác, không muốn nhìn Cận Ngụ Đình thêm một phút nào nữa.

Người đàn ông gác chân lên, ý của Cố Tân Tân chính là rất rõ ràng đưa bợ họ thành mối quan hệ dựa trên lợi ích, trong lòng không hiểu vì sao lại dâng lên một cỗ tức giận. "Được, vậy thì tốt nhất là hãy nhớ rõ vị trí của mình, từ nay về sau nếu tôi đã nói cô phải về

hướng đông, thì tuyệt đối không được dù chỉ là nghĩ muốn đi về hướng tây!"

Người môi giới nhà đất trong lòng vui rạo rực đi tới, đúng lúc đụng phải Cận Ngụ Đinh lửa giận ngút trời đi ra ngoài.

Cô ấy giật mình nhìn chầm chằm về phía cửa, "Chuyện này..... là thế nào?"

"Không cần để ý đến anh ta, tiền đến tay cô rồi là được rồi."

Cố Tân Tân không mất nhiều thời gian chọn nhà, mà trực tiếp chọn ra một tòa biệt thự nằm đơn độc một khu. Giá nhà đất ở Lục thành tăng lên theo mỗi ngày, tuy là khi cô nhìn tổng số tiền cũng không tránh khỏi giật mình, nhưng nếu Cận Ngụ Đinh đã không để ý thì cô cũng vừa dịp coi như đó là chút tiền hoa hồng dùng để phòng thân, đúng là chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện.

Buổi tối, bên trong quán rượu ở Lục thành.

Trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc kết hợp với mấy cái cơ thể uốn éo vặn vẹo ở một góc xa xa, Lý Dĩnh Thư nhìn Cố Tân Tân không ngừng nốc từng cốc rượu. Cô ấy thật sự là bó tay toàn tập, cũng không thể hiểu được rốt cuộc là cô đã xảy ra chuyện gì.

Lý Dĩnh Thư hét lớn, "Tân Tân, cậu không sao chứ, đừng có dọa mình!"

"Cái gì cơ? Cậu vừa nói cái gì?"

"Mình hỏi cậu không sao chứ?"

Cố Tân Tân vừa đưa mấy cốc rượu vào bụng, gò má đã phiếm hồng, trong lòng lại có thứ tích tụ lại không thể phát tiết, "Mình nói cho cậu biết, đàn ông đều không phải loại sinh vật tốt đẹp gì, Dĩnh Thư, cậu tuyệt đối đừng tùy tiện kết hôn, mắt phải luôn căng ra nhìn cho thật kỹ....."

Lý Dĩnh Thư ôm lấy bả vai Cố Tân Tân, đau lòng không ngừng dùng tay vỗ. "Là tên khốn Cận Ngụ ĐÌnh kia có đúng không? Anh ta lại bắt nạt gì cậu?"

Cố Tân Tân có nỗi khổ không thể nói ra, dù Lý Dĩnh Thư có là người bạn tốt nhất của cô thì chuyện như vậy có thêm một người biết, vậy thì khả năng bị người ta thêu dệt càng lớn hơn. Bản thân cô lúc này không nhận ra, cho đến tận bây giờ cô vẫn còn muốn bảo vệ danh dự cho người đàn ông kia.

Điện thoại trong túi liên tục vang lên, chỉ là tiếng nhạc bên tai ầm ĩ nên Cố Tân Tân căn bản không nghe thấy.

Chiếc túi xách của cô không kéo khóa, Lý Dĩnh Thư nhìn thấy ánh sáng từ bên trong liên tục nhấp nháy thì liền biết là có người gọi. Cô ấy giúp Cố Tân Tân lấy điện thoại từ trong ra, đưa đến trước mặt cô. "Có điện thoại."

Cố Tân Tân khẽ nhắm lại mi mắt, "Ai vậy?"

"Chồng cậu."

"Mình lấy đâu ra chồng?" Cô cầm điện thoại ấn nghe, một tay chống má, Lý Dĩnh Thư biết cô ấy đêm nay tâm tình không được tốt. "Được rồi được rồi, mau nói Cận Ngụ ĐÌnh đến đón cậu về đi, đầu giường đánh nhau cuối giường....."

"ALO!" Cố Tân Tân thô lỗ nghe điện thoại.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng trong phòng ngủ không có một bóng người, tiếng huyên náo còn mang theo âm thanh đùng đùng truyền vào lỗ tai anh, màng tai bị chấn động đến mức tê tê, "Cô đang ở đâu?"

Trong giọng nói mang theo chất vấn vô cùng rõ ràng, một tay Cận Ngụ ĐÌnh chống lên thắt lưng, ngực hơi pháp phồng. "Quán bar?"

"Anh là ai vậy!"

"Đừng có giả bộ hồ đồ với tôi, cô đang ở đâu?"

"Ở đó mà ôm ánh trăng sáng của anh đi, tôi không thèm."

Cận Ngụ ĐÌnh tức giận đến mức huyệt thái dương đên cuồng giật giật. "Cố Tân Tân, hoặc là hiện tại cô lập tức trở lại cho tôi, hoặc là....."

"Mình có tiền rồi, có biệt thự rồi, Dĩnh Sách, đêm nay chúng ta cùng nỗi loạn nào! Mình mua một cái biệt thự siêu siêu lớn luôn, rất nhiều tiền luôn đó, mình muốn bán đứng anh ta, đêm nay chúng ta cùng đi tìm anh đẹp trai....."

"Cố Tân Tân, không phải tôi đã cảnh cáo cô không được đến mấy cái nơi đó rồi sao?"

"Anh vu khống cho tôi đó à!" Cố Tân Tân trả lời, "Hiện tại tôi lập tức ngắt điện thoại của anh, rồi tắt máy! Đừng hòng định vị được tôi, bye bye!"

Tút tút -----

Cận Ngụ ĐÌnh bị chọc điên muôn nỗi trận lôi đình, tuổi còn trẻ không thể lấy làm cái cớ được mãi, những câu nói kia từ trong miệng cô thật sự chính là.. Nữ Lưu Manh!

Cố Tân Tân ngồi thêm một lúc nữa ở trong quán bar, sau đó kéo theo Lý Dĩnh Thư muôn rời đi. Từ một chiếc bàn cách đó không xa, hai tên đàn ông ngồi đó đã theo dõi rất lâu, vừa thấy hai người rời đi cũng lập tức đi theo.

***

Bát Bát: Sáng mai phải bay về sớm nên tối nay đăng luôn chương của ngày mai nhé. Yêu thương <3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Dẫn Cửu Gia Vào Đồn (Anh Có Thể Giúp Em Rời Khỏi Cậu Ta)

Dịch: CP88

***

Lý Dĩnh Thư chưa bao giờ thấy bộ dạng này của Cố Tân Tân, hai người họ bám víu nhau đi ra cửa. Cố Tân Tân loạng choạng đứng thẳng người.

"Uống nhiều lắm à?"

"Không có." Cố Tân Tân vô cùng rõ ràng trong lòng, chỉ mấy chén rượu đó không thể làm cô say được, cô chỉ là đang giả vờ. Cô cảm thấy dáng vẻ lưu manh lộn xộn như vậy ngược lại có thể khiến cho mình dễ chịu hơn, chí ít là những lúc cảm thấy khổ sở còn có thể dựa vào rượu mà phát ra.

"Nhanh nhanh về nhà nào, lát nữa chồng cậu mà chạy tới nói không chừng sẽ lột da cậu ra luôn ấy chứ."

Hiện tại chỉ cần nghe đến chữ chồng là Cố Tân Tân lại cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, Lý Dĩnh Thư dùu cánh tay cô đi về con đường nhỏ phía trước. Hai bên đường có đủ những quán bar đầy màu sắc, đôi khi tình cờ cũng có thể có một chỗ yên ắng.

Cố Tân Tân chống tay lên vách tường thô ráp bên cạnh, phía sau có tiếng bước chân đi đến gần nhưng cô và Lý Dĩnh Thư đều không để ý. Mãi đến khi đối phương lôi ra con dao găm, đột ngột áp sát hai

người thì lúc này Lý Dĩnh Thư mới hoảng hốt, vội vàng trốn sau lưng Cố Tân Tân, "Mấy người....."

"Cướp tiền?" Cố Tân Tân nói xong, giơ giơ chiếc túi trong tay lên, "Tiền đều ở đây, cầm lấy đi."

Lưỡi dao trong tay người đàn ông rất sắc bén, giống như muôn đâm về phía Cố Tân Tân. Cô không dám lộn xộn, cẩn thận từng li từng tí móc chiếc ví tiền ra, sau đó ném lên mặt đất, "Bên trong có tiền mặt, chỉ cần không làm hại chúng tôi thì tùy các người muốn lấy bao nhiêu thì lấy."

Tên còn lại thấy thế, ngồi xổm người xuống nhặt chiếc ví tiền lên, anh ta mở ra xem, móc hết cả đồng tiền trong túi ra cũng chỉ được mấy trăm.

"Giờn mặt với bọn tao à?"

"Nơi này có rất nhiều người đi qua, mấy người không sợ....."

Lý Dĩnh Thư nói xong, người đàn ông cầm dao găm cười lành lạnh lên tiếng, "Nhờ có mày nhắc nhở tao mới nhớ ra, đi, chuyển sang nơi khác."

Cố Tân Tân nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe đậu ở vệ đường, tài xế đang quan sát tình hình bên này. Cũng đều là một phe cả.

Người đàn ông muốn tiến đến kéo cánh tay cô, trầm giọng uy hiếp. "Ngoan ngoãn đi theo tao, nếu không thì tao không đảm bảo được lưỡi dao này sau khi tiến vào, rút ra sẽ là lưỡi dao đinh máu đâu."

Cố Tân Tân cũng hiểu rõ, nếu như bọn họ lên xe thì mới thật sự là xong.

Lý Dĩnh Thư ngày thường giương nanh múa vuốt nhưng đến những lúc quan trọng lại như thỏ con, hai tay Cố Tân Tân chấn trước người cô ấy, cùng đổi phuong đọ sức. "Nếu như mấy người cảm thấy chút tiền này còn chưa đủ thì trong wechat(*) của tôi vẫn còn."

(*) wechat là app nhắn tin, 1 phần giống với mạng xã hội facebook và còn dùng để thanh toán qua di động

"Bót nói nhảm, lên xe!"

Tên đàn ông dùng sức kéo bàn tay Cố Tân Tân, tên bên cạnh thấy vậy cũng tiến đến giúp đỡ. Cố Tân Tân giơ chân đạp một tên, cầm chiếc túi trong tay đập lên mặt tên đàn ông cầm dao, Lý Dĩnh Thư nghe được tiếng kêu rên, ló mắt ra nhìn thì lập tức hình ảnh tên đàn ông ôm lấy mũi đang chảy máu không ngừng đập vào mắt. Chiếc túi trong tay Cố Tân Tân lúc này đã được cô hoàn toàn coi thành cục gạch vô cùng cứng rắn, điên cuồng đập nó lên cổ tay của tên đàn ông, con dao leng keng một tiếng rơi xuống đất, Cố Tân Tân nhanh tay lẹ mắt đá văng nó ra.

Lý Dĩnh Thư thấy thế, căng họng gào lên, "Cứu tôi với, có cướp....."

"Đi mau!" Tên đàn ông bị đạp một bước vừa rồi nhìn thấy cách đó không xa hình như đang có một bóng người lại gần thì vội vàng bỏ của chạy lấy người, tên đàn ông bị chiếc túi đập vào vừa nhắc được một chân lên, cổ lập tức bị chiếc quai túi của Cố Tân Tân kéo lại. Đừng có nghĩ rằng Cố Tân Tân chỉ là con gái mà yếu ớt, lúc này sức mạnh nhưng lại lớn đến lạ kỳ, cô kéo chặt chiếc túi không buông, mà tên đàn ông kia ngay cả sức lực tránh đi cũng không có.

"Có chuyện gì? Ai ở bên đó?" Có người đi ngang qua, hướng về bên này hô lên hai câu.

Cố Tân Tân đẩy ngã tên đàn ông kia trên mặt đất, trực tiếp đem chiếc túi trong tay biến thành vũ khí, đập liên tiếp lên đầu anh ta.

Tên đàn ông bị đánh không còn một chút năng lực phản công, hai tay ôm đầu, "Đừng đánh, đừng đánh nữa."

Có người từ远远 chạy tới, tên đàn ông bị đánh đến không nhận ra cha mẹ, trong miệng còn không ngừng la hét. "Cứu mạng, hai người này cướp tiền còn đánh người, cứu tôi với!"

Lý Dĩnh Thư đứng bên cạnh cũng bắt đầu động thủ, cuối cùng, cả ba người cùng tiến vào đồn cảnh sát.

Trong lúc Khổng Thành đang phải lục tung cả Lục Thành tìm Cố Tân Tân thì Cận Ngụ Đình nhận được điện thoại từ đồn cảnh sát gọi tới.

Cố Tân Tân tuy ngậm chặt miệng không chịu nói, nhưng lần trước lúc cô bị Cận Ngụ Đình mang đi có nhiều con mắt nhìn theo như vậy nên lúc cô đi vào đã sớm có người nhận ra rồi.

Đây cũng không phải là chuyện vinh quang gì, Cố Tân Tân và Lý Dĩnh Thư ngồi cạnh nhau, tên đàn ông đối diện không ngừng chỉ lên vết thương trên đầu. "Mấy người nhìn cô ta đánh tôi thành thế này, tôi muốn đến bệnh viện làm kiểm tra tổng thể, hiện tại tôi choáng váng đầu óc, mắt hoa miệng đắng, nhất định là não đã bị tổn thương."

"Phi!" Cố Tân Tân chưa bao giờ gặp phải một tên mặt dày đỗi trắng thay đen như vậy, "Là anh cướp của chúng tôi trước, chúng tôi chỉ tự vệ mà thôi!"

"Mày đừng có mà cãi láo, rõ ràng là hai đứa chúng mày muốn cướp tiền của tao."

Cố Tân Tân đứng dậy, "Anh cầm dao đi cướp!"

"Mày ngậm máu phun người!"

Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở cửa, những câu nói kia truyền rõ ràng vào trong lỗ tai anh, người cảnh sát đứng bên cạnh lấy lời khai đè vai Cố Tân Tân trở lại ghế ngồi. "Cô nói anh ta cầm dao, nhưng ở hiện trường chúng tôi lại không hề tìm thấy con dao kia."

"Không thể nào, lúc đó anh ta cầm dao chĩa về phía tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được lập tức run rẩy trong lòng, mà Cố Tân Tân lại tựa như đang thuật lại một câu chuyện của người khác. "Nếu không phải tôi đánh khiến cho anh ta làm rơi con dao đó thì lúc này tôi và bạn mình đều đã bị kéo lên xe rồi....."

Khổng Thành đứng phía sau không khỏi liếc một cái sang gò má Cận Ngụ ĐÌnh, từng đường nét của người đàn ông lộ ra là đang cực kỳ căng thẳng. Mặc dù anh ta lúc này không thể nhìn thấy vẻ mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng Khổng Thành biết quy tắc không dễ dàng nổi giận của Cận Ngụ ĐÌnh có lẽ lần này lại muốn dẹp sang một bên rồi.

Bóng người trước mặt tiến lên phía trước, Khổng Thành định thắn lại, đi theo sát phía sau.

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến cái bàn lố nhố toàn người, Cố Tân Tân còn đang hăng say dùng miệng lưỡi tranh đấu thì có cảm giác bầu không khí xung quanh giống như đột nhiên đông lại. Cô nhận ra bất thường, khuôn mặt nhỏ hơi nghiêng, tầm mắt lập tức dừng lại ở đôi chân thon dài cách đó rất gần.

Lý Dĩnh Thư hưng phấn đầy đầy cánh tay Cố Tân Tân. "Viện binh đến rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc một lượt những người ngồi đó, anh ngửi được trên người cô có mùi rượu, lại nhìn sang tên đàn ông ngồi đối diện, mặt mũi gian xảo, ánh mắt hung tợn. Cô đúng là giỏi quá rồi, còn dám ra ngoài chọc phái loại người như thế!

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hiện tại cả hai bên đều khăng khăng một mực nói đối phương đi cướp."

Cận Ngụ ĐÌnh suýt chút nữa cười ra thành tiếng, "Người của tôi còn phải đi cướp sao? Anh ta có bao nhiêu giá trị cho cô ấy cướp?"

Tuy là nói như vậy nhưng trong ngõ nhỏ đó không có camera giám sát, mà con dao bị Cố Tân Tân đá đi cũng không biết đang ở nơi nào. Lúc nhân chứng chạy đến lại nhìn thấy Cố Tân Tân đè người đàn ông kia trên mặt đất đánh túi túc nên họ cũng không thể đưa ra phán đoán lung tung, dù sao điều tra cũng cần phải có chứng cứ.

"Đêm nay cả ba người họ đều phải ở lại lấy khẩu cung, yên tâm, người làm chuyện xấu nhất định sẽ phải lộ ra sơ hở."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, tầm mắt rơi xuống người Cố Tân Tân, cô đánh mắt sang hướng khác, bộ dạng giống như cũng không muốn nhìn thấy anh.

"Trong nhà không thiếu tiền, cô thì tốt rồi, còn muốn đi cướp tiền về để giàu hơn nữa sao?"

Cố Tân Tân buồn bực trùng mắt lên với anh, "Kẻ cướp tiền chính là anh ta, không phải tôi!"

"Miệng còn cứng nhỉ?"

Cố Tân Tân ôm chặt chiếc túi trong lồng ngực. "Không cần anh quan tâm, ở lại một đêm thì ở, ngày mai tự tôi cũng có thể ra ngoài."

Cận Ngụ ĐÌnh quay sang nói với người cảnh sát bên cạnh. "Nếu đã vậy thì tôi cũng không quản nữa, anh gọi cho ba mẹ cô ấy đi."

"Cận Ngụ ĐÌnh!" Cố Tân Tân nghe được, vội vàng kéo lấy một góc áo của anh, "Anh uy hiếp tôi?"

"Tôi cũng lười quản cô, nhưng đám thương tích đó là do cô làm ra, tóm lại cần phải có người bảo đảm thì cô mới được ra ngoài." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, ánh mắt thâm thúy quét về người cảnh sát đứng bên cạnh, đổi phương nhanh chóng phối hợp theo, gật đầu nói, "Đúng vậy, đều là thủ tục cả rồi, dù cuối cùng là ai cướp của ai thì người bị thương cũng phải đi nghiệm thương."

Cố Tân Tân nắm chặt góc áo Cận Ngụ ĐÌnh không buông, Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn, bàn tay đẩy cổ tay của cô ra.

Cô nắm chặt không chịu buông, một góc áo bị vò thành nhăn nhúm.

Cận Ngụ ĐÌnh đang hỏa khí đầy mình, nhưng vừa nhìn đến ánh mắt của cô thì lặng lẽ tắt ngúm, cũng đã tối muộn rồi, anh cũng không thể nhìn cô ở đây trong cái nơi ồn ào này được.

"Vợ tôi chưa đến mức phải đi làm mấy chuyện cướp tiền của người khác, tôi thay cô ấy đảm bảo."

"Chuyện này....."

Không Thành đã tìm được người, thủ tục đã làm gần xong xuôi, bước nhanh đến bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia, có thể đi rồi."

Một bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh ôm lấy gáy Cố Tân Tân, hơi cúi đầu xuống ghé sát miệng vào tai cô, "Thật sự muốn qua đêm ở đây?"

Cô kéo tay anh lẩy đà đứng dậy, vãy vãy tay về phía Lý Dĩnh Thư, "Đi thôi."

Lý Dĩnh Thư vui vẻ đứng dậy, nhưng một giọng nói lập tức bỗng lên đầu cô: "Cô thì không thể đi."

"Vì sao?"

"Chuyện này còn chưa xử lý xong xuôi, cô nhất định phải ở lại."

Đừng thấy Lý Dĩnh Thư ngày thường tính tình ngang ngược, thật sự là vừa đến những nơi như thế này cũng đã sớm biến thành cùu nhốt, cô ấy kéo lại tay Cố Tân Tân. "Tân Tân."

"Chúng tôi là đi cùng nhau, anh cũng phải mang cả Dĩnh Thư ra ngoài nữa."

"Cũng vì cô ta đi cùng với cô nên mới phải ném quả đắng này." Cận Ngụ Đinh không thèm liếc mắt đến Lý Dĩnh Thư một cái, "Cô ta dẫn cô đến cái nơi đó, bị như vậy là đáng đời."

"Không phải cô ấy dẫn tôi đến," Cố Tân Tân vội vàng tranh luận, "Là tôi chủ động hẹn cô ấy, nơi đó cũng là tôi tìm được."

"Vậy thì càng đáng đời."

Cố Tân Tân đứng trước mặt, cô biết anh đang nghĩ gì trong đầu. Anh cực kỳ không thích cô đi vào mấy nơi như vậy nên lúc này rõ ràng là đang giận cá chém thớt sang người Lý Dĩnh Thư.

Mà cô với anh thì sao, đã có bao giờ thật sự có một trận đấu công bằng?

Bàn tay véo mạnh lên đùi một cái, Cận Ngụ Đinh anh có quyền có thể, không nơi nào có thể nhốt được anh lại. Cố Tân Tân nhìn Lý Dĩnh Thư vô cùng đáng thương đứng ở một bên, không nhịn được mềm giọng nói với anh. "Sau này tôi không đi uống rượu nữa, anh cho Dĩnh Thư ra ngoài với tôi đi."

"Đã đến bước này rồi cô nghĩ tôi còn chấp nhận đàm phán với cô sao?"

Cơn tức giận của Cố Tân Tân rốt cuộc cũng bùng nổ, "Cận Ngụ Đinh, nếu như anh giam bạn của tôi lại đây, vậy thì tôi cũng sẽ không đi đâu hết."

"Cô không hề nhớ lúc bỏ túi một căn biệt thự kia đã nói gì sao? Cố Tân Tân, là chính mồm cô nói với tôi, từ nay về sau dù có phải nhảy vào nước sôi lửa bùng vì tôi cũng không màng. Hiện tại tôi muốn cô lập tức theo tôi về, đàng hoàng làm cho tròn bổn phận của cái vị trí Cửu phu nhân!"

Tuy là Cận Ngụ Đinh đã giảm tông đến mức thấp nhất, bốn phía lại có tiếng ồn ào tranh cãi không ngớt, nhưng Khổng Thành và Lý Dĩnh Thư đứng bên cạnh thì vẫn có thể nghe được lời này.

Sắc mặt Cố Tân Tân biến đổi liên tục, có mấy lời rõ ràng là do chính cô nói ra, nhưng lúc này chính tai nghe được nó phát ra từ miệng Cận Ngụ Đinh thì trái tim lại một lần nữa đau nhói.

Cô kéo tay Lý Dĩnh Thư cùng ngồi xuống. Lý Dĩnh Thư đầy nhẹ tay cô ra. "Tân Tân, cũng chỉ là một buổi tối thôi, mình không sao, cậu về trước đi."

"Cậu điên rồi à, lúc nào rồi mà còn bảo mình đi."

"Một người chờ dù sao cũng sẽ hơn hai người ở lại mà phải không?"

Cố Tân Tân đưa lưng về phía Cận Ngụ Đinh mở miệng. "Cửu gia, chờ đến khi anh trở về, tôi sẽ thử xem thân phận Cửu phu nhân này có cái tác dụng gì không. Nơi này nhiều người như vậy, đêm dài lại rảnh rỗi, có thể tôi sẽ ngồi buôn chuyện với bọn họ một chút chuyện quá khứ."

Khổng Thành nghe vậy thì vội vàng tiến lên khuyên nhủ. "Phu nhân cứ về với Cửu gia trước đi, chuyện của người bạn này tôi sẽ sắp xếp thỏa đáng."

Cố Tân Tân ở bên cạnh anh một thời gian dài, những bản lĩnh khác không triển nhưng ngược lại khả năng uy hiếp người thì lại nhảy vọt. Cận Ngụ Đinh cười lạnh, "Khổng Thành, cứ làm theo ý của cô ta đi, tôi muốn nhìn xem cô ta dám nói nhăng nói cuội cái gì."

"Cửu gia, nếu là bạn của Cửu phu nhân thì muốn dẫn cô ấy cùng ra ngoài cũng không phải việc gì quá khó khăn."

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh không chút biếu cảm nói. "Nếu như chuyện gì cũng không cho cô ta biết hậu quả, sau này cô ta sẽ ngày càng không coi ai ra gì, coi trời bằng vung."

Anh sẽ không để Cố Tân Tân ở lại chỗ này, vậy thì bạn của cô phải thay cô ở lại. Không phải là trí nhớ của cô rất tệ sao? Được thôi, anh luôn có biện pháp giúp cô ghi nhớ thật sâu trong đầu.

Cố Tân Tân vốn dĩ cảm thấy chuyện ở lại một đêm cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng cái giọng điệu đó của Cận Ngụ ĐÌnh thật sự là quá mức khó mà lọt tai.

Có lẽ người đàn ông này chính là như vậy, anh vì người mình quan tâm có thể dùng hết khả năng bảo vệ, còn đối với cô thì sao đây?

Anh chỉ muốn cô được nhận giáo huấn, ăn quả đắng, muốn cho cô sợ đến mức sau này không dám tái phạm nữa.

Cố Tân Tân đứng dậy, bên trong phòng có không ít cảnh sát đang ngồi, có cả những tên trộm gà bắt chó, cũng có những tiếng cãi vã chửi rủa hồn hợp lại, vô cùng náo nhiệt. Cố Tân Tân căng họng đè lên cái đồng hồ hợp âm thanh đó. "Nếu như tôi đã tiến vào nhà anh rồi thì tôi cũng không tin là anh sẽ không quản tôi. Hoặc nếu như tôi cứ muốn quăng cái mặt này của anh đi, Cận gia có lẽ sẽ không giữ nổi....."

Đôi mắt lạnh lùng của Cận Ngụ ĐÌnh chiêm lấy cô không tha, dường như dù cô có nói cái gì anh cũng sẽ thờ ơ không thể lay chuyển.

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm bộ dạng lạnh lùng của anh, trong lòng lần nữa dâng lên một cỗ khó chịu, "Lát nữa nói không chừng tôi có thể đem chuyện của chị dâu nói ra, nói chị dâu thầm trí....."

Cánh tay đúng như dự đoán bị anh hung hăng kéo lại, lửa giận của Cận Ngụ ĐÌnh đã lan đến cả hai hàng lông mày, "Cô có biết mình đang nói cái gì hay không?"

"Tôi dù sao cũng phải ở lại đây cả một đêm, vậy nên phải nghĩ ra càng thêm nhiều những chuyện cũ đặc sắc, ví dụ như....."

Cận Ngụ ĐÌnh thả tay, Cố Tân Tân tuy là không uống nhiều rượu, nhưng lúc này rượu giống như bắt đầu xông lên não, bước chân cô không vững, mà người đàn ông lại dùng sức quá lớn. Cô vội vàng đưa tay ra muốn bám vào cái ghế bên cạnh, nhưng cánh tay lại tóm hụt phải không khí. Cơ thể Cố Tân Tân nghiêng sang một bên, ngã ngồi xuống đất, đau đén mức không ngồi lên nổi nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh hơi run, không ngờ tới cô sẽ ngã chổng vó như vậy, bước chân anh hơi nhúc nhích muốn tiến lên.

"Tân Tân, cậu không sao chứ?" Lý Dĩnh Thư nhanh chóng ngồi xổm xuống, kéo cánh tay cô lên. "Cậu không cần phải quan tâm đến mình, mau về đi mà."

Cố Tân Tân ngồi dưới đất, lắc lắc đầu. Vừa rồi ngã xuống dùng tay chống lên mặt đất, lúc này có thể cảm giác được cơn đau đã lan đến xương tủy.

Lý Dĩnh Thư thật vất vả mới kéo được cô đứng dậy, Cận Ngụ ĐÌnh không muốn nhìn bộ dạng đó của cô, quay đầu sang nói với Khổng Thành. "Cậu ở lại đây sắp xếp một chút đi."

"Vâng." Khổng Thành thầm thông quẳng đại ngay lập tức hiểu được ý của anh, cầm chiếc túi xách trên ghế đưa cho Lý Dĩnh Thư. "Xe đợi ở bên ngoài, đi đi."

Lý Dĩnh Thư cầm lấy túi, dè dặt nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, thấy anh quay đầu đi ra ngoài không phản đối nữa thì nhanh chóng kéo tay Cố Tân Tân cùng đi ra.

Tên đàn ông bị Cố Tân Tân đánh ôm trán đứng dậy, "Mấy người cứ như vậy mà đi sao? Này! Tôi cũng muốn về nhà....."

Xe Cận Ngụ ĐÌnh đứng trước cổng đồn cảnh sát, Lý Dĩnh Thư đưa Cố Tân Tân đến bên cạnh xe, "Tân Tân, nhanh về đi, mình đứng đây gọi xe là được rồi."

"Nhớ chú ý an toàn."

"Được."

Đường đối diện có một chiếc taxi đang đậu, Cố Tân Tân nhìn Lý Dĩnh Thư lên xe rời đi, lúc này mới quay lại ngồi vào trong xe.

Sau khi xe khởi động thì hệ thống sưởi cũng bắt đầu làm việc, hơi nóng tạo cho người ta một cảm giác ngọt ngào khó chịu. Cố Tân Tân nhăn mày nhắm mắt lại, sắc mặt cũng ngày càng trắng, chỉ muốn nôn.

Một luồng gió lạnh đột ngột phả vào mặt khiến cô dễ chịu không ít, Cố Tân Tân hơi hé mắt, nhìn thấy một cánh tay của Cận Ngụ ĐÌnh đang thu về.

Cô mím chặt môi không nói lời nào, trở lại tòa nhà Tây, loạng choạng bước vào phòng tắm.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên ghế sô pha, một hồi lâu sau đột nhiên không nghe được động tĩnh gì trong phòng tắm, anh không nhịn được đứng dậy đi đến, tay đập lên cánh cửa, "Cố Tân Tân."

Đúng lúc cô kéo cửa ra, ánh mắt dừng lại trên cánh tay vẫn chưa kịp thu lại của Cận Ngụ ĐÌnh.

Quan hệ của hai người trước sau vẫn căng thẳng như vậy, Cận Ngụ ĐÌnh tắm xong đi ra, nhìn thấy Cố Tân Tân cuộn người trong chăn, giống như là đã ngủ thiếp đi.

Anh nằm xuống bên cạnh, cô cũng không nhúc nhích, tắt đèn, lúc này cô mới hơi hé mắt ra.

" Tay cô có sao không?" Thanh âm lạnh nhạt của Cận Ngụ ĐÌnh truyền vào trong tai cô, vừa rồi cô ngã cũng không hề nhẹ.

Cố Tân Tân cũng lạnh nhạt không kém đáp lại, "Không cần anh phải quan tâm."

Bầu không khí xung quanh lần thứ hai đông cứng, lúc Cố Tân Tân nói ra câu này có chút hối hận, cô không nên để tâm tình của mình không hề che giấu lộ ra ngoài như vậy mới phải. Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh có một người khác, mà cô chẳng qua cũng chỉ là một cái bia đỡ đạn ở bên cạnh anh. Chỉ có những lúc anh cần cô thì cô mới trở nên có chút giá trị, cô nháo lên với anh như vậy, thả ra toàn bộ bi thương trong lòng, có đáng không?

Ngày hôm sau, lúc Khổng Thành tiến vào tòa nhà Tây, cảm nhận được bầu không khí trên bàn ăn hiếm thấy rất tốt.

Cố Tân Tân ung dung ngồi đó, gặm miếng bánh mì trên tay, "Khổng Thành, lại đây."

Khổng Thành bước nhanh về phía trước. "Cửu phu nhân, có chuyện gì sao?"

"Tôi hôm qua thật sự là phải cảm ơn anh rồi."

"Phu nhân khách sáo rồi, muốn cảm ơn thì phu nhân nên cảm ơn Cửu gia mới phải."

"Cảm ơn nha." Cố Tân Tân cũng hướng về phía Cận Ngụ ĐÌnh bên cạnh, nói đều đều. Người đàn ông không khỏi nhìn thêm cô hai cái, chỉ trong một đêm mà sao thái độ của cô lại thay đổi hoàn toàn rồi thế này?

"Hôm nay tôi muốn đến trường."

Cận Ngụ ĐÌnh đặt cốc sữa bò trên tay xuống. "Làm gì?"

"Lên lớp chứ gì nữa, học kỳ cuối rồi, dù sao thì bài thi cuối cùng cũng phải thuận lợi qua mới được."

Cố Tân Tân đi rồi, Khổng Thành kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, "Cứu gia, người giúp việc có vấn đề kia đã tìm được, cũng thừa nhận là đã cầm tiền của một người khác."

"Tiền của ai?"

"Đoạn tiên sinh."

Ngón tay vuốt nhẹ ở miệng cốc lập tức thả ra, tuy là bị làm cho giật mình nhưng vẫn chưa biểu hiện lên mặt, "Anh ta? Ngón tay này của anh ta hình như kéo ra hơi dài rồi thì phải."

"Chuyện như vậy cũng không tiện đối mặt chất vấn, người trong nhà quả thật vĩnh viễn khó lòng phòng bị. Chuyện nước hoa lần trước cũng mới chỉ trôi qua mấy tháng, dù là đã bị nghiêm trị, nhưng trước mắt bị tiền tài mê hoặc, cũng sẽ có người túng quá hóa liều."

Cận Ngụ ĐÌnh vô cảm ăn vài miếng, "Chuyện nhật ký là lỗi của tôi."

"Cứu gia, đối phương nếu như đã có mưu đồ muốn lấy đồ từ tòa nhà Tây thì dù ngài có lòng phòng bị hơn nữa cũng sẽ vô dụng mà thôi."

Ngón tay đặt trên miệng cốc sữa bò, nhẹ lắc hai vòng, nhìn chất lỏng màu trắng sữa tràn lên miệng chén, "Đoàn Cảnh Nghiêu một lòng muốn kéo chị tôi từ vị trí kia xuống, mà chống lưng cho chị ấy là Cận gia, nếu một ngày kia nhà mẹ đẻ của chị ấy liên tục xuất hiện những tin đồn xấu thì ảnh hưởng với chị ấy thế nào không cần nói cũng biết. Nên nếu như nói việc này liên quan đến anh ta cũng không phải là không thể."

"Về lý thuyết thì Đoàn tiên sinh và Cận thị trưởng là vợ chồng, càng phải là có vinh cùng hưởng có họa cùng chịu."

"Hai người cùng có dã tâm, ai cũng không cam lòng chịu làm kẻ yếu thế nên dĩ nhiên là sẽ đánh đến một mất một còn."

Có lẽ đây chính là bi kịch của những người muốn lên nắm quyền, tình yêu sớm đã bị coi như món đồ chơi bị hy sinh, ném cho chó ăn rồi.

Cố Tân Tân học xong ca chiều, thu gọn sách và tài liệu chuẩn bị rời khỏi trường.

Đi đến cửa, lại nghe được có người gọi cô. "Cố Tân Tân."

Cô quay đầu lại nhìn, nhận ra là giáo viên dạy môn chuyên ngành của cô. Cố Tân Tân chợt có cảm giác bị gọi tên lên bảng. "Em chào cô, có chuyện gì sao ạ?"

"Có rảnh không? Cô mời em đi uống trà."

Da đầu Cố Tân Tân cơ hồ bị người ta túm lấy mà giật. "Cô đừng dọa em vậy chứ, có phải gần đây em trốn học hơi nhiều, cô....."

"Em nghĩ nhiều rồi, bộ tranh của em cô đã đọc, có thể hiểu rõ được phần nào tình trạng sáng tác sau này của em, muốn định hướng cho em viết một cái kế hoạch cho thời gian tiếp theo này, quay lại đặt việc học lên trên ưu tiên hàng đầu."

Cố Tân Tân như trút được gánh nặng, "Được, vậy em mời cô."

"Đi, đi tìm quán đã."

Xung quanh trường học có đủ những quán trà với đủ loại kiểu dáng màu sắc khác nhau, Cố Tân Tân chọn một quán trà thường hay đến, chuẩn bị đi vào, lại liếc thấy giáo viên dạy môn chuyên ngành của cô đang nhìn quanh bốn phía. "Cô dẫn em đến nơi này."

Cố Tân Tân cũng không tiện từ chối, cô với cô ấy đi thêm mấy phút, đến trước cửa một quán nhỏ.

Bố trí bên trong cũng không có gì kỳ lạ, chỉ là ngoại trừ mấy nhân viên phục vụ thì cũng không có khách mòi. Cố Tân Tân nhìn thấy bốn vách tường xung quanh đều xếp đầy sách trên giá, trên đỉnh giá có một chậu trầu bà vàng rủ xuống dưới, cô ấy dẫn cô đến một căn phòng nhỏ trước mặt, "Tân Tân, em vào trước đi."

Cô đẩy cánh cửa ra, Cố Tân Tân vừa muốn nhấc chân đi vào, ánh mắt đột nhiên bắt được một bóng người ngồi bên trong.

Cố Tân Tân chăm chú nhìn kỹ, sợ hết hồn, lại chính là Đoàn Cảnh Nghiêu.

Cô giật mình chôn chân tại chỗ, mãi đến khi Đoàn Cảnh Nghiêu lên tiếng thì cô mới định thần lại. "Tân Tân, đã lâu không gặp."

"Chị.....anh rể."

"Vào đi."

Cố Tân Tân vừa nhấc chân lên đi vào, cánh cửa phía sau đã lập tức được đóng lại.

Đoàn Cảnh Nghiêu ngồi trên ghế sô pha, phía trước mặt đặt một bình trà, "Nhìn thấy anh ngạc nhiên lắm sao?"

"Có một chút."

"Ngồi xuống đi."

Cố Tân Tân thấp thỏm ngồi xuống. Cô đối với người con rể của Cận gia này thật sự là vô cùng xa lạ, dù cho bọn họ có cùng ngồi trên một bàn ăn nhưng cũng chưa bao giờ có chung một đè tài nào cả. Đoàn Cảnh Nghiêu ngày thường cũng vô cùng hiếm khi bước chân vào Cận gia, hôm nay sao lại hao tổn tâm tư chờ cô ở đây?

Ngón tay thon dài của Đoàn Cảnh Nghiêu cầm chén trà đang phát ra mùi thơm thoang thoảng đặt vào trong tay Cố Tân Tân. "Có thích uống trà không?"

Cố Tân Tân thảng thăng. "Không thích."

Khóe miệng người đàn ông hơi giương lên. "Em nói như vậy khiến anh thật sự không biết phải nói tiếp thế nào."

"Anh rể, anh sắp đặt cho em đến đây là có chuyện gì sao?"

Đoàn Cảnh Nghiêu nhấp một hớp trà, không hề là con cháu nhà có gia thế, mỗi động tác đều không những gọn gàng mà còn tao nhã vô cùng.

"Gần đây em và Lão Cửu thế nào rồi?"

Cố Tân Tân lộ vẻ cảnh giác, Đoàn Cảnh Nghiêu sao bỗng nhiên vô duyên vô cớ lại nói những lời như vậy?

"Rất tốt."

Khóe môi người đàn ông mang theo ý cười, "Tân Tân, lúc trước Lão Cửu nói muốn kết hôn với em người trong nhà đều rất ngạc nhiên, dù sao thì trước đó đều là không có chút tin tức nào dù là phong thanh. Hai người chúng ta cũng không tiếp xúc nhiều, kỳ thực vẫn luôn muốn hỏi em một câu, em là tự nguyện kết hôn sao?"

Trong lòng Cố Tân Tân không khỏi cảm thấy hồi hộp, đây là ý gì?

Trên mặt cô duy trì mỉm cười, giọng nói cũng được khống chế chuẩn mực. "Đương nhiên rồi ạ."

"Vì sao?"

"Anh rể, ý tú trong lời nói của anh khiến em hồ đồ luôn rồi."

Âu phục của Đoàn Cảnh Nghiêu tùy ý vắt trên tay ghế sô pha, hiện tại mặc một chiếc áo sơ mi sẫm màu, người đàn ông nâng tay lên rót thêm trà, động tác vô cùng trôi chảy, ánh mắt nhìn chăm chú, kiên nhẫn chờ cho chén trà đầy. Cuối cùng môi mỏng khẽ mở. "Em đã biết rõ trong lòng Lão Cửu có người khác mà vẫn không cảm thấy khó chấp nhận sao?"

Hai tay Cố Tân Tân đan vào nhau, móng tay không ngừng ấn lên mu bàn tay mình. "Người trong lòng anh ấy là em mà."

"Em vẫn luôn dùng lời nói này thuyết phục chính mình sao?"

Cố Tân Tân như ngồi trên đống lửa, hận không thể lập tức rời đi, "Tình cảm của chúng em có thể nào đi chăng nữa thì cũng là chuyện của vợ chồng chúng em."

"Em là thật sự yêu Lão Cửu nên mới không hề oán hận nguyện ở bên cạnh chờ đợi chú ấy, vẫn là đi không được sao?"

Cố Tân Tân trong lúc nhất thời không phân biệt được người ngồi đối diện là địch hay bạn, Đoàn Cảnh Nghiêu chỉ là người ngoài cuộc nhưng lại có thể đem chuyện của bọn họ ra bới móc đến từng chi tiết, Cố Tân Tân suy nghĩ đơn thuần, gấp phải loại hò ly chín đuôi này đúng là vẫn còn quá non rồi.

"Nếu như em muốn đi mà không được, anh có thể giúp em."

Cố Tân Tân bưng lên chén trà, đè lại sự phức tạp nổi lên trong lòng. "Anh có thể giúp em thế nào?"

"Không phải là em không có cách rời khỏi Cận gia, mà là em sợ rằng sau khi rời đi rồi sẽ liên lụy đến người trong nhà. Nếu như em tin anh, anh có thể thay em sắp xếp thỏa đáng."

Cố Tân Tân nhấp một ngụm trà, vị có chút chát, còn có nóng, khiến cho lưỡi cô bỗng đến tê tê, "Vì sao lại muốn giúp em?"

Đoàn Cảnh Nghiêu hé ra một đôi mắt cười. "Chuyện đêm đó phát sinh ở tòa nhà Đông anh đều biết."

Cỗ tay cô run rẩy, vội vàng đẩy chén trà trở lại. Cố Tân Tân không ngốc đến mức đi hỏi anh ta làm sao phát hiện ra được. Đoàn Cảnh Nghiêu và Cận Duệ Ngôn còn có thể tính toán nhau được, nói gì là với hai cậu em vợ trong Cận gia, sợ là anh ta đã sớm có tai măt giăng đầy trong tòa nhà Đông rồi.

Chỉ là sau khi anh ta nói ra lời này thì Cố Tân Tân lại càng không thể ngồi yên.

Giống như tất cả những lớp ngụy trang đều bị người ta lột ra sạch sành sanh, khiến cô có cảm giác ai cũng biết rõ Cận Ngụ Đinh với cô không hề có tình cảm, cùng lăm cung chỉ là lợi dụng mà thôi.

Mà những người này đây, bọn họ cũng không để ý đến vết sẹo trên ngực cô, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm vào cô.

Cố Tân Tân thấy tình hình đã như vậy thì cũng không cần che giấu gì nữa, trực tiếp nói thẳng vào đề tài. "Anh muốn em làm gì?"

"Anh giúp em giăng ra một cái bẫy, em dẫn Lão Cửu vào trong đồn, chuyện này từ sau đó em không cần quản nữa."

"Đồn gì cơ?"

Đoàn Cảnh Nghiêu xoay mặt đồng hồ nhìn giờ, "Anh chỉ muốn lấy một tấm ảnh của chú ấy và Thương Lục thôi, không cần có hành động cụ thể gì cả."

"Nếu để anh ta phát hiện ra có em tham gia, nhất định sẽ không bỏ qua cho em."

Đoàn Cảnh Nghiêu co lên một chân, vẻ mặt từ đầu đến cuối đều ung dung thư thái. "Vậy thì em cần phải nghĩ cách để chú ấy không phát hiện ra."

Cố Tân Tân muốn mở miệng từ chối, nhưng điều kiện này đối với cô mà nói quá có sức mê hoặc. Tình cảnh hiện tại của cô quá mức khó xử, nếu như có thể lập tức đi ngay thì cô một phút cũng không muốn chờ thêm.

"Trong quá khứ không phải là anh chưa bao giờ làm ra chuyện như vậy."

Xem ra chuyện kiêu này Đoàn Cảnh Nghiêу cũng không phải là làm lần đầu.

"Anh và em cũng có thể xem như là một phần của Cận gia, vậy nên anh tin rằng em có thể phân biệt được rõ ràng lợi và hại trong cuộc thỏa thuận này. So với chờ đến một ngày bị đá ra ngoài chỉ bằng hiện tại lập tức rời đi, không phải sao?"

"Anh rě, anh làm như vậy thì thu được lợi ích gì đây?"

Trên mặt Đoàn Cảnh Nghiêу không lộ ra một chút biến hóa nào, nhưng xã hội này đã chứng minh những nhân tài như anh ta thì đều là người nguy hiểm. "Nếu không được lợi gì thì anh cần phải lãng phí tâm tư ở đây sao?"

"Quan hệ của anh và chị cả không tốt sao?"

Người đàn ông khẽ cười thành tiếng. "Con mắt nào của em nhìn thấy quan hệ của hai người tụi anh không tốt vậy?"

Anh ta tính toán hai người em trai của cô ấy như vậy, không phải là đang ngầm ngầm mưu tính lên chính cô ấy hay sao?

Cố Tân Tân uống xong một chén trà, "Có việc cụ thể gì muốn em làm sao?"

"Nếu thật sự suy nghĩ kỹ càng rồi thì gọi cho anh." Đoàn Cảnh Nghiêу rút ra một tấm danh thiếp, đẩy nó đến trước mặt Cố Tân Tân, "Gọi vào số này."

Cô đưa tay muốn cầm lấy, bàn tay Đoàn Cảnh Nghiêу đặt trên danh thiếp lại không nhúc nhích, "Cũng chỉ có 11 chữ số thôi, tốt nhất là em hãy ghi nhớ nó vào đầu luôn lúc này đi."

Cố Tân Tân liếc qua, nhớ thật kỹ số điện thoại trên tờ danh thiếp.

Lúc cô đi ra ngoài phòng bao, thấy cô giáo dạy môn chuyên ngành còn đang ở bên ngoài uống trà, mắt thấy cô đi ra thì cũng để sách xuống đứng dậy.

Buổi tối Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nói sẽ trở về ăn cơm. Cố Tân ngồi ngắn người trước bàn ăn, người giúp việc đã chuẩn bị bữa tối xong xuôi.

Cô ăn không vào, cầm cái bát liên tục múc canh.

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh tiến vào cô cũng nghe được, chỉ là mi mắt không buồn nhắc, làm như không nhìn thấy sự tồn tại của anh.

Người đàn ông đi đến bên cạnh bàn ăn, kéo ghế phát ra âm thanh cực lớn, nhưng Cố Tân Tân vẫn không nhúc nhích.

Anh cầm thứ gì đó trong tay đưa cho Cố Tân Tân, cô nhắc tay đẩy ra.

"Thú cô thích ăn."

"Tôi ăn no rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống chỗ của mình, nhìn thấy cơm trong bát cô vẫn còn nguyên. "Là tôi đã dồn hết tâm trí mua cho cô đây."

Trong lòng Cố Tân Tân khẽ động, nhưng ngoài miệng vẫn cứng ngắt. "Anh sẽ có lòng tốt như vậy sao? Tôi không cần."

Cận Ngụ ĐÌnh không ngờ tới lần này anh phải đặc biệt chạy nửa cái Lục Thành mới có thể mua cho cô món tráng miệng của nhà

hàng Võng Hồng, một lòng một dạ chỉ muốn cho cô nếm thử, nhưng rốt cuộc lúc về cũng chỉ đổi lại được một câu thế này đây.

Anh kiêu căng tự mãn thành thói, làm sao chịu nổi bị cô ức hiếp như vậy. Khóe miệng Cận Ngụ Đinh cong lên, giọng nói cũng không còn mang theo chút hơi ấm nào. "Không phải cô là bia đỡ đạn của tôi sao? Nếu đã có giá trị như vậy thì tôi cũng phải đối xử tốt với cái tẩm bia này một chút mới được."

Cô Tân Tân khẽ cắn môi dưới, được lăm, Cận Ngụ Đinh, cô ở trong lòng anh hóa ra chính là một loại đồ vật như vậy. Đã thế thì anh cũng đừng trách cô giúp người khác bày mưu tính kế anh!

***

Bát Bát: Hôm qua có một bạn Dĩnh Hỏa Trùng bão vote 75 phần của bộ truyện. Yêu lăm lăm <3 <3 <3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Bán Anh Cho Người Con Gái Khác

Dịch: CP88

***

Ngày hôm đó người giúp việc ở tòa nhà chính đến mời Cố Tân Tân qua.

Cô đi vào đến sân thì nhìn thấy Tần Chi Song và Thương Lục đang ngồi cạnh nhau, bước chân Cố Tân Tân lập tức chậm lại, Tần Chi Song quay sang, nhìn ra sự do dự của cô. "Tân Tân, tới đây."

Cố Tân Tân đi đến trước bàn đá, Tần Chi Song kéo tay cô để cô ngồi xuống.

Thương Lục đang cầm bút vẽ tranh, Cố Tân Tân không thể không thừa nhận cô ấy rất có năng khiếu hội họa, trên mặt giấy đã có hơn nửa bông hoa dành dành đang dần hiện lên, sống động mà xinh đẹp.

"Mẹ," Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, cảm thấy có mấy lời nên làm rõ ràng. "Nếu chị dâu đã ở đây thì con cũng không nên đến."

"Tân Tân, sao con lại nghĩ vậy chứ?"

"Thật ra con vẫn muốn giữ khoảng cách với chị dâu, con cảm thấy tốt nhất là tránh tiếp xúc với nhau thì hơn."

Tần Chi Song vỗ nhẹ bàn tay cô, "Chuyện nhật ký đã qua rồi thì để cho nó qua đi. Ai mà không có những lúc tuổi trẻ bồng bột đem

"lòng đi thích một người chứ? Tân Tân, không lẽ con không có?"

Bàn tay Cố Tân Tân nắm nhẹ, nếu như nói thầm mến. Đúng vậy đi, có ai mà không có đây?

Trung học cơ sở thầm mến một vị đội trưởng, cấp ba là thầy giáo dạy thể dục, có được tính hay không? Mặc dù là không phải quá yêu thích nhưng cũng khiến cô luôn luôn để tâm đến, cảm giác cất giấu một chú chim nhỏ nhảy nhót trong lòng, còn có đôi khi ghen tuông, những thứ này đều là tuổi đó nên được trải qua.

"Mẹ, của anh ấy không giống."

"Sao lại không giống? Lão Cửu thích Thương Lục cũng không thể bị coi là ngoại lệ được. Mấy đứa trẻ của Thương gia và Cận gia chơi với nhau từ nhỏ, mặc dù hiện tại đã kết hôn, Thương Lục gấp phải chuyện nếu Lão Cửu có thể giúp thì cũng sẽ giúp nhưng chuyện này không hề chứng minh rằng trong nó bị Thương Lục chiếm giữ."

Cố Tân Tân biết Tân Chi Song đang an ủi cô, "Mẹ, con không sao, con không có cảm thấy khó khăn gì cả, thật đấy."

"Tân Tân, con phải biết lúc trước người nhất định muốn gả cho Hàn Thanh là Thương Lục. Không hề có ai ép buộc con bé, lúc ấy con bé vẫn rất tinh táo nhưng khi gả cho Hàn Thanh không hề có một chút gì tỏ vẻ là không tình nguyện cả. Lão Cửu là người rất hiểu chuyện, dù thật có gì đi chăng nữa thì cũng sẽ phải chết tâm ở đó thôi."

Cố Tân Tân không khỏi nhìn về Thương Lục ở đối diện, cô ấy hoàn toàn không nghe vào những lời bọn họ đang nói. Cánh hoa vừa vã ra không hài lòng, cô ấy liền cẩn thận tẩy đi bắt đầu vẽ lại.

"Tân Tân, có rất nhiều thứ tình cảm cũng cần đến thời gian để bồi đắp. Con và Thương Lục không khác gì con gái ruột của mẹ, nếu sau này còn ở với nhau thêm mấy chục năm nữa, mẹ cảm thấy hai đứa nên càng tiếp xúc nhiều càng tốt. Böyle giờ con bé u u mê mê,

tiếp xúc với nó có thể gặp nhiều phiền phức, bất luận là xảy ra chuyện lớn hay nhỏ thì người đi cùng con bé cũng sẽ bị trách móc nặng nề nhất. Nhưng bất luận thế nào, Tân Tân, con cũng không thể vì vậy mà xa lánh con bé. Mẹ và Thương Lục có thời gian ở với nhau rất dài, hiểu rõ con bé trước đây ngoan ngoãn thế nào, vậy nên dù bây giờ con bé có ra sao thì mẹ đều không thể ghét bỏ. Nhưng rồi cũng sẽ có một ngày mẹ....."

Cố Tân Tân không nghĩ tới Tân Chi Song lại nói với cô đến mức này, "Mẹ, mẹ đừng nói thế."

"Không có gì phải tránh né cả, có một số chuyện sớm muộn cũng phải đối mặt. Tâm tư của Hàn Thanh đặt trên người Thương Lục không phải là con không thấy, nếu như khi tỉnh táo Thương Lục đã lựa chọn nó, vậy thì đã nói rõ rằng Lão Cửu cả đời này cũng không còn khả năng gì rồi."

Tân Chi Song cầm lấy tay cô, một tay kia vỗ vỗ lên mu bàn tay cô, sau đó cười cười nhìn Thương Lục.

"Nếu có một ngày đó, con nhất định phải chăm sóc tốt cho Thương Lục giúp mẹ."

Cố Tân Tân khẽ nhắc đầu, "Vâng."

Một lát sau rốt cuộc Thương Lục cũng vẽ gần xong, Tân Chi Song đứng dậy, dặn dò Cố Tân Tân, "Con ở đây giúp mẹ trông Thương Lục, mẹ vào bên trong lấy ít đồ."

"Vâng."

Tân Chi Song quay đầu đi vào trong, Cố Tân Tân nằm nhoài lên chiếc bàn đá, Thương Lục ngồi một bên cẩm cui vẽ tranh không nói. Cố Tân Tân liếc nhìn bức tranh của cô ấy, "Chị đâu, thật lòng mà nói, em rất hâm mộ chị."

Thương Lục mắt điếc tai ngơ, tiếp tục động tác trong tay.

Bộ dạng này của cô ấy ngược lại khiến cho Cố Tân Tân cảm thấy dễ chịu hơn, dù sao trước mặt cô ấy cũng sẽ không cần phải giấu diếm gì nữa.

"Chị dâu, tuy là có rất nhiều chuyện khiến em khổ sở trong lòng, nhưng em biết chung quy người không thể oán trách nhất... chính là chị." Có mấy lời ngay cả người bạn thân nhất của mình Cố Tân Tân cũng không thể nói, cô chống khuỷu tay lên bàn, bàn tay hơi vuốt lấy cổ, "Tuy là chị không nhớ được gì cả, nhưng là bọn họ vẫn luôn yêu chị tha thiết, thật sự em không muốn phải cầu xin Cận Ngụ Đình đối xử với em thế nào....."

Cận Ngụ Đình trở lại tòa nhà Tây, nghe nói Cố Tân Tân sang tòa nhà chính thì cũng đi sang đó.

Trong sân tòa nhà chính rất yên tĩnh, cây tường vi rậm rạp trước cửa vừa đủ tạo thành một bức tường che chắn hoàn hảo. Cố Tân Tân ngồi với Thương Lục bên bàn đá, ánh mặt trời nhàn nhạt phủ lên hai người, Cố Tân Tân quay lưng về phía Cận Ngụ Đình, dáng vẻ giống như đang nói chuyện với Thương Lục.

Người đàn ông nhẹ nhàng bước đến, mà Cố Tân Tân cũng không hề phát hiện ra đằng sau có người.

Thương Lục vẽ xong một cánh hoa dành dành, bắt đầu phác họa cành cây phía dưới. Cố Tân Tân nhìn khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay của cô ấy, cảm thấy lúc cô ấy bình thường thì thật là xinh đẹp, không trách Cận Ngụ Đình là một kẻ lạnh lung cao ngạo như vậy còn không tránh được động lòng với cô ấy.

Nghĩ tới đây trái tim cô khẽ thắt lại, hiện tại cô đúng là không nên nghĩ đến anh, bởi chỉ cần nghĩ tới thôi là sẽ lại đau.

"Chị dâu, chị không biết quan hệ hiện tại của em và Cận Ngụ Đình đâu. Em cảm thấy chúng em đã đi vào ngõ cụt rồi. Anh ta thật ra nên để cho em đi, mỗi ngày đều phải khoác lên cái mặt nạ bẩn này thật sự rất mệt....."

Cận Ngụ Đinh chầm chậm bước tới, muốn gọi cô một tiếng, ngẫm lại, vẫn là quên đi.

"Em nói với anh ta, nếu như anh ta không cho em đi thì em không bao đảm sẽ không làm ra chuyện gì, những việc này đều là vì chị mà ra, người anh ta đặt trong lòng cũng là chị. Bây giờ anh ta chỉ cần dám đối xử tệ bạc với em, vậy thì em sẽ bê nguyên ấm úc đó đổ lên chị. Dù sao cái tình trạng hiện giờ của chị thì muôn hại cũng quá dễ dàng rồi. Em có thể trở thành một quả bom hẹn giờ, một ngày nào đó lừa chị đi ra ngoài, sau đó khiến cho chị biến mất như lần trước....."

Những câu nói này chẳng qua Cố Tân Tân chỉ là nói giả dụ, nhưng cánh tay bỗng nhiên bị ai đó kéo lại, toàn bộ cơ thể không nghe theo sai khiến lảo đảo đứng dậy. Lúc này cô mới kịp phản ứng lại, hóa ra phía sau cô lại còn có người.

Cố Tân Tân muốn nhìn xem là ai, cánh tay đã bị hất văng đi.

Giữa hai hàng lông mày của Cận Ngụ Đinh đè nén lửa giận, ngay cả ánh mặt trời rực rỡ cũng không thể xua tan đi đám mây đen trên khuôn mặt anh. Cố Tân Tân trong lòng hốt hoảng, còn chưa kịp há miệng thì đã nghe được Cận Ngụ Đinh gầm lên. "Đừng có liên lụy đến người khác, Cố Tân Tân, Thương Lục nếu như xảy ra chuyện gì thì ai cũng không thể bảo vệ được cô!"

Lòng dạ Cận Hàn Thanh có bao nhiêu độc ác, trước mặt anh ta ân tình thì có thể có cái tác dụng chó má gì chứ.

Nhưng lời này truyền vào tai Cố Tân Tân lại thành một hàm ý khác. Người mà anh luôn đặt ở vị trí đầu tiên trong lòng luôn là Thương Lục không phải sao?

"Vậy thì anh phải thật cẩn thận bảo vệ cho chị ấy, đừng để chị ấy bị tôi hại." Cố Tân Tân nói ra lời này, trong lòng không tránh được bi thương trào dâng.

Cô quay đầu muôn rời đi, nhưng chỉ vừa mới đi được vào bước lại cảm giác không cam lòng.

Cô quay đầu vọt đến trước mặt Cận Ngụ Đình, vành mắt đỏ ửng hướng về phía anh, "Có ai lại thích đi hại người, anh lại là kẻ thích đi nghe trộm như vậy? Đã thế thì phiền anh lần sau nếu như muốn trốn một góc nghe lén thì phải nghe cho thật trọn vẹn. Tôi nói tôi có thể lừa chị ấy ra ngoài, khiến cho chị ấy biến mất như lần trước, nhưng tôi sẽ không làm như vậy. Tôi chỉ nói lời ác độc như vậy thôi, dù sao anh cũng coi chị ấy thành bảo bối như vậy, nếu như tôi mà động phải chị ấy thì nhất định sẽ không được chết tử tế, mà hiện tại tôi đang được Cận gia cho ăn ngon cho chỗ ở tốt như vậy, dù là trên danh nghĩa là vợ của anh nhưng cũng chỉ là một cái bia đỡ đạn mà thôi. Tôi không có tình cảm với anh, cũng không thích anh, trong lòng anh có ai thì liên quan gì đến tôi chứ?"

Cô nói một tràng dài như vậy, một hơi liền nói hết. Sắc mặt Cận Ngụ Đình càng ngày càng khó coi, nhớ kỹ một câu nói cuối cùng, hơn nữa còn nhớ vô cùng rõ ràng.

"Nếu một chút tình cảm với tôi cũng không có, vậy vì sao sau khi xem xong nhật ký lại phải có phản ứng lớn như vậy?"

"Là bởi vì tôi bị anh bức hôn, nhưng làm thế nào tôi cũng không ngờ được trong lòng anh lại có ý với chính chị dâu của mình. Tôi thật sự một chút cũng không muốn bị kéo vào cái mối quan hệ lằng nhằng rắc rối này của anh."

Cố Tân Tân nói xong, xoay người rời đi.

Cận Ngụ Đình nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô mà thất thần, lời này cô vừa mới nói ra, với vẻ mặt đó nữa, không giống như là đang giả vờ.

Trong lòng anh không khống chế được cảm giác mất mát đang trào lên, loại cảm giác khó chịu trong lòng không ngừng cắn xé bên trong, còn có cả một chút đau.

Tần Chi Song đi ra không thấy Cố Tân Tân đâu, bà đặt đồ trên tay xuống bàn. "Tân Tân đâu rồi?"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh có chút không được tự nhiên. "Cô ấy ở đây ạ? Con không thấy."

Lúc này, Thương Lục đã vùi đầu được một hồi lâu trước khung tranh chợt ngẩng đầu lên, cây bút trong tay chỉ vào Cận Ngụ ĐÌnh. "Cãi nhau!"

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ run, ánh mắt rời xuống mặt cô ấy, Tần Chi Song đi đến, đặt tay lên bả vai cô ấy. "Ai với ai cãi nhau cơ?"

"Cãi nhau rồi chạy." Thương Lục nói xong, cầm bánh ngọt lên bỏ vào miệng.

Môi mỏng khẽ nhéch, Cận Ngụ ĐÌnh chỉ tay về phía cổng của tòa nhà chính, "Không cãi nhau, cô ấy nhìn thấy con đến nên tự mình bỏ đi thôi."

"Tân Tân cũng không phải người không hiểu chuyện như thế, nếu thật sự là con bé có chuyện gì phải đi, vậy vì sao lại không nói với mẹ một tiếng chứ."

Đôi môi mỏng mím lại càng thêm chặt, nhưng anh làm sao có thể thùa nhận mình với Cố Tân Tân cãi nhau được chứ. "Có lẽ vì không muốn gặp con nên đến phép tắc cũng quên mất."

"Cũng có thể, vậy thì con càng phải nghĩ xem vì cớ gì mà con bé lại không muốn nhìn mặt mình đi."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở đây như người thừa, trong lời nói của Tần Chi Song rõ ràng thể hiện bất mãn với anh.

Anh quay đầu về tòa nhà Tây, Tần Chi Song cũng chẳng buồn giữ anh lại, trong miệng còn không ngừng nói theo. "Vợ chính mình

vừa nhìn thấy mình liền chạy mất là cái lẽ gì chứ? Trong lòng không nghĩ tự kiểm điểm lại đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh trở lại phòng ngủ chính, nhìn thấy Cố Tân Tân ngồi trên bệ cửa sổ, một tay chống má, giống như đang nghĩ nội dung cho chương mới.

Anh đi tới, lại lượn thêm mấy vòng bên cạnh người cô, Cố Tân Tân phát phiền, quay đầu ra ngoài cửa sổ.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế thì dừng chân, "Chiều nay ba cô gọi cho tôi."

"Ừ." Cố Tân Tân thật sự không muốn đáp lại anh, nên cũng không buồn hỏi thêm là gọi làm gì.

"Chủ nhật tuần sau con gái chú cô kết hôn, bọn họ mong tôi có thể tới."

Cố Tân Tân không nói lời nào, bút đặt trên bảng vẽ điện tử không ngừng vẽ loạn.

Cận Ngụ ĐÌnh biết Cố Tân Tân nhất định là rất để tâm đến những người trong nhà. Dù sao cô cũng là kết hôn với Cận Ngụ ĐÌnh, loại trường hợp này nếu như anh không đi thì nhất định họ hàng bên đó sẽ hỏi từ đông sang tây, đến lúc đó nhất định cô sẽ không chịu nổi nữa, giống như lúc về nhà ăn Tết cũng y hệt không sai biệt.

Anh đút một tay trong túi, nhìn cô không để ý đến mình thì chân dài không khỏi hơi nhúc nhích, "Tôi đã hỏi Khổng Thành, ngày hôm đó lịch trình không có chỗ trống, cả sáng lẫn chiều đều có hợp."

Cố Tân Tân không ngẩng đầu, hỏa khí bốc lên. "Vậy thì khỏi đến."

"Ba cô đã nói rồi, nhất định tôi phải qua."

Cố Tân Tân ngồi dậy, không tình nguyện hướng đầu về phía Cận Ngụ ĐÌnh. "Đã khó khăn như thế, tôi thấy anh cũng không cần miễn cưỡng mình quá làm gì."

Cận Ngụ ĐÌnh cúi người xuống, thấy Cố Tân Tân không nhìn mình thì trực tiếp ngồi luôn xuống đối diện với cô, "Đến lúc đó họ hàng nhất định sẽ vây quanh hỏi cô vì sao tôi không tới?"

"Cứ nói anh bận rộn là được."

"Bận rộn thế nào mà một bữa cơm cũng không dành ra thời gian được chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, không muốn bỏ qua dù là một chi tiết nhỏ biến hóa trên khuôn mặt cô, thế nào, cô còn chưa nghe ra ý của anh sao?

"Anh với người khác làm sao giống nhau được, tổng giám đốc lận đó, bận rộn muốn bay lên luôn được ấy chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh giật lấy bảng vẽ trên tay cô. "Cố Tân Tân!"

"Lúc đó anh cứ gọi thẳng về cho ba tôi là được rồi, hoặc là đến lúc đó tôi tùy tiện tìm một cái lý do, chú thím nhất định sẽ không có ý kiến."

Cận Ngụ ĐÌnh co một chân dài lên, nếu là trước đây Cố Tân Tân nhất định sẽ đến cầu xin anh, kéo anh đi cùng.

Lần này anh đúng là tự kéo mặt mình xuống.

Cố Tân Tân lấy lại bảng vẽ điện tử trong tay anh, sự chú ý của cô lần nữa tập trung lại lên đó, một hồi lâu sau mà người đàn ông vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Thật lâu thật lâu, Cố Tân Tân nghe được từ đối diện truyền đến âm thanh trầm thấp. "Thật ra tối đó tôi cũng có thể dành ra chút thời gian rảnh, tôi có thể bảo Không Thành chuyển công việc qua hết tuần này."

"Như vậy lại khiến Cửu gia vất vả quá rồi."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh vẫn nhìn chằm chằm cô. "Không coi là quá vất vả."

Mi mắt cô nhẹ giương, ánh mắt đón lấy tầm mắt của anh. Anh ngồi đây dây dây dưa dưa với cô nửa ngày cũng chỉ muốn nói cho cô biết là anh cũng có thể đi?

"Đến lúc đó chúng ta có cần chuẩn bị quà mừng gì không?"

Cố Tân Tân đặt bút xuống, đứng dậy đi về phía giường lớn. "Tôi đã chuẩn bị phong bì 1000 tệ(*), ba mẹ tôi cũng sẽ chuẩn bị."

(*) hiện tại không biết tỷ giá đang là bao nhiêu, nhưng chắc nằm trong khoảng 1NDT ~ 3500 đồng ~~> 1000 tệ là khoảng 3tr5

"Còn tôi thì sao?"

"Dĩ nhiên không cần nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh đi sau cô, ngũ khí hơi đổi. "Cô bảo tôi đi theo ăn không?"

"Nếu anh muốn cho riêng thì tôi cũng không có ý kiến."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô một cái bộ dạng không chút hứng thú, giống như nói thêm với anh một câu chỉ thêm lãng phí thời gian. Anh cũng là người kiêu căng tự mãn, thấy thái độ của cô như vậy thì dĩ nhiên không muốn tiếp tục rước nhục vào người. Nhưng thế nào miệng lại không nghe anh sai khiến.

"Tiền mừng cô cho cũng được thôi, nhưng nếu đêm nay cô không có việc gì thì đi cùng tôi ra ngoài chọn một món quà mừng đi."

Cố Tân Tân lạnh lùng từ chối anh, "Không đi."

"Đó là lẽ đính hôn của em cô đó."

"Tôi đưa tiền mừng là được rồi."

Cận Ngụ Đinh thấy cô vén chăn muốn trèo lên giường, "Được thôi, vậy thì tuần sau gặp em họ cô tôi sẽ nói với cô ấy là vốn dĩ tôi muốn chuẩn bị một món quà, nhưng cô lại không chịu."

Động tác của Cố Tân Tân ngừng lại. "Mắc mớ gì đến tôi?"

"Cô có thể chờ xem sau đó cô ấy sẽ có thể có ý kiến gì với mình hay không."

Cố Tân Tân bị làm cho nói không ra lời, chiêu gây xích mích chia rẽ này quả thật đã đạt đến cảnh giới tối cao rồi.

Buổi tối lúc đi ra khỏi cửa Cố Tân Tân vô cùng không tình nguyện, hai người ngồi trong xe ai cũng không nói một lời nào. Lúc xe dừng lại Cố Tân Tân ngồi im không nhúc nhích, "Anh với Khổng Thành đi đi."

Khổng Thành xoay người nhìn về phía Cố Tân Tân, "Cửu phu nhân, phu nhân cứ đùa, tôi làm sao biết mua đồ thế nào cho con gái chứ."

Cố Tân Tân lập tức bối chát lại anh ta. "Không phải anh vẫn mua quần áo cho tôi đó sao? Còn rất vừa."

"Đây là việc Cửu gia giao phó."

Cận Ngụ Đinh liếc hai người một cái. "Có cần dừng xe sang bên đó cho hai người tán gẫu hay không?"

Cố Tân Tân đẩy cửa xe đi thẳng xuống, Khổng Thành thấy thế thì cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

Tối thứ sáu, mấy vị phu nhân tiểu thư đến đây rất nhiều, dù sao sáng mai đã có thể ngủ nướng rồi, đêm nay có thể tự do thả mình một chút.

Cố Tân Tân bước vào thang máy, cô không biết Cận Ngụ ĐÌnh muốn mua cái gì, nhìn quanh bốn phía, "Đi tầng mấy?"

"Sao cũng được."

"Anh muốn mua cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh thu hồi ánh mắt nãy giờ vẫn đặt trên mặt cô. "Nếu là cô thì cô muốn nhận được quà gì?"

"Tiền." Cố Tân Tân vô cùng thực tế đáp lại.

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được giương lên, nhấc tay lên ấn chọn tầng ba. "Vậy thì đi thôi."

Lúc anh dẫn Cố Tân Tân vào trong một gian hàng, Cố Tân Tân biết giá của nhãn hiệu này không hề nhỏ, Cận Ngụ ĐÌnh nói người bán hàng lấy ra những mẫu mới nhất, cô ấy đưa một chiếc túi xách khoác lên cánh tay Cố Tân Tân.

"Đây là mẫu túi bán chạy nhất năm nay, cực kỳ đẹp mắt."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc mắt, hỏi Cố Tân Tân. "Cô thấy thế nào?"

"Cũng tạm tạm."

"Vậy cái này thì sao?" Người bán hàng lại lấy thêm một cái khác nữa đeo lên cho Cố Tân Tân, cô thấy cô ấy thậm chí phải đeo gang tay nên cũng không muốn thử lâu. "Hai cái đều đẹp."

"Cô thích cái nào?" Cận Ngụ ĐÌnh truy hỏi đến cùng.

Không Thành ngồi trên một chiếc ghế sa lông cách đó không xa. Anh ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh dẫn người khác đi mua sắm, trước giờ thời gian với anh luôn rất quý giá, chưa bao giờ đem nó lãng phí ở mấy việc vô vị này. Cố Tân Tân trả lại chiếc túi về tay người bán hàng. "Tôi không chọn được, hai cái đều đẹp."

"Vậy thì mua cả hai cái đi."

Người bán hàng nghe vậy thì cười tươi rói. "Mắt thẩm mỹ của ngài thật tốt, hai loại không giống phong cách nhau, có thể thay đổi."

Cố Tân Tân biết rõ đây là tiền anh bỏ ra nên cũng không để tâm lắm, nhưng vừa mới nhìn đến giá cũng không khỏi lúi lưỡi. "Lãng phí."

Khổng Thành thấy bọn họ đã chọn xong xuôi thì nhanh nhẹn đứng dậy đi theo người bán hàng đi thanh toán.

Cận Ngụ ĐÌnh chống tay ở thắt lưng, làm vẻ thò ơ nói. "Cô chọn lấy một cái đi, cái còn lại tặng cho em họ của cô."

"Tôi không cần."

"Vậy thì cô chọn lấy một cái vứt đi, còn dư một cái tặng cho em họ cô."

Khổng Thành cầm theo chiếc túi được gói kỹ lưỡng đi phía sau hai người, bên trong khu trung tâm thương mại toàn người là người, bọn họ đụng phải không ít mấy cặp tình nhân khoác tay nhau đi qua. "Phim sắp chiếu rồi, nhanh lên....."

"Em còn chưa mua nước uống nữa....."

Cố Tân Tân có chút hoảng hốt, đây mới là dáng vẻ nên có của tình yêu, vui vẻ cùng nhau đi dạo phố, ăn cơm, lại vui vẻ đi xem phim.

Cận Ngụ ĐÌnh hết sức cố gắng thả chậm lại bước chân đi bên cạnh cô, anh cũng chưa từng làm những việc như vậy. Khổng Thành đi theo anh từng ấy năm, xưa nay lại chưa từng thấy anh và Cố Tân Tân ra ngoài hẹn hò. Nếu như nói thế giới tình cảm của Tân Tân sạch sẽ như một tờ giấy trắng, vậy còn Cận Ngụ ĐÌnh thì thế nào?

Kỳ thực, có gì khác nhau đâu?

"Còn muốn mua gì nữa không?"

Cố Tân Tân lắc nhẹ đầu, "Không có."

Trở lại tầng một, xung quanh đều là mỹ phẩm, Khổng Thành đứng bên cạnh Cận Ngụ Đinh, cả một đoạn đường đều vô cùng cẩn thận nhìn xung quanh. Cố Tân Tân liếc một cái, không nhịn được nói. "Khổng Thành, anh không cần cẩn thận quá như vậy đâu, không lẽ anh còn sợ anh ta sẽ bị người ta bắt đi sao?"

"Cửu phu nhân, những nơi đông người sẽ có rất nhiều chuyện phát sinh không kịp trở tay, cẩn thận vẫn hơn."

Cố Tân Tân nhìn thấy cách đó có người đứng thành hàng dài thì không khỏi nhón chân lên nhìn, hóa ra là chuỗi cửa hàng hồng trà đã vào đến trong khu trung tâm thương mại này rồi.

Khổng Thành lấy điện thoại gọi cho tài xế, Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước. "Tôi đi mua một cốc trà sữa."

Gian hàng trà sữa trước mặt xếp thành hàng rất dài, không hề nói quá, có lẽ phải đến cả trăm mét. Cố Tân Tân đứng ở cuối hàng, Cận Ngụ Đinh đi theo, "Chỗ này bán cái gì?"

"Trà sữa."

"Cô muốn uống? Lát nữa tôi nói người mang đến tòa nhà Tây."

Cố Tân Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Cửa hàng này hot nhất chính là Lưỡng Trọng Thiên Băng Hỏa, hơn nữa không bao giờ giao hàng đi xa, nhất định phải mua tại chỗ uống nếu không thì mùi vị nhất định sẽ không được trọn vẹn."

Khổng Thành nhìn một hàng dài như vạn lý trường thành phía trước, không nhịn được khuyên nhủ. "Không thì tôi chờ ở đây, Cửu

gia, ngài với....."

Cố Tân Tân ngắt lời anh ta. "Hai người lên xe trước đi, tôi ở đây chờ được rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đồng hồ, còn sớm, lại nói Cố Tân Tân hiếm khi nỗi hưng muôn ăn thứ gì đó, nãy giờ chỉ một hai phút thôi mà phía sau bọn họ đã có thêm đến mười người xếp vào hàng rồi.

Phía trước có nhân viên phục vụ của quán trà đi tới, cầm tập giấy nhớ trong tay. "Cô uống gì?"

Cố Tân Tân chỉ chỉ Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành phía sau. "Cho ba ly Lưỡng Trọng Thiên Băng Hỏa đi."

Nhân viên phục vụ viết số lên phía trên, cầm ba tờ giấy nhớ đưa cho bọn họ.

Hàng người đi rất chậm, Cố Tân Tân đợi cũng đã có chút sốt ruột. Phía trước có nữ sinh làm rơi tờ giấy nhớ xuống, cô nhìn theo, tờ giấy nhẹ nhàng lượn qua bên này, sau đó rơi xuống chân Cận Ngụ ĐÌnh.

Khổng Thành khom lưng nhặt lên, nữ sinh kia nhanh chân đi đến trước mặt anh ta. "Cám ơn."

Cô ấy ngẩng đầu nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, Cố Tân Tân chỉ là lơ đãng đánh mắt qua, nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng đáy mắt nữ sinh kia hiện lên vẻ kinh diễm, con ngươi trợn tròn, gò má đỏ lên, mà tầm mắt thì nhìn chằm chằm vào Cận Ngụ ĐÌnh không dứt ra được.

Người đàn ông như vậy đi ra ngoài thật sự chính là trêu hoa ghẹo nguyệt, quần áo và khí chất như vậy, quả thật chính là độc dược chí mạng.

Gặp một người hạ một người, dù là mấy dì cao tuổi cũng đừng nghĩ may mắn thoát khỏi.

Cố Tân Tân đi lên hai bước, Cận Ngụ ĐÌnh bước theo phía sau. Nữ sinh lúc này mới định thắn lại, đỏ mặt quay về hàng.

Cô ấy run rẩy lấy điện thoại ra, kích động suýt chút nữa không gõ ra chữ, "Mọi người, tớ vừa nhìn thấy phía sau cách năm người một anh đẹp trai a, soái đến mức người và thắn đều phải phẫn nộ mà, mẹ ơi, tớ muốn phạm tội luôn rồi."

Mấy nữ sinh xếp hàng phía trước nhận được tin, lần lượt quay đầu lại.

Trời ạ, là thật!

Cố Tân Tân chịu đựng hàng loạt ánh mắt sượt qua người mình phóng tới Cận Ngụ ĐÌnh đằng sau. Bọn họ đã sớm tự động bỏ qua cô, mọi sự chú ý đều đặt ở trên người Cận Ngụ ĐÌnh.

Anh không biết là do đã quen hay là do da mặt đủ dày, hoàn toàn có thể duy trì dáng vẻ mặt điếc tai ngơ.

Ở những nơi phải xếp hàng chờ đợi chính là như vậy, đứng chán chê sẽ có người lôi điện thoại ra nghịch, hoặc là túm lại tám chuyện. Những người phía trước nghe được bàn tán, không hiểu lầm cũng nghiêng đầu ra. Chiều cao của Cận Ngụ ĐÌnh lại vừa đúng là một cái ưu thế, trong một đám người như vậy vẫn có thể dễ dàng tìm được ra anh.

Hiệu ứng mỹ nam một khi đã được khởi động, kết quả vô cùng đáng sợ.

Cố Tân Tân nhìn thấy đám đông cứ như vậy một truyền mười, mười truyền một trăm, cả một hàng dài phía trước lúc này đều đã quay lại nhìn.

Đôi mi thanh tú của cô nhíu chặt, đúng là muốn uống một cốc trà sữa cũng không được yên. Khổng Thành cũng thu tình huống này vào trong mắt. "Cửu gia, hay là ngài ngồi xuống bên cạnh đi, Cửu

phu nhân muốn uống gì tôi xếp hàng chờ này chờ rồi mua cho phu nhân."

Bốn phía đều là những cửa hàng thu hút khách, người nhiều như vậy, nơi nào mà chẳng giống nhau.

Cố Tân Tân nhìn phía trước còn có mấy chục người nữa, rốt cuộc là còn phải chờ đến khi nào?

Nếu là lúc trước thì cô đã sớm quay đầu bước đi, chỉ là không hiểu đêm nay làm sao cô lại chỉ muốn uống cái này, nhưng là xếp hàng cũng phát chán, Cố Tân Tân quay lại nói với Cận Ngụ Đình. "Anh đứng đây trước đã, đừng có đi ra, tôi ra đó nhìn xem quầy thu ngân bên đó sao lại chậm như thế."

Cô nói xong thì lập tức quay gót đi luôn, Cận Ngụ Đình và Khổng Thành đứng trong đám người thật sự liền không di chuyển.

Cố Tân Tân đi về phía trước, phía trước cũng có mấy nữ sinh đang nhỏ giọng bàn luận. "Bạn tớ mới giả vờ đi lướt qua nhìn, thật sự rất rất đẹp trai luôn đó!"

"Không phải là có đoàn phim nào đó đến đây đây chứ?"

"Không thể nào, không thấy mọi người xung quanh nói gì đến cái này, mà dù có là minh tinh đi chăng nữa cũng không thể đẹp như vậy được ấy chứ."

Cố Tân Tân vểnh tai lên nghe, cô đi lên phía trước một bước, lên tiếng. "Tôi có thể cho mấy cô số điện thoại của anh ta."

Mấy nữ sinh nửa tin nửa ngờ nhìn cô một cái. "Thật?"

"Đương nhiên, có thể đứng ngay đây gọi thử."

Tầm mắt của một người trong đó quét tới quét lui trên người cô, "Cô là ai vậy?"

"Nếu như cô đưa phiếu trong tay cho tôi, tôi sẽ nói cho cô biết."

"Một lời đã định."

Cố Tân Tân đưa tay ra, "Đưa điện thoại cho tôi."

Nữ sinh đó lấy điện thoại treo trên cổ xuống, đặt vào tay Cố Tân Tân, cô đánh ra một dãy số lên đó, "Gọi thử đi."

Đối phương nửa tin nửa ngờ ấn gọi đi, sau đó quay đầu lại nhìn chầm chằm phía sau, mãi đến khi Cận Ngụ ĐÌnh rút điện thoại trong túi ra, chuẩn bị nghe.

Cô ấy kích động đến mức giật chân, nhanh chóng ngắt điện thoại. "Thật luôn má ơi!"

"Oa, nhanh nhanh thêm vào wechat đi!"

Cố Tân Tân xòe tay ra. "Phiếu đâu?"

Đối phương không do dự cầm tờ giấy nhớ đặt vào lòng bàn tay cô, nhường đi vị trí đã mất nửa ngày xếp hàng.

Cận Ngụ ĐÌnh còn đang đứng trong đám người, Khổng Thành hạ thấp giọng nói. "Cửu phu nhân không phải là cố tình có chứ? Hôm nay lúc ra khỏi cửa tôi thấy tâm trạng phu nhân có vẻ không tốt."

Người đàn ông lạnh mặt không lên tiếng, Khổng Thành thấy phía này càng ngày càng có nhiều người chú ý đến, "Cửu gia, tôi thấy ngài hôm nay rất chiều chuộng phu nhân."

Cận Ngụ ĐÌnh bị lời này thúc mạnh vào dây thần kinh. "Có sao?"

"Có."

Cận Ngụ ĐÌnh vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Cố Tân Tân cầm cốc trà sữa trong tay đang đi đến. Nhìn qua giống như đã uống được một nửa, Khổng Thành lập tức vui vẻ, "Phu nhân mua được rồi?"

"Ủ, đi thôi." Cố Tân Tân vãy vãy tay, Khổng Thành hận không thể nhanh chóng rời khỏi nơi này, Cận Ngụ ĐÌnh cau mày đi phía sau Cố Tân Tân, "Cô chen ngang sao?"

"....."

Trở lại xe, điện thoại Cận Ngụ ĐÌnh vang lên, lại là cái số lạ vừa rồi.

Anh ấn nghe sau đó đặt bên tai, "Alo?"

"Xin chào, có thể kết bạn wechat không?"

Vẽ mặt Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng, thảng tay cúp điện thoại.

Cố Tân Tân hút mạnh một hơi, thật lạnh.

Điện thoại tinh một cái, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thông báo hiển thị trên màn hình, wechat có thêm một lời mời kết bạn.

"Anh đẹp trai ở quán trà sữa, xác nhận kết bạn đi mà."

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh gõ gõ mấy cái lên đó rồi đặt xuống, lườm qua Cố Tân Tân đang uống trà sữa bên cạnh đến hăng say. "Vì sao cô ta lại có số của tôi?"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Cháy, Suýt Chút Nữa Mất Cô

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân cắn ống hút nhìn ra ngoài cửa sổ. "Tôi nào biết được." Cô quay đầu đi tránh tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh.

"Đồ uống trong tay cô làm sao có?"

"Mua chứ đâu." Gò má Cố Tân Tân bị nhìn chầm chằm bắt đầu nóng lên, cô quay đầu đi tránh khỏi tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh. "Không lẽ đi cướp?"

Cận Ngụ ĐÌnh kéo sổ của đối phương vào danh sách đen, nhưng chỉ mấy phút sau lại có thêm một số xa lạ nữa gọi đến.

Anh giật lấy cốc trà sữa trong tay cô, "Đây là dùng 11 chữ số để đổi lấy sao?"

Cố Tân Tân cũng đã uống gần đủ, cô nghe được tiếng chuông chói tai reo lên không ngừng, Khổng Thành nhận lấy điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh từ tay anh, lần lượt kéo từng dãy số vào danh sách đen.

Thật không ngờ cô lại có cái lá gan đem bán chồng mình đi chỉ để đổi lấy một cốc trà sữa.

Cận Ngụ ĐÌnh ngậm ống hút uống một ngụm, cũng chẳng có gì đặc biệt đến vậy, anh cầm cốc trà sữa còn thừa trả lại vào tay Cố

Tân Tân.

Hai mắt cô tròn tròn, giống như cầm phái củ khoai lang bỗng tay.
"Anh uống dở rồi sao còn đưa cho tôi!"

"Làm sao? Không lẽ cô còn ghét bỏ cả tôi?"

"Tôi không ăn lại đồ thừa của người khác."

Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy lời này của cô còn tạm chấp nhận được, nhưng mà, cô vừa nói anh là người khác? Cô lại dám nói anh là người khác?

(?)

Lễ đính hôn của em họ Cố Tân Tân tổ chức ở khách sạn Đề Hào, đây cũng coi là một cái khách sạn có lịch sử lâu đời, năm ngoái từng được tu sửa lại, danh tiếng trước giờ ở Lục Thành cũng có thể coi như là khá xa hoa.

Lục Uyễn Huệ và Cố Đông Thăng nhìn thấy hai người cùng đến dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ. Cố Tân Tân đưa quà mừng Cận Ngụ ĐÌnh mua cho cô em họ, cô ấy vừa nhìn thì liên tục rít gào. "Aaa! LV đó!"

Cố Tân Tân hận không thể bịt lại miệng của cô ấy, "Em thích là được rồi."

"Cám ơn chị, em yêu chị chết mất."

"Không phải chị mua." Cố Tân Tân chỉ chỉ sang Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh.

"Anh rể, em yêu anh, yêu anh chết mất thôi!"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh có chút không được tự nhiên nhìn ra chỗ khác, đám trẻ bây giờ thật là, mới tí tuổi đã đính hôn còn chưa tính, còn bắt lấy ai cũng nói yêu, đúng là không thể chấp nhận được.

Lúc ngồi vào bàn, Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh được sắp xếp ngồi bàn trên cùng, bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh còn có một nhóc tì nữa.

Lục Uyển Huệ kéo cánh tay con gái mình, "Tân Tân, thân thể thế nào rồi?"

"Mẹ, mẹ yên tâm, rất tốt ạ."

Bên trong khách sạn bật hệ thống sưởi hơi nên nhiệt độ khá cao, Cận Ngụ ĐÌnh mặc áo khoác về đằng sau ghế. Nhóc tì ngồi bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy tôm chiên thì lập tức bốc cầm lấy một con.

Ba mẹ nhóc tì đó không đến mà là được bà nội dẫn đi, có lẽ rốt cuộc đã không chờ đợi được nữa, nhóc tì đó bỏ cả một con tôm cho vào miệng.

"Thằng bé này, ăn từ từ thôi, phải lột vỏ trước đã."

Nhóc tì đó nghe vậy thì thả tôm vào trong bát bà mình, sau đó nhìn bàn tay nhỏ bóng nhẫy, muôn lấy cốc nước uống.

Tay nhỏ của cậu bé duỗi ra nhưng không với tới, bèn liếc nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh.

Đúng lúc này Cố Tân Tân giương mắt lên, lập tức hình ảnh bàn tay đầy dầu mỡ cậu bé bám lấy cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh đập vào mắt cô. "Chú ơi, có thể -----"

"Đông Đông!" Cố Tân Tân cũng biết cậu nhóc, nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã biết là không còn kịp nữa rồi. Bà nội của cậu nhóc phát hiện ra, vội vàng kéo lại tay cậu bé, "Xin lỗi, thật sự xin lỗi."

Cánh tay áo sơ mi trắng của Cận Ngụ ĐÌnh hiện ra mấy dầu tay rõ ràng, còn có dầu mỡ bóng loáng. Cố Tân Tân vội vàng đứng dậy cầm khăn ướt, kéo cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh về phía mình lau đi.

Nhưng vải một khi đã dính dầu thì sẽ không thể lau sạch. Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn động tác của Cố Tân Tân, khóe miệng khẽ cong. "Không sao."

"Đông Đông còn nhỏ, nó cũng không phải cố ý." Cố Tân Tân biết anh trước giờ thích sạch sẽ, trong ngày thường trước khi ăn cơm đều phải rửa tay đến mức không còn một vết bẩn.

"Thật sự xin lỗi nha, bà không quản tốt nó....."

Cố Tân Tân nhận ra đôi phuong, mặc dù họ là họ hàng bên thím nhưng đôi khi tình cờ cũng sẽ chạm mặt nhau vài lần. "Không sao ạ, trẻ nhỏ mà."

"Đi, bà nội mang con đi rửa tay."

Bà ấy ôm đứa nhỏ từ trên ghế xuống rồi kéo tay cậu bé ra ngoài, Lục Uyển Huệ cũng quan tâm lên tiếng. "Nếu lau không được thì mang đến tiệm giặt là đi."

Động tác Cố Tân Tân hơi dừng lại, buông cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh ra. Lục Uyển Huệ nhìn chằm chằm về phía cửa. "Cậu bé Đông Đông này cũng rất đáng thương, ba mẹ ly hôn, ai cũng bận rộn, vậy là liền ném con cho bà nội chăm sóc."

Cận Ngụ ĐÌnh xắn ống tay áo lên cao, nghe được Lục Uyển Huệ nói với Cố Tân Tân. "Tân Tân, bồi bổ cho cơ thể thật tốt rồi hẵng sinh con, hai vợ chồng phải thật khỏe mạnh. Trong mấy loại trường hợp này dù là bên nội hay bên ngoại nhận chăm sóc đứa bé thì kỳ thực đứa nhỏ đều vẫn sẽ bị tổn thương."

"Mẹ, mẹ nói cái gì vậy chứ."

Lục Uyển Huệ cũng nhận ra mình xúc động nhất thời, bèn lập tức cười cười, "Hai đứa tất nhiên sẽ không như vậy rồi ha."

Cố Tân Tân trong lòng đắng ngắt, cô và Cận Ngụ ĐÌnh căn bản sẽ không đi đến một bước kia, vậy nên sẽ không có gì cả.

Không lâu sau thì người bà kia dẫn đứa nhỏ quay lại. Cậu bé đi lên rồi ngồi xuống cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, sau đó lại lên tiếng nhờ anh rót hộ mình cốc nước.

"Cám ơn chú."

"Không có gì."

Cố Tân Tân hiềm thấy Cận Ngụ ĐÌnh có thể kiên nhẫn đến vậy thì không nhịn được tưởng tượng viễn vông. Nếu như một ngày nào đó Cận Ngụ ĐÌnh làm bối, có phải là sẽ rất ấm áp hay không?

Đến lúc đó, người đứng bên cạnh anh sẽ là ai đây?

Trong lòng cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai, dù không phải là Thương Lực thì người đó cũng sẽ không là cô.

Trong lễ đính hôn, em họ Cố Tân Tân và bạn trai lên đọc lời cảm ơn. Cố Tân Tân gấp thức ăn bỏ vào trong bát, lúc trước cô không có lễ đính hôn, mà cũng không biết gì về Cận Ngụ ĐÌnh. Có thể thấy câu nói nhật cửu sinh tình(*) này cũng có hàm ý, nếu không cô cũng không một bước sa chân mà lưu lạc đến tận hoàn cảnh này.

(*) tương đương với câu lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy ở VN, nghĩa là ở lâu với nhau sẽ nảy sinh tình cảm. Ngược lại với nhất kiến chung tình, khác nhau ở chỗ tốc độ thích đối phuơng.

Giọng nói của em họ Cố Tân Tân đã có chút nghẹn ngào, "Mỗi một đoạn tình cảm lúc bắt đầu đều không dễ dàng gì, cần phải được che chở từng chút từng chút một, chúng tôi từng cãi nhau, chia tay nhưng sau cùng lại quay về với nhau, một đường đầy chông gai để đi được đến ngày hôm nay. Tôi nghĩ cuộc sống chính là như vậy, từ nghi ngờ ban đầu đến giai đoạn yêu tha thiết chính là một quãng

đường rất dài phải đi. Ở xung quanh tôi, tôi đã từng được chứng kiến một cặp đôi hoàn mỹ như vậy, đó chính là chị họ và anh rể tôi."

Cố Tân Tân cắn phai đũa, ánh mắt hơi hoảng hốt nhìn về phía cô em họ.

Cô ấy nói liên tục, còn chìa tay về phía cô, ra hiệu cho cô đi tới.

Cố Tân Tân liên tục lắc đầu, em họ thấy thế thì đi thẳng đến trước mặt cô, kéo tay cô. "Chị em đang ngượng nữa này, mọi người cho một tràng vỗ tay cổ vũ cho chị ấy đi ạ."

"Đi đi, đi đi." Lục Uyển Huệ ở bên cạnh khuyên khích, cũng đưa tay đẩy cô ra ngoài.

Cố Tân Tân bị em họ dỗ lên trên, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắt. Cố Tân Tân đứng giữa hai người họ, liếc mắt nhìn qua liền đụng phải ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh vừa giương lên, giống với mọi người đều đang chằm chằm nhìn vào cô.

Em họ nắm tay cô, ý cười nơi khóe miệng càng rực rõ hơn, "Tình cảm của chị họ tôi và anh rể là tốt nhất. Đám cưới của họ tuy là rất bất ngờ nhưng tôi nghĩ dù là tình yêu có chân thành thế nào cũng cần phải làm một chút bồi dưỡng từ trước, chị, chị và anh rể tình cảm thân mật như vậy có bí quyết gì có thể chia sẻ chút không ạ?"

Cố Tân Tân nhìn chiếc mic đột ngột xuất hiện trước mặt mình, cô không biết làm thế nào cô em họ này lại nhìn ra được cô với Cận Ngụ ĐÌnh là phu thê ân ái. Cô nhìn xuống phía dưới, thấy Lục Uyển Huệ đang vỗ tay nhẹ nhàng, trên khóe miệng còn đọng lại ý cười, vẻ mặt rất tự hào. Cố Tân Tân lập tức hiểu được.

Người làm cha mẹ có ai lại không hy vọng con cái mình có một hạnh phúc thật sự? Lục Uyển Huệ nhất định là đã trước mặt chú thím nói cô và Cận Ngụ ĐÌnh làm sao đến với nhau, Cận Ngụ ĐÌnh còn nâng niu chiều chuộng cô như thế nào. Nhưng thật sự tất cả

những điều này cũng chỉ là giả dối mà thôi, trong lòng cô vô cùng rõ ràng, mà trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh cũng hiểu rõ.

Cố Tân Tân đứng trên khán đài, cảm giác mình như đang diễn một cái vai hè. Dưới tình thế này cô nhất định phải nói một vài lời trái lương tâm, nhưng trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh nói ra lại giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể bị vạch trần trắng trợn. Cô mở miệng liền nói dối, mà những lời nói dối này còn không chịu nổi bất kỳ vạch trần nào dù là nhỏ nhất.

Em họ nhét luôn chiếc mic vào tay cô. "Chị, hiếm lắm mới có một ngày tốt như vậy, chị nói gì đó đi mà."

Bàn tay Cố Tân Tân nắm nhẹ, tránh đi tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh, tức thì đôi mắt thu vào cảnh toàn bộ hội trường đều đang nhìn về phía cô. Cô không sợ nói dối trước mặt mọi người, cô chỉ sợ ở trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh hình ảnh của bản thân giống như một vai đào kép trong một vở kịch hài.

"Chị?" Cô em họ bên cạnh nhỏ giọng gọi cô.

Cố Tân Tân nhếch môi cười cười, "Đúng vậy, chúng tôi là vội vàng làm đám cưới, trước đám cưới cũng chỉ quen biết nhau khoảng một tháng, tôi thật sự không nghĩ tới sau đám cưới chúng tôi lại sống với nhau hòa hợp đến vậy....." Cô nói đến đây, ngữ khí rõ ràng dừng lại một chút, "Tôi cũng không nghĩ sẽ nói được nhiều, nhưng trong hôn nhân có lẽ quan trọng nhất chính là không có lừa dối....."

Cô em họ cầm lấy chiếc mic trong tay bạn trai, giọng nói lạnh lanh vang lên, "Anh rể khẳng định là chưa bao giờ lừa dối chị rồi phải không ạ?"

Cố Tân Tân thật khó khăn lắm mới mang lên được lớp ngụy trang kiên cường trong chốc lát bị đâm thủng trặc ngàn lỗ. Nếu như ngay từ ban đầu anh nói với cô anh cưới cô là có mục đích như vậy,

Cố Tân Tân tình nguyện bị đánh chết cũng sẽ không động lòng với Cận Ngụ ĐÌnh.

Nhưng dưới tình huống này, cô cũng chỉ có thể đè lại trong lòng chua xót gật đầu. "Ừ, đúng rồi."

"Chị, chị vui vẻ hạnh phúc như vậy, thật khiến cho em ngưỡng mộ ao ước mà....."

Cố Tân Tân nhìn đôi tình nhân bên cạnh, cô không hiểu em họ mình có gì mà phải ước ao. Hai người bọn họ đứng ở đó, trong mắt bạn trai con bé chỉ có vị hôn thê của mình, thứ cảm giác này hóa ra là như thế.

Cố Tân Tân chưa từng nếm trải qua tư vị đó, có lẽ vì vậy cô mới nhìn nhầm, cũng từ đó trở thành bi ai lớn nhất trong đời cô.

Cận Ngụ ĐÌnh không nói gì nhìn chằm chằm phía trước, cô đứng bên cạnh hai người đó rõ ràng là không hề ăn khớp dù chỉ một chút.

Cô rất thận trọng, cũng rất hồi hộp, thi thoảng còn nhìn sang phía anh. Có lẽ nếu như hôm nay anh không ở đây thì đoán không chừng cô sẽ quang minh chính đại hơn mà nói dối.

Nhìn bộ dạng của Cố Tân Tân khiến Cận Ngụ ĐÌnh trong lòng cũng không dễ chịu gì, trong mắt của mọi người đều là ao ước hâm hộ dành cho tình cảm của bọn họ, nhưng cô thì sao, có lẽ cô đang cảm thấy mình như là một vai hề quần áo tả tơi không che chắn hết đứng trước mặt mọi người đi.

Thật lâu sau cô em họ mới chịu thả cho cô đi, Cố Tân Tân bước đi như chạy trốn trở lại chỗ ngồi. Cố Tân Tân vừa ngồi xuống, Cận Ngụ ĐÌnh vắt tay lên phía sau ghế dựa của cô.

Ánh mắt hai người phức tạp nhìn nhau, Cố Tân Tân từ bỏ trước dời ánh mắt đi chỗ khác.

Cô cầm lấy đũa, vừa muốn gấp rau thì nghe được tiếng chuông báo động vang lên àm ĩ. Cố Tân Tân hơi biến sắc, xung quanh mọi người bắt đầu hoang mang, "Có chuyện gì thế?"

"Tiếng gì vậy?"

Cửa lớn đột nhiên bị người ta mở ra, giám đốc cầm theo điện thoại, vẻ mặt hốt hoảng đi tới. "Các vị nghe tôi nói đây, khách sạn hiện tại đã bị cháy, mọi người bình tĩnh xếp hàng đi theo tôi ra lối thoát hiểm, không nên hoảng sợ....."

"Cái gì? Cháy?"

Mọi người còn chưa kịp hỏi nguyên nhân, cũng không để ý tới cái gì gọi là bình tĩnh xếp hàng nữa, sinh tử trước mắt đã khiến bọn họ mất hết lí trí nhao nhao chạy trốn.

Cố Tân Tân nghe được tiếng ồn ĩ truyền vào trong tai, có người trực tiếp ném bát đi, có người đá ghế tựa lăn lóc trên mặt đất, có người la hét chạy ra ngoài. Cửa ra vào rất nhanh bị tắc nghẽn, Lục Uyển Huệ cũng nóng nảy kéo cánh tay Cố Tân Tân, "Làm sao bây giờ?"

"Mẹ, đừng sợ, không sao cả."

Người bà bên cạnh cũng ôm lấy cháu trai bước nhanh ra ngoài, Cận Ngụ Đinh đứng dậy, liếc mắt về phía cửa. Đây là lầu tám, mà bên ngoài vẫn chưa thấy khói bốc lên nên có lẽ ngọn lửa vẫn chưa kịp lan ra, nếu như xử lý tốt thì sẽ không có nguy hiểm.

Nhưng người trong căn phòng giống như phát điên, tranh nhau chen lấn muốn chạy ra ngoài, vô hình khiến cho cảm giác ngột ngạt dần ép lên bầu không khí.

Cận Ngụ Đinh cầm lấy tay Cố Tân Tân, "Lát nữa đi sát theo tôi, đừng đi lạc."

"Anh chăm sóc tốt cho ba mẹ tôi là được, tôi không sao."

Lúc đi ra ngoài, Cận Ngụ ĐÌnh ôm lấy vai Lục Uyển Huệ, Cố Đông Thăng cũng đứng ở bên cạnh che chở cho bà, Cố Tân Tân đi theo sát phía sau, ngoài cửa truyền đến tiếng cãi vã.

Giám đốc sảnh bị nhấn chìm trong đám người, nhưng vẫn có găng lớn tiếng trán an. "Mọi người đừng nóng vội, từng người đi một, như vậy sẽ càng bị chậm lại....."

Nhưng lúc này rồi còn ai có thể nghe lọt lời của ông ta nữa?

Cố Tân Tân hơi hoảng hốt, tất cả mọi người đều chặn ở cửa, mà nơi này cũng không có lối ra thứ hai. Có người ngã chồng vó, khiến cho đoàn người càng bị tắc nghẽn lại. Tiếng còi cảnh báo vang lên như đã quăng một quả bom hẹn giờ khiến mọi người mất hết lý trí, cô sốt ruột nắm lấy một góc áo sơ mi của Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông quay lại nhìn cô. "Không phải sợ, sẽ không có chuyện gì."

Người phía sau va phải cô, người Cố Tân Tân dán sát vào lưng Cận Ngụ ĐÌnh, một tay Cận Ngụ ĐÌnh hướng về phía sau cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Thật khó khăn mới đi ra được bên ngoài nhưng trên hành lang cũng đông nghịt người. Lục Uyển Huệ không ngừng quay đầu lại xác nhận xem con gái còn ở phía sau hay không, Cố Tân Tân nắm chặt một góc áo của Cận Ngụ ĐÌnh, từng bước một di chuyển về phía trước.

Sắp đến đường thoát hiểm, Cố Tân Tân ngửi được mùi khói, cô nhìn ra bên ngoài qua tấm kính, đã có khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Tầng chín cũng có người đi xuống, trong lúc hốt hoảng Cố Tân Tân lại giống như nhìn thấy Thương Lục, cô chăm chú nhìn kỹ hơn, quả nhiên là cô ấy.

Cố Tân Tân nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, không hề thấy một người Cận gia hay Thương gia xung quanh. Cô không kịp suy nghĩ, vội buông tay muốn quay lại, nhưng người ở phía sau chen chúc đẩy cô lên, cô căn bản là ngay cả cử động cơ thể cũng khó khăn.

Cận Ngụ Đinh cảm giác được phía sau khác lạ, quay đầu lại muốn nắm lấy tay Cố Tân Tân, nhưng lại bắt phải khoảng không.

"Tôi nhìn thấy chị đâu, anh dẫn ba mẹ tôi ra ngoài trước, yên tâm, tôi nhất định sẽ dẫn được chị đâu ra ngoài."

Cận Ngụ Đinh nhìn theo ánh mắt của cô, quả nhiên thấy Thương Lục lẩn trong đám người. Cô ấy bị dọa sợ, trong ánh mắt đều là kinh hoàng. Thương Lục nhất định không đến đây một mình, nhưng có lẽ người đi cùng sớm đã bị tách khỏi cô ấy. Thương Lục bị người xung quanh đụng phải mấy lần, người phía sau thấy cô ấy bất động thì dùng tay đẩy mạnh lên người cô ấy.

"Chết đến nơi rồi còn ngo ra được à, đi mau!"

Thương Lục lảo đảo, may là phía trước đều có người nên không đến nỗi bị ngã xuống, nhưng người phía trước bị cô ấy giẫm lên chân thì vẫn không quên quay đầu lại hung ác trừng mắt với cô ấy, "Ai cũng không muốn chết, vội vàng cái gì!"

Cố Tân Tân liếc nhìn Cận Ngụ Đinh, nhìn được sự căng thẳng trong mắt anh. Khoảng cách của cô với Thương Lục tương đối gần, mà vừa vặn ở bên cạnh chính là tay vịn cầu thang, Cố Tân Tân khó khăn bước lại gần. Có người thấy cô có ý muốn lùi lại thì ác ý đẩy một cái, dù sao trong mắt bọn họ lãng phí một giây thôi cũng là vấn đề sinh tử. Nhưng Cố Tân Tân lại một mực muốn đi ngược lại đoàn người, cô thật sự là muốn tìm cái chết, cứ đi thẳng theo đoàn người không phải là được rồi sao?

Ác ý cũng chỉ là trong một khoảnh khắc đó phát ra, thái bình thịnh thế ai cũng có thể làm một người hiền lành.

Cố Tân Tân không ngừng hướng về phía Thương Lục hét lên,
"Chị đâu!"

Thương Lục bắt được ánh mắt của cô, Cố Tân Tân nhìn thấy trong mắt cô ấy hiện lên tia sáng, tuy là cô ấy điên rồi nhưng vẫn có ánh tượng với Cố Tân Tân, Thương Lục thật vất vả đẩy những người xung quanh Cố Tân Tân ra, đưa tay nắm lấy tay cô.

"Chị đâu."

Thương Lục không ngừng cười với cô, Cố Tân Tân vội vàng dẫn cô ấy về phía trước.

Cận Ngụ Đinh ở ngay phía trước, chỉ trong một thời gian ngắn mà con đường phía trước đều bị chặn lại.

Lối thoát hiểm ở ngay phía trước, ra khỏi nơi này chính là cầu thang, dòng người sẽ tản ra không ít, như vậy có thể có được an toàn cơ bản rồi. Cố Tân Tân nắm chặt tay Thương Lục, Cận Ngụ Đinh hết sức thà chậm lại bước chân, nhưng vì phía sau đều là người nên anh vẫn cách bọn họ một khoảng.

"Chị đâu, chị đến đây với ai thế?"

Thương Lục vừa mới bị dọa sợ không nói nên lời. Cô ấy nắm chặt cổ tay Cố Tân Tân, không ngừng chỉ lên trên. "Bốc cháy rồi."

"Đúng rồi, cháy, nhưng đừng sợ, sẽ không sao cả."

Lúc sắp tới cửa thì đột nhiên Cố Tân Tân bị một lực lớn phía sau đẩy lên khiến cô suýt chút nữa buông tay Thương Lục ra. Sau lưng đau rát, cô quay đầu lại nhìn, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi.

Lầu chín bị cháy nên thang máy không dùng được, người ở phía trên đều đang hướng về phía này muốn thoát ra. Hiện tại ngọn lửa càng lúc càng lớn, người cũng càng ngày càng nhiều, khiến cho bọn họ bị đẩy càng dữ dội hơn.

Tiếng khóc rống của trẻ nhỏ khiến cho bầu không khí càng trở nên khủng hoảng. Cố Tân Tân bị người phía sau đẩy ngã trên mặt đất, Thương Lục hai chân cũng đứng không vững, hai tay ôm chặt lấy cánh tay Cố Tân Tân.

"Tân Tân!" Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu lại nhìn cô một cái.

Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đi tới cửa lối thoát hiểm, bọn họ chính là bị đoàn người phía sau đẩy ra ngoài. Đi ra đến ngoài, Cố Đông Thăng kéo tay Lục Uyển Huệ, quay sang nói với Cận Ngụ ĐÌnh. "Nhanh, Tân Tân....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy cô và Thương Lục ở ngay phía sau, anh đưa tay muốn kéo cô ra.

Cố Tân Tân nghĩ anh lo cho Thương Lục, không chút nghĩ ngợi đẩy Thương Lục về phía trước. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn về phía cô, đưa tay kéo Thương Lục ra trước, một tay kia muốn cầm lấy tay Cố Tân Tân nhưng đám người từ trong lao ra đã đẩy bọn họ tách ra mốt.

Cận Ngụ ĐÌnh dẫn Thương Lục đến một chỗ an toàn gần đó rồi lập tức quay lại, nhưng đã không còn thấy bóng dáng cô.

"Tân Tân?"

"Cố Tân Tân!"

"Có chuyện gì vậy?" Lục Uyển Huệ sốt ruột nhìn quanh, "Vừa rồi không phải còn vẫn ở đây sao? Người đâu rồi?"

Cố Đông Thăng kéo tay bà trở lại. "Đừng làm loạn thêm....."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở cửa, ánh mắt lo lắng liên tục đảo quanh trong đám người, những người kia như phát điên lao ra bên ngoài, Cố Tân Tân nhất định không thể chạy đến chỗ khác được, khả năng duy nhất chính là đã bị ngã xuống đất.

Cận Ngụ ĐÌnh không dám nghĩ tiếp nữa, "Cố Tân Tân!"

Hai tay Cố Tân Tân ôm lấy đầu, thật ra cô có thể nghe được tiếng gọi của Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng cô bị chôn vùi trong đám người, cản bản sức lực đáp lại cũng không còn.

Vừa rồi sau khi đẩy Thương Lục ra, phía sau đúng lúc có người đập vào eo cô, Cố Tân Tân đứng không nổi nữa liền ngồi xổm luôn xuống đất.

Cô không nghĩ tới bên trong còn nhiều người như vậy, bọn họ không một ai quan tâm đến cô một lòng liều mạng muốn chen về phía trước.

Thậm chí có người cảm thấy cô ngáng đường, trực tiếp dẫm lên lưng cô đi qua. Cố Tân Tân ngã xuống, cuồng cuồng muốn đứng dậy, nhưng thật sự là không đứng dậy nổi.

Cô đau đớn mức không thể ngồi thẳng, khói trắng phía sau dần kéo đến khiến cho mọi người càng cuồng loạn hơn.

"Chạy đi, mau chạy đi!"

Có người đẹp mạnh lén mu bàn tay cô, hai đầu gối Cố Tân Tân quỳ xuống mặt đất, từng bàn chân đẹp lén lưng cô.

Cố Tân Tân biết lúc này nếu như cô còn không đứng lên thì thật sự có thể sẽ bị giãm chết, ngay trước mặt là cánh cửa, cô không để ý đến đau đớn giờ tay bám lấy chân của người phía trước chui ra từ kẽ hở.

Cô trốn phía sau cánh cửa nhìn về đoàn người àm àm kéo tới, muôn kiểu khuôn mặt xuất hiện trong mắt cô. Có người kinh hoảng, có người lộ vẻ mặt dữ tợn, cũng có người miệng không ngừng chửi rủa.

"Cố Tân Tân!"

Cố Tân Tân dựa đầu vào vách tường, nghe được tiếng gọi của Cận Ngụ ĐÌnh truyền vào trong tai, nếu như cô không nghe làm thì trong giọng nói của anh còn có cả hoang mang.

Cố Tân Tân liếc nhìn bàn tay của mình, thật sự là vô cùng thê thảm.

Cận Ngụ ĐÌnh không có cách nào đi vào, anh đứng ngoài cửa gào thét, "Nhìn dưới chân mấy người có ai không đi, đừng có giẫm lên người....."

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời anh có thể cảm thấy bất lực đi? Dù cho là anh có quyền có thể, nhưng lúc này có ai sẽ nghe theo anh đây.

Từng người từng người chạy qua trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, tiếng ồn ào cơ hồ muốn chọc thủng lỗ tai của anh. Cố Tân Tân co hai chân lên, cánh cửa bị người người dồn ép khiến cho cô núp phía sau không khỏi sợ hãi. Không gian nhỏ bé đến vậy, vừa tối tăm lại vừa khó thở, còn có người liều mạng đùn đẩy, cô cảm thấy toàn thân muốn vỡ tan.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, đoàn người dần dần thưa đi, Cận Ngụ ĐÌnh sot ruột nhìn trên mặt đất, bên tai bỗng nhiên truyền đến một trận ho khan.

Rất giống tiếng của Cố Tân Tân, anh vui mừng, "Tân Tân?"

Cố Tân Tân nâng tay gỗ vào cánh cửa, lúc này ít người nên Cận Ngụ ĐÌnh cũng có thể nghe được. Anh đi lên vài bước, đưa tay kéo cánh cửa ra, quả nhiên thấy Cố Tân Tân ngồi dưới đất. Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng khom lưng kéo tay cô. "Mau đứng lên."

"A -----" Cố Tân Tân bị đau, lập tức rụt tay lại.

"Làm sao thế?" Nơi này vô ánh sáng lờ mờ, Cận Ngụ ĐÌnh cẩn thận nâng cánh tay cô lên, mang cô ra bên ngoài.

Vành mắt Lục Uyển Huệ đã hồng hồng, nhìn thấy Cố Tân Tân mới khẽ buông lỏng, "Tân Tân, con không sao chứ? Con làm mẹ sợ chết rồi."

Lúc này Cận Hàn Thanh cũng từ tầng chín chạy xuống, hồn bay phách lạc tìm kiếm xung quanh, liếc mắt liền nhìn thấy Thương Lục đứng bên cạnh Lục Uyển Huệ.

Anh ta hấp tấp chạy tới trước mặt cô ấy, "Thương Lục, sao lại cứ chạy lung tung như vậy? Em muốn hù chết tôi có phải hay không?"

Vừa rồi anh ta còn nghĩ rằng cô vẫn ở tầng chín, tìm kiếm một vòng mà không thấy, anh ta thật sự cho rằng cô ấy đã xảy ra chuyện rồi.

Cận Ngụ Đinh ôm lấy Cố Tân Tân bên cạnh dùi đi, "Nhanh đi xuống trước đã, khói càng lúc càng dày, xem ra là lửa rất mạnh."

Cận Hàn Thanh nghe vậy, ôm lấy bả vai Thương Lục đi xuống.

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh rơi xuống bàn tay Cố Tân Tân, thấy trên mu bàn tay cô đều là dấu chân, còn có vài nơi ứ máu và rách da. Lục Uyển Huệ đau lòng không thôi, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Cố Tân Tân. "Bị người ta đạp lên sao?"

Cố Tân Tân bị đau tránh khỏi bàn tay bà, Cận Ngụ Đinh liếc về phía sau lưng cô, nếu không nhờ có cánh cửa gần đó thì nói không chừng.....

Bàn tay anh rơi vào vết chân phía sau lưng cô, tâm tình thật vất vả mới đè xuống được. "Đi thôi, xuống dưới trước đã."

Âm -----

Trên lầu truyền đến tiếng nổ mạnh, kính vỡ nát, mảnh vỡ tung tóe dưới mặt đất, Cận Ngụ Đinh nhanh chóng dẫn bọn họ đi xuống.

Ai cũng không ngờ được lẽ đính hôn đang tốt đẹp lại biến thành như vậy, bên ngoài khách sạn tụ tập đầy người, xe cứu hỏa cũng đã đến. Chú thím của Cố Tân Tân nhìn thấy bọn họ đi xuống thì nước mắt rớt cuộc không kìm được nữa trào ra. "Thật sự là dọa chết chú thím, không có chuyện gì là tốt rồi."

Cố Tân Tân ngẩng đầu lên, ánh lửa từ lầu chín tràn ra ngoài cửa sổ, khói đen như muối nuốt chửng lấy mấy tầng phía trên.

Bên trong khách sạn còn có người chưa kịp thoát ra, có người gào khóc muốn xông vào, nhưng lại bị người bên cạnh kéo lại.

Cánh tay ôm lấy Cố Tân Tân đột nhiên siết chặt hơn mấy phần, ánh lửa ngùn ngụt dâng lên cao, thiêu đốt cả một khoảng trời. Bàn tay buông xuống cạnh người run rẩy, đau như kim châm muối xát.

Lục Uyển Huệ cắn thận kéo tay cô, Cố Tân Tân không muốn cho bà xem, vội vàng rút tay về.

"Con đó, lúc đó cũng đã sắp ra đến cửa rồi, còn quản người khác làm cái gì hả?" Lục Uyển Huệ không kịp xem xét xem lời nói này có ích kỷ hay không, ai kêu bà cũng chỉ có một đứa con gái này chứ. Cố Tân Tân tuy là mạng lớn tránh được một kiếp này nhưng cũng phải chịu vết thương lớn nhỏ, bà không thể được đau lòng hay sao?

"Mẹ, lúc đó không nghĩ được nhiều như thế, với cả con cũng đã không sao rồi mà."

Cô cũng không thể nói thật ra an nguy của Thương Lực trong mắt Cận Ngụ Đinh còn hơn cả mạng cô phải không? Mặc dù đây là sự thật nhưng Cố Tân Tân vẫn phải cắn chặt răng không nói ra. Cố Tân Tân không biết liệu vì Thương Lực mà Cận Ngụ Đinh có thể sẽ giận chó đánh mèo lên Cố gia, thậm chí là cả những người tối nay tham gia tiệc cưới hay không, vừa rồi cô đẩy Thương Lực ra coi như là chuộc tội chắc đã đủ rồi chứ?

Cố Tân Tân giấu hai tay về sau lưng. "Hai người mau về nhà đi, con thật sự là không sao cả."

Lục Uyển Huệ vẫn còn lo lắng không dứt, nhưng Cố Đông Thăng không ngừng nháy mắt với bà nên cũng không còn cách nào khác đành phải hạ giọng xuống. "Mẹ với ba con lát nữa sẽ về, chú thím con còn phải sắp xếp cho họ hàng trở về, ba mẹ ở lại giúp. Con mau về với Ngụ Đình đi thôi, đến bệnh viện khám qua một lượt sau đó gọi điện báo cho mẹ một tiếng, được không?"

"Được."

Xe cứu hỏa và xe riêng đang chuẩn bị rời đi làm tắc nghẽn cả một con đường, tài xế của Cận Ngụ Đình đành phải dừng xe ở một con đường cách đó không xa.

Cận Ngụ Đình dẫn cô về phía trước, Cố Tân Tân đau đớn mức sấp khóc. Có câu tay đứt ruột xót, vừa rồi nhất định là đã có người đì giày cao gót đạp phải cô.

Cô ngẩng đầu nhìn gò má Cận Ngụ Đình, sắc mặt anh thật sự rất khó coi, Cố Tân Tân nhỏ giọng nói. "Chị đâu chỉ là bị hoảng sợ, sẽ không có chuyện gì, anh đừng lo lắng."

***

Bát Bát: Phong trào bão vote nổ ra sau khi bạn Dĩnh Hỏa Trùng nào đó bị nêu tên đã khiến lượng vote tăng vọt từ 4k lên 5k chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Hị hị. Thật sự là quá khủng khiếp

Và để chúc mừng bộ truyện đạt 5k vote, CP88 vượt mốc 300 người theo dõi cũng như gửi lời cảm ơn đến những độc giả mới của bộ truyện đã bão vote và những độc giả ruột của CP88 theo bộ truyện từ đầu cần mẫn không một chương nào bỏ vote thì tết thiếu nhi mừng 1/6 này, ta sẽ tặng kèm thêm 1 chương bonus vào lúc 8 giờ tối. Mọi người có đồng ý không nè? <3

P/s: Các nàng chỉ việc đọc và vote, còn việc tặng phúc lợi cứ để
Bát Bát lo.:*:*:

P/ss: Grchat dành cho độc giả ruột của CP88 chính thức ngừng
tiếp nhận thành viên mới do đã full 100 vị trí nhé mọi người. (Vì vậy
nick facebook Bát Nương của ta cũng sẽ ngừng add thêm bạn mới
nhé.)

Nếu như sau này có vị trí trống thì ta sẽ thông báo và lựa chọn
thành viên mới. Yêu thương:.*.*:

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Nhìn Cô, Trong Lòng Rất Đau

Dịch: CP88

***

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh cứng ngắc, cổ quái nhìn cô một cái.
"Cô nhìn chính mình biến thành cái dạng gì kia kia."

"Tôi mệnh bao lớn nha, nếu không có cánh cửa chắn thì tôi nghĩ
mình sẽ bị giãm thành cái bánh bao nhân thịt luôn rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên dừng chân lại, Cố Tân Tân đi lên hai
bước, quay đầu lại nhìn về phía anh. "Làm sao vậy?"

"Ở những thời điểm như vừa rồi, tôi không cho cô phát huy cái
tinh thần hy sinh không biết sợ chết."

Dáng vẻ Cố Tân Tân hiện tại vẫn còn hơi chật vật, cô nhìn sắc
mặt tái nhợt của anh, một bộ dạng như sắp phát hỏa, Cố Tân Tân
không hiểu ra làm sao đi đến trước mặt anh. "Không phải chị đâu
không có chuyện gì rồi sao?"

"Tôi không nói đến cô ấy!"

Cố Tân Tân xưa nay chưa hề nhìn thấy anh như vậy, lửa giận lan
tràn trên gương mặt tinh xảo đẹp đẽ của người đàn ông, ngay cả
lông mày cũng nhíu chặt lại một chỗ. Anh phát hỏa cái gì? Người
anh thích, anh lo lắng, cô liều cả tính mạng giúp anh bảo vệ, bia đỡ
đạn như cô phát huy tác dụng như vậy còn chưa đủ hay sao?

Trong lòng Cố Tân Tân dâng lên oan ức không thể tả, nhưng vẫn cố gắng không để lộ ra trên mặt, "Không phải là anh đang cảm thấy lúc đó tôi nói anh dẫn ba mẹ đi là rất không đúng ý anh đấy chứ? Ý là anh có năng lực để tự mình bảo vệ chị dâu? Cận Ngụ ĐÌnh, lúc chúng ta đi ra ngoài và chưa nhìn thấy chị ấy, anh đã dẫn ba mẹ tôi ra ngoài an toàn, tôi rất cảm ơn anh....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cái miệng nhỏ của cô chu lên nói không ngừng nghỉ, anh không chen lời vào, mà Cố Tân Tân cũng không muốn phải nghe chính miệng anh thừa nhận.

Cuối cùng cô nhắc lại một lần nữa lời vừa rồi, ngữ khí đã có hơi bất đắc dĩ, "Không phải chị dâu đã bình an vô sự rồi sao?"

"Cố Tân Tân, cô không biết ý tôi muốn nói là gì thật đấy à?"

"Vậy anh nói cho tôi biết đi, anh là muốn ám chỉ cái gì?"

Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh cũng rất mâu thuẫn, đây không phải là một lựa chọn đơn giản. Nhưng trong tình huống đó, nếu như thật sự cô sẽ xảy ra chuyện như thế, vậy thì những lời vừa rồi của cô cũng không còn là lời nói đùa nữa rồi.

Đến tận lúc này anh vẫn còn nhớ rõ cảm giác hoang mang khi quay người lại không nhìn thấy cô, từng khuôn mặt lả lãm ẩn hiện trước mắt anh, nhưng không một ai là cô cả.

Từng tiếng bước chân sau đó lại giống như đập lên trái tim anh, đau đớn không thể chịu được.

Thân thể Cận Ngụ ĐÌnh giật giật, giơ tay kéo cô vào lòng ngực, ôm thật chặt.

Cố Tân Tân hơi giật mình, lúc bọn họ chạy ra ngoài không kịp cầm theo áo khoác, lúc này đứng trong gió đêm lạnh đến mức khiến cả cơ thể run lẩy bẩy. Cánh tay anh rắn chắc mạnh mẽ, vòng tay ôm lấy cô sau đó dường như cũng không còn ý muốn thả ra nữa.

"Sau này nhớ kỹ, nếu như có thêm chuyện như vậy, quản tốt chính mình là được rồi."

"Nếu như tình huống người gặp phải nguy hiểm vẫn là chị dâu thì sao?"

Cận Ngụ Đinh siết chặt vai cô. "Ở đâu ra nhiều cái "nếu như" thế?"

Tiếng còi xe truyền vào trong tai bọn họ, Cố Tân Tân nhìn thấy chiếc xe cách đó không xa đang chạy chậm lại rồi dừng hẳn ngay bên cạnh. Cận Hàn Thanh hạ cửa sổ xuống, con mắt đen như mực cố định trên hai người.

Cố Tân Tân từ trong lòng ngực Cận Ngụ Đinh lui ra, cô biết Cận Hàn Thanh là người mẫn cảm, có mấy lời không rõ ràng là sẽ bị hiểu lầm không thể nghi ngờ.

Cô bước nhanh đến bên cạnh chiếc xe, nhẹ giọng chào hỏi, "Anh hai."

"Tân Tân, sao hai đứa cũng ở đây?"

"Hôm nay là lễ đính hôn của em họ em, chỉ là không ngờ lại xảy ra chuyện đó." Tâm mắt Cố Tân Tân nhìn xuyên qua cửa sổ xe, thấy Thương Lục dựa về sau, giống như là ngủ thiếp đi, trên người còn khoác chiếc áo khoác của Cận Hàn Thanh.

"Anh với Thương Lục đến ăn cơm tối, lúc đó bên trong phòng bao vẫn còn có người, nhưng không ngờ anh mới chỉ ra ngoài nghe một cuộc gọi mà cô ấy đã không thấy tăm hơi đâu."

Cố Tân Tân lạnh đến mức phải ôm lấy cánh tay mình. "Lầu chín bị cháy nên nhất định chị dâu cũng đã rất sợ hãi, có lẽ là chị ấy chạy theo người trong phòng bao đó."

Ánh mắt Cận Hàn Thanh xuyên qua gò má cô nhìn về Cận Ngụ Đinh đứng cách đó không xa. "Nhờ em nói với Lão Cửu, may mắn mà có chú ấy nên Thương Lục lúc này mới có thể yên ổn ngồi đây."

Cô nghe vậy thì dây cung trong lòng càng không dám buông xuống, khóc miếng hơi nhéch lên, ngũ điệu có vài phần đòi hỏi công trạng. "Anh hai, anh như vậy là không đúng rồi, trước khi anh muốn nói cảm ơn thì cũng phải tìm hiểu cho rõ ràng người giúp chị ấy ra ngoài là ai đã chứ?"

"Có ý gì?" Cận Hàn Thanh thu lại tầm mắt, liếc qua cô một cái.

"Là em phát hiện ra chị dâu ở trong đám người, cũng là em kéo chị ấy ra khỏi đó, anh xem xem." Cố Tân Tân nói xong, duỗi hai tay ra, "Lúc đó Ngụ Đinh bận rộn dẫn ba mẹ em ra khỏi đó, nếu không có em chắc hẳn chị dâu sẽ bị giống như thế này này."

Cận Hàn Thanh liếc nhìn, trong lòng hơi thắt lại. Mặc dù vừa rồi anh ta cũng đã nhìn thấy bộ dạng thảm hại của cô, nhưng cũng chưa nhìn ở khoảng cách gần như vậy.

Nếu như trên tay Thương Lục cũng xuất hiện các vết thương như vậy thì sao đây? Cận Hàn Thanh thật không dám nghĩ tiếp.

"Cám ơn." Anh ta hơi mím môi, môi mỏng khẽ mở lên tiếng.

"Anh hai, chúng ta đều là người một nhà, không cần khách khí."

Cận Ngụ Đinh không chớp mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Tân Tân. Vóc dáng cô thon gầy, đứng bên cạnh chiếc xe sang trọng màu đen đó lại khiến cho cô càng trở nên gầy yếu. Sao cô phải chạy đến giải thích chứ? Là vì sợ Cận Hàn Thanh tưởng là do anh cứu Thương Lục, lúc quay lại sẽ tính sổ lên đầu Thương Lục sao?

"Bọn anh đi trước."

"Vâng." Cố Tân Tân lùi về sau hai bước, nhìn chiếc xe lần thứ hai khởi động rồi rời đi.

Cận Ngụ ĐÌnh trong lòng phức tạp, đi tới kéo cánh tay cô.

Hai người đi bộ đến đầu đường thì thấy tài xế đã đứng sẵn bên cạnh xe chờ, Cận Ngụ ĐÌnh dặn dò anh ta. "Đến bệnh viện."

"Tôi không muốn đến bệnh viện, tôi muốn về nhà."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn cô, "Bộ dạng này rồi làm sao mà về nhà?"

"Tôi không cần khám cũng tự biết chỉ là bị thương ngoài da thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh dĩ nhiên là không nghe cô, để tài xế chạy xe đến bệnh viện.

Bên trong phòng cấp cứu, lúc bác sĩ vén áo sau lưng cô lên vẫn có thể thấy mấy nơi có máu ú đọng. Ngón trỏ bên tay trái đau nhức nhối, bấy giờ cô mới nhớ tới lúc ấy đúng là có gót giày cao gót của ai đó đã đạp lên. Bác sĩ sắp xếp cho cô đi chụp Xquang, may mà kết quả còn tốt, vết thương không ảnh hưởng đến xương.

Ra khỏi bệnh viện, Cố Tân Tân bước chân chầm chậm, không khỏi nhìn tay trái của mình bị băng bó lại không khác gì cái bánh chưng.

Trở lại tòa nhà Tây, Cố Tân Tân gọi cho Lục Uyễn Huệ, biết được bọn họ đã về nhà thì cũng yên tâm hơn.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng ngoài ban công hút thuốc, Cố Tân Tân thả nhẹ bước chân đi đến cửa sổ sát đất. Cô nhìn theo ánh mắt của anh, vừa vặn đập vào mắt là tòa nhà Đông.

Trước đây Cố Tân Tân không biết, thế nhưng trong lòng hiện tại lại cực kỳ rõ ràng, hai tòa nhà Đông - Tây đối diện nhau, mỗi khi anh

nhớ đến Thương Lực thì sẽ đứng từ đây nhìn sang bên kia.

Điếu thuốc trên tay người đàn ông hồi lâu không hề nhắc lên, tàn thuốc rơi xuống lan can bạch ngọc. Cố Tân Tân nhìn bóng lưng cô độc của anh, rốt cuộc không còn dũng khí nhìn tiếp nữa, quay gót đi xuống lầu.

Cận Ngụ Đinh không ngờ tới chuyện ngày hôm nay xảy ra anh vốn không có quyền cũng như thời gian đưa ra lựa chọn. Lúc Cố Tân Tân đi theo anh ra ngoài, hai bàn tay cô vẫn luôn túm chặt lấy góc áo của anh, dường như giống như chỉ sợ sẽ bị lạc mất khỏi anh.

Thế nhưng cuối cùng, vẫn là bị tách ra.

Cô giao bàn tay Thương Lực cho anh.

Cận Ngụ Đinh dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại trong tay, mãi đến lúc này anh mới hiểu rõ ràng, lúc anh kéo cánh tay Thương Lực ra không hề có một chút nào là vui mừng hay nhẹ nhõm, lúc ấy trong mắt anh chỉ có Cố Tân Tân, mà động tác của anh chỉ là máy móc kéo Thương Lực ra ngoài.

Có thể là vì anh đã biết Thương Lực an toàn, mà Cố Tân Tân còn đang liều mạng giãy dụa nên mới như vậy chăng?

Nếu không vì sao anh lại quan tâm cô đến như vậy chứ?

Lòng anh nặng trĩu quay lại phòng ngủ, nhưng lại không thấy bóng dáng Cố Tân Tân đâu. Cận Ngụ Đinh tìm một vòng quanh lầu hai, mãi đến khi xuống lầu vào phòng ăn mới nhìn thấy hai tay Cố Tân Tân đang bưng bát từ trong phòng bếp đi ra.

"Cô làm cái gì thế?"

"Buổi tối ăn không no."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo ghế ngồi xuống. "Sao không để người giúp việc làm cho?"

"Chỉ là một chút sủi cảo thôi, phiền phức như vậy làm gì." Cố Tân Tân cầm thìa xúc một miếng sủi cảo bỏ vào miệng, không ngờ lại nóng bỗng, tay cô run lên, miếng sủi cảo rơi về bát.

Cận Ngụ ĐÌnh buồn cười nhìn cô. "Rất nhiều con gái vì giảm béo mà đều không ăn vào buổi tối."

Cố Tân Tân làm sao có thể chịu được như vậy chứ, cô vừa thổi phì phì vào trong bát, vừa nói: "Tôi cũng không béo được, mà tôi nay tôi cũng đâu có ăn được miếng cơm nào vào miệng đâu."

"Ừ, cô chỉ ăn lưỡi vịt chiên, tôm chiên, sứa, ngó sen nhồi gạo nếp mật ong, cánh gà, thịt bò kho tương....."

Cố Tân Tân liếc mắt nhìn anh. "Không phải là anh nhớ quá kỹ rồi đó chứ?"

"Bởi vì cô ngồi bên cạnh tôi, đũa chưa từng ngừng lại."

Cố Tân Tân thử nói lý với anh: "Nhưng tôi còn chưa ăn món chính nào mà phải không."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cười thành tiếng, "Muốn ăn bánh ga tô không?"

Cô chính là con sâu đồ ngọt nha, chưa bao giờ từ chối sức mê hoặc của bánh ngọt cả. Cố Tân Tân lần nữa bỏ một miếng sủi cảo vào miệng, nhìn cũng không nhìn anh một cái, "Lúc này rồi còn chạy đi đâu mua bánh ga tô được nữa?"

Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh ra rồi lấy một hộp bánh nhỏ từ trong đó ra.

Cố Tân Tân lập tức cảm thấy sủi cảo trong miệng vô cùng khó ăn, âm thầm lặng lẽ đặt thìa xuống. "Anh mua à?"

"Có người nói nơi này bán bánh ngọt rất ngon nên tôi đặt hàng cho bọn họ mang tới. Sau này mỗi tuần sẽ đưa đến một lần, còn có nhiều vị khác nhau. Nếu như lúc cô vẽ tranh mà đói bụng thì có thể ăn một chút, nhưng nhất định không được tham ăn."

Cô nuốt một ngụm nước miếng. "Có phải rốt cuộc đã phải công nhận đêm nay tôi biểu hiện tốt rồi?"

Cận Ngụ ĐÌnh ném chiếc bánh ga tô lên mặt bàn. "Đừng có mà không biết phân biệt tốt xấu, tôi đã cho người đưa đến từ chiều rồi."

Cố Tân Tân đứng dậy ôm hộp bánh vào lòng. "Đừng có ném vây chúa, bánh sẽ vỡ vụn ra hết mất."

Người đàn ông đầy cánh tay cô ra, "Có câu "ăn nhu nhược của người khác"(*), tôi thấy cô có lẽ vĩnh viễn không nghĩ tới được cái này."

(*) cái này bên trung giải thích rất dài, túm lại đại khái là mang nghĩa tiêu cực, lựa chọn chỗ tốt, mang lại nhiều lợi ích thì mới xông đến nịnh bợ, hay nhận về mình mà làm, nhược điểm chính là nó trái với lương tâm hoặc là thứ sai trái với thường tình

"Không phải là còn chưa ăn hay sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh mở hộp bánh ra, Cố Tân Tân lập tức nhìn thấy bơ và dâu tây làm thành lớp trang trí họa tiết váy công chúa, làn váy hồng nhạt phủ kín chiếc bánh ga tô, chocolate trắng làm thành chiếc vương miện càng khiến cho chiếc bánh trở nên sống động. Vẻ mặt cô hơi đỏ, không nhịn được lên tiếng ché nhạo, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh đúng là có trái tim thiếu nữ nha."

"Không Thành chọn đấy."

Khổng Thành dẫu sao bị gánh nồi lên lưng cũng không phải là lần đầu.

Cận Ngụ ĐÌnh đọc sách rõ ràng là đã nói mỗi một người con gái đều có ước mơ được trở thành công chúa, mà Cố Tân Tân tuổi cũng còn trẻ, nhất định vẫn sẽ phải thích những thứ này.

Anh cắt chiếc bánh ra thành nhiều khối nhỏ bỏ lên đĩa, sau đó đặt lên tay cô, ngón tay Cố Tân Tân hơi nhúc nhích, nơi bị rách da lập tức đau dữ dội. Cô bỏ thẳng cả miếng bánh vào miệng, nhưng cũng vì vậy mà làm cả khuôn mặt và mũi đều dính đầy bơ.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh nhìn, cô tham ăn nhưng cũng chỉ giống như một con mèo, từng miếng từng miếng đều sẽ nuốt sạch sẽ.

Sau khi trở về phòng, Cận Ngụ ĐÌnh tắm xong đi ra, Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn thấy anh chỉ mặc một cái quần nhỏ hình tam giác thì đỏ bừng cả mặt, "Anh làm cái gì thế?"

" Tay cô không thể dính nước, lại đây."

Cố Tân Tân không ngừng lắc đầu, "Cùng lắm tôi không tắm là được rồi."

"Đừng có mơ, lại đây."

Cố Tân Tân ngồi tại chỗ không nhúc nhích, "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi và anh đã đặt trong cái mối quan hệ này rồi thì anh cũng không cần phải đối xử với tôi như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe cô lại lấy chuyện quan hệ của bọn họ ra nói chuyện, sắc mặt lạnh lùng, "Cho nên?"

"Vì thế nên anh không cần phải đối xử tốt với cái lá chắn này làm gì, chính cái lá chắn sẽ tự biết chăm sóc cho mình."

Cận Ngụ ĐÌnh trở lại phòng tắm, lúc trở ra đã khoác lên mình thêm một chiếc áo tắm.

Cố Tân Tân thấy thế thì nhanh chóng chạy vào trong, Cận Ngụ ĐÌnh vừa mới quay người nhìn lại thì tiếng đóng cửa đã truyền vào trong tai, ngay sau đó là tiếng khóa trái.

Cô ở bên trong loay hoay nửa ngày, nhất định cái tình trạng đó sẽ rất không tiện. Cận Ngụ ĐÌnh vểnh tai lên, bên trong tiếng động cũng khá lớn, thi thoảng còn có tiếng leng keng bột bột. Lúc Cố Tân Tân trở ra, trên mặt còn thoa một lớp kem, Cận Ngụ ĐÌnh kỳ quái liếc nhìn cô một cái. "Vẫn còn tâm tư mà đi dưỡng da?"

"Có vấn đề gì sao? Đại nạn không chết tất có phúc về sau nha."

Anh nghe được thì lông tơ dựng hết cả lên, mà cô thì lại như chỉ vừa mới kể một câu chuyện cười.

Buổi tối đi ngủ, Cố Tân Tân để hai tay ra khỏi chăn, bên trong phòng ngủ tắt đèn, Cận Ngụ ĐÌnh nhích người về phía cô. Cố Tân Tân nghe được động tĩnh thì vội vàng dịch sang bên cạnh.

Cô nằm sát về phía mép giường, giống như thời điểm bắt đầu của hai người. Cận Ngụ ĐÌnh không từ bỏ tiếp tục dịch đến, kè sát sau lưng cô, toàn thân Cố Tân Tân cứng ngắc, nhắm mắt lại giả bộ đã ngủ.

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt bên dưới khẽ nhúc nhích, nhưng cuối cùng vẫn không đặt lên người cô.

Hôm sau Cố Tân Tân tỉnh lại, phát hiện toàn thân đau nhức do cả đêm duy trì một tư thế ngủ. Cô vừa muốn vươn vai thì đụng phải người đàn ông phía sau.

Cô đã trốn đến tận mép giường rồi mà anh còn theo tới được?

Cận Ngụ ĐÌnh mở mắt ra, ngồi dậy trước, "Mấy ngày này ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, bên phía Tiêu Tụng Dương tôi sẽ thay cô xin nghỉ."

"Không cần, tôi vẫn còn bản thảo lưu trong máy, mà tìm anh ta thì có ích lợi gì chứ. Chuyện anh hack sập website nhà người ta có lẽ vẫn còn bị ghim đấy."

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu nhìn cô. "Tư duy vẫn rất nhanh nhẹn, còn chưa bị giãm đến choáng váng."

"Đúng nha đúng nha, vậy mà hôm qua có ai còn nóng nảy ôm lấy tôi....." Lời vừa dứt, Cố Tân Tân đã vô cùng hối hận. Cô luôn là nghĩ gì nói đó, cô biết rõ hành động và tình yêu của Cận Ngụ ĐÌnh không hề liên quan gì đến nhau vậy mà còn lỡ miệng bật thốt ra lời này. Không lẽ nhất định cô còn muốn phải để cho người người đều phủ định đâm chọc vào trái tim vốn đã tả tơi này mới đủ cho cô nhận đủ giáo huấn hay sao?

Cận Ngụ ĐÌnh tránh mặt đi lộ ra vẻ mặt không tự nhiên khả nghi, môi mỏng khẽ nháu, Cố Tân Tân vội vàng giành trước lời với anh. "Tôi tự biết vị trí của mình ở đâu."

Sau đó bước xuống giường, dép lê còn không kịp mang đã chạy thẳng vào trong phòng tắm.

Cố Tân Tân xuống lầu, đúng lúc nghe được Cận Ngụ ĐÌnh đang gọi điện thoại, cô vểnh tai lên nghe, nhưng cũng không nghe được cái gì.

"Con biết, không sao cả, con đã sắp xếp đâu vào đây."

Anh nhìn thấy Cố Tân Tân đi đến thì vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô đến bên mình, ánh mắt Cố Tân Tân lộ ra tia do dự tiến lên vài bước, Cận Ngụ ĐÌnh đặt điện thoại kè sát bên tai cô. Bên trong truyền đến giọng nói của Cố Đông Thăng. "Ngụ ĐÌnh, vậy thì làm phiền con rồi....."

"Ba?"

"Tân Tân," Cố Đông Thăng nghe được tiếng con gái thì nhanh chóng thân thiết hỏi thăm, "Tôi qua có ngủ ngon không? Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không?"

"Ba, ba yên tâm đi, con rất khỏe."

Cố Đông Thăng qua điện thoại liên tục nói cô phải nghỉ ngơi dưỡng sức, sau khi kết thúc điện thoại, Cố Tân Tân không khỏi lên tiếng hỏi, "Ba tôi tìm anh có chuyện gì không?"

"Tôi hôm qua có người bị thương, là họ hàng của bên thím cô, lúc đó trốn ra được cũng có người bị mảnh kính vỡ làm bị thương. Ba cô có lẽ là được chú cô nhòm tôi giúp bọn họ sắp xếp giường bệnh trong bệnh viện, bọn họ hiện tại đều phải nằm ở hành lang, nói là giường ngủ đã chật kín cả rồi."

Cố Tân Tân nghe vậy thì cảm thấy vui mừng, "Anh sẽ giúp sao?"

"Ừ."

Khóe miệng Cố Tân Tân nhếch lên thành một nụ cười, nhắc mắt liền nhìn thấy Khổng Thành cũng đang ở đây.

"Hai ngày này cô cũng đừng ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi thu xếp vài công việc."

"Được."

Cận Ngụ Đinh và Khổng Thành một trước một sau đi ra ngoài, đến bên ngoài, Khổng Thành đứng cạnh Cận Ngụ Đinh lên tiếng, "Cửu gia, bên bệnh viện tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Cận Ngụ Đinh ngồi vào hàng ghế sau, không lên tiếng, đợi đến khi Khổng Thành ngồi vào chỗ mới mở miệng. "Có mấy lời chỉ cần nghe rồi để đó thôi, không cần cho là thật."

Khổng Thành không khỏi nghiêng người nhìn về phía anh.
"Nhưng những người này cũng đều là họ hàng của Cửu phu nhân mà?"

"Gọi là họ hàng thân thích, chẳng qua cũng chỉ là một cái danh liên hệ mà thôi."

"Vâng." Khổng Thành lên tiếng đáp ứng, vậy thì việc này anh ta mặc kệ là được rồi.

Xe khởi động, cảnh sắc bên ngoài không ngừng xẹt qua cửa kính, Cận Ngụ Đinh gác một chân dài lên, "Tôi qua ở lâu tám đều là họ hàng nhà Cố gia, Khổng Thành, cậu không thấy được đoàn người sơ tán lúc ấy đâu, khi có chuyện xảy ra thật sự là toàn bộ mặt ác của họ đều lộ ra bên ngoài. Bọn họ biết rõ có người ngã xuống đất, nhưng vì muốn chạy trốn nên từng người từng người không do dự đạp lên cô ấy. Bây giờ bị thương nằm ở ngoài hành lang bệnh viện lại giả bộ đáng thương, tôi nghĩ tới thôi đã thấy buồn nôn."

Tối qua Khổng Thành không có mặt ở đó, khi thấy được bộ dạng của Cố Tân Tân cũng không dám nhiều lời hỏi thăm, hóa ra lại còn có ẩn tình đằng sau như thế.

Hơn mười giờ, Cố Tân Tân đang chuẩn bị ra ngoài, vừa đi xuống đến lầu thì gặp Thương Kỳ.

"Cửu tầu." Thương Kỳ cầm theo đồ ăn đi vào, bước chân Cố Tân Tân khẽ dừng lại, nhưng cũng không thể quay lại. Chuyện nhật ký Thương Kỳ cũng đã biết, thật sự khiến cho Cố Tân Tân cảm thấy lúng túng.

Cố Tân Tân đi vào phòng khách, Thương Kỳ nhìn tay cô, "Cửu tầu, chị làm sao thế?"

"Không sao cả."

"Còn nói không sao, tay sao lại băng bó thế này chứ?"

Thương Kỳ đem thứ gì đó cầm trên tay đặt lên bàn trà, ngồi xuống theo Cố Tân Tân, sau đó cẩn thận kéo cánh tay cô qua xem xét.

"Tôi qua đến lễ đính hôn của cô em họ, khách sạn bị cháy, chị ngã xuống rồi bị người ta dẫm lên cánh tay."

"Bọn họ thật quá đáng." Thương Kỳ tức giận không thỏi, "Để Cửu ca xử lý bọn họ đi."

"Hiện tại đã ổn rồi, cũng không có gì quá đáng lo."

Thương Kỳ lấy đồ ăn từ trong túi ra. "Những thứ này đều là đưa bạn thân của em mang đến, ăn rất là ngon đó, để em chia cho chị một nửa."

"Em đừng có cái gì cũng cho chị thế, giữ lại cho mình ăn đi."

"Anh rể không cho chị em ăn đồ linh tinh, hiện tại ngay cả người để chia sẻ cũng không còn nữa." Thương Kỳ nói đến đây, ánh mắt thăm dò liếc nhìn Cố Tân Tân, "Cửu Tẩu, chị vẫn còn giận chị em sao?"

"Không có." Cố Tân Tân thật sự không muốn nói đến cái đề tài này, "Chị dâu cũng đã bị như vậy rồi còn tức giận với chị ấy làm gì nữa."

"Em nghe Cửu ca nói cho nghe vài câu trong cuốn nhật ký, đó là chị gái mà em quen thuộc nhất, dù là điên rồi nhưng nhất định sẽ không thay đổi gì cả. Trước đó em đã nói với chị Cửu ca chỉ coi em với chị em là em gái mà đối xử như nhau, đó là bởi vì em không muốn giữa hai người lại nảy sinh hiềm khích. Nội dung bên trong cuốn nhật ký kia em cũng chưa xem, nhưng mà nhìn thái độ của anh rể thì em cũng có thể hiểu được đại khái rồi. Cửu Tẩu, em còn nói chuyện trước kia kỳ thực không....."

Cố Tân Tân muốn nắm lấy tay chính mình, nhưng ngón tay vừa mới đụng vào nhau thì phát hiện bàn tay còn đang bị thương.

"Hiện tại chị đã biết anh ta và chị đâu trước kia là có tình cảm, chị biết một điểm này là đủ rồi."

"Nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi mà." Thương Kỳ muốn giải thích, gấp gáp đến mức cả khuôn mặt đỏ lên. "Mà chị em còn điên rồi nữa, ai biết có phải thật sự là chị ấy viết hay không chứ?"

"Thương Kỳ, em không cần an ủi chị, chị thấy ngày tháng trên cuốn nhật ký, cũng thấy cuốn nhật ký đó có vài nơi bị ố vàng, vậy nên nhất định không phải là mới được viết ra."

Thương Kỳ cũng không biết còn có thể nói cái gì, "Cửu Tần, chị sẽ không trách em lừa chị đó chứ? Nhưng mà em nói câu đó chỉ vì muốn tốt cho chị thôi, chị nghĩ một chút đi, hà tất chị phải vì một đoạn tình cảm không rõ ràng trước đây mà đi đau lòng chứ? Chị và Cửu ca hiện tại và sau này sống cho thật tốt là được rồi."

Cố Tân Tân nghe được, trong lòng đắng ngắt, lời này của Thương Kỳ rất dễ hiểu, đúng là một mối quan hệ không rõ ràng sao?

"Em và chị mình thân nhau như vậy, chuyện giữa bọn họ em nhất định là biết được phải không?"

Thương Kỳ khẽ cắn cánh môi anh đào, Cố Tân Tân biết mình làm khó cô ta rồi, "Quên đi, hiện tại chị cũng không cần nghe nữa. Chuyện sau này của bọn họ như thế nào chị cũng sẽ không quản."

"Cửu Tần, trước đây thích không có nghĩa là tương lai vẫn sẽ yêu thích mà."

Cố Tân Tân tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Thương Kỳ, mỗi một câu nói đều vì cô mà cân nhắc nặng nhẹ, chí ít là vào lúc này trong lời nói của Thương Kỳ hoàn toàn không có một chút nào gây xích mích,

giống như người bạn...tri kỷ nhất của cô, biết làm thế nào đứng trên lập trường của Cố Tân Tân mà an ủi cô, khiến cho cô thoái mái.

Thương Kỳ ở lại tòa nhà Tây sau đó mới rời đi, nghe nói Thương Lục tối qua cũng bị dọa sợ nên không thể không qua một chuyến.

Cố Tân Tân tối hôm qua ngủ không ngon, kế hoạch ra ngoài cũng bị đứt gánh giữa chừng, trên tay tuy là có một vài nơi chỉ rách da, nhưng cảm giác đau xót lại thấm vào xương tủy. Cô cũng không còn tâm tư nào mà vẽ tranh nữa, trèo lên giường định ngủ.

Trong lúc mơ màng Cố Tân Tân nghe được bước chân, không ngờ tới Cận Ngụ Đinh lại về sớm như vậy. Cô vừa hé mắt đã nhìn thấy cánh cửa bị đẩy ra.

Cố Tân Tân vội vàng nhắm mắt lại, giả vờ đã ngủ.

Cận Ngụ Đinh đi vào phòng ngủ thì nhìn thấy cô nằm nghiêng sang một bên, hẳn là đã ngủ thiếp đi. Anh không khỏi thả nhẹ bước chân, đi tới mép giường ngồi xuống, dù là trong nhà có bật lò sưởi nhưng lúc ngủ cũng không đến nỗi phải đạp chăn. anh cẩn thận từng li từng tí giúp cô kéo chăn lên, sau đó Cố Tân Tân lại cảm giác bàn tay mình bị anh cầm lên. Cô hơi hốt hoảng, nhưng hình như anh cũng không có ý định làm gì, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay cô.

Bầu không khí này thật tốt, không mũi nhọn đấu với đao sắc(*), cũng không cần che giấu nội tâm hư tình giả ý, cũng khiến cho Cận Ngụ Đinh nhu tình đi không ít.

(*) hai bên đều rất lợi hại, không ai nhường ai mà trực tiếp đối đầu nhau. Có thể hiểu là "đối chơi gay gắt"

Chỉ là cô không biết là anh đang đối xử với cô như vậy, hay là coi cô thành một người phụ nữ khác rồi.

"Hắt xì -----"

Vừa rồi trước khi ngủ bị lạnh, mũi cô đau buốt ê ẩm khủng khiếp, Cố Tân Tân rốt cuộc không thể nào mà nhịn được nữa. Giờ thì hay rồi, cũng không còn cách nào mà giả vờ ngủ nữa.

Chỉ là lần này hình như thật sự làm Cận Ngụ Đình giật mình, lập tức thả tay cô ra.

***

Bát Bát: Tết thiếu nhi vui vẻ!!!

Chương bonus sẽ đăng vào tối nay nhé. Yêu thương <3 <3 <3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Đừng Có Hòng Dùng Cạm Bẫy Ôn Nhu Lừa Tôi Vào Trong!

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân a một tiếng, "Đau."

Cận Ngụ Đình sốt ruột nhìn cô không rời mắt, "Làm sao vậy?"

"Anh cầm tay tôi ném tới ném lui, đau muôn chết rồi."

Anh rõ ràng là không dùng tới chút lực nào, nhưng nhìn dáng vẻ của Cố Tân Tân lại như là đau đớn đến chết đi sống lại vậy.

Cô liên tục ôm tay xuýt xoa, vẻ mặt méo mó, "Đụng đến vết thương trên tay rồi....."

Cận Ngụ Đình không nghĩ được nhiều lập tức đưa tay nắm lấy cổ tay cô, đáy mắt thâm thúy cũng tràn ra hoang mang, trong miệng còn lầm bẩm. "Rõ ràng là không có dùng đến bao nhiêu sức lực, cũng không đến nỗi....."

Anh thật sự không dùng sức, chỉ có đẩy tay cô ra thôi. Nhưng mà bàn tay Cố Tân Tân hiện tại là thời kỳ mẫn cảm nhất, nói không chừng là chỉ một chút lực đó thôi cũng đã có thể làm cô đau thành như vậy.

Cố Tân Tân nhìn bộ dáng không biết làm thế nào của anh, rốt cuộc không nhịn được cười lớn. "Lừa anh thôi, cũng không phải tồn

thương đến gân cốt gì thì làm sao có thể đau thành như vậy chứ?"

Hai hàng lông mày của người đàn ông nhíu chặt lại với nhau, Cố Tân Tân rút tay về. Cô biết câu chuyện cười này không hề có chút buồn cười nào, mà cô thì chỉ sợ mình thăm dò rồi nhận lại là con số không mà thôi. Những căng thẳng anh biểu lộ ra này có lẽ cũng chỉ là vì hỗn loạn, hay là, đến cả cảm giác nhìn thấy căng thẳng trong mắt anh đó cũng là nhảm rồi? Bởi dù sao một người mà trong lòng không hề có cô, sẽ không thương tiếc hay cùng cảm thấy đau khi cô đau đớn.

Cố Tân Tân nằm trên giường, ánh mắt hơi dịch chuyển đi nơi khác, Cận Ngụ Đinh muốn không để ý đến cô nữa, nhưng nhìn cô như vậy thế nào cũng rất đáng thương.

"Hôm nay ở nhà làm gì?"

"Không làm gì cả, Thương Kỳ đã đến đây."

Cận Ngụ Đinh cũng không quan tâm đến bọn họ nói với nhau cái gì, "Chiều nay tôi còn phải đến công ty, cô có muốn đi cùng không?"

Cố Tân Tân đánh mắt qua nhìn anh, "Tôi tới làm cái gì? Ngoài ngoi đó à?"

"Tùy cô thôi."

Cận Ngụ Đinh nói xong muốn đứng dậy, nhưng cánh tay áo lại đột nhiên bị Cố Tân Tân bắt lại. Anh quay người, nhìn thấy tia sáng lấp lánh trong mắt cô, cả cơ thể cũng đã kích động đến mức ngồi dậy. "Tôi đi với anh."

Người đàn ông kỳ quái quét mắt trên người cô một lượt, "Vì sao?"

"Chỗ làm việc của anh có thể để cho tôi đi tham quan không?"

"Nói trước tôi nghe thử, cô muốn làm gì?"

Cố Tân Tân trong nháy mắt tinh thần tinh táo. "Tôi muốn đến tham khảo để sau này vẽ tranh. Mỗi lần vẽ vai nam chính là tổng tài đều phải đi tìm tời tranh ảnh và dựa theo tưởng tượng của chính mình vẽ ra nên luôn có cảm giác không đủ độ. Hiện tại suy nghĩ một chút cảm thấy có lẽ là bởi vì tôi chưa được tiếp xúc nên mới không vẽ ra được cái cảm giác chân thực cao lớn đó."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn trong mắt cô đều là hưng thú thì khóe miệng khẽ cong lên, nhưng ngoài miệng lại cự tuyệt. "Không mang theo cô đi."

"Vì sao chứ?" Vừa rồi rõ ràng là anh mời cô đi mà.

"Bao nhiêu người muốn đến tham quan cũng không được đâu, cô cho tôi một cái lý do có thể thuyết phục tôi mang cô đi thử coi."

Cố Tân Tân thầm nghĩ, cái này còn cần lý do sao? Cô bật thốt lên. "Tôi không phải là Cửu phu nhân hay sao? Địa bàn của anh không phải là tôi muốn đến thì đến muốn đi thì đi à?"

Cận Ngụ ĐÌnh yên lặng nhìn cô một cái, Cố Tân Tân nhìn vẻ mặt của anh khác lạ, lại vội vàng chêm thêm một câu. "Trên danh nghĩa cũng có thể coi là như vậy đi. Anh không cần lo lắng, lúc chúng ta kết hôn anh cũng không có mời người của công ty đến, vậy thì tới đó anh cứ nói tôi là người nhà gì đó đến tham quan là được rồi."

"Tôi không có nghĩ nhiều đến vậy, ngược lại là tâm tư cô quá đỗi ý mà thôi."

Cố Tân Tân cười khan. "Vậy thì tôi sẽ cho là anh đã đồng ý nhé."

"Đi thay quần áo đi rồi đi."

Không Thành ngồi trong xe đợi Cận Ngụ ĐÌnh, lúc nhìn thấy Cố Tân Tân cũng đi cùng thì hơi giật mình.

Cố Tân Tân lần đầu tiên trong đời bước vào tòa nhà lớn linh thiêng trong truyền thuyết này, cô nhìn theo Khổng Thành dùng vân tay mở cửa thang máy, sau đó cô lại đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào bên trong thang máy ngắm cảnh. Trong khoảnh khắc cánh cửa thang máy khép lại, cô cảm giác như cả cơ thể lơ lửng, cuí đầu liền nhìn thấy người và những tòa nhà dưới chân ngày càng nhỏ lại, cho đến tận khi thang máy đi đến tầng cao nhất, chui vào trong tầng mây.

Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh ra ngoài, đi ra đến ngoài thì quay đầu liếc mắt nhìn Cố Tân Tân một cái.

Cô tựa bên cửa kính bất động, gương mặt tuấn tú của Cận Ngụ ĐÌnh hơi nghiêng, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, "Làm sao vậy?"

"Có..... có hơi run chân."

Khổng Thành bật cười, quay ra đụng phải ánh mắt phía sau Cố Tân Tân thì lập tức nhanh chóng quay lưng thoát thân.

Cận Ngụ ĐÌnh vào trong thang máy kéo tay cô ra ngoài, dù Cố Tân Tân cảm thấy hơi đau ở tay nhưng vẫn rất phối hợp, ngoan ngoãn đi theo phía sau anh.

Một đường đi thẳng đến phòng làm việc của anh Cố Tân Tân cũng không nhìn thấy có bao nhiêu người. Cô còn cho là sẽ như trong tivi có từng ô vuông đều nhau, sắp xếp bàn làm việc trong đó, mỗi người nhìn thấy anh đều sẽ phải đứng lên chào hỏi, xem ra vẫn là kiến thức của cô còn rất nông cạn.

"Công ty anh không có nhiều nhân viên nhỉ?"

"Đây là tầng làm việc của riêng Cửu gia." Khổng Thành đi bên cạnh trả lời.

Cố Tân Tân ừ một tiếng, nhìn thấy Khổng Thành nhấc tay ấn lên màn hình tinh thể lỏng trên tường, một giây sau, cánh cửa được mở ra.

Cố Tân Tân nhắc chân lên đi vào bên trong, cô sợ là ngay lúc này mình rất khó có thể dùng lời nói mà hình dung được khi nhìn thấy một không gian rộng rãi mà sáng đèn lóa mắt như vậy, từng đám mây lớn giống như rơi xuống cửa sổ thủy tinh chấn ở bên ngoài, ánh sáng dày đặc chiếu vào bên trong, từng món đồ trang trí cứng rắn lạnh lẽo đều nói lên tính tình lạnh đạm của chủ nhân nó. Cố Tân Tân đứng trước ghế sofa không dám đi qua, Cận Ngụ ĐÌnh đứng trước tấm kính trong suốt, thân thể như một khối ngọc tinh xảo, bóng lưng vừa đủ che đậy đi một chút sắc bén thường ngày. Cố Tân Tân nhìn cơ thể anh giống như đang cùng với cảnh bên ngoài hòa cùng một thể, loại vàng sáng rực rỡ kia như muốn tạo thành một vòng hoàng kim bao xung quanh người anh.

Cô hơi vất vả để thu lại tầm mắt, sau đó lại bối rối lục điện thoại bắt đầu chụp ảnh.

Khổng Thành thấy thế thì ngay lập tức lấy tay che mặt. "Đừng chụp tôi."

"Anh bị ảo tưởng sức mạnh à? Yên tâm đi, anh có muốn làm bối cảnh tôi cũng không muốn chụp đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi vào ghế trước bàn làm việc, nhìn Cố Tân Tân bận rộn đi tới đi lui, đến cái đồ vật trang trí nhỏ nhất cũng không tha.

Khổng Thành đứng ở phía sau. "Cửu phu nhân, cô chụp ảnh làm gì vậy?"

"Tìm linh cảm nha, văn phòng cho nam chủ của『 Trảm nam sắc 』 tôi còn chưa có vẽ cho anh ta nữa, trong đầu vẫn chưa có khái niệm cơ bản gì cả. Trước đây cũng đâu có gặp qua cường hào chânl chính nào đâu chứ."

"Không phải là phu nhân muốn lấy bối cảnh văn phòng của Cửu gia vẽ ra đó chứ?"

Cố Tân Tân đứng ở một góc, chụp một tấm toàn cảnh, đúng lúc
án xuống thì gặp Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu lên, Khổng Thành đứng
bên cạnh không khỏi chen vào nói một câu. "Bức ảnh này được đó,
vẻ mặt Cửu gia cũng không tệ."

Cận Ngụ ĐÌnh thả tập tài liệu trong tay xuống, "Đưa tôi xem."

"Tôi cũng không phải là muốn chụp anh."

"Nếu là chụp phải tôi rồi, thì tôi xem một chút có vấn đề gì sao?"

Cố Tân Tân đi tới, không tình nguyện đưa điện thoại cho anh.
Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt qua một cái, không sai, cái góc độ này, cả
cái vẻ mặt này, thật sự là giống như đặc biệt chụp cho anh vậy.

"Nếu muốn chụp tôi thì cứ nói một tiếng là được rồi, không cần
phải chụp trộm."

"Tôi đã nói là không phải muốn chụp anh rồi anh không nghe thấy
sao."

Khổng Thành đứng bên cạnh nghe hai người anh một câu tôi một
câu, cảm thấy thật là ấu trĩ, nhưng anh ta cũng không ngu mà đi
chen vào, thầm nghĩ vẫn là nên tìm cái lý do mau chóng rời khỏi đây
đi.

Cận Ngụ ĐÌnh trả lại điện thoại cho Cố Tân Tân, "Dưới tầng là
khu làm việc của các phòng ban, cô có thể nói Khổng Thành đưa đi
tham quan."

"Thật không?" Cố Tân Tân mừng rỡ, "Đúng lúc tôi cũng cần một
chút tư liệu sống, còn cả khu nghỉ ngơi của công ty tôi cũng chưa
từng thấy nữa."

"Cái này cứ bảo Khổng Thành dẫn đi là được."

Cố Tân Tân cầm điện thoại đi đến bên người Khổng Thành, Cận Ngụ Đình nhìn lên, "Hiện tại là thời gian trà chiều, cô có thể mang theo một chút đồ mang tới, cứ nói là thư ký của tôi mới đến thực tập, hi vọng sẽ được bọn họ chăm sóc nhiều hơn."

"Được." Cố Tân Tân cảm thấy sáng kiến này cũng không tệ. Nếu như Khổng Thành dẫn theo cô đi dạo xung quanh thì nhất định người ta sẽ bu vào nghị luận mắng.

Nhưng Khổng Thành nghe xong lời của Cận Ngụ Đình lại đặc biệt cảm thấy khác lạ, anh ta quay đầu nhìn về phía Cận Ngụ Đình, người đàn ông ngồi đó một tay chống cằm, cho anh ta một cái ánh mắt mang ý tứ sâu xa.

"Tân Tân, nếu như vì thấy người lạ mà không nói ra được thì cứ để Khổng Thành thay em giới thiệu là được rồi."

Cố Tân Tân liên tục gật đầu, Cận Ngụ Đình hôm nay đúng là đổi tính, bỗng nhiên trở thành người biết chăm sóc người khác như vậy.

Khổng Thành đi vào phòng ăn lấy đi không ít bánh và trà, trực tiếp cho người đóng hộp lại cẩn thận sau đó theo sau anh ta và Cố Tân Tân đi lên lầu.

Lúc đi vào phòng tài vụ, Khổng Thành cho nhân viên phục vụ phân phát cho mỗi nhân viên một phần trà và bánh. Cố Tân Tân đứng bên cạnh, cảm giác được mọi ánh mắt đều đang tập trung trên người mình.

"Oa, đúng lúc bụng vừa réo a."

"Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao mọi người?"

Khổng Thành chắp hai tay ở phía sau, chân bước lên một bước dài, Cố Tân Tân không hiểu ra làm sao đứng tại chỗ, sau đó nghe được Khổng Thành nói. "Cận phu nhân lần đầu đến công ty, nghĩ

cho mọi người làm việc vất vả nên đặc biệt chuẩn bị chút trà và bánh, mọi người không cần khách khí."

"Cận phu nhân?"

"Trời ạ, Cận phu nhân đến rồi!"

Ở trước mặt mọi người thì Cửu phu nhân đương nhiên là đã biến thành Cận phu nhân, Cố Tân Tân giật mình nhìn về phía Khổng Thành, không đúng nha, Cận Ngụ ĐÌnh vừa rồi không phải nói giới thiệu cô là thư ký sao?

Cô đỏ mặt không biết phải giải thích làm sao, mà hình như là giải thích cũng không được gì.

Mọi người nhanh nhẹn chào hỏi cô, "Cận phu nhân."

"Xin chào Cận phu nhân."

"Cận phu nhân thật xinh đẹp."

Cố Tân Tân gật đầu rồi lại gật đầu, nói cảm ơn, rồi lại nói xin chào. Khổng Thành còn muốn dẫn cô đến bộ phận thứ hai, nhưng nói thế nào cô cũng không chịu đi.

Khổng Thành đi theo sau Cố Tân Tân vào trong văn phòng, ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh từ trong tập văn kiện hơi nhắc lên, "Nhanh như vậy đã quay về rồi sao?"

Cố Tân Tân chỉ tay vào Khổng Thành. "Anh ta giới thiệu với mọi người..... giới thiệu tôi là Cận phu nhân."

Tâm mắt Cận Ngụ ĐÌnh đảo qua. "Vậy sao?"

"Không lẽ tôi giới thiệu sai hay sao ạ?"

Cố Tân Tân đi lên vài bước ngồi xuống ghế sofa trước mặt. "Chờ sau này Cận phu nhân chân chính đến đây, tôi xem anh giải

quyết mớ rắc rối này như thế nào."

"Cái gì gọi là Cận phu nhân chân chính?" Cận Ngụ ĐÌnh nghe được thì đầy vắn kiện trong tay nhìn về phía cô.

Khổng Thành nhanh chân bước ra ngoài lùi mắt, Cố Tân Tân ra vẻ hờ hững cầm cuốn tạp chí trong tay lật lật. "Cận Ngụ ĐÌnh, anh có bao giờ nghĩ tới mình và chị dâu còn khả năng đến với nhau không? Hai người dù sao trước đây cũng đã từng có tình cảm, chỉ cần anh có thể chấp nhận tình trạng của chị ấy, hai người....."

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh gõ nhẹ lên mặt bàn hai cái, "Vậy nói nghe thử xem, anh hai sẽ dễ dàng chịu buông tay hay sao?"

Hóa ra là anh lo lắng cái này.

"Anh hai tuy là bướng bỉnh, nhưng dùng bạo lực đem một người không yêu anh ấy giữ ở bên người thì cũng không khác gì một loại d่าน vật."

Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng tiếp nhận lời của cô. "Giống như tôi giữ cô ở bên người sao?"

"Đúng vậy." Quả thật Cố Tân Tân cảm thấy rất giày vò.

Cận Ngụ ĐÌnh hơi dựa người về sau, mười ngón tay thon dài đan vào nhau, "Có một điểm tôi với anh ấy suy nghĩ rất giống nhau, đó là chỉ cần tôi không buông tay thì cô cũng đừng hòng nghĩ đi được."

"Lẽ nào anh cũng cảm thấy cách làm của anh ấy là đúng?"

Đôi mắt Cận Ngụ ĐÌnh chiếm lấy Cố Tân Tân không tha, cô không cam lòng yếu thế trợn mắt lên chống lại anh, "Anh biết rõ là anh ấy đã sai, hơn nữa còn cực kỳ sai, vì sao anh lại không chịu thay đổi cách suy nghĩ đi chứ? Anh hai nếu chịu buông tay thì anh và chị dâu có thể đến với nhau rồi."

"Cô thì biết cái gì?"

Nếu như có thể ở cùng nhau thì đã sớm bên nhau, mà người lúc trước khăng khăng muốn gả cho Cận Hàn Thanh cũng chính là Thương Lục.

Cận Ngụ Đinh hướng Cố Tân Tân vẫy tay, "Đến đây ngồi đối diện với tôi đi."

"Muốn làm gì?"

"Tôi không thích nói chuyện xa như vậy."

Cố Tân Tân tiếp tục lật tạp chí trong tay. "Vậy thì khỏi cần nói chuyện đi."

"Cố Tân Tân, chuyện vẽ tranh....."

Cận Ngụ Đinh không biết nói cái gì, âm thanh rất nhẹ, Cố Tân Tân nghe ngợ nghe được hình như chuyện gì đó liên quan đến bộ truyện tranh của cô, cô vểnh tai lên nghe, nhưng nửa câu sau lại không nghe được rõ lắm. "Anh nói gì cơ?"

"Tôi nói lúc trước Tiêu Tụng Dương nói với tôi, website đó chuẩn bị tiến hành một....."

Cô lại không nghe được rồi.

Cố Tân Tân luôn rất để tâm đến bộ truyện tranh của mình, cô đứng dậy đi đến trước bàn làm việc của anh, ngồi xuống chiếc ghế đối diện. "Anh nói trận thi đấu truyện tranh sao?"

"Cô sẽ tham gia sao?"

"Tất nhiên."

Cận Ngụ Đinh liếc nhìn khuôn mặt nhỏ đầy tự tin. "Muốn tôi hỗ trợ không?"

"Anh hỗ trợ tôi thế nào?"

"Độc giả bỏ phiếu là khâu dễ động tay động chân nhất."

Hai hàng lông mày của Cố Tân Tân lập tức nhíu chặt. "Cái này gọi là gian lận đó."

"Cô thấy người khác sẽ không làm như thế sao?"

"Tôi mặc kệ người khác làm thế nào, tôi nhất định sẽ không làm."

Cận Ngụ Đinh hờ lạnh một tiếng, lần trước cô đoạt đi giải thưởng lớn của người ta, đối phương nuốt được cơn giận này mới là lạ ấy.

"Tùy cô thôi, nếu đến lúc đó mà thua thê thảm thì đừng có chạy đến trước mặt tôi mà khóc."

Cố Tân Tân như nghe được chuyện cười, cô nếu như thật sự muốn khóc thì cũng sẽ không tìm đến anh. Mấy lần cô khóc đến tê tâm liệt phế không phải đều là vì anh sao?

Cô đánh mắt sang chỗ khác, Cận Ngụ Đinh nghĩ nghĩ, hình như vừa rồi mình đã bỏ lỡ điều gì đó.

"Trong lòng cô tôi với anh hai đều là như nhau sao?"

Cận Hàn Thanh tàn nhẫn và hoang đường Cố Tân Tân không phải là chưa được chứng kiến qua, nhưng cô vẫn gật đầu. "Đúng vậy."

"Thật sự giống như đúc sao?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Cô hỏi ngược lại, "Tôi không tin giữ Thương Lục ở lại bên cạnh anh ấy là lựa chọn tốt nhất, nếu như chị ấy ở lại Thương gia thì nói không chừng là bệnh đó đã có thể khỏi rồi."

Cố Tân Tân nói như vậy, rõ ràng là có rất nhiều chuyện còn không hiểu.

Thương gia nếu như mang Thương Lục về thì bệnh đó của cô nhất định là không che giấu được nữa. Hơn nữa một khi mang về Thương gia thì tất yếu cái danh Cận phu nhân cũng sẽ không còn.

"Nếu như cô cứ khăng khăng thấy vậy thì tôi cũng không còn cách nào để phản bác cô rồi."

Cố Tân Tân tiếp lời anh, "Đúng rồi, đều không từ thủ đoạn, bất chấp tất cả."

Cô vốn cho là lời này sẽ chọc giận Cận Ngụ Đinh, nhưng lại không hề thấy vẻ mặt anh biến đổi dù chỉ một chút. Mu bàn tay cô truyền đến đau xót, cô cúi đầu liếc nhìn, thấy Cận Ngụ Đinh cầm lấy bàn tay không quần băng gạc kia của cô.

"Anh tôi ép buộc Thương Lục ở bên người, ai ai cũng đều thấy được là bởi vì một thứ tình yêu cố chấp, yêu đến càng sâu thì lại càng muốn giày vò đối phương nhiều hơn."

Cố Tân Tân nhìn người đàn ông đối diện, môi mỏng của Cận Ngụ Đinh vẫn còn đang khép hờ, "Em nói, tôi với anh ấy là giống nhau như đúc."

Cố Tân Tân trong nháy mắt nghe được từ then chốt của anh, sắc mặt khẽ biến. Cô vốn là chỉ nói hành vi tồi tệ kia của bọn họ là giống nhau, nhưng chui vào tai anh xử lý một hồi lại làm thế nào mà lý giải thành như vậy rồi?

"Tôi không có nói cái này là giống nhau."

"Tai của tôi sẽ không lừa tôi."

Cố Tân Tân muốn rút tay về nhưng ngược lại càng khiến Cận Ngụ Đinh dùng sức, dễ dàng nắm chặt lấy tay cô.

"Đau." Cố Tân Tân la lên.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy thì đổi sang nắm lấy cổ tay Cố Tân Tân, nhất định không chịu buông tay cô ra.

"Anh yên tâm, không cần anh từng giây từng phút phải nhắc nhở, tôi tự biết thân phận của mình, anh hai bá chiếm không tha cho chị dâu có thể thông cảm được là vì yêu chị dâu, còn anh, cũng coi như có thể thông cảm được, mà nguyên do cũng là vì chị ấy, vậy nên có lẽ lời tôi nói hai người giống nhau có lẽ vẫn không sai."

Sức lực nới bàn tay nắm chặt của Cận Ngụ ĐÌnh gia tăng thêm mấy phần. "Em thấy rằng mình rất có năng lực có thể nhìn thấu lòng tôi?"

"Đây không phải là năng lực, trong mắt anh, trong lòng anh có ai đều không thể giấu được, ai ai cũng có thể nhìn rất rõ ràng.

Cận Ngụ ĐÌnh chăm chú nhìn từng nét mặt cử chỉ trên khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân, nhưng cô từ đầu đến cuối thủy chung không có nhìn anh một cái. Hai người giằng co một hồi, Cố Tân Tân lần thứ hai muốn rút tay về, bàn tay còn lại của Cận Ngụ ĐÌnh liền nắm cả mu bàn tay kia của cô, đầu ngón tay vuốt nhẹ nhè lên chỗ máu ứ đọng.

Trong lòng cô không hiểu vì sao mềm nhũn, Cố Tân Tân thầm nghĩ, nếu như là cô của trước đây thì có lẽ đã sớm chìm đắm bên trong thứ ôn nhu giả tạo này rồi.

Nhưng dù là Cố Tân Tân không còn ngây thơ trong sáng như ngày xưa nữa thì cũng sẽ không chịu nổi mấy thứ lơ đãng mờ ám này. Bản thân Cận Ngụ ĐÌnh nhất định sẽ không thể làm ra những chuyện như vậy, anh lúc nào cũng lạnh lùng lãnh đạm đến buồn tẻ, tâm tình lại không bao giờ để lộ ra bên ngoài, là một người đàn ông băng sơn điển hình. Cố Tân Tân liếc mắt, cô biết hiện tại mình có dùng sức thế nào cũng không thể đánh lại anh, cuối cùng đành phải giả bộ như không nhìn thấy.

"Dưới khu làm việc đều chụp cả rồi chứ?"

"Anh nói ở mấy tầng dưới?"

"Ừ."

Nhắc đến chuyện này lại khiến cho Cố Tân Tân bức cát mìn, "Khổng Thành đã giới thiệu như vậy rồi sao tôi còn dám đi tiếp chứ, ai cũng nhìn chằm chằm tôi không chớp mắt, đi tới đâu liền bị nhìn tới đó."

Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ đến bộ dạng quẫn bách khi đó của cô, không nhịn được cười, "Em có thể không nhìn lại bọn họ."

"Khổng Thành là cố ý sao?"

"Có thể."

Cố Tân Tân cũng cảm thấy thế, "Nhưng anh ta lại dám không nghe lời của anh sao? Lúc đó đã nói chỉ giới thiệu là thư ký thôi mà."

"Khổng Thành này, cái gì cũng tốt, duy chỉ có một cái đó là làm việc rất quá đè cao hiệu suất. Có lẽ là cậu ta cảm thấy dẫn em đi xung quanh tham quan khá tốn thời gian, lại tẻ nhạt nên trực tiếp làm rõ thân phận của em, như vậy có thể khiến cho em ngại ngùng không muốn ở lại, sau đó cậu ta có thể đi làm việc của mình rồi."

Cố Tân Tân không ngờ tới Khổng Thành lại còn có một mặt như vậy, quả nhiên là hạng người gì thì nuôi ra trợ lý loại đó.

"Bên trong đó còn có phòng nghỉ ngơi, có muôn ngủ một chút không?"

"Vậy nên trong mấy cuốn tiểu thuyết nói cũng là thật, bên trong phòng làm việc thật sự còn có phòng nghỉ riêng?"

"Ừ, nếu như mở hội nghị qua đêm thì cũng có thể ngủ luôn ở công ty."

Cố Tân Tân vội vội vàng vàng nói. "Tôi muốn xem."

Cận Ngụ ĐÌnh buông tay cô ra, đứng dậy đi đến phòng nghỉ cách đó không xa, cánh cửa bị ẩn trong lớp tường, nếu để cho Cố Tân Tân tự mình tìm thì chắc chắn có cho cô nửa ngày cũng không tìm được nút ẩn mở cửa ở đâu.

Cô đi theo phía sau Cận Ngụ ĐÌnh vào trong. Phòng nghỉ cực kỳ lớn, không khác gì một căn phòng của khách sạn, chăn trên giường một chút nhăn nhúm cũng không có, xem ra là có người chuyên phụ trách dọn dẹp. Chỉ là căn phòng mang đến cho người ta cảm giác lạnh như băng, không có một chút ấm áp.

Cố Tân Tân nhìn thấy trên tường còn treo một bức tranh, rất trừu tượng. Cô rút điện thoại ra chuẩn bị chụp.

Cố Tân Tân thấy có điểm không đúng, liếc mắt sang thì thấy Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn đứng ở bên cạnh, Cố Tân Tân hướng về phía anh nói. "Anh rảnh sao?"

"Còn có chút chuyện chưa xử lý."

"Vậy thì anh cứ làm việc của anh đi thôi."

Hàm ý rõ ràng là muốn đuổi anh đi, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không ở lại thêm, "Nếu buồn ngủ thì cứ ngủ luôn ở đây."

Cố Tân Tân cầm điện thoại nhắm ngay bức tranh, chụp lại.

Bên trong phòng nghỉ cũng không có gì để xem, cô lại không muốn ra ngoài đối mặt với Cận Ngụ ĐÌnh. Cố Tân Tân ngập ngừng đứng ở cửa hồi lâu, cuối cùng đi đến mép giường ngồi xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh xử lý xong xuôi đâu đây, đi vào phòng nghỉ, lập tức nhìn thấy Cố Tân Tân nằm nghiêng trên giường lớn ngủ thiếp đi. Cô hẳn là đã mệt không chịu nổi, mà có lẽ cũng chỉ muốn dựa người xuống nghỉ ngơi một chút, vậy mà sau đó liền ngủ thiếp đi. Cô cũng

không biết sợ lạnh mà nằm trên tấm chăn, Cận Ngụ ĐÌnh cẩn thận từng li từng tí lấy nửa còn lại của chiếc chăn đắp lên người cô.

Chiều tối, Khổng Thành đi vào văn phòng không thấy bóng dáng của hai người đâu, anh ta đoán chừng bọn họ cũng không thể nào ra ngoài được, bèn đi đến cửa phòng nghỉ, gõ nhẹ lên đó hai cái.

Cố Tân Tân lập tức tỉnh dậy, vừa mới còn mơ đến đám cháy ở khách sạn hôm trước. Cố Tân Tân mở mắt, bên trong tối đen, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh nằm ở bên cạnh.

Chăn đều ở trên người cô, anh nằm chỉ có độc một cái gối, gì cũng không đắp.

Cố Tân Tân ngồi dậy, đẩy đẩy Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận Ngụ ĐÌnh lười biếng mở mắt ra, nhưng cũng không muốn động. "Ngủ tiếp đi."

"Bây giờ là ban ngày hay buổi tối rồi?" Cố Tân Tân ngủ đến hờ hờ luôn rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh đấu tranh thật lâu mới ngồi được dậy, "Khổng Thành."

Khổng Thành ở bên ngoài đáp lại, Cận Ngụ ĐÌnh bật đèn lên rồi nhìn đồng hồ. "Không còn sớm, đi ăn cơm tối."

Hai người đi ra khỏi phòng nghỉ, Cố Tân Tân nhìn thấy Khổng Thành đứng bên cạnh còn rũ mắt xuống, một bộ không nhìn thấy gì nhưng cái gì cũng đều biết.

"Cửu gia muốn ăn gì tối nay?"

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu nhìn về phía Cố Tân Tân, "Muốn ăn gì?"

Cố Tân Tân vẫn đang nhìn chằm chằm Khổng Thành, Cận Ngụ ĐÌnh gọi hai lần cô mới định thần lại. Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh đảo

qua đảo lại cô và Khổng Thành mấy lần, "Nhìn gì mà xuất thần thế?"

"Tôi muốn ăn thịt nướng."

Cận Ngụ ĐÌnh chống một tay lên thắt lưng, "Có quán nào hay ho sao?"

"Ừ, trên đường Ngô Giang có một quán."

Đi đến gara, Cố Tân Tân theo Cận Ngụ ĐÌnh ngồi vào hàng ghế phía sau, Khổng Thành đứng ở bên ngoài khom lưng nói vào trong. "Cửu gia, tối nay chắc tôi không đi cùng được, công ty còn có chút chuyện phải xử lý."

Cận Ngụ ĐÌnh vừa muốn đồng ý, lại nghe Cố Tân Tân mở miệng nói. "Cùng đi đi, chuyện công ty nếu không quan trọng quá thì để đến ngày mai là được rồi."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh không để lại dấu vết quét đến khuôn mặt Cố Tân Tân, Khổng Thành còn đang do dự thì Cố Tân Tân lần nữa mời mọc. "Chỉ có tôi với anh ta ra ngoài ăn cơm nhất định anh cũng không yên tâm phải không? Vạn nhất xảy ra chuyện....."

"Nếu đã vậy, tôi cũng đi theo."

Khổng Thành nói xong thì đóng lại cửa xe cho họ, vừa ngồi xuống ghế bên cạnh tài xế liền nghe được thanh âm chua loét của Cận Ngụ ĐÌnh truyền vào trong tai. "Sử dụng Khổng Thành đúng là còn thuần thực hơn cả tôi rồi."

"Vậy anh có thể cho tôi mượn anh ta hai ngày hay không?"

Khổng Thành ngồi ngay ngắn tại chỗ không dám lộn xộn, âm thầm cầu nguyện Cố Tân Tân đừng có nói càn thêm nữa. Tâm tư Cận Ngụ ĐÌnh nhạy cảm hơn ai hết, vừa rồi Cố Tân Tân còn dùng ánh mắt kì kì quái quái nhìn anh ta, thật sự là muốn hại chết anh ta mà.

"Mượn cậu ta làm cái gì?" Nhiệt độ trong lời nói của Cận Ngụ ĐÌnh đã rơi xuống âm độ.

"Chơi thôi."

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh tái mét, "Chơi thế nào?"

"Cái đó thì phải hỏi ý của Khổng Thành rồi."

Lúc này Khổng Thành biết mình không thể nấp thêm nữa, đàng hoàng trình trọng nói. "Cửu phu nhân, tôi không phải là đồ vật, không thể tùy tiện mượn dùng như vậy được đâu."

Chiếc xe rất nhanh đi đến đường Ngô Giang, mấy người đi vào trong quán thịt nướng, chọn một bàn trong góc ngồi xuống. Cố Tân Tân chọn những món mình muốn ăn, Khổng Thành lại gọi thêm một lượt nữa.

Nếu như không phải vì Cố Tân Tân thì có nằm mơ Cận Ngụ ĐÌnh cũng sẽ không tới những nơi như thế này. Cũng không phải anh không ăn được những món ăn mấy chỗ kiểu này, mà chẳng qua là vì xung quanh ồn ào, nghe mà đau đầu.

Nhân viên phục vụ mang bếp nướng ra, rất nhanh một khay thịt đã gọi cũng được mang ra đầy đủ.

Cố Tân Tân gấp thịt ba chỉ đặt lên, lập tức có tiếng lèo xèo vang lên. Trên sân khấu có người đang hát, là đang chơi trò hát nối đuôi.

Cận Ngụ ĐÌnh ghét bị làm phiền, hai hàng lông mày từ lúc bước vào đến giờ vẫn luôn nhíu chặt, một tay còn đặt bên thái dương không ngừng day. Cố Tân Tân thi thoảng nhìn đến phía trên sân khấu. "Hát gì mà không có chút tình cảm gì cả, như Đường Tăng đọc thơ."

"Nhưng vẫn hát hay hơn tôi nhiều." Khổng Thành cười nói theo.

"Ngũ âm của anh tệ lắm sao?" Cố Tân Tân gấp thêm miếng thịt bò tiếp tục thả lên bếp nướng.

Nói đến đây, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nhịn được lên tiếng chế nhạo. "Có lần công ty tổ chức lễ kỷ niệm hàng năm, Khổng Thành bị rút trúng yêu cầu lên khán đài hát, sau đó liền hát đến mức khiến cho những người phía dưới đều nôn hết cả."

Khổng Thành cũng có sĩ diện của mình chứ, dẫu sao ngày thường vẫn là com lê thẳng tắp, cư xử chuẩn mực.

Anh ta đương nhiên phải cứu vãn lại mặt mũi của mình. "Cửu gia, cái này cũng không trách được tôi, bọn họ vốn dĩ cũng đã uống rất nhiều rồi....."

Lúc này người trên sân khấu đã ngừng lại, sau đó chọn bài thách đấu là《 Tận Trung Báo Quốc 》, cầm mic tìm người chơi tiếp theo, "Ai muốn lên thì giơ bảng nào."

Khổng Thành nhìn thấy Cố Tân Tân nhanh chóng rút tấm bảng trên bàn, hào hứng giơ tay lên vẫy vẫy. "Ở đây, ở đây!"

"Được, mời bàn 68."

Cố Tân Tân đặt tấm bảng số vào trong tay Khổng Thành. "Lên nào!"

Khổng Thành triệt để hôn mê. "Tôi?"

"《 Tận Trung Báo Quốc 》 là một ca khúc kinh điển đó, anh nhất định sẽ thuộc lời mà phải không, lên đi nào."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn hai người bọn họ đánh mắt qua lại thì bức dọc trong lòng càng không có cách nào kiềm chế lại được, "Đúng là chơi thành nghiện rồi phải không, Khổng Thành tốt xấu gì cũng là trợ lý của tôi, làm sao có thể xuất đầu lộ diện ở một cái nơi như thế này?"

Cố Tân Tân nghe thế thì lập tức oan ức nhìn anh, "Vậy lúc chiều
anh ta giới thiệu tôi như vậy đến mọi người, cũng không nói với tôi
một lời, cuối cùng tôi phải lộ diện đó thôi."

Thân thể Cận Ngụ ĐÌnh hơi nghiêng về phía cô, nghiêm túc hỏi,
"Chỉ là vì việc này?"

"Tôi nhất định phải cho anh ta lên đó hát, cho anh ta cũng phải
nếm trải thử cảm giác này một lần."

Thú cảm giác không thoải mái trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh lập tức
tiêu tan không còn lại chút dấu vết, anh liếc sang Khổng Thành bên
cạnh, "Còn ngồi đó làm gì? Đi lên đi chứ."

Trên đầu Khổng Thành như có mười ngàn con quạ đen bay qua,
cặp vợ chồng này sao lại có thể vô lý như vậy hả trời!

----- lời tác giả -----

Chàm chàm ~

Cho mọi người một ngày ấm áp, ha ha ha

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Nâng Cô Lên Làm Nữ Vương

Dịch: CP88

***

Trong nội tâm Khổng Thành là mươi ngàn cái cự tuyệt, anh ta ngồi tại chỗ không nhúc nhích, hận không thể đóng đinh luôn ở trên ghế.

Người trên sân khấu không ngừng mời mọc, "Xin mời vị khách ở bàn số 68 lên hát tặng mọi người một bài, mọi người dành cho anh ấy một tràng pháo tay cổ vũ nào."

Bốp bốp bốp -----

Không khí vô cùng náo nhiệt, Cận Ngụ ĐÌnh hơi mím môi, "Còn ngây ra đây làm gì?"

"Cửu gia, đến ngài cũng như thế nữa?"

"Cũng chỉ là hát một bài thôi, không cần phải nhăn nhó vặn vẹo đến thế."

"Đúng rồi." Có thể thấy được ngày hôm nay Cố Tân Tân không né tránh được anh ta lên đài thì sẽ không chịu bỏ qua.

Khổng Thành nghe hai người họ anh một câu tôi một câu, anh ta vô cùng không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn đứng lên.

Cận Ngụ ĐÌnh dựa lưng về sau, Khổng Thành đứng trên sân khấu cũng coi như là diện mạo xuất chúng, mái tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, anh ta cầm lấy mic sau đó nói lời xin lỗi với khán giả phía dưới. "Ngũ âm của tôi không được tốt lắm, cũng không có khả năng cảm âm, tôi cảm thấy vẫn là nên tìm người khác thì hơn."

"Mọi người nói quá khiêm tốn rồi."

"Đúng vậy....."

Người ở dưới sân khấu đồng thanh hô lên.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm đũa, liên tục gấp thịt trên bếp nướng thả vào bát Cố Tân Tân, cô ngưng mắt liếc anh một cái. "Tôi tự có tay."

"Đây không phải đều là thứ cô thích ăn sao? Ăn nhiều một chút."

Cố Tân Tân cầm đũa đặt trên bàn lên, tự mình gấp một miếng thịt bò, giơ giơ lên trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia, hiện tại tôi ăn của anh, mặc của anh, ở cũng là ở nhà anh, nên thật sự không cảm thấy cần phải báo đáp. Tôi vẫn là nên thiện ý nhắc nhở anh một tiếng, trong lòng anh đã có người rồi, nên cầu anh đổi với những người phụ nữ khác phải triệt để lạnh lùng mới được. Tốt nhất là đừng nhìn, có thể không cần nói chuyện thì đừng nói, gấp thức ăn hay mấy phương thức quan tâm bình thường thì đúng là càng phải nên tránh xa."

Cận Ngụ ĐÌnh thu lại đũa, híp mắt nhìn cô. "Em là người phụ nữ khác sao?"

"Không phải sao?"

Sắc mặt anh càng trầm xuống, "Em đừng có quên chúng ta là vợ chồng."

Cố Tân Tân hờ lạnh, không chút yêu thê đáp lại, "Anh đừng có quên nhanh vậy chứ, chúng ta đến giấy đăng ký kết hôn còn chưa có

đâu."

"Mai sẽ đi."

Cố Tân Tân nhét vào miệng một miếng thịt to, tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh đối đầu với cô, ngữ điệu có hơi nghiêm túc. "Lúc trước là vì quá bận nên chuyện này mới cứ kéo dài như vậy chưa đi làm được, mai vẫn còn là ngày hành chính, chúng ta đi làm thủ tục."

Cố Tân Tân mới không ngốc đến mức trong tình trạng này rồi mà còn nhảy vào hố lửa, cũng chỉ là một cái danh phận thì có thể làm cái gì chứ? Tương lai sẽ mài ra tiền sao? Cô đã có một cẩn biệt thự cực lớn trong tay là đủ rồi.

Trong tâm trí Cận Ngụ ĐÌnh đều là Thương Lực, nếu như cô thật sự đi làm giấy đăng ký kết hôn với anh thì đúng là tự tìm đường chết rồi.

Nhưng dĩ nhiên là Cố Tân Tân không thể nói như vậy với anh, càng không thể cứng đối cứng, cô càng cự tuyệt thì Cận Ngụ ĐÌnh sẽ càng quyết tâm làm cho bằng được, hiện tại lập tức mang cô đến cục dân chính cũng không phải là không có khả năng. Cái miệng nhỏ của Cố Tân Tân nhai miếng thịt, cô quên bỏ gia vị, thật sự là nhạt muôn đời mạng, làm sao cũng không thể nuốt xuống.

"Chờ chút đi, gần đây tâm tình tôi không tốt, trong một thời gian ngắn cũng không thể xoay chuyển nhanh như vậy được, kết hôn cần phải tình nguyện, tôi sợ là mình ngụy tạo không ra nổi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn gò má cô, thăm dò hỏi. "Em sẽ tình nguyện đi đăng ký kết hôn với tôi sao?"

Cố Tân Tân rũ mắt, chuyện nhật ký xảy ra tuy là làm cho cô đau như đứt từng khúc ruột, nhưng ngược lại giúp cô có một đôi mắt sau khi được rửa sạch sáng như tuyết. Cô sẽ không vì mấy lời ngon ngọt của Cận Ngụ ĐÌnh mà lại dễ dàng rơi vào tròng nữa, cô đã vốn

thương tích đầy mình, không cần phải cho mình thêm vết thương lúc lui đi.

"Chờ thêm một thời gian nữa đi." Cố Tân Tân học được làm sao nói lắp lủng cho qua chuyện, mà những thứ này đều là học được từ Cận Ngụ Đinh. "Hiện tại thì không được."

"Được." Cận Ngụ Đinh lại rất dễ nói chuyện, gật đầu đồng ý.

Tiếng nhạc nổi lên, Cố Tân Tân gần như đã quên mất người ở trên sân khấu, cô gấp miếng thịt ba chỉ bỏ vào miệng, trong đầu nghĩ đến đề nghị của Cận Ngụ Đinh, thật sự cảm thấy vô cùng nực cười. Trong lòng anh dù chỉ là một cái...vị trí nhỏ bé cũng không thể nào chừa ra cho cô, vậy mà còn khăng khăng một mực muốn cô đi cùng anh đăng kí kết hôn. Hắn là anh muốn giam cầm cô vĩnh viễn lại để giày vò đi.

Khổng Thành trên sân khấu hắng giọng, "Khói ----- bốc lên cao!"

Tay Cố Tân Tân run rẩy, miếng thịt kẹp trên đũa rơi về bếp nướng, cô thậm chí còn thử ngẩng đầu nhìn tràn nhà, chỉ lo căn nhà này sẽ bị rung rồi làm cái gì đó rơi xuống.

Hóa ra Cận Ngụ Đinh nói anh ta có thể hát cho người ta nôn ra cũng không phải là khuếch đại, mà thật sự là Khổng Thành hoàn toàn có cái năng lực đó.

Đây không còn là vấn đề ngũ âm khiếm khuyết nữa rồi, mà thật sự là phải so với gào khóc thảm thiết, như muốn bay vượt qua cả chín tầng mây, Cố Tân Tân nhìn thấy đã có người bịt kín lỗ tai. Khổng Thành lần nữa banh họng rống lên đã trực tiếp phá âm, Cố Tân Tân phảng phất có thể thấy được chùm đèn trên đỉnh đầu lung lay, cô vô cùng muốn làm giống như người xung quanh, nhưng vẫn còn quá thương cho lòng tự ái của anh ta. Dù sao vẫn là do cô dùng quyền lực ép anh ta lên đài, Cố Tân Tân giả bộ làm động tác chống má, dùng một tai đè lại lỗ tai bên trái.

Cận Ngụ ĐÌnh dường như đã quá quen thuộc với cảnh này, toàn bộ một quãng thời gian dài đằng đẵng chỉ có mình anh định thần nhàn nhã ngồi đó uống trà xanh.

Có người hận không thể lập tức gọi Khổng Thành đi xuống, nhưng sau khi cất tiếng hát anh ta lại có vẻ vô cùng hưởng thụ, say sưa hát đến mức có thể gọi là rung động tâm can.

Một tay Cố Tân Tân che trán, Cận Ngụ ĐÌnh đè tay cô xuống, "Anh ta còn không sợ, em sợ cái gì?"

"Tôi sợ mình không nhịn được cười, để anh ta nhìn thấy sẽ không tốt."

Lúc Khổng Thành đi xuống, không ít người vỗ tay khen anh ta. "Được lắm, rất can đảm!"

Anh ta duỗi thẳng lưng đi hết đoạn đường đó, ngồi trở lại bàn.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy mấy miếng thịt anh gấp cho Cố Tân Tân một miếng cô cũng không động vào.

Đây là ghét bỏ anh sao?

Cố Tân Tân cầm đũa trong tay, khéo miệng kéo ra thành một nụ cười mỉm, nhìn về phía Khổng Thành. "Anh có ý phải không?"

"Cửu phu nhân, lời này của cô là ý gì?"

"Thật sự là xưa nay tôi chưa từng nghe được giọng hát nào lại khó nghe đến như vậy."

Khổng Thành nghe xong, cơm tôi không cần ăn cũng no một bụng oán khí rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh gấp thịt đã nướng kỹ vào trong bát Cố Tân Tân, chờ đến khi cô phát hiện ra thì trong bát đã chất nửa phần là thịt. Cố Tân Tân hơi nhíu mày, "Anh không cần gấp cho tôi, tôi tự có tay."

Cô nói xong, cầm đũa hướng về phía bếp nướng, Cận Ngụ Đinh dùng đũa trong tay gẩy đũa cô ra, sau đó gấp từng miếng thịt trên bếp nướng bỏ vào trong bát cô.

Nhân viên phục vụ mang lên thịt ướp tương bí chế của quán, Cố Tân Tân biết nếu như thịt nướng được thêm gia vị như vậy thì thật sự là tuyệt phổi.

Ngược lại đã như vậy rồi thì cô cũng không phải tránh né gì nữa, trực tiếp ăn thịt trong bát.

Cận Ngụ Đinh nhìn cảnh đó, vẻ mặt lúc này rốt cuộc cũng giãn ra một chút, không phải là anh không biết mình như vậy có bao nhiêu kỳ quái, nhưng chỉ cần trong lòng anh thoái mái là được rồi.

Lúc trở về, kỳ thực chỉ có một mình Cố Tân Tân là ăn no, Không Thành không hề cảm thấy đói bụng, một lòng muốn được về nhà ngay lập tức.

Cuộc thi vẽ tranh là do trang web tự lập nên, 100% do độc giả bỏ phiếu quyết định ra ba người đứng đầu, giải nhất tiền thưởng là mươi vạn, giải nhì và ba lần lượt là năm vạn và 2 vạn.

Mấy ngày nay Cố Tân Tân và Thần Tập đều theo đuổi vô cùng sát sao nhau, lần trước Thần Tập để mắt giải Phong Thần khiến cho độc giả của cô ta bùng nổ một trận dữ dội, hầu hết đều là người hâm mộ theo cô ta nhiều năm, làm sao có thể trợ mắt nhìn cô ta chịu ủy khuất như thế.

Cố Tân Tân đương nhiên cũng quan tâm thứ hạng của mình, chỉ là một giây trước cô còn dẫn lên thì sau một giây đã bị người ta vượt mặt rồi.

Tây Tiểu Phúc Tinh trong hội liên tục bỏ phiếu, mỗi nhân viên quản lý của hội đều phải thức thâu đêm, bọn họ làm như vậy không phải là vì tiền thưởng, mà là vì danh dự.

Lễ kỷ niệm hàng năm Cố Tân Tân bị người hâm mộ của Thần Tập bao vây tấn công sau đó bị kéo vào một căn phòng xa lạ đã truyền khắp các hội nhóm hâm mộ của các tác giả. Trang web cũng chỉ có ngàn đó người, không mất nhiều thời gian lăm đã có thể làm huyên náo ai ai cũng biết.

Thời gian bỏ phiếu kéo dài đến cuối tháng, quãng thời gian này thật sự là giày vò con người ta muốn chết.

Có điều nhiệt độ truyện tranh của Cố Tân Tân cũng không hề tầm thường, số lượng độc giả ngày càng lớn, càng đến cuối tháng thì ưu thế này càng thể hiện rõ ràng hơn.

Đến ngày cuối cùng, kỳ thực thắnг bại đã không cần so sánh nữa.

Cố Tân Tân vượt qua Thần Tập 4000 phiếu, bất luận trong lòng độc giả hay các tác giả của trang web đều hiểu rõ, Thần Tập lúc này còn muốn trở mình là không thể nào. Số phiếu đều là thông qua số lượng đặt mua chương mới mà tính, người hâm mộ của Thần Tập vì muốn để cho cô ta vượt qua Cố Tân Tân mà hơn nửa tháng đầu đã ném hết tiền vào cuộc bình chọn. Hơn nữa số phiếu của Cố Tân Tân còn đang không ngừng tăng lên, hoàn toàn đã có thể nhìn thấy kết quả rồi.

Tây Tiểu Phúc Tinh trong nhóm liên tục chúc mừng. "Ây da, chúc mừng Cố mỹ nhân của chúng ta thắnг lợi, đại thắnг lợi!"

Cố Tân Tân nhìn mọi người trong nhóm cao hứng không ngớt, không nhịn được trả lời, "Còn có mấy tiếng nữa, kiềm chế một chút đi nào."

"Cô ta còn có thể lật lại hay sao chứ?"

Đương nhiên là không thể nào.

Bỏ phiếu dĩ nhiên là vẫn phải cần qua mười hai giờ đêm mới kết thúc, Cố Tân Tân cũng không cần phải lo lắng quan sát kết quả nữa. Nhưng cô mới chỉ ngủ được một chút thì bị tiếng điện thoại đánh thức.

Cô nhìn tên hiển thị trên màn hình, là Tây Tiểu Phúc Tinh gọi tới, Cố Tân Tân bị ánh sáng chiếu tới có hơi chói mắt, cô nhắm mắt lại rồi đặt điện thoại lên tai nghe. "A lô."

"Cố mỹ nhân, chị mau nhìn số phiếu của Thần Tập kia."

"Làm sao vậy?"

"Em chỉ sợ có kẻ bày trò nên vẫn luôn nhìn chằm chằm không dám ngủ. Thật là quá đáng mà! Không ngờ trong phút thứ 59 số phiếu của cô ta lại tăng mạnh không ngừng, đúng năm ngàn phiếu, hiện tại đã vượt qua chị rồi!"

Trong lòng Cố Tân Tân không khỏi hồi hộp, "Cái gì cơ?"

Đây là chuyện không thể nào xảy ra, Cố Tân Tân không kịp suy nghĩ vén chăn lên đi đến trước bệ cửa sổ, mở máy tính ra, nhanh chóng truy cập vào trang web.

Quả nhiên là bỏ phiếu đã kết thúc, mà giải nhất đã biến thành Thần Tập, hơn nữa là hơn cô hơn 200 phiếu.

Bột Yến Mạch Hoa Quả cũng không ngủ, liên tục gửi tin nhắn cho Cố Tân Tân.

"Mỹ nhân ơi ngủ chưa? Lúc mấu chốt đừng có ngủ chứ, có chuyện lớn rồi!"

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm màn hình máy tính mấy lần, ngồi xuống bệ cửa sổ, cô biết Bột Yến Mạch Hoa Quả sốt ruột, đáp lại cô ấy một câu. "Mình thấy rồi."

"Thấy rồi? Số phiếu này quá là quỷ dị, nhất định là hack!"

Cố Tân Tân không trả lời, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi dậy, khuôn mặt ngái ngủ. "Có chuyện gì?"

"Có chút chuyện."

Cố Tân Tân nói xong, sau đó không động đậy nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

Bột Yến Mạch Hoa Quả gửi mấy tấm ảnh cho cô xem. "Người hâm mộ của Thần Tập đã bắt đầu mở tiệc ăn mừng rồi, cũng có độc giả chất vấn, bọn họ liền nói là có sách lược, giữ phiếu trong tay sau đó đến một phút cuối cùng mới tung ra. Mình nhô vào, lời này nói ra có ai tin? Đây rõ ràng là dùng thủ đoạn bẩn thỉu!"

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy đi tới, nhìn thấy vẻ mặt Cố Tân Tân khác lạ thì không khỏi nhìn sang khung chat trên màn hình.

Cố Tân Tân lúc này mới nhận ra bên cạnh có người, nhanh chóng đóng lại khung chat.

"Hơn nửa đêm không ngủ lại ngồi đây làm cái gì?"

"Có chút việc." Cô không muốn bị anh biết chuyện này, trực tiếp gập máy tính lại, bên trong phòng ngủ không bật đèn, trong nháy mắt trước mắt Cận Ngụ ĐÌnh biến thành một khoảng tối đen.

"Anh đi ngủ trước đi."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc mắt liền có thể nhìn ra đã xảy ra chuyện gì, tình huống như vậy một chút bất ngờ anh cũng không thấy.

Anh quay về giường, Cố Tân Tân nghe được tiếng động sau lưng, đoán chừng Cận Ngụ ĐÌnh đã nằm lại chỗ thì mới mở máy tính lên lần nữa.

Nhóm chat của cô đã hoàn toàn bùng nổ.

Người hâm mộ của Thần Tập còn vô cùng nghênh ngang chạy đến khu hội thoại trên trang cá nhân của Cố Tân Tân mà khoe mẽ, "Thua rồi nhỉ? Mất mặt chưa? Mặt có thấy đau không?"

"Mùi vị bị người ta vượt lên trong giây phút cuối cùng thế nào?"

"Sau này thấy Thần Tập đứng bên cạnh đã biết phải dùng thực lực nói chuyện là như thế nào rồi chứ?"

Tây Tiểu Phúc Tinh tức đến mức muồn ném máy tính đi. "Bên trong nhóm chat của bọn họ còn đang cỗ vũ thành viên đến để lại lời nhắn, con bà nó, chúng ta cũng đi!"

"Đúng, cùng đi đi, chửi cho bọn họ không tìm ra được phuơng BẮC luôn!"

Cố Tân Tân biết mọi người đang nóng giận, nhưng chuyện đã đến nước này, độc giả của cô còn đi nháo chuyện thì thành ra cô không cam lòng bị thua rồi.

Cố Tân Tân để cho Tây Tiểu Phúc Tinh đi trấn an mọi người, lướt qua đồng lời nhắn một chút, tin nhắn khiêu khích đã đến mấy trăm tin.

Cô vốn định xóa đi, nhưng nhìn tình hình này xem ra là không cần thiết nữa, tốc độ xóa của cô chắc chắn là không theo kịp tốc độ để lại lời nhắn của bọn họ.

Cố Tân Tân nằm về giường, nói không cam lòng không phải là không có, nhưng bên đó cũng đã cung đã tìm được lý do rồi, chính là giữ lại phiếu rồi chỉ chờ đến cuối cùng vượt qua cô.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không ngủ, thình lình bật thốt lên. "Tư vị bị tiêu diệt trong thời khắc cuối cùng thế nào?"

Cô xoay người, không để ý anh.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô không nói lời nào thì cũng nghiêng người qua, như vậy bóng lưng Cố Tân Tân vừa vặn đập vào mắt anh, "Tôi đã sớm nhắc nhở em giữ lại một đường sống cho mình, bây giờ thì hay rồi, như người câm ăn hoàng liên(*) nhỉ."

(*) câu này ý là có nỗi khổ không nói được, tương đương câu ngậm bồ hòn làm ngọt của VN, trong trường hợp này thì có lẽ ám chỉ biết là bất công nhưng không thể làm gì khác ngoài im lặng

"Giữ lại cái gì? Cũng giữ lại phiếu rồi ném sao?"

"Quả nhiên vẫn là tin những chuyện ma quỷ kia, bọn họ thì có cái bản lĩnh gì mà có thể điều khiển số phiếu lớn như vậy chứ?"

Cố Tân Tân á khẩu không trả lời được, kéo chăn lên đến đỉnh đầu che đi tai mình. Cô không muốn nghe, thua thì cũng đã thua rồi, có thể làm cái gì nữa chứ?

Chẳng qua là cô cảm thấy bức mình không thể chấp nhận được, cô thua rồi còn chưa tính, hiện tại lại còn bị người ta mắng là chó.

Bên trong căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, yên lặng đến mức phảng phất có thể nghe được tiếng kim châm rơi xuống đất. Hai vai Cố Tân Tân hơi rung rung, Cận Ngụ ĐÌnh nhòe vào chút ánh sáng nhỏ nhoi từ ngoài cửa sổ nhìn thấy dáng vẻ của cô lúc này. Cô cứ như vậy mà trốn trong chăn lén khóc, cũng đúng thôi, kết quả như thế ai cũng sẽ cảm thấy oan ức, huống chi lại còn là khi đã nắm chắc chiến thắng trong tay.

Cận Ngụ ĐÌnh tiến đến, cánh tay ôm lấy eo cô, Cố Tân Tân giãy dụa, "Thả tôi ra."

Cận Ngụ ĐÌnh không muốn cô phải làm vẻ kiên cường trước mặt anh, anh kéo chăn từ trên đầu cô xuống. "Tôi cũng không phải là chưa từng nhìn thấy cái bộ dạng khóc nhè của em."

"Ai nói tôi khóc?" Cố Tân Tân quay đầu nhìn vào mắt anh, "Chỉ là một cái chuyện nhỏ, không đáng cho tôi phải khóc."

"Vậy chuyện gì mới có thể khóc?"

Cố Tân Tân cảm thấy Cận Ngụ ĐÌnh lúc này đáng ghét vô cùng, anh chính là biết rõ rồi còn hỏi, nhưng cô vẫn cứng miệng nói. "Sau này sẽ không khóc nữa."

"Cơn giận này tôi thay em gánh, thế nào?"

Cố Tân Tân vùng vẫy. "Thả tôi ra trước đã."

"Em đừng có mà nói với tôi là mình vẫn có thể nuốt trôi cơn giận này đấy nhé."

Cố Tân Tân bị anh ôm như vậy, hai bên dây dây dưa dưa, trên trán đã chảy ra mồ hôi. "Điều kiện là gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì ngẩn ra, "Lẽ nào tôi giúp em nhất định sẽ là vì muốn mở miệng đòi hỏi điều kiện sao?"

"Anh và Khổng Thành đều là nói chuyện cũng phải bùn xỉn từng giây từng phút, dựa vào cái gì mà anh lại có thời gian lãng phí trên người tôi chứ?" Cố Tân Tân thật vất vả mới có thể xoay người lại, tay Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn ôm eo cô, anh không chịu lùi lại nên hai người vẫn còn nằm sát vào nhau, Cố Tân Tân tiếp tục nói. "Anh đừng có nói bởi vì quan hệ vợ chồng của chúng ta."

"Cố Tân Tân, tôi dù có nói như vậy thì sao, có gì là sai à?"

"Tôi không muốn tranh luận với anh về vấn đề này, chuyện của tôi cũng không cần anh giúp. Cận Ngụ ĐÌnh, nếu như chỉ một chút oan ức đó tôi cũng không tiêu hóa được thì không phải là sau này mỗi ngày đều phải khóc đến chết à? Đối với tôi mà nói, đối mặt với anh so với phải đối mặt với những chuyện kia còn oan ức hơn gấp trăm lần, anh hiểu không hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh không ngờ cô lại nói đến mức này, anh là thật lòng muốn giúp cô, lấy năng lực của anh thì cũng không cần động một ngón tay, nói một câu là có thể chỉnh cho Thần Tập kia tàn đòn. Nhưng cô có một chút gì gọi là cảm động không?

Cô đã không cảm kích thì thôi, còn dùng câu nói đó đâm chọc vào tim anh!

Cận Ngụ ĐÌnh buông tay, quay lưng về phía cô, Cố Tân Tân nhân cơ hội đó lập tức cuộn chặt chăn quanh người. Cô nói sai rồi sao? Những lời đó của cô một chút cũng không hề sai mà.

Bỏ phiếu thì cũng chỉ là một cuộc thi mà thôi, cô chính là chấp nhận thua cuộc.

Nhưng đối với Cố Tân Tân mà nói, đối mặt với Cận Ngụ ĐÌnh chính là một loại oan ức, ăn cơm cùng anh cũng là một loại oan ức, ở cùng một chỗ với anh lại càng oan ức hơn. Tất cả những ủy khuất đó đều là vì trong lòng anh không có cô, mà trong lòng cô, từng giây từng phút đều là đang nhớ đến anh.

Hai người nằm quay lưng với nhau, Cận Ngụ ĐÌnh lúc này cũng không thể ngủ được nữa, "Cố Tân Tân, đối mặt với tôi khiến em khó chịu đến vậy sao?"

"Đúng vậy." Cố Tân Tân không chút do dự trả lời.

"Vậy thì em cứ tiếp tục khó chịu, dù gì thì loại khó chịu này cũng chỉ tôi mới có thể cho em, kẻ khác đều không thể."

Cố Tân Tân khép mi mắt, trong đầu suy nghĩ xem mai phải mót bao lâu mới có thể xóa sạch đồng lời nhăn trên trang cá nhân. Cô sợ độc giả của mình đọc được nhịn không nổi lại đi kiểm chuyện, đến lúc đó hai bên lại nháo nhào lên không ai chịu thua ai, đây không phải là lại thêm một lần nữa thành chuyện cười cho người khác xem hay sao?

Thua thì thua đi, Cố Tân Tân thật sự muốn cho chuyện này yên lặng mà trôi qua, hiện tại cô chỉ cần tập trung vào việc suy nghĩ tình tiết cho chương mới là được rồi.

Sáng ngày hôm sau, Tây Tiểu Phúc Tinh nhắn tin nói cô trước hết đừng truy cập vào khu để lại lời nhắn, mà tìm chút chuyện giải trí trước đã.

Tây Tiểu Phúc Tinh là nhân viên đặc biệt giúp cô quản lý tài khoản, có lẽ lúc đến khu lời nhắn đã thấy được độ dài khủng khiếp của những lời nói ác ý, lo lắng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân trong lòng âm áp, "Cám ơn em."

"Đừng có buồn nôn vậy chứ, ai bảo ta là chồng nàng đây, chờ ta sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa sẽ lại tìm nàng."

"Được."

Cố Tân Tân đóng lại khung chat, khoanh chân ngồi trên bệ cửa sổ, trong lòng đầy quyết tâm nghĩ tình tiết cho chương mới hôm nay.

Buổi trưa người giúp việc gọi cô xuống ăn cơm, Cố Tân Tân đáp lại một tiếng, buông bảng vẽ điện tử xuống rồi đi ra ngoài.

Trên bàn bày vài món chính, Cố Tân Tân nghi hoặc kéo ghế ngồi vào, "Trưa nay anh ta cũng về ăn cơm sao?"

"Đây là Cửu gia dặn dò, nói phu nhân tối qua ngủ không ngon, nên kêu tôi chọn thêm mấy món yêu thích của phu nhân để làm."

Cố Tân Tân cắn đũa, Cận Ngụ Đinh gần đây ban phát mấy cái tiễn ân tiễn huệ hơi bị nhiều thì phải, nếu như nói cô không động tâm chút nào thì chính là dối lòng, nhưng trong lòng cô biết rõ, nếu như cô thật sự vì mấy thứ này mà rung động thì nhất định sẽ thua thảm bại.

Ăn cơm xong trở lại phòng ngủ, Cố Tân Tân rót cốc trà sữa rồi đi đến bệ cửa sổ.

QQ đã tắt nên không có thông báo tin nhắn, nhưng điện thoại cô lại liên tục reo inh ỏi, nhắc nhở có tin nhắn mới.

Cố Tân Tân liếc mắt qua, đều là tin nhắn của Tây Tiểu Phúc Tình và Bột Yến Mạch Hoa Quả gửi tới.

"Cố mỹ nhân, mau xem thông báo của trang web!"

"Mau về tiền tuyến a, có chuyện gấp."

Cố Tân Tân truy cập vào trang web, nghĩ thầm chắc là thông báo kết quả đã có thôi, cho Thần Tập này huênh hoang một chút.

Cô nhìn mấy dòng chữ đỏ chót giữa banner, trên đó viết: thông báo quan trọng.

Cố Tân Tân ấn vào, từng dòng chữ lần lượt hiện lên, còn có cả mấy tấm ảnh ghi số liệu trong thời gian bỏ phiếu, cô kéo nhanh đến cuối cùng, lập tức dòng chữ đập vào mắt: « bà xã của nam thần » bởi vì làm trái quy tắc chơi làm giả số phiếu, dẫn đến kết quả bị hủy bỏ, hi vọng mọi người sau này coi đây làm gương, tuân thủ cho thật tốt quy tắc công bằng cũng như minh bạch của trang web.

Bột Yến Mạch Hoa Quả gửi cho cô một tấm ảnh biểu đồ số liệu. "Lần nay Thần Tập xong đời thật rồi, hack phiếu đó. Cậu nhìn mà xem, dữ liệu trong một phút cuối mấy hội viên của cô ta ném phiếu vào này, đều là ném hai ngàn tấm một lần. Độc giả của chúng ta mỗi ngày chỉ có ba, năm tấm vé đã tính là không tệ rồi, nếu muốn người không biết trừ phi bản thân không làm, cô ta lại nghĩ là người khác sẽ không biết sao."

Cố Tân Tân quả thật không nghĩ tới kết quả sáng nay lại thành như thế, nhưng mấy số liệu này vừa nhìn liền hiểu ngay, phiếu đều

là mua từ chỗ chợ bảo vật, thậm chí còn có lịch sử giao dịch với người bán nữa.

Trong lòng Cố Tân Tân rõ ràng như soi gương, bên phía trang web sẽ không vô duyên vô cớ làm vậy, chuyện lễ kỷ niệm lần trước kết thúc đã truyền đến tin Thần Tập sẽ rời đi, có người còn nói Tiêu Tụng Dương cũng đã gặp gỡ riêng sau đó cam kết những vị trí đề cử sau này sẽ đều cho cô ta, thật khổ cực mới có thể giữ cô ta lại.

Thế nhưng hiện tại lại thêm một chưởng nữa giáng xuống, không thể nghi ngờ là đang dùng chổi đuổi Thần Tập ra ngoài, hơn nữa còn ném danh tiếng của cô ta quét trên đất.

Trong căn phòng cao nhất của tòa nhà.

Không Thành để điện thoại chế độ loa ngoài, giọng nữ từ bên trong lặp đi lặp lại. "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được."

Tâm tình của Cận Ngụ Đinh nhìn qua rất tốt, cũng không vì chuyện đó mà nổi nóng, thậm chí khéo môi còn hơi cong cong. "Xem ra Tiêu Tụng Dương này thật sự bị tổn thương sâu sắc rồi."

Lúc này quả thật Tiêu Tụng Dương đang ngồi trong văn phòng làm việc nổi trận lôi đình, Cận Ngụ Đinh thật sự triệt để lơ đi giao tình của bọn họ, một cuộc thương lượng nhỏ cũng không muôn cho anh ta.

Lần này thì xong rồi, bộ truyện tranh mới ra được một nửa của Thần Tập chắc chắn sẽ không thể tiếp tục nữa, vừa rồi còn phát thông báo sẽ rời khỏi Danh Động Mạn(*), sau này hẹn không ngày gặp lại!

(*) có lẽ là tên website:)))

Người hâm mộ của cô ta không chấp nhận được tin đó, trực tiếp lên diễn đàn phát tiết, còn mang cả nhà mỗi người biên tập và Tiêu

Tụng Dương hỏi thăm một lượt rồi.

Số cuộc gọi nhỡ liên tục tăng lên, Tiêu Tụng Dương chỉ muốn đánh người, nếu như Cận Ngụ ĐÌnh đứng trước mặt anh ta, anh ta.....

Tiêu Tụng Dương nắm chặt tay, thật sự không biết một phút kích động có dám không vung một chưởng lên mặt Cận Ngụ ĐÌnh hay không.

Một hồi lâu sau, tiếng chuông báo tin nhắn truyền vào tai Tiêu Tụng Dương, anh ta khẽ lướt mắt qua, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh gửi cho anh ta một tin nhắn, chỉ có hai chữ, đầu tư.

Lần tiếp theo Cận Ngụ ĐÌnh gọi tới, Tiêu Tụng Dương rốt cuộc đã ăn nghe.

"Gọi lại cho tớ làm gì? Muốn xem tớ hiện giờ biến thành cái chuyện cười gì rồi phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh đổi tư thế ngồi, khuôn mặt hướng về phía nam, ánh mặt trời cách anh rất gần, từng vòng từng vòng tản ra trên cơ thể anh như màu vàng của cát mịn. "Không phải là cậu nói trang web cần được đầu tư kỹ thuật mới sao? Còn có các kênh lớn nhỏ đều cần tiền, tôi giúp cậu mà cũng không được?"

"Cậu?" Tiêu Tụng Dương luôn cảm thấy Cận Ngụ ĐÌnh chính là chồn cáo chúc tết gà (*), "Không phải là cậu thấy hại tớ mất đi một đại tướng nên hổ thẹn trong lòng đấy chứ?"

(*) giả vờ thiện lương để thực hiện mưu đồ

"Tiêu Tụng Dương, cậu thật nghĩ như vậy? Vậy thì kẻ gọi là đại tướng suốt ngày chỉ biết nghĩ đến ý đồ xấu này của cậu, một chút thuốc chuột có thể độc chết một nhóm người lớn, cậu muốn tất cả các tác giả đều học theo cô ta?"

Tiêu Tụng Dương kéo ghế trước bàn làm việc ngồi xuống. "Hiên tại đều đi cả rồi, bây giờ cậu nói gì cũng vô dụng thôi."

"Nếu như cậu sớm nghe tôi thì cũng đâu đến nỗi như vậy đâu."

"Sớm nghe lời cậu, nghe cái gì?"

Cận Ngụ Đinh giơ chân phải thon dài lên, nhẹ nhàng gác lên chân trái. "Nâng Cố Tân Tân lên."

"Ù uôi, đại ca ơi, ngài thật biết làm quan hệ, đủ chính trực quá cơ."

"Làm sao? Cô ấy không lẽ còn chưa đủ tư cách?"

"Cửu gia, hiện tại Cố Tân Tân hot là không thể giả, nhưng dù sao cũng chỉ là người mới. Đối với những tác giả truyện tranh online, nói không chừng một bộ này trôi qua, liền có rất nhiều....."

Cận Ngụ Đinh không muốn nghe những lời như vậy. "Vì lẽ đó nên tuyên truyền là rất quan trọng."

"Ý của cậu là gì?"

"Nếu như sau này cậu toàn tâm toàn ý nâng đỡ cho cô ấy, tôi lập tức đầu tư cho cậu."

Ánh mắt Tiêu Tụng Dương sáng ngời, "Quân tử nhất ngôn."

"Đương nhiên."

"Tháng sau có một buổi ký tặng sách, vốn dĩ tôi sắp xếp cho Thần Tập đến, ngay bây giờ tôi mang nó cho Cố Tân Tân được không?" Loại tài nguyên kiểu như vậy trong tai anh ta có rất nhiều. "« Trảm nam sắc » của cô ấy đứng hạng đầu xuất bản ra ngoài thị trường cuối tháng này, đúng lúc tờ với bên thư viện Tân Hoa hợp tác, sẽ tổ chức một buổi ký tặng sách quy mô lớn. Cậu cũng có thể tìm thêm người bên truyền thông đến tạo uy thế cho cô ấy. Bên nhà

xuất bản cũng muốn tiếp tục ký hợp đồng sau buổi ký tặng nữa, đến lúc đó ngay ở buổi ký tặng sẽ thông báo tin đó, tiếng tăm không phải là cứ như vậy liền ngày một lên cao sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh cúp điện thoại, Khổng Thành bên cạnh lên tiếng, "Cửu gia, những chuyện như vậy trước đây ngài chưa bao giờ quản."

"Cố Tân Tân cũng đã nói rồi, cô ấy cũng chỉ là một cái tám khiên chấn đứng trước mặt tôi, mà tám khiên chấn muốn mài cho càng sáng lại cứng cáp thì không thể bị loang lỗ rỉ sét được. Chính là, cái tám khiên nếu như đủ cứng rắn thì bất cứ sắc bén nào đâm tới cũng không phải sợ."

Khổng Thành trong lòng âm thầm nghĩ, cũng chỉ là muôn mạnh miệng, muốn tốt cho người ta thì cứ nói thẳng đi, lại còn cái gì mà khiên với chả chấn, nghe mà mệt óc.

Cận Ngụ ĐÌnh về nhà, có chút đắc chí trong lòng, chuyện Thần Tập chật vật trốn đi cô không thể không biết được.

Vào phòng ngủ, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy Cố Tân Tân hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào bảng vẽ điện tử, trên đó dừng lại ở khung tranh mới phác họa được 1 nửa, hôm nay vẽ phong cảnh hơi nhiều nên có lẽ là hơi khó vẽ.

Cận Ngụ ĐÌnh cởi áo khoác ném lên ghế sofa, "Hôm nay không đến trường?"

Cô chỉ chỉ vào đôi mắt gấu trúc, ám chỉ như vậy còn làm sao mà đến trường? Cận Ngụ ĐÌnh đi đến bên cạnh cô, cúi người xuống, "Tiêu Tụng Dương gọi điện thoại tới, nói giải nhất là của em."

"Thật sao?" Cố Tân Tân giả vờ kinh ngạc nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh. "Hôm nay tôi ngắt mọi kết nối, tin tức gì cũng không biết."

"Vậy thì bây giờ đi nhìn đi.""

"Nhìn cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cái bộ dạng không mấy quan tâm của cô thì trong lòng đột nhiên rất khó chịu. "Không lẽ em không hề quan tâm đến chuyện của mình một chút nào sao?"

"Nhất hay nhì thì cũng như nhau cả thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh chau mày, sau lưng cô anh đã chạy qua chạy lại nửa ngày như vậy mà cô đây chính là muốn nói sẽ không cảm kích sao.

"Thần Tập đi rồi, sau này ở Danh Động Mạn sẽ không có ai dám nói gì nữa."

Cố Tân Tân nghe vào trong tai, có lẽ cô chính là không biết tốt xấu như vậy, nhưng chuyện này là tự Cận Ngụ ĐÌnh đi làm, cô có kè dao vào cổ ép anh làm không?

Trong lòng cô tuy là cảm thấy hả giận, nhưng vẫn muốn khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh uất ức.

"Cô ta có đi hay không cũng không có liên quan gì đến tôi cả, hạng bậc càng không phải là thứ tôi coi trọng. Tiêu Tụng Dương gọi điện cho anh là để chúc mừng anh đi? Dù sao tôi cũng đã khiến cho anh nở mày nở mặt rồi."

Huyệt thái dương của Cận Ngụ ĐÌnh giật giật, được lầm, anh thè sau này dù cô có quỳ trước mặt anh mà khóc thì anh cũng nhất định sẽ không giúp cô nữa.

Anh lại cứ khăng khăng đi quản việc không đâu, anh chính là.....

Anh chính là.....

Anh khẽ cắn răng, tức giận đến không nói ra lời.

***

Bát Bát: Bắt đầu từ chương 75 lịch post chương mới sẽ chuyển từ 8h sáng thành 8h tối nhé mọi người.

Yêu thương:*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Hung Hăng Cắn Anh Bị Thương

Dịch: CP88

***

Sau ngày hôm đó, Cận Ngụ Đinh rất ít khi về sớm, giữa hai người luôn duy trì bầu không khí lạnh đạm.

Chuyện Thần Tập trốn khỏi Danh Động Mạn cũng coi như là huyền náo sục sôi, một quãng thời gian rất dài sau đó mới lắng xuống.

Mặc khác cũng có thể thấy vô cùng rõ ràng rằng trang web đang nâng đỡ Cố Tân Tân, bộ truyện tranh của cô đã treo ở banner đầu trang hơn mười ngày mà chưa có dấu hiệu bị hạ xuống, thông báo về buổi ký tặng sách của thư viện Tân Hoa cũng đã phát ra. Cô ở Danh Động Mạn càng ngày nhận được đãi ngộ càng tốt, dù danh tiếng của Thần Tập trước đây có là nhất đi chăng nữa thì hiện tại cũng không thể sánh nổi.

Bột Yến Mạch Hoa Quả liên tục lôi kéo cô cùng tán gẫu, "Mỹ nhân, Boss thật sự là đã nhắm mục tiêu vào cậu rồi, nhất định cậu phải nắm bắt cơ hội này, sau ngày ký tặng sách đó nhất định phải bạo hòng mới được." "Hầu hết độc giả đều không ở Lục Thành, mình cũng làm một cái điều tra thăm dò trong hội, tính toán ngày hôm đó có lẽ cũng chỉ có tầm mười người đến được thôi à."

"Không liên quan, bên phía thư viện Tân Hoa cũng sẽ có sắp xếp của họ nữa mà."

Cố Tân Tân quả thật rất thấp thỏm, trước đây cô căn bản là chưa bao giờ tham gia những sự kiện như vậy, nhưng cô nghĩ đến con đường sau này sẽ đi, ký tặng sách là chắc chắn phải làm.

Cận Ngụ Đinh vào trong phòng ngủ không thấy bóng dáng Cố Tân Tân đâu, vốn đang xoay người chuẩn bị ra ngoài thì lại ngờ ngợ như nghe được tiếng động từ phòng thay đồ truyền vào tai.

Anh thả nhẹ bước chân đi đến, cửa đang mở, anh nhìn vào bên trong, thấy Cố Tân Tân đang ướm từng bộ quần áo lên người.

"Không được, mặc vào nhìn như học sinh."

"Bộ này cũng có vẻ không được, không thoải mái tí nào....."

"Màu này....."

Hai tay Cận Ngụ Đinh khoanh trước ngực, Cố Tân Tân vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng người của anh trong gương, lập tức buông xuống đống quần áo, quay đầu tức giận nói với anh, "Nhìn gì mà nhìn?"

"Đứng đó chọn đồ cẩn thận thế là muốn đi đâu?"

Cố Tân Tân cũng không biết chuyện ký tặng sách liên quan đến anh, mà không phải chuyện lớn nhỏ cô cũng phải nói cho anh biết.

Cô cầm đống quần áo trong tay treo lại vào chỗ cũ, muốn lướt qua người Cận Ngụ Đinh đi ra ngoài, nhưng người đàn ông lại nghiêng người đứng ra chặn lại lối đi của cô. Cố Tân Tân lườm anh một cái, "Đi ra."

"Tôi giúp em chọn."

"Không cần."

Một tay Cận Ngụ Đinh cầm lấy cổ tay cô kéo lại về trước tủ quần áo, lấy ra một chiếc váy màu đỏ thẫm, bên trong có một lớp vải lót, bên ngoài chân váy là lớp ren mỏng, chân tay Cố Tân Tân đều rất thon nhỏ, anh không cần nhìn cô mặc thử cũng có thể biết chắc cô mặc chiếc váy này nhất định sẽ hợp.

"Màu này không được."

"Em còn trẻ vậy, có màu gì mà không hợp?" Cận Ngụ Đinh đặt chiếc váy ướm lên người Cố Tân Tân, quả thật, màu sắc này càng làm nổi lên cơ thể cân xứng của cô. Hơn nữa, Cố Tân Tân ngũ quan tinh xảo, đến lúc đó chỉ cần tùy tiện mang lên một vài thứ trang sức trang nhã nhất định là sẽ xinh đẹp đến không thể rời mắt.

"Tôi không thích." Cố Tân Tân nói xong, túm lấy váy trong tay anh ném lại về phía tủ.

Cô quay đầu bước nhanh ra ngoài, Cận Ngụ Đinh đuổi theo vài bước, sau khi hai người trở lại phòng ngủ, anh mới bước hai bước dài đứng chặn trước mặt Cố Tân Tân. "Đây là cái thái độ gì?"

"Sao? Không lẽ anh còn muốn kiểm soát cả sở thích của tôi?"

Đôi mắt đẹp của Cận Ngụ Đinh hơi híp lại, Cố Tân Tân ép lên khiến anh phải lùi lại một bước. "Tôi không phải Thương Lục nên anh không cần phải tôn súc khiếu cho tôi xinh đẹp làm gì. Dù anh có bắt tôi ăn mặc giống như chị ấy thì tôi cũng vĩnh viễn không thể bắt chước giống như phong thái của chị ấy được."

Cận Ngụ Đinh nhìn khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân một cái, nắm lấy vai Cố Tân Tân rồi đẩy cô đè lên chiếc giường lớn. "Em có biết mình đang nói cái gì hay không?"

"Có phải vì tôi nói ra tên chị dâu, nên lại khiến anh đau thắt lòng rồi?"

Cận Ngụ ĐÌnh tì mỉ quét qua vẻ mặt cô một lượt, anh hận không thể đưa tay ra bóp cổ cô, dù là cô mở miệng xin tha một tiếng cũng được, làm sao mà cái miệng nhỏ này lại cứ cứng ngắc đến đáng ghét như vậy chứ?

"Nếu như em không muốn nói chuyện thì đừng có nói, Cố Tân Tân, em không nói cũng sẽ không có ai nghĩ em là người câm."

Cố Tân Tân cũng không biết vì sao hôm nay mình lại hành động như vậy, lại cứ nhất định muốn đi khiêu khích anh. Kỳ thực loại tâm lý này bản thân cô là người rõ ràng nhất, cô ở trước mặt anh giương nanh múa vuốt còn không phải là vì không nhẫn nhịn được cái bầu không khí lúng túng này hay sao? Mỗi một ngày người nằm bên cạnh cô, trong lòng dù là một nửa phần cũng không thể dung nạp cô. Cố Tân Tân bây giờ giống như là con nhím xù lông, nếu như xác định sẽ bị nhổ sạch gai mà chịu đau đến chết, vậy chi bằng cô cũng phải dùng những cái gai đó đâm Cận Ngụ ĐÌnh, dù không thể khiến anh đau, cũng phải làm cho anh không được thoái mái.

"Tôi chính là muốn nói, tôi biết rất nhiều chuyện, nếu như anh đã kiêng kỵ tên của chị dâu đến thế thì sau đó tôi lại càng chăm chỉ nhắc đến hơn, Thương....."

Cận Ngụ ĐÌnh hạ người xuống, cắn một cái lên đôi môi mềm mại của cô, Cố Tân Tân bị đau kêu lên thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó.

Người đàn ông lần thứ hai dùng sức, lúc buông ra đã có thể nhìn thấy vết răng hiện rõ trên đôi môi hồng của cô, sưng đỏ cực kỳ. Cận Ngụ ĐÌnh hãi lòng cong khóe môi. "Sau này nếu như còn muốn miệng lưỡi được thoái mái thì nhất định trước hết phải nhớ đến tư vị bị cắn là như thế nào."

"Anh dựa vào cái gì mà cắn tôi?" Cố Tân Tân gào lên, mắt trộn trừng nhìn anh.

Cận Ngụ ĐÌnh từ trên cao nhìn xuống, hai tay chống hai bên gò má cô, trong giọng nói của cô còn mang theo chất vấn, mà cũng chỉ có cô dám có cái loại thái độ này với anh, "Tôi muốn cắn thì cắn. Sao? Không phục?"

Cỗ áo sơ mi đột nhiên bị Cố Tân Tân kéo xuống, thân thể không kịp chuẩn bị của Cận Ngụ ĐÌnh theo đà hạ xuống, anh vừa muốn phản ứng lại, môi mỏng đã bị cô cắn lên.

Cố Tân Tân cắn thật sự là so với anh ác hơn rất nhiều, Cận Ngụ ĐÌnh cơ hồ nếm được vị máu tanh, cuối cùng phải nâng tay bóp cầm cô, Cố Tân Tân lúc này mới buông lỏng miệng, "Anh cắn tôi, tôi liền cắn lại anh. Anh dùng một phần sức mạnh, tôi sẽ dùng ba phần sức mạnh cắn trả."

Ngón tay cái của Cận Ngụ ĐÌnh quệt nhẹ lên môi, quả nhiên nhìn thấy vết máu nhàn nhạt, ánh mắt nham hiểm lập tức rơi xuống khuôn mặt cô. "Nếu như tôi còn làm hơn thế nữa?"

"Tôi liền nhầm lưỡi anh mà cắn đứt!"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ dưới thân, lạnh lùng lên tiếng. "Tôi không tin cô lại có cái lá gan này."

"Anh tốt nhất là không nêu thử."

Ngón tay anh vuốt ve lên khuôn mặt cô, Cố Tân Tân thấy thế, một tay cuốn về sau cổ Cận Ngụ ĐÌnh, kéo anh gần lại thêm một khoảng. Hai người gần nhau trong gang tấc, mở mắt là có thể nhìn thấy chính mình trong con ngươi của đối phương. Cố Tân Tân nhắc tay lên, vuốt ve khuôn mặt láng mịn của anh, "Cửu gia, da của anh đúng là giống như da con gái vậy, thật sự rất mềm mại."

"Còn mềm hơn cả em sao?"

"Đúng vậy nha, không tin anh sờ thử mà xem."

Cận Ngụ ĐÌnh cong môi cười tà, "Sờ chính mình rất chán."

Cố Tân Tân muốn rút tay về, lại bị Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt. "Đến lúc này rồi còn muốn trốn?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, nhớ lấy trong lòng anh có người....."

Không hiểu vì sao anh lại vô cùng không thích câu này, Cận Ngụ ĐÌnh bị chọc giận lần thứ hai cúi người cắn lên bờ môi Cố Tân Tân. Bởi vì cắn đúng vào vị trí lúc trước nên đau đớn tăng lên ấp đôi, Cố Tân Tân giơ tay đánh mạnh lên người anh.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn phản ứng của cô thì thỏa mãn cực kỳ, không nghĩ tới lui về mà tiếp tục chiếm cứ lấy đôi môi mềm mại của Cố Tân Tân không buông, giọng nói đã có thêm mấy phần ám muội truyền vào tai cô. "Em nói nếu như tôi còn làm hơn thế thì sẽ cắn đứt lưỡi tôi phải không? Có muốn thử một chút không?"

Cố Tân Tân trợn tròn mắt, sau đó nhanh chóng đánh mắt sang nơi khác. Nhưng hai người ở gần đến vậy, hô hấp đan xen hòa quyện vào nhau, hơn nữa có cái mặt đẹp trai đó của Cận Ngụ ĐÌnh dán sát, Cố Tân Tân dù có nhắc nhở chính mình một vạn lần cũng đều vô dụng.

Ánh mắt anh đã là tràn đầy trêu chọc, chử đừng nói đến giọng điệu nói chuyện.

"Tôi nói được làm được, anh đừng có mà chọc tức tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh không cho cô thêm cơ hội nói nữa, đột ngột cúi xuống khóa môi cô, sau đó cạy hàm răng cô tiến vào. Hai mắt Cố Tân Tân trợn tròn, mắt thật lâu để mặc anh tự do công thành. Nhưng mà chờ đến khi cô phản ứng lại, thì cũng không có nhu nhược.

Cố Tân Tân không chút lưu tình cắn xuống, Cận Ngụ ĐÌnh đau đến mức lùi người lại, khuôn mặt tái nhợt nằm chết dí sang bên

cạnh.

Anh mất thật lâu mới có thể kéo lại được chút sức lực, phải biết rằng đầu lưỡi bị người ta cắn mạnh một cái cực kỳ đau xót đến thế nào.

Bàn tay người đàn ông ôm khéo miệng, Cố Tân Tân liếc anh một cái. "Đắc tội rồi, Cửu gia."

"Vô liêm sỉ, lại cắn thật sao?"

Cũng không biết ai vô liêm sỉ hơn ai đâu, Cố Tân Tân ngồi dậy, vuốt lại mấy lọn tóc vung vãi ở cổ, thật sự muốn đopp lại anh một câu, chính là cắn anh đó, thế thì sao hả?

Cô đứng dậy đi về phía bệ cửa sổ, đúng lúc biên tập tìm cô, Cố Tân Tân vuốt nhẹ môi sưng đỏ rồi ngồi xuống.

"Cố mỹ nhân, tháng sáu có một buổi lễ trao giải tranh online thịnh điển, em có rảnh để đi tham gia không?"

Tháng sáu cũng sắp tới, chỉ là lịch trình gần đây của Cố Tân Tân quả thật cũng rất kín mít, cô hơi do dự, lên tiếng cự tuyệt. "Em sợ là sẽ không có thời gian ở nhà vẽ nữa."

"Mỹ nhân, em cũng biết trang web bây giờ đang dùng toàn lực nâng đỡ em, đầu tư tuyên truyền liên tục. Lại nói, tên tuổi của người tác giả mới thật sự là quan trọng, những loại hoạt động như vậy bất kể là rơi xuống đầu ai đều sẽ không chối từ, trừ phi là đầu bị cửa kẹp."

Biên tập phụ trách Cố Tân Tân vẫn luôn là cô ấy, nên cô cũng biết những câu nói này đều là vì muốn tốt cho cô.

Bàn xong xuôi chuyện này, Cố Tân Tân không khỏi nhìn về phía bên kia phòng ngủ.

Cơn đau trong miệng Cận Ngụ ĐÌnh sợ là khó mà đi nhanh được, anh cầm khăn giấy khẽ lau, nhìn thấy trên đó có vết máu nhàn nhạt. Cố Tân Tân hơi mím cánh môi anh đào, cô cắn lần này xác thực là có hơi mạnh. Trong lòng Cố Tân Tân rõ ràng như soi gương, trang web bây giờ đang dồn lực nâng đỡ cô, chín phần là vẫn có liên quan đến Cận Ngụ ĐÌnh.

Anh tận tâm từng bước hỗ trợ cho cô, nhưng cô cũng tận lực làm bộ cái gì cũng không biết.

Cố Tân Tân đặt sự chú ý về lại bảng vẽ điện tử, trong đầu ngày càng loạn, làm thế nào cũng không vẽ được.

Đuôi mắt nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh yên lặng ngồi ở mép giường, khuỷu tay chống trên chân thon dài, bờ lưng rắn chắc hơi cong, giống như là đang suy nghĩ chuyện gì đó, gò má lạnh lùng ngưng lại, nhìn qua vô cùng nghiêm túc. Cố Tân Tân đặt bút trong tay xuống, nhìn Cận Ngụ ĐÌnh nhưng lại không biết phải nói cái gì.

Người đàn ông hơi ngẩng đầu, mắt đối mắt với cô, cô cắn anh thành như vậy có phải là nên hổ thẹn rồi hay không?

Chiều tối, người giúp việc tới báo cơm tối đã chuẩn bị xong.

Cố Tân Tân vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, đến cửa, quay lại thấy Cận Ngụ ĐÌnh vẫn duy trì tư thế ban đầu ngồi ở chỗ đó. Bàn tay cô đặt trên tay nắm cửa, do dự mấy lần có nên gọi anh đi cùng hay không, cuối cùng bàn chân hơi nháu lên của Cố Tân Tân nhẹ nhàng đặt xuống. "Ăn cơm tối."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh thâm thúy quét lên người cô một lượt, sau đó đứng lên đi ra ngoài.

Cả một cái tòa nhà Tây rộng lớn chỉ có hai người bọn họ ngồi ăn cơm tối, trên bàn cắm hoa đưa từ tòa nhà chính qua. Cố Tân Tân thi thoảng lại lén lút liếc anh một cái, sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh không hề

tốt hơn tí nào, sống mũi thẳng tắp cứng ngắc, đôi môi trắng bệch càng ngày mím chặt.

Người giúp việc bưng lên một đĩa thức ăn và một món canh, Cố Tân Tân nhanh nhẹn nhận lấy bát, múc một ít canh gà hầm đắng sâm.

Cô còn chưa kịp đặt xuống trước mặt mình, liếc mắt nhìn Cận Ngụ Đinh một cái, sau đó thế nào lại đưa bát nhỏ cho anh.

Cận Ngụ Đinh nhíu mày, tựa hồ như không tin Cố Tân Tân sẽ đột nhiên tốt bụng như vậy, nhưng theo bản năng vẫn đưa tay ra.

Cố Tân Tân cầm lấy chiếc thìa nhỏ bên cạnh bỏ vào trong bát anh, khéo miệng Cận Ngụ Đinh hơi giương lên, đổi tính rồi hả?

Canh gà mới lấy ra khỏi bếp, tuy là trên mặt đã được thổi nguội nhưng lúc múc ra vẫn rất nóng. Cố Tân Tân tốt bụng nhắc nhở anh một câu. "Cẩn thận bỏng."

Cận Ngụ Đinh thổi một cái sau đó bỏ vào trong miệng, nhưng làm sao anh lại quên mất là đầu lưỡi mình vẫn còn đang bị thương đây chứ? Lần này thật sự là kích thích không hề nhỏ đến vết thương, Cận Ngụ Đinh đau đến mức ném cả cái thìa xuống, đặt lại bát lên bàn. Bàn tay anh đưa lên chấn trước hàng lông mày, cắn răng chờ cho cơn đau nhức này qua đi.

Cố Tân Tân nhìn thấy một loạt động tác đó của anh thì cũng sơ hết hồn. "Anh không sao chứ?"

Toàn bộ các dây thần kinh của Cận Ngụ Đinh lúc này chỉ có thể cảm nhận được đầu lưỡi mình sắp đau đến chết lặng, nhưng không muốn để cho Cố Tân Tân nhìn thấy bộ dạng này của anh, anh khép lại mi mắt, một hồi lâu sau mới có thể miễn cưỡng mở miệng, chỉ là lời nói có chút run run.

"Em cố ý, phải không?"

"Tôi làm sao nghĩ đến là vết thương trong miệng anh lại nặng đến mức đó chứ."

"Em cắn tôi, bây giờ lại muốn giả bộ không nhớ?"

Cố Tân Tân nghĩ thầm, anh đau cô lại không đau chắc, nhưng nếu không như vậy cô làm sao có thể dùng một lần này cảnh cáo anh?

"Chó cắn Lã Động Tân (*), không thấy được lòng tốt."

(*)không phân biệt tốt xấu; không biết người có lòng tốt (Lã Động Tân là một trong tám vị tiên theo truyền thuyết. Câu này ngụ ý người có lòng tốt bị hiểu lầm)

Cận Ngụ Đình nghe xong lời này, huyệt thái dương không khỏi giật giật. "Cũng không biết ai mới là cún con đâu, cắn người không chút nào nương tay."

Cố Tân Tân gấp thức ăn bỏ vào miệng, Cận Ngụ Đình thả tay xuống, sau đó lại cầm bát cơm trước mặt lên.

Anh dù là chỉ ăn cơm nhưng vẫn rất khó chịu, dẫu sao thì cơm cũng nóng. Cố Tân Tân nhìn vào mắt, tuy là khoe miệng cô cũng bị cắn rách nhưng mà mới chỉ là môi, so với anh thì đúng là vẫn tốt hơn vạn phần.

"Anh cứ như vậy cũng không phải là cách hay."

Cận Ngụ Đình biết là vậy, nhưng anh cũng không thể chết đói.

Cố Tân Tân suy nghĩ một chút, sau đó nói, "Ăn gì đó không nóng đi, ra ngoài ăn."

Người đàn ông đặt bát trong tay xuống, "Ra ngoài để cho người ta cười nát mặt tôi ra à?"

"Vậy thì để người giúp việc đi làm thêm một phần khác cho anh."

Một tay Cận Ngụ Đình chống trán. Không muốn nói chuyện.
Không muốn nói chuyện.

Cố Tân Tân nhìn anh như vậy quả thật rất đáng thương, "Tôi làm cho anh?"

Ánh mắt người đàn ông rơi xuống mặt cô, "Em? Em định làm cho tôi cái gì đây?"

"Đồ ăn nóng nhất định là không được rồi, hiện tại vết thương của anh đang ở thời điểm dễ bị kích thích nhất, tôi làm cho anh mì lạnh nhé."

Ánh mắt Cận Ngụ Đình tràn ngập hoài nghi nhìn cô. "Em làm được sao?"

"Anh đừng có mà coi thường tôi như vậy được không hả?"

Người đàn ông cố gắng thử thỏa hiệp một lần. "Vậy thì làm đi."

Cố Tân Tân đẩy ghế ra đi về phía phòng bếp, đến cửa thì quay đầu lại nhìn về phía Cận Ngụ Đình, "Anh đừng có mà nhìn lén."

Không phải chỉ là làm mì lạnh thôi sao? Nói như thế cô là đầu bếp nổi tiếng ai cũng muốn học trộm kỹ nghệ của cô không bằng.

Lúc Cố Tân Tân đi vào phòng bếp, người giúp việc còn ở trong đó thu dọn.

"Thím, thím đi nghỉ ngơi đi, để con làm cái này."

"Phu nhân muốn ăn gì? Tôi làm cho phu nhân."

"Không cần, con tự mình làm được rồi."

Người giúp việc nghe vậy, không thể làm gì khác là rửa tay đi ra ngoài.

Cố Tân Tân đi đến tủ lạnh trước mặt, nhón chân lên, lấy từ ngăn trên cùng một cái túi giấy gì đó, đây là cô mua trên mạng, ăn cũng rất ngon.

Cô lấy ra mì sợi bên trong, bỏ nước vào trong nồi, đun sôi lên sau đó vớt ra, ngâm vào nước lạnh, mấy phút sau lấy đống gia vị bỏ vào trong, sau đó đảo đều.

Cố Tân Tân vo túi bọc bên ngoài thành một cục sau đó ném vào thùng rác, xong xuôi đâu đó mới hài lòng bưng đĩa mì ra ngoài. Cận Ngụ Đinh vẫn đang ngồi trước bàn ăn chờ, mắt thấy một "bữa tiệc lớn" được mang đến trước mặt anh.

"Ăn đi."

"Đây là mì gì?"

"Mì lạnh đó." Cố Tân Tân ngồi xuống, "Quá trình làm hơi phức tạp đó, tôi còn cho thêm trứng vào cho anh."

Cận Ngụ Đinh cầm đũa lên, gấp một sợi bỏ vào miệng. Mì sợi được nhúng qua nước lạnh nên không hề bị nóng, hơn nữa bên trong túi gia vị có đủ nên mùi vị chắc chắn sẽ không tệ, nếu không thì mì ăn liền cũng sẽ không trở thành món đồ ăn quốc dân nha.

Đầu lưỡi Cận Ngụ Đinh tuy là vẫn đau nhưng ăn như vậy đã là tốt lắm rồi, Cố Tân Tân nhịn cười hỏi, "Tay nghề không tệ chứ?"

"Đây không phải là mì ăn liền sao?"

"Nói vớ vẩn, tôi có thể cho anh ăn thú không có dinh dưỡng như vậy hay sao?"

Làm thành mì trộn rồi nên so với mì ăn liền vẫn là có giá trị hơn mà phải không?

Cận Ngụ ĐÌnh lúc này cũng không còn hơi đâu mà đi xoi mói, chỉ có thể ăn. Người giúp việc đi qua bàn ăn chuẩn bị trở lại phòng bếp, lúc đi ngang qua không khỏi liếc mắt nhìn một cái, thấy Cố Tân Tân bên cạnh ăn tôm chiên dầu, Cận Ngụ ĐÌnh ăn mì trộn thì khẽ giật mình. Không lẽ ăn sơn hào hải vị chán rồi, Cửu gia đây là muốn thay đổi khẩu vị? Cố Tân Tân lột hết đống tôm trong đĩa, điện thoại đặt bên cạnh tay Cận Ngụ ĐÌnh không ngừng vang lên.

Anh cầm lên nhìn số hiển thị, lại là số lạ.

"Rốt cuộc là em cho số của tôi cho bao nhiêu người hả?"

Đôi mắt đẹp của Cố Tân Tân hơi trợn tròn, "Cái gì cơ?"

"Luôn có người gọi điện cho tôi, kéo vào danh sách đen cũng vô dụng, số lạ mới không ngừng gọi đến."

"Cái này không liên quan đến tôi nha."

Cố Tân Tân thật sự là đã xem thường sự cố chấp của mấy cô gái kia rồi, từng dãy số bị kéo vào danh sách đen đều không thể ngăn cản được nhiệt huyết tuổi trẻ của bọn họ mà.

"Lần sau nếu như còn dám làm như vậy, tôi lập tức công bố số điện thoại của em ra bên ngoài, cho em nếm thử cái cảm giác này một lần."

"Cái gì cũng là có thể thương lượng, cần gì phải tự tiêu diệt lẫn nhau như vậy chứ, tôi nói có đúng không?" Cố Tân Tân vội vàng chịu thua, cô biết Cận Ngụ ĐÌnh nói được làm được.

Người đàn ông ăn xong một đĩa "mì lạnh", liếc nhìn đống tôm lột sẵn trong bát Cố Tân Tân, anh cầm đũa phóng tới, gấp một con bỏ vào miệng.

Cố Tân Tân vội vàng bảo vệ bát của mình. "Đây là tôi mắt nữa ngày lột vỏ đó."

"Em cũng đâu có ăn đâu."

"Là vì tôi thích lột ra trước rồi mới ăn một thề."

"Không phải vừa rồi còn nói giữa hai người chúng ta không nên tự giết lẫn nhau sao? Nếu muốn giữ gìn mối quan hệ, hơn nữa đồ ăn cũng là tiền của tôi, ăn của em mấy con tôm cũng không được sao?"

Cố Tân Tân nghe vậy thì thu tay về, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy thế, trực tiếp cầm bát về đặt trước mặt mình.

Khóe miệng cô lơ đãng hạ xuống, cô lột đồng tôm này vốn là muốn cho anh ăn, chỉ là nếu như anh không chủ động muốn thì cô cũng sẽ không tự nhiên đi cho.

Buổi tối trước buổi ký tặng, Cố Tân Tân có chút nóng ruột, ăn xong cơm tối liền đi thẳng lên lầu.

Không Thành nhìn theo bóng lưng cô, "Cửu gia, chuyện ngày mai đều sắp xếp xong cả rồi."

"Tìm được mấy nhà truyền thông?"

"Hẹn trước có Lục gia, bên phía Tiêu Tụng Dương thì không biết thế nào."

Cận Ngụ ĐÌnh không để ý lầm, cũng không trông mong gì vào anh ta.

"Tôi còn sắp xếp thêm mấy người nữa, đến lúc đó sẽ mang hoa lên tặng cho Cửu phu nhân, đưa ra câu hỏi trong buổi ký tặng cũng sẽ giao cho bọn họ, ngài yên tâm."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi xuất thần, anh làm nhiều việc như vậy cũng chỉ là muốn Cố Tân Tân được vui vẻ. Anh biết cô ở đây vẫn luôn miễn cưỡng vui cười, nếu như vẽ tranh là đam mê của cô, cô xem

nó như là sự nghiệp của mình như vậy, thì Cận Ngụ ĐÌnh cũng nhất định sẽ giúp cô đứng lên vị trí càng ngày càng cao hơn.

"Tới lúc đó cậu báo cho tôi địa điểm, còn có, chờ đến khi buổi ký tặng tiến hành được một nửa tôi cũng sẽ đến."

"Được."

Tiếng chuông cửa đột nhiên truyền đến, Khổng Thành bước nhanh đến mở cửa, nhìn thấy Tần Chi Song đứng ở bên ngoài đang thu lại ô. "Phu nhân."

"Khổng Thành ở đây à, Lão Cửu đâu?"

"Cửu gia vừa ăn xong cơm tối."

Khổng Thành nhận lấy ô trong tay Tần Chi Song, bà phủi mẩy hạt mưa trên người rồi đi vào bên trong, "Mưa lớn như thế này thật sự là phiền phức."

"Sao không để tài xế đưa phu nhân qua ạ?"

Tần Chi Song bật cười, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang đứng dậy đi về phía sô pha. "Chỉ có một đoạn ngắn, thời gian chờ xe thì tôi tự mình đi tới còn nhanh hơn."

"Đêm hôm khuya khoắt, lại còn mưa, có việc gì thì mẹ gọi con qua là được."

Tần Chi Song ngồi xuống, nhìn bốn phía xung quanh. "Tân Tân đâu?"

"Vừa mới lên lầu, mẹ tìm cô ấy sao?"

"Không phải, hôm nay lão nhị đi vội vội vàng vàng, cũng không nói cụ thể là xảy ra chuyện gì, chỉ nói là phải ra nước ngoài xử lý chút việc gấp."

Người giúp việc rót cho Tân Chi Song một chén trà, Cận Ngụ Đinh nói với bà, "Anh hai đi công tác là chuyện thường xuyên, có gì kỳ lạ đâu."

"Lão Cửu, ngày mai mẹ muốn mang Thương Lục đi đến bệnh viện kiểm tra lại. Trước đây đều là anh con tự mình mang con bé đi, nhưng lần này nó đi đột ngột, mà Thương Lục gần đây tốc độ hồi phục cũng không tệ, cũng không thể kéo dài thêm tận một tuần nữa mới mang đi được. Con xem, nếu không thì ngày mai con dành ra chút thời gian đưa mẹ và Thương Lục đi được không?"

"Khi nào ạ?"

"Hẹn hai giờ chiều mai, đã đặt lịch từ một tháng trước."

Cận Ngụ Đinh suy nghĩ cẩn thận, lúc đó không phải là thời gian Cố Tân Tân tổ chức ký tặng sách sao?

Giữa hai hàng lông mày của anh có chút do dự, "Mẹ, sao mẹ lại đến tìm con?"

"Lão nhị không có đây, mẹ còn có thể tìm ai chứ?"

"Chuyện của Thương Lục sau này nếu con có thể không tham dự thì sẽ tận lực tránh không nhúng tay vào."

Tân Chi Song hơi giật mình đánh mắt về phía anh, "Con không gạt mẹ đấy chứ?"

"Có gì mà phải gạt mẹ? Mẹ nếu như sợ không quản được cô ấy thì có thể mang theo cả tiểu Vu và Tiền quản gia. Mẹ, con vẫn là nên tránh càng xa cô ấy càng tốt, anh hai sẽ không hi vọng người ngày mai đưa Thương Lục đến bệnh viện là con đâu."

Tân Chi Song lộ vẻ mặt vui mừng, "Hiếm thấy nha, con rốt cuộc cũng chịu buông bỏ."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bà một cái, Tần Chi Song cười cầm chén trà nhấp một ngụm, "Chuyện của Thương Lục, con có thể rõ ràng trong lòng từ nay sẽ mặc kệ là một chuyện cực kỳ tốt, đối với hai đứa mà nói thì đều là chuyện tốt."

"Con không hiểu mẹ đang nói gì."

Còn biết giả ngốc trước mặt bà nữa, Tần Chi Song nhấp nhẹ một ngụm trà nữa, "Mai sẽ nói tiểu Vu và Tiền quản gia theo, hai ngày nay tình trạng của Thương Lục đều rất tốt, có lẽ sẽ không nháo ra chuyện gì lớn."

"Ừm."

Sáng hôm sau, Cố Tân Tân ngồi trước gương trang điểm loay hoay với đồ mỹ phẩm, son môi hay phấn nền đều có cả, trong lúc múa chót cô tin là bản thân vẫn có thể tự mình trang điểm thật xinh đẹp.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi ở mép giường, đóng lại từng chiếc cúc bạch kim trên áo sơ mi. "Hôm nay muốn ra ngoài sao?"

Cố Tân Tân không néo lại được vui mừng và căng thẳng trên mặt, cô quay lưng về phía anh, "Không có a."

Cô đúng là vẫn muốn giấu đến kín kẽ, Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy đi đến phía sau Cố Tân Tân, hai tay chống bên người cô, cơ hồ muốn vây cô trong lòng ngực mình. Anh cầm một thỏi son lên, nhìn một lúc sau đó trả về, lại cầm lên một thỏi khác.

"Màu này đi, nhất định sẽ rất đẹp."

"Tôi cũng không ra khỏi cửa, tô son làm cái gì?" Cố Tân Tân nói xong, giơ tay đoạt về.

"Vậy tôi đi."

Cố Tân Tân cũng không thèm quay đầu lại, nói, "Đi nhanh đi."

Đến chiều, Cố Tân Tân đi vào trong phòng thay đồ, chiếc váy Cận Ngụ ĐÌnh chọn cho cô vẫn còn đang ở trong, cô lấy nó sau đó ướm ướm lên người.

Không lâu sau, Cố Tân Tân đã thay xong đi đến đứng trước gương ngắm nghía. Chiếc váy này là do Cận Ngụ ĐÌnh mua, hàng hiệu mặc trên người quả nhiên là khác hẳn một trời một vực, hai cánh tay mảnh mai của cô nhờ màu đỏ thẫm của váy mà tôn lên làn da càng thêm trắng nõn, trắng đến mức nhìn như là trong suốt.

Cố Tân Tân sờ sờ lên chiếc eo nhỏ, trước giờ cô không phát hiện ra hóa ra eo của mình lại thon gọn không một chút mỡ thừa, vậy mà cô lại còn không bao giờ chịu mặc những màu tươi như thế này. Trước lúc mặc lên vẫn không nghĩ rằng mình mặc lên người lại có cảm giác kinh diễm đến vậy.

Cô trở lại phòng ngủ, ngồi trước bàn trang điểm, Cố Tân Tân dùng một lớp phấn nền, sau đó lại tìm thỏi son Cận Ngụ ĐÌnh đã chọn ra quét lên môi.

Lúc Cố Tân Tân ra cửa vừa vặn gặp người giúp việc đi tới, "Cửu phu nhân, hôm nay phu nhân thật xinh đẹp nha, giống như là ngôi sao lớn vậy."

"Cám ơn." Cố Tân Tân đi lên hai bước, lúc mở cửa còn hướng về phía người giúp việc nói, "Nếu Cận Ngụ ĐÌnh hỏi tôi đi đâu thì nói với anh ta là tôi hẹn bạn đi ăn tối."

"Vâng."

Buổi chiều Cận Ngụ ĐÌnh về đến nhà, anh đi thẳng lên lầu, lịch trình chiều nay đã hoàn toàn để trống, anh không ngờ Cố Tân Tân lại đi sớm như vậy.

Anh nằm giường chợp mắt một chút, mãi đến khi Khổng Thành gọi điện thoại tới mới đứng dậy đi tắm, thay quần áo sau đó ra ngoài.

Xe đi từ tòa nhà Tây ra, lúc đi đến khúc cua tròn thì gặp chiếc xe từ tòa nhà chính đi tới.

Tần Chi Song hạ cửa xe xuống, tài xế giảm tốc độ, Cận Ngụ Đinh phóng tầm mắt nhìn qua, thấy Thương Lục ngồi yên lặng bên cạnh Tần Chi Song.

Tuy đã là buổi chiều nhưng ánh sáng vẫn khiến cho mắt của Cận Ngụ Đinh hơi lóa, anh phảng phát thấy được hình ảnh cô ấy trong Cận gia chạy qua chạy lại, loáng một cái đã qua nhiều năm như vậy rồi, cô ấy vẫn còn ở trong Cận gia, chỉ là ai cũng đều phải thay đổi.

"Lão Cửu, con ra ngoài sao?"

Cận Ngụ Đinh định thần, hơi gật đầu một cái. "Vâng mẹ, trên đường nhớ chú ý an toàn."

"Yên tâm đi."

Cửa sổ xe chậm rãi kéo lên, Cận Ngụ Đinh nhìn theo chiếc xe bên cạnh tăng tốc phóng nhanh ra ngoài, anh mơ hồ có cảm giác bất an, nhưng cũng không để ở trong lòng.

***

Bát Bát: Lượng vote gần đây tăng lên khá nhanh, có lẽ ta nên bắt đầu suy nghĩ đến phúc lợi 10k vote rồi ha ha

Tăng thêm chương thì thế nào nhỉ?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Càng Đau, Càng Hận

Dịch: CP88

***

Hai chiếc xe một trước một sau rời khỏi Cận gia, tầm mắt Tần Chi Song từ ngoài cửa sổ thu về, tiểu Vu ngồi phía bên kia Thương Lục, Tiền quản gia thì ngồi ở chiếc ghế cạnh tài xế.

Thương Lục bỗng nhiên bất an, ánh mắt hoảng hốt nhìn quanh bốn phía, "Đi đâu?"

"Đi gặp một người mà con biết." Tần Chi Song không dám nói sẽ đi đến bệnh viện, chỉ lo sẽ kích thích cô ấy.

Nhưng trong lòng Thương Lục giống như lại vô cùng rõ ràng, nắm chặt hai tay, vẻ mặt cũng căng thẳng không giấu được. "Anh ấy đâu?"

"Con nói Hàn Thanh sao?"

Thương Lục liên tục gật đầu.

"Hàn Thanh ra nước ngoài rồi, phía công ty bên kia có việc chờ nó đến xử lý, mấy ngày nữa là có thể trở về. Thương Lục ngoan nha, lúc sau trở về đi qua chợ bán hoa và chim cảnh, mẹ dẫn con đi dạo có được không?"

Thương Lục nghe bà nói xong thì cũng gần như đã yên tĩnh lại, nhưng Cận Hàn Thanh không ở bên cạnh, cô ấy thật sự thấy không

quen. Hai tay đặt trên đầu gối mây lần không nhịn được chà chà.

Xe của Cận Ngụ ĐÌnh đi theo phía sau, tài xế vẫn chưa tăng số, mãi đến tận khi chiếc xe phía trước rẽ sang hướng khác thì anh mới thu lại tầm mắt.

Chuyện của Thương Lực trước nay anh đều đặt ở vị trí thứ nhất, kỳ thực anh cũng biết trên đường này có Tiền quản gia đi theo nhất định Thương Lực sẽ không có việc gì. Anh nháu tay lên liếc nhìn đồng hồ, buổi ký tặng của Cố Tân Tân có lẽ cũng sắp bắt đầu rồi.

Vừa rồi lúc anh đi vào phòng thay đồ không thấy chiếc váy đỏ kia, miệng cô đúng là cứng, không biết lát nữa nhìn thấy anh thì sẽ kinh ngạc đến mức nào, có lẽ sẽ phải hoảng đến rớt cầm đi.

Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ đến các loại biểu cảm Cố Tân Tân có khả năng sẽ biểu hiện ra, khóe miệng không nhịn được kéo lên thành một đường cong.

Tại nơi ký tặng sách.

Nhân viên của thư viện Tân Hoa đang bày bộ truyện tranh « Trảm nam sắc » vừa mới đưa ra thị trường của cô lên mặt bàn, Cố Tân Tân ngồi ở phía trước, trong lòng không nhịn được có chút hồi hộp.

Bên ngoài độc giả ủng hộ cô cũng đã đến, bọn họ cầm hoa tươi ngồi trong đám người, điện thoại trong tay Cố Tân Tân vang lên, là Thương Kỳ gọi tới.

Cô nhanh chóng án nghe. "Alo, Thương Kỳ à."

"Cứu tẩu, chắc em sẽ đến muộn một chút, em còn muốn đến cửa hàng bán hoa nữa."

"Thương Kỳ, em không cần tới đâu....."

Nói thật, nếu như Thương Kỳ đến thì Cố Tân Tân càng cảm thấy mất tự nhiên. Vốn dĩ là Thương Kỳ hôm nay hẹn cô đi dạo phố, Cố Tân Tân nói có việc, sau đó không chịu nổi hiểu kỳ của Thương Kỳ nên mới nói cho cô ta biết, chỉ là không ngờ tới cô ta lại nói gì mà phải đến cỗ vũ cho cô.

"Buổi ký tặng sách của chị làm sao mà em không tới được cơ chứ? Em cứ chúc Cửu Tẩu trước ngày hôm nay sẽ vô cùng thuận buồm xuôi gió, lát nữa em mời chị ăn cơm nha." Thương Kỳ nói xong thì vội vàng cúp máy, nói là còn không ra ngoài nữa thì sợ sẽ không kịp.

Cố Tân Tân không nhịn được cười, thả lại điện thoại lên mặt bàn.

Xe của Cận gia lái vào trong bệnh viện, chờ cho xe dừng lại hẳn thì Tiền quản gia mới xuống xe, đi về phía sau mở cửa cho Tần Chi Song.

Bà kéo tay Thương Lục đi ra khỏi xe, Thương Lục lo lắng nắm chặt bàn tay Tần Chi Song, tiểu Vu cầm theo đồ đi phía sau, mấy người đi về phía phòng khám bước đến.

Thương Lục là bệnh nhân đặc biệt nên để cho cô ấy có thể tiếp thu trị liệu, cũng là để bảo mật thật tốt chuyện này nên những ngày Cận Hàn Thanh mang cô ấy đi khám thì những nhân viên không có phận sự đều bị đuổi đi hết. Lần này dĩ nhiên cũng không phải là ngoại lệ, hành lang trước phòng khám của bác sĩ không một bóng người, trống trải vắng lặng, đừng nói là Thương Lục không thích chỗ này, đến cả Tần Chi Song nhìn thấy cũng hơi sợ.

Bà trấn an Thương Lục một chút, sau đó đẩy cánh cửa thủy tinh mờ ra đi vào trong.

Bên trong cũng không hề bố trí như phòng làm việc thông thường của bác sĩ, mà giống một không gian nghỉ ngơi thư giãn hơn. Bác sĩ Chu và trợ lý đều mặc thường phục, chiếc áo blu treo ở trên mắc áo

cách đó không xa. "Đã chờ mọi người một lúc lâu rồi, trà cũng đã pha xong cả."

Thương Lục không nói tiếng nào đi tới. Bước chân cô cứng đờ bước lên, đến ghế sofa trước mặt thì dừng lại, cũng không có ngồi xuống.

"Cận phu nhân gần đây tình trạng thế nào rồi?"

"Tốt lắm rồi." Tân Chi Song kéo tay Thương Lục ngồi xuống, Tiền quản gia và tiểu Vu đều đứng chờ ở bên ngoài, "Hôm qua hình như còn nhớ ra tôi, thấy tôi liền chào một tiếng mẹ."

"Thuốc vẫn uống đầy đủ chứ?"

"Uống, vẫn uống đầy."

Thương Lục lúc này đang cực kỳ lo lắng, mười ngón tay đan vào nhau, trợ lý của bác sĩ Chu đứng bên cạnh ghi chép. Thương Lục nhắm mắt lại, tuy là ở đây không có mùi của bệnh viện, nhưng cô ấy vẫn rất căng thẳng. Tân Chi Song nhìn ra được, nhanh chóng ôm lấy vai cô ấy. "Không sao cả, lát nữa là về rồi."

"Vì sao anh ấy còn chưa tới?" Thương Lục sốt ruột hỏi.

"Hàn Thanh ra nước ngoài rồi mà."

"Vì sao không phải là anh ấy dẫn con đi?"

Tân Chi Song thấy cô ấy cứ mãi cố chấp vấn đề này, bất đắc dĩ phải ngồi giải thích với cô ấy. "Lúc trở về chúng ta lập tức gọi video cho nó được không nào? Nói với Hàn Thanh hôm nay con rất ngoan ngoãn lúc ở bệnh viện, còn hồi phục rất tốt, để cho nó cũng được vui mừng."

"Nếu như anh ấy vẫn không vui thì làm sao giờ?"

"Sao lại không vui được chứ? Bệnh tình của con có chuyển biến tốt thì với Hàn Thanh chính là tin tức vui nhất."

Thương Lục nghe thế, tựa như đã hiểu, vui vẻ nhắc lông mày lên, "Được, được, để anh ấy vui vẻ."

Bác sĩ Chu làm kiểm tra tỉ mỉ cho Thương Lục, cô ấy đúng là đã tốt lên không ít, trợ lý cầm thuốc đặt lên khay trà, bác sĩ Chu vừa muốn đưa tay ra, đã thấy Thương Lục cầm lên.

"Thương Lục," Tân Chi Song vội vàng muốn lấy lại thuốc từ trong tay cô ấy về, "Để cho bác sĩ Chu kiểm tra trước đã."

"Không."

"Đây là thuốc của con, lát nữa rồi lại đưa trả con mà."

"Hàn Thanh bị bệnh, con mang thuốc về cho anh ấy uống."

Tân Chi Song bất đắc dĩ lắc nhẹ đầu. Nói cho cùng cô ấy vẫn là luôn mơ màng, nếu không thì cũng sẽ không thể nói ra những lời như vậy. "Hàn Thanh vẫn khỏe lắm, không có bị bệnh, mà ngược lại những thứ thuốc này lại có thể khiến cho Thương Lục hết bệnh, sau đó hai đứa đều sẽ khỏe mạnh rồi."

Bác sĩ Chu thấy thế thì khẽ nháy mắt ra ý nói Tân Chi Song không cần sốt ruột, "Thuốc này là dành cho một tháng, lát nữa ngài xem rồi chia ra, lọ thuốc không được để ở những chỗ cô ấy có thể lấy được. Cô ấy không nhớ được gì, vạn nhất uống quá liều thì sẽ gặp nguy hiểm."

"Được."

Thương Lục nắm chặt bình thuốc không buông tay, bác sĩ Chu và Tân Chi Song hàn huyên thêm một hồi lâu, đều là nói về tình trạng của Thương Lục gần đây, thật lâu sau mới kết thúc để đi ra khỏi phòng khám.

Dọc đường về Tần Chi Song liên tục dỗ dành để Thương Lục buông tay, nhưng cô ấy không hiểu sao lại vô cùng bướng bỉnh, sức lực mười con bò cũng không kéo lại.

Đường lớn trong bệnh viện đều được Cận Hàn Thanh sắp xếp đâu vào đây, đi đến tận bãі đỗ xe Tần Chi Song cũng không thấy bóng dáng một người không liên quan.

Tài xế giúp bọn họ mở cửa xe, Tần Chi Song cho Thương Lục ngồi vào trước.

Thương Lục vừa định khom lưng thì nghe được có người hô lên một tiếng, "Cận phu nhân."

Trong đầu cô ấy cũng có chút ấn tượng, nhận ra cách xưng hô này là của mình.

Tần Chi Song đề phòng nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi đang đi đến gần, theo bản năng đứng chắn trước mặt Thương Lục. "Cậu là ai?"

"Thật không ngờ ở một nơi như thế này có thể gặp được Cận phu nhân."

Tần Chi Song đẩy Thương Lục vào trong xe, không biến sắc nhìn chằm chằm người đàn ông kia. "Chúng ta có người họ hàng xa ở đây, chỉ là đến thăm hỏi một chút, mà ngược lại là cậu, trước nay chưa từng thấy."

"Những người ngày thường ngài gặp đều là đέм trên đầu ngón tay, loại người như tôi đương nhiên không thể lọt vào trong mắt các người."

Tiền quản gia đi tới, đứng chặn lại đối phương. "Phu nhân, ngài lên xe trước đi."

Tần Chi Song quay đầu muốn ngồi vào trong xe, người đàn ông thấy thế thì nhắc tay lên đặt trên cửa xe. "Nếu như tôi nói với ngài rằng toàn bộ ghi chép buổi chẩn đoán hôm nay của Cận phu nhân tôi đều có, ngài còn muốn đi vội như vậy không?"

Tần Chi Song hơi biến sắc, liếc Thương Lục ngồi trong xe, sau đó lại quay sang đối mặt với người đàn ông, trên vẻ mặt vẫn có thể duy trì biến hóa không quá lớn, "Ghi chép chẩn bệnh?"

"Đúng vậy, tuy cũng chỉ là một cái ghi âm nhưng kỳ thực cũng không phiền phức như vậy, chỉ cần tung bức ảnh các người ở trong bệnh viện này ra ngoài, tôi tin là cũng có thể gây ra sóng gió không nhỏ nhỉ?"

"Cậu muốn làm gì? À không, phải là cậu muốn cái gì?"

Người đàn ông dựa người vào thân xe, đút một tay vào trong túi quần, "Tôi biết là ngài gấp phải chuyện này khá đột ngột nên sẽ khó tránh khỏi bị luống cuống tay chân, tôi có thể cho ngài mười phút để thu xếp."

"Được." Tần Chi Song nói xong, ngồi vào hàng ghế phía sau xe sau đó đóng cửa lại. Tiền quản gia đứng canh ở bên ngoài, xe cũng không hề được khởi động, mà người đàn ông đó cũng không sợ bọn họ sẽ cứ thế mà đi mất.

Tần Chi Song bấm gọi cho Cận Hàn Thanh, người đàn ông bên kia gần như là lập tức tiếp nghe. "Mẹ."

"Hàn Thanh, xảy ra chuyện rồi."

Cận Hàn Thanh đá văng ghế tựa đứng dậy. "Có chuyện gì?"

Tần Chi Song nghĩ đến tâm trạng của Thương Lục nên vẫn phải bình tĩnh lại, tận lực đè nén ngữ khí đem ngọn nguồn sự tình kể lại cho Cận Hàn Thanh.

Hiện tại anh ta không có ở Lục Thành, tự nhiên là nước xa không cứu được lửa gần.

"Mẹ, mẹ hỏi xem đối phương muốn gì, muốn bao nhiêu tiền chúng ta đều có thể đáp ứng anh ta, thuận tiện báo cho Thương gia. Nhất định phải làm chuyện này cho thật gọn gàng, không thể tiết lộ ra ngoài được."

"Được."

Cận Hàn Thanh nghĩ đến đủ mọi khả năng xấu nhất có thể xảy ra, mà để giải quyết chu toàn hết thảy thì người có thể tin tưởng duy nhất lúc này chỉ có Cận Ngụ Đinh. Mặc dù anh ta không muốn anh nhúng tay vào, nhưng việc liên quan đến Thương Lục, trong lòng anh ta dù khó chịu thì vẫn không thể đặt trước an nguy của Thương Lục.

Lúc Cận Hàn Thanh gọi cho Cận Ngụ Đinh, xe của anh cũng đã sắp đến thư viện Tân Hoa.

Chỗ ngồi phía sau có một bó hoa kiều diễm tươi tắn, cũng khiến cho bầu không khí bên trong tràn đầy hương thơm của hoa. Ngón tay Cận Ngụ Đinh khẽ vuốt ve một cánh hoa màu hồng phấn, một tay kia cầm điện thoại lên nhìn số hiện thị trên màn hình.

"Alo?"

"Lão Cửu, Thương Lục xảy ra chuyện rồi."

Hai hàng lông mày của Cận Ngụ Đinh hơi nhíu lại, giọng nói lạnh lạnh. "Xảy ra chuyện gì?"

"Có người canh giữ ở bệnh viện, không biết làm cách nào có được ghi âm buổi chẩn bệnh, những thứ này nói sau đi, sau này chúng ta truy cứu sau. Bây giờ đối phương chưa mở miệng nói điều kiện, mà người còn đang ở bệnh viện, chủ nhất định phải ngăn anh ta lại."

Cận Ngụ ĐÌnh nói tài xe xế quay đầu xe, nhanh chóng đến bệnh viện.

"Yên tâm, em sẽ không để bất kỳ một tin tức xấu nào liên quan đến Thương Lục bị truyền ra."

"Được." Lòng anh ta như lửa đốt, "Cám ơn."

Cận Ngụ ĐÌnh cúp điện thoại, ánh mặt trời xuyên qua lớp kính màu trà, nhưng khi rơi xuống người đàn ông thì đã không còn nhìn ra loại rực rõ vừa rồi, hiện tại ánh mắt anh nham hiểm, khóe mắt hay đuôi lông mày đều toát lên một loại áp bức khiến ai nhìn thấy cũng sẽ phải sợ hãi rung mình. Anh thật sự muốn xem xem kẻ nào không biết điều lại dám đặt chủ ý lên người nhà Cận gia.

Tần Chi Song ngồi trong xe lo lắng chờ đợi, từ thư viện Tân Hoa đến nơi này cách khá xa, mà người đàn ông đứng bên ngoài cũng không biết lấy đâu ra kiên nhẫn chờ đợi, mãi đến khi xe Cận Ngụ ĐÌnh đi vào trong bãi đỗ xe, anh ta mới dụi đi điếu thuốc trên tay.

Xe vừa dừng hẳn, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức đẩy cửa xe bước xuống. Anh bước nhanh lên phía trước, vóc dáng cao ngất đứng trước mặt người đàn ông, liếc mắt nhìn anh ta, mở miệng trước tiên. "Muốn gì? Tiền?"

"Cửu gia rất có khí phách." Đây cũng không phải là một lời khách sáo, người đàn ông này nếu đã không có khẩu khí đó thì làm sao có cái là gan ngay trên Lục Thành đựng tới gót chân của Cận gia?

"Ít nói nhảm, cần bao nhiêu?"

"Cửu gia, không phải ai cũng yêu tiền đến như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh gõ nhẹ lên cửa xe hai lần, tài xe hạ cửa xe xuống, anh liếc nhìn Tần Chi Song và Thương Lục ngồi bên cạnh. "Mọi người về trước đi."

"Được."

"Tiền quản gia, ông cũng lên xe đi."

"Vâng."

Người đàn ông kia cũng không hề ngăn cản, dù gì thì anh ta hiện tại giữ thứ quan trọng nhất trong tay, Cận Ngụ Đình căn bản là không có cơ hội trở mình.

Chiếc xe chậm rãi rời đi, chiều cao của Cận Ngụ Đình trở thành một ưu thế, đáng vẻ khi nhìn người khác cũng là một bộ dạng cao ngạo, "Rốt cuộc muôn gì thì nói thẳng đi."

"Cửu gia, chuyện này kỳ thực rất dễ thôii, bức ảnh Cận phu nhân vào trong bệnh viện và đoạn ghi âm chẩn bệnh đều tại chỗ tôi, nếu như ngài không tin thì tôi hoàn toàn có thể mang ra cho ngài xem thử."

"Nếu như đã có được những thứ này thì chúng tôi anh cũng đã biết được toàn bộ sự việc bên trong, người liên quan chắc chắn không chỉ có một người."

Người đàn ông nhếch môi cười ra tiếng, "Đúng vậy, Cửu gia quả thật thông minh."

"Không cần quanh co lòng vòng với tôi, tôi thật sự không có thời gian rảnh ở đây tám chuyện."

"Nghe nói hôm nay ở thư viện Tân Hoa rất là náo nhiệt nha....."

Con mắt hẹp dài của Cận Ngụ Đình hơi híp lại, chẳng lẽ là vì chuyện bên kia? Nhưng Cố Tân Tân bối cảnh đơn giản như vậy, chuyện như thế này sao lại kéo cô vào vậy?

"Cho nên?"

"Cận tiên sinh bảo vệ Cận phu nhân tốt như vậy, người ngoài dù là suy đoán thế nào thì cũng không ai thật sự biết được Cận phu nhân đã thật sự điên rồi, ngài chắc hẳn cũng không muốn cô ấy bị toàn bộ người trong Lục Thành chê cười phải không? Vậy tôi cũng sẽ nói thẳng với ngài, tôi không cần tiền, chỉ cần ngài nói một câu thôi."

"Nói gì?" Ngũ khí của Cận Ngụ ĐÌnh đã lộ ra chút lạnh lẽo.

"Thư viện Tân Hoa hôm nay có hoạt động ký tặng sách, ngài chỉ cần nói một câu hủy bỏ nó đi là được."

"Cố Tân Tân đã đắc tội gì với anh?"

Người đàn ông nghe anh nói vậy thì không khỏi bật cười, anh ta hẳn là biết đắc tội với Cửu gia sẽ có hậu quả gì, nhưng trên khuôn mặt anh ta lại không có chút sững sờ hay lo lắng, dường như chuyện như vậy anh ta đã sớm quen. "Cửu gia, việc này không nên chậm trễ, ngài tốt nhất là đưa ra quyết định nhanh một chút. Nếu như ghi âm của buổi chẩn bệnh cho Cận phu nhân lần này bị công khai thì sẽ rước đến bao nhiêu phiền toái đây, thời gian không chờ đợi ai đâu."

Ghi chép chẩn đoán bệnh chỉ có người trong phòng làm việc của bác sĩ Chu mới có, mà bác sĩ Chu là người Cận Hàn Thanh tỉ mỉ bồi dưỡng nên tuyệt đối không thể bán đứng anh ta. Vậy mà đối phương vẫn có thể dễ dàng có được, chứng tỏ phía sau đã tiêu tốn không ít công sức.

Cận Ngụ ĐÌnh biết có thương lượng thêm nữa cũng vô dụng, anh cũng đã ở trên thương trường này gặp không ít loại người, hiểu rõ ràng cái gì gọi là nhanh, tàn nhẫn và chính xác. Hiện tại đối phương không hề tỏ ra vội vàng, thế nhưng chỉ cần kéo dài thêm một phút thì Cận Ngụ ĐÌnh bên này sẽ càng thêm chật vật. Anh rút điện thoại ra, gọi cho Tiêu Tụng Dương.

Tiêu Tụng Dương ngồi ở trước bàn làm việc đang theo dõi buổi ký tặng sách phát trực tiếp qua máy tính. Hoạt động chỉ mới vừa bắt đầu, MC đang giới thiệu những thông tin về Cố Tân Tân, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Anh ta liếc thấy số gọi đến thì lập tức nhận điện thoại, không đợi cho bên kia mở lời đã trực tiếp cướp lời trước kể công, "Không cần nhắc nhở liên tục như vậy đâu, người của cậu sau này tớ nhất định sẽ phục vụ quên mình được chưa? Cậu xem thử hoạt động lần này đi, tớ bảo đảm....."

"Người bên nhà xuất bản đã đến chưa?" Cận Ngụ ĐÌnh ngắt lời anh ta.

Tiêu Tụng Dương cầm chén trà lên. "Đương nhiên là rồi, còn muốn lập tức ký hợp đồng đây."

"Cậu nói với bọn họ một tiếng, hủy bỏ đi."

"Cái gì?" Tiêu Tụng Dương không giấu được giật mình, "Cậu nhắc lại một lần nữa xem?"

"Hủy bỏ, không cần tiếp tục ký nữa."

"Tại sao chứ?" Tiêu Tụng Dương ném chén trà về bàn. "Cậu đùa tớ đấy à? Nhiều nhà truyền thông ở đây như vậy, nếu thật sự hủy bỏ, cậu muốn vợ mình để mặt mũi vào đâu? Như vậy cậu còn muốn hủy bỏ?"

"Đừng nói nhảm, cứ theo lời của tôi mà làm đi."

Tiêu Tụng Dương phát cáu đứng lên, "Cận Ngụ ĐÌnh, tớ đã nói với cậu rồi, nếu như cậu với Cố Tân Tân cãi nhau thì đó là chuyện của hai người, đều giường cãi nhau cuối giường làm hòa, cậu đừng có mà giận dỗi như trẻ con vậy. Ngay trước mặt truyền thông hủy bỏ, dù cô ấy không xấu hổ thì tớ cũng không muốn mất mặt đâu....."

"Tiêu Tụng Dương!" Trong ngữ khí của Cận Ngụ ĐÌnh đã lộ ra mấy phần tàn nhẫn, "Tôi nói lại một lần cuối cùng, theo y lời của tôi mà làm!"

Người đàn ông bên kia đơ ra, nhưng vẫn không cam lòng, "Cậu chắc chứ?"

"Đúng thế."

Cận Ngụ ĐÌnh cúp điện thoại, ngón tay bóp chặt, chiếc điện thoại bị siết trong tay như muốn vỡ vụn.

Bên trong thư viện Tân Hoa, phần giới thiệu đã gần đến hồi kết, Cố Tân Tân đứng sau màn hình lớn đang phát các loại số liệu, và các giải thưởng của « Trảm nam sắc », MC giới thiệu vị khách quý ở bên dưới, sau đó mời ông lên sân khấu.

"Tôi tin tưởng cái tên Cố mỹ nhân này về sau sẽ trở thành lá kim bài trong tay của nhà xuất bản, ngày hôm nay Ngô tổng của chúng ta còn mang theo hợp đồng xuất bản tiếp theo của « Trảm nam sắc », mọi người nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Ngô tổng nào!"

Người hâm mộ của Cố Tân Tân ở phía dưới kích động vỗ tay không ngừng.

Ngô tổng nhận điện thoại, nghe được lời mời thì không thể làm gì khác là đứng lên trước tiên. Hai bàn tay Cố Tân Tân âm thầm chà vào nhau, cô thật sự là hồi hộp muốn chết, trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi.

Ngô tổng không lập tức lên sân khấu, sau khi cúp điện thoại thì ném cho Cố Tân Tân một ánh mắt phức tạp.

MC đi tới, còn không quên điều tiết không khí. "Xem ra Ngô tổng của chúng ra cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tác giả rồi? Có phải là không ngờ tới người vẽ bộ truyện tranh bán chạy này lại là một cô gái trẻ?"

Ngô tổng cầm lấy bản hợp đồng trên ghế, vẫn không đi lên. "Xin lỗi, bản hợp đồng này không thể kí rồi."

Khuôn mặt Cố Tân Tân căng cứng, MC cũng giật mình, "Ngài nói gì cơ?"

"Chúng tôi có lẽ sẽ không kí nữa, thật ngại quá." Ông ta bỏ lại lời này, quay người rời đi.

MC cũng chưa từng gặp qua tình huống nào như thế, cô ấy hơi liếc nhìn Cố Tân Tân đang không biết phải làm sao đứng bên cạnh, lập tức nghĩ đến cứu vãn tình hình. "Có lẽ Ngô tổng quá bận rộn, nói không chừng là có chuyện gấp phải đi xử lý, vậy hiện tại chúng ta bắt đầu ký tặng nào....."

"Tổng giám của một nhà xuất bản lớn không đến nỗi tu dưỡng kém như vậy chứ? Ông ấy đã đến đây, chứng tỏ là trước đó mọi chuyện đã được sắp xếp xong xuôi....."

"Đúng vậy, không lẽ là số liệu tính toán có vấn đề?"

Trong hội trường cũng không thiếu những nhà truyền thông ở đó, đương nhiên là ngoại trừ những nhà truyền thông do Khổng Thành sắp xếp cũng sẽ có cả những nơi khác đến.

"Có phải là bởi vì lượng tiêu thụ ban đầu không tốt nên không muốn ký nữa?"

Độc giả của Cố Tân Tân nghe vậy, từng người từng người đứng lên bảo vệ. "Không thấy bảng xếp hạng số lượng tiêu thụ trên đó sao?"

"Đúng vậy, đừng có nói mò."

Cố Tân Tân nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mắt, hoàn toàn không có cơ hội chen lời, từng cái máy quay đều dồn dập hướng về phía khán đài. "Số liệu tiêu thụ thật ra cũng có thể làm giả, Cố mỹ nhân,

có đồn đại quan hệ của cô và Cận Ngụ Đình không tệ, mà cô đều là dựa vào quan hệ của ngài ấy mà từng bước đi được tới ngày hôm nay, còn muốn nâng lên thành tác giả có sách bán chạy, có đúng hay không?"

Cô Tân Tân vừa sốt ruột vừa bức bối, nhất thời nói không ra lời.

MC còn đang nỗ lực giảng hòa, "Sau mỗi một thành công đều là rất nhiều tâm huyết đổ xuống, hôm nay ngay tại đây cũng có nhiều độc giả của cô ấy như vậy chính là minh chứng tốt nhất. Thư viện Tân Hoa tổ chức buổi ký tặng này, phải....."

Cô Tân Tân nghe thấy lời nói của cô ấy vẫn là không biết phải làm sao tiếp tục, nhà xuất bản bỗng nhiên giữa chừng đổi ý, truyền thông đương nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

"Nếu không phải có quan hệ cá nhân thì làm sao có thể ở tuổi trẻ như vậy trở thành tác giả có lượng sách bán chạy chứ. Ai cũng biết thực lực của Cận gia là như thế nào, muốn nâng một người lên quả thật quá dễ dàng."

Cô Tân Tân đón nhận ánh mắt của tất cả mọi người nhắm vào mình, tất cả máy quay cũng theo đó nhắm vào cô, như vậy tất cả vẻ mặt và biểu cảm có lẽ đều không chạy thoát khỏi ống kính. Giống như chỉ cần cô nói sai một câu thậm chí là một chữ, cũng sẽ lập tức rơi xuống địa ngục vạn kiếp bất phục.

Ngay phía trước mặt Cô Tân Tân có mic, cô chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy. Nhưng quả thật cô cũng đủ xui xẻo đi, đầu tiên là phát trực tiếp, sau đó là tại lễ kỷ niệm hàng năm xảy ra chuyện, hiện tại đến cả buổi ký tặng sách cũng bị làm cho khuấy đảo.

Cô kéo ghế ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ tiến đến trước micro.
"Ước nguyện ban đầu lúc vẽ truyện tranh của tôi cũng không phải là để nổi tiếng, đó chỉ là đam mê mà thôi."

"Nói thật dễ nghe, vậy xin hỏi một câu, cô và Cận gia là quan hệ như thế nào?"

Sắc mặt Cố Tân Tân hơi đổi, cô không làm sao giả bộ trấn định được nữa. Cô gả vào trong Cận gia, sự thật như vậy quả thật là không thể chối cãi, mà việc này cô cũng không đủ sức chối cãi.

Không ít người vây xung quanh vốn là mua sách đang đứng xếp hàng chuẩn bị chờ được ký tên, nhìn thấy một trò cười trước mắt như vậy thì không khỏi mắt hết hứng thú.

MC biết mình chen vào không nổi nữa, vẻ mặt bất đắc dĩ đứng lui sang một bên.

Độc giả Cố Tân Tân đều muốn bảo vệ cô. Ngay lúc này có người cầm mic đang chuẩn bị tiến lên phỏng vấn.

Trong bãi đỗ xe của bệnh viện, người đàn ông kia nhận được điện thoại, cúp máy hài lòng nói với Cận Ngụ Đình. "Cửu gia, ngày hôm nay phải để Cửu phu nhân chịu ủy khuất rồi."

"Bớt nói nhảm, đồ đât?"

Người đàn ông lấy ra từ trong túi chiếc bút ghi âm tinh xảo giao ra, đặt vào trong tay Cận Ngụ Đình, sau đó trước mặt anh xóa đi từng tấm ảnh có Thương Lục. "Ngài không cần lo lắng tôi còn có bản sao, tôi cũng chỉ là nhận ủy thác của người ta mà làm việc, dù là sau này ngài có không tha cho tôi thì tôi cũng vẫn sẽ giữ đúng nguyên tắc làm việc của mình. Ngài đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi đáp ứng chuyện của ngài, nhất định nói được làm được."

Cận Ngụ Đình cầm bút ghi âm, cũng không thèm dây dưa với anh ta mà quay lưng bước nhanh rời đi.

Ngồi vào xe, Cận Ngụ Đình lo lắng thúc giục tài xế. "Đến thư viện Tân Hoa."

"Vâng."

Anh nắm chặt bàn tay, chiếc bút ghi âm trong tay hằn lên lòng bàn tay anh một vết dài mà sâu.

Cận Ngụ ĐÌnh hiện tại sắp sụp đổ rồi, không có thời gian quản đến nội dung trong bút ghi âm. Nếu như đối phương đã biết được chuyện ở thư viện Tân Hoa thì nhất định cũng có sắp xếp người ở đó. Sau chuyện nhà xuất bản nuốt lời nhất định sẽ còn có chuyện khác đang chờ Cố Tân Tân, anh không dám tưởng tượng Cố Tân Tân hiện tại đang là đang trong tình trạng gì.

Cận Ngụ ĐÌnh hạ cửa sổ xe xuống, khuỷu tay thò ra ngoài cửa sổ, gió lạnh quét trên mặt, giống như dao nhọn từng nhát xé qua mặt anh.

Khoảnh khắc đó anh đã đưa ra lựa chọn không một chút do dự, cũng không có cách nào do dự.

Chuyện Thương Lục phát điên tuyệt đối không thể truyền đi, nếu như ghi âm chẩn bệnh bị phát tán ra ngoài, vậy thì từ nay về sau cô ấy sẽ gắn với hai chữ "kẻ điên" này đến hết đời.

Nội dung trong cuốn nhật ký đó đến tận bây giờ Cận Ngụ ĐÌnh vẫn đều có thể nhớ hết sức rõ ràng.

Từng chữ từng chữ đều nhu tình đến vậy, nhưng lại giống như rạch ra từng vết khoét, đẫm máu và nước mắt, vẻ đẹp của Thương Lục ai ai cũng từng nhìn thấy vô cùng rõ ràng, nhưng cô ấy vì ai mà phát điên thì có mấy ai biết được đây?

Cận Ngụ ĐÌnh chỉ muốn bên phía thư viện Tân Hoa đừng xé chuyện ra càng to hơn, cũng chỉ là một cái hợp đồng, ngày mai anh có thể lập tức bù đắp lại cho cô, mười cái, hay là một trăm cái cũng đều được.

Mà phía bên kia, người muốn lên phỏng vấn Cố Tân Tân đã bị độc giả ngăn lại.

Nhân viên của nhà sách thấy tình huống bắt đầu loạn thì nhanh chóng sắp xếp cho Cố Tân Tân rời đi trước.

"Buổi ký tặng này xem ra phải trì hoãn lại, chúng ta trở về trước rồi liên lạc lại sau đi."

"Được." Cố Tân Tân cầm túi lên, mỗi bước giống như đạp trên bông, cô thậm chí còn không biết phải đi về hướng nào, chỉ có thể mơ màng đi theo nhân viên tiến về phía trước.

"Đừng đi, nơi này còn bao nhiêu người chờ được ký sách đó....."

"Cũng không biết ở đây có bao nhiêu người được bỏ tiền ra để mời tới đây?"

Cố Tân Tân không muốn nghe, nhưng những câu nói ấy lại không ngừng quanh quẩn trong lỗ tai cô. Bước chân Cố Tân Tân càng ngày càng tăng tốc, nhưng vì hôm nay để phối hợp với chiếc váy trên người nên cô đã chọn một đôi giày cao gót ngày thường không bao giờ đi, hơn nữa lúc này còn đang mất tập trung, nên trên đường đi mấy lần suýt vấp ngã.

Nhân viên dẫn cô ra khỏi nhà sách, lại sốt ruột liếc nhìn Cố Tân Tân phía sau. "Hôm nay những nhà truyền thông này không biết là bị làm sao, đáng lý ra bọn họ đến là để nói giúp cô chứ?"

Cố Tân Tân hơi lắc đầu, hiện tại trong lòng cô rất loạn, cô chỉ biết là sau khi bọn họ nhắc tới Cận Ngụ ĐÌnh thì hình như là cô lại có chút hiểu ra cái gì đó.

Hoạt động ký tặng sách là trang web sắp xếp cho cô tham gia, mà những phóng viên kia hẳn là Cận Ngụ ĐÌnh cho người sắp xếp.

Bên ngoài mưa rơi lác đác, từng hạt mưa rơi xuống người Cố Tân Tân, cô đi ra ngoài hai bước, nhận được điện thoại Thương Kỳ gọi tới.

Cố Tân Tân hít sâu một cái, viền mắt long lanh ẩm ướt bị cô cố nén trở lại, cô vừa mới ẩn nghe, lập tức bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của Thương Kỳ. "Cửu tẩu, thật ngại quá, buổi ký tặng sách có lẽ em sẽ không tới được, chị em xảy ra chút chuyện, hiện tại em phải ở tòa nhà Đông chăm sóc cho chị ấy."

Cố Tân Tân hoàn toàn không nghĩ nhiều, chỉ khách sáo hỏi thăm một câu, "Chị đâu làm sao vậy?"

"Hôm nay đến bệnh viện làm kiểm tra lại, nhưng không ngờ lại có người mang ghi âm lúc chẩn bệnh ra uy hiếp anh rể và Cận gia, anh rể em lại không có nhà nên ba mẹ nói em chạy qua....." Thương Kỳ ở bên kia tựa như rất vội vàng. "Em vừa mới tới tòa nhà Đông, bác Tần nói Cửu ca đang giải quyết rồi. Cửu tẩu, chị cũng phải chú ý, hiện tại vẫn chưa biết đối phương là ai, em chỉ lo bọn họ cũng sẽ gây bất lợi cho cả chị nữa."

Cố Tân Tân nghe xong không nói lời nào, chuyện ngày hôm nay giống như loạn tung phèo trong đầu cô. Cô cũng biết buổi ký tặng chắc chắn có vấn đề, nhưng những người kia dùng ghi âm để uy hiếp Cận gia, vậy bọn họ uy hiếp cái gì đây?

"Bọn họ đòi tiền sao?"

"Không phải," Thương Kỳ hạ giọng. "Em không biết Cửu ca giải quyết thế nào, nhưng nghe bác Tần nói thì đối phương rõ ràng là không nhắm vào tiền."

Nước mắt không tự chủ được rơi xuống, không vì tiền, vậy thì sẽ là vì cái gì đây?

Vì cô sao?

Không đến nỗi chứ? Không, chắc hẳn là không, mà dù có là thật, thì Cận Ngụ ĐÌnh nhất định cũng sẽ không đồng ý.

***

Bát Bát: Có chuyện này cần phải đính chính.

Ngày hôm qua ta có nói cần phải chuẩn bị cho phúc lợi 10k votes là vừa. Ta nói chỉ là chuẩn bị thôi, vì đã được 10k votes đâu. Mọi người cũng không cần đòi chương. Đến lúc đó ta sẽ tự khắc biết phải làm gì mà.

Tối mát. Yêu thương mn:*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Cận Ngụ Định, Không Cần Phải Tiếp Tục Gạt Tôi

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân đi lung tung không có mục đích về phía trước. Đây là đường dành cho người đi bộ, mặc dù mưa đang rơi nhưng người qua đường vẫn rất đông đúc.

Trên đầu đủ loại ô màu sắc rực rỡ, Cô Tân Tân chen trong đám người, như là một kẻ lạc loài.

"Thương Kỳ, chị đâu không sao chứ?"

"Không sao hết, tâm trạng cũng rất ổn định, may là Cửu ca đến nhanh để cho bọn họ đi trước, cũng có thể coi là bảo vệ được chị em không phải chịu thêm kích thích gì cả."

Cô Tân Tân đi về phía trước, trên mặt có nước mưa ròng ròng chảy xuống, Thương Kỳ thân thiết hỏi thăm. "Cửu tẩu, bên đó chắc là rất thuận lợi phải không? Ngày khác nhất định em phải làm gì đó chúc mừng chị mới được."

Cô miễn cưỡng cười cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn. "Vậy nhé Thương Kỳ, chị còn có việc, cúp trước nha."

"Vâng."

Cô tìm số của tổng biên tập, ngón tay run rẩy mãi mà đánh không ra chữ, Cô Tân Tân trực tiếp dùng clip âm thanh nói với cô ấy, "Quả

Quả, hợp đồng với bên phía nhà xuất bản thất bại, chị có thể giúp em thăm dò xem là đã xảy ra chuyện gì được không?"

Tổng biên tập bên kia lập tức nhăn nhí. "Cái gì? Thất bại là thất bại thế nào?"

Cố Tân Tân tóm tắt một cách ngắn gọn lại chuyện vừa phát sinh, tổng biên tập nghe vậy thì tức giận đến mức suýt lật đổ cả cái bàn. "Em chờ đó, chị đi hỏi cho rõ ràng."

"Cố mỹ nhân, Ngô tổng bên nhà xuất bản nói ông ấy cũng cảm thấy rất kỳ quái, ông ấy là thật lòng muốn tiếp tục ký hợp đồng, nhưng điện thoại là lão đại gọi tới....." Lúc tổng biên tập liên hệ lại với Cố Tân Tân là dùng wechat riêng. "Chị cũng không biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng những câu nói này em nghe xong rồi thì đẫm trong tai vây thôi, tuyệt đối đừng nói là chị nói cho em biết."

Cố Tân Tân đánh ra hai chữ yên tâm gửi cho cô ấy, thở ra một hơi dài, nhưng trong lồng ngực vẫn không hiểu sao vô cùng ngọt ngạt khó chịu, phảng phất như bị người ta chặn lại hơi thở, hô hấp không thông.

Trước mắt dần trở nên mông lung, Cố Tân Tân không ngừng dùng tay quệt nước đi. Hiện tại cô đã hiểu rõ, Tiêu Tụng Dương cái gì cũng đều nghe theo Cận Ngụ Đinh, nói cách khác, nếu như đây không phải là ý của Cận Ngụ Đinh thì anh ta dám làm như vậy sao?

Xem ra vở kịch lớn của ngày hôm nay chính là do Cận Ngụ Đinh sắp xếp, trước đây ký kết hợp đồng với nhà xuất bản đều là dễ dàng đơn giản xong việc, vậy mà lần này làm lớn chuyện lên như vậy, cô sớm nên cảm nhận được mới phải. Lại như chính miệng anh đã nói, cô là cái lá chắn của anh, anh phải tôi luyện cho cô đến một mức độ nào đó để được xứng đáng đứng trước mặt anh.

Phàm là có chuyện bất ngờ gì xảy ra, Cố Tân Tân ơi Cố Tân Tân, mày tuyệt đối đừng quên mày chỉ là một cái bia đỡ đạn.

Thời điểm anh cần phải lựa chọn ra một bên, đương nhiên tấm lá chắn là cô này anh sẽ không do dự mà tung đi. Mặc cho bất kỳ đao kiếm nào đâm lên người cô, khiến cho cô bị đánh thủng trăm ngàn lỗ thì anh cũng sẽ không quan tâm. Bởi vì anh biết khả năng tự lành vết thương của cô rất tốt, sau khi lau nước mắt lập tức có thể đứng lên. Nhưng Thương Lục thì sẽ không như vậy, anh không chịu nổi nước mắt của cô ấy, không chịu nổi hình tượng xấu của cô ấy bị phanh phui trước mặt người đời. Cho nên, Cố Tân Tân cũng không cần phải chủ động đi so sánh với Thương Lục, bởi mỗi khi Cận Ngụ Đình đối mặt với cô đều chỉ là một tảng đá cứng rắn lạnh lẽo, còn cô chỉ là một quả trứng mà thôi, xưa nay ở đâu ra cái đạo lý trứng có thể chơi lại được tảng đá?

Cửa tiệm phía trước có một chiếc ghế tựa dài, Cố Tân Tân đi không nổi nữa, lảo đảo đi về phía đó rồi ngồi xuống.

Trời mưa nên trên ghế dài cũng có nước, khiến cho bộ dạng cô ngồi đó chật vật vô cùng. Nhưng Cố Tân Tân cũng không còn quan tâm đến chuyện đó, trời mưa không lớn nhưng vẫn có thể gột rửa toàn bộ lớp trang điểm của cô. Cô không ngừng lau mặt, nhìn thấy son môi trên mu bàn tay tươi đẹp đến đáng sợ, mà những người vội vã đi ngang qua nhìn thấy bộ dạng này của cô cũng không hề cảm thấy kỳ quái, có lẽ ở trong mắt bọn họ thì cô chỉ là một cô gái mới lớn đa cảm đang thất tình đi.

Cái thứ gọi là tình cảm này là thứ có thể khiến tổn thương con người ta nhất. Nó có thể làm cho một cô gái ăn mặc đẹp đẽ trở thành xấu xí trong mắt mọi người, có thể làm cho cô quên ánh mắt khác thường của người khác, để cho bọn họ thấy cô có bao nhiêu xấu xí.

Cố Tân Tân cảm thấy đối với cô mà nói, khóc cũng không có bất kỳ một nghĩa lý gì.

Cứ cho là tất cả những suy đoán của cô đều là sự thật đi, nhưng cô có tư cách gì mà khóc đây?

Cận Ngụ ĐÌnh không để cô phải đi so sánh với Thương Lục trong lòng anh ai là người quan trọng hơn, hiện tại cô khổ sở thương tích đầy mình, còn không phải là vì cô trong lòng anh vốn không chiếm một góc nhỏ nào hay sao?

Ngực cô pháp phồng dữ dội, đau đớn kéo tới khiến cô gần như không chống đỡ được nữa. Bàn tay Cố Tân Tân đè lên mi mắt, thân thể không ngừng run rẩy. Cô muốn đá phăng Cận Ngụ ĐÌnh ra khỏi trái tim mình, nhưng cô không làm được. Cô vốn luôn cảm thấy chỉ cần cô không tiếp tục lún sâu vào bãy lầy này thì một ngày nào đó nhất định có thể dứt khoát rời đi, nhưng quá trình này lại khó khăn đến cỡ nào, như thể rút gân lột da.

Từ sau khi cô biết được tình cảm của Cận Ngụ ĐÌnh đối với Thương Lục thì anh đối với Thương Lục càng quan tâm, cũng không cần phải cố kỵ đến cô nữa. Cô hiện tại vẫn có thể miễn cưỡng vui cười, nhưng lại có thể cười đến khi nào nữa đây?

Mặt nạ thì sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần, mà loại đau đớn này, cuối cùng hết thảy cũng chỉ là một mình cô hứng chịu.

(?)

Xe của Cận Ngụ ĐÌnh xuyên qua con đường dài dằng dặc phía trước, ngón tay anh liên tục vuốt màn hình điện thoại. Anh muốn gọi cho Cố Tân Tân một cuộc điện thoại, nhưng mỗi lần đều là dừng lại ở phím cuối cùng. Không lẽ anh còn muốn trái lương tâm hỏi cô một câu, em không sao chứ?

"Lái nhanh hơn một chút." Dọc theo đường đi Cận Ngụ ĐÌnh chỉ lặp lại duy nhất một câu này.

Xe dừng lại bên trong con hẻm nhỏ, tài xế dừng hẳn xe lại ở một bên, "Cửu gia, không đi tiếp được, phía trước là đường dành riêng cho người đi bộ nên cấm xe đi vào."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, đẩy cửa xe bước xuống, thư viện Tân Hoa nằm ở phía đối diện, anh tăng nhanh bước chân tiến về phía trước.

Lúc đi vào trong nhà sách, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy khắp nơi bừa bộn. Hoa độc giả chuẩn bị cho Cố Tân Tân ném lung tung trên mặt đất, nơi này đông người, từng đóa hoa kiều diễm ướt át trực tiếp bị nghiền nát, lơ đãng còn có thể thấy banner quảng cáo đều bị quăng rải rác trên mặt đất. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy tấm áp phích quảng cáo về buổi ký tặng sách của Cố Tân Tân đang bị kéo vào, có một vài độc giả còn chưa đi, nhất định muốn tìm người phụ trách của thư viện Tân Hoa cho một lời giải thích.

Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên hai bước, hỏi một nhân viên của nhà sách đứng gần đó, "Tác giả đâu?"

"Tác giả gì?"

"Hôm nay ở đây ký tặng sách không lẽ còn có người khác?"

"Anh nói người bị hủy bỏ ký hợp đồng trước mặt mọi người kia hả? Tình cảnh lúc đó dĩ nhiên là không thể tiếp tục ở lại nữa, đã phải rời đi trước rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh bình tĩnh hỏi tiếp. "Lúc đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Còn có thể xảy ra chuyện gì nữa, nói là lượng tiêu thụ của cô ấy đều là giả, dựa vào quan hệ mới có buổi ký tặng sách ở đây."

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu đi ra ngoài. Thư viện Tân Hoa ngày thường làm ăn rất tốt, người qua lại đông đúc, anh đi trên con đường dành riêng cho người đi bộ, phía trước, bên trái hay bên phải đều là đường, rốt cuộc là Cố Tân Tân đi đâu?

Từng giọt nước li ti rơi xuống bả vai Cận Ngụ ĐÌnh, nhuộm cho màu tây phục của anh càng thêm đậm. Anh không kịp để ý tới, ánh

mắt lo lắng xuyên qua đám người, nhưng không tìm được bóng dáng quen thuộc kia.

Cận Ngụ ĐÌnh đi quanh con đường dành riêng cho người đi bộ tìm một lượt cũng không thu được gì, cuối cùng nhớ ra gọi điện cho Cố Tân Tân.

Dãy số vừa chuyển gọi, bên kia lại truyền đến giọng nữ thánh thót, "Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang bận."

Cận Ngụ ĐÌnh chưa từ bỏ ý định, gọi lại một lần lại một lần.

Sau khi thử mười mấy lần, lo lắng trên khuôn mặt anh đã chậm rãi biến thành mờ mịt. Anh không hề biết là Cố Tân Tân đã ngay lập tức cho số anh vào danh sách đen.

Nước mưa khiến cho mái tóc ngắn của Cận Ngụ ĐÌnh ướt đẫm, lúc anh trở lại xe Khổng Thành cũng đã đến, nhìn thấy bộ dạng này của anh thì sợ hết hồn.

"Cửu gia, sao ngài lại không che ô?"

Anh ta kéo cửa xe ngồi vào trong, cầm khăn đưa đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia?"

"Cậu nói Cố Tân Tân sẽ đi đâu? Có thể đi đâu được?"

"Cửu phu nhân có lẽ là về nhà rồi."

Hàng lông mi dày đặc của Cận Ngụ ĐÌnh khẽ chớp, đôi mắt đen thâm thúy dừng lại trước mặt Khổng Thành, anh ta nói tiếp, "Tôi không nói tòa nhà Tây, mà là nhà của phu nhân."

"Được, đến nhà cô ấy đi." Cận Ngụ ĐÌnh cầm khăn lau mặt, thân thể hơi dựa vào sau. Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng lúc này hẳn là đều đi làm nên sẽ không có ở nhà.

Đến Cố gia, Cận Ngụ ĐÌnh đi lên lầu gỗ cửa, nhưng bên trong một chút động tĩnh cũng không có. Anh liên tục ấn chuông cửa, đúng lúc hàng xóm ở đối diện đi ra, "Đây không phải là con rể của ông bà Cố sao? Sao vậy, không có chìa khóa hả?"

Mái tóc Cận Ngụ ĐÌnh ướt đẫm, trên người cũng không hề tốt hơn, "Đúng vậy, tôi tìm Cố Tân Tân."

"Không thấy Tân Tân về đây, gọi điện thoại hỏi thử xem." Người hàng xóm kia nói xong, cầm túi rác đi xuống.

Khổng Thành đặt tay lên cánh cửa, "Cửu gia, xem ra là Cửu phu nhân không về đây."

"Tiếp tục tìm." Cận Ngụ ĐÌnh xoay người xuống lầu, trước đây Cố Tân Tân luôn ở trước mặt anh đi qua đi lại anh không hề cảm thấy gì, hiện tại muốn đi tìm mới phát hiện hóa ra lại giống như mò kim đáy bể.

Tài xế dè dặt quan sát vẻ mặt của Cận Ngụ ĐÌnh qua gương chiếu hậu, anh không nói đi đâu, tài xế cũng không dám tùy tiện quyết định.

Khổng Thành đóng cửa xe, chỉ chỉ phía trước, "Đến trường học đi, hoặc là tìm những người bạn của phu nhân, tìm từng chỗ một, nhất định có thể tìm ra."

Cận Ngụ ĐÌnh khép mắt lại, không nói lời nào.

Lúc này, bên trong vườn thú Lục Thành.

Bởi vì hôm nay trời mưa nên khách tới cũng không có nhiều, mọi người đến đây ngoại trừ xem chim thú quý hiếm thì còn một nơi khác rất hấp dẫn du khách.

Ở nơi đó có một cô gái mặc váy đỏ ngồi trước một tấm rào chắn bằng sắt, bên ngoài lồng sắt còn có một lớp kính, con hổ Siberi hai

chân trước nhảy lên bám vào lớp rào chắn. Cô gái ngồi đó không nhúc nhích, ánh mắt cũng hung ác không kém đang nhìn vào bên trong.

Một bà lão nắm tay cháu trai đi qua, nhìn thấy bộ dạng của Cố Tân Tân thì không nhịn được tiến lên. "Cháu gái, đến đây một mình sao?"

Cố Tân Tân mím chặt môi không nói, cháu trai trong tay bà lão có chút sợ sệt trốn phía sau. "Bà nội, quý đó."

"Không được nói linh tinh!" Bà lão vỗ vỗ tay cháu trai, kiên nhẫn ngồi xuống. "Người nhà con đâu?"

Cố Tân Tân không nói lời nào, đưa bé kia chỉ chỉ lên mặt cô. "Đúng là quý đó."

Vừa rồi nước mưa và nước mắt đã khiến lớp son môi mascara chảy xuống, Cố Tân Tân biết mình lúc này hẳn là rất khó coi, trên mặt nhơm nhớp khó chịu cô cảm nhận được rất rõ.

"Số điện thoại người nhà con là bao nhiêu?"

Tầm mắt Cố Tân Tân lúc này mới nhìn về phía bà lão, cố gắng kéo ra thành một nụ cười. "Bà, cám ơn bà đã quan tâm, con không sao."

Bà lão nghe cô nói chuyện không giống như là tinh thần bất thường thì mới yên lòng. "Vậy thì đừng ngồi ở đó, rất là bẩn đó."

"Con ngồi đây một lúc rồi sẽ về."

"Này cháu gái, con xem cái bộ dạng của mình đi này, không thì cứ nói cho bà biết số điện thoại của ba mẹ con đi."

Cố Tân Tân xoa xoa khói mắt, vành mắt lần nữa đỏ lên. "Bạn trai con bị người ta đâm cho mấy dao, hiện tại còn đang hấp hối nằm

trong bệnh viện, trong lòng con rất khó chịu nên mới nghĩ đến vú của thú này thả lỏng tâm tình."

Bà lão nghe được, sao còn không biết xấu hổ mà quấy rầy cô nữa. "Vậy tới lúc nghĩ thông rồi thì trở về nhé, nhớ chú ý an toàn."

"Được....."

Bà lão nắm tay cháu trai rời đi, Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn chằm chằm mặt kính phía trước, nhìn thấy con hổ đang trợn trừng hai mắt không chớp mắt nhìn mình. Con hổ này bị giam trong đây mỗi ngày đều bị người ta nhìn ngó, mặt khác cũng được nhìn qua không ít người, nhưng phỏng chừng là xưa nay chưa từng thấy một người nào xấu như vậy.

Cố Tân Tân bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, ánh mắt lộ ra dữ tợn, hai tay chống lên tám kính, giống như hổ mẹ mà gầm lên một tiếng.

Hai chân trước của con hổ thả xuống đất, ủi xùi quay đầu chạy, dù sao mẹ nó đã cảnh cáo trước chớ chọc vào phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ đã nổi điên.

Chỉ một lát sau mà nơi này hoàn toàn chỉ còn lại một mình Cố Tân Tân, hổ đều bị dọa cho chạy, cho dù là có du khách đi qua, nhưng nhìn đến bộ dạng này của cô thì còn ai dám tiếp cận nữa?

Xe Cận Ngụ ĐÌnh không có mục đích liên tục đi lòng vòng.

Anh nhìn Khổng Thành, tựa như nhớ đến cái gì đó, "Cậu gọi điện cho Cố Tân Tân, xem có thể liên lạc hay không."

Khổng Thành dùng số riêng gọi cho Cố Tân Tân, sau đó hướng về phía người đàn ông gật một cái ra hiệu điện thoại đã tiếp thông. Người đàn ông trầm mặc, vừa rồi sau khi gọi cho cô từng ấy cuộc cũng đã đoán được tám phần là cô đã cho số anh vào danh sách đen.

Cố Tân Tân lúc này dĩ nhiên là không muốn nhận điện thoại của Khổng Thành, Khổng Thành gọi lại một lần nữa, tất cả đều bị cô lập tức ấn tắt.

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh hơi lạnh lẽo, "Gửi tin nhắn cho cô ấy, nói chuyện có liên quan đến công việc của ba cô ấy."

"Vâng."

Cố Tân Tân vừa mới đọc được tin nhắn, còn chưa kịp phản ứng thì Khổng Thành lại gọi tới, cô không chút nghĩ ngợi chuyển nghe, lo lắng mở miệng. "Alo, ba tôi làm sao vậy?"

Khổng Thành mở ra chế độ rảnh tay, "Cửu phu nhân, là tôi."

Cố Tân Tân ngẩn ra, sau đó vì tức giận chưa tiêu mà quát lên. "Anh lừa tôi?"

"Cửu phu nhân, phu nhân đang ở đâu vậy, Cửu gia rất lo lắng cho phu nhân."

"Tôi nhở vào, nói anh ta đi ôm ánh trăng sáng của anh ta đi, đi mơ giấc mơ ban ngày của anh ta đi!"

Cố Tân Tân nói tới đây, đúng lúc phía sau lưng có chiếc xe du lịch của vườn thú đi ngang qua, "Hoan nghênh đến với vườn thú Lục Thành, lượt đi mỗi người là 200 tệ, địa điểm lên xe bao gồm có....."

"Cửu phu nhân....."

Cố Tân Tân lập tức cúp điện thoại, nhanh chóng kéo luôn cả số Khổng Thành vào danh sách đen.

Khổng Thành gọi lại, lúc này đã không liên lạc được.

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh ngày càng khó coi, thói xấu này rốt cuộc là học của ai? Hơi một tí là đem số người ta cho vào danh sách đen, vạn nhất có chuyện gấp thì làm sao?

Anh tỉ mỉ nghĩ lại, ánh mắt chợt sáng lên nhìn Khổng Thành. "Vừa rồi trong điện thoại có phải là có tiếng loa nhắc tới vườn thú Lục Thành không?"

"Đúng đúng, Cửu phu nhân nhất định là ở đó." Khổng Thành nói xong, nhanh chóng cho tài xế lái đi.

Nếu như không có cú điện thoại này thì dù Cận Ngụ ĐÌnh có đem cả cái Lục Thành này lật lên cũng nhất định sẽ không nghĩ đến Cố Tân Tân lại trốn ở trong vườn thú.

Vườn thú!

Cô đến nơi đó làm cái gì? Giao lưu chiều sâu với động vật sao?

Những thú liên quan đến Cố Tân Tân, xem ra Cận Ngụ ĐÌnh còn rất nhiều nơi không thể nghĩ ra.

Đến vườn thú Lục Thành, Khổng Thành trực tiếp tìm đến người phụ trách, miêu tả sơ về cách ăn mặc của Cố Tân Tân. "Không biết hiện tại cô ấy đang ở trong khu nào?"

"Khu mãnh hổ."

Mí mắt Cận Ngụ ĐÌnh khẽ giật giật, nếu anh không nhầm thì người phụ trách kia vừa trả lời cực nhanh lại cực chắc chắn.

Sắc mặt Khổng Thành quái dị nhìn vào bên trong, "Anh chắc chứ?"

"Mấy người cuối cùng cũng chịu đến, vừa rồi tôi còn nhận được than phiền của du khách, đi thôi, nếu như anh không tin thì tôi mang hai người đi xem."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi lên ô tô du lịch của vườn thú, đời này của anh vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác này. Đi vào trong khu mãnh

hổ, từ rất xa anh đã có thể nhìn thấy bóng lưng màu đỏ rực lửa ngồi trước khu của hổ Siberi.

"Cô ấy dọa chạy không ít du khách, hổ Siberi bên trong cũng không chịu ló đầu ra....."

Ô tô du lịch dừng lại, Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh về phía trước. Cố Tân Tân nghe được tiếng bước chân nhưng vẫn không để ý tới, mãi đến tận khi giọng nói của người đàn ông truyền vào tai. "Cố Tân Tân!"

Cô quay đầu nhìn lại, sắc mặt nhanh chóng chuyển lạnh."Sao anh lại tới đây?"

"Em....." Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng của cô thì hơi giật mình.
"Em nhìn bộ dạng của mình đi."

"Ai cần anh quản." Cố Tân Tân nói xong, đứng lên, hai tay phủi phủi mấy làn, trên váy đều là bùn đất với cát.

Cô mặc chiếc váy anh chọn, chỉ là lúc này cả người bẩn không thể tả, trên mặt cũng vô cùng khó coi. Cận Ngụ ĐÌnh đi lên phía trước, đưa tay về phía cô, "Đi, về nhà."

"May mà cuối cùng anh vẫn còn nhớ đến sự tồn tại của tôi." Ngữ điệu mang theo trào phúng, lạnh lùng nhìn anh. "Cửu gia bận rộn như vậy thật sự không cần để ý đến tôi đâu. Tôi cũng chỉ là đến vườn thú chơi, việc này anh cũng phải quản sao?"

"Cố Tân Tân, có gì thì về nhà rồi nói, bộ dạng này của em là muôn bị ném vào trong bệnh viện tâm thần sao?""

Cố Tân Tân lùi về sau mấy bước, "Không cần anh phải đứng đây giả bộ từ bi, tôi thật sự nuốt không nổi."

"Cửu phu nhân, Cửu gia tìm phu nhân đã rất lâu, ai cũng đều lo lắng."

Cố Tân Tân nhìn quanh bốn phía, bên trong vườn thú này rất lớn, dù là cô chạy cũng không chạy thoát khỏi Cận Ngụ ĐÌnh.

Cô không nói gì nữa, đi theo Cận Ngụ ĐÌnh ngồi lên xe du lịch, hai tay và mặt cô vẫn còn rất bẩn, lem luốc bụi bẩn và son môi, trên mu bàn tay cũng có mascara đen còn sót lại.

"Sao lại chạy đến vườn thú?" Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được hỏi.

"Cảm thấy con người quá phức tạp, vẫn là động vật đơn giản, sẽ không nham hiểm giả dối."

Người đàn ông ngồi phía trước nghe được thì quay đầu lại nhìn cô. "Nghe nói em dọa lũ hổ chạy hết, nhân viên chăm sóc ở bên trong dỗ dành nửa ngày nó cũng không chịu ra."

Cố Tân Tân nhìn sang chỗ khác, không hề cảm thấy một chút buồn cười.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn hai tay cô không ngừng vặn vẹo, chiếc váy ướt đính chặt lên người, khẳng định là cực kỳ khó chịu.

Nếu hiện tại nói cái gì cô cũng không nghe lọt, vậy thì chờ đến khi về nhà rồi giải thích đi.

Đi ra khỏi vườn thú, mấy người xuống xe, Cố Tân Tân đi bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh bước về phía trước.

Tài xế quay xe, Cận Ngụ ĐÌnh muốn kéo tay cô, lại bị Cố Tân Tân tránh ra.

Có một chiếc taxi dừng cách đó ba đến năm bước, có một người phụ nữ ôm con xuống xe, trên tay còn cầm theo đồ vật nên đang loay hoay chưa đóng được cửa xe. Cố Tân Tân không chút nghĩ ngợi xông tới, khom lưng chui vào chỗ ngồi đằng sau, đóng cửa cái rầm, "Tài xế, lái xe!"

Tài xế thuần thục đánh tay lái, khởi động xe đi ra ngoài.

Cận Ngụ Đinh cắn răng hô lên một tiếng Cố Tân Tân, lúc này đi bộ hẵn là không thể đuổi kịp, bèn bước nhanh lên chiếc xe của mình, "Đi theo chiếc xe taxi kia."

Tài xế taxi lái rất nhanh, hơn nữa đoạn đường gần đó đông đúc, chiếc xe sang phía sau hoàn toàn không phát huy được ưu thế. Cố Tân Tân nhìn phía trước, ba mẹ xem ra nên nghỉ làm rồi.

Cô ngoại trừ về nhà thì cũng không còn nơi nào để đi nữa. Nếu như cô tìm đến Lý Dĩnh Thư thì nhất định sẽ mang phiền phức đến cho cô ấy. Nhưng cô không muốn về tòa nhà Tây, đó là nhà của anh, không phải của cô.

"Chú có khăn ướt không ạ?"

"Có." Tài xế giật ra hai chiếc khăn giấy đưa cho cô. "Tôi lúc nào cũng phải chuẩn bị một hộp, có những đứa nhỏ thích ăn đồ ăn trên xe, ăn xong bàn tay sẽ bị dính bẩn ắt phải cần đến."

"Cám ơn." Cố Tân Tân nhận lấy khăn ướt, lau vết bẩn trên mặt.

Chiếc xe của Cận Ngụ Đinh theo sát, mà Cố Tân Tân cũng không mong chờ có thể bỏ rơi xe của anh, đến trước lầu của tiểu khu, Cố Tân Tân trả tiền sau đó bước nhanh ra ngoài.

Cận Ngụ Đinh theo sát phía sau, Cố Tân Tân gia tăng tốc độ bước chân chạy lên, đúng lúc này Lục Uyển Huệ đẩy cửa đi ra.

"Tân Tân?" Lục Uyển Huệ cầm trên tay túi đồ, đang chuẩn bị xuống lầu.

"Mẹ." Cố Tân Tân chào một tiếng, sau đó len người chạy vào trong phòng.

Lục Uyển Huệ còn chưa kịp phản ứng thì cô đã chạy vào đến phòng khách, ngay sau đó Cận Ngụ ĐÌnh cũng đi tới. "Mẹ."

"A, Ngụ ĐÌnh cũng tới này, nhanh nhanh, mau vào trong đi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chân bước vào, thấy Cố Tân Tân đã đi đến trước cửa phòng ngủ, chờ đến khi anh bước tới thì cô đã vào trong phòng, đem cửa đóng sầm lại.

Người đàn ông bị cánh cửa chặn lại, đứng ngốc trước cửa không nhúc nhích.

Lục Uyển Huệ đi tới bên cạnh anh, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc liếc nhìn Cận Ngụ ĐÌnh một cái. "Thế này là thế nào?"

"Mẹ, Tân Tân giận con."

Lục Uyển Huệ nghe xong, nâng tay gõ lên cánh cửa, "Tân Tân, ra ngoài."

Bên trong không có động tĩnh, Lục Uyển Huệ tiếp tục đập tay lên cánh cửa. "Cố Tân Tân, con mở cửa ra cho mẹ!"

"Mẹ, mẹ đuổi anh ta đi đi, con không muốn gặp lại anh ta!"

"Cái đứa nhỏ này, có chuyện gì thì từ từ rồi nói....."

Con gái lại đi nhốt con rể ngoài cửa, lại còn ở ngay trước mặt bà, Lục Uyển Huệ nhất định không thể làm ngơ. "Ngụ ĐÌnh, tính tình Tân Tân nóng nảy, con đừng trách nó."

Lục Uyển Huệ chú ý thấy áo khoác anh ướt đẫm. "Xảy ra chuyện gì? Không che ô sao?"

"Mẹ, không sao cả."

Cố Tân Tân vểnh tai lên, nghe được Cận Ngụ ĐÌnh nhỏ giọng nói, "Chỉ là hơi lạnh một chút."

Nhưng Lục Uyển Huệ nhất định nghe được lời này, bà đưa tay sờ lên vai Cận Ngụ Đinh, đúng là ướt đẫm, "Thế này không được đâu, lạnh rồi lại ôm ra đây thì sao."

Cố Tân Tân ngồi ở mép giường, khẽ cắn răng. Lúc cô chạy vào cả người cũng ướt đẫm, sao lại không ai quan tâm cô chứ.

"Mẹ, không sao đâu, lát nữa đổi quần áo khác là được."

Lục Uyển Huệ gõ cửa càng mạnh. "Cố Tân Tân, con mở cửa ra cho mẹ!"

Cô cảm thấy ủy khuất khủng khiếp, ngồi ở đó suýt nữa thì phát khóc, trước đây sao cô lại không phát hiện ra Cận Ngụ Đinh lại giở giả bộ đáng thương đến như vậy?

Lục Uyển Huệ xoay người đi vào phòng ngủ, không lâu sau thì cầm chìa khóa dự phòng đi ra.

Cố Tân Tân nghe được tiếng chìa khóa tra vào ổ, vừa muốn chạy qua giữ lại cửa cũng đã không còn kịp. Lục Uyển Huệ đẩy lưng Cận Ngụ Đinh. "Vào trong đi."

Vóc dáng cao lớn của người đàn ông đi vào phòng ngủ, Lục Uyển Huệ khép cánh cửa lại. Cố Tân Tân siết chặt nắm đấm trừng mắt với người đàn ông.

"Đứng lại!"

Anh hiển nhiên là không nghe, Cố Tân Tân chỉ chỉ dưới chân anh, "Đứng lại!"

Người đàn ông đi thẳng đến trước mặt cô, Cố Tân Tân đẩy người anh ra muốn đi ra ngoài, nhưng Cận Ngụ Đinh đã đưa tay ra nắm chặt cánh tay của cô, "Về nhà rồi mà còn không chịu thay quần áo sao."

Cố Tân Tân không muốn để cho Lục Uyển Huệ nghe được hai bạn họ cãi vã, cô đẩy tay anh ra. "Tôi sẽ không về với anh, buông ra."

Cận Ngụ ĐÌnh trực tiếp ấn cô vào lồng ngực, cánh tay siết chặt không cho cô cơ hội chạy trốn.

Lúc này anh mới phát hiện ra cả người cô lạnh lẽo, quần áo ẩm ướt dính sát trên người cô, Cận Ngụ ĐÌnh thật sự muốn để cho cô thay bộ quần áo khác. "Có gì muốn nói đợi lát nữa rồi nói."

Cố Tân Tân giãy dụa, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, bàn tay trực tiếp siết lấy eo cô sau đó đẩy lên giường.

"Anh làm gì thế? Đây là đang ở nhà tôi đấy, anh dám....."

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy làn váy của cô lên, Cố Tân Tân vội vàng dùng tay muốn kéo xuống, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức kéo hay tay cô khóa trên đinh đầu, dễ dàng cởi váy trên người cô xuống.

Bàn tay anh đặt trên mông cô, phát hiện ra đến cả đồ lót cũng ướt sũng. Cận Ngụ ĐÌnh đen mặt, cởi luôn xuống, "Em không biết tránh mưa sao?"

"Anh muốn tôi ngay chỗ này hung ác mắng anh?"

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt sau lưng cô, hai ngón tay thuần thực cởi áo lót của cô ném đi. Cố Tân Tân vội vàng kéo chăn bên cạnh quấn quanh người sau đó ngồi dậy, tóc tán loạn hai bên má. Cô ngồi đó, như một con nhím xù lông nhìn anh.

"Em muốn mắng gì đây?"

Cố Tân Tân dựa lưng vào vách tường, cầm hơi hất lên, trên mặt không mang theo một chút tâm tình nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh. "Hôm nay tôi đã rất mất mặt. Nhiều người như vậy đều nhìn vào, nói muốn ký tiếp với tôi là bọn họ, sau đó lại đổi ý muốn hủy cũng là bọn

họ. Đây là hoạt động ký tặng sách đầu tiên của tôi, tôi đã vô cùng mong chờ nó, còn mời độc giả đến. Thật sự tôi đã không hề nghĩ đến cuối cùng lại trở thành một trò cười."

Cận Ngụ ĐÌnh biết cô khó chịu, "Tôi bù lại cho em một cái còn lớn hơn được không? Chuyện hợp đồng em cũng không cần phải lo....."

"Không cần." Cố Tân Tân hiện tại cảm thấy những thứ đó cũng không còn ý nghĩa gì nữa, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh không cần phải tiếp tục gạt tôi. Hiện tại tôi hỏi anh một câu, anh trả lời một câu, có được không?"

Yết hầu nơi cổ họng Cận Ngụ ĐÌnh hơi lăn, "Được."

"Hoạt động ký tặng sách lần này có phải là liên quan đến anh?"

Cận Ngụ ĐÌnh trong lòng đánh thích một cái, anh đón lấy ánh mắt của Cố Tân Tân. "Đúng vậy."

"Những phóng viên ở buổi ký tặng, cũng là ý của anh phải không?"

"Tôi chỉ muốn khiến cho em ngày càng nổi tiếng hơn."

Cố Tân Tân cười lạnh, "Nếu là vì muốn tốt cho tôi, vậy thì vì sao lại có kết quả như vậy đây?"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Muốn Ngủ Thì Nằm Đất Mà Ngủ

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân mím chặt môi, chờ Cận Ngụ ĐÌnh trả lời.

"Tân Tân, hôm nay chị dâu đến bệnh viện kiểm tra lại, nhưng ghi chép về quá trình chẩn đoán lại bị người ta lấy được."

Cố Tân Tân làm bộ cái gì cũng không biết, khóe mắt chứa ý lạnh, giống như khoét vết sẹo ra thêm một lần, từng chút từng chút mở bung ra. "Ghi chép chẩn bệnh của chị dâu thì có liên quan gì đến buổi ký tặng sách của tôi?"

Cận Ngụ ĐÌnh trầm mặc một lúc, anh cân nhắc xem mình phải nói lời kế tiếp như thế nào, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ được làm thế nào để mở miệng.

Suy cho cùng thì đều là tổn thương, bất kỳ một thứ ngôn từ dễ nghe nào cũng không thể phủ lớp đường lên hai chữ này. Cận Ngụ ĐÌnh biết rõ là vô dụng.

"Vốn dĩ là tôi đã định đến thư viện Tân Hoa, nhưng ở trên đường nhận được điện thoại của anh hai, anh ấy moi mình không ở Lục Thành, mà Thương Lục lại xảy ra chuyện rồi."

Cố Tân Tân yên lặng nghe, cố gắng giữ cho mình tinh táo để không bỏ qua bất kỳ một thông tin hữu dụng nào. Môi mỏng của Cận Ngụ ĐÌnh hơi mở, "Khi tôi đến bệnh viện thì mẹ và Thương Lục đều

ở đó. Một khi ghi chép chẩn bệnh bị công bố ra ngoài, thì dù là sau này cô ấy có khỏe lại thì cũng cả đời thoát khỏi hai chữ kẻ điên."

Cố Tân Tân co hai chân lên, hai tay ôm lấy đầu gối. Cận Ngụ Đinh tránh đi ánh mắt của cô. "Điều kiện trao đổi của đối phương là hợp đồng ký tiếp này của nhà xuất bản."

"Tôi có tài cán gì mà có thể khiến người ta phải tốn phí tâm tư như vậy chứ?" Khóe mắt Cố Tân Tân nỗi lên trào phúng, "Đây không phải là điều kiện trao đổi, mà đây là chọn một trong hai anh hiểu chưa? Cận Ngụ Đinh, đối phương là cho anh chọn giữa chị dâu và tôi, hoặc là để bệnh của chị ấy bị phanh phui ra bên ngoài, hoặc là khiến tôi mất mặt."

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh vô cùng khó coi ngời đó, Cố Tân Tân cười cười nói, "Nếu như tôi là anh thì tôi cũng sẽ lựa chọn bảo vệ chị dâu, vậy nên anh đã làm rất đúng rồi."

Người đàn ông đưa tay muốn đặt lên bờ vai của cô, Cố Tân Tân lập tức lui về bên cạnh. Vẻ mặt Cận Ngụ Đinh hòa hoãn. "Em thật sự nghĩ như vậy?"

"Vì sao tôi phải đi so xem tôi và Thương Lục trong lòng anh bên nào nặng bên nào nhẹ chứ? Cận Ngụ Đinh, sau này anh đừng cho tôi thêm hi vọng gì là được, cái gì mà bán chạy, cái gì mà hợp đồng, lại cái gì truyền thông hay phỏng vấn, tất cả tôi đều không cần. Trước khi quyết định anh đều không hỏi qua tôi, đến cuối cùng những thứ này đều trở thành lưỡi dao sắc nhắm tôi mà đâm tới. Tôi chỉ là một tác giả vẽ truyện tranh nho nhỏ thôi, thật sự không chịu nổi khi trở thành trò cười như vậy. Tôi không muốn bị ép vỡ, nhưng những chuyện bất đắc dĩ lại lần lượt đổ lên đầu tôi." Cố Tân Tân nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói thậm chí còn có chứa thù hận.

"Cận Ngụ Đinh, hiện tại anh đối xử với tôi như vậy, cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày tôi trả lại anh gấp bội!"

Người đàn ông nhắc chân ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân, cô xoay người, không cho anh cơ hội tiếp xúc.

"Còn nữa, em muốn trả lại tôi thế nào đây?"

"Lúc anh lựa chọn Thương Lục, có một chút nào do dự không?"
Cố Tân Tân đột nhiên hỏi.

"Tất cả những gì hôm nay em mất đi, tôi đều có thể bù lại cho em....."

Cố Tân Tân nghe lời đó thì không nhịn được lại nhếch miệng lên, trong lòng cay đắng đến vạn phần. "Nhưng nếu như ghi chép chẩn bệnh của Thương Lục bị phanh phui thì chị ấy sẽ bị hủy hoại, đúng chứ?"

Trong lòng cô hết thảy đều rõ ràng như ban ngày, toàn bộ ngọn nguồn sự việc đều hiểu đến thấu. Có lẽ cô đặt ra câu hỏi này cũng chỉ là để giày vò Cận Ngụ Đinh đi?

"Nếu như tôi và Thương Lục hoán đổi cho nhau một lần, tôi....."

Anh khẳng định cũng sẽ không chút do dự mà bảo vệ cô.

Cố Tân Tân hít một hơi, trong đầu hỗn loạn, toàn thân phát lạnh, nhưng vẫn có thể gắng gượng giữ cho ý thức còn trong chừng mực, "Nhưng vị trí của Thương Lục trong lòng anh, có thể đổi được sao?"

Cô nghiêng người ngồi nhởm người dậy, một cánh tay trong chăn duỗi ra, ngón tay trỏ dí dí lên ngực trái Cận Ngụ Đinh, "Nếu có thể dễ dàng bị đổi đi như vậy thì đã không phải là Thương Lục rồi."

Cận Ngụ Đinh nắm chặt bàn tay của Cố Tân Tân, "Chuyện ngày hôm nay là có nguyên do....."

"Tôi không muốn nghe mấy thứ lý do giả dối của anh."

"Cố Tân Tân, tôi biết em oan ức, nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, cơn tức này nếu như em không nhịn nổi thì tôi đền bù cho em, như vậy cũng không được sao?"

Ngọn lửa tức giận lại bùng lên, Cố Tân Tân siết chặt nắm đấm, nhưng cô lo tiếng cãi vã sẽ truyền ra bên ngoài, đè lại giọng rồi nói với anh. "Tôi không cần anh bù đắp, tôi cũng không thèm khát đến vậy. Cận Ngụ ĐÌnh, một tay anh cầm dao rạch lén người tôi, hiện tại lại muốn chữa thương cho tôi, anh coi tôi là cái gì? Thật sự coi tôi là cái tấm khiên chắn bằng sắt sao?"

"Tôi coi em là Cố Tân Tân."

"Cám ơn anh nha, may là anh còn chưa nói coi tôi là Thương Lục."

Cố Tân Tân luôn có bản lĩnh khiến cho anh phát hỏa, tính khí của Cận Ngụ ĐÌnh trước giờ đều không tốt, hôm nay như vậy cũng coi như đã cực lực ẩn nhẫn rồi. "Trước giờ tôi chưa từng coi em là Thương Lục."

"À.. đúng rồi, tôi làm sao có thể mang ra so sánh với Thương Lục kia chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm tay cô kéo lại, rút ngắn khoảng cách của hai người, "Em là em, cô ấy là cô ấy, Tân Tân, em không cần phải mang mình ra so sánh với cô ấy."

"Chuyện ngày hôm nay cứ cho qua đi thôi, khổ sở này tôi cũng sẽ không tính toán nữa. Cận Ngụ ĐÌnh, anh yên tâm đi, tôi sẽ biết cách tự mình thuyết phục chính mình." Lời nói của cô bình tĩnh, không muốn tranh cãi hay làm ầm lên thêm nữa. Một khi những ý nghĩ nhỏ nảy mầm, bất kỳ một chút oán hận nào cũng đều sẽ trở thành thuốc độc.

Cố Tân Tân khịt khịt mũi, sau khi tỉnh táo lại mới nhận ra hành động ngày hôm nay của cô có bao nhiêu ấu trĩ.

Vừa rồi khi Cận Ngụ ĐÌnh nói chuyện kỳ thực cô không làm sao nghe lọt, lúc ấy trong đầu cô đang tự hỏi chính mình.

Cận Ngụ ĐÌnh chọn Thương Lục, đây còn là chuyện bất ngờ gì sao?

Không phải, trong lòng cô àm thầm đáp lại.

Nếu không phải thì cô còn khổ sở cái gì?

Cô chỉ là một cái bia đỡ đạn mà Cận Ngụ ĐÌnh đặt trong nhà, huống hò cô còn nhận của Cận Ngụ ĐÌnh một căn biệt thự, ký tặng sách và phóng viên đều là do anh sắp xếp, anh muốn hủy thì hủy, chẳng lẽ không được?

Cố Tân Tân trong lòng khó khăn gật đầu, có thể.

Nếu đã có thể thì cô còn già mồm cái gì? Cô thật sự coi mình là Cửu phu nhân của Cận gia đó sao?

"Nếu như sớm biết phóng viên là do anh sắp xếp thì nhất định tôi sẽ không đi. Cận Ngụ ĐÌnh, trước khi biết anh thì việc xuất bản『Trảm nam sắc』của tôi sớm đã bàn bạc xong xuôi cả rồi, vậy nên cũng sẽ không tính là dựa vào anh. Tôi chỉ cầu xin sau này đã là chuyện của tôi thì anh đừng có nhúng tay vào. Anh cho tôi những thứ này tôi thật sự nuốt không nổi, đánh đổi quá lớn."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô kích động đến mức lộ ra cả hai vai thì đứng dậy đi đến trước tủ quần áo, kéo cánh cửa ra, bên trong còn vài bộ quần áo của Cố Tân Tân, anh thuận tay cầm lấy một bộ rồi ném lên giường.

"Anh có thể đi được chưa?"

"Phải đi thì cùng đi."

Cố Tân Tân cầm lấy quần áo, trực tiếp mặc áo lót lên người. Cận Ngụ ĐÌnh xoay người nhìn cô, Cố Tân Tân tiếp tục động tác, cô không tin lúc này rồi mà anh còn có tâm tư đầy ngã cô lên giường.

Đúng lúc này tiếng gỗ cửa từ bên ngoài truyền vào, sau đó là tiếng của Cố Đông Thăng truyền vào, "Tân Tân, Ngụ ĐÌnh."

Cố Tân Tân nhanh chóng mặc quần áo tử tế rồi đứng dậy ra mở cửa. "Ba."

"Mẹ con đi mua thức ăn, nói Ngụ ĐÌnh đến, còn bị dính mưa phải không?"

Cố Tân Tân đứng bất động, Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên hai bước, lễ phép chào hỏi. "Ba."

"Tóc cũng ướt cả rồi, rốt cuộc là hai đứa xảy ra chuyện gì hả?" Cố Đông Thăng nhanh chóng tiếp lời Cận Ngụ ĐÌnh, "Lúc ba về thì nhìn thấy xe của con, trợ lý của con cầm bộ quần áo đưa cho ba. Con mau đi tắm rửa rồi thay bộ mới vào này."

Cận Ngụ ĐÌnh lúc này nào có tâm tư nghĩ đến những thứ này nữa, nhưng đối với Cố Đông Thăng mà nói, thân thể con mình là quan trọng nhất, giận dỗi thì cũng chỉ là giận dỗi mà thôi, "Ba cũng không muốn mấy đứa đều lăn ra ôm đâu, Ngụ ĐÌnh, mau đi đi."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Cố Tân Tân, "Ba, ba trông giúp con Tân Tân."

"Yên tâm đi, có ba ở đây, đảm bảo không để cho con bé chạy loạn."

Cận Ngụ ĐÌnh bị Cố Đông Thăng đẩy vào phòng tắm, mà lúc này Cố Tân Tân vô cùng hối hận vì đã về nhà. Cô vốn cho là Cận Ngụ ĐÌnh sẽ biết khó mà lui, không ngờ được cuối cùng lại thành ra cô rước thêm phiền phức vào người.

Cố Đông Thăng kéo Cố Tân Tân đến bên cạnh. "Xảy ra chuyện gì?"

Cô nỗ lực khiến cho giọng nói của mình hòa hoãn nhất, "Không, không có chuyện gì đâu ạ."

"Còn nói không có chuyện gì, lúc mẹ con ra khỏi nhà đã rất lo lắng, còn nói hai đứa cãi nhau."

"Không có." Cố Tân Tân ngồi xuống ghế sa lông, "Chỉ tranh luận vài câu mà thôi."

"Nếu thật sự không có gì thì sao con lại chạy về nhà?" Cố Đông Thăng ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân, cẩn thận nhìn thần sắc của cô, "Còn nữa, sao hai đứa lại bị dính mưa cả? Ra ngoài không đi xe sao?"

"Thì lúc đi bộ không có ô mà." Cố Tân Tân nghe thấy tiếng nước ào ào bên trong phòng tắm, trong lòng càng buồn bực.

"Tân Tân, có chuyện ba vẫn muốn hỏi con."

"Chuyện gì ạ?"

"Lần trước ở lễ đính hôn của em họ con, sau đó chuyện đột nhiên xảy ra nên chưa tìm được cơ hội hỏi con. Ba nhớ lúc hai đứa kết hôn có nói thời gian tìm hiểu là một năm, nhưng vì sao ngày đó ở trên khán đài ba lại nghe thấy con nói là hai đứa làm lễ cưới đột ngột?"

Cố Tân Tân hoàn toàn đã quên mất còn có chuyện này, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển tìm ra lý do, "Con lừa con bé thôi, không ngờ con bé lại nói ở trước mặt mọi người như thế. Con bé lo lắng chuyện đính hôn vì tuổi còn nhỏ nên con mới nói với con bé là con với Cận Ngụ Đinh chỉ quen một tháng còn dám kết hôn, chỉ cần duyên phận đến thì chẳng có gì là vấn đề cả."

Lúc Cố Tân Tân và em họ tám chuyện với nhau vô tình nói ra cô và Cận Ngụ ĐÌnh là kết hôn chớp nhoáng, thật sự không ngờ được con bé sẽ miệng rộng lập tức nói ra ngoài.

"Hóa ra là thế." Cố Đông Thăng nhìn về phía phòng tắm, "Lát nữa ăn xong cơm tối, có chuyện gì thì bình tĩnh nói với nhau, đừng làm ầm lên."

"Ba yên tâm đi, con sẽ không làm ầm lên." Cận Ngụ ĐÌnh đi ra ngoài liền nhìn thấy Cố Tân Tân và Cố Đông Thăng ngồi với nhau, vừa muốn tiến lên nói chuyện thì cô đã đứng lên, "Tôi cũng phải tắm."

Tóc bết vào nhau thật sự rất khó chịu, còn không biết cái mùi trên người hiện tại là gì nữa.

Cố Tân Tân đi vào phòng tắm, nhìn thấy trên bồn rửa mặt bày quần áo thay ra của Cận Ngụ ĐÌnh, tất cả đều được xếp gọn gàng vào trong túi giấy. So với anh thì tính tình Cố Tân Tân tuy tiện hơn nhiều, quần áo không ném đầy trên đất đã là tốt lắm rồi.

Tắm xong đi ra ngoài vẫn thấy Cận Ngụ ĐÌnh còn ở đó, đang chơi cờ với Cố Đông Thăng, cô không biến sắc đi tới. "Sao còn chưa về?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe tai này lọt ra tai kia, làm bộ không nghe thấy, cũng không ngẩng đầu. Cố Đông Thăng lập tức hỏi, "Con bảo ai về?"

"Ba, ba biết rõ rồi còn hỏi?"

"Đây là nhà con, cũng là nhà của Cận Ngụ ĐÌnh." Cố Đông Thăng nói xong, hạ xuống một con cờ.

Cận Ngụ ĐÌnh ra vẻ cẩn thận suy nghĩ, lại cẩn thận đặt quân cờ xuống bên cạnh, Cố Đông Thăng thấy thế, vui vẻ vỗ tay một cái, "Ăn!"

Loại thủ đoạn này Cố Tân Tân đã thấy nhiều, cô đứng một bên lau tóc lên tiếng, "Ba, ngay cả con còn biết là không nên đi nước đó, Cận Ngụ Đinh đây là cố ý nhường cho ba thôi. Anh ta nham hiểm giả dối, đa mưu túc trí, anh ta là muốn nịnh nọt ba đó."

Cố Đông Thăng làm sao lại không biết, có con rể hiếu thảo sẵn sàng nhường cho bố vợ được vui vẻ đáng quý biết bao? Còn cần cô phải phũ phàng đứng ra vạch trần sao?

Gương mặt tuấn tú của Cận Ngụ Đinh hơi nháy lén nhìn Cố Tân Tân đứng trước bàn trà. "Đêm nay con sẽ không về, ngủ ở đây với cô ấy."

"Được." Cố Đông Thăng dĩ nhiên là vô cùng phấn phổi, "Lát nữa để mẹ con thu gọn một chút, ga trải giường và vỏ chăn đều là mới giặt xong."

Cố Tân Tân liếc nhìn người đàn ông ngồi bất động, "Anh còn không đi?"

Cố Đông Thăng đặt lại quân cờ lên bàn, ánh mắt cảnh cáo nhìn cô. "Làm gì?"

"Ba, nhà anh ta còn một đồng chuyện đang chờ anh ta về xử lý đó."

"Có thể có chuyện gì được? Mà cơm tối còn chưa ăn nữa."

Ý cười trên khoe miệng Cố Tân Tân biến mất, lời nói mang theo trào phúng, "Chị đâu gấp phải chuyện rắc rối, anh hai lại không có nhà, anh ấy nhất định là muốn quay về nhìn một chút."

Ánh mắt của Cận Ngụ Đinh nhìn về phía cô đã lạnh đi phân nửa, cô cũng không hề né tránh, nghênh đón tầm mắt của anh, "Con không phải là đang đuổi anh ta, đúng là anh ta có việc."

Cô không muốn anh ở lại nơi này, trong lòng anh hẳn là nê rõ ràng.

Lục Uyển Huệ đẩy cửa bước vào, trên tay cầm theo hai túi nguyên liệu nấu ăn lớn, "Tân Tân, tới giúp mẹ."

Người đàn ông nghe được thì từ ghế sô pha đứng dậy sau đó bước nhanh đến trước mặt Lục Uyển Huệ, tiếp lấy hai túi đồ nặng trịch trịch trên tay bà.

Cố Tân Tân nhìn vô cùng chướng mắt, nhưng nếu như cô còn nhiều lời hơn nữa thì chỉ sợ ba mẹ sẽ trở mặt với cô luôn.

Cô ngồi vào ghế sa lông, Cận Ngụ ĐÌnh đứng trong nhà bếp muốn giúp, nhưng hiển nhiên là anh ngoại trừ thêm phiền toái thì chẳng được cái tích sự gì.

Lục Uyển Huệ bỏ đỗ vào rổ, sau đó cầm lấy đi theo Cận Ngụ ĐÌnh ra ngoài. Bà đi đến trước bàn trà, ném cái rổ qua rồi chỉ chỉ Cố Tân Tân. "Nhặt đỗ đi."

"Hôm nay con cũng ngủ ở đây." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân.

Cô trùng mắt nhìn sang. Lục Uyển Huệ rất bất ngờ, nhưng anh muốn ở lại tất nhiên là chuyện tốt.

"Được được được, chỉ là giường của Tân Tân hơi nhỏ....."

"Không sao đâu ạ, chen chúc một chút là được."

Da mặt anh phải dày đến nhường nào thì mới có thể như người vô tội ngồi đây mắng không đi, đuổi cũng không đi?

Cố Tân Tân ném một quả đỗ vào trong rổ, "Anh ở đây thì tôi đi."

Đôi vợ chồng son giận dỗi, rõ ràng nhìn ra được là ai đang nhường nhịn ai.

Lục Uyển Huệ nhìn Cố Tân Tân một chút, "Đêm nay đều ở nơi này hết cho mẹ. Lát nữa mẹ thu dọn căn phòng đó một chút, trong lòng có gì không thoải mái thì bây giờ nói rõ ràng ra luôn đi, đến lúc về nhà bên đó không được nặng cái mặt như thế đâu."

Cố Đông Thăng đẩy rổ đồ sang bên cạnh để cho Cố Tân Tân tiếp tục nhặt. "Ngụ Đinh, chúng ta đánh thêm một ván."

"Vâng." Nhìn dáng vẻ của Cận Ngụ Đinh là thật sự muôn ở lại đây, anh thậm chí còn cầm điện thoại gọi cho Khổng Thành bảo bọn họ về trước, sáng mai quay lại đón anh.

Cố Tân Tân ngay trước mặt ba mẹ không dám phát cáu, hiện tại là xuống ngựa không nổi, dù có là nói về tòa nhà Tây thì ba mẹ cô cũng sẽ không cho cô mang cái bộ mặt khó ở này quay về.

Nhặt xong xuôi, Cố Tân Tân mang rổ đồ vào trong bếp, lúc đi ra nhìn thấy bọn họ vẫn còn đang chơi cờ.

Cô thả nhẹ bước chân đi vào phòng ngủ, tìm điện thoại rồi gọi cho Thương Kỳ.

Giọng nói quen thuộc từ đầu bên kia truyền đến, Cố Tân Tân khép lại cửa, "Alo, Thương Kỳ."

"Cửu tầu, chị về rồi à?"

"Không có, chị đang ở nhà ba mẹ."

Bên phía Thương Kỳ rất yên tĩnh, không nghe được âm thanh nào khác, "Ồ, em còn đang định sang tòa nhà Tây tìm chị."

"Đêm nay chị không về nhà, Thương Kỳ, em có thể gọi cho Cửu ca của em không? Nói anh ta quay về."

"A?" Thương Kỳ làm bộ nghe không hiểu, "Sao lại thế?"

"Em cứ gọi điện thoại nói gì đó để anh ta quay về là được."

"Cãi nhau rồi sao?" Thương Kỳ nghe được giọng điệu của Cố Tân Tân khác thường. "Được được được, em nhất định sẽ giúp chị, nhưng mà phải nghĩ xem lấy cớ gì đó đã."

"Em cứ nói tâm tình chị dâu không tốt, anh ta nhất định sẽ quay về." Cố Tân Tân nói xong xoay người, đột nhiên phát hiện cửa đã mở ra, Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở cửa, vẻ mặt thâm trầm, còn có mấy phần đáng sợ.

Thương Kỳ đổi diện nói, "Lỡ như anh ấy phát hiện ra em lừa anh ấy thì phải làm sao giờ....."

Cánh tay Cố Tân Tân buông xuống, mấp máy môi, nỗ lực tìm lại vẻ mặt nén cõi, "Vào phòng người khác không biết gõ cửa sao?"

"Đây không phải cũng là phòng của tôi à?"

Tầm mắt của Cố Tân Tân nhìn xuyên qua người đàn ông, nhìn thấy Cố Đông Thăng vẫn ngồi ở ghế, cô hạ giọng nói, "Tôi không muốn àm ī với anh ở chỗ này, nếu như anh biết điều thì tôi để anh lại đây ăn tối, ăn xong tốt nhất là anh tự mình quay về đi."

Thương Kỳ không ngắt máy, cuộc trò chuyện của hai người một chữ cũng không bỏ sót rơi vào tai cô ta.

Cô ta nghĩ Cận Ngụ ĐÌnh nghe được khẩu khí đó nhất là sẽ giận mất cả lý trí, dù sao với tính tình của anh, Cố Tân Tân nói như vậy nhất định là anh không thể nhịn.

Thương Kỳ nín thở, Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở cửa không nhúc nhích, một lúc lâu mới nhỏ giọng nói, "Nếu như em có thể thuyết phục ba mẹ em thì tôi lập tức trở về."

"Ba mẹ tôi sẽ không ép anh ở lại."

"Lời của em không tính."

Cố Tân Tân buồn bực muốn điên, "Anh đi ra ngoài!"

Thương Kỳ giật mình không thôi, cô là đang nỗi nóng với Cận Ngụ Đình sao? Đầu bên kia lại không nghe thấy tiếng Cận Ngụ Đình nữa, có lẽ là anh đã thật sự đi ra ngoài rồi.

Cố Tân Tân liếc nhìn điện thoại, nhận ra điện thoại vẫn chưa ngắt thì nhanh chóng nói. "Cám ơn em nha Thương Kỳ, quên đi, em không cần phải gọi nữa."

"Cửu tẩu, có gì thì từ từ rồi nói, đừng chuyện bé xé ra to."

"Ừ."

Cố Tân Tân ngồi ở mép giường, đến khi Lục Uyển Huệ đến gõ cửa gọi cô mới bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Cố Tân Tân ngồi trước bàn ăn, trong miệng mất hết khẩu vị nhai thức ăn, cảm giác như nhai cỏ. Cận Ngụ Đình này đặc biệt có cái khả năng giả bộ rất đáng khâm phục, cô cũng là hết cách rồi, cũng không có cách nào vạch trần anh. Ban ngày anh còn hại cô đến thế thảm như vậy, thế mà lúc này lại có thể ngụy trang thành cái bộ khiêm tốn hữu lễ, còn bồi rượu cho Cố Đông Thăng.

Còn tiếp tục như vậy, không biết chừng Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng còn thật sự cho là cô bắt nạt anh.

"Ba, con cũng uống với ba một chén." Cố Tân Tân cầm một cái chén đặt vào trong tay Cố Đông Thăng.

"Con gái uống rượu cái gì? Đừng có mà làm loạn."

"Uống một chút thì có sao?" Cố Tân Tân còn muốn kiên trì, "Sẽ không say."

"Không được." Lục Uyển Huệ giật lấy chén rượu, "Còn ra cái thể thống gì hả?"

Cố Tân Tân kìm nén lại cơn giận, ăn xong lập tức quay về phòng ngủ. Cận Ngụ Đinh còn đang tiếp rượu Cố Đông Thăng, Lục Uyển Huệ không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Cố Đông Thăng. "Không phải ông nó lại quên sức khỏe không tốt đấy chứ? Uống ít thôi, để cho bọn nhỏ cũng được đi ngủ sớm một chút."

Cố Đông Thăng vội vội vàng đặt chén rượu xuống. "Được được được, ăn cơm đi."

Lúc Cận Ngụ Đinh về phòng, cửa lại bị khóa trái.

Anh không hề cảm thấy xấu mặt mà trái lại cảm thấy như vậy rất tốt, vóc dáng cao lớn đứng trước cửa, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng tội nghiệp. Lục Uyển Huệ thấy anh đứng bất động ở chỗ đó thì tiến lên hỏi thăm. "Làm sao vậy?"

"Cửa bị khóa trái ạ."

Lục Uyển Huệ tức giận hù một cái, trực tiếp móc chìa khóa ra mở cửa.

Lúc Cận Ngụ Đinh đi vào Cố Tân Tân đã ngủ, giường cô vốn không lớn, lúc này chân tay lại dạng ra, một chút không gian thừa cũng không lưu lại cho Cận Ngụ Đinh.

Anh đóng cửa lại rồi đi đến trước giường, vừa muốn khom lưng trèo lên giường thì Cố Tân Tân đột ngột tung một cước đá tới. Cận Ngụ Đinh nghi ngờ nếu anh mà không lùi nhanh thì thật sự sẽ bị cô đá trúng.

"Sao hả? Giường của tôi cũng không được lên nữa rồi sao?"

"Anh muốn ngủ ở đây, được thôi, đêm nay ngủ dưới đất đi."

Cận Ngụ Đinh từ trên cao nhìn chằm chằm người trên giường, trên bàn sách bên cạnh có mở đèn bàn. Bên cạnh chiếc giường này chỉ có một khoảng trống nhỏ hẹp, cô lại muốn để anh ngủ ở đây?

"Em thích ngủ đất thì cứ việc."

"Anh đừng có quên đây là nhà tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên một bước, Cố Tân Tân lập tức ngồi bật dậy. Anh chỉ chỉ tay về phía cửa, "Em không sợ ba mẹ sẽ ở ngoài nghe trộm sao?"

Tầm mắt Cố Tân Tân theo hướng anh chỉ nhìn sang, thầm nghĩ cũng không phải không có khả năng. Cận Ngụ ĐÌnh thừa dịp cô ngây người bước nhanh về phía trước, đuôi mắt Cố Tân Tân vừa thấy được một cái bóng đen vượt qua, muôn đưa tay lên phản kháng đã bị người đó ôm lấy vai, nửa người trên cũng bị đè lại giường.

Đầu Cố Tân Tân chuẩn xác nằm xuống gối, tóc tai loạn tung, cơ thể cọ quậy muôn chui ra khỏi lòng ngực của anh. "Buông ra!"

Cận Ngụ ĐÌnh dùng chân kẹp lấy hai chân Cố Tân Tân, "Đừng nháo!"

"Anh muốn làm gì?"

"Ngủ."

Cố Tân Tân không nhúc nhích, "Được thôi, ngủ thì ngủ."

Hai người trầm mặc, thời gian còn sớm nên ai cũng không ngủ được, Cận Ngụ ĐÌnh đặt môi bên tai cô lên tiếng. "Vì sao lại đến vườn thú? Tôi đến thư viện Tân Hoa tìm em, mấy khu xung quanh đều tìm một lượt."

"Tôi giải thích với anh rồi đấy, " Cố Tân Tân lạnh nhạt nói. "Người ở bên cạnh quá giả dối, cảm thấy cùng bọn súc vật giao tiếp còn thoả mái hơn."

Cận Ngụ ĐÌnh cảm nhận được một loại kích động muốn cắn nát chân răng. "Em thật sự không muốn nói chuyện tử tế với tôi?"

"Nếu anh đã hiểu thì còn hỏi làm gì?"

Nên giải thích thì cũng đã giải thích rồi, cơn giận trong lòng của cô cũng không có cách nào thoát ra được. Cố Tân Tân bị anh ôm không thể nhúc nhích, cô biết mình càng giãy dụa thì anh khẳng định là càng dùng sức giam cầm cô lại mà thôi.

Cố Tân Tân mím chặt môi, có một số việc nếu dùng cãi vã để giải quyết thì chính là thứ vô dụng nhất, đúng sai cũng chỉ có thể đứng trên góc độ của mình mà thôi.

Đối với Cận Ngụ ĐÌnh mà nói, anh lựa chọn bảo vệ thanh danh của Thương Lục một điểm sai cũng không có.

Cố Tân Tân đè nén tức giận, tận lực khiến cho cảm xúc của mình điều tiết đi xuống.

Người đàn ông thấy cô phút chốc như quả bom xịt, lại muốn bắt chuyện. "Tân Tân?"

"Ngủ."

"Quy mô của nhà xuất bản này cũng thường thôi, tôi có thể tìm cho em một nơi càng lớn hơn."

Khóe miệng Cố Tân Tân nỗi lên trào phúng, đây là bối thí sao? Hay là bồi thường đây? Anh thích bối thí là việc của anh, nhưng cũng còn phải xem xem người khác có muốn hay không đã.

Cô khép mi mắt, hô hấp cũng trở nên bằng phẳng. Cận Ngụ ĐÌnh cẩn thận quan sát, nửa ngày tự mình giày vò hắn là đã mệt mỏi rồi. Bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên bả vai cô, dịu dàng vuốt ve. Thật ra Cố Tân Tân không hề ngủ, cô chỉ là không muốn đối mặt với anh, cũng không muốn nghĩ nữa.

Một hồi lâu sau Cận Ngụ Đình mới lại ôm cô, tiếng hít thở của anh rơi vào tai cô càng ngày càng nặng nề, cánh tay ôm lấy bả vai cô cũng dần buông lỏng.

Cố Tân Tân mở mắt ra, ánh mắt nhìn chầm chằm một điểm trên trần nhà, đèn trên bàn vẫn còn sáng.

Đây là giường đơn, mà Cận Ngụ Đình lại cao lớn, những lúc bình thường đã hận không thể chiếm hơn nửa cái giường bây giờ lại nép bên người cô, Cố Tân Tân lúc này chỉ cần hơi cong chân lên là có thể đụng tới vách tường luôn rồi.

Nghe tiếng hít thở của anh, ngọn lửa đã cực kỳ vất vả đè xuống lại lần thứ hai bùng lên. Cố Tân Tân không hề thấy anh có dù chỉ một chút hổ thẹn, vậy mà ban ngày cô còn khóc thành cái bộ dạng quỷ như thế, thật sự là vô cùng không đáng.

Nhưng nước mắt chính là như vậy, một khi đã muôn đến thì có liều mạng cũng không có cách nào nhịn xuống được. Cố Tân Tân âm thầm an ủi bản thân, có lẽ cũng là bởi vì không đáng giá nên mới có thể tùy tiện rơi xuống như vậy đi.

Cố Tân Tân cẩn thận từng li từng tí đẩy cánh tay Cận Ngụ Đình ra, sau đó hơi trở mình nằm ngửa sang bên cạnh, đầu anh hơi động, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Tầm mắt của cô rơi xuống mặt anh, liên quan đến tướng mạo đẹp đẽ của người đàn ông này, thật sự không quá khi so với vẻ đẹp thần thoại. Cố Tân Tân cũng cảm thấy kỳ lạ, cô trước giờ đối với mỹ nam không có dù chỉ một chút khả năng phản kháng. Nhưng hiện tại anh nằm bên cạnh cô, ôm cô, sát bên cô, cô lại không những không có ý đồ không an phận, mà còn hận không thể đánh cho anh một trận nhù tử.

Anh vừa tắm xong, cũng đã thay một bộ mới, áo sơ mi cài từng cúc ngay ngắn không chừa lại một cái nào. Cố Tân Tân cẩn thận nhắc tay lên, ngón tay đặt lên chiếc cúc ở cổ áo.

Cúc được tháo, xương quai xanh của Cận Ngụ ĐÌnh cũng theo đó mà lộ ra, ngay sau đó là vòm ngực màu lúa mạch.

Cố Tân Tân áp sát tới, còn có thể ngửi được mùi thơm của sữa tắm trên người anh.....

Bên trong phòng khách, Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng cũng đều không ngủ, Lục Uyển Huệ không ngừng nhìn chằm chằm cánh cửa căn phòng của Cố Tân Tân, "Còn cãi lộn sao?"

"Chắc không đâu, không nghe thấy tiếng gì."

"Tôi đi nghe thử."

Cố Đông Thăng thấy thế, vội vàng muốn kéo tay bà lại, "Quay về đây."

Nhưng bàn tay bắt phải không khí, Cố Đông Thăng trợn mắt nhìn Lục Uyển Huệ đi đến trước căn phòng của Cố Tân Tân. Bà hơi cong người, dán sát mặt lên cánh cửa. Cố Đông Thăng thật sự là không thể nhìn tiếp nữa, rón rén đi đến bên cạnh người Lục Uyển Huệ.
"Mau quay lại."

"Nghe một chút, một chút thôi."

"Dù gì cũng là người làm mẹ đây."

"A -----"

Tiếng của Cận Ngụ ĐÌnh đột ngột truyền vào tai bọn họ. Cận Ngụ ĐÌnh là bị đau mà tỉnh, loại đau đớn này thật sự là không có cách nào để hình dung, thân thể cũng theo bản năng tránh sang bên cạnh, còn không quên kéo theo người bên cạnh cùng lăn xuống đất.

***

Bát Bát: Phúc lợi 10k votes wattpad được ghi nhận.

Lịch đăng chương bonus sẽ là 8h sáng thứ 6 ngày 8/6/2018 nhé
mọi người. Yêu thương:*

P/s: Vì sao phải là mùng 8?

Vì Bát Bát thì phải đi với số 8 thôi, kkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Mua Thuốc

Dịch: CP88

***

Lưng Cận Ngụ ĐÌnh đập xuống đất, nhưng dù sao thì giường cũng không cao lắm nên những đau đớn này không thể so với cái cảm giác đau nhói ở ngực kia. Anh mơ mơ màng màng, thậm chí nghĩ mình còn đang nằm mơ, chẳng lẽ là con hổ Siberi bên kia chạy đến nơi này rồi hả?

Lục Uyển Huệ ở bên ngoài nghe được tiếng động lớn như vậy, lập tức nhấc tay gõ cửa. "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Ngụ ĐÌnh, con không sao chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh tỉnh táo lại, nhìn thấy Có Tân Tân đứng dậy, ngồi về mép giường sau đó hướng về phía cửa đáp lại. "Mẹ, không có chuyện gì đâu ạ, giường quá nhỏ, anh ấy sơ ý lăn xuống đất."

"Ra là vậy à?" Lục Uyển Huệ vẫn không yên tâm, "Ngụ ĐÌnh, thật không sao hả?"

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt lên eo, ánh mắt hơi quét về phía ngực mình, lập tức nhìn thấy cúc áo sơ mi đã bị cởi ra vài cái và hai hàng dấu răng còn đang rỉ máu, loại đau rát này đến tận bây giờ vẫn không thể tan đi.

"Mẹ, không sao, con ngã một cái mà thôi." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, bàn tay chống xuống bên cạnh người ngồi dậy.

Cố Tân Tân biết bọn họ ở ngoài nghe trộm, nếu không thì không thể ngay lập tức lén tiếng như thế. "Mẹ, hai người đi nghỉ sớm một chút đi."

"Được." Cố Đông Thăng đáp lại, kéo tay Lục Uyển Huệ lôi bà về phòng.

Cố Tân Tân khoanh chân ngồi trên giường, Cận Ngụ ĐÌnh trầm mặt, cô đứng dậy tắt đèn bàn, "Tôi muốn ngủ rồi."

Người đàn ông không lên tiếng, Cố Tân Tân nằm quay lưng về phía anh. Cô không hề buồn ngủ, trong đầu đầy rẫy đủ loại ý nghĩ đang chạy loạn.

Quan hệ giữa cô và Cận Ngụ ĐÌnh giống như một mớ bòng bong, mờ mịt, càng dây dưa thì càng cuốn chặt.

Cố Tân Tân nỗ lực an ủi chính mình, thuyết phục bản thân, nhưng khi Cận Ngụ ĐÌnh đưa ra lựa chọn vẫn là cho cô một đòn đau xót nhất, bất luận sau này anh có bù đắp thế nào thì cũng chỉ là lắp cái hố không đáy. Nếu như gặp một lần nữa, mà khi đó mạng của cô và Thương Lục đặt cùng một chỗ cần anh lựa chọn, không phải là cô sẽ chết chắc rồi sao?

Cố Tân Tân không rét mà run, cô không muốn sẽ có một ngày mình lại chết mà không biết lý do như thế.

Ý nghĩ như thế mặc dù có chút là buồn lo vô cớ, nhưng ai có thể đảm bảo chuyện như vậy chắc chắn không thể phát sinh đây? Một người đàn ông có thể vứt bỏ bạn lần thứ nhất, nhất định sẽ có thể vứt bỏ bạn lần thứ hai, lần thứ ba.

Cố Tân Tân ôm chặt chăn, những lúc không yên tĩnh thật ra lại vô cùng đáng sợ. Cô vốn đã cảm thấy ban ngày khóc như vậy là oan ức kia đã trôi đi, nhưng hiện tại lại phát hiện căn bản là không buông xuồng được.

Cô vùi mặt vào trong chăn, Cận Ngụ Đinh mơ hồ nghe thấy được tiếng nức nở truyền vào trong lỗ tai anh, tuy là Cố Tân Tân đã cực lực ẩn nhẫn, nhưng loại âm thanh này lại như được mài đến sắc nhọn vô cùng, không ngừng đâm xuyên vào tai anh.

Đau đớn nơi ngực giống như không còn là gì, mà bị thay bằng loại đau lòng từ ngoài thẩm vào trong, xuyên qua lục phủ ngũ tạng, không có cách nào để có thể tiếp tục nói ra lời sẽ bù đắp cho cô thêm một lần nữa.

Sáng ngày thứ hai, lúc Cố Tân Tân tỉnh lại đã thấy Cận Ngụ Đinh nằm ngủ ở bên cạnh. Cô không rõ lắm là khi nào anh lên đây, nhưng anh giống như đã cố gắng để cách xa cô một khoảng, nằm sát bên mép giường, vị trí đó đúng là không thể lùi thêm nữa rồi.

Cố Tân Tân ngồi dậy, Cận Ngụ Đinh nghe được tiếng động thì mở mắt ra, "Tỉnh rồi à."

"Ừ." Hai mắt Cố Tân Tân hơi sưng, cô vén chăn lên muốn rời giường, "Ăn sáng đã, ăn xong rồi về."

"Được."

Hai người như thể trở lại phương thức sống chung khi trước, trên đường trở về, Cố Tân Tân thuận miệng hỏi. "Anh không phải đến công ty sao?"

"Có, nhưng đưa em về trước, thuận tiện đổi quần áo."

Trở lại tòa nhà Tây, đúng lúc Tần Chi Song đến tìm Cận Ngụ Đinh, bà vừa muồn rời đi thì nhìn thấy Cận Ngụ Đinh lái xe vào.

Hai người đi lên vài bước, Cận Ngụ Đinh lên tiếng trước. "Mẹ."

"Đêm qua không ở nhà sao?"

"Vâng, ở bên nhà của Tân Tân."

Khóe môi Tân Chi Song hiện lên ý cười hài lòng, "Rất tốt, đúng rồi, Tân Tân, hoạt động ký tặng sách ngày hôm qua thuận lợi chứ?"

Cô nhắc môi, "Mẹ, mới sáng sớm đã đến đây là có chuyện gì sao ạ?"

Tân Chi Song vốn muốn hỏi thăm chuyện ngày hôm qua, nhưng việc liên quan đến Thương Lục nên bà sợ Cố Tân Tân sẽ lại hiểu lầm, "Không có gì, mẹ đến thăm hai đứa thôi."

"Nếu không có chuyện gì thì con vào trước đây."

"Ừ."

Mắt thấy bóng lưng của Cố Tân Tân đã khuất sau cánh cửa, lúc này Tân Chi Song mới lên tiếng hỏi Cận Ngụ ĐÌnh. "Chuyện ngày hôm qua đã điều tra ra chưa?"

"Chắn ghi chép nhất định là truyền ra từ phòng khám, bên trong có camera, xem qua một lượt thì thấy có một nhân viên dọn vệ sinh rất khả nghi. Nhưng bởi vì đội mũ và mang khẩu trang bịt kín mặt nên nhất thời không thể biết là ai, con đã cho Khổng Thành đi điều tra rồi."

"Mẹ thấy sắc mặt Tân Tân không tốt lắm, làm sao vậy?"

Khóe mắt Cận Ngụ ĐÌnh cũng thấp thoáng lo âu, nhưng vẫn lắc đầu nói, "Không có gì, mẹ đừng lo lắng."

Mấy ngày qua đi, văn phòng làm việc của Cận Ngụ ĐÌnh nhận được điện thoại của Tiêu Tụng Dương. "Có chuyện gì?"

"Vì kia nhà cậu xảy ra chuyện gì sao?"

"Có ý gì?"

"Truyện tranh của cô ấy mấy ngày nay đều không cập nhật chương mới."

Động tác trong tay Cận Ngụ ĐÌnh hơi dừng lại. "Sao lại thế?"

"Lời này tớ nên hỏi cậu mới phải, tớ xem lịch sử cập nhật của cô ấy, lúc kết hôn với cậu cũng không hề ngừng cập nhật chương mới. Cậu nói xem, sẽ không phải chuyện ở buổi ký tặng sách đó chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, đi về phía cửa sổ, "Cũng không đến mức đó, trước giờ cô ấy vẫn là đặt bộ truyện tranh đó lên hàng đầu....."

"Cửu gia, hiện tại là thời kỳ vô cùng quan trọng của cô ấy, nhưng trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được, diễn đàn của trang web đã có người đặc biệt nhắc đến chuyện ngày hôm đó. Tớ cũng chỉ có thể cho người xóa, nhưng cũng không thể chặn lại miệng lưỡi người ta."

"Được rồi, tôi biết rồi."

Tiêu Tụng Dương không còn mặt mũi tìm Cố Tân Tân, tuy là sau đó đã cho biên tập đi tìm, nhưng Cố Tân Tân lại xin nghỉ phép, bọn họ có thể làm gì đây?

"Bộ truyện tranh này của cô ấy kết quả vẫn rất tốt, nhưng nếu như ngừng lại việc cập nhật nhất định sẽ rớt khỏi bảng xếp hạng đặt mua. Độc giả một khi rời đi thật sự sẽ rất phiền phức."

Cận Ngụ ĐÌnh day nhẹ thái dương, "Việc này không có cách nào động tay động chân sao?"

"....."

Xem ra là anh đã làm mấy việc này thành nghiệp rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh trở về tòa nhà Tây, lúc đi tới cửa chuẩn bị vào nhà thì người giúp việc cũng từ bên trong đi ra, trên tay còn bưng đĩa hoa quả. "Cửu gia."

"Đi đâu đấy?"

"Cửu phu nhân ở trong sân, tôi mang ra cho phu nhân chút hoa quả."

Cận Ngụ ĐÌnh quay người bước trở lại mấy bước, quả nhiên thấy bóng dáng Cố Tân Tân, "Đưa cho tôi."

"Vâng."

Cố Tân Tân ngồi trên đu quay trong sân, hai tay cầm dây thừng, chân đầy nhẹ lên mặt đất để cho chiếc đu quay chầm chậm chuyển động. Cô ngồi đó, giống như là đang miên man suy nghĩ.

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến phía sau cô, nhẹ nhàng đặt đĩa hoa quả xuống bàn bên cạnh. Cố Tân Tân không nghe thấy tiếng, chỉ cảm thấy như có người sau lưng đẩy mạnh một cái, cô theo bản năng nắm chặt dây thừng, nhìn thấy phong cảnh trước mặt chuyển động xoành xoạch. Cô lập tức biết được là ai, dù sao thì cũng không có ai khác dám đẩy cô như vậy.

Đu quay tiến lên điểm cao nhất rồi quay trở lại, Cố Tân Tân nhìn thấy cái bóng của Cận Ngụ ĐÌnh chiếu lên mặt cô, từ phía sau chụp lấy hai tay cô, đu quay dung đưa mấy cái rồi bị ép dừng hẳn. Cố Tân Tân không quay đầu, lại nhìn thấy cái bóng kia ép xuống.

"Sao hôm nay lại rảnh rỗi ngồi đây chơi?"

"Muốn chơi thì chơi thôi."

Cầm Cận Ngụ ĐÌnh đặt lên bả vai cô, Cố Tân Tân chỉ cảm thấy trên người bị ép xuống, khó chịu nhích vai muốn anh tránh ra.

"Tiêu Tụng Dương nói mấy ngay nay em đều không cập nhật chương mới."

"Truyện tranh sao?"

"Đúng."

Cố Tân Tân lại nhúc nhích vai. "Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi một chút."

"Được, thích nghỉ ngơi bao nhiêu thì cứ nghỉ, dù từ giờ em không muốn vẽ nữa cũng không sao cả. Chỉ cần nói cho tôi biết em muốn làm gì, tôi....."

Cô biết anh muốn nói gì, nhưng Cố Tân Tân vô cùng ghét những lời dối trá này.

"Tôi không thể không vẽ, tôi cũng chỉ có cái khả năng này mà thôi." Cố Tân Tân đặt hai chân chạm đất, "Không phải đã nói sau này chuyện của tôi thì không cần anh quan tâm sao?"

Cận Ngụ Đinh đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm đỉnh đầu Cố Tân Tân, không nhịn được đi đến trước mặt cô, "Tốt nhất là em mang những lời này giải thích cho rõ ràng."

Cố Tân Tân nâng cằm lên, đối đầu với tầm mắt của anh, ngũ khí tựa như đã điềm đạm đi không ít, "Tôi nói là công việc của anh bận rộn, không cần phải chuyện gì của tôi cũng phải bận tâm, tự tôi cũng có thể giải quyết đâu vào đây."

"Thật sự nghĩ như vậy sao?"

Cố Tân Tân buông tay sau đó đứng lên, "Chiều nay mẹ có tới đây, nói anh hai trở về. Anh ấy mở tiệc ở tòa nhà Đông, nói chúng ta qua đó ăn tối."

"Không cần," Cận Ngụ Đinh lập tức từ chối. "Chúng ta ăn ở nhà."

"Tôi đã đồng ý rồi." Cố Tân Tân thấy anh đứng trước mặt không có ý định tránh ra, cô trực tiếp ngồi lại đu quay, "Sao không đi? Trong lòng tôi rất bình ổn, cũng chỉ là ăn cơm mà thôi, vì sao phải chột dạ chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh không để cô đến gần Thương Lục, còn không phải vì sợ cô nghĩ đến chuyện ngày hôm đó trong lòng sẽ lại khó chịu sao?

Chiều tối người ở bên tòa nhà Đông lại đến mời, Cố Tân Tân vẫn rất thẳng thắn đáp ứng.

Cô thay quần áo rồi đi ra ngoài, sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh từ đầu đến cuối vẫn luôn âm trầm. Hai người đi đến tòa nhà Đông, Tần Chi Song và Thương Kỳ đã ở đó, Cận Hàn Thanh đưa quà cho Thương Kỳ, cô ta vô cùng vui vẻ, lập tức mở ra.

"Cửu tầu!" Nhìn thấy cô đi vào, Thương Kỳ không ngừng vẫy tay. "Bên này, anh rể đang phát quà này."

Cố Tân Tân đi đến, lên tiếng chào hỏi bọn họ. Cận Hàn Thanh cầm một hộp quà trên bàn đưa cho cô.

Cố Tân Tân thoải mái nhận lấy. "Cám ơn anh hai."

"Không cần cám ơn, chuyện nên làm thôi."

Thương Lục cũng đang ôm một hộp quà, đang muốn bóc ra, vẻ mặt dù là rất chăm chú nhưng mãi không mở được.

"Chị, em giúp chị nha."

Thương Kỳ nói xong thì đưa tay muốn cầm lấy, nhưng Thương Lục lập tức nghiêng người tránh đi không cho cô ta lấy được.

"Chị, chị còn sợ em cướp đồ của chị sao?"

Thương Lục đứng đó, thử mấy lần không có kết quả, cô ấy lướt mắt những người xung quanh một lượt, sau đó cầm hộp quà đưa đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. Cố Tân Tân dứt khoát đứng tránh ra, âm trầm nơi đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh càng lúc càng dày đặc, bàn tay buông bên người giật giật, không nhận lấy.

Tần Chi Song sợ nhất là nhìn thấy cảnh tượng đó, gương mặt Cận Hàn Thanh tái nhợt, đáy mắt nổi lên sóng ngầm, Cố Tân Tân vừa nhìn liền biết là anh ta lại đang phát hỏa rồi.

Thương Lục nghi hoặc thu tay về, quay đầu nhìn Cận Hàn Thanh, thấy được ánh mắt của người đàn ông đang trói chặt trên người cô ấy không tha, ánh sáng hung tàn trong mắt như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ấy. Nhưng ngược lại với ánh mắt đó, ánh mắt Thương Lục lại vô cùng chân thành giờ giờ hộp quà trong tay lên hướng về phía Cận Hàn Thanh.

"Đưa sai rồi," cô ấy nói xong, nhét hộp quà vào trong lồng ngực Cận Hàn Thanh, "Đưa cho anh đó. Bóc cho em."

Cố Tân Tân nhìn thấy vẻ mặt Cận Hàn Thanh lập tức thay đổi, kinh hỉ, vui mừng, khó có thể tin, đủ loại biểu cảm phức tạp bày ra trên khuôn mặt anh tuấn đó. Người đàn ông này thật sự là yêu Thương Lục tha thiết, vì cô ấy mà bi cũng vì cô ấy mà hỉ, tuy là ở bên ngoài sát phạt quyết đoán như vậy, nhưng có ai có thể nghĩ tới ở nhà anh ta lại bị một người phụ nữ giam hãm chặt chẽ đến vậy đây?

Cận Hàn Thanh kéo một tay của cô ấy, mang cô ấy ngồi xuống chiếc ghế sô pha đối diện. Tần Chi Song cười vui vẻ, "Con về từ chiều cơ mà, sao đến tận bây giờ mới đưa quà cho con bé thế?"

"Cô ấy ngủ. con muốn để cho cô ấy ngủ thêm một lúc."

Cận Hàn Thanh mở giấy bọc ra, bên trong có một hộp đựng trang sức, Cố Tân Tân nhìn thấy Thương Lục mở hộp lấy ra một chiếc nhẫn bạch kim.

Cô cũng không nhìn kỹ, dù sao đàn ông tặng quà, hầu hết đều là đồ trang sức.

Cận Hàn Thanh nắm chặt bàn tay Thương Lục, còn Thương Lục bên cạnh chăm chú nhìn chiếc nhẫn, người đàn ông ôm cô ấy vào

trong lòng ngực, "Em hẳn là còn nhớ đến nó mà phải không?"

Tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh hơi buông xuống, liếc nhìn chiếc nhẫn trong tay Thương Lục.

"Trên bề mặt đó là hoa văn do chính tay em vẽ, tôi biết em nhất định sẽ thích. Yên tâm đi, từ nay về sau mỗi một bức tranh của em tôi đều sẽ mang chúng đặt riêng thành đồ trang sức để em mang lên người, có được không?"

Trên mặt Thương Lục thấp thoáng nét cười, cũng không biết có nghe lọt lời của anh ta hay không. "Đẹp."

"Thích không?" Cận Hàn Thanh dịu dàng hỏi.

"Thích."

"Tôi đeo vào cho em." Cận Hàn Thanh cầm lấy nhẫn từ trong tay cô ấy, sau đó nhấc tay cô ấy lên, đeo chiếc nhẫn vào.

Cố Tân Tân nhắc mi mắt nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, nãy giờ anh chứng kiến một màn này, không biết là trong lòng có cảm nhận gì nhỉ? Loại đau nhói lòng đó nhất định là mạnh mẽ hơn gấp mười, gấp một trăm lần so với cô phải chịu đựng. Cố Tân Tân chợt cảm thấy một loại cảm giác tiểu nhân đắc ý, nếu có thể thì tốt nhất là đâm cho anh một lỗ thủng thật lớn trong tim anh đi.

Thương Lục liên tục vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, xem ra là rất thích. Cận Hàn Thanh nhìn như vậy, không nhịn được cúi xuống hôn lên mặt cô ấy một cái.

Tần Chi Song liếc qua phòng ăn, đoán chừng khâu chuẩn bị cũng gần xong xuôi rồi, "Ăn cơm thôi."

Cố Tân Tân vẫn là lần đầu tiên ăn cơm ở tòa nhà Đông, chuyện trong nhà Cận Vĩnh Nham ít khi quản tới, mấy ngày nay đều hẹn bạn bè đi đến làng du lịch câu cá, đối với ông ấy, chỉ cần hai anh em

họ không trở mặt ra mặt thì muốn làm gì cũng được. Nhưng nếu như thật sự là có ngày đó, cũng không biết Cận Duệ Ngôn sẽ tiếp tục tồn tại thế nào?

Thương Kỳ ngồi bên cạnh Thương Lục, không ngừng gấp cho Thương Lục món ăn cô ấy thích. "Chị, chị với anh rể đã lâu không về nhà rồi, ngày mai về thăm nhà một chút đi."

Hôm nay tâm tình Cận Hàn Thanh tốt, người khác nói ra yêu cầu gì, chỉ cần không quá đáng thì đều có thể đáp ứng.

"Hai ngày nữa đi, mai anh phải đến công ty."

Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh cũng không nói chuyện, Cận Hàn Thanh hơi lắc ly rượu trong tay, "Lão Cửu, mấy hôm trước may mà có chú."

Thức ăn giống như nghẹn lại ở cổ, Cố Tân Tân khẽ chớp mắt, Cận Ngụ Đinh bên cạnh cũng không muốn đề cập đến chuyện này, "Chuyện cũng đã xong rồi, lần sau nhớ cẩn thận hơn."

"Đối phương đưa ra yêu cầu gì?"

Sau khi việc đó được giải quyết, Cận Ngụ Đinh đều nói nồng rát thận trọng. Hôm nay Cận Hàn Thanh mới về nước nên cũng không rõ lắm làm thế nào mà anh cầm được chiếc bút ghi âm đó về.

"Không có gì." Anh nhàn nhạt mở miệng.

Cố Tân Tân cảm nhận đắng chát trong miệng, chỉ là không hiểu nổi vì sao Cận Ngụ Đinh không muốn nhắc đến, nếu như anh nói ra.....

Cô chợt hiểu được rõ ràng, nếu như anh ăn ngay nói thật, vậy thì cô và Thương Lục trong lòng anh bên nặng bên nhẹ nhất định sẽ không thể lừa dối được nữa.

Ở trước mặt người thân phải che cho thật kín lại tâm tình, bữa cơm này sợ là cơm cũng muốn nghẹn lại ở cổ phải không?

Nhưng Cận Hàn Thanh này khôn khéo như thế nào, dù là bây giờ không nói thì tương lai sớm muộn anh ta cũng sẽ biết thôi.

Cố Tân Tân nhìn Cận Hàn Thanh múa canh cho Thương Lục, bất thình lình nói một câu, "Anh hai, em có thể đòi một phần thưởng của anh không?"

"Thưởng gì cơ?"

"Ngày hôm đó chị dâu xảy ra chuyện, em cũng có một hoạt động ký tặng sách ở thư viện Tân Hoa. Điều kiện của đổi phuong kỳ thực rất đơn giản, đó chính là muốn phá buổi ký tặng của em."

Cận Hàn Thanh đặt lại muôi múa canh, Tần Chi Song hơi giật mình, ánh mắt chuyển sang Cận Ngụ Đinh. "Thật sao?"

"Hiện tại nếu như muốn biết thì thi thoảng vẫn có tin tức đó ạ. Tuy là con không nỗi tiếng, nhưng vẫn có kẻ muốn nhìn con trở thành trò cười."

Cận Ngụ Đinh liếc nhìn Cố Tân Tân, cô rõ ràng rất biết cái gì nên nói cái gì không nên, "Ngụ Đinh gọi điện thoại cho con, nói có người dùng chị dâu uy hiếp Cận gia....."

Cô không hề nói là uy hiếp anh, mà là nói Cận gia, "Con hỏi anh ấy đối phuong đòi tiền hay cái gì, anh ấy nói bọn họ chỉ cho anh ấy hai lựa chọn. Thứ nhất là mang chiếc bút ghi âm đó công bố ra ngoài, hai là hủy đi hợp đồng ký tiếp từ nhà xuất bản của con. Trong trường hợp đó chúng con thật sự không còn lựa chọn khác, chỉ có thể lựa chọn bảo vệ chị dâu."

Cố Tân Tân nói xong thì không khỏi từ cười giễu trong lòng, cô đây chính là tự dát vàng lên mặt mình đó sao?

Dù sao thì toàn bộ quá trình kia cô mới chính là người chẳng hề hay biết gì cả. Có ai cho cô quyền được lựa chọn không?

Không có.

Nhưng cô không thể không nói như vậy, Cố Tân Tân nghĩ thầm, tự cảm thấy mình thật chuyên nghiệp, trong khoảnh khắc có thể bỏ qua sự tồn tại của cô, tất cả đều lấy Thương Lục làm trọng, lấy Thương Lục làm ưu tiên hàng đầu.

Cận Hàn Thanh hơi lùi người về sau, ánh mắt chăm chú nhìn cô. "Vì sao em phải lựa chọn như vậy? Hay là.....bởi vì em cũng không còn lựa chọn nào khác?"

Khóe miệng Cố Tân Tân cứng ngắc, Cận Hàn Thanh không hỏi là Cận Hàn Thanh, cô chỉ có thể nỗ lực kéo lên một nụ cười, "Chúng em bảo vệ chị dâu, không lẽ anh không vui sao?"

"Đương nhiên là rất hài lòng, chỉ cần Thương Lục ổn thì những người khác có bị đẩy xuống vũng bùn hay không anh đều không quan tâm." Cận Hàn Thanh lời này là thật. "Chỉ là vì vậy mà liên lụy đến em, lão Cửu không đau lòng sao?"

Cố Tân Tân sợ nhất chính là chỗ này, quả thật là càng sợ cái gì thì thứ đó càng nhanh tới.

"Đau lòng chứ, nhưng bên nào nặng bên nào nhẹ chúng em vẫn có thể phân biệt được. Với lại em tin giúp chị dâu sẽ không phải chịu thiệt đâm."

"Nếu đã tranh công với anh như vậy rồi, vậy nói xem, muốn gì đây?"

"Anh hai giao thiệp rộng, một cái buổi ký tặng bị đập phá thì có là gì, chỉ cần tìm anh thì tám mươi cái cũng không có vấn đề, phải không?"

Cận Hàn Thanh cong môi, "Đương nhiên."

"Tốt. Vậy đến lúc cần em nhất định sẽ tìm anh."

"Quân tử nhất ngôn."

Tần Chi Song nghe vậy, lại nhớ đến ngày hôm đó nhìn vẻ mặt không tốt của Cố Tân Tân, mắt cũng sưng vù. Hiện tại cô có thể ngồi đó nói chuyện với giọng điệu ung dung tựa như không có gì để trong bụng, nhưng bất giác lại làm cho người nhìn phải đau lòng.

Trên đường trở về, Cố Tân Tân bước đi như chạy, càng về gần nhà thì càng tăng nhanh bước chân. Cận Ngụ Đinh đi đến bên cạnh cô, "Tôi là nghĩ cho em, nhưng em rõ ràng là không muốn, lại cứ nhất quyết phải nói với anh ấy là vì sao chứ?"

Cố Tân Tân liếc mắt nhìn anh. "Nếu như tôi không muốn gì thì anh ấy sẽ càng nghi ngờ."

"Tôi đã nói rồi, tôi cũng có thể bù lại cho em....."

Cố Tân Tân ngắt lời anh. "Tôi tìm anh hai đòi là bởi vì Thương Lục là vợ anh ấy, mọi chuyện cũng đều là vì chị ấy mà xảy ra. Anh nhận hết về mình làm cái gì? Chị đâu là cái gì của anh chứ?"

Cận Ngụ Đinh bị cô nói cho nghe lời, trợn mắt nhìn Cố Tân Tân từ trong tầm mắt mình hiên ngang rời đi.

Ngày hôm sau Thương Kỳ lại tới, trong tay còn xách theo túi lớn túi nhỏ.

Cố Tân Tân ngồi trong sân gọi cô ta, Thương Kỳ ôm đống đồ đi qua. "Cửu tẩu."

"Cái gì thế này?"

"Quà cảm ơn chị đã cứu chị gái em đó."

Cố Tân Tân cũng không muốn người khác thật sự báo đáp mình, lại nói nếu như muốn báo đáp thì cũng nên tìm Cận Ngụ ĐÌnh mà báo đáp.

"Không cần đâu, chuyện này cũng đều qua cả rồi."

"Chúng ta ra ngoài dạo phố đi, em mời chị ăn cơm."

Thật sự là chỉ cần Thương Kỳ nhiệt tình mời thì không ai có thể chống đỡ được, hơn nữa cô ta chính là điển hình cho kiểu người chỉ cần nói là sẽ làm ngay lập tức.

Hai người ăn cơm bên ngoài, Thương Kỳ kéo cánh tay Cố Tân Tân đi dạo trong trung tâm thương mại, lầu một đều là mấy gian hàng bán đồ xa xỉ phẩm. Cố Tân Tân ra khỏi thang máy, nhìn thấy cách đó không xa có một hiệu thuốc.

"Chị đi mua ít thuốc."

"Thuốc? Cửu tẩu, chị không thoải mái trong người sao?"

"Không phải." Cố Tân Tân đi vào trong tiệm, cô gái mặc chiếc áo blu trắng lập tức lên tiếng chào hỏi. "Xin chào."

Cố Tân Tân trực tiếp nói, "Lấy cho tôi mấy hộp thuốc tránh thai khẩn cấp."

"Được."

Bên trong quầy có bày mấy loại, Cố Tân Tân chỉ vào loại đắt nhất, thứ thuốc này cũng không thể tiết kiệm tiền.

Thương Kỳ giật mình kéo lại cánh tay của cô. "Cửu tẩu, sao chị lại mua thứ này?"

Coi như phòng ngừa đi, dù cho hiện tại cô với Cận Ngụ ĐÌnh đang trong tình trạng nước giếng không phạm nước sông, nhưng lo trước cũng không thừa.

Cố Tân Tân thu lại đồng hộp, trả tiền sau đó nhét toàn bộ thuốc vào trong túi, còn kèm theo cả hóa đơn thanh toán.

Ra khỏi tiệm thuốc, Thương Kỳ lo lắng mở miệng, "Chị với Cửu ca cãi nhau thì cứ cãi nhau, nhưng tuyệt đối không được uống thuốc bậy bạ đâu. Bác Tần mong muôn có cháu như vậy, nếu như bị người trong Cận gia biết được....."

"Chỉ là hiện tại chị không muốn sinh con mà thôi, không cần lo lắng."

Hai người đi dạo trong trung tâm thương mại hồi lâu, Thương Kỳ mua một ít đồ, nhưng túi nhỏ nên cũng bỏ nhò trong túi Cố Tân Tân một ít. "Cửu tẩu, bỏ cái này vào túi chị đi."

"Được."

Trở về tòa nhà Tây, Thương Kỳ đi lại với Cố Tân Tân một thời gian dài, hiện tại đã coi tòa nhà Tây như nhà mình, tự rót cho mình một cốc nước, sau đó một hơi uống hết nửa cốc.

"Vừa rồi ở trung tâm thương mại em còn uống một cốc trà sữa đó, vậy mà bây giờ đã nhu vậy rồi."

Thương Kỳ cười cười đi vào phòng khách, Cố Tân Tân đi dạo cũng thấm mệt, ngồi xuống ghế sofa.

"Cửu tẩu, chị phải tăng cường rèn luyện mới được, thể lực còn yếu quá nha."

"Chị cũng không thích đi dạo phố, chị chỉ thích làm trạch nữ thôi."

Thương Kỳ vừa ngẩng đầu, xuyên qua cửa sổ thấy Tần Chi Song đang đi tới, cô ta không chút biến sắc thu lại tầm mắt, sau đó liếc về phía cửa.

Vừa rồi lúc đi vào Cố Tân Tân chưa đóng cửa, hiện tại vẫn đang mở rộng ra.

"Cửu tẩu, em phải về rồi."

"Không ở lại ăn cơm tối sao?"

"Không ạ." Thương Kỳ nói xong, cầm túi xách của Cố Tân Tân lên. "Đồ của em trong túi chị nhỉ."

"À ừ." Cố Tân Tân đứng dậy, kéo khóa túi ra, tìm kiếm một lúc. Mấy thứ Thương Kỳ mua đều nhỏ nhỏ, sau khi bỏ vào túi Cố Tân Tân thì thật sự rất khó tìm được ngay.

Đồ vật bên trong túi của cô vốn cũng không ít, tiền lẻ, giấy ăn, điện thoại, thuốc, dây buộc tóc.....

Cố Tân Tân thật sự là tìm không nổi nữa, trực tiếp đồ hết đồ lên bàn.

Cô tìm mấy thứ đồ của Thương Kỳ nhặt ra, sau đó đột ngột nghe được giọng của Tần Chi Song.

"Thương Kỳ ở đây à."

Cố Tân Tân cảm thấy sau lưng phát lạnh, Tần Chi Song làm sao mà đi vào đây được? Mà một chút động tĩnh cũng không có. Mà điểm chết người nhất chính là đồng thuốc của cô đều ở trên bàn hết đây này.

Thương Kỳ cũng sờ hết hồn, "Bác Tần."

Cô ta nói xong lời này thì nhanh chóng ngồi xổm xuống cùng Cố Tân Tân thu lại mấy hộp thuốc nhét về trong túi. Tần Chi Song đi đến trước bàn trà, Cố Tân Tân kịp thời kéo lại khóa túi, nhưng thế nào cũng không ngờ được tờ hóa đơn kia lại từ trên bàn rơi xuống tự bao giờ.

***

Bát Bát: Mọi người đã sẵn sàng cho chương phúc lợi ngày mai
chưa nào?*:*:^{*}

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Sau Khi Xong Việc Em Có Thể Uống Thuốc

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân căng thẳng đứng dậy, ngón tay không nhịn được vén mấn sợi tóc về sau tai. "Mẹ."

"Hai đứa đang làm cái gì đấy?"

"Tìm đồ ạ," Thương Kỳ tiếp lời, "Con với Cửu Tẩu đi ra ngoài dạo phố, vừa rồi bỏ nhò ví tiền vào túi chị ấy."

Tần Chi Song cười cười tiến lên, "Con có thể thường xuyên đến tìm Tân Tân chơi, con bé cũng coi như là có bạn ở đây rồi."

"Cửu Tẩu rất tốt, con rất thích chị ấy."

"Con đó, miệng thật ngọt." Tần Chi Song ngồi xuống ghế sa lông, ánh mắt lơ đãng đảo qua mặt đất, nhìn thấy trên mặt đất có tờ giấy nhỏ. Bà khom lưng nhặt lên, nhận ra là tờ hóa đơn thanh toán, trên đó ghi rõ là 10 hộp thuốc tránh thai khẩn cấp, lại nhìn tiếp, là hôm nay mới mua.

Cô Tân Tân không hi vọng tờ hóa đơn thanh toán này lại bị Tần Chi Song nhìn thấy, sớm biết thì lúc ở hiệu thuốc cô đã ném đi. Thật sự lúc đó cô cũng không chú ý tới, không ngờ bây giờ lại thành phiền phức.

"Đây là?" Tân Chi Song hơi biến sắc, ánh mắt do dự rời xuống khuôn mặt Cố Tân Tân, "Xảy ra chuyện gì?"

Hai tay Cố Tân Tân đặt bên chân bắt an nǎm chặt thành nǎm đầm, mỗi ngày Tân Chi Song đều thủ thỉ với cô, nói cô dưỡng cho tốt cơ thể, sau đó có thể lại có con rồi. Tòa nhà chính bên đó cũng thường xuyên đưa những nguyên liệu bổ dưỡng sang đây, dù là quan hệ của cô và Cận Ngụ Đinh gần như đóng băng. Tuy là thuốc tránh thai cũng chỉ mua về để đó, nhưng những câu nói này cô vẫn không cách nào có thể nói ra với Tân Chi Song.

Bàn tay cầm tờ giấy của Tân Chi Song hơi run rẩy, "Tân Tân, con đang uống thuốc này sao?"

Cố Tân Tân vội vàng lắc đầu. "Không.....Không có."

Thương Kỳ thấy sự tình khó lấp liếm đi được, bèn đi đến bên cạnh Tân Chi Song, cầm lấy hóa đơn thanh toán. "Bác Tân, thuốc là con mua."

"Cái gì?"

Cố Tân Tân cũng giật mình, sự chú ý của Tân Chi Song hoàn toàn chuyển lên người Thương Kỳ. "Kỳ Kỳ, con....."

"Bác Tân, con đang quen bạn trai, chỉ là người trong nhà không biết thôi."

Tân Chi Song nghe vậy thì cầm lấy tay cô ta. "Là con nhà ai? Nhân phẩm thế nào?"

"Tui con cũng mới quen nhau thôi ạ."

Trong lòng Tân Chi Song không khỏi lộp bộp một cái, vừa mới quen mà đã ngủ với nhau? Còn mua thuốc?

Nhưng những chuyện như vậy cũng không đến lượt bà quản. Cố Tân Tân đứng bên cạnh, trong lòng bách vị tạp tràn(*), Thương Kỳ quay lưng về phía Tần Chi Song sau đó hướng về phía Cố Tân Tân nháy mắt, một bộ dáng thanh niên tuổi trẻ có thể hứng chịu mọi sóng gió. "Cửu tẩu, em về trước đây."

(*) đủ loại tư vị lẫn lộn

"Ừ, được....." Cố Tân Tân lấy lại tinh thần, nhưng cũng không biết tiếp theo phải làm như thế nào.

Thương Kỳ thật sự là đúng thời khắc quan trọng đã vô cùng cơ trí, cầm túi của Cố Tân Tân kéo khóa, sau đó lấy đồ của Cố Tân Tân trong đó ra. "Cửu tẩu, túi này của chị em cầm về nhà nhé, hôm khác mang trả chị."

"Được." Cố Tân Tân há miệng, nhưng cũng chỉ có thể nói như vậy.

Cố Tân Tân tiễn Thương Kỳ ra ngoài cửa, nhẹ giọng nói.
"Thương Kỳ, việc này không hề liên quan đến em, sao em lại đi nhận chứ?"

"Chị không nhìn thấy vẻ mặt của bác Tần sao? Thật sự là tái mét hết cả rồi. Việc này đối với chị là phiền phức lớn, nhưng lại không là gì với em cả. Chị yên tâm đi, không cần phải lo lắng cho em, nhanh nhanh quay lại."

"Thương Kỳ, cảm ơn."

Thương Kỳ đầy đầy cánh tay cô. "Khách khí với em làm gì? Mau quay lại đi, đừng để bác Tần nghi ngờ."

"Được."

Cố Tân Tân quay lại phòng, trong lòng hơi thấp thỏm. Tần Chi Song hướng về phía cô vẫy vẫy tay, cô không thể không ngồi xuống

bên cạnh bà.

"Tân Tân, con với Thương Kỳ thân thiết như thế, mấy mối quan hệ của con bé có kể qua với con bao giờ không?"

"Khôngạ." Cố Tân Tân cố gắng giả bộ bình tĩnh, "Con cũng chỉ mới nghe nói."

"Lúc con bé mua thuốc con cũng không hỏi sao?"

Hai tay Cố Tân Tân nắm lấy nhau, "Con cũng không tiện hỏi, với cả Thương Kỳ cũng không còn nhỏ mà."

"Thương gia quản giáo con cái rất nghiêm, con bé muốn tự do yêu đương sợ là sẽ rất khó khăn."

Lúc Cận Ngụ Đinh quay về thì nhìn thấy Tần Chi Song với Cố Tân Tân đang ngồi trên ghế sa lông nói chuyện, vẻ mặt của Tần Chi Song cũng đã thanh tĩnh lại không ít. "Làm mẹ vừa rồi sợ muối chết."

Cố Tân Tân nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại thì nhìn thấy Cận Ngụ Đinh đã ở phía sau.

"Mẹ."

"Hôm nay về sớm nhỉ."

"Vâng, về sớm một chút."

Tần Chi Song kéo tay Cố Tân Tân, trong mắt chứa đầy thương tiếc. "Tân Tân, chuyện ký tặng sách đó sẽ không để con phải oan ức, con yên tâm đi, sau này Cận gia sẽ bồi thường lại gấp bội cho con."

Cố Tân Tân rũ mi mắt. "Cám ơn mẹ."

Cô tiến vào Cận gia, chuyện hạnh phúc cũng là may mắn nhất chính là được làm con dâu của Tần Chi Song. Bà chưa bao giờ vì bối cảnh gia đình của cô và Thương Lục mà đổi xử phân biệt giữa hai người. Trái lại, bởi vì Tần Chi Song biết được mục đích cưới cô ban đầu của Cận Ngụ ĐÌnh mà còn cảm thấy hổ thẹn với cô, mọi thứ đều được thể hiện rõ rõ ràng đến thế.

Tần Chi Song đi rồi, Cố Tân Tân vùi người trong ghé sa lông không nhúc nhích, cầm điều khiển từ xa mở TV ra.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, hai người cũng không nói chuyện với nhau. Cố Tân Tân bật một vòng, cũng không nhìn đến trên màn hình chiếu cái gì đã trực tiếp chuyển đi. Hình ảnh vừa dừng lại ở một trận thi đấu thể thao, cô muốn ấn nút chuyển kênh, tay đã bị Cận Ngụ ĐÌnh bắt được. "Xem cái này đi."

Chuyển tới chuyển lui, mắt cũng muôn quay vòng vòng.

Cố Tân Tân nhất định không để cho anh được toại nguyện, cô chuyển đến một kênh dành cho thiếu nhi, nghĩ thầm thà xem một bộ phim hoạt hình còn hơn.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng là không có cách nào ép buộc cô được nữa, tự nguyện từ bỏ, thôi thì cô muốn làm sao thì làm đi.

Cố Tân Tân vốn cho là chuyện này sẽ cứ như vậy trôi qua, nhưng thế nào cũng không nghĩ lại có thể vì thế mà gây ra sóng gió không hề nhỏ.

Bởi vì quan hệ với Thương Lục nên Thương Kỳ thường xuyên ra vào Cận gia, người trong Cận gia cũng đã sớm coi cô ta một nửa là người nhà.

Tần Chi Song quay lại tòa nhà chính, càng nghĩ càng thấy không đúng. Việc này nói gì thì nói cũng cần phải báo cho Thương gia một tiếng, vạn nhất lúc gạo nấu thành cơm, Thương gia lại không thể

tiếp nhận bối cảnh phía bên nhà trai, đây không phải là làm khổ Thương Kỳ rồi sao?

Tần Chi Song nghĩ tới đây, vội vàng đi tới cầm điện thoại gọi cho Thương gia.

Thương Kỳ về đến nhà, trong tay còn cầm theo túi của Cố Tân Tân, lúc đi vào phòng khách hơi bất ngờ vì ba mẹ đều ngồi trong phòng khách. Nhưng cô ta cũng không nghĩ nhiều, chào một tiếng rồi muốn quay lưng đi lên lầu.

"Kỳ Kỳ, đến đây."

Khuôn mặt Thương Dư Khanh không biểu cảm nhìn chằm chằm cô, Thương Kỳ nhìn vẻ mặt của hai người vô cùng khó coi thì dè dặt đi đến trước mặt bọn họ. "Ba, mẹ, làm sao vậy?"

"Có một số việc, vẫn là con tự mình nói cho ba mẹ đi."

"Chuyện gì cơ?"

Thương phu nhân thấy cô ta còn không chịu nói thật thì gấp gáp đến mức đứng dậy, "Kỳ Kỳ, bác Tần của con cũng đã gọi điện thoại đến rồi."

Thương Kỳ nắm chặt chiếc túi trong tay, "Bác ấy nói gì ạ?"

"Mỗi ngày con đều chạy ra ngoài chơi, nói là đến chỗ chị gái con, bây giờ con nói thật cho mẹ nghe, rốt cuộc là con đi với ai?"

"Con đúng là đi đến Cận gia, không đi đâu khác cả."

Thương Dư Khanh vừa nghe xong lập tức ném chén trà xuống chân Thương Kỳ. "Thuốc kia là sao?"

Thương Kỳ lùi về sau một bước, Thương phu nhân vội vàng đi đến bên người cô ta, vỗ về vai cô ta. "Kỳ Kỳ, con cứ thành thật nói cho ba mẹ biết đi, con đang quen với ai?"

"Mẹ, thật sự là không có."

"Vậy sao lại mua thuốc?"

Thương Kỳ nuốt một ngụm nước bọt, vốn định nói thật, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra. "Đây là chuyện của riêng con, hai người đừng có quản."

"Kỳ Kỳ, con đừng có mà làm loạn. Mẹ giới thiệu cho con nhiều người có gia cảnh, nhân phẩm tốt như vậy con đến liếc mắt một cái cũng không có. Bây giờ chị con đã thành như vậy, chúng ta đã không còn trông cậy vào được nữa. Nếu như đến con cũng tự tung tự tác, sau này Thương gia phải làm sao?"

Thương Kỳ nghe không nỗi nữa, ánh mắt lộ vẻ không kiên nhẫn trả lời. "Chị con thật sự là điên nhưng nếu như Thương gia có chuyện thì anh rể cũng vẫn sẽ không mặc kệ, có con rể hiền là được rồi....."

"Con bị mất trí rồi sao?" Thương phu nhân quát lên. "Chị con nếu như còn mãi như vậy thì sớm muộn Cận gia sẽ trao trả lại con bé về đây. Cận Hàn Thanh cũng không thể bảo vệ một người điên sống đến hết đời, nếu như ngay cả mối liên hệ với Cận gia cũng đứt mất thì những ngày tháng dễ chịu này cũng đừng hòng còn. Kỳ Kỳ, tương lai con phải gả cho người có thể xứng với con, hiểu chưa?"

Thương phu nhân cũng không biết hôm nay Thương Kỳ bị làm sao, giống như nhất định không chịu nghe lời. Ngày thường cô ta vốn rất ngoan ngoãn chưa bao giờ cãi lại, nói gì cũng nghe. Chẳng lẽ là bị tên con trai kia đầu độc trí não rồi?

"Con sẽ không vì hai người mà tìm người kết hôn, con nhất định phải tìm người mình thích."

"Mày lặp lại lần nữa xem?" Thương Dư Khanh nghe thế, ngọn lửa trong đầu bốc lên.

"Con nói con sẽ không nghe theo sắp xếp của hai người."

Thương Dư Khanh đi đến trước người Thương Kỳ, nhìn cái túi trong tay cô ta. "Bên trong là cái gì?"

"Không phải đều biết cả rồi sao?" Thương Kỳ mở khóa ra, "Thuốc tránh thai đó."

Thương Dư Khanh nhìn thấy bên trong chất đầy mấy hộp thuốc, rõ cuộc không kiềm chế được nữa, vung tay về phía cô ta. Thương phu nhân muốn cản cũng đã quá muộn.

Hai tay Thương Kỳ ôm mặt, Thương Dư Khanh lần này đánh thật sự rất nặng tay, trên mặt cô ta nóng hừng hực, nửa bên mặt cũng lập tức sưng vù lên.

Thương phu nhân đau lòng như cắt, "Kỳ Kỳ, không sao chứ? Có chuyện gì thì từ từ rồi nói....."

Thương Kỳ ném lại túi xuống mặt đất, sau đó khóc lóc chạy đi.

"Kỳ Kỳ."

Mắt thấy Thương phu nhân muôn đuổi theo, Thương Dư Khanh kéo tay bà lại. "Nếu như nó thấy bên ngoài tốt như vậy thì cứ cho nó đi đi, sau này cũng khỏi cần trở về nữa."

Thương Dư Khanh vẫn còn tức giận sót lại chưa tiêu hết, còn nói sẽ không đồng ý để Thương phu nhân đi gọi cô ta về.

Ăn xong cơm tối, Cố Tân tắm xong ngồi trên ghế sa lông lau tóc. Lúc Cận Ngụ Đinh từ trong phòng tắm đi ra thì thấy cô đầu tóc bù xù đang cầm điện thoại lướt weibo.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay sờ sờ đỉnh đầu Cố Tân Tân, "Tóc vẫn còn ướt."

Cố Tân Tân đầy tay anh ra. "Tôi xem tin tức một chút, lát nữa rồi sấy sau."

Người đàn ông đứng dậy đi về phía tủ đầu giường, mở ngăn tủ, lấy máy sấy tóc từ trong ra.

Mãi đến khi cảm nhận được hơi nóng, Cố Tân Tân mới phản ứng lại. Cô quay đầu thì nhìn thấy Cận Ngụ Đình đang cầm máy sấy tóc, một tay kia nhấc lên một lọn tóc của cô. Cố Tân Tân vội vàng nghiêng người sang một bên, đưa tay chắn đằng sau đầu. "Tôi có thể tự mình làm."

"Em cứ xem tin tức của em."

Cố Tân Tân dứt khoát đứng lên, "Thật sự không cần."

Cận Ngụ Đình liếc máy sấy tóc trong tay, cô đối với những hành động lấy lòng của anh vẫn là đứng đong như không. Cô cũng không ồn ào với anh, chuyện gì cũng có thể phân biệt rõ ràng, hoàn toàn xem anh là người ngoài.

Cô tự mình sấy tóc khô, lúc chuẩn bị lên giường đi ngủ thì nhận được điện thoại của Tân Chi Song.

"Alo, mẹ."

"Tân Tân, Thương Kỳ có gọi điện cho con không?"

Động tác vén chăn lên của cô hơi dừng lại, ngũ khí cũng không tránh được hoang mang, "Không ạ, em ấy làm sao hả mẹ?"

"Thương gia vừa gọi tới, nói là Thương Kỳ cãi nhau với người trong nhà một trận rồi chạy ra ngoài. Lúc này đang là tối muộn rồi, tìm mãi mà không thấy, điện thoại cũng không nhận. Mọi người sợ con bé sẽ xảy ra chuyện."

"Cãi nhau?" Cố Tân Tân ngồi xuống mép giường. "Có phải là bởi vì....."

"Không phải đâu, đứa nhỏ này bình thường luôn rất nghe lời không khiến ai phải lo lắng cả, vậy mà hôm nay....."

Trong lòng Cố Tân Tân không nhịn được cảm giác khó chịu đang dâng lên. Cô thật sự không nghĩ tới mấy hộp thuốc đó sẽ lại kinh động đến phía nhà Thương gia. "Điện thoại của em ấy có reo chuông phải không ạ?"

"Có, nhưng mà không có ai nhận cả, cũng không biết có thể xảy ra chuyện gì không....."

"Mẹ, mẹ đừng nóng vội, con gọi thử xem."

"Được," Tần Chi Song biết Cố Tân Tân và Thương Kỳ quan hệ khá tốt, nói không chừng có thể hỏi được Thương Kỳ đang ở đâu. "Nếu như tìm được thì báo với mẹ một tiếng."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy cô hơi thất thần.
"Thương Kỳ làm sao thế?"

"Không sao cả," Cố Tân Tân hời hợt trả lời, "Chỉ là có chút mâu thuẫn với gia đình, sau đó chạy ra ngoài không chịu về."

Cô đi ra ngoài ban công, kéo cửa lại, may mà Thương Kỳ rất nhanh đã nhận điện thoại của cô.

"Alo, Cửu tẩu -----" Thương Kỳ bên kia khóc nước nở, xem ra là đã thật sự chịu không ít oan ức.

"Thương Kỳ, em đang ở đâu?"

"Em tìm bừa một chỗ vào ngồi, chị đừng lo lắng, em không sao."

Cố Tân Tân vô cùng hổ thẹn, dù sao chuyện này cũng là vì cô mà ra, "Em ở đâu? Chị đi tìm em."

"Thật sự không cần đâu mà, em ngồi đây thêm một chút rồi về."

"Chị không yên tâm, em phát định vị cho chị đi."

Trong lòng Thương Kỳ cũng khó chịu muốn tìm người tâm sự, cuối cùng vẫn gửi định vị cho Cố Tân Tân.

Cô quay lại phòng ngủ, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn theo cô bước nhanh vào phòng thay đồ. Cận Ngụ ĐÌnh đi theo tới cửa, thấy Cố Tân Tân tùy tiện lấy một bộ quần áo thay lên người

"Trễ thế này rồi còn muốn đi đâu?"

"Ừm, đi tìm Thương Kỳ."

"Tôi rồi con bé không ở nhà mà lại đi đâu?"

Cố Tân Tân cầm túi, bỏ điện thoại vào trong rồi đi về phía cửa. Cận Ngụ ĐÌnh nghiêng người chấn ở giữa, đôi chân thon dài chấn lại đường đi của cô. "Sao em không nghĩ một chút, muộn như vậy rồi còn đi ra ngoài cũng sẽ khiến tôi không an tâm."

"Có cái gì mà không yên tâm? Tôi thuê xe đi là được."

Cận Ngụ ĐÌnh nghiêng người đứng dậy, đứng trước mặt Cố Tân Tân. "Tôi đưa em đi."

"Không cần." Có mấy lời cô cũng không muốn bị anh nghe được.

"Nếu là chuyện của Thương Kỳ thì tôi cũng nên quản."

Cố Tân Tân ngẩng đầu đối mặt với tầm mắt của anh, "Như vậy đi, anh để cho tài xế đưa tôi đi, thế thì được rồi chứ?"

Anh không lên tiếng, trong lòng Cố Tân Tân gấp gáp, trực tiếp đẩy anh đi ra ngoài.

Cận Ngụ Đình vẫn là không thể an tâm về cô, để cho tài xế đưa cô đi, sau đó cũng lái xe đi theo phía sau. Cố Tân Tân không hề phát hiện ra, đưa cho tài xế xem định vị, "Đến nơi này."

"Được."

Thương Kỳ trốn trong một quán bán bánh ngọt, Cố Tân Tân tìm được căn phòng nhỏ kia, mở cửa ra.

Thương Kỳ nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức giọng nói đầy oan ức cũng vang lên theo, "Cửu tầu."

"Sao lại trốn ở đây?" Cố Tân Tân đi vào, nhìn thấy cô ta ngồi một mình chõi đó, hai mắt sưng vù, nửa bên mặt càng sưng đến đáng sợ.

"Em cũng không còn nơi nào để đi nữa.***

Cố Tân Tân ngồi xuống đối diện với Thương Kỳ. "Sao không đến tìm chị?"

"Không được, lỡ đâu bị Cửu ca biết thì làm sao bây giờ?"

"Ba mẹ em đánh em sao?" Cố Tân Tân nhìn mặt cô ta, không ngờ bọn họ lại có thể đánh chính con gái mình. Đã lâu như vậy mà vết sưng đỏ trên mặt vẫn vô cùng rõ ràng.

Thương Kỳ nhấc chén nước lên, uống một hớp, "Bác Tần gọi điện thoại cho bọn họ, em nghĩ cũng không che giấu được nữa rồi."

Cố Tân Tân nghe xong cũng không thấy kỳ quái, dù sao cũng là xảy ra ngay trước mặt bà, cũng vì trách nhiệm của bà khi Thương Kỳ ở Cận gia, dù thế nào bà cũng phải báo cho Thương gia bên đó một tiếng.

"Vậy thì em cứ nói thật là được rồi." Cố Tân Tân nhìn cô như vậy thì càng áy náy hơn, ngày thường Thương gia nâng niu Thương Kỳ như vậy, thế mà lần này có thể xuống tay nặng như thế, xem ra là thật sự bị chọc giận rồi.

"Nếu như em nói thuốc là của chị thì nhất định mẹ em sẽ lại gọi điện nói cho bác Tần. Cửu tẩu, chuyện này dù là ai cũng không tốt, thôi thì cứ để như vậy đi, sớm muộn cũng sẽ qua thôi."

Cố Tân Tân trầm mặc một lúc, người hơi dựa về sau, ánh mắt yên lặng dừng lại trên khuôn mặt Thương Kỳ.

"Cửu tẩu, chị về đi."

"Còn em thì sao?"

"Em ngồi thêm một lúc cũng sẽ về ngay."

Cố Tân Tân cầm lấy túi xách đặt bên cạnh, muốn đứng dậy. "Đi thôi, chị về với em, chị sẽ tự mình giải thích với ba mẹ em."

"Không được, chị đừng làm thế."

Cố Tân Tân bỏ lại chiếc túi lên mặt bàn, Thương Kỳ cũng đã thành cái dạng này rồi, mà cũng không thể vì chuyện này mà để cho Thương Kỳ chịu oan ức được. "Cũng không phải là chuyện gì lớn, chị nói thật với bọn họ là được rồi."

"Đến lúc đó Cửu ca nhất định cũng sẽ biết....."

"Anh ta có biết thì cũng không thể làm gì chị được." Cố Tân Tân vừa dứt lời, cánh cửa phòng bao đã bị người ta mở ra. Thương Kỳ liếc bóng người đi vào, sắc mặt lập tức trắng bệch, ánh mắt bất an rơi xuống mặt Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân không cần quay đầu lại cũng biết được là ai đến. Cô rũ mi mắt xuống, tiếng bước chân của người đàn ông dần dần tiến

đến gần hơn, đã sắp đi đến cạnh cô.

"Hai người đang nói chuyện gì?"

"Cửu ca." Thương Kỳ nhanh chóng đứng lên, "Sao anh lại đến đây?"

"Mặt em làm sao thế này?"

Thương Kỳ nghe thấy thì vội vàng lấy tay che lại gò má sau đó ngồi lại về ghế. Cố Tân Tân hoàn toàn coi Cận Ngụ Đình như không khí mà bỏ qua, "Chị đưa em về."

"Cửu tẩu, tự em sẽ về, chị nghe em đi, chuyện này đến đây kết thúc được rồi. Nếu như chị thật sự về với em thì cái tát này của em coi như là uổng phí đó."

"Kỳ Kỳ, đã trễ thế này rồi, con gái mà một mình đi lại không an toàn, đi thôi, anh bảo tài xế đưa em về."

Cố Tân Tân đi đến bên người Thương Kỳ, kéo cô ta đứng dậy, "Đi thôi."

Cận Ngụ Đình thấy thế, lập tức kéo cô về bên cạnh, "Em chạy đến Thương gia làm cái gì? Đưa mặt ra cho người ta đánh sao?"

Thương Kỳ cũng rõ ràng tính khí của Thương Dư Khánh, nếu như ông biết được chuyện này là do Cố Tân Tân làm, lại còn khiến ông đánh nhầm con gái mình một cái tát, nói không chừng ông sẽ lại tìm đến Cận gia làm àm lên.

"Cửu tẩu, sau khi em về ngoan ngoãn một chút là được rồi, sẽ không sao cả."

"Thương Kỳ, chuyện này từ khi bắt đầu chị nên làm rõ rồi mới phải. Dù sao cũng liên quan đến thanh danh của em."

Thương Kỳ nhìn thấy sắc mặt của cô không được tốt lắm, bèn kéo cánh tay của Cố Tân Tân về phía mình, an ủi mấy câu. "Cũng sẽ không truyền ra ngoài được, chỉ cần chị biết em trong sạch là được rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh thật ra vừa rồi đứng ngoài cửa đã sớm nghe hết được đầu đuôi câu chuyện, Thương Kỳ thăm dò nhìn anh, "Cửu ca, anh....."

"Đi thôi." Cận Ngụ ĐÌnh ngắt lời cô ta, một tay kéo Cố Tân Tân bước nhanh ra ngoài, Cố Tân Tân suýt không theo kịp bước chân của anh. Hai người lôi lôi kéo ở cửa mấy lần, nhưng Cố Tân Tân làm sao có thể là đối thủ của Cận Ngụ ĐÌnh kia chứ. Cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh ôm sát eo cô, gần như là vừa ôm vừa kéo cô đi về phía trước.

Ra khỏi cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đợi cho Thương Kỳ ngồi vào xe của tài xế, sau đó mới nhét Cố Tân Tân vào chiếc xe phía sau, đóng cửa xe một cái rầm.

Trên đường trở về, Cố Tân Tân từ đầu đến cuối đều nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu không khí bên trong cực kỳ ngột ngạt, từng cái hít thở đều có thể nghe được rõ ràng. Cận Ngụ ĐÌnh bóp mạnh tay lái, gân xanh nổi lên nhìn vô cùng đáng sợ.

Chiếc xe vọt vào trong Cận gia, sau đó lại đâm cuồng tiến vào tòa nhà Tây. Anh đập mạnh phanh xe khiến cho cơ thể Cố Tân Tân ngã díu về phía trước, nếu không có dây an toàn, thì đoán chừng là lúc này cô đã đập mặt về phía trước không thể nghi ngờ.

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa xe ra, giọng nói lạnh lùng. "Xuống xe!"

Cố Tân Tân tháo dây an toàn, hai người một trước một sau trở lại phòng ngủ. Vừa tiến vào phòng ngủ, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức quay người lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Cố Tân Tân.

Ánh mắt của anh vô cùng dọa người, bàn tay buông bên người của Cố Tân Tân hơi nấm nhẹ. "Anh hà tất gì phải làm cái vẻ mặt đó?"

"Vậy tức là tôi có thể lý giải thành, thuốc đó là do em mua?"

"Không sai." Cố Tân Tân vô cùng hào phóng thừa nhận sau đó bước vào trong, lúc lướt qua Cận Ngụ ĐÌnh lại bị anh nắm chặt cánh tay giữ lại.

"Nếu là chuyện của em, em cũng đã nói tôi không thể làm gì rồi. Nhưng vì sao lại để cho Thương Kỳ gánh tội thay?"

Cố Tân Tân hất cánh tay anh ra, ánh mắt rét căm đói đầu với Cận Ngụ ĐÌnh, "Gánh tội thay? Việc này nghiêm trọng đến thế sao? Tôi cũng chỉ là mua mấy hộp thuốc tránh thai, chỉ là không ngờ lúc đó mẹ lại tới, chỉ là không muốn bà truy hỏi đến cùng thôi. Nhưng với anh, tôi cũng không cần phải che giấu làm gì cả. Tôi chỉ là muốn mua hộp thuốc đặt trong nhà mà thôi, không lẽ lại phạm phải tội ác tày trời gì rồi?"

"Không muốn có con?" Cận Ngụ ĐÌnh từ trên cao nhìn xuống, tức giận cũng không hề che giấu mà hiện rõ.

"Đương nhiên là không muốn, xưa này đều chưa từng muốn."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được cô vô cùng quyết tuyệt, một chút do dự cũng không hề có, gương mặt tuấn tú âm trầm nhìn Cố Tân Tân, "Vì sao?"

"Lẽ nào anh lại muốn?" Cố Tân Tân hỏi ngược lại.

Cận Ngụ ĐÌnh trầm mặc, nhưng cũng không phải là bị cô hỏi làm cho nghẹn lời. Anh tất nhiên là muốn rồi, không một chút nào cần phải nghi ngờ, chỉ là anh không biết ý niệm đó từ khi nào đã bắt đầu nảy ra. "Đúng, tôi muốn."

Cố Tân Tân trừng anh một cái. "Vấn đề này trước đây chúng ta đã từng nói rồi, tốt nhất là không phải lãng phí thời gian suy nghĩ tới làm gì."

Cận Ngụ Đinh thật sự cảm thấy mặt mình rất đau. Cố Tân Tân biết làm sao để kích thích anh, vậy nên mỗi lần mở miệng đều có thể mạnh mẽ đâm vào tim anh, đánh trả lại không chút lưu tình.

"Em mua thuốc tránh thai là muốn phòng cái gì? Chúng ta đã rất lâu không ngủ với nhau rồi, em cũng không phải là không biết."

Cố Tân Tân lạnh mặt trả lời. "Tôi mua về để đó để phòng, không được sao?"

"Đừng cho là tôi không biết em đang nghĩ gì trong đầu, Cố Tân Tân, em yên tâm, tôi sẽ không động vào em, như vậy em có thể không cần phải trăm phương ngàn kế phòng bị nữa rồi phải không? Từ nay về sau, ngay cả đầu ngón tay của em tôi cũng sẽ không chạm tới, vậy là được rồi chứ?"

Cố Tân Tân cầm cùn không được, "Rất tốt."

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh tái mét đi ra ngoài, bước chân ra đến ngoài, đóng cửa rầm một cái, tiếng động chói tai đến mức khiến cho màng nhĩ cô tê dại.

Người đàn ông đứng ở bên ngoài, tức giận trong lồng ngực giống như còn kéo theo cơn đau nhức nhối. Cận Ngụ Đinh chống một tay lên cánh cửa, anh thật sự là chưa bao giờ gặp phải một người phụ nữ nào như vậy!

Nhưng anh biết làm sao đây, người là do anh chọn, cũng là do anh nhất định muốn cưới về nhà. Dù là bây giờ đúng là anh tự bê đá đập vào chân mình thì cũng là anh tự làm tự chịu, không phải sao?

Cận Ngụ Đinh nghĩ đến hai chữ rất tốt trong miệng Cố Tân Tân, nếu như anh cứ như vậy mà đi, không phải là hợp ý cô quá rồi sao.

Cố Tân Tân ngồi trên giường, có chút không yên lòng với Thương Kỳ, liền ngồi nhắm một cái tin gửi đi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động, cô nháu mắt lén nhìn, Cận Ngụ ĐÌnh vậy mà đã trở lại rồi.

Về mặt Cố Tân Tân đè phòng nhìn theo anh, người đàn ông đi đến trước mặt cô. Cố Tân Tân đứng dậy muôn vào phòng tắm, lại bị Cận Ngụ ĐÌnh cản lại lối đi. "Anh muốn gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhếch khóe miệng, kéo ra một nụ cười, "Cố Tân Tân, tôi bỗng nhiên nghĩ thông một chuyện."

Ánh mắt cô nhìn anh càng thêm đè phòng, không lẽ là nghĩ thông chuyện thả cho cô đi? Không thể nào, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không phải loại có tính người như thế.

"Chuyện gì?"

"Không phải là em mua thuốc rồi sao? Tác dụng chính là tránh thai khẩn cấp, đường lui cũng đã chuẩn bị hoàn tất đâu đây rồi, chúng ta bây giờ không phải là nên làm cho xong bước cơ bản trước đó sao?"

Cố Tân Tân nhíu chặt lông mày nhìn chằm chằm anh. "Anh đừng có mà nói bậy."

"Chẳng lẽ không đúng? Đã là vợ chồng thì nghĩa vụ vợ chồng không thể thiếu, hơn nữa em còn chu đáo chuẩn bị sẵn thuốc như vậy rồi. Em nói đi, đây không phải là ý tú muồn mòi mọc tôi à?"

Cố Tân Tân thật sự khâm phục bản lĩnh trọn mắt mò của anh. "Tôi không có."

Cận Ngụ ĐÌnh nâng tay ôm lấy cô cùng ngã về chiếc giường lớn, Cố Tân Tân nghĩ thầm thế là xong, một khi dùng thể lực quyết đấu

cô tuyệt đối là không có nửa phần thắng. Cố Tân Tân nén lại kêu gào trong lòng, "Anh cố ý xuyên tạc ý của tôi?"

"Lẽ nào ý của em không phải là như vậy?"

"Tôi nói là để phòng ngừa vạn nhất xảy ra, ai biết anh có lúc nào đó....."

Cố Tân Tân nói đến đây lập tức ngậm miệng lại. Cô là muốn nói ai biết anh có dùng biện pháp cứng rắn hay không, giống như hiện tại chẳng hạn.

Miệng của cô luôn là nghĩ gì nói đó, Cận Ngụ ĐÌnh nhắc tay vuốt ve khuôn mặt cô, "Không phải là đã nói sẽ không ồn không nháo sao? Chúng ta đã nói đâu ra đó rồi, hiện tại lại phải làm rõ ràng lại một lần thôi."

"Nói cái gì?"

"Em không phải đã nói, sau khi cầm của tôi một căn biệt thự thì mọi sự sẽ hết sức phối hợp với tôi sao?"

Cố Tân Tân hận không thể phỉ nhổ anh mấy câu, "Phối hợp diễn kịch với anh mà thôi."

"Nô đùa trên giường cũng coi như là diễn kịch, đều có thể diễn."

"Không biết xấu hổ."

Cận Ngụ ĐÌnh buông tay ra, bàn tay vuốt ve trên xương quai xanh của Cố Tân Tân, "Tôi không biết xấu hổ thì cũng là nhờ có em mắng cho tỉnh táo lại, vậy nên cũng không thể một mình cứ thế gánh cái danh tiếng xấu này được."

Cố Tân Tân thở phì phò, trợn mắt nhìn lên trần nhà. "Nằm mơ giữa ban ngày đấy à, tôi sẽ không sinh con cho anh."

"Hiện tại tôi cũng không cần em phải sinh. Mà không phải là có thuốc tránh thai sao? Sau khi làm xong uống là được rồi."

----- lời tác giả -----

Vậy nên mọi người này, nhất định không được nhìn sự việc bằng con mắt thứ ba nha.

Mọi người hãy nghĩ đến Thương Kỳ là lại nghĩ đến chuyện không tốt sẽ xảy ra, hóa đơn thanh toán sẽ bị phát hiện như thế này rồi lại thế kia, nhưng cuối cùng Thương Kỳ lại quay sang chấn cho Cố Tân Tân một đao ~ chính là chỗ này, ta chờ xem mọi người suy đoán cái này thế nào

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Làm Mất Mặt Nhau

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân giận dữ, Cận Ngụ ĐÌnh cũng là hiềm thay cô có cái vẻ mặt đó. "Không phải sao? Thuốc tránh thai khẩn cấp là hữu dụng nhất, có làm bao nhiêu lần cũng sẽ không có chuyện gì, chỉ cần uống một viên là được."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh muốn ăn đòn có phải không?"

"Thật sự muốn động thủ? Em là đối thủ của tôi sao?"

Cô Tân Tân quay mặt sang hướng khác, "Thuốc không có ở chỗ tôi, bị Thương Kỳ mang đi rồi."

"Không sao cả, ngày mai lại đi mua mới cũng như nhau."

"Cận Ngụ ĐÌnh!"

Anh biết cơn giận này trong lòng cô khó mà nuốt xuống, "Em thật sự chắc chắn sau khi tôi biết sẽ không thể làm gì em sao?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, đây cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, đáng để anh phải tìm tôi khởi binh vấn tội sao?"

"Chuyện nhỏ? Hóa ra ở trong lòng em nó chỉ là một cái chuyện không quá quan trọng."

Cố Tân Tân muốn đẩy anh ra, nhưng dùng sức thế nào cũng đều vô dụng, "Cửu gia cũng là người có sĩ diện, tôi không tin anh ngày hôm nay nhất định muốn ép buộc tôi!"

Thân thể phía trên không nhúc nhích. Chuyện này đối với bọn họ mà nói, không thể tạo thành tổn thương quá lớn. Cố Tân Tân nhìn chằm chằm cầm Cận Ngụ Đinh, một cái tát kia của Thương Kỳ xem ra là uổng công vô ích rồi. Khi đó Thương Kỳ ở trước mặt cô vơ tội về phía mình, hơn nữa lại là ngay trước mặt Tần Chi Song, Cố Tân Tân căn bản không có cơ hội phản ứng lại.

Sớm biết Thương Kỳ vì thế mà bị ăn một cái tát thì Cố Tân Tân nhất định sẽ không chút do dự mà thừa nhận.

Dù sao ngoại trừ cảm giác hổ thẹn đối với Tần Chi Song thì cô nghĩ mình có thể bình thản mà đối mặt với cảm nhận của Cận Ngụ Đinh.

"Có phải ngoại trừ làm tốt những công việc cơ bản của một tấm khiên chắn, em đối với tôi thật sự không có chút tình cảm dư thừa nào hay không?"

Anh thẳng thắn hỏi ra như vậy, sau đó hai mắt dán chặt vào tùng thay đổi nhỏ biểu cảm của Cố Tân Tân. Chỉ tiếc là từ ngày ký tặng sách đó đến hôm nay, chỉ một chút thời gian ngắn đó thôi mà cô đã có thể đem bi thương trong mắt che giấu đến kín kẽ.

"Tình cảm?" Cố Tân Tân giống như nghe được truyện cười hỏi Cận Ngụ Đinh. "Vì sao tôi phải có tình cảm với anh?"

Hai cánh tay chống người sắp không vững, Cận Ngụ Đinh thu tay về, ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân. "Nếu đã vậy thì tôi cũng sẽ tận lực sử dụng tấm lá chắn này, không cần phải làm bằng sắt, sẽ bị rỉ sét."

"Không phải là anh vẫn dùng đó sao?" Cố Tân Tân không quên chế nhạo. "Hơn nữa còn dùng đến thuận buồm xuôi gió, mọi sự đều

như ý."

Cận Ngụ ĐÌnh lần thứ hai đứng dậy đi ra ngoài, anh càng ngày càng không thể khống chế được tâm tình của chính mình, anh thật sự sợ một ngày nào đó sẽ bị Cố Tân Tân chọc cho tức điên.

Mấy ngày sau.

Khổng Thành cầm tập tài liệu đi vào phòng, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đó chống trán, giống như đang thất thần. Khổng Thành mở tập tài liệu ra sau đó đặt trước mặt anh. "Cửu gia, ký tên."

"Gấp không?"

"Thứ sáu mở họp sẽ dùng tới."

Cận Ngụ ĐÌnh gấp lại tập văn kiện, "Vậy thì không vội, hiện tại tôi không có tâm tình để xem."

Khổng Thành cẩn thận quan sát vẻ mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, hơi giật mình vì Cận Ngụ ĐÌnh có thể mang cảm xúc cá nhân vào cả công việc. "Cửu gia, bộ truyện tranh của Cửu phu nhân lại được cập nhật rồi."

"Ừ." Dáng vẻ của anh vô cùng thờ ơ, cũng chỉ hờ nhẹ một cái.

"Còn có, Cửu phu nhân đăng kí một lớp học Taekwondo."

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh đang gõ trên mặt bàn dừng lại, anh ngẩng đầu nhìn Khổng Thành. "Cậu lặp lại lần nữa."

"Cửu phu nhân đi học Taekwondo rồi."

"Cô ấy điên rồi sao?"

Khổng Thành cười toe toét, vô cùng hăng hái nói lời thật lòng, "Tôi thấy Cửu phu nhân không phải là điên đâu, chỉ là ngài sắp điên rồi. Phu nhân học Taekwondo chắc chắn là học để đối phó ngài đó."

Ngón tay Cận Ngụ Đinh đặt trên thái dương, sao lại thấy đau đầu thế nhỉ? "Học ở đâu?"

"Ngài muốn đi sao?"

Người đàn ông trầm mặt, thân thể dựa về sau, "Lịch học là bao giờ?"

"Tôi đều nghe ngóng xong cả rồi, là hai buổi một tuần, từ bốn đến năm rưỡi chiều thứ tư và thứ bảy."

Cận Ngụ Đinh liếc nhìn ngày, hôm nay là thứ tư.

Quảng trường Vạn Thành.

Lý Dĩnh Thư dừng xe, đi vào thang máy. Cô ấy vốn là gọi điện cho Cố Tân Tân hẹn đi ăn, không ngờ lại nghe cô ấy còn chưa tan học, Lý Dĩnh Thư cẩn thận tra hỏi, mới biết được Cố Tân Tân đi học Taekwondo.

Cô ấy cũng cảm thấy Cố Tân Tân nên học, lần sau mà còn gấp lại chuyện như lần của Kiều Dư thì có thể một cước đá bay đối phương.

Đi vào võ quán, Lý Dĩnh Thư ngồi ở hàng ghế bên ngoài chờ Cố Tân Tân, rảnh rỗi cầm điện thoại tìm xung quanh có nơi nào ăn ngon hay không.

Không lâu sau thì tiếng đinh từ thang máy truyền vào trong tai, đầu cô ấy cũng không buồn nhắc. Mãi đến khi khoe mắt liếc thấy một đôi giày da nam đi qua, cô ấy mới tò mò nhắc đầu lên, không ngờ lại nhìn thấy thân thể cao ngất của Cận Ngụ Đinh đang đi thẳng vào trong, phía sau còn có trợ lý của anh.

Lý Dĩnh Thư phản ứng cực nhanh, lập tức gửi tin nhắn cho Cố Tân Tân, "Chạy mau! Ông chồng nhà cậu đến rồi."

Nhưng điện thoại của Cố Tân Tân căn bản là không ở trên người cô, theo lẽ dĩ nhiên cũng không thể nhìn thấy tin nhắn này.

Lý Dĩnh Thư chạy lên hai bước đuổi theo Cận Ngụ Đinh, "Ui da, không ngờ quý nhân lại đại giá quang lâm nha. Là tới đón Tân Tân sao? Tân Tân còn chưa có tan học, huấn luyện viên không cho vào quấy rối đâu....."

Đến cửa, Lý Dĩnh Thư cố ý nâng cao giọng, "Tốt nhất là ngài chớ có đi vào, huấn luyện viên rất hung -----"

Khổng Thành đứng lên chắn trước mặt cô ấy, sắc mặt không đổi liếc cô ấy một cái, "Việc nhà người khác, tốt nhất là cô đừng có xίa vào."

"Hai người muốn làm gì?"

"Có thể làm gì?" Khổng Thành sâu xa cười cười, "Cửu gia chờ Cửu phu nhân tan học sau đó đón phu nhân về nhà. Sao từ miệng cô lại thành có hàm ý gì đó vậy?"

Cận Ngụ Đinh mở cửa, bên trong võ quán có không ít học viên, nam nữ đều có, lúc này Cố Tân Tân đang giơ chân lên lặp lại một động tác nào đó.

"Đá đi, đá đi, dùng sức!"

Cố Tân Tân duỗi thẳng chân, đá mạnh lên chiếc vợt đá trên tay huấn luyện viên. Cô mệt bỏ hơi tai, mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn liên tục lặp đi lặp lại động tác luyện tập đó.

Cận Ngụ Đinh thu hết vào trong mắt, anh nói sức mạnh của nam và nữ chênh lệch lớn, nói anh đều sẽ dễ dàng chế ngự được cô, vậy nên, đây có thể coi như là bước đầu tiên phản kích lại của cô sao?

Người đàn ông cười khẩy, bước lên phía trước.

Học viên ngồi hai bên nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi vào, ánh mắt đồng loạt phóng tới.

"Oa, soái ca."

"Người mới sao?"

Cố Tân Tân mắt điếc tai ngơ, cô đã mệt đến mức nhắc không nổi chân, vọt đá bị đá trúng vang lên âm thanh kích thích từng tê bào thần kinh của cô. Huấn luyện viên vẫn còn đang cổ vũ, "Hô lên tiếng đi."

"Hây! Hây!"

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến phía sau cô, huấn luyện viên thu lại vọt đá, "Đến báo danh sao?"

Cố Tân Tân thở hòng hộc, thật vất vả mới có thể thu về chút tinh lực, quay đầu liếc nhìn.

Cô nhìn chầm chằm người đàn ông phía trước, thật sự thần không biết quý không hay, có thể tìm đến tận đây.

"Tôi đến tìm người." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, ánh mắt do dự dừng lại trên người Cố Tân Tân. Cô mặc đồng phục tập võ, nhìn cũng rất ra dáng, hai mắt anh đảo qua huấn luyện viên, lập tức bị chiếc vọt đá thu hút.

Sắc mặt anh đột nhiên thay đổi, đuôi lông mày toát lên lạnh lẽo. Huấn luyện viên nhận ra ánh mắt giết người của anh phóng đến, lại nhìn vọt đá trong tay, theo bản năng giấu về phía sau lưng.

Trên trán Cố Tân Tân đầm đìa mồ hôi, ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chóng quét lên mặt đất, nhìn thấy cách đó không xa cũng có mấy cái vọt đá khác.

Khổng Thành đứng ở cửa, hơi ngó vào trong, đã thấy được có gì đó không đúng.

"Ai làm?" Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên giương giọng, huấn luyện viên liếc nhìn Cố Tân Tân.

Cô đối mặt với Cận Ngụ ĐÌnh, không một chút áy náy. "Tôi đó."

Mấy chiếc vẹt đá bên trong võ quán đều dán ảnh chân dung của Cận Ngụ ĐÌnh trên đó, chỉ cần đá một cái, thì sẽ là đá ngay giữa mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

"Những thứ này đều là tôi tài trợ đó,"" Cố Tân Tân hơi giương cằm lên, "Ngạc nhiên không? Mừng rõ không?"

"Cố Tân Tân, nhất định là cô thấy ngày tháng này trôi qua quá mức dễ chịu nên muốn tìm phiền phức vào người có phải không?"

Cố Tân Tân cũng không nghĩ tới Cận Ngụ ĐÌnh sẽ đến võ quán, mà cô cũng chỉ là muốn phát tiết mà thôi. Luyện tập taekwondo quá mức mệt mỏi, cũng chỉ có như vậy mới có thể cho cô động lực. Mỗi khi Cố Tân Tân không thể chịu đựng được nữa, cô sẽ tự nói với mình kẻ mình đang đá vào chính là Cận Ngụ ĐÌnh, cứ như vậy liền giống như được uống thuốc lắc vậy.

Khổng Thành đi vào, nhìn quanh bốn phía, ""Các người như vậy là xúc phạm danh dự của người khác."

"Đò là tôi nói người ta làm, cũng là tôi mang đến võ quán, Khổng Thành, anh tìm nhầm người rồi đấy."

Khổng Thành đương nhiên không ngốc đến mức đi tranh luận với Cố Tân Tân, ánh mắt sắc bén tiếp tục nhìn người huấn luyện viên kia, "Tôi đã chụp lại vẹt đá của các người rồi, chờ mà đóng võ quán đi."

"Không phải, có chuyện thì từ từ rồi nói....." Huấn luyện viên vừa nhìn hai người thì biết là lai lịch không nhỏ, cũng không mong chọc phai loại phiền toái này, "Tôi lập tức cho người ném đi."

"Muộn rồi." Cận Ngụ Đinh lạnh lùng bỏ lại câu nói đó, xoay người đi ra ngoài.

Huấn luyện viên khó xử nhìn về phía Cố Tân Tân, cô cột lại tóc, cái gì cũng không nói, đi thẳng ra ngoài.

Cố Tân Tân về phòng thay đồ cầm túi đi ra ngoài, Lý Dĩnh Thư đã chờ sẵn, nhìn thấy cô đi ra thì vội vàng tiến lên, giọng nói lo lắng.
"Gây họa rồi?"

"Mình còn không sợ, cậu sợ cái gì?"

"Mình lo cho cậu mà."

Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước, Cận Ngụ Đinh hẵn là cố tình chờ cô, nếu không thì anh đã sớm rời đi.

Lý Dĩnh Thư đi bên cạnh người Cố Tân Tân, "Tân Tân, mình đi trước nhé."

Hai người này sợ là sắp nổ ra chiến tranh, cô ấy cũng biết mình có cũng không được tích sự gì.

Không ngờ tới Cận Ngụ Đinh nghe xong lời này thì lại mở miệng giữ lại, "Không phải cô đến đây là bởi vì có hẹn với Tân Tân sao?"

"Đúng vậy, chúng tôi vốn dĩ là hẹn ăn tối với nhau."

"Vậy thì đi thôi, tôi cũng chưa ăn."

Lý Dĩnh Thư kéo cánh tay Cố Tân Tân, hạ thấp giọng hết mức có thể, cơ hồ là dùng khẩu ngữ mà hỏi cô. "Làm sao bây giờ?"

"Anh ta mời thì cứ đi đi thôi, đi theo anh ta cậu còn phải lo không có chỗ ăn ngon sao?"

Lý Dĩnh Thư nghe vậy, không tiện cự tuyệt nữa, ngồi vào theo Cố Tân Tân.

Lúc Cố Tân Tân đi ăn cũng không đổi quần áo, đi bên cạnh người Cận Ngụ ĐÌnh không tránh khỏi sẽ bị người khác chú ý. Nhưng cô cũng chẳng sợ, tiếng tăm của Cận Ngụ ĐÌnh lớn hơn cô nhiều, dù có bị nhận ra thì người mắt mặt cũng là anh.

Bốn người ngồi xuống bàn, Cận Ngụ ĐÌnh nói với Khổng Thành gì đó, sau đó Cố Tân Tân thấy Khổng Thành đứng dậy đi ra ngoài.

"Gọi món đi." Cận Ngụ ĐÌnh đưa thực đơn cho Cố Tân Tân.

Cô chọn mấy món yêu thích, sau đó đưa thực đơn cho Lý Dĩnh Thư, Lý Dĩnh Thư run rẩy xua tay. "Cậu gọi đi, mấy món cậu thích mình đều thích."

"Nhiều món mình cũng chưa ăn, mình cũng chỉ là gọi mấy món đắt nhất thôi."

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh có chứa ý cười không rõ, Cố Tân Tân cố tình làm lơ đi coi như không thấy. Không lâu sau, Khổng Thành cũng trở lại.

Bốn phía phòng ăn đều có màn ảnh lớn, lúc này đang chiếu tới đoạn video quay thế giới dưới biển, khiến cho người ta có ảo giác đang đặt mình trong biển sâu.

Sau khi món ăn được mang lên, Cố Tân Tân cầm đũa lên gấp đồ ăn. Lý Dĩnh Thư cảm thấy bầu không khí này vô cùng ngượng ngùng nhưng nghĩ cũng không thể ngồi đây bất động, đành phải cúi đầu ăn đồ ăn trong bát mình. Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành ngồi đối diện cũng không nói, muốn có bao nhiêu gượng gạo liền có bấy nhiêu.

Cố Tân Tân chỉ chỉ đĩa hải sản trước mặt. "Cái này không tệ, ăn thử đi."

"Ủ."

Cố Tân Tân gấp một miếng bở vào trong bát Lý Dĩnh Thư, bàn bên cạnh đột nhiên có tiếng trẻ con, "A, cá mập kia?"

Cố Tân Tân nhìn sang, thấy trên màn ảnh lớn lại đang phát hình của cô, Cố Tân Tân tưởng mình hoa mắt, nhắm lại rồi mở ra lần nữa, vẫn là cô.

Lý Dĩnh Thư cũng phát hiện ra, giật mình chỉ chỉ cho Cố Tân Tân nhìn.

Hôm nay cô không trang điểm, tóc buộc cao sau đầu, vừa rồi luyện tập taekwondo mồ hôi nhễ nhại đến giờ còn chưa khô hết. Cố Tân Tân nhíu chặt hai hàng lông mày, nghi hoặc nhìn về hai người phía đối diện.

Cũng không biết là làm thế nào mà hết thảy vẻ mặt của Cố Tân Tân đều hiện ra bốn chiếc màn hình lớn, ngay cả một biểu cảm nhỏ cũng không thoát khỏi.

Cô làm bộ bình tĩnh cúi thấp đầu xuống, nhưng dáng vẻ ăn cơm của cô cũng vì thế mà bị phóng to, xung quanh càng ngày càng có nhiều người bàn luận.

"Đây là ai?"

"Cũng không phải ngôi sao lớn, đang ăn cơm tự nhiên cho chúng ta xem làm cái gì?"

Cố Tân Tân nghe được tiếng bàn luận lọt vào tai. Cái cảm giác này thật sự là cực kỳ quái dị. Những hình ảnh kia to mà rõ ràng, thậm chí còn có người gọi nhân viên phục vụ đến than phiền. "Nhà

hàng của các người bị làm sao vậy? Chúng tôi mang con trai tới đây, xếp hàng nửa ngày mới lấy được số, cô gái này là ai hả?"

"Cái này tôi cũng không rõ lắm....."

"Khổng Thành, là anh làm ra chuyện tốt này phải không?" Cố Tân Tân trừng mắt với người đàn ông ngồi chéch đối diện.

Khổng Thành cúi thấp đầu, anh ta chỉ là phụng mệnh truyền lời, nếu như Cố Tân Tân muốn tìm người tính sổ thì phải tìm Cận Ngụ Đinh tính sổ mới đúng.

Cố Tân Tân nghe xong, lúc này mới nhìn đến người ở đối diện, "Ăn miếng trả miếng, Cửu gia quả là lòng dạ hẹp hòi."

"Cũng phải cho em ném thử mùi vị bị người khác nhìn chằm chằm vào là như thế nào."

Cô ngoài cười nhưng trong không cười, khéo miệng hơi nhếch lên. "Vậy là hòa rồi phải không, anh cũng đừng có tìm võ quán taekwondo đó gây chuyện nữa."

Cố Tân Tân cầm lấy túi bên cạnh, lấy ra một chiếc tai nghe, mở điện thoại bật nhạc lên, sau đó nhét ống nghe vào tai.

Bữa cơm bắt đầu, mắt của cô cũng không hề nháy lên, chặn lại tai mình chẳng khác nào chặn lại miệng của người khác, thi thoảng còn không quên gấp thức ăn cho Lý Dĩnh Thư, để cho cô ấy thưởng thức hết món ngon chỗ này.

Lý Dĩnh Thư ăn trong nơm nớp lo sợ, thật khổ cực mới kết thúc được bữa cơm tối này, lập tức vội vàng chào tạm biệt Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh rồi lui mất.

Trên đường trở về, Cố Tân Tân chống tay nhìn ngoài cửa sổ, Cận Ngụ Đinh kéo tai nghe của cô xuống.

Cô quay đầu liếc anh một cái, "Làm cái gì thế?"

"Trước đây sao tôi không biết là em còn có hứng thú với taekwondo nhỉ.""

"Rèn luyện thân thể không phải là tốt vô cùng sao?" Cố Tân Tân nhán mạnh. "Thời khắc máu chót còn có thể tự vệ."

Trở lại tòa nhà Tây không lâu lăm thì Cố Tân Tân nhận được thông báo chuyển khoản từ huấn luyện viên, nói là học phí của cô, bây giờ trả lại cho cô.

Cô ném điện thoại lên chǎn, người đàn ông này thật là quản đông quản tây, cái gì cũng muốn quản.

Cận Ngụ Đinh tắm xong đi ra, nhìn thấy Cố Tân Tân ngồi ở mép giường, anh đi đến trước mặt cô, khom lưng đối đầu với tầm mắt của cô. "Dành thứ sáu ra cho tôi, tôi mang em đến một nơi."

"Đi đâu?"

"Việc của Cận gia."

Cố Tân Tân lạnh lùng từ chối. "Tôi không có hứng thú."

"Có một số việc dù là em có muốn làm hay không thì cũng không có quyền quyết định."

Lời này nói rất chính xác, chuyện cô không muốn có rất nhiều, mà sự phản kháng của cô trong mắt anh cũng chẳng là cái thá gì.

Hai ngày sau, đến tận khi xuất phát mà Cố Tân Tân vẫn không biết là mình đi đâu. Chiếc xe xuyên qua thành thị đông đúc, sau đó dần bỏ lại nơi phồn hoa đô thị sau lưng, thay bằng những con đường ngoằn ngoèo xuyên qua núi kéo dài không dứt.

Trên núi không có nhiều nhà, tình cờ mới có thể thấy một căn tháp thoáng giữa khe núi. Mãi đến đầu giờ chiều, xe mới đến nơi

cần đến.

Cố Tân Tân nhìn ra ngoài cửa sổ, đây coi như là con đường duy nhất cô có thể nhìn thấy ở nơi này, mà vừa vặn còn đi thẳng đến cổng một ngôi trường, quả thật là hiếm thấy.

Tầm mắt cô dừng lại ở lá cờ đỏ pháp phơi phía xa, một nhóm học sinh tiểu học xếp thành hàng đứng trước cổng, nhìn tư thế giống như là đang đứng chờ nghênh đón bọn họ.

"Xuống xe." Cận Ngụ ĐÌnh ném lại hai chữ, sau đó đẩy cửa xe đi xuống.

Cố Tân Tân xuống xe, vừa mới đi được vài bước thì đã thấy nhóm học sinh mang khăn quàng đỏ cùng nhau tiến lên, trong tay còn cầm theo hoa dại hái được trên núi, liên tục nhét vào trong tay cô.

Sắc mặt căng cứng của cô hơi giãn ra, "Cám ơn, cảm ơn."

Cố Tân Tân nhìn thấy trước cổng trường treo bảng ghi "Trường tiểu học hi vọng thôn Hồng Kỳ". Cố Tân Tân chú ý tới, đứng ngay phía sau nhóm học sinh còn có thầy cô giáo và hiệu trưởng.

Bọn họ nhiệt tình đứng lên, cầm lấy tay cô và Cận Ngụ ĐÌnh dẫn vào trong. Cố Tân Tân suy đoán trong lòng, đây có lẽ là trường học được Cận gia tài trợ, hoặc là sắp được tài trợ đi.

"Chắc là còn chưa ăn phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh gật nhẹ đầu. "Ừm."

"Bên trong đều chuẩn bị xong cả rồi, mau vào đi."

Cố Tân Tân đi bên cạnh người Cận Ngụ ĐÌnh, hiện tại là thời gian nghỉ trưa của trường học, không ít học sinh từ trong phòng học

dáo dác ngó đầu ra nhìn. Cố Tân Tân kéo ống tay áo của anh, "Đây là trường học anh tài trợ sao?"

"Lát nữa em sẽ biết ngay thôi."

Tâm tình Cố Tân Tân tốt lên không ít, cô nghe nói có rất nhiều học sinh ở những khu vực nghèo khó không được đi học. Trước đây không có kinh tế nên không làm được gì, hiện tại truyện tranh trên mạng của cô thu được không ít nhuận bút, cũng đã nghĩ đến muôn giúp đỡ những đứa bé này.

Chỉ là cô không hiểu quy trình cụ thể, nên vẫn chưa thực hành được.

Cố Tân Tân đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào trong nhà ăn của trường học, bên trong có rất nhiều giáo viên và học sinh đang ngồi ăn. Cố Tân Tân quét mắt một cái, thấy được máy quay phim của đài truyền hình thì trong lòng đột nhiên bất an, cổ họng như bị nghẹn lại. Cận Ngụ ĐÌnh dẫn cô đi đến cửa phát đồ ăn trước mặt, Cố Tân Tân nhìn thấy khẩu phần ăn cũng không tệ lắm, có thịt có rau, còn có khoai tây và ngô hấp.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm khay inox đưa cho Cố Tân Tân, lúc hai người chọn đồ ăn có máy quay phim cũng ở bên cạnh quay lại toàn bộ.

Lúc ra cửa Cố Tân Tân đội theo mũ bóng chày, cô hơi kéo vành mũ xuống. Những phóng viên kia không tiến lên phỏng vấn, mà toàn bộ hành trình đều chỉ ở gần đó ghi ghi chép chép, đến tận khi bọn họ ngồi xuống bàn ăn đối phương cũng không thấy có dấu hiệu tiến lên.

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ ĐÌnh như người không liên quan bình thản ăn cơm, nhưng cô lại như bị nghẹn lại ở cổ họng. "Phóng viên là do anh tìm tới?"

"Nghi thức khánh thành trường hi vọng, tất nhiên là sẽ có đài truyền hình đến phỏng vấn."

"Vậy đây là thật tâm làm chuyện tốt, hay là chỉ đang làm màu đây?"

Cận Ngụ ĐÌnh hững hờ liếc cô một cái. "Dù là phải hay không thì trường này cũng là do Cận gia đổ tiền vào."

Cố Tân Tân ăn được mấy miếng đã no, chủ yếu là đi đường dài như vậy nên có cảm giác chênh choáng, lúc này khẩu vị cũng không có. Cận Ngụ ĐÌnh gấp thức ăn còn thừa của cô về lại khay của mình, nơi này trái cây rau dưa đều là phải dựa vào vận chuyển đưa lên, vật tư khan hiếm như vậy, trước máy quay dù là một chút lãng phí cũng sẽ bị phóng đại lên.

"Tôi ra ngoài một chút."

"Đừng đi lung tung."

Cố Tân Tân liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. "Bầu không khí nơi này không tệ, tôi chỉ muốn đi hít thở không khí trong lành một chút thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy sắc mặt cô tái nhợt, có thể là cảm giác say xe từ trên xe còn chưa hết. ""Được."

"Đừng để cho bọn họ đi theo tôi, lúc tôi không tự nguyện phỏng vấn sẽ không nói ra được lời nào hay."

Vạn nhất nói lời gì gây bất lợi cho Cận gia, anh có hối hận cũng không kịp.

Cố Tân Tân đi ra ngoài, nhìn thấy có một đám học sinh trốn sau cánh cửa phòng học thì vẫy tay chào bọn chúng. Có lẽ là vì ngại ngùng mà bọn chúng lập tức rụt đầu vào, sau đó lại lộ ra mấy con mắt lén lén nhìn theo.

Tài xế cũng đi theo vào nhà ăn cơm, Cố Tân Tân đi ra khu bên cạnh trường học, xa xa là mây núi trùng điệp, màu xanh biếc

bát ngát quần lầy con đường lên núi duy nhất, cũng là con đường bọn họ vừa đi.

Cách đó không xa truyền đến tiếng còi xe, Cố Tân Tân liếc nhìn, không nhận ra là xe của ai. Mãi đến khi chiếc xe dừng hẳn lại, cửa xe bị đẩy ra, lúc này thân ảnh cao lớn của Đoàn Cảnh Nghiêu mới hiện ra trước mắt Cố Tân Tân.

Mắt cô hơi mở, lên tiếng chào hỏi anh ta. "Anh rể."

"Em cũng tới à."

"Vâng."

Đoàn Cảnh Nghiêu tiến lên hai bước, "Lão Cửu đâu?"

"Đang ăn cơm."

"Tôi lại ăn rồi," Anh ta nhấc tay lên nhìn đồng hồ. "Còn sớm, một giờ nữa."

"Chị cả không tới ạ?"

"Cô ấy một ngày kiêm bạc tỷ đến mặt còn khó gấp, và lại những chuyện như thế này luôn có người làm thay cô ấy rồi."

Cố Tân Tân cũng không biết làm sao đối mặt với Đoàn Cảnh Nghiêu, hơn nữa bọn họ cũng từng âm thầm gặp mặt, điều này thật sự khiến cho Cố Tân Tân càng thêm không được tự nhiên.

"Anh rể, trường tiểu học hi vọng này có liên quan đến cả Cận gia và nhà anh sao?"

"Là cả hai nhà hợp tác bỏ vốn thành lập, bao gồm chi phí phụ và tiền ăn của học sinh." Đoàn Cảnh Nghiêu tiến lên hai bước, ánh mắt đảo quanh bốn phía, trên thân người đàn ông luôn phát ra loại cảm giác xa cách không lạnh mà run, khiến cho người thường không có cách nào lại gần anh ta. "Ban đầu là một mình tôi quyên góp, nhưng

không biết chị cả của em nghe được phong thanh tin tức ở đâu mà nhất quyết phải cho Cận gia thò một chân vào."

"Đây là chuyện tốt mà," Cố Tân Tân cười khẽ, "Cuối cùng được lợi đều là bọn nhỏ."

"Trên đời này, phương thức tẩy trắng tốt nhất là gì?" Gương mặt tuấn tú của Đoàn Cảnh Nghiêu hơi nghiêng, nhìn chăm chú khuôn mặt của Cố Tân Tân, nhếch mép cười, "Người này chỉ cần tùy tiện nói ra hai tiếng từ thiện, thì dù trong lòng có giấu lòng lang dạ sói thế nào cũng sẽ được ngụy trang đẹp đẽ thành một người cực kỳ lương thiện, em nói xem?"

Cố Tân Tân được hỏi, trực giác cho cô biết còn chưa đến lượt mình nói loạn. Những người này đều là bên ngoài một vě sau lưng lại là một vě khác, Cố Tân Tân căn bản không phải là đối thủ của bọn họ.

"Chuyện lần trước anh đề cập với em, xem ra là em chưa thử suy xét rồi?"

Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn, Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa đi ra.

Hai hàng lông mày của cô nhíu chặt, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Đoàn Cảnh Nghiêu, "Còn đang suy nghĩ ạ."

"Thật sao?"

"Cứ cho là như thế đi."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhận được đáp án, nhắc chân đi vào trường, anh ta biết Cận Ngụ ĐÌnh đang ở trong nhà ăn nên đi thẳng qua đó.

Cận Ngụ ĐÌnh ăn xong đứng dậy chuẩn bị rời đi, ngẩng đầu lại thấy Đoàn Cảnh Nghiêu đang đi vào, lập tức vô cùng lễ độ chào hỏi.

Cố Tân Tân đứng ở cửa, nhìn hai người đứng đó giả mù sa múa nói chuyện với nhau. Bọn họ trước mặt người khác thì giả vờ thân thiện, sau lưng lại tính toán lẫn nhau, không biết ngày hôm nay có thể trời yên biển lặng mà trôi qua hay không đây?

***

Bát Bát: Hiện tại đã theo kịp tiến độ của bản gốc bên Trung rồi nhé. Chương này là chương ra ở bên Trung lúc 8 giờ sáng nay.

Lịch ra chương bên Trung là 1 chương/ ngày, 9 giờ sáng bên Trung (tức là 8 giờ sáng ở VN). Vậy nên từ mai bên Trung ra chương mới lúc 8h sáng thì 8h tối ta sẽ đăng bản dịch. Mn hiểu chưa nè?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Vợ Chồng Ân Ái Cũng Chỉ Là Giả Tạo

Dịch: CP88

***

Phóng viên đi theo phía sau Đoàn Cảnh Nghiêu và Cận Ngụ ĐÌnh, sau hôm nay trên ti vi nhất định sẽ truyền ra hình ảnh hai người ở chung hòa thuận, nói nói cười cười.

Đi cùng Đoàn Cảnh Nghiêu có tài xế và thư ký của anh ta, xe chở vật tư của Đoàn gia và Cận gia chiềу nay mới đến, dù sao cũng có phóng viên ở đây, nên tin tức cũng sẽ được phát ở Lục Thành cho đến hết ngày.

Hôm nay Cận Ngụ ĐÌnh và Đoàn Cảnh Nghiêu là nhân vật chính. Cố Tân Tân thật sự không thích cảnh tượng này, Cận Ngụ ĐÌnh gọi cô đi qua, cô đứng chôn chân tại chỗ không chịu tiến lên.

Nhân lúc nghỉ ngơi, Cận Ngụ ĐÌnh đi đến bên cạnh người Cố Tân Tân. "Em không quen thuộc với nơi này, theo sát tôi."

"Tôi không thích giả mù sa mưa dưới ống kính."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ôm bả vai của cô, bàn tay hơi dùng lực. "Thế nào gọi là giả mù sa mưa?"

"Ví dụ như hiện tại đó, giả bộ vợ chồng ân ái, ra vẻ phu thê tình thâm."

Hai người đứng ở giữa sân trường, phía sau là lá cờ đỏ phất phơ tung bay, cách đó không xa có non xanh nước biếc làm phông nền. Khóe miệng cong cong của Cố Tân Tân vẫn cứng đơ như vậy, sau đó không chút biến sắc từ trong lòng ngực của anh chui ra. "Tôi chỉ muốn đi loanh quanh một chút, ngay trong trường thôi nên nhất định sẽ không lạc. Anh với anh rể có việc thì cứ làm, không cần phải để ý đến tôi."

Cô không thích đối mặt với ống kính nên anh cũng không miễn cưỡng nữa, dù sao chính Cận Ngụ Đình cũng rất ác cảm với việc này.

Nhưng anh và Cố Tân Tân không giống nhau, anh sinh ra là người Cận gia nên buộc phải quen thuộc. Hơn nữa Cận Duệ Ngôn càng đứng lên vị trí cao thì Cận Ngụ Đình và Cận Hàn Thanh lại càng phải đối mặt với nhiều giả tạo hơn, nhưng ít nhất thì bọn họ cũng đã sớm được tôi luyện thành mìn đồng da sắt không gì có thể xuyên thủng.

Cố Tân Tân đi đến sân thể dục của trường học, thi thoảng sẽ có túm năm tụm ba học sinh chơi với nhau, có nhóm chơi ném túi cát, cũng có nhóm học sinh đá bóng. Nơi này quả thật không giống với những sân thể dục ở những trường học trong thành bốn phía đều có khán đài, Cố Tân Tân ngồi xuống bãi cỏ, nhìn thấy bên cạnh có một bé gái đang ăn gì đó.

Cô tò mò liếc nhìn, thấy cô bé kia xanh xao vàng vọt, tóc thưa thớt, quần áo trên người có thể tính là sạch sẽ, chỉ là hơi nhỏ và gầy.

"Không phải vừa ăn xong cơm trưa sao? Sao lại....." Cố Tân Tân nhìn kỹ thứ trong tay cô bé, "Sao lại ngồi đây ăn khoai?"

"Cái đó em bọc cất đi rồi."

"Vì sao?"

Cô bé quay về phía cô khẽ cười, "Thức ăn hôm nay thật ngon, em muốn mang về cho em gái với bà nội ăn."

"Vậy còn em thì sao?"

"Hiên tại trường học tài trợ cho chúng em một bữa cơm trưa, tuy là bình thường ăn không tốt như vậy nhưng mà so với ở nhà thật sự là tốt hơn rất nhiều, ngày mai em có thể ăn bù mà."

Cố Tân Tân biết những chuyện như vậy cũng không có gì mới lạ, trước đây cô từng xem « Kế hoạch hoán đổi »(*), dù là một người ưu tú đến mức nào thì ít nhiều cũng sẽ gặp phải rất nhiều bất đồng trong sinh hoạt. Thế nhưng hiện tại cô và cô bé này ngồi với nhau, nghe một đứa bé non nớt như vậy nói ra câu như thế vẫn khiến cho lòng Cố Tân Tân chấn động mạnh.

(*) tên tiếng anh là X-change, trong chương trình khách mời sẽ hoán đổi cuộc sống sinh hoạt cho nhau

"Ba mẹ em đâu?"

"Đi xa làm việc kiếm tiền ạ."

"Bao lâu mới trở về một lần?"

Động tác nhai đồ ăn trong miệng cô bé dừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm Cố Tân Tân. Dường như câu hỏi này đã chạm phải điểm nhạy cảm của cô bé, Cố Tân Tân thấy cô bé ấy khó khăn mở miệng nói với cô. "Ăn Tết mới về."

Cố Tân Tân không đành lòng hỏi tiếp, "Khoai tây..... Ăn như vậy không ngon."

"Nhưng cũng có thể lấp đầy bụng."

Cỗ họng hơi lăn, một câu nói này đâm vào tim khiến cho cô nửa ngày không thể hoàn hồn lại. Cô mở túi xách của mình, hồi hận vì

ngày hôm nay đã không mang theo nhiều đồ ăn đến đây. May là trong túi còn có mấy thỏi socola và đồ ăn vặt, Cố Tân Tân lấy toàn bộ bỏ vào trong lòng cô bé.

Cô bé đó trước giờ chưa từng thấy mấy thứ đồ ăn như vậy, tò mò nhìn chầm chằm trên tay, nhìn chăm chú nửa ngày rốt cuộc cũng nhớ ra nhét vào trong túi. "Cám ơn chị."

"Nhanh ăn đi."

"Về nhà rồi sẽ ăn," Cô bé cầm một viên kẹo trong tay, nói với Cố Tân Tân, "Bạn thân nhất của em hôm qua cũng cho em, còn nói trong nhà cậu ấy có rất nhiều."

"Thích nhỉ, ba mẹ em ấy mua cho sao?"

"Không phải," cô bé ấy lắc đầu, đối với cô không một chút phòng bị, "Cậu ấy không nói cho em biết, cậu ấy không có ba, mẹ cũng bỏ đi rồi. Nhưng có một người cho cậu ấy rất nhiều đồ ăn ngon, hôm đó cậu ấy từ trong phòng của mình lén nhìn ra còn thấy người đó cho ông nội cậu ấy rất nhiều tiền."

Nói không chừng là vì có người muốn giúp đỡ đi?

Nhưng dù là giúp đỡ, quá trình này nghe cũng thật sự kì quái.

"Hôm nay cậu ấy rất lo lắng, nói sợ sẽ không hoàn thành tốt nhiệm vụ, cậu ấy hơi sợ không dám đi....."

Là ý gì? Cố Tân Tân cúi người, nhìn chầm chằm cô bé. "Làm gì không tốt cơ?"

"Cậu ấy cũng không nói rõ, nhưng hôm nay cậu ấy sẽ mang hoa lên tặng người yêu." "Làm gì không tốt cơ?"

Cố Tân Tân lập tức nghĩ đến Cận Ngụ Đình, lại nghĩ những cái máy quay phim kia nhất định cũng sẽ có truyền hình trực tiếp.

Chẳng lẽ.....

Cố Tân Tân nhìn đồng hồ, sắp không còn kịp, cô lo lắng hỏi cô bé ấy. "Bạn em đâu?"

"Cậu ấy là Sứ Phương Phương, ở bên đó." Cố Tân Tân nhìn theo hướng chỉ của cô bé, thấy một bóng người mặc đồng phục học sinh ngồi ở trên bãi cỏ, quanh người cỏ dại rậm rạp, nếu như không nhìn kỹ thì sẽ không thể thấy được cô bé ấy.

Cố Tân Tân vội vàng đứng dậy đi tới, cách chỗ cô bé ấy ngồi không xa chính là dãy phòng học, dãy phòng học và sân thể dục cách nhau một hàng cây cao hơn đầu người.

Cô ngồi xuống đối diện Phương Phương, cô bé ngẩng đầu nhìn cô, "Chị là?"

"Lát nữa em sẽ lên khán đài tặng hoa à?"

Cô bé hơi chột dạ, chuyển ánh mắt sang hướng khác, "Vâng."

"Hôm nay có rất nhiều người của đài truyền hình đến đó, ở nhà em có TV không? Đến lúc đó người trong thôn đều có thể nhìn thấy em....."

Cô bé ôm đầu gối, mọi biểu cảm trên mặt đều lộ ra, hoàn toàn không qua được con mắt của Cố Tân Tân.

Cận Ngụ Đinh tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Cố Tân Tân đâu, bước chân anh gấp gáp đi đến sân thể dục. Đúng lúc này Cố Tân Tân đứng dậy, giống như là vừa mới nói chuyện với một cô bé. Cận Ngụ Đinh gọi cô, Cố Tân Tân nghe thấy thì vội vàng cầm lấy túi xách đi về phía anh.

Cận Ngụ Đinh hơi liếc nhìn cô bé kia.

"Sao em lại ở đây?"

"Không có gì, chỉ là muốn tìm hiểu sinh hoạt ngày thường của bọn trẻ một chút."

"Nửa giờ nữa nghỉ thức quyên tặng cũng bắt đầu rồi."

Cố Tân Tân yên lặng đi bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, bọn họ tiến vào phòng làm việc của hiệu trưởng, Đoàn Cảnh Nghiêu cũng ở sảnh đó, lúc này đang nói chuyện với hiệu trưởng, "Xe vật tư đã đến, mỗi phòng học đều sẽ có máy tính mà máy chiếu, còn có thức ăn cho bọn nhỏ, tôi hi vọng có thể tiếp tục duy trì tiêu chuẩn khẩu phần ăn như trưa nay. Nguyên liệu cung cấp cho nhà ăn đều không cần mọi người phải bận tâm, có vấn đề gì phát sinh có thể trực tiếp liên hệ với thư ký của tôi."

"Được, được," hiệu trưởng liên tục gật đầu, "Thật sự cảm ơn."

Cố Tân Tân nhìn thấy trước mặt bọn họ còn bày hai bản liệt kê chi tiết các khoản chi phí, phía trên còn ghi tên một ngân hàng nào đó, nơi người thanh toán ghi tên của công ty Cận Ngụ ĐÌnh và Đoàn Cảnh Nghiêu. Thứ này vừa nhìn đã biết là dùng để làm màu, Cố Tân Tân không biết phải treo vẻ mặt gì lên cho phải, cô hơi kéo cánh tay áo của Cận Ngụ ĐÌnh. "Lát nữa lên khán đài tôi không đi đâu."

"Vì sao?"

"Phóng viên chủ yếu là muốn quay anh với anh rể, tôi không muốn lên đó tham gia diễn hài."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo tay cô ngồi xuống, "Ý định ban đầu của tôi là để cho em lên, tôi không đi."

"Tôi mới không cần." Cố Tân Tân cũng là người thích tự do buông thả, chuyện như vậy cô làm không được. "Miệng tôi rất vụng về, việc này ngay cả chị cả cũng có liên quan nên hẳn là rất quan trọng. Anh để tôi đi lên, tôi sợ là mình sẽ không kìm lòng được mà phá hỏng một màn này đấy."

"Em dám."

"Trả thù anh không thể sao? Tôi nói được làm được."

Tầm mắt của Cận Ngụ Đinh do dự trên khuôn mặt nhỏ của cô thật lâu, quên đi, anh cũng không dám mạo hiểm như vậy. Rất nhiều lúc Cố Tân Tân bất chấp cả lẽ thường, mà hiện tại oán khí trong lòng cô sợ là cũng chưa tiêu, nói không chừng là đang lo không có cơ hội phát tiết đây.

Việc này nếu thật bị hủy, Cận Duệ Ngôn nhất định sẽ lột da anh.

Bên cạnh lề đài kéo cờ có một sân bê tông, sáng sớm trường học đã cho bố trí xong nơi đó. Lúc này Cố Tân Tân ngồi giữa đám người, nhìn các loại thiết bị thu hình thu thanh đã sẵn sàng vào vị trí, học sinh mang khăn quàng đỏ ôm hoa tươi trong tay, xếp thành hàng chuẩn bị lên lề đài.

Cận Ngụ Đinh và Đoàn Cảnh Nghiêu đứng chung một chỗ, nhìn thế nào cũng thấy được vẻ tài năng xuất chúng hơn người, hơn nữa còn đều mang cái dáng vẻ trời sinh lạnh lung cảm người khác tiếp cận.

Sau khi hiệu trưởng dõng dạc đọc xong một bài phát biểu thì đến màn nhận tiền quyên góp từ hai người bạn họ, truyền thông ở phía dưới liên tục chụp lại.

Sau đó những đại diện học sinh cầm hoa đi lên khan đài, Cố Tân Tân nhìn thấy Phương Phương đứng ở phía sau cũng theo đoàn người đi lên.

Vóc dáng thon dài của Đoàn Cảnh Nghiêu hơi cúi xuống nhận lấy bó hoa từ trong tay Phương Phương, những bó hoa này là hái từ đỉnh núi bên cạnh rồi được cắt tỉa gọn gàng, sau đó lại được thầy cô giáo nơi này gói lại. Sử Phương Phương liếc nhìn người đàn ông trước mặt, cúi chào anh ta, lúc xoay người định rời đi thì nhìn thấy Cố Tân Tân trong đám người.

Khi một loạt các thủ tục đó kết thúc thì cũng đã không còn sớm. Nơi này cách Lục Thành rất xa nên cả Cận Ngụ Đinh và Đoàn Cảnh Nghiêu đều uyển chuyển từ chối lời mời ở lại ăn tối của hiệu trưởng.

Trên đường trở về, bởi vì là đường núi nên xe lái với tốc độ rất chậm, hai chiếc xe một trước một sau nối đuôi nhau mà đi.

Đoàn Cảnh Nghiêu ngồi hàng ghế sau nhắm mắt dưỡng thần, thư ký bên cạnh nhẹ giọng nói, "Hôm nay thật ra tôi đã được chứng kiến một màn khá thú vị."

"Nói thử nghe coi."

"Ngài là người hiểu rõ Cận thị trưởng nhất, vậy nên ngài nói hôm nay sẽ không có sóng êm biển lặng, quả nhiên là đều nằm trong dữ liệu của ngài." Thú ký nghĩ đến chuyện vừa xảy ra ở sân thể dục, "Mấy ngày trước có người đã đến trước một bước tìm người nhà của một học sinh được sắp xếp lên tặng hoa, cho rất nhiều đồ và tiền."

Lúc đó thư ký đứng phía sau hàng cây rậm rạp, Đoàn Cảnh Nghiêu làm việc vốn rất cẩn thận, đặc biệt là hôm nay có phóng viên nhà báo ở đây nên anh ta nhất định phải đảm bảo không có bất kỳ một sơ hở nào.

Cô Tân Tân lúc đầu vẫn cho là chuyện này liên quan đến Cận Ngụ Đinh, nhất định không nghĩ tới thật ra người bị liên lụy lại là Đoàn Cảnh Nghiêu.

"Em có biết vì sao người tìm đến kia lại muốn em lên đó làm náo loạn lên không?"

Cô bé đó u u mê mê gật đầu, sau đó lại lắc.

"Người đó đã nói gì với em?"

Cô bé có chút sợ sệt, không dám nói tiếp, Cố Tân Tân thấy không còn bao nhiêu thời gian nữa, vừa đe dọa vừa dụ dỗ. "Nếu như em thật sự náo loạn thì thầy cô giáo sẽ nghĩ như thế nào? Còn những bạn học, người thân, bạn bè, cả các chú đã bỏ rất nhiều tiền cho nhà trường nữa, chuyện xấu như vậy bị truyền lên ti vi, bọn họ nhất định sẽ rất tức giận."

"Là ông nội bảo em chạy lên khán đài nói chú kia là người xấu, nói chú ấy vốn dĩ hứa sẽ tài trợ tiền cho em đi học tiếp nhưng lại không thấy đâu, còn phải nói ông nội em bệnh nên bị chú ấy khinh thường. Bọn họ cho ông nội rất nhiều tiền, nói chỉ cần em đồng ý thì sau này có thể giúp em học xong đại học....."

Cô bé kia có rất nhiều thứ cũng chưa hiểu rõ là gì, nhưng cô bé ấy biết đại học có ý nghĩ với mình như thế nào.

Cố Tân Tân không ngờ thủ đoạn của bọn họ lại hung ác đến thế, nếu như ở ngay trước mặt nói lừa gạt tiền quyên tặng thì dù có không phải là sự thực đi chăng nữa, xô nước bẩn này một khi đã giội lên thì sau này dù có làm thêm 100 lần từ thiện nữa cũng không thể tẩy trắng đi được.

"Ông nội em có nói em phải tìm chú nào không?"

"Có, ông miêu tả chú kia hôm nay sẽ mặc một cái áo khoác dài màu đen, bên trong còn có một cái áo vest khác màu với áo bên ngoài."

Cố Tân Tân nghĩ một hồi, nhận ra đó là Đoàn Cảnh Nghiêu.

Lúc anh ta xuống xe cô nhìn rất rõ ràng, người đàn ông đó mặc một chiếc áo bành tô dài màu đen, bên trong là bộ âu phục may thủ công màu xám bạc, màu sắc lạnh lẽo, cũng rất uy phong bức người.

Mà Cận Ngụ Đinh hôm nay chỉ mặc một bộ âu phục màu đen, vậy nên không thể nào là anh được.

Cố Tân Tân cau mày, không muốn cuốn vào vòng phân tranh của bọn họ. Vốn dĩ cô muốn đứng dậy rời đi, nhưng ngẫm lại sau này không biết chừng cô và Đoàn Cảnh Nghiêu còn có qua lại.

Bên trong xe, người đàn ông nghe xong những lời này thì hơi khép lại mi mắt, "Vì thế nên công lao lớn nhất vẫn là của cô ấy rồi."

"Cửu phu nhân rất biết nói chuyện, hơn nữa cô bé kia cũng còn nhỏ tuổi nên chịu không nổi mấy lời dọa dẫm. Tôi nghe thấy Cửu phu nhân nói nếu như cô bé ấy mà gây chuyện thì ngài chắc chắn sẽ không buông tha cho người nhà cô bé; còn nói những người kia cũng đã cho tiền rồi, bọn họ không thiếu tiền nên sẽ không đòi lại ông nội của cô bé đâu; nói sẽ để cho cô bé kia lên tặng hoa, nhưng lúc đó nhất định không được có ý đồ khác."

Đoàn Cảnh Nghiêu hơi nhếch khóe miệng. "May là cô bé kia dễ bị lừa, nếu như đổi lại là một người khôn khéo thì hôm nay đúng là sẽ có chút chuyện phiền phức rồi."

Thư ký tiếp lời, "Đúng vậy đó, chỉ là có một vấn đề này. Vì sao ông nội của cô bé đó lại biết hôm nay ngài mặc cái gì? Lại có thể biết chính xác đến như vậy?"

Người đàn ông nghe xong lời này thì con mắt thâm thúy rơi về phía xa xa, gương mặt tuấn tú chìm trong âm u, cắn chặt hàm răng, "Bộ quần áo này hôm nay là cô ấy tự tay phối cho tôi, vậy mà tôi còn thắc mắc vì sao hôm nay cô ấy lại đột nhiên tử tế như vậy. Hóa ra là chồn cáo chúc Tết gà(*). Tôi sớm phải nghi ngờ tới, thật sự không ngờ được cô ấy lại sẽ hại tôi bằng cách này."

(*) giả vờ thiện lương để thực hiện mưu đồ gì đó

Đoàn Cảnh Nghiêu lắc đầu, bàn tay hơi thả ra gõ nhẹ lên cửa sổ, "Sau này tôi nhất định phải ghi nhớ kỹ từng giây từng phút, lúc cô ấy ôn nhu chính là giấu đao trong bụng(*), giấu châm trong bông(**), Cận Duệ Ngôn ơi Cận Duệ Ngôn, em cứ luôn muốn đánh với tôi mọi lúc mọi nơi, cần gì phải thế chứ?"

(*) bè ngoài biếu hiện tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác

(**) bè ngoài mềm mỏng, trong lòng nham hiểm

"Nhưng dù sao ngài cũng là chồng của Cận thị trưởng, nếu như danh dự ngài bị giảm sút thì không phải là cũng không có lợi gì cho Cận thị trưởng hay sao?"

"Không phải là cô ấy cũng đã mang Cận gia đến rồi đó sao?"
Đoàn Cảnh Nghiêu biết được trong lòng Cận Duệ Ngôn đang tính toán cái gì. "Một cước này của cô ấy nếu như có thể đá cho tôi không gượng dậy nổi thì cô ấy vẫn còn có Cận gia chồng đỡ. Ở bên ngoài cô ấy rũ bỏ mọi quan hệ với Cận gia đều không phải là nghĩ tới một ngày sẽ có thể làm hại tôi không bò lên được nữa sau đó đá tôi ra ngoài hay sao? Nói không chừng, cô ấy còn có thể mang thêm về cái danh đẹp đẽ vì đại nghĩa diệt thân ấy chứ."

Thư ký không nói lời nào, chuyện của hai người bọn họ người khác cũng không cần biết quá nhiều.

Ánh mắt Đoàn Cảnh Nghiêu xuyên qua gương chiếu hậu nhìn chằm chằm về chiếc xe phía sau. Hôm nay Cố Tân Tân giúp anh ta như vậy xem ra là cũng tự giữ lại cho mình một đường lui. Tuy là hôm nay anh ta thoát khỏi cái phiền phức này đối với cô mà nói cũng không có chỗ lợi lộc nào. nhưng nếu như anh ta vẫn còn đủ mạnh, thì sau này khi cô cần một người hợp tác anh ta mới còn đủ khả năng giúp cô.

Trở lại Lục Thành đã là rất muộn, Đoàn Cảnh Nghiêu mở mắt ra, đáy mắt có mấy phần mệt mỏi.

Người giúp việc có để lại cơm cho anh ta, mà cũng chỉ có một thím giúp việc lớn tuổi chăm sóc cho anh ta mười mấy năm đang bận rộn trong phòng bếp.

Nhiều khi Đoàn Cảnh Nghiêu cảm thấy nơi này không giống như là một ngôi nhà. Mỗi một câu nói hay hành động của anh Cận Duệ

Ngôn đều chưa bao giờ quan tâm, dù cho anh ta có khuya như vậy mới trở về, cô ấy có nghe được động tĩnh thì cũng sẽ không chịu xuống lầu liếc anh ta một cái.

"Đoàn tiên sinh, canh nguội rồi, để tôi đi hâm lại cho ngài."

"Không cần, tôi chỉ tùy tiện ăn một chút thôi."

Nhưng thím giúp việc đã bê bát canh mang vào trong nhà bếp.
"Một phút thôi, ngài cứ ăn trước đi."

Ánh đèn chiếu nửa cái bóng của người đàn ông lan ra đến phòng khách, khiến cho cái bóng đó càng trở nên cô độc. Thím giúp việc mang canh đã hâm nóng bụng lên bàn, Đoàn Cảnh Nghiêu hơi liếc bà ấy một cái. "Thím đi ngủ trước đi."

"Không sao, ngài mau ăn đi."

Hôm nay đều là ngồi trên xe đi đường nên thật sự tiêu hao rất lớn tinh lực. Đoàn Cảnh Nghiêu ăn xong thì đi lên lầu.

Anh ta đẩy cửa phòng ngủ đi vào, bên trong phòng không bật đèn, mà anh ta cũng đã sớm quen. Đoàn Cảnh Nghiêu đi vào phòng thay đồ, cầm đồ ngủ sau đó đi thẳng vào phòng tắm.

Anh ta làm ra động tĩnh rất lớn, Cận Duệ Ngôn có muốn ngủ cũng không ngủ nổi. Đầu giường đặt một cuốn sách đã đọc được một nửa, cô ấy vểnh tai lên, nghe được tiếng nước trong phòng tắm dần yên tĩnh lại thì nhanh chóng khép lại mi mắt.

Người đàn ông rất nhanh đi ra, đi đến bên cạnh chiếc giường lớn thì đưa tay ra bật đèn lên.

Cận Duệ Ngôn theo bản năng hơi giật giật mí mắt, nhưng vẫn nằm yên không nhúc nhích. Đoàn Cảnh Nghiêu vén chăn ép lên người cô ấy.

Phản ứng đầu tiên của cô ấy chính là mở mắt ra, sau đó híp mắt nhìn anh ta. "Muốn làm gì?"

"Tôi về rồi."

"Quá muộn, ngày mai tôi còn có cuộc họp, ngủ đi."

Mái tóc Đoàn Cảnh Nghiêu ướt nhẹp, lúc đi ra đường nói là sấy khô, đến cả cầm khăn lông lau cũng chỉ qua loa đại khái. Lúc này nước nhỏ xuống người Cận Duệ Ngôn, khiến cho một mảng áo lớn dưới cổ cô ướt đẫm.

Anh ta hôn lên mặt cô ấy, Cận Duệ Ngôn nâng tay đẩy ra, "Tôi thật sự rất buồn ngủ, chỉ muốn ngủ."

"Bây giờ một ngày kiếm tỷ bạc nên bạn rộn quá rồi phải không, có phải lần sau muốn lên giường với em cũng phải đặt hẹn trước?" Khẩu khí của Đoàn Cảnh Nghiêu cũng không khác bao, đè lại cổ tay cô ấy sau đó hôn lên cái cổ mềm mại.

Cận Duệ Ngôn cong lại chân, nhưng không có cách nào đẩy anh ta ra được, người đàn ông đặt môi bên tai cô ấy chế nhạo, "Có cần nói vệ sĩ của em đến đây hay không? Cho anh ta canh giữ ở bên giường nhé?"

"Đoàn Cảnh Nghiêu, hơn nửa đêm làm loạn như vậy đủ chưa?"

"Lần sau tôi nhất định phải gửi khiếu nại vào hòm thư thị trưởng, nói vợ chồng hài hòa thì gia đình mới có thể hòa thuận. Em ngoài miệng nói muốn tôi cùng em tạo ra công bằng trong xã hội, nhưng sau lưng lại hà khắc với chồng mình, nhất định phải cần tìm người đến phân xử."

Váy ngủ của Cận Duệ Ngôn bị đẩy lên đến chiếc eo nhỏ, trên mặt cũng bị nước từ tóc của người đàn ông nhỏ xuống, cô ấy nâng tay lau đi, "Đi ra."

Đoàn Cảnh Nghiêу nắm lấy eo của Cận Duệ Ngôn, húc mạnh, dù là không thuận lợi nhưng anh ta nhất định không để cho cô ấy chạy thoát.

Thời điểm hai người kết hôn Cận Duệ Ngôn cũng đã giao ước trước với anh ta, nước sông không phạm nước giếng, nói bọn họ không cần phải có tình cảm vợ chồng thật sự. Nhưng Đoàn Cảnh Nghiêу sao có thể để cô ấy leo lên đầu mình dễ dàng như thế, anh ta cưới Cận Duệ Ngôn về cũng không phải là để trang trí.

Cận Duệ Ngôn khó chịu nhíu mày, Đoàn Cảnh Nghiêу hôn lên môi cô ấy, "Thả lỏng, sao lại cứ không ngoan như vậy chứ? Em cứ căng như vậy thì lại càng chặt hơn, người chịu khổ lại là chính em mà thôi."

Trên trán cô ấy chảy ra từng giọt mồ hôi lì ti, cánh tay cường tráng của người đàn ông ôm lấy nửa người trên của cô ấy, giống như hận không thể nghiền nát Cận Duệ Ngôn ra thành từng mảnh.

"Tin tức hôm nay đã xem chưa?"

Khuôn mặt Cận Duệ Ngôn không ngừng vặn vẹo, "Tin gì?"

"Không thấy màn nào loạn của học sinh trong nghi thức quyên tặng chắc là em rất thắt vọng nhỉ?"

Bàn tay Cận Duệ Ngôn đặt trên lưng Đoàn Cảnh Nghiêу, vì Đoàn Cảnh Nghiêу dùng sức mạnh quá lớn mà móng tay cô ấy cũng theo bản năng bấm mạnh xuống. "Đoàn Cảnh Nghiêу, buộc tội phải có chứng cứ."

"Duệ Ngôn, em nói xem chúng ta như thế này không phải là cực kỳ tốt sao?" Anh ta nhìn chăm chú từng chi tiết trên khuôn mặt nhỏ nỗi lên mấy vết đỏ, thanh âm cũng trở nên vô cùng gợi cảm. "Lúc này mới giống như vợ chồng."

Cận Duệ Ngôn bị ánh đèn trên đầu kích thích đến choáng váng, "Tắt đèn đi."

"Tắt làm gì?" Một tay Đoàn Cảnh Nghiêu chống bên người cô ấy, một tay hạ xuống để cho bản thân càng gần sát với cô ấy hơn. "Để tôi nhìn xem em xinh đẹp đến nhường nào."

"Dáng vẻ của tôi anh còn chưa xem đủ sao?"

"Tôi thích nhất là ngắm em lúc em không thể kiềm chế được bản thân." Đoàn Cảnh Nghiêu hơi rũ mắt, từ khói mắt đến đuôi lông mày đều nhuộm ý cười, "Em như vậy mới khiến cho tôi cảm thấy em bên cạnh tôi là chân thật."

Sau một hồi màn ám muội trong căn phòng rốt cuộc cũng kết thúc, Đoàn Cảnh Nghiêu thả mình nằm xuống, Cận Duệ Ngôn đứng dậy định đi vào phòng tắm.

Người đàn ông thấy thế thì nhắc một chân lên đè cô ấy lại. "Gấp cái gì?"

"Đoàn Cảnh Nghiêu, anh xem xem bây giờ là mấy giờ rồi, tôi không có thời gian ở đây lãng phí với anh."

"Vậy sao lúc em cho người đến nhà của cô bé học sinh đó lại không thấy lãng phí thời gian nhỉ?"

Mắt thấy cô ấy đứng dậy, Đoàn Cảnh Nghiêu lập tức đưa tay ôm lấy eo Cận Duệ Ngôn, kéo cô ngồi trở lại. "Nếu như em thật sự muốn phá hủy tôi thì cũng đừng hòng được sống tốt."

Cận Duệ Ngôn đã sớm biết kế hoạch không thành công, đôi môi mím chặt hơi mở, bàn tay nhẹ nhàng rơi xuống bờ vai trần của Đoàn Cảnh Nghiêu, "Tôi sao có thể hại anh được chứ? Không biết anh lại nghe được lời đồn vô căn cứ như vậy ở đâu nữa. Anh nói rất đúng, chúng ta là vợ chồng, cùng ngồi trên một cái thuyền."

Người đàn ông cười khẽ, bàn tay nắm chặt cổ tay cô ấy, khả năng làm việc của vị nữ cường nhân này nhà anh ta mạnh mẽ như thế nào anh ta chính là người rõ nhất, mọi hành động đều luôn rất dứt khoát như vậy.

Lúc Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh trở lại tòa nhà Tây đã là nửa đêm.

Cô lê bước chân mềm nhũn vào nhà, Cận Ngụ ĐÌnh thay giày, lúc ngẩng đầu lên đã thấy cô đang bước nhanh lên lầu.

"Lại đây, ăn cơm tối đã."

Cố Tân Tân cũng không quay đầu lại mà đi thẳng lên cầu thang. "Mệt chết đi được, mệt chết đi được, không ăn."

"Trưa nay em cũng không ăn được bao nhiêu, đi xuống đây."

Cố Tân Tân đi từng bước lên cầu thang, khí lực để trả lời anh cũng không còn. Vừa đi vào phòng ngủ liền cảm thấy chiếc giường kia đặc biệt thân thiết, tắm cũng không muôn nữa, trực tiếp nhào tới.

Người giúp việc biết bọn họ hôm nay về muộn nên cơm và thức ăn đều để trong nhà bếp giữ nhiệt. Cận Ngụ ĐÌnh đi theo vào phòng ngủ, thấy Cố Tân Tân tay chân dạng ra, nhìn qua liền biết là mệt muốn chết rồi.

Anh đi lên một bước gọi cô, Cố Tân Tân không trả lời, thì ra là đã ngủ thiếp đi.

Cận Ngụ ĐÌnh giơ tay vỗ nhẹ lên móng cô, Cố Tân Tân khẽ ưm một cái, "Làm gì đấy? Đi ra."

"Ăn cơm tối xong rồi ngủ tiếp."

Cố Tân Tân xoay mặt về phía khác, mơ hồ lên tiếng, "Không ăn."

Bộ dạng giống như bùn nhão này của cô thật sự khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh không có cách nào để ép buộc thêm.

Người đàn ông tắm xong đi ra thấy Cố Tân Tân vẫn còn đang ngủ, anh tiến lên kéo cánh tay cô. "Dậy đi tắm."

Cô đã ngủ say lầm rồi, căn bản là không thể phản ứng lại anh.

Nhưng Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không nhịn được việc cô không tắm rửa mà nằm trên giường như vậy, phải biết là bọn họ ngày hôm nay cả một ngày ngồi trên xe đấy. Anh kiên trì đẩy nhẹ vai Cố Tân Tân. "Dậy tắm."

Cố Tân Tân vung tay túi, suýt chút nữa đánh trúng mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Không muốn."

Người đàn ông tránh kịp, ôm eo Cố Tân Tân sau đó nhắc cô lên. Cố Tân Tân mệt mỏi không muốn động, lúc này ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn bị người ta chạm vào. Cố Tân Tân hét lên một tiếng, tính khí nóng nảy bắt đầu phát tác. "Không được đụng vào tôi, đừng có động vào tôi, tôi muốn đi ngủ, đi ra!"

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không muốn động vào cô, nhưng mà không lẽ anh lại đi đá cái cơ thể hôi hám không tắm của cô xuống gầm giường ngủ?

"Nếu như em không chịu đi tắm thì đêm nay nghĩ cũng đừng nghĩ được ngủ ở đây."

Cố Tân Tân cảm thấy vô cùng, vô cùng phiền, giống như bên cạnh có con muỗi vo ve không ngừng, cô trả lời thảng thắn, "Anh đi chỗ khác ngủ đi, đừng có làm phiền tôi."

Cô ở đây lâu quá nên giờ quên luôn cả đâu là chủ đâu là thú nữa rồi phải không?

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống giường, hơn nửa chiếc chăn bị Cố Tân Tân đè lên. Anh muốn cố gắng lần cuối cùng, ôm lấy nửa người trên của cô. "Đi tắm."

Cố Tân Tân sắp bị phiền đến chết rồi, cô ngồi chõi đó, hai mắt nhắm chặt, bắt đầu khóc lóc om sòm, hai tay thì đánh loạn xạ, "Làm gì thế làm gì thế, đã nói là không tắm rồi, a a a a a -----"

Cô banh họng ra hét như vậy, tần số vô cùng cao, đâm vào màng tai Cận Ngụ ĐÌnh thậm chí khiến cơ thể anh hơi run rẩy.

Cố Tân Tân cũng không nhìn là mình đánh vào đâu, Cận Ngụ ĐÌnh cũng chỉ quần một chiếc khăn tắm đi ra. Anh nghe được tiếng bột bột đên cuồng, bắt giác cảm thấy đau đớn, vừa cúi đầu nhìn thì nhận ra trên ngực và cánh tay đều có dấu đỏ.

Cảm giác đau đớn khiến cho anh từ từ tỉnh táo lại, từ nơi bị đánh phát ra cái nóng hừng hực.

Anh thật sự không dám lại gần cô nữa, nửa người phía trên của Cố Tân Tân lại mềm nhũn rơi xuống giường, sau đó là ngủ say như chết.

Cận Ngụ ĐÌnh sờ sờ ngực, vén chăn nằm vào.

Cô thích ở bẩn thì cứ để cô bẩn đi, dù sao người khó chịu cũng không phải anh.

Sắc trời đã tối, Cận Ngụ ĐÌnh bị dẫn vặt đến tận đêm khuya, hai mắt trợn trừng, làm sao cũng không ngủ được.

Anh thế nào cũng không thể bỏ qua cái cảm giác người ở bên cạnh không sạch sẽ, thật sự ảnh hưởng nghiêm trọng đến bầu không khí anh đang hít thở, cảm giác như hơi thở bị mắc lại cỗ họng, làm thế nào cũng không thể dễ chịu nổi.

Nhưng bộ dạng vừa rồi của cô anh thật sự không dám chọc vào lần thứ hai. Cận Ngụ Đinh nghiêng người ngồi nhởm dậy, nhắc một góc chăn rồi ném lên lưng Cố Tân Tân.

Anh cách cô rất gần, Cố Tân Tân bị lạnh, lại cảm thấy có thứ gì đó ám áp đang lại gần, bèn đưa tay ôm lấy cổ Cận Ngụ Đinh.

Cô không tắm, không gội đầu, quần áo cũng không thay.....

Bàn tay Cận Ngụ Đinh rơi vào eo cô, không đẩy ra mà ngược lại ôm cô vào lòng.

Anh cảm thấy giới hạn cho phương diện này của mình hình như đã bị phá vỡ, thậm chí hoài nghi mình bị bệnh hay không mà lại có thể ôm một "cẩu thả hán tử" như vậy.

***

Bát Bát: Trước đây chúng ta có "nữ hán tử", hiện tại má Yêu giới thiệu thêm "cẩu thả hán tử" Cố Tân Tân:)))))))

P/s: Gần đây luôn cảm thấy cái ảnh bìa fanpage bên FB quái quái.

Chính là cái câu "tốc độ rùa bò" đó:3

Thật ra đó mới là ta trước kia, hơn 3 năm chỉ dịch được 1 bộ hôn trộm 55 lần. Vì lẽ đó mà hơn 3 năm trời cũng chỉ có hơn 3k người theo dõi trên wattpad. Fb và wordpress thì khỏi nói đi, hai mặt trận này thật ra lúc trước bị ra ngó lơ triệt để, từ lúc mất nick watt mới nghĩ đến việc đầu tư thêm một chút đề phòng. Cũng chỉ là 1 chút thôi, vì ta đặc biệt kém tắm với hai cái này:))))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Sắc Lang Ngay Bên Người

Dịch: CP88

***

Nửa đêm, Cố Tân Tân bị đói mà tỉnh.

Cái bụng liên tục sôi ừng ực, đói đến mức khiến cô hoài nghi cả nhân sinh (Bát Bát: giờ ta mới biết có cả cái loại đói này nữa:3), trong bầu không khí có một mùi thơm thoang thoảng, chính là mùi sữa tắm quen thuộc của cô.

Cố Tân Tân mở mắt ra, tuy là đã tắt đèn nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy người đàn ông trước mặt, còn có thể cảm nhận được bàn tay của anh đặt trên eo cô.

Cô đẩy tay anh ra sau đó ngồi dậy, bàn tay cô đặt trên mái tóc sau một ngày bụi đường mệt mỏi, nhận ra tóc cũng đã bết thành một cục.

Cô như vậy mà anh cũng ôm cho được?

Cố Tân Tân đứng dậy đi tắm, sấy khô tóc xong đi ra cũng đã gần ba giờ sáng.

Cận Ngụ Đinh ngủ rất say, không hề bị chuỗi tiếng động của cô quấy rầy. Cố Tân Tân thả nhẹ bước chân đi đến trước bệ cửa sổ, cảm giác sạch sẽ khiến cả cơ thể cô đều cảm thấy thư thái. Cố Tân Tân kéo thùng giấy được gói kỹ về bên cạnh mình, bên trong chất đầy đồ ăn vặt cô đặt mua trên mạng về.

Người đàn ông đang ngủ say trên giường trong lúc mông lung cơ hồ nghe thấy tiếng rộp rộp truyền vào tai, giống như con chuột đang ăn lén. Anh thấy phiền, xoay người muốn ngủ tiếp, nhưng cái âm thanh đó lại cứ quanh quẩn mãi không chịu đi.

Tuy là Cận Ngụ ĐÌnh đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh nhưng vẫn nhớ được trong phòng này không thể có chuột. Anh đấu tranh tinh thần một hồi lâu, thật sự không thể bình yên ngủ được nữa phải mở mắt ra.

Cố Tân Tân không ở trên giường, anh theo hướng phát ra âm thanh nhìn tới cô đang ôm bảng vẽ điện tử ngồi trên bệ cửa sổ. Một tay cô cầm bút, một tay cầm bánh gạo Vượng Vượng, mỗi lần cắn một miếng đều phát ra tiếng rộp rộp nghe cực nhức đầu.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi dậy, khuôn mặt cau có nhìn chằm chằm người phụ nữ ngồi cách đó không xa.

"Nếu em thấy đói bụng thì có thể xuống nhà ăn cơm!"

Anh đột ngột lên tiếng đã dọa Cố Tân Tân giật mình suýt chút nữa ném chiếc bánh trong tay đi, "Tôi ăn sơ sài chút lấp cái bụng là được rồi, anh không cần phải để ý đến tôi."

"Nhưng em làm ra âm thanh lớn như vậy tôi không ngủ được."

Cố Tân Tân không để ý lắc nhún vai một cái. "Vậy thì anh ra phòng khách mà ngủ."

Giọng điệu của cô giống như đây là chuyện đương nhiên, thật giống như đã coi anh như là một người không quá quan trọng đến tớ túc. "Lời này phải là tôi nói với em mới đúng."

"Tôi vẫn ngủ ở đây mà," Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, đặt sự tập trung trở lại màn hình. "Mà hiện tại người bị ảnh hưởng là anh, cũng không phải tôi."

"Nhưng dù sao căn phòng này cũng là của tôi, Cố Tân Tân, em xem xem bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Ba giờ mười sáu phút." Cô vẫn rất thành thật trả lời anh.

Cận Ngụ ĐÌnh cảm giác có một ngọn lửa tắc nghẽn trong ngực, "Lại đây, ngủ!"

Cố Tân Tân bóc ra thêm hai gói bánh gạo, chồng chúng lên nhau rồi lại giống như con chuột cắn rộp rộp. Cận Ngụ ĐÌnh nằm lại về giường, hận không thể che kín lỗ tai, cuối cùng cũng chỉ có thể kéo chăn lên đến đỉnh đầu.

Không có anh ở bên cạnh làm phiền quả thật là yên tĩnh hơn nhiều, Cố Tân Tân nhất thời cảm thấy cảm hứng đến óc ạt, tình tiết này nối tiếp tình tiết kia liên tục hiện ra trong đầu.

Ngày hôm sau Cận Ngụ ĐÌnh tỉnh dậy không nghi ngờ gì cảm thấy đầu óc quay cuồng, rất rõ ràng rằng đêm qua ngủ không đủ.

Cố Tân Tân nằm ngủ say sưa dọc mép giường, cũng không biết là mấy giờ cô mới lên giường. Cận Ngụ ĐÌnh muốn giống như hôm qua cô làm với mình gây ra chút tiếng động khiến cho cô không được ngủ yên, nhưng lại nhìn đến khuôn mặt nhỏ tràn ngập mệt mỏi. Anh cuối cùng vẫn không đành lòng, chỉ có thể rón ra rón rén đi vào phòng tắm, lúc đi rửa mặt cũng hạn chế hết sức âm thanh, ngay cả khi đi ra khỏi phòng ngủ đóng cửa lại động tác cũng hết sức nhẹ nhàng.

Cố Tân Tân ngủ một mạch đến giữa buổi mới tỉnh dậy, ăn sáng xong xuôi, cô mở cửa chuẩn bị ra sân ngồi.

Lúc Thương Kì đi vào nhìn thấy Cố Tân Tân, lập tức đứng từ xa liên tục vẫy tay gọi cô. "Cửu tẩu!"

Cố Tân Tân bước nhanh qua, nhìn thấy tinh thần Thương Kì không tệ, tâm tình cũng không đến nỗi nào thì trong lòng nhẹ nhõm

hắn, nghĩ thầm sự việc kia có lẽ đã qua rồi. "Mấy ngày em không đến rồi đó."

"Ba mẹ em nhốt em ở nhà."

"Gì cơ?" Cố Tân Tân cực kỳ kinh ngạc nhìn cô ta.

Thương Kỳ thấy vẻ mặt cô như vậy thì vội vàng cười nói, "Chị đừng nghĩ quá đáng sợ như vậy chứ. Bọn họ chỉ là muốn ép hỏi em quen với ai thôi mà. Em cũng đâu có ngốc, nhanh chóng chịu thua, còn nói sẽ lập tức chia tay với anh ta."

"Vậy mà cũng được sao?"

"Tất nhiên rồi." Thương Kỳ kéo cánh tay Cố Tân Tân đi về phía chiếc đu quay. "Mẹ em hai ngày nay đều không ngừng sắp xếp cho em người kết hôn, em thoải mái đồng ý vậy là bọn họ liền thả cho em ra ngoài."

"Em đồng ý hôn nhân sắp đặt sao?" Cố Tân Tân vẫn nhớ trước đây Thương Kỳ luôn miệng la hét muốn cùng một anh chàng đẹp trai nhất kiến chung tình.

Thương Kỳ cầm chiếc túi trong tay đưa cho Cố Tân Tân, chính là chiếc túi xách lần trước cần của cô về. "Đồng ý chứ. Chị xấp xỉ tuổi của em mà cũng kết hôn rồi, còn cùng với Cửu ca ngày ngày ân ái ái, em cũng không thể cứ làm độc thân cẩu(*) mãi được."

(*) Là tiếng lóng internet đang thịnh hành hiện nay nói về những kẻ độc thân ở Trung Quốc, không có đối tượng yêu đương hoặc không trong trạng thái hôn nhân, dùng cho cả nam và nữ. Có ý hạ mình và tự giễu, mang sắc thái khôi hài.

Dành cho những ai tò mò tiếng anh của nó là gì: Single Dog/Damn Single

Ân ân ái ái? Cố Tân Tân cười khổ, liệu Thương Kỳ có thật sự hiểu được cụm từ ân ái này hay không đây?

"Thật ra kết hôn với em cũng rất tốt, những người ba mẹ em tìm về nhất định đều sẽ là môn đăng hộ đối."

Thương Kỳ chống cằm, "Không sai, may là trước giờ em không thích một người nào có bối cảnh không bằng em. Chị nhìn thái độ này của ba mẹ em mà xem, đến lúc đó nhất định bọn họ sẽ cực lực phản đối. Em thật sự sẽ không thể chịu được cái đau khổ đó đâu."

Vậy nên mới nói mỗi nhà mỗi khác, nếu như Tần Chi Song cũng giống như vậy thì Cố Tân Tân làm sao có ngày hôm nay?

Đến trưa Cố Tân Tân nghĩ mòi Thương Kỳ ở lại tòa nhà Tây ăn trưa, đang định vào nhà nói với người giúp việc chuẩn bị mấy món Thương Kỳ thích ăn.

Cố Tân Tân vừa đứng lên thì nhìn thấy Tiền quản gia đang đi đến.

"Cửu phu nhân," Tiền quản gia cũng nhìn thấy Thương Kỳ ở bên cạnh, "Thương tiểu thư cũng ở đây."

"Mẹ tìm tôi à?"

"Phu nhân mòi Cửu phu nhân qua đó ăn cơm, nếu như Thương tiểu thư cũng ở đây thì qua cùng luôn đi thôi."

Thương Kỳ nhìn thấy Cố Tân Tân không lên tiếng thì thuận miệng hỏi Tiền quản gia. "Chị gái tôi cũng qua rồi sao?"

"Đúng vậy, cả Cận tiên sinh và Cận phu nhân đều đã đến."

Thương Kỳ biết Cố Tân Tân có vướng mắc với Thương Lục, ngày thường nếu như có thể thì đều muốn tránh đi. "Cửu tẩu, lần

trước ăn canh cá ở tòa nhà Tây thấy ngon khủng khiếp, hôm nay em vẫn còn muốn ăn."

Cố Tân Tân liếc Thương Kỳ một cái, khéo miệng hơi giương lên, "Được, vậy trưa nay ăn ở tòa nhà Tây đi."

"Cửu phu nhân, hai người vẫn là nên qua đi, nếu như Thương tiểu thư muốn ăn canh cá thì đầu bếp của tòa nhà chính bên kia cũng có thể làm được."

Tiền quản gia đã nói đến mức này thì Cố Tân Tân cũng không tiện trốn tránh nữa. "Được rồi."

Trên đường đến tòa nhà chính, Thương Kỳ hơi kéo cánh tay Cố Tân Tân, "Cửu Tẩu, ghi âm chẩn bệnh lần trước của chị em suýt chút nữa bị phát ra ngoài, may là có chị, phần ân tình này của chị em vẫn còn nhớ."

"Thương Kỳ, em không cần phải như vậy."

"Chỉ là em đặc biệt đặc biệt muốn cảm ơn chị."

Đến tòa nhà chính, thức ăn còn chưa được mang lên, Cận Hân Thanh và Thương Lục cũng đã có mặt.

Tần Chi Song ra đón Cố Tân Tân và Thương Kỳ, "Đói bụng rồi phải không, mau vào đây nào."

Cho dù là ở tòa nhà chính thì Cố Tân Tân cũng vẫn cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, Thương Kỳ ngồi cạnh cô lại thoải mái cực kỳ. "Bác Tần, bác cũng thường ăn hạch đào sao ạ? Gần đây mẹ con cũng hay mua về ăn lắm."

"Cái này không phải là bác ăn," Tần Chi Song cười nhìn Cố Tân Tân. "Bác chuẩn bị cho Tân Tân để lát nữa con bé mang về. Mỗi ngày con bé vẽ tranh đều phải động não, mua cho con bé bồi bổ đầu óc."

Cố Tân Tân nghe vậy thì hơi giật mình, vội vàng cảm ơn bà.

"Bác Tần, bác thật là quan tâm Cửu tẩu nha."

Tần Chi Song dựa người về phía sau, khéo mắt đều tràn ngập ý cười, "Đương nhiên, vợ con trai bác thì cũng không khác gì là con gái bác vậy, chị con cũng thế, bác đều yêu thương."

Thương Kỳ nghe vậy thì vỗ vỗ mu bàn tay Cố Tân Tân. "Cửu tẩu thật là may mắn, sau này nhất định em cũng phải tìm được một người mẹ chồng tốt như vậy."

Hai người nói cười qua lại, Cận Hàn Thanh và Thương Lục ngồi đối diện lại hoàn toàn không có ý muốn xen vào.

Cận Hàn Thanh cầm điều khiển từ xa trên bàn, Thương Lục ở nhà suốt không tránh khỏi buồn chán nên thi thoảng tiểu Vu sẽ tìm cho cô ấy một bộ phim truyền hình nhiều tập để xem. Hôm nay lúc anh ta trở về tòa nhà Đông thì gặp cô ấy đang xem một bộ phim cổ trang, Cận Hàn Thanh liền nhớ kỹ đài phát bộ phim đó.

Lúc lướt qua một kênh chiếu chương trình thể thao, Cận Hàn Thanh vốn muốn chuyển kênh, cổ tay lại bị Thương Lục đè xuống.

"Không phải anh thích xem bóng rổ nhất sao?"

Khuôn mặt Cận Hàn Thanh căng cứng, nghiêm đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ của Thương Lục. "Tôi thích xem bóng rổ bao giờ?"

"Anh vẫn luôn thích mà," Thương Lục đón lấy ánh mắt của Cận Hàn Thanh. "Em nhớ có rất nhiều lần anh đều ngồi đây xem thi đấu bóng rổ, xem chăm chú đến mức chúng em gọi anh ra ngoài đều không phản ứng lại."

Tần Chi Song cũng giật mình, Cận Hàn Thanh buông cánh tay xuống, thả điều khiển trong tay lại bàn, sau đó một tay siết lấy bả vai

Thương Lục. "Tôi là ai? Tôi là ai hả?"

Một bên vai của Thương Lục bị anh ta siết phát đau, hơi nhíu hàng lông mày. "Anh làm sao vậy?"

"Thương Lục, em nói cho tôi biết, tôi là ai?"

Tần Chi Song sợ Cận Hàn Thanh sẽ dọa sợ Thương Lục, vội vàng đứng dậy đến trước mặt anh ta, sau đó kéo tay anh ta ra. "Thương Lục có thể nói như vậy chứng tỏ đã nhận ra con rồi. Ngày thường vẫn luôn xem bóng rõ không phải là con đó sao? Hết có bất kỳ một trận thi đấu nào thì con đều có thể thức trắng đêm xem, trừ con điên khùng như vậy căn nhà này có người thứ hai sao?"

Cận Hàn Thanh đương nhiên cũng biết, anh ta đây còn không phải là vì quá hưng phấn đến mức muốn nghe chính miệng Thương Lục lặp lại một lần nữa sao?

Cận Hàn Thanh không khống chế được cười lớn, kích động đến mức không kìm lại được. "Sau khi kết hôn tôi đều không xem, Thương Lục, em lại có thể nhớ đến chuyện rất lâu trước kia?"

Ánh mắt Thương Lục mơ hồ, nhìn xung quanh. "Rất lâu trước kia? Đã bao lâu rồi?"

Cô ấy còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, chỉ là có một vài hình ảnh đã khắc rất sâu trong trí nhớ, trong lúc vừa rồi lại đột nhiên hiện lên.

Hơn nữa một phần ký ức này là thuộc về Cận Hàn Thanh, chỉ thuộc về riêng Cận Hàn Thanh mà thôi.

Thương Kỳ cũng vô cùng kinh hãi và vui mừng, cô ta đứng dậy đi đến bên cạnh, thân mật cầm lấy tay cô ấy. "Chị, chị đã khôi phục rồi sao? Bệnh của chị sẽ rất nhanh khỏi phải không?"

Thương Lục không lên tiếng, cúi thấp đầu, hình như lại hết hưng nói rồi.

Cận Hàn Thanh ôm lấy cô ấy vào trong lồng ngực, "Chị em gần đây khôi phục rất tốt, bác sĩ nói nếu cứ theo đà này thì khả năng tĩnh táo lại hẳn là rất lớn."

"Quá tốt rồi!" Thương Kỳ kích động vỗ nhẹ tay. "Chúng ta đã chờ ngày này quá lâu, chị, em thật sự vui chết mất thôi."

Lúc Cận Ngụ Đinh đi vào, bầu không khí bên trong phòng khách hết sức náo nhiệt, chỉ có Cố Tân Tân ngồi trên ghế sô pha là hơi thất thần.

Thương Kỳ ngồi về cạnh cô ấy, đúng lúc Tiền quản gia đến thông báo bữa ăn đã sẵn sàng. Lúc Cố Tân Tân đứng dậy, lại nhìn thấy Thương Kỳ giống như đang ngây người.

Cô vỗ vỗ bả vai Thương Kỳ, "Làm sao thế?"

Thương Kỳ nhanh chóng định thần lại, vẻ mặt cũng biến hóa rất nhanh, "Không, không có gì, em vui quá."

Nếu không ăn cơm ở tòa nhà chính thì nhất định Cố Tân Tân sẽ không ngồi xuống cạnh Cận Ngụ Đinh, cô thật sự rất bài xích.Thêm nữa đối diện có Thương Lục và Cận Hàn Thanh, càng khiến cho cô toàn thân khó chịu.

Những lúc Cận Hàn Thanh không bị kích thích đều đối xử với Thương Lục tốt không có chῷ chẽ, tôm bở vào trong bát Thương Lục cũng đều được bóc vỏ sạch sẽ.

Khuôn mặt Thương Kỳ không chắc chắn lắm nhìn Thương Lục, ăn cũng không được nhiều, thi thoảng còn nhìn về phía cô ấy.

Nhin Thương Lục như vậy thật sự giống như là sắp bình phục rồi, dáng vẻ yên lặng hiện tại cũng giống y hệt với trước kia.

Trước mặt Cố Tân Tân có một đĩa cá hấp, cô ta nhìn thấy có một đôi đũa phóng tới, gấp một khúc đuôi cá.

Thương Lục đặt khúc đuôi cá đặt vào trong bát Cận Hàn Thanh, thần sắc anh ta lập tức phức tạp nhìn về phía cô ấy. "Cho tôi?"

"Không phải anh thích ăn đuôi cá nhất sao?"

Cận Hàn Thanh hấp tấp gật đầu, "Đúng vậy."

"Đuôi cá đó, cho anh."

Cận Hàn Thanh kích động đến mức lời nói ra cũng run rẩy theo.
"Ù."

Khóe mắt Cố Tân Tân liếc về phía Cận Ngụ Đình ở bên cạnh, làm sao cô lại có cảm giác thật vui sướng? Đối với một người mà nói, yêu mà không có được đã đủ dằn vặt rồi, nhưng lại còn phải nhìn người mình thích cùng một người đàn ông khác anh anh tôi tôi. Cảm giác này, có phải giống như cơn đau bị ném vào vạc dầu chiên đĩ chiên lại nhiều lần không?

Trong lòng Cố Tân Tân vô cùng được an ủi, đâm đi, đâm đi, đâm cho trái tim anh thêm nhiều lỗ thủng hơn nữa đi, khiến cho máu tươi chảy ra lênh láng mới thật sự là đã đời.

Cô có thể làm không chỉ là thờ ơ ngồi đó, mà còn có thể xát thêm muối lên vết thương của anh.

"Anh hai và chị dâu như vậy thật tốt, nếu không có tình cảm sâu sắc thì chị dâu đã không thể nhớ được những sở thích trước đây của anh hai rồi."

Cô nói lời này dĩ nhiên là khiến Cận Hàn Thanh càng thêm vui vẻ, cũng không biết người đàn ông bên cạnh này có đau lòng không? Có xoắn xuýt không?

Tần Chi Song nhìn thấy cảnh này thì cũng cực kỳ hài lòng, "Dĩ nhiên rồi, Thương Lục hiện tại đã bình thường, sau này cũng nhất định sẽ hoàn toàn khỏe lại."

"Vậy mà trước đây em còn hiểu lầm chứ, xem ra là em nhìn nhầm rồi," Cố Tân Tân cười tươi rói, một dáng vẻ hết sức chân thành, "Anh hai, vừa nhìn là biết trong lòng chị dâu chỉ có anh, đâu có chứa dù chỉ là nửa phần ai khác chứ." Cận Hàn Thanh cảm thấy miệng lưỡi Cố Tân Tân hôm nay như được phủ mật, mỗi một câu nói đều có thể khiến anh ta lâng lâng.

Cô len lén liếc nhìn Cận Ngụ Đinh, mà vẻ mặt của anh hết sức tự nhiên, cầm đũa gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng. Cố Tân Tân biết là anh chỉ đang ngụy trang, mạnh mẽ giả bộ trấn tĩnh, giờ phút này anh có bao nhiêu giày vò cô hiểu rõ nhất. Có bao giờ nhìn thấy Thương Lục mà cô không như vậy đâu?

"Tân Tân, lời hứa còn nợ em lần trước vẫn chưa thực hiện, chừng nào nghĩ ra muôn mở lại hoạt động ký tặng sách thì nói anh biết, anh sẽ sắp xếp cho em."

Cố Tân Tân miễn cưỡng làm bộ vui vẻ, "Được."

Cô không có mục đích gấp loạn thức ăn trên bàn, mãi đến khi trong bát chất thành một ngọn núi nhỏ thì bật thốt lên. "Anh hai, có thể nhìn thấy anh với chị dâu tốt như vậy thì dù em có làm gì cũng đáng giá, a....."

Cố Tân Tân bỗng nhiên la lên một cái, ánh mắt của mọi người trên bàn dồn dập hướng về phía cô. Cố Tân Tân cúi xuống xoa xoa chân mình, sau đó tầm mắt hướng về phía người đàn ông bên cạnh, "Sao anh lại đá em?"

Cận Ngụ Đinh nhận ra ánh mắt của mọi người trong giây phút thảng tắp bắn về phía anh, anh hơi không hiểu, nói với Cố Tân Tân. "Tôi không đá em."

Cô không tranh luận với anh nữa, oan ức ngồi thảng lại, cầm đũa tiếp tục ăn cơm.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều nhận định là Cận Ngụ Đinh đá Cố Tân Tân, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là anh vẫn chưa chết tâm, nên khi nghe được Cận Hàn Thanh và Thương Lục vợ chồng ân ái thì không chịu được?

Cận Hàn Thanh tiếp tục gấp thức ăn cho Thương Lục, Tần Chi Song nhìn bộ dạng của Thương Lục, càng ngày càng cảm thấy Thương Lục rất có khả năng tốt lên. Bà vui mừng không khép lại được miệng, xem ra là thuốc trị liệu gần đây rất có tác dụng.

"Chờ Thương Lục khỏi hẳn thì gia đình chúng ta cùng nhau đi du lịch đi, chơi cho thật vui vẻ."

Cố Tân Tân cười cười nhìn Thương Lục đối diện. "Chờ chị dâu khỏe lại nhất định con sẽ thường xuyên tìm chị ấy chơi, sau đó rủ chị ấy đi dạo phố, xem phim, nói cho chị ấy biết con là ai....."

Cô nói xong lời cuối cùng kia lại a lên một tiếng, Cố Tân Tân nhịn đau, nhưng nửa câu nói sau cũng vì thế mà dừng lại.

Lần này không cần cô nói thì mọi người cũng đều biết được là chuyện gì xảy ra.

Cận Ngụ Đinh cau mày, thật sự là anh chưa kịp chuẩn bị tâm lý trở thành tiêu điểm bị mọi người chú ý đến như thế này. Tần Chi Song làm mặt lạnh, lần này Cận Ngụ Đinh thật sự là không thể chấp nhận được. Cố Tân Tân cũng thật là quá đáng thương, ở trên bàn ăn muốn nói mấy câu cũng không được nữa.

Tần Chi Song liếc nhìn Cận Ngụ Đinh, càng nhìn càng thấy chướng mắt. Vì sao anh lại không cho Cố Tân Tân nói chuyện? Không lẽ là đối với chuyện của Thương Lục vẫn chưa chịu chết tâm sao?

Chân của Cận Ngụ Đinh đột nhiên bị đá mạnh, đau ứa nước mắt. Anh giương mắt nhìn về phía Tần Chi Song, lúc này bà cũng đã thu lại chân, trong mắt lộ ra ý tứ cảnh cáo.

Anh thật sự là không hề động tới dù chỉ là một cọng lông chân của Cố Tân Tân, đang yên đang lành anh tự nhiên đi đá cô làm cái gì cơ chứ?

Bà vậy mà lại có thể quả quyết như vậy.

Ăn xong cơm trưa, mấy người đang ngồi trên ghế sa lông, Thương Lục đứng trước một bức tranh nhìn đến xuất thần.

Cận Hàn Thanh ra ngoài nhận điện thoại, Thương Kỳ đến bên cạnh Thương Lục, thân mật kéo tay cô ấy. "Chị."

Thương Lục không hề đáp lại, tầm mắt vẫn cố định trên bức tranh đó.

"Chị, hôm nay em thấy chị như vậy thật sự rất mừng, thật sự mong chờ ngày chị hoàn toàn khỏe lại."

Thương Lục tiếp tục trầm mặc, Thương Kỳ theo tầm mắt của cô ấy nhìn tới, liếc hình ảnh trên bức tranh.

"Chị, chị còn nhớ bức tranh này sao? Là chị vẽ đó."

Thương Lục dĩ nhiên là không nhớ gì cả, cô ấy lắc đầu một cái, trong miệng thốt lên. "Đẹp."

Thương Kỳ thấy cô ấy vẫn rất mơ hồ thì lo lắng trong lòng mới dần vơi đi.

Sau bữa cơm trưa, Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh một trước một sau đi về, người đàn ông tăng nhanh bước chân đuổi theo. "Lúc ăn cơm tôi đá em sao?"

"Đúng vậy." Cố Tân Tân hơi nhắc cắm, sắc mặt không có một chút nào là không tự nhiên, thật khiến cho anh trong giây phút cũng phải nghi ngờ mình thật sự đã làm như vậy.

"Sao tôi không biết mình lại có thêm một chân nữa vậy? Hơn nữa còn có thể khiến tôi không hề nhận thức gì mà đá em?"

"Tôi nói đá thì chính là đá." Cố Tân Tân dừng lại trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Cái quan trọng nhất là mọi người tin lời tôi nói."

"Em đừng quá đắc ý, cẩn thận cuối cùng lại thành tự nâng đá đập vào chân mình."

"Nếu như thật sự có lúc đó tôi cũng nhất định sẽ không quên kéo anh theo."

Trở lại tòa nhà Tây, Cố Tân Tân đang chuẩn bị lên lầu, Cận Ngụ ĐÌnh lên tiếng gọi cô lại. "Chiều nay em định làm gì?"

Cố Tân Tân đứng lại ở đầu cầu thang, cũng không quay đầu, "Chơi."

"Em có biết khiêu vũ không?"

"Gì cơ?" Cô quay đầu lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh.

"Đi mấy buổi tiệc rượu ít nhiều em cũng phải biết một chút, tôi dạy cho em."

Cố Tân Tân cũng không cần, cô chẳng có chút hứng thú nào với cái này. "Chiều này tôi phải ra ngoài."

Cô vốn là hẹn Lý Dĩnh Thư đi xem phim, thế nhưng những thể loại cô thích thích thì Lý Dĩnh Thư đều không tiêu hóa được. Cố Tân Tân thay quần áo, lúc xuống lầu lại thấy Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn ngồi đó. "Hôm nay anh rảnh rồi đến vậy sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái, anh sẽ không nói cho cô là anh đã dồn hết tâm trí xử lý chuyện công ty nhanh chóng để về với cô đâu.

Anh nhìn cô đánh một lớp trang điểm, giống như thật sự là muốn ra ngoài.

Cận Ngụ ĐÌnh cau mày đứng lên, "Đi đâu?"

"Xem phim nha."

"Phim lúc nào cũng có thể xem được, Cố Tân Tân, nếu như em không chịu học nhảy sau này mất mặt cũng là em mất mặt."

Cố Tân Tân không thèm chấp đến lời của anh, tiếp tục đi về phía cửa, "Mất mặt thì mất mặt, hai mươi năm đầu cuộc đời của tôi đều không biết cũng đâu có thấy mất mặt ở chỗ nào, mà nếu mất mặt thì cũng là làm mất mặt anh mới phải."

Cô mở cửa ra, không quay đầu lại một cái mà đi thẳng ra ngoài.

Cố Tân Tân cảm thấy cứ ung dung thoải mái như bây giờ lại tốt cực kỳ, nếu trong lòng anh đã không có cô thì cô cần gì phải hao tổn tâm tư đi lấy lòng anh?

Lúc vào trong rạp chiếu phim thì bộ phim cô đặt vé đã bắt đầu rồi, Cố Tân Tân cuống quýt tìm chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Cô rất nhanh bị bộ phim thu hút, trong phòng cũng không có nhiều người, hơn nữa hầu hết là trẻ con.

Thi thoảng vẫn có người đi vào, nương theo tiếng nói chuyện ồn ào của đám trẻ con, Cố Tân Tân nhìn thấy có một bóng đen đi qua mình, cô theo bản năng thu tay về.

Đối phương tìm được chỗ ngồi, sau đó ngồi xuống ghế cạnh cô.

Mũi Cố Tân Tân ngửi được mùi nước hoa này có chút quen thuộc, nhàn nhạt quanh quẩn bên người. Nhưng cô đang chăm chú xem nên cũng không quay đầu sang nhìn.

Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu nhìn bộ phim trên màn hình, lại có thể là phim hoạt hình.

Cố Tân Tân từ nhỏ đã thích xem hoạt hình, đến tận bây giờ mới đợi được bộ phim hoạt hình này ra rạp. Nhưng không ít người lớn nhìn trailer lầm tưởng cho là đây là bộ phim hoạt hình cho trẻ nhỏ, bởi vừa rồi cô nhìn quanh thì hơn nửa đều là trẻ nhỏ.

Cô cũng không quan tâm người ngồi bên cạnh là ai, trong lúc cô tập trung tinh thần xem lại không ngờ được người bên cạnh đang đến gần.

Người đàn ông kè sát môi bên tai Cố Tân Tân, chùm hơi thở nóng rực tản ra bên tai cô, "Đẹp mặt không?"

Cô giật mình, căn bản không nhận ra tiếng của Cận Ngụ Đình. Những người trong lúc căng thẳng hay kinh hãi quá độ thì thường trong đầu sẽ trống rỗng. Cố Tân Tân chỉ biết là có người tiến đến, thần kinh toàn thân cô kéo căng, trong lòng xẹt qua hàng loạt những hình ảnh khủng bố.

Bốn phía tối om như vậy, lại có kẻ đột ngột đến gần, Cố Tân Tân dĩ nhiên không thể thấy là bình thường cho được.

Cô khẩn trương nắm chặt hai bàn tay thành quyền, người né sang một bên, miệng cũng không kiềm chế được mà hét lên. "Á! Sắc lang!"

***

Bát Bát: Từ chương 85 sẽ chỉnh lại lịch post là 8h sáng hàng ngày nhé mọi người. Bắt đầu áp dụng từ ngày mai, thứ ba ngày 12/06/2018.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85: Mùi Vị Nói Chuyện Yêu Đương

Dịch: CP88

***

Người xung quanh Cố Tân Tân đều quay đầu về phía cô. "Sắc lang?"

"Sắc lang ở đâu?"

Cố Tân Tân chỉ về bên cạnh, lại bị Cận Ngụ Đình nắm chặt lấy cổ tay, giọng nói nghiêm túc. "Em nhìn lại cho cẩn thận, là tôi!"

Cô chăm chú nhìn kỹ, mới nhận ra là Cận Ngụ Đình, Cố Tân Tân lập tức ngồi thẳng người. "Anh làm tôi sợ hết hồn!"

"Tôi chỉ hỏi em có đẹp mặt không thôi mà, em làm gì trái lương tâm mà bị dọa sợ thành như vậy?"

Người xem trước sau nhao nhao thu lại tầm mắt, trong lòng Cố Tân Tân vẫn còn sợ hãi, "Anh cũng thử mà xem, trong lúc đang rất chăm chú xem phim lại bị người ta nói thì thầm vào tai, xung quanh còn tối thui, anh sẽ không sợ chắc?"

Cận Ngụ Đình nương theo ánh sáng trên màn hình nhìn đến khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân, cô giảm thấp tông giọng khó chịu xuống. "Sao anh lại biết tôi ở đây? Với cả, sao anh lại mua được đúng chỗ này vậy?"

Cái này đương nhiên Cận Ngụ Đình sẽ không nói cho cô biết.

Cố Tân Tân chuyển tầm mắt về lại màn ảnh, nhưng đã hoàn toàn bị mất tập trung, làm thế nào cũng xem không vào nữa.

Người đàn ông bên cạnh còn thi thoảng lại lải nhải bên tai, không ngừng nhắc nhở sự tồn tại của anh với cô. "Cái này có uẩn khúc gì chăng?"

"Tên đó đang làm gì vậy?"

"Sao em lại tự nhiên chạy đi xem phim hoạt hình?"

"....."

"Sao anh ta lại động thủ đánh người rồi?"

Cố Tân Tân nhắm lại mắt, ai đó đến rước cái của nợ này đi giúp cô cái.

Lúc cô còn đang cầu mong như vậy thì có một người mẹ nắm tay con trai đi tới, Cố Tân Tân thu lại hai chân nhường đường cho người phụ nữ đó. Người mẹ liếc vé xem phim của mình một cái, sau đó đứng trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh không nhúc nhích.

"Thật ngại quá, của anh là hàng mấy ghế mấy vậy?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn hai người đó một chút. "Hiện tại mấy chỗ ngồi trống tôi đều bao cả rồi, có thể phiền chị đổi cho tôi chỗ này hay không?"

Cố Tân Tân nghe được, hóa ra chỗ này vốn dĩ là của người khác, bảo sao cô còn đang thắc mắc rõ ràng lúc mua vé hình như chỗ bên cạnh đã có người mua.

Người mẹ kia nhìn trước nhìn sau một chút, đứa nhỏ cũng không tình nguyện, "Mẹ, con muốn ngồi đây, muốn ngồi đây cơ."

"Chú muốn đổi chỗ với chúng ta, con xem, chỗ này còn rất nhiều chỗ trống đó."

"Không đâu, con chỉ muốn ngồi đây!"

Cận Ngụ ĐÌnh nhẫn nhịn muốn giải thích với cậu bạn nhỏ một câu, "Anh và chị này là đi cùng nhau....."

"Mẹ, con muốn ngồi đây, không muốn đổi!"

Những người ngồi phía sau bắt đầu lên tiếng trách móc. "Đứng đó làm gì? Nhanh ngồi xuống đi chứ, đừng có ảnh hưởng đến người khác."

Người mẹ kia khó xử nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, "Thật ngại quá, thằng bé nhất định muốn ngồi đây."

Cố Tân Tân nhanh chóng tiếp lời. "Không sao không sao, chỗ này vốn dĩ là chỗ ngồi của hai người mà, đến đây đến đây đi....."

Cô vừa nói vừa đẩy vai Cận Ngụ ĐÌnh, "Đừng có mà ngồi lì đó nữa, đứng lên đi."

Cận Ngụ ĐÌnh xưa nay chưa từng bị ai hung hăng đẩy đi như thế, tuy là không cam lòng nhưng vẫn đứng dậy nhường lại ghế. Cố Tân Tân nhìn thấy anh chuẩn bị rời đi, trong lòng không kìm được nhảy nhót, lần này thì xong rồi.

Chỉ là không lâu sau anh lại trở về.

Cố Tân Tân chú ý vào đống đồ ăn vặt và đồ uống trên tay anh, còn có một bộ đồ chơi thiết kế đặc biệt cho bộ phim đang chiếu.

Cận Ngụ ĐÌnh kín đáo đặt những thứ đồ này đến bên cạnh tên nhóc đó, quả nhiên là trẻ con không chịu được mê hoặc, lập tức đổi lại chỗ cho anh.

Cố Tân Tân nhìn theo Cận Ngụ ĐÌnh ngồi về. "Vô vị."

Quả thật là đủ vô vị, bởi lúc hai người đó đi bộ phim mới chiếu được một nửa, sau đó như thế nào đều không lọt vào não cô.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh cô, nói gì cô cũng đều không phản ứng, đã đến nơi này thì ai quan tâm anh ta là Cửu gia hay đại gia nữa.

Cố Tân Tân tận lực giữ cho ánh mắt nhìn thẳng, rất lâu sau Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc cũng cảm thấy chỉ đang tự rước lấy nhục, nhưng vẫn không quên tự an ủi ít ra ngồi bên cạnh cô còn hơn là một mình anh ở tòa nhà Tây chờ thời gian trôi qua nhiều.

Anh không hề có hứng thú với phim ảnh, gần một giờ đều là ngồi nhẫn nhịn.

Chịu đựng chịu đựng, mí mắt Cận Ngụ ĐÌnh điên cuồng đánh vào nhau, thêm với nhiệt độ trong phòng chiếu phim rất vừa phải, cơ thể anh hơi nghiêng về phía Cố Tân Tân, từ lúc nào đã đặt luôn đầu lên bả vai cô.

Cố Tân Tân liếc anh một cái, không hề lưu tình mà đẩy anh ra.
"Ngồi cho đàng hoàng."

Người đàn ông mở mắt ra, chống cánh tay lên tay ghế bên cạnh,
"Tôi ngủ thiếp đi à?"

"Tự hỏi mình đi."

"Chỉ dựa một chút thì có sao? Em cũng quá hẹp hòi rồi đó?"

"Muốn ngủ thì về rồi ngủ, với cả đừng có dựa lên người tôi."

Thái độ Cố Tân Tân kiên quyết, Cận Ngụ ĐÌnh bình tĩnh liếc nhìn gò má cô. Cô thật sự là càng ngày đối xử với anh càng kém, cục diện này nếu như không xoay chuyển thì sau này nhất định sẽ không quay về được nữa."

Lần thứ hai anh dựa lên bả vai cô, Cố Tân Tân lập tức đẩy đầu anh ra. Người đàn ông trực tiếp ôm lấy eo cô. "Không cho dựa thì ôm, đây là rạp chiếu phim đó, trước sau đều có người."

Cố Tân Tân liếc quanh bốn phía, chậm rãi thu tay lại.

Cận Ngụ ĐÌnh hài lòng vuốt nhẹ lên bả vai cô mấy cái, cơ thể Cố Tân Tân cứng ngắc không nhúc nhích. Tiếng hít thở của anh bên tai cô từng đợt từng đợt phả tới, không lâu lăm thì ngủ thiếp đi.

Sau khi xác định anh đã ngủ say, Cố Tân Tân mới cẩn thận nâng đầu anh lên sau đó đặt dựa đầu anh về ghế tựa.

Đang yên đang lành lại bị anh phá hỏng hết cả, Cố Tân Tân thật sự không thể hiểu nổi rốt cuộc Cận Ngụ ĐÌnh theo đến đây làm cái gì?

Cô cũng không nghĩ anh là loại người rảnh rỗi nhàn hạ đến mức đó.

Bộ phim kết thúc, tiếng ồn ào bên trong rạp chiếu phim rơi vào trong tai Cận Ngụ ĐÌnh, anh giật mình tỉnh lại, theo bản năng nhìn về chỗ ngồi bên cạnh, trống không.

Đèn trên đỉnh đầu cũng được bật lên, từng đoàn từng đoàn người nối đuôi nhau đi về phía cửa ra. Cận Ngụ ĐÌnh day nhẹ lên thái dương, cô nhất định là đã đi ra trước, nếu không thì lúc này nhất định phải còn thấy bóng dáng.

Anh thật sự là vừa tức vừa giận, nhưng ngọn lửa này lại không làm thế nào mà phát tiết ra ngoài.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên, mặt lạnh ra ngoài, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh bất ngờ nhìn thấy bóng người Cố Tân Tân. Anh bước nhanh về phía trước, liền nhìn thấy Cố Tân Tân đang cầm súng hơi bắn mây quả bóng bay. Chỉ là nhìn kỹ thuật của cô cũng không khá khẩm gì, mây phát bắn đều trượt hết.

Ông chủ đứng bên cạnh cổ vũ. "Thiếu chút nữa thôi, còn một điểm nữa thôi là được rồi."

Cố Tân Tân bắn thêm mấy phát, quả bóng bay gắn trên vách tường vẫn không nhúc nhích, ông chủ nuối tiếc hơi lắc đầu. "Vừa rồi cũng xẹt qua rồi mà bóng bay không nổ, thử lại một lượt nữa nhé?"

Vóc dáng cao lớn của Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh cô, Cố Tân Tân ngẩng đầu liếc nhìn, ngữ khí của người đàn ông không vui hỏi. "Vì sao đi trước mà không nói với tôi một tiếng?"

"Sao phải nói, anh và tôi đều có quyền tự do đi lại, tôi muốn đi đâu thì đi đó thôi."

"Cố Tân Tân, tôi thấy là em càng ngày càng không coi ai ra gì rồi!"

Cố Tân Tân cầm súng hơi trong tay chĩa vào khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh nói tôi không coi ai ra gì hả? Anh thấy tôi không dám dùng súng này bắn một phát lên mặt anh sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được thì tức đến mức mặt mày xanh mét, "Em dám thử nổ súng xem?"

Ông chủ nhìn thấy thế trận này thì sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, "Cô gái à, cái này không thể chĩa vào người khác được đâu, không cẩn thận sẽ gây ra chuyện lớn đó."

Cố Tân Tân vẫn cầm chắc súng trong tay không có ý định bỏ ra, "Ông chủ, tôi chỉ muốn bắn anh ta, ông sợ không bồi thường nỗi sao?"

"Đây không phải là chuyện giỡn chơi đâu!" Ông chủ nói xong, đưa tay muốn đoạt lấy súng.

"Đừng nhúc nhích," Cố Tân Tân hơi mím môi, "Súng hơi bị ép cũng sẽ cướp cò."

Cận Ngụ ĐÌnh nâng tay đẩy ông chủ ra, ép lên trước một bước, ánh mắt từ trên cao rơi xuống Cố Tân Tân. "Tôi đứng ngay đây, em

thử nổ súng tôi xem nào?"

"Đừng mà....." Ông chủ đứng bên cạnh nóng nảy, hận không thể xông đến đè ngã Cố Tân Tân lên mặt đất, ông ta rốt cuộc là động phải gia hỏa nhà nào đây chứ! "Tôi chỉ có một chỗ làm ăn nho nhỏ này thôi, cô gái, hai vợ chồng son có gì giận dỗi thì từ từ rồi nói."

"Ông chủ, thứ này đến cùng khả năng sát thương mạnh đến mức nào? Có thể bắn nát mặt người sao?"

Ông chủ không ngừng gật đầu, "Có thể có thể, cô mau buông xuồng đi."

Cố Tân Tân ngắm đến giữa trán Cận Ngụ ĐÌnh, trong rạp chiếu phim đi ra không ít người, thi thoảng cũng có cả trẻ con đi ngang qua. Một cô gái cao gầy dừng chân lại, ánh mắt hơi giật mình nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia?"

Cố Tân Tân liếc cô ta một cái. "Cô là ai?"

"Cửu gia, anh làm sao vậy?" Cô gái đó mặc chiếc váy ngắn cũn cỡn, hoàn toàn không để Cố Tân Tân vào mắt đi tới bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, liên tục bắt chuyện với anh. "Lần trước chúng ta đã gặp nhau ở tiệc rượu, hai ngày trước lúc đi bàn chuyện làm ăn em cũng có đi ngang qua công ty anh đó."

Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc cũng liếc qua người phụ nữ bên cạnh một cái, nhưng cũng không có ấn tượng gì quá sâu.

"Có thể gặp được anh ở đây thật là vui." Người phụ nữ đó, một tay hơi vén mây lọn tóc về sau tai, nhưng nhìn đến súng trong tay Cố Tân Tân thì vẫn không thể tin được mở miệng hỏi, "Người này sao lại....."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi đẩy súng hơi trong tay Cố Tân Tân ra, "Không có gì, có lẽ là bị cái gì kích thích."

Sắc mặt Cố Tân Tân biến đổi liên tục, đây là nói cô bị thần kinh sao?

"Cửu gia, có muốn đi uống chén trà hay không?"

Còn mời mọc nhau ngay ở đây? Không thấy cô còn đứng lù lù chỗ này hay sao? Cố Tân Tân nhìn người phụ nữ này từ trên xuống dưới một lượt, cô ta thật sự không biết rụt rè là gì hả?

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không có ý định đồng ý, dù sao anh cũng không thích nhận lời mời lung tung. "Không cần, tôi còn có chút việc."

"Không sao, em có thể chờ mà."

Khóe miệng Cố Tân Tân giật giật, quả thật là không trách được đàn ông đôi khi không nhịn được mê hoặc. Cả thế giới ra mà xem đi, vợ chính thức còn đang lù lù ở đây, ánh mắt của cô ta cũng không giống như có vấn đề gì, vậy mà vẫn có thể ngay trước mặt cô âm mưu cấu kết làm bậy, vậy nếu là lúc cô không có ở đây thì sao?

Cố Tân Tân không nghĩ cũng mường tượng ra được. Nếu như đây là một góc nào đó trong tiệc rượu, chỉ có Cận Ngụ ĐÌnh và người phụ nữ này ở với nhau, không biết chừng cô ta còn có thể trực tiếp nhào vào ngực anh rồi ấy chứ?

"Còn không đi?" Cố Tân Tân nhìn đôi mắt của người phụ nữ kia như đĩa đói bám chặt Cận Ngụ ĐÌnh không tha, lại giống như keo dán vạn năng không sao dứt đi được.

"Mắc mớ gì đến cô?" Người phụ nữ đó liếc cô một cái, "Đây là súng mô hình phải không? Cô giờ nó lên làm cái gì? Có tin tôi báo cảnh sát hay không?"

"Đừng đừng đừng....." Ông chủ kia vô cùng oan uổng, "Các người muốn tranh cãi thì đi ra ngoài đi, tôi thật sự không muốn đắc

tôi mấy người đâu. Cô gái nhỏ à, tôi trả lại cho cô tiền đây, cô trả lại khẩu súng đó cho tôi đi."

Người phụ nữ liếc bộ dạng của Cố Tân Tân, không rõ lầm động cơ của đối phương, cũng không hiểu vì sao cô lại cầm súng mô hình nhắm vào Cận Ngụ Đinh.

"Cửu gia, anh quá bao dung với cô ta rồi, có lẽ cô ta cũng không biết anh là ai, lại còn muốn dây dưa với anh không dứt. Anh lập tức báo cảnh sát đi."

"Báo cảnh sát? Cô thấy anh ta sẽ báo cảnh sát sao?"

"Vì sao không thể chứ?" Ánh mắt đối phương như đang nhìn sinh vật lạ, "Bộ dạng này của cô có điểm nào giống con gái chứ?"

"Tôi không phải phụ nữ thì có liên quan gì đến cô sao?"

Cận Ngụ Đinh đứng bên cạnh không nói lời nào, cũng càng không có ý định tham gia, chỉ là cảm thấy như thế này chơi cũng vui. Tính tình của Cố Tân Tân chính là không bao giờ chịu thua thiệt, ngày thường đều muốn chơi trò trứng chọi đá với anh. Cô đều không thèm quan tâm xem con người ở bên ngoài xã hội này đáng sợ đến thế nào, đặc biệt với những người có chút bối cảnh phía sau, chính người đều không hề nương tay.

"Cửu gia, cho cô ta chơi ở đây một mình, chúng ta đi."

Cố Tân Tân nghe giọng điệu của người phụ nữ đó thì vô cùng khó chịu, mắt thấy cô ta muốn khoác lấy cánh tay Cận Ngụ Đinh thì lập tức bước lên trước, cầm súng trong tay hướng về phía lưng cô ta.

"Á, cô làm cái gì đó?" Người phụ nữ đó rụt tay về, Cố Tân Tân quả thật là mạnh tay, một chưởng đâm lên lưng cô ta cũng không hề do dự.

"Cô tránh ra, nơi này không có chuyện của cô, biến sang bên kia đợi đi."

Người phụ nữ không ngừng nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, cô ta nghĩ rằng Cận Ngụ ĐÌnh nhất định sẽ mở miệng ngăn lại. Dù sao cũng đang ở trước mặt nhiều người như vậy, cô ta và anh đứng ở đây dây dưa với một mụ điên, lời này nếu truyền đi sẽ có bao nhiêu khó nghe chứ?

Nhưng vẻ mặt của Cận Ngụ ĐÌnh lại rất tự nhiên, đứng đó cũng không hề có ý định muốn xen vào.

Cố Tân Tân nhìn thấy cô ta còn không đi, biểu cảm trên mặt càng thêm hung hăn.

Cận Ngụ ĐÌnh thu hết vào trong mắt, hơi nhếch môi lên, hướng về phía Cố Tân Tân. "Sao còn chưa đi?"

Tầm mắt cô hơi đảo qua, "Có ý gì?"

"Không phải vừa mới bỏ đi đến cái bóng cũng không còn à? Hiện tại sao không làm y như vậy đi."

Người phụ nữ kia nghe xong thì càng kiêu ngạo hơn hất cằm lên với cô, "Nghe thấy chưa? Nói cô đi đó."

Cố Tân Tân chĩa nòng súng về phía cô ta, "Không nói chuyện với cô, nói thêm một câu tôi liền cho đánh mặt cô lệch luôn!"

"Cô -----"

"Vợ chồng nhà người ta cãi nhau cô dính vào làm cái gì? Không thấy chúng tôi là một đôi sao?"

Người phụ nữ này nghe xong, cầm cึง sấp roi xuống đất, cái con hổ cái này với Cận Ngụ ĐÌnh lại là một đôi? Đùa gì thế?

"Cửu gia, chuyện anh kết hôn em cũng có nghe nói, nhưng em nghĩ Cửu phu nhân nhất định là người thanh tân thoát tục, khí chất cao nhã, không nghĩ tới..... còn có thể chơi đến cả súng hơi?" Cô ta nói xong, xem thường trong mắt ngày càng đậm, nâng cánh tay định đẩy nòng súng trước mặt mình ra.

Cố Tân Tân bóp cò, đạn nhựa lập tức bay xẹt qua gò má cô ta, cô ta giật mình, "Cô....."

"Đừng có mà tự tìm lấy mắt mặt, cút ra một chỗ, tôi với anh ta còn có chuyện muốn giải quyết đây."

"Cửu gia?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe xong Cố Tân Tân nói thì khóe miệng càng cong hơn, đúng a, anh phải bắt trọn câu chính là vợ chồng đang cãi nhau này mới được. "Vậy tôi xin hỏi một câu này, phu nhân, em đã có thể hết giận hay chưa?"

"Kêu cô ta đi đi, thế thì tôi sẽ không tính toán với anh nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc người phụ nữ bên cạnh, cô ta cũng xem như là biết điều, Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã gọi một tiếng phu nhân rồi, còn có thể là giả hay sao?

Cô ta miễn cưỡng cười cười, đạp giày cao gót bước nhanh đi.

Ông chủ thấy thế, muốn bước lên thu lại súng, Cố Tân Tân thấy khuôn mặt ông ấy căng thẳng đến méo mó, cũng không thể quá đáng thêm nữa, nhanh chóng trả lại cho ông ấy.

Cận Ngụ ĐÌnh đi qua muôn ôm cô, Cố Tân Tân tránh sang một bên, "Làm cái gì thế?"

"Cô ta cũng đã đi rồi đó, vừa rồi không phải là đã nói sẽ không so đo nữa sao?"

Cố Tân Tân cười nhạt. "Anh nghĩ hay nhỉ."

"Em muốn nuốt lời?"

"Tôi có rất nhiều thời điểm không đáng tin như vậy đó, con gái chính là nói một đằng làm một nẻo, có vậy mà anh cũng không biết sao?"

Cô xoay người rời đi, ông chủ liếc nhìn Cận Ngụ Đình, không nhịn được khuyên anh một câu. "Có thể nhịn thì nhịn đi, tuyệt đối đừng nói chuyện đạo lý với phụ nữ, nhất định sẽ không thông."

Cố Tân Tân đi xuống lầu, dòng người trong trung tâm thương mại tản ra bốn phía, tầng một cũng không còn phải chen chúc nữa.

Đi qua quán trà sữa hôm nọ, nơi này vẫn làm ăn đắt khách như trước, Cận Ngụ Đình đi lên hai bước nắm lấy cánh tay Cố Tân Tân. "Muốn uống sao?"

Cô hơi giãy dụa, nhưng dĩ nhiên không thể thoát khỏi.

Cố Tân Tân nhíu chặt lông mày, "Anh mua?"

"Đúng, tôi mua."

"Xếp hàng mất ít nhất cũng phải nửa giờ."

"Muốn uống không? Muốn thì tôi mua cho em."

Cố Tân Tân giãy dụa một hồi không làm sao rút được khỏi tay anh, cô gật đầu một cái, dù sao cũng cần cô phải xếp hàng.

Cô ngồi ở khu nghỉ ngơi cách đó không xa nhìn vóc dáng cáo lớn của Cận Ngụ Đình cao lớn đứng xếp hàng trong đám người, có một vài người từ khi sinh ra đã mang theo cái khí chất như vậy, anh chỉ cần yên tĩnh đứng đó thì tự nhiên sẽ có vô số ánh mắt bị hấp dẫn tới.

Mà bộ dạng này chính là già trẻ không tha, lực sát thương mười phần.

Cố Tân Tân vốn định thừa dịp anh không chú ý chạy trốn, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh cứ cách ba đến năm giây lại nhìn về phía cô, căn bản không cho cô cơ hội, Cố Tân Tân từ bỏ trực tiếp rút điện thoại ra xem linh tinh.

Cận Ngụ ĐÌnh nghiêm chỉnh xếp hàng 40 phút mới đến lượt, Cố Tân Tân nghe được tiếng bước chân đến trước mặt mình, sau đó thấy người đàn ông cầm cốc trà sữa giơ lên trước mặt cô, "Cùng một loại với loại lần trước em uống."

Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, cô vốn là muốn nói không cần, hiện tại cô lại không muốn uống rồi. Nhưng đuôi mắt liếc thấy một đoàn người dài dằng dặc phía trước, nghĩ tới Cận Ngụ ĐÌnh đứng xếp hàng trong đó hết 40 phút, không tự chủ được đưa tay ra nhận lấy.

"Còn muốn ăn gì hay mua gì nữa không?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, sao anh lại cứ nhất quyết phải đi theo tôi vào xem phim, lại còn mua cho tôi trà sữa?"

Người đàn ông yên lặng nhìn cô, "Những cặp trai gái xung quanh không phải đều làm như vậy sao?"

"Nhưng người ta là người yêu đó."

"Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng mới cưới."

Trong lòng Cố Tân Tân không hiểu sao đột nhiên mềm nhũn, cô với anh có thể được tính là vợ chồng sao? Cô không khỏi xuất thần, vì sao cô lại luôn có cảm giác như mình đã vùng vẫy trong mối hôn nhân này rất lâu rồi? Nếu không phải là cô luôn tự mình an ủi chính mình, sợ là đã sớm chết đuối trong đó.

Cố Tân Tân đi về phía trước được hai bước thì nhận được điện thoại của Lục Uyển Huệ.

Giờ này bà hẳn là đang làm việc mới đúng, Cố Tân Tân án nghe, còn chưa kịp nói gì thì phía bên kia đã truyền đến giọng nói lo lắng của Lục Uyển Huệ. "A lô, Tân Tân, con đang ở đâu?"

"Mẹ, có chuyện gì vậy?"

"Ba con vừa được đưa vào bệnh viện, ở bệnh viện trung tâm thành phố, con mau qua đây đi."

Sắc mặt Cố Tân Tân chợt biến, bước chân tăng nhanh. "Sao lại thế?"

"Uống rượu."

Cận Ngụ Đinh đi phía sau cô, Cố Tân Tân vọt đến bên đường muốn gọi xe, nhưng ngoài cổng không thấy bóng dáng một chiếc taxi nào, Cận Ngụ Đinh nhanh chóng gọi điện thoại nói tài xế đi ra.

"Ba làm sao vậy?"

"Mẹ cũng không rõ lắm, chỉ thấy nói là uống rượu nên phải cấp cứu."

Xe rất nhanh đi đến trước mặt hai người, Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh cùng nhau ngồi vào. Cô vô cùng lo lắng, lần trước Cố Đông Thăng uống rượu đã làm ỉ nói không thoải mái, không ngờ lần này lại bị đưa thẳng vào bệnh viện cấp cứu rồi.

Đến bệnh viện, bên ngoài chờ cũng chỉ có một mình Lục Uyển Huệ. Bà ngồi trên băng ghế lạnh lẽo, thi thoảng lại lo lắng nhìn về phía cửa.

Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước, ngồi xuống bên cạnh Lục Uyển Huệ. "Mẹ, ba thế nào rồi?"

"Còn chưa ra nữa." Lục Uyển Huệ nghèn nghẹn, "Lúc mẹ nhận được điện thoại thì ông ấy đã ở bệnh viện rồi, người đưa ông ấy đến sau đó cũng đã rời đi....."

"Trưa nay ba đi theo người ta đi ăn sao?" Cố Tân Tân vỗ nhẹ lên vai Lục Uyển Huệ, tuy là cô cũng đang rất sốt ruột nhưng cũng không dám thể hiện ra, "Lúc này không phải đang là giờ làm việc à?"

"Nói không chừng là đi theo lãnh đạo."

Cận Ngụ Đinh nhìn về phía phòng cấp cứu, "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con sẽ sắp xếp đâu vào đây."

"Ngụ Đinh, thật sự rất cảm ơn con."

Lúc Khổng Thành nhận được điện thoại của Cận Ngụ Đinh, Cố Đông Thăng bên trong phòng cấp cứu còn chưa ra, anh ta nhanh chóng sắp xếp xong xuôi thủ tục cho giường bệnh. Cố Tân Tân thu hết vào trong mắt, lúc này tim của cô đã gần như treo ở cuống họng, có người giúp đỡ lắng thu xếp chu toàn trước sau như vậy thật sự khiến cô nhẹ nhàng đi không ít.

Cánh cửa phòng cấp cứu đột nhiên bị đẩy ra, y tá đi nhanh ra ngoài, Cố Tân Tân vội vàng đứng lên đi về phía cô ấy. "Ba tôi thế nào rồi?"

"Bệnh nhân bị xuất huyết dạ dày nghiêm trọng, cần phải được truyền máu ngay."

"Gì cơ?" Lục Uyển Huệ vốn vẫn cho là sự việc không đến mức nghiêm trọng như vậy, lúc trước ông cũng đã có mấy lần uống rượu đến mức phải vào bệnh viện, nhưng cũng chưa bao giờ bị xuất huyết nghiêm trọng như vậy.

Cố Tân Tân nghe xong thì vành mắt cũng đỏ lên, "Có phải..... có phải là rất nguy hiểm?"

"Đúng vậy, bệnh nhân bị sốc, bác sĩ chủ trị cũng đang ở bên trong toàn lực cấp cứu.""

Cố Tân Tân nghe cô ấy nói như vậy thì ngồi thẹp xuống, suýt chút nữa ngồi trượt khỏi ghế, nước mắt không nhịn được trào ra, "Không thể nào, chỉ là uống một chút rượu, sao có thể....."

Lục Uyển Huệ ngồi xổm trên mặt đất khóc, cô y tá rất nhanh lại chạy đi, cửa phòng cấp cứu lần thứ hai bị đóng lại.

Khổng Thành bất an nhìn về phía Cận Ngụ Đình, "Bên bệnh viện tôi đã gọi điện nhờ vả chiêu cỗ, nhưng xem tình hình này....."

"Không sao." Tầm mắt Cận Ngụ Đình thu về, trước tiên đi đến bên cạnh Lục Uyển Huệ đỡ bà đứng dậy. "Mẹ, mẹ ngồi lên đây trước đã."

Mười ngón tay của Lục Uyển Huệ run rẩy nắm chặt lấy cánh tay Cận Ngụ Đình, "Tại sao lại như vậy chứ? Ông ấy tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì."

Cận Ngụ Đình để cho bà ngồi xuống, sau đó nhìn đến hai bàn tay Cố Tân Tân ôm lấy gò má, tuy là cô đã cực lực ẩn nhẫn nhưng hai vai vẫn không ngừng run rẩy. Anh đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, "Yên tâm đi, sẽ không sao được."

Cố Tân Tân nghe thế thì nước mắt càng rơi nhiều hơn, "Đúng vậy, nhất định không thể có chuyện gì được....."

Cảm giác sợ hãi của một người chỉ có thể ở trong thời điểm sinh ly tử biệt mới hoàn toàn bộc phát ra ngoài, bàn tay Cố Tân Tân không ngừng lau nước mắt trên mặt, "Tôi không thể không có ba được....."

Bàn tay Cận Ngụ Đình đặt lên bả vai cô, muốn kéo cô vào trong lòng ngực. Cơ thể Cố Tân Tân cứng ngắc không động đậy, bàn tay Cận Ngụ Đình đặt trên vai cô tăng thêm sức mạnh, Cố Tân Tân

không kiêng trì nữa, lúc tới gần anh rốt cuộc không kiềm chế được nữa ôm lấy eo anh, chôn mặt mình vào hõm cổ Cận Ngụ Đinh.

Từng giây từng phút chờ đợi này thật sự là có bao nhiêu khổ sở chỉ họ mới có thể cảm nhận được, người ở bên trong ra ra vào vào, mỗi một bước chân đều giống như là đạp lên trái tim thấp thỏm của mỗi người đứng đây.

Bên ngoài dù có chuẩn bị tốt thế nào cũng đều vô dụng, lúc này chỉ có thể dựa vào lý trí của Cố Đông Thăng.

Nước mắt Cố Tân Tân giống như làm sao cũng không dừng được, Cận Ngụ Đinh nâng tay lên, nhẹ nhàng lau đi.

"Đừng khóc."

"Anh nói ba có thể có chuyện gì hay không đây?"

"Không thể nào."

Cố Tân Tân khịt khịt mũi. "Đáng tiếc là chuyện này không phải anh nói không thì sẽ là không, nếu như anh có thể hô phong hoán vũ như vậy thì mau làm cho ba không có chuyện gì đi, từ nay về nhau nhất định tôi sẽ không cho ông ấy động vào dù chỉ một giọt rượu, thật đấy."

"Được, tôi nhất định sẽ làm ông ấy không bị sao cả."

Cố Tân Tân biết những lời này đều là vô nghĩa, nhưng chỉ có vậy mới có thể khiến cho cô không có thời gian suy nghĩ lung tung, bây giờ vẫn còn đang cấp cứu, nếu như là đang cấp cứu thì chính là còn chưa hết hi vọng."

Lục Uyển Huệ ngây ngô nhìn chằm chằm mặt đất, Cố Tân Tân lo lắng bà không trụ được, bèn đứng dậy kéo cánh tay Lục Uyển Huệ. "Mẹ, ba nhất định sẽ không sao, chúng ta không nên tự dọa bản thân."

Trên hành lang yên tĩnh chỉ có tiếng khóc nức nở vang vọng, Cố Tân Tân tuy là trong lòng cũng đang sợ hãi muốn chết nhưng vẫn không ngừng an ủi Lục Uyển Huệ.

Hôm qua lúc cô gọi điện thoại cho ba, ông ấy còn rất khỏe mạnh, còn bảo cô dẫn Cận Ngụ ĐÌnh về nhà, bọn họ sẽ làm một bàn ăn ngon chò.

Nhưng gần đây tình trạng của cô và Cận Ngụ ĐÌnh như vậy, Cố Tân Tân cũng không dám về liên tục, sợ bọn họ hỏi sẽ nói lộ hết ra. Cố Tân Tân nghĩ tới đó thì hồi hận tràn ngập, nhưng bây giờ mới nghĩ đến những điều này thì cũng có tác dụng gì đây? Hai mắt Cố Tân Tân sớm đã bị nước mắt làm cho mờ hờ, Cận Ngụ ĐÌnh muốn kéo tay cô, Cố Tân Tân lại đẩy tay anh ra.

Hiện tại trong đầu cô đang rất loạn, đến lúc này cô vẫn không có cách nào tiếp thu sự thật, cô sợ phải đối mặt. Cô thậm chí nghĩ nếu như Cận Ngụ ĐÌnh không cương quyết cưới cô về thì hiện tại cô vẫn còn ở nhà, nếu như cô có thể hàng ngày nhìn chằm chằm ba ba thì nhất định ông sẽ không gặp phải chuyện đó?

Cô biết suy nghĩ này của mình có bao nhiêu cực đoan, dù sao ba cô là vì uống rượu trong thời gian làm việc mà bị, nhưng hiện tại cô lại tìm người đổ lỗi để thay thế cho ăn năn trong lòng.

Cánh cửa phòng cấp cứu lần thứ hai mở ra, lần này người đi ra là một vị bác sĩ.

Cố Tân Tân hồi hộp, sợ đến mức không dám đứng dậy.

"Người nhà của bệnh nhân, xin mời đến đây ký vào thông báo tình trạng nguy kịch."

"Không -----" Lục Uyển Huệ khóc thành tiếng, Cố Tân Tân cũng ngồi xui lơ trên ghế, điên cuồng lắc đầu, "Không thể nào, tại sao lại như vậy....."

"Nhanh lên một chút, bệnh nhân bên trong vẫn chờ được tiếp tục cấp cứu."

Cận Ngụ Đình nghe vậy, đứng dậy đi tới.

***

Bát Bát: Để mở rộng phạm vi nguồn cung cấp cho nhóm những độc giả lười và bận không thể đọc truyện chữ thì sắp tới, ta sẽ mở thêm một kênh youtube audio dành cho các bộ truyện được dịch bởi CP88:))))

Vậy nên tin ngày hôm nay chính là đi kèm với thông báo tuyển những con người tài năng cưng thay ghét về dưới trướng của Bát Bát, kkk

~~Thông báo tuyển MC cho kênh audio truyện dịch bởi CP88~~

Yêu cầu: cái này lười nghĩ quá, thôi thì ai có tự tin và tình yêu với ta thì cứ chọn ghi âm một chương trong bộ Trảm nam sắc này (nếu có kinh nghiệm và thiết bị phụ trợ thì phải tận dụng triệt để nha!), đính kèm một bài giới thiệu bản thân mang phong cách tự do rồi gửi vào email cho ta, ta sẽ nghe thử và lựa chọn ra người phù hợp nhất. Email nhé mọi người

Quyền lợi? Cái này ta chưa nghĩ ra, cũng coi như là thông tin nội bộ đi, nhưng nhất định ưu tiên sau này sẽ có rất nhiều, một trong thì có lẽ sẽ có khoản được đọc trước chương mới, ít nhất là trước 5 tiếng:))))

Số lượng tuyển dụng hiện ban đầu là 1 (hiện tại đã có sẵn một thành viên trong ban quản trị groupchat hội độc giả ruột của CP88, nên ta cũng chỉ có dự định lập nhóm 2 người thôi), dù là nhận hay không ta cũng sẽ thông báo cho mọi người qua email trước chủ nhật tuần sau để mọi người biết được tình hình. Yêu thương ~~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Con Rể Cố Gia, Người Của Em

Dịch: CP88

***

Bác sĩ nhìn về phía anh, Cận Ngụ ĐÌnh biết lúc này hỏi lại có phải Cố Đông Thăng rơi vào tình trạng nguy kịch rồi hay không chỉ làm lãng phí thêm thời gian, anh tĩnh táo lén tiếng. "Con rể có thể ký tên không?"

Cố Tân Tân nghe vậy thì không khỏi ngẩng đầu nhìn bóng lưng Cận Ngụ ĐÌnh, vóc dáng cao lớn của anh đứng đó, giống như một pho tượng cứng rắn được ánh đèn lạnh lẽo phát ra từ phòng mỗ bao quanh.

Trong tai Cố Tân Tân quanh quẩn hai chữ Cận Ngụ ĐÌnh vừa nói, như thể lần đầu tiên nhận ra Cận Ngụ ĐÌnh vẫn luôn mang thân phận này.

Tâm mắt của bác sĩ lướt qua anh, thấy được Cố Tân Tân và Lục Uyễn Huệ. ""Tốt nhất là trực hệ."

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu hướng về phía Cố Tân Tân gọi, "Tân Tân, lại đây."

Hai chân cô cứng ngắc không làm sao đứng dậy được, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, lấy tờ giấy và bút nhanh chân đi đến bên cạnh người Cố Tân Tân.

Anh ngồi xổm xuống, đặt giấy lên đùi cô, "Ký tên."

Cố Tân Tân nhìn mấy chữ trên đó thì càng không thể chịu nổi. Hai bàn tay Cố Tân Tân run rẩy kịch liệt, cô biết lúc này cho dù là một giây cũng không thể kéo dài, nhưng bàn tay cô lại không chịu nghe cô sai khiến, sự bình tĩnh ngày thường sớm đã không còn chừa một m้าu.

Trên mu bàn tay bỗng cảm nhận được ấm áp, Cố Tân Tân cúi đầu, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh cầm lấy tay cô.

Anh nhét bút vào trong tay cô, lòng bàn tay ấm áp siết chặt, kéo bàn tay cô đến chỗ ký tên.

Cô được anh cầm tay viết từng nét tên của chính mình lên đó, sau đó Cận Ngụ ĐÌnh cầm tờ giấy mang đặt lại vào trong tay bác sĩ. "Nhờ cả vào bác sĩ, nhất định phải không tiếc bất cứ giá nào cứu lấy bệnh nhân, chúng tôi sẽ dốc toàn lực phối hợp."

"Được."

Cánh cửa lạnh băng của phòng cấp cứu một lần nữa bị đóng lại.

Lục Uyễn Huệ ngồi trên ghế bất động, ánh mắt thảng thắp nhìn chầm chằm vào một chỗ, nước mắt đã sớm chảy cạn.

Cố Tân Tân đứng dậy đi đến trước cửa sổ cách đó không xa, ngực cô hiện tại ngột ngạt khó chịu cực kỳ, dường như sắp không thể thở nổi nữa.

Bàn tay cô ôm lấy mặt, Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở phía sau, duỗi hai cánh tay ra chống lên bệ cửa sổ giam cô vào lòng, để cho cô dựa vào trong lòng ngực anh.

"Hôm qua tôi với ba còn nói chuyện điện thoại với nhau....."

"Tân Tân, có rất nhiều chuyện bắt ngờ đến không báo trước, mà chúng ta càng không có cách nào biết trước được."

Cố Tân Tân nhẫn nhịn để không phải khóc nức nở, mỗi một chữ đều là từ trong cổ họng mà nghẹn ngào thốt ra, "Đáng lẽ ngày thường tôi nên về nhà thăm họ nhiều hơn, cho dù là ăn cùng một bữa cơm tối cũng được. Đã rất lâu rồi tôi không cùng họ ra ngoài dạo phố, đến cả thời gian đi siêu thị cũng không có. Tôi chỉ sợ lúc trở lại bọn họ sẽ không ngừng hỏi tôi..... Tôi chỉ là cảm thấy sau này còn rất nhiều thời gian, làm sao cũng không nghĩ tới....."

Con người ấy à, đều là mất đi hoặc gần mất đi mới thật sự cảm nhận được những ngày trước đây có được tốt đẹp đến thế nào, dù là bị công việc ảnh hưởng đến tâm trạng, thậm chí còn có những cuộc cãi vã. Nhưng sớm muộn cũng sẽ có một ngày chúng ta sẽ lại hi vọng được trở lại lúc ban đầu, dù là lỗ tai có bị mọc kén vì thế thì cũng cảm thấy đó là một loại hạnh phúc.

Cận Ngụ Đình nắm chặt hai tay, nhẹ giọng an ủi cô. ""Không sao cả, những hối hận này về sau còn có thể bù đắp, tôi và em sẽ thường xuyên về nhà, ăn tối với ba mẹ nhiều hơn."

Thời gian khiến cho lo lắng trong lòng voi đi một chút, Cố Tân Tân ngồi lại ghế, Cận Ngụ Đình ngồi bên cạnh, muốn đứng dậy, bàn tay lại bị cô kéo về.

Cô không nhúc nhích nhìn chằm chằm mặt đất, cầm lấy tay anh khiến cô cảm thấy an tâm hơn không ít.

Lại thêm nửa giờ nữa, đèn trên cánh cửa phòng cấp cứu tắt ngúm.

Không Thành nhìn thấy, "Cứu gia."

Cận Ngụ Đình và Cố Tân Tân đều ngẩng đầu lên, cô buông lỏng tay, cùng Cận Ngụ Đình đi đến.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, Cận Ngụ Đình lên tiếng trước tiên. "Sao rồi?"

"Đã thoát khỏi nguy kịch, nhưng vừa mới qua giai đoạn nguy hiểm nên bệnh nhân vẫn phải thật cẩn thận, lần cấp cứu này đã phải tiếp gần 2000ml máu, dạ dày bị xuất huyết nghiêm trọng. Người nhà nhớ lấy, phải đặc biệt chú ý."

"Được, mọi người vất vả rồi, cảm ơn." Cận Ngụ Đinh nghe được bốn chữ thoát khỏi nguy kịch thì mới hơi buông lỏng, hướng về phía Cố Tân Tân và Lục Uyển Huệ vã vã. "Ba không sao rồi."

Cố Tân Tân lập tức đứng dậy rồi vọt tới, rất nhanh Cố Đông Thăng cũng được đẩy ra.

Lục Uyển Huệ nhào đến bên cạnh giường bệnh, liên tục gọi tên ông, nhưng Cố Đông Thăng lúc này còn đang hôn mê nên dĩ nhiên là không thể đáp lại bà.

Khổng Thành đã sắp xếp phòng bệnh xong xuôi, giường bệnh của bệnh viện thành phố luôn rất khó để có chỗ trống, Lục Uyển Huệ cũng không ngờ tới còn có thể nằm ở phòng đơn.

Cố Tân Tân ngồi bên giường, trên mu bàn tay của Cố Đông Thăng cầm đầy kim tiêm. Cố Tân Tân cẩn thận từng li từng tí nắm lấy ngón tay của ông.

Hai mẹ con mỗi người ngồi một bên trông chừng, ai cũng không chịu rời đi.

Mãi khi đêm đến Cố Đông Thăng mới tỉnh dậy.

Lục Uyển Huệ vừa vội vàng vừa tức giận, "Rốt cuộc cũng chịu tỉnh dậy rồi."

"Tôi làm sao vậy?"

"Ông ngất đi rồi còn biết cái gì nữa đâu." Lúc này vành mắt Lục Uyển Huệ vẫn đỏ ửng, ""Nếu thật sự có chuyện gì, ông bảo chúng tôi phải làm sao chứ....."

Cố Đông Thăng nhìn quanh bốn phía, lại nhìn trên mu bàn tay,
"Không sao rồi mà, bà nó đừng có khóc nữa."

"Tôi cho ông uống nữa đây, uống đi uống đi, cho ông uống
đến....."

Lục Uyển Huệ ý thức được lúc này nói chử kia không may mắn
chút nào, vội vàng nuốt nửa câu còn lại vào trong. Cố Đông Thăng
lúc này đang cực kỳ suy yếu, nhìn thấy cả Cố Tân Tân và Cận Ngụ
Đình đều ở đây thì biết được lần này thật sự là nghiêm trọng rồi.

"Tôi cũng không muốn uống, nhưng lãnh đạo ở đó đều nhìn
chằm chằm tôi. Thật sự là không uống không được....."

"Vậy mạng của ông quan trọng hay là lãnh đạo quan trọng hơn?"

Cận Ngụ Đinh đứng một bên không lên tiếng, anh có thể hiểu
được khó xử của Cố Đông Thăng. Trên một bàn rượu, có rất nhiều
lúc cũng là thân bất do kỷ.

"Đừng tức giận mà, sau này tôi nhất định sẽ chú ý."

"Chúng tôi đợi bên ngoài phòng cấp cứu mấy tiếng đồng hồ, nếu
ông không nhờ có cái mạng lớn này thì ông....." Lục Uyển Huệ tức
giận ngồi xuống bên cạnh, tay không ngừng quệt nước mắt vẫn
chảy không ngừng.

Cố Tân Tân lau khói mắt, "Mẹ, mẹ đừng nói nữa, sau này ba
nhất định sẽ không như vậy nữa."

"Đúng đó." Cố Đông Thăng yếu ớt kéo tay Lục Uyển Huệ. "Sau
này dù có là mất việc tôi cũng sẽ không uống rượu với bọn họ nữa."

"Ông nói được phải làm được!"

Cận Ngụ Đinh đi đến phía sau Cố Tân Tân, khom lưng nói với cô,
"Tôi đến phòng của bác sĩ chủ trị hỏi lại tình hình của ba."

"Được."

Cố Tân Tân thấy Cố Đông Thăng thoát khỏi nguy hiểm mới nhớ đến hồi chuyện hôm nay. "Ai đưa ba vào bệnh viện? Sao lúc con chạy đến một bóng người cũng không còn?"

"Còn không nhìn thấy mặt đây," Lục Uyển Huệ tức giận nói. "Mẹ vừa nhận được điện thoại liền chạy đến luôn, nhưng cũng không thấy một bóng người nào cả."

"Đây rõ ràng là thấy ba xảy ra chuyện nên sơ phải gánh trách nhiệm đây mà."

Cố Tân Tân nói xong, cầm điện thoại Cố Đông Thăng, gửi một loạt tin nhắn cho đồng nghiệp cùng đơn vị của Cố Đông Thăng, quả nhiên không lâu lắm đã có người gọi lại hỏi ông thế nào rồi.

Cố Tân Tân đáp lại vài câu, giọng nói cũng rất khách khí, đồi phuong thấy vậy thì nói muốn đến bệnh viện thăm.

Cận Ngụ Đinh trở lại từ phòng làm việc của bác sĩ, vừa mới đi đến cửa phòng bệnh thì giống như nghe thấy tiếng cãi vã từ bên trong truyền ra.

"Chuyện như vậy làm sao có thể trách chúng tôi chứ, cô gái à, cô cũng phải nói đạo lý một chút."

Cố Tân Tân đứng bên cạnh giường bệnh của Cố Đông Thăng, cô thật sự không nhẫn tâm nhìn ông bị đè đầu cưỡi cổ như vậy. "Dạ dày của ba tôi trước giờ vẫn rất tệ, lúc trước cũng đã từng xuất huyết phải nhập viện. Hôm nay xảy ra chuyện lại là trong thời gian làm việc, tôi cho là đơn vị của ông ấy cũng có một phần trách nhiệm."

"Theo lời cô nói thì ba cô bị như vậy là do đơn vị của chúng tôi?"

Cố Tân Tân tức giận khó tiêu, liếc nhìn Cố Đông Thăng trên giường bệnh, sắc mặt ông trắng bệch, suy yếu vô cùng. Cố Tân Tân không làm sao mà quên ông vừa rồi mới đi một vòng từ Quỷ Môn Quan trở về.

"Tôi không có ý vu khống cho mấy người....."

Đối phương là lãnh đạo đã được hai năm, bụng bia phát tướng, vẻ mặt khinh thường nhìn Cố Tân Tân. "Vậy ý của cô là gì? Uống rượu là chuyện tự nguyện, có trách thì trách do ông ta uống quá nhiều thôi."

Sắc mặt Lục Uyển Huệ vô cùng khó coi, Cố Tân Tân không nghĩ tới đối phương lại tỏ thái độ như vậy, "Chúng ta đi ra bên ngoài nói đi."

"Có chuyện gì để nói? Không lẽ còn muốn hưởng trợ cấp tai nạn lao động?"

Huyệt thái dương của Cố Tân Tân giật giật, "Tôi chỉ là muốn cầu xin mấy người, sau này nếu như có tiệc rượu xã giao thì đừng gọi tên ba tôi, ông ấy chỉ mới vừa nhặt lại được một cái mạng, thật sự không thể uống rượu thêm nữa. Ông yên tâm, chúng tôi không có ý truy cứu đến cùng là lỗi của ai, chúng tôi chỉ hi vọng bắt đầu từ hôm nay....."

"Cô gái, cô cũng đừng có hiểu lầm, tôi đến bệnh viện cũng không phải vì trách nhiệm gì cả, chỉ là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo quan tâm đến cấp dưới. Cô hỏi lão Cố xem có phải rượu là do ông ta tự mình uống hay không?"

Người này nói chuyện cũng quá thủ đoạn rồi. Trước giờ Lục Uyển Huệ luôn vẫn canh cánh trong lòng chuyện Cố Đông Thăng ở bên ngoài luôn bị kéo ra ngoài uống rượu, hiện tại lại xảy ra chuyện lớn như vậy, sợ hãi trong lòng bà còn chưa có tan đi hết. "Xin ngài đừng nói như vậy, mặc dù ông ấy uống rượu rất tốt nhưng lúc uống vẫn luôn có chừng mực, nguyên nhân chắc chắn là do những người

trong đơn vị của ngài lôi kéo ông ấy. Chúng tôi là người thân của ông ấy, thật sự sợ hãi sau này chuyện như vậy lại xảy ra, chỉ sợ không còn được may mắn như lần này nữa."

"Vậy thì cũng hết cách rồi." Thái độ của ông ta cực kỳ không coi ai ra gì, thường ngày cũng không có ai dám nói chuyện với ông ta như vậy. "Trừ phi ông ta từ chức."

"Ở đâu lại có cái quy định như thế?" Lục Uyển Huệ không nhịn nổi đứng phắt lên.

Cố Đông Thăng sốt ruột muốn kéo tay bà, nhưng ông hiện tại đang rất yếu, nằm ở đó thật sự đến thở cũng khó khăn. "Tân Tân, bỏ đi....."

Người đàn ông trung niên cười khẩy, "Đúng rồi, lão Cố quả thật đúng là người uống nhiều rượu nhất, nhưng như vậy thì có cách nào khác sao? Những lúc đi ra ngoài xã giao, ông ta là người có chức vị thấp vốn dĩ không được chúng tôi mang theo, mà trên bàn rượu cũng là nơi ông ta không thể chen miệng vào nhất. Phía trên chúng tôi cũng có lãnh đạo cao hơn, lúc uống rượu chung quy vẫn là phải uống cạn mới đủ sôi nổi, ông ta không uống, không lẽ cắp trên như tôi phải uống?"

Cố Tân Tân vốn cho là có thể nói chuyện tử tế với ông ta, dù sao Cố Đông Thăng còn nằm ở đây, bọn họ còn chung một đơn vị.

"Ai quy định trong công việc nhất định phải dùng uống rượu để tạo lập mối quan hệ?"

Người đàn ông nghe vậy thì lửa trong ngực bắt đầu bùng lên, duỗi tay chỉ vào mặt Cố Tân Tân, giọng nói cũng vì thế mà kích động theo. "Chờ ông ta trở lại đơn vị, gặp trường hợp như vậy tôi liền cho ông ta đứng ra uống, còn sống thì còn phải uống."

"Ông....."

Ông ta không thèm liếc thêm một cái quay đầu đi ra ngoài, lúc mở cửa ra cũng không nhìn kỹ Cận Ngụ Đinh ở bên cạnh, ưỡn ngực nghênh ngang rời đi.

Cố Tân Tân ngồi lại lên ghế, "Kiểu người gì vậy chứ, túc chết rồi."

Cận Ngụ Đinh đi vào trong phòng bệnh, sắc mặt Lục Uyển Huệ tái nhợt nhìn về phía Cố Đông Thăng, "Dưỡng thân thể cho tốt, sau đó trở lại nghỉ việc đi thôi."

"Lời này lúc túc giận thì nói thôi, sau này đừng như thế," Cố Đông Thăng kéo cánh tay Lục Uyển Huệ, ý bảo bà ngồi xuống bên cạnh mình. "Mắt bao nhiêu công sức mới chờ được gần đến lúc về hưu, lúc này lại đi từ chức không phải là ngốc sao?"

"Vậy ông muốn làm kẻ ngốc, hay là muốn mạng hả?" Lục Uyển Huệ nghĩ đến sức khỏe hiện tại của ông, không khỏi hạ thấp giọng xuống. "Sau khi ông trở lại đơn vị còn mong sẽ được ông tha cho sao?"

"Thì cứ tiếp tục giả ngốc thôi, tôi đồng ý với bà, tôi sẽ kiên quyết không uống quá chén được chữa nào."

Cố Tân Tân không biết làm sao nhìn Cố Đông Thăng. "Ba, thật ra những ngày tháng ở đơn vị ba vẫn luôn phải chịu đựng như vậy có phải không?"

Mắc kẹt ở một vị trí lúng chừng như vậy, mà Cố Đông Thăng còn là một người hiền lành, chỉ cần không phải là yêu cầu gì quá đáng thì ông đều làm theo.

"Vẫn rất tốt, vẫn rất tốt mà."

Cận Ngụ Đinh ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân. "Em tìm người đó đến đây cũng chỉ vô dụng mà thôi, đây là phòng bệnh, bọn họ đứng đây náo loạn cũng chỉ có chúng ta thiệt thòi."

"Đúng, làm sao lại không nghĩ tới chuyện này chứ. Tôi chỉ là muốn mặt đối mặt xin ông ta sau này đừng ép ba tôi uống rượu thêm nữa." Cố Tân Tân thừa nhận, là do cô nghĩ quá đơn giản rồi.

"Những kẻ như thế, lẩn lộn trong cái vòng này lâu như vậy rồi có gì chưa từng gặp qua? Đối với những người bên trên nịnh nọt vuốt đuôi, với người cấp dưới lại tạo áp lực trả thù, còn có chiêu gì mà chưa thông thạo. Em còn quá non, không thể nào là đối thủ của ông ta được. Em lại không nể mặt ông ta mà náo loạn thành như vậy, chỉ càng làm cuộc sống sau này của ba em thêm khó khăn."

Cố Tân Tân nóng nảy đan mười ngón tay lại với nhau, "Vậy phải làm sao bây giờ? Chuyện cũng đã như vậy rồi."

"Trước hết để ba khỏe lại đã rồi hẵng tính tiếp."

Buổi tối Khổng Thành mang cơm đến, Cố Đông Thăng vẫn chưa thể ăn, Lục Uyển Huệ cả một buổi chiêu thấp thỏm bất an nên lúc này cũng đã không còn khẩu vị.

Cố Tân Tân nhét đũa vào trong tay bà, liên tục ép bà ăn, Lục Uyển Huệ miễn cưỡng ăn mấy miếng.

Cận Ngụ Đinh thấy Cố Tân Tân viện cớ đi ra ngoài, cũng bước nhanh theo.

Cô ngồi xổm một góc ngoài hành lang, không nhúc nhích, Cận Ngụ Đinh đi về phía sau cô, "Không phải là đã không sao rồi à?"

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm cái bóng in trên mặt đất, "Trước đây tôi đều trách ba không chịu kiêng rượu, có lúc đi xã giao cùng đơn vị về trên người đầy mùi rượu, lúc ấy tôi cũng không nghĩ được là do ông ấy cũng có nỗi khổ riêng."

"Em sợ sau này ở nơi làm việc ông ấy sẽ bị người ta ức hiếp sao?"

"Hôm nay rõ cuộc nhìn được thái độ của người kia với ba, tôi cũng đã hiểu được bình thường ông ta vẫn dùng cách gì để ức hiếp ba rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt lo lắng của Cố Tân Tân, "Tôi nhớ là trước khi kết hôn đã nói với em một câu."

"Nói gì cơ?"

"Tôi nói, chỉ cần em vào Cận gia, sau này những quan hệ và quyền lợi trong tay tôi em đều có thể tùy ý mang ra sử dụng."

Cố Tân Tân đổi mặt với tầm mắt của người đàn ông không lên tiếng, Cận Ngụ ĐÌnh vỗ nhẹ lên bả vai cô. "Tôi có thể giúp em."

"Giúp thế nào?"

"Chỉ cần một câu nói của em thôi, có muốn tôi xử lý giúp hay không?"

Đã lúc này rồi Cố Tân Tân đương nhiên sẽ không còn nghĩ đến chuyện thể diện làm gì, "Muốn."

"Vậy thì cũng không cần phải kéo dài, ngay trong đêm nay giải quyết luôn đi, đỡ mất một tối ngủ không yên." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, kéo cánh tay Cố Tân Tân khiến cô đứng dậy.

Khổng Thành đi đến trước mặt anh, Cận Ngụ ĐÌnh để cho Cố Tân Tân vào trong phòng bệnh báo cho Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng một tiếng sau đó mới cùng nhau rời đi.

Cố Tân Tân cầm túi đi ra, bên phía Khổng Thành cũng đã sắp xếp gần xong xuôi, Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên kéo tay cô cùng đi.

"Chúng ta đang đi đâu?" Cố Tân Tân dè dặt hỏi. "Lúc này đơn vị cũng đã nghỉ làm rồi, chúng ta đi tìm cũng vô dụng....."

"Đi ăn cơm tối trước."

Cố Tân Tân nghe vậy thì lập tức dừng chân lại, "Trong bệnh viện cũng có phục vụ cơm....."

"Tôi mang em đi ăn một bữa ngon."

"Lúc này cũng không thể ngon miệng được."

Cố Tân Tân cuối cùng vẫn bị Cận Ngụ ĐÌnh kéo đi. Đến nhà hàng, Khổng Thành đẩy cửa đi vào, Cố Tân Tân nhìn thấy bên trong là một phòng bao riêng.

"Tôi thật sự không có tâm tình ăn cơm."

"Tôi bảo đảm chút nữa sẽ khiến cho tâm tình của em tốt lên."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo ghế sau đó kéo cô ngồi xuống, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện, sau đó cánh cửa bị mở ra. Người đàn ông đi đầu khoảng hơn năm mươi tuổi, dáng người cao gầy, đầu hói. Ông ta quét một vòng quanh phòng bao, tầm mắt nhanh chóng dừng lại khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

"Cửu gia, Cửu gia, thật vinh hạnh!"

Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn, thấy được người đàn ông xế chiều nay ở bệnh viện cũng đang có mặt trong đám người.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đó không nhúc nhích, đôi với con mồi tự mình dâng đến tận miệng cũng không mấy để ý.

"Thật không nghĩ tới Cửu gia sẽ đích thân mời chúng tôi tới đây, thật sự là vinh dự quá ạ."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn mấy người đó chia nhau ra ngồi xuống, tên đàn ông trung niên vừa rồi đến bệnh viện liếc mắt liền thấy Cố Tân Tân, sắc mặt trong nháy mắt tái đi.

"Hẹn mọi người đột ngột như vậy, có phải là đúng lúc mọi người đang xã giao?"

"Không đâu, không đâu, chúng tôi cũng chỉ vừa mới hết giờ làm thôi."

Thật ra lúc nhận được điện thoại bọn họ đã bắt đầu ăn, chuyện của Cố Đông Thăng cũng không mấy ảnh hưởng gì với bọn họ. Lúc ban đầu bọn họ còn hoài nghi làm sao mà đột nhiên Cận Ngụ Đinh lại tìm đến bọn họ, nhưng nghĩ đến có thể gặp gỡ được Cửu gia là may mắn đến thế nào. Đây quả thật là chiếc bánh ngon từ trên trời rơi xuống mà.

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm những người ở phía đối diện, xem ra bọn họ chính là những người buổi trưa nay Cố Đông Thăng phải tiếp rượu rồi.

"Cửu gia, vị này là....." Người ngồi bên cạnh Cận Ngụ Đinh có lẽ là người có vị trí cao nhất trong đám người này, nãy giờ cũng đã liếc về phía Cố Tân Tân mấy lần.

"Phu nhân của tôi."

Cố Tân Tân ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên kia, cô nhận ra ánh mắt của ông ta không ngừng tránh né, đến mí mắt cũng không dám nhắc lên.

"Hóa ra là Cửu phu nhân, vinh hạnh, vinh hạnh."

Cố Đông Thăng ở đơn vị cũng là người kín kẽ, chưa bao giờ kể chuyện trong nhà, nếu không thì sao lại có chuyện bị người ta bắt nạt thành cái dạng này?

Khổng Thành chọn món, thức ăn nhanh chóng được mang lên, Cố Tân Tân còn nhìn thấy nhân viên phục vụ bê từng thùng từng thùng rượu đi tới. Khổng Thành vung tay ra hiệu cho bọn họ đặt hết rượu lên mặt bàn, dòng chữ rượu nồng độ cao lập tức đập vào mắt

những người có mặt. Cố Tân Tân hơi quét mắt một cái, đoán chừng có mười mấy bình.

"Bắt đầu đi." Cận Ngụ Đinh mở miệng, Khổng Thành đáp lại một tiếng, sau đó mở chai rượu Bạch Cửu ra đổ đầy vào cốc của từng người.

Cận Ngụ Đinh cầm lấy bình nước trái cây rót vào trong cốc của mình và Cố Tân Tân.

Người đàn ông ngồi bên cạnh tuy là đã cảm nhận được tình hình có chút kỳ lạ, nhưng cũng không dám nói ra, "Cửu gia, nào, chúng tôi mời ngài một chén."

Những người đó một hơi cạn sạch rượu trong ly, mà Cận Ngụ Đinh cũng chỉ nhấp một ngụm nước trái cây, "Đến đi, tiếp tục."

Cố Tân Tân cầm lấy đũa, chọn những đồ ăn mình thích gấp vào trong bát. Người đàn ông ngồi bên cạnh Cận Ngụ Đinh bắt đầu giờ chiêu lôi kéo làm quen. "Trước đây đã nghe danh ngài, không ngờ hôm nay lại có thể được gặp mặt, Cửu gia....."

"Nếu cảm thấy vinh hạnh như thế, nhất định phải lấy rượu để thể hiện ra mới được."

Khổng Thành tiến lên, lần nữa rót đầy cho từng người.

"Chuyện này....." Người đàn ông đó tỏ vẻ khó hiểu, "Cửu gia, ngài tìm đến chúng tôi là có chuyện gì muốn dặn dò sao ạ?"

"Không có, chỉ là muốn tìm mấy người uống rượu thôi."

Người đàn ông ngồi đối diện Cố Tân Tân rốt cuộc không chịu được nữa, đẩy ghế ra đứng dậy. "Hôm nay là tôi không biết tốt xấu, cũng không biết Cố Đông Thăng là ba của Cửu phu nhân. Lúc chiều ở bệnh viện tôi thật sự không nên nói những lời kia.

Những người ngồi trong bàn nghe được, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Câu chuyện được làm rõ ràng, bọn họ rốt cuộc hiểu ra lý do Cận Ngụ ĐÌnh và Cố Tân Tân đến đây. Bọn họ trao đổi ánh mắt không biết phải làm thế nào, bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên mép bàn. "Hôm nay ba vợ tôi bị đẩy vào phòng cấp cứu suýt chút nữa thì không qua khỏi, bác sĩ chẩn đoán là xuất huyết dạ dày nghiêm trọng. Tôi nghe nói trưa nay ông ấy đi ăn trưa cùng mấy người, tôi thật sự không hiểu, vì sao chỉ có ông ấy bị như vậy, còn mấy người vẫn rất khỏe mạnh?"

"Chuyện này....."

"Tửu lượng của mỗi người đều không giống nhau."

"Đúng vậy, đúng vậy đó. Chúng tôi vẫn luôn rất quan tâm đến lão Cố, không ngờ quan hệ của ông ấy và ngài lại là ba vợ - con rể....."

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên bàn hơi gõ nhẹ, những người kia lập tức hiểu được, uống cạn rượu trong ly.

Không Thành lại tiếp tục đổ đầy.

Cố Tân Tân vô thức nhai thức ăn trong miệng, giống như là đang suy nghĩ gì đó. Chất vật của bọn họ cô đều thu hết vào đáy mắt, nhưng tim vì thế cũng đau muốn chết. Ngày thường Cố Đông Thăng ở nhà luôn cưng chiều vợ con, có chuyện buồn phiền gì cũng sẽ không nói ra, bọn họ vẫn luôn cho là công việc của ông thuận buồm xuôi gió, nhưng lúc này rốt cuộc Cố Tân Tân cũng đã có thể tưởng tượng ra cuộc sống bên ngoài của ông khổ cực như thế nào.

Trên bàn rượu trong nháy mắt lặng im không một ai lên tiếng, hai bình Bạch Cửu cũng đã trống rỗng, có người sắp không chống đỡ được, dù sao trưa nay bọn họ cũng đã uống không ít rượu.

"Cửu gia, bỏ qua đi mà, chúng tôi cũng biết sai rồi, sau này nhất định sẽ chiêu cố cho lão Cố thật tốt."

Vẽ mặt Cận Ngụ ĐÌnh không đổi, khóc miệng hơi cong lên. "Uống không nỗi nữa rồi?"

"Tửu lượng của tôi rất kém."

"Tôi cũng vậy, dạ dày và gan của tôi đều không tốt."

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh chuyển đến hướng đối diện, những kẻ này rơi vào trong mắt anh đều khiến cho anh vô cùng chướng mắt. "Vậy thì các người phải cho một người làm đại diện, đêm nay tôi ở đây, còn chưa thấy mọi người uống đã, sao có thể nói đi liền đi như vậy chứ?"

"Không dám, không dám."

Người đàn ông bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh hỏi. "Ngài muốn cho ai uống thì người đó uống."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc tay, chỉ thẳng mặt người đàn ông trung niên ngồi đối diện. "Vậy thì để ông ta đi."

Người đàn ông trung niên run cầm cập, biết ngày hôm nay đã đắc tội phải người không nên đắc tội.

Khổng Thành đi đến bên cạnh ông ta, đổi lại cho ông ta thành cái bát, Bạch Cửu nồng độ cao liên tục rót vào, tràn ra cả ngoài miệng bát.

Yết hầu ông ta hơi động, tửu lượng của ông ta cũng đã đến cực hạn, thật sự là không thể uống nữa.

Lãnh đạo ở xung quanh không ngừng thúc giục ông ta, "Uống đi, uống đi!"

Cận Ngụ ĐÌnh cũng bỡn cợt, "Nếu như không uống, vậy thì là không nể mặt tôi rồi."

Lời nói tương tự đó trưa nay ông ta cũng đã nói với Cố Đông Thăng, ngón tay run rẩy của người đàn ông trung niên hướng về phía cái bát, nâng nó lên.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Cạm Bẫy Ái Tình

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân nhìn thứ chất lỏng trong suốt trong bát bởi vì cánh tay run rẩy của ông ta mà rượu bên trong cũng bị tràn ra một ít.

Ông ta nhắm mắt, định một hơi uống cạn, nhưng bát trong tay có tới nửa lít rượu, nếu hôm nay ông ta thật sự uống vào thì chỉ sợ mạng cũng không còn để về.

Cận Ngụ Đinh cầm đũa lên gấp thức ăn cho Cố Tân Tân, sau đó lại đặt xuống.

Người đàn ông bụng bát lên, uống hai ngụm, vừa rồi vì không chưa kịp ăn gì lót bụng nên rất nhanh dạ dày đã bùng lên cảm giác bị thiêu cháy bỏng rất.

"Cửu gia, tôi biết mục đích của ngài khi tới đây, ngài yên tâm, sau này hễ nhìn thấy lão Cố tôi nhất định sẽ đi đường vòng, không bao giờ dám chọc giận ông ấy. Tôi bảo đảm." Hai tay người đàn ông trung niên siết chặt bát, ánh mắt cầu cứu hướng về mấy người lãnh đạo cấp trên, muốn bọn họ nói giúp vài câu. Những người này bình thường trên bàn hung hăng vênh váo, nhưng ngày hôm nay lại như trái cà héo, từng người từng người cúi đầu giảm thấp sự tồn tại của mình nhất có thể, chỉ sợ ngọn lửa này của Cận Ngụ Đinh sẽ lan lên trên người mình,

"Tôi lấy lời cam đoan của ông làm gì? Thút tôi ghét nhất trên đời này chính là lời nói suông." Cận Ngụ Đinh liếc Khổng Thành một cái. "Còn đứng ngây ra đó?"

Khổng Thành nghe lệnh, một tay đẩy bát trong tay người đàn ông trung niên, một tay kia cầm lấy cổ tay ông ta, ép miệng bát đến bên môi ông ta.

Ông ta bị ép há miệng, nhưng bởi vì không nuốt kịp mà có làm cho rượu văng tung tóe trên mặt bàn.

Cố Tân Tân nhìn một cảnh đó cũng mắt hết cả khẩu vị, đặt đũa trong tay xuống.

Người đàn ông trung niên ho dữ dội, còn liên tục nôn khan. Khổng Thành mở tiếp một bình Bạch Cửu khác, rất nhanh lại đổ đầy bát.

"Không được rồi, tôi thật sự không thể uống nữa....."

"Ở trước mặt Cửu gia chưa có kẻ nào dám nói bốn chữ không thể uống nữa này." Khổng Thành nói xong, sức lực càng lớn hơn.

Những người xung quanh ngồi im không nhúc nhích, tuy là họ cũng lo cho ông ta, nhưng cũng không ai dám mở miệng nói giúp.

Bát rượu đổ vào được một nửa, dạ dày của ông ta bị kích thích đến giới hạn, khom lưng nôn mửa. Bên trong phòng bao lập tức nồng nặc mùi chua loét khiến người ta buồn nôn. Cố Tân Tân nhìn thấy dáng vẻ sống dở chết dở của ông ta, thật sự cũng sợ sẽ xảy ra chuyện, bèn đặt tay lên cổ tay Cận Ngụ Đinh.

"Không thì bỏ qua đi thôi, như vậy cũng gần đủ rồi."

"Lúc này điều em không nên làm nhất chính là mũi lòng." Cận Ngụ Đinh lạnh lùng nắm lại tay cô, siết chặt, "Nghĩ lại đau khổ vừa rồi của em mà xem, còn cả khi ba nằm trong phòng cấp cứu không

rõ sống chết thật vất vả mới có thể nhặt về được một cái mạng. Lần này cũng chỉ là bởi vì ông ấy mạng lớn, em phải hiểu, lúc ở trên bàn rượu bọn họ cũng chưa từng mở ra cho ông ấy một con đường sống."

Cố Tân Tân nhìn người đàn ông trung niên kia trượt khỏi ghế ngồi thúp xuống đất, Khổng Thành như sát thủ mặt lạnh, dứt khoát nhắc cầm ông ta nhét rượu vào.

Đúng vậy, trưa nay không thể nào có chuyện Cố Đông Thăng đột nhiên ngất đi được, chắc chắn trước đó tình trạng của ông ấy cũng đã không tốt, nhưng những kẻ này lại làm như không nhìn thấy mặc kệ sống chết.

Cố Tân Tân xốc lại tinh thần, một lần nữa rút được một bài học từ Cận Ngụ ĐÌnh, đối với những kẻ đã làm tổn thương người của bạn, dù là anh ta có chết trước mặt thì cũng nhất định không được rủ lòng thương, trừ phi bạn còn muốn trao cho anh ta cơ hội cắn ngược lại một lần nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt đến mấy người khác trên bàn ăn, "Nhiều món ngon như vậy, lại còn rất nhiều rượu, nhất định phải ăn hết, tuyệt đối không được lãng phí."

Tân Tân nghe được âm thanh nôn mửa nghẹn lại ở cổ của người đàn ông trung niên, cảm giác như mình cũng sắp không nhịn được mà nôn ra.

Cô ấn tay lên ngực, nơi đuôi mắt lại nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên chậm rãi đi phía sau mấy người kia. Vẻ mặt của tất cả những người có mặt đều kỳ quái khó hiểu, trái tim đã sớm vọt lên cuồng họng, khuôn mặt cũng căng thẳng cực kỳ. Bọn họ không biết bước tiếp theo của Cận Ngụ ĐÌnh sẽ là gì, có thể là đến lượt bọn họ lên thớt, cũng có thể là.....

Rầm!

Tiếng vang chói tai đâm vào trong mõm nhĩ Cố Tân Tân, cô giật mình ngẩng đầu lên, thấy Cận Ngụ Đinh đã về lại chỗ ngồi bên cạnh cô. Cố Tân Tân nhìn về phía đối diện, thấy đối phương ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, bàn ăn bị đá lật tung úp trên người, trước ngực còn có mấy đĩa đồ ăn vương vãi.

"Cửu gia, có chuyện gì từ từ rồi nói -----"

Cả cơ thể Cận Ngụ Đinh toát ra lạnh lẽo ngồi ở đó, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén, một hồi lâu sau bàn tay đang siết chặt mới khẽ buông lỏng.

Anh nắm tay Cố Tân Tân rời đi, xe cứu thương cũng đồng thời đi đến. Lúc Cố Tân Tân đi ra khỏi phòng bao còng quay lại liếc nhìn, chỉ thấy được người đàn ông kia nằm trên đất, ngoại trừ co giật vài cái thì cũng không có động tác khác.

Cả một đường trở về bệnh viện Cố Tân Tân đều duy trì trầm mặc, đến tận khi ánh đèn từ tấm biển hiệu của bệnh viện phát ra ánh sáng làm sáng rực cả một khoảng đập vào mắt thì cô mới định thần lại. "Lát nữa anh cho tôi xuống cổng bệnh viện rồi về trước đi, đêm nay tôi sẽ ở đây."

"Tôi với em ở lại đây trông chừng ba, để mẹ về nghỉ ngơi đi."

Cố Tân Tân hơi lắc đầu. "Không cần, mẹ tôi nhất định là nói gì cũng sẽ không chịu về đâu, tôi với mẹ cũng đủ rồi, anh về nghỉ ngơi đi, mai rồi quay lại."

"Được."

Rất nhanh chiếc xe đã đứng ở trước cổng bệnh viện, Cố Tân Tân đang định đẩy cửa xe đi xuống thì Cận Ngụ Đinh lại thấp giọng dặn dò, "Hiện tại người đã không sao rồi, đừng có khóc nữa."

"Ừm." Cố Tân Tân đáp nhẹ, đi xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm bóng lưng cô đến tận khi khuất sau một lối rẽ, một hồi lâu sau vẫn không lên tiếng. Tài xế nhìn sang Khổng Thành, Khổng Thành hơi lắc đầu với ông ấy, hiện tại Cận Ngụ ĐÌnh cũng chưa nói phải đi về, bọn họ cũng không dám tự ý làm chủ.

Sau khi cấp cứu may mắn là đến nửa đêm tình trạng của Cố ĐÔNG THĂNG đã tốt hơn nhiều, chỉ có điều cơn đau trong dạ dày vẫn còn dai dẳng, Lục Uyển Huệ và Cố Tân Tân thay phiên nhau trông chừng, lúc này ai cũng không còn buồn ngủ nữa.

"Tân Tân, tối nay hai đứa đi đâu thế?" Lục Uyển Huệ lau mặt cho Cố ĐÔNG THĂNG, tò mò hỏi.

"Đi ăn thôi ạ."

"Con đừng có gạt mẹ, ba con còn nằm ở đây thì lấy đâu ra tâm tư mà đi ăn, mà có thật sự là có đi chăng nữa cũng sẽ không đi lâu như thế được."

Cố Tân Tân ngồi xuống, nói thật cho Lục Uyển Huệ biết. "Anh ấy mời những người trong công ty kia một bữa cơm, cho bọn họ một buổi tối đáng nhớ. Con tin là sau này bọn họ cũng sẽ không bao giờ dám kéo ba ra ngoài uống rượu nữa."

"Có thể thấy Ngụ ĐÌnh vẫn đối xử với con rất mực quan tâm."

Cố Tân Tân hơi giương mí mắt. "Làm sao mẹ nhìn ra được?"

"Nếu không thì nói vài câu là được rồi, hà có gì phải ngồi cùng bàn với bọn họ lãng phí thời gian chứ."

Cố Tân Tân không đáp, có một số việc trong những thời điểm nhất định thì nên tỏ ra cảm kích vô cùng với ân huệ đó, nhưng ân tình thì lại không giống. Đêm nay tất cả những việc Cận Ngụ ĐÌnh làm cũng chỉ bởi vì anh là con rể Cố gia, bây giờ có người gây khó

dễ khiến cho Cố Đông Thăng phải vào bệnh viện có khác gì đang đánh lên mặt mũi của Cận Ngụ ĐÌnh.

Trong phòng bệnh còn thiết kế phòng nghỉ ngơi cho người chăm sóc, bình minh sắp lên, Cố Tân Tân thật sự không bám trụ được nữa, Lục Uyển Huệ thấy vậy thì thúc giục cô đi nghỉ ngơi.

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh tới Cố Tân Tân vẫn còn đang co rúc trên ghế sa lông không nhúc nhích, anh khom lưng muốn đắp lại chiếc chăn bị cô đá rơi, nhưng vừa mới đụng tay tới thì cô đã tỉnh dậy.

Cố Tân Tân mở mắt ra, thấy ngay được Tân Chi Song, cô nhanh chóng ngồi dậy. "Mẹ."

"Đánh thức con sao? Con không cần để ý đến mẹ, cứ ngủ tiếp đi."

"Không đâu ạ, con cũng chưa ngủ mà." Cố Tân Tân ngáp một cái, nhìn thấy trên tay Tân Chi Song xách không ít đồ, "Mẹ, sao mẹ lại đến đây?"

"Con còn nói thế à, bên thông gia xảy ra chuyện lớn như vậy mà con cũng không nhớ đến báo cho mẹ một tiếng?" Tân Chi Song đi vào, Lục Uyển Huệ cũng nhìn thấy bà, vội vàng đứng dậy.

"Đây là cháo sáng nay mẹ dặn dò nhà bếp chuẩn bị từ sớm, Tân Tân, ba con sau lần này phải bồi bổ cơ thể cho thật tốt, chế độ dinh dưỡng cũng phải thật chú ý."

Lục Uyển Huệ cũng hơi ngạc ngùng, nói mấy lời khách sáo rồi tiến lên giúp Tân Chi Song cầm túi. Cố Tân Tân đứng ở cửa, nhìn thấy trên bàn nhỏ bày đầy đồ ăn, có đủ loại bánh điểm tâm được trình bày đẹp đẽ đủ mọi kiểu dáng, còn có cả cháo, nhìn qua cũng có thể thấy là đã nấu trong thời gian rất dài, độ quánh cũng vừa đủ.

"Cơm trong bệnh viện không thể nào đảm bảo ngon miệng được, sau này ba bữa đều để cho đầu bếp Cận gia chuẩn bị đi."

Lục Uyển Huệ đương nhiên không đồng ý, "Sao có thể phiền phức tới bên ấy như vậy chứ, trưa nay chúng tôi cũng sẽ về rồi, gọi đồ ăn ở bệnh viện thật ra cũng rất tiện lợi."

"Bà thông gia, bà đừngng khách khí như vậy chứ, suy nghĩ của bà tôi có thể hiểu được, nhưng lúc này quan trọng nhất là để cho ông thông gia được bồi bổ sức khỏe tốt nhất. Mà so với trong nhà có thêm người hỗ trợ cũng sẽ càng nhanh chóng hồi phục không phải sao? Nếu như bà còn từ chối nữa thì chứng tỏ đã coi tôi là người ngoài rồi."

Trong lòng Cố Tân Tân dâng lên ấm áp, Tần Chi Song đối với cô xưa nay đã luôn như thế, giống như trong mắt bà trước nay chưa từng phân biệt cao thấp giàu hèn, một người phụ nữ có tu dưỡng tốt nhất có lẽ tiêu chuẩn chính là đây đi.

Gần một tuần lễ sau đó Cố Đông Thăng mới được xuất viện về nhà, đơn vị cũng đổi thái độ cực nhanh, lãnh đạo và đồng nghiệp đều đến thăm, còn dặn dò phải chăm sóc sức khỏe bản thân triệt để phục hồi rồi mới phải quay lại.

Cố Tân Tân mặc dù biết cái gì gọi là hư tình giả ý, nhưng ở trong cái xã hội này có hư tình giả ý vẫn sẽ là tốt hơn không có nhiều, sẽ không cần phải quá để tâm đến cái gì nữa.

Cô từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy Cận Ngụ Đình đang gọi điện thoại. Mấy ngày nay anh đều chạy đi chạy về, Cố Tân Tân biết anh bận bịu nên đã nói anh không cần ngày nào cũng phải đến, nhưng anh cũng đâu có nghe lọt tai.

Cố Tân Tân thả nhẹ bước chân đi đến ban công trước mặt, nghe được tiếng người đàn ông như có như không truyền đến.

"Chị, trên đường chú ý an toàn, cần phải sắp xếp cái gì em đều đã sắp xếp xong xuôi cả rồi."

Cố Tân Tân vểnh tai lên nghe, lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh đút một tay trong túi quần. "Người của em sắp xếp làm việc rất biết chừng mực, chỉ là về mặt thời gian cần chị xác định cụ thể, cái này chị quyết định đi."

Cận Duệ Ngôn không biết nói câu gì đó, Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh hơi gật nhẹ đầu. "Em hiểu rồi."

Trong lòng cô không hiểu vì sao lại có luôn loại trực giác rằng lời của bọn họ cũng không tốt đẹp gì.

Đoàn gia.

Trong phòng thay đồ, Cận Duệ Ngôn thay xong quần áo đứng trước chiếc gương sát đất, một bộ âu phục đỏ sậm bao lấy cơ thể mảnh mai và chiếc eo thon gọn. Người đàn ông bên cạnh đang mặc quần áo, Cận Duệ Ngôn mở ngăn kéo, ngón tay lướt qua một lượt hàng cà vạt trên đó, cuối cùng nhấc lên một cái.

Cô ấy đứng trước mặt Đoàn Cảnh Nghiêu, tự tay thắt cho anh ta. Ánh mắt người đàn ông dừng lại trên cái trán láng mịn của cô, "Sao hôm nay lại tử tế thế?"

"Chúng ta không phải vợ chồng sao? Vợ thắt cho chồng một cái cà vạt cũng không được?"

Đoàn Cảnh Nghiêu nắm nhẹ hai vai Cận Duệ Ngôn, "Tôi hận không thể được em mỗi ngày chăm sóc như vậy, thật sự là tôi cầu còn không được."

"Được rồi, tôi phải ra ngoài."

Tầm mắt Đoàn Cảnh Nghiêu rơi xuống đôi môi đỏ hồng của cô ấy, anh ta cúi đầu muốn hôn lên, nhưng Cận Duệ Ngôn lại quay đi, "Anh cũng xuống đi, bữa sáng không thể bỏ được."

Người đàn ông nhìn cô đi ra ngoài, anh ta khẽ cười một tiếng, sau đó cầm áo khoác cũng đi theo xuống lầu.

Thư ký của Cận Duệ Ngôn đang ở trong phòng khách chờ cô ấy, người giúp việc đã chuẩn bị bữa sáng xong xuôi, Đoàn Cảnh Nghiêu kéo ghế ra, "Lại đây, ăn một chút đi."

"Không cần," Cận Duệ Ngôn dứt khoát, nâng tay xem đồng hồ. "Tôi ăn trên xe là được, thời gian không còn kịp nữa."

"Vậy cũng không thể không ăn sáng."

"Không sao."

Sắc mặt Đoàn Cảnh Nghiêu có chút không dễ nhìn, người phụ nữ này chính là như vậy, không biết nghe lời gì cả.

Thư ký liếc về phía anh ta một cái, nhẹ giọng nói với Cận Duệ Ngôn. "Chủ nhân của mấy bức thư khủng bố đến giờ còn chưa tìm ra, ngài nhất định phải cẩn thận."

"Tôi còn phải sợ mấy chuyện đó sao?" Cận Duệ Ngôn khinh thường hù mũi. "Nếu anh ta thật sự có can đảm thì đứng ra đây đối chất với tôi đây này."

Đoàn Cảnh Nghiêu mơ hồ nghe được mấy chữ then chốt, anh ta bước mấy bước dài đi tới. "Thư khủng bố gì cơ?"

"Mấy ngày gần đây phòng làm việc đều nhận được thư khủng bố, còn có kèm theo một bức ảnh máu chảy đầm đìa, nhìn thôi cũng khiến mọi người sợ hãi."

"Sao em không nói gì với tôi?"

Cận Duệ Ngôn không để tâm lắm. "Một năm thì có đến một nửa thời gian là bị đe dọa uy hiếp như vậy, có cái gì hay mà kể?"

"Nhưng lần này càng nghiêm trọng, đối phương gửi kèm theo mấy bức ảnh, có cả Cận thị trưởng lên xe chở nào, xuống xe ở đâu, tất cả giống như anh ta đã đều nắm trong lòng bàn tay."

Đoàn Cảnh Nghiêu nghe vậy thì sắc mặt không khỏi nặng nề.
"Đã cho người điều tra chưa?"

"Đã điều tra, nhưng vẫn không có tiến triển."

Cận Duệ Ngôn gạt lọn tóc ngắn bên tai về sau, cô ấy cũng không rảnh ở đây lãng phí thời gian. "Đi thôi, nếu thật sự không yên tâm thì cứ từ từ mà điều tra, sớm muộn cũng sẽ ra thõi."

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, xe chờ ở ngay cửa, cửa kính của xe trước và sau còn được đặc chế không có một khe hở. Đoàn Cảnh Nghiêu càng nghĩ càng không đúng, mà lúc anh ta đi ra đến ngoài thì xe Cận Duệ Ngôn cũng đã lái đi.

Anh ta còn lòng dạ nào mà ăn sáng nữa, lên xe của mình, sau đó cũng để tài xế theo sát Cận Duệ Ngôn.

Tuy là thường ngày bọn họ tranh đấu cầu xé lẫn nhau không khoan nhượng, nhưng anh ta quyết không cho phép kẻ nào khác làm tổn thương cô ấy dù mảy may chỉ là một cọng tóc.

Cận Duệ Ngôn nhắm mắt dưỡng thần, thư ký nhìn thấy xe của Đoàn Cảnh Nghiêu đi theo phía sau.

Lúc này vẫn là sáng sớm, Lục Thành chìm trong lớp sương mù dày đặc, trên đường cũng không có nhiều xe cộ đi lại, Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn chầm chằm không chớp mắt chiếc xe ở phía trước.

Có những lúc anh ta làm thế nào cũng không thể hiểu nổi Cận Duệ Ngôn, một người phụ nữ sao lại có thể đem lợi ích lên hết như vậy?

Nếu như anh ta ngồi ở vị trí cao, những chuyện cô ấy muốn làm anh ta đều có thể giúp cô ấy làm cho hết, cô ấy cần gì phải tự mình tiến lên, xông vào chiến trường như vậy chứ?

Lúc đi qua ngã tư, xe Cận Duệ Ngôn như bình thường lái qua, Đoàn Cảnh Nghiêu liếc nhìn đèn tín hiệu, tài xế xe của anh ta không kịp đi theo đành phải dừng xe lại.

Đoàn Cảnh Nghiêu không dám lơ là dù chỉ là một giây, mà cũng chính là vào lúc này anh ta nhìn thấy từ con đường bên cạnh có một chiếc xe điên cuồng xông tới, quay xe, sau đó đuổi kịp xe của Cận Duệ Ngôn.

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn ra tình hình không ổn, lo lắng thúc giục, "Nhanh, đuổi theo."

Tài xế cũng không còn tâm tư để ý đến đèn đỏ nữa, đạp ga đi về phía trước.

Phía trước truyền đến tiếng va chạm, xe của Cận Duệ Ngôn bị ép vào ven đường. Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn thấy người đàn ông trên xe đi xuống, trong tay giống như còn cầm thứ gì đó.

Người kia nhanh chóng xông lên, tay phải hung hăng đập xuống, vung cả cây côn đập lên cửa sổ xe.

Đoàn Cảnh Nghiêu không chờ xe dừng hẳn đã không chút do dự đẩy cửa xe nhảy xuống, nhanh chóng tiến về phía trước, lại nghe được tiếng thét chói tai của Cận Duệ Ngôn từ bên trong truyền ra.

Bởi vì là kính đặc chế nên một cú đó tạm thời không ảnh hưởng đến cửa kính xe, nhưng hiển nhiên là Cận Duệ Ngôn cũng bị dọa sợ.

Đoàn Cảnh Nghiêu bắt lấy vai của tên đàn ông kia, kéo anh ta ra khỏi cửa sổ, đoạt lấy cây côn trong tay anh ta, sau đó vung một nắm đấm tới.

Tên đàn ông kêu rên, ngồi xổm trên mặt đất, Đoàn Cảnh Nghiêu nhắc chân đạp anh ta lăn xuống.

Cận Duệ Ngôn xuống xe, thư ký cũng đi theo xuống. Hai mắt Đoàn Cảnh Nghiêu đỏ rực lửa, liên tục vung côn lên người tên đàn ông kia.

Nếu còn tiếp tục như vậy không thể tránh khỏi chết người. thư ký tiến lên một bước, lại bị Cận Duệ Ngôn kéo tay trở về.

Cùng lúc đó không biết từ đâu ra tràn ra một đám phóng viên, mỗi người đều cầm theo máy quay phim vây xung quanh Đoàn Cảnh Nghiêu.

"Đoàn tiên sinh, sao ngài lại đánh người ngay bên đường vậy?"

"Đoàn tiên sinh, nếu như còn tiếp tục, nhất định anh ta sẽ mất mạng đó."

Trên mặt Đoàn Cảnh Nghiêu dính đầy máu của đối phương, tên đàn ông đó nằm trên mặt đất không nhúc nhích, trên trán bị đập trúng một côn, máu cũng theo đó mà chảy xuống.

Đoàn Cảnh Nghiêu nắm chặt cây côn trong tay, miệng thở hổn hển, đôi mắt như muốn ăn thịt người nhìn chằm chằm những phóng viên kia.

Bọn họ vây quanh anh ta không chừa một khe hở, nhiều người như vậy đột nhiên xuất hiện nếu như không phải đã có mưu đồ từ trước thì đúng là chuyện không thể nào.

Đoàn Cảnh Nghiêu như ngộ ra cái gì, quay đầu tìm kiếm bóng dáng của Cận Duệ Ngôn, nhanh chóng thấy được cô ấy đang đứng cách đó không xa, cũng đâu có một chút gì gọi là hoảng hốt lúng túng, trên khuôn mặt đẹp nhìn không ra một chút biến hóa nào cả, mà anh ta còn có thể nhìn thấy khóe miệng cô ấy như đang giương lên.

Đoàn Cảnh Nghiêu rùng mình, cảm giác này thật sự giống như là bị người ta quay lưng dội cho một gáo nước lạnh.

Anh ta không thể tiếp thu sự thực rằng anh ta đã bị Cận Duệ Ngôn tính kế, hơn nữa còn là sử dụng một phương thức tàn nhẫn như thế.

Những phóng viên kia chắc chắn là sẽ không buông tha cho anh ta, bọn họ nhất định còn biết làm sao thêm mắm thêm muối để phóng đại hình ảnh đánh người này lên khiến lòng người phẫn nộ.

Đoàn Cảnh Nghiêu rất hiếm khi mất khống chế, trước giờ luôn biết được làm sao giữ hình tượng cho chính mình. Đừng nói là ở nơi công cộng đánh người, từ nhỏ anh ta đã luôn được dạy dỗ, nếu như muốn được đứng ngày càng cao, thì mỗi lời nói cử chỉ đều phải cẩn trọng từng lì từng tí.

"Đoàn tiên sinh, là vì có gì mà ngài lại xuống tay với anh ta tàn nhẫn như vậy?"

"Xin ngài hãy nói gì đó đi....."

"Là ân oán cá nhân sao? Một màn đánh người vừa rồi chúng tôi đều đã quay lại được hết rồi."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhắc mí mắt, ánh mắt lạnh lẽo như bị ngâm dưới hầm băng quét về phía bọn họ. Nữ phóng viên vừa mở miệng tuy là có chút sợ hãi, nhưng những phóng viên này đều là người của Cận Duệ Ngôn, có cô ấy làm chỗ dựa nên bút ghi âm trên tay cũng vì thế mà không kiêng nể phóng tới.

Tài xế chạy tới ngăn trước mặt những người kia. "Không được chụp....."

Đã quá muộn rồi, Đoàn Cảnh Nghiêu thả côn trong tay xuống, lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông trên mặt đất.

Dù là anh ta với Cận Duệ Ngôn tranh đấu kịch liệt, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm tổn thương cô ấy. Mà Cận Duệ Ngôn thì giỏi rồi, ra một chiêu lập tức muốn hủy hoại anh ta.

Nếu như tin tức cố ý đánh người gây thương tích này truyền ra ngoài thì khẳng định là anh ta sẽ gặp phải phiền phức không nhỏ, hơn nữa vừa rồi trong lúc nóng vội, đầu nóng lên, anh ta ra tay cũng không hè kiểm soát nặng nhẹ.

Tầm mắt Đoàn Cảnh Nghiêng xuyên qua đám người nhìn tới, chiếc xe của Cận Duệ Ngôn đã sớm nghênh ngang rời đi, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt của anh ta.

"Đoàn tiên sinh, xin ngài nói gì đi ạ."

"Đoàn tiên sinh, có người nói trước đây ngài và người này từng tiếp xúc với nhau, còn thay ngài làm không ít chuyện không được tốt đẹp, đây là ngài đang tự mình quét sạch chướng ngại vật sao?"

Trong mắt Đoàn Cảnh Nghiêng hiện lên trào phúng, xem ra lần này cô ấy cũng hao phí không ít tâm tư lên người anh ta rồi, đến cả lý do động thủ cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Trên xe, thư ký lo lắng nhìn sang Cận Duệ Ngôn. "Để ngài ấy một mình ở lại thật sự sẽ không sao chứ ạ?"

"Những chuyện vừa xảy ra không lẽ cô còn chưa hiểu?"

Thư ký nghe vậy thì trong phút chốc hiểu rõ. "Ngài làm như vậy không sợ sẽ có chuyện xảy ra ngoài ý muốn sao?"

"Cái gì ngoài ý muốn?" Cận Duệ Ngôn quay đầu nhìn về phía cô ấy.

"Ví dụ như Đoàn tiên sinh sẽ không theo tới đây, ví như trên đường ngài thật sự gặp chuyện, hoặc là có kẻ muốn nhân cơ hội này gây bất lợi cho ngài."

Cận Duệ Ngôn tựa lưng về phía sau, nhìn ra bên ngoài của sổ.
"Chuyện tiểu cửu đã sắp xếp nhất định sẽ không có kẽ hở."

"Nhưng ngài tin chắc là Đoàn tiên sinh sẽ xuất thủ sao?"

Nụ cười yếu ớt nơi khóe miệng hơi cứng lại, một lúc lâu sau cô ấy mới hơi lắc đầu. "Không có, tôi cũng không hề tin tưởng tuyệt đối. Nhưng kể cả anh ta không ra tay thì tôi cũng chẳng tồn thắt gì cả, cùng lăm thì là tay trắng trở về thôi.

"Tôi vừa nhìn dáng vẻ của Đoàn tiên sinh, thật sự là sợ hết hồn mà, trước giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ đó của ngài ấy."

Bàn tay Cận Duệ Ngôn nắm nhẹ, "Tôi cũng không nghĩ tới anh ta sẽ như vậy, quả thật là nằm ngoài dự đoán của tôi. Nhưng như vậy cũng tốt, mọi hành động của anh ta ngày hôm nay đều nằm trọn trước ống kính, tôi muốn xem xem anh ta có thể trở mình thế nào."

Thư ký nghe được thì không khỏi liếc Cận Duệ Ngôn thêm một cái, trong lòng không kìm được nghĩ, người phụ nữ này cũng quá là máu lạnh rồi.

Lại có thể tính toán đến cả người bên ngoài, cô ấy không sợ Đoàn Cảnh Nghiêu bị cô ấy hại cho không vươn mình lên một lần nữa được nữa sao?

Cô ấy đương nhiên là không sợ, mà có lẽ thứ Cận Duệ Ngôn muốn nhất chính là như vậy đi?

Đoàn gia dù có tốt như thế nào, sau lưng có hậu duẫn mạnh mẽ đến đâu thì cũng phải nghe lời mới được.

Bên trong nhà ăn của Cố gia, Lục Uyển Huệ bưng cháo và sủi cảo lên bàn.

Cận Ngụ Đinh đi đến giúp đỡ, Lục Uyển Huệ không đồng ý, sai Cố Tân Tân cầm bát đũa. "Để cho Ngụ Đinh nghỉ ngơi một chút, lát

nữa lại phải đến công ty rồi mà."

"Cũng không phải là tòa nhà Tây không có ai làm bữa sáng, anh lại cứ lượn qua đây làm cái gì?"" Cố Tân Tân đặt bát cháo vào trong tay Cận Ngụ Đình.

"Mẹ làm ăn ngon hơn, hơn nữa tôi cũng muốn đến xem tình trạng sức khỏe của ba thế nào rồi."

"Con rể của mẹ thật là hiếu thảo mà." Lục Uyển Huệ vui vẻ cười tí mắt.

Cố Tân Tân hết muôn nói, mắt thấy Cận Ngụ Đình đang định ngồi xuống đối diện, điện thoại của anh đã vang lên.

Cận Ngụ Đình bước nhanh về phía ban công, Cố Tân Tân thấy vậy cũng theo bản năng bám phía sau.

Cận Duệ Ngôn bên kia nói với Cận Ngụ Đình, "Mọi chuyện đều thuận lợi, làm khá lắm."

Người đàn ông cười khẽ, "Chuyện sau đó em cũng đã sắp xếp đâu vào đây cho người ta làm rồi, chị chỉ cần nghĩ cách để tự mình thoát thân là được."

"Cái này chú yên tâm, làm ra chuyện tồi tệ như vậy, chị tuyệt đối sẽ không bao che."

Khóe miệng Cận Ngụ Đình vẫn cong cong, xoay người liền chậm phải Cố Tân Tân đang không chớp mắt nhìn anh.

***

Bát Bát: Sau khi hoàn bộ Tứ Mạc Hí ta nghĩ sẽ đào thêm một cái hố nữa (bộ này đảm bảo vẫn đầy đủ 1 ngày 1 chương, và cũng không thể hơn nữa vì tác giả cũng chỉ phát 1 ngày 1 chương:3)

Chỉ muốn nói là, MỌI NGƯỜI ĐỀ CỬ ĐI, lần này ta sẽ lựa chọn bộ tiếp theo từ mong muốn của độc giả, coi như lời cảm ơn đến sự ủng hộ của mọi người với Trảm nam sắc.

Đề cử có thể là 1 tác phẩm cụ thể, hoặc 1 tác giả (ta sẽ xem xét, nếu như tác giả này có tác phẩm mới chưa được dịch thì cũng sẽ thêm vào danh sách đề cử).

Danh sách đề cử sẽ được chốt vào thứ hai ngày 18/06/2018 và tiếp tục mở một cuộc bình chọn sau đó để đưa ra quyết định cuối cùng cho hố tiếp theo. Yêu thương mn:*

P/s: Đề cử xuống phần bình luận nhé mọi người.

Bổ sung: chỉ đề cử truyện chưa có nhà nào dịch hoặc bộ nào đã bị transor/editor drop từ 6 tháng trở lên nhé mn

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Vì Cô Mà Bị Thương

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh làm như bên cạnh không có người tiếp tục nói chuyện với Cận Duệ Ngôn, xong xuôi mới ngắt máy.

Cố Tân Tân giả bộ như cái gì cũng chưa nghe thấy. "Còn không vào ăn sáng đi? Trễ thêm nữa là muộn thật đấy."

"Vào ngay đây."

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước bàn ăn, nhà Cố gia không lớn nên chiếc bàn ăn cũng nhỏ. Người đàn ông ngồi xuống chỗ của mình, không nhịn được nhìn lối đi chật hẹp vào phòng bếp, "Không phải là đã mua nhà mới rồi sao ạ? Vì sao lại không chuyển qua đó ở?"

Lục Uyễn Huệ lúc trước cũng đã nghe được từ Cố Tân Tân chuyện này, "Ngụ ĐÌnh, nhà mới thì cũng là nhà mới của hai đứa, sau này con và Tân Tân có thể qua đó ở."

"Chúng con sẽ ở tòa nhà Tây, nếu không muốn thì cũng có thể ở trong biệt thự Thụ Sơn. Căn nhà đó Tân Tân mua vẫn để không, hôm nào cho người thu dọn một chút sau đó hai người chuyển đến đi ạ."

Trước đây không phải Cố Tân Tân chưa từng nói với Lục Uyễn Huệ, nhưng Lục Uyễn Huệ lại từ chối, nói là chỗ này ở lâu rồi, có người hàng xóm xung quanh thân thiết nhiều năm, tình cảm cũng

không khác gì người một nhà, nếu như bọn họ chuyển đến đó nhất định sẽ mất rất nhiều thời gian để thích ứng. Hơn nữa những người có thể mua nhà trong khu đó không phải giàu sang thì cũng có thân phận cao quý, Lục Uyển Huệ cảm thấy sống trong tiểu khu này vẫn là thoả mái nhất.

"Ngụ Đinh, thời gian tới không cần phải mang đồ sang đây nữa đâu, mẹ con cho người mang đồ qua nhiều như vậy cũng chưa ăn hết."

"Mấy thứ bồi bổ thì có thể để đó từ từ ăn, liều dùng và cách làm đều đã viết trên giấy hết rồi đó mẹ."

"Ừ mẹ biết mẹ biết, bà thông gia thật sự rất có lòng."

Cái miệng nhỏ của Cố Tân Tân tập trung ăn cháo hoa, cô còn đang mải suy nghĩ chuyện Cận Ngụ Đinh vừa mới nói trong điện thoại.

Ăn sáng xong thì Khổng Thành tới đón anh.

Cố Tân Tân giặt đồng quần áo trong nhà, phơi lên xong xuôi mới đi qua thăm Cố Đông Thăng.

Lúc trở lại phòng khách, Cố Tân Tân thấy Lục Uyển Huệ mở TV, cô tìm một chút đồ ăn vặt sau đó ngồi xuống chỗ của mình. Đài địa phương đang chiếu bản tin thời sự, Cố Tân Tân vừa mới đặt móng ngồi xuống thì thấy được Đoàn Cảnh Nghiêu.

Trên khuôn mặt của người đàn ông có máu văng lên, nhìn qua còn tưởng là anh ta bị thương.

Ông kính xoay một cái, Cố Tân Tân nhìn thấy một người thanh niên trẻ tuổi nằm trên mặt đất không nhúc nhích, đầu và mặt đều là máu.

"Ôi chao, không phải là người này bị đánh chết rồi đó chứ?" Lục Uyễn Huệ bẻ đỗ trong tay, "Là do người đàn ông kia đánh sao? Mà hình như không phải, ăn mặc chỉnh tề như thế thì sao có thể xuống tay nặng như vậy chứ?"

"Mẹ, mẹ không thấy người này rất quen à?"

Lục Uyễn Huệ a một cái, chờ đến khi trên màn hình một lần nữa dừng lại trên khuôn mặt Đoàn Cảnh Nghiêu mới tỉ mỉ ngẫm nghĩ thật kỹ. "Đúng là nhìn rất quen, nhất định là đã từng gặp qua."

"Là anh rể của Cận Ngụ Đinh đó ạ."

"Đúng rồi! Chính là cậu ta, mà làm sao cậu ta lại xuất hiện trên thời sự? Tân Tân, chị của Ngụ Đinh không phải là thị trưởng sao? Vậy không phải là gặp phiền phức rồi sao? Con mau gọi điện thoại báo cho Ngụ Đinh một tiếng đi."

Cô Tân Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích, còn cần cô phải gọi điện báo cho anh nữa hay sao? Vừa rồi anh nói chuyện ở ban công hẳn là về chủ đề này đi.

Trên đài truyền hình lao nhanh đều là tiếng của phóng viên, hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, hoàn toàn không cho người ta cơ hội để thở huống chi là trả lời.

Cô Tân Tân nghĩ đến lần kia cô ở thư viện Tân Hoa cũng là bị người ta bao vây xung quanh như thế, muốn hỏi hay nghe gì cũng không thể được.

Lúc này Đoàn Cảnh Nghiêu mới từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần, anh ta chợt quay đầu lại, giống như phía sau còn có một ai khác nữa.

Nhưng trên màn hình TV chỉ có mình bóng dáng của anh ta, không hề có một người nào khác.

Lục Uyển Huệ còn đang lo lắng thúc giục Cố Tân Tân. "Phía bên thông gia xảy ra chuyện rồi, Tân Tân, con mau báo cho mẹ chồng con biết tin tức."

"Mẹ, đâu đến lượt con nói, nhất định là Cận gia đã biết được tin tức ngay sau đó rồi."

"Vậy phải làm sao đây? Mẹ thấy người nằm trên đất kia bị thương cũng không nhẹ đâu, nếu như xảy ra án mạng....."

Hóa ra đây chính là vợ chồng sao? Để đạt được mục đích mà không chừa bất cứ thủ đoạn nào. Cố Tân Tân tuy là không biết quan hệ giữa Đoàn Cảnh Nghiêu và người bị đả thương là như thế nào, nhưng cô có thể chắc chắn anh ta bị người ta giăng bẫy.

Trong nhất thời, vụ việc Đoàn Cảnh Nghiêu đả thương người đã khiến dư luận xôn xao.

Bên trong văn phòng trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, Cận Ngụ Đinh đứng trước cửa sổ sát đất, Khổng Thành liếc về phía TV gắn trên tường mấy lần.

"Cửu gia, dù sao thì Cận thị trưởng vẫn là người nhà của Đoàn tiên sinh, quan hệ này e là không phải cứ nói bỏ là bỏ được."

Cận Ngụ Đinh không nhúc nhích đứng đó một hồi lâu, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu đến, nhưng vẫn không thể đánh tan u ám trên khuôn mặt anh. Anh đột nhiên xoay người, giống như nghĩ ra chuyện gì đó, "Đã vậy thì cứ để cho mối quan hệ của bọn họ công bố ra đi."

"Là sao ạ?"

Cận Ngụ Đinh bước nhanh về phía trước, "Cậu nhanh chóng truyền tin ra đi, để người tung tin là nặc danh."

"Vâng."

Trong phòng làm việc thị trưởng.

Điện thoại bàn và số cá nhân của Cận Duệ Ngôn từ sáng tới giờ bị công phá dữ dội, cô ấy coi như không nghe thấy tiếp tục lật tập tài liệu trong tay.

Chỉ là tâm trạng hôm nay của cô ấy cũng rất bất thường, Cận Duệ Ngôn buồn bực đóng lại tập tài liệu.

"Ngài làm sao thế?" Thư ký đứng bên cạnh, rót thêm một nửa cốc nước nóng vào cho cô ấy.

"Bên kia có tin tức gì chưa?"

"Đoàn tiên sinh bị đưa vào trong đồn công an rồi."

Cận Duệ Ngôn liếc nhìn màn hình điện thoại của mình, trên màn hình bất ngờ nhảy ra một dãy số quen thuộc. Đoàn Cảnh Nghiêu gấp phải chuyện như vậy tất nhiên người trong Cận gia sẽ gọi điện hỏi cô ấy, người trong Đoàn gia dĩ nhiên cũng sẽ muốn cô đứng ra giải quyết.

Cận Duệ Ngôn bật chế độ im lặng, bàn tay chống lên trán, đúng lúc này thư ký nhận được điện thoại của Cận Ngụ Đinh.

Ngắt trò chuyện, thư ký mở máy tính ra rồi truy cập vào một đường link, sau nó đặt nó trước mặt Cận Duệ Ngôn.

Cô ấy và Đoàn Cảnh Nghiêu đều là người của công chúng, quan hệ của bọn họ muôn giấu cũng không giấu nổi.

Một bài viết nào đó đang ở vị trí trên đầu diễn đàn nhận được bàn tán sôi nổi, cùng với một tấm thiệp đính kèm.

Người đăng bài tự xưng là bạn của người bị đánh, nói là đối phương cố ý hại người, không ai khác chính là chồng của thị

trưởng, chuyện này nhất định sẽ gây ra chuyện lớn, hi vọng mọi người cùng trợ giúp lấy lại công bằng cho nạn nhân."

Đây chính là một đề tài nhạy cảm, hơn nữa người bị liên lụy lại là thị trưởng, Cận Duệ Ngôn nhìn thấy phần bình luận sắp nổ tung rồi.

"Mọi người cứ chờ mà xem, nhất định trước chiều tối hôm nay là có thể thả ra, tui cá mười tệ."

"Chồng thị trưởng đó, người danh gia vọng tộc, đoán chừng bài đăng này rất nhanh sẽ bị xóa đi thôi."

"Khuyên chủ thớt tìm phóng viên đi, nếu như bạn của bạn chết thì có thể làm lớn chuyện này lên, nhưng chỉ là bị đánh gần chết thì coi như anh ta xui xẻo."

"....."

Đây chính là bất tiện cho vị trí của Cận Duệ Ngôn, nếu như hôm nay cô ấy thật sự muốn giúp đỡ Đoàn Cảnh Nghiêu thì khẳng định là chính mình cũng không thoát nổi nữa.

Cô ấy khép máy tính lại, thư ký bên cạnh lo lắng nói. "Cũng không biết là ai tung ra, nhưng thật sự là phiền phức lớn rồi."

"Cô không hiểu," Cận Duệ Ngôn cong môi. "Dư luận tạo sức ép cũng chính là cách hữu hiệu để ngăn chặn miệng của người nhà họ Đoàn. Sau đó bọn họ có thể hiểu không phải là tôi không giúp, tôi cũng chỉ là Bồ Tát bẳng đất sét qua sông, khó giữ nổi thân(*)".

(*) Đến chính mình còn không bảo vệ được huống chi là nghĩ tới cứu người khác

"Nhưng chuyện này sợ là vẫn sẽ ảnh hưởng đến ngài."

"Đó gọi là giết địch 1000 tốn hại 800. Chỉ cần từ nay khả năng Đoàn Cảnh Nghiêu có thể tiếp tục trèo lên cao bị cắt đứt triệt để thì

tôi cũng không phải sợ ai nữa."

Còn chuyện này, chỉ cần Cận Duệ Ngôn xử lý thỏa đáng thì ảnh hướng đối với cô ấy cũng chẳng mấy chốc sẽ qua thôi.

Cận Duệ Ngôn ngồi tựa lưng về phía sau, một hồi lâu suy nghĩ mới hướng về phía thư ký nói, "Cô dặn dò xuống dưới, tối nay tôi sẽ tự mình đi một chuyến đến bệnh viện an ủi người bị thương. Còn nữa, hẹn phóng viên cho tôi, dù sao thì trước sau tôi cũng phải tỏ thái độ cho mọi người biết được tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện này."

Buổi trưa Cố Tân Tân phải về nhà một chuyến, Lục Uyển Huệ cầm rất nhiều bánh từ trong nhà bếp ra đưa cho cô. "Mang cho mẹ chồng con nếm thử."

"Mẹ, không cần đâu, đầu bếp bên tòa nhà chính có cái gì mà không làm được."

"Bạn họ làm được, nhưng làm sao có thể làm giống của mẹ chứ."

Cố Tân Tân bất đắc dĩ đành mang theo về.

Đến tòa nhà chính, Thương Lục và Thương Kỳ đều đã ở đó, trên bàn đá đặt chiếc máy hát đĩa cổ điển. Thương Kỳ nằm nhoài người bên cạnh nhìn Thương Lục vẽ, giống như đã thật sự gần bị ru ngủ.

Cố Tân Tân nhìn thấy trên bàn cũng bày ra không ít các đĩa nhạc, từ loa phát ra tiếng nhạc nhẹ nhàng, có thể thấy bầu không khí bên trong tòa nhà chính không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Thương Kỳ nghe thấy tiếng bước chân thì hơi ngẩng đầu lên, sau đó kích động reo. "Cửu tẩu."

Thương Lục không ngẩng đầu, tiếp tục công việc trên tay.

Cố Tân Tân tiến lên vài bước, "Chị đâu đang vẽ tranh à?"

"Đúng đó, từ sáng em đã ở đây." Thương Kỳ ngáp một cái, "Sắp chán muốn chết rồi."

"Chị đâu ở đây cũng có người đi cùng, sau này em không cần phải liên tục chạy qua đây nữa đâu."

"Mẹ em không an tâm." Thương Kỳ chống cằm, "Dù sao gần đây em cũng không phải đến trường, cũng không có chuyện gì làm cả."

Cố Tân Tân đi vào tòa nhà chính, nhìn thấy Tân Chi Song chuẩn bị ra ngoài, cô đưa thứ trong tay cho bà. "Mẹ con bảo mang cái này về cho mẹ."

"Đồ ăn hả?"

"Vâng, tự tay mẹ con làm đó ạ."

"Thật sự cảm ơn bà thông gia, lát nữa nhất định mẹ phải nếm thử mới được."

Cố Tân Tân kìm không được nhỏ giọng hỏi. "Mẹ, hình như anh rể xảy ra chuyện rồi, mẹ có biết không?"

Sắc mặt Tân Chi Song hơi thay đổi, nhưng cũng không hề giật mình, "Biết, ba con đang đi tìm chị cả của con, bên phía bệnh viện cũng đã có tin tức, nói người bị đả thương đã tỉnh rồi. Nếu như người đã không sao thì Cảnh Nghiêu cũng sẽ không gặp chuyện gì lớn, chúng ta ở nhà cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi."

Cận gia hẵn là thường xuyên gặp phải những tình huống như vậy, bọn họ cũng tin tưởng mỗi người đều có năng lực tự giải quyết vấn đề của chính mình, không cần người khác phải quá bận tâm.

Tân Chi Song giao đồ trong tay cho người giúp việc, "Lát nữa đem hấp lại, đúng lúc có Thương Lục và mấy đứa nhỏ đều ở đây, để mọi người cùng nếm thử."

"Vâng."

"Đi, Tân Tân, chúng ta ra ngoài sân." Tân Chi Song nói xong, đi lên trước. "Ba con thế nào rồi?"

"Đã hoàn toàn khỏe rồi ạ, ngày ngày đều kêu gào muốn đến chỗ làm việc. Con và mẹ không an tâm về ông ấy nên vẫn ép ông ấy ở nhà nghỉ ngơi thêm một thời gian."

"Đúng đúng, cũng không cần phải sốt ruột công việc làm gì, thân thể vẫn là quan trọng nhất."

Đi ra đến sân, Tân Chi Song liếc nhìn Thương Lục, sau đó đặt tay lên vai cô ấy. "Đừng cúi đầu lâu quá, vai sẽ bị mỏi."

Thương Lục đương nhiên không nghe, Tân Chi Song cầm lấy mấy đĩa nhạc trên bàn, hướng về phía Cố Tân Tân nói. "Tân Tân, lúc trước mẹ nghe lão Cửu nói muốn dạy con khiêu vũ, sau này những lúc đi tiệc có thể dùng tới. Mẹ thấy con cứ học luôn ở nhà là được rồi."

"Không được đâu ạ." Cố Tân Tân xua xua tay. " Tay chân con rất rối, cũng không hề có tế bào khiêu vũ."

"Điệu nhảy xã giao cũng rất đơn giản, chỉ cần bước chân chuẩn là được. Không thì như thế này đi, Kỳ Kỳ, con với Cửu tầu nhảy."

Hai người đứng đối diện nhau, vừa mới đưa tay lên ôm eo đối phương thì Cận Ngụ Đinh cũng về, gấp ngay cảnh tượng hai người vung tay vung chân loạn xạ. Anh suy tư một chút, cảm thấy tư thế nhảy đó của Cố Tân Tân quả thật là có thể liều một trận với mấy bác gái dưới khu quảng trường.

Tân Chi Song nhìn hai người làm loạn cũng không hề tức giận, quay sang nói chuyện với Thương Lục.

Cận Ngụ ĐÌnh thả nhẹ bước chân tiến lên, Cố Tân Tân vung vẩy chân, cánh tay trái vừa mới vung về sau đã bị Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt.

Anh hơi dùng sức, kéo Cố Tân Tân về phía mình. Cố Tân Tân lảo đảo mấy bước, sau đó nhào vào trong lòng ngực của anh.

Thương Kỳ kinh ngạc nhìn chầm chầm hai người, sau đó lại nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh vòng tay qua eo Cố Tân Tân. "Ai dạy cho em kiểu khiêu vũ đó vậy?"

"Tự tôi đó."

Cận Ngụ ĐÌnh cúi đầu, "Tôi dạy em."

Sau đó co chân huých nhẹ vào đầu gối của cô. "Đứng ngơ ở đó làm gì, di chuyển đi."

"Tôi không muốn học."

Thương Kỳ đứng bên cạnh như một người thừa, cô ta hơi nắm lại bàn tay thành nắm đấm, sau đó ngồi về cạnh Thương Lục.

Tân Chi Song giương mắt nhìn lên, "Hai đứa ở với nhau chỉ toàn phá phách thôi, vẫn là để cho Cửu ca của con dạy cho Tân Tân đi."

"Vâng, Cửu ca khiêu vũ rất giỏi, nhất định cũng có thể dạy thật tốt."

Cố Tân Tân nhất quyết không hợp tác, giãy dụa muốn chui từ trong lòng ngực của anh ra, "Tôi đã nói là không muốn học rồi mà."

"Vừa rồi còn nhảy với Thương Kỳ say sưa như thế, vừa thấy tôi liền muốn chạy, Cố Tân Tân, không lẽ sợ tôi ăn thịt em sao?"

"Ngay cả anh rể mình còn có thể tính toán, so với ăn thịt người cũng không kém đâu." Cố Tân Tân không khách khí trả lời.

"Em nói thử xem, tôi tính kế anh ta thế nào? Con mắt nào của em nhìn thấy?"

Cố Tân Tân đổi đầu với tầm mắt của anh. "Tôi nghe được."

"Sao em biết người tôi nhắc đến trong điện thoại là anh ta? Em nghe thấy tên của anh rě sao?"

Bàn tay người đàn ông đặt trên chiếc eo nhỏ của cô hơi siết lại kéo về phía mình, Cố Tân Tân không thể không bước đi, cả người gần như là bị anh ôm vào trong lòng. Cận Ngụ Đinh không thèm chấp bước chân loạn xạ của cô, cũng biết trong thời gian ngắn cô nhất định cũng không học được. "Chuyện lần trước ở nghi thức quyên tặng tôi còn chưa tìm em tính sổ đâu."

Cố Tân Tân biết rõ còn hỏi. "Chuyện gì?"

Cô ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy khóe miệng anh giương lên. ""Cô bé kia không biết là bị ai thuyết phục, ngoan ngoãn lên lẽ dài tặng hoa sau đó lại ngoan ngoãn đi xuống, em nói thử xem, còn ai có cái bản lĩnh đó đây?"

"Anh nói là cô bé học sinh tặng hoa cho anh rě?" Ánh mắt cô tỏ vẻ không hiểu. "Lẽ nào ngoại trừ lên đó tặng hoa, cô bé ấy còn có mục đích nào khác?"

"Đừng có giả ngốc với tôi, cái gì tôi cũng biết hết."

Cố Tân Tân dĩ nhiên không biết nặng nhẹ, nói luyên thuyên đáp lại anh. "Anh biết cái gì cơ? Chia sẻ cho tôi một chút xem nào?"

Tầm mắt Thương Kỳ dừng trên hai người trước sau chưa hề rời đi, ở dưới góc nhìn của cô ta, tư thế bọn họ là cực kỳ thân mật, cảm giác như đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của những người xung quanh.

Cận Ngụ ĐÌnh cúi người xuống, dán cánh môi mỏng đến bên tai Cố Tân Tân. "Sau này những chuyện như vậy tuyệt đối đừng tham dự. Em cho rằng mình giúp anh ta là anh ta sẽ thật sự biết ơn em sao? Không lẽ trong mắt em, tôi là kẻ ác, còn anh rể lại là người tốt rồi?"

Cô đúng là không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ là ngẫu nhiên gặp được, cô cũng không thể trơ mắt nhìn chứ?

Cố Tân Tân giơ chân lên, sau đó giẫm mạnh xuống chân anh một cái.

Cận Ngụ ĐÌnh hít một ngụm khí lạnh, cúi đầu nhìn. "Chú ý dưới chân."

"Anh nhất định phải dạy tôi đó, những người mới bắt đầu học khiêu vũ không phải đều như vậy sao?"

"Bót nói nhảm, sao em không nói luôn là mình không có năng khiếu đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh vừa mới nói xong, chân lại bị giẫm lên, vốn trên thảm cỏ cũng có chút nước, lúc này đã hoàn toàn biến chiếc giày da đen của anh loang lổ vết bẩn.

"Cố Tân Tân, em thử cố ý giẫm thêm một lần nữa xem?"

"Có vậy đã tức giận rồi?"

Cận Ngụ ĐÌnh đặt cầm mình lên bả vai cô. "Đây là lời nói nghiêm túc. Sau này dù chị gái và anh rể tôi có đấu đá với nhau thành cái dạng gì thì những chuyện này em cũng không cần phải bận tâm. Em cứ ở nhà vẽ tranh của em, nếu như tâm trạng tốt thì tìm bạn bè ra ngoài ăn cơm đạo phố đi."

Thân thể căng cứng của Cố Tân Tân hơi buông lỏng, "Ừ."

"Đồng ý rồi?"

"Anh nói nhiều ghê ấy."

Cố Tân Tân kéo áo anh, "Trưa nay người bên đơn vị của ba lại đến thăm."

"Bọn họ gây ra chuyện, đến thăm cũng hợp tình hợp lý thôi."

"Tôi hỏi bọn họ tình trạng của người bị anh ép uống rượu kia, nghe nói là đang ở trong bệnh viện chịu không ít đau đớn."

Cận Ngụ ĐÌnh ôm cô di chuyển chân, "Rượu cũng không phải là tôi rót, là do Khổng Thành ra tay."

"Ý là tôi nên cảm ơn Khổng Thành sao? Cũng được, vậy thì ơn này ghi lên người anh ta đi."

Cận Ngụ ĐÌnh vừa nghe được lập tức trợn mắt, làm sao có thể như vậy chứ, "Khổng Thành là nghe lời dặn dò của tôi mà làm việc."

Mấy ngày nay dây cung trong lòng cô vẫn luôn bị kéo căng, dù là sau khi Cố Đông Thăng từ trong phòng bệnh ra thì cô vẫn không thể thả lỏng, cô chỉ lo cơ thể của ông nếu cứ tiếp tục thêm mấy lần nữa như vậy thì sẽ thật sự gặp chuyện mất. Ngày ấy cô nắm chặt cây bút ký tên mình lên tờ thông báo tình trạng nguy kịch phảng phất như còn có tuyệt vọng bao lấy, đến tận vừa rồi vẫn luôn không có cách nào tản đi.

Cho đến lúc này, khi ánh mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu, lại ngắm nhìn khuôn mặt đối diện này, mới có thể chắc chắn chuyện cô sợ hãi rốt cuộc đã qua đi.

Cố Tân Tân đưa tay ôm lấy Cận Ngụ ĐÌnh, cơ thể cũng chủ động tiến lại gần, chân hơi kiêng lên đưa môi đến bên tai anh, "Tôi biết, vậy nên muốn cảm ơn anh."

Nếu như không có Cận Ngụ ĐÌnh ở bên cạnh, nhất định khi đó cô sẽ suy sụp ngay bên ngoài phòng cấp cứu, mà khi cô cũng sụp đổ rồi thì chỉ sợ Lục Uyển Huệ cũng không chịu được nữa, mà ba cô.....

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được, ý cười trên khóe miệng ngày càng lan rộng.

Tần Chi Song thu một màn này vào trong mắt, cực kỳ hài lòng.
"Bác vào trong nhà lấy đồ ăn."

Thương Kỳ ngẩn người ngồi tại chỗ không nhúc nhích, quên mất cả trả lời.

Đợi đến khi Tần Chi Song hoàn toàn khuất bóng sau cánh cửa, cô ta mới hơi liếc nhìn về phía tòa nhà chính.

Thương Lục khó khăn xoay xoay cổ, cảm giác được cái cổ đang mỏi khủng khiếp, rốt cuộc không chịu được phải đưa tay lên xoa nắn nhẹ.

"Chị," Thương Kỳ đá đá chân Thương Lục, "Chị xem kìa."

Thương Lục theo tầm mắt của cô ta nhìn tới, thấy Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh đang ôm nhau bước đi, người đàn ông đang đưa lưng về phía cô ấy nên không thể nhìn rõ nét mặt. Thương Lục không có phản ứng gì quá lớn, bút vẽ trong tay vẫn chưa buông ra, nhìn dáng vẻ thì có lẽ vẫn muốn tiếp tục vẽ.

Thương Kỳ nhỏ giọng nói, "Anh rẽ đó, chị không nhận ra à?"

Tầm mắt Thương Lục rơi xuống khuôn mặt cô ta, vẻ mặt có chút khó chịu. Thương Kỳ không chút biến sắc nắm chặt cổ tay cô ấy, "Anh rẽ sao lại ở cùng người khác nhỉ?"

"Không....."

"Không cái gì chứ, chị, bộ dáng này của chị nhất định anh rể sớm đã sớm không chịu được nữa."

Tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy hát đĩa trên bàn đá đã hoàn toàn át đi tiếng nói chuyện của Thương Kỳ nên cô ta mới có thể hoàn toàn không kiêng kỵ gì mà nói chuyện với Thương Lục. "Chị, thật ra em vẫn giấu không nói cho chị biết. Thật ra ở bên ngoài từng có máy lần em thấy anh rể ngồi trong xe với một người phụ nữ khác. Anh ấy không mang bọn họ về mà mang đến khách sạn gần đó, phòng nghỉ trong công ty anh ấy cũng từng có rất nhiều những cô gái xinh đẹp được đưa ra từ đó....."

"Không, không thể nào." Thương Lục nhíu chặt hai hàng lông mày, trong miệng lặp đi lặp lại câu này. Cô ấy không biết làm sao để phản bác, càng không biết vì sao mình lại hoảng hốt, bàn tay nắm chặt bút run rẩy từng hồi.

"Chị đừng tự lừa gạt mình nữa, bộ dạng điên điên khùng khùng này của chị làm sao có thể cho anh rể một đứa con chứ? Chị, chị mau nhìn đi, người phụ nữ kia là ai?"

Thương Lục nhìn chằm chằm khuôn mặt Cố Tân Tân, nhưng lại không nhận ra, chỉ là cảm thấy có chút quen thuộc.

"Có một lần cô ta được anh rể mang về tòa nhà Tây đó, chị thật sự chưa bao giờ gặp cô ta sao? Hay là vì không muốn đối mặt với sự thật?" (Bát Bát: Chính xác là tòa nhà Tây, ta không có dịch lộn đâu hen. Không biết có phải do má Yêu viết nhầm không, vì cũng có mấy lần má nhầm tên các kiểu. Giờ thì ta cứ để vậy phòng bất trắc, sau này hết truyện sẽ quay lại beta sau)

Mạch suy nghĩ của Thương Lục đã hoàn toàn bị Thương Kỳ thao túng, càng nghĩ càng nhận định khuôn mặt của Cố Tân Tân với những người phụ nữ kia là một. Bàn tay cô ấy siết chặt, chiếc bút vẽ trong tay cũng toàn là mồ hôi.

Thương Kỳ nằm nhoài người lên bàn đá, nhìn vẻ mặt của Thương Lục ngày càng méo mó, "Chị, chị cũng đừng làm khó mình quá, nếu không chịu được nữa thì có thể về nhà. À nhưng mà, ba mẹ nói nếu như chị bị đuổi ra khỏi Cận gia thì Thương gia cũng sẽ không chào đón đâu, vậy nên chị ngàn vạn lần phải giữ lấy thân phận Cận phu nhân, nếu không....."

"Tôi không về, tôi không muốn quay lại đó." Chiếc bút trong tay Thương Lục bị cô ấy nguệch ngoạc lung tung lên bức tranh sắp hoàn thành, một bức họa xinh đẹp nhanh chóng bị hủy.

"Chị không muốn bị đánh về nguyên hình thì nhất định không được để cho kẻ nào tiếp cận với anh rể, nếu không thì ai cũng sẽ không giúp được chị đâu."

Ánh mắt Thương Lục nhìn về phía đó không xa, Cố Tân Tân lại giẫm phải chân Cận Ngụ ĐÌnh, cô lập tức hơi lui người lại phía sau, hơi cúi đầu nhìn giày của người đàn ông.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng đó bất động, "Nếu như em còn tiếp tục như vậy nữa, chân của tôi cũng sẽ bị phế bỏ mất thôi."

"Tôi thật sự không cố tình mà."

Thương Lục đứng lên, chiếc bút trong tay bị siết chặt, mà Thương Kỳ nhìn thấy cũng không hề có ý định kéo lại cô ấy.

Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh đều đang cúi đầu, không một ai phát hiện ra Thương Lục đang đi về hướng này.

Trong lúc nhảy vừa rồi hai người đổi vị trí lại cho nhau, Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không nhìn nổi bộ dạng này của mình nữa, anh ngẩng đầu nhìn Cố Tân Tân, phía đuôi mắt lại nhìn thấy Thương Lục đứng phía sau đang nâng tay lên cao.

Cận Ngụ ĐÌnh không chút nghĩ ngợi kéo Cố Tân Tân về phía sau, chiếc bút trong tay Thương Lục đâm mạnh về phía anh. Cận Ngụ

Đình không còn thời gian tránh đi, chỉ có thể đứng đó đón một cú đâm này.

Ngòi bút sắc bén cắm trên chiếc áo sơ mi, đâm vào xương quai xanh của Cận Ngụ Đình. Cố Tân Tân thật vất vả mới đứng vững lại, còn chưa phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra thì đã thấy Thương Lục đang lùi về phía sau hai bước.

Cô vội vàng nắm lấy cánh tay Cận Ngụ Đình, "Anh không sao chứ?"

Chiếc bút rơi trên mặt đất, Cố Tân Tân nhìn thấy trên cổ áo anh có máu tươi đang lan ra. Thương Lục sợ run người chôn chân tại chỗ, vẻ mặt hoang mang.

Cận Ngụ Đình nhanh chóng dùng tay che lại vết thương. "Không sao cả."

"A-----" Thương Lục la hét, Cận Ngụ Đình vừa muốn đi lên, đã thấy Cố Tân Tân giành trước một bước đi đến trước mặt Thương Lục, nắm lấy bả vai của cô ấy. "Chị đâu, đừng sợ, không sao cả, không sao cả."

Thương Lục nhắm mắt lại, cơ thể run rẩy. Những lúc cô ấy kích động lên làm sao còn nghĩ đến được hậu quả, hiện tại nhìn thấy máu từ trên người Cận Ngụ Đình chảy ra mới bắt đầu sợ hãi.

Thương Kỳ ngẩng đầu lên, giống như đang ngủ bị làm cho tỉnh dậy, mơ màng nhìn thấy bên kia xảy ra chuyện, vội vàng đứng dậy chạy qua. "Xảy ra chuyện gì?"

"Không sao cả." Bàn tay Cố Tân Tân vỗ nhẹ lên lưng Thương Lục, "Chị đâu, chị về tòa nhà Đông trước đi."

"Tôi..... Tôi không phải là kẻ giết người sao?"

"Không đâu, chúng em đều không sao cả mà."

Thương Kỳ sốt sắng quan sát Thương Lục một lượt, "Vừa rồi em ngủ quên mất, chỉ mới một chút..... mới một chút thôi mà sao đã xảy ra chuyện rồi chứ?" Cô ta ngẩng đầu nhìn đến Cận Ngụ Đinh một bên đang nhịn đau, muốn tiến lên hỏi thăm, Cận Ngụ Đinh hơi lắc đầu, Thương Kỳ không thể làm gì khác hơn là đem lời sấp nói nuốt về.

"Thương Kỳ, em đưa chị dâu về tòa nhà Đông trước đi, chuyện bên này không cần phải bận tâm."

"Được." Thương Kỳ đi tới muôn kéo tay Thương Lục, nhưng cô ấy sợ hãi co vai lại, còn muôn quay đầu lại nhìn. Cố Tân Tân lập tức đưa tay bụt kín mắt Thương Lục, Cố Tân Tân biết, nếu như để cho Thương Lục thấy máu nhất định sẽ lại làm cho cô ấy bị kích thích lần nữa.

Thương Kỳ kéo cánh tay Thương Lục lôi đi. "Chị, về tòa nhà Đông trước đã, đi."

"Tôi thật sự không cố ý, anh ấy không sao chứ?"

"Không sao, không sao, Cửu ca sẽ không có chuyện gì."

Hai tay Thương Lục buông xuống bên người, sau khi đi lên được vài bước thì dừng lại, ánh mắt do dự nhìn về phía Thương Kỳ, "Cửu ca?"

"Đi nhanh thôi." Thương Kỳ cũng không sợ Thương Lục sẽ nói hươu nói vượn, dù sao cô ấy cũng điên rồi, thường xuyên không nhận ra ai với ai, lời của cô ấy sẽ không có ai tin.

Cố Tân Tân nhìn hai người rời đi sau đó mới quay lại bên cạnh Cận Ngụ Đinh, người đàn ông bỏ tay ra, áo sơ mi trắng bên trong đã bị nhuộm đỏ một khoảng lớn.

"Nhanh đến bệnh viện."

Cận Ngụ ĐÌnh mở một chiếc cúc trên cổ áo, vết thương nhìn qua cũng không nghiêm trọng lắm. Cố Tân Tân nhìn kỹ, thấy ruột bút chì bị bẻ gãy bị ghim lại trên miệng vết thương.

Lúc Tần Chi Song đi ra, nhìn tình hình trước mặt thì lập tức biết có chuyện.

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đè trước xương quai xanh không cho bà xem, Cố Tân Tân cũng không muốn bà lo lắng, "Mẹ, không có chuyện gì đâu ạ, chỉ là bị bút chì đâm vào, bây giờ con đưa anh ấy đến bệnh viện."

"Là Thương Lục đâm sao?"

"Vâng."

Tần Chi Song liếc Cận Ngụ ĐÌnh một cái, cũng không nói thêm nữa, "Mẹ đi thăm Thương Lục."

Cận Ngụ ĐÌnh đi phía sau Cố Tân Tân, vết thương cũng không nghiêm trọng, chỉ là máu lan trên áo sơ mi nên nhìn qua thấy đáng sợ. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy bước chân Tần Chi Song càng ngày càng nhanh thì không nhịn được cười gượng, "Sao lại không quan tâm tôi chút nào vậy chứ? Tốt xấu người bị đâm thương là tôi, vậy mà mẹ lại đi đau lòng người khác."

"Có thể là bởi vì nhìn anh vẫn rất ổn." Cố Tân Tân nói đến đây, bước chân hơi dừng lại, tầm mắt tùy ý rơi xuống thắt lưng của anh. "Lần trước vết thương cũ của anh tái phát tôi cũng nhìn thấy vết thương rồi, cái đó là làm sao mà bị vậy?"

----- lời tác giả -----

Khả năng là vẫn sẽ có một cái cao trào nho nhỏ ~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Cậu Ta Vĩnh Viễn Sẽ Không Yêu Em

Dịch: CP88

***

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh cứng đờ, bàn tay theo bản năng đè lên vết thương cũ.

Anh không nói, Cố Tân Tân cũng có thể đoán, "Là bị ai đâm thế?"

"Không phải là em nên quan tâm vết thương hiện tại của tôi mới đúng sao?"

Tầm mắt Cố Tân Tân dừng lại trên khuôn mặt anh trước sau không hề rời đi. "Có phải cũng giống như vừa rồi, có người muốn giở trò với chị dâu nên anh liền kéo chị ấy ra?"

"Em rất dễ tâm đến vết thương trên người tôi sao?"

Cố Tân Tân chạm phải ánh mắt của anh, hơi hốt hoảng tránh đi. Tuy trên danh nghĩa bọn họ là vợ chồng nhưng cô không có một chút sức lực nào để nói mọi thứ của anh đều là của cô, mà cô muốn hỏi một câu về vết thương của anh thì có vấn đề gì hay không?

Cô nhắc chân lên muốn đi, nhưng lại thấy Cận Ngụ ĐÌnh lấy tay đè lên xương quai xanh, ngón tay thon dài cũng vì thế mà dính thêm một ít máu. Cố Tân Tân mềm lòng, đi đến bên cạnh anh. "Còn chọc chị cái gì nữa, đến bệnh viện."

Anh nhân cơ hội đó nắm lấy tay cô, Cố Tân Tân vốn muốn tránh ra, nhưng lại nghĩ tới vừa rồi anh kéo cô ra sau, mấy ngón tay cô hơi giật giật, cuối cùng vẫn là không rút tay đi.

Ở một nơi khác của Lục Thành, bên trong một căn phòng đơn sơ ngoại trừ một cái bàn và hai chiếc ghế tựa thì cũng không có thứ gì khác.

Đoàn Cảnh Nghiêу ngồi đó không mở miệng, tóc ngắn có một vài sợi tùy ý rủ xuống trán, lộ ra mấy phần chán chường gợi cảm.

Người đàn ông đối diện ho một cái. "Đoàn tiên sinh."

Hai hàng lông mi của anh ta hơi rung, trong một giây nháy mắt lên mang theo tròng mắt thâm thúy cùng một chút âm hiểm khiến cho người đối diện có cảm giác như bị cuốn vào bên trong. Máu trên tay và mắt đã khô lại, nhưng vì thế mà lại càng khiến những người xung quanh nhìn thấy phải giật mình run rẩy.

"Lần này ngài đã ra tay không nhẹ, thật sự là rất phiền phức."

Đoàn Cảnh Nghiêу không lên tiếng, anh ta tựa lưng về phía sau, ngón tay hơi động, máu giữa các ngón tay dính lại rất khó chịu. Người đối diện đem giọng nói của mình hạ giọng của mình xuống mức nhẹ nhàng nhất. "Hơn nữa dư luận cũng đang tạo áp lực, bọn họ đã biết được quan hệ giữa ngài và Cận thị trưởng, đều nói nhất định cô ấy sẽ giúp ngài ra ngoài."

"Vậy sao?" Khóe miệng người đàn ông rốt cuộc cũng hơi nhếch lên, "Bọn họ đều nói gì?"

"Nói ngài nhất định sẽ bình yên vô sự ra ngoài, còn nói ngài là hoàng thân quốc thích, có thể coi trời bằng vung mà hại người."

Đoàn Cảnh Nghiêу không cần đoán cũng có thể hiểu rõ được tình hình bên ngoài hiện tại là như thế nào. Sau khi chuyện này xảy ra những người được anh bồi dưỡng ra chắc chắn cũng không ngồi

không. Nếu không phải là do Cận Duệ Ngôn cố ý gây ra thì có lẽ tin tức này cũng đã sớm bị đè xuống rồi.

Hiện tại thì tốt rồi, cô ấy có thể cứ như vậy mà vất bỏ anh ta, bên phía Đoàn gia cũng coi như xử lý xong.

Không phải là cô ấy không muốn giúp anh ta, chỉ là bây giờ phẫn nộ của công chúng còn đang sôi sùng sục, cô ấy là đang bất lực không thể giúp.

"Các người vẫn sẽ tiếp tục giam giữ tôi phải không?"

"Đoàn tiên sinh, lần này không đơn giản, cấp trên cũng đã có chỉ thị nhất định phải nghiêm túc điều tra, xử lý nghiêm khắc."

Sợ rằng chỉ thị này cũng là của Cận Duệ Ngôn rồi?

Cô ấy thật sự không hề hạ thủ lưu tình dù chỉ là một chút với anh ta, mà anh ta ra tay với người kia nặng như vậy, nếu như chiêu theo đó thì hẳn là muốn đưa anh vào phòng giam rồi.

Hơi thở mắc nghẹn ở cổ họng, đau đớn trong lồng ngực cũng kéo đến như nước thủy triều dâng, không gì có thể phá hủy Đoàn Cảnh Nghiêng nhanh hơn ý muốn hãm hại anh ta của Cận Duệ Ngôn. Anh ta có thể tùy ý cho quyết tâm muốn trèo lên càng cao hơn cô ấy, cũng có thể khoan dung cho cô ấy càng ngày càng làm nhiều việc mờ ám, nhưng hiện tại càng ngày Cận Duệ Ngôn càng quá đáng, lần này thật sự còn muốn một chiêu giãm chết anh ta, còn hận không thể đưa anh ta xuống đáy vực vĩnh viễn không thể đứng lên.

"Vậy cậu nói nghe thử, sắp tới tôi sẽ phải đối mặt với sự kiện gì nữa?"

"Gia đình của nạn nhân từng đến đây náo loạn, còn có cả phóng viên nhà báo canh giữ bên ngoài, áp lực của chúng tôi thật sự rất lớn."

Vẻ mặt Đoàn Cảnh Nghiêu không đổi nhìn ra hướng cửa. "Nếu như giải quyết việc này một cách qua loa có lẽ là chúng ta sẽ gặp rất nhiều phiền phức?"

"Đúng."

Đoàn Cảnh Nghiêu đưa ra yêu cầu đầu tiên từ khi bước vào trong này. "Tôi muốn gọi điện thoại."

"Chuyện này....."

"Dù là vụ việc nghiêm trọng đến thế nào thì cũng không thể là đến cả một cuộc gọi cũng không được chứ?"

Đối phương có chút khó xử, hai bên không bên nào anh ta dám đắc tội, cuối cùng vẫn phải gật đầu đồng ý. "Được rồi."

"Cho tôi mượn điện thoại của cậu." Lúc này chỉ sợ Cận Duệ Ngôn sẽ không nhận điện thoại của anh ta.

Trong bệnh viện.

Cận Duệ Ngôn đi ra khỏi phòng bệnh, thư ký theo bên cạnh.

Chuyện như vậy hoàn toàn không cần tự Cận Duệ Ngôn đích thân ra mặt, nhưng hôm nay cô ấy hạ thấp mình như vậy, chính là lấy thân phận vợ của Đoàn Cảnh Nghiêu để xuất hiện tại nơi này.

"Sắp xếp xong cả rồi chứ?"

"Vâng, lát nữa khi ra khỏi bệnh viện sẽ có phóng viên và nhà báo đến."

"Được."

Cận Duệ Ngôn đi đến trước cửa thang máy, điện thoại trong túi vang lên, cô ấy nhìn số hiển thị trên màn hình, là số lạ.

Cửa thang máy mở ra, hai người đi vào, cô ấy không nhận điện thoại.

Sau khi ra khỏi thang máy, chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, Cận Duệ Ngôn bước nhanh về phía trước, giày cao gót gõ lộc cộc trên nền đá cứng lạnh lẽo. Cận Duệ Ngôn nóng vội sấp không chờ đợi nữa, cuộc chiến này đã kéo dài quá lâu rồi, thắng lợi trước mắt chỉ cách có vài bước, lúc này cô ấy thật sự chỉ muốn lập tức kết thúc tất cả.

Từ nay về sau mỗi họa ngầm của Cận Duệ Ngôn đã hoàn toàn bị nhổ tận rễ, chí ít cũng có thể có được thêm không ít những tháng ngày sống vô ưu vô lo nghĩ.

Cận Duệ Ngôn nhìn điện thoại vẫn liên tục rung, cô ấy ẩn nghe sau đó đặt lên tai. "A lô."

"Cận thị trưởng, bạn rộn lấm hả?"

Bước chân Cận Duệ Ngôn dừng lại, mí mắt giơ lên nhìn về phía Iối ra, "Đoàn Cảnh Nghiêu?"

"Kinh ngạc như vậy sao? Vẫn là giọng nói của tôi thôi mà em đã không nhận ra rồi?"

Phiến môi mỏng của Cận Duệ Ngôn hơi nhếch lên, "Tôi vừa mới thăm người bị đánh thương, thương thế rất nặng, lập tức sẽ được tiến hành giám định mức độ tổn thương."

"Xem xét tình nghĩa vợ chồng của chúng ta, em giúp tôi một việc đi."

Sóng lưng Cận Duệ Ngôn thẳng tắp, trong lòng muôn vàn cự tuyệt, nhưng ngoài miệng vẫn không quên trợn mắt nói dối. "Tôi cũng rất muốn giúp anh, nhưng ở vị trí này, tôi cũng là thân bất do kỷ mà thôi."

"Em chỉ cần đừng tiếp tục bỏ đá xuống giếng đã là trợ giúp lớn nhất với tôi rồi."

"Hiện tại anh đã ở trong đó rồi, nói chuyện với tôi cũng nên thêm kính ngữ đi chứ?"

Tiếng cười lạnh của Đoàn Cảnh Nghiêu truyền vào tai Cận Duệ Ngôn. "Em là người của tôi, tôi còn phải khummings với em nữa sao?"

"Được rồi, tôi đồng ý với anh là được chứ gì, tôi còn chút việc, cúp đây."

"Nếu như tôi đoán không nhầm thì bên ngoài bệnh viện hẳn là có phóng viên đang chờ phỏng vấn em?"

Cận Duệ Ngôn không hề cảm thấy kỳ quái, Đoàn Cảnh Nghiêu rất hiểu rõ cô ấy. "Không có, tôi đang chuẩn bị về nhà dặn dò người giúp việc chuẩn bị cho anh chút món ăn yêu thích, chờ anh ra khỏi đó."

"Vậy sau khi trở về nhà em nhớ phải vào phòng ngủ chính, kiểm tra bức tranh ở đầu giường giúp tôi."

Cận Duệ Ngôn đang bước nhanh về trước, chỉ còn cách cửa chính vài bước dài nữa, cô ấy không khỏi thả chậm lại bước chân. "Tranh?"

"Đúng, lúc quay về em nhất định phải kiểm tra giúp tôi đấy."

"Đoàn Cảnh Nghiêu, anh có ý gì?"

Đoàn Cảnh Nghiêu nghe được giọng nói nóng giận gấp gáp của cô, uất khí đè nén trong lòng rốt cuộc mới có thể tan đi được một chút. "Cũng chỉ là sở thích riêng của bản thân thôi, tôi cũng không ngờ đến hôm nay lại đúng dịp cần dùng, Cận thị trưởng, tôi khuyên

em lát nữa tốt nhất là không nên ở trước mặt phóng viên nói cái gì đó không nên nói, nếu không em nhất định sẽ phải hối hận."

Cận Duệ Ngôn hơi thay đổi sắc mặt, siết chặt điện thoại trong tay. "Anh nói thẳng ra đi, bức tranh đó rốt cuộc là làm sao?"

"Nói thẳng ra rất vô vị, chờ em sau khi trở lại rồi sẽ biết là phải làm gì ngay thôi."

"Đoàn Cảnh Nghiêu, anh đang uy hiếp tôi?"

"Không thể tính là uy hiếp được, tôi cũng không cầu xin em ra tay giúp đỡ tôi mà, chỉ cần em đừng tiếp tục để cho người của em tiếp tục ném đá sau lưng tôi là được rồi." Đoàn Cảnh Nghiêu nói xong, dứt khoát ngắt điện thoại.

Thư ký nhìn sắc mặt khó coi của Cận Duệ Ngôn, dè dặt nhắc nhở. "Cận thị trưởng, phóng viên còn đang chờ ở bên ngoài."

Cận Duệ Ngôn càng siết chặt điện thoại trong tay hơn, hận không thể đập mạnh nó xuống đất. Cô ấy là người cẩn trọng, trong lúc mâu chốt càng không thể liều mạng mạo hiểm.

"Đi, đến tầng hầm để xe." Cận Duệ Ngôn nói xong, quay người rời đi.

Thư ký không dám hỏi nhiều, đuổi theo sát phía sau.

Trở lại Đoàn gia, Cận Duệ Ngôn đi thẳng lên lầu, đến giờ cũng không kịp đổi.

Đẩy cánh cửa phòng ngủ chính ra đi vào, thứ đồ trang trí này cũng không phải chỉ mới treo ở đây ngày một ngày hai, cô ấy cũng chưa từng nghi ngờ đến nó.

Cận Duệ Ngôn đứng lại ở đuôi giường, nhìn chằm chằm vào tấm hình thiếu nữ. Cô ấy hơi sợ hãi tiến lên, nhưng nghi vấn trong lòng

chung quy là vẫn phải tìm ra được lời giải. Cận Duệ Ngôn đá giày xuống giường sau đó đứng đối diện với bức tranh, nhìn thấy ánh mắt đen láy của người phụ nữ như đang nhìn chằm chằm vào mình.

Kỳ thực trong lòng Cận Duệ Ngôn cũng đã có một suy đoán, bàn tay cô ấy đặt trên khung tranh. Bức tranh này rất nặng, lúc trước là Đoàn Cảnh Nghiêu cố tình muốn treo lên, cô ấy mất thật nhiều sức lực mới có thể hạ nó xuống, lúc này mới nhìn thấy bên trong đôi mắt của thiếu nữ cất giấu một cái camera thu nhỏ.

Cận Duệ Ngôn toát mồ hôi lạnh, sau đó hung hăng ném bức tranh lên mặt đất. Cô ấy không cần nghĩ cũng có thể biết được bên trong còn có nội dung gì.

Người tính không bằng trời tính, cô ấy tính toán ngàn vạn lần, lại không tính tới Đoàn Cảnh Nghiêu có thể đê tiện đến vậy.

Cận Duệ Ngôn ngồi ở mép giường, một hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, gọi điện thoại cho Đoàn Cảnh Nghiêu.

Giọng nói lạnh nhạt không nhanh không chậm của người đàn ông truyền tới. "Tìm được rồi?"

"Anh không phải là người làm việc không có chứng mực, có vài thứ nếu bị công bố ra ngoài khẳng định cũng sẽ không có lợi gì cho anh."

Đoàn Cảnh Nghiêu dĩ nhiên sẽ không ngốc mà đi tin vào lời nói của Cận Duệ Ngôn nữa. "So với phu nhân lừa tôi ra đường quay một video giải trí như vậy vẫn còn là có chứng mực hơn nhiều."

"Đoàn Cảnh Nghiêu, anh điên rồi sao? Anh đừng có quên, trong đó cũng sẽ có mặt anh."

"Tôi không sợ, cũng đã như vậy rồi thì còn gì không thể mất nữa?"

Cận Duệ Ngôn tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Nếu thật đến mức đó tôi cũng chỉ là mắt mặt thôi, nhưng người Đoàn gia của anh nhất định hết đòn!"

"Mặt mũi mất rồi, em tin mình còn có thể bảo vệ cái vị trí đó nữa sao? Cận Duệ Ngôn, tôi thấy hay là chúng ta đừng đá nữa, lập tức cùng đồng quy vu tận đi?"

"Đồ điên." Cận Duệ Ngôn cúp điện thoại ném sang bên cạnh, chưa bao giờ cô ấy mất khống chế như vậy, thậm chí còn đá bức tranh dưới chân thêm một phát nữa.

Công ty của Cận Hàn Thanh có kỹ thuật nghe trộm cao cấp nhất, dĩ nhiên cũng đã dạy Cận Duệ Ngôn cách kiểm tra ra những thiết bị nghe lén. Nhưng cô ấy một phút bất cẩn cũng chỉ kiểm tra tường nhà, hơn nữa đây cũng là nhà của anh ta, làm sao cô ấy biết được Đoàn Cảnh Nghiêu khi nào đặt thêm đồ vào.

Cận Duệ Ngôn mệt mỏi cùng cực, lẽ nào mỗi ngày ở văn phòng ứng phó với công việc chồng chất, lúc về nhà còn tra lại toàn bộ căn nhà một lượt sao?

Tòa nhà Tây.

Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh từ bệnh viện trở về, sau đó cũng không ra ngoài nữa.

Cận Ngụ Đinh nói muôn dường thương, từ lúc về nhà liền nằm ì trên giường không chịu đi, Cố Tân Tân đi tới, đặt một đĩa hoa quả đặt lên tủ đầu giường.

"Cho tôi ăn?"

Cố Tân Tân ừm một tiếng, định xoay người đi đến bệ cửa sổ.

"Như thế này làm sao tôi ăn được?"

"Anh không có tay à?"

Cận Ngụ ĐÌnh giơ tay muốn kéo cô nhưng Cố Tân Tân đã kịp thời tránh sang bên cạnh. Cô cầm đĩa hoa quả đặt lên bụng Cận Ngụ ĐÌnh. "Như vậy đã được chưa?"

"Em....."

Chuông điện thoại đột nhiên bất ngờ vang lên, Cố Tân Tân nhìn điện thoại đặt trên tủ đầu giường của anh, "Chị gái anh gọi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì lập tức ngồi dậy, Cố Tân Tân đưa điện thoại cho anh.

Giọng nói của Cận Duệ Ngôn từ bên kia truyền tới. "Lão Cửu, cho nói người bên đó dừng lại đi."

"Vì sao?" Vốn dĩ đã nắm chắc phần thắng, chỉ cần kiên trì thêm một hai ngày nữa thôi là Đoàn Cảnh Nghiêu đã không có cơ hội lật ngược tình thế nữa rồi.

"Đừng hỏi nhiều, chị tự có tính toán."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được giọng cô ấy hình như hơi bất thường, "Chị, không lẽ anh ta nắm được nhược điểm gì của chị rồi? Chị nói cho em biết đi, em nghĩ cách thử."

Cận Duệ Ngôn nhíu mày, cô ấy hiện tại đang ngồi trên tấm thảm, trời còn chưa tối, từng chùm ánh sáng yếu ớt len lỏi từ bên ngoài vào trong căn phòng, rơi xuống nền nhà. "Không có, chuyện này chấm dứt ở đây, chú cứ biết vậy là được rồi."

Cố Tân Tân liếc gò má Cận Ngụ ĐÌnh, nhìn thấy hoa quả đều bị rơi xuống giường thì hơi nhíu mày.

Thần sắc người đàn ông rất nghiêm túc, Cố Tân Tân thuận miệng hỏi. "Anh nói ai nắm được nhược điểm của chị cơ?"

"Thật sự là rất kỳ lạ." Cận Ngu Đình nói xong, vén chăn lên muốn xuống giường. Cố Tân Tân thấy anh hình như hoàn toàn đã quên mất mình đang bị thương, còn chưa kịp nhắc thì một cánh tay của anh đã chống xuống giường, gương mặt tuấn tú lập tức méo xệch.

"Anh muốn đi đâu?"

"Tôi không yên tâm, giọng nói của chị ấy rất lạ."

Cố Tân Tân nhìn thấy trên chăn lem luốc vết bắn, liền ôm một góc lên. "Có một số việc e là anh cứ khăng khăng hỏi ra cũng vô dụng, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì chị cả đã không phải gọi cho anh. Tin tức anh rě đánh người tôi cũng xem rồi, bây giờ đã lâm vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nếu không phải có chuyện bất ngờ phát sinh thì sao chị cả lại phải gọi cho anh nói dừng lại chứ?"

Cận Ngu Đình đương nhiên là hiểu rõ, vì thế nên mới sốt ruột.

"Mà người có thể uy hiếp được chị cả cũng chỉ có anh rě, nếu như chị ấy đã không muốn anh nhúng tay vào thì chứng tỏ đó là chuyện khó nói thôi."

Bàn tay Cận Ngu Đình xoa xoa miệng vết thương, "Em không hiểu, nếu lần này không triệt để hạ gục anh ta thì sau này sẽ cực kỳ nguy hiểm. Thật ra tôi cũng không nghĩ anh ta sẽ vì chị cả mà xuống tay nặng như vậy, chị ấy luôn nói Đoàn Cảnh Nghiêu và chị ấy không hề có tình cảm, nói anh ta là động vật máu lạnh, vậy nên kết quả lần này hoàn toàn ngoài dự tính của tôi và chị ấy. Nhưng sau lần này nhất định anh ta sẽ có phòng bị, hơn nữa còn có thể phản công lại dữ dội hơn."

"Thật ra tôi nghĩ cũng đều là người một nhà cả, anh không làm hại tôi thì tôi cũng sẽ không hại anh, nếu như chuyện đó xảy ra với tôi thì tôi cũng sẽ dùng cách liều lĩnh nhất để đánh trả lại thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì không nhịn được nhìn cô thật lâu,
"Em cũng sẽ như vậy sao?"

"Lẽ nào bị anh cắn một cái rồi còn không biết cắn ngược lại một cái sao? Nếu như tôi, sẽ không chỉ là cắn ngược lại không đâu, nhất định sẽ phải cắn cho đối phương đứt rời cả một miếng thịt mới hả dạ."

Không biết vì sao Cận Ngụ ĐÌnh nghe xong lại cảm thấy vết thương trên người càng đau, giống như miếng thịt Cố Tân Tân nói tới là từ trên người anh rơi ra vậy.

Nửa đêm.

Đoàn Cảnh Nghiêu từ trong đồn đi ra ngoài, cũng không có ai ở bên cạnh. Anh ta ngẩng đầu nhìn mặt trăng treo lơ lửng trên đầu, ánh trăng như từng sợi tơ máu rơi lên khuôn mặt của anh ta, cũng chiếu lên khuôn mặt của anh thành nửa sáng nửa tối.

Xe của anh ta dừng ở phía trước, mà Đoàn Cảnh Nghiêu lúc này có nghênh ngang đi ra ngoài cũng không sợ một phóng viên nào dám xông tới ngăn cản đường đi của anh ta nữa.

Thư ký đứng bên cạnh xe chờ anh ta, khuôn mặt đầy lo lắng.

Lên xe ngồi xuống chỗ ngồi của mình, toàn bộ quá trình Đoàn Cảnh Nghiêu đều không nói lời nào, nhắm mắt dưỡng thần.

"Đoàn tiên sinh, ngài không sao chứ?"

"Có thể làm sao đây?"

"Đi ăn gì đó trước nhé."

Đoàn Cảnh Nghiêu cong môi. "Về thẳng nhà đi, tôi nhớ là lúc ấy trong điện thoại cô ấy nói sẽ cho người giúp việc chuẩn bị cho tôi mấy món ăn yêu thích của tôi mà."

Thư ký nghe vậy thì kinh ngạc nhìn anh ta, Cận Duệ Ngôn thật sự sẽ tử tế với anh ta như vậy sao?

Trở lại Đoàn gia, Đoàn Cảnh Nghiêu một mình đi vào trong, như ngày thường đóng cửa lại, sau đó thay giày đi vào.

Bên trong phòng khách không bật đèn, trong nhà bếp cũng tối đen, trên bàn ăn sạch bóng, anh ta đi đến cửa phòng bếp liếc một cái, khóe miệng cong cong ngày càng lạnh.

Đoàn Cảnh Nghiêu bước từng bước lên lầu, đến phòng ngủ, anh ta đưa tay mở rộng cửa, nháy mí mắt liền nhìn thấy Cận Duệ Ngôn ngồi dưới đất.

Cũng không biết cô ấy đã duy trì động tác đó bao lâu, nghe được tiếng động, Cận Duệ Ngôn quay đầu về phía cửa, lập tức nhìn thấy đôi chân thon dài của người đàn ông xuất hiện trong tầm mắt. Cô ấy muốn đứng dậy, nhưng bởi vì ngồi đó quá lâu nên hai chân tê dại phải ngồi phịch lại xuống giường.

Người đàn ông thong thả bước vào bên trong, đến khi đi đến trước mặt Cận Duệ Ngôn, cô ấy đột ngột đứng dậy túm lấy cổ áo Đoàn Cảnh Nghiêu. "Thứ trong tay anh đâu?"

"Có phải là rất tò mò tôi quay được những gì?"

"Đoàn Cảnh Nghiêu, anh là tên biến thái sao?"

Bàn tay mát lạnh của Đoàn Cảnh Nghiêu bắt lấy cổ tay của Cận Duệ Ngôn, siết chặt đến mức cô ấy có cảm giác như xương cũng sắp bị nát vụn.

Bàn tay còn lại của người đàn ông đột nhiên hướng về cổ của cô ấy bóp lấy, Cận Duệ Ngôn không kịp chuẩn bị trước ngã phịch xuống chiếc giường lớn.

Đoàn Cảnh Nghiêu co chân chế trụ đầu gối của cô ấy, cắt đứt toàn bộ hi vọng muôn giãy dưa của Cận Duệ Ngôn. Cận Duệ Ngôn giơ tay bám lấy bàn tay đang siết cổ mình, gắng gượng nói ra mấy từ. "Anh muốn giết tôi?"

"Nếu như giết em mà không cần đèn mạng thì nhất định tôi sẽ làm như vậy."

Cận Duệ Ngôn muốn cạy bàn tay của anh ta ra, Đoàn Cảnh Nghiêu dứt khoát đè lên người cô ấy, sức mạnh trên tay tăng thêm mấy phần, suýt chút nữa khiến cô ấy ngập thở. "Mất mạng chỉ vì em không phải là đáng tiếc lắm sao? Cận Duệ Ngôn, mạng của em đáng giá như vậy à?""

"Nếu đã vậy..... Anh, anh buông tôi ra." Khuôn mặt Cận Duệ Ngôn đỏ ửng, "Coi chừng tôi kiện anh."

"Em nghĩ tôi sẽ sợ em sao?" Đoàn Cảnh Nghiêu đặt trán lên cái trán láng mịn của cô ấy, ánh mắt dán chặt như thể có chết cũng không buông, "Thiếu chút nữa thì tôi quên mất em là Cận thị trưởng đứng đầu cái Lục Thành này, thân phận cao quý, nếu như giết em có lẽ Đoàn gia của tôi cũng sẽ phải chôn cùng?"

"Đoàn Cảnh Nghiêu, nếu biết vậy thì thả tay ra cho tôi."

"Có thể, nhưng trước tiên em phải trả lời tôi một câu hỏi.""

Cận Duệ Ngôn đập đập lên bàn tay của người đàn ông, sức mạnh trong tay anh ta khẽ buông lỏng, lúc này cô ấy mới có thể thở ra một ngụm khí. "Câu hỏi gì?"

"Những người phóng viên kia đều là em sắp xếp phải không? Sao em có thể đoán ra được là tôi sẽ ra tay?"

Cận Duệ Ngôn đương nhiên không hề chắc chắn. "Tôi cũng chỉ là đánh cược một lần."

"Đánh cược? Cho nên, ván cược này em thắng rồi."

"Đúng," Cận Duệ Ngôn mắt đối mắt với người đàn ông. "Tôi cũng đã rất bất ngờ, không ngờ mình lại thắng."

Đoàn Cảnh Nghiêu không nói thêm, cúi đầu cắn mạnh lên cổ Cận Duệ Ngôn.

Cô ấy bị đau kêu lên thành tiếng, Đoàn Cảnh Nghiêu nhả ra, nhưng một giây sau đã lại cắn lên trước ngực cô ấy, Cận Duệ Ngôn rên rỉ đau đớn, nhưng hai chân đều bị Đoàn Cảnh Nghiêu đè lên không sao phản kháng lại được.

Một hồi lâu sau Đoàn Cảnh Nghiêu mới buông người nằm sang bên cạnh, cơ thể Cận Duệ Ngôn đều bị anh ta cắn chí chít những dấu răng lớn nhỏ. Cô ấy nằm đó, một lúc sau thì người đàn ông đứng dậy đi vào trong phòng tắm.

Đến lúc hai người nằm về giường đã hoàn toàn trở thành hai con người xa lạ, ở giữa cách ra một khoảng lớn, cũng không một ai mở miệng nói chuyện với đối phương.

Ngày hôm sau.

Cố Tân Tân khâm phục nhất là người Cận gia, chính là một giây trước còn đang đấu đá một sống một chết, trong nháy mắt sau đã có thể cười cười nói như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cận Vĩnh Nham gọi điện cho Cận Duệ Ngôn và Đoàn Cảnh Nghiêu, dặn dò bọn họ nhất định tối nay phải đến tòa nhà chính ăn tối.

Mọi người đã đến đông đủ, Cận Duệ Ngôn và Đoàn Cảnh Nghiêu cùng nhau tiến vào, cô ấy kéo cánh tay anh ta, vừa nói vừa cười, suýt chút nữa khiến cho Cố Tân Tân nhìn thấy rớt cả cầm.

"Ba, mẹ." Hai người tiến lên chào hỏi.

"Cảnh Nghiêu, không sao chứ?"

Đoàn Cảnh Nghiêu mỉm cười trả lời, "Đã ổn cả rồi ạ."

Tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống cổ Cận Duệ Ngôn, nhìn thấy trên đó quấn một chiếc khăn lụa. Cô không biết dưới đó cất giấu thứ gì không thể cho người khác nhìn thấy, chỉ nhìn được khuôn mặt cười tươi như hoa của Cận Duệ Ngôn.

"Anh rể, không có chuyện gì là tốt rồi, sau này ở những nơi công cộng không nên quá kích động." Cận Ngụ Đinh ngồi bên cạnh không lạnh nhạt lên tiếng.

"Cám ơn chú nhắc nhở, yên tâm, sẽ không bao giờ có lần sau nữa."

Cận Duệ Ngôn nghe vậy thì hơi thất thần, cánh tay Đoàn Cảnh Nghiêu buông xuống bên người, mà bàn tay kéo cánh tay anh ta của Cận Duệ Ngôn cũng buông thõng xuống. Một bữa cơm trong bầu không khí quái dị cuối cùng cũng kết thúc, Tần Chi Song lập tức lôi kéo mấy đứa con của bà đi đánh bài.

Cận Ngụ Đinh dẫn Cố Tân Tân theo bên người, không muốn để cô đụng mặt Đoàn Cảnh Nghiêu.

Mới bắt đầu không lâu, Cố Tân Tân nhận được điện thoại từ nhà gọi đến, cô đi ra ngoài ban công rồi ẩn nghe.

Nói được một lúc Cố Tân Tân chợt nghe được tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, cô quay đầu lại nhìn, liền thấy được Đoàn Cảnh Nghiêu.

"Mẹ, sáng mai con qua, đến lúc đó rồi nói tiếp." Cô ngắt điện thoại, sau đó lễ phép hỏi thăm anh ta một tiếng, "Anh rể, anh thật sự không sao chứ?"

"Cám ơn đã quan tâm, hiện tại không sao rồi."

"Vậy thì tốt." Cố Tân Tân nói xong, xoay người muốn đi vào trong nhà.

"Em thì sao, gần đây có khỏe không?"

"Ừm, rất tốt."

Đoàn Cảnh Nghiêу châm điếu thuốc, ngày thường anh ta không phải là dạng nhiều lời, nhưng hôm nay lại nhìn chằm chằm Cố Tân Tân rồi nói. "Em với lão Cửu hiện tại được coi là cái quan hệ gì?"

Trong lòng bị đâm một cái đau nhói, nhưng cô vẫn tận lực khiến cho giọng nói của mình thật thoải mái. "Vợ chồng nha."

"Đối với một người đàn ông vĩnh viễn sẽ không yêu của em mà nói ra hai chữ vợ chồng không thấy buồn cười sao?"

Cố Tân Tân nắm nhẹ bàn tay thành quyến, "Ý của anh là gì?"

"Người Cận gia cũng dành không ít tâm huyết lừa gạt em nhỉ, nhưng anh thật sự không đành lòng. Hôm nào đó anh sắp xếp cho em gặp một người trong Tần gia." Đoàn Cảnh Nghiêу nói tới đây, lạnh lùng nhìn cô. "Đến lúc này rồi, không phải là em vẫn không biết người nào trong Tần gia mà tôi muốn em gặp đó chứ?"

***

Bát Bát: Về danh sách đề cử cho hồ mới của ta, ngoài các bộ truyện và tác giả do mọi người đề cử thì từ chương mới ngày mai, cuối mỗi chương sẽ có thêm một bộ truyện do chính ta đề cử, bao gồm tên tác phẩm + tác giả + văn án. Mọi người cùng chờ đón nha.
Yêu thương:*

4y{

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Chân Tướng Thương Lực Phát Diên

Dịch: CP88

***

Trong lòng cô hồi hộp, nhưng vẫn mở miệng hỏi. "Tần gia nào cơ?"

"Không phải em cũng đã từng gặp rồi đó sao? Mẹ của người phụ nữ kia, còn bị em đẩy xuống lầu."

Cố Tân Tân đứng trong làn gió đêm, khí trời mát mẻ thoảng đãng, nhưng mồ hôi lạnh vẫn không ngừng tuôn. "Em không biết bà ấy, cũng không tò mò chuyện người nhà Tần gia, chuyện gặp mặt càng không cần thiết."

"Tân Tân, em có biết đối với một người mà nói, điều đau lòng nhất là gì không?"

Cố Tân Tân không biến sắc nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, "Là bị người thân cận nhất của mình tính kế sao?"

"Xem ra tôi ở trong mắt mấy người đã chật vật thảm hại đến thế rồi."

"Không phải, anh rẽ nhìn qua còn hăng hái như vậy, một chút cũng không giống là đang chật vật, chỉ là em đang đứng trên lập trường của anh mà nói ra câu nói đó thôi."

Đoàn Cảnh Nghiêu rít một hơi thuốc, hơi mím môi, "Lão Cửu không thể mở lòng với em, em cũng không để tâm sao?"

Cố Tân Tân cảm thấy bọn họ mới là những kẻ tàn nhẫn, sự thực này trong lòng cô so với ai khác đều là rõ ràng nhất, nhưng bọn họ lại hết lần này đến lần khác cố tình trước mặt cô nhắc nhở.

Trong lòng anh có cô hay không cô cũng không quan tâm, thật sự là không hề để ý đó thì đã sao. Bàn tay Cố Tân Tân nắm nhẹ, mặc cho móng tay đâm mạnh vào da thịt đến tê dại, "Anh rě, em và Ngụ Đình như bây giờ vẫn tốt cực kỳ....."

"Đau dài không bằng đau ngắn, em cứ mãi mơ hồ với chuyện giữa hai anh em họ và Thương Lục, vết thương ngày càng chằng chịt, không thấy mệt sao?" Đoàn Cảnh Nghiêu nói đến đây, thở ra một lớp khói. "Nếu như anh là em, thì nhất định sẽ không để cho mình mù quáng không hay biết một điều gì như vậy."

Cận gia đối với chuyện Thương Lục phát điên luôn liều mạng giữ kín, che che giấu giấu, Đoàn Cảnh Nghiêu tiếp tục dụ dỗ, "Chờ sau khi em biết rõ thì hãy một lần nữa lựa chọn xem mình còn muốn yêu người đàn ông này nữa hay không, như vậy không phải sẽ tốt hơn rất nhiều sao?"

Cố Tân Tân còn quá non, ở trước mắt một lão hò ly dù có giấu diếm tâm tình tốt đến thế nào thì cũng đều có thể nhìn thấu. Cô xoay người, buông nhẹ mấy ngón tay run rẩy xuống bên người, ""Được, vậy thì nghe theo sắp xếp của anh rě."

Trở lại phòng, Cố Tân Tân cảm thấy được khắp người đều là mồ hôi lạnh, cô ngồi xuống bên cạnh Cận Ngụ Đình, người đàn ông liếc cô một cái. "Điện thoại của ai vậy?"

"Mẹ tôi, kêu tôi ngày mai qua đó một chuyến."

"Tôi với em cùng về."

Cố Tân Tân qua loa ừ một cái.

Cận Duệ Ngôn ngồi bên cạnh thả xuống một lá bài. "Tân Tân, trên người em có mùi thuốc lá."

Cố Tân Tân run lên, trong phòng này ngoại trừ Đoàn Cảnh Nghiêu không có mặt thì cũng không còn ai khác. "Vâng, lúc nói chuyện điện thoại xong đụng phải anh rể, anh ấy đang hút thuốc lá."

Đang nói chuyện, Đoàn Cảnh Nghiêu cũng từ ngoài ban công quay lại, anh ta ngồi xuống bên cạnh Cận Duệ Ngôn, quan sát mấy lá bài trên tay cô ấy.

"Anh rể, chuyện lần này phiền phức gây ra không nhỏ, dù sao cũng đã bị truyền thông chú ý tới, nhất định ngày một ngày hai sẽ chưa tắt hẳn hi vọng." Cận Hàn Thanh nói xong cũng không hề ngẩng đầu, tập trung nhìn lá bài trong tay.

"Cái này đơn giản, anh chỉ cần nói với bên ngoài là do anh ta muốn tấn công Cận Duệ Ngôn, mà anh chỉ là kịp thời đến ngăn cản. Còn việc ra tay không kiểm soát được nặng nhẹ là bởi vì lúc quan tâm trong lòng sẽ bị loạn không nghĩ được gì nữa, sự thật chỉ có vậy."

Cận Duệ Ngôn nghe vậy, ném mạnh lá bài lên bàn.

Cận Ngụ Đinh và Cận Hàn Thanh âm thầm giương mắt, Cận Ngụ Đinh nhìn mấy lá bài trong tay, "Chị, chiêu này của anh rể quả thật không tồi, từ một người cố ý hại người trở thành sứ giả hộ hoa, chị thấy sao?"

Bàn tay mát lạnh của Đoàn Cảnh Nghiêu đặt trên đùi Cận Duệ Ngôn, cô ấy hận không thể ném đống bài trong tay đi, mắt hưng mờ miếng, "Anh rể chú nếu đã gây ra chuyện thì sẽ biết làm sao tự mình xử lý, chúng ta hiếm khi mới có dịp tụ họp với nhau, vẫn là nên bớt nói mấy chuyện vô nghĩa đi."

Đêm nay Thương Lục không đến đây, sau ngày hôm qua tấn công Cận Ngụ Đinh đã hoàn toàn không bước ra khỏi tòa nhà Đông một bước, theo như Tân Chi Song nói thì chính là bị kích thích, thần trí lại bắt đầu không tỉnh táo.

Cứ chơi như vậy thẳng đến mười giờ tối, Cố Tân Tân đã sắp không gǎng gượng nổi nữa, mí mắt đánh nhau liên hồi.

Cận Ngụ Đinh véo nhẹ một bên hông cô, Cố Tân Tân suýt chút nữa nhảy dựng lên.

"Buồn ngủ rồi?"

"Ừm, hơi một chút."

"Đánh xong ván này thì giải tán đi," Tân Chi Song lên tiếng. "Mấy đứa ngày mai đều có công việc phải giải quyết, không nên quay về quá muộn."

Cận Duệ Ngôn coi như cũng đã phải cứng rắn chống đỡ đến lúc này, bả vai cô ấy mỏi nhừ, không nhịn được gioi tay đập nhẹ mấy cái. Đoàn Cảnh Nghiêu thấy thế, đứng dậy đi về phía sau cô ấy, ngón tay mát lạnh mát xa nhẹ lên bả vai cứng ngắc của cô ấy.

Cận Duệ Ngôn không khỏi nghĩ đến bộ dáng đêm qua anh ta bóp cổ mình, vội vàng đè lại mu bàn tay Đoàn Cảnh Nghiêu, cười sau đó nhẹ nhàng nói. "Không cần đâu, anh hẳn cũng mệt rồi."

Cố Tân Tân thu một màn này vào mắt, nếu không phải đã từng chứng kiến cảnh bọn họ tàn sát lẫn nhau, có lẽ cô sẽ thật sự cho rằng bọn họ là một đôi vợ chồng ân ái, tình cảm mặn nồng.

Trên đường trở về, Cố Tân Tân nhìn thấy xe Đoàn Cảnh Nghiêu lái qua thì không khỏi lùi sang bên cạnh một bước.

Ánh mắt nặng nề của Cận Ngụ Đinh nhìn theo chiếc xe dần dần bị bóng tối nuốt chửng, "Anh rể có nói gì với em không?"

"Không có đâu." Cố Tân Tân nói xong, nhắc chân bước về phía trước.

"Ừ, cách xa anh ta một chút, Đoàn gia cũng không phải những người tốt lành gì."

Cố Tân Tân liếc nhìn anh, "Dưới góc nhìn của anh ấy, hẳn là Cận gia cũng không tốt đẹp gì rồi?"

"Có thể là như vậy đi."

Này chính là lập trường khác nhau, mà nếu đã là đối lập, thì chính là kẻ địch.

Hai người trở lại tòa nhà Tây, Cố Tân Tân nghĩ đến chương mới cho ngày mai còn chưa có, muốn nhân lúc đầu óc còn tỉnh táo nghĩ đến tình tiết mới. Một chân vừa mới bước vào sân, ngoài ý muốn lại nhìn thấy một bóng người ngồi xổm ở cách đó không xa.

Cận Ngụ ĐÌnh chăm chú nhìn kỹ, nhận ra là Thương Lục.

Cố Tân Tân cũng nhìn thấy, cô với Cận Ngụ ĐÌnh trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó cùng bước lên.

"Chị đâu?" Cố Tân Tân đi đến phía sau Thương Lục, nhẹ giọng gọi.

Thương Lục quay đầu, trong mắt lại chỉ thấy được Cận Ngụ ĐÌnh, cô ấy đứng dậy, ánh mắt mơ màng rơi xuống khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Hồi còn nhỏ có phải chúng ta từng trồng một cái cây?"

Cố Tân Tân đứng bên cạnh, cuộc trò chuyện giữa bọn họ cô căn bản chưa bao giờ chen miệng vào được.

Đuôi mắt cô quét tới nét mặt Cận Ngụ ĐÌnh, thấy được rõ ràng anh đang dao động, "Rốt cuộc là em đã tỉnh lại, hay vẫn chỉ như thế?"

"Em làm sao? Vẫn chỉ là sao cơ?"

"Thương Lục," Cận Ngụ ĐÌnh gọi tên cô ấy, lên tiếng thăm dò,
"Em nhìn kỹ một chút, anh là ai?"

Thương Lục quan sát tỉ mỉ khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh, sau đó lại
nhìn Cố Tân Tân hồi lâu.

"Cửu ca, cái cây chúng ta trồng kia đâu?"

"Đây là tòa nhà Tây, cái cây kia ở trong sân của tòa nhà chính,
bây giờ đã rất cao lớn rồi, mấy ngày trước em còn đứng dưới gốc
cây đó vậy mà đã quên rồi sao?"

Thương Lục khẽ thở dài, "Em đột nhiên nhớ ra, sau đó lại nghĩ
đến anh, đột nhiên muôn nhìn một chút."

"Anh hai về rồi."

"Anh hai?" Thương Lục nhìn quanh bốn phía, "Anh ấy về đâu
cơ?"

"Tòa nhà Đông."

"Ừ đúng rồi, anh ấy ở tòa nhà Đông," Thương Lục rũ mi mắt, "Về
với ai vậy?"

Tuy là cô ấy có thể ngẫu nhiên nhớ lại vài chuyện, nhưng đến
mức độ có thể tỉnh táo mà nói chuyện thì còn cách rất xa. Cận Ngụ
ĐÌnh tiến lên kéo cánh tay cô ấy, "Anh bảo Tân Tân đưa em về."

"Tân Tân là ai?"

Cố Tân Tân đứng bên cạnh, những lúc như thế này cô đứng bên
cạnh chỉ giống như một người thừa không hơn không kém. Thương
Lục tránh được tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Bạn gái anh?"

Cận Ngụ ĐÌnh cắn chặt môi không lên tiếng, chỉ hơi liếc về phía Cố Tân Tân.

Cô nhìn thấy Thương Lục tiến lên thì không khỏi lui về sau, Cố Tân Tân nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, cô chưa bao giờ mong anh đứng ra giải thích rõ ràng mối quan hệ của bọn họ đến thế.

"Em là bạn gái của Cửu ca?" Thương Lục lại hỏi.

Cố Tân Tân hơi lắc đầu, "Không phải, em là vợ anh ta."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không ngờ cô sẽ nói lời này, Thương Lục nhíu chặt hai hàng lông mày, quay đầu lại nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh.

Lúc Cận Hàn Thanh chạy đến, nhìn thấy ba người đứng trong sân, ánh mắt anh ta lạnh lùng đến cực điểm. "Thương Lục."

Thương Lục không nhìn anh ta, mà đi thẳng về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Người hôm qua em đâm là anh có phải không?"

"Chị đâu, chị nhận nhầm người rồi."

"Em đâm anh bị thương là vì anh che chở cho một người phụ nữ có phải không? Cô ấy là ai? Là người anh muốn dẫn về nhà, hay là người anh muốn giấu trong khách sạn?" Thương Lục nói đến đây, cơ hồ là mất lý trí xông lên kéo lấy áo Cận Ngụ ĐÌnh. "Anh nói đi."

Cận Hàn Thanh nhìn thấy cảnh này, gương mặt tuấn tú tái nhợt, nhanh chân tiến lên kéo cánh tay cô ấy. "Thương Lục, về nhà!"

"Tránh ra!" Thương Lục vẫn không thèm nhìn tới vùng vẫy cánh tay thoát ra, "Sao không nói gì, hay là không nói được? Không phải anh đã nói, đã nói anh đối với em....."

"Thương Lục!" Cận Hàn Thanh không thể nào chịu được cảnh tượng như vậy, anh ta thật vất vả mới chờ đến khi cô ấy dần dần

chuyển biến tốt, thật khổ sở mới nhìn được một tia hi vọng, vì sao chỉ mới quay đi quay lại một cái mà cô ấy đã thành cái bộ dạng này chứ? "Theo tôi về."

"Ai cũng đừng mong cản được tôi!"

Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đứng tại chỗ không nhúc nhích, mà cũng chỉ có thể ở trước mặt Thương Lực anh mới có thể có bộ dạng như thế. Người duy nhất có thể uy hiếp được anh là Thương Lực, mà tử huyệt của anh cũng là Thương Lực, Thương Lực có thể từng chút từng chút một như vậy xé nát trái tim anh ra, dù anh có thống khổ vạn phần, nhưng từ đầu tới cuối cũng chỉ cắn răng chịu đựng.

Cận Hàn Thanh ôm lấy Thương Lực muôn cưỡng ép cô ấy quay về, nhưng đêm nay Thương Lực không hiểu bị làm sao lại khỏe cực kỳ, giãy dụa mấy cái liền thoát được khỏi cái ôm của Cận Hàn Thanh.

Cận Hàn Thanh còn chưa kịp phản ứng lại, Thương Lực đã quay đầu lại, tát mạnh lên mặt anh ta. "Đừng có ngăn cản tôi!"

Âm thanh chói tai vang vọng trong bầu không khí nặng nề tối tăm, Cố Tân Tân giật nảy mình, vẻ mặt Cận Hàn Thanh khó có thể tin nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt. "Em lại dám ra tay với tôi."

"Tôi đã nói đừng có cản tôi." Bàn tay Thương Lực đỏ lên, đau rát đến mức phải nắm nhẹ lại, ngẩng mặt lên nhìn thấy ánh mắt dọa người của Cận Hàn Thanh thì bị dọa sợ lui về sau mấy bước, "Tôi đã nói rồi, là anh.....anh cứ ngăn tôi."

Cận Hàn Thanh bước nhanh lên phía trước, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, đi lên cản lại anh ta. "Anh làm thế chỉ càng dọa cô ấy sợ hãi hơn."

"Lão Cửu, chú đừng quên ở bên cạnh còn có người phụ nữ của chú kia, anh quản việc nhà anh, không đến lượt chú nhúng tay."

Thương Lục có lẽ bị dọa sợ thật sự, vội vàng trốn về phía sau Cận Ngụ Đinh, không dám nhìn Cận Hàn Thanh.

Người đàn ông hơi nháu mắt, nghiến răng nghiến lợi nói, "Còn trốn cả tôi nữa, vì sao không dám nhìn tôi?"

Thương Lục nghe vậy thì dè dặt thò đầu ra, Cận Hàn Thanh cảm nhận cơn đau xót lan ra khắp người, giống như trái tim bị cắt ra từng mảnh nhỏ, "Em đã quên, đều đã quên cả rồi. Nếu không phải lão Cửu năm đó nhìn trúng em, em cũng sẽ không biến thành người điên. Tất cả những đau khổ mà em phải chịu đựng lâu nay đều là do nó ban tặng, đang yên đang lành từ một người bình thường thành kẻ điên, vậy mà bây giờ em còn hướng về phía nó?"

Cận Ngụ Đinh như bị sét đánh chôn chân tại chỗ, chân tay tê cứng từ đầu đến cuối này anh đều biết, nhưng vết sẹo này không chịu nổi một cái động chạm, huống chi hiện tại còn bị rạch ra đến mức máu chảy đầm đìa.

Cận Hàn Thanh thừa dịp anh chưa thể tỉnh táo lại kéo Thương Lục về. Vành mắt cô ấy chứa đầy nước mắt, đôi môi run cầm cập nói không ra lời, chỉ có thể liên tục lắc mạnh.

"Lẽ nào tôi nói sai rồi sao?"

Thương Lục khóc lóc, "Không phải."

Cận Hàn Thanh cũng không nghe cô ấy giải thích, Thương Lục điên rồi, cứ như vậy mà hoàn toàn phát điên.

Anh ta mạnh mẽ ôm lấy vai Thương Lục đưa đi, Cố Tân Tân nhìn theo bóng lưng của bọn họ, cảm thấy toàn bộ sức lực đều đã cạn kiệt.

Cô đối với Cận Ngụ Đinh hóa ra vẫn còn ôm một tia hi vọng rằng Tần Chi Song nói không sai, lúc trước nhất quyết muốn gả cho Cận Hàn Thanh là Thương Lục, không ai ép cô ấy, nên Cận Ngụ Đinh đáng lý ra đã ngay lúc đó phải chết tâm rồi.

Mặc dù anh đối với Thương Lục có thể còn có không cam lòng, nhưng nếu như cô có thể đều nhịn xuống hết thảy, liệu rằng sẽ có một ngày anh có thể đưa cô vào trong mắt dù chỉ là một giây hay không?

Nếu như anh không quan tâm cô, thì sẽ không vì Cố Đông Thăng mà ra mặt phải không?

Cô lớn lên trong một gia đình ấm áp khắp nơi là tình thương bao bọc, cho nên nhược điểm trí mạng nhất của cô, chính là rất dễ bị cảm động.

Trong lòng Cố Tân Tân vẫn cất giấu một tia hi vọng kia, vĩnh viễn không có cách nào dứt bỏ hoàn toàn, mà nó từng là một ngọn lửa hi vọng tràn đầy bây giờ chỉ còn leo lét như ngọn đèn dầu sắp tắt, nhờ có một Cố Tân Tân mơ hồ cẩn thận che chở mà duy trì đến tận bây giờ.

Hai người đứng trong sân rất lâu, Cố Tân Tân là người lấy lại tinh thần trước tiên, cô đi đến bên cạnh Cận Ngụ Đinh, "Cũng đã hơn nửa đêm rồi, đi về nghỉ ngơi đi."

Trong lòng Cận Ngụ Đinh nặng nề, anh liếc Cố Tân Tân một cái.

Cô đi qua người anh, lại nghĩ tới Cận Hàn Thanh, nhưng cũng không ngừng lại bước chân. "Chị đâu thật sự vì anh mà điên sao? Vì sao lại thế?"

"Em biết rõ tôi sẽ không nói, cần gì phải hỏi lại."

Trong lòng Cố Tân Tân xẹt qua một tia bi thương, thật giống như vừa rồi lại không chịu phân biệt rõ thân phận của mình. Có một số

việc là cấm ky, mà tác dụng của cô chính là ngăn cản những điều cấm ky đó không bị đưa ra ngoài sáng, thế nào mà cô lại dám có ý muốn đụng tới bí mật đó kia chứ?

Cô liếc mắt về phía Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông này, khi dịu dàng giống như là đồ cho cô một vò đường mật, nhưng những lúc trở thành con người nhẫn tâm, thì nửa phần chổ trống cũng sẽ không cho cô lưu lại.

Trở lại phòng ngủ chính, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi ở mép giường, Cố Tân Tân nhìn thấy anh mở ra hai chiếc cúc.

Cô đi đến, kéo ngăn tủ, lấy từ bên trong ra hộp cứu thương.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn. "Tôi không sao, không cần phiền phức đến thế."

"Vết thương cũng rất sưng, anh vẫn là nên cẩn thận một chút."

Cố Tân Tân mở hòm thuốc ra, ngón tay quét lấy thuốc mỡ rồi cẩn thận từng li từng tí thoa lên vết thương của anh. Ánh mắt tối tăm của Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chầm chằm vào một chỗ, trong lòng đã mọc ra một khối u ác tính, khiến cho anh không có cách nào ích kỷ chỉ cho cuộc đời của mình. Nó ở nơi dưới cùng âm u đó không ngừng sinh sôi, khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh thống khổ không sao chịu nổi.

Anh nắm chặt bàn tay Cố Tân Tân, "Chuyện của Thương Lực em đừng để trong lòng."

Đây coi là cái ý gì đây?

Ý là cô vẫn không có cái tư cách đi quản chuyện này sao?

Cố Tân Tân lúc này vô cùng nhạy cảm, đại khái đoán ra lý do Cận Ngụ ĐÌnh nói với cô là như vậy. "Có phải tôi ở trước mặt chị dâu thừa nhận quan hệ của tôi và anh, anh cho rằng là do tôi kích thích chị ấy?"

Tầm mắt người đàn ông cho tới tận lúc này mới dừng lại trên mặt Cố Tân Tân, "Chuyện chúng ta kết hôn cũng không phải hôm nay cô ấy mới biết. Thần trí của cô ấy vẫn luôn mơ hồ, có mấy lời nếu như khiến cho em khó chịu....."

"Tôi không khó chịu." Cố Tân Tân ngắt lời anh, "Từ khi nhìn thấy được cuốn nhật ký đó cho đến bây giờ, tôi đều không còn khó chịu nữa rồi."

Cận Ngụ Đinh do dự nhìn cô, Cố Tân Tân rút bàn tay mình về, nếu như đến tận bây giờ cô còn không biết làm sao tự bảo vệ mình, thì những đau đớn đến chết kia cô phải chịu cũng là đáng đời lắm.

Ngày hôm sau, Cố Tân Tân về nhà một chuyến, Cố Đông Thăng khôi phục rất tốt, sáng sớm đã có thể cùng Lục Uyển Huệ đi chợ mua thức ăn.

Lục Uyển Huệ đặt đồ lên bàn, Cố Tân Tân liếc nhìn. "Định làm món gì ngon vậy ạ?"

"Mai mẹ sẽ bắt đầu đi làm, không thể tiếp tục xin nghỉ được nữa, Tân Tân, nếu như con rảnh rỗi thì từ mai về nhà nấu cơm cho ba con đi."

Cố Đông Thăng nghe vậy thì lắc đầu liên tục. "Nó có thể nấu ăn sao? Còn không bằng tôi tự mình xuống bếp, hiện tại tôi cũng đã hoàn toàn khỏe mạnh rồi."

"Ba, ba không tin tưởng con sao?"

Cố Đông Thăng thật sự không tin cô. "Trừ phi con với người đầu bếp bên đó học được món gì sở trường?"

"Ngày mai nhất định con sẽ bộc lộ tài năng cho ba thấy."

"Được rồi, được rồi, nếu không thì ngày hôm nay bộc lộ luôn tài năng đi?" Lục Uyển Huệ ở bên cạnh xúi giục.

Cố Tân Tân vừa nghe, lập tức kinh hãi, "Không được, nhất định phải là ngày mai."

Cố Đông Thăng nghe xong, cười cười ôm đồ ăn đi vào bếp.

Sau bữa trưa, Cố Tân Tân chuẩn bị đi về. Bởi vì nơi này đi tàu điện ngầm cũng rất thuận tiện nên lúc ra ngoài cô không gọi tài xế đưa đi, cũng là nghĩ không muốn để người khác phải mỗi ngày chạy qua chạy lại vì cô.

Cô mới đi qua đường lớn, chuẩn bị đi vào trạm tàu điện ngầm thì một chiếc xe phóng nhanh về phía cô. Cố Tân Tân hoảng đến mức nhảy luôn lên bậc đá của dải phân cách, chỉ sợ sẽ bị đụng phải.

Cửa xe mở ra, người đàn ông ngồi bên cạnh tài xế đi xuống, "Cửu phu nhân, xin chào."

"Anh là?"

"Đoàn tiên sinh muốn tôi mang ngài đến một nơi, ngài ấy nói là phu nhân lúc trước đã đồng ý đi tìm hiểu thử."

Trong lòng cô không tránh được hồi hộp, "Làm sao tôi có thể tin tưởng được anh là do anh rể phái tới?"

"Ngài có thể gọi điện thoại xác nhận."

Cố Tân Tân bước lên một bước, "Không cần."

Người này hẳn là thư ký của Đoàn Cảnh Nghiêu, Cố Tân Tân nhìn khuôn mặt này vốn đã có chút ấn tượng. "Anh công khai đưa theo tôi đến đó như vậy không sợ người Cận gia ở xung quanh bắt gặp sao?"

"Ngài yên tâm, tôi cũng không muốn gặp phải chuyện này, nên lát nữa sẽ để xe ở một nơi cách đó khá xa."

Người đàn ông mở cửa xe, Cố Tân Tân không chút do dự khom lưng ngồi xuống.

Sau một hồi, quang cảnh đường phố đã có chút xa lạ, không hiểu sao Cố Tân Tân không hề thấy hoang mang dù trực giác nói cho cô biết nhất định sẽ xảy ra chuyện. Chỉ là trong lòng cô vẫn chưa thể chắc chắn, tất cả mọi người đối với chuyện Thương Lục phát điên đều nói năng vô cùng cẩn trọng, nhưng giấy không gói được lửa, chuyện năm đó nhất định sẽ có ngày bị vạch ra lần nữa.

Sau khi xe dừng hẳn, Cố Tân Tân liếc nhìn ra bên ngoài, lại là bệnh viện.

"Vì sao phải đến nơi này?"

"Bởi vì mẹ của Tân Niệm nằm trong đây."

Cố Tân Tân nghe đến cái tên đó, lòng bàn tay rịn ra mồ hôi, ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Người đàn ông xuống xe trước thay cô mở cửa, Cố Tân Tân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cô không do dự nữa, đi theo phía sau anh ta.

Đi tới khu phòng bệnh, người đàn ông ngẩng đầu nhìn số phòng bệnh phía trên. Trên hành lang không có một bóng người, Cố Tân Tân sợ nhất là đến bệnh viện, hai tay cô ôm lấy bờ vai của mình, nhìn theo người đàn ông mở cửa phòng ra.

Cố Tân Tân đi vào, nhìn thấy một người phụ nữ gầy gò nằm trên giường bệnh.

Nghe được động tĩnh, người phụ nữ đó hơi nháu mí mắt lên nhìn. Tuy là người đầy bà ta xuống là Cố Tân Tân, nhưng lúc đó trong mắt bà ta chỉ có Thương Lục, nên đối với Cố Tân Tân cũng không có ấn tượng.

Bên trong phòng bệnh không có những người khác, Cố Tân Tân tiến lên một bước, có chút khẩn trương nhìn chằm chằm bà ta.

Người phụ nữ kia gắng gượng kéo thân mình ngồi lên, "Chồng tôi khi nào thì có thể trở lại?"

"Hôm nay."

Cố Tân Tân nghe được đoạn đối thoại đó thì không khỏi nhíu chặt hai hàng lông mày, cô nhìn về phía người đứng bên cạnh, "Máy người dùng người nhà của bà ấy uy hiếp sao?"

"Con gái bà ta chết rồi, Cận gia lựa chọn đưa cho bọn họ một khoản tiền lớn để che giấu chuyện này, nếu như không giở chút thủ đoạn thì làm sao ngài có thể biết được chân tướng?"

Cố Tân Tân nghe vậy, gợn gàng dứt khoát hỏi một câu. "Vì sao chị dâu lại điên? Bà nói con gái mình là bị chị ấy hại chết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Người kia không tiếp tục ở lại nữa, mở cửa phòng bệnh đi ra ngoài, sau đó đứng luôn ngoài đó canh giữ.

Cố Tân Tân đi đến bên cạnh giường bệnh, "Còn có..... Bà vẫn còn phải nằm viện thế này có phải là vì ngày đó tôi đẩy bà xuống lầu hay không? Chuyện lần đó thật sự xin lỗi, tôi không cố ý muốn làm hại bà."

"Cô đẩy tôi?" Người phụ nữ hơi dựa lưng về sau, vẻ mặt ngược lại cũng không có quá nhiều kích động. "Kỳ thực, nếu như lần đó làm cho tôi ngã chết luôn lại lại chuyện tốt. Thân thể của tôi ngày càng suy yếu, tôi chỉ là không nỡ bỏ lại một mình chồng tôi ở trên đời, nếu không thì tôi cũng đã sớm đi theo con gái mình rồi."

"Bà đừng nói vậy, chỉ cần còn sống thì sẽ còn hi vọng."

Người phụ nữ nâng tay lên lau nước mắt. "Vậy cô nói xem, hi vọng của tôi ở đâu?"

"Tôi đối với chuyện năm đó không biết gì cả, nên cũng không thể nào an ủi bà. Tôi chỉ có thể khuyên bà sống cho thật tốt, con gái bà có lẽ cũng không hi vọng sẽ nhìn thấy bộ dạng này của bà đâu."

Tầm mắt mơ hồ của người phụ nữ nhìn về phía Cố Tân Tân. "Cô cũng là người Cận gia phải không?"

"Cũng có thể xem là như vậy đi."

"Tôi nhớ ra rồi, lần đó lúc tôi suýt chút nữa đẩy Thương Lục xuống, là cô ôm lấy cô ta."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu. "Chị ấy là chị dâu của tôi."

"Chị dâu? Cô và Cận Ngụ Đinh có quan hệ gì?" Người phụ nữ đó đến tận lúc này mới nghe ra được trọng điểm trong lời nói của cô.

Cố Tân Tân lúc này giống như đang đứng một chân bên vách núi, cô nắm chặt túi của mình, "Tôi và anh ta đã kết hôn."

Vẻ mặt người phụ nữ kia biến đổi liên tục, một hồi lâu sau, đôi mắt âm u nhìn chầm chằm Cố Tân Tân. "Cô với cậu ta kết hôn? Cậu ta cưới cô?"

Cố Tân Tân bị bà ta nhìn chăm chú đến mức ngứa ngáy, tiếp lời. "Đúng."

"Ha ha ha ha -----" Đôi phuong bỗng nhiên cười lớn, bên trong còn giống như mang theo bi phẫn và khó có thể tin, "Con gái tôi vì cậu ta mà chết, Thương Lục kia cũng vì cậu ta mà điên, nhưng cuối cùng cậu ta lại cưới cô?"

Cố Tân Tân nắm chặt bàn tay, siết mạnh đến mức có thể nghe thấy tiếng khớp xương vang lên tiếng răng rắc, "Lần trước bà đã nói là chị dâu đã hại chết con gái bà sao?"

"Hai người bọn họ đều có phần, là bọn họ cùng nhau bức chết con gái tôi!"

Cố Tân Tân thấy bà kích động vén chăn lên muốn bước xuống giường, cô lùi về phía sau vài bước, "Bà đừng như vậy, chuyện quá khứ dù sao cũng đã qua rồi."

"Có thể sao?" Người phụ nữ hướng về phía Cố Tân Tân gào thét. "Một tay tôi kéo đứa con của mình, nhìn bộ dạng chết thảm đó của nó, bóng ma này cả đời tôi đều sẽ không thể thoát ra được."

Cố Tân Tân có thể hiểu được tâm tình của bà, mắt đi người thân chính là loại đau thương nhất trên cõi đời này, dù là thời gian cũng không thể giúp nó khép lại miệng vết thương đã rách toạc.

Cô không biết làm sao an ủi, chỉ có thể đứng đơ tại chỗ.

Người phụ nữ kia đè tay mình lên lồng ngực, mắt thật lâu mới có thể khiến cho tâm tình ổn định lại.

"Cô phải gả cho Cận Ngụ ĐÌnh, tôi cũng thật sự thương hại cô."

Cố Tân Tân véo một cái lên chân, "Tôi cảm thấy rất tốt, anh ấy đối xử với tôi rất tốt."

Ánh mắt người phụ nữ nhìn về phía cô đầy trào phúng, giống như đang nhìn một người đang cố gắng ngụy trang cho mình, tự lừa mình dối người như thế.

"Trong lòng cậu ta có thể buông xuống được Thương Lục sao?"

Câu nói này đâm trúng chỗ đau của Cố Tân Tân, cô xoay người muốn đi, "Tôi không để ý chuyện trước đây của anh ấy, cũng không muốn nghe tiếp nữa."

Cô đi ra ngoài hai bước, người phụ nữ đứng dậy kéo lại ống tay áo cô. ""Con gái tôi ngày đó là bị Thương Lục hẹn ra ngoài, hai

người bọn họ ngồi trong một phòng, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Đến khi tôi biết tin thì con bé đã chết rồi cô có biết hay không? Con bé đang sống sờ sờ lại chết trước mặt người phụ nữ kia, máu tràn ra khắp nơi, lúc xe cứu thương đến con bé đã tắt thở rồi, cô có biết cảnh tượng đó nhìn thê thảm tới mức nào không?"

Sắc mặt Cố Tân Tân ngày càng trắng bệch, muốn rút tay mình ra.
"Bà buông ra, buông ra."

"Cô cũng biết sơ hãi rồi sao?"

"Buông tay."

"Niệm Niệm yêu Cận Ngụ ĐÌnh, yêu nhưng lại không có được. Lúc trước vì sao Thương Lục hẹn con bé ra ngoài cô không muốn biết sao? Đơn giản là bởi vì cô ta nhìn Niệm Niệm thành cái gai trong mắt, nhất định là đã nói gì đó kích thích Niệm Niệm, nếu không thì làm sao con bé sẽ phải đến bước đường cùng đó?"

Cố Tân Tân mơ hồ đoán ra Thương Lục là vì sao mà phát điên, chẳng trách, cô ấy vốn sợ máu, lại trong một không gian kín mít như vậy, ai có thể chịu được kích thích đó đây?

"Bây giờ thì cô biết rõ chưa? Niệm Niệm yêu Cận Ngụ ĐÌnh, con bé liều lĩnh lựa chọn cái chết trước mắt Thương Lục, cũng có thể nói Thương Lục là vì Cận Ngụ ĐÌnh mà điên. Cô cảm thấy một người đàn ông bị những thứ này xiềng xích còn có thể toàn tâm toàn ý mà đối tốt với cô sao?" Mỗi một lời nói của bà ta đều đâm mạnh vào lý trí vốn yếu ớt không chịu nổi một đòn của cô, cô ngơ ngác run rẩy đứng đó, trong đầu trống rỗng.

Bà ta buông cánh tay Cố Tân Tân ra, ngồi lại giường, "Người bị hại thê thảm nhất trong cái vòng luẩn quẩn này là con gái tôi, nếu như Thương Lục không hẹn con bé ra ngoài, thì nhất định nó cũng sẽ không xảy ra chuyện. Cận gia để lấp liếm chuyện này đã tiêu tốn không ít tiền. Cô không thấy được một mặt đáng sợ kia của Cửu gia, lúc Thương Lục phát điên, cậu ta hận không thể khiến cho cả nhà tôi

chôn cùng con gái. Con gái tôi chết rồi, một cái liếc mắt cậu ta cũng không có, còn muốn đuổi tận giết tuyệt chúng tôi, trên đời này ở đâu ra cái đạo lý đó chứ?"

Chóp mũi Cố Tân Tân chua xót, môi run rẩy, một chữ cũng không nói ra.

Vì thế nên, dù cho Thương Lục có rạch ra 100 đường thì anh cũng sẽ không đánh trả, đều cam tâm tình nguyện đứng đó hưng chịu. Bởi vì là anh nợ cô ấy, là vậy sao?

Nếu không vì có người nảy sinh tình cảm với anh, Thương Lục sẽ không điên, vậy nên mới lấy phương thức cực đoan đó điên cuồng trả thù Tần gia. Mỗi một lần Thương Lục phát bệnh, mỗi một lần cô ấy mơ hồ nhận nhầm mọi người đều là một lần nhắc nhở Cận Ngụ Đinh cô ấy vì ai mà điên. Tất cả mọi người đều có thể biết được Cố Tân Tân gả vào Cận gia sẽ không có được hạnh phúc. Một ngày Thương Lục còn điên điên khùng khùng, tâm ma của Cận Ngụ Đinh một ngày đó còn tiếp tục không cách nào đánh tan, một đời này Thương Lục sống không tốt, trái tim Cận Ngụ Đinh cũng sẽ bị anh giam lại trong lao sống đến hết đời.

\$0D#

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91

Dịch: CP88

***

"Lúc cô gả cho Cận Ngụ ĐÌnh có biết nhưng chuyện này không?"

Cô Tân Tân nhìn khuôn mặt đầy bi thương của người phụ nữ, "Nếu như lúc ấy cô biết được con gái của tôi là vì cậu ta mà chết, trong lòng cậu ta còn có một người điên, cô vẫn sẽ lựa chọn gả cho cậu ta sao?"

Cô Tân Tân không có gì để nói, lúc trước cũng không ai cho cô cái quyền được lựa chọn. Cô cắn chặt răng không nói, thậm chí còn có cảm giác hối hận vì đã bước vào cản phòng này.

"Hay là trong lòng cô còn ôm ấp một tia hi vọng rằng sớm muộn cũng sẽ có ngày Cận Ngụ ĐÌnh yêu cô?" Người phụ nữ nói đến đây, ngồi lại về giường, kéo chăn lên người, "Quả thật là tôi phải bảo vệ bí mật này, nhưng cô cũng là người Cận gia, vậy thì xem như không tính là tôi đã nói cho người ngoài."

Bà ta nói đến đây, nở nụ cười quái gở. "Con gái của tôi rốt cuộc được coi là cái gì, lúc trước vì sao lại cũng cứ một mực hi vọng như vậy chứ? Ngốc, quá ngốc."

Cô Tân Tân đi đến cửa, nỗ lực mấy lần mới có thể mở cánh cửa ra.

Người đàn ông đứng bên ngoài, nhìn thấy dáng vẻ hồn bay phách lạc của cô cũng không nói nhiều lời, mang cô đến bến đỗ xe.

Lên xe, người đàn ông phân phó tài xế khởi động xe.

"Cửu phu nhân, chúng tôi không tiện đưa ngài về nhà, ngài xem....."

"Nơi Tần Niệm kia tự sát là ở đâu?"

"Là một phòng trà gia đình, sau khi xảy ra chuyện Cửu gia đã lập tức mua lại cửa tiệm kia, ông chủ và nhân viên bên trong đều bị đưa đi cả rồi. Phong cách làm việc của Cửu gia ngài còn không hiểu sao? Nếu không phải chúng tôi tỉ mỉ điều tra, quan sát chặt chẽ thì có khi chuyện của Tần gia ngay cả Đoàn tiên sinh cũng không biết."

Cô Tân Tân hơi cong lưng xuống, đè lại đau đớn ở ngực, cô không muốn để cho người khác nhìn vẻ mặt chật vật của cô.

Cô ngỡ tưởng đã có thể hoàn toàn che giấu được tất cả tâm tình của mình, "Vì sao anh rẽ muôn cho tôi biết chuyện này?"

"Tôi không rõ, tôi cũng chỉ là theo phân phó của ngài ấy làm việc thôi ạ."

Cô Tân Tân nhịn xuống chua xót nơi đầu mũi, "Dù tôi có biết rồi thì cũng làm được gì đây, tôi chỉ là một người bị kẹp ở giữa không ai bận tâm, có thể mang lại được ích lợi cho anh ấy? Phiền anh chuyển lời lại cho anh rể, nói anh ấy không cần quá để tâm đến tôi làm gì, tôi không muốn bị cuốn vào cuộc chiến của bọn họ, mỗi một người bọn họ đều có hậu thuẫn của chính mình, mà tôi thì khác, phía sau không có gia tộc lớn nào cả, anh ấy tìm nhầm người rồi."

Cô vừa nói xong, chuông điện thoại đã reo lên.

Cô nhìn màn hình, là Cận Ngụ Đinh gọi tới.

Cố Tân Tân nhanh chóng lau sạch nước mắt, chỉ chỉ về phía ven đường, "Cho tôi xuống đây đi."

"Được."

Người đàn ông nói tài xế tìm nơi có thể dừng xe, lúc Cố Tân Tân đẩy cửa xe đi xuống, tiếng chuông điện thoại đã dừng lại.

Người bên kia lại gọi tới, Cố Tân Tân liếc nhìn.

Vừa mới chuyển nghe, giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh từ phía bên kia đã truyền đến. "Em đang ở đâu?"

"Có chuyện gì?"

"Tôi vừa gọi điện về bên nhà, mẹ nói em đã rời đi một lúc lâu rồi, nhưng sao còn chưa về đến tòa nhà Tây?"

Cố Tân Tân hoảng hốt, tìm một cái cớ. "Tôi đi dạo lung tung, mua ít đồ."

"Sau này ra ngoài thì nói tài xế đi theo."

"Anh sợ tôi xảy ra chuyện gì sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh không nghe ra bất thường trong lời nói của cô, "Gần đây tình hình không yên ổn lắm, đừng khiến tôi lo lắng."

Cố Tân Tân nghe thế, nước mắt bất giác lại tràn ra khỏi bờ mi, lúc này đột nhiên không làm sao nghĩ ra Cận Ngụ ĐÌnh đối với cô có chỗ nào không tốt. Hoặc có thể là vì cô quá tham lam, muốn quá nhiều, nên mới không biết thế nào là đủ. "Yên tâm, tôi làm sao có thể có chuyện gì được chứ."

"Cố Tân Tân?"

"Sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh cắn thận hỏi, "Không phải là em đang khóc đấy chứ?"

"Nói hươu nói vượn, anh bắt gặp được mấy lần tôi khóc hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước bệ cửa sổ, nhìn mấy thứ đồ của Cố Tân Tân đặt trên đó, "Tôi muốn ở nhà ăn hay là đi ra ngoài?"

"Ở nhà đi." Cố Tân Tân chỉ lo nói thêm một câu thôi sẽ khiến tâm tình cô thật sự không kiềm chế được nữa, "Tôi đi mua chút đồ đã, cúp trước."

Bên cạnh trạm tàu điện ngầm có một hàng ghế tựa, Cố Tân Tân đi đến ngồi xuống, nước mắt rốt cuộc không nhịn được thi nhau rơi xuống. Cô đột nhiên hỏi chính mình, nguyên nhân cho đến tận bây giờ cô vẫn còn ở bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, đến tột cùng là gì?

Là bởi vì anh không chịu buông tay nên cô không đi được sao?

Nếu đúng là như vậy thì vì sao không thử cá chết lưới rách?

Hay là cô từ đầu tới cuối vẫn tin tưởng mình có thể chờ? Là ai đã cho cô hi vọng để hao phí niềm tin và dũng khí một lần nữa như thế?

Tần Niệm là tự sát, là vì yêu mà không tiếc nuối tính mạng của chính mình. Một người đã lựa chọn tự sát, thì sẽ không thể đổ tội lên người bất cứ ai cả.

Nhưng Thương Lục điên là bởi vì nhìn thấy máu của Tần Niệm, Cố Tân Tân biết, cũng duy nhất điểm này, cô vĩnh viễn không thể thắng nổi Thương Lục.

Nếu như lại có thêm tình huống cô và Thương Lục đứng chung một chỗ cần anh lựa chọn, sợ rằng cô vẫn sẽ là người bị từ bỏ kia.

Cố Tân Tân cảm thấy bi ai lớn nhất của đời người, có lẽ cùng lắm cũng chỉ có thể là như thế đi?

Thân phận tám khiên chắn này bây giờ giống như đã hoàn toàn dính chặt lấy cô muốn buông cũng không làm sao buông.

Cố Tân Tân ngồi đó, nước mắt không nén được chảy như mưa, cũng không biết đã qua bao lâu, Cận Ngụ Đinh gọi tới lần thứ hai.

Đầu cô đau như búa bổ, không muốn nghe, cô nhìn sắc trời không còn sớm nữa, thuận tay chuyển điện thoại sang chế độ yên lặng rồi bỏ vào trong túi, sau đó lên tàu điện ngầm về nhà.

Đến tòa nhà Tây, cô đang chuẩn bị bước lên bậc thang thì cửa đã mở ra, Cận Ngụ Đinh từ bên trong đang bước nhanh ra ngoài.

Cố Tân Tân đứng lại, nhìn thấy Khổng Thành đi phía sau Cận Ngụ Đinh, anh đi vài bước lên trước mặt cô, bàn tay cầm lấy cánh tay cô, "Xảy ra chuyện gì? Điện thoại không nghe, người cũng không biết đi đâu, không phải là đi mua đồ sao? Đồ đâu?"

Cô thuận miệng nói dối như vậy, sau đó thậm chí cũng chẳng muốn đi mua đồ gì ứng phó, Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, "Không phải là đã về rồi đây sao? Tôi thì có thể đi đâu nữa chứ?"

"Em không sao chứ?"

Đôi mắt cô không lừa được anh, vành mắt ửng đỏ, vừa nhìn đã có thể biết được là vừa khóc.

"Không có chuyện gì." Cố Tân Tân nói xong, đi qua hai người vào trong nhà.

Cận Ngụ Đinh nhìn sang Khổng Thành đứng bên cạnh. "Cậu đi điều tra xem cô ấy sau khi ra khỏi nhà đã đến đâu."

"Vâng."

Buổi tối, hai người ăn cơm tối với nhau cũng không nói gì, Cận Ngụ ĐÌnh chúc lát lại liếc nhìn thân sắc của cô. Cố Tân Tân gấp bừa một chút thức ăn, cơm trong bát mảy may không động vào, Cận Ngụ ĐÌnh gấp một miếng thịt bò bỏ vào bát cô.

"Tôi không ăn."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được, dùng đũa trực tiếp gấp miếng thịt bò đặt bên miệng cô.

Cô liếc anh một cái, không có ý định há miệng.

Cận Ngụ ĐÌnh nhấc tay muốn nắm lấy cầm cô, Cố Tân Tân lui về sau tránh đi. "Tôi có tay, tôi tự ăn được."

Người đàn ông nhân cơ hội đó nhét miếng thịt bò vào trong miệng cô, Cố Tân Tân há miệng muốn nói, Cận Ngụ ĐÌnh dùng đũa trong tay chỉ chỉ cô, "Nếu em còn dám nói nữa tôi lập tức nhét hết đồng thức ăn trên bàn này vào miệng em."

Cố Tân Tân nghe thế, ngoan ngoãn im lặng.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm đũa tiếp tục gấp thức ăn, Cố Tân Tân nuốt xuống thức ăn trong miệng, "Anh thích sạch sẽ lắm cơ mà, còn ăn đũa tôi đã dùng qua?"

"Cái này gọi là gián tiếp ăn nước bọt của em sao?" Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, khéo mắt như có như không lộ ra một chút ý cười. "Vậy lúc hôn môi tính là gì?"

Cố Tân Tân lúc này thật sự không có tâm tư đùa giỡn với anh, trong lòng cô bị người ta hung hăng rạch nát ra như thế, mà giờ giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh lại một câu lại một câu mạnh mẽ công kích trái tim cô, khiến cô đau không thở nổi.

Tắm xong, Cố Tân Tân ngồi trên bệ cửa sổ nghĩ tình tiết về chương mới, nhưng trong đầu chạy loạn, không làm sao nghĩ được

gì hết.

Cô tắt máy tính trèo lên giường, thuận tay tắt cả đèn trên đầu giường đi. Cô tận lực khiến cho động tác của mình nhẹ nhàng không gây ra tiếng động, còn cho rằng Cận Ngụ ĐÌnh đã ngủ rồi, không nghĩ tới chỉ vừa nǎm xuống đã bị anh ôm lấy.

Cố Tân Tân đẩy cánh tay anh ra, "Anh ôm như vậy tôi nǎm rất không thoải mái."

Cũng không biết Cận Ngụ ĐÌnh theo bản năng mà lúc nửa tỉnh nửa mê ôm lấy cô hay không, Cố Tân Tân đợi một lúc không thấy anh buông tay, bất đắc dĩ dùng sức nǎm chặt tay anh rút ra, người đàn ông bị xua đuổi không còn cách nào khác là tách ra nǎm sang bên cạnh.

Cố Tân Tân kéo chăn đắp lên người, không ngờ chỉ vừa mới khép mắt anh đã quay lại.

Lần này Cận Ngụ ĐÌnh còn gác luôc cả chân lên người Cố Tân Tân, cánh tay cũng dùng sức ôm lấy cô.

"Tôi biết anh không ngủ, anh ôm như vậy rất nóng, buông tôi ra trước đã."

Cận Ngụ ĐÌnh không hiểu sao anh chỉ là muốn ôm cô ngủ thôi mà cũng khó như vậy? Mỗi lần không đẩy thì là đánh, được anh ôm khó chịu như vậy sao?

Anh mặc kệ quyết giả vờ ngủ đến cùng, nghĩ rằng cứ mặc Cố Tân Tân nói gì, chỉ cần anh không buông tay là được.

Cô nǎm trong lòng ngực anh giãy dựa, xô đẩy, đá vào cẳng chân, tất cả đều vô dụng, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ phản kháng, mặc cho anh ôm.

Dù sao cô có lòng học Taekwondo nhưng không thành, xét về sức mạnh thì vẫn không thể là đối thủ của Cận Ngụ ĐÌnh.

Nửa đêm, Cố Tân Tân còn đang ngủ say, mi mắt đóng chặt, nhưng trên trán đầy mồ hôi, thân thể như bị cảm giác bất an vây lấy không ngừng giãy dụa. Cô đang mơ một cơn ác mộng đáng sợ, nhưng vẫn không có cách nào thoát ra.

Cận Ngụ ĐÌnh cảm giác được sự bất thường của Cố Tân Tân, mở mắt ra sau đó khẽ lay cô.

"Tân Tân?"

Cô vẫn còn đang nói mớ, mồ hôi trên trán ngày càng nhiều, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng vỗ vỗ lên mặt cô, Cố Tân Tân bị đau rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Cô không nhìn rõ người đàn ông trước mặt, dùng sức đẩy anh ra.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi dậy bật đèn lên, vẻ mặt Cố Tân Tân hoảng hốt sợ sệt, Cận Ngụ ĐÌnh vừa muốn nhích người lại gần, cô đã bị dọa sợ đến mức phải lùi về sau.

"Mơ thấy ác mộng?"

Cố Tân Tân thở hổn hển, trái tim trong lồng ngực đập thình thịch, một hồi lâu sau, cong chân lên ôm chặt đầu gối.

"Chỉ là nằm mơ thôi mà, không sao cả."

Lá gan cô luôn rất lớn, nhưng không ngờ sẽ mơ thấy cảnh tượng đó. Cố Tân Tân liếc nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, mở miệng thăm dò. "Tôi vừa rồi mơ một người đã chết, trên mặt toàn là máu, cầu xin tôi cứu cô ta, còn nói cô ta vô cùng hối hận vì đã tự sát chỉ vì một người đàn ông."

Đầu giường chỉ có ánh đèn màu mờ nhạt chiếu tới, nhưng cô vẫn có thể thấy rõ ràng sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh hơi thay đổi, anh đón lấy ánh mắt cô, "Đây là em mơ thấy sao?"

Cố Tân Tân quả thật là ở trong mơ thấy được Tần Niệm, chỉ là trên mặt cô ấy đều là máu không thể nhìn rõ ngũ quan. Cố Tân Tân hơi gật đầu một cái, khuôn mặt đầy máu đó đến tận bây giờ vẫn chưa tan đi hết, "Tôi cũng không hiểu vì sao lại mơ thấy loại giấc mơ này, thật là đáng sợ."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chăm chú sắc mặt của Cố Tân Tân, anh đưa tay lên mặt cô lau nhẹ, mấy lọn tóc trên trán đều là mồ hôi, không hề giống với giả bộ. "Chỉ là ác mộng thôi, đừng để ở trong lòng."

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu. "Tôi không ngủ được, cũng không dám ngủ nữa."

Người đàn ông xem đồng hồ bên cạnh, vẫn còn sớm, bèn nhắc tay ôm lấy Cố Tân Tân vào trong lòng. "Vậy thì nói chuyện."

"Tôi với anh có gì để nói đây."

"Cố Tân Tân, có phải trong lòng em đang che giấu chuyện gì?"

"Sao có thể."

Cô ôm chăn dựa một bên người vào đầu giường, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh cô, Cố Tân Tân liếc nhìn cửa sổ sát đất cách đó không xa, luôn cảm thấy hình ảnh đó vẫn hiện lên trước mắt, vội vàng thu lại tầm mắt.

"Cũng chỉ là một cái ác mộng thôi mà đã có thể dọa em thành như thế rồi?"

Trong lòng Cố Tân Tân phát lạnh, xưa nay anh vốn không có ý định đem sự kiện kia nói cho cô biết, cô cũng đã nói đến vậy rồi mà

anh vẫn không hề có ý định tiết lộ. Nói cho cùng, có lẽ là anh cảm thấy cô không cần phải biết đi.

"Nói không chừng lại không chỉ là ác mộng không đau, liệu có phải là ma nữ quần người muốn đền mạng không?"

"Nói vớ vẩn gì thế?" Cận Ngụ ĐÌnh lạnh giọng chen lại lời nói của cô. "Nếu em không muốn ngủ, vậy tôi bỏ lại em ở đây, cho cái con ma nữ em sợ hãi kia quần lấy em luôn đấy."

Cố Tân Tân nghe vậy thì lườm anh một cái, "Có quần lấy thì tôi cũng không sợ, ngược lại tôi nhất định phải hỏi một chút vì sao cô ta tự sát, được sống không phải là rất tốt sao."

Vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh không tự nhiên, ánh mắt anh nhìn ra khoảng không cách đó không xa. Cố Tân Tân cầm điện thoại liếc màn hình một cái, cô không thể thăm dò tiếp nữa, Cận Ngụ ĐÌnh này cực kỳ nhạy cảm, rất dễ nhận ra khác thường.

Cô cứ ngồi như vậy, không nằm xuống cũng không ngủ, Cận Ngụ ĐÌnh nâng tay ôm lấy bả vai cô. "Ngủ đi, nếu em sợ, vậy thì tôi ôm em là được chứ gì."

Cố Tân Tân đẩy tay anh ra. "Chưa biết chừng là vì anh ôm tôi nên tôi mới mơ thấy ác mộng đó."

Lồng ngực anh pháp phồng, nén xuống lửa giận, vén chăn lên rồi nằm xuống giường, quay lưng lại không thèm để ý đến cô nữa.

Cố Tân Tân lần đầu tiên cảm thấy phòng lớn cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp, chỉ cần phóng tầm mắt ra khoảng không tĩnh lặng là sẽ lại không nhịn được nghĩ ngợi linh tinh, từng hình ảnh cứ tranh đấu kịch liệt xuất hiện trước mặt.

Cô hơi khép mi lại, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của người đàn ông.

"Này -----"

Cố Tân Tân á một tiếng, Cận Ngụ ĐÌnh thuận thế ôm cô nambi lại về giường, cô vẫn còn sợ hãi, tim đập thịch thịch liên hồi, mở mắt ra liền nhìn thấy khóc miệng Cận Ngụ ĐÌnh hơi giương lên.

"Anh -----"

"Suyt, em không sợ bên giường sẽ có người nghe trộm sao?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh giỏi!" Cố Tân Tân hiện tại đến cả đầu giường cũng không dám ngược lén nhìn, Cận Ngụ ĐÌnh dứt khoát quay mặt cô về phía mình, "Được tôi ôm lại cứ nhất định không muốn, đây có thể coi là không biết trân trọng không?"

"Anh thật nhảm chán, hơn nửa đêm chơi trò dọa ma, chơi vui không?"

"Không phải em nhận mình gan lớn lắm sao? Tôi chỉ là muồn thử một chút."

Cửa sổ của căn phòng không đóng, đúng lúc có trận gió lạnh thổi tới. Cố Tân Tân cảm giác được sau lưng da gà da vịt nổi lên ầm ầm, rốt cuộc không nghĩ được nhiều nữa, vội vàng chui vào trong lòng ngực anh.

Cận Ngụ ĐÌnh hài lòng đưa tay ôm chặt cô, đều nói phụ nữ là động vật mềm yếu, cô cứ yêu đuối như vậy quả thật tốt hơn nhiều.

Hai mắt Cố Tân Tân mở to nhìn hõm cổ anh, ánh mắt không khỏi rơi xuống vết thương mới của Cận Ngụ ĐÌnh.

"Tôi có thể hỏi anh một câu hỏi không?"

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh dừng trên đỉnh đầu cô. "Câu hỏi gì?"

"Nếu như không có Thương Lục, anh sẽ thích được người khác sao?"

"Trong đầu em cũng có thật nhiều thứ ý nghĩ kỳ quái."

Cố Tân Tân đưa tay ra, ngón tay chạm lên vết thương của Cận Ngụ Đình, anh hơi run một cái, sau đó nhanh chóng nắm chặt tay Cố Tân Tân.

"Sẽ sao?"

"Có thể." Cận Ngụ Đình nói xong, đặt cằm lên đỉnh đầu Cố Tân Tân.

Vành mắt cô nóng lên, không muốn để anh nhìn thấy nước mắt cô, nhanh chóng chôn khuôn mặt nhỏ vào lòng ngực anh.

Chủ nhật tuần đó, Cố Tân Tân nhận được điện thoại của Lục Uyển Huệ.

Về đến nhà, Lục Uyển Huệ thầm bí bí lấy ra một cái túi mang theo, Cố Tân Tân không nhìn ra được bên trong là thứ gì.

"Mẹ, mẹ muốn đi đâu?"

"Đến rồi biết."

Hôm nay Cố Tân Tân được tài xế đưa tới, mắt thấy hai người đi xuồng, vội vàng xuống xe mở cửa xe chờ sẵn.

Cố Tân Tân cũng không khách sáo, chờ cho Lục Uyển Huệ lên xe rồi cũng ngồi vào.

"Cửu phu nhân, hai người muốn đi đâu?"

Lục Uyển Huệ lấy từ trong túi ra một tờ giấy rồi đưa nói cho tài xế. "Đến chỗ này."

Tài xế liếc mắt một cái, nhập địa chỉ lên hướng dẫn chỉ đường, sau đó mới khởi động xe.

Điểm đến là một tiểu khu chuẩn bị phá dỡ, lúc xe đi vào cũng không cần phải đăng kí, bên trong tiểu khu đâu đâu cũng có mấy đứa trẻ và xe điện rải rác khắp nơi. Tài xế tắt hướng dẫn đi đến dưới một tòa nhà cao tầng thì dừng lại, Lục Uyển Huệ nhìn thấy địa chỉ có gắn trên cửa gara.

Bà dắt tay Cố Tân Tân đi xuống xe, đến trước cửa nhà để xe rồi gõ hai cái.

Rất nhanh cánh cửa được mở ra, Cố Tân Tân nhìn thấy một bà lão khoảng 80 tuổi, tóc bạc phơ đứng trước mặt bọn họ.

Lục Uyển Huệ cung kính cúi đầu chào, bà lão xoay người đi vào trong, Cố Tân Tân được Lục Uyển Huệ dẫn theo vào.

Trong phòng rất tối, không hề bật đèn, Cố Tân Tân nhìn thấy trong không gian không mấy lớn đó đặt một cái giường, ngoài cửa chính còn có một cái bàn thấp.

Lục Uyển Huệ mở túi, lấy hương và nến từ trong ra, lại mang cả hoa quả đặt lên chiếc bàn thấp.

Cố Tân Tân khó hiểu nhìn theo, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, trước bàn có một cái đệm, Lục Uyển Huệ kéo tay Cố Tân Tân ý bảo cô quỳ xuống.

Bà lão ngồi ở bên cạnh, liếc nhìn hai người. "Hỏi gì?"

"Bình an."

"Đốt hương lên đi."

Lục Uyển Huệ ngoan ngoãn đứng dậy đốt hương. Cố Tân Tân nhìn cảnh này, trong lòng bất giác hoảng hốt, mơ hồ đã đoán ra mục đích đến đây của Lục Uyển Huệ. Nếu sớm biết như vậy, có đánh chết cô cũng sẽ không theo tới.

Nén hương rất nhanh bị đốt còn một nửa, bà lão ngồi im lặng ngồi bên cạnh hồi lâu lúc này mới lên tiếng, "Trong nhà cô có một người vừa trải qua cửu tử nhất sinh, sau này phải đặc biệt chú ý, rượu thuốc lá không thể đụng, nếu còn lần sau nữa sẽ không cứu được như vậy nữa đâu."

Lục Uyển Huệ không ngừng gật đầu, "Được ạ, được ạ."

"Yên tâm đi, sau khi trải qua một kiếp nạn này, sẽ cả đời bình an, yên yên ổn ổn mà sống, sau này đều là những tháng ngày tốt đẹp, phải quý trọng."

"Vâng."

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm bà lão, không lẽ bà ấy thật sự có bản lĩnh thông thiên này? Hai người gì cũng chưa nói, bà ấy hẳn cũng không biết trước được bọn họ sẽ đến, làm sao có thể biết được những việc này?

Bà lão còn nói thêm không ít, Lục Uyển Huệ nghe chăm chú, cảm thấy đều rất chính xác.

Một hồi lâu sau, bà ấy mới ngừng lại, sau đó hỏi. "Còn muốn hỏi gì không?"

"Con còn muốn hỏi hôn nhân của con gái, con hi vọng cả đời con bé đều được hạnh phúc."

Cố Tân Tân nghe vậy thì vội vàng ngăn cản. "Mẹ, chuyện của con không cần hỏi đâu."

"Con đừng có nháo." Lục Uyển Huệ đứng dậy, lại đốt hương lên.

Cố Tân Tân không khỏi chột dạ, cô không tin những thứ bói toán này, nhưng Lục Uyển Huệ là đã tin tưởng hoàn toàn như vậy, vạn nhất là thật sự nói trúng.....

Cố Tân Tân cúi đầu, sau một lúc, giọng nói già nua truyền tới.
"Con gái cô có mệnh phú quý, số hưởng, nhà chồng cực kỳ giàu có, đừng nói là cả đời không phải lo ăn lo mặc, mà mấy đời sau đều được hưởng trọn vinh hoa phú quý bất tận này. Hai người cách nhau bốn tuổi, tình cảm vợ chồng cũng không tệ. Có điều.. hôn nhân của con gái cô có vẻ cũng không thuận buồm xuôi gió, đời này e là phải kết hôn hai lần."

"Cái gì?"" Lục Uyển Huệ giật mình, "Lẽ nào bọn chúng..... sẽ ly hôn sao?"

"Vợ chồng bọn họ chính là gấp phải trở ngại, phía nhà trai có người sinh bệnh, mà người kia nếu như bệnh vẫn còn thì hôn nhân của con gái cô sẽ không sao, nhưng ngược lại nếu như một ngày người đó khỏi bệnh, cuộc hôn nhân này sẽ kết thúc."

Cố Tân Tân nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, cô và Lục Uyển Huệ trao đổi ánh mắt với nhau, hai người đều có thể đoán ra được người mắc bệnh kia là ai.

"Có cách gì hóa giải hay không?"

"Khó."

Lục Uyển Huệ nắm chặt cánh tay Cố Tân Tân, "Tân Tân, con ra ngoài chờ mẹ."

"Mẹ, mẹ muốn làm gì?"

"Mẹ muốn thắp thêm một nén nhang, hỏi giúp chuyện của một người khác, con đi ra ngoài trước đi."

Cố Tân Tân đứng dậy, chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ, trong đầu đều là những lời bà lão vừa nói.

Cô chờ ở bên ngoài rất lâu, sau đó có người cũng dừng xe lại tìm đến, gõ cửa thấy bên trong còn người thì ngoan ngoãn đứng đợi

bên ngoài.

Khoảng chừng nửa giờ sau, cánh cửa nhà xe mới mở ra, Cố Tân Tân nhìn thấy Lục Uyễn Huệ vẻ mặt u ám đi ra.

"Mẹ, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của mẹ kia, không phải mẹ lại tin thật đấy chứ?""

"Có rất nhiều việc đều nói rất chính xác, đây cũng không phải chỉ dựa vào suy đoán mà ra được đâu."

Tài xế đứng bên cạnh xe chờ bọn họ, Lục Uyễn Huệ kéo lại cánh tay Cố Tân Tân. "Tân Tân, có mấy lời con phải thật sự để tâm cho thật kỹ."

"Nếu nói như bà ấy, thì tức là lúc chị dâu khỏi bệnh con sẽ phải ly hôn sao?"

Lục Uyễn Huệ cũng cảm thấy hai chuyện này không có liên quan gì đến nhau. "Có một số việc cũng không thể không phòng tránh."

Cố Tân Tân miễn cưỡng cười nói. "Con lại chẳng tin."

Cô đi từng bước đến chiếc xe, ý lạnh từ lòng bàn chân xông lên toàn bộ cơ thể. Cô biết, nếu như Thương Lục thật sự khỏi bệnh, tấm bia đỡ đạn này là cô cũng không còn một chút giá trị lợi dụng nào nữa.

Cô không biết vì sao bà lão kia có thể nhìn ra chuẩn như vậy, nhưng là cô cũng không có cách nào phủ định. Có lẽ đây thật sự là số mệnh của cô đi.

Hai người ngồi lên xe, Lục Uyễn Huệ thắt thầm nhìn ra ngoài cửa sổ. Tài xế chuẩn bị khởi động xe, lại nghe được Lục Uyễn Huệ nói. "Mẹ hơi khát nước."

"Cốp sau xe có nước, để tôi đi lấy." Tài xế nói xong, đẩy cửa xe ra đi xuống.

Lúc trở lại, anh ta ngồi vào ghế tài xế, sau đó đưa chai nước về phía sau.

Cố Tân Tân nghiêng người về phía trước đón lấy, Lục Uyển Huệ liếc nhìn chiếc túi cô đặt ở bên cạnh không khóa, bà đưa tay ra, nhanh chóng thả một tấm bùa vào trong đó.

***

Bát Bát: Mọi người dạo này lại lười vote lười like rồi:((((

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: Bùa Bảo Hộ Hôn Nhân Bị Phát Hiện

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân không phát hiện ra, nhận nước sau đó đưa cho Lục Uyễn Huệ.

Lục Uyễn Huệ vẫn là một bụng tâm sự nặng nề, Cố Tân Tân mở miệng trấn an bà. "Nghĩ thoáng một chút đi mẹ, không phải con vẫn sống rất tốt đó sao? Mà bà ấy còn nói cả đời con được hưởng phúc này, xem ra từ ngày hôm nay con chỉ cần nằm trong nhà là được rồi, phấn đấu hay chịu gian khổ gì đó cũng không cần lo phải đối mặt làm gì."

Lúc này Lục Uyễn Huệ thật sự không có tâm tình đùa giỡn với cô, hơn nữa còn có tài xế ngồi ở đây, bà cũng không tiện nói thêm cái gì.

Về đến nhà, Lục Uyễn Huệ lôi cánh tay kéo vào trong nhà. Bà nói Cố Đông Thăng vào trong phòng bếp tìm việc gì đó làm rồi mở cửa phòng ngủ đi vào, Cố Tân Tân đi theo ngồi xuống mép giường. "Có gì mà thầm bí vậy ạ?"

"Cái người có bệnh lâu ngày trong người bên nhà Ngụ Đình hẳn con biết là ai chứ?"

Cố Tân Tân cũng không muốn tiếp tục đề tài này. "Con không tin mấy cái đó đâu, mẹ, mẹ cũng thật là....."

"Đúng là chị dâu con chứ?" Lục Uyển Huệ đi đến trước mặt Cố Tân Tân, hạ giọng nói. "Một khi con bé tinh táo lại, nguy cơ cho cuộc hôn nhân của con và Ngụ ĐÌnh nhất định sẽ giăng đầy."

"Mẹ nói linh tinh gì thế, cuộc sống của bọn con thì liên quan gì đến chị dâu?" Cố Tân Tân tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng rõ ràng hơn ai hết, giữa bọn họ chính là có thêm một Thương Lực.

"Muốn nói con cẩn thận một chút thôi."

Cố Tân Tân không muốn bị Lục Uyển Huệ nhìn ra bất thường, "Con phải cẩn thận thế nào chứ, lẽ nào lại đi trù ẻo chị dâu con không được khỏe lại?"

Lục Uyển Huệ ngồi xuống đối diện với Cố Tân Tân, cô làm bộ rất buồn cười. "Mẹ, cũng là do chúng ta đa nghi quá mà thôi. Bà ấy có lẽ là thuận miệng nói trúng, không biết chừng là vì chúng ta đi hỏi nên bà ấy mới đoán được trong nhà có người sức khỏe không tốt. Có mấy lời có thể tin, có mấy lời không thể, mẹ đừng để trong lòng."

Lục Uyển Huệ luôn cảm thấy rất bất an, nhưng tầm mắt đảo qua chiếc túi đặt bên cạnh Cố Tân Tân, nghĩ đến tấm bùa kia đã ở bên người cô rồi trong lòng cũng an tâm đi đôi chút.

Trở lại tòa nhà Tây, Tân Chi Song và Cận Ngụ ĐÌnh đều ở nhà, đang nói chuyện gì đó, mắt thấy Cố Tân Tân đi vào, Tân Chi Song nhanh chóng vẫy vẫy tay gọi cô. "Tân Tân."

"Mẹ."

"Đây là danh sách, mẹ và ba con sẽ không nhúng tay, con phải đích thân chuẩn bị, hiểu chưa?" Tân Chi Song đưa một tờ giấy cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt, đưa tờ danh sách đó về phía Cố Tân Tân. "Em mua đi."

Cố Tân Tân nhận lấy, nhìn thấy bên trên chi chít toàn chữ là chữ, khuôn mặt Tần Chi Song hiền hòa, "Đúng, giao cho Tân Tân đi, sau này chuyện lớn chuyện nhỏ cũng để cho con bé học tập để ý đến dần. Lão Cửu bận rộn chuyện ở công ty không thể làm chu đáo được, chỉ là khổ cực cho Tân Tân rồi."

"Mẹ, trong nhà chuẩn bị làm gì sao ạ?"

"Ông ngoại đại thọ tám mươi tuổi, chúng ta sẽ phải sang đó chúc thọ." Cận Ngụ Đinh đáp lại.

Cố Tân Tân nghe vậy, vội vàng ngồi xuống bên cạnh Tần Chi Song. "Con sợ làm không được đâu ạ, có rất nhiều thứ con chưa nhìn thấy bao giờ."

"Không sao, mẹ sẽ nói Tiền quản gia đi cùng con, mấy lần rồi sẽ quen thôi."

Cận Ngụ Đinh cũng muốn cho cô tham gia vào chuyện trong nhà, như vậy vừa có thể phụ giúp Tần Chi Song một tay, vừa có thể cho Cố Tân Tân rèn luyện thêm.

Nhà mẹ đẻ của Tần Chi Song cũng không ở Lục Thành, thế nhưng cũng khoảng cách đó cũng không tính là xa, lần này đại thọ tám mươi tuổi cụ ông đã hạ lệnh xuống, để bọn họ đều phải đến, ngay cả Cận Duệ Ngôn và Đoàn Cảnh Nghiêu cũng không ngoại lệ.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Tân Tân gần như là bận rộn muốn phát điên, sáng sớm đã đăng lên chương mới, sau đó lại cùng Tiền quản gia chạy ngược chạy xuôi chọn mua đồ.

Quà chúc thọ đều phải rất cẩn trọng không thể qua loa, Cố Tân Tân thật sự là mỗi ngày đều phải lên tinh thần 12 vạn lần.

Buổi tối, Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh ngồi trước bàn ăn, người giúp việc bưng món canh cuối cùng lên bàn.

Khổng Thành từ ngoài đi vào, cầm vài tập văn kiện muốn xin chữ ký của Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông ra hiệu cho anh ta đặt sang bên cạnh. "Lát nữa tôi xem."

"Được."

"Cơm tối đã ăn rồi hả?"

Khổng Thành hơi gật đầu một cái. "Đã ăn ở công ty."

Anh ta đứng đó một lúc, nhìn thấy Cố Tân Tân cầm điện thoại lướt mạng, xem chừng không có ý định lên lầu. Khổng Thành đến bên người Cận Ngụ ĐÌnh, ngữ khí tự nhiên nói. "Lúc đi vào tôi thấy Cận tiên sinh mang theo Cận phu nhân ra ngoài."

"Ừ." Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt đáp lại.

Cố Tân Tân ngẩng đầu lên. "Hôm nay mẹ còn nói tình hình chị đâu hai ngày nay không được ổn cho lắm, cũng không biết ngày mai có thể ra ngoài hay không."

"Muộn như vậy còn ra ngoài, có lẽ là đi bệnh viện." Khổng Thành dè dặt liếc nhìn Cận Ngụ ĐÌnh.

Nét mặt người đàn ông hơi nặng nề, nhưng cũng không nói gì.

Cố Tân Tân nhai miếng cơm nhạt như nước óc trong miệng, đoán chừng ngay trước mặt cô sẽ có những lời khó nói ra.

Ngày hôm sau, Cố Tân Tân trong phòng thay đồ sắp xếp hành lý, bởi vì tới ngày mới qua sẽ không kịp, nên bọn họ dự định sẽ đến trước một đêm.

Cố Tân Tân đang nhét quần áo vào vali, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Cô bước nhanh ra ngoài, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang cầm điện thoại của cô liếc qua hiển thị trên màn hình.

Cố Tân Tân đoạt lại điện thoại, là số lạ, vừa nhìn còn kèm theo nhắc nhở là số điện thoại quấy rối, có lẽ là chào bán hàng hay là gạ cho vay tiền gì đó.

Cô không mấy bận tâm, trực tiếp từ chối cuộc gọi.

Động tác này rơi vào trong mắt lại thành một hành vi rất không bình thường, "Vì sao không nghe?"

"Điện thoại quấy rối đó."

"Em còn chưa nghe, làm sao mà biết là điện thoại quấy rối chứ."

"Không phải điện thoại có chức năng kiểm tra số điện thoại tự động sao?" Cố Tân Tân nói xong, xoay người muốn vào phòng thay đồ tiếp tục công việc còn dang dở.

Lời này hiển nhiên là không thể thuyết phục Cận Ngụ ĐÌnh, "Làm sao tôi biết em có gạt tôi hay không, đưa điện thoại tôi xem."

Cố Tân Tân kỳ quái liếc nhìn anh. "Gì thế? Anh còn muốn kiểm tra điện thoại của tôi?"

"Không thể gọi là kiểm tra, chỉ là nhìn một cái mà thôi."

Cố Tân Tân đi đến bệ cửa sổ trước mặt, nhét điện thoại vào trong túi xách, "Tôi lại không muốn cho anh xem đấy, làm sao giờ?"

Cô càng như vậy thì càng giống là đang chột dạ, Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ đến gần đây cô luôn đối với anh không nóng không lạnh, bèn bước nhanh về phía trước, ngăn lại Cố Tân Tân đang muôn quay về phòng thay đồ. "Không phải là em đang ở sau lưng tôi lén gấp gỡ kẻ khác đó chứ?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh thật là có trí tưởng tượng phong phú nhỉ."

Cố Tân Tân rẽ sang bên cạnh đi, không nghĩ tới Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không từ bỏ chặn lại cô, cướp lấy túi của cô rồi nâng lên cao. Cố

Tân Tân nhón chân lên muốn lấy lại, Cận Ngụ ĐÌnh còn cố tình trêu chọc cô, "Em có cái bản lĩnh giành về sao?"

"Trong điện thoại của tôi thật sự không có gì, anh muốn xem tôi liền cho anh xem là được chứ gì?"

"Tôi không tin lời em nữa, điện thoại hiện tại trong tay tôi, nếu thật sự có cái gì em chết chắc rồi."

Anh đưa tay luồn vào trong túi, lần mò một lượt nhưng không sao tìm ra điện thoại của cô. Cận Ngụ ĐÌnh hạ tay xuống nhìn vào trong, thấy được điện thoại của Cố Tân Tân ở bên trong ngăn nhỏ ở giữa.

Cận Ngụ ĐÌnh lấy nó ra, ngoài ý muốn còn thấy được một thứ đồ nhét trong đó.

Ngón tay thon dài của anh kẹp ra tấm bùa kia, theo động tác của anh tấm bùa hai màu đỏ đen cũng dần lộ ra hoàn toàn, Cố Tân Tân cũng nhìn thấy. "Đây là cái gì?"

"Đồ của em, em lại hỏi tôi?"

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không để trong lòng, lướt mắt một cái, hình vẽ phía trên anh nhìn không hiểu, nhưng lại hoàn toàn có thể thấy được tên của Thương Lục.

Sắc mặt người đàn ông chợt biến, cầm tấm bùa trong tay đưa đến trước mặt cô. "Trên này viết cái gì? Còn nữa, cái này từ đâu đến?"

Cố Tân Tân liếc qua cũng đã thấy được tên Thương Lục, "Tôi không biết."

"Tấm bùa này là tìm được trong túi xách của em."

Cố Tân Tân nhìn vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh, một khắc trước anh còn nói nói cười cười với cô, hiện tại gương mặt tuấn tú đã tràn ngập

nham hiểm. Cô mở miệng muốn giải thích, nhưng vừa nhìn thấy thứ đồ này, lại như đột nhiên nhớ đến chuyện ngày đó đi xem bói với Lục Uyển Huệ.

Cô không dám kể rõ ràng ra mọi chuyện, sợ thứ này sẽ thật sự có liên quan gì đó đến Lục Uyển Huệ.

Cố Tân Tân đưa tay muốn đoạt lại. "Chỉ là một tờ giấy rách mà thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nâng cao cánh tay, "Vậy em giải thích cho tôi một chút, vì sao phía trên này lại có tên của Thương Lục?"

"Có phải chỉ cần là chuyện liên quan đến Thương Lục anh đều trở nên nhạy cảm như vậy?"

Ánh mắt người đàn ông hạ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Em thật sự là cái gì cũng không biết?"

Cố Tân Tân hơi hoảng hốt, Cận Ngụ ĐÌnh nếu như muốn tra ra là quá dễ dàng. "Tôi cũng không biết thứ đồ này là từ đâu đến, nếu như anh không thích thì đốt nó đi là được."

"Đây chính là cách giải quyết của em đó sao?" Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống bên cạnh, lần thứ hai soi xét tấm bùa trong tay. "Gần đây nhất em đã đi đâu?"

Cố Tân Tân nắm nhẹ bàn tay, "Không đi đâu cả."

Người đàn ông giương mắt nhìn cô, "Muốn tôi tự tra phải không?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, bỏ đi, có được không? Tôi bảo đảm sau này sẽ không có chuyện như thế này xảy ra nữa."

Người đàn ông nghe vậy, giọng nói lạnh đi không ít. "Em nói cho tôi biết, cái này là từ đâu ra?"

Cố Tân Tân thật sự không biết giải thích thế nào, càng không muốn Lục Uyển Huệ bị kéo vào. "Tấm bùa này là tôi xin về."

"Nếu là em xin, vậy thì sao lại có tên của Thương Lục?"

Cố Tân Tân cảm giác được mồ hôi lạnh đang tuôn ra, "Đây là bùa bình an."

Cận Ngụ ĐÌnh cười khẩy, "Xin ở đâu?"

Cô cắn chặt răng không nói, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi dậy, nhắc chân muốn đi ra ngoài, Cố Tân Tân thấy vậy thì vội vàng tiến lên kéo cánh tay anh. "Anh đi đâu?"

"Nếu là bùa bình an thì em nên giao trực tiếp cho Thương Lục." Cận Ngụ ĐÌnh tránh khỏi bàn tay Cố Tân Tân, bước nhanh ra ngoài. Cô vội vàng đuổi theo, nhưng người đàn ông đã đi xuống lầu, đi ra đến bên ngoài, tìm tài xế.

Cận Ngụ ĐÌnh không xác định liệu tài xế có biết Cố Tân Tân đã đi đâu không, nhưng vẫn phải hỏi trước một tiếng.

Cố Tân Tân chạy ra đến ngoài, nhìn thấy hai người đang nói chuyện. Sự việc mới chỉ xảy ra mấy ngày trước, hơn nữa tài xế lúc đứng bên ngoài chờ đợi cũng thấy kỳ quái nên còn nhớ rất rõ. "Cửu phu nhân đúng là đã đến một nơi, là một cái tiều khu sắp bị tháo dỡ, trước nhà xe đó còn có vài người chờ đợi, trong tay đều cầm theo hương và nến."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tấm bùa kia ra trước mặt tài xế, "Ở đó có thấy thứ như thế này không?"

"Lúc ấy tôi ngồi trên xe, không vào trong ạ."

"Còn nhớ chỗ đó là đâu không?"

"Còn nhớ."

"Được," Cận Ngụ ĐÌnh đặt tấm bùa kia vào trong tay tài xế. "Anh đến đó hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc thứ này là gì."

"Vâng."

Cố Tân Tân tiến lên muôn ngăn cản, nhưng tài xế đã quay người đi mất.

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu nhìn về phía cô, "Em không chịu nói thật thì cũng sẽ có người nói thay thôi."

Anh đi lướt qua cô, vào trong phòng, mỗi giây trôi qua đều đối với cô giày vò vô cùng. Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trong phòng khách, im lặng không nói một lời nào, bên cạnh ghế sofa còn bày la liệt quà mừng thọ, Cố Tân Tân chỉ có thể cầu trong lòng mấy hình vẽ loạn trong tấm bùa đó tuyệt đối không nên có bất kỳ tính chất gây tổn thương gì cả.

Cô muốn giải thích với Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng cũng không biết làm sao mà mở miệng.

Cố Tân Tân ngồi xuống đối diện Cận Ngụ ĐÌnh, tinh táo nghĩ lại, càng nghĩ lại càng sợ hãi hơn.

Cô lúc này đã hoàn toàn chắc chắn tấm bùa này là Lục Uyển Huệ thừa dịp cô không chú ý bỏ vào, hai bàn tay Cố Tân Tân đan vào nhau, thử mở miệng, "Nó chỉ là ma xui quỷ khiến thế nào chạy vào trong túi xách của tôi mà thôi, thật đấy."

"Vừa rồi tôi hỏi em lại không chịu nói, hiện tại tôi đã không cần lời giải thích của em nữa rồi."

Trong lòng Cố Tân Tân chìm xuống, âm thầm véo một cái lên mu bàn tay của mình.

Qua rất lâu sau tài xế mới về đến nhà, lúc bước chân vào nhà cũng không hề nghe được động tĩnh gì bên trong.

Cố Tân Tân hơi ngẩng đầu, trợ mắt nhìn tài xế bước từng bước đi tới. Sắc mặt của anh ta rất khó coi, lo lắng nhìn về phía Cố Tân Tân. Mà chỉ một ánh mắt đó thôi, Cố Tân Tân đã biến mọi hi vọng của mình đã tan vỡ cả rồi.

"Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh giống như tượng gỗ ngồi đó không nhúc nhích.
"Hỏi được rồi?"

"Vâng." Tài xế nói xong, đặt lại tấm bùa kia vào trong tay Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Tân Tân sốt sắng vênh tai lên, nghe được giọng của tài xế vang lên. "Là xin từ chỗ đó, người kia cũng đã nhận."

"Cầu cái gì?"

Tài xế có chút khó khăn cúi thấp đầu. "Bùa hộ mệnh trong hôn nhân."

Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt tấm bùa trong tay. "Hai chữ Thương Lực là có ý gì?"

"Người kia nói, bên người ngài có người đã bị bệnh lâu năm khiến cho hôn nhân của ngài và Cửu phu nhân không thể nào viên mãn. Nói cách khác, một khi bệnh của người đó khỏi rồi thì ngài và Cửu phu nhân cũng sẽ tới hồi kết."

Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Cố Tân Tân, "Nói điểm chính."

"Vậy nên, trên tấm bùa này viết tên Cận phu nhân, chính.....chính là muốn khiến cho phu nhân tiếp tục điên."

Cố Tân Tân hít vào một ngụm khí lạnh, trong đầu khẽ âm thầm nói một tiếng hổng rời. Cô không ngờ rằng Lục Uyển Huệ lại hoàn

toàn tin những thứ này, không những vậy, còn kéo theo cả Thương Lục vào trong cuộc.

Thương Lục là tử huyệt của Cận Ngụ Đình, cũng là uy hiếp với Cận Hàn Thanh, một khi thứ này bị bên kia biết được.....

Đầu Cố Tân Tân đau như búa bổ, càng nghĩ càng thấy không thể nói rõ ràng chuyện này ra, thân thể Cận Ngụ Đình hơi nghiêng, "Có thể cho tôi một lời giải thích không?"

Tài xế có thể là cũng đã hỏi được những thứ khác, nghe nói thế lập tức muôn mở miệng. Cố Tân Tân liếc mắt về phía anh ta, cướp lời. "Tôi cũng không có gì để nói, việc đã đến nước này rồi thì nói gì cũng đều vô nghĩa thôi."

"Vậy tôi hỏi em một câu cuối cùng, thứ này làm sao chạy vào trong túi của em được?"

Cố Tân Tân nhận lấy ánh mắt của tài xế, sau đó chuyển đi ánh mắt, hạ giọng nói. "Tôi chỉ là muốn hỏi về hôn nhân của mình, chỉ có thể mà thôi."

"Vì thế nên, ý em là nó tự mình chạy vào trong túi xách của em?"

Cô không có cách nào trốn tránh trách nhiệm được nữa, Cận Ngụ Đình kiên trì muôn nhận được đáp án, Cố Tân Tân không thể làm gì khác hơn là thừa nhận, "Tôi bỏ vào."

Không khí trong nháy mắt đông cứng lại, tĩnh lặng đến đáng sợ, Cố Tân Tân thậm chí còn ảo giác bên tai có tiếng ong ong. Người đàn ông đối diện ngồi yên không nhúc nhích, một hồi lâu sau mới lên tiếng. "Anh đi ra ngoài trước đi."

Tài xế hơi gật đầu một cái, nhanh chân đi ra ngoài.

"Bùa bảo hộ hôn nhân mỹ mãn, Cố Tân Tân, em không cảm thấy câu này rất buồn cười sao?"

Cố Tân Tân bị anh hỏi đúng chỗ đau, miệng lập tức đáp trả lại anh. "Tôi thì không thể được mong muốn hôn nhân hạnh phúc sao?"

"Em cảm thấy chỉ với cái thứ này là có thể thỏa ước nguyện sao?"

Cố Tân Tân ngồi tại chỗ không nhúc nhích, cả người cứng ngắc, "Vậy sao anh còn muốn truy cứu làm gì? Nếu thứ này đã vô dụng thì đốt đi là được rồi."

Rầm -----

Cố Tân Tân nhìn thấy đĩa hoa quả trên bàn bị chấn động đến mức lệch sang một bên, Cận Ngụ Đinh dùng sức đập tấm bùa trong tay lên bàn. "Đốt đi rồi coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Ngày hôm nay em có thể dùng cái thứ mê tin dị đoan này đồi phó với Thương Lục, vậy ngày mai thì sao đây? Ngày mai không phải là sẽ vì một câu nói của người khác mà muộn đến cả mạng của cô ấy đó chứ?"

"Anh cảm thấy tôi sẽ như vậy sao?"

"Chuyện ngu xuẩn này là ai dạy cho em?"

Cố Tân Tân không nói, Cận Ngụ Đinh chăm chú quan sát khuôn mặt cô. "Ngày hôm đó em đi cùng với mẹ có phải không?"

"Chuyện này không liên quan đến mẹ tôi, là tôi muốn hỏi."

"Mỗi ngày em đều không mặn không ngọt với tôi, sao lại đột nhiên muốn chạy đi hỏi cái gì mà hôn nhân mỹ mãn hay không mỹ mãn? Chuyện của riêng em và tôi, hà có gì lại nguyên rủa lên người Thương Lục?"

Cố Tân Tân đã hoàn toàn cạn kiệt sức lực, tiếp tục giả câm giả điếc, "Tôi chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi."

"Vậy còn thứ này thì sao đây? Nếu như không phải em bỗng nhiên đè cập đến Thương Lục, tên của cô ấy vô duyên vô cớ lại có thể bị viết lên sao?"

Cố Tân Tân không có cách nào phản bác, "Đã như vậy thì tôi cũng không còn lời nào để nói."

"Đây chính là thái độ của em?"

"Đúng."

Cận Ngụ Đinh tức giận vo tẩm bùa kia thành một cục ném lên người Cố Tân Tân. "Em cũng đã nghe thấy rồi đấy, mấy ngày nay tình trạng Thương Lục không tốt, chuyện này nếu như anh hai biết được, hậu quả như thế nào không phải là em không biết."

Cố Tân Tân cũng biết điểm này, cho nên tuyệt đối không dám nhắc đến Lục Uyển Huệ dù chỉ nửa chữ. Lúc trước bà ấy chỉ nói hai câu về Thương Lục đã mất việc, có thể biết được Cận Hàn Thanh điên cuồng đến mức nào.

"Anh đã nói, chỉ cần tôi cưới anh thì anh sẽ bảo vệ cho tôi."

Hô hấp Cận Ngụ Đinh như muôn ngừng lại, "Tôi cưới em cũng không phải là cho em đi làm tổn thương Thương Lục."

Trong lòng ngực Cố Tân Tân tắc nghẽn không thông, ánh mắt chua xót đau đớn. Trên đời này thứ có khả năng sát thương lớn nhất đối với cô chính là lời nói của anh. Tuy là không có loại đau đớn nào cô chưa từng ném qua từ anh, nhưng vẫn không thể thoát được khỏi hai chữ giày vò.

"Cố Tân Tân, trong lòng em rốt cuộc là muốn thế nào?"

Cô không đáp lại được, chỉ có thể trầm mặc.

"Một ngày Thương Lực còn không tỉnh táo, chúng ta còn có thể tốt đẹp, nhưng nếu cô ấy bình phục rồi thì chúng ta sẽ kết thúc, em thật sự cảm thấy là như vậy?"

Cố Tân Tân hỏi ngược lại anh. "Chẳng lẽ không đúng?"

"Nếu em thật sự muốn tốt đẹp sống với tôi thì sẽ không nghĩ đến chiêu làm thương tổn người nhà của tôi."

"Cận Ngụ Đinh, anh đừng tự lừa mình dối người nữa. Nếu như chị dâu tỉnh táo lại rồi, anh còn cần cái khiên chắn này là tôi sao?"

Cận Ngụ Đinh bị hỏi cho cứng họng, Cố Tân Tân nhặt tấm bùa lên, ngay trước mặt Cận Ngụ Đinh xé nát, "Tôi đã sớm nói với anh, từ sau khi tôi biết anh cưới tôi là vì mục đích không trong sáng đã trăm phương ngàn kế muốn rời khỏi anh, mà bởi anh không đáp ứng nguyện vọng của tôi nên tôi sẽ mang hết khó chịu đó đổ lên người anh, chị dâu nếu như gặp chuyện thì cũng là do bị anh liên lụy, là anh hại chị ấy!"

Cố Tân Tân biết lúc này vết sẹo sâu nhất kia trong lòng Cận Ngụ Đinh còn chưa kịp khép lại, nếu như cô lại cầm dao hướng về phía trái tim anh, đó nhất định sẽ là một nhát đâm vô cùng chuẩn xác.

"Chị ấy nhiều lần phát bệnh cũng là bởi vì anh, điên điên khùng khùng cũng là bởi vì anh, tôi cầu xin tâm bùa này, vừa hay cũng là bởi vì anh!"

"Cố Tân Tân!"

Cô đứng lên, duỗi tay, ở trước mặt Cận Ngụ Đinh thả xuống đống mảnh vụn. Nếu đã không thể nào giải thích rõ ràng thì cứ dùng phương thức làm tổn thương lẫn nhau mà tốc chiến tốc thắng là xong rồi.

Cố Tân Tân bỏ lại Cận Ngụ Đinh lên lầu, người đàn ông quét mắt lên đám giấy vụn trên mặt bàn trà. Lúc này anh hoàn toàn bị cô làm

cho tức điên rồi, nhưng có một câu anh nói không sai, anh cưới Cố Tân Tân vào không phải là để thương tổn Thương Lục. Mặc kệ là có bị ảnh hưởng ở thực tế hay không, nhưng chuyện lần này ít nhiều Cố Tân Tân đã thật sự nảy sinh ý niệm.

Trở lại phòng ngủ, Cố Tân Tân ngồi xuống mép giường suy nghĩ miên man. Cô không trách mẹ mình, chuyện lần này bà đã làm sai, làm sai triệt để, nhưng cô làm sao có thể đi trách móc bà đây?

Chẳng lẽ là nói với bà, dù có xin bao nhiêu tấm bùa thì hôn nhân của cô và Cận Ngụ Đinh cũng sẽ vĩnh viễn không thể viên mãn? Sau đó nói bà chết tâm đi sao?

Tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào trong tai, Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ Đinh hướng về phía cô đi thẳng tới. Cô nhìn vẻ mặt dọa người của anh, không khỏi co chân lên muốn chạy trốn. Cận Ngụ Đinh nhìn ra ý định của cô, bước nhanh về phía trước, nắm lấy mắt cá chân của cô kéo về.

"Cận Ngụ Đinh, chuyện này anh cũng chỉ có thể biết vậy thôi, anh cũng không thể bắt tôi phải thế nào phải không?"

Hai tay Cận Ngụ Đinh chống bên người cô, ánh mắt lạnh lùng dán chặt trên người cô không tha, "Em thật sự không có một chút sợ hãi nào?"

"Không phải là anh cho tôi cái thân phận Cửu phu nhân rồi đó sao? Tôi thừa nhận ra lá gan của mình càng ngày càng lớn, không sợ anh ly hôn với tôi, càng không sợ anh cấm tôi làm gì. Cận Ngụ Đinh, anh chính là chẳng thể làm gì được tôi, cảm giác như vậy có phải là rất khó chịu?"

Người đàn ông khẽ cắn răng, "Lần này đi mừng thọ trở về tôi sẽ giam em một tháng trong nhà, trong vòng một tháng này, thành thành thật thật ở trong nhà cho tôi, đừng hòng nghỉ đến được ra ngoài dù chỉ một bước."

"Dựa vào cái gì?" Cố Tân Tân nghe thế, dứt khoát đáp lại, "Tự anh đi mừng thọ đi, tôi không đi."

"Không thể thiếu em được."

"Tôi làm không được, rõ ràng là không thể rồi lại cứ phải giả bộ vợ chồng ân ái trước mặt người khác làm gì."

Khóe miệng Cận Ngụ Đình nhanh chóng nỗi lên nụ cười khinh miệt, "Dần rồi sẽ quen, cũng chỉ là một cái nét mặt mà thôi, khóc hay cười thì cũng đều như vậy. Cố Tân Tân, không phải vừa rồi trước mặt tôi em còn có thể làm vẻ mặt vô tội như thế cái gì cũng không biết đó sao? Mà sau khi bị vạch trần rồi vẫn có thể cứng miệng nói tôi không làm gì được em, đây không phải là thiên phú bẩm sinh ngụy trang à? Đừng nói không thể, tôi cũng phải công nhận năng lực của em rồi, em hà tất phải hạ thấp bản thân như thế?"

Cận Ngụ Đình nói xong, dùng tay vỗ vỗ lên mặt Cố Tân Tân.

Anh không dùng bao nhiêu sức lực, chỉ là Cố Tân Tân vẫn cảm giác thấy ngón tay này như đang mạnh mẽ đánh lên mặt cô, so với tàn nhẫn mà vung tới còn đau đớn hơn gấp bội.

Anh rốt cuộc vẫn là muốn biến cô thành người giống với anh, vui buồn không hiện lên mặt, nhất định muốn bóp chết hết mọi chân thật của cô mới hài lòng sao?

***

Bát Bát: Hạn nhận đề cử cho hố mới của CP88 đã hết nhé mọi người.

List truyện đề cử được tổng hợp tại:
https://www.facebook.com/pg/cp88shome/photos/?tab=album&album_id=777542805967094

(với những ai trên wattpad, vào hồ sơ @newwloser88 ~~> vào cuộc hội thoại để lấy link)

_D

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Cận Ngụ ĐÌnh, Cứu TÔi

Dịch: CP88

***

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, người giúp việc đứng bên ngoài, cửa còn đang mở rộng nhưng cô ấy cũng không dám đi vào.

Cận Ngụ ĐÌnh không ngẩng đầu. "Chuyện gì?"

"Phu nhân vừa qua, nói tôi hỏi ngài một tiếng hành lý đã thu gọn xong cả chưa, một lát nữa là xuất phát rồi."

"Biết rồi, xong ngay đây."

Người giúp việc thu lại tầm mắt, không nhiều lời, xoay người đi xuống lầu.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, mặt không biến sắc nói với Cố Tân Tân, "Đứng lên đi."

"Tôi nói rồi, tôi không đi."

Người đàn ông căn bản không nghe lời cô nói vào tai. "Có phải muốn tôi giúp em xếp hành lý?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, lát nữa có lẽ tôi không thể miễn cưỡng vui vẻ được."

"Tùy em, em khóc lóc mà đi cũng được, nhưng hôm nay em bắt buộc phải tới."

Cố Tân Tân ngồi thẳng lưng, "Vì sao anh không đưa tấm bùa kia cho anh hai?"

"Để anh ấy giết chết em sao?"

"Anh không cần phải mềm lòng với tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh khom lưng kéo cô đứng dậy, "Chuyện lần này sẽ không dễ dàng qua như thế đâu, nhưng tiệc mừng thọ trước mắt quan trọng hơn, hiện tại tôi không muốn lãng phí thời gian với em ở đây."

Cố Tân Tân hất tay anh ra, nhấc chân đi vào trong phòng thay đồ.

Cô kéo lại cửa, nước mắt rốt cuộc không kìm được lăn xuống, nhưng cô cũng chỉ có thể cắn môi để không khóc thành tiếng. Trong phòng thay đồ có sợi dây chuyền Cận Hàn Thanh đưa cho, bàn tay Cố Tân Tân không ngừng lau khói mắt, tùy tiện xếp đồ vào vali, mãi đến khi Cận Ngụ ĐÌnh đi vào mới xong.

Lúc xuất phát, Cận Ngụ ĐÌnh cầm theo vali đi trước, Cố Tân Tân đi theo sau.

Khổng Thành mở cửa xe, vẻ mặt hai người bình thản như nước, một trước một sau ngồi vào xe.

Cánh cửa đóng lại, khói miệng đang cong lên của Cố Tân Tân lập tức hạ xuống, nét mặt hơi lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tài xế cẩn thận liếc nhìn hai người qua gương chiếu hậu, Khổng Thành cũng ngồi vào trong xe. Xe chạy ra ngoài vừa lúc Cố Tân Tân nhìn thấy xe của Cận Hàn Thanh và bên tòa nhà chính cũng đi ra.

Bên trong xe bật nhạc ồn ào, Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy phiền, "Tắt nhạc đi."

"Vâng." Khổng Thành nói xong, đưa tay ra.

"Không được tắt," Cố Tân Tân lên tiếng cản lại. "Tôi muốn nghe."

Bàn tay Khổng Thành lập tức dừng lại giữa không trung, hai hàng lông mày của Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt, càng ngày càng cảm thấy tiếng nhạc này khiến anh nóng nảy muốn điên, "Không nghe thấy lời của tôi sao? Tắt đi."

Khổng Thành than thở trong lòng, anh ta lại thành nhân kẹp bánh nữa rồi, bàn tay thử thăm dò đưa lên một chút.

"Đừng có tắt, tôi xem anh dám." Ngữ khí của Cố Tân Tân cũng không thua kém.

"Khổng Thành, rốt cuộc là cậu làm việc cho ai hả?" Cận Ngụ ĐÌnh ngay lập tức nói.

Tắt cũng không được, không tắt cũng không xong, Khổng Thành khó xử quay về phía sau nhìn.

"Nếu anh dám tắt nhạc đi sau này tôi sẽ làm khó dễ anh mọi lúc mọi nơi, cho anh cũng chịu đù."

Rốt cuộc là anh ta đã đắc tội ai vậy? Khổng Thành không phục. "Cửu phu nhân, tôi chỉ là người theo lệnh làm việc thôi, hai người có mâu thuẫn gì thì cùng nhau từ từ thương lượng chứ đừng cứ nói qua tôi như vậy được không?"

"Tôi lại chỉ là muốn nghe nhạc thôi."

Khổng Thành dứt khoát bỏ tay vào trong túi quần, trái tim treo lơ lửng, một hồi lâu sau cũng không nghe thấy tiếng của Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc cũng buông xuống thấp thỏm, xem ra là anh đã thỏa hiệp.

Đến Tần gia, một ngôi biệt thự kiểu cổ xuất hiện trước mắt, Cố Tân Tân xuống xe, nhìn thấy ngoài cửa có không ít người đang đứng, Tần Chi Song và Cận Vịnh Nham đi lên trước.

Cận Ngụ Đinh dẫn theo Cố Tân Tân cũng tiến lên, bước nhanh tới, "Ông ngoại."

"Ngoan."

Cận Ngụ Đinh kéo tay để cô đứng sát bên cạnh mình, cô hơi cong môi cười, "Ông ngoại."

"Ngoan, đây là Tân Tân phải không?"

"Vâng."

Ông ngoại đã lớn tuổi nhưng cơ thể còn cường tráng vô cùng, chỉ là ánh mắt không được tốt nên người trong nhà để cho ông đeo kính. Ông cầm phong bao đưa cho hai người, "Đi đường chắc mệt chết rồi?"

"Không mệt chút nào ạ, còn có thể ngắm nhìn phong cảnh ven đường, nghĩ tới sắp được gặp ông ngoại thời gian liền trôi nhanh như gió." Cố Tân Tân lúc chịu nói chuyện miệng lưỡi cực kỳ ngọt, câu đầu tiên đã khiến cho ông cười ha ha, dứt khoát rút thêm một phong bao nữa kín đáo đưa cho cô.

Cận Duệ Ngôn và Đoàn Cảnh Nghiêu cũng đến, ôn híp mắt nhìn về phía cách đó không xa.

Tần Chi Song tiến lên kéo tay ông. "Duệ Ngôn với Cảnh Nghiêu cũng đến rồi."

"Hai cái đứa mặt đơ như khúc gỗ, Duệ Ngôn lúc bé hay cười như vậy hiện tại lại chẳng còn chút nào đáng yêu, chọn chồng cũng là cái người không thể cười như thế."

"Ba." Tân Chi Song vội vàng ngắt lời ông. "Bạn nhỏ đều đã lớn rồi, người trưởng thành rồi cũng sẽ có buồn phiền lo nghĩ, làm sao có thể vô lo vô nghĩ như khi còn bé được chứ."

"Cả Hàn Thanh với lão Cửu nữa, hiện tại đứa nào đứa nấy cũng âm u trầm lặng."

Cận Ngụ Đinh còn đứng ngay đây mà ông cũng không nể mặt liên tục văng nước bọt, anh cũng không thể cãi lại, ngoan ngoãn đứng một bên nghe mắng.

Cận Hàn Thanh cầm tay Thương Lục đi qua, dù mấy ngày nay tình trạng cô ấy không tốt nhưng Cận Hàn Thanh cũng không đành lòng nhốt cô ấy một mình ở tòa nhà Đông.

Đi đến trước mặt ông, Cận Hàn Thanh lên tiếng chào. "Ông ngoại."

Thương Lục cũng nhẹ giọng chào theo.

Ông lấy ra hai phong bao đỏ, liếc Thương Lục đang cúi thấp đầu một cái. "Đứa nhỏ này vẫn không có chuyển biến tốt nào sao?"

"Tốt lắm rồi." Tân Chi Song tiếp lời ông, "Còn có lúc nhận ra được gọi con là mẹ, đôi khi cũng nhớ ra được vài chuyện vụn vặt, có lẽ là đang từ từ phục hồi."

"Đừng đứng mãi thế nữa, mau vào trong đi." Mợ ở bên cạnh nhanh nhẹn mời mọi người vào nhà.

Tần gia cũng là thế gia vọng tộc, trang viên biệt thự rộng rãi mà khí thế, không khí cổ xưa tràn ngập khắp nơi. Cố Tân Tân lúc trước vẫn tin tưởng Tân Chi Song dịu dàng thiện lương như vậy, gia đình phía sau hẳn là có cách dạy dỗ con cái cực kỳ tốt.

Đi vào trong phòng khách, trong nhà đã sớm chuẩn bị bánh và nước đầy đủ, đám người lần lượt tìm chỗ của mình ngồi xuống.

Người mợ kia lôi kéo Tân Chi Song nói chuyện say sưa không dứt, đều là người một nhà nên lễ nghi không quá phiền phức, Cố Tân Tân ngồi xuống bên cạnh Cận Ngụ Đinh.

"Khách sạn ở ngay bên cạnh, lát nữa sắp xếp cho mọi người vào đó ở, tiệc mừng thọ cũng được tổ chức tại đó luôn, đỡ phải vất vả chạy đi chạy lại nhiều."

Tân Chi Song mỉm cười gật đầu. "Mợ vất vả rồi, bận rộn như vậy mà chị cũng không giúp được gì."

"Không vất vả không vất vả, ba cũng còn khỏe mạnh, có không ít việc còn muốn tự quyết định đó ạ."

Cố Tân Tân dè dặt ngồi đó, nhắm mắt lên liền nhìn thấy Đoàn Cảnh Nghiêu cầm ấm trà rót vào chén của Cận Duệ Ngôn.

Cận Duệ Ngôn liếc mắt một cái, nhận lấy. "Cám ơn."

Thương Lục ngồi trên ghế sô pha bên cạnh dường như đang cực kỳ bất an nắm chặt hai tay. Cô ấy không thích những nơi có nhiều người, dù là những người này đều là người thân nhưng sợ là cô ấy đã sớm quên hết sạch.

Cận Hàn Thanh cầm lấy tay cô ấy, một tay kia ôm lấy vai Thương Lục, "Thả lỏng nào, đều là người trong nhà, đừng sợ."

Cô ấy né tránh ánh mắt anh ta, tránh khỏi bàn tay Cận Hàn Thanh, dùng móng tay bấm chặt lên mu bàn tay của chính mình, người đàn ông vừa mới lơ là một phút mà cô ấy đã đâm cho mu bàn tay rỉ ra một chút máu.

Người đàn ông đau lòng kéo tay cô ấy về phía mình, "Em làm cái gì thế này?"

Thương Lục nhìn anh ta không lên tiếng, lại lần nữa muốn bấm móng tay xuống.

Cận Hàn Thanh nhìn thấy, nắm chặt tay cô, Thương Lục dùng sức siết chặt lòng tay anh ta.

Cố Tân Tân thu hết cảnh này vào trong mắt, không dấu vết liếc qua Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh. Cô biết anh cũng đau lòng, chỉ là có Cận Hàn Thanh ở đây, anh có cái quyền gì mà thể hiện ra đây?

Sau khi ăn tối ở Tần gia, mơ tự mình dẫn bọn họ sang khách sạn nhận phòng, một đường đi lại cũng đã mệt mỏi, ai cũng muốn được nghỉ ngơi.

Bước vào phòng, Cận Ngụ ĐÌnh đặt mấy chiếc vali qua một bên, Cố Tân Tân nhìn thấy chiếc giường lớn thì lập tức nhào tới.

Người đàn ông cởi áo khoác ra ngồi xuống mép giường, Cố Tân Tân nghiêng đầu nhìn anh, "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi muốn hỏi anh một câu này."

Cận Ngụ ĐÌnh từ chối trả lời, anh biết lúc này cô nhất định sẽ hỏi ra những câu chẳng tốt đẹp gì.

"Anh thấy bộ dạng đó của chị dâu mà không đau lòng sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc lên đôi chân thon dài, nằm xuống bên cạnh.

Cố Tân Tân thấy khuôn mặt anh lạnh như băng. "Khẳng định là trong lòng anh không ngừng tự hỏi vì sao chị ấy lại gả cho anh hai? Gả cho anh thì tốt rồi, anh nhất định sẽ nâng niu chị ấy trong lòng bàn tay, dù là chị ấy có thể tốt lên hay không thì anh đều sẽ yêu chị ấy như thuở ban đầu, đúng không?"

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc gói bên cạnh ném qua, Cố Tân Tân vứng vàng bắt được, "Yên tâm, tôi đã nhận lợi ích từ anh thì nhất định sẽ giúp anh làm tốt mọi chuyện. Sau này tôi sẽ thường xuyên đến thăm chị dâu, sau đó nói thật nhiều lời tốt về anh trước mặt chị ấy."

"Cố Tân Tân, em xem lời của tôi là gió thoảng bên tai có phải không?" Cận Ngụ Đinh nói đến đây, ngồi dậy, "Tình trạng của Thương Lục không phải là em không thấy, hiện tại dù chỉ là một kích thích nhỏ cô ấy cũng không chịu được nữa."

Cố Tân Tân nằm chết dí bên cạnh, kéo chăn đắp lên người. Cô cũng mệt chết đi được, nhưng hiện tại cô chỉ có thể càng ngày càng hung hăng tấn công người khác, như thế mới có thể không cho người ta tiếp tục thương tổn mình."

Bên trong căn phòng số 1601, Cận Hàn Thanh đang mở vali, lấy quần áo mặc đi ngủ cho Thương Lục.

Thương Lục liên tục vuốt vuốt mu bàn tay, vừa rồi bấm xuống quá mạnh, lúc này đã bắt đầu cảm thấy đau, không nhịn được liên tục vuốt ve.

Cận Hàn Thanh đi tới, cầm quần áo đặt lên giường. "Em đi tắm trước đi, hôm nay đi ngủ sớm một chút, em cũng mệt mỏi rồi."

Cô ấy hơi lắc đầu, ngồi yên không nhúc nhích.

Cận Hàn Thanh đưa tay về phía cổ áo Thương Lục, muốn cởi cúc áo ra cho cô ấy, Thương Lục vội vàng đẩy cánh tay của anh ta, hai tay nắm chặt, người cũng trốn ra xa.

"Đừng sợ, tôi tắm cho em thôi, được không?"

Thương Lục lắc lắc đầu, đầy vẻ đề phòng nhìn anh ta.

Cận Hàn Thanh bất đắc dĩ, buộc phải nhượng bộ một bước, "Vậy tôi chuẩn bị nước để sẵn cho em, em tự mình tắm được không?"

Cô ấy vẫn lắc đầu.

Lần này Cận Hàn Thanh không cho cô ấy thương lượng thêm nữa, đứng dậy đi về phía phòng tắm, thử nước ấm xong xuôi mới

quay lại giường, vừa muốn đưa tay, Thương Lục đã tránh ra xa.

"Được rồi, để em tự cởi, tự tắm được chưa?"

Thương Lục không lên tiếng.

"Nếu em không tắm ngày mai tôi sẽ phạt em ở trong phòng một ngày, không cho vẽ cũng không cho đọc sách."

Thương Lục lườm anh ta một cái, Cận Hàn Thanh khom lưng kéo cô ấy đứng dậy, "Tôi cởi cho em."

Cô ấy né ra, đi vào trong phòng tắm, một mình ở bên trong đó tự tắm. Cận Hàn Thanh ngồi ở mép giường, đợi thật lâu mới thấy cô ấy khoác áo choàng tắm đi ra.

Mái tóc ướt sượt liên tục nhỏ nước xuống nhưng cô ấy cũng không biết dùng khăn mà lau đi. Cận Hàn Thanh bước nhanh về phía trước, từ trong phòng tắm lấy ra một chiếc khăn phủ lên đầu cô ấy. Thương Lục ngồi xuống mép giường, người đàn ông kéo ngần tú, cầm máy sấy tóc sấy cho cô ấy.

Thương Lục yên tĩnh ngồi đó như một thói quen, bình thường nếu như Cận Hàn Thanh ở nhà thì những việc này đều do anh ta làm. Anh ta luôn không yên tâm để cho Thương Lục tự mình làm, ngộ nhỡ cô tự làm mình bị thương, người đau lòng lại là anh ta.

Sau khi tóc đã khô, Cận Hàn Thanh cầm quần áo bên cạnh định đổi cho cô ấy, Thương Lục lập tức vòng hai tay che trước người.

Người đàn ông có chút buồn cười nhìn cô ấy, "Cũng không phải là chưa từng thấy, em còn phải che che giấu giấu làm cái gì?"

"Không muốn." Những lúc Thương Lục bướng bỉnh thì ai cũng không nói được.

Cận Hàn Thanh khom người nhìn dáng vẻ của cô ấy, "Được rồi, em tự thay."

"Anh đi."

"Tôi đi? Em muốn tôi đi đâu?"

"Anh đi."

Cận Hàn Thanh gật đầu một cái. "Được được được, tôi đi, giờ tôi lập tức vào phòng tắm rửa, em ngoan ngoãn thay quần áo ngủ vào có được không?"

Thương Lục cầm lấy quần áo ngủ bên cạnh, "Tôi mặc."

Người đàn ông đi vào trong phòng tắm, trước đó còn thuận tay gạt xuống chốt xích an toàn.

Thương Lục ngồi ở mép giường không nhúc nhích, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cô ấy không thay quần áo mà chỉ không động đậy ngồi đó.

Một lát sau cô ấy mới đứng dậy, dép cũng không đi mà cứ thế đi thẳng ra cửa, cô ấy nhìn thấy xích an toàn đóng lại, đưa tay gạt nó ra sau đó mới vặn nắm cửa đi ra ngoài.

Cận Hàn Thanh bên trong vẫn không nghe được động tĩnh, Thương Lục đi ra ngoài, cánh cửa phía sau lưng bị cô ấy nhẹ nhàng đóng lại.

Cô Tân Tân tắm rửa sạch sẽ xong vốn là muốn đi nghỉ ngơi, cô mặc váy ngủ đi đến cửa sổ, đột nhiên nhớ đến xế chiều nay biên tập của trang web có liên lạc tới, nói là có nhà xuất bản muốn bàn chuyện hợp tác.

Cô cầm điện thoại ra ngoài, chuẩn bị gọi điện thoại cho biên tập.

Cận Ngụ ĐÌnh tháo đồng hồ đeo tay đặt lên tủ đầu giường, "Em đi đâu đấy?"

"Gọi điện thoại."

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự chịu không nổi hiện tại mọi chuyện cô làm đều tránh xa anh, "Nơi này em không quen thuộc, muốn gọi cho ai thì ở ngay trong này gọi đi, không lẽ là có chuyện gì muốn lén lút nói sau lưng tôi?"

"Tôi gọi cho biên tập muốn nói chuyện hợp tác xuất bản nên không muốn cho anh nghe thấy đây, nếu không ngộ nhỡ anh lại thò chân vào phá hỏng lần nữa thì sao? Tôi lại không có ngốc." Cố Tân Tân nói xong, đi nhanh ra cửa, mở cửa phòng ra.

Đây là tầng cầm thuốc lá, nhưng vừa mới bước ra ngoài một bước thì mùi thuốc lá đã xông vào mũi, cô theo bản năng hơi che lại mũi.

Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông đứng ở cửa đối diện đang hút thuốc, tiếng nói chuyện cũng rất lớn, điếu thuốc trắng的信任 kẹp giữa hai ngón tay.

Cố Tân Tân đi ra khỏi đó, gọi điện thoại cho biên tập.

Thương Lực vừa đi ra đến ngoài thì lạc đường, hai đôi chân trắng nõn lộ ra khỏi áo choàng, bởi vì đã đi lại được một lúc, nên cổ áo cũng vì thế mà hơi trượt ra. Cô ấy hồn nhiên không biết bộ dạng này của mình rơi vào trong mắt người khác có bao nhiêu mê hoặc, dưới lớp cổ áo mở rộng như ẩn như hiện ra xương quai xanh, khiến cho một người đàn ông đang hút thuốc lập tức dừng lại, ánh mắt cố định trên người Thương Lực.

Cô ấy đi tới đi lui không có mục đích, thi thoảng lại nhìn về mấy căn phòng hai bên.

Tên đàn ông đổi diện hướng mắt về phía tên đi cùng nháy mắt, sau đó đi lên ngăn lại đường đi của Thương Lục. "Mỹ nữ, tối thế này rồi còn đi tìm ai đó?"

Thương Lục muốn tránh sang bên cạnh đi qua, nhưng tên đàn ông đó lại bước sang một bước chấn trước mặt cô ấy, "Lạc đường à? Nói cho anh biết, anh dẫn cưng đi."

"Không cần."

"Vậy đi theo bọn anh chơi không? Anh mời cưng uống rượu nhé?"

"Không," Thương Lục nghe xong lập tức cự tuyệt. "Con gái không được uống rượu! Không được!"

Tên đàn ông tỉ mỉ nhìn gương mặt xinh đẹp tinh xảo của cô ấy, từ thần sắc của cô ấy cũng đã nhìn ra một chút manh mối, "Không phải con nhỏ này lại là một đứa đàn đó chứ?"

"Dù là đàn hay thông minh thì chỉ cần vóc người ngon là OK rồi!" Tên kia nói xong, ném điếu thuốc trong tay đi tới.

"Em đi với ai ra đây thế? Anh trai có một thứ rất vui ở trong phòng, anh trai dẫn em đi xem được không nào?"

Thương Lục hơi tức giận, đẩy tên đó sang một bên. "Đi ra!"

"Úi úi da, rất có cá tính, anh đây thích, lại đây nào, đẩy anh cái nữa nào."

Hai người ngay trên hành lang công khai trêu ghẹo, Thương Lục muốn xoay người rời đi.

Người đàn ông kia sao có thể để cô ấy dễ dàng đi như vậy, vòng đến trước người cô ấy, ngăn lại đường đi của Thương Lục.

"Em gái, em làm xương của anh trai muồn gãy ra luôn rồi này, không tin em sờ thử mà xem?" Tên đàn ông kia đến bắt lấy tay Thương Lục, cầm lấy bàn tay Thương Lục ấn lên ngực mình, Thương Lục kinh hãi biến sắc, "Thả tôi ra, thả tôi ra."

Cố Tân Tân đứng cách đó không xa đang gọi điện thoại, nghe được giọng nói quen thuộc theo bản năng quay đầu lại, lập tức nhận ra là Thương Lục.

Cô còn không kịp ngắt điện thoại, vọt thẳng tới, "Làm cái gì đấy?"

Hai người kia quay đầu lại, "Úi chà, lại tới thêm một cô em này."

"Thả chị ấy ra, đây là chị dâu của tôi, người trong nhà của tôi đều ở trong khách sạn này đấy."

Người đàn ông nghe thế, đưa tay ôm lấy vai Thương Lục kéo vào trong căn phòng của mình. Cố Tân Tân không ngờ đối phương lại to gan như vậy, cô xông lên bắt lấy cánh tay của người đàn ông, "Buông ra!"

"Anh thấy em cũng khá xinh đấy, không thì cùng nhau chơi luôn đi?"

Cố Tân Tân hít một hơi hét lên, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh hai, cứu tôi, cứu tôi với -----"

Tên đàn ông còn lại thấy thế, nhanh chóng tiến lên che miệng cô lại, sau đó kéo về phía phòng của mình.

Cận Ngụ ĐÌnh tắt máy sấy tóc, đúng lúc tiếng hô của Cố Tân Tân chui vào trong tai. Anh cực kỳ nhạy cảm, lập tức chạy ra ngoài.

Người đàn ông ôm lấy Cố Tân Tân vô cùng khỏe, căn bản không cho cô cơ hội phản kháng đã lôi xêch xêch Cố Tân Tân đi, bước mấy bước dài liền vào đền trong phòng.

Tên đàn ông đó vừa đóng cửa lại thì Cận Ngụ Đình cũng mở cửa phòng đi ra.

Anh liếc thấy có người lôi Thương Lục đến trước cửa phòng, Thương Lục điên cuồng giãy dụa. Sắc mặt Cận Ngụ Đình đông cứng, bước nhanh qua. "Thả người!"

Đã đến thế này rồi thì cũng đâu thể dễ dàng dừng tay được, tên đàn ông đó dùng sức kéo Thương Lục vào trong, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Cận Ngụ Đình chậm một bước, hai tay chống trên cánh cửa, vừa rồi anh còn nghe thấy tiếng của Cố Tân Tân, có lẽ lúc này cô đã ở bên trong rồi.

Cận Ngụ Đình giơ chân lên đạp vào cánh cửa, "Mở cửa!"

Trong phòng truyền đến tiếng kêu gào của Thương Lục, Cận Ngụ Đình càng ngày càng sot ruột, "Thương Lục!"

Cận Hàn Thanh tắm xong, khoác áo choàng tắm sau đó đi ra ngoài, "Thương Lục, ngày mai....."

Lời nói của anh ta lập tức ngừng lại, trong phòng không hề thấy bóng dáng của Thương Lục đâu.

Cận Hàn Thanh sợ đến mức sắc mặt tái mét, trên hành lang mơ hồ còn truyền đến âm thanh gì đó, anh ta cảm giác không ổn, bước nhanh ra ngoài.

Anh ta nhìn thấy Cận Ngụ Đình, mà Cận Ngụ Đình lúc này đang ép cho mình tỉnh táo, ngón tay run rẩy rút điện thoại ra, gấp đến mức lửa đã đốt đến tim, nhanh chóng gọi cho Khổng Thành nói anh ta liên hệ với nhân viên khách sạn.

Khổng Thành làm việc nồng suất, tìm người cũng nhanh, sẽ không lãng phí thời gian.

Cận Hàn Thanh xanh mặt tiến lên. "Có chuyện gì?"

"Thương Lục đang ở bên trong, vừa rồi có một tên đàn ông kéo cô ấy vào rồi."

Cận Hàn Thanh nghe vậy thì muốn điên rồi, hai tay anh ta đấm mạnh lên cánh cửa. "Không muốn chết thì mang người giao ra đây!"

"Mở cửa!"

Bên trong căn phòng đối diện, Cố Tân Tân bị che lại miệng, một câu cũng không hét lên được.

Cô muốn nói Cận Ngụ Đinh cô ở đây, để anh đến cứu mình.

Nhưng tên đàn ông phía sau quá khỏe, vừa rồi lôi lôi kéo kéo còn khiến cho điện thoại của cô rơi ở bên chân. Cố Tân Tân cũng bị anh ta bit miệng không thể thở nổi, còn cảm giác như cổ của mình sắp bị anh ta bẻ gãy.

"Không được lên tiếng!"

Cố Tân Tân sợ hãi nắm chặt hai tay, âm thanh bên ngoài truyền rõ ràng vào tai, vừa rồi Cận Ngụ Đinh gọi tên Thương Lục, cô biết anh không thể không biết vừa rồi cô cùng ở bên ngoài cũng đang lâm vào hiểm cảnh.

Thương Lục ở bên trong căn phòng vẫn đang gào thét, nhưng cánh cửa kia chắc chắn cực kỳ, Cận Hàn Thanh gấp đến mức như con kiến bò trên chảo nóng, chỉ có thể điên cuồng dùng sức đạp lên.

Cô ấy bị đè xuống đất, tên đàn ông vừa rồi đã khóa lại bằng xích an toàn, việc đã đến nước này, anh ta càng quyết tâm phải chiếm được.

Anh ta đưa tay ra bắt đầu kéo áo choàng của Thương Lục, trên người cô ấy vốn dĩ không mặc quần áo, mà chiếc áo choàng cũng

chỉ được buộc lại bằng một cái thắt lưng đơn giản.

Cô ấy giơ tay đập lên mặt tên đàn ông, đối phương bị đau, tức giận tát mạnh lên má cô ấy, tiếng động lớn đến mức cũng truyền qua cả cánh cửa.

Động tác của Cận Hàn Thanh đột nhiên dừng lại, nghe được tiếng khóc của Thương Lục truyền ra.

"Mở cửa, mày muốn chết phải không? Nếu như mày dám động vào cô ấy, tao nhất định sẽ không cho mày chết tử tế!"

Cận Ngụ Đinh vỗn tai lên nghe ngóng, không hề thấy được tiếng của Cố Tân Tân. Trong lòng anh càng trở nên bất an, chỉ một người không thể đồng thời đè lại cả Thương Lục và Cố Tân Tân, khả năng xấu nhất đó là trong phòng còn có người khác, hơn nữa Cố Tân Tân còn mất đi năng lực chống cự, bởi vậy ngay cả một câu kêu cứu cũng không thể hét lên được.

Khổng Thành liên lạc được nhân viên của khách sạn, lúc này đang chạy lên lầu.

Cận Ngụ Đinh bước nhanh về phía cầu thang, mỗi tầng đều có đặt bình cứu hỏa, anh đi tới trước cửa thủy tinh, dùng khuỷu tay đập tan tấm kính, sau đó cầm bình chữa cháy ra.

Anh không chờ được, một phút cũng không chờ được nữa.

Cận Ngụ Đinh đẩy Cận Hàn Thanh ra, cầm bình chữa cháy đập vào khóa cửa.

Cố Tân Tân dùng sức giãy dụa, nhưng sức lực của người đàn ông phía sau thật sự là quá lớn, cô nghe thấy tiếng phá cửa, nhưng là từ phía đối diện truyền đến.

Cánh tay tên đàn ông đặt kẹp lấy cổ cô lôi vào trong phòng, trong lòng Cố Tân Tân dần dần dâng lên một cảm giác tuyệt vọng cùng

cực.

Hai chân cô điên cuồng đạp lên mặt đất, bàn tay của tên đàn ông hơi buông lỏng, Cố Tân Tân lập tức muốn nhân cơ hội đó hét lên, nhưng chỉ một giây sau miệng lại bị bịt kín.

Chuyện gì sẽ xảy ra sau đó cô rất rõ ràng, Cố Tân Tân chỉ có thể liều mạng giãy dụa. Cận Ngụ Đinh có lẽ sau khi cứu được Thương Lục mới có tâm tư nhớ đến cô, đến lúc đó, sợ là tất cả đã quá muộn.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Không Muốn Ở Lại Bên Cạnh Anh

Dịch: CP88

***

Cánh tay người đàn ông kẹp cổ cô, Cố Tân Tân cơ hồ muốn ngập thở, khuôn mặt đỏ bừng, khung cảnh giống như đang đảo liên hồi xung quanh.

Cô bị ném lên giường, đến thời gian kêu cứu cũng không có đã bị đối phương che miệng lại lần nữa.

Ánh mắt cô tràn lên tuyệt vọng, thậm chí còn mong có một bất ngờ nào đó khiến anh ta buông tha cho mình, nhưng người đàn ông đã dời tay khỏi cổ cô, bắt đầu kéo váy ngủ của Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân liều mạng giãy dụa, ngón tay cào cấu trên cánh tay của tên đàn ông, liên tục cào ra những vết xước dài. Ánh mắt tên đàn ông lộ ra tia hung ác, nắm tay đấm mạnh lên bụng Cố Tân Tân.

Cô đau đến mức muốn bất tỉnh, mắt nở đom đóm, đừng nói là phản kháng, lúc này ngay cả hình ảnh trước mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

Tiếng đập cửa bên ngoài vẫn liên tiếp truyền vào tai Cố Tân Tân, cùng lúc cô nghe được tiếng xé rách chói tai. Cô theo bản năng đưa tay ra ngăn lại, tên đàn ông lập tức hất văng tay cô đi.

Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham cũng nghe được động tĩnh đi ra, Tần Chi Song nhìn thấy bộ dạng của hai anh em họ thì trong lòng

cả kinh, biết chắc là xảy ra chuyện rồi.

Bà bước nhanh về phía trước, thấy Cận Ngụ ĐÌnh như phát điên đang liên tục cầm bình chữa cháy phá cửa, bà vội vàng kéo cánh tay Cận Hàn Thanh. "Xảy ra chuyện gì?"

"Thương Lục ở bên trong."

Đôi khi còn có thể nghe được tiếng thét chói tai của Thương Lục, Cận Hàn Thanh đã bị bức điên rồi, tuyệt vọng dùng sức đập mạnh người lên cửa.

Cận Duệ Ngôn và Đoàn Cảnh Nghiêu cũng đi ra, không lâu sau mấy cửa phòng xung quanh cũng mở ra, tiếng động lớn như vậy đã thu hút không ít người xung quanh vây đến xem.

Leng keng -----

Khóa rơi xuống, Cận Hàn Thanh lại xông đến lần nữa, cánh cửa di chuyển, nhưng đã bị xích an toàn giữ lại.

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chóng thả bình chữa cháy trong tay xuống, hai người dùng sức xông tới, cánh cửa lúc này mới hoàn toàn bị phá.

Đoàn Cảnh Nghiêu đứng phía sau, nhìn thấy trong phòng có Thương Lục đang nằm trên mặt đất, hai tay nắm chặt thắt lưng, thế nhưng cả vai và chân đều lộ ra ngoài. Anh ta xoay người, nhìn thấy Khổng Thành dẫn theo người đang bước nhanh tới.

Cận Duệ Ngôn cũng bị kinh hãi làm cho biến sắc, Cận Hàn Thanh vọt vào trong đá tên đòn ông ngã lăn ra mặt đất, Thương Lục cuộn người thành một cục. Cận Ngụ ĐÌnh đi thẳng vào trong, nhưng lại không hề thấy một bóng người nào khác, càng không có bóng dáng của Cố Tân Tân.

Cận Hàn Thanh vọt vào phòng tắm, cầm chiếc khăn tắm đi ra, tay anh ta run run khoác nó lên người Thương Lục.

Tên người đàn ông kia đứng lên muốn đánh lại, Cận Ngụ Đình một cước đẹp trên người anh ta. "Còn một người nữa đâu?"

Đối phương thở hổn hển, muốn đứng dậy, nhưng căn bản là đứng dậy không nổi.

Cận Duệ Ngôn ngăn lại Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham sau đó nhắc chân đi vào trong, đóng lại cánh cửa.

Khổng Thành đi đến trước cửa phòng, Đoàn Cảnh Nghiêu ngăn lại anh ta. "Bạn họ đều trong đó rồi, bốn phía còn có người xem trò vui, cậu mau sắp xếp thu gọn đi, lát nữa Thương Lục đi ra không thể để cho người khác nhìn thấy."

"Được."

Khổng Thành liếc nhìn bốn phía, số người đang giơ điện thoại lên cũng không ít. Nếu như thứ này truyền đi khẳng định gây ra chuyện không nhỏ.

"Gọi bảo vệ của khách sạn mấy người lên, còn có, tôi muốn danh sách những người có mặt ở khách sạn trong ngày hôm nay." Khổng Thành ra lệnh cho giám đốc khách sạn đứng bên cạnh.

"Chuyện này..... Danh sách khách ở trong khách sạn là bảo mật riêng tư, e là không được."

"Xảy ra chuyện như vậy rồi còn dám nói không được với tôi? Trừ phi mấy người hết muốn làm ăn rồi."

Đoàn Cảnh Nghiêu đi đến trước mặt Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham, "Ba, mẹ, hai người về trong phòng trước đi."

"Tân Tân đâu?" Tần Chi Song liếc cánh cửa phòng, "Nãy giờ không thấy con bé, động tĩnh lớn như vậy, con bé không thể không nghe thấy."

"Có lẽ đã ở bên trong."

Vẻ mặt Tần Chi Song đầy lo lắng, đang yên đang lành sao bỗng nhiên lại xảy ra chuyện này?

Bên trong căn phòng, Thương Lục ngay sau khi ngồi dậy liền đẩy Cận Hàn Thanh ra, cô ấy ôm chặt hai vai, không ngừng rúc người vào góc tường.

Cận Hàn Thanh lúc này tràn ngập áy náy và phẫn nộ, anh ta đứng dậy đi đến trước mặt tên đàn ông, giơ chân lên đạp mạnh xuống mặt anh ta.

Cận Ngụ ĐÌnh cúi người, lạnh lùng lên tiếng. "Còn một người nữa đâu?"

Tên kia cắn chặt răng không chịu nói.

Cận Duệ Ngôn đi vào vài bước, ánh mắt quét xung quanh bốn phía quét một vòng, "Không thấy Tân Tân sao?"

"Rõ ràng là em nghe thấy tiếng cô ấy kêu cứu." Cận Ngụ ĐÌnh đạp chân lên cổ tên đàn ông. "Có nói không?"

Cô Tân Tân trong căn phòng đối diện không còn nghe được tiếng đập cửa bên ngoài nữa, có lẽ là bọn họ đã xông vào được rồi.

Cô đau đớn co rúc trên giường, không thể nào nhúc nhích, tên đàn ông ép trên người cô, không thể chờ đợi nữa muốn hôn lên mặt Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân né đi, nước mắt chảy xuống, hình ảnh trước mắt càng trở nên mơ hồ, thậm chí không còn nhìn thấy khuôn mặt của

tên đàn ông. Cô biết mình không dựa vào ai được nữa, chúa cứu thế của cô sẽ không xuất hiện, trong lòng anh lúc này đều là lo lắng cho Thương Lục, nhìn thấy bộ dạng chật vật của Thương Lục hẳn là đã quên mất sự tồn tại của cô rồi.

Tên đàn ông kéo váy ngủ của cô lên, Cố Tân Tân vội vàng đè lại tay anh ta.

Lần thứ hai anh ta nhấc tay lên muốn động thủ, Cố Tân Tân ra vẻ vô cùng sợ hãi, thu lại cánh tay, sau đó chỉ chỉ vào bàn tay tên đàn ông, ra hiệu cho anh ta bỏ tay ra.

Tên đàn ông nửa tin nửa ngờ nhìn vào mắt cô. "Nếu như cô lại kêu lên thì sao?"

Cố Tân Tân vội vàng lắc đầu.

"Nếu như cô dám hô, tôi sẽ lập tức đánh ngất cô."

Cố Tân Tân chớp mắt một cái, khẽ gật đầu.

Tên đàn ông bỏ tay ra, nhưng vẫn đặt hờ trước miệng cô, Cố Tân Tân cắn môi nhìn chằm chằm anh ta.

Dù đã xác định cô sẽ không hô lên nữa, tên đàn ông vẫn không quên uy hiếp. "Anh cũng không sợ cưng kêu cứu đâu, cùng lắm thì cưng hô lên, để cho bọn chúng biết cưng đang ở đây, nhưng hiện tại anh vẫn có thể lập tức cưỡng hiếp cưng."

Cố Tân Tân hơi hé môi, tên đàn ông lập tức đề phòng, Cố Tân Tân vội vàng nhỏ giọng nói. "Tôi biết, tôi không kêu, tôi còn muốn toàn mạng trở ra."

"Yên tâm, anh cũng không muốn mạng của cưng."

"Vậy thì tốt, những thứ khác tôi không để ý."

Tên đàn ông nghe thế thì mặt mày tươi cười, "Anh thích cưng như vậy."

"Đại ca, tôi thấy thân thể anh cường tráng như vậy, chắc là bình thường cũng tập luyện không ít nhỉ?"

"Anh là huấn luyện viên phòng tập thể hình, cưng nói xem?"

Cố Tân Tân tận lực khiến cho đối phương bình tĩnh lại. "Tôi thích nhất những người như vậy, cái thứ chuyện tình một đêm này..... tôi cũng không bài xích, chỉ là vừa rồi anh dọa tôi, còn động thủ đánh người nữa."

"Ai kêu cưng giãy dụa dữ như vậy chứ, sớm biết cưng đồng ý thì anh cũng không phải làm thế với cưng rồi."

Tên đàn ông quan sát Cố Tân Tân dưới chân, hạ người muôn hôn lên, Cố Tân Tân dùng tay điểm nhẹ trước ngực anh ta, "Anh cởi quần áo ra trước đã."

"Không ngờ cưng còn nóng vội hơn cả anh."

"Không phải mấy người huấn luyện viên phòng tập thể hình đều là người cơ bụng sáu múi sao? Tôi thích nhất là xem cơ bắp đó."

Người đàn ông không xuống giường mà đứng ngay tại đó, ngay trước mặt Cố Tân Tân cởi quần áo. Cố Tân Tân cẩn bản không có cơ hội chạy trốn, cô cố gắng nén lại buồn nôn, mắt đã thấy tên đàn ông lần nữa quỳ gối xuống, đưa tay ôm lấy cô.

Trong căn phòng đối diện, Cận Ngụ Đinh nhắc tên đàn ông nằm lăn lóc dưới đất lên, túm lấy tóc anh ta sau đó ném mạnh lên mặt thường.

Cận Duệ Ngôn lo lắng sẽ làm ra mạng người, vội vàng khom lưng kéo lại vai anh. "Tiểu Cửu, chú bình tĩnh."

"Nói nhanh, còn một người nữa đâu?"

"Ồ....." Tên đàn ông chỉ tay ra phía ngoài.

Thương Lục nhìn thấy người đó máu me đầy mặt, sợ hãi ôm lấy đầu, nghẹn ngào thút thít. "A ----- a -----"

Cận Ngụ Đinh bỏ tên đàn ông trong tay ra, bước nhanh ra ngoài, Tân Chi Song thấy anh đi ra, lập tức nắm lấy ống tay áo của anh. "Tân Tân đâu?"

"Con không biết."

"Sao lại không biết? Không phải con bé đi cùng con sao?"

Cận Ngụ Đinh đang cực kỳ hoang mang, tầng này đều là phòng khách, anh đi đến mấy căn phòng bên cạnh đập cửa.

Có người từ trong đi ra, liếc nhìn anh, "Làm cái gì đấy?"

Cận Ngụ Đinh đẩy anh ta đi vào trong, bên trong không có ai.

Bên trong căn phòng đối diện, Cố Tân Tân nhìn tên đàn ông hạ thấp người, cô cố nén lại đau đớn, khóe miệng cong lên, đưa bàn tay đặt nhẹ lên lưng tên đàn ông.

Anh ta cảm thấy cả người tê dại, kích động đến mức cả người thở dốc.

"Đại ca, anh đứng ép lên người tôi, anh nặng như vậy tôi cũng không tiện di chuyển nha."

"Ồ được." Tên đàn ông nói xong, lập tức thẳng lưng, hai chân quỳ bên người Cố Tân Tân.

Cô căng thẳng đến mức cả người đều là mồ hôi, người đàn ông liếc váy ngủ trên người cô. "Sao còn chưa cởi?"

"Tôi tự cởi."

Cố Tân Tân đặt tay lên trước ngực, ánh mắt của tên đàn ông cũng bị thu hút đến. Đùi phải cô hơi nhắc lên, cô biết mình chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu như không trúng thì sợ là sau đó cô chết không thể nghỉ ngơi.

Cố Tân Tân dùng sức nâng đùi phải lên, đập mạnh vào chỗ yếu của tên đàn ông. Một cú này không thể nghi ngờ là muốn lấy mạng anh ta, Cố Tân Tân nghe được tiếng anh ta kêu lên đau đớn, vội vàng đẩy anh ta ngã xuống bên cạnh.

"Cô -----" tên đàn ông ôm lấy phần hạ thân, một tay kéo lại váy ngủ của cô. Cố Tân Tân cầm điện thoại bàn đặt trên đầu giường đập vào mặt anh ta, tên đàn ông bị đau buông tay, Cố Tân Tân cũng không dám cứ như vậy chạy đi, trong đầu chỉ có một ý niệm phải đánh cho anh ta không thể đứng dậy nổi.

Vạn nhất bị đè lại, ngay cả cơ hội cuối cùng cô cũng không còn.

Điện thoại bàn trong tay không ngừng nện lên đầu tên đàn ông, ban đầu anh ta còn có thể kêu gào xin tha, về sau rốt cuộc nằm đó không nhúc nhích, đoán chừng đã sấp hôn mê.

Cố Tân Tân quăng đi điện thoại bàn trong tay, bước nhanh ra cửa, còn có một lớp xích an toàn, cô hất tấp mở loạn, thế như mắt một lúc rối tung mà không sao mở ra.

Tên đàn ông trên giường đặt chân xuống đất, sau đó mất thăng bằng ngã lăn xuống, có vẻ còn muốn đuổi theo.

Ngón tay Cố Tân Tân run rẩy kéo dây xích an toàn. "Làm ơn làm ơn, cầu xin mà đây, mở ra đi mà."

Cô quay đầu lại liếc nhìn, tên đàn ông từ dưới đất gắng gượng bò dậy, trái tim cô vọt lên cổ họng, thật khổ cực mới kéo được dây

xích an toàn ra, không một giây chần chờ lập tức xoay nắm cửa, cả người gần như là bắn ra ngoài.

Cố Tân Tân ngã trên hành lang, đau đớn mức không bù dậy nổi, nhưng lo sợ người bên trong sẽ có thể đi ra, nhịn lại đau đớn gian nan vật lộn muôn đường dập.

"Tân Tân!" Tân Chi Song đứng ngay phía đối diện, bà vội vàng tiến lên ngồi xổm xuống. "Tân Tân."

Cận Ngụ Đinh nghe được động tĩnh, nhanh chóng quay lại.

Cố Tân Tân sợ đến mức không ngừng níu lấy cánh tay Tân Chi Song. "Mẹ, cứu con, cứu con với."

Vừa rồi cô căng thẳng sợ hãi xông ra từ bên trong, sau đó còng quay đầu lại liếc nhìn một lần nữa, Tân Chi Song nhìn bộ dạng này của cô, cái gì cũng đã hiểu. Bà vội vàng ôm thật chặt Cố Tân Tân, "Không sao rồi, đừng sợ."

Cận Ngụ Đinh bước nhanh đến trước mặt cô, muôn đưa tay đỡ, Cố Tân Tân liếc mắt một cái lập tức thấy được anh, hung hăng hất cánh tay anh ra.

Cơ thể người đàn ông run lên, mu bàn tay đau đớn tê dại.

Tân Chi Song đỡ Cố Tân Tân đứng dậy. "Đừng sợ, không sao rồi, mẹ đưa con về phòng."

Cố Tân Tân nơm nớp lo sợ dựa sát vào người bà, cùng lúc đó Cận Hàn Thanh cũng ôm Thương Lục đi ra.

Cận Ngụ Đinh nghiêng người, đôi mắt hung ác quét vào trong căn phòng, sau đó nhắc chân lên đi vào.

"Tiểu Cửu!" Cận Duệ Ngôn biết anh đang muốn làm gì, vội vàng tiến lên ngăn cản. "Bình tĩnh lại có được không?"

"Chị cả, chuyện này chị đừng nhúng tay vào, chị về phòng đi."

Cận Duệ Ngôn gấp đến mức kéo lại tay anh, "Nhiều con mắt như vậy đều đang nhìn vào, đây cũng không phải là Lục Thành, nghe lời chị, lúc quay về chú muốn làm gì bọn họ chị cũng không nói một lời có được không?"

"Chị, đây là chuyện của riêng em, xin chị đừng xen vào."

Cận Ngụ Đinh nói xong, rút tay lại, nhanh chóng tiến vào căn phòng Cố Tân Tân thật gian nan mới trốn ra được kia, Cận Duệ Ngôn muốn ngăn cản, nhưng đã bị anh vào trước một bước đóng cửa lại.

Tần Chi Song dẫn Cố Tân Tân về phòng, cô ngồi xuống mép giường, Tần Chi Song thấy tóc tai cô rối loạn, trên cổ còn có dấu bàn tay làm cho thâm tím một mảng, trên mặt cũng bẩn không thể tả.

Bà đứng dậy vào trong phòng tắm cầm lấy khăn mặt, sắp nước, vắt khô sau đó quay về bên người Cố Tân Tân, thay cô lau mặt.

"Mẹ, tự con làm được." Cố Tân Tân nói xong, cầm lấy khăn mặt trên tay bà.

"Tân Tân, con không sao chứ?"

Cố Tân Tân nhịn lại muôn khóc nức nở, "Vẫn..... vẫn rất tốt, mẹ đừng lo lắng."

"Không có chuyện gì thì tốt," những thứ chi tiết ở giữa Tần Chi Song cũng không tiện hỏi kỹ. "Phần sau cứ để cho lão Cửu, để nó thay con trút cơn giận này đi."

Cố Tân Tân cầm khăn che lại mặt, tất cả những gì anh có thể làm cho cô chỉ có tìm người tính sổ mà thôi. Nếu vừa rồi một cú kia của

cô không đá trúng, thì dù anh có đánh chết tên đàn ông kia cũng không còn ý nghĩ gì nữa rồi.

Cố Tân Tân chưa bao giờ cảm nhận được bi thương nào lớn như vậy, dù cho là lần trước ở hoạt động ký tặng sách bị làm xấu mặt, mắt hợp đồng xuất bản, cô cũng không thương tâm đến vậy.

Cô chỉ biết là suýt chút nữa thôi, cô cái gì cũng sẽ mất, nếu như thật sự bị kẻ kia cưỡng hiếp rồi, sau này cô phải sống thế nào đây?

Nước mắt rốt cuộc không kiềm chế được chảy ra, Cố Tân Tân không muốn bị Tần Chi Song nhìn thấy, chỉ có thể tiếp tục dùng khăn mặt che đi.

"Tân Tân, mẹ biết con oan ức, mẹ cũng không muốn nhìn một chuyện như vậy xảy ra, nhưng việc đã đến nước này rồi ngàn vạn lần con không được giày vò chính mình, khóc đến hỏng cả mắt."

"Con biết....."

Có tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền đến, Cận Ngụ Đinh do dự đứng đó, nhìn bộ dạng của Cố Tân Tân, trái tim lập tức như bị ai bóp chặt. Tần Chi Song đứng lên, liếc mắt Cận Ngụ Đinh một cái, sau đó không nói lời nào đi ra ngoài.

Cận Ngụ Đinh buông bàn tay bên người xuống, tầm mắt dời xuống cổ cô, nhìn thấy vải trên đó đều đã bị xé ra.

Tần Chi Song đi ra ngoài, lúc trở về phòng thấy cả Đoàn Cảnh Nghiêu và Cận Duệ Ngôn đều có mặt.

Cận Vĩnh Nham nhìn Đoàn Cảnh Nghiêu. "Cảnh Nghiêu, chuyện phía sau phải nhờ con rồi, bên trong khách sạn này nhiều người nhiều miệng, không thể để cho tin tức bất lợi nào về Thương Lục và Tân Tân bị truyền ra ngoài. Còn có, Hàn Thanh và lão Cửu làm ra chuyện như vậy cũng không ai can ngăn được, nhưng dù là kẻ kia

có bị thương như thế nào cũng phải mang được người đến bệnh viện, tuyệt đối không được làm chết người."

"Vâng, ba yên tâm, con sẽ thu xếp đâu vào đó."

Cận Duệ Ngôn đứng bên cạnh, nhíu chặt mày, "Để con giải quyết đi."

Tần Chi Song liếc nhìn cô ấy một cái. "Con ở cái vị trí đó, đừng rước thêm phiền phức cho mình nữa."

"Con có thể tìm người đến."

Đoàn Cảnh Nghiêu quay đầu đón lấy tầm mắt của cô ấy. "Không lẽ em không tin tưởng tôi?"

Cận Duệ Ngôn ở ngay trước mặt ba mẹ cũng không thể nói thảng tuột ra. "Đương nhiên không phải."

"Hai em trai của em đều ra tay tàn nhẫn như vậy, hiện tại hai người kia đều nằm trong phòng, em lại muốn mang đi, nếu như xảy ra án mạng thì thật sự là không dễ xử lý đâu."

Cận Duệ Ngôn không do dự nữa, "Được, để anh làm."

Người đàn ông rất nhanh đi ra ngoài, Cận Duệ Ngôn nhìn chằm chằm cánh cửa khép chặt. Thân phận của cô đặc biệt nhạy cảm, tốt nhất là mặt cũng không được để lộ. "Mẹ, Khổng Thành đang ở bên ngoài, mẹ tìm cậu ta nói phải trông chừng Cảnh Nghiêu cho thật kỹ, tốt nhất là cùng nhau giải quyết đi."

Tần Chi Song nghĩ ngợi một chút, hơi gật đầu sau đó đi ra ngoài.

Trên hành lang khôi phục lại sự yên tĩnh, Cận Duệ Ngôn cũng trở về phòng mình.

Đoàn Cảnh Nghiêu tiến vào, Cận Duệ Ngôn mở to mắt nhìn anh ta, từ ghé sa lông đứng dậy đi tới. "Thế nào rồi?"

"Đã xử lý xong, không cần lo lắng."

Người đàn ông cởi áo khoác, tháo cà vạt, vẻ mặt Cận Duệ Ngôn u ám tiến lên, "Đoàn Cảnh Nghiêu, anh nói thật cho tôi biết, chuyện này có liên quan gì đến anh hay không?"

Khuôn mặt Đoàn Cảnh Nghiêu cứng ngắc, tầm mắt dừng lại trên mặt Cận Duệ Ngôn, "Ý em là tôi cho người giở trò với Thương Lục và Cố Tân Tân?"

"Ai biết được, dù sao thì tin tức như vậy truyền đi, đối với anh chỉ có lợi chứ không hề hại chỗ nào."

"Cận Duệ Ngôn, em đừng có đem tôi nghĩ thành người không chừa thủ đoạn nào như thế. Dù tôi muốn hại người thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không dùng cách đó. Dù sao bọn họ cũng là người nhà của em, với một người phụ nữ mà nói, đó là giới hạn cuối cùng, mà với tôi, đó cũng là giới hạn làm người."

Cận Duệ Ngôn nghe vậy thì trong lòng mới khẽ buông lỏng, nếu như chuyện này không liên quan đến Đoàn Cảnh Nghiêu thì anh ta sẽ không dùng nó đi làm âm mưu lớn gì.

"Anh tức giận cái gì? Không phải thì tốt chứ sao."

"Lẽ nào ở trong mắt em tôi tệ hại đến vậy?"

Cận Duệ Ngôn nghe vậy, đưa tay lên nhẹ nhàng phủi phủi bả vai anh ta, "Anh xem anh này, tức giận thành như vậy, không phải tôi cũng đã nói anh không làm vậy thì tốt rồi còn gì, dù sao tôi cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi."

"Lần sau nếu như em còn dám có ý nghĩ đó tôi liền đem nó làm thật, xem xem em có thể làm gì."

Cận Duệ Ngôn thu lại tay, cô ấy cũng không có tâm tư ở chỗ này đấu võ mồm với Đoàn Cảnh Nghiêu, ngày mai còn phải chuẩn bị

cho lễ mừng thọ của ông ngoại, chuyện có lớn hơn nữa cũng phải chờ đến khi về rồi nói.

Trong phòng Cố Tân Tân, hai người trầm mặc thật lâu, Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên phía cô.

Anh cầm cổ tay cô, muốn mở chúng ra, hai bàn tay Cố Tân Tân gắt gao giữ trên mặt, không cho anh được toại nguyện.

"Tôi....." Lời vừa thoát ra khỏi miệng, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào.

Anh ngồi xuống bên cạnh người Cố Tân Tân, từ tiếng hít thở đến giọng nói đều vô cùng nặng nề, "Tôi cứ nghĩ là em và Thương Lục đều ở trong cùng một căn phòng, tôi không ngờ....."

Xác thực là anh không nghĩ đến, lúc lao ra chỉ nhìn thấy Thương Lục đang bị kéo vào trong căn phòng kia. Dưới tình thế đó anh chỉ nghĩ đến trường hợp duy nhất là Cố Tân Tân cũng bị kéo vào trong đó.

Tiếng khóc nhỏ lại rồi dừng hẳn, lúc này cô mới ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ, vô hồn nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh.

"Anh không cần phải giải thích, thật đây, bây giờ anh nói gì cũng đều vô nghĩa thôi, tất cả đã quá muộn rồi."

"Tân Tân, lúc đó không thấy em trong căn phòng kia, tôi thật sự muốn điên rồi."

Cố Tân Tân cảm thấy cổ họng đắng chát, khóe miệng cong cong. "Lúc anh gọi tên Thương Lục tôi nghe thấy, tiếng anh đập phá cửa tôi cũng nghe thấy hết. Lúc đó tôi bị tên đó che miệng lại tuyệt vọng đến thế nào anh có biết không? Cận Ngụ ĐÌnh, hay là anh đang giả bộ bị ma xui quỷ khiến với tôi, thật ra anh nhìn thấy tôi và Thương Lục bị kéo vào hai căn phòng khác nhau, nhưng vẫn nhất quyết phải cứu chị ấy trước?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn vẻ mặt bi thương cùng cực của cô, quả quyết lắc đầu. "Không, tôi không biết."

"Có thể không sao?" Nước mắt không kìm được lại kéo nhau lăn xuống. "Thương Lực có vị trí gì trong lòng anh, anh còn không rõ sao? Anh đừng có gạt tôi, cũng không cần phải tự lừa mình dối người. Chị ấy xảy ra chuyện anh là người khẩn trương nhất, mà tôi thì sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt cánh tay Cố Tân Tân. "Lúc đó tôi thật sự không biết em ở trong căn phòng kia....."

"Đừng nói gì nữa hết cả." Cố Tân Tân không muốn nghe tiếp, đã biết rõ là kết quả đó rồi, cần gì phải tính toán đến cùng, cuối cùng cũng chỉ có chính mình tồn thương không phải sao?

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng này của cô, không dám lên tiếng an ủi, cũng không biết phải an ủi thế nào.

Anh muốn nói với cô không sao, có anh ở đây, nhưng lúc cô xảy ra chuyện anh đang ở đâu?

"Tân Tân."

"Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe." Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, "Anh có thể đi ra ngoài rồi, chị đâu có lẽ cũng bị dọa sợ không ít, anh đi nhìn chị ấy một cái đi."

"Lúc này rồi mà em còn muốn nói ra câu nói đó sao?"

Cố Tân Tân nhìn anh, đôi mắt bị lớp sương mù phủ kín, "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi ở trong căn phòng đó đợi bao nhiêu lâu, anh đã từng tính thử chưa?"

Trong lòng người đàn ông dâng lên bất an, chiếm lấy tầm mắt của cô không tha.

"Từ lúc anh không có cách nào phá cửa đứng ngoài đó, đập cửa, lại cả thời gian đi vào trong, anh đã từng tính thử thời gian chưa? Tôi còn bị kéo vào trong phòng trước cả chị dâu, Cận Ngụ ĐÌnh, anh chưa từng nghĩ trong ngàn ấy thời gian tôi đã phải trải qua cái gì sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe một câu đó vào tai, trong lòng bắt đầu bị cảm giác sợ hãi xâm chiếm lấy, dần dần bao trùm toàn cơ thể khiến cho đầu lưỡi anh cũng cứng ngắc không làm sao mở miệng.

Cố Tân Tân cầm khăn lông trong tay không ngừng lau mặt, khiến cho cả khuôn mặt bị chà đỏ ửng, "Tôi thật sự cái gì cũng không muốn hiểu, vì sao tôi lại phải cùng anh tới đây, không tính tới mối quan hệ của tôi và anh, ở đây cũng không hề có người nhà của tôi. Dù tôi có cứng đầu cương quyết muốn ở nhà thì anh cũng có thể làm gì đây? Nhưng mỗi lần cần đến anh lựa chọn, vì sao tôi vĩnh viễn đều là người bị anh vứt bỏ? Cận Ngụ ĐÌnh, tôi cũng không muốn bị đưa vào cái vòng lựa chọn đáng ghét đó, nhưng mỗi lần..... không phải tôi đều là người không có khả năng được lựa chọn nhất sao?"

"Không phải, tôi nói không phải."

"Nhưng anh đã làm thế rồi." Cố Tân Tân nhấn mạnh. "Tôi hi vọng một ngày nào đó ông trời có thể cho tôi lựa chọn, anh nhất định phải nhớ cho kỹ chuyện hôm nay, lúc ấy tôi cũng sẽ không do dự mà vứt bỏ anh."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, Cố Tân Tân kéo váy ngủ, nhưng cổ áo đã bị xé ra, dù là cố gắng thế nào cũng vô dụng, bờ vai của cô vẫn như cũ bị lộ ra ngoài

Người đàn ông thu hình ảnh đó vào trong mắt, cũng nhìn thấy trên da thịt trắng nõn của cô có mấy dấu tay thâm tím.

Trong lòng không ngừng truyền đến cơn nhói đau, anh đưa tay muốn kéo cổ áo cô lên. "Đổi bộ khác đi."

"Thay quần áo thì có tác dụng gì." Cố Tân Tân hất mạnh bàn tay anh ra.

"Tôi đã đánh cho tên kia gần chết rồi, nhất định sẽ không cho anh ta có cơ hội đứng dậy làm tổn thương em thêm lần nữa."

Cố Tân Tân nghe được, vẻ mặt cũng không có mấy biến hóa, "Anh quả thật là nên đánh anh ta, nhưng không nên chỉ đánh anh ta gần chết, mà phải đánh chết anh ta."

"Nếu em hi vọng như vậy, liền theo ý em."

Trong mắt Cố Tân Tân thấp thoáng nét bi thương, có mấy lời nói ra không nhất định có thể giày vò anh, nhưng cô thật sự không cam lòng. Nói không chừng nghe xong lời này anh sẽ triệt để không quản đến cô nữa, nhưng là hiện tại mỗi phút mỗi giây ở bên cạnh Cận Ngụ Đinh đều là vô cùng giày vò với cô, như vậy có lẽ lại là tốt.

Cố Tân Tân cười giễu, từng lời từng lời nói ra đều đặc biệt rõ ràng. "Cận Ngụ Đinh, sao anh không hỏi tôi có bị xâm hại hay không? Hay là anh vẫn tin chắc chuyện này sẽ không xảy ra? Vậy thì tôi thật thà nói cho anh biết, nó thật sự đã xảy ra trên người tôi, tôi bị xâm hại."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Tân Tân, Sau Này Chúng Ta Hòa Thuận Mà Sống Được Không

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân chăm chú quan sát từng biến đổi đặc sắc trên khuôn mặt anh, khiếp sợ, khó có thể tin nổi, thậm chí cô nghĩ mình ảo giác vì hình như còn thấy được trong mắt anh bi thương nồng đậm.

Hai người im lặng trong chốc lát, cảm giác tuyệt vọng còn đang xâm chiếm lấy Cố Tân Tân chưa chịu rời đi. Cô vĩnh viễn sẽ không thể quên được khoảnh khắc khi mình bị đặt trên cánh cửa, mà chồng cô thì đang nỗ lực cứu một người phụ nữ khác.

Cô không nghe nổi một lời giải thích nào của anh nữa, cũng biết rõ chuyện này không thể giải thích được.

Cận Ngụ Đinh không biết phải mở miệng làm sao, ánh mắt anh ngắn ngoi dừng trên khuôn mặt Cố Tân Tân, chỉ sợ bắn thân lơ là đi một chút thì cô sẽ cứ như vậy biến mất trước mặt anh.

Cố Tân Tân hiện tại cảm thấy mình cũng không cần phải làm ra vẻ cuồng loạn vô ích.

Thật lâu sau Cận Ngụ Đinh mới hồi thần, đưa tay hướng về phía cô, Cố Tân Tân như người mất hồn nhìn theo động tác của anh, cho đến tận khi ngón tay lạnh lẽo của anh chạm đến khuôn mặt bỗng rát, cô mới nhớ đến phản ứng lại, vội vàng hất tay anh ra.

Bàn tay của người đàn ông buông thõng xuống, cả người giống như một con rối đứt dây, "Tên đó chạm vào chỗ nào của em?"

"Nơi nào cũng đã động qua."

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh cứng ngắc, tĩnh lặng như nước nhìn gó má Cố Tân Tân, sau một hồi, ánh mắt anh rơi xuống hõm cổ cô.

Cố Tân Tân cảm giác được người bên cạnh hơi động, nơi khóe mắt mơ hồ nhìn thấy anh đã đứng lên, mà cô cũng không có ý định kéo anh lại.

Tiếng bước chân gấp gáp ngày càng xa, sau đó cô nghe thấy được tiếng mở cửa.

Bàn tay chống bên người lúc này mới có được cơ hội ôm lấy bụng. Vừa rồi tên đàn ông kia dùng sức không nhỏ, cô khom người, không còn ai ở bên, cũng không cần phải giả vờ mạnh mẽ làm gì nữa.

Khổng Thành và Đoàn Cảnh Nghiêu đều ở bên trong căn phòng có người bị thương, Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn chằm chằm người trên mặt đất, xe cứu thương khẳng định là không thể gọi nên anh ta đã sắp xếp cho xe riêng và người tới đây. Nơi này không phải Lục Thành, làm việc đều phải hết sức thận trọng.

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, Khổng Thành và Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn nhau, Khổng Thành thả nhẹ bước chân đi đến, dán sát tai lên cánh cửa, sau đó chậm chạp lên tiếng. "Ai?"

"Tôi." Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng trả lời.

"Cứu gia, bên này chúng tôi sẽ xử lý tốt." Khổng Thành không dám để anh đi vào, chỉ lo anh sẽ không khống chế được lại kích động lên.

Cận Ngụ ĐÌnh tuy là đã bạo phát đến đường ranh giới từ lâu, nhưng lúc này vẫn rất kìm ném lại mà tinh táo mở miệng. "Tân Tân có làm rơi đồ ở đây, lát nữa bị người ta nhìn thấy sẽ phiền phức."

Khổng Thành nghe vậy, không nghĩ nhiều, lập tức mở cửa.

Cận Ngụ ĐÌnh nhấc chân lên đi vào, Khổng Thành đóng lại cửa, bóng lưng mang theo hơi thở đến từ địa ngục âm u đập vào mắt anh ta, Đoàn Cảnh Nghiêu đứng bên giường, mà người đàn ông kia còn nằm tại chỗ cũ. Anh ta không bị ngất đi, vẫn tính là còn sót lại chút ý thức, chỉ là đã không còn chút sức lực nào bò dậy nữa, cơ thể cũng không có cách nào động đậy.

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước mặt anh ta, tên đàn ông như nhìn thấy quỷ trợn tròn mắt, cơ thể run rẩy vội vàng muốn trốn, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh đã trong tích tắc giơ chân lên, đạp mạnh lên chỗ hiểm giữa hai chân anh ta.

"A -----"

Tiếng kêu thảm thiết này rất có lực xuyên thấu, tên đàn ông đau đến mức nửa người cong lên, cuộn lại thành một con tôm luộc.

Khổng Thành biến sắc, tiến lên kéo cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia, xin ngài đừng như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy anh ta ra, Khổng Thành không để tâm được nhiều, lập tức tiến lên lần nữa kéo lại. "Việc này liên quan đến mạng người, ngài tuyệt đối không được kích động."

Cận Ngụ ĐÌnh không nói một lời, sau khi thoát khỏi bàn tay Khổng Thành lại tiếp tục tăng sức mạnh trên bàn chân, như muốn nghiền nát thứ kinh tỳ ở dưới chân.

Đoàn Cảnh Nghiêu đứng bên cạnh không nhúc nhích, thờ ơ lạnh nhạt.

Khổng Thành thấy khả năng kéo được Cận Ngụ ĐÌnh ra là con số không, bất đắc dĩ quay đầu đi ra ngoài, bước nhanh đến trước cửa phòng Cố Tân Tân. Cửa không khóa, anh ta nhanh chóng đi vào, nhìn thấy Cố Tân Tân ở cuối giường thì dừng bước chân. "Cửu phu nhân, phu nhân mau đi ngăn lại Cửu gia đi."

Cố Tân Tân nằm trên giường cuộn mình như một đứa trẻ sơ sinh trong bụng mẹ, mi mắt hơi động, thật lâu vẫn không nói gì.

"Tôi biết chuyện này.....nhất thời đối với ngài là rất khó vượt qua, nhưng việc đã đến nước này rồi, nếu cứ để Cửu gia còn kích động lên như vậy sợ là sẽ thật sự gây ra án mạng mất."

"Anh ta làm gì người kia?" Cố Tân Tân cuối cùng cũng chịu mở miệng.

Khổng Thành sốt ruột. "Tôi không kéo được ngài ấy ra."

"Vậy không phải tốt lắm sao? Nếu anh ta thật sự gây ra án mạng, tôi nhất định sẽ giúp anh ta gọi cảnh sát đến bắt."

"Cửu phu nhân, ngài....."

Cố Tân Tân cảm giác như lúc này mọi dây thần kinh trên cơ thể đều châm châm tinh lại, trên cổ cũng đau chết đi được, nhưng tất cả những đau đớn này gộp lại đều không sao lấn át đi được đau đớn cô đang phải chống đỡ trong tim.

Khổng Thành không tiếp tục lãng phí thời giờ nữa, vội vàng quay trở lại.

Lúc anh ta đi vào phòng, Đoàn Cảnh Nghiêu có lẽ cũng đã không nhìn nổi nữa đang ngăn lại Cận Ngụ ĐÌnh. "Nếu như cậu thật giết chết người này, trên lưng nhất định sẽ mang theo tội danh sát nhân. Cậu biết chuyện này đối với chị cả cậu và toàn bộ người Cận gia sẽ ảnh hưởng lớn đến thế nào không?"

Khổng Thành nhân cơ hội đó nhanh chóng kéo lại Cận Ngụ ĐÌnh.

Đúng lúc này xe riêng được sắp xếp cung đến, Khổng Thành mở cửa phòng, cũng giúp họ một tay nâng tên đàn ông đang thoi thóp thở lên băng ca, Đoàn Cảnh Nghiêu giật chiếc chăn phủ kín từ đầu đến chân anh ta.

"Như vậy liệu có quá lộ liễu không? Thật giống như đang khiêng người chết vậy." Một người nâng cẳng trong đó hỏi.

"So với nâng ra một người bị thương khắp người còn tốt hơn nhiều, nhanh đi đi."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh sau đó trở về phòng Cố Tân Tân đã tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo khác ngồi ở mép giường.

Bước chân của người đàn ông hơi dừng lại, cũng chỉ cách còng vài bước chân nhưng anh không làm sao lấy được dũng khí bước lên.

Cố Tân Tân vén chăn nằm lên giường, tầm mắt chuyển đến Cận Ngụ ĐÌnh, "Không còn sớm, mai còn có lễ chúc thọ của ông ngoại, anh không đi ngủ sao?"

Thái độ của cô so với lúc vừa rồi quả thật như hai người khác nhau hoàn toàn, Cận Ngụ ĐÌnh giật giật khóe môi, "Tân Tân, chúng ta nói chuyện một chút đi."

"Nói gì? Anh nhìn dáng vẻ này của tôi rốt cuộc cũng đã nghĩ tới muốn thả cho tôi đi rồi sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh buông thõng bàn tay xuống bên người, lần đầu tiên trong đời cảm thấy cả người vô lực đến vậy. Trước giờ anh dù có gặp phải chuyện khó khăn gì cũng sẽ không để ở trong lòng,

nhưng hôm nay anh lại không có một chút khả năng chống cự đứng ngay người ở cửa.

"Tôi sẽ không để em đi."

"Vì sao?" Cố Tân Tân giật mình, "Không lẽ anh lại có thể suy nghĩ thoáng như thế, dù là tôi có không còn sạch sẽ thì vẫn muốn giữ lại?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe lời này, không nhịn được bước lên một bước. "Không phải tôi không nghĩ đến em, tôi....."

"Nếu như trong lòng anh có tôi thì lúc chị dâu bị kéo vào phòng anh sẽ không nghĩ rằng tôi cũng đã ở trong đó."

Có những lúc cô rất cố chấp, Cận Ngụ ĐÌnh căn bản không làm sao để giải thích, anh thật sự không biết đối phương có hai người, càng không biết bọn họ ở hai căn phòng đối diện nhau.

Anh ngồi xuống mép giường, Cố Tân Tân ngồi dựa lưng ở đầu giường, kéo chăn phủ lên nửa người mình, "Ngày mai có lẽ tôi không nên đi ra, tiệc mừng thọ vào buổi tối, lúc ăn tối tôi qua đó một chút là được, chí ít như vậy sẽ không làm xấu mặt anh."

Vốn dĩ bọn họ sẽ ở lại đây một đêm, nhưng phía bên mợ cũng đã sắp xếp xong xuôi, biết chắc tiệc mừng thọ sẽ kết thúc rất muộn, so với hơn nửa đêm rồi còn vội vã về nhà, ở lại đây một đêm tốt hơn nhiều.

"Hiện tại em không cần nghĩ nhiều về mấy thứ đó," Cận Ngụ ĐÌnh ngắt lời Cố Tân Tân, "Tôi dẫn em đi bệnh viện."

"Đi bệnh viện làm gì? Làm biện pháp tránh thai sao?" Ngữ điệu của Cố Tân Tân đầy trào phúng.

Sắc mặt của anh càng ngày càng khó coi, phảng phất như bị người ta đâm trúng chỗ đau, tất cả chật vật và hỗn loạn in hằn rõ

ràng trên mặt, Cố Tân Tân đều có thể nhìn thấy rõ. Xem ra là có quan tâm hay không thì đàn ông đều như nhau cả, cô bị người ta động vào, cũng chính là gián tiếp giãm nát mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

Cô ấn lại bụng, sắc mặt hơi trắng, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn ra bất thường. "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Cố Tân Tân nằm xuống, cuộn lại cơ thể mình, như vậy mới có thể giảm bớt đau đớn đi phần nào. "Ngủ đi."

Cận Ngụ ĐÌnh không tin cô có thể ngủ được, anh ngồi đó, lưng thẳng đỡ từ đầu rốt cuộc hơi cong xuống, cả người bị mây đen bao phủ.

Trong đầu Cố Tân Tân vang lên tiếng ồn ào. Một khi đã ngã xuống vực sâu tuyệt vọng, có lẽ sẽ vĩnh viễn không có khả năng leo lên nữa rồi.

Thân thể Cận Ngụ ĐÌnh hơi nhúc nhích, bàn tay phải nhẹ nhàng đặt lên bắp chân Cố Tân Tân. Cô lập tức co rúm người, nhanh chóng rút chân về.

"Tân Tân, quên hết đi, sau này chúng ta sống thật hòa thuận vui vẻ được không?"

Cố Tân Tân nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh, "Thế nào thì coi là sống hòa thuận vui vẻ?"

"Như những cặp vợ chồng bình thường, quên đi mục đích ban đầu khi tôi cưới em, chính là giống với những khoảng thời gian tốt đẹp kia của chúng ta, tự do yêu thương nhau."

Cố Tân Tân nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy câu chuyện này có bao nhiêu châm biếm, cô ngồi dậy, hai tay chống bên người, "Tôi hiểu rồi, những thứ tốt đẹp này chỉ có thể xuất hiện khi không có sự tồn tại của Thương Lục, khi mà tôi với chị ấy không bị đặt vào cùng một chỗ?"

Cận Ngụ ĐÌnh đón lấy ánh mắt bi thương của cô, mở miệng phủ nhận. "Sẽ không, sau này sẽ không bao giờ có chuyện đó, hôm nay thật sự là tôi muốn cứu em, em phải tin tôi."

"Tôi không tin anh." Cố Tân Tân chỉ chỉ vào ngực mình. "Tôi tự biết thân phận của mình, hôm nay anh lựa chọn thế nào tôi cũng đã đều chứng kiến hết cả."

"Vì sao em nhất định phải như vậy?" Lần đầu tiên Cận Ngụ ĐÌnh mở lòng trước cô, nhưng không nghĩ tới cánh cửa này trong tích tắc bị chặn lại, anh siết chặt bả vai Cố Tân Tân. "Nếu như lúc đó tôi biết em ở trong căn phòng kia thì chắc chắn sẽ không có chuyện bỏ mặc em."

"Đừng nói nữa được không, có một số việc càng cưỡng cầu càng không được, Cận Ngụ ĐÌnh, tôi không còn quan tâm đến chuyện đó nữa."

"Em nên quan tâm, em là vợ tôi....."

"A, hóa ra là anh còn nhớ cơ đáy." Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, "Rất nhanh sẽ không phải rồi, Cận Ngụ ĐÌnh, anh kiêu căng tự mãn như vậy, tôi không tin anh có thể bao dung đến thế."

Gương mặt tuấn tú của Cận Ngụ ĐÌnh căng cứng, tận lực cắn răng để giữ cho bản thân tỉnh táo, "Tôi thật sự không muốn phải cùng em nói đến thế này, em thật sự không tin tưởng tôi muốn chúng ta tiếp tục ở bên nhau?"

"Không biết." Cố Tân Tân không chút do dự mà mở miệng. "Nếu như tôi thật sự bị người ta xâm hại thì cũng không thể chạy ra ngoài như vậy rồi, Cận Ngụ ĐÌnh, anh có biết hiện tại tôi chán ghét ở cạnh anh thế nào không? Chỉ vì muốn anh chán ghét tôi mà đến việc tự giội nước bẩn cho mình cũng đã làm, chỉ là tôi thật sự không nghĩ anh lại có thể nhẫn nhịn đến thế."

"Em -----" Cận Ngụ ĐÌnh giữ lại cánh tay đang hướng về phía mình đánh tới, "Em điên rồi có phải không? Chuyện như vậy cũng có thể mang ra gạt tôi!"

"Đúng vậy đấy." Cố Tân Tân đẩy tay anh ra sau đó nằm về giường, kéo chăn lên che kín đỉnh đầu. "Từ một bia đỡ đạn đã biến thành bom hẹn giờ, tôi thật sự muốn xem anh còn lựa chọn nào khác. Cận Ngụ ĐÌnh, cuối cùng sẽ có một ngày tôi hại anh, hại người anh yêu thương, nếu như anh không sợ thì cứ tiếp tục giữ tôi lại, chúng ta cùng nhau chờ xem."

Những lời hung ác của Cố Tân Tân nén vào từng dây thần kinh của Cận Ngụ ĐÌnh nhưng cũng không thể khiến cho anh tỉnh táo lại. Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy hiện tại mình giống như đang lạc vào trong mê cung, không sao thoát ra được.

"Tôi không muốn nằm cùng anh, nếu anh muốn ngủ trên giường, vậy thì tôi sẽ ngủ trên ghế sô pha."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, giống như tượng điêu khắc đứng đó không nhúc nhích.

Một hồi lâu sau, anh mới giống như hồi thần đi về một hướng khác, mặc nguyên quần áo nằm lên ghế sô pha.

Trong một căn phòng khác, Thương Lục đang núp trong góc tường, Cận Hàn Thanh cẩn trọng từng bước đi tới gần.

"Đừng tới đây."

Anh ta vội vàng dừng chân, khuôn mặt tràn ngập lo lắng.
"Thương Lục, hiên tại đã không sao rồi, đừng sợ."

Từ sau khi về tới phòng cô ấy đều không cho anh ta tới gần, thắt lưng của áo tắm cũng đã lỏng lẻo sắp tuột, cảnh xuân trước ngực và đùi giống như đã hoàn toàn không che được nữa. Vừa nghĩ tới cảnh

tượng lúc anh ta xông vào căn phòng kia, ánh mắt Cận Hàn Thanh lập tức lộ ra nham hiểm, như hận không thể giết người.

"Đừng có động vào tôi, tôi sẽ ở đây."

Cận Hàn Thanh nhìn một màn này, thật sự là đau lòng muốn chết rồi, anh ta thật sự không nghĩ tới chỉ bấy giờ cần một phút thôi mà suýt chút nữa khiến cho Thương Lục bị người ta xâm hại, chỉ nghĩ đến cái vạn nhất kia thôi đã có thể đem anh ta già vò không còn một chút sức lực chống đỡ.

"Thương Lục." Anh ta thử đưa tay ra, nhưng Thương Lục lập tức rụt vai lại, Cận Hàn Thanh tuyệt nhiên không dám đi lên nữa.

Anh ta nhìn chằm khuôn mặt sợ hãi của Thương Lục, chấn huyệt thái dương nổi lên từng đường gân xanh dữ tợn. Thứ duy nhất có thể khiến anh ta không thể chịu nổi chính là nhìn thấy Thương Lục bị thương tổn, cho dù là một câu nói làm thương tổn cũng không được, nếu như hôm nay không vì anh ta bắt cần thì cô ấy đã không gặp phải chuyện như vậy.

Anh ta luôn miệng dặn dò Thương Lục không được đi ra ngoài, mà nếu ra ngoài thì nhất định phải là anh ta dẫn cô ấy đi, nên chưa từng xảy ra chuyện như vậy. Từng giây phút Cận Hàn Thanh đều phải phòng bị, duy trì cảnh giác cao độ, thế nhưng anh ta không biết chỉ cần một phút lơ đãng bất cẩn cũng có thể trở thành đả kích trí mạng.

Cận Hàn Thanh tát mạnh lên mặt mình, âm thanh chát chúa nặng nề truyền vào trong tai Thương Lục.

Thương Lục không chút nghĩ ngợi từ trong vùng an toàn đi ra, không chút do dự kéo cánh tay Cận Hàn Thanh, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt anh ta. "Sao lại tự đánh mình?"

"Thương Lục." Cận Hàn Thanh nắm chặt bàn tay cô ấy. "Xin lỗi, xin lỗi."

Thương Lục vuốt ve khuôn mặt anh ta, một cái tát kia là dùng mươi phần lực đánh lên, khiến cho cả khuôn mặt đều đỏ.

"Tôi không nên để em một mình trong phòng, đáng lẽ từng giây từng phút tôi đều phải ở bên cạnh em, như vậy thì em đã không xảy ra chuyện rồi."

Thương Lục nhìn vào con ngươi toàn là hắc ám của anh ta, trong đó còn có cả áy náy và không dám nghĩ tiếp, bàn tay Thương Lục nâng gương mặt tuấn tú của Cận Hàn Thanh. "Tôi không sao, không sao rồi."

Cận Hàn Thanh hơi giật mình, anh ta vốn cho rằng Thương Lục sau khi chịu phải kích thích đó sẽ càng không chịu nổi, tình trạng càng thêm tệ, không ngờ lúc này cô ấy còn an ủi ngược lại anh ta. Cận Hàn Thanh kéo vạt áo choàng của Thương Lục lại. "Lát nữa tôi tắm lại cho em nhé?""

Thương Lục lúc này ngoan ngoãn một cách lạ kỳ, "Được."

Cận Hàn Thanh cúi người chạm trán cô. "Em có biết em đã làm tôi sợ hãi đến thế nào không?"

"Sau này nhất định sẽ ngoan, đừng đánh chính mình nữa."

Cận Hàn Thanh ôm cô ấy vào trong lòng ngực, "Tôi yêu em, tôi sẽ không cho phép những bàn tay bẩn thỉu kia chạm vào em thêm lần nữa."

Anh ta không dám nói ra từ máu với Thương Lục, liên tục vỗ nhẹ lên lưng cô ấy. Phản ứng của Thương Lục đã khiến cho anh ta mừng rỡ không thôi, thật sự chỉ muốn ngay lập tức dẫn cô ấy về Lục Thành tìm bác sĩ.

Cô Tân Tân ngủ một mạch đến nửa đêm, sau đó bị ác mộng đánh thức, cô mở mắt ra, trong căn phòng chỉ có một chiếc đèn ngủ phát ra ánh sáng lấp lánh.

Cô ngồi dậy, cũng không bước xuống giường, từ đó nhìn ra còn mơ hồ có thể nhìn thấy cái bóng của Cận Ngụ ĐÌnh đang nằm trên ghế sofa.

"Làm sao thế?" Cận Ngụ ĐÌnh hiển nhiên vẫn còn tỉnh, nghe được tiếng động lập tức ngồi bật dậy. "Mơ thấy ác mộng?"

Cố Tân Tân vuốt mặt, "Mấy giờ rồi?"

"Còn sớm, em ngủ tiếp đi."

Cô nằm lại về giường, nhắm mắt lại đều là những hình ảnh đáng sợ vờn quanh, nhưng như vậy so với việc phải đổi mặt giả bộ thân thiết với Cận Ngụ ĐÌnh vẫn là tốt hơn nhiều.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không ngủ được, liên tục trở mình, Cố Tân Tân mắt điếc tai ngơ, cái gì cũng không nghe không nhìn thấy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Tân Tân rời giường từ sớm.

Cô vào trong phòng tắm, tắm rửa sau đó rửa mặt, cầm máy sấy thổi khô tóc, lại lấy bộ quần áo chuẩn bị cho ngày hôm nay từ vali ra.

Cận Ngụ ĐÌnh mở mắt, nhìn thấy Cố Tân Tân ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt, còn mang chút trang sức trang nhã, thần sắc thật giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Anh ngồi dậy, bình tĩnh nhìn cô, Cố Tân Tân nhìn đồng hồ. "Bữa sáng khách sạn có cung cấp không?"

"Em đói sao?"

"Ừ, hôm qua ăn không được nhiều."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên, quần áo trên người vì cả đêm lật qua lật lại mà nhăn nhúm không thể tả. "Tôi đi với em."

"Không cần, anh đi tắm trước đi, nhìn cái bộ dạng đó của anh mà xem....." Vẻ mặt Cố Tân Tân bình thản, giống như chuyện ngày hôm qua chưa từng phát sinh. "Tôi đi trước, sẽ nhanh quay lại."

Cô nói xong người cũng đã đi đến trước cửa, sau đó mở cửa bước nhanh ra ngoài. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Tân Tân, trong lòng có một cảm giác quái dị không thể nói ra thành lời. Chỉ là sau mấy giờ thôi, cô đã có thể che giấu đi mọi cảm xúc chân thật kia kín kẽ đến vậy.

Cố Tân Tân đi đến trước cửa thang máy, ngoài dự tính đụng phải Đoàn Cảnh Nghiêu.

Cửa thang máy đinh một tiếng mở ra, hai người một trước một sau đi vào.

Bên trong không có người khác, Đoàn Cảnh Nghiêu ấn lầu một, Cố Tân Tân thuận miệng hỏi, "Chị cả đâu ạ?"

"Đến phòng của ba mẹ, chuyện tối qua cô ấy vẫn chưa yên tâm."

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm phản chiếu của chính mình trên gương, đôi mắt sưng đỏ, dù có đánh một lớp trang điểm cũng không thể che hết.

"Em vẫn ổn chứ?"

"Cực kỳ tốt." Cố Tân Tân nhìn theo con số giảm dần. "Anh rể, chuyện lần trước anh nói, hiện tại còn có thể xem xét chứ?"

Đoàn Cảnh Nghiêu liếc mắt nhìn cô một cái, khẽ gật đầu. "Còn, đương nhiên là còn."

"Vậy em đồng ý với anh, ngay đêm nay có được không?""

***

Bát Bát: Tuy là chưa chính thức phát hành cơ mà vẫn kéo mọi người vô đăng kí trước lấy động lực cho MC của CP88"s audio. Mọi người ủng hộ nhiệt tình nha. Yêu thương nhiều: *.*.*

Quăng link nè:

P/s:

1. Với các tình yêu trên wattpad, mọi người vào hồ sơ của @newwloser88 ~> vào cuộc hội thoại để lấy link
2. Với các tình yêu trên wordpress, mọi người dùng chuột bôi đen – copy – paste đoạn link này vào là được nhé

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96: Đè Cho Một Cô Gái Thần Bí Vào Phòng

Dịch: CP88

***

Đoàn Cảnh Nghiêu nheo mắt nhìn cô không đáp, Cố Tân Tân đón lấy ánh mắt của anh ta. "Thời gian gấp gáp quá sao?"

"Có chút."

"Còn thời gian một ngày, em tin tưởng năng lực làm việc của anh rể. Hơn nữa cơ hội như vậy cũng là hiếm gặp được, lần tới không biết sẽ còn phải đợi đến lúc nào nữa."

Đoàn Cảnh Nghiêu đương nhiên cũng biết phải nắm chặt cơ hội, "Được, đêm nay."

"Em cần làm những gì?"

Thang máy sắp tới lâu một, cửa mở ra, hai người cũng không nói tiếp.

Sau khi tiến vào nhà hàng của khách sạn, Cố Tân Tân tùy ý lựa vài món, sau đó ngồi xuống bàn sát cửa sổ.

Không đến nửa phút sau Đoàn Cảnh Nghiêu cũng đi ra, đặt khay thức ăn xuống vị trí đối diện cô.

Xung quanh cũng không có người của Cận gia, mà dù có là bị gặp được thì cũng sẽ không ai thấy kỳ lạ, sẽ chỉ cho là bọn họ trùng

hợp gấp nhau mà thôi, không lẽ cứ mỗi người một bàn mới là bình thường?

Cố Tân Tân xé túi trong tay, "Phòng của anh ta chỉ có em và anh ta có thể phòng, người khác không thể vào được. Em có thể giúp anh mở cửa."

"Đến giờ ăn trưa anh sẽ đưa cho em một thứ có thể giúp em quay lại mọi thứ trong phòng."

"Được." Cố Tân Tân không do dự đáp lại. "Anh thật sự có thể giúp em rời đi?"

"Có thể, nhưng bên phía ba mẹ em thì cần phải sắp xếp một chút."

Cố Tân Tân là trong nhất thời nghĩ đến chuyện này nên cũng chưa kịp nghĩ được nhiều như thế, hiện tại tỉ mỉ nghĩ lại, quả thật có nhiều chuyện là cô đã suy nghĩ quá đơn giản.

Ba mẹ đều có công việc của mình, cuộc sống của cô loạn thành một đoàn như thế, không lẽ cô còn muốn mang bọn họ trốn chạy cùng?

Bọn họ sẽ phải nghỉ việc, sau đó sẽ cùng cô đến một nơi xa lạ.

Công việc của Lục Uyển Huệ vẫn rất thuận lợi, Cố Đông Thăng vất vả bao lâu leo đến được vị trí này, hiện tại chỉ chờ đến lúc về hưu, sao cô có thể ép ông cứ như vậy mà từ chức được?

"Chuyện này tốt nhất là không để ba mẹ em bị liên lụy vào."

"Anh thấy có lẽ lão Cửu cũng sẽ không làm khó ba mẹ em đâu, vả lại dù anh có sắp xếp cho bọn họ thì bọn họ cũng chưa chắc chịu rời đi. Như vậy đi, anh nhất định sẽ bảo đảm cho cuộc sống hiện tại bọn họ, nếu thực sự không được nữa thì sẽ lại nghĩ cách."

Cố Tân Tân gật nhẹ đầu, cũng chỉ có thể như vậy. "Được."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhấp một ngụm sữa bò. "Ngày hôm qua Thương Lục gặp phải chuyện như vậy, hôm nay Cận Hàn Thanh nhất định sẽ nhìn chằm chằm cô ấy không rời bước."

"Chuyện này có thể không kéo chị dâu vào không?"

Hai hàng lông mày của Đoàn Cảnh Nghiêu hơi nhéch, "Vì sao?"

"Bởi vì trong cái vòng luẩn quẩn này chị ấy là người vô tội nhất."

Đoàn Cảnh Nghiêu như có như không cong lên khói miệng. "Đừng quên tối qua lão Cửu vì giải cứu cho cô ấy mà bỏ mặc em."

Trái tim Cố Tân Tân đã sớm bị thủng trăm ngàn lỗ, vốn cho là đã chết lặng không thể đau đớn hơn nữa, không nghĩ rằng cơn đau đó lúc này vẫn cứ còn dư lại đè ép lên lồng ngực. "Nếu như nhất định kéo chị dâu vào, sợ là chuyện này cũng không thể thành công, huống chi em cũng không muốn làm tổn thương chị ấy. Nếu thật sự phải lừa cho chị ấy vào phòng thì em sẽ không thể đồng ý."

"Tân Tân, em theo lão Cửu mấy tháng nay, vì sao lại không học được một chút mánh lới không chừa thủ đoạn nào của cậu ta vậy nhỉ?"

Cố Tân Tân cứng đờ, hơi giật giật khói miệng. "Dù cho em có trở thành người không chừa thủ đoạn nào thì cũng sẽ không ra tay với phụ nữ."

"Đây là em đang nói anh sao?"

"Không có."

Đoàn Cảnh Nghiêu giống như cũng không để ở trong lòng. "Em biết kế hoạch ban đầu của anh đấy, nếu như không thể làm cho

Thương Lục dính vào chuyện này thì mục đích của anh không thể coi là thành công được rồi."

"Chị đâu hiện tại đã thành như thế, anh hai cũng sẽ không có thời gian đối phó với anh. Em biết chuyện lần trước anh nhất định không thể nuốt trôi, cũng biết rằng sau đều là do Cận Ngụ Đinh giở trò quỷ, mà lần này anh là muốn hung hăng xả cơn giận."

Bàn tay cầm cốc sữa bò của Đoàn Cảnh Nghiêu hơi run rẩy, "Vậy em thấy anh phải làm thế nào mới đúng?"

Cố Tân Tân đã sớm nghĩ được kế hoạch chu toàn, cô hạ giọng nói ra hai câu, Đoàn Cảnh Nghiêu hơi bất ngờ, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt cô, "Không nghĩ tới những câu nói này lại có thể từ miệng của em mà thoát ra."

"Anh rě thấy không được sao?"

"Không, anh cũng cảm thấy Thương Lục vô tội không nên kéo vào cuộc, cách này của em cũng có thể dùng được."

Cố Tân Tân không nói nữa, tập trung ăn bữa sáng trước mặt.

Đoàn Cảnh Nghiêu cũng không nhiều lời, uống sữa bò xong rồi đi, Cố Tân Tân không có khẩu vị, qua loa ăn cho đầy bụng rồi cũng trở về phòng.

Lúc đi vào phòng, Cận Ngụ Đinh đã mặc chỉnh tề đứng đó. Anh có lẽ đang chuẩn bị đi ra ngoài, nhìn thấy Cố Tân Tân bước vào, lập tức tiến lên hai bước. "Ăn xong rồi?"

"Ừ."

Cố Tân Tân còn mang theo cả máy tính và bảng vẽ điện tử đến, cô lấy nó từ trong vali ra, sau đó đặt lên bàn trà.

Anh cẩn thận chăm chú nhìn theo từng biến đổi trên khuôn mặt cô, cô càng bình tĩnh thì càng khiến người ta không có cách nào nhìn ra đầu mối, càng khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy thấp thỏm hơn. Anh ngồi xuống đối diện Cố Tân Tân, cô bật máy tính, hơi giương mắt. "Không còn sớm, anh còn không đi ăn sáng đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm cô không lên tiếng, Cố Tân Tân biết anh đang nghĩ gì. "Tôi không sao, anh không cần phải như vậy."

Cô càng nói không sao thì Cận Ngụ ĐÌnh lại càng chắc chắn có chuyện rồi.

"Nếu em thật sự không muốn ở lại đây, chúng ta lập tức về Lục Thành đi."

Cố Tân Tân hơi lắc đầu. "Có những quy củ phải tuân thủ, chúng ta không thể tùy hứng như thế."

"Chuyện tối qua, tôi không tin là em không để ý."

Ngón tay đang gõ trên bàn phím laptop dừng lại. "Để ý thì được gì đây? Chẳng lẽ cứ tiếp tục chìm đắm trong đó làm cho chính mình đau khổ? Cận Ngụ ĐÌnh, tôi cũng chỉ là ngay lúc đó cảm thấy vô cùng khó chịu mà thôi, huống hồ người đàn ông kia còn chưa làm gì được tôi."

"Em như vậy....." Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy lúc này không biết nói làm sao được ra cái cảm giác kỳ quái trong lòng. "Lời giải thích của tôi với em, tôi hi vọng là em nghiêm túc suy xét."

"Tôi nghe xong, cũng đã hiểu." Cố Tân Tân tiếp lời anh. "Lúc đó anh đã nghĩ là tôi ở cùng phòng với chị dâu, nên nghĩ rằng cứu Thương Lục chính là đang cứu tôi, tôi đã rõ."

"Em thật sự nghĩ như vậy sao?"

Đương nhiên là không phải!

Trong lòng Cố Tân Tân hoàn toàn không nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn nhẹ nhàng nói. "Đúng vậy, tuy là lúc bắt đầu không muốn chấp nhận, nhưng sau đó suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy cũng là có nguyên do của nó cả."

Âm u trên mặt Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc cũng tan đi được hơn nửa, anh đứng dậy sau đó ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân, "Chuyện này đã qua rồi, sau này chúng ta không ai nhắc lại nữa, tôi cam đoan với em chắc chắn sẽ không có lần sau."

"Ừ, được." Cố Tân Tân miễn cưỡng cười cười.

"Tôi dẫn em đi mua đồ, thư giãn đầu óc một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh cho rằng đưa cô ra khỏi nơi này là có thể khiến cho cô vui lên, không phải phụ nữ đều thích mua sắm sao? Lúc này tâm tình cô đang ngọt ngào, nói không chừng sau khi đi dạo một chút có thể bớt đi muộn phiền.

"Không được, tôi còn phải vẽ đã, gần đây chương mới đều quá ngắn, độc giả liên tục than thở khiến tôi cũng có chút sốt ruột."

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn ngồi bên cạnh, Cố Tân Tân hơi bài xích. "Tôi ở đây thôi, cũng không chạy đi đâu được. Anh đi ăn sáng đi, lát nữa còn rất nhiều việc phải làm đấy."

Người đàn ông liếc cô thêm một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ là mới đi được vài bước thì đã quay đầu lại, nhìn thấy Cố Tân Tân chăm chú ngồi dưới đất vẽ tranh rốt cuộc mới thả xuống được lo lắng không tên đang âm ỉ cháy trong lòng.

Thật may quá, vừa rồi anh có lẽ là nghĩ nhiều quá thành loạn, thậm chí còn nghĩ cô sẽ cứ thế biến mất.

Mãi cho đến lúc ăn cơm Cố Tân Tân vẫn biểu hiện rất bình thản. Cô ngồi một thời gian dài nên sẽ không tránh khỏi có chút mệt mỏi,

lúc ấy sẽ đứng dậy cầm nước pha trà, đói bụng thì xuống mua chút đồ ăn vặt.

Bữa trưa cũng là ăn ở khách sạn, họ hàng phía Tần gia cũng đã đến kha khá, khung cảnh cực kỳ náo nhiệt, đủ phô trương.

Người Tần gia đứng bên ngoài chào hỏi khách khứa, Tần Chi Song đứng đó không nhúc nhích, nhìn thấy Cố Tân Tân thì đến ngồi xuống cạnh cô, Cố Tân Tân hơi không được tự nhiên nhìn bà. "Mẹ."

Tần Chi Song cầm mấy chiếc bánh đặt vào tay cô. "Ăn cơm tối mẹ sẽ lấy cho con mấy cái bát chúc thọ mang về."

"Bát chúc thọ là gì ạ?"

"Là vật may mắn thôi." Tần Chi Song đặt tay mình đặt lên mu bàn tay Cố Tân Tân. "Tân Tân, con là đứa bé ngoan."

"Mẹ, sao mẹ lại tự nhiên nói thế?"

Tần Chi Song cũng không muốn nhắc lại chuyện ngày hôm qua, chỉ lo sẽ lại dụng phải vết thương lòng của Cố Tân Tân, "Mẹ rất quý con, chỉ là muốn nói cho con biết mẹ rất yêu thương con."

Cố Tân Tân không khỏi bật cười. "Mẹ, mẹ thật sự không phải lo lắng cho con đâu, con không sao, mẹ ra cùng mợ chào hỏi khách đi ạ."

"Việc tiếp khách có thiếu mẹ cũng không xảy ra chuyện được." Tần Chi Song đứng dậy cầm lấy ấm trà, "Con chắc không quen những nơi như thế này, mẹ lo con sẽ không thoải mái."

Cố Tân Tân nghe vậy, cái mũi không nhịn được đau nhức ê ẩm, "Cám ơn mẹ."

"Con cũng đã gọi một tiếng mẹ rồi mà còn khách khí như vậy làm gì."

Đến tận buổi trưa Thương Lục cũng chưa xuống, Cận Hàn Thanh cũng không xuất hiện, cả bữa sáng và trưa đều là Tần Chi Song cho người mang cơm đến tận phòng.

Trên bàn đều là người trong nhà, Cố Tân Tân nhai miếng cơm nhạt như nước ốc trong miệng, Đoàn Cảnh Nghiêu vẻ mặt bình thản ngồi đó.

Cố Tân Tân ăn hết cơm, Tần Chi Song đi theo Cận Vịnh Nham đi chúc rượu, cô nhân cơ hội này nói với Cận Ngụ Đình. "Tôi về phòng trước đây."

"Ăn no rồi?"

"Ừ." Cận Ngụ Đình không để cho cô nói nhiều, "Tôi đưa em về."

"Không cần, ngay chỗ này là thang máy rồi."

Cận Ngụ Đình vẫn không thể yên tâm, Cố Tân Tân cầm điện thoại trên bàn. "Cũng không phải là buổi tối, mà khách sạn cũng đã tăng cường an ninh, sẽ không có chuyện gì được."

"Vậy em chú ý an toàn."

Cố Tân Tân đẩy ghế ra đứng dậy, hơi liếc Đoàn Cảnh Nghiêu một cái, đáy mắt anh ta không có một chút gợn sóng, tựa như đã quên mất chuyện hai người thương lượng kỹ càng từ sáng.

Cố Tân Tân đi ra khỏi nhà hàng, đến trước cửa thang máy, bên cạnh có một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng sẵn.

Hai người cùng tiến vào thang máy, Cố Tân Tân vừa mới ấn số tầng, người đàn ông bên cạnh đã cúi người xuống, lúc đứng dậy đưa thứ gì đó đến trước mặt cô. "Đồ cô đánh rơi."

Cô định nói đây không phải đồ của cô, Cố Tân Tân nhớ rõ lúc xuống lầu chỉ cầm theo điện thoại di động.

Tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống bàn tay người đàn ông, nghĩ đến Đoàn Cảnh Nghiêu nói thời điểm là buổi trưa, hơi do dự một chút mới đưa tay ra.

Người đàn ông ấn tầng năm, thang máy nhanh chóng dừng lại, Cố Tân Tân nhìn theo anh ta bước nhanh ra ngoài.

Vừa trở lại phòng, Cố Tân Tân lập tức mở thứ trong tay ra, chỉ thấy bên trong có một dãy số, mặt sau còn có mấy hàng chữ nhỏ.

Cố Tân Tân nhớ kỹ dãy số này, sau đó xé nó thành từng mảnh ném vào trong bồn cầu, xả nước.

Cô nhìn thứ đồ nhỏ xíu trong tay, trở lại phòng ngủ, sau khi nhìn quanh một vòng, tầm mắt dừng lại ở chậu hoa trên bệ cửa sổ.

Cố Tân Tân bước lên vài bước, đặt nó vào bên trong, sau đó chuyển lên tủ đầu giường.

Làm xong tất cả, Cố Tân Tân hơi căng thẳng ngồi ở mép giường, cô chỉ lo Cận Ngụ Đinh bỗng nhiên quay lại, hai bàn tay cô hơi siết chặt lấy nhau, giữ lại không cho chúng run rẩy.

Nếu đã đặt quyết tâm thì cũng đừng nên suy nghĩ lung tung thêm làm gì, đối với cô mà nói, lúc này thứ không thể có nhất chính là mềm lòng.

Cố Tân Tân chống hai tay bên người, vừa rồi khi trong nhà tắm soi gương cô đã sững sốt thật lâu, phát hiện đến cô cũng đã không nhận ra chính mình nữa rồi.

Tiêu tụy như vậy nhưng vẫn phải miễn cưỡng vui cười, mỗi khi bị người ta đâm cho trọng thương, có lần nào không phải là tự chính cô liếm láp vết thương rồi lại tự mình bò lên?

Cô nhớ lại những chuyện trước đây, có lẽ cô bắt đầu động lòng với Cận Ngụ Đinh chính là thời điểm anh chạy tới cứu cô ra từ trong

bể nước sắp đầy đó?

Nhưng như vậy thì đã sao? Cố Tân Tân hiểu rõ như soi gương, lần đó là bởi vì không có Thương Lục để anh lựa chọn, nên anh mới có thể tìm đến cô ngay lập tức như vậy.

Cả một buổi chiều, Cố Tân Tân như điên loạn mà vẽ ra đủ thứ tình tiết, từng cái từng cái tiếp nối nhau đi ra.

Cơn giận trong lòng này không có cách nào tiêu tán, cô cũng chỉ có thể ra tay với Cận Ngụ ĐÌnh trong tranh, thảm không kẽ xiết, cơ hồ là bị giày vò cho chỉ còn nửa cái mạng.

Cận Ngụ ĐÌnh mở cửa đi vào, Cố Tân Tân vừa mới vẽ xong một tình tiết. Anh đi đến trước ghế sô pha, khom lưng đưa tay về phía cô.

Cố Tân Tân nhìn thấy trong lòng bàn tay anh có một con chuồn chuồn tre, "Cái gì đây?"

"Vừa rồi thấy có một đứa nhỏ cầm nó chơi, thấy có vẻ vui nên tôi mua lại của nhóc ấy mang về cho em đấy."

Cố Tân Tân không nhận, "Tôi không thích thứ này."

"Thứ này được làm bằng tre, những lúc em vẽ có thể đặt ở bên cạnh."

Cố Tân Tân liếc một cái, đưa tay cầm lấy, thàm nghĩ anh không còn cái cớ nào hợp lý hơn nữa sao, lúc đang vẽ ai lại đi đặt chuồn chuồn tre bên cạnh làm gì? Đề tinh thần tinh táo sao?

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn chăm chú hình ảnh trên bảng vẽ.

Cô vừa mới kết thúc một tình tiết, đang vẽ một trang mới. Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh tìm đề tài nói, "Những thứ này đều là em tự

nghĩ ra hay là từng gặp qua ở đâu?"

"Mấy thứ là tự nghĩ ra, đôi khi là tìm tranh ảnh trên mạng sau đó tưởng tượng vẽ ra."

"Sau này muốn vẽ cái gì thì nói ra để tôi mang em đi, chỉ nhìn tranh ảnh không thôi sẽ không đầy đủ."

Cố Tân Tân hơi gật đầu. "Được."

Anh ngồi đó, cô dừng lại động tác nhìn anh, "Anh không qua nhà ông ngoại sao?"

"Chiều sẽ qua, hiện tại muốn ngủ một chút."

"Được."

Cận Ngụ Đinh thấy Cố Tân Tân không muốn nhiều lời với anh thì đứng dậy cởi áo khoác ra, sau đó cẩn thận nhìn Cố Tân Tân. "Em dùng ghế sô pha rồi, vậy tôi có thể ngủ trên giường chứ?"

"Tùy anh."

Vừa nghe được lời đó, Cận Ngụ Đinh lập tức đi qua, nằm xuống.

Cố Tân Tân lúc này khoanh chân ngồi trên tấm thảm trước bàn trà, lấy đâu ra mà chiếm lấy ghế sô pha chứ, nhưng cô cũng chẳng có hơi sức đâu đi tranh luận với anh, anh muốn nằm giường thì cứ cho anh nằm đi.

Kỳ thực dù là đã nằm trên giường nhưng Cận Ngụ Đinh vẫn không thể ngủ được, sau một lúc mở mắt ra, nhìn thấy Cố Tân Tân nằm nhوài trên ghế sô pha giống như đã ngủ thiếp đi.

Cận Ngụ Đinh vén chăn lên đi xuống, tiếng bước chân giảm xuống nhẹ nhàng nhất có thể. Anh đi đến bên người Cố Tân Tân, khom lưng định bế cô lên.

Nhưng tay chỉ vừa mới động vào cô, Cố Tân Tân đã mở mắt ra, hơi lùi người sang bên cạnh, bàn tay Cận Ngụ Đinh lập tức dừng lại trong không trung, "Đừng ngồi trên đất ngủ, tôi bế em lên giường."

"Không cần," Cố Tân Tân xoa xoa mặt mình, "Vừa ngủ một giấc ngắn, hiện tại đã có tinh thần trở lại rồi."

"Tôi nay có lẽ sẽ phải thức đến rất khuya, nhân bây giờ rảnh rỗi nghỉ ngơi một chút đi."

Cố Tân Tân không đứng dậy, "Hai ngày nay tôi còn có mục được đề cử, thật sự không có thời gian rảnh."

Cận Ngụ Đinh không có cách nào bắt ép cô, đành phải từ bỏ.

Tới tận khi bữa tiệc sắp bắt đầu Cố Tân Tân mới đứng dậy, cô ngồi lâu đến mức hai chân tê rần, sau khi từ trong phòng tắm đi ra, quần áo cũng không thay, trực tiếp cầm điện thoại theo Cận Ngụ Đinh ra ngoài.

So với ban ngày thì sự phô trương của buổi tối lại càng lớn hơn nhiều, Cố Tân Tân nhìn trong phòng khách khứa tấp nập, do dự một chút cũng bước vào khung cảnh đầy xa lạ và giả tạo ấy. Tần Chi Song dẫn cô đi giới thiệu cho vài người họ hàng xa, bọn họ đưa tay ra, trên mặt đầy ý cười, thái độ cũng là một mực khum núm.

Nhưng ánh mắt của bọn họ không lừa được Cố Tân Tân, cô có thể rõ ràng nhìn được loại ánh mắt đó còn mang theo thăm dò quét một lượt từ đầu đến chân cô, đại khái là quần áo cô mặc, giày cô đi có phải là hàng hiệu xa xỉ hay không có lẽ đều bị bọn họ trong giây phút nhìn ra rồi.

Cố Tân Tân cực kỳ không thoải mái với cái cảm giác đó, Tần Chi Song cũng nhìn ra, bèn kéo cô về bàn của họ ngồi xuống. "Tân Tân, con ngồi xuống trước đi, lát nữa ăn cơm thì ngồi luôn đây ăn là được, không cần phải đi chúc rượu."

"Cám ơn mẹ."

Cận Hàn Thanh và Thương Lục cũng đã đến, ngồi xuống chung một bàn với Cố Tân Tân.

Tiệc mừng thọ còn chưa chính thức bắt đầu, Cố Tân Tân nghĩ đến chuyện lát nữa cần làm một lượt, lòng bàn tay không khỏi rỉ ra một tầng mồ hôi.

"Tân Tân." Cận Hàn Thanh ngồi đối diện thình lình mở miệng, Cố Tân Tân bị dọa cho giật thót tim, hơi nháu mí mắt lên.

"Chuyện tối qua, cám ơn em."

Cố Tân Tân không kịp phản ứng, cô nhìn Thương Lục một cái, lúc này mới hoàn hồn, "Anh hai không cần phải khách khí, đều là người một nhà."

"Anh biết người kêu cứu là em, cũng là em chạy đến kéo Thương Lục lại. Nếu không nhờ có em gây ra động tĩnh lớn như vậy, sợ là bọn anh cũng sẽ không biết Thương Lục ở phòng nào."

Cỗ họng Cố Tân Tân hơi chuyển động, "Lúc đó em không nghĩ được nhiều như thế, chỉ là không muốn bọn họ làm tổn thương chị dâu."

"Chuyện này anh sẽ nhớ thật kỹ, chờ đến sau khi Thương Lục hồi phục lại, cô ấy cũng sẽ nhớ đến ơn này của em."

Cố Tân Tân không nói nữa, Thương Lục đứng dậy, cầm đĩa bánh kẹo đưa cho Cố Tân Tân.

Cô hơi ngốc ra, sau đó mới nhớ đến nhận lấy. "Cám ơn chị dâu."

Sau khi khai tiệc, người trong bàn đều tìm chỗ của mình ngồi xuống, Cố Tân Tân chậm chạp nhai salad trong miệng, cô mắt tập trung, cơ hồ như đã nhai nát thức ăn trong miệng từ lâu.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, cầm đũa gấp cho Cố Tân Tân không ít món cô thích. Cố Tân Tân liếc nhìn, lúc nâng mắt lên, lại đụng phải ánh mắt thâm thúy của Đoàn Cảnh Nghiêu đang nhìn cô và Cận Ngụ ĐÌnh.

Hắn là anh ta sơ cô trong lúc mâu chốt sẽ đổi ý đi, Cố Tân Tân hơi cong môi, tập trung ăn đồ ăn trong bát.

Trong bữa tiệc cũng có không ít người đến chúc rượu, có những người ngày thường chẳng chạm mặt nhau lấy một lần, nhưng lúc này đều có thể chứng ra cái bản mặt thân thiết thiết.

Sức khỏe Cận Vĩnh Nham không tốt nên không thể uống nhiều rượu, mục tiêu của bọn họ theo lẽ tự nhiên liền tập trung trên mấy người hậu bối.

Cận Ngụ ĐÌnh chặn lại rượu của Cố Tân Tân, Cận Hàn Thanh cũng rất tự nhiên mà che chở cho Thương Lục, chỉ có Cận Duệ Ngôn là tự mình đứng dậy chúc rượu.

Thường xuyên qua qua lại lại như vậy, Cận Ngụ ĐÌnh cũng uống vào không ít. Tân Chi Song ngồi một bên lo lắng nói. "Uống ít thôi."

"Không sao."

Bữa tối kết thúc đã là chín giờ, một vài bàn cũng đã có người rời đi.

Tân Chi Song để cho bọn họ về phòng trước, nói chuyện còn lại giao cho bà là được rồi.

Trên đường trở về, bước đi của Cận Ngụ ĐÌnh có chút xiêu vẹo, anh đi đến bên giường, cả người lập tức đổ xuống.

"Anh đi tắm trước đi."

Cận Ngụ ĐÌnh nằm đó không nhúc nhích. "Lát nữa đi."

"Lát nữa trên giường toàn mùi rượu, tôi không ngủ được."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, chật vật một chút rồi đứng dậy. Anh cởi áo khoác, tháo đồng hồ ném lên tủ đầu giường, thuận tay cũng ném điện thoại ra. Cố Tân Tân nhìn theo anh bước vào phòng tắm, cánh cửa vừa đóng, cô liền đi qua cầm lấy điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh.

Màn hình có khóa, cô nhập vào một dãy số, quả nhiên thuận lợi mở được.

Cô run rẩy mở wechat, vào mục thêm bạn, nhập một dãy số sau đó gửi đi.

Cơ hồ là ngay sau đó bên kia liền chấp nhận.

Cô nóng vội liên tục nhìn về phía phòng tắm, chỉ lo giữa chừng Cận Ngụ ĐÌnh lại đi ra, mãi đến khi người đàn ông bên trong mở vòi hoa sen, tiếng nước truyền ra thì cô mới hơi buông lỏng.

Đối phương gửi đến một cái icon, sau đó lại hỏi. "Khi nào em có thể qua?"

"Bây giờ."

"Căn phòng anh đang ở sao?"

"Ủ."

Cố Tân Tân đã chỉnh điện thoại qua chế độ yên lặng, lại dùng ngữ khí của Cận Ngụ ĐÌnh nói với người phụ nữ kia vài câu.

Xong việc cô nhanh chóng đặt điện thoại xuống, bước chân vội vã đi tới chỗ đặt chiếc va li, nhét máy tính và bảng vẽ trên bàn trà vào trong.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Cố Tân Tân vừa muốn quay về nhìn điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh, không ngờ tới anh lại đột nhiên mở cửa phòng tắm.

Cố Tân Tân đứng bên giường không nhúc nhích, cô không ngừng quét mắt qua điện thoại đặt trên giường, chỉ lo lúc này nó báo có tin nhắn đến.

"Anh tắm xong rồi sao?"

"Không phải." Cận Ngụ ĐÌnh đi dép lê ra. "Em có mang theo dầu gội đầu không?"

"Không." Cố Tân Tân theo bản năng chấn trước tủ đầu giường.
"Không phải trong phòng tắm có sao?"

"Quen dùng đồ ở nhà rồi."

Cố Tân Tân bó tay hết cách, cô thật sự đang căng thẳng muốn chết, nhìn Cận Ngụ ĐÌnh một lượt, anh đi ra chỉ dùng một cái khăn tắm tùy tiện quấn quanh thắt lưng, Cố Tân Tân vội vàng mở miệng.
"Không sợ lạnh sao, đồ của khách sạn cũng không tệ, anh miễn cưỡng dùng một lần đi."

"Ừ."

Cố Tân Tân quay đầu tắt đèn, Cận Ngụ ĐÌnh đi tới cửa, quay đầu lại nhìn.

Cô hơi xoa xoa khéo mắt. "Mắt đau, ánh sáng chói quá có chút đau nhức."

"Lát nữa nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ừ."

Cận Ngụ ĐÌnh quay lại phòng tắm, tiếng đóng cửa vừa truyền vào trong tai, cô lập tức xoay người cầm lấy điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh, người phụ nữ kia đã nhắn lại.

"Em đến rồi."

Cô Tân Tân trả lại điện thoại về chỗ cũ, rón rén đi đến ghế sofa.

Cô không dám cứ thế mà kéo va li đi, đành phải xách lên rồi thả nhẹ bước chân đi về phía cửa. Cô Tân Tân cẩn thận từng li từng tí mở cửa ra, qua khe hở nhìn thấy có một cô gái đứng ở bên ngoài.

***

Bát Bát: Bình chọn hồ tiếp theo của CP88 đã chính thức bắt đầu nhé mn.

Mn truy cập vào đường link để bình chọn nè.

Người theo dõi trên wattpad thì như cũ nhé, vào hồ sơ @newwloser88 ~> cuộc hội thoại để lấy link.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97: Rời Đi

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân hạ thấp giọng hỏi. "Bên ngoài có ai không?"

Người phụ nữ khẽ lắc đầu.

Cố Tân Tân mở rộng cửa, nhìn thấy đối phuơng mặc chiếc áo khoác dài đến đầu gối, bên trong mặc một chiếc váy dây chiết eo, phần lớn da thịt trắng nõn đều đã được áo khoác bên ngoài che kín.

Tiếng nước ngừng lại, Cố Tân Tân hết hồn, nhanh chóng để cho người phụ nữ đó đi vào. Lúc hai người sượt qua nhau, Cố Tân Tân dường như nhìn thấy trong tay đối phuơng còn xách theo một chiếc túi du lịch nhỏ. Cố Tân Tân không hiểu vì sao cô ta còn mang theo thứ này làm gì, nhưng thời gian cấp bách nên cô cũng không kịp nghĩ được nhiều như vậy.

Đi ra ngoài cửa, cánh cửa phía sau được yên lặng không một tiếng động đóng lại. Cố Tân Tân nhìn quanh bốn phía, trên hành lang không có một người nào trong Cận gia, cũng không có họ hàng thân quen.

Đoàn Cảnh Nghiêu đã sớm thống nhất với cô, nên lúc này sẽ không có người nào trong Cận gia đến tìm cô, cũng sẽ càng không có ai phát hiện ra cô đã xách theo và li bỏ đi.

Sau khi người phụ nữ kia vào phòng, đầu tiên là tắt đèn trên hành lang, sau đó bước nhanh đến trước giường kéo lại rèm cửa sổ, cuối cùng là đặt chiếc túi xuống dưới chân. Động tác cô ta vô cùng thành thục cởi áo khoác, đúng lúc cửa phòng tắm mở ra, có vài tia sáng cùng lúc thoát ra ngoài, cô ta vội vàng nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên.

Cận Ngụ Đình cầm khăn lau tóc đi vào phòng ngủ, nhìn thấy bóng người rúc trong chăn, "Đi tắm."

"Cô Tân Tân" không lên tiếng, có lẽ là đã ngủ thiếp đi.

Cận Ngụ Đình muốn đi qua, nhưng nghĩ tới cô vừa rồi kêu đau mắt, bèn quay lại phòng tắm tắt đèn đi.

Người phụ nữ kia căng thẳng núp trong chăn không nhúc nhích, bên trong phòng ngủ tối đen, chỉ có thể nghe tới tiếng bước chân của Cận Ngụ Đình.

Cô Tân Tân đẩy va li nhanh chóng đi qua hành lang, đến trước cửa thang máy thì nhanh chóng ấn nút. Cô đứng đó, thát thèm nhìn lên cái bóng của mình trên cửa thang máy, thấy được vẻ mặt chật vật của mình. Cô Tân Tân không hề hối hận, chỉ là đang rất lo lắng.

Vừa rồi lúc bọn họ lên phòng, Tần Chi Song vẫn còn bên trong đại sảnh.

Nếu như đụng phải trong thang máy, sau đó lại nhìn thấy cô cầm theo va li, nhất định bà sẽ ngăn cản.

Tần gia cũng có không ít người ở trong khách sạn này, ít nhiều sẽ cảm thấy cô có chút quen mắt, vạn nhất đụng phải thì làm sao bây giờ?

Cô Tân Tân không đợi thang máy nữa, xách va li đi ra cầu thang bộ, đèn cảm ứng phía trước sáng lên. Cô mới đi xuống được vài bước, phía sau liền nghe thấy có tiếng động.

Cố Tân Tân đặt va li xuống, quay đầu lại xác nhận.

Người này cô biết, chính là người ngày đó đưa cô đi gặp mẹ của Tân Niệm.

"Cửu phu nhân." Lời chào hỏi vang vọng trong cầu thang yên tĩnh tối tăm, bên tai tựa hồ còn nghe được tiếng gió thổi. Cố Tân Tân liếc anh ta một cái, lấy thẻ phòng từ trong túi ra đưa cho anh ta.

Người đàn ông không nói nhiều, lập tức tiến lên nhận lấy thẻ phòng.

"Hiện tại tôi chỉ cần ra bến đỗ xe là được phải không?"

"Đúng vậy, tài xế ở đó chờ phu nhân, khu C, ngài xuống là có thể nhìn thấy anh ta."

Cố Tân Tân nháu va li lên. "Được."

Cô xoay người rời đi, không muốn nghĩ chuyện này sẽ mang đến hậu quả gì cho Cận Ngụ Đình. Cô cũng đau khổ, cũng tổn thương, càng không thể để cho anh cứ thanh thản thoải mái mà sống như vậy. Cố Tân Tân không nghĩ đến ai khác phải chịu tội thay, cô không muốn liên lụy đến người vô tội, tất cả đau khổ của cô đến từ Cận Ngụ Đình, dĩ nhiên là mọi đau khổ này phải tìm anh tính sổ.

Mỗi một bước đi đều gian nan chật vật, cô dùng hết sức bình sinh xách va li, bộ dạng đó khiến cho người đàn ông kia phải bật thốt lên. "Có cần tôi giúp không?"

"Không cần, anh cứ làm việc của mình đi."

Cố Tân Tân kéo theo chiếc va li đi đến bến đậu xe, lập tức thấy một chiếc xe chǎn ngang lối đi. Tài xế thấy cô đi tới thì nhanh chóng đẩy cửa xe ra.

"Cửu phu nhân."

Cố Tân Tân không đáp lại, từ nay về sau cái danh xưng này có lẽ cũng đã không còn chút quan hệ nào với cô nữa rồi.

Tài xế giúp cô nhắc và li lên xe, Cố Tân Tân ngồi vào chỗ ngồi hàng ghế sau, tài xế rất nhanh cũng ngồi vào ghế của mình.

"Ngài có cần về tòa nhà Tây lấy gì không?"

"Không cần." Hiện tại mọi thứ đối với cô đều không còn gì để lưu luyến nữa rồi.

Chiếc xe rất nhanh rời khỏi khách sạn, Cố Tân Tân ngắm nhìn bóng đêm ngoài cửa xe. Đối với rất nhiều người, hiện tại cuộc sống về đêm mới chỉ bắt đầu, bắt luận là tinh khiết hay dơ bẩn đến ghê tởm thì mỗi người trong bọn họ đều phải lựa chọn con đường đi của mình. Cố Tân Tân có chút mê man, cũng không biết con đường này cô chọn sẽ đi đến đâu đây.

Cận Ngụ ĐÌnh lau tóc xong xuôi, không tìm máy sấy tóc, anh sơ tiếng sấy tóc sẽ đánh thức Cố Tân Tân.

Tối qua cô khóc bao nhiêu lâu như vậy, sáng dậy mắt sưng đến mức không còn hình người, cả ngày nay cũng không nghỉ ngơi cho tốt, nếu như buổi tối có thể ngủ được đương nhiên là chuyện tốt.

Cận Ngụ ĐÌnh vén chăn nằm xuống, sau đó thảng thoảng người bên cạnh Cố Tân Tân. Người phụ nữ kia không xịt nước hoa, trên tóc cũng không có mùi thơm gì đặc biệt, mà độ dài tóc cũng tương tự với Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh nằm đối mặt với cô, trong bóng tối cũng không nhìn được khuôn mặt cô, anh cũng không dám lên tiếng làm phiền cô ngủ.

Anh bất động nằm đó, người phụ nữ nghĩ thầm thời gian có lẽ đã đủ, đưa tay ra chủ động ôm lấy thắt lưng Cận Ngụ ĐÌnh.

Cơ thể anh rõ ràng có chút cứng đờ, thậm chí tay chân còn luống cuống không biết nên để đâu. Đối với sự chủ động này của "Cố Tân Tân" là hoàn toàn là ngoài dự tính của anh, cánh tay anh chậm chạp hạ xuống, cuối cùng đặt lên lưng cô.

Người phụ nữ ngồi dậy, hai tay chạm tới chân váy, rất nhanh cởi cả chiếc váy ra. Cô ta đẩy ngã Cận Ngụ ĐÌnh, một tay mò đến thắt lưng của anh, dùng sức kéo dây buộc áo choàng tắm của anh ra.

Ngọn lửa trên giường trong phút chốc được đốt lên, hai tay cô ta chạm tới khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh, đôi môi đỏ cũng đưa gần tới.

Cận Ngụ ĐÌnh xoay mặt đi, đẩy người phụ nữ đó ra, "Tân Tân, em đang làm cái gì vậy?"

Cô ta kéo áo tắm của anh, lần nữa xông tới, Cận Ngụ ĐÌnh lần này rõ ràng đã dùng sức lực lớn hơn hất cô ta ra. "Cô là ai?"

Người phụ nữ hơi giật mình, nhưng vẫn không mở miệng, thêm lần nữa nhào về phía người đối diện. Lúc này Cận Ngụ ĐÌnh đã hoàn toàn không nghĩ tới hạ thủ lưu tình, cánh tay hung hăng vung lên, đẩy người phụ nữ kia ngã nhào xuống đất.

Cận Ngụ ĐÌnh bật đèn, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt người phụ nữ kia. "Nói, rốt cuộc cô là ai hả?"

Cách -----

Một tiếng động rất nhỏ truyền vào trong tai Cận Ngụ ĐÌnh, anh giật mình nghĩ đó là Cố Tân Tân, vội vàng kéo áo tắm lại ngay ngắn, động tác trong tay không khỏi run rẩy. Anh còn chưa kịp buông thắt lưng thì đã nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân đến gần.

"Không được nhúc nhích!"

Cận Ngụ ĐÌnh ngẩn đầu, nhìn thấy đã có mấy người đi vào, mà người phụ nữ kia lúc này đang nhàn nhã ngồi đó, mặc độc một chiếc

quần lót, áo ngực cũng đã cởi ra, phong quang không sao che đi được.

Đột nhiên người phụ nữ đó hét lên một tiếng, hai tay chắn trước người. "Cửu gia, không phải ngài đã nói là sẽ không có chuyện gì sao? Những người này là sao đây?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc cánh cửa mở rộng, biết được bọn họ không phải phá cửa xông vào mà là quang minh chính đại đi tới. Anh nhìn bốn phía xung quanh, Cố Tân Tân đâu rồi?

"Chúng tôi nhận được báo tin nơi này đang tiến hành giao dịch phi pháp, xin ngài đi theo chúng tôi một chuyến."

"Tôi không biết gì hết," Người phụ nữ kia sợ hãi nhặt chiếc áo khoác phủ qua loa lên người. "Là anh ta hẹn tôi tới."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không định hỏi chuyện gì xảy ra, anh chỉnh lại áo choàng tắm trên người, hỏi. "Các người là người ở bên kia?"

Có người phát hiện chiếc túi đặt bên cạnh giường, anh ta bước nhanh qua, nâng nó lên. "Trong này là thứ gì?"

"Không biết." Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng lên tiếng, quét mắt về phía người phụ nữ ở đối diện. "Tôi cũng không biết cô ta."

Đối phương mở chiếc túi ra, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy bên trong chất đầy tiền mặt và vàng thỏi.

"E là hiện tại rất khó để hỏi cho rõ ràng, đành phải mời ngài đi theo chúng tôi một chuyến."

Cận Ngụ ĐÌnh lúc này chỉ quan tâm Cố Tân Tân đi đâu, tầm mắt vừa quét đến bàn trà thì lập tức hoảng hốt.

Va li của cô không thấy, máy tính và bảng vẽ điện tử cũng đều không còn.

Anh chỉ là vào phòng tắm một lúc, nếu như cô không tự mình mở cửa đi ra thì ai có thể xông vào yên lặng không một tiếng động đưa cô đi đây?

Còn cả người phụ nữ không rõ lai lịch này nữa, cô ta và Cố Tân Tân tráo đổi cho nhau, anh cũng không hề phát hiện ra.

Chỉ là vừa rồi "Cố Tân Tân" đột nhiên chủ động với anh như vậy khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh nỗi lên nghi ngờ. Nếu như không nhận ra kịp, chưa biết chừng lúc này Cận Ngụ ĐÌnh đã hoàn toàn coi cô ta thành Cố Tân Tân, ngay trên giường mây mưa, vậy thì thật sự là bị bắt tại trận rồi.

"Xin ngài phối hợp đi theo chúng tôi một chuyến."

Cận Ngụ ĐÌnh rũ mi mắt, "Lệnh bắt giữ đâu?"

Người đàn ông đi đầu rút ra một tờ giấy, Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn một cái, sau đó chuyển mắt sang hướng khác. "Các người vì sao có được thẻ phòng của tôi? Là ai cho các người?"

"Chờ sau đó hãy nói, dẫn đi."

Một người đàn ông liếc người phụ nữ đứng im như phỗng ở đó. "Còn ngây ra cái gì? Đi."

Anh ta tiến lên vài bước, nhìn thấy điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh, tiện tay cầm luôn theo.

Người đàn ông đi cuối cùng thả chậm lại bước chân, lúc lướt qua chậu hoa đặt trên tủ đầu giường thì nhanh chóng lấy thứ Cố Tân Tân đã đặt bên trong ra.

Không Thành vốn là muôn đến tìm Cận Ngụ ĐÌnh bàn chuyện công việc từ tối qua, không nghĩ tới cửa phòng đã mở rộng. Anh ta vừa ấn chuông cửa, bên trong đã có mấy người đi ra.

"Cửu gia?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc anh ta một cái, "Sắp xếp luật sư."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh biết là mình bị gài bẫy, nhưng cho đến tận bây giờ anh vẫn không dám đặt suy nghĩ đó lên người Cố Tân Tân. Anh đi lên hai bước, lại quay đầu lại nói với Khổng Thành, "Không thấy Tân Tân."

"Cửu gia yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được Cửu phu nhân."

Nhưng việc trước mắt cấp bách hơn, phải đảm bảo cho Cận Ngụ ĐÌnh không có việc gì trước. Khổng Thành không có cách nào cùng xử lý nhiều chuyện như vậy, anh ta bước nhanh đến trước cửa phòng của Cận Duệ Ngôn.

Tiếng chuông cửa vang lên, Đoàn Cảnh Nghiêu đứng dậy, Cận Duệ Ngôn còn đang ngồi trên ghế sô pha xem thời sự, đầu cũng không nhấc lên.

Đoàn Cảnh Nghiêu mở cửa, nhìn thấy Khổng Thành đứng bên ngoài.

"Đoàn tiên sinh, Cận thị trưởng có đây không?"

"Có, làm sao vậy?"

"Cửu gia bị người ta dẫn đi rồi."

Đoàn Cảnh Nghiêu lộ ra vẻ mặt hơi giật mình, nghiêng người sang một bên cho Khổng Thành đi vào.

Cận Duệ Ngôn cũng đã nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, cô ấy nhanh chóng đứng lên. "Bị người ta dẫn đi là sao?"

"Tôi vừa mới đến phòng Cửu gia, thấy được một người phụ nữ lạ."

Cận Duệ Ngôn không cần hỏi kỹ cũng biết là có chuyện gì xảy ra. "Tân Tân đâu?"

"Không thấy bóng dáng Cửu phu nhân."

Vẽ mặt Cận Duệ Ngôn vô cùng nghiêm túc. "Thế nào mà giữa thanh thiên bạch nhật lại có kẻ dám xông vào khách sạn bắt người?"

Đoàn Cảnh Nghiêng nghiêng người dựa lên vách tường bên cạnh. "Một tầng này đều là những người có chút thân phận, tối qua lão Cửu gây ra náo loạn lớn như vậy, nói không chừng là đã đắc tội với ai đó."

"Người phụ nữ cậu nhìn thấy kia, bộ dạng như thế nào?"

"Quần áo của Cửu gia và cô ta đều không chỉnh tề, tôi còn thấy một người ôm một cái túi, hẳn là tìm được từ trong phòng của Cửu gia, cũng không biết là bên trong có cái gì."

Sắc mặt Cận Duệ Ngôn trong nháy mắt trở nên khó coi, cô ấy ngồi về ghế sô pha, ánh mắt không khỏi rơi xuống người Đoàn Cảnh Nghiêng.

Anh ta biết cô ấy đang hoài nghi mình, hơi nhún vai. "Đừng có chuyện gì cũng nghi ngờ đến tôi như vậy chứ."

"Khổng Thành, chuyện xấu không thể truyền ra ngoài, đặc biệt là không được để cho ông ngoại biết. Hôm nay là tiệc mừng thọ của ông, nếu như ông bị chọc giận nhất định sẽ rất đáng sợ."

"Vâng."

Cận Duệ Ngôn nói chuyện vô cùng nghiêm nghị, càng nghĩ càng thấy không đúng. "Tiểu Cửu trước giờ làm việc đều rất có chừng

mực, tuyệt đối không để bên ngoài làm bừa, còn nữa, lúc nó xảy ra chuyện Tân Tân lại đang ở đâu? Đó là phòng của bọn họ, sao bỗng nhiên lại xuất hiện người thứ ba? Mà người phụ nữ đó làm sao đi vào được?"

"Lúc đó tôi cũng không tiện hỏi nhiều, cũng không biết là đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì."

"Như vậy đi, cậu sắp xếp luật sư trước, chuyện còn lại tôi sẽ nghĩ cách."

Khổng Thành khẽ gật đầu. "Vâng."

Anh ta bước nhanh ra ngoài, mãi đến khi tiếng đóng cửa truyền vào trong tai Cận Duệ Ngôn, cô ấy mới đứng dậy đi đến trước mặt Đoàn Cảnh Nghiêu.

"Nói đi, chuyện này có liên quan gì đến anh hay không?"

Đoàn Cảnh Nghiêu khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhẹ nhàng rơi xuống khuôn mặt Cận Duệ Ngôn. "Tôi phát hiện ra bây giờ có chuyện gì xảy ra em cũng đều đổ lên người tôi, nói chuyện phải có chứng cứ, vừa rồi không phải tôi vẫn còn ở trong căn phòng này sao?"

"Anh muốn làm chuyện mờ ám còn phải tự mình ra tay chắc?"

"Em không tin tôi thì thôi." Đoàn Cảnh Nghiêu cũng lười dây dưa với cô ấy.

Cận Duệ Ngôn đưa tay ra, vuốt ve khuôn mặt Đoàn Cảnh Nghiêu. "Hôm nay là tiệc mừng thọ của ông nội tôi, Đoàn Cảnh Nghiêu, chuyện này tốt nhất là không có dính dáng gì đến anh. Nếu như tôi tra ra được anh có liên quan đến chuyện này, nghĩ cũng đừng nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho anh."

Người đàn ông không để tâm lầm cong cong khói miệng. "Em vẫn là nên dành sự quan tâm này cho lão Cửu đi, ngộ nhỡ trong cái túi đó đặt thứ gì không nên đặt, vậy thì em cũng xong đời rồi."

"Anh nói đi, bên trong đó có thứ gì?"

"Làm sao mà tôi biết được?"

Cận Duệ Ngôn tiến lên một bước, ánh mắt ghim chặt chiếc cầm của người đàn ông. "Anh không biết? Vậy anh đoán thử xem."

"Nói không chừng bên trong đó có thứ đồ cấm gì đó, từ đó sẽ trở thành một cái tội nặng, lão Cửu lần này sẽ rất thảm."

Ánh mắt Cận Duệ Ngôn hiện ra mấy phần âm lãnh, "Đoàn Cảnh Nghiêu, nếu như anh thật sự dám làm ra chuyện như vậy, tôi nhất định sẽ không để yên cho anh!"

Đoàn Cảnh Nghiêu đặt tay lên bả vai cô ấy, hơi siết chặt, "Yên tâm, chuyện này không liên quan gì đến tôi, em vẫn là nên dùng thời gian nghĩ cách giúp lão Cửu thoát thân đi."

Cận Duệ Ngôn thu tay về, đi đến trước tủ đầu giường, cầm điện thoại sau đó đi ra ngoài.

Sau khi Cận Ngụ Đinh bị mang đi, bọn họ đều nhất trí không làm kinh động đến Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham.

Hiện tại anh đang ngồi trong đòn, bên cạnh còn có người phụ nữ kia, cùng với chiếc túi được tìm thấy.

"Mang tôi tới đây, ít nhất cũng phải cho một lý do chứ?"

Một tên cảnh sát mở khóa ra, đẩy đến trước mặt Cận Ngụ Đinh. "Đây là của anh phải không?"

Cận Ngụ Đinh khẽ lắc đầu. "Không phải."

"Vậy vì sao nó lại xuất hiện trong phòng của anh?"

"Tôi không biết, anh có thể đi kiểm tra camera của khách sạn, hẳn là do cô ta mang đến." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, ánh mắt rơi vào người phụ nữ đang đứng bên cạnh.

Cô ta đang đóng lại từng cúc áo khoác, cảnh sát phía sau đẩy cô ta ngồi xuống, "Là của cô?"

Người phụ nữ đó gật đầu như gà mổ thóc. "Là tôi phải mang thứ này cho anh ta."

Hai hàng lông mày của Cận Ngụ ĐÌnh hơi giương lên. "Tôi với cô không quen biết, cô mang cho tôi làm gì?"

"Cửu gia, đã đến nước này rồi, ngài cũng không thể cứ như vậy bỏ mặc tôi chứ," Người phụ nữ kia oan ức muốn đứng dậy, lập tức vai bị đè lại. "Rõ ràng là chúng ta đã hẹn trước rồi, vì sao đến đây ngài lại đẩy hết lên người tôi?"

Cận Ngụ ĐÌnh cười gần, "Tôi với cô có hẹn?"

"Đương nhiên, cũng là anh đã mở cửa cho tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không muốn phí lời với cô ta, "Nếu như vậy, không phải kiểm tra camera là ra hết sao?"

"Chúng tôi có lịch sử trò chuyện, không tin các người kiểm tra thử." Người phụ nữ nói xong, rút điện thoại từ túi áo khoác ra, mở khóa sau đó đưa điện thoại cho người cảnh sát trước mặt.

Anh ta nhìn đi nhìn lại mấy lần, sau đó đưa đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Đây là anh phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh đương nhiên nhận ra được là mình, nhưng lịch sử trò chuyện đó anh lại không hiểu từ đâu chạy tới.

Nghĩ tới đây, Cận Ngụ ĐÌnh không rét mà run, bởi vì anh vốn dĩ chưa từng thêm người này vào bạn bè.

Khả năng duy nhất.....

Vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh có chút cứng ngắc, có thể động tới điện thoại của anh chỉ có một người, ngoại trừ Cố Tân Tân thì còn có thể là ai đây?

Anh nhìn cuộc trò chuyện trên màn hình, trong chốc lát trái tim chìm xuống đáy vực.

Đây chính là chứng cứ xác thực nhất, anh biết trong điện thoại của mình cũng nhất định sẽ có một cái tương tự như vậy.

Những dòng tin nhắn kia có thể làm chứng anh và người phụ nữ này không trong sáng, hơn nữa đối phương vừa rồi cũng đã nói là thay anh mang đồ đến, trong đó lại là tiền mặt và vàng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Cận Ngụ ĐÌnh bắn về phía cô ta, mà cô ta đáp lại bằng bộ dạng cực kỳ vô tội.

Cảnh sát ngồi về phía đối diện cô ta, tiếp tục đặt câu hỏi. "Trước đây cô biết anh ta sao?"

"Không quen biết, tôi chỉ là nhận tiền làm việc thôi."

"Làm chuyện gì?"

"Các người không phải đều nhìn thấy cả rồi sao?" Người phụ nữ đó đan mุời ngón tay vào nhau, có lẽ là cảm thấy lạnh, liền dùng sức kéo cổ áo lên. "Tôi nhận tiền của người khác, bọn họ nói tôi phải hầu hạ cho anh ta thật tốt, nói anh ta là kim chủ, còn có quan hệ với một hạng mục nào đó của họ. Ngay cả túi tiền này cũng là đối phương nói tôi mang cho anh ta, không hề có liên quan gì đến tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe xong, huyệt thái dương không khỏi giật giật. Sự việc ngày càng phức tạp, chuyện này cũng không còn đơn giản là một cái giao dịch nữa rồi.

Anh nghe được hai chữ hạng mục, lại nhìn tiền và vàng trong chiếc túi kia, nếu như đổi phương là muốn anh.....

Một tên cảnh sát trong đó nhanh chóng rõ ràng. "Là nhận hồi lộ đó!"

Cận Ngụ ĐÌnh cau mày, trong lòng cũng trĩu xuống.

Mấy người đó nhìn nhau, kéo lại khóa túi, tiếp tục hỏi người phụ nữ kia. "Ai thuê cô?"

"Tôi.....tôi không biết." Người phụ nữ kia hiển nhiên là không thể nói.

"Nếu như không biết thì người đó có thể yên tâm mà đưa thứ này cho cô sao?"

Người phụ nữ đó luống cuống, ngũ điệu cũng mang theo tránh né. "Có người gọi cho tôi."

"Vậy chiếc túi này thì sao?"

"Là đặt trong một căn phòng khách sạn, tôi chỉ việc qua lấy thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe bọn họ anh một câu tôi một câu, anh hoàn toàn không có tâm tư nghĩ đến tình cảnh lúc này của mình, anh chỉ biết là Cố Tân Tân đã biến mất, mà trước khi đi còn phải đẩy mạnh anh xuống vực sâu.

Anh bỗng phát hiện ra mình không thể nhìn thấu cô, một khắc trước hai bọn họ còn ngồi gần nhau ăn cơm, con ngươi kia của cô trong suốt, mà anh lại không biết rằng khi đó đáy mắt cô đã bắt đầu nổi sóng ngầm rồi.

Cảnh sát vẫn còn tiếp tục hỏi người phụ nữ kia. "Nếu như cô không thành thật khai ra, thì hậu quả tự cô phải gánh lấy."

Bàn tay cô ta siết chặt, vẻ mặt do dự, tựa như là đang suy nghĩ.

"Nói nhanh."

"Tôi thực sự là được người ta giao phó, đối phương là Hoàng Minh Quyền, là một người có máu mặt, ông ta nói sau khi thành công sẽ cho tôi một khoản tiền. Tôi thật sự là vô tội, ông ta chỉ nói tôi và chiếc túi tiền này đều là mang đến cho Cửu gia, chỉ cần anh ta vui vẻ nhận lấy thì bên ông ấy cũng dễ nói chuyện hơn rồi."

Cận Ngụ Đinh nghe được ba chữ Hoàng Minh Quyền, nét mặt càng thâm trầm. Chỉ là anh cảm thấy cái tên này có chút xa lạ, lại ngẫm nghĩ lại, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi không tên.

Gần đây anh đang giúp Cận Duệ Ngôn theo dõi một hạng mục, không ít người muốn dựa quan hệ đến tìm anh muốn nhận hạng mục kia, Cận Ngụ Đinh nhớ ra trong số đó cũng có một người tên Hoàng Minh Quyền.

Cận Ngụ Đinh biết việc này liên quan đến Cận Duệ Ngôn nên không thể qua loa đại khái, vì thế nên đã chọn đi con đường an toàn nhất, nhưng vừa nghe được lời của người phụ nữ này.....

Trái tim Cận Ngụ Đinh triệt để chìm xuống đáy, xem ra đối phương không kiêng nể gì chĩa mũi nhọn về phía anh, hơn nữa còn muốn nhân cơ hội này kéo Cận Duệ Ngôn ngã ngựa cùng.

"Có chuyện này sao?" Cảnh sát nghe vậy, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt Cận Ngụ Đinh.

Lúc ra cửa anh còn mặc chiếc áo choàng tắm, tay áo màu trắng hơi xắn lên, để lộ ra phần da màu đồng. Trò chuyện đó là do Cố Tân Tân và người phụ nữ này tạo ra, có lẽ cô cũng sẽ biết mình đang làm cái gì.

Cận Ngụ Đinh không làm sao nghĩ ra được, nếu như cô hiểu rõ, vậy vì sao có thể xuống tay với anh?

Vẫn nói một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, cô đối với anh lại một điểm lưu tình cũng không có.

"Có chuyện này sao?" Cảnh sát đặt câu hỏi lần thứ hai.

"Có lời gì thì chờ luật sư của tôi đến rồi nói tiếp đi." Cận Ngụ Đinh bỏ lại một câu nói đó rồi khép mắt lại, không có ý định trả lời tiếp nữa.

Không biết Khổng Thành có đi tìm Cố Tân Tân không? Chỉ dựa vào cô khẳng định không thể làm ra chuyện này. Sau lưng cô rốt cuộc là người nào? Mà hiện tại cô đang ở nơi đâu?

Cận Ngụ Đinh hiện tại tâm loạn như ma, hận không thể lập tức rời khỏi đây.

Cố Tân Tân ngồi rất lâu mới thấy chiếc xe đang tiến vào một tiểu khu xa lạ.

Tài xế dừng xe lại. "Cửu phu nhân, đến rồi."

Trong lòng Cố Tân Tân hơi dâng lên hoảng hốt. Hôm nay coi như cô hoàn toàn hành sự không có suy nghĩ, một chút cũng không chuẩn bị, hiện tại đứng trước tòa nhà cao tầng này lại chợt nảy ra ý định muốn rút lui.

"Cửu phu nhân?"

Cố Tân Tân hoàn hồn lại. "Ừ."

Cô xuống xe, tài xế giúp cô lấy vali ra, "Tôi đưa ngài lên."

Cố Tân Tân đi theo tài xế vào thang máy, lên đến tầng 12, tài xế lấy chìa khóa ra, mở căn phòng 1203.

"Đây là nơi Đoàn tiên sinh chuẩn bị cho ngài ở tạm trước."

"Được, cảm ơn."

Cô Tân Tân ngồi xuống chỗ của mình, căn hộ này rất lớn, khoảng chừng 120 mét vuông, cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Cô đi thẳng đến chiếc ghế sofa đối diện, nghĩ tới hóa ra thoát khỏi Cận Ngụ Đình không hề khó, nếu như cô sớm nghĩ tới thì có lẽ đã không rơi vào tình trạng thảm hại như hôm nay.

***

Bát Bát: Thông báo tin buồn là ngày mai sẽ không có chương mới. Cho đến tận ngày 4/7 ta sẽ còn bận rộn túi bụi nên lịch post có lẽ sẽ không lường trước được bị đứt đoạn, sau này hứa sẽ đền bù lại cho mọi người. Yêu thương yêu thương.*:*

Lịch post chương 98 sẽ là 8h thứ 3 ngày 26/6/2018

!FC)"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98: Không Tìm Được Cô Ấy, Không Từ Bỏ

Dịch: CP88

***

"Cửu phu nhân, đây là Đoàn tiên sinh dặn dò tôi chuyển cho ngài." Vừa rồi tài xế xuống xe, ngoài vali của Cố Tân Tân thì còn xách theo một túi đồ khác.

Cố Tân Tân đứng dậy nhận lấy chiếc túi, mở ra xem, bên trong có không ít tiền. "Cái này tôi không thể nhận, tôi còn mang theo thẻ, bên trong cũng có tiền."

"Trước tiên ngài dùng tạm tiền mặt đi, Đoàn tiên sinh sơ có người có thể thông qua những lần giao dịch của ngài tìm tới."

Cố Tân Tân do dự gật đầu, cuối cùng vẫn nhận lấy. "Nhờ anh thay tôi nói một tiếng cảm ơn đến anh rể, số tiền này nhất định tôi sẽ trả lại anh ấy."

"Nếu ngài không còn yêu cầu gì khác thì tôi xin phép đi trước."

"Được, anh vất vả rồi."

Cố Tân Tân tiễn tài xế ra đến cửa, sau khi đóng cửa thì xoay người nhìn về phía căn phòng trống rỗng.

Cô kéo vali tìm tới phòng ngủ, đẩy cửa đi vào, nhìn chẩn đệm trên giường được gấp gọn, bên cạnh phòng ngủ còn có ban công, có ghế mây và bàn trà, điều kiện sống như vậy quả thật cũng không

tệ. Cố Tân Tân đi tới, kéo rèm cửa lên, bóng tối trong phòng khiến cô cảm giác bản thân như một người trốn chạy không thể nhìn thấy ánh sáng.

Không thể quay về nhà, Cận Ngụ ĐÌnh muốn cô nhất định sẽ kinh động đến ba mẹ.

Cố Tân Tân ngồi ở mép giường, dự định sáng mai sẽ gọi điện thoại sau đó tìm bùa một vài lý do che mắt bọn họ, đường cùng lầm thì nói với bọn họ cô và Cận Ngụ ĐÌnh cãi nhau nên trong lòng có chút khó chịu, không muốn gặp anh.

Cô nằm thẳng đơ trên chiếc giường lớn, nhắm mắt lại nhưng không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Trong đầu cô không ngừng hồi tưởng đến dáng vẻ của người phụ nữ kia, cũng không biết hiện tại Cận Ngụ ĐÌnh thế nào rồi. Chuyện như vậy hẳn sẽ không giữ chân được anh lâu, dù là khiến cho anh gặp chút phiền phức, nhưng có lẽ cũng sẽ không thể khiến cho anh về sau không thể ngóc đầu lên nổi phải không?

Cố Tân Tân nghĩ tới đây, không khỏi nhớ tới chiếc túi trong tay người phụ nữ kia.

Nếu như chỉ là giả bộ làm giao dịch mờ ám thì sao còn phải mang theo thứ đó? Mà bên trong đó là cái gì?

Cố Tân Tân lăn qua lật lại không sao ngủ được, trong lòng có chút bất an, nhưng nghĩ lại, những thứ này đã không còn quan hệ gì với cô nữa rồi.

Nếu như thật vì vậy mà anh rơi vào hoàn cảnh chật vật thì cũng không tính là chuyện xấu, cùng lầm thì có thể coi như là lý do chấm dứt triệt để đi.

Bên trong cục công an.

Luật sư của Cận Ngụ ĐÌnh đã đến, chuyện này đã được xác định hết sức rõ ràng, chính là lén nhận hối lộ.

Hoàng Minh Quyền vì lấy lòng Cận Ngụ ĐÌnh mà đưa tới một mỹ nữ và khoản tiền lớn cho anh, sợ rằng chuyển khoản tiền sẽ bị tra ra nên dứt khoát dùng tiền mặt và vàng.

Ý định trước tiên của luật sư chính là bằng mọi cách đưa Cận Ngụ ĐÌnh ra ngoài, "Chỉ dựa vào lời từ một phía không thể cứ như vậy mà định tội được, hiện tại tôi cũng có thể nói là có người cố ý vu cáo hãm hại."

"Nhưng cửa phòng khách sạn là tự tay anh ta mở ra."

"Đó cũng chỉ là lời từ một phía của người phụ nữ này."

Trong lúc nói chuyện, cánh cửa bị người ta mở ra, một nữ cảnh sát tiến đến, trong tay còn cầm một phong thư. "Vừa rồi có người đưa tới."

Cô ấy giao cho người đồng sự, ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống phong thư, nhìn theo miệng phong thư bị xé ra, những tấm ảnh bên trong cũng theo đó mà rơi ra ngoài.

Tên cảnh sát kia liếc nhìn mấy tấm ảnh trong tay, lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh và người phụ nữ ở bên cạnh. Anh ta đầy đồng ảnh đó về phía luật sư, "Hai người còn gì để nói không?"

Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt, tầm mắt dừng trên đó hồi lâu không chịu rời đi.

Anh nhớ lúc đó bên trong căn phòng rất tối, đến người phụ nữ nằm bên cạnh là ai cũng không rõ ràng, nhưng những bức ảnh này anh có thể hiểu được là ảnh anh và người phụ nữ kia ôm hôn nhau.

Nơi phát sinh chính là trên giường, váy của đối phương bị kéo lên cơ hồ là không đủ che thân, mà thắt lưng áo choàng ngủ của

anh cơ hồ cũng đã bị gỡ bỏ, từng tấm hình cứ như vậy biến thành bằng chứng, đối phương đúng là không chịu bỏ qua cho chuyện lần này của anh.

Cận Ngụ Đinh làm việc trước giờ rất cẩn thận, anh cẩn thận nhớ lại sau khi tắm xong đi vào phòng cũng không phát hiện ra bất cứ một khác thường nào cả.

Bức ảnh này nhất định là cắt từ video của một chiếc camera giấu kín nào đó, vậy nên đối phương muốn hình ảnh gì thì liền có thể lấy ra được hình ảnh đó. Nhưng rõ cuộc là nó được giấu vào đó từ bao giờ?

Bên trong khách sạn thì có khả năng là do nhân viên ra tay, nhưng nếu như là người có thể mang cho anh lý do thuyết phục nhất thì anh chỉ có thể nghĩ đến Cố Tân Tân.

Một chuỗi sự việc này đều có liên quan đến cô, rõ cuộc là cô hận anh đến thế nào mới có thể bắt tay cùng người khác lập mưu hại anh đến mức này.

Cận Ngụ Đinh không nói nữa, việc này liên quan đến Cận Duệ Ngôn nên không thể có bất kỳ sai sót nào, anh cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, không để cho kẻ kia lợi dụng cơ hội này thực hiện âm mưu lớn hơn.

Bên trong khách sạn.

Không Thành đứng trong phòng khách, thuật lại toàn bộ những gì mình nghe ngóng được cho Cận Duệ Ngôn và Cận Hàn Thanh.

Hiện tại bọn họ đang ở trong phòng của Cận Hàn Thanh, Thương Lục đang ngủ trên giường, Cận Duệ Ngôn hơi dựa người về sau, vẻ mặt nghiêm túc. "Nhận hối lộ?"

"Vâng."

"Đây không phải chuyện đùa." Cận Hàn Thanh tiếp lời. "Hạng mục này từ khi chưa bắt đầu đã bị người ta nhìn chằm chằm, lão Cửu làm việc cẩn trọng hơn em rất nhiều nên nhất định sẽ không để xảy ra sai sót như vậy, nếu như thật sự bị kết tội là nhận hối lộ thì tất cả chúng ta coi như xong đời."

"Tân Tân đâu? Vẫn không tìm được sao?"

"Không ạ." Khổng Thành cũng cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ quái. "Camera của tầng này trước khi chuyện xảy ra đã bị người ta phá hủy, mục tiêu rất rõ ràng là nhắm về phía Cửu gia."

"Một người còn đang sống sờ sờ làm sao lại thần không biết quý không hay rời đi như vậy, camera của cửa lớn thì sao? Cả ga ra nữa?"

"Đều đã tra, nhưng góc chết trong gara rất nhiều, rất khó để tra ra được."

Cận Duệ Ngôn nắm nhẹ bàn tay, "Nếu như người phụ nữ kia thật sự là bị Tân Tân đưa vào thì cũng thật là quá đáng sợ rồi."

"Còn cả những cảnh sát kia nữa, mặc dù không thu được video từ camera nhưng đúng lúc đó có một nhân viên khách sạn đi qua, tôi tìm cô ấy hỏi thử, biết được những người kia không hề gõ cửa mà là cầm thẻ phòng trực tiếp đi vào."

Cận Hàn Thanh và Cận Duệ Ngôn nhìn nhau, biểu hiện ngày càng nghiêm túc.

Cận Duệ Ngôn trở lại phòng mình, Đoàn Cảnh Nghiêu đã tắm xong, đang đứng bên cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Nghe được tiếng động tĩnh, anh ta quay đầu lại nhìn. "Chuyện của lão Cửu hỏi thăm được chưa?"

"Đoàn Cảnh Nghiêu, lần trước nó gài bẫy khiến anh phải vào cục cảnh sát, lần này coi như là một trả một sao?"

Đoàn Cảnh Nghiêu kéo nhẹ khóe miệng. "Em đang muốn đỗ chuyện này lên đầu tôi."

Anh ta vén chăn lên nằm xuống. "Em thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ thế đó đi, tôi cũng không quan tâm."

"Sáng sớm mai về Lục Thành."

Đoàn Cảnh Nghiêu hơi giật mình. "Nhanh như vậy?"

"Ở đây thêm một giây đều là lãng phí, anh yên tâm, tôi sẽ không để tiễn Cửu bị giam trong đó lâu đâu, nhưng chỉ có thể trở về Lục Thành thì tôi mới có thể sắp xếp được việc này."

"Cũng vậy thôi." Đoàn Cảnh Nghiêu tiếp lời cô ấy, "Dù sao em có quyền có thể, có thể dễ dàng đè chuyện này xuống như trả bàn tay."

"Anh nói sai rồi, tiễn Cửu thật sự sẽ không có chuyện gì, đó cũng là bởi vì bản thân nó chưa từng làm ra chuyện ấy."

Chỉ là đêm nay phải chịu uất ức một chút, sợ là không thể ra ngoài ngay được.

Ngày hôm sau.

Cô Tân Tân tỉnh ngủ ngồi dậy, cô nhìn bốn phía xung quanh, mắt thật lâu mới nhớ ra mình đang một mình ở một gian phòng hoàn toàn xa lạ.

Cô không biết làm thế nào mình có thể thích ứng được cuộc sống này, nhà của chính mình thì không thể trở về, bạn cũng không thể gặp được, làm sao cô mới có thể đứng lên một lần nữa đây?

Cô Tân Tân lấy quần áo từ trong vali ra đổi, sau đó cầm tiền ra ngoài dự định mua vài món đồ.

Bên ngoài tiểu khu có siêu thị, Cố Tân Tân mua không ít đồ dùng hàng ngày, còn mua mì ăn liền, bánh bích quy và đồ ăn vặt, cuối cùng lại đi khu bán đồ tươi sống mua ít thức ăn.

Xách theo túi lớn túi nhỏ trở về phòng, Cố Tân Tân nhét hết vào trong tủ lạnh trống không, bữa sáng cô không ăn, hiện tại đói đến mức mắt nở đom đóm.

Cố Tân Tân cầm túi bánh mì đi ra, ngồi trước bàn ăn, nhanh chóng xé miệng túi lấy bánh mì bên trong bỏ vào miệng.

Mới vừa ăn được một nửa thì tiếng chuông cửa vang lên.

Tim Cố Tân Tân đập thình thịch, cô nhanh chóng đứng dậy, rón ra rón rén đi ra cửa, "Ai?"

"Cửu phu nhân, là tôi."

Cố Tân Tân hơi thả lỏng, mở cửa ra.

Tài xế đứng bên ngoài, trong tay còn ôm theo một chiếc laptop, đưa nó cho Cố Tân Tân. "Đoàn tiên sinh dặn dò tôi mang thứ này cho ngài."

"Cám ơn, nhưng có lẽ là không cần đâu, tôi cũng có rồi."

"Ngài vẫn là nên dùng cái này đi. Đoàn tiên sinh biết ngài vẽ truyện tranh, mỗi ngày đều phải cập nhật nên rất dễ bị người ta lừa ra, chiếc máy tính này thì ngài có thể yên tâm sử dụng."

Cố Tân Tân quả thật không nghĩ tới điều này, cô vội vàng nhận lấy. "Thay tôi cảm ơn anh ấy."

"Ngài ở đây đã quen chưa?"

"Rất thoải mái."

"Nếu như còn thiếu cái gì thì đừng ngại, cứ gọi cho tôi." Tài xế nói xong, đưa danh thiếp cho cô, "Thời gian này ngài hãy cố gắng hạn chế đừng ra ngoài."

"Được."

Sáng sớm Cận Ngụ ĐÌnh đã ra khỏi đó, thấy được Khổng Thành đứng ngoài cửa.

"Cửu gia."

"Tìm được cô ấy chưa?"

Khổng Thành khó khăn lắc đầu. "Vẫn chưa."

Anh ta liếc nhìn bộ dạng của Cận Ngụ ĐÌnh, "Tôi mang theo quần áo cho ngài, ngài thay vào trước."

Hai bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lẽo, lòng bàn tay cũng đóng băng, nét mặt của luật sư đi phía sau cũng uể oải, "Chuyện này tính sau đi, rời khỏi nơi này trước đã."

"Ngài cực khổ rồi." Khổng Thành hơi gật đầu với anh.

Cận Ngụ ĐÌnh thay xong quần áo, Khổng Thành cầm áo choàng ngủ của anh đưa cho một người đàn ông đứng bên cạnh. "Anh đi thay vào đi."

"Vâng."

Xe của Cận Ngụ ĐÌnh dừng trước cửa, luật sư dẫn theo người đàn ông mặc áo choàng ngủ bước nhanh ra ngoài. Tài xế vừa mở cửa xe, ngay lập tức một đám phóng viên nhà báo không biết từ đâu xông ra.

Mấy người nhanh chóng trốn vào trong xe, nhưng đã có người ngăn trước đầu xe.

Người đàn ông ngồi trong xe giơ cánh tay lên chấn trước mặt, tài xế khởi động xe, chiếc xe chậm chạp chuyển động.

Có người đập cửa kính, "Cận Ngụ Đinh tiên sinh, nghe nói ngày hôm qua ngài bị người ta tố cáo bởi vì nhận hối lộ....."

"Còn có, ngài và người phụ nữ kia lúc ấy là đang có một cuộc giao dịch thật sao?"

Chiếc xe đi ra khỏi cửa lớn, mấy người phóng viên cũng có xe, mắt thấy cơ hội cho tít nóng ngày hôm nay sắp đi mất thì cũng nhanh chóng lén xe đuổi theo.

Cận Ngụ Đinh lạnh lùng nhìn theo, Khổng Thành lúc này mới gọi chiếc xe anh ta sắp xếp ra, chiếc xe nhanh chóng đi đến trước mặt bọn họ. Khổng Thành mở cửa xe, hai người một trước một sau ngồi xuống.

"Cửu gia, trực tiếp về Lục Thành không?"

"Camera bên trong khách sạn đã kiểm tra chưa? Cố Tân Tân là tự mình rời đi hay bị người ta bắt đi?"

Khổng Thành dè dặt nhìn về phía anh. "Camera bị phá hỏng, nhưng Cửu phu nhân hẳn là tự mình rời đi."

Cận Ngụ Đinh cũng không biết vì sao mình lại phải hỏi thừa như vậy, lúc đó cô ở trong phòng, so với bất kỳ nơi nào đều là an toàn hơn cả, nếu thật là bị người ta bắt đi thì cũng không thể đến cả một chút dấu vết giãy dụa cũng không có.

"Trong phòng đã kiểm tra chưa?"

"Đã kiểm tra toàn bộ một lượt, không phát hiện được gì cả." Khổng Thành thậm chí còn chụp lại bài trí trong phòng của mình mang qua phòng Cận Ngụ Đinh so sánh từng cái một. "Chỉ có duy

nhất một chậu hoa là bị dịch chuyển, không biết ngài có ấn tượng gì không. Lúc tôi vào thì nó được đặt trên tủ đầu giường."

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh tái nhợt. "Tôi thật sự muốn tìm ra một bằng chứng nào đó phủ nhận không phải là cô ấy."

"Chuyện này hẳn là liên quan đến Đoàn tiên sinh, nhưng Cận thị trưởng lại không tìm ra được chứng cứ."

"Bức ảnh đó là chụp được từ phòng của tôi, nói cách khác là từ sau khi tôi rời đi mới có người động tay động chân đem thứ quan trọng nhất đi."

Khổng Thành nhìn biểu hiện khó coi của anh, hạ thấp giọng nói. "Người trong nhà đều đã về trước, chuyện của ngài cũng không để kinh động đến bên phu nhân. Nhưng ngài vẫn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, việc này không thể giấu lâu được."

""Trước tiên đừng để họ biết, dù cho có không gạt được thì cũng đừng nói không thấy Cố Tân Tân, mà hãy nói cô ấy về nhà mấy ngày."

"Vâng."

Bàn tay Cận Ngụ Đinh đặt lên trên đùi, "Cậu đã hỏi người ở tòa nhà Tây chưa, biết đâu Cố Tân Tân.....đang ở nhà?"

Anh biết rõ câu trả lời, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

Nói không chừng sau khi Cố Tân Tân xả được cơn giận này sẽ lại ngoan ngoãn về nhà, như vậy thì ít nhất anh còn có thể nhìn thấy cô, sau đó mặt đối mặt hỏi cô.

Khổng Thành không trả lời, chỉ lắc đầu.

Đáp án này không ngoài dự liệu của anh, nhưng trong lòng vẫn bị hung hăng đâm cho một nhát đau điểng.

"Cho dù có phải đào ba thước đất thì cũng phải tìm cho ra cô ấy."

"Hiện tại không rõ là Cửu phu nhân đã về Lục Thành hay là đến một nơi khác. Tôi không liên lạc được với ngài, cũng không dám gọi điện hỏi Cố gia."

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng, ngón tay day nhẹ giữa hai hàng lông mày, "Sợ là cô ấy đã trốn đến một nơi rất xa, ngay cả người nhà cũng không liên lạc."

"Không thì tôi hỏi gọi bọn họ một chút?"

"Quên đi." Cận Ngụ ĐÌnh vung nhẹ tay, "Tôi sẽ tìm cơ hội hỏi thăm một tiếng, không nên khiến bọn họ lo lắng."

"Được."

Chiếc xe nhanh chóng trở về Lục Thành, dừng lại trước cổng tòa nhà Tây. Cận Ngụ ĐÌnh xuống xe, Khổng Thành theo anh đi vào nhà.

Người giúp việc nghe được tiếng động, động tác dọn dẹp trong tay lập tức dừng lại, "Cửu gia."

Tầm mắt cô ấy nhìn về phía sau Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành, không thấy bóng người Cố Tân Tân đâu, lại liếc qua Khổng Thành, thấy anh ta đang nháy mắt với mình ra hiệu thì lập tức ngậm miệng lại.

Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh lên lầu, xông thẳng vào phòng ngủ chính, khoảnh khắc đẩy cửa ra thấy được bên trong vẫn vẻ đã hoàn toàn đập tan chút hi vọng le lói cuối cùng của anh.

Anh đi vào trong phòng thay đồ, quần áo của Cố Tân Tân đều vẫn treo ở đó. Anh bước nhanh về phía bệ cửa sổ, cuốn vở ghi lại những linh cảm khi cô vẽ tranh vẫn còn đó, mà những thứ này đều

là bảo bối của Cố Tân Tân. Từ đó có thể thấy rõ Cố Tân Tân là nhất thời nảy ra ý định điên rồ kia.

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước giường, chán nản nằm xuống. Cả đêm qua anh không ngủ, cơ thể đã mệt mỏi đến cực điểm, nhưng hiện tại làm thế nào cũng không thể ngủ được.

Khổng Thành đợi dưới lầu một hồi lâu không thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi xuống, anh ta không nhịn được bước lên lầu kiểm tra.

Bên trong phòng ngủ không có một tiếng động, anh ta đứng ngoài cửa, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh nằm trên giường giống như đã ngủ thiếp đi đến áo khoác cũng không cởi, cũng không hề đắp chăn, Khổng Thành thầm nghĩ, nếu cứ như vậy mà ngủ đi nhất định sẽ bị cảm lạnh.

Khổng Thành thả nhẹ bước chân đi đến bên giường, khom lưng nhắc chăn lên đắp cho anh. Cận Ngụ ĐÌnh ngủ không sâu, chăn vừa kéo lên được một phần tư đã lập tức mở ra.

Anh giống như còn đang mơ hồ trong giấc mộng, nhưng phản ứng cực kỳ nhanh bắt lấy tay áo Khổng Thành, sau khi nhìn rõ khuôn mặt Khổng Thành thì chậm rãi thu tay về. "Mấy giờ rồi?"

"Còn sớm, ngài ngủ tiếp đi."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi dậy, đầu óc choáng váng quay cuồng, đau nhức không chịu được. Một tay anh bóp nhẹ trán, "Sắp xếp xe, tôi đến Cố gia một chuyến."

"Cứu gia, ngài xem thời gian đi, hiện tại khẳng định là người bên đó đang đi làm."

"Nói không chừng Cố Tân Tân đang ở nhà."

Khổng Thành không ép được anh, vừa muốn xoay người đi chuẩn bị xe thì chuông điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh vang lên.

Anh ta nhìn hiển thị trên màn hình, là Lục Uyển Huệ gọi tới.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, vội vàng chuyển nghe, "A lô, mẹ."

"Ngụ ĐÌnh, con đang bận sao?"

"Không ạ."

Lục Uyển Huệ hơi ngập ngừng. "Mẹ nghe Tân Tân nói hai đứa cãi nhau?"

"Cô ấy nói như vậy với mẹ?"

"Đúng đó, sáng sớm nay gọi điện về, nói là có chút khó chịu với con nên tạm thời đến nhà bạn mấy ngày. Đứa nhỏ này tính tình bướng bỉnh, có chuyện gì không thể giải quyết được mà phải đến nỗi qua nhà bạn ở vậy chứ.... "

Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được tiếp lời bà. "Cô ấy có nói sẽ đến nhà bạn nào không mẹ?"

"Không có, nhưng mẹ nghĩ hẳn là nhà Dĩnh Thư." Lục Uyển Huệ cũng không tiện hỏi giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, chỉ có thể mở miệng thăm dò. "Ngụ ĐÌnh, không có chuyện gì phiền phức đó chứ?"

"Mẹ yên tâm, không có đâu ạ, cô ấy chỉ là tức giận sau đó đột nhiên đi mất."

"Cái con bé Tân Tân này thật là... Con đừng sốt ruột, nếu thật sự không được nữa thì cứ để mặc cho con nhỏ đó ở một mình hai ba ngày đi, nó cũng là bị ba mẹ chiều hư từ nhỏ rồi." Lục Uyển Huệ rất tự nhiên nghiêng về phía Cận Ngụ ĐÌnh. "Mẹ nhất định sẽ nói với nó, bảo nó nhanh chóng về nhà."

"Cám ơn mẹ."

"Ngụ ĐÌnh, đừng khách sáo."

"Mẹ đừng nói vậy, là lỗi của con."

Lục Uyển Huệ nghe anh nói vậy, trong lòng càng nhận định là do Cố Tân Tân quá mức tùy hứng, dù thế nào thì cũng không thể trốn đi như vậy chứ, không thể từ từ rồi nói chuyện chắc?

Ngắt điện thoại, Cận Ngụ ĐÌnh giương mắt nhìn về phía Khổng Thành đứng bên cạnh, "Chỗ làm việc của Lý Dĩnh Thư kia cậu biết chứ?"

"Biết."

"Đi tìm."

Kỳ thực trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh không hề chắc chắn. Nếu như Cố Tân Tân đã cố tình muốn trốn anh thì nhất định biết anh sẽ nghĩ đến Lý Dĩnh Thư, nhưng nếu không thử một lần thì anh cũng không thể cam tâm.

"Cửu gia, sức khỏe quan trọng, ngài nghỉ ngơi trước đã."

Cận Ngụ ĐÌnh nằm dài trên giường, nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng của Khổng Thành đi ra ngoài. Tuy là anh ta đã cố gắng hết sức không để phát ra âm thanh nhưng Cận Ngụ ĐÌnh vẫn cảm thấy cực kỳ phiền, hiện tại trong đầu anh không tài nào tĩnh lặng lại được, bên trong đều là bóng dáng của Cố Tân Tân.

Lúc sau Khổng Thành quay lại, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh vẫn duy trì dáng nằm lúc trước anh ta rời đi, ở đó không nhúc nhích.

Anh ta biết anh đã ngủ thiếp đi, lần này Khổng Thành không đi vào mà xoay người đi xuống lầu.

Cận Ngụ ĐÌnh ngủ một giấc thảng đến buổi chiều, lúc thức dậy cảm giác cả người bồng bềnh, tay chân còn phát lạnh. Anh giơ tay xem đồng hồ.

Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng đi xuống lầu, Khổng Thành nghe được tiếng bước chân thì nhanh nhẹn đứng lên, "Cửu gia."

"Thế nào rồi?"

"Trong nhà Lý Dĩnh Thư không có ai, đã tìm cô ấy hỏi qua nhưng căn bản là cô ấy cũng không biết Cửu phu nhân đã đi đâu."

"Thật giỏi, có thể chỉ trong một cái nháy mắt mà đến bóng dáng cũng không thấy rồi."

Khổng Thành liếc nhìn anh, "Ngài ăn chút gì trước đã."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi vào ghế sô pha, hiện tại anh đâu còn tâm tư gì mà ăn uống nữa, "Một chút tin tức cũng không có sao?"

"Lúc Cửu phu nhân rời đi hẳn là có người giúp đỡ, vậy nên nếu như muốn điều tra xem cô ấy đi đâu thì cần phải có thêm thời gian."

"Tra, dù tốn bao nhiêu thời gian cũng phải tra cho ra."

Khổng Thành ngồi xuống đối diện, ngũ khí hạ xuống rất nhẹ, cẩn thận từng li từng tí nói. "Cửu gia, hiện tại đã có thể xác định tất cả những phiền phức ngài gặp phải đều có liên quan đến Cửu phu nhân. Cô ấy biết rõ làm như vậy sẽ làm ngài vướng vào mó rắc rối đó nhưng vẫn bắt tay với người khác lừa ngài vào tròng. Ngài cẩn thận ngẫm lại, vì sao cô ấy phải làm vậy chứ?"

Môi mỏng của Cận Ngụ ĐÌnh khẽ nhéch, quả thật có rất nhiều lý lẽ, làm sao anh lại không biết chứ?

"Thế nên tôi mới muốn hỏi ngài một câu, nếu như ngài tìm được cô ấy, thì sau đó sẽ làm gì tiếp theo đây?"

Câu hỏi này giống như hoàn toàn hỏi cho Cận Ngụ ĐÌnh á khẩu, anh cau mày, thật lâu không lên tiếng.

"Nếu như ngài chỉ là muốn xả giận, hung hăng giáo huấn Cửu phu nhân một lần để cho cô ấy biết hậu quả khi đắc tội với ngài là gì, sau đó lại đá cô ấy ra khỏi tòa nhà Tây. Cái này là hoàn toàn có thể."

Cận Ngụ Đinh nghe xong, đôi mắt thâm thúy càng âm u hơn. "Lời này là có ý gì?"

Khổng Thành đi theo anh lâu như vậy, trước giờ từ nói chuyện đến làm việc đều rất có chừng mực, nhưng lần này có mấy lời không nhịn được lại muốn được nhắc nhở anh.

Cận Ngụ Đinh hơi lùi lại, tựa lưng về sau, "Vì sao?"

"Cửu phu nhân làm như vậy đơn giản là vì chuyện đêm trước đó, cô ấy là người quá để ý đến chuyện có thù tất báo. Cô ấy nhận định ngài vì cứu Cận phu nhân mà không quan tâm đến cô ấy. Lần này cô ấy có thể hung hăng đâm cho ngài một đao, vậy thì sau này tất sẽ có đao thứ hai, thứ ba! Cửu gia, ban đầu ngài cưới cô ấy là vì Cận phu nhân, tôi lo sợ sau lần này ngài tìm cô ấy trở về sớm muộn sẽ có ngày tám lá chấn này sẽ biến thành một con dao vô cùng sắc bén, sau khi cô ấy đâm ngài trọng thương thì còn có thể nghĩ đến cả những người xung quanh ngài, bao gồm cả Cận phu nhân."

Trực giác của Cận Ngụ Đinh mách bảo không phải như vậy, theo bản năng lắc đầu. "Cô ấy sẽ không làm tổn thương Thương Lục."

"Ngài có thể chắc chắn sao? Cứ nhìn chuyện lần này mà xem, cho đến tận khi ngài bị người ta dẫn đi mà vẫn không hề tin rằng cô ấy là người đích thân ra mở cửa, còn chính là người lén đặt camera trong phòng."

Một câu này thật nhanh đâm vào ngực Cận Ngụ Đinh, sau khi rút ra liền để lại một vết sẹo dài. Anh không biết làm sao để phản bác, bởi vì sự thực đúng như Khổng Thành nói.

"Cửu gia, nếu như ngài còn muốn tìm cô ấy về thì phải chuẩn bị tốt tâm lý sau này cô ấy sẽ tiếp tục thương tổn người khác. Nếu lúc

trước ngài cưới Cửu phu nhân chỉ là để ứng phó, ngài..... vì sao hiện tại không từ bỏ, tìm một người biết nghe lời?"

Cố Tân Tân như vậy quá khó để khống chế, không phải cô chỉ khiến cho Cận Ngụ Đinh bận rộn thêm mà còn là một con mồi thú ngù đong ở bên cạnh anh, đôi khi đột nhiên sẽ lại muốn cắn xé người, hơn nữa một khi há mồm thì sẽ không dễ dàng buông tha. Ánh mắt Cận Ngụ Đinh thất thần nhìn chằm chằm một chỗ, ý tứ của Khổng Thành anh hoàn toàn hiểu rõ.

Anh đáng lẽ không cần phải tìm Cố Tân Tân về nữa, lần này cô hại anh chật vật thành như vậy cũng không cần truy cứu, coi như những gì anh nợ cô cũng đã trả lại rồi.

Nếu như nhất quyết buộc cô bên mình, tất sẽ khiến cô càng kịch liệt giãy dụa hơn.

Cố Tân Tân biết trong lòng anh quan tâm đến Thương Lục, vạn nhất đến lúc không thể đối phó được với anh nữa liền chĩa mũi nhọn lên người Thương Lục thì phải làm sao bây giờ?

Vậy nên ý của Khổng Thành chính là không cần tiếp tục tìm.

Bên trong phòng khách yên tĩnh không một tiếng động. Trong nhà bếp đã bày biện đồ ăn xong xuôi, người giúp việc muôn tiến đến thông báo thì đã bị Khổng Thành nhẹ lắc đầu cản lại.

Anh ta đứng lên, vừa muốn mở miệng nói Cận Ngụ Đinh đi ăn cơm, anh đã ngẩng đầu lên nhìn về phía anh ta, trong ánh mắt đều là kiên định.

"Tìm, tiếp tục tìm, không tìm được cô ấy tôi nhất định sẽ không từ bỏ."

***

Bát Bát: Mấy ngày này thật sự bận rộn. Ta phát hiện ra từ lúc bắt đầu dịch bộ này, những pj trước đây đều là ra ngoài đi phiên dịch nên rảnh rồi, pj lần này là cầm tài liệu về biên dịch nên thời gian hạn hẹp đến đáng thương, tiến độ vì mấy ngày đầu lơ là mà bị kéo lại kha khá. Mấy ngày hôm nay không có thời gian đọc cmt của mn, ta cảm giác mình sắp điên luôn rồi hơ hơ hơ.

Chỉ muốn nói là, chương ra thì vẫn có thể miễn cưỡng ra đủ 1 chương/ngày, nhưng cmt thì qua 4/7 rảnh rồi mới có thể quét sạch, nhưng mn đừng vì ta không trả lời cmt mà nghỉ cmt a, sau này ta kiểm không thấy ta tui thân lắm hiuhiu. Với cả, ai rảnh rồi thấy có ai cmt hỏi gì mà biết thì giúp ta trả lời nhé. Yêu thương nhiều: *-*:*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99: Cửu Gia Sinh Bệnh

Dịch: CP88

***

Khổng Thành ngó ra, đã nói đến nước này mà Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn kiên trì thì anh ta cũng chỉ có thể làm theo.

"Cửu gia, ngài thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi?"

"Không cần nhiều lời, dùng tất cả các biện pháp tìm cho ra cô ấy, nếu như vẫn không có kết quả thì tìm cách bức cho cô ấy phải đi ra."

Khổng Thành không tiếp tục khuyên can anh nữa, "Được."

Đầu Cận Ngụ ĐÌnh đau như búa bổ, tay chống trán, có bao nhiêu mệt mỏi hiện tại đều hiển hiện hết trên khuôn mặt. Khổng Thành hơi khom lưng nhìn anh. "Cửu gia, có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Không, à đúng rồi, cậu đã kiểm tra xem hôm nay Tân Tân có cập nhật chương mới không chưa?"

Trời vừa sáng Khổng Thành đã kiểm tra. "Lúc trước không thấy, vừa rồi tôi lên lần nữa thì đã đăng rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, sắc mặt càng cứng ngắc. Cô đúng là quá giỏi rồi, xảy ra chuyện lớn như vậy mà vẫn còn tâm tình để cập nhật, hoàn toàn treo lên một bộ không liên quan đến mình.

"Có tra được cô ấy đang ở đâu không?"

"Để tôi thử."

Cận Ngụ ĐÌnh thả tay xuống, Khổng Thành cũng không ở thêm, trước khi đi ra ngoài còn hơi lo lắng nhìn anh một cái.

Người giúp việc đến gọi anh xuống ăn cơm, Cận Ngụ ĐÌnh ăn được mấy miếng cơm đã mất hết khẩu vị đặt đũa xuống. Anh lên cầu thang đi vào thư phòng, mở máy tính ra, truy cập vào địa chỉ mạng của Danh Động Mạn.

Trang chủ hiện ra, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức tìm bộ truyện tranh của Cố Tân Tân sau đó kéo xuống cuối trang.

Bên trong khu bình luận có mấy trăm ngàn bình luận đang chờ trả lời, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy có một bình luận mười phút trước đã được tác giả phản hồi lại.

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chóng nhấn vào khung bình luận, chỉ là trước hết phải đăng ký, ngón tay anh thao tác nhanh chóng gõ trên bàn phím, tùy ý chọn một cái tên, sau đó gửi bình luận lên.

Cố Tân Tân lúc quay lại, trong miệng còn ngậm một ngụm nước, nhìn thấy trong khu bình luận một hàng dài đều viết như thế này: "Em ở đâu? Em là muốn tự mình trở về hay là muốn tôi bắt về?"

Cô lập tức nghĩ đến Cận Ngụ ĐÌnh, chỉ là vì sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?

Cố Tân Tân liếc nhìn tên đăng ký: Cố Tân Tân 999999

Cô đặt cốc nước xuống bàn, nhấn trả lời, "Giá trị hâm mộ là 0, e là bạn đã đặt nhầm chỗ cho bình luận của mình rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh load lại, liền thấy được trả lời của Cố Tân Tân.

Một lần nữa anh đặt tay gõ lên bàn phím. "Nếu em đã không để tâm như vậy thì hôm nay tôi liền tìm ba mẹ, nói với bọn họ những chuyện em đã làm."

Cận Ngụ ĐÌnh gửi bình luận, nhưng lại có một khung nhắc nhở nhảy lên, nói rằng anh đã bị cấm nói.

Cận Ngụ ĐÌnh chưa từng vào mấy trang web như thế này nên nhất thời chưa hiểu được ý nghĩa của nó, dùng sức ấn thêm mấy lần nhưng đều thất bại.

Cuối cùng thì anh đã có thể hiểu được cấm nói là gì rồi.

Nhưng hiện tại đây chính là cách duy nhất để liên lạc với Cố Tân Tân. Cận Ngụ ĐÌnh định sẽ đăng ký một lần nữa, anh load lại trang, không ngờ đã thấy bình luận vừa rồi của anh có một dãy dài phản hồi, đều là độc giả của Cố Tân Tân.

"Mọi người mau đến xem, bên này có một kẻ spam bình luận."

"Nói chuyện thật mắc cười, ê tên kia, ta thách ngươi dám bắt đó?"

"Người này chắc chắn bị mắc chứng vọng tưởng, đến mấy lời bá đạo tổng tài cũng đều dùng đến, tầm thường quá mất."

"Vừa đọc chương mới xong, úi úi chà, kẻ ngu si này là của nhà ai chạy đến đây thế?"

Xem ra hiện tại Cận Ngụ ĐÌnh có muốn quay lại cũng khó.

Cố Tân Tân không hề xóa đi bình luận của anh mà ngược lại ghim nó lên đầu để cho người ta vào mắng. Độc giả đọc xong chương mới thường thích đi dạo trong khu bình luận, thấy nhiệt độ của bình luận này ngày càng cao thì đều đua nhau xía một chân vào.

Bên phía Khổng Thành cũng không thu hoạch được gì, Cận Ngụ ĐÌnh gọi điện thoại cho Tiêu Tụng Dương, nhưng Cố Tân Tân cũng không có dễ lừa như thế.

Tiêu Tụng Dương biết biên tập của Cố Tân Tân và cô quan hệ không tệ nên đã cho cô ấy đứng ra liên lạc với Cố Tân Tân. Nhưng chỉ mới nói muốn sắp xếp cho cô một buổi phỏng vấn thì đã bị Cố Tân Tân tỉnh như sáo phát hiện ra, nói thẳng với biên tập. "Chị giúp em chuyển lời đến lão đại, sau này tất cả các hoạt động em đều sẽ không tham gia, nhưng nếu như vậy mà sau này anh ta giảm đè cù của em thì em liền lập tức rời đi, bên ngoài trang web này cũng không thiếu chỗ cho em dung thân."

Thần Tập đi rồi, trang web coi như hiện tại cũng là bỏ ra không ít tâm huyết trên người Cố Tân Tân, Tiêu Tụng Dương cũng không dám đắc tội với cô.

Cận Ngụ ĐÌnh biết hiện tại mình thật sự hết cách bắt ép cô rồi, dù là có một cách rất dễ dàng có thể khiến cô đi ra, điều cô quan tâm nhất luôn là người nhà, chỉ cần dùng ba mẹ cô bức ép cô một cái thì nhất định cô sẽ đi ra.

Nhưng chuyện đã đến nước này Cận Ngụ ĐÌnh cũng không làm được như thế. Nếu đã là người thân, cô bảo vệ bọn họ, che chở bọn họ còn không kịp, nếu anh thật sự xuống tay với bọn họ, chỉ sợ Cố Tân Tân sẽ triệt để hận chết anh.

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không chịu nổi nữa, về phòng ngủ chính nằm xuống.

Ngủ một giấc, liền thẳng đến tối.

Bên trong phòng ngủ có tiếng bước chân đi lại, Cận Ngụ ĐÌnh cũng nghe được, nhưng lại không làm sao mở được mắt ra. Có người đang gọi anh, nhưng anh ngờ ngợ biết được người kia không phải là Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân sẽ không lấy ngữ khí đó để gọi anh, mí mắt anh trĩu nặng, cảm giác được có một bàn tay mát lạnh đặt trên trán khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh hết sức thoái mái.

Rất nhanh, anh được người đó đỡ ngồi dậy, nhét thuốc vào miệng anh, lại cho anh uống nước.

Cận Ngụ ĐÌnh được đỡ nằm xuống, gắng hết sức mở mắt ra, nhìn thấy Tân Chi Song lo lắng ngồi bên giường. "Lão Cửu, không sao chứ?"

"Mẹ, sao mẹ lại đến đây?"

"Không yên tâm nên tới xem một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh muốn nhấc tay lên, nhưng cảm giác cả người không có chút sức lực. "Con bị bệnh rồi à?"

"Đúng là bị sốt đến hồn hồn rồi, mẹ vừa cho con uống thuốc, nếu như lát nữa mà vẫn không hạ sốt thì phải gọi bác sĩ đến đó."

"Được."

"Lão Cửu," Tân Chi Song hơi do dự, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi. "Tân Tân đâu?"

Tầm mắt anh hơi tránh né, "Cô ấy không có nhà."

"Con bé đi đâu?"

"Chỉ là náo loạn một chút thôi, đã qua nhà bạn ở mấy ngày rồi."

Tân Chi Song như có điều gì suy nghĩ nhìn chằm chằm chiếc giường lớn, bà biết, chuyện đêm đó quả thật đã kích thích không nhỏ Cố Tân Tân, đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ không thể chịu được chuyện như vậy.

Cô không hề náo loạn trong buổi tiệc mừng thọ cùng ngày hôm đó, buổi tối còn vô cùng ngoan ngoãn mời ông ngoại một ly trà đã xem như là rất hiểu chuyện rồi.

"Vậy hãy để cho con bé một hai ngày để bình tĩnh lại đi."

"Mẹ, mẹ còn vừa lòng cô ấy không?"

"Hài lòng chứ." Tần Chi Song cực kỳ có thiện cảm với Cố Tân Tân, tự nhiên sẽ không tiếc lời khen ngợi, "Mẹ cảm thấy Tân Tân rất tốt, Thương Lục cũng tốt, hai đứa con dâu này mẹ đều yêu quý."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi giương khóe miệng, "Vậy thì tốt."

Như vậy chứng tỏ hiện tại Tần Chi Song chưa biết được chuyện kia, nếu như có thể, Cận Ngụ ĐÌnh muốn triệt để giấu diếm chuyện này đi.

Sau khi uống vào thuốc hạ sốt, Cận Ngụ ĐÌnh đã hạ nhiệt đi không ít, chỉ là khẩu vị vẫn rất tệ, bị Tần Chi Song liên tục ép mới miễn cưỡng húp vào một ít cháo loãng.

Hôm sau, dù là thân thể Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa quá thoái mái nhưng anh vẫn gắng gượng đứng dậy, miễn cưỡng tắm rửa sạch sẽ sau đó xuống lầu.

Khổng Thành ở phía dưới đang lo âu đứng cùng luật sư nói gì đó, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi xuống bèn bước nhanh về phía trước. "Cửu gia."

""Có chuyện gì?"

"Vụ án đã chuyển đến cục công an của Lục Thành, phiền phức lần này xem ra càng lớn hơn rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh ho khan, trên mặt cũng không hề biểu hiện một chút sốt ruột nào cả, "Phiền phức đến có muôn chyện cũng không

chặn nỗi, lo lắng cũng vô dụng."

"Người phụ nữ kia một mực chắc chắn ngài và cô ta có quan hệ, hiện tại người duy nhất có thể chứng minh ngài vô tội chỉ có Cửu phu nhân."

"Cậu vẫn còn biết cơ đáy!" Cận Ngụ Đinh nghe anh ta nói thế, hỏa khí trong người lập tức không kìm nén lại được. "Cậu nhất định phải tìm ra cô ấy cho tôi!"

Cận Ngụ Đinh vừa nói xong lời này, lập tức kịch liệt ho khan, Khổng Thành cũng không dám tiếp tục chọc vào anh.

Luật sư tiến lên hai bước. "Có thể tìm được Cửu phu nhân thì vẫn là cách tốt nhất, hiện tại việc cấp bách trước mắt là phối hợp với bọn họ, tội nhận hối lộ ảnh hưởng lớn như vậy, nếu như xử lý không tốt thì có thể kéo theo cả Cận thị trưởng vào cuộc."

Cận Ngụ Đinh hiện tại vô cùng không muốn nghe những lời này, anh nhấc chân lên đi ra ngoài.

"Cửu gia, ngài đi đâu?"

"Không cần phải đi theo tôi."

Cận Ngụ Đinh lên xe, cũng không nói với tài xế mình muốn đi đâu, tài xế nhìn mặt khó coi của anh, cuối cùng bất đắc dĩ đành cho xe chạy ra trước.

Một hồi lâu sau Cận Ngụ Đinh vẫn không mở miệng nói chuyện, tài xế dè dặt nhìn anh qua kính chiếu hậu.

"Cửu gia, có chuyện này tôi thấy vẫn là nên nói với ngài một tiếng."

"Chuyện gì?" Tầm mắt Cận Ngụ Đinh đưa ra ngoài cửa sổ, cũng không quay đầu lại.

"Cái ngày ngài sai tôi cầm tấm bùa đó đi hỏi, thật ra tôi còn hỏi thêm một câu, tôi hỏi bà ấy tấm bùa này có phải là Cửu phu nhân yêu cầu vẽ hay không," tài xế đánh tay lái, sau đó tiếp tục kể.
"Nhưng bà thầy bói đó nói không phải, khi ấy Cửu phu nhân là đã bị đuổi ra ngoài rồi, là mẹ ngài ấy xin, thông tin của Cận phu nhân cũng là bà ấy nói cho bà thầy bói kia."

Mí mắt Cận Ngụ Đinh hơi động, sau đó nhìn về phía tài xế không chớp mắt.

"Bà thầy bói đó nói tấm bùa kia nhất định phải đặt bên người Cửu phu nhân mới có thể phát huy tác dụng, lúc đó tôi định nói chuyện này cho ngài, nhưng Cửu phu nhân lại nhìn tôi ra hiệu, không để cho tôi nói."

Cận Ngụ Đinh trầm mặc thật lâu, cô không để cho tài xế nói trăng ra có lẽ là vì sợ anh trong cơn thịnh nộ sẽ tìm tới Lục Uyển Huệ, vậy nên toàn bộ tội trạng cô đều nhận hết về phía mình.

"Cửu gia, tôi vẫn muốn tìm cơ hội nói với ngài, nhưng mấy ngày gần đây đều là hai người cùng ngồi trên xe."

Bây giờ nói lời này đã muộn, Cận Ngụ Đinh gật nhẹ đầu, hiện tại trong đầu anh không nghĩ được cái gì khác, chỉ muốn ngay tức khắc mang cô trở về. Anh thậm chí không thể nhớ ra lúc trước bọn họ vì tấm bùa đó mà cãi vã như thế nào, mà khi ấy anh đã không hề tin tưởng cô ra sao.

Anh chỉ biết hiện tại cô đã đi rồi, nói cái gì cũng là vô dụng, toàn bộ đã đều không còn quan trọng nữa.

Cô Tân Tân nhận được điện thoại của Lý Dĩnh Thư là khi cô đang trong phòng bếp nấu mì.

Cô nhìn hiển thị trên màn hình, hơi do dự một chút sau đó chuyển nghe, Lý Dĩnh Thư bên kia cũng không chờ cô nói một tiếng a lô đã oang oang lên tiếng.

"Tân Tân, cậu ở đâu? Cậu không sao chứ?"

Cố Tân Tân nghe tiếng rống như sư tử Hà Đông của cô ấy, lập tức đưa điện thoại ra xa, "Mình không sao."

"Chồng cậu suýt chút nữa lật tung cái công ty của mình lên rồi, cái tên kia còn úp úp mở mở nói với mình mấy câu, Cố Tân Tân, không phải là cậu đang chạy trốn đó chứ?"

"Ừ." Cố Tân Tân đáp nhẹ, sau đó lại không yên lòng hỏi. "Bạn họ không làm khó dễ cậu chứ?"

"Không có, dù sao mình cũng đâu có biết cậu ở đâu?" Lý Dĩnh Thư nói đến đây, thuận miệng hỏi, "Mà rốt cuộc thì cậu đang ở đâu?"

"Đừng hỏi, biết được chuyện này với cậu cũng không có gì tốt đẹp cả."

Cái tính bát quái của Lý Dĩnh Thư là lại bộc phát rồi, không làm sao hãm lại được, "Vậy cậu nói đi, sao đang yên đang lành lại bỏ trốn?"

"Không vượt qua nỗi thì chạy thôi."

"Giỏi giỏi, Tân Tân nhà mình là ngầu nhất."

Cố Tân Tân bưng bát mì ra, "Cậu cũng phải cẩn thận, mình sợ anh ta cuối cùng không tìm được mình lại chĩa mũi nhọn về phía cậu."

"Không đến nỗi chứ, trước tiên cậu đừng nói cho mình biết cậu ở đâu là được, như vậy sẽ không sợ bị uy hiếp đến mức không chịu được mà khai ra."

Cố Tân Tân ăn mì, nghĩ đến người nhà lại không làm sao yên tâm, "Nếu mẹ mình mà hỏi cậu thì cậu cứ nói mình đang ở nhà một

người bạn, sống rất tốt, bảo bà ấy không phải lo lắng."

"Nhưng cứ trốn chui trốn lùi như vậy cũng không phải cách hay, cậu không thể cứ như vậy không chịu về mãi chứ?"

Trong lòng Cố Tân Tân dĩ nhiên rất rõ ràng. "Đến đâu hay đó đi, đến đó rồi tính."

Ngắt điện thoại, Cố Tân Tân xuất thần nhìn chằm chằm chiếc máy tính bên cạnh. Cô nhất định phải về nhà, chỉ là hiện tại nhất định Cận Ngụ ĐÌnh sẽ cho người canh giữ bên ngoài căn nhà của cô, chờ cho cô tự mình chui đầu vào lưới.

Cận Duệ Ngôn sau khi trở lại đều liên tục sắp xếp xuống, thân phận cô ấy mãn cảm nên không thể trực tiếp xuất đầu lộ diện, nhưng ở dưới tay nuôi không ít người, mỗi kẻ đều là rất được việc.

Lúc này cô ấy ngồi ở giữa khán đài, đang làm một bài báo cáo.

Đoàn Cảnh Nghiêu đứng bên cạnh một cột trụ chạm khắc hoa văn từ thời La Mã cách đó không xa, người phụ nữ này dù là thời điểm gì cũng đều có thể tươi cười, ánh mắt sắc bén, chỉ cần quét một lượt phía dưới liền có thể khiến cho mọi người trong hội trường yên lặng lắng nghe.

Dù là hiện tại rắc rối không ngừng đeo bám lấy Cận Ngụ ĐÌnh khiến cho cô ấy không thể không lo lắng trong lòng, nhưng ở một trường hợp trọng yếu như vậy cô ấy cũng không để cho một chút biểu cảm khác lọt bộc lộ ra.

Lúc này đã đến giai đoạn phóng viên đặt câu hỏi, hai tay Đoàn Cảnh Nghiêu khoanh trước ngực, quy trình này trong lòng anh đã quá rõ ràng rồi. Những câu hỏi của phóng viên đều là được thư ký của Cận Duệ Ngôn rà soát qua một lượt, cũng bởi vì như vậy nên cô ấy trước mặt người khác vĩnh viễn đều có thể trả lời không một sơ hở.

Chỉ là những chuyện như vậy nếu như cứ mãi thuận lợi thì trên đời này đã không tồn tại ba chữ "ngoài ý muốn".

Một loạt những câu hỏi được Cận Duệ Ngôn đón đáp trôi chảy, cuối cùng có một cánh tay giơ lên.

Phóng viên giơ tay được cho phép đứng lên hỏi, liền lập tức nhầm đúng từ huyệt của Cận Duệ Ngôn mà đâm tới. "Cận thị trưởng, nghe nói em trai của ngài vừa bị tra tội nhận hối lộ, mà hạng mục kia chính là hạng mục của nhà nước, xin hỏi có chuyện đó là thật sao?"

Những người có mặt trong hội trường nhìn nhau, tin tức đã bị triệt để chặn lại, hiển nhiên là không hề bị truyền ra ngoài.

Cận Duệ Ngôn nhíu chặt lông mày, người ngồi cạnh cô ấy chỉ vào mặt phóng viên đặt câu hỏi kia. "Cô là ở đài nào? Lời nói ra phải chịu trách nhiệm đấy có biết hay không?"

"Cận thị trưởng, ngài vẫn là nên giải thích trước ống kính cho rõ ràng đi."

Nét mặt Cận Duệ Ngôn lộ vẻ nghiêm túc, kè sát miệng vào mic hỏi. "Cô đã nói là nghe nói, vậy lời này là nghe ai nói?"

"Chuyện như vậy không thể nào không có lửa mà lại có khói, đã có phong thanh tin tức này, người làm thị trưởng ngài không thể tránh né như thế."

Cận Duệ Ngôn nghe cô ta nói, cười lạnh, không để ý lầm hơi mở đôi môi đỏ mọng, "Tin tức này là tôi vừa mới nhận được, nếu cô mới chỉ nói mà không có chứng cứ thì tôi có gì để trả lời đây? Nếu như mỗi người trong các người đều dùng những loại tin tức này đến hỏi tôi, thử nghĩ mà xem, không phải ám chỉ là tôi nên thành lập ra một cái phòng ban chuyên môn để trả lời lại?"

Nữ phóng viên kia còn trẻ, chỉ cần mấy câu đó của Cận Duệ Ngôn đã có thể khiến cô ta hoàn toàn bối rối.

"Nếu như chuyện này là thật thì xin hỏi Cận thị trưởng ngài sẽ làm thế nào?"

"Đương nhiên là nghiêm trị, không bao che, nhưng điều kiện tiên quyết là chuyện này phải có thật."

Nữ phóng viên nghe vậy, đưa tay về chiếc túi bên cạnh, Cận Duệ Ngôn thu nhất cử nhất động của cô ta vào trong mắt. "Bây giờ là xã hội pháp trị, lời nói bịa đặt cũng sẽ có cái giá rất lớn, đặc biệt là những người làm truyền thông, tôi hi vọng mọi người từng lời nói ra phải thật cẩn trọng, chớ vì những lời nói bóng gió không căn cứ mà chôn vùi tiền đồ của mình."

Động tác của người kia rất rõ ràng dừng lại, Cận Duệ Ngôn khẽ cười, "Nếu như thật sự có chuyện này thì tôi nhất định sẽ cho công chúng một câu trả lời thỏa đáng, nhưng nếu như là mưu hại bịa đặt, tôi tin tưởng người bị hãm hại cũng sẽ không để yên cho kẻ vu khống kia."

Nữ phóng viên kia tựa như cân nhắc một chút đến mức độ nghiêm trọng của sự việc, cuối cùng không nói nữa mà ngồi về chỗ của mình.

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn một màn trước mắt, mắt hết cả hưng, Cận Duệ Ngôn quả là một người khéo léo vô cùng, không chút biến sắc đã có thể uy hiếp một người không dám tiếp tục nữa.

Lúc chập tối, Cận Ngụ Đinh để phổi hợp điều tra đã đến cục công an Lục Thành một chuyến.

Khổng Thành ở bên ngoài lo lắng chờ đợi, Cận Ngụ Đinh hôm nay còn không khỏe, cứ tiếp tục bị giày vò như vậy e là sớm muộn cũng sẽ sụp đổ mất.

Đến nửa đêm Cận Ngụ ĐÌnh mới đi ra, Khổng Thành chỉ lo có người bên ngoài canh sǎn, lại sắp xếp mấy chiếc xe trước sau rời đi, con đường cũng là khác nhau.

Sau khi Cận Ngụ ĐÌnh lên xe lập tức không ngừng ho khan, Khổng Thành lo lắng đưa cốc nước ấm cho anh. "Cửu gia, không thì đến bệnh viện xem một chút đi."

"Không có gì đáng ngại, chỉ là bị cảm thôi."

"Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, chỉ sợ tin tức giấu không nổi, nếu như thật sự bị lộ ra....."

Cận Ngụ ĐÌnh trả lại cốc cho Khổng Thành, "Vẫn không có tin tức gì của cô ấy sao?"

Khổng Thành cắn chặt răng, "Không có."

"Tiếp tục tìm đi."

"Cửu gia, hiện tại tình trạng của ngài chính là rắc rối quần quanh trùng trùng. Tôi thật sự rất lo lắng, chúng ta đều đem hi vọng ký thác lên Cửu phu nhân, cho rằng sau khi tìm được cô ấy thì sẽ có thể được cô ấy đứng ra làm chứng ngài vô tội. Nhưng hình như chúng ta đã quên mất một điểm, dù là tìm được cô ấy về, ngài có đảm bảo cô ấy sẽ đứng ra thay ngài làm chứng không?"

Cận Ngụ ĐÌnh chuyển tầm mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ. "Đương nhiên"

"Làm sao ngài biết được?"

"Không biết." Cận Ngụ ĐÌnh xác thực là không biết, chỉ là anh tin tưởng vào trực giác của mình mà thôi.

"Nếu như Cửu phu nhân không giúp ngài đứng ra làm nhân chứng, thậm chí còn bỏ đá xuống giếng, vậy thì chúng ta phải làm

sao đây?"

Cận Ngụ ĐÌnh không nói ra lời, tựa như cũng đã từng nghĩ đến lời này của Khổng Thành. Thật lâu sau, giọng nói trống rỗng của anh mới đáp lại. "Tôi không tin cô ấy có thể nhẫn tâm đến như vậy. Cô ấy giúp người khác hại tôi là vì không biết sẽ mang tới phiền phức lớn như vậy cho tôi. Một khi cô ấy biết được hiện tại tôi cần cô ấy như thế nào, nhất định sẽ không do dự mà đứng ra giúp tôi."

Khổng Thành giật mình nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, giống như không thể tin được lời nói như vậy lại có thể từ trong miệng anh nói ra.

Người Cận gia từ trước đến giờ sẽ không dễ dàng tin vào ai khác, dù là nam hay nữ.

----- lời tác giả -----

Nếu Tân Tân còn không ra, lão Cửu nhà ta sẽ giở trò lừa bịp đó nha

***

Bát Bát: Gần đây wattpad bị lỗi thông báo thì phải, nên ta biểu nè, 8h ta đăng chương mới thì cứ khoảng 8h5 mn vào kiểm tra là có ấy mà. Trước đó mn có đang mở sẵn app rồi thì đóng vào trước rồi mới mở lại app nhé, vì trên 1 vài hệ điều hành thì nó sẽ bị lỗi không hiện chương mới nếu mn đang mở sẵn app lúc ta cập nhật đó.

X/

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100: Đi Lướt Qua Nhau

Dịch: CP88

***

Số điện thoại của Cố Tân Tân không đổi, chỉ là ngoại trừ mấy số điện thoại của những người quan trọng thì cô đều chặn lại hết.

Dù là cô muốn gọi điện thoại thì cũng tận lực dùng điện thoại bàn trong phòng, mỗi ngày đều trôi qua trong nơm nớp lo sợ, tình trạng cũng không tốt hơn là bao.

Đến khi nhận được điện thoại của Lục Uyển Huệ cũng đã là ba ngày sau.

Cố Tân Tân a lô một tiếng, đối diện lập tức truyền đến giọng nói lo lắng của Lục Uyển Huệ. "Tân Tân, con vẫn còn ở nhà bạn sao?"

"À, vâng." Cố Tân Tân ấp úng trả lời.

"Đừng có tiếp tục giở cái tính khí trẻ con ra nữa, bây giờ lời mẹ nói con cũng không nghe nữa phải không? Nhanh chóng trở về."

Cố Tân Tân không muốn Lục Uyển Huệ can dự quá nhiều vào chuyện này, nhưng bọn họ hiện tại đã như vậy rồi, có bậc làm cha mẹ nào có thể mặc kệ chứ?

"Mẹ....."

"Những chuyện trước đây không nói, mợ của con vừa mới gặp tai nạn xe, con đừng có cứ không chịu hiểu chuyện như thế nữa, lập tức trở lại cho mẹ."

Cố Tân Tân thất kinh."Cái gì?"

"Cậu con với Thần Thần đều ở trên xe, nhưng mợ con ngồi ghế cạnh tài xế nên bị thương nặng nhất, hiện tại đang trong phòng cấp cứu!"

"Ở bệnh viện nào ạ?" Cố Tân Tân sốt ruột hỏi.

"Bệnh viện Hoa Sĩ."

Cố Tân Tân vội vàng đứng dậy, vừa quay lại phòng ngủ cầm lấy túi xách vừa nói. "Con lập tức qua, mẹ, trước tiên mẹ đừng nói cho Cận Ngụ ĐÌnh biết."

"Vì sao?" Lục Uyển Huệ không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. "Dù hai đứa có mâu thuẫn gì thì cũng không thể tùy tiện vào lúc này, đó cũng là mợ của Ngụ ĐÌnh đấy."

"Mẹ đừng hỏi nhiều như thế, nói chung là mẹ đừng nói cho anh ta biết, chờ con đến rồi nói tiếp."

Cố Tân Tân ngắt máy, cầm chút tiền mặt sau đó đi ra ngoài.

Lục Uyển Huệ đương nhiên sẽ không nghe cô, vừa cúp máy liền gọi cho Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng không hiểu sao bên kia không có ai nghe, Lục Uyển Huệ thử mấy lần đều không liên lạc được.

Cố Tân Tân chạy đến bệnh viện, Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đều đã ở đó, đúng lúc này mợ cô cũng được đẩy từ trong phòng cấp cứu ra. Dù là cuộc phẫu thuật này trước đó được xác định là vô cùng nguy hiểm, nhưng bác sĩ nói đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch nên có lẽ tạm thời đã có thể yên tâm. Cậu của Cố Tân Tân mừng đến mức ngồi xổm trên đất khóc, đường đường là một

người đàn ông mà lại có thể khóc đến thảm thương như vậy, có thể tưởng tượng được tình hình vừa rồi căng thẳng đến mức nào.

Mợ được đẩy vào phòng bệnh, Thần Thần và cậu kỳ thực đều chỉ là bị xây xát nhẹ, nhưng không có gì có thể so sánh được với người thân vừa kéo lại được một mạng từ quỷ môn quan.

Cố Tân Tân nhìn hai người đứng hai bên mợ mình, dù là mợ còn chưa tỉnh lại nhưng có lẽ vẫn sẽ cảm nhận được có hai người đàn ông đang nắm lấy tay mình.

Lục Uyển Huệ không ngừng cảm tạ trời đất, lại liên tục an ủi bọn họ đại nạn không chết tất có hậu về sau.

Cố Tân Tân và bà ở bên cạnh chăm sóc, cơm trưa cũng là cô gọi từ bên ngoài giao đến, vừa ăn xong không lâu thì mợ cũng tỉnh lại.

Tất cả mọi người đều là vui mừng không thôi, hiểu rõ kiếp nạn này rốt cuộc cũng đã trôi qua.

Cận Ngụ Đinh từ trong cục công an đi ra, Khổng Thành vẫn canh giữ ở bên ngoài. Cận Duệ Ngôn đã có chuẩn bị từ trước, chỉ là chuyện này có liên quan đến Đoàn Cảnh Nghiêu nên vẫn không thể tính là đã thắng lợi, cục diện ở thế giằng co.

Đoàn Cảnh Nghiêu cũng chỉ muốn trả đũa chị em nhà bọn họ nên về ý định muốn giấu Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham, cả hai bên đều ngầm thống nhất là sẽ không làm kinh động đến phía tòa nhà chính.

Cận Ngụ Đinh lên xe, Khổng Thành không khỏi hỏi. "Thế nào?"

"Còn có thể thế nào, theo đúng trình tự thủ tục thôi."

Khổng Thành cũng cảm giác bất đắc dĩ sâu sắc, sau khi xe phát động liền đưa điện thoại của Cận Ngụ Đinh tới cho anh. "Cửu gia,

vừa rồi bên Cố gia gọi điện tới, tôi không dám nghe, đoán chừng là hỏi chuyện của ngài và Cửu phu nhân."

Cận Ngụ ĐÌnh nhận lấy, liếc nhìn hiển thị trên màn hình, đều là Lục Uyển Huệ gọi tới.

Hai người bọn họ xảy ra mâu thuẫn, bà cũng sốt ruột, nên thi thoảng sẽ gọi cho Cận Ngụ ĐÌnh hỏi thăm.

Tuy là lời nói dối không dễ nói ra, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh biết bà đã gọi tới thì nhất định anh phải có lời đáp lại.

Chuông điện thoại của Lục Uyển Huệ vang lên đúng lúc bà đang ở trong phòng bệnh, Lục Uyển Huệ nhìn hiển thị trên màn hình, sợ Cố Tân Tân biết được nên xoay người đi ra ngoài.

Cố Đông Thăng lầm bẩm, "Nhận điện thoại còn phải tránh chúng ta nữa."

Lời này khiến cho Cố Tân Tân chú ý, cô lặng lẽ đi theo phía sau Lục Uyển Huệ, nhìn thấy bà đứng trước cửa phòng bệnh chuyền nghe, "A lô, Ngụ ĐÌnh."

Trong lòng Cố Tân Tân không khỏi hồi hộp, sắc mặt cũng trầm xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh hô một tiếng mẹ, "Thật ngại quá, vừa rồi mở cuộc họp nên không thấy điện thoại của mẹ."

"Ngụ ĐÌnh, mơ của Tân Tân vừa mới xảy ra tai nạn xe, mẹ chỉ là muốn nói một tiếng với con Tân Tân cũng đã tới, đang ở bệnh viện đây."

"Cái gì?" Trong lời nói của Cận Ngụ ĐÌnh khó nén lại kích động, "Tân Tân đang ở bệnh viện?"

"Đúng rồi, từ sáng đã tới."

"Bệnh viện nào ạ?"

"Bệnh viện Hoa Sĩ."

Lục Uyễn Huệ đem bán Cố Tân Tân triệt để, cô giả bộ cái gì cũng chưa nghe thấy quay lại phòng bệnh.

Sau khi Cận Ngụ ĐÌnh ngắt máy, dặn dò tài lái xe thẳng đến bệnh viện Hoa Sĩ.

Cố Tân Tân dĩ nhiên không thể ngồi lại ở bệnh viện chờ chết, chỉ là đột ngột đi như vậy nhất định Lục Uyễn Huệ sẽ nghi ngờ. Cô cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ, đúng lúc này cửa bị đẩy ra, cô đặt điện thoại đến bên tai. "A lô....."

"Ngay bây giờ sao? Gấp như vậy à, được, được, em lập tức trở lại."

Lục Uyễn Huệ nghe cô nói như thế thì vội vàng tiến lên hỏi thăm. "Con phải về?"

"Đúng ạ, phía bên trang web có việc gấp, chương con mới đăng xuất hiện sai sót rất nghiêm trọng, hiện tại phải về cắt đi, chỉnh sửa một chút sau đó đăng lại."

Lục Uyễn Huệ đương nhiên là muốn giữ cô lại, "Vậy thì cũng không vội."

"Gấp, nếu không thì biên tập đã không gọi điện thoại cho con rồi."

Cố Tân Tân nói xong, đi đến trước giường bệnh, móc tiền từ trong ví da ra. "Mợ, thật ngại quá, cháu phải về trước. Mợ chú ý nghỉ ngơi, dưỡng bệnh cho thật tốt."

"Được."

Cố Tân Tân nhét tiền vào trong tay cậu. "Cậu mua cho mợ chút đồ dinh dưỡng bồi bổ."

"Tân Tân, con đến là đã tốt lắm rồi, không cần cho....."

Cố Tân Tân nắm chặt bàn tay của cậu. "Việc nên làm mà."

Cô đứng dậy muộn rời đi, Lục Uyển Huệ lập tức đi theo, "Tân Tân, ở lại thêm chút nữa."

"Con nó có việc thì để cho nó đi trước....." Cố Đông Thăng cũng không nhìn nổi nữa rồi.

Lục Uyển Huệ lướm ông một cái, ông thật chẳng biết gì cả, không quan tâm đến hạnh phúc của con gái gì hết.

Cố Tân Tân đi ra khỏi phòng bệnh, Cận Ngụ ĐÌnh hẳn là đang tới rồi, nếu cô còn không đi thì e là không kịp.

"Mẹ, con thật sự là có việc gấp, con đi trước."

Lục Uyển Huệ không cản được cô, không thể làm gì khác là trợ mắt nhìn cô rời đi.

Cố Tân Tân đi ra khỏi bệnh viện, đúng lúc có ngay mấy chiếc taxi gần đó, cô nhanh chóng ngồi vào một chiếc xe.

Cô nói địa chỉ cho tài xế, còn nói cô đang rất gấp, để tài xế nhanh chóng lái đi.

"Được được!" Tài xế đáp lại một tiếng, nhanh chóng giảm chân ga rời đi.

Ngoài cửa bệnh viện chính là một cái ngã ba, xe cộ qua lại cực kỳ đông đúc, nên tắc đường cũng là chuyện dễ hiểu. Tài xế biết Cố Tân Tân đang gấp gáp, lại nói ông ta có kinh nghiệm mười mấy năm lái taxi, tự nhận mình có kỹ thuật lái xe rất thành thạo. Tài xế luôn lách trong dòng xe, nhưng bất thình lình có một chiếc xe đen xông tới trước mặt, suýt chút nữa tông vào nhau.

Tài xế hạ cửa sổ xe xuống, thò ra một nửa cái đầu. "Có biết xếp hàng trật tự không hả? Cậu suýt chút nữa thì đụng phải....."

Ông ta vừa nhìn trên mũi xe, ngũ khí thu lại không ít, mà Cố Tân Tân ngồi phía sau cơ hồ là trong giây phút đó lập tức cúi người nằm nhoài ra ghế.

"Sư phụ à, đừng cãi nhau, nhanh đi thôi."

Tài xế cũng không dám tranh cãi thêm với đối phương, Cận Ngụ Đinh hơi nhắc mắt lên nhìn ra ngoài. "Đừng để ý đến anh ta, đi."

"Vâng."

Tài xế ngồi phía trước đánh bánh lái qua, tài xế xe taxi cũng hơi nhích sang để cho hai chiếc xe cách nhau một khoảng hẹp, hai chiếc xe gần như là song song với nhau, khoảng cách không quá mấy chục cm. Tim Cố Tân Tân đập thình thịch, chỉ sợ bị người ngồi trong chiếc xe kia phát hiện.

Vừa rồi chỉ liếc qua một cái cô liền có thể nhận ra đây là xe Cận Ngụ Đinh, Cố Tân Tân dùng hết sức có thể áp sát người xuống ghế. Tốc độ của chiếc xe vô cùng chậm, giống như là rùa bò, phía trước còn vô số chiếc xe chặn lại.

Chiếc xe lướt qua nhau, ánh mắt Cận Ngụ Đinh vẫn đang rơi vào chiếc xe bên cạnh, nhưng anh cũng không để ý lầm bóng người né tránh hàng ghế sau, sự chú ý của bọn họ bên này đều không đặt ở đó nên một chút khả nghi đó thôi cũng không thể phát hiện ra.

Cố Tân Tân nín thở, tinh thần căng thẳng, tiếng tim đập loạn không ngừng nện lên lồng ngực. Tài xế ngồi phía trước lại đặc biệt biết chọn thời điểm mà quay đầu lại nhìn cô. "Sao lại nằm sấp thế?"

Cố Tân Tân mím chặt môi không nói lời nào, tài xế nhìn bộ dạng của cô thì thấy cực kỳ quái đản, "Làm sao thế? Không phải là khó chịu ở đâu đó chứ? Vừa rồi cô mới từ trong bệnh viện đi ra mà."

Cô hết sức đè thấp giọng nói của mình lại. "Cháu không sao."

"Không sao thì nằm sấp xuống làm gì?"

Trên trán Cố Tân Tân đỏ đầy mồ hôi lạnh, cảm thấy may mắn vì lúc này Cận Ngụ ĐÌnh một lòng hướng vào trong bệnh viện nên căn bản sẽ không nhận ra được điểm khác lạ ở bên này.

Con đường phía trước dần trở nên thông thoáng hơn, tài xế thấy có thể đi rồi, nhanh chóng đạp chân ga lái xe thoát ra khỏi đó.

Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh về phía phòng bệnh, Khổng Thành đi phía sau anh, tiếng bước chân dồn dập đạp trên nền đá cứng rắn.

Đến cửa, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy Lục Uyển Huệ đi ra, anh gấp gáp nhìn phía sau bà, "Mẹ, Tân Tân đâu?"

Lục Uyển Huệ lắc nhẹ đầu. "Đi rồi, nói là phía bên trang web có việc gấp, mẹ cản lại không được."

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh trong chốc lát chìm xuống đáy vực, "Đi bao lâu rồi ạ?"

"Hơn mươi phút."

Sắc mặt anh hơi trắng bệch, lúc này có đuổi theo cũng không kịp nữa. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cánh cửa mở rộng, anh không nói tiếng nào đi vào.

Mợ vẫn còn nằm trên giường bệnh, trên đầu quấn đầy băng gạc, Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên chào hỏi.

Cậu khách khí mời anh ngồi xuống, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng nói không cần, sau khi an ủi vài câu thì hướng về phía Khổng Thành nháy mắt ra hiệu anh ta cầm tiền ra. "Vội vàng chạy tới nên cũng không kịp mua gì cả, cái này hai người nhận tạm đi ạ."

Bên đó cũng khách sáo một hồi, Lục Uyển Huệ bèn tiến lên để cho cậu mau nhận lấy. Sau khi Cận Ngụ ĐÌnh ra khỏi phòng bệnh, Lục Uyển Huệ đi theo sau. "Cái con bé Tân Tân kia....."

"Mẹ, lần sau cô ấy tới đây thì phiền mẹ lại báo cho con một tiếng, con nhất định sẽ cầm theo điện thoại bên người."

"Được." Lục Uyển Huệ cũng không muốn nhìn thấy hai người giận dỗi nhau. "Ngụ ĐÌnh, con không sao chứ? Mẹ thấy sắc mặt của con không được tốt lắm."

"Không sao ạ." Cận Ngụ ĐÌnh cố nén lại khó chịu trong người, "Mẹ, con về trước."

"Được."

Đi được vài bước, Cận Ngụ ĐÌnh hướng về phía Khổng Thành dặn dò. "Đi hỏi camera dưới cổng bệnh viện, xem xem cô ấy đi ra ngoài thế nào, với lại, đã đi đâu."

"Vâng."

Cố Tân Tân ngồi trên xe được một lúc, nói với tài xế, "Dừng xe ở đó đi ạ."

"Được."

Cho đến bây giờ cô mới cảm nhận sâu sắc được giá trị của những bộ phim trinh thám hình sự, nhờ đó mà cô cũng học được không ít bản lĩnh tránh được truy lùng. Cô đi vào trong khu trung tâm thương mại, lúc ra đã đổi sang một bộ quần áo khác.

Cô đi ra ngoài, kéo vành mũ thấp xuống sau đó đi về phía tàu điện ngầm.

Sau khi ngồi máy trạm tàu điện ngầm, lại đổi sang một chuyến xe buýt, sau khi đi được gần một kilomet mới đến được nơi Đoàn Cảnh

Nghiêu sắp xếp cho cô.

Khổng Thành lấy được video từ bệnh viện, dựa theo thời gian Lục Uyển Huệ nói tìm kiếm thử, một lát sau mới thấy được bóng người của Cố Tân Tân.

"Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, đi đến trước màn hình camera, nhìn thấy Cố Tân Tân mang theo vẻ mặt hốt hoảng đi ra khỏi bệnh viện, lại nhanh chóng lên một chiếc xe taxi.

Cũng chỉ trong vài phút, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy chiếc xe của mình.

Vẻ mặt Khổng Thành quái dị nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, nói cách khác vừa rồi Cố Tân Tân chính là ở trên chiếc xe taxi đó.

Cũng thật là ma xui quỷ khiến quá mà, lại cứ như vậy mà đi lướt qua nhau rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng tại chỗ, sắc mặt ngày càng khó coi, Cố Tân Tân đây rõ ràng là hạ quyết tâm không chịu gặp anh, hoàn toàn lơ anh đi triệt để.

Trên đường trở về, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trong xe truy cập vào địa chỉ mạng bộ truyện tranh của Cố Tân Tân. Bộ truyện tranh của cô không hề dừng lại việc cập nhật chương mới, mũi dao đâm vào tim Cận Ngụ ĐÌnh lại sâu hơn một tấc.

Cô thật sự là một chút thôi cũng không hề bị ảnh hưởng, ngày tháng trôi qua vẫn không hề có chút thay đổi, thậm chí còn có tâm tư truyện tranh của cô.

Mỗi một hô hấp của Cận Ngụ ĐÌnh đều như tắc lại ở cổ, không vào mà cũng không làm sao thoát ra được.

Hiện tại cách duy nhất để liên lạc với Cố Tân Tân chính là thông qua trang web này, nhưng mỗi lần anh để lại bình luận đều không thể khiến cho cô động tâm, dù cho anh có đăng ký thêm bao nhiêu tài khoản đi chăng nữa thì cũng đều bị cô không chút lưu tình kiên nhẫn xóa đi từng cái bình luận của anh.

Khổng Thành chợt nghĩ ra cách, "Cửu gia, tôi đi tìm Tiêu tiên sinh."

"Tìm cậu ta làm cái gì?"

"Nếu trang web này là của Tiêu tiên sinh thì hẳn anh ta cũng sẽ có cách để chúng ta được nói thoải mái trong khu bình luận của Cửu phu nhân."

Cận Ngụ ĐÌnh ngó ra một chút, cũng đúng, anh thật sự là bị làm cho hờ hờ rồi, đến cả chuyện này cũng quên mất.

Nói vài lời với Tiêu Tụng Dương, anh ta cũng rất phối hợp, lập tức dặn dò phía kỹ thuật đi làm.

Trở lại tòa nhà Tây, Khổng Thành theo Cận Ngụ ĐÌnh vào thư phòng, mở máy tính ra, sau đó truy cập vào trang web. Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh, tinh thần uể oải đến cực điểm.

"Cửu gia, ngài đi nghỉ trước đi, có tin tức tôi lập tức báo cho ngài."

"Cậu không cần để ý đến tôi, tôi không sao."

Khổng Thành biết không khuyên nổi anh, cuối cùng đành từ bỏ, anh ta vào khu ghi lại bình luận của Cố Tân Tân, sau đó đăng ký tài khoản.

Anh ta cũng không biết khi nào Cố Tân Tân sẽ lên, đợi thật lâu sau, mãi đến khi Tiêu Tụng Dương gọi tới, nói Cố Tân Tân vừa vào

khu bình luận, Khổng Thành lúc này mới gửi lên bình luận đã sớm nhập sẵn trong khung bình luận.

Cố Tân Tân chuẩn bị trả lời đồng bình luận bên trong, đột nhiên có một tài khoản đăng ký là Khổng Thành.

Cô hơi kinh ngạc, tầm mắt không nhịn được dừng lại ở nội dung bình luận.

"Cửu phu nhân, tôi là Khổng Thành, hi vọng sau khi ngài thấy được tin tức này lập tức liên hệ với tôi. Cửu gia hiện tại gặp một phiền phức rất lớn, ngày đó người phụ nữ tiến vào trong phòng ngài ấy nhất quyết khẳng định là ngài ấy nhận hối lộ, hạng mục nhận hối lộ còn liên quan đến Cận thị trưởng. Hiện tại chỉ phu nhân đứng ra mới có thể chứng minh ngài ấy vô tội, hi vọng phu nhân đừng tiếp tục trốn tránh chúng tôi nữa."

Tầm mắt của Cố Tân Tân dừng lại ở hàng chữ cuối cùng, cô đương nhiên sẽ không tin lời giải thích của Khổng Thành. Để lừa cho cô xuất hiện, đúng là bọn họ không có gì là không dám làm.

Cô không hiểu vì sao Khổng Thành lại dám công khai nói ra chuyện này trong khu bình luận của cô như vậy, còn nhắc đến cả Cận thị trưởng, lẽ nào anh ta không sợ bình luận này sẽ bị truyền ra làm dư luận xôn xao sao?

Cố Tân Tân di chuyển con chuột đến hai chữ xóa bỏ, ngón tay ấn xuống, nhưng lại phát hiện không thể xóa.

Cô thử thêm mấy lần, vẫn là không được.

Cố Tân Tân load lại trang, nhìn thấy bình luận mới nhất của Khổng Thành.

"Cửu phu nhân, hiện tại việc này liên quan đến toàn bộ Cận gia, nếu như ngài không tin có thể tự mình tìm Cận thị trưởng hỏi."

Sắc mặt Cố Tân Tân không đổi nhìn chằm chằm màn hình, một lần nữa truy cập vào trang web, tiến vào khu bình luận của « Trả nam sắc », nhưng không nhìn thấy những lời bình luận vừa rồi, xem ra chỉ cô mới có thể đọc được chúng.

Cố Tân Tân muốn xóa bình luận, nhưng Khổng Thành đã nghĩ ra cách này, dĩ nhiên có thử thêm mười lần nữa thì kết quả vẫn sẽ như cũ. Đã vậy thì chi bằng nói thẳng ra.

Cô nhanh chóng trả lời lại bình luận của anh ta. "Việc này thì liên quan gì đến tôi? Đừng có quấy rầy tôi nữa, tôi và Cận Ngụ Đình đã kết thúc rồi, cũng đừng có đi làm phiền người nhà tôi nữa."

Khổng Thành nhìn thấy trả lời, lập tức kích động gọi Cận Ngụ Đình. "Cửu gia, đã liên lạc được với cô ấy."

Cận Ngụ Đình nghe vậy thì đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt máy tính.

Khổng Thành suy nghĩ một chút, tiếp tục trả lời, "Dù cho ngài có không để ý đến Cửu gia thì xin hãy lo lắng cho Cận gia và Cận thị trưởng, hiện tại đối phương đã cương quyết khẳng định là Cửu gia nhận hối lộ, một khi lập hồ sơ điều tra, sự tình sẽ vô cùng rắc rối."

Cố Tân Tân nhìn bình luận của anh ta, cảm giác như anh ta không hề nói dối, nhưng cô cũng không thể lơ là dù chỉ một phút.

"Tôi thì có thể chứng minh cái gì? Không phải trong tay anh ta có quyền thế, phía sau còn có chỗ dựa sao? Tôi chỉ là thành phần thường dân thấp cổ bé họng, thứ cho tôi không giúp được."

Khổng Thành cuống lên. "Nhưng chuyện đó chỉ có ngài là rõ ràng nhất, trong wechat vì sao lại xuất hiện đoạn đối thoại kia của Cửu gia và người phụ nữ kia, còn có làm thế nào cô ta vào phòng được, lại làm thế nào để cho người ta lấy được mấy bức ảnh đó, những thứ này ngài là người rõ ràng nhất."

Cố Tân Tân không muốn quay trở lại, thật khó khăn mới bình tĩnh lại được một lần nữa đã bị những lời này làm cho khuấy đảo.

Khổng Thành vẫn theo sát không ngừng, ""Một khi tội danh nhận hối lộ được kết luận, Cửu gia sẽ đối mặt với nguy cơ bị bỏ tù."

Một hồi lâu sau Cố Tân Tân mới trả lời lại, "Chuyện này không liên quan gì đến tôi, tôi sẽ không giúp anh ta đứng ra, tôi có cuộc sống của riêng mình."

Trái tim của Cận Ngụ ĐÌnh triệt để chìm xuống đáy vực, không chỉ vậy, còn giống như bị người ta buộc vào thân một tảng đá lớn, kéo anh triệt để chìm xuống đáy hồ, không sao bò dậy nổi.

Khổng Thành cũng không ngờ Cố Tân Tân lại có thể tuyệt tình như vậy. Cô hại Cận Ngụ ĐÌnh thảm như thế, đã không hề hổ thẹn một chút nào thì thôi, hiện tại còn lạnh lùng không muốn chịu trách nhiệm, vì sao trước đây anh ta lại không nhìn ra chứ?

"Cửu phu nhân, chỉ cần ngài nói rõ sự tình cho lực lượng cảnh sát, chúng tôi nhất định sẽ không làm khó dễ ngài."

Khổng Thành đợi nửa ngày, đều không đợi được Cố Tân Tân trả lời.

"Chuyện đó sau này Cửu gia cũng sẽ không truy cứu nữa."

Sau một hồi Cố Tân Tân vẫn không có trả lời lại.

Cận Ngụ ĐÌnh đại khái cũng đã đoán được, sau khi cô để lại lời nói đó lèn đóng lại thông báo thoát ra rồi.

Lúc trước anh còn có thể tự lừa mình dối người, nói cô chỉ là không biết mà thôi, tính tình của cô như vậy, nhất định sẽ không liều mạng đến thế.

Nhưng hiện tại sự thực máu me bê bết bày ra trước mặt, anh không tin cũng không được nữa.

Khổng Thành còn đang nỗ lực liên hệ với cô, Cận Ngụ ĐÌnh đưa bàn tay ra đặt lên bàn phím. "Bỏ đi."

"Cửu gia?"

"Cô ấy không biết sợ là gì, cho rằng ý vào việc người khác cho mình một nơi ẩn náu liền có thể cứ như vậy cả đời bình yên vô sự, thế thì cứ chờ đó mà xem đi."

Cận Ngụ ĐÌnh nói xong lời này, quay đầu đi ra ngoài.

Khổng Thành nhìn theo bóng lưng của anh, lần đầu cảm thấy anh chật vật đến như vậy, cũng bất lực đến thế. Tuy là Cố Tân Tân đứng ra làm chứng không phải là biện pháp duy nhất, nhưng bọn họ là vợ chồng, không phải đã là vợ chồng thì nên có họa cùng chịu sao?

Cố Tân Tân đóng lại máy tính, vẫn chưa đứng dậy ngay mà xuất thần nhìn chằm chằm một chỗ, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu vì sao Cận Ngụ ĐÌnh lại bị dính líu vào việc nhận hối lộ.

Cô cẩn thận nghĩ lại những việc xảy ra đêm đó, mắt thật lâu mới nhớ đến chiếc túi trong tay của người phụ nữ kia.

Xem ra quả thật là giống như phỏng đoán của cô trước đó, bên trong chiếc túi đó đúng là chứa một thứ mang đến bất lợi cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Tân Tân nghĩ tới đây, lập tức lắc lắc đầu cho mình dừng lại. Cô thật vất vả mới có thể rời khỏi anh, thật sự không cần phải tiếp tục làm con thiêu thân lao vào lửa. Mà nếu Cận Ngụ ĐÌnh đã triệt để thất vọng về cô rồi thì cũng không cần phải cứu vãn lại làm gì nữa.

Cố Tân Tân còn giữ số cũ, nên ba mẹ cô có thể tìm được cô, đồng nghĩa với bạn thân của cô cũng có thể tìm được.

Lý Dĩnh Thư vừa làm xong một cuộc phỏng vấn, cực kỳ hài lòng, hận không thể tìm Cố Tân Tân hét một trận.

Nhưng thời điểm này cô ấy không có cách nào hẹn Cố Tân Tân đi ra, cuối cùng bất đắc dĩ chỉ có thể tìm một góc yên tĩnh gọi cho cô.

"A lô, Tân Tân, mình hưng phấn chết mất thôi. Hôm nay mình được phỏng vấn đại boss giới giải trí của Lục Thành. Bộ cổ trang chiếu cách đây không lâu cậu còn nhớ không? Mấy người diễn viên có tên tuổi trong đó đều là nghệ sĩ của công ty ông ta đó."

Cố Tân Tân cũng không mấy hứng thú với mấy chuyện này. "Dĩnh Thư, không phải mình đã nói với cậu rồi sao? Không có chuyện gì thì đừng có gọi cho mình."

"Cậu là cái đồ không có lương tâm, cậu xem đi, có chuyện gì mình đều tìm cậu tâm sự. Böyle giờ thì sao, đến cả điện thoại cũng không gọi được nữa?"

"Mình sợ liên lụy đến cậu."

Lý Dĩnh Thư hiện tại đang đắc ý vô cùng, "Yên tâm đi, mình không sợ trời không sợ đất, càng không sợ bị người ta uy hiếp."

Cô ấy cầm tư liệu phỏng vấn trong tay, không kìm được lại nội tâm kích động. "Cậu nghĩ mà xem, chỉ bằng mình mà có thể phỏng vấn một nhân vật tầm cỡ đến vậy. Mình đã nói với cậu chưa nhỉ, trước đây ông ta luôn ra cái vẻ đạo mạo, trước mặt người ngoài ân ân ái ái gì đó hóa ra đều là giả tạo mà thôi. Người phụ nữ hôm nay đi cùng ông ta nhất định là tiểu tam, nhìn cực kỳ quen mặt, hình như là tiểu minh tinh nào đó, cái bộ dạng như hận không thể trực tiếp ngồi lên đùi ông ta vậy."

Cố Tân Tân nghe cái giọng oang oang của cô ấy, trong đầu không ngừng xoay vòng vòng, nhưng một lúc sau lại nghe ra bất thường trong lời nói của Lý Dĩnh Thư. "Cậu nói chỉ bằng cậu mà có thể phỏng vấn được đại nhân vật đó sao? Cậu làm thế nào mà làm

được? Dễ dàng thế mà cậu cũng không thấy một chút nghi ngờ gì à?"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 101: Bị Cảnh Thê Thủ

Dịch: CP88

***

Lý Dĩnh Thư hơi dừng lại, nhưng rất nhanh đã nói, "Cậu đã nghe câu "tinh thành sở chí, kim thạch vi khai" chưa(*), nhất định là ông ta đã bị sự thành tâm của mình làm cho cảm động rồi nha."

(*) Lòng thành tới đâu, vàng tan đến đó. Ý là người có đủ thành tâm có thể làm cảm động cả đất trời, khiến cho sắt đá cũng phải vì thế mà rạn nứt; chỉ cần chuyên tâm vào một việc, thì dù có là vấn đề gì hóc búa cũng đều có cách giải quyết.

"Dĩnh Thư, cậu bình tĩnh lại một chút, vạn nhất trong đó có cạm bẫy gì đó thì sao?"

Lý Dĩnh Thư đã phỏng vấn xong xuôi, chính là đang cực kỳ cao hứng, những câu nói này của Cố Tân Tân chỉ nước nước đổ lá khoai, căn bản là không thấm được vào đầu cô ấy, "Bẫy gì cơ? Tân Tân, cậu đúng là vẽ truyện tranh nhiều quá rồi, mình thì có cái gì đáng để bẫy chứ? Đòi tiền không thể nào, muốn sắc sao..... dưới tay ông ta có hàng tá tiểu minh tinh đều xinh đẹp hơn mình."

Tuy là nói vậy, nhưng trên đời này chẳng có miếng bánh nào rơi xuống là miễn phí cả.

"Dĩnh Thư, cậu cẩn thận nghĩ lại đi, trước đó trừ cậu ra còn có ai từng hẹn ông ta phỏng vấn hay không?"

"Đương nhiên là có, đến cả lão đại của bọn mình hẹn bao nhiêu lần mà cũng không được đó."

Cố Tân Tân nghe vậy thì càng cảm thấy Lý Dĩnh Thư đây là đang nhảy vào một cái hố lớn. "Lão đại của cậu còn không có cách nào làm được, thì sao có thể rời xuống người cậu chứ?"

"Rất bình thường nha, chuyện này sau đó liền để cho mình theo. Mỗi ngày mình đều đứng ngoài cổng công ty giải trí đó thủ thành, dù là cửa lớn còn không vào được, nhưng mà ngày ngày đi qua chắc chắn sẽ nhìn thấy quen mắt." Lý Dĩnh Thư cuối cùng cũng cảm thấy nỗ lực mấy ngày nay coi như không uổng phí. "Hôm qua sau khi anh ta xuống xe liền đi thẳng về phía mình, nói rằng bị mình làm cho cảm động, thật đấy."

"Chỉ thế thôi mà cậu đã tin?"

"Đương nhiên."

Cố Tân Tân hận không thể cốc một cái lên đầu Lý Dĩnh Thư cho cô ấy tỉnh lại, nhưng chuyện như thế thật ra cũng không thể nói là hoàn toàn không có khả năng xảy ra. "Nói chung là cậu phải cẩn thận, mình thấy cậu là đang chìm trong hũ mật rồi, nói cái gì cũng đều vô nghĩa."

"Yên tâm, có ai lại muốn hại mình cơ chứ, cậu nghĩ nhiều quá rồi."

"Mình sợ..... là phía Cận Ngụ Đinh."

Lý Dĩnh Thư căn bản không nghĩ tới chiêu hướng đó. "Người đàn ông của cậu lại có thể vắt óc nghĩ kế hại mình? Anh ta dù gì cũng là một đại nhân vật, sẽ không đê tiện đến mức đó chứ?"

"Cậu cứ ngây thơ như vậy đi, sau này có chuyện gì thì đừng có tìm mình giúp."

Lý Dĩnh Thư đến tận lúc này vẫn cảm thấy Cố Tân Tân là quá cẩn thận mà thôi. "Yên tâm đi, cậu cứ thanh thản nhàn nhã mà trốn ngoài đó, Cận Ngụ Đinh nếu thật sự muốn ra tay với mình thì cậu cũng đừng đi ra. Yên chí, năng lực đỡ đòn của mình rất tốt."

Ngắt máy, Lý Dĩnh Thư bên kia rời khỏi bữa tiệc đứng, sau đó chạy về công ty viết bản thảo.

Cố Tân Tân cũng hi vọng là do cô quá đa nghi, có lẽ là vì cho đến tận bây giờ Cận Ngụ Đinh vẫn không có bất kỳ động thái gì nên cô mới trở nên mẫn cảm như vậy?

Ngày hôm sau, bài phỏng vấn của Lý Dĩnh Thư được đăng lên, chỉ là một chuyện phiền phức lớn cũng theo đó mà kéo tới.

Cùng với bài phỏng vấn được phát ra, còn có cả nội dung cuộc trò chuyện của Lý Dĩnh Thư với Cố Tân Tân trước đó: Mình đã nói với cậu chưa nhỉ, trước đây ông ta luôn ra cái vẻ đạo mạo, trước mặt người ngoài ân ân ái ái gì đó hóa ra đều là giả tạo mà thôi. Người phụ nữ hôm nay đi cùng ông ta nhất định là tiểu tam, nhìn cực kỳ quen mặt, hình như là tiểu minh tinh nào đó, cái bộ dạng như hận không thể trực tiếp ngồi lên đùi ông ta vậy!

Trong khoảnh khắc đó, công ty như muôn nổ tung.

Vị đại boss kia trực tiếp gọi cho Lý Dĩnh Thư, mắng cô ấy xối xả một hồi, muốn bao nhiêu máu chó có đủ bấy nhiêu. Hỏi cô ấy đến tột cùng là con mắt nào nhìn thấy ông ta mang theo tiểu tam, chuyện này hiện tại gây ra ầm ĩ lớn như vậy, tất cả trách nhiệm cô ấy phải đi mà gánh lấy.

Lý Dĩnh Thư có nằm mơ cũng không nghĩ tới làm thế nào nội dung trò chuyện riêng tư như vậy lại bị người ta lấy được?

Cô ấy còn chưa kịp nghĩ kỹ thì đã bị gọi vào văn phòng của lãnh đạo, vị sếp nữ vốn đã nóng tính lúc này đã hoàn toàn bạo hỏa, ném tập bản thảo trúng vai cô ấy. "Nhìn chuyện tốt cô làm ra đi! Chuyện

thành công không thấy, mà thất bại lại có thừa! Còn hi vọng dựa vào bài phỏng vấn này mà phát lên sao? Cái miệng này của cô sao lại thối như vậy? Không quản được phải không? Đã vậy chi bằng khâu quách nó lại cho rồi!"

Lý Dĩnh Thư oan ức đỗ cả vành mắt, nước mắt lưng tròng.

"Còn không biết xấu hổ mà khóc? Cô nói đi, hiện tại phải làm sao đây hả?"

"Em.....em xin lỗi."

"Xin lỗi cái rắm," vị sếp nữ đó đập tay cái rầm lên mặt bàn.
"Chuyện này là do cô làm ra thì đáng lẽ là do cô phải gánh chịu.
Nhưng hiện tại cả cái công ty này đều bị cô liên lụy tới, dù có sa thải cô thì cũng vô dụng!"

Lý Dĩnh Thư đứng đơ tại chỗ, vì chưa từng gặp phải chuyện như vậy nên càng không biết phải làm thế nào.

Có người gõ cửa sau đó tiến vào, theo tiếng bước thong dong có nhịp điệu đến gần, Lý Dĩnh Thư nghe được đối phương lên tiếng.
"Kim tỷ, chuyện này đang ngày càng rắc rối, phải làm sao đây?"

Lý Dĩnh Thư liếc nhìn người đồng nghiệp ở bên cạnh, người này ngày thường với cô ấy không hợp nhau, nhất định là đang nhân lúc cô khốn khó mà bỏ đá xuống giếng.

"Lại làm sao nữa?" Kim tỷ tức giận ngồi xuống, "Còn chuyện gì tồi tệ hơn sao?"

"Chị mau xem tin tức mới nhất đi."

Cô ta nói xong lời này, tóc gáy của Lý Dĩnh Thư đều dựng đứng lên.

Cố Tân Tân cập nhật chương mới xong xuôi, đi nấu mì, nhưng vẫn cảm thấy chưa no. Cô cầm theo bịch khoai tây chiên ngồi xuống ghế sofa, tay còn lại cầm điều khiển mở TV.

Bình thường cô cũng thích bát quái, nên ngoài việc xem phim truyền hình thì còn thường xem tin tức giải trí.

Hôm nay tin tức bị chiếm sóng trên đầu đều là câu nói của Lý Dĩnh Thư, điều đáng châm biếm đó là, trong lúc phỏng vấn cô ấy cực kỳ ngọt ngào nịnh nọt, nhưng quay đầu lại liền mang chuyện riêng tư nhà người ta ra chế nhạo.

Cố Tân Tân nhai khoai tây chiên trong miệng, hình ảnh chuyển đi, phát ra tin tức mới nhất.

Vị phu nhân của lão tổng kia đang trước con mắt ngỡ ngàng của những người bên dưới la hét muôn tự sát, Cố Tân Tân hồi hộp nhìn theo người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ cao sang đang kè dao bên cổ mình. "Tôi không thể chịu được chuyện như vậy! Tôi muốn ly hôn! Tôi muốn ly hôn!"

Ly hôn thì cứ việc ly hôn, nhưng người trong cái giới thượng lưu đó không phải sợ nhất chính là mất mặt sao? Làm sao còn có thể trình diễn một màn đó trước mặt truyền thông?

Cố Tân Tân đoán chừng bà ta sẽ không động thủ, ai muốn đặt điều thì cứ đặt điều, chỉ chút chuyện nhỏ như vậy mà có thể tự sát sao?

Cô vừa mới nhét thêm một miếng khoai tây chiên vào miệng, liền nhìn thấy vị phu nhân kia không chút do dự cưa dao lên cổ mình. Cố Tân Tân kinh hãi biến sắc, nhìn thấy đám người trên màn hình đường như cũng muốn nổ tung.

Cố Tân Tân ném bịch khoai tây chiên xuống, vội vàng đứng dậy lên mạng tra thông tin của vị đại boss và phu nhân này.

Tin tức trên mạng không ít, trong đó có người còn nói đúng là bọn họ đã sớm bàng mặt không bàng lòng từ lâu, ân ái trước mặt mọi người đều là giả vờ. Hai người bọn họ đều là kẻ trăng hoa, vị phu nhân này thậm chí còn bao nuôi một tiểu bạch kiềm bên ngoài, cùng tiểu bạch kiềm đó chơi trò tình yêu chân thành. Bà ta trăm phương ngàn kế muốn ly hôn, nhưng lại sợ ly hôn không được chia tiền nên vẫn trì hoãn cho đến tận bây giờ.

Chỉ một tin tức đó thôi đã đủ một truyền mười, mười truyền một trăm, nhưng là không thể không tin.

Theo lý thuyết thì hai vợ chồng đó vốn là ngồi trên cùng một cái thuyền, muốn đánh thì cũng phải ở sau lưng ngầm ngầm, giữ lại chút lợi ích, thế nào lại nói đứng ra là đứng ra luôn vậy chứ?

Cô Tân Tân tỉ mỉ nghĩ lại, âm thầm kinh hãi, Lý Dĩnh Thư đúng là xong đời rồi, đây không phải là đang đi trên lưỡi đao hay sao.

Vị phu nhân này còn đang lo không bắt được nhược điểm của ông ta đây, dù Lý Dĩnh Thư chỉ là thuận miệng nói bừa hai câu thì dù sao cô ấy cũng là người làm phỏng vấn, chuyện này cũng là cô ấy mạnh miệng nói ra, khiến cho nó trở thành tin nóng trong ngày người người quan tâm. Mà vị phu nhân đó một dao cắt xuống, đã nhấn mạnh một điều rằng chuyện này nghĩ cũng đừng nghĩ có thể dễ dàng trôi qua.

Cô Tân Tân biết việc này có ẩn tình, nội dung cuộc trò chuyện của cô và Lý Dĩnh Thư làm sao lại bị người ta thu lại rồi công bố ra bên ngoài?

Cô không dám nghĩ tiếp, vội vàng cầm điều khiển tắt TV.

Cô Tân Tân nhìn chiếc điện thoại ở bên cạnh, một mặt nghĩ thầm Lý Dĩnh Thư có lẽ sẽ gọi tới, nhưng một mặt trong lòng lại sợ hãi cô ấy sẽ gọi thật.

Tòa nhà Tây.

Cận Ngụ ĐÌnh uống thuốc, đau đầu còn chưa có rút đi. Khổng Thành muốn đưa anh đến bệnh viện khám, nhưng chút bệnh vặt này sao có thể ép vỡ anh chứ.

"Kế hoạch làm đến đâu rồi?"

"Tất cả đều thuận lợi, chỉ là không biết Cửu phu nhân có mắc câu hay không."

Khóe môi Cận Ngụ ĐÌnh hơi cong lên, "Đây cũng không phải là đang lừa cô ấy, sao có thể gọi là mắc câu hay không mắc câu. Hiện tại phải xem xem Lý Dĩnh Thư này chiếm bao nhiêu phân lượng trong lòng cô ấy rồi."

"E là phải gia tăng mức nghiêm trọng thêm nữa."

"Cứ theo đó mà làm đi." Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt đáp lại, nói đến đây, lại kịch liệt ho khan.

Ngẫm lại cũng thật là bi ai, vị trí của anh trong lòng cô, đến một cô gái cũng không bằng.

Lý Dĩnh Thư ngồi trong phòng họp, ý tứ của vị sếp nữ đã rất rõ ràng. "Đã làm ra chuyện như vậy thì trực tiếp đuổi đi đi."

Cô ấy vất vả thế nào mới có thể tiến vào công ty này, lại vất vả bao nhiêu mới có thể đứng vững, hiện tại chuyện thành ra như vậy, một khi bị khai trừ thì còn có thể nghĩ tới tiếp tục ở trong cái giới này hay sao?

"Em nhận lỗi này, cũng có thể đi xin lỗi, nhưng xin công ty hãy cho em thêm một cơ hội."

"Trước tiên giao điện thoại ra đây đã, ai biết được bên trong đó còn có ghi âm nào khác hay không."

Lý Dĩnh Thư nghe vậy cũng chỉ có thể toàn lực phối hợp.

Cô ấy đặt điện thoại lên bàn, người bên cạnh lập tức cầm lên.
"Mật khẩu."

Khuôn mặt Lý Dĩnh Thư trắng bệch, giật giật môi, sau đó cắn răng nói ra mấy con số.

"Cứ như vậy trước đã, trong thời gian ngắn chắc chắn chưa thể đưa ra được giải pháp. Lý Dĩnh Thư, cô thu dọn đồ đạc về nhà đợi đi, mấy ngày này không cần tới công ty."

Lý Dĩnh Thư khóc không ra nước mắt, "Thật sự muốn khai trừ em sao?"

"Nếu sự tình không thể ép xuống, cô nghĩ mình thoát được chắc?" Vị sếp nữ vừa quát mắng cô một trận lại đập bàn cái rầm, "Đang lẽ phải sa thải mấy cái người như cô từ ban đầu mới đúng, cả ngày chỉ biết mang đến rắc rối cho tôi."

Chợp mũi Lý Dĩnh Thư ê ẩm, "Vậy điện thoại của em....."

"Sau khi không có nội dung khác nữa thì sẽ trả lại cho cô."

Lý Dĩnh Thư nhìn bọn họ từng người từng người đi ra, cô ấy ngồi tại chỗ không nhúc nhích, một hồi lâu sau mới quay lại bàn làm việc thu dọn đồ đạc.

Một đồng nghiệp có quan hệ tốt với cô ấy tiến lên hỏi thăm. "Cậu không sao chứ?"

Cô ấy ngồi xuống, không nói tiếng nào, hận không thể khóc lớn một trận.

Dưới tầng hầm để xe của công ty, một người đàn ông bước nhanh qua, đi đến một chiếc xe đen đậu ở khu B. Cửa sổ xe hạ xuống, người đàn ông đó hơi liếc vào trong.

"Cửu gia."

Đối phương không lên tiếng, Khổng Thành ngồi ở bên trong đưa tay ra.

Người đàn ông đặt điện thoại vào lòng bàn tay anh ta, "Mật mã là 546951."

"Được, anh vất vả rồi."

"Khách sáo, khách sáo rồi, sau này có việc xin cứ tự nhiên phân phó."

Cửa sổ xe kéo lên, Khổng Thành đưa điện thoại cho Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh. Mật khẩu vừa rồi anh nhớ rất kỹ, thuận lợi một đường mở khóa điện thoại của Lý Dĩnh Thư, sau khi vào wechat liền lập tức thấy được tin nhắn của Cố Tân Tân.

Sau khi xảy ra chuyện Cố Tân Tân đã rất lo lắng cho Lý Dĩnh Thư, liên tục gửi tin nhắn, nhưng đều không được Lý Dĩnh Thư đáp lại.

Cận Ngụ ĐÌnh lại nghĩ tới số của mình bị kéo vào danh sách đen, một ngọn lửa vô danh lần nữa bùng lên.

Anh hận không thể lôi cổ ra mắng vài câu xả cơn giận, nhưng anh biết trong thời điểm này ngàn vạn lần không được vì một phút nóng giận mà phá hỏng kế hoạch đã tốn bao nhiêu công sức.

Cận Ngụ ĐÌnh ép lại cơn giận này, ngón tay không ngừng trượt trên màn hình, mà Cố Tân Tân lúc này lo lắng không thôi, hết tin này đến tin khác được gửi đến, "Dĩnh Thư, cậu nói gì đó đi mà, người đâu?"

Người đàn ông không khỏi cười khẩy một cái, Khổng Thành ở bên cạnh lên tiếng, "Cửu gia, chúng ta đi thôi."

Tài xế khởi động xe, ngữ khí của Cận Ngụ ĐÌnh cũng mang theo mấy phần lạnh lùng. "Khổng Thành, cậu nói tôi có nên trực tiếp gọi

cho cô ấy không?"

"Nếu như ngài muốn, có thể....."

Cận Ngụ ĐÌnh đương nhiên sẽ không làm như thế, thật tốn sức mới có được một cơ hội, sao anh có thể lãng phí đi chứ?

Xe từ trong nhà để xe đi ra, đi qua trạm soát, tài xế nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe dừng lại. "Vừa rồi chúng ta đi vào chiếc xe kia cũng đã ở đó rồi."

Khổng Thành vẫn chưa để trong lòng, "Có lẽ là đang chờ người."

"Đường này không cho dừng xe, đã lâu như vậy mà nó vẫn còn ở đây."

Cận Ngụ ĐÌnh theo bản năng nhíu mày, "Nói không chừng có trò hay để xem đấy."

Khổng Thành thấy thế, nhanh nhẹn nói tài xế chọn một chỗ kín đáo để dừng xe lại.

Lý Dĩnh Thư đi ra khỏi đó, cúi đầu ủ rũ, vai cũng rủ xuống. Cô ấy đúng là ngốc mà, công ty thu lại điện thoại rồi, vậy sau đó nếu công ty muốn thông báo cho cô ấy trở lại thì phải làm sao đây?

Bọn họ hẳn là sẽ không cần cô ấy rồi phải không?

Cô ấy ngạc nhiên đi ra ngoài, đi đến con đường dành cho người đi bộ, chiếc xe vốn dừng kia đột nhiên khởi động.

"Cứu gia, người trên xe kia có lẽ là nhầm tới Lý Dĩnh Thư."

Lý Dĩnh Thư hoàn toàn không phát hiện ra, cúi đầu thắt thểu đi về phía trước. Chiếc xe đối diện đột ngột tăng tốc, Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô ấy còn chưa nhận ra, không nhịn được tức giận lên tiếng, "Đúng là đang tìm cái chết."

Tài xế ngồi cạnh Khổng Thành vội vàng ấn còi, Lý Dĩnh Thư vừa ngẩng đầu, thấy chiếc xe kia đã áp sát đằng sau cô ấy, Lý Dĩnh Thư sợ đến mức ném cả thứ trong tay chạy sang bên cạnh.

Cận Ngụ ĐÌnh hạ cửa sổ xe, mở wechat gọi video cho Cố Tân Tân. Cố Tân Tân hiện tại vẫn đang cầm điện thoại chờ phản hồi của cô ấy, vừa nhìn thấy hiển thị trên màn hình, không một phút chần chừ liền chuyển nghe. "Dĩnh Thư!"

Trên màn hình xuất hiện bóng người của Lý Dĩnh Thư đang vô cùng chật vật, hiện tại đang ngã chổng vó trên mặt đất.

Chiếc xe kia hiển nhiên còn không có ý định buông tha cho cô ấy, sau khi đạp chân ga thì lại tiếp tục áp sát tới.

Lý Dĩnh Thư sợ đến mức không có thời gian để ý đến đau đớn trên người, lập tức bò dậy. "Cứu với, cứu mạng -----"

"Dĩnh Thư!" Trong lòng Cố Tân Tân như lửa đốt, giọng nói lo lắng nện vào trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh. Lý Dĩnh Thư liên tục lăn lộn trên nền đất trống, da trên tay đều rách toạc.

"Đừng tới đây, cứu với!"

Cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh đưa ra khỏi cửa xe, Lý Dĩnh Thư ở cách đó không xa nên Cố Tân Tân có thể thấy được rất rõ ràng.

"Anh là ai?" Cô dừng lại tiếng gọi Lý Dĩnh Thư, hướng về phía người phía sau cầm điện thoại lên tiếng. "Anh không được làm hại cô ấy."

Lý Dĩnh Thư kêu gào khản cổ, tiếng cầu cứu cũng cực kỳ thê thảm, nhưng người cầm điện thoại quay lại vô cùng thờ ơ, một chút động lòng cũng không có. Trái tim Cố Tân Tân run rẩy, cô cắn chặt răng gọi. "Cận Ngụ ĐÌnh sao? Là anh sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh không trả lời, tiếng động cơ lần thứ hai truyền vào trong tai Cố Tân Tân, đối phương điên cuồng phi tới, hai bánh xe đã trượt lên phía khoảng trống bên này.

Bảo an từ bên trong bước nhanh ra, "Làm cái gì đấy?"

Lý Dĩnh Thư cuồng cuồng muốn đứng lên, nhưng hai chân như nhũn ra, không làm sao đứng lên nổi.

Bảo an tiến lên kéo lại cánh tay của cô ấy. "Cô không sao chứ?"

Khuôn mặt Lý Dĩnh Thư tèm lem nước mắt, ngón tay run rẩy chỉ về phía chiếc xe kia, "Nó.....nó muốn đâm tôi."

Cố Tân Tân hô tên của cô ấy nhưng Lý Dĩnh Thư dĩ nhiên không nghe thấy, cả người run rẩy. Chiếc xe kia lại đột nhiên xông về phía trước, Lý Dĩnh Thư hét lên một tiếng.

"Cận Ngụ ĐÌnh, tôi biết là anh!" Cố Tân Tân liên tục quát về phía điện thoại, "Không phải anh đang tìm tôi sao? Tôi ở đây, có chuyện gì thì mặt đối mặt nói đi."

Hình ảnh trên màn hình hơi động, chuyển sang gương mặt của người đàn ông.

Quả nhiên là anh.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn vách tường phía sau cô, giấy dán tường đẹp đẽ tinh xảo, điều hòa trên trần nhà đang bật, "Cố Tân Tân, cuộc sống của em có vẻ rất tiêu diêu tự tại nhỉ."

"Việc giữa hai chúng ta vì sao phải kéo người khác vào?"

"Em cứ như vậy mà bỏ đi thẳng, trước khi đi còn không quên để lại một mớ rắc rối kéo cả Cận gia vào trong, bây giờ lại có mặt mũi mà nói như vậy với tôi sao."

Cố Tân Tân không còn nhìn thấy Lý Dĩnh Thư nữa thì hơi nóng ruột. "Đến tột cùng là anh muốn thế nào?"

"Tôi muốn thế nào em còn không biết sao?"

"Tôi sẽ không trở về, càng không thể làm nhân chứng cho anh."

Tiếng cười lạnh từ trong miệng của Cận Ngụ Đinh phát ra càng rõ ràng hơn, "Em cho rằng chỉ một lời làm chứng của em là có thể quyết định sự sống chết của tôi? Tôi nói cho em biết, dù cho không có em làm chứng thì cùng lắm tôi cũng chỉ phiền phức thêm một chút mà thôi....."

"Nếu đã thế thì càng không có gì để nói, sau này anh đừng làm những chuyện kiểu này nữa."

Ngũ khí của Cố Tân Tân rất tệ, triệt để khiến cho lửa giận của Cận Ngụ Đinh không thể kiềm chế nổi nữa.

"Lời làm chứng của em không thể quyết định sự sống chết của tôi, nhưng em có xuất hiện hay không sẽ quyết định sống chết của Lý Dĩnh Thư."

Môi Cố Tân Tân run lẩy bẩy, gần như không nói lên lời. "Cận Ngụ Đinh, anh không thấy mình rất bỉ ổi sao?"

"Bây giờ em mới biết sao? Bỉ ổi vốn dĩ chính là tính từ người ta miêu tả về tôi, đáng tiếc là em đã biết quá muộn."

"Anh không sợ như vậy sẽ gây ra án mạng sao?"

Đây là một cơ hội tuyệt vời, đương nhiên Cận Ngụ Đinh sẽ không giải thích với cô làm gì, "Dù sao cũng đâu phải mạng của tôi, mạng của tôi trong lòng em không đáng giá, điều này tôi biết. Đã vậy thì thử đến Lý Dĩnh Thư này xem sao, xem xem cô ta có thể đáng giá bao nhiêu đồng tiền."

_Y

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 102: Về Nhà

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân ngồi trên ghế sô pha không nhúc nhích, Lý Dĩnh Thư được bảo an vừa đỡ vừa kéo vào bên trong trạm soát, một người khác thấy thế gọi điện báo cảnh sát. Tài xế trên chiếc xe kia có lẽ cũng chỉ là muốn dạy dỗ cho cô ấy một chút mà thôi, sau đó cũng nhanh chóng rời đi, hơn nữa còn là đi ngược chiều, quả là vô pháp vô thiên.

Cận Ngụ Đinh nhìn Cố Tân Tân vẫn giữ yên lặng, nếu không phải vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô trên màn hình thì anh thật sự nghi ngờ cô đã tắt đi mất cuộc gọi video này.

"Sao vậy? Em vẫn cần thời gian để cân nhắc sao?"

"Tôi sẽ không đồng ý với anh." Cố Tân Tân nghĩ ngợi thật lâu, sau đó mới trả lại cho anh câu trả lời này.

Cận Ngụ Đinh không hề bất ngờ, "Em thật sự không cần nghĩ thêm?"

"Không cần, mỗi người đều có sinh hoạt riêng của mình. Vì bạn bè mà hi sinh chính mình, tôi làm không được."

Cận Ngụ Đinh gật đầu đồng ý. "Lời này rất có đạo lý."

Cố Tân Tân thật sự muốn mình cứ như vậy nhẫn tâm chối bỏ, có thể sau đó Cận Ngụ ĐÌnh sẽ vì thái độ đó của cô mà sẽ không tiếp tục làm khó dễ Lý Dĩnh Thư nữa.

Nhưng cô không dám lấy mạng của Lý Dĩnh Thư ra đánh cược, nên trò chuyện video vẫn còn kéo dài chưa bị cắt đứt.

Cận Ngụ ĐÌnh trào phúng, "Nếu em thật sự muốn thế thì ngắt đi thôi."

Phúc tạp và giãy dụa trong mắt Cố Tân Tân đều không thoát khỏi con mắt sắc bén của Cận Ngụ ĐÌnh, cô không nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Lý Dĩnh Thư, càng sốt ruột hơn, "Anh để cho tôi xem cậu ấy một chút."

"Cô ta không sao, không chết được."

"Cận Ngụ ĐÌnh, chuyện gì anh cũng có thể nói nhẹ nhàng đến vậy. Anh cho người ta dùng xe tông cậu ấy, bây giờ anh còn nói không sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh hiện tại đã có thể nhìn thấy cô, buồn bực trong lòng vì thế cũng dần tan đi, giọng điệu cũng trở nên nhàn安然, "Không phải em đã nói sẽ mặc kệ cô ta rồi sao?"

Cố Tân Tân gắng sức cắn chặt răng, "Đúng."

Khổng Thành đẩy nhẹ cửa xe đi ra ngoài, anh ta đi vào trong trạm soát, nhìn thấy Lý Dĩnh Thư run lẩy bẩy ngồi trên chiếc ghế dài. "Lý tiểu thư."

Lý Dĩnh Thư hơi giương mí mắt, cánh tay và trong lòng bàn tay đều bị trầy da, kinh ngạc nhìn chằm chằm Khổng Thành, có lẽ là còn chưa nhận ra anh ta.

"Cửu gia cũng ở đây, vừa rồi thấy được một màn cô bị tập kích, hiện tại muốn bày tỏ thiện ý đưa cô về nhà."

Lý Dĩnh Thư nghe thế, không suy nghĩ nhiều lập tức đứng dậy.

Bảo an báo cảnh sát xong đi vào, tầm mắt quét một vòng trên người Khổng Thành. "Anh là?"

"Tôi là bạn của Lý tiểu thư."

Tầm mắt của bảo an lại rơi xuống trên người Lý Dĩnh Thư, "Thật à?"

Cô ấy vội vàng gật đầu, lúc này chỉ nghĩ được là đi theo Cận Ngụ Đình sẽ an toàn, vừa rồi mới bị dọa sợ khiếp vía nên vẫn còn lo lắng làm sao quay trở lại. Có câu "một lần bị rắn cắn, cả đời sợ dây thừng" có lẽ chính là đây đi.

Lý Dĩnh Thư nơm nớp lo sợ đi theo sát phía sau Khổng Thành, thỉnh thoảng còn nhìn quanh bốn phía, chỉ lo lại có thêm một chiếc xe nào đó bất thình lình xuất hiện.

Khổng Thành mở cửa xe ra hiệu cô ấy ngồi vào, Lý Dĩnh Thư nhìn thấy Cận Ngụ Đình không chút biểu cảm nhìn về phía mình, cũng không biết phải làm sao để bắt chuyện, "Xin, xin chào."

Lý Dĩnh Thư ngồi xuống, sự chú ý lúc này mới rơi xuống chiếc điện thoại Cận Ngụ Đình cầm trên tay. Đây không phải là điện thoại của cô ấy sao?

Cận Ngụ Đình xoay điện thoại về phía Lý Dĩnh Thư, "Đến đây, chào hỏi bạn của em đi."

"Dĩnh Thư, cậu không sao chứ?"

Cô ấy nghe được tiếng của Cố Tân Tân thì không khỏi chăm chú nhìn kỹ hơn vào màn hình, quả nhiên thấy được cô. "Tân Tân!"

"Dĩnh Thư, cậu vẫn ổn chứ?"

"Vẫn rất tốt, chồng cậu cho mình lên xe của anh ấy, hẳn là sẽ không có ai dám làm hại mình nữa."

Cố Tân Tân cau mày, cái đồ ngốc này, đến lúc này rồi còn không nghĩ ra sao? "Điện thoại của cậu sao lại ở trong tay anh ta?"

Lý Dĩnh Thư phản ứng lại, do dự nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh. Khóe môi của người đàn ông hơi nhếch lên, cô ấy theo bản năng muốn lùi lại, nhưng đã không còn kịp bởi vì Khổng Thành đã nhanh chóng đóng cửa lại.

"Chuyện này.....rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh mau thả Dĩnh Thư ra."

Lý Dĩnh Thư trợn tròn mắt, nhận ra vừa rồi mình thật sự là bị làm cho hờ hờ rồi. Cô ấy sot ruột muốn đoạt lại điện thoại. "Tất cả những việc này đều có liên quan đến anh sao? Không phải, lẽ nào là cả chuyện phỏng vấn cũng là do anh làm? Còn cả đoạn ghi âm bị công bố ra nữa.....đều có liên quan đến anh phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh không phủ nhận, "Tôi còn cho rằng sẽ rất khó làm cô mắc câu, không ngờ tới đến cả một chút hoài nghi cô cũng không có."

"Anh, anh là đồ hèn hạ."

Quả nhiên là đôi bạn tốt, mắng người cũng thật giống nhau.

"Cố Tân Tân, đừng quanh co lòng vòng nữa, em muốn đến, hay là không đây?"

Cố Tân Tân thật sự không cam lòng bị bức thành như vậy, Lý Dĩnh Thư cũng là người nóng tính, rống lên với Cố Tân Tân bên kia."Tân Tân, không được đến đây, cùng lăm thì mình nghỉ việc! Nơi này không thể ở lại thì tự nhiên sẽ có một nơi khác cho mình dung thân!"

"Lý tiễn thư, cô cũng không nhìn một chút xem người mình đắc tội là ai. Từ nay về sau cô nghĩ cũng đừng nghĩ có thể có cơ hội ở trong vòng này lẩn lộn, à mà không, đoán chừng là lúc này trước cửa nhà cô người đã đứng đầy rồi."

Khuôn mặt Lý Dĩnh Thư trắng bệch, quay đầu lại hung hăng trừng Khổng Thành. "Anh đừng có mà dọa người."

Khổng Thành nhún vai, "Cửu gia có lòng tốt muốn bảo vệ cho nhà cô được an toàn, nhưng người đến thì phát hiện ra khóa vân tay của nhà cô đã bị người ta đập hỏng luôn rồi. Không tin cô có thể quay lại nhìn thử."

"Cái gì cơ?" Lý Dĩnh Thư không nhịn được rống to, "Là các người phải không?"

"Đúng là thói đời, làm việc tốt cũng không được nữa," Cận Ngụ Đinh thình lình chen vào một câu, "Bây giờ tốt nhất là cô đừng quay lại, bằng không bị người ta giội cho một thùng sơn đỏ cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì."

"Cận Ngụ Đinh!" Cố Tân Tân cũng đã hoàn toàn bạo phát. "Tôi trở lại với anh cũng không phải là chuyện tốt, anh hãy suy nghĩ cho kỹ."

"Tôi không cần suy nghĩ."

Lý Dĩnh Thư bĩu môi, nhưng giọng điệu rõ ràng đã yếu đi không ít. "Tân Tân, cậu không cần phải lo cho mình, cứ coi như mình xui xẻo đi."

"Mình thật sự không muốn quản cậu luôn."

Lý Dĩnh Thư nghĩ đến tương lai sau này, nghĩ đến thật vất vả mới có thể ở lại công ty, những gian khổ trong đó cũng chỉ có cô ấy mới biết được, cuối cùng không nhịn được khóc nức nở thành tiếng, cô ấy rốt cuộc là chọc phải ai vậy?

Cố Tân Tân nhìn một màn này thì càng thấy tội lỗi hơn, cô cũng không có thật sự mặc kệ cô ấy mà.

"Được rồi, đừng khóc."

Cận Ngụ ĐÌnh giơ đồng hồ lên xem. "Bên em có gì phải thu dọn thì cứ nói, muốn tôi đi đón em hay là tự mình trở về đây?"

Cố Tân Tân mím chặt môi, biết thừa lúc này có giãy dưa cũng chỉ vô ích, "Anh không cần qua đây."

Dù sao đây cũng là nơi Đoàn Cảnh Nghiêu sắp xếp cho cô. Cố Tân Tân do dự một chút, chuyện đã đến nước này thì cô cũng nhất định phải nói một vài chuyện cho rõ ràng.

"Dĩnh Thư là bị tôi liên lụy, nên tôi sẽ trở về vì cậu ấy. Nhưng anh phải làm cho cuộc sống của cậu ấy trở về ban đầu, lúc đầu làm sao anh phá hỏng thì hiện giờ phải dọn dẹp cho sạch sẽ, yêu cầu này không quá phận chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh cũng thảng thắn đồng ý. "Được thôi."

"Tôi không còn lời gì muốn nói với anh nữa, anh trả lại điện thoại cho Dĩnh Thư đi." Cố Tân Tân nói xong, liền tắt trò chuyện.

Lý Dĩnh Thư hận không thể gào khóc thật to, "Tân Tân, là mình hại cậu, cậu đừng về cái hang sói này rồi tiếp tục bị anh ta hãm hại....."

"Cô muốn nói tôi hại cô, cũng được thôi. Nhưng nếu không phải vì cái miệng cô không giữ được nói ra mấy lời ngu ngốc thì có thể trúng vào cái bẫy của tôi dễ dàng thế sao." Cận Ngụ ĐÌnh trả lại điện thoại cho Lý Dĩnh Thư. "Lẽ nào lúc cô nhậm chức không được phía trên dạy dỗ phải thận trọng từ lời nói đến việc làm? Lão tổng của giới giải trí Lục Thành là người cô có thể tùy tiện sắp đặt sao?"

Khuôn mặt Lý Dĩnh Thư đã hoàn toàn tái mét, "Anh dùng tôi uy hiếp Tân Tân không cảm thấy mình quá bỉ ổi sao?"

"Đó là việc riêng của vợ chồng tôi."

Mục đích của Cận Ngụ Đinh đã đạt được, tự nhiên cũng sẽ cảm thấy tinh thần thoải mái đi không ít, "Đưa cô ấy về nhà đi."

"Không phải hai người nói nhảm tôi không an toàn sao?"

"Cô có thể báo cảnh sát, ai làm hỏng khóa cửa thì lấy camera xem là hiểu được ngay." Khổng Thành ra hiệu cho tài xế lái xe, "Có điều nếu Cửu phu nhân đã quay về thì Cửu gia cũng sẽ vui vẻ, nếu vui vẻ thì chí ít là bắt đầu từ ngày mai cô sẽ không gặp chuyện gì nữa."

Lý Dĩnh Thư nắm chặt điện thoại trong tay, lúc này đã rút được kinh nghiệm, dứt khoát không tranh luận với bọn họ nữa. Cô ấy nhìn hết sang trái lại nhìn qua phải, cảm nhận sâu sắc một điều, bọn họ chính là lưu manh, mà đã là lưu manh thì không thể nói đạo lý.

Cố Tân Tân đứng dậy, tầm mắt quét một vòng căn phòng, sau đó đi vào phòng ngủ, mở va li ra, chậm chạp nhét đồ vào bên trong.

Trong lòng cũng không có quá nhiều khó chịu, có thể là vì lần này rời đi quá mức thuận lợi nên cô vẫn nơm nớp lo sợ sẽ xảy ra chuyện, bây giờ thời khắc này thật sự đến xem như là đã có chuẩn bị từ trước.

Cố Tân Tân cũng không có nhiều đồ, sau khi thu gọn xong xuôi thì khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Cận Ngụ Đinh trở lại tòa nhà Tây, hướng về phía người giúp việc dặn dò. "Làm thêm mấy món Cửu phu nhân thích ăn."

"Vâng." Người giúp việc dĩ nhiên là cũng rất cao hứng, mấy ngày nay không thấy Cố Tân Tân nên luôn cảm thấy bất an trong lòng, chỉ

là nhìn vẻ mặt khó coi của Cận Ngụ Đình nên vẫn không dám hỏi mà thôi.

Cận Ngụ Đình lén lầu nhanh chóng đi tắm rửa, lại thay quần áo mặc nhà, chỉ là chờ mãi không thấy Cố Tân Tân trở về.

Lúc chiều tối, một chiếc taxi đứng ngoài cổng của Cận gia. Cố Tân Tân kéo theo vali đi xuống, nhìn thấy cánh cửa sắt cũng đang từ từ mở ra.

Xe của Đoàn Cảnh Nghiêu đi ra vừa vặn chặn trước mũi chân của Cố Tân Tân. Người đàn ông không ngờ được có thể nhìn thấy Cố Tân Tân ở đây, anh ta hạ cửa sổ xe xuống, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt của Cố Tân Tân.

Ánh mắt cô phức tạp nhìn lại Đoàn Cảnh Nghiêu. "Anh rể."

"Đã về đây à." Ngữ khí của người đàn ông lãnh đạm, cũng không nói nhiều thêm một câu.

"Vâng."

Đoàn Cảnh Nghiêu hơi gật đầu, ngón tay đặt trên đùi gỗ nhẹ. "Cơ hội tốt như vậy lại tự mình bỏ qua, sau này sợ là khó có thể có lại."

"Em biết, chỉ là không ngờ vẫn không thể tránh được kéo người khác bị liên lụy theo, vĩnh viễn là không đơn giản như trong tưởng tượng."

Đoàn Cảnh Nghiêu có thể sắp xếp cho cô trốn đi, nhưng không có nhiều tinh lực đến vậy để bảo vệ cả những người xung quanh cô. Cố Tân Tân dễ mềm lòng, đây cũng chính là mấu chốt khiến cô mãi không thể hoàn toàn dứt khoát.

"Chừng nào em có thể không để tâm đến sống chết của người khác thì khi ấy lão Cửu mới không thể tiếp tục dùng người khác ra uy hiếp em."

"Những người như em đều có thứ có thể mang ra để uy hiếp, có bạn bè và cả người thân. Nếu quả thật mặc kệ sống chết của bọn họ, thì sau đó sống một mình cô độc cũng không còn ý nghĩa gì nữa."

Đoàn Cảnh Nghiêu không hiểu được lời giải thích của Cố Tân Tân, mà cô cũng sẽ không giải thích thêm cho anh ta, nói cho cùng thì chính là mỗi người một quan điểm sống mà thôi.

"Anh rẽ, gặp lại sau."

Đoàn Cảnh Nghiêu khẽ mở đôi môi mỏng. "Tự bảo trọng."

Tài xế lắc nắp khay đồ ăn, tháo dây an toàn, bước xuống xe, thân xe kề sát người Cố Tân Tân chậm rãi lướt qua. Cố Tân Tân chậm rãi đi qua cánh cổng lớn, bánh xe của chiếc xe va li lăn trên mặt đất, phát ra tiếng lộc cộc rõ ràng.

Cận Ngụ Đinh đứng trên ban công, từ chối nhìn xuống có thể thấy được cánh cửa lớn của tòa nhà Tây.

Anh hơi lo lắng, thi thoảng lại giơ tay lên nhìn đồng hồ, Cố Tân Tân không đến nỗi đến lúc này rồi còn muộn nuốt lời chứ?

Cận Ngụ Đinh ho khan không ngừng, nhưng vẫn đốt một điếu thuốc, cháy gần nửa mới thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Cố Tân Tân đi rất chậm, kéo theo chiếc xe phía sau. Cô cũng không hề ngẩng đầu, bộ dạng giống như đang có một bụng tâm sự.

Cận Ngụ Đinh nhanh chóng dụi tắt điếu thuốc trong tay, anh muốn đứng ở đây nhìn cô thêm một chút, nhưng lại sợ Cố Tân Tân ngẩng đầu là có thể nhìn thấy mình.....

Nhưng mâu thuẫn này luẩn quẩn mãi trong lòng, càng quần càng chặt. Đã mấy ngày Cận Ngụ Đinh không thấy cô, những nhớ nhung nhảy nhót trong lòng kia giống như đều đang liều mạng giãy dụa muốn xông ra ngoài, dù anh có cố gắng ép lại thế nào cũng vô dụng.

Chiếc va li kéo qua con đường đá cuội lồi lõm, phát ra tiếng cọ xát chói tai. Cận Ngụ ĐÌnh xoay người đi vào trong, trở lại phòng ngủ, nhưng cũng không sot ruột xuống lâu luôn.

Anh đi thẳng vào trong phòng tắm, đứng trước chiếc gương lớn. Tóc đã khô, cả người cũng là một bộ dạng sạch sẽ tươi mát. Cận Ngụ ĐÌnh cầm lấy dao cạo râu, cạo lại một lượt nữa, nhưng xong xuôi vẫn luôn thấy có chỗ nào đó chưa ổn. Hình như là do mấy ngày nay bệnh nên tinh thần không được tốt cho lắm, anh liền nhanh chóng cúi người rửa mặt.

Cố Tân Tân đi vào tòa nhà Tây, người giúp việc nghe được động tĩnh đi ra, giọng nói lập tức ngập tràn kinh hỉ. "Cửu phu nhân, cuối cùng ngài cũng về rồi."

Cô ấy tiến lên nhận lấy chiếc va li từ trong tay cô. "Có mệt không? Ăn cơm luôn nhé, hay là muốn uống một bát canh hạt sen với mộc nhĩ trắng trước?"

Cố Tân Tân miễn cưỡng cười cười. "Không cần."

Người giúp việc thay cô kéo chiếc va li để ở một bên, đi đến chân cầu thang sau đó gọi vọng lên, "Cửu gia, Cửu phu nhân đã về."

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chóng từ trong phòng đi ra, bước chân nhanh nhẹn đi xuống cầu thang, nhưng chỉ mới đi được vài bước thì dừng lại, sau đó làm bộ không quan tâm chậm chạp từng bước đi xuống.

Anh nhìn thấy bóng người của Cố Tân Tân, chỉ là cô không xoay người lại, nên chỉ có thể thấy được bóng lưng.

Lòng anh như lửa đốt, hận không thể lập tức bay đến trước mặt cô, nhưng anh không thể, cô hại anh thê thảm như vậy, làm sao anh có thể dễ dàng cúi đầu cho qua như thế?

"Cửu gia, có ăn cơm luôn không ạ?"

"Ủ." Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng đáp một tiếng.

Người giúp việc nhấc chân đi vào phòng bếp, Cố Tân Tân kéo vali muôn đi lên lầu, nhưng đã bị Cận Ngụ ĐÌnh thấy được chặn lại, "Ăn tối trước rồi lên."

Cô buông tay, xoay người đi đến trước bàn ăn.

Bữa tối hôm nay có chút khoa trương, gần như có thể so sánh với một bàn tiệc rượu. Cố Tân Tân nhìn người giúp việc còn chưa có dấu hiệu dừng lại việc bưng thức ăn ra. "Cận Ngụ ĐÌnh, đây là Hồng Môn Yên sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh gấp thức ăn bỏ vào trong bát của cô. "Hồng Môn Yên? Vậy em cảm thấy là tôi muốn tính toán em cái gì?"

"Bây giờ không phải lời làm chứng của tôi với anh mà nói rất quan trọng sao?" Cố Tân Tân gấp miếng thịt bò vào miệng, hơi cong môi. "Bởi vì chỉ tôi mới có thể chứng minh người phụ nữ kia không phải là do anh tìm tới, cũng không phải là do anh mở cửa cho vào."

"Lúc em cho cô ta vào có biết tiếp theo sau đó sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Cố Tân Tân đối đầu với tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh, cô quả thật không biết Đoàn Cảnh Nghiêu còn sắp xếp cả màn đàm lễ này cho anh. Anh ta cũng đủ tàn nhẫn, quả nhiên đã muốn chỉnh là phải dồn anh vào chỗ chết, ai cũng không muốn cho ai một cơ hội có đường lui.

Nhưng môi cô vẫn duy trì độ cong ban đầu. "Biết chứ."

"Em thông đồng với anh rể phải không?"

Cố Tân Tân không ngừng gấp thức ăn bỏ vào bát, hời hợt đáp lại, "Anh có bản lĩnh thì có thể tự mình đi điều tra."

"Tôi không muốn tra xét nữa, mọi việc đều đã qua rồi."

Cố Tân Tân hơi giật mình, nơi khóe mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cảm giác lời này giống như không phải của anh nói ra. Trước khi cô trở về vốn đã chuẩn bị tâm lý tốt cả rồi, dựa theo tính tình của anh, nếu lần này cô không đi nửa cái mạng thì nói không chừng cũng là tróc một lớp da.

Nhưng thế nào cũng không đến nỗi dễ dàng qua vây chứ?

"Lúc tôi đồng ý với người khác chính là muốn để cho người ta hại anh, như vậy thì tôi mới có cơ hội thoát thân."

Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh giống như đã đúc thành một bức tường đồng, chua chát đến mức nào cũng không thể đâm vào được nữa.

Cố Tân Tân cực kỳ không thoải mái trong lòng, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh cầu xin tôi đi, van cầu tôi thật thành tâm vào, nói không chừng tôi liền mềm lòng đứng ra làm chứng trả lại sự trong sạch cho anh."

Người giúp việc khó xử đứng bên cạnh, biết chuyện này mình không nên nghe, bèn xoay người đi vào trong phòng bếp.

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh từ trên bàn ăn thu về, rất nhanh lướt qua gò má Cố Tân Tân. "Được thôi, tôi cầu xin em."

Cô suýt chút nữa thì cắn đứt đầu lưỡi mình, đón lấy ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh, đáy mắt tràn đầy khó có thể tin. "Cận Ngụ ĐÌnh, anh nói thật đấy à?"

"Lẽ nào tôi không nên muốn em đứng ra nói giúp tôi sao?"

Cố Tân Tân có chút cầm không nổi đôi đũa trong tay, "Chỉ là chưa từng thấy đáng vẻ anh đi cầu xin người ta, hóa ra là như vậy à. Cũng không tệ lắm, thế nhưng giọng điệu còn chưa đủ thành khẩn."

"Vậy em muốn giọng điệu như thế nào?"

Cô năm lần bảy lượt khiêu khích anh, đáng lẽ anh phải tức giận từ lâu, vì sao lúc này còn có đủ tâm tư ở đây tiếp chuyện với cô? Cố Tân Tân thật sự là càng ngày càng đoán không ra tâm tư của anh. Cô không cho đây là do Cận Ngụ ĐÌnh muốn cô đứng ra mà ra vẻ thỏa hiệp, chuyện này rơi xuống người anh dù không phải là phiền phức nhỏ nhưng anh cũng không đến mức không giải quyết được chứ?

"Cận Ngụ ĐÌnh, người quang minh chính đại không nói chuyện vòng vo, đến tột cùng là anh muốn gì?"

"Mục đích của tôi đã đạt được, không phải là hiện tại em đang ngồi đây rồi sao?"

Cố Tân Tân giật giật môi, không làm sao nói ra lời. Cô cầm đũa tiếp tục không ngừng gấp thức ăn trong bát, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế bèn cầm những chiếc đĩa ở cách hơi xa cô đặt sát bên cạnh.

Cô nhát thời cảm thấy kỳ quái vô cùng, tất cả những biện pháp chuẩn bị tốt kia hình như đều không cần dùng đến nữa.

Ăn xong cơm tối, Cố Tân Tân chuẩn bị lên lầu, cô đi đến trước chiếc vali, vừa muốn nhấc nó lên thì đã bị Cận Ngụ ĐÌnh nhanh hơn một bước cầm lấy.

Người đàn ông không nói lời nào xách nó đi lên lầu, Cố Tân Tân đi theo phía sau anh trở lại phòng ngủ chính, nhìn theo anh đặt vali đặt sang một bên.

Mới chỉ qua vài ngày, mùi vị quen thuộc của căn phòng này vẫn còn quanh quẩn trước mũi cô, mà hiện tại cô đã trở về.

Cố Tân Tân đi phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, đột nhiên lên tiếng. "Tôi về chỉ là không muốn anh làm khó dễ Dĩnh Thư, cũng là vì không

muốn ba mẹ lo lắng cho tôi, những chuyện khác tôi đều không có ý định giúp anh."

"Tôi biết, em đã nói rồi."

"Nếu đã vậy, anh còn muốn tôi về đây làm gì?" Cố Tân Tân nói xong, đứng lại trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông chuyển tầm mắt sang chỗ khác, một mảng lớn trước ngực đều thấm ướt. Vừa rồi anh vội vàng rửa mặt, nhưng lại giống như một đứa trẻ vụng về, khiến cho áo trên người đều bị ướt cả.

"Em là vợ của tôi, không ở bên cạnh tôi mà lại một mình lang thang ở bên ngoài, lẽ nào đây mới là bình thường?"

"Anh dùng trăm phương ngàn kế để khiến tôi trở về, không tức giận không phát hỏa, lại còn muốn tôi ở lại bên cạnh anh, này là để tiếp tục hại anh sao?"

"Em sẽ sao?" Cận Ngụ ĐÌnh hỏi ngược lại.

Cố Tân Tân không chút do dự trả lời, "Đương nhiên có thể."

"Tốt, sau này tôi đè phòng em hơn một chút là được rồi."

Cố Tân Tân còn chưa lấy lại tinh thần, Cận Ngụ ĐÌnh đã tóm lấy cổ tay cô, "Đi tắm, nghỉ ngơi sớm một chút."

Cô tránh khỏi bàn tay của Cận Ngụ ĐÌnh, bộ dạng cực kỳ ghét bỏ việc phải tiếp xúc với anh.

Tòa nhà Đông.

Mấy người ngồi xung quanh bàn ăn, Thương Kỳ gõ xương cá sau đó bỏ vào bát Thương Lục. "Chị, ăn nhiều một chút."

Trợ lý của Cận Hàn Thanh từ ngoài đi vào, "Cận tiên sinh, tôi vừa mới nhìn thấy Cửu phu nhân trở về."

Chiếc đũa trong tay Thương Kỳ đang đặt trên bụng cá, nghe được lời này, sức mạnh trong tay tăng thêm mấy phần, mí mắt cũng không nhịn được giương lên.

"Cô Tân Tân trở về?"

"Vâng, tự mình trở về."

Cận Hàn Thanh cầm khăn ướt bên cạnh, chàm chàm lau ngón tay, "Vẫn còn có cái lá gan mà trở về?"

Cố Tân Tân hại Cận Ngụ Đinh thảm như vậy, tuy là bọn họ tận lực giấu chuyện với tòa nhà Đông bên này, nhưng trong lòng anh ta còn có thể không rõ ràng sao? "Không lẽ trở về là để chứng minh lão Cửu vô tội?"

"Nói không chừng là như vậy, dù sao một ngày phu thê trăm ngày ân."

"Nếu thật nhớ được từng ấy ân, lại còn có thể giúp kẻ khác tính kế lão Cửu sao?"

Bọn họ nói những câu này đều không hề kiêng dè người bên cạnh, Thương Lục là hoàn toàn không thể nghe lọt, mà Thương Kỳ thì cũng chỉ là một đứa trẻ, nghĩ rằng cô ta cũng sẽ không đi ra ngoài nói lung tung.

"Anh rể, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Em quản cho tốt chuyện của chính mình là được." Cận Hàn Thanh thấy Thương Lục không ăn nữa thì đặt đĩa hoa quả đến trước mặt cô ấy.

"Em còn đang thắc mắc mấy ngày nay không thấy Cửu tẩu, nghe bác Tần nói chị ấy với Cửu ca giận dỗi nhau, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy ạ?"

Cận Hàn Thanh nhếch khóe miệng. "Em muốn biết chi tiết đến thế là để làm cái gì?"

"Em có thể giúp nha, Cửu ca thích chị ấy như thế, ngày thường tình cảm của bọn họ cũng rất tốt. Em có thể đi khuyên nhủ chị ấy."

Cận Hàn Thanh nghe vậy thì không khỏi quét mắt sang Thương Lục bên cạnh. Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đình cũng nên hòa hợp, như vậy thì sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của anh ta và Thương Lục.

"Gần đây Cửu ca của em gặp một chút phiền phức, em có nghe nói gì không?"

"Vâng, nghe ba em nói mấy câu, nhưng cụ thể thế nào thì cũng không rõ."

Cận Hàn Thanh nhắc tay lau nước bén khoe môi Thương Lục. "Cửu ca của em rơi vào hoàn cảnh như bây giờ đều là do Cố Tân Tân làm hại, cô ấy để cho một người phụ nữ xa lạ vào phòng của lão Cửu, hiện tại dù cho lão Cửu có mười cái miệng cũng không thể biện minh được."

"Cái gì cơ? Nghiêm trọng thế á?"

"Nghiêm trọng?" Cận Hàn Thanh không nhịn được bật cười. "Nếu việc này nghiêm trọng như vậy thì Cố Tân Tân còn về được sao? Chí ít thì xem ra đối với lão Cửu chuyện này vẫn còn trong phạm vi chịu đựng của nó."

Thương Kỳ cắn mạnh chiếc đũa trong miệng, lại cắn mạnh hơn một lần nữa.

Cô ta không hiểu vì sao Cố Tân Tân còn trở lại, cô cứ thế mà đi
luôn không phải là tốt nhất sao?

+x

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 103: Vẫn Là Người Mình Sao?

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân hại anh như vậy, người Cận gia có ai là không phải loại người có thù tất báo? Thế nào gọi là có khả năng vẫn còn trong phạm vi chịu đựng của anh chứ?

Trợ lý ở bên cạnh cũng nói. "Chuyện này nếu có thể tốc chiến tốc thắng thì vẫn là tốt nhất với tất cả mọi người, dù sao chuyện như vậy một khi lộ ra cũng không còn là chuyện của riêng một mình Cửu gia nữa."

"Lão Cửu sẽ tự biết giải quyết thế nào." Cận Hàn Thanh cũng không lo lắng quá nhiều, hơn nữa Cận Duệ Ngôn đã có sắp xếp, không đến mức sẽ để anh thật sự bị giam lại.

Thương Kỳ thật sự nghĩ không ra, Cận Ngụ Đinh trong ấn tượng của cô ta cũng không dễ để có thể hiểu được, nhưng trong chuyện như vậy cô ta vẫn nắm chắc anh phải là hận không thể bóp chết Cố Tân Tân.

Cận Hàn Thanh thấy Thương Lục ăn gần đủ rồi, quay sang Thương Kỳ nói. "Kỳ Kỳ, chuyện của hai người họ không cần em phải bận tâm, em cũng không khuyên nỗi Cố Tân Tân đâu. Bớt làm việc thừa thãi."

"Vâng." Thương Kỳ ngoan ngoãn đồng ý.

"Đúng rồi, nghe nói gần đây mẹ em đang chọn người kết hôn cho em?"

"Đúng ạ," Trên khuôn mặt Thương Kỳ như có như không nỗi lên mấy vệt đỏ, tay chống má, "Vẫn liên tục thăm dò xung quanh đó."

"Hi vọng lúc em kết hôn thì chị gái của em đã hồi phục, như vậy là có thể tận mắt nhìn em được gả đi rồi."

Thương Kỳ đảo mắt qua Thương Lục, cô ta nghe được những lời này cũng không có một chút động tâm. Thương Kỳ cũng đã ăn xong, vẻ mặt thờ ơ mắt kiên nhẫn muốn đứng dậy.

"Vâng, em còn muốn chị em có thể tự mình đưa em đến nhà chồng đây."

Cận Hàn Thanh đứng lên, một tay chống trên ghế dựa phía sau Thương Lục, một tay cầm khăn ướt đưa cho cô ấy. Thương Lục cẩn thận tỉ mỉ lau sạch sẽ từng ngón tay của mình, lúc này Cận Hàn Thanh mới để cho cô ấy ra khỏi bàn ăn.

"Thời gian cũng không còn sớm, em về đi."

"Vâng."

Trên đoạn đường gần với tòa nhà Tây, tầm mắt của Thương Kỳ lảng lặng rơi vào khoảng không cách đó không xa.

Cận Ngụ Đinh uống nhầm thuốc hay sao mà để cho Cố Tân Tân trở về? Không lẽ đã thật sự có tình cảm?

Cô ta không tin, Thương Kỳ làm thế nào cũng không thể thuyết phục chính mình, Cố Tân Tân dựa vào cái gì chứ?

Buổi tối, Cố Tân Tân nghe được tiếng ho khan không ngừng truyền đến từ phía thư phòng, cô khép lại mắt muốn ngủ, nhưng làm sao cũng không ngủ được.

Cửa phòng ngủ mở ra, cô ngồi dậy muộn đi đóng, liền nghe được tiếng bước chân đến gần.

Cố Tân Tân vội vàng nằm lại, Cận Ngụ Đình đi đến trước giường, cố nén lại ho khan sau đó khom lưng nhìn cô.

Anh cẩn thận từng chút một nằm xuống bên cạnh cô, Cố Tân Tân hiển nhiên còn chưa ngủ, hơi dịch người sang bên cạnh một chút.

Cận Ngụ Đình nhìn chõ trống giữa hai người, không nói gì, dù thế này thì cũng hơn là một mình anh chiếm chiếc giường lớn cô quạnh. Chí ít hiện tại anh có thể yên lòng, dù quan hệ giữa hai người không có cách nào thân mật gần gũi, dù cô vẫn đang ôm tức giận nằm bên cạnh anh, thì như vậy đã rất tốt đẹp rồi.

Ngày hôm sau.

Thương Kỳ đi theo Thương phu nhân đến, hai người từ trên xe bước xuống, còn có một chú chó Toy Poodle.

Bọn họ tiến vào tòa nhà Đông đúng lúc Cận Hàn Thanh ra khỏi cửa, nhìn thấy con chó trên tay Thương phu nhân thì sắc mặt khẽ đổi. "Mẹ."

"Hàn Thanh, đến công ty đây à?"

"Vâng."

Thương phu nhân vỗ nhẹ chú chó trước ngực, "Thương Lục đâu, đã dậy chưa?"

"Dậy rồi, đang ăn sáng," Tầm mắt của Cận Hàn Thanh cố định trên chú chó không dịch chuyển, "Đây là....."

"Lúc Thương Lục còn ở nhà đã nuôi nó, cũng là nó thân thiết nhất với con bé. Hôm nay mẹ mang nó tới để trong ngày thường

con không ở nhà thì sẽ có nó chơi với Thương Lục, nói không chừng có thể giúp con bé khỏe tốt lên."

Cận Hàn Thanh có chút do dự. "Mẹ, hiện tại Thương Lục thần trí không tỉnh táo, tốt nhất không để cô ấy tiếp xúc với động vật, vạn nhất bị nó cắn....."

Thương Kỳ đứng bên cạnh không lên tiếng, Thương phu nhân cũng không để ý, "Sẽ không đâu, Tiểu Đậu Tử nhà chúng ta là ngoan nhất, hơn nữa nó cũng thích Thương Lục, sao có thể làm tổn thương con bé kia chứ."

Lời nói vừa kết thúc thì Thương phu nhân cũng nhắc chân lên đi thẳng vào trong, Cận Hàn Thanh hết cách, cuối cùng đành phải đi theo vào trong phòng khách.

Tiểu Đậu Tử vừa nhìn thấy Thương Lục liền kích động sủa to, Thương Lục ngẩng đầu, vẻ mặt cũng lập tức biến hóa. Cô ấy nhanh chóng đứng dậy, không hề chào hỏi Thương phu nhân, cũng không đáp lại lời chào của Thương Kỳ, đi thẳng tới ôm lấy chú chó nhỏ trong lòng Thương phu nhân.

"Gâu gâu -----"

Thương Lục vui vẻ vuốt ve đầu chú chó nhỏ, Tiểu Đậu Tử thuận theo dụi dụi vào lòng cô ấy.

"Anh rể, anh xem đi, chị em hình như vẫn còn nhớ được Tiểu Đậu Tử." Thương Kỳ đứng bên cạnh cô ấy vui vẻ nói.

Cận Hàn Thanh cũng đã nhìn thấy, tháp thòm treo trong lòng rốt cuộc cũng hạ xuống. Anh ta tiến đến trước mặt Thương Lục, "Thích không?"

Thương Lục mừng rỡ gật đầu.

"Vậy em còn nhớ nó không?"

Thương Lục cắn thận ôm Tiểu Đậu Tử trong ngực, cô ấy không nói lời nào, nhưng biểu hiện thân thiết thể hiện ra không thể không nhìn thấy, chí ít là cô ấy không hề bài xích nó.

Cận Hàn Thanh ôm eo cô ấy kéo về phía mình sau đó hôn nhẹ lên trán cô ấy, "Tôi đến công ty."

Thương Lục giống như ngượng ngùng quay đi, trên mặt cũng đầy ý cười.

"Anh rẽ yên tâm, anh cứ để chị cho em và mẹ chăm sóc, sẽ không có chuyện gì."

"Được."

Cận Hàn Thanh rời đi không lâu thì Tần Chi Song cũng tới, vừa nhìn thấy Thương phu nhân cũng có mặt thì nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

"Bà xui gia cùng qua tòa nhà chính ăn cơm trưa nhé, vốn dĩ là tôi muốn đến gọi Thương Lục đây."

Thương phu nhân cũng không khách khí. "Được thôi, cũng lâu rồi không ngồi tâm sự với bà."

Tần Chi Song gọi người giúp việc mang lên trà và bánh ngọt, Thương phu nhân đặt túi sang bên cạnh, "Tôi đi rửa tay trước."

Thương Lục ở một bên chơi đùa với chó nhỏ, Thương Kỳ thấy Tần Chi Song ngồi xuống chỗ của mình thì thình lình lên tiếng. "Gọi cả Cửu Tẩu đến nữa đi ạ, càng nhiều người càng náo nhiệt."

Bàn tay nâng ấm trà của Tần Chi Song hơi dừng lại. "Cửu Tẩu của con cứ để nó ăn ở tòa nhà Tây đi, để con bé có thời gian tĩnh tâm."

Bà đoán chừng Cố Tân Tân hiện tại vẫn chưa muôn gặp Thương Lục, dù là đêm đó Thương Lục vô tội, nhưng sự tình cũng là từ cô ấy mà ra.....

"Bác Tần," Thương Kỳ nghe thế thì ngữ khí hơi gấp gáp, "Không phải là bác còn đang trách Cửu tẩu đó ạ?"

Tần Chi Song nhất thời bị cô ta làm cho hờ hờ, "Làm sao vậy?"

"Con biết Cửu tẩu làm chuyện này là không chấp nhận được, nhưng nếu như đặt bản thân vào vị trí của chị ấy, nhất định bác sẽ hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng của chị ấy."

Tần Chi Song lập tức nghe ra khác lạ trong lời nói của Thương Kỳ, nhất định là cô ta đã biết gì đó, lại cho rằng Tần Chi Song cũng rõ ràng trong lòng. Bà hơi mớm lời cho cô ta. "Tân Tân trước giờ hành xử vẫn luôn có chừng mực, chỉ là lần này....."

Thương Kỳ vội vàng ra vẻ liều mạng muôn nói tốt cho Cố Tân Tân. "Tuy là chị ấy đã để cho người phụ nữ kia vào trong phòng, nhưng con tin Cửu tẩu không biết cô ta lại muốn hại Cửu ca. Hiện tại khiến cho Cửu ca rơi vào mưu kế của người khác, nếu không cẩn thận có thể khiến cho tội danh nhận hối lộ gắn theo người nhưng con tin Cửu tẩu nhất định cũng là do trúng kế của người khác mà thôi."

Chuyện này mấy người trong Cận gia từ đầu đến cuối đều gạt Tần Chi Song.

Khó trách bà luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, hai ngày nay sắc mặt của Cận Ngụ Đinh không chỉ khó coi mà tinh thần còn uể oải, chạy ngược chạy xuôi bên ngoài, hóa ra sự việc này lại là như vậy.

"Hiện tại Tân Tân cũng đã trở về rồi, tất cả rắc rối cũng sẽ sớm được hóa giải."

Thương Kỳ quan sát vẻ mặt của Tần Chi Song, bà rõ ràng là không biết chuyện này, nhưng nghe được như thế cũng không bị giận tím mặt, cũng không hề bỏ đi tìm Cố Tân Tân chất vấn. Việc này dù đặt trên bất cứ ai cũng là một chuyện lớn, Cận Ngụ ĐÌnh có thể chịu đã thôi đi, lẽ nào liền ngay cả Tần Chi Song cũng không quan tâm đến con trai mình hay sao?

"Đúng vậy đó." Thương Kỳ tuy là nghĩ như thế, nhưng lời tốt thì vẫn phải nói cho tận, "Cửu tẩu chỉ cần đứng ra làm chứng thì Cửu ca nhất định không sao rồi."

"Ư." Tuy là Tần Chi Song chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện, nhưng ở trước mặt người ngoài vẫn theo bản năng nghiêng về người nhà mình. "Tân Tân đương nhiên là đồng ý đứng ra."

"Cửu tẩu thật hạnh phúc, con còn sợ trong lòng bác sẽ không thoả mái cơ, hiện tại thì con đã có thể an tâm rồi."

"Bác có gì phải khó chịu chứ." Tần Chi Song cười khẽ, nhấp một ngụm trà sau đó nói. "Chuyện của bọn nhỏ bác không cần can thiệp làm gì, nếu bọn nhỏ không vượt qua nỗi thì lão Cửu sẽ nói với bác. Nếu hiện tại vẫn chưa nói thì chúng tôi là hai người vẫn có thể tiếp tục, vậy thì bác càng không cần nhúng tay vào."

"Bác Tần, bác thật là tâm lý, mẹ chồng nào cũng được một phần như bác thì thật tuyệt."

Tần Chi Song vẫn chưa đem lời này để trong lòng, bà trước sau vẫn tin tưởng Cố Tân Tân sẽ không vô duyên vô cớ làm ra loại chuyện đó, nếu như cô đã làm thì nhất định là cũng có lý do khiến cho cô không thể không làm.

Tuy là vì thế mà kéo Cận Ngụ ĐÌnh vào tội danh nhận hối lộ, ít nhiều khiến cho bà không thoả mái trong lòng, nhưng nghĩ lại, nếu như Cận Ngụ ĐÌnh còn muốn kéo Cố Tân Tân về thì đã có thể chứng minh trong chuyện này có một số việc không đơn giản như bên ngoài nhìn vào.

Con trai của bà chính bà hiểu rõ rất, bà vẫn tin tưởng lựa chọn của Cận Ngụ Đinh.

"Vậy lát nữa còn gọi Cửu tẩu đến không ạ?"

Tần Chi Song vẫn lắc đầu. "Không cần, để lần sau đi."

"Vâng."

Sáng sớm Cố Tân Tân đã ra khỏi nhà, mấy ngày nay cô không về nhà nên sẽ không tránh được khiến ba mẹ nghi ngờ.

Cô và Lục Uyển Huệ đến bệnh viện thăm mợ, sau đó về nhà ăn trưa, xong xuôi mới chuẩn bị trở về.

Trước khi ra khỏi cửa Lục Uyển Huệ còn kéo tay cô khuyên nhủ đủ đường, nhắc đi nhắc lại cô phải biết chừng mực mà sống với Cận Ngụ Đinh, không được giở tính trẻ con, lại đừng có mà có nhà không về lại đến nhà người khác.

Cố Tân Tân mệt rũ rượi thoát thân khỏi đó, cô không nói tài xế đưa mình đến, vừa mới ra khỏi tiểu khu đã bị một bàn tay ngăn lại.

"Cửu phu nhân."

Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn, nhận ra là thư ký của Cận Duệ Ngôn.

"Cận thị trưởng muôn gấp ngài."

Cố Tân Tân biết mình gây ra chuyện lớn như vậy, còn liên lụy đến Cận Duệ Ngôn, việc này nhất định sẽ không thể dễ dàng cho qua như thế.

Cô ngồi lên xe, chiếc xe không đi về phía văn phòng của Cận Duệ Ngôn mà là hướng đến một phòng trà an tĩnh.

Thư ký mở cửa, ra hiệu cho Cố Tân Tân đi vào, bên trong chỉ có một mình Cận Duệ Ngôn.

Cố Tân Tân tiến lên chào hỏi. "Chị cả."

"Ngồi đi."

Hai người ngồi đối diện nhau, Cận Duệ Ngôn tròn sinh đã có thể khiến cho người đối diện cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo, chính là làm cho người bình thường không dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy. Cận Duệ Ngôn đưa cho cô chén trà bên cạnh mình, Cố Tân Tân nghĩ đến lần đầu tiên Đoàn Cảnh Nghiêu chọn nơi để nghị hợp tác với cô cũng là một phòng trà.

"Chị cả, chị gọi em đến đây có chuyện gì không ạ?"

"Tân Tân, em là người thông minh, cần gì phải biết rõ còn hỏi như vậy?"

Cố Tân Tân không động đến chén trà kia, "Có một số việc đã khiến cho chị bị liên lụy, xin lỗi, đây vốn dĩ không phải là dự định ban đầu của em."

"Nói cách khác, em đã thừa nhận chuyện ở khách sạn?"

Chuyện đã đến nước này, không lẽ còn phải phủ nhận?

Cố Tân Tân hơi nhắc mí mắt, "Là em làm."

"Rất thằng thắn, chị vốn cho là sẽ phải tranh luận thêm với em vài câu kia."

"Lúc đó bên trong phòng chỉ có em và anh ta, anh ta sẽ không chủ động đi mở cửa, vậy thì cũng chỉ có em mà thôi."

Cận Duệ Ngôn nhấp một ngụm trà, "Có thể nói cho chị biết lý do em quyết định làm như vậy không?"

"Em không muốn ở cùng với anh ta, thế nhưng em đi không được, anh ta cũng không để cho em đi."

Động tác cầm chén trà của Cận Duệ Ngôn hơi dừng lại, ánh mắt mang theo nghi hoặc nhìn về phía Cố Tân Tân, "Không phải tình cảm của hai đứa rất tốt sao?"

"Ở trước mặt người khác đều là tạo dựng mà thôi, có ai biết được sau lưng chúng em là như thế nào chứ."

Cận Duệ Ngôn hơi giật mình, dù trước đây Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh có thể tính là duy trì bên ngoài ân ái hay không, nhưng ít nhất là bắt đầu từ lúc này mọi ngụy trang của Cố Tân Tân đều giống như muôn gỡ bỏ cả rồi.

"Em nói như vậy không sợ lão Cửu khó chịu sao?"

Cố Tân Tân trầm mặc trong chốc lát, trước đây Cận Duệ Ngôn cũng không có ấn tượng sâu với cô, chỉ biết là bọn họ kết hôn vội vàng, ngày thường Cố Tân Tân có xuất hiện cũng không mấy khoa trương, mãi đến sau khi cô âm thầm đâm cho bọn họ một đao sau lưng thì lần đầu tiên Cận Duệ Ngôn mới đặt sự chú ý lên người cô.

"Một mình em khẳng định là không làm được chuyện như vậy. Em hãy thành thật nói cho chị biết, người hợp tác với em là ai?"

Tầm mắt Cố Tân Tân đối đầu với Cận Duệ Ngôn, lúc này hắn là cô không nên nói ra tên của Đoàn Cảnh Nghiêu?

"Mọi việc là do em làm, không có liên quan đến người khác."

Cận Duệ Ngôn hơi lùi về sau, cười lạnh, "Tân Tân, chị không cho là em có cái bản lĩnh đó."

Cố Tân Tân cắn chặt răng, trực tiếp im lặng.

"Dù em có không nói thì chị cũng biết, Đoàn Cảnh Nghiêu ngay ở sau lưng chị làm ra những chuyện mờ ám đó, nghĩ cũng đừng nghĩ có thể giàu được chị. Chỉ là chuyện của tiểu Cửu cần phải có một cái quyết định, Đoàn Cảnh Nghiêu là người của chị, món nợ này chị sẽ ở nhà đóng kín cửa lặng lẽ giải quyết với anh ta, còn em thì sao?"

Cố Tân Tân nghe Cận Duệ Ngôn nói bóng nói gió một hồi, cánh môi khẽ mở. "Chị cả muốn em làm gì ạ?"

"Đơn giản thôi, cái sọt này là do em đan ra thì tự em đi giải quyết đi, em hại tiểu Cửu, vậy thì phải do chính em đứng ra lấy lại sự trong sạch cho nó."

Cố Tân Tân vừa muốn mở miệng thì nghe được tiếng bước chân gấp gáp từ bên ngoài truyền đến, thư ký của Cận Duệ Ngôn canh giữ bên ngoài lên tiếng chào hỏi, "Cửu gia, ngài không nên vào lúc này....."

Nhưng hiển nhiên là đã không còn kịp, cửa đã bị anh mở ra.

Cố Tân Tân quay đầu lại, nhìn thấy trên khuôn mặt của Cận Ngụ Đinh là lo lắng không thể che giấu, nhưng anh cũng rất nhanh thu lại tâm tình, cong môi lên tiếng. "Chị, chị thật là không hào phóng gì cả, chỉ lén lút hẹn Tân Tân đến mà không gọi em đến cùng."

Cận Duệ Ngôn không để ý đến anh, người đàn ông đi thẳng vào, thư ký đứng ngoài cửa bắt đắc dĩ đóng cửa lại.

"Trà chỗ này ngon lắm à?" Cận Ngụ Đinh nói xong, ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân, cầm chén trà của cô uống một hơi cạn sạch, "Hơi chát."

"Tiểu Cửu, sao chú biết bọn chị ở đây?"

Cận Duệ Ngôn không hề nể mặt anh, thẳng thắn hỏi.

"Trùng hợp thấy được xe của chị bên ngoài."

"Bớt giả bộ, phòng trà này là của ai không lẽ trong lòng chú còn không rõ? Ngày thường nơi này không tiếp người ngoài, chú tới đây làm cái gì?"

"Chị, lời này của chị sai rồi, em cũng bị coi là người ngoài sao?"

Cận Duệ Ngôn không có thời gian nghe anh khua môi múa mép.
"Chị có chuyện muốn nói với Tân Tân."

"Chị, đừng làm khó dễ cô ấy." Cận Ngụ Đinh chỉ nói vài chữ đơn giản đó, "Chuyện của em tự em có thể giải quyết, chị đừng tìm cô ấy."

Cố Tân Tân ngồi bên cạnh không nói lời nào, tầm mắt của Cận Duệ Ngôn đảo qua hai người một vòng, "Chú đang bao che cho con bé?"

"Cô ấy là vợ của em, đương nhiên là em phải che chở cho cô ấy."

"Tân Tân, còn em thì sao? Em có còn coi tiểu Cửu là chồng không?"

Bàn tay Cận Ngụ Đinh dưới gầm bàn đè lại cổ tay Cố Tân Tân.
"Chị, lời này của chị là có ý gì?"

"Chị nghĩ là mình cần xác nhận một chút xem Tân Tân có phải người của chúng ta hay không." Cận Duệ Ngôn nói lời này giống như chỉ là đang nói việc nhà không hề có chút tính chất uy hiếp nào.

Cố Tân Tân cảm thấy quan hệ của mình và Cận Ngụ Đinh lúc này không cần thiết phải che giấu nữa, người đàn ông nhìn đáy mắt cô, trong nháy mắt liền hiểu được cô đang muốn nói gì.

Cận Ngụ Đinh bóp chặt cổ tay Cố Tân Tân, cướp lời cô, "Chị, em không phải chồng cô ấy thì còn có thể là ai chứ?"

"Tiểu Cửu, hôm nay chú rất lạ. Lời này là chị hỏi thăm Tân Tân, sao chú lại cứ nhất định phải cướp cho bằng được?"

Cận Ngụ Đinh cầm ám trà trên bàn, rót cho Cận Duệ Ngôn một chén đầy. "Chị, em giúp cô ấy nói không được sao? Điều là người một nhà cả mà."

"Chị chỉ sợ rằng người ta chưa hề xem chú là người một nhà." Cận Duệ Ngôn nói xong, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt Cố Tân Tân không có ý định rời đi.

Bầu không khí một lần nữa ngưng trệ, Cố Tân Tân trầm ngâm ngồi đó, cảm giác được bàn tay của Cận Ngụ Đinh cầm cổ tay cô càng ngày càng nóng.

"Tân Tân dĩ nhiên là sẽ bênh vực cho em."

"Tiểu Cửu!" Cận Duệ Ngôn không giận mà uy, ngữ khí đã nghe ra không vừa lòng.

Cố Tân Tân bị dọa cho giật mình, xưa nay cô cũng chưa từng thấy Cận Duệ Ngôn như vậy.

Tầm mắt người đàn ông quét nhanh một vòng trên người cô, Cố Tân Tân nhất thời được cảnh tỉnh. "Chị, chị yên tâm, em với Ngụ Đinh là người một nhà, với chị cũng như vậy."

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt của Cận Duệ Ngôn, nụ cười cứng ngắc trên mặt cô ấy không có một chút thả lỏng, nhưng ngoài miệng vẫn nói. "Được, có câu nói này của em thì chị cũng yên tâm."

Cố Tân Tân đứng ngồi không yên, Cận Duệ Ngôn không đứng dậy, cô và Cận Ngụ Đinh càng không dám đi.

Một hồi lâu sau thư ký mới mở cửa ra, Cận Duệ Ngôn đặt chén trà trong tay xuống. "Hai đứa ngồi thêm chút nữa rồi hẵng đi, chị còn có việc phải đi trước."

"Được." Cận Ngụ Đinh gật đầu, nhìn theo cô ấy đứng dậy.

Cánh cửa đóng lại, Cố Tân Tân vừa muốn lên tiếng thì đã bị Cận Ngụ Đinh nắm lấy cổ tay.

Tiếng bước chân bên ngoài dần đi xa, lúc này Cận Ngụ Đinh mới liếc sang Cố Tân Tân ngồi bên cạnh.

"Có biết vì sao chị cả lại hỏi như vậy không?"

Cô khẽ lắc đầu.

"Nếu là người mình thì chuyện gì cũng dễ nói, nhưng một khi không phải, vậy thì trong từ điển sống của chị ấy, người như em sẽ chỉ có thể liệt vào danh sách phải nhớ cỏ tận gốc."

***

Bát Bát: Ngày mai (02/07/2018) và ngày kia (03/07/2018) sẽ không có chương mới.

Chương mới sẽ được tiếp tục update vào 8h sáng, thứ 4 ngày 04/07/2018.

P/s: Lượt like trên Facebook dạo này giảm ghê nhỉ:3

514*cN

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 104: Cưỡng Hôn

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân nhắc chén trà trên bàn, "Tỉ dụ như? Thể nào thì được tính là nhỏ cỏ tận gốc?"

"Cho em từ nay về sau bị đè ép xuống tầng thấp nhất. Đừng nói là tính toán người khác, liền ngay cả tâm tư để tính toán cũng không thể nào có. Nếu em thật sự muốn bướng bỉnh một lần thì có thể thử xem."

Cố Tân Tân tiếp lời anh. "Đây không phải cũng hợp ý anh rồi sao?"

"Chẳng lẽ trong mắt em tôi lại là kẻ tội ác tà trời đến thế? Đã bao giờ tôi mong em chết sao?"

Cố Tân Tân uống hai hớp trà, muốn đứng dậy. "Về thôi."

Cận Ngụ Đinh đè lại tay cô. "Em tin tôi một lần, tôi muốn em trở về chỉ là vì muốn sống hòa hợp với em, không hề có ý khác."

"Vì thế nên anh vốn là không định tìm tôi tính sổ?"

"Đúng."

"Vậy thì thật là vô vị." Cố Tân Tân nói xong, đẩy tay anh ra rồi đứng lên.

Khổng Thành đã chờ sẵn trên xe, trên đường trở về ngồi bên cạnh tài xế không nhúc nhích,. Hiện tại anh ta đã có kinh nghiệm xương máu, một khi đã phát giác ra bầu không khí khác lạ thì tốt nhất là chớ có nói chuyện, nếu không thì chính là tự dẫn hỏa lên người.

Tài xế đi về phía tòa nhà Tây, lúc sắp về đến Cận gia, Khổng Thành mới lên tiếng. "Cửu gia, ở công ty còn có tài liệu cần ngài xem qua. Tôi sẽ quay lại lấy."

"Ừ." Cận Ngụ ĐÌnh gật nhẹ đầu. "Đừng xe lại trước cổng là được rồi."

Đến trước cổng lớn Cận gia, chiếc xe vững vàng dừng lại, Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa xe đi xuống.

Cố Tân Tân từ phía còn lại của chiếc xe cũng đi xuống, hai người một trước một sau đi vào.

Cận Ngụ ĐÌnh đã nghĩ có thể cứ đi bên cạnh cô như vậy thì thật là tốt, nhưng đáng buồn là Cố Tân Tân không muốn nói chuyện với anh.

Cô tăng nhanh bước chân đi về phía trước, nghĩ cuối cùng cũng có thể về phòng, sau đó cứ khóa cửa lại là không cần phải nhìn thấy mặt anh nữa rồi.

Cố Tân Tân vốn là nghĩ như thế, chỉ là đột nhiên có tiếng chó sủa dội vào trong tai, "Gâu gâu -----"

Da gà toàn thân đều nổi cả lên, Cố Tân Tân vừa muốn quay đầu lại thì cảm thấy dưới chân có cảm giác như đang tiếp xúc với một nhúm lông bù xù, cô nhảy dựng lên. "Á!"

Cận Ngụ ĐÌnh cúi đầu, nhìn thấy một con Toy Poodle đang quần lấy chân Cố Tân Tân, cũng không biết là nó từ đâu chạy đến.

Con chó này rất nhỏ, đoán chừng chỉ cần dùng một tay là có thể bắt nó lại. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn phản ứng của Cố Tân Tân một chút, người nào không biết còn tưởng cô đụng phải chó Ngao Tây Tạng.

Cố Tân Tân chạy lên vài bước, nhưng chú chó nhỏ lại theo sát không rời, giống như là đang nô đùa với Cố Tân Tân, thậm chí còn cắn ống quần của cô.

Lần này là tuyệt đối làm cho Cố Tân Tân sợ đến mức muốn hồn bay phách tán, cô điên cuồng hất hất dưới chân, thật chật vật mới có thể bỏ nó sang một bên. Chỗ này cách tòa nhà Tây còn một đoạn nữa, tốc độ này của cô đoán chừng ngay cả một con chó nhỏ cũng không thể chạy thoát. Cố Tân Tân thật sự hết cách, Cận Ngụ ĐÌnh không phải ở ngay chỗ này sao? Anh sao có thể đứng đó trơ mắt nhìn? Cũng không nghĩ tới giúp cô một chút?

Cố Tân Tân không làm sao mở miệng nhở vả được, chỉ có thể thương lượng với con chó bên cạnh. "Đi ra, đi đi, đừng có quần lầy tao."

"Gâu gâu gâu -----" Chú chó nhỏ càng ngày càng quần chặt hơn.

"Mày còn đến đây, tao.....tao liền đá mày đó."

"Gáu!" Chú chó nhỏ cắn vào ống quần cô, Cố Tân Tân sợ đến mức đến giọng nói cũng thay đổi, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh không thấy sao? Mau đưa nó đi đi, á á á á -----"

Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được bật cười, sớm biết cô sợ chó như thế thì anh đã nuôi luôn ở tòa nhà Tây một ỗ rồi.

"Tôi còn tưởng là em không sợ trời không sợ đất cơ. Yên tâm đi, chó này không cắn người."

Anh đứng tại chỗ, không hề có ý muốn tiến lên.

Cố Tân Tân giơ một chân lên, vật vã mãi mới thoát khỏi miệng của con chó, cô lập tức nhanh chóng chạy về phía Cận Ngụ ĐÌnh, trốn phía sau lưng anh, sau đó đẩy lưng anh. "Đuỗi nó đi đi."

"Đuỗi đi làm gì? Tôi thấy cũng khá vui đấy, chi bằng chúng ta mang về nhà nuôi nhé."

"Anh có ý có phải không?" Cố Tân Tân thấy con chó nhỏ chạy lại, mà cũng thật quái lạ, nó cứ một mực chỉ thích quần lấp cô, nhất định chỉ muốn chơi bên chân cô. Cố Tân Tân chạy trốn xung quanh người Cận Ngụ ĐÌnh, con chó poodle đó liền chạy theo cô vòng vòng.

Cận Ngụ ĐÌnh bị cô kéo xoay vòng, chóng mặt đến mức muôn hôn mê, anh nhanh chóng ôm lấy eo Cố Tân Tân. "Đừng chạy, nó không cắn em đâu."

Nhưng cô sợ mà, hơn nữa là cực kỳ ám ảnh. Đối với Cố Tân Tân mà nói chó không có phân chia ra kích thước, chỉ cần là chó thì cô đều sợ hãi.

Cố Tân Tân đập đập mu bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Mau thả tôi ra."

Hai chân cô run rẩy, thế nào lại cảm thấy con chó này còn thích liếm cô nữa.

Cố Tân Tân thoát khỏi lồng ngực của anh, chạy về phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, dùng sức nhảy lên lưng anh. Hai tay cô ôm chặt cổ Cận Ngụ ĐÌnh, khiến cho anh bất đắc dĩ phải giữ lại hai chân cô. "Đuổi nó đi, cút ra."

"Tiểu Đậu Tử -----"

Cố Tân Tân nghe được tiếng gọi từ phía sau, Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, Cố Tân Tân liền nhìn thấy tiểu Vu phụ trách chăm sóc Thương Lục đang chạy tới.

"Hóa ra là chạy đến tòa nhà Tây."

Cận Ngụ ĐÌnh dùng chân đẩy nhẹ Tiểu Đậu Tử ra, "Tòa nhà Đông nuôi chó từ bao giờ thế?"

"Đây là con chó lúc trước Cận phu nhân ở nhà nuôi, vừa rồi Thương phu nhân mang tới." Tiểu Vu nói xong, khom người muốn ôm lấy Tiểu Đậu Tử, nhưng chú chó nhỏ lại né một cái tránh được.

"Tiểu Đậu Tử, nhanh quay về nào."

Cố Tân Tân nằm nhoài trên lưng Cận Ngụ ĐÌnh không dám tụt xuống, cô giương mắt lên, liền nhìn thấy Thương Lục cũng đang đi tới.

Thương Lục thấy được chú chó nhỏ bên chân Cận Ngụ ĐÌnh, căng thẳng trên mặt rốt cuộc cũng giãn ra. Cô ấy cao hứng đi lên, ôm lấy Tiểu Đậu Tử.

Cố Tân Tân thấy thế, vỗ vỗ vai Cận Ngụ ĐÌnh để cho người đàn ông thả tay, sau đó cô nhảy xuống đứng lại trên mặt đất.

Tiểu Đậu Tử lúc này đã có thể hiền hòa nằm trong vòng tay của Thương Lục, thi thoảng còn dụi dụi đầu vào ngực cô ấy, một bộ dạng vô cùng ngoan ngoãn nịnh nọt. Cố Tân Tân nhìn Thương Lục liên tục vuốt lưng nó, Cận Ngụ ĐÌnh cũng thu một màn này vào mắt. "Vì sao lại cho con chó này theo bên cạnh cô ấy? Ngộ nhỡ bị cắn thì sao?"

Ngay một khoảnh khắc Thương Lục xuất hiện vừa rồi Cố Tân Tân đã mau chóng xây lên cho mình một bức tường thành cao lớn bên ngoài tâm nhĩ để chống lại các loại công kích bằng ngôn ngữ và thương tổn vào trong, nhưng xem ra hiện tại vẫn là vô dụng. Tuy là vừa rồi Cận Ngụ ĐÌnh chỉ dùng giọng điệu thần nhiên nhất để hỏi, nhưng Cố Tân Tân nghe vào lại ảo giác anh đang vô cùng đễ tâm. Cố Tân Tân đứng chôn chân ở bên cạnh, cảm giác quen thuộc giống như người thừa một lần nữa kéo tới.

"Thương phu nhân vừa mang tới đó ạ, nói là Tiểu Đậu Tử đã theo Cận phu nhân một thời gian dài, biết đâu để nó ở bên cạnh có thể giúp phu nhân nhanh chóng hồi phục."

Hai hàng lông mày của Cận Ngụ Đình vẫn nhíu chặt, "Vậy thì xích nó vào, lỡ như chạy mất thì không phải là cô ấy sẽ không thể chịu được sao?"

Cố Tân Tân nghĩ đến bộ dạng chật vật vừa rồi của mình, hóa ra đây chính là khác biệt giữa yêu và không yêu. Lúc này Cận Ngụ Đình có thể vì một con chó mà nỗi tính bà thím với tiểu Vu, nhưng vừa rồi khi Tiểu Đậu Tử quần quýt lấy cô, một chút ý tứ muôn ngắn cản anh cũng không hề có, không hề sợ nó sẽ làm cô bị thương hay là sẽ cắn cô.

"Cận phu nhân không cho xích, Tiểu Đậu Tử cũng rất ngoan, ngày thường ít khi chạy linh tinh. Chỉ có hôm nay là trở nên linh động như thế, lùi một cái liền chạy đi mất."

"Các người trông chừng nó cho cẩn thận, nếu còn lần sau nữa tôi không đảm bảo là sẽ không làm gì nó đâu."

Tiểu Vu hơi giật mình nhìn về phía Cố Tân Tân, "Cửu phu nhân, Tiểu Đậu Tử không cắn người."

"Cô có thể chắc chắn là sẽ không có lỡ như không?"

Tiểu Vu khó xử nhìn về phía Cận Ngụ Đình, người đàn ông ra hiệu cho cô đừng nói nữa. "Trở lại nhớ trông nom nó cho cẩn thận, Cửu phu nhân không thích chó, nên cũng đừng để nó tiến lại gần tòa nhà Tây."

"Được, được ạ." Tiểu Vu lập tức đồng ý, sau đó kéo cánh tay Thương Lục, "Chúng ta trở về thôi."

Thương Lục xoay người rời đi, Cận Ngụ Đình nhìn chằm chằm bóng lưng cô ấy càng ngày càng xa, sau đó lại nghe tiếng bước

chân bên cạnh cũng đang chuẩn bị rời đi, anh lập tức kéo lại cổ tay Cố Tân Tân. "Em tức giận với một con chó làm cái gì?"

Thích phát hỏa như vậy, cũng không sợ chọc tức chết chính mình.

"Nó cũng không phải là con chó bình thường, nó là chó của Thương Lục."

"Lời này là ý gì?"

Cố Tân Tân xoay người đối mặt với Cận Ngụ ĐÌnh, "Không phải là anh quan tâm chị ấy sao? Vậy thì tôi cũng không thể hòa thuận với chị ấy được, đã không thể hòa thuận với chị ấy, thì sẽ càng không thể hòa thuận với con chó của chị ấy."

"Cố Tân Tân, em....."

"Tôi làm sao?"

Có mấy lời cứ mãi dây dưa không dứt ở cổ Cận Ngụ ĐÌnh, anh không có cách nào nói ra, nhưng không nói lại không được. Anh và Cố Tân Tân cứ mãi không có cách nào nói được quá mấy câu tốt đẹp, điều này thật sự khiến anh phát cuồng.

"Hiện tại tôi thật sự muốn biết cảm nhận của em. Em muốn cái gì? Hay là nói, em muốn làm gì?

"Cận Ngụ ĐÌnh, vì Thương Lục quả nhiên cái gì anh cũng có thể làm, thậm chí đến việc nói ra mình quan tâm đến cảm nhận của tôi cũng có thể làm cả rồi ha."

Đôi môi mỏng của người đàn ông hơi mở. "Lời này không phải là vì cô ấy."

"Được thôi, anh muốn biết tôi muốn làm gì phải không? Tôi chính là muốn về nhà."

Cận Ngụ Đinh nghe thế, sắc mặt hơi biến, anh siết cánh tay Cố Tân Tân kéo đi. "Không phải muốn về nhà sao? Đi. Nơi này chính là nhà của em."

Cố Tân Tân giận dữ giật lại cánh tay.

Thương Lục ôm Tiểu Đậu Tử trở lại tòa nhà Đông đúng lúc Thương Kỳ đến.

"Chị."

Thương Lục nhìn cô ta một cái, sau đó không để ý tiếp tục ôm chú chó nhỏ đi vào trong. Thương Kỳ kéo lại tiểu Vu đi phía sau. "Vừa đi đâu về đó?"

"Tòa nhà Tây."

"Sao lại đột nhiên đến tòa nhà Tây?"

Vẻ mặt tiểu Vu cực kỳ bất đắc dĩ. "Tiểu Đậu Tử chạy đến đó."

"Chị tôi không gây ra chuyện gì chứ?"

"Không có." Tiểu Vu nhìn hộp đựng thức ăn trong tay Thương Kỳ, "Tiểu thư không cần mang thức ăn qua đây liên tục như vậy đâu, ở tòa nhà Đông này cái gì cũng không thiếu."

"Việc Thương gia có thể làm cũng chỉ có thể thôi, chí ít thì đầu bếp từ lúc trước vẫn còn, sẽ nhớ được chị thích ăn gì."

Thương Lục đi thẳng vào sân, sau đó ngồi xuống thảm cỏ, tiểu Vu và Thương Kỳ cũng theo vào trong.

"Cửu phu nhân sau lần trở về này cực kỳ quái lạ."

"Làm sao thế?" Thương Kỳ không hiểu hỏi lại.

"Nói chuyện rất gay gắt. Tôi biết ngài ấy không thích Cận phu nhân, nhưng ít nhất khi trước còn cố gắng không để nó thể hiện ra mặt, giờ thì khác rồi. Vừa rồi chúng tôi qua bên đó tìm Tiểu Đậu Tử, ngài ấy nói nếu như còn có lần sau thì sẽ không khách khí với Tiểu Đậu Tử nữa. Về mặt đó thật sự không phải đùa giỡn, mà Cửu gia đứng ngay bên cạnh lại không nói gì."

Thương Kỳ thả chậm bước chân, tầm mắt xuyên qua sân nhìn về phía Thương Lục đang chơi đùa bên cạnh chú chó nhỏ.

"Cửu tẩu cũng chỉ là nói như vậy thôi, chị ấy sẽ không làm thật đâu."

"Không hẳn đâu, tôi thấy được Cửu phu nhân là một người tâm địa độc ác."

Thương Kỳ đưa hộp cơm cho cô ấy, "Lát nữa nhớ hâm nóng lại, cô vào nhà trước đi."

"Vâng."

Tiếng cười của Thương Lục truyền vào tai Thương Kỳ, sự chú ý của tiểu Vu cũng vì thế mà tập trung về phía đó. "Vốn dĩ Cận tiên sinh sẽ không đồng ý chuyện để cho động vật nhỏ được nuôi trong nhà, nhưng hiện tại thấy phu nhân yêu thích như thế, ổ chó này, thức ăn cho chó này, đây đủ đều mua về không thiếu cái gì, còn nói sẽ xây một nơi vui chơi cho chó trong sân. Hiện tại tôi thấy bộ dáng của Cận phu nhân thật giống với khi xưa, tiểu thư nói có phải bệnh của ngài ấy sắp khỏi rồi hay không?"

Thương Kỳ cười có chút gượng gạo, "Được thế thì còn gì bằng."

"Đúng vậy đó."

Tiểu Vu cầm hộp cơm đi vào nhà, Thương Kỳ đi ra sân, bên cạnh có ghế ngồi, cô ta đi tới rồi ngồi xuống. Thương Kỳ nhìn Thương Lục ngồi trên mặt đất đang nói chuyện với chú chó nhỏ.

"Tiểu Đậu Tử, em còn nhớ chuyện trước kia không? Em nói chị nghe, trước kia chị như thế nào?"

Thương Kỳ nghe vào tai, quả nhiên là cô ấy vẫn còn hờ đờ, thậm chí còn có thể ngồi đó nói chuyện với một con chó.

Tiểu Đậu Tử sủa nhỏ hai tiếng, Thương Lục ôm lấy nó. "Lúc chị không có nhà Kỳ Kỳ có tốt với em không?"

Thương Kỳ nghe được tên của mình thì giật mình một cái, mồ hôi lạnh phía sau lưng bắt đầu bốc lên.

Lần này Tiểu Đậu Tử sủa to hai tiếng, khuôn mặt nhỏ của Thương Lục dụi dụi trên đầu nó, "Không đánh em chứ? Tính khí của con bé không tốt lắm, em cứ tránh con bé đi là được rồi."

Bàn tay Thương Kỳ không khỏi nắm chặt, mắt thấy Thương Lục đứng lên sau đó quay đầu lại, ánh mắt của hai người chạm nhau. Nhưng rất nhanh Thương Lục lại chuyển tầm mắt đi, trong miệng cô ấy dù là đang nói Thương Kỳ, nhưng hiển nhiên là chưa nhận ra cô ta.

Căng thẳng trong lòng Thương Kỳ với đi không ít, khóe miệng cứng đờ hơi nhếch lên.

"Chị, không phải là chị sắp hồi phục rồi đó chứ?"

"Tôi vẫn khỏe mạnh." Thương Lục trịnh trọng đáp lại.

Thương Kỳ đứng lên, tỉ mỉ quan sát nét mặt của cô ấy. "Em nghe Tiểu Vu nói chị vừa mới đến tòa nhà Tây, gặp cả Cửu ca, có phải không?"

Thương Lục suy nghĩ một chút sau đó khẽ lắc đầu. "Tôi chỉ thấy Tiểu Đậu Tử."

Cô ta còn muốn nói tiếp, nhưng nơi khóe mắt nhìn thấy xe của Cận Hàn Thanh đi vào, Thương Kỳ vội vàng ngậm chặt miệng.

Tòa nhà Tây.

Cố Tân Tân đi vào trong phòng khách, nhắc chân muốn lên lầu. Bộ dạng không lạnh không nóng trước sau dừng dừng không quan tâm thật khiến cho người nhìn cảm thấy vô cùng bài xích. Cận Ngụ Đinh hướng về phía người giúp việc đứng cách đó không xa dặn dò, "Cô đến chợ bán thú cưng xem có mèo hay chó gì không thì mua mấy con về."

Cố Tân Tân lập tức dừng chân, quay đầu trùng mắt nhìn về phía anh. "Anh mới nói cái gì?"

"Tôi thấy em ở nhà quá buồn chán, tìm cho em mấy người bạn."

"Cận Ngụ Đinh, nếu anh thật dám nuôi, tôi liền....."

Cận Ngụ Đinh giương cao lông mày hỏi, "Em liền thế nào?"

"Tôi lập tức ném chúng nó ra ngoài."

"Được thôi, nếu em có cái lá gan ôm chúng nó sau đó ném ra ngoài, thì cứ tùy theo ý em đi." Lúc này Cận Ngụ Đinh đã nắm được thóp của Cố Tân Tân, sao có thể bỏ lỡ cơ hội. Anh khoan thai đi đến ghế sofa trước mặt, cầm điều khiển mở TV.

Nếu như là những chuyện khác Cố Tân Tân nhất định sẽ không đếm xỉa đến anh, nhưng chuyện này đến cả người giúp việc cũng đã vui vẻ làm theo. Cô do dự thật lâu, cuối cùng vẫn đi theo sau Cận Ngụ Đinh.

"Nếu anh thật sự mang chúng nó về nhà, vậy thì tôi sẽ đi."

Cận Ngụ Đinh liếc cô một chút. "Thế thì tôi sẽ để lũ chó mèo đó ngày ngày đuổi theo em. Em đi đâu liền để cho chúng nó đuổi theo

tới đó."

"Âu trĩ."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống chỗ của mình, chọn kênh sau đó thả điều khiển xuống, bắt đầu xem TV của mình.

Cố Tân Tân thấy thế, đứng trước mặt anh chặn lại màn hình TV, Cận Ngụ ĐÌnh nâng tay xua xua cô. "Đi ra."

"Không đi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhích sang bên cạnh, Cố Tân Tân cũng đi sang một bước, "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi thấy anh đúng là dư thừa tinh lực quá rồi đó."

"Lời này phải là tôi nói với em mới phải." Cận Ngụ ĐÌnh co lại đôi chân dài, tầm mắt hoàn toàn bị Cố Tân Tân chặn lại. Anh đột nhiên nghiêng người về trước, ôm eo cô, sau đó kéo cô ngồi lên đùi mình.

Bọn họ chiến tranh lạnh lâu như vậy, anh đây là phá hoại quy tắc có biết không?

Cố Tân Tân ngồi trên đùi anh giãy dụa, "Thả tôi ra."

Cận Ngụ ĐÌnh đè lại hai tay vung loạn của cô. Cố Tân Tân sấp trượt xuống đền nơi, một tay anh ôm lấy eo cô, kéo cô lên.

"Em chăn tôi xem TV rồi."

"Anh cho tôi đứng lên trước, có gì từ từ rồi nói." Cố Tân Tân giãy dụa vai, nhưng vì thế mà người lại càng dựa sát vào anh hơn.

Người giúp việc nhìn một màn như vậy, mím môi nhịn cười đi ra, vợ chồng son tranh đấu có gì lạ đâu? Cứ lạnh băng như mấy ngày nay thật là căng thẳng chết đát giúp việc bọn họ rồi.

Hai tay Cận Ngụ ĐÌnh vòng quanh thân Cố Tân Tân siết chặt, cô giãy dụa đến mức khuôn mặt có chút đỏ lên, "Chúng ta nghiêm túc nói chuyện chính sự đi."

"Chỉ cần là chuyện liên quan đến em thì đều là chính sự cả."

Cố Tân Tân đối mặt với tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh. "Có phải gần đây anh xem phim thần tượng không? Lời thoại cũng nói ra từng cái từng cái giống đến như vậy. Đây không giống với phong cách của anh."

"Không nói không được, mà giờ nói rồi cũng không được. Vậy em nói một chút coi, thế nào thì em mới hài lòng đây?"

"Anh câm miệng lại thì tôi sẽ hài lòng." Cố Tân Tân oán hận nói.

Cận Ngụ ĐÌnh biết cô sẽ không thể nói ra được lời hay. Một tay anh đặt về sau kéo cô gần về phía mình, sau đó thân thể hơi nghiêng về phía trước, ép lên môi cô.

Cố Tân Tân giơ bàn tay nhỏ đập lên ngực anh, anh dứt khoát ôm lấy cô đè lên ghế sô pha, hôn càng sâu hơn. Cô đá mấy lần nhưng đều không đá đến người anh, giãy dụa một hồi đều không có kết quả, mãi mới đợi được đến khi Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, Cố Tân Tân lập tức giơ tay không ngừng chửi miệng.

Cận Ngụ ĐÌnh kéo tay cô ra, "Đó có thể coi như là tôi ngậm miệng rồi đó, em thỏa mãn chưa?"

Cố Tân Tân muốn chui khỏi vòng tay của anh, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh đâu có dễ dàng thả cô đi như vậy, "Nếu như em còn không thỏa mãn, vậy tôi cũng không tiếc ngậm miệng thêm một lần nữa đâu."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh muốn giở trò lưu manh với tôi phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh cười cợt, "Cứ coi là như thế đi."

Cố Tân Tân cực kỳ tức giận, nhưng quả thật là không thể làm gì được anh, "Được, tôi rất hài lòng, có thể thả tay rồi chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh khép lại mí mắt, đặt cầm lên bả vai cô. "Đối với tôi mà nói, chúng ta không ồn ào không náo loạn là tốt nhất. Tôi cũng không thích chiến tranh lạnh, vậy nên em muốn tôi làm gì thì hãy nói cho tôi biết, mà không muốn tôi làm gì thì cũng có thể thử yêu cầu."

Trái tim Cố Tân Tân xẹt qua một chút lạ lẫm, "Thứ tôi muốn, anh không thể cho được."

"Em không nói làm sao biết tôi không thể cho?" Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh thả xuống, vững vàng bắt lấy mu bàn tay của Cố Tân Tân. "Không tin em có thể đề xuất thử xem."

Cố Tân Tân mới không ngoan ngoãn làm theo ý anh, "Anh còn muốn ôm tôi bao lâu nữa?"

Cận Ngụ ĐÌnh duy trì động tác này không nhúc nhích, "Chờ tôi nhấm nháp xong dư vị nụ hôn vừa rồi đã."

Hơi thở của anh theo từng chữ nói ra phả lên tai cô, liên tục trêu ghẹo, khiến cho trái tim Cố Tân Tân cũng không nhịn được ngứa ngáy theo. "Nói thật giống như anh chưa bao giờ hôn ai ấy."

"Cũng bởi vì ít hôn nên mới thiếu thốn, nếu mỗi ngày em để cho tôi chạm vào người thì tôi cũng đâu đến nỗi đó."

Cơn giận này của Cố Tân Tân là nhịn không được, đấm lên ngực anh, "Anh còn nói nhảm nữa tôi liền một chữ cũng không tiếp anh."

Cận Ngụ ĐÌnh mấp máy miệng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được nuốt những lời muốn nói trở về.

Anh không muốn tiếp tục chiến tranh lạnh, một chút cũng không muốn.

Mấy ngày sau.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, Cố Tân Tân ôm đống gà KFC vừa giao đến ngồi trong sân.

Cái miệng nhỏ của cô không ngừng nhai gà popcorn, điện thoại để trên chiếc bàn bên cạnh, ăn xong xuôi, nghỉ ngơi một lúc rồi mới chuẩn bị lên lầu cập nhật chương mới.

"Gâu gâu -----"

Tiếng chó sủa thật sự khiến cho đầu Cố Tân Tân muốn nổ tung, cô như gặp đại địch nhìn bốn phía xung quanh, lập tức thấy được con chó nhỏ kia đã chạy ào về phía cô, nhanh chóng ôm lấy đùi cô.

Cố Tân Tân vội vàng thu lại hai chân. "Sao mày lại đến nữa rồi? Mau tránh ra."

Chú chó nhỏ chạy vòng quanh chân cô, da gà da vịt của Cố Tân Tân nổi lên rần rần, hận không thể lập tức ném nó ra ngoài.

Nhưng đến dũng khí khom lưng nhắc nó lên cô cũng không có, Cố Tân Tân co hai chân, lại không dám hô cứu mạng.

Trong tay cô còn cầm bịch gà rán popcorn, thấy con chó kia không chịu rời đi thì ném một miếng gà cho nó. "Mày ăn nhanh đi, ăn xong rồi đi mau."

Tiểu Đậu Tử ngửi ngửi miếng gà rán, nhanh chóng ăn hết.

Sau đó thì trực tiếp ngồi xuống trước mặt cô, thè lưỡi, bộ dáng nịnh nọt lấy lòng.

Cố Tân Tân cũng không dám trêu chọc nó, thầm nghĩ đưa cho nó ăn no là nó sẽ đi phải không?

Cô lại lấy đùi gà trong bịch giấy ném cho nó. "Mày mang về mà ăn đi, đừng có quần lấy tao nữa. Không thì ăn xong lập tức về nhà

đi, đã hiểu chưa?"

Tiểu Đậu Tử tập trung xử lý đồ ăn bên chân, Cố Tân Tân lặng lẽ đứng dậy, muốn nhân lúc này chạy thoát thân, nhưng chỉ mới nhắc lên một chân thì đã bị nó phát hiện.

"Gâu gâu!"

Cố Tân Tân sợ đến mức bàn tay cầm bịch gà popcorn run lên một cái, mấy miếng gà rơi tung tóe trên mặt đất. Tiểu Đậu Tử vui vẻ đi tới đi lui nhặt lấy, không tiếp tục đuổi theo cô nữa. Cố Tân Tân thấy thế, chụp lấy điện thoại trên bàn sau đó như một làn khói chạy về phòng.

Tiểu Vu tìm đến tòa nhà Tây, phát hiện ra cổng đã đóng, nhưng khe hở ở phía dưới cẩn bản là không giữ nổi một con chó nhỏ như vậy, đoán chừng là nó đã chạy vào trong rồi.

Tiểu Đậu Tử ăn no xong tìm đường đi ra, tiểu Vu tức giận đến mức nhắc bổng nó lên. "Còn dám chạy loạn nữa mi sẽ biết tay ta."

Nó giống như có thể nghe hiểu tiếng người, ẳng ẳng hai tiếng muôn cho qua chuyện.

Về tới tòa nhà Đông, tiểu Vu thả nó xuống mặt đất, đúng lúc này Thương Lục đi xuống lầu.

Tiểu Đậu Tử vui mừng chạy về phía Thương Lục. Thương Lục cũng nhanh chóng ngồi xuống chuẩn bị đón lấy nó.

"Gâu gâu -----"

Chú chó nhỏ chạy đến trước mặt Thương Lục, nhưng lại giống như có chút khác lạ. Nó liên tục sủa nhặng lên, giống như là đang rất khó chịu. Tiểu Vu nhìn thấy nó bắt đầu chạy lòng vòng xung quanh, khóe miệng cũng chảy ra thứ nước bọt màu trắng.

***

Bát Bát: Chiều qua ngồi đọc được mấy chương bộ "Cuộc chiến bản thảo" của Bản Lật Tử. Chỉ muốn nói hiệu ứng dây chuyền là có thật đó mn ạ, hình như ta cũng muốn chay cối theo lão nam9 rồi:))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 105: Chơi Xấu

(Cái tên bài hát nó vậy thôi, chứ lyrics hình như không liên quan
đâu:3)

Dịch: CP88

***

Thương Lục gấp gáp muốn chạy theo giữ nó lại, nhưng Tiểu Đậu Tử khó chịu liên tục chạy vòng vòng xung quanh, miệng gầm gừ rên rỉ. Tiểu Vu sợ hãi, mắt lại thấy Thương Lục muốn đuổi theo thì vội vàng kéo lại cánh tay của cô ấy. "Cận phu nhân, không nên đâu."

Hiện tại con chó kia đã mất đi lí trí, vạn nhất vì chạy theo mà ngã hay là bị nó cắn thì làm thế nào?

"Tiểu Đậu Tử!" Thương Lục hét lên, nhìn nó khó chịu như vậy lòng cô ấy cũng như có lửa đốt, "Nhanh cứu nó, cứu nó!"

"Cận phu nhân, đừng tới đó." Tiểu Vu cũng hết cách rồi, chỉ có thể dùng hết sức bình sinh mà ôm lấy cô ấy.

Thương Lục gấp đến mức trên trán đầy mồ hôi, nước mắt cũng bắt đầu chảy ra. "Nó không thể có chuyện gì được, mau gọi điện thoại cho người đến cứu nó đi."

Tiểu Vu nào dám buông tay, hiện tại không thể dám chắc con chó này là bị làm sao, để cho Thương Lục liều mạng chạy qua thì mới đúng là gấp phải phiền phức to.

Không quá nửa phút sau, Tiểu Đậu Tử nhảy dựng lên sau đó ngã xuống đất không đứng dậy nổi nữa, tứ chi co giật, mắt vẫn mở to, nhưng trong miệng đã không còn tiếng gào xé vừa rồi.

Thương Lục khóc thất thanh, dùng sức đẩy mạnh tiểu Vu, không hiểu sao sức lực của cô ấy lại đột nhiên lớn đến lạ kỳ, tiểu Vu bị cô ấy xô đến mức ngã chổng vó ra mặt đất.

"Cận phu nhân!"

Đúng lúc này Cận Hàn Thanh đi vào, lập tức nhìn thấy Thương Lục như phát điên chạy về phía trước, còn tiểu Vu phía sau thì liều mạng kéo lại ống quần của cô ấy.

Cận Hàn Thanh nhanh chân đi lên, tiểu Vu thở hổn hển, "Cận tiên sinh, nhanh giữ lại phu nhân....."

Cận Hàn Thanh ôm chặt Thương Lục vào trong ngực, Thương Lục bắt đầu đầm đá lên người anh ta, "Thả tôi ra, thả tôi ra!"

Cận Hàn Thanh liếc nhìn Tiểu Đậu Tử trên mặt đất, miệng nó sùi bọt mép, lại nhìn sang Thương Lục bên cạnh đau khổ nghẹn ngào, anh ta lên tiếng, "Sao lại thành như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Vu cố hết sức bò dậy. "Đột nhiên phát điên lên như thế, mới vừa rồi vẫn còn khỏe mạnh mà."

"Mau đưa nó đến bệnh viện!" Thương Lục kích động gào lên, tay vẫn dùng sức đẩy Cận Hàn Thanh.

Người đàn ông đẩy nhẹ cô ấy về phía tiểu Vu, tiểu Vu thấy thế, nhanh chóng giữ lại cánh tay Thương Lục.

Cận Hàn Thanh cởi áo khoác tiến lên hai bước, tiểu Vu lo lắng nói với theo. "Cận tiên sinh, ngài cẩn thận một chút."

Cận Hàn Thanh cầm áo khoác đậy lên Tiều Đậu Tử, lúc ôm được nó lên, con chó nhỏ đã hơi khép mí mắt lại cố hết sức mở ra lần nữa.

Thương Lục đẩy cánh tay tiều Vu ra, sau đó bước nhanh đến bên cạnh Cận Hàn Thanh, theo người đàn ông đi ra ngoài.

Tài xế còn chưa kịp lái xe vào ga ra, mắt thấy hai người bước nhanh tới thì vội vàng đi xuống mở cửa xe.

Cận Hàn Thanh ôm Tiều Đậu Tử ngồi xuống chỗ cạnh tài xế, Thương Lục cũng nhất quyết muôn ngồi vào theo, liền bị anh ta kéo về hàng ghế sau.

"Lái xe, đến bệnh viện thú y."

"Vâng."

Thương Lục quỳ gối trên lớp thảm, liên tục gọi tên Tiều Đậu Tử. Cận Hàn Thanh thật sự nhìn không nổi cô ấy như vậy, đưa tay muốn kéo cô ấy ngồi dậy. "Không phải là đang đưa đến bệnh viện hay sao? Sẽ không có chuyện gì được."

"Nó có thể sẽ chết không?"

Miệng Tiều Đậu Tử còn đang sùi bọt mép, chuyện như vậy cũng khó mà nói được. Cận Hàn Thanh vuốt ve bả vai cô ấy, "Sẽ không có chuyện gì."

"Không thể chết được, không thể chết được, nó còn phải tiếp tục sống thật tốt....."

Xe tiến đến cổng bệnh viện thú y, Cận Hàn Thanh ôm Tiều Đậu Tử đi ra ngoài, Thương Lục nhìn thấy hai mắt của nó sắp đóng lại đến nơi rồi.

Cô ấy gọi tên nó hết lần này đến lần khác, nhưng nó đã không còn sức lực đáp lại.

Tiểu Đậu Tử rất nhanh được đưa vào phòng cấp cứu của bệnh viện, Cận Hàn Thanh ngồi ngoài đợi cùng Thương Lục. Thật ra trong lòng anh ta vẫn luôn rất lạnh nhạt, đặc biệt với chó mèo, nhưng hiện tại nhìn thấy Thương Lục như vậy sẽ tránh không được trong lòng càng ngày càng đau lòng.

Anh ta nắm lấy bàn tay Thương Lục. "Sẽ không sao cả, tin tưởng tôi."

"Tiểu Đậu Tử, Tiểu Đậu Tử, Tiểu Đậu Tử -----" Thương Lục không để ý tới anh ta, chỉ không ngừng gọi tên Tiểu Đậu Tử, hai đầu gối thu lại.

Cận Hàn Thanh không thể nhìn nổi nữa, gấp gáp ôm cô ấy vào trong ngực, "Thương Lục, xin em đừng như vậy."

Anh ta cũng không dám nói đó chỉ là một con chó mà thôi, nhìn bộ dạng hiện tại của Thương Lục, anh ta thật sự sợ hãi bệnh tình của cô ấy sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Bác sĩ đi ra, Thương Lục ngồi đó căng thẳng không nhúc nhích, Cận Hàn Thanh tiến lên hỏi. "Thế nào rồi?"

"Ăn phải bả, hiện tại đang tiến hành rửa dạ dày."

Cận Hàn Thanh hạ thấp giọng. "Có thể cứu sống không?"

"Rất khó nói, bởi vì ăn phải lượng độc không nhỏ. Nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Cận Hàn Thanh liếc Thương Lục một cái, "Tận lực cứu đi, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải cứu."

"Được."

Không lâu sau thì trợ lý Cận Hàn Thanh cũng tới, bận bịu đi tới đi lui sắp xếp mọi chuyện.

Cánh cửa phòng cấp cứu lần thứ hai mở ra, bác sĩ khó xử đi lên phía trước. "Chúng tôi đã tận lực lắm rồi, nhưng bởi vì liều lượng độc ăn vào quá nhiều, nội tạng bị tổn thương quá nặng....."

"Anh nói thẳng đi....."

"Nếu như anh thật sự còn muốn thử thêm một lần thì có thể đưa đến Thiên Hải, ở đó có bệnh viện thú y Phong Từ có một khoa chuyên chữa trị các trường hợp như thế này."

Trợ lý đứng bên cạnh nghe thế, có chút khó tin nhìn sang Cận Hàn Thanh, anh ta sẽ không thật sự muốn lãng phí thời gian với một con chó như vậy chứ?

Thương Lục không thể chờ được nữa hỏi. "Tiểu Đậu Tử của tôi thế nào rồi? Nó còn sống không?"

Tâm tình của cô ấy càng lúc càng kích động, Cận Hàn Thanh vội vàng đè lại bả vai cô ấy, "Không sao, không sao."

"Tôi muốn nhìn nó!"

Cận Hàn Thanh nhìn về phía trợ lý ở bên cạnh. "Nhanh chóng sắp xếp đi, chuyển viện."

"Cận tiên sinh?"

Cận Hàn Thanh nói với bác sĩ. "Nơi này cách Thiên Hải quá xa, dù hiện tại lập tức xuất phát thì cũng phải trời tối mới có thể đến, nó có thể chịu được không?"

"Nếu anh không để ý chi phí thì bệnh viện chúng tôi có thể sắp xếp xe cứu thương đi thẳng tới đó, còn có bác sĩ chữa bệnh và nhân

viên chăm sóc, chí ít có thể đảm bảo cho nó giữa đường không xảy ra chuyện."

Cận Hàn Thanh nghe vậy, không chút do dự nào nhanh chóng nói. "Được, cứ làm như vậy đi."

Trợ lý thật sự không hiểu, "Cận tiên sinh, tối qua ngài thức suốt đêm, nửa ngày hôm nay cũng đã bận rộn ở công ty. Nếu còn tiếp tục như vậy sao có thể chịu nổi?"

"Đừng nhiều lời, lập tức đi làm đi."

Trợ lý liếc nhìn Thương Lục bên cạnh Cận Hàn Thanh, trong lòng cô ấy hiện tại chỉ có con chó của mình, hoàn toàn không đưa cuộc đối thoại của bọn họ vào tai. Chẳng lẽ trong lòng cô ấy, Cận Hàn Thanh còn không quan trọng bằng một con chó?

Thế nhưng anh ta, anh ta lại không thể không nghe theo.

Thương Lục dựa vào Cận Hàn Thanh, anh ta ôm cô ấy trong ngực mình. "Không phải đã nói mọi người đều sẽ tận lực cứu nó rồi sao? Đừng khóc."

Tiếng Cận Hàn Thanh hơi khàn, khuôn mặt đầy mệt mỏi của anh ta cô ấy không nhìn thấy, râu mọc tua tủa trên cằm cô ấy cũng không nhìn thấy, nói chung, trong mắt của cô ấy căn bản là không có anh ta. Dù trợ lý có nói như vậy thì Thương Lục từ đầu đến cuối đều thờ ơ không động lòng, nửa lời quan tâm cũng chưa từng nghĩ sẽ nói với anh ta.

Lúc Cận Ngụ Đinh trở lại tòa nhà Tây, Cố Tân Tân còn đang ngồi trong phòng khách xem ti vi. Anh mở cửa đi vào, nhìn thấy cửa sổ cũng đóng chặt.

"Ngày hôm nay đẹp trời như thế, sao không mở cửa ra cho gió vào?"

"Đừng mở." Cố Tân Tân nhanh chóng ngăn lại. "Vừa nãy con chó nhỏ kia lại tới đó."

"Không phải đã đóng cửa rồi sao, còn sợ nó vào được?"

Cố Tân Tân đứng dậy, thấy cánh cửa chính đã được Cận Ngụ ĐÌnh lúc đi vào thuận tay đóng lại thì mới yên tâm. "Lan can không ngăn nổi nó đâu, sao nó lại cứ thích chạy đến tòa nhà Tây cơ chứ?"

"Nói không chừng là vì nó thật sự thích em."

Cố Tân Tân lườm anh một cái, vừa muốn ngồi xuống thì người giúp việc đã mở cửa ra đi vào.

"Mau đóng cửa lại."

"Có chuyện gì vậy?" Người giúp việc nghe vậy thì theo phản xạ đẩy cửa về.

Cận Ngụ ĐÌnh tiếp lời, "Cô ấy sợ con chó kia lại chạy tới."

Người giúp việc đi vào phòng ăn, đặt thứ trên tay xuống bàn. "Tôi còn đang thắc mắc, vừa rồi trở lại gấp phải tiểu Vu bên tòa nhà Đông, thái độ của cô ấy cực kỳ không tốt, cứ như ăn phải thuốc nổ. Tôi hỏi cô ấy làm sao thế, cô ấy liền nói tiểu Cẩu bị người ta độc chết."

Cố Tân Tân kinh hoảng, "Độc chết?"

"Đúng đó."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không khỏi tái mét mặt, anh biết con chó nhỏ kia đối với Thương Lục quan trọng như thế nào, hơn nữa còn là con chó trước khi cô ấy phát điên nuôi, khẳng định tình cảm càng đặc biệt. "Đang yên đang lành sao lại bị người ta độc chết?"

Người giúp việc dè dặt liếc nhìn Cố Tân Tân, "Tiểu Vu nói, là bị Cửu phu nhân độc chết."

"Nói hươu nói vượn!" Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi nâng cao giọng, "Con mắt nào của cô ta nhìn thấy?"

Cố Tân Tân mặc dù từng nói lời độc ác, nhưng sẽ không đến nỗi đi làm thật. "Tôi không làm, chuyện này không liên quan gì đến tôi."

"Tiểu Vu nói Cận phu nhân cực kỳ thương tâm, Cận tiên sinh đã mang con chó nhỏ đó đến bệnh viện, nhưng miệng nó còn sùi bọt mép, vừa nhìn liền biết không thể cứu được rồi."

Cố Tân Tân nghĩ đến mình chỉ đút cho nó mấy miếng gà popcorn, nhưng mấy miếng gà đó tuyệt đối không thể có vấn đề gì được. Sắc mặt cô dần trở nên nghiêm trọng, "Lẽ nào chỉ vì nó đi từ đây ra ngoài thì liền là tôi độc chết sao?"

"Tính tình của Cận tiên sinh..... sợ là đến khi Cận phu nhân không thể chịu nổi mà bị kích thích lên sẽ thật sự đến tòa nhà Tây khởi binh vấn tội đó."

Cố Tân Tân không nghĩ tới cô còn không ra khỏi cửa mà còn có oan uổng có thể rơi từ trên trời xuống. Cô đặt điều khiển trong tay xuống, muốn nhắc chân lên bỏ đi, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh đã nhanh hơn một bước chặn trước người cô.

"Tôi không làm chính là không làm, không lẽ mấy người còn muôn đồ oan cho tôi?"

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt rời xuống mặt cô. "Miệng em thích nói gì thì nói, lát nữa anh hai về em cũng có thể tự mình giải thích với anh ấy."

"Có gì mà phải giải thích, dù tôi có nói thì anh ấy cũng sẽ không tin."

Đến lúc đó Cận Hàn Thanh nhất định sẽ nhận định là do cô độc chết chó của Thương Lục, lấy mức độ bảo vệ Thương Lục của anh ta, nói không chừng còn có thể ồn ào ra thành chuyện lớn.

Cố Tân Tân đi qua Cận Ngụ ĐÌnh, không nói lời nào bước lên cầu thang.

"Lúc con chó kia đến tòa nhà Tây, cô có nhìn thấy không?"

"Không có, nhưng tôi thấy Cửu phu nhân vội vội vàng chạy vào nhà, lúc ấy còn mơ hồ nghe thấy tiếng chó sủa. Sau khi phu nhân chạy vào thì cũng nhanh tay đóng kín cửa chính và cửa sổ vào luôn."

Cận Ngụ ĐÌnh lén lầu, đi thẳng vào thư phòng, ở đó còn có thể xem lại camera trong sân.

Mở đoạn video ghi lại, Cận Ngụ ĐÌnh tua nhanh, rất nhanh thấy được Tiểu Đậu Tử chạy vào sân.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy chú chó nhỏ vòng tới vòng lui bên chân Cố Tân Tân, cô đưa lưng về phía camera, nhưng động tác cô cho Tiểu Đậu Tử ăn thì lại được ghi lại hết sức rõ ràng.

Bởi vì cô đưa lưng về phía ống kính nên đoạn video này đối với Cố Tân Tân mà nói chính là bất lợi, bởi vì bên ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy cô ném thức ăn chứ không thể nhìn được rõ cuộc là cô có thêm thứ gì vào bên trong hay không. Cô sẽ hoàn toàn không thể biện minh được.

Cận Ngụ ĐÌnh trở lại phòng ngủ, nhìn thấy Cố Tân Tân đang mở máy tính, nghe thấy động tĩnh mà mí mắt cô cũng không nhấc lấy một cái. Người đàn ông đi đến trước mặt cô, ngồi xuống bệ cửa sổ phía đối diện, "Tôi đã xem băng ghi hình, xác thực là em có cho nó ăn."

"Đó là gà rán, tôi cũng ăn. Nếu nói hạ độc thì tôi không phải là chết trước rồi à."

"Kích động như thế làm gì. Lần này dù chỉ là một con chó, nhưng nếu như chủ nhân của nó muốn tra cứu thì em sẽ nhận đủ phiền

phúc."

Cố Tân Tân quật cường nhắc cầm lên. "Tôi có thể tự chứng minh mình trong sạch. Vẫn còn gà popcorn chưa ăn xong để trên bàn trong sân, anh hai có thể cầm nó mang đi kiểm tra."

"Em cảm thấy anh ấy sẽ tin sao?"

Cố Tân Tân á khẩu không trả lời được, Cận Ngụ ĐÌnh nghiêng người qua, bàn tay đặt trên chiếc bàn nhỏ đặt máy tính. "Sao em không cầu xin tôi?"

"Cầu xin anh?" Cố Tân Tân liếc mắt. "Cầu xin anh thì anh sẽ giúp tôi sao?"

"Đúng."

"Ai tin anh." Cố Tân Tân không thèm chấp đến anh. "Đó là chó của Thương Lục, quý giá như mạng người như vậy. Vạn nhất chị dâu lại vì thế mà bị kích thích, đừng nói là giúp tôi, nói không chừng anh còn thuận tay đẩy một cái mặc tôi cho người ngoài xâu xé ấy chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh gập màn hình máy tính xuống, "Em không thể nói chuyện tử tế được à?"

"Thái độ của tôi còn chưa đủ tốt sao?" Cố Tân Tân muốn đẩy tay anh ra, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, vòng tay lại muốn cầm lấy tay cô. Cố Tân Tân sợ đến mức vội vàng lùi về sau, nhưng cánh tay thì đã bị Cận Ngụ ĐÌnh tóm được.

"Làm gì thế, muốn nói gì thì nói thôi, anh có thể đừng có động tay động chân lung tung như thế được không hả?"

"Tôi muốn xem xem miệng em còn có thể cứng tới đâu?"

Cố Tân Tân nghĩ anh muốn hôn cô, vội vàng nâng tay che lại miệng mình.

Cận Ngụ Đình hơi buông tay, có chút buồn bực nhìn chằm chằm bàn tay cô. "Phản ứng dữ dội như thế, giống như tôi muốn hôn em thật không bằng."

"Chẳng lẽ anh không định làm thế?"

"Ý đồ của tôi nhìn ra rõ ràng vậy à?"

Cố Tân Tân buông tay, "Anh hai nếu thật sự tìm đến cửa, tự tôi sẽ đổi phó, không cần anh phải quan tâm."

Ý đồ thất bại, còn bị từ chối thẳng thừng, sắc mặt Cận Ngụ Đình có thể nói là xấu tệ. Được đó, cô đã có năng lực như thế thì để cô tự mình đi mà giải quyết đi.

Chiều ngày hôm sau Cận Hàn Thanh và Thương Lục mới trở lại Lục Thành.

Tiểu Đậu Tử vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy kịch nên còn phải ở lại bệnh viện thú y quan sát. Thương Lục vốn dĩ là nói sao cũng không chịu về, nhưng Cận Hàn Thanh sợ cô ấy thật sự không chịu được nữa, vừa lừa vừa dụ dỗ đưa cô ấy về đến nhà.

Tắm rửa qua loa, Cận Hàn Thanh mệt mỏi rã rời kéo Thương Lục đi ngủ.

Chiều tối, Thương Lục đột nhiên mở mắt ra, đi nhanh xuống lầu.

Cô ấy đi đến trước chiếc lồng, nghĩ muốn dọn dẹp cho nó, tiểu Vu vội vàng kéo cô ấy lại, "Để tôi làm cho."

"Không được, tôi phải dọn cho thật sạch sẽ, Tiểu Đậu Tử sẽ nhanh quay về thôi, lúc đó nó sẽ không có chỗ ở mất."

Tiểu Vu ngồi xổm xuống bên cạnh Thương Lục, nhẹ giọng khuyên nhủ, "Chuyện như vậy cứ để tôi làm đi."

"Không được, không được." Thương Lục cực kỳ bướng bỉnh.

Tiểu Vu khẽ thở dài, vừa đứng dậy thì nhìn thấy Cận Hàn Thanh đi xuống lầu. "Cận tiên sinh....."

Cận Hàn Thanh đi vào trong phòng ăn, tiểu Vu đi theo.

"Ngày hôm qua rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Lần trước Cửu phu nhân đã nói là nếu như Tiểu Đậu Tử còn qua đó thì sẽ không khách khí nữa. Hôm qua nó lại chạy ra ngoài, tôi nghĩ nó có thể chạy đến tòa nhà Tây nên đi qua đó tìm, lúc đến đó thì quả nhiên là nó ở đó. Tôi vừa ôm nó về đến nhà thì liền xảy ra chuyện."

Vẻ mặt Cận Hàn Thanh càng ngày càng nghiêm túc. "Nói cách khác, nó là xảy ra chuyện ở tòa nhà Tây?"

"Vâng, tôi nghĩ hắn là Cửu phu nhân đã cho nó ăn bả."

Cận Hàn Thanh nhát thời cảm thấy trong lòng phát lạnh. Một con chó đối với anh ta cũng chẳng là gì, nhưng ngộ nhỡ lần tới sẽ đến lượt Thương Lục thì sao đây?

Chỉ là việc liên quan đến Thương Lục thì trước giờ anh ta đều dễ bị lo lắng lung tung, chỉ hận không thể mọc thêm ba đầu sáu tay để ngày ngày bên cạnh bảo vệ cô ấy.

Cố Tân Tân đang ăn cơm tối thì Cận Hàn Thanh đã tìm đến rồi.

Cận Ngụ Đinh ngồi trước bàn ăn không nhúc nhích, "Người đến rồi đó, tự mình xử lý đi kia."

Vừa rồi mạnh miệng vây thôi, đến lúc này trong lòng Cố Tân Tân vẫn là có chút chột dạ, dù sao Cận Hàn Thanh cũng không phải là

người có thể nói chuyện. Cố Tân Tân do dự đặt đũa trong tay xuống, lại chậm chạp lè mè đứng lên. "Anh.....anh hai."

"Hôm qua em cho Tiểu Đậu Tử ăn cái gì?"

Cố Tân Tân nhìn theo Cận Hàn Thanh ngồi xuống ghế sofa, dáng vẻ đó chính là sẽ không cho qua chuyện này. "Em không có cho nó ăn gì cả."

"Tân Tân, tiểu Vu đều đã nhìn thấy cả rồi. Chó là từ trong tòa nhà Tây của em chạy ra, em còn muốn biện minh gì nữa?"

Cố Tân Tân vội vàng muôn giải thích. "Em cũng chỉ là cho nó mấy miếng gà rán, còn có mấy miếng đùi gà. Nhưng đây đều là mua từ KFC về, em cũng ăn....."

Cận Ngụ Đình thả đũa xuống. Thật là vô dụng, câu đầu tiên đã khai hết cả gốc rễ ra đến ngoài cả rồi, anh thấy cái miệng cứng của cô cũng chỉ có thể ở trước mặt anh mà dụng vô thôi.

"Như thế thì chính là em đã cho nó ăn, Tiểu Đậu Tử sau khi được đưa vào bệnh viện thú y cho tới tận bây giờ còn đang cấp cứu. Bác sĩ đã nói rõ cả rồi, nó là bị người ta cho ăn đồ ăn có độc."

Cố Tân Tân ngồi xuống đối diện Cận Hàn Thanh, "Em không có cho nó ăn đồ ăn có độc."

"Vốn dĩ là anh không nên vì một con chó mà phải đích thân đến đây khởi binh vấn tội, nhưng nó đối với Thương Lục mà nói rất quan trọng. Hơn nữa, hôm nay em có thể ra tay với con chó của cô ấy, ngày mai nói không chừng còn có thể xuống tay với cô ấy."

Cố Tân Tân cũng không thể gánh lấy oan ức đó. "Em thật sự không có."

Cận Ngụ Đình đi lên vài bước, tiếp lời cô. "Cô ấy cũng chỉ là cho con chó kia ăn chút thức ăn mà thôi, cùng lăm thì coi là thấy nó chơi

vui nên chơi đùa với nó, nhưng như thế thì có liên quan gì đến ném bả cho nó?"

"Lão Cửu, có cần gọi tiểu Vu qua hỏi không?"

"Không cần, tiểu Vu có tận mắt thấy không?" Cận Ngụ Đinh ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân, "Nếu như cô ta là tận mắt nhìn thấy thì cứ để cô ta tới đây nói cho rõ ràng, Cố Tân Tân là ném bả ra như thế nào, là thuốc độc kiểu gì dạng gì, lại làm cách nào cho nó ăn."

Cận Hàn Thanh nghe thế, ánh mắt không khỏi quét quanh hai người một lượt, "Chuyện đã rõ ràng như thế, anh nghĩ chúng ta cũng không cần phải tranh cãi làm gì."

"Con chó kia chỗ nào cũng có thể đi, ai biết có thể ăn phải cái gì trước đó rồi. Hiện tại anh cứ khăng khăng cho là Tân Tân hạ độc, nói chuyện phải có chứng cứ."

Cận Hàn Thanh cười lạnh, "Lão Cửu, nếu là chó của người khác thì anh cũng chẳng buồn quản. Nhưng hiện tại Thương Lục đang mang đồng quần áo của Tiểu Đậu Tử giặt đi giặt lại, còn nói Tiểu Đậu Tử quay về cần mặc, ai cũng không khuyên được cô ấy. Vậy chú nói cho anh biết, chuyện này cứ như thế mà cho qua sao?"

Cận Ngụ Đinh nghe được, nét mặt rõ ràng hơi khụng lại. Cố Tân Tân tận lực kiềm nén, nhưng thật sự là cô chưa từng làm, không lẽ bọn họ nhất định muốn cô phải nhận tội mình không làm?

"Nhất định là có người đã ném bả, nhưng người này không có ở tòa nhà Tây." Cận Ngụ Đinh kiên trì.

"Anh cũng không muốn nói lời dài dòng với hai người, không phải tòa nhà Tây cũng có camera sao? Chú đi mở lại là rõ ngay thôi."

Cố Tân Tân nghe thế, trong lòng không khỏi hồi hộp, băng ghi hình nhất định có thể ghi lại lúc cô cho Tiểu Đậu Tử ăn gà, vậy không phải là cô sẽ càng không thể thanh minh được nữa sao?

Tuy là lúc đó cô cũng ăn, nhưng Cận Hàn Thanh nhất định sẽ nói là do cô đã mưu tính từ lâu, đồ cô ăn và của Tiểu Đậu Tử ăn là không giống nhau.

"Không đúng," Cận Ngụ Đình nói đến đây, lại nhìn Cố Tân Tân một cái. "Em có nhớ nhầm không? Em cho Tiểu Đậu Tử ăn gà popcorn không phải là từ ngày hôm kia sao? Lúc đó tôi cũng có mặt ở đó, em nhớ kỹ lại đi, chắc là vừa rồi bị bối rối quá mà hờ đồ luôn rồi đó."

Cố Tân Tân nghe không hiểu, ánh mắt mờ mịt nhìn Cận Ngụ Đình. Người đàn ông vỗ vỗ bả vai cô. "Nếu là cho ăn từ hôm kia thì sao hôm kia không phát tác luôn? Anh hai, anh hiểu lầm rồi."

"Lão Cửu, bây giờ chú còn có thêm cái bản lĩnh đổi trắng thay đen nữa nhỉ."

Vẻ mặt Cận Ngụ Đình cực kỳ vô tội. "Em là nhân chứng, lúc đó em đang ngồi ngay bên cạnh Tân Tân. Anh sao có thể tin tiểu Vu mà không tin em chứ?"

Cận Hàn Thanh đoán được anh đang muốn giở trò, ánh mắt lần thứ hai nhìn về phía Cố Tân Tân. "Tân Tân, anh tin là trí nhớ của em rất tốt, vừa nãy em cũng đã thừa nhận rồi. Nếu đã là chuyện trong nhà thì chúng ta đâu cần khăng khăng đi đến bước phải xem băng ghi hình, có đúng không?"

"Thừa nhận cái gì chứ? Chưa từng làm thì sao phải nhận?" Cận Ngụ Đình nói xong, khuỷu tay đập nhẹ sang cánh tay Cố Tân Tân, "Em nói đi."

Cố Tân Tân lúc này cũng đã tỉnh táo lại không ít, nhanh chóng học theo giọng điệu của Cận Ngụ Đình. "Đúng a.....hình như là từ hôm kia rồi, em thật đã nhớ lộn."

Cận Hàn Thanh hừ lạnh, Cận Ngụ Đình cũng cực kỳ phổi hợp, "Em cho anh xem băng ghi hình là được chứ gì."

Anh đứng dậy lén lầu, rất nhanh cầm theo chiếc macbook đi xuống, ngoan ngoãn đưa nó cho Cận Hàn Thanh.

Ngón tay thon dài của người đàn ông lướt trên bàn phím, tìm đoạn ghi ngày hôm qua.

Cố Tân Tân hơi lo lắng, hai bàn tay không nhịn được đan vào nhau. Cận Ngụ Đình ngồi lại bên cạnh cô.

Động tác Cận Hàn Thanh đột nhiên dừng lại, một hồi lâu sau, nháu mí mắt lên nhìn Cận Ngụ Đình. "Ở giữa có một đoạn dài khoảng năm phút, vì sao lại bị xóa đi rồi?"

Trong lời nói của Cận Ngụ Đình cũng không giấu được kinh ngạc. "Bị xóa rồi? Tại sao lại như thế? Ai xóa?"

"Lão Cửu, chú nói như thế không thấy quá vô nghĩa à?"

Cận Ngụ Đình nâng cao giọng, "Em thật không biết, thư phòng của em bình thường không có ai dám đi vào, ai dám có cái lá gan lớn đó chứ?"

Cận Hàn Thanh lạnh lùng liếc sang Cố Tân Tân. "Chính là cô ấy, hai người là vợ chồng, cô ấy là người đáng nghi nhất."

"Cửa thư phòng của em có mật mã, cô ấy không thể vào được."

Cận Hàn Thanh liếc nhìn màn hình, có một đoạn bị cắt rất rõ ràng, "Vậy chú nói một chút đi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Có lẽ là thiết bị gấp lỗi đi, vừa vặn lại thiếu đi mấy phút."

"....."

Anh nói ra lời này, đến cả Cố Tân Tân còn cảm thấy không thể tin được, nhưng còn có cách nào khác đây, hình ảnh đó lúc này chính là một chút cũng không có lợi đối với cô, mà lúc này cô cũng không thể làm loạn trận địa.

Cố Tân Tân lén lút liếc mắt sang Cận Ngụ Đinh. Sắc mặt anh hết sức bình thản, còn mang theo một chút đường đường chính chính không biết xấu hổ. Cố Tân Tân tuy trong lòng còn sợ hãi nhưng vẫn không quên âm thầm khinh bỉ, không phải vậy thì sao anh có thể dùng những lời như vậy mà đi lừa gạt Cận Hàn Thanh chứ?

***

Bát Bát: Treo phúc lợi tặng chương bonus nè: điều kiện là 20k votes wattpad nha. Vì thấy hình như cũng được hơn 19,3k rồi ^_^!

P/s: Vốn định nói từ lâu rồi mà cứ quên mất, thật ra mọi người có thể vote ngay cả khi offline đó, khi nào có mạng thì wattpad sẽ tự cập nhật lượt vote cho ta kkk.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 106: Cận Gia Có Người Mang Thai

Dịch: CP88

***

Cận Hàn Thanh cười nhạo, "Lão Cửu, chú dùng lý do đó để lừa gạt anh, là chú chú thấy tin được không?"

"Tin chứ." Cận Ngụ Đinh nghiêm túc, "Não người mà còn có lúc có sai, huống chi là máy móc, có đúng không?"

Cận Hàn Thanh ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chằm chằm Cận Ngụ Đinh. "Hơn nữa lại còn nhầm đúng lúc này mà lỗi?"

"Vậy mới nói là trùng hợp, đôi khi cũng không thể không tin."

Cố Tân Tân ngồi bên cạnh không dám tùy tiện tiếp lời anh, lời khai đã hoàn toàn thay đổi, mà đầu óc lúc này của cô vẫn còn hơi mơ hồ, vạn nhất bị Cận Hàn Thanh nói khiến cô khai ra hết thì làm sao?

"Lão Cửu, chỉ là một con chó mà thôi, đáng lẽ anh cũng không phải đến khởi binh ván tội làm gì. Nhưng chuyện này liên quan đến Thương Lục, anh cần phải làm cho rõ ràng."

"Dù là việc có liên quan đến Thương Lục thì cũng không có liên quan gì đến Tân Tân."

Cận Hàn Thanh hơi kinh ngạc vì thái độ này của anh, anh ta trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng lấy điện thoại từ trong túi ra. "Tất cả

camera trong nhà đều là lấy từ công ty anh, trừ chú có băng ghi nơi này thì thư phòng bên tòa nhà chính cũng lưu trữ một phần."

Nhip tim Cố Tân Tân không khỏi tăng nhanh, không ngờ Cận Hàn Thanh còn giữ lại phuong án cuối cùng đó.

Vốn dĩ là còn đang trong giai đoạn nhạy cảm, lại đi kinh động đến Tân Chi Song, có phải là chi bằng hiện tại cô cứ liều mạng dựa vào lý lẽ biện minh một phen?

Cố Tân Tân liếc Cận Ngụ Đình ngồi bên cạnh, vẻ mặt người đàn ông bình tĩnh giống như không hề bị câu nói này của Cận Hàn Thanh ảnh hưởng một chút mảy may. Nếu như anh đã có thể ra vẻ không chút hoang mang như vậy, có phải cô nên tin tưởng anh một lần này?

Cố Tân Tân quyết định tiếp tục ngâm chặt miệng, sau đó nghe được Cận Ngụ Đình chậm rãi nói, "Thế là tốt nhất, kiểm tra một chút, như vậy cũng có thể chứng minh Tân Tân hoàn toàn vô tội rồi."

Đối với Cận Hàn Thanh mà nói, chỉ cần là còn một chút khả năng thì anh ta sẽ không bỏ qua. Anh ta cầm điện thoại gọi đi, Cố Tân Tân nghe được anh ta nhỏ giọng nói. "Tiền quản gia, mang máy tính trong thư phòng của tòa nhà chính tới đây. Nếu ai hỏi thì nói là có chút tài liệu trong đó tôi cần dùng đến, đừng kinh động đến ba mẹ."

"Anh hai, từ bao giờ mà anh lại đặt cả lưu trữ ở tòa nhà chính vậy?"

Cận Hàn Thanh đặt điện thoại xuống, cười lạnh, "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Một khi cần dùng đến camera thì nhất định đều là đã có chuyện lớn, không có phuong án dự phòng thì sao được?"

Vẻ mặt Cận Ngụ Đình cũng có chút lạnh, "Nói như vậy, mọi nhất cử nhất động của em đều đã bị giám sát?"

"Đương nhiên là không phải, anh cũng không có hứng thú làm mấy chuyện rình coi người khác. Hôm nay nếu như không phải vì Thương Lục thì anh cũng không cần phải làm đến bước đó."

Hai tay Cố Tân Tân đan vào nhau, thời gian trên đồng hồ từng chút từng chút một trôi đi, âm thanh tích tắc của kim giây siết chặt lấy trái tim nhỏ của cô. Khoảnh khắc Tiền quản gia tiến vào, cô cảm thấy tảng đá lớn kia đang đè nặng xuống.

Cận Hàn Thanh đưa tay ra, Tiền quản gia đặt máy tính vào trong tay anh ta.

Người đàn ông bật máy tính lên, nhanh nhẹn khởi động, sau đó thuần thục tiến vào trang web.

Cận Ngụ Đinh quan sát vẻ mặt của anh ta, mắt thấy anh ta khẽ nhíu mày thì chợp lấy lúc này nhẹ giọng hỏi, "Tìm được rồi?"

Cận Hàn Thanh nháu mí mắt lên, đáy mắt thâm thúy lại pha thêm chút nguy hiểm. "Lão Cửu, tay của chú đã kéo rất dài rồi đấy nhỉ."

"Có ý gì?" Cận Ngụ Đinh tiếp tục vô tội đáp lại.

"Từ khi nào chú đã biết phía bên tòa nhà chính có một phần lưu trữ?"

Cố Tân Tân vừa nghe lời này, liền biết ngay phần băng ghi bên này cũng đã bị động tay động chân.

Cận Ngụ Đinh cười khẽ. "Anh hai, em đâu có biết gì đâu. Em cũng đã nói là thiết bị có vấn đề rồi mà, có phải là tập tin dự trữ cũng bị thiếu mất mấy phút?"

"Trên đời này sẽ không có chuyện giả dối nào là hoàn hảo cả, phần bị thiếu trong tập tin này so với phần chủ giữ dài hơn hai giây, chủ muốn giải thích thế nào?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhún vai. "Đó có thể là cả thiết bị và băng ghi đùu xảy ra vấn đề rồi, anh hỏi máy tính ấy, sao lại đi hỏi em."

Cận Hàn Thanh đặt máy tính lên bàn. "Đến nước này rồi vẫn không chịu thừa nhận có đúng không?"

"Chưa từng làm, thì phải nhận thế nào đây?"

Cận Hàn Thanh biết có dây đưa thêm nữa cũng không thêm được gì, anh ta đứng dậy, nhìn Cố Tân Tân thật lâu sau đó rời đi.

Tiền quản gia không rõ đầu đuôi câu chuyện là sao, Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy đưa máy tính cho ông ấy. "Ông về tòa nhà chính trước đi."

"Vâng."

Bên trong phòng lớn rộng lớn trong nháy mắt chỉ còn lại hai người, Cố Tân Tân đứng dậy đi tới ngồi xuống đối diện Cận Ngụ ĐÌnh. "Bước tiếp theo, hẳn là tôi nên nghĩ cách chứng minh mình vô tội?"

"Còn cần phải chứng minh sao? Anh ấy không tìm ra được chứng cứ, vậy thì em chính là vô tội."

Cố Tân Tân không tin Cận Hàn Thanh sẽ dễ dàng cho qua như thế. "Đơn giản như vậy?"

"Em không cần phải chứng minh với anh ấy cái gì hết, chỉ là một con chó mà thôi, Thương Lục điên điên khùng khùng coi nó như con người, ai mà biết được bên ngoài nó ăn phải đồ linh tinh gì chứ."

Cố Tân Tân liếc nhìn anh, nhấn mạnh lần nữa, "Đó là chó của Thương Lục đó, trong lòng anh không có một suy nghĩ nào khác hả?"

"Không phải cũng đều chỉ là một con chó?" Cận Ngụ ĐÌnh nghe cô nói muôn mọc kén trong tai luôn rồi. "Em cứ không chịu tin tôi như thế mãi?"

"Không tin anh cái gì?"

"Không tin tưởng tôi sẽ không bỏ mặc em, lại tin tôi cảm thấy em thật sự mới là người cho con chó kia ăn bả."

"Nói không chừng trong lòng anh thật nghĩ như vậy thì sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh thành công bị cô làm cho tức giận, "Cố Tân Tân ---"

"Được rồi được rồi," giọng nói của Cố Tân Tân trong chốc lát đã thoảng mềm xuống. "Chuyện lần này xem như tôi học được anh một bản lĩnh nữa, gặp chuyện không rõ ràng thì cứ cứng miệng ngụy biện. Đôi khi đổi trắng thay đen cũng không sai, chí ít sẽ không để cho kẻ khác hảm oan cho mình."

"Em học của tôi nhiều như vậy, hẳn nên nghĩ tới nộp học phí đi chứ nhỉ?"

Cố Tân Tân đứng dậy, "Sau này sẽ trả lại cho anh hết, hài lòng chưa."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, đuổi theo phía sau cô, "Em thử áp dụng trên người tôi một lần nữa xem!"

Mấy ngày sau Tiểu Đậu Tử được đón về nhà, nó cũng coi như là mạng lớn, đổi lại là ở một nơi khác chỉ sợ đã sớm bị vứt bỏ.

Cố Tân Tân ra ngoài đôi khi cũng đụng phải tiểu Vu, thái độ của cô ta cực kỳ không tốt, trong lòng còn cố chấp chuyện có người hận độc.

Cố Tân Tân rất xứng đáng là học trò xuất sắc của Cận Ngụ Đinh, đôi mắt to tròn cực kỳ vô tội nói. "Không liên quan gì với tôi nha, ngày đó tôi không hề gặp nó, nó chạy đến tòa nhà Tây sao? Vì sao cô không xích nó vào cho cẩn thận chứ?"

Tiểu Vu dù sao cũng không thể quang minh chính đại chỉ trích cô, chuyện lần này không có chứng cứ xác thực, lại nói cô tốt xấu gì cũng là Cửu phu nhân, cô ta cũng không còn cách nào khác ngoài việc buộc phải nuốt lại vào trong bụng.

Tần Chi Song thấy tâm tình Cố Tân Tân gần đây không tệ, thi thoảng cũng chịu qua lại tòa nhà chính thì suy đoán quan hệ với Cận Ngụ Đinh đã được xoa dịu.

Tối đó, bà dặn dò nhà bếp chuẩn bị một bàn ăn, lại kêu Tiền quản gia đến tòa nhà Đông và tòa nhà Tây mời bọn họ đến ăn cơm tối.

Tuy là ngồi cùng bàn với Thương Lục và Cận Hàn Thanh khiến cho Cố Tân Tân cực kỳ khó chịu, nhưng cô tự nhủ cũng không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần lo ăn phần của cô là được rồi.

Thương Lục ăn được hai miếng, vừa đặt đũa lại bàn, tay còn chưa kịp che miệng đã nôn khan từng đợt.

Cố Tân Tân liếc nhìn, Cận Hàn Thanh lo lắng ôm lấy vai cô ấy. "Làm sao vậy?"

Thương Lục không nói được khó chịu ở chỗ nào, mà nói cũng không ra lời, gương mặt trong nháy mắt trắng bệch. Cận Hàn Thanh gấp đến mức lý trí cũng biến mất tăm, hơn nữa mấy ngày trước Tiểu Đậu Tử còn xảy ra chuyện, anh ta theo bản năng nghĩ đến Thương Lục có phải đã ăn phải đồ gì đó không nên ăn hay không.

"Em đừng làm tôi sợ, rốt cuộc là làm sao?"

Tần Chi Song đứng lên, đi đến bên cạnh hai người. "Thương Lục như vậy..... không lẽ là đã mang thai?"

Lo lắng bỗng chốc cứng ngắt trên khuôn mặt Cận Hàn Thanh, rất nhanh, khuôn mặt anh ta lại bị bộ dạng mừng rỡ như điên thay thế. Anh ta đầy ghê ra, vội vàng cầm lấy áo khoác, một tay kia bắt lấy cánh tay Thương Lục kéo cô ấy đứng lên, "Nhất định là mang thai rồi, đi, chúng ta lập tức đến bệnh viện kiểm tra."

Tần Chi Song thật sự nhìn không vào bộ dạng hấp ta hấp tấp này của Cận Hàn Thanh. "Hồi tiểu Vu chu kỳ kinh nguyệt của con bé trước đã, chưa gì đã muốn mang đến bệnh viện rồi."

"Nhất định là mang thai, sẽ không sai, nhất định là như thế." Cận Hàn Thanh kích động đến mức nói năng lộn xộn cả lên, nhanh chóng dắt tay Thương Lục kéo ra ngoài.

Tần Chi Song đi theo vài bước lên phía trước. "Để mẹ đi cùng hai đứa."

"Mẹ, không cần, chúng con đến bệnh viện ngay gần đây thôi."

Tần Chi Song ngồi về bàn ăn, ra hiệu cho Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh ăn cơm trước. "Thương Lục nếu mang thai thật, đó cũng là chuyện tốt."

Cơm ăn được một nửa, Cận Hàn Thanh gọi điện thoại về, giọng nói vui mừng không thể giấu được, "Mẹ, Thương Lục mang thai, con sắp được làm ba rồi!"

"Thật?" Viền mắt Tần Chi Song phút chốc đỏ lên, "Chắc chắn chưa?"

"Chắc chắn, chắc chắn," Cận Hàn Thanh lúc này kích động như một đứa nhỏ được tặng món đồ chơi lớn, đi tới đi lui ngoài cánh cửa phòng khám của bác sĩ, "Con có con rồi!"

"Chăm sóc Thương Lục cho tốt, nhanh chóng dẫn con bé về nhà."

"Được."

Tần Chi Song ngắt máy, lau khói mắt, "Nhìn này, đúng là vui mừng quá rồi."

Khóe miệng Cố Tân Tân nhẹ giương. "Thật sự chúc mừng cho anh hai và chị dâu."

"Đúng vậy đó, đứa bé này có được đúng là không dễ, Hàn Thanh cũng chờ mong lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng có thể chờ được."

Cố Tân Tân nghĩ đến tình trạng gần đây của Thương Lục, hơi lo lắng, "Nhưng chị dâu không phải vẫn đang uống thuốc sao? Nếu đã mang thai, không phải là cũng phải dừng lại không được uống thuốc nữa?"

"Đúng," Tần Chi Song lúc này đã bình tĩnh lại, trong lòng thoáng bất an. "Thuốc nhất định là phải dừng, lúc trước cũng đã hỏi qua bác sĩ, bệnh này của Thương Lục không được tính là bệnh di truyền, nên có thể an tâm mà mang thai. Dù là thế nào thì cũng là chuyện tốt, cảm ơn trời đất."

Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh trở lại tòa nhà Tây, cô tắm xong chuẩn bị đi ngủ.

Cận Ngụ Đinh lên giường, thấy cô vẫn nằm tít mép giường phía bên kia. Anh áp sát tới, ôm lấy eo cô.

Cố Tân Tân bị dọa hú hồn, tức giận nói, "Làm cái gì đó?"

"Tôi cũng muốn có con."

"Cận Ngụ Đinh, anh bị chập mạch rồi à?" Cố Tân Tân cung vai vào ngực anh, "Có phải là chuyện chị dâu mang thai lại kích thích anh rồi không."

"Cô ấy cũng đã có thai rồi, lẽ nào em vẫn còn muốn nghi ngờ tôi với cô ấy....."

Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn chằm chằm theo anh, "Đến cùng là anh muốn nói gì?"

"Không phải tôi đã từng nói với em rồi sao, từ nay chúng ta hãy sống thật hòa hợp, như những cặp vợ chồng bình thường khác."

"Không có cửa đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh tức đến mức ngời bật dậy, "Trước đây em nói tôi có ý đồ không an phận với phụ nữ đã có chồng, hiện tại còn nói tôi có tình cảm với người sắp làm mẹ. Lẽ nào trong mắt em, tôi thì không thể thích..... em sao?"

Cố Tân Tân dùng một loại vẻ mặt khó có thể tin nhìn anh. "Cận Ngụ ĐÌnh, xem ra đêm nay anh thật sự bị kích thích không nhẹ đâu, chẳng lẽ bị kích thích đến đần độn luôn rồi?"

"Em thấy tôi giống với bộ dạng ngu ngốc lắm sao?" Cận Ngụ ĐÌnh nhích lên phía trước, trán gần đụng phải Cố Tân Tân. Cô vội vàng lùi sang bên cạnh, một tay hụt vào không trung, may mà Cận Ngụ ĐÌnh nhanh tay lẹ mắt kéo cô trở về.

Cố Tân Tân nhíu chặt mày, hung dữ đe dọa. "Đi ra."

"Không phải em nói tôi ngốc sao? Đến đây, nhìn thử xem tôi ngốc thế nào?"

Cố Tân Tân làm thế nào cũng không thể rút tay về, hai người nằm trên giường lôi lôi kéo kéo nửa ngày, "Tôi thấy anh chỗ nào cũng giống một kẻ đần độn."

"Thương Lục có cuộc sống của cô ấy, chúng ta cũng có cuộc sống riêng của chúng ta. Em hà tất gì phải ngày nào cũng sinh khí với tôi?"

Cố Tân Tân không chắc chắn những lời đệm nay của anh là có ý gì, "Cuộc sống của chúng ta? Cận Ngụ ĐÌnh, anh thích tôi sao?"

Cô chính là muôn dùng một câu đem anh chót hạ. "Nếu không thích, đừng có liên tục nói cái gì mà cuộc sống riêng. Hôn nhân chứ không phải cái xác không hồn....."

"Thích." Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt nói, thanh âm rất nhẹ, ánh mắt cũng chiếm lấy Cố Tân Tân không tha, đôi đồng tử đen láy thấp thoáng thứ tình cảm ái muội không thể gọi tên. Cố Tân Tân giật mình, ngẩn ra, sau đó vội vàng chuyển tầm mắt sang nơi khác.

Bầu không khí xung quanh yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của hai người, cô cảm giác được mặt mình đang dần dần bị thiêu đốt, nhất định là càng ngày càng đỏ, càng ngày càng nóng. Cô lén lút ngó sang, nhận ra Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn đang nhìn chằm chằm cô.

Cố Tân Tân thật sự bị dọa cho luống cuống, làm sao bây giờ, cô chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy. Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc là nói thật, hay là đang trêu đùa cô đây?

Nhưng việc đã đến nước này, cô thật sự không cam lòng quay đầu chạy trốn, mờ mịt trốn tránh sẽ chỉ khiến cho cô càng ngày càng không thể chiếm lấy thế thượng phong.

Cố Tân Tân nhẹ giọng mắt, "Cái thích giữa vợ chồng với những loại thích khác không giống nhau, anh có biết không?"

"Tôi cũng không phải đứa nhỏ ba tuổi, sao mà không hiểu?"

Cố Tân Tân càng ngày càng khó giữ bình tĩnh, "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi mới không phải trẻ nhỏ dễ gạt."

"Em cảm thấy mình có cái gì đáng giá cho tôi lừa gạt sao?"

Cố Tân Tân thấy anh đột nhiên tới gần, càng ngày càng không biết phải làm sao, "Anh vì muốn tôi ở lại, nên không tiếc lừa gạt tôi.

Anh nói anh thích tôi, anh thấy tôi sẽ tin được sao?"

"Vậy em nói thử xem, vì sao tôi phải giữ em lại?"

Thất thố trên mặt Cố Tân Tân đều bị Cận Ngụ ĐÌnh thu hết vào trong mắt, bờ môi cô hé mở, "Anh cần tôi làm bia đỡ đạn cho anh, tìm một người khác nữa lại quá phiền....."

"Tìm thêm một người có gì mà phiền phức, mà phiền phức này có thể hơn em sao? Em thích phá phách, thích đối nghịch với tôi, còn thích âm thầm tính toán sau lưng tôi. Em nói một chút đi, tôi giữ em ở bên người có gì tốt đây?"

Cố Tân Tân trước kia không có tâm tư suy xét đến những điều này, hiện tại giống như được Cận Ngụ ĐÌnh từng chút từng chút dẫn dắt. "Đúng vậy nha, có cái gì tốt chứ?"

"Vì thế nên, không phải chỉ có thể nói rõ là tôi đã thích em sao?"

Cố Tân Tân cảm nhận được sợ hãi mắc kẹt giữa cổ họng, tim đập nhanh hơn, mũi bỗng rát, giống như muôn phút máu.

Đừng nói với cô đây là đang thò lò đó nhé, cô không tin, đánh chết cũng không tin.

Cô vén chăn lên muôn trốn xuống giường, Cận Ngụ ĐÌnh đã nói đến mức này, dĩ nhiên không thể để cho mình phải kiếm cùi ba năm thiêu một giờ. Anh bắt lại cổ tay cô kéo đến trước mặt mình. Kỳ thực từ khi Cố Tân Tân đi, sau đó anh lại cố chấp nhất định muốn cô về, từ thời khắc đó anh đã biết là mình không bình thường.

Những lời Khổng Thành nói kia anh đều để trong lòng, nhưng không nghe lọt, vì thế nên, không phải là thích thì còn có khả năng gì khác mà sau khi bị người ta tính toán cho thảm bại như vậy còn muốn cố chấp tìm trở về chứ?

Cố Tân Tân trợn tròn hai mắt, một hồi lâu sau mới tìm ra được lý do tốt nhất cho anh.

"Tôi biết rồi! Anh là muôn tôi đứng ra thay anh làm chứng, nên mới dùng cạm bẫy ôn nhu lừa tôi có đúng không?"

"Tôi không cần em đứng ra, tàn cục đó tôi có thể tự mình thu gọn."

Cố Tân Tân lần thứ hai bị anh làm cho á khẩu, đáng vể hiện tại của Cận Ngụ Đinh cũng là hùng hổ dọa người cực kỳ.

Anh nắm chặt hai bàn tay nhỏ của Cố Tân Tân, gương mặt tuấn tú cũng áp sát tới. "Thương Lục mang thai, anh hài vui vẻ hơn bất kỳ chuyện vui mừng gì. Em nghĩ một chút mà xem, có phải tấm bia đỡ đạn là em từ bấy giờ cũng đã mất tác dụng rồi hay không?"

Cận Hàn Thanh không đến nỗi đến bây giờ còn phải đi phòng bị nữa phải không, Thương Lục cũng đã mang thai rồi, chuyện trước kia có thể cho qua triệt để rồi chứ? Cố Tân Tân cảm thấy đêm nay Cận Ngụ Đinh thật là kỳ quái, cô giả bộ nghe không hiểu. "Vì thế nên, thỏa thuận của chúng ta có phải có thể sớm kết thúc rồi?"

"Em cứ nhất định phải xuyên tạc lời nói của tôi đi mới chịu được sao?"

"Ờ."

"Tôi không phải đã nói thích rồi sao?" Cận Ngụ Đinh đêm nay giống như đột nhiên được khai sáng, "Hôm nào đó chúng ta đi lấy giấy chứng nhận kết hôn đi."

Cố Tân Tân kinh hãi, "Không được!"

"Trong lòng tôi đã rõ ràng rồi, còn em thì sao, em yêu tôi không?"

Cận Ngụ ĐÌnh không để tâm cái gì là tình yêu chân chính, cũng coi như là chưa từng động tâm với bất kỳ người phụ nữ nào trước đó, vừa nói liền đi thẳng vào vấn đề. Anh cảm thấy chuyện như vậy cũng không cần quanh co lòng vòng làm gì, lại nói hai người cũng đã có "giao lưu" về chiều sâu, bây giờ đàm luận đến chuyện yêu hay không yêu không phải là rất bình thường sao?

Anh hoàn toàn không ngờ tới Cố Tân Tân bị câu hỏi này của anh dọa cho bối rối, cô theo bản năng phản bác. "Ai nói? Anh đừng có tưởng bở, ai yêu anh chứ?"

"Em đó."

"Tôi chưa từng nói!"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe giọng nói kích động của cô, lại nhìn khuôn mặt phiếm đỏ một mảng, anh giống như đã đem cô nhìn thấu. "Nếu trong lòng em không có tôi, thì sẽ không vì nhận định trong lòng tôi có người khác mà thương tâm đến thế."

"Tôi không có hứng thú ở đây nói với anh mấy lời dễ xuyên tạc."

Cô muốn xuống giường, nhưng hai chân vừa mới chạm đất thì đã bị Cận Ngụ ĐÌnh kéo về, "Lẽ nào đối với những lời vừa rồi của tôi, em cũng không có gì muốn đáp lại sao?"

"Không có." Cố Tân Tân dùng sức muốn thoát khỏi bàn tay của anh, "Anh muốn tôi đáp lại thế nào?"

"Hoặc là nói thích tôi, hoặc là nói yêu tôi."

Cố Tân Tân suýt chút nữa không nhịn được bật cười, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh đúng là bá đạo thành thói, chuyện như vậy anh cũng muốn tự mình kiểm soát sao?"

"Đúng thế, tôi nói cái gì thì chính là cái đó, tự em chọn một câu rồi nói với tôi đi."

"Dựa vào cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh lý lẽ hùng hồn, "Dựa vào tôi lớn bằng như vậy
cũng chưa từng bị ai cự tuyệt, vì thế nên em phải cẩn thận cân nhắc
một chút."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 107: Cô Ấy Nói Cô Ấy Yêu Tôi

(Phúc lợi 20k votes wattpad)

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân mấp máy môi mấy lần, nhất thời không thể nghĩ ra lời nào đáp lại, nhưng rất nhanh trong mắt đã lộ ra tia giảo hoạt. "Chị dâu chưa từng từ chối anh sao?"

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh trầm xuống. "Không có."

"Tại sao lại không, chị dâu gả cho anh hai chính là một lời từ chối dứt khoát nhất dành cho anh."

Tầm mắt Cận Ngụ Đinh dừng lại trên khuôn mặt cô, "Hiện tại là đang nói chuyện của tôi và em, đừng có đánh trống lảng."

"Tôi không yêu anh."

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh lập tức thay đổi, như giông tố sắp kéo đến, "Em lặp lại lần nữa xem."

Bờ môi của Cố Tân Tân khẽ mở, người đàn ông áp sát tới, môi mỏng cũng cùng lúc gần như đụng tới cô. Cố Tân Tân vội vàng dùng tay che miệng, mắt trừng lớn, thanh âm sợ hãi phun ra từ giữa những ngón tay. "Làm cái gì đó?"

Nhin điệu bộ này, không phải là lại muốn động khẩu đó chứ?

Có chuyện không thể nghiêm chỉnh nói được sao?

"Tôi chỉ là muốn em lặp lại lời vừa rồi thôi, vừa rồi không nghe rõ." Cận Ngụ ĐÌnh nói đến đây, ý tứ sâu xa nhìn cô một cái. Cố Tân Tân còn không hiểu ý tứ của anh sao? Chẳng phải cô chỉ cần dám mở miệng, anh cũng sẽ không cần mặt mũi.

Cô hơi nghiêng người về sau, tay vẫn che miệng. "Tôi buồn ngủ."

"Đừng giả bộ, thái độ của em khiến tôi rất thất vọng." Lần đầu tiên trong đời Cận Ngụ ĐÌnh tỏ tình liền ăn phải chè bể môn(*), anh không hi vọng cô vui sướng nhảy nhót ăn mừng, nhưng tốt xấu gì trên mặt cũng phải có cái biểu cảm gì đó chứ?

(*) chè bể môn: từ chối không cho khách vào nhà, ở chỗ này đại loại là bị từ chối đó:3

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh cho rằng anh nói cái gì người khác đều phải thuận theo?"

Khẩu khí Cận Ngụ ĐÌnh giống như đây là chuyện đương nhiên. "Đúng."

"Vậy nếu như hôm nay tôi không thuận theo thì sao đây?"

"Thế thì ngày mai, hoặc là ngày kia, mỗi ngày tôi đều sẽ truy hỏi em mươi lần, một trăm lần."

Cố Tân Tân hơi tức giận. "Cận Ngụ ĐÌnh, sao anh lại có thể phiền như thế nhỉ?"

"Phiền cũng được thôi, trở thành phiền phức của em cũng không tệ, như vậy là mỗi giờ mỗi khắc em đều sẽ phải đem tôi nhớ trong lòng, tôi nói có đúng không?"

Cố Tân Tân không nhịn được đưa tay ra, sờ trán Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông bài xích đầy tay cô ra, "Tốt nhất là em hãy nhanh

chóng nói ra lời kia đi, chúng ta triệt để xác định quan hệ, nếu không..... ngày mai tôi lập tức đến chợ thú cưng mua chó."

Sắc mặt Cố Tân Tân hơi đỗi. "Anh đúng là cái đồ nhảm chán, áu trĩ!"

Cô vén chăn lên muốn chui vào trong, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, nhấc tay kéo lại góc chăn, sau đó lại nhào tới ôm chặt cô.

Cố Tân Tân nhanh chóng bị chọc điên, cô phát hiện ra mấy tên đàn ông chưa từng nói chuyện yêu đương nhất định không thể dung tú, cách thức hành động thật sự rất khác người, "Thả tôi ra."

Cận Ngụ ĐÌnh biết miệng cô cứng như đá, không dùng thủ đoạn đặc biệt thì cô sẽ không chịu mềm mỏng.

Gương mặt tuấn tú của anh chôn ở hõm cổ cô thở hổn hển, bàn tay lần mò bắt lấy eo cô mà sờ loạn. Cô quả nhiên không chịu được, hé chói tai. "Thả tôi ra."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô sợ buồn, liền tiếp tục cù khắp người cô. Sau lưng Cố Tân Tân bị anh áp sát không thể động đậy, chỉ có thể khua nhăng hai tay. "Á, cứu mạng! Buồn! Cận Ngụ ĐÌnh, anh cẩn thận đó, tôi đánh chết anh, á -----"

"Đây chính là hậu quả của cái miệng không chịu thành thật, nói một đằng làm một néo."

"Tôi đâu có không thành thật....." Cố Tân Tân muốn nói lời của cô chính là lời nói thật, cô không yêu anh, thì chính là không yêu.

"Á á á -----"

Cô sắp điên luôn rồi, Cố Tân Tân trời sinh không chịu được bị chọc lé, "Mau dừng lại, tôi nói, tôi nói là được chứ gì?"

"Nói em yêu tôi."

Nào có cái lý như vậy, trong lòng Cố Tân Tân có mười ngàn cái oan ức, cái này ở thời cổ đại chính là vu oan giá họa đó có biết không?

Nhưng cô thật sự không chịu nổi chiêu đó của anh, gắng gượng không quá nửa phút liền lập tức chịu thua. "Tôi nói, tôi nói tôi yêu anh, vậy được chưa?"

Cận Ngụ Đình lập tức thu hồi động tác, hai tay đổi thành ôm chặt lấy eo cô. "Cố Tân Tân, tôi chấp nhận lời thề lộ của em."

"Vô lại."

Hai chữ cuối cùng Cận Ngụ Đình làm như không nghe thấy. Muốn lăn lộn trên giang hồ sao có thể tránh khỏi bị đao thương chém phai, nhưng may là da anh dày, cái gì cũng có thể chống đỡ được.

Hiện tại anh vẫn còn đặt trọng lượng cơ thể không nhỏ lên lưng cô, Cố Tân Tân cảm thấy cả người trĩu xuống, vai giật giật. "Giờ đã có thể thả tay ra rồi chứ?"

"Vẫn là tôi ôm em đi, tôi sợ thả rồi em sẽ cầm gối đập tôi."

Anh cũng thật là hiểu rõ cô, bước kế tiếp cô muốn làm gì đều bị anh nhìn thấu cả rồi.

Cố Tân Tân không giãy ra được, đành từ bỏ.

Một hồi lâu sau Cận Ngụ Đình mới lo đến việc ép cô đến khó chịu, anh hơi lùi người về sau, nhưng hai tay vẫn ôm chặt lấy eo cô.

"Em phải nhớ kỹ đêm nay em đã nói gì với tôi đó."

"Vì sao tôi nói ra câu này, không phải trong lòng anh là rõ ràng nhất sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh thõa mãn kéo nhẹ khóe miệng. "Tôi quản nhiều như vậy làm gì, chỉ cần nghe được thứ cần nghe là được rồi."

"Anh thích chị dâu như vậy, cam lòng buông xuồng nhanh như thế sao?"

Anh ngồi dậy, nhìn chầm chằm khuôn mặt Cố Tân Tân. "Tôi vẫn luôn buông xuồng, chỉ là em không chịu chấp nhận thôi. Quá trình này cũng không thể tính là quá khó."

Cố Tân Tân nắm chặt chǎn, trái tim giống như bị cạy ra một cái khe. Nhưng lúc trước đã nếm quá nhiều vị đắng, cũng không thể chỉ vì Cận Ngụ ĐÌnh vừa dụ dỗ một chút mà cô lại như con thiêu thân quên mình nhào tới được phải không?

Đã từng bị thương thì càng phải cẩn thận che chǎn, bằng không vết sẹo một lần nữa bị vạch ra sẽ càng chua xót hơn mà thôi.

Ngày hôm sau, Cố Tân Tân xuống lầu liền ngửi thấy mùi thơm từ trong bếp tỏa ra.

Cái bụng của cô đói cồn cào, đến trước cửa phòng bếp, nhìn người giúp việc bên trong bận rộn tay. "Làm món gì ngon đó?"

"Ngồi nghỉ một chút đi, đều là món phu nhân thích ăn."

Cố Tân Tân ngủ dậy đã không thấy Cận Ngụ ĐÌnh, cô đi đến trước bàn ăn, cầm lấy một miếng trái cây cho vào miệng.

"Sáng sớm hôm nay Cửu gia đã ra ngoài, chắc lúc đó cũng chỉ 5, 6 giờ gì đó thôi. Trước khi ngài ấy ra khỏi cửa còn dặn tôi đến siêu thị sớm một chút mua nguyên liệu nấu ăn sau đó làm mấy món phu nhân thích, còn nói nếu như không được ăn ngon nhất định phu nhân sẽ nổi nóng."

Cố Tân Tân vừa mới đánh răng, quả nho trong miệng vừa cắn một cái liền cảm nhận được vị chua tê tái. "Tôi đâu có."

Người giúp việc đặt mấy món điểm tâm lên bàn. "Đúng đúng
đúng, đây thật sự không phải là muôn trêu phu nhân đâu mà."

Cố Tân Tân kéo ghế ngồi xuống, trước mặt bày đầy những món
ăn và bánh ngọt, cô thuận tay cầm một miếng bánh bò vào trong
miệng. "Không cần chuẩn bị nhiều như vậy, một mình tôi ăn cũng
không hết được. Sau này bữa sáng chỉ cần chuẩn bị bánh bao và
cháo thôi."

"Cửu gia đã dặn dò rồi, vả lại tôi được thuê là để chăm sóc cho
phu nhân, để cho phu nhân ăn uống đầy đủ. Nếu phu nhân chỉ ăn
bánh bao, vậy thì tôi cũng quá thát bại rồi."

Cố Tân Tân không kiên trì nữa, được thôi, cô cũng không nói lại
cô ấy.

"Đúng rồi, nghe nói Cận phu nhân mang thai."

"Sao cô biết?" Không phải tôi qua mới đi kiểm tra thôi sao?

Người giúp việc chỉ chỉ cái hộp trên bàn. "Phía bên tòa nhà Đông
đưa qua, nói là có chuyện vui nên đưa bánh kẹo tới."

Cố Tân Tân ừ một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

"Cửu phu nhân, hôm nay tôi làm cũng không ít đồ ăn, hay là
chúng ta mang qua đó một ít nhé?"

"Không cần." Cố Tân Tân không chút do dự gạt đi.

"Cũng nên có qua có lại, dù sao lần này là chuyện vui, tòa nhà
Đông đưa đồ đến, chúng ta ở bên này cũng nên mang qua một chút
gì đó đáp lễ."

Cố Tân Tân không muốn rước thêm phiền phức vào người.
"Chuyện của Tiểu Đậu Tử cô đã quên rồi sao? Sau này ngàn vạn
lần phải chú ý, không được đưa tới tòa nhà Đông bất kỳ một đồ ăn

gì. Vạn nhất xảy ra chuyện xấu, chúng ta dù có thêm mười cái miệng cũng không thể biện minh."

Người giúp việc nghe vậy, sắc mặt cũng hơi đổi.

"Không chỉ là chuyện đưa đồ ăn tới tòa nhà Đông, sau này cũng tận lực tránh để cho người bên kia lại gần tòa nhà Tây. Nước sông không phạm nước giềng là tốt nhất."

Người giúp việc nhìn sắc mặt vô cùng nghiêm túc của cô, cảm thấy cô không phải là đang nói đùa. "Nhưng chung quy Cửu gia và Cận tiên sinh vẫn là anh em, ngày tháng còn dài, sợ là sẽ có những trường hợp khó tránh khỏi phải lui tới."

"Muốn đi thì cũng chỉ nên là tòa nhà chính thôi. Hiện tại chị dâu đang mang thai, khoảng thời gian này cô cũng phải chú ý một chút, dù là tòa nhà Đông thiếu đồ chạy đến đây mượn thì cũng không được cho mượn, cứ nói tôi không đồng ý."

Cố Tân Tân là sơ thật sự. Cận Hàn Thanh có thể vì một con chó mà huy động hết mọi biện pháp để điều tra như vậy, đừng nói tới một khi Thương Lục xảy ra mệnh hệ gì.

Từ sau khi Cố Tân Tân trở lại Cận gia thì tất cả những phiền toái của Lý Dĩnh Thư cũng biến mất không còn dấu vết. Nhưng dù thế thì công ty đối với cô ấy vẫn rất có thành kiến, vị sếp nữ thì càng ngày càng coi cô ấy như cái gai trong mắt. Lý Dĩnh Thư nghĩ ngợi, trừ phi trong thời gian ngắn nhất cô ấy làm ra được một cuộc phỏng vấn để đời, bằng không thì ngày tháng chật vật sau này ở công ty sợ là còn kéo dài không có hồi kết.

Cô ấy nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đại nhân vật duy nhất mình biết cũng chỉ có Cận Ngụ ĐÌnh.

Nhưng trước đây cô ấy vấp phải vô vàn khó khăn khi tiếp cận Cận Ngụ ĐÌnh, đoán chừng là dùng mươi ngón tay cũng không kể hết. Cuối cùng thật sự vắt óc nghĩ hết cách rồi, Lý Dĩnh Thư nghĩ tới

chỉ có thể sử dụng chiến thuật vu hồi, mang chủ ý chuyển đến Cố Tân Tân.

Nếu là trước đây Cố Tân Tân nhất định sẽ không chút nghĩ ngợi mà từ chối, chỉ là lần này cô suy nghĩ một chút, cuối cùng lại đồng ý.

Cận Ngụ ĐÌnh không phải nói thích cô sao? Thích thì tỏ ra chút thành ý đi.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng rất thoải mái, không hề từ chối, để cho Khổng Thành sắp xếp thời gian đâu vào đó.

Đến ngày hẹn, mấy người gặp nhau trong một nhà hàng, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy Lý Dĩnh Thư thì vẫn hết sức khách khí.

"Bữa cơm hôm nay tôi mời, có gì muốn hỏi thì cứ tự nhiên."

Lý Dĩnh Thư lấy bút ghi âm ra, trong lòng không ngừng căng thẳng, "Chúng ta vừa ăn vừa phỏng vấn nhé."

"Được."

Khổng Thành ngồi bên cạnh, Lý Dĩnh Thư dè dặt nhìn hai người, bầu không khí nghiêm túc này thật sự là muốn thách đố cô ấy mở miệng mà.

Thức ăn rất nhanh được bày lên trên bàn, nhân viên phục vụ vừa rời đi, Khổng Thành liền nhanh nhẹn gấp thức ăn cho Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông quét mắt một cái, cầm lấy đũa. "Tự tôi làm được rồi."

Lý Dĩnh Thư nhìn trán địa trước mắt, nào dám động đũa nữa. Quên đi, phỏng vấn trước cái đã rồi nói tiếp.

"Cận tiên sinh, có thể giới thiệu sơ lược công ty của ngài không?"

Cận Ngụ ĐÌnh gấp miếng sushi bỏ vào miệng. "Không được."

Lý Dĩnh Thư nghẹn họng. "Tôi..... không phải chúng ta đã thỏa thuận sẽ hợp tác vui vẻ từ trước sao?"

"Phỏng vấn cũng có quy tắc của phỏng vấn, cái gì có thể hỏi, cái gì không. Vấn đề này chính là tôi không thể trả lời cho cô."

"Được." Lý Dĩnh Thư nghĩ thầm, cũng không có cách nào nha, bất đắc dĩ chuyển sang vấn đề khác, "Cận tiên sinh, công ty của ngài hiện tại....."

Cố Tân Tân đứng bên ngoài, dán sát tai lên cánh cửa, nghe được giọng nói dè dặt của Lý Dĩnh Thư truyền vào trong tai, "Xin hỏi ngài có bí quyết quản lý công ty gì không, có thể chia sẻ cho mọi người cùng biết không?"

Cận Ngụ Đinh nghiêm túc nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu. "Không có."

Lý Dĩnh Thư cảm giác được mồ hôi lạnh hình như đang muôn chảy xuống. Đây có thể coi là phỏng vấn sao? Đây rõ ràng là một cuộc đối thoại tệ ngắt.

"Vậy bình thường ngài có sở thích gì không?"

Cận Ngụ Đinh trả lời. "Tập thể hình, làm việc."

"Kỳ thực hôm nay tôi là muốn hẹn gặp ngài ở công ty của Cửu gia. Phỏng vấn cũng cần một vài tấm ảnh, lát nữa ăn xong cơm trưa, liệu tôi có thể đến văn phòng ngài hay không?"

"Không được." Cận Ngụ Đinh từ chối thẳng thừng.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Lý Dĩnh Thư thật sự muốn khóc, "Những loại phỏng vấn như thế này bình thường chúng tôi cần đi theo người được phỏng vấn nửa ngày hoặc là cả một ngày, như vậy bài phỏng vấn viết ra sẽ sống động hơn rất nhiều....."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, lạnh lùng ngắt lời cô ấy. "Đi theo tôi? Thiệt thòi cho cô nghĩ ra rồi."

Cố Tân Tân nghe thế, kéo cửa đi vào. Cận Ngụ ĐÌnh nghe được tiếng cửa mở, khuôn mặt vẫn giữ vẻ lãnh đạm không chút biếu cảm dư thừa nào, chỉ là mí mắt vừa nháy, nhìn thấy Cố Tân Tân đi tới trước mặt, liền vội vàng thả đũa trong tay xuống.

"Sao em lại tới đây?"

"Tôi đến đây cùng với Dĩnh Thư, vừa rồi đứng ở bên ngoài."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn Lý Dĩnh Thư, lại nhìn sang Cố Tân Tân, nói cách khác, những lời vừa rồi cô đều nghe được rồi sao?

"Em đừng hiểu nhầm, mấy chuyện cô ấy vừa đề nghị quả thật là không được."

"Nếu anh không muốn nhận phỏng vấn thì có thể trực tiếp nói ra, không cần phải xoay cô ấy như chong chóng thế."

Trong lời nói của Cận Ngụ ĐÌnh đã trở nên cẩn trọng. "Không có, không phải là tôi đã đồng ý rồi đó sao?"

"Nhưng căn bản là anh không chịu phối hợp."

Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng cầm đôi đũa chưa dùng đặt vào trong tay Cố Tân Tân. "Phối hợp mà, em nói cô ấy cứ hỏi tôi đi, tôi nhất định sẽ vô cùng phối hợp."

Lý Dĩnh Thư thấy cơ hội tới, liền thử mở miệng, "Ăn cơm xong tôi có thể đến công ty của ngài không?"

"Có thể," Cận Ngụ ĐÌnh lật mặt nhanh hơn lật sách. "Để Khổng Thành sắp xếp xuống đi, đến lúc đó cô chỉ cần đeo thẻ phỏng vấn đi vào là được."

"Quá tốt rồi."

Cố Tân Tân ngồi bên cạnh, nghe Lý Dĩnh Thư tiếp tục phỏng vấn. Cận Ngụ ĐÌnh cực kỳ phối hợp, so với người vừa rồi thật giống như hai người khác nhau.

Nói chuyện được một lúc, Cận Ngụ ĐÌnh gấp một khúc cá hồi đặt vào trong bát Cố Tân Tân, "Sao em không ăn?"

"Không đói."

Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu nhìn Lý Dĩnh Thư. "Nãy giờ cô cứ liên tục hỏi chuyện công việc của tôi, độc giả bây giờ yêu thích bát quái, đối với những thứ này sẽ không quá hứng thú đâu."

Lý Dĩnh Thư nghe được, lập tức phần chấn hẵn lên. "Có thể hỏi chuyện riêng tư sao?"

"Đĩ nhiên rồi, tôi nhất định sẽ biết gì nói đó, tuyệt không giấu diếm."

"Quá tốt, quá tốt!"

Cố Tân Tân nghe thế, đập vào mu bàn tay Lý Dĩnh Thư. "Hai người phỏng vấn thì cứ phỏng vấn, đừng có kéo mình vào đó."

"Cận tiên sinh, ngài ưu tú như vậy, nhất định là đã kết hôn rồi phải không?"

Mắt Cố Tân Tân trợn tròn, tuy làm phỏng vấn câu hỏi này cũng là cơ bản, nhưng quan hệ của cô và Cận Ngụ ĐÌnh người rõ ràng nhất không phải là Lý Dĩnh Thư sao?

Cận Ngụ ĐÌnh thế nhưng lại phối hợp đến lạ kỳ. "Đúng, đã kết hôn."

"Ngài ưu tú như vậy, vợ ngài cũng nhất định là có rất nhiều chỗ hơn người."

"Đúng, cô ấy là tác giả vẽ truyện tranh cực kỳ nổi tiếng, từng có được rất nhiều giải thưởng lớn. Có thời gian cô nhất định phải tìm hiểu thử."

Cố Tân Tân thấy thế, đá đá chân Cận Ngụ ĐÌnh. "Đủ rồi đó."

"Không phải em đạt rất nhiều giải thưởng sao?" Lại quay sang Lý Dĩnh Thư, "Buổi trao giải trong lễ kỷ niệm hàng năm của trang web cô ấy cũng giành giải thưởng lớn nhất. Không tin cô có thể đi kiểm tra."

Cố Tân Tân nhìn Lý Dĩnh Thư, "Cậu đừng có tin!"

Lý Dĩnh Thư cười khan hai tiếng, đây không phải là vấn đề cô ấy phải tin hay không, vấn đề quan trọng là phải xem Cận Ngụ ĐÌnh muốn nói cái gì kia.

"Cận tiên sinh nhất định là đối xử rất tốt với vợ?"

Lý Dĩnh Thư rất rõ ràng quan hệ của bọn họ, cũng biết chính bản thân mình lần trước bị liên lụy suýt mất đi công việc, nên lời nói này còn có ba phần ý tứ là trào phúng. Hóa ra một nhân vật lớn như Cận Ngụ ĐÌnh cũng rất biết giả tạo nhỉ, trước mặt người khác đều phải duy trì hình tượng vợ chồng ân ái, cô ấy rất muốn thấy anh làm sao mà trả lời.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn Cố Tân Tân, cô không biểu cảm chổng mắt nhìn lại anh.

"Sau này tôi nhất định sẽ đối xử thật tốt với cô ấy."

Không Thành không tự nhiên ngồi một bên, Cận Ngụ ĐÌnh từ khi nào lại có phong cách nói chuyện đó thế?

"Em muốn mua cái gì thì mua cái đó, thích làm gì thì làm cái đó, muốn tôi làm gì tôi cũng sẽ làm cái đó, có được hay không?" Cận

Ngụ ĐÌnh nói đến đây, gương mặt đẹp trai liền áp sát tới, khiến cô bị dọa sợ hoảng hốt lùi về sau.

"Cận Ngụ ĐÌnh, đừng có tưởng rằng nơi này có người ngoài mà tôi không dám đánh anh."

Lý Dĩnh Thư tặc lưỡi, cô ấy từ khi nào đã trở thành người ngoài rồi?

"Chiều hết theo ý em, dù em có đánh tôi, tôi cũng sẽ không đánh trả."

Khổng Thành và Lý Dĩnh Thư ngồi đối diện đều nheo mắt nhìn, Khổng Thành cho là Cận Ngụ ĐÌnh nhất định đã ăn phải mê hồn được rồi, câu nói như thế này thật không giống như sẽ từ trong miệng của anh thốt ra.

"Như vậy, khẳng định là Cận tiên sinh rất yêu Cận phu nhân."

Cận Ngụ ĐÌnh cong khoe môi. "Lời này cô nên hỏi Cận phu nhân, hỏi xem tôi đã thò lộ với cô ấy hay chưa."

Lý Dĩnh Thư nghe thế, lập tức chuyển mũi nhọn về phía Cố Tân Tân, "Diễn biến thế nào? Thật sự đã thò lộ rồi hả?"

"Nói bậy!" Khuôn mặt Cố Tân Tân ửng đỏ, tiếng nói lại như muỗi kêu. "Không có chuyện đó."

"Vì sao không có?" Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên tỉnh ngộ. "Tôi nhớ nhầm, là phu nhân thò lộ với tôi, cô ấy nói cô ấy yêu tôi."

Lý Dĩnh Thư há hốc miệng, có thể nhét vừa hai quả trứng gà, "Thật?"

"Không thể nào." Cố Tân Tân muốn ngắt, "Không có!"

"Đêm đó rõ ràng em đã nói với tôi như thế."

Cố Tân Tân tức giận chỉ tay thẳng vào mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Là anh thồ lộ với tôi, anh nói anh thích tôi."

"Ờ, tôi không phủ nhận, đúng là tôi có nói lời này."

Anh bình thản như nước, giống như đang nói một sự thật hiển nhiên không cần thiết phải chối bỏ.

Lý Dĩnh Thư kinh ngạc che miệng, Khổng Thành ngồi một bên cũng cực lực làm ra bộ dạng trấn định, nhưng anh ta quá mức kinh ngạc, thật sự cũng sắp không né nại lại được nữa.

Cố Tân Tân không ngờ Cận Ngụ ĐÌnh lại thuận theo lời của cô, cứ như vậy mà thừa nhận.

----- lời tác giả -----

Ai ôi, tranh thủ quý trọng chút ngọt này đi, ha ha ha ha ha ha

***

Bát Bát: Đủ 7 chữ "ha", mn linh cảm được gì chưa:))))))))

P/s: Chương sau (108) sẽ tiếp tục đăng lúc 8h tối (mai) nha!

P/ss: Phúc lợi tiếp theo sắp lên sàn, bật mí là điều kiện lần này sẽ đến lượt các tình yêu trên FB ;)

"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 108: Lần Đầu Biết Yêu

Dịch: CP88

***

Bàn ăn một lần nữa rơi vào yên lặng, khóc mắt Cận Ngụ ĐÌnh đều là ý cười. Cố Tân Tân gấp một miếng ốc voi, nhưng còn chưa kịp bỏ vào miệng thì đã rơi mất.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, thuần thực gấp một miếng khác cho cô.

Lý Dĩnh Thư không nhớ được phỏng vấn gì nữa, cô ấy huých khuỷu tay sang Cố Tân Tân. "Là khi nào hả? Tiến triển cũng đủ thầm tốc nha."

"Không có....." Cố Tân Tân cũng không muốn hiện tại phải đi thảo luận đề tài này. "Cậu không đói à? Nhanh ăn đi."

"Ăn cái gì mà ăn nữa," Lý Dĩnh Thư thật sự cảm thấy khó mà tin nổi, "Sao cậu không kể với mình chứ?"

Cố Tân Tân liếc Lý Dĩnh Thư một cái, "Cậu tin lời của anh ta là thật?"

"Đương nhiên."

Cận Ngụ ĐÌnh ở bên cạnh cũng nói, "Tôi có nói gì sai sao?"

"Hai người muốn phỏng vấn thì cứ phỏng vấn đi, tán dóc đông tây vậy hình như hơi nhiều rồi đó?"

"Tôi còn có rất nhiều chuyện sinh hoạt hàng ngày có thể kể cho cô nghe để thêm vào tư liệu viết bài."

Cố Tân Tân không chút nghĩ ngợi đưa đũa đến bên miệng Cận Ngụ ĐÌnh, muốn anh ngậm miệng lại. Anh liếc qua, há miệng cắn lấy miếng sushi trước mặt.

Lý Dĩnh Thư kinh ngạc trầm trồ, chà chà, còn ngay trước mặt người khác mà đút cho nhau ăn luôn rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh thỏa mãn nắm chặt cổ tay cô, "Em không ăn sao?"

"Vốn dĩ là không phải cho anh ăn....." Cô nóng nảy muốn thu lại tay, thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh lại nắm chặt tay cô không chịu thả, đôi mắt giống như đang có điện phóng ra. Đừng nói đến Cố Tân Tân cảm thấy gì, Khổng Thành và Lý Dĩnh Thư ngồi bên cạnh còn cảm giác được sắp bị điện giật chết rồi.

"Đúng rồi, xin hỏi Cận tiên sinh một câu, lúc trước vì sao hai người lại kết hôn vậy? Là ba mẹ sắp đặt hay là tự nguyện đến với nhau?"

Lời này của Lý Dĩnh Thư đã thành công giải cứu cho cái cổ tay đáng thương của Cố Tân Tân, Cận Ngụ ĐÌnh cho rằng cô ấy là biết rõ còn hỏi.

"Nhất kiến chung tình, có tin hay không?"

"Tin, tin, tuyệt đối tin, có thể chia sẻ một chút cụ thể thế nào hay không?"

Chân Cố Tân Tân dưới gầm bàn đá cô ấy một cái, Lý Dĩnh Thư rất thức thời mà dịch sang bên cạnh.

"Phu nhân tôi là tác giả vẽ truyện tranh, cũng không biết có phải đã từng gặp tôi ở đâu hay không mà sau đó đã vẽ tôi vào trong bộ truyện tranh của cô ấy. Trong thế giới kia, chúng tôi gặp nhau, yêu,

sau đó là kết hôn, sinh con. Sau này tôi đọc được bộ truyện tranh này, liền tìm đến cửa, không ngờ vừa nhìn một cái đã yêu. Thế nào? Có phải rất lãng mạn không?"

Đôi mắt Lý Dĩnh Thư lúc này có thể so sánh với hai chiếc đèn pha. Đây tuyệt đối là một tin cực kỳ hấp dẫn, nếu như bài viết này có thể thuận lợi thông qua bài phỏng vấn của cô ấy không nghi ngờ gì sẽ thành công rực rỡ, Lý Dĩnh Thư phảng phất có thể nhìn thấy vị sếp nữ kia bị cô ấy làm cho không còn mặt mũi.

"Không được viết như vậy," Cố Tân Tân đầy vai Lý Dĩnh Thư.
"Anh ta chỉ đang nói hươu nói vượn thôi."

"Nhưng độc giả nhất định sẽ dính chưởng đó," Lý Dĩnh Thư kích động viết loạt xoạt trên cuốn vở ghi chép. "Tin này quá đặc sắc, thậm chí có thể quay lên thành phóng sự TV."

"Mình thật sự không nên giúp cậu." Cố Tân Tân nói xong, đứng dậy, "Mình ra ngoài chờ, cái gì nên viết cái gì không nên viết cậu tự suy xét cho cẩn thận."

"Được được được. Tất nhiên, tất nhiên rồi." Lý Dĩnh Thư gật đầu như gà mổ thóc.

Cố Tân Tân đứng dậy đi ra ngoài, Cận Ngụ Đinh cũng không ngăn cản, chờ sau khi cô hoàn toàn rời khỏi mới liếc mắt nhìn sang Lý Dĩnh Thư. "Cô nhất định là rất hiểu rõ Tân Tân phải không?"

"Dĩ nhiên! Chúng tôi là bạn thân rất nhiều năm đó."

"Cô ấy thích gì?"

Lý Dĩnh Thư hơi dừng lại, "Cậu ấy, cậu ấy thích ăn nha."

"Ý tôi là đồ vật."

Lý Dĩnh Thư ngẩn ra, sau đó nghiêm túc nói, "Cậu ấy không có sở thích đặc biệt với thứ gì cả, dù là hiện tại đã có tiền thì cậu ấy cũng không thích mua mấy đồ xa xỉ."

"Cô suy nghĩ kỹ hơn một chút."

Lý Dĩnh Thư nghĩ thầm, Cận Ngụ Đình đây là muốn tặng cho Cố Tân Tân món quà gì đó khác người sao? Nhưng anh như vậy, tặng quà còn cần phải hỏi cô ấy sao? Anh hẳn phải là tay lão luyện trong mặt này mới đúng.

"Đúng rồi, thật ra hồi Tân Tân còn đi học có không ít nam sinh theo đuổi, trong số đó có một người để lại cho tôi ấn tượng cực kỳ sâu sắc."

Cận Ngụ Đình nghe được mấy chữ cuối cùng, đôi mắt hơi híp lại.

"Cậu nam sinh kia gấp một nghìn con hạc giấy tặng Tân Tân, lúc ấy Tân Tân bị cảm, hơn nửa tháng trời không khỏi, cậu nam sinh kia liền nói một nghìn con hạc giấy này có thể cầu bình an. Lúc ấy có một bài hát đang nổi tiếng, trong đó có một câu là như thế này, gấp một nghìn hạc giấy thì một tâm nguyện sẽ được thực hiện. Cậu ấy nói tâm nguyện của cậu ấy chính là Cố Tân Tân khỏe mạnh. Ai dà, anh không biết đâu, lúc ấy Tân Tân cảm động suýt chút nữa thì ngay lập tức đồng ý cậu ấy!"

Khóe miệng Cận Ngụ Đình co rúm, "Cuối cùng thì sao? Không đồng ý phải không?"

"Không, chỉ nhận hạc thôi."

Cận Ngụ Đình cảm thấy Cố Tân Tân thật sự là người dễ gạt, giờ là thời đại nào rồi mà còn đi tặng một nghìn con hạc giấy chứ? Cô là vì chưa từng được tặng nên mới cảm thấy trân trọng sao?

"Tôi tặng cho cô ấy trang sức hay túi hàng hiệu nhiều như vậy đều không thấy cô ấy cảm động."

"Cậu ấy dù sao vẫn còn là sinh viên mà, nhất định là thích lăng mạn. Tặng một nghìn con hạc giấy tuy là hơi lỗi thời, nhưng cũng còn phải là tùy vào người làm là ai, tâm ý không giống nhau nha." Lý Dĩnh Thư thật ra rất muốn nói, hiện tại trưởng thành cả rồi có ai mà không thích túi xách hàng hiệu cơ chứ, hàng xa xỉ đó, một nghìn con hạc giấy thì có ích lợi gì, lại có ai thật sự coi nó là bùa bình an kia chứ?

Mấy người đi ra, Cố Tân Tân ngồi bên ngoài. Chiều nay Lý Dĩnh Thư còn muốn đi theo Khổng Thành đến công ty nên Cận Ngụ ĐÌnh để cho Khổng Thành dẫn cô ấy đi trước.

Anh đi đến trước mặt Cố Tân Tân, "Còn muốn ăn gì nữa không?"

"Tôi không đói, vốn dĩ đến đây cũng không phải là để ăn cơm."

Cận Ngụ ĐÌnh chống một tay lên bàn, Cố Tân Tân nhìn theo Lý Dĩnh Thư đi ra ngoài, lại thấy Khổng Thành leo lên xe cô ấy.

Cố Tân Tân xoay mặt lại đối mặt với ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh, một lát sau, không nhịn được cười cười chuyển tầm mắt đi nơi khác.

"Em cười cái gì?"

Cố Tân Tân thu lại nụ cười đọng ở khóe miệng. "Ai cười chứ."

"Em."

Cô không chịu thua nhận. Cố Tân Tân biết thật ra là do cô một nửa ép buộc Cận Ngụ ĐÌnh nhận lời mời phỏng vấn của Lý Dĩnh Thư, cô vốn dĩ cũng không quá hi vọng gì nhiều, nhưng lại càng không ngờ Cận Ngụ ĐÌnh vậy mà lại đồng ý.

Sớm biết anh dễ dàng đồng ý như vậy, cô nhất định cũng sẽ không mở miệng nhờ vả.

"Tôi đưa em về."

"Không cần." Cố Tân Tân cầm chiếc túi bên cạnh lên. "Tôi tự mình bắt xe."

Một tay cô bám lấy mặt bàn, một tay kia cầm túi, đột nhiên nơi bàn tay cảm nhận được ấm áp, sau đó bị kéo đi. Hình như là vì sơ cô giãy dụa mà nắm ngón tay của Cận Ngụ ĐÌnh còn đặc biệt đan chặt với nắm ngón tay của cô.

Đi đến tận trước cửa xe, Cố Tân Tân mới hơi động tay, sau đó rút về.

Lòng bàn tay hơi bỏng rát, Cố Tân Tân siết chặt hai tay, cảm thấy bàn tay bị Cận Ngụ ĐÌnh nắm kia mồ hôi đang chảy không ngừng.

Sau khi đưa Cố Tân Tân về tòa nhà Tây, Cận Ngụ ĐÌnh ở yên trên xe không đi xuống, để cho tài xế quay về công ty.

Xe chạy trên đường lớn, Cận Ngụ ĐÌnh ở phía sau đột ngột lên tiếng. "Tìm một chỗ dừng xe, sau đó giúp tôi đi mua chút đồ."

"Vâng."

Xế chiều, Khổng Thành sau khi tiễn Lý Dĩnh Thư về, đi vào văn phòng Cận Ngụ ĐÌnh, "Cuối cùng cũng đưa được cái thứ đại phiền toái kia đi."

"Sao? Phiền lắm hả?"

Khổng Thành bất đắc dĩ ngồi xuống đối diện Cận Ngụ ĐÌnh. "Rít khít không ngừng, không phải là cô ấy còn ghi thù tôi nên nhân cơ hội này phục thù đó chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh hơi lùi người về sau, cầm túi đồ trên mặt đất đặt lên bàn, "Hôm nay có lẽ nhân viên trong công ty sẽ phải làm thêm giờ."

Khổng Thành cầm lên nhìn qua một lượt. "Đây là cái gì?"

"Sau khi mỗi phòng ban làm xong công việc của mình thì thông báo toàn công ty tăng ca. Không cần lâu lắm đâu, nửa giờ là được rồi, để cho bọn họ chia nhau gấp hết một nghìn ngôi sao này đi."

Khổng Thành vừa nghe xong, bàn tay như cầm phai lửa rụt về, "Cửu gia, ngài nói thật hay đùa đó?"

"Làm sao thế?" Cận Ngụ ĐÌnh có chút không vui nhìn anh ta. Đây là cái vẻ mặt gì? Cứ như thể gặp quỷ không bằng.

"Tăng ca để gấp sao?" Đừng có đùa anh ta được không? Anh ta có mặt mũi nào để mở miệng nói mấy lời này hả trời.

Cận Ngụ ĐÌnh đầy cái túi giấy đó đến trước mặt Khổng Thành, "Để cho phe nữ giới gấp đi, không biết thì có thể dạy cho nhau, sẽ rất nhanh là xong thôi."

"Ngài mua sẵn không được à?"

"Trong cửa hàng không có sao gấp sẵn, nói là thứ này đã lỗi thời, gấp cũng sẽ không có ai mua."

Khổng Thành liên tục xua tay, chuyện xui xẻo này anh ta mà nhận không phải là sẽ trở thành chuyện cười cho người ta một năm tới sao? "Cửu gia, thứ này phải tự mình gấp mới có thể chứng tỏ thành ý."

Cận Ngụ ĐÌnh mở ngăn tủ ra, ném mấy cục giấy nhăn nhúm bị vo tròn đến trước mặt Khổng Thành, " Tay tôi không hợp làm chuyện như vậy, dạy cũng vô dụng, lại nói cái thứ này áu trĩ đến mức....."

"Ngài cũng biết là áu trĩ cơ đấy."

"Thật sự không biết cô ấy thích gì cả. Nếu là đã từng có thứ khiến cô ấy cảm động thì thử một lần xem sao."

Khổng Thành nghe vậy, không chút lưu tình đả kích. "Nhưng người gấp một nghìn con hạc giấy kia không phải đã thỗ lộ thất bại đó à?"

"Nói cậu làm chút chuyện thôi mà cũng nói nhiều thế nhỉ? Nếu không tìm được người giúp, tôi liền để cậu một mình gấp."

Khổng Thành không còn lời nào để nói, xách theo túi đi ra ngoài.

Tới gần giờ tan ca, giám đốc các bộ phận đi vào văn phòng, phát cho mỗi người một túi giấy nhỏ, bên trong là những tờ giấy đủ màu, còn có kèm theo một tấm thiệp mời đến một bữa tiệc đứng.

Các nữ đồng nghiệp tụ lại một chỗ sẽ tránh không được buôn dưa lê bán dưa chuột. "Lúc đi học em cũng từng gấp, tặng cho bạn trai."

"Có người nói nếu viết tâm nguyện vào thì sẽ rất linh nghiệm đó."

"Thiệt không?"

Sau đó người phụ trách mỗi bộ phận thu lại thành quả, giao cho Khổng Thành, Khổng Thành lại đi vào văn phòng giao cho Cận Ngụ Ðình.

Trên bàn làm việc của người đàn ông đặt một chiếc bình thủy tinh, anh cầm từng ngôi sao đặt vào trong, mãi đến khi đếm đến một nghìn mới dừng.

"Cửu gia, hồi đi học ngài chưa từng thích ai sao?"

Khổng Thành thật sự nhìn không lọt mắt mẩy thủ đoạn này, "Tôi không có ý gì khác. Tôi chỉ là sợ đã qua nhiều năm như vậy, Cửu phu nhân có lẽ cũng sẽ không còn bị thứ này hạ gục nữa đâu."

"Thủ rồi biết, dù sao tôi cũng có mốt gì đâu."

Trên đường trở về, Cận Ngụ ĐÌnh ôm bình thủy tinh trong tay, thi thoảng lại giơ nó lên ngắm nghía.

Giấy gấp sao còn có cả bột dạ quang, tia sáng lấp lánh mờ ảo, Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy lúc này anh cũng không khác mấy với một tên tiểu tử mồi lớn. Nghĩ đến lát nữa sẽ tặng thứ này cho cô, trong lòng anh lại không kìm được nhảy nhót, trái tim đập thình thịch liên hồi càng khiến anh hồi hộp lo lắng. Ngộ nhớ Cố Tân Tân không chỉ không thèm nhìn lấy một cái, mà còn cười nhạo anh một trận thì phải làm sao bây giờ?

Trở lại tòa nhà Tây, Cận Ngụ ĐÌnh đi lên lầu, đứng trước cửa, liền nghe được tiếng ngâm nga từ bên trong truyền tới.

Cận Ngụ ĐÌnh giấu hai tay về sau, nhắc chân đi vào.

Cố Tân Tân ngồi trước máy tính, nhét tai nghe trong tai. Cận Ngụ ĐÌnh đi đến bên cạnh cô mà cô cũng không hề phát hiện ra, anh đưa tay rút tai nghe của cô ra.

Cố Tân Tân nghiêng đầu nhìn anh, "Có chuyện gì?"

Người đàn ông ngồi xuống đối diện cô, "Đưa cho em thứ này."

Cố Tân Tân đặt bút trong tay xuống, "Không có công không nhận lộc."

"Cũng không có gì đáng giá, nhưng không biết em có thích không."

Cố Tân Tân nhìn theo bàn tay anh duỗi ra, một chiếc bình thủy tinh lớn được đặt lên bàn để máy tính của cô. Cố Tân Tân nhìn kỹ, thấy bên trong chất đầy những ngôi sao nhỏ bảy màu.

"Đây là cái gì?"

"Cho em."

Cô suýt chút nữa không nhịn được bật cười, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh....."

Cố Tân Tân cũng không phải bé gái mười mấy tuổi, hiện tại còn có thể thích thú này sao? Thế nhưng lời trong miệng còn chưa kịp thoát ra, cô nhìn thấy trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh thấp thoáng tia sáng, Cố Tân Tân lại không đành lòng đi đả kích anh.

"Anh mua?"

"Tôi gấp đó." Người dưới tay anh gấp, vậy cũng có thể coi như anh gấp rồi.

Cố Tân Tân làm vẻ mặt khó có thể tin nhìn anh. "Anh gấp?"

"Không được sao?" Ánh mắt này của cô là có ý gì?

Cố Tân Tân nâng bình thủy tinh trong tay lên, sao bên trong cũng không ít đâu, "Cận Ngụ ĐÌnh, không phải đây là Lý Dĩnh Thư chỉ cho anh đó chứ?"

"Không phải, đương nhiên không phải." Cận Ngụ ĐÌnh cực lực phủ nhận. "Sao thế? Tôi tặng quà cho em mà nhìn em có vẻ ghét bỏ nỗi."

"Tôi cũng không nói là ghét." Cố Tân Tân mở nắp bình, đổ ra mấy ngôi sao. "Chỉ là lúc đi học thì thứ này hồi đó là thịnh hành nhất, mấy người bạn bên cạnh tôi đều có một bình, tặng cho bạn trai."

Có ai thuở còn trẻ mà không từng làm mấy thứ tầm thường này chứ, chỉ là nếu đặt trong tình huống từ mấy năm trước thì đây lại là phong trào.

Cố Tân Tân liếc người đàn ông ngồi đối diện. "Sao tự nhiên lại muốn đưa tôi thứ này?"

"Thứ này là cả tâm tư của tôi, cho em viết nguyện vọng vào đây, sau đó tôi sẽ giúp em thực hiện."

Cô không khỏi khẽ cười thành tiếng. "Thật linh nghiệm thế sao."

"Em thử là biết thôi," Cận Ngụ Đinh nhặt một ngôi sao trong đó lên, "Em viết nguyện vọng vào trong này rồi đặt lên trên cùng, như vậy tôi sẽ biết được em muốn gì."

"Đừng nói là anh cũng đã viết điều ước vào trong này rồi đó nha?"

"Đây là cho em, tôi cho phép em ước bất kỳ điều gì."

Cố Tân Tân hơi cong môi, cẩn thận mở một ngôi sao đã gấp gọn ra. "Nói không chừng anh đã lén viết vào gì đó."

Cô mở tờ giấy ra, "Thật có chữ luôn này."

Cận Ngụ Đinh không để tâm lầm nghiêng đầu qua, lại thật sự nhìn thấy trên mặt đó có chữ viết.

Cố Tân Tân chăm chú nhìn kỹ, trên đó viết: hi vọng mỗi ngày có thể nhìn thấy đại BOSS, BOSS mau mau yêu tôi!"

Vẻ mặt cô không chút biểu cảm giờ tờ giấy ra trước mặt Cận Ngụ Đinh, "Nhưng thứ này không phải là tay anh gấp?"

Anh còn chưa nhìn rõ là chữ gì, Cận Ngụ Đinh nhận lấy, nhìn thấy một dòng chữ nhỏ đập vào mắt thì muốn điên luôn. Không Thành làm cái quái gì đây?

Lúc Khổng Thành phát những thứ này xuống dưới, dĩ nhiên là không thể nói cái này là do Cận Ngụ Đinh dặn dò. Vừa vặn có một nhân viên nữ mới tới không lâu cho rằng đây sau đó sẽ cho bọn họ mang về nhà, có ai nghĩ tới sau lại bị thu lại chứ.

Cận Ngụ Đinh mấp máy môi, "Không phải do tôi viết."

"Đương nhiên không phải anh viết." Trong lòng Cố Tân Tân chua chua. "Anh nói mọi ước nguyện trong này sẽ thành sự thật, vậy BOSS này là nói anh rồi?"

"Không phải tôi," Cận Ngụ ĐÌnh sao có thể thừa nhận chứ? "À, tôi nhớ ra rồi. Lúc ấy tôi nói một nhân viên trong công ty dạy cho tôi, cô ấy làm một cái mẫu cho tôi, có lẽ chính là ngôi sao này đi, lại bị tôi không cẩn thận bỏ nhầm vào đó. Còn BOSS này cũng không hề chỉ mặt gọi tên, biết đâu là một giám đốc bộ phận nào đó, không liên quan đến tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh rũ bỏ sạch sẽ, "Ở công ty, nhân viên đều gọi tôi là Cận tiên sinh, sẽ không dùng xưng hô BOSS để gọi tôi."

Cố Tân Tân cầm thêm một ngôi sao lên, "Vậy anh nói đi, trong này sẽ không còn đó chứ?"

"Không biết."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không tin vận may lại quay lưng với anh, trong một nghìn ngôi sao có một đã không nói rồi, lại còn bị Cố Tân Tân bắt được luôn, 999 ngôi sao còn lại bên trong tuyệt đối sẽ không thể có thêm chữ gì.

Cố Tân Tân mở ra mấy lượt ngôi sao trong tay, "Vậy tôi mở ra thử."

"Mở ra đi." Ngữ khí của Cận Ngụ ĐÌnh không có chút sức mạnh, trong lòng âm thầm cầu may.

Cố Tân Tân mở ra một góc, tờ giấy kéo dài ra, trái tim Cận Ngụ ĐÌnh cũng theo đó mà càng thấp thỏm bất an. Cận Ngụ ĐÌnh giống như đang đứng bên vách núi đá cheo leo, ánh mắt nhìn chằm chằm tờ giấy kia, nhưng hiển nhiên là ngày hôm nay vận mệnh triệt để không đứng về phía anh.

Cố Tân Tân cắn răng, đọc lên, "Nguyện vọng của tôi là, ngủ với Cận tiên sinh."

Cận Ngụ ĐÌnh điên tiết, anh thật muốn xé Khổng Thành ra thành hai mảnh, lẽ nào lúc anh ta sắp xếp xuống không nói bọn họ không được viết linh tinh vào đây sao?

Lần này thì hay rồi, câu nói kia đã thật sự cắt đứt đường lui của anh.

Cố Tân Tân kéo khóe môi cười cười, chỉ là độ cong trên đó có chút vặn vẹo, "Ước nguyện này thật là thảng thắn nha, muốn ngủ với anh đó, không thì anh giúp người ta thực hiện đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh thử mở miệng, "Em biết mà, Cận tiên sinh là anh hai....."

Được rồi, nói xong lời này, đến anh còn không thấy có sức thuyết phục.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay lên trên bàn, thử mở ra một ngôi sao, bên trong không có chữ gì.

Anh đỗ ra hơn nửa sao trong bình, mở ra vài ngôi, đều là một chữ cũng không có.

Thế nên, những ngôi sao có chữ bên trong đều đã được Cố Tân Tân mở ra.

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh thay đổi liên tục, lần đầu tiên anh làm chuyện như vậy, không ngờ lại bị người ta hăm hại không ngóc đầu lên nổi.

Trong lòng ngực cuồn cuộn lên cảm giác khó chịu, Cận Ngụ ĐÌnh không biết phải giải thích thế nào với Cố Tân Tân, anh cầm bình thủy tinh muốn đứng dậy.

Vừa mới đứng lên được một nửa, một cánh tay đã bị bắt lại.

"Không phải là cho tôi sao? Muốn nuốt lời?"

Cận Ngụ ĐÌnh từ trên cao nhìn xuống. "Không phải em đã mắt hứng với nó rồi à."

"Tôi chưa có nói nha." Cố Tân Tân đứng lên nhận lấy bình thủy tinh, "Nếu là anh đưa thì tôi nhất định phải giữ lại mới được."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, quơ mấy ngôi sao trên bàn bỏ vào trong bình thủy tinh, có vài ngôi sao rơi xuống đất, anh liền vội vội vàng vàng ngồi xổm xuống tìm.

----- lời tác giả -----

Hai ngày nay không thể viết ra được nhiều ~

Bởi vì ta không có thích viết ấm áp ngọt ngào a, *nhìn trời* ~

(Bát Bát: Đúng là hai chương này bị giảm 1k chữ đó:3, có điều từ chương mai khôi phục lại 5k chữ rồi hiuhiu)

***

Bát Bát: Ngày hôm qua hoãn thời gian đăng chương đã có một vài người cmt hỏi vì sao không có chương mới khiến ta lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, hôm nay quyết định nhắc lại một lượt nữa: "Mọi người vô phần note cuối chương 57 đọc giúp ta nhé. Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn ngàn lần! ><"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 109: Đồ Vật, Chỉ Có Thể Mua Cho Vợ

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân nhìn chầm chầm bóng lưng của Cận Ngụ Đình, sau đó cũng ngồi xuống theo anh, nhặt những ngôi sao bên chân thả vào bình thủy tinh.

Cận Ngụ Đình cầm nắp đậy đặt trên bàn lên, chuẩn bị đóng lại chiếc bình, "Thiếu mất hai ngôi, mai tôi bù lại cho em."

"Tìm người gấp cho sao?" Cố Tân Tân mím môi cười hỏi.

"Thật sự không được thì tôi có thể học."

Cố Tân Tân đứng lên, đặt bình thủy tinh lên bàn. "Cận Ngụ Đình, anh không cần phải làm thế, không phải là tất cả những công sức đều nhất định được đáp lại. Lại nói anh cũng không cần thiết phải lấy lòng tôi, đối với người hô phong hoán vũ thành thói như anh mà nói, hai bàn tay của anh không phải là để làm những chuyện như vậy."

"Lẽ nào tôi làm gì cũng sẽ không thể lọt vào mắt em?"

Cố Tân Tân ngồi về chỗ, "Nói thật với anh, tôi đã qua cái tuổi mơ mộng kia rồi, nhìn thứ này cũng không sao cảm động được."

Cận Ngụ Đình đứng chỗ đó, cảm giác bị người ta hung hăng giội cho một chậu nước lạnh, từ đầu tới chân đều ướt sũng. Sắc mặt

anh tái nhợt, cả người bị đả kích đến không còn chút tinh thần.

"Em....."

Cố Tân Tân ngắt lời anh, "Sau này anh muốn tặng đồ cho tôi thì trực tiếp mua là được, tôi thiếu quần áo giày mũ rất nhiều, mỹ phẩm cũng không tệ đâu."

Vẽ mặt Cận Ngụ ĐÌnh có chút ngơ ngác, "Không phải là em không thích những thứ này sao?"

"Có người phụ nữ nào lại không thích ăn diện chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh dứt khoát ngồi lại xuống đồi điện Cố Tân Tân, "Tôi mua cho em nhiều quần áo như vậy, đã bao giờ thấy em mặc đâu."

"Những thứ kia đều là váy dạ hội, bình thường tôi ăn mặc thế nào? Lẽ nào mỗi ngày đến trường đều mặc lề phục rồi đi giày cao gót sao?"

Cũng đúng, Cận Ngụ ĐÌnh đặt hai tay lên chiếc bàn thấp, "Mai tôi đưa em đi mua nhé?"

"Anh cứ như vậy muốn mua cho tôi?"

Cố Tân Tân lúc này rõ ràng là được lợi mà còn ra vẻ, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không tính toán với cô. "Đúng đó, muốn mua cho em vậy thôi."

"Được rồi." Cô đặt bình thủy tinh sang kệ đồ trang trí bên cạnh. "Giờ thì anh có thể im lặng đừng làm phiền tôi chưa, để tôi nhanh chóng vẽ xong chương mới còn kịp ngày mai đăng."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thế thì lập tức đứng dậy đi đến bên giường. Cố Tân Tân thi thoảng nhắc mí mắt lên sẽ thấy được bộ dạng của anh ngoan ngoãn ngồi đó đọc sách, ngay cả tiếng lật sách cũng cật lực không để gây ra một tiếng động.

Cố Tân Tân không nhịn được cười cười, ngón tay cầm bút đặt trên bảng vẽ điện tử, luôn cảm thấy ngày hôm nay vẽ ra Cận Ngụ ĐÌnh đặc biệt sinh động, thật giống như người trong tranh sắp bước từ trong đó ra.

Cô cứ như vậy bất tri bất giác vẽ ra một Cận Ngụ ĐÌnh hấp dẫn mê người, nhìn lại sẽ thấy người trong tranh sống động như người thật, đẹp trai lại soái.

Hôm sau, Cố Tân Tân ở trên lầu còn chưa xuống, Thương Kỳ đã tới.

Cô ta và Cố Tân Tân đã quá mức thân quen, cũng không cần người giúp việc đi truyền lời mà đi thẳng tới trước cửa phòng ngủ chính, sau đó giơ tay gõ nhẹ lên cánh cửa. "Cửu tẩu!"

Cố Tân Tân đáp vọng ra, "Vào đi."

"Vẫn đang vẽ hả?"

"Ừ, xong liền đây."

Thương Kỳ ngồi xuống bệ cửa sổ, đặt túi xách xuống bên cạnh, Cố Tân Tân viết thêm mấy dòng tâm sự phía cuối, "Tới thăm chị em à?"

"Vâng ạ, chị em bây giờ thật sự là được nâng như nâng trứng, anh rể chỉ hận không thể từng giây từng phút nhìn chằm chằm chị ấy. Mẹ cũng tới, hiện tại đang ở tòa nhà Đông đó, em thấy chán nên chạy qua đây."

Cố Tân Tân đăng chương mới xong xuôi, thu dọn đồ đạc trên bàn, Thương Kỳ thay cô đóng máy tính lại. "Chúng ta đi dạo phố đi."

Cố Tân Tân có chút do dự, hôm nay trước khi Cận Ngụ ĐÌnh ra khỏi cửa đã dặn cô không được ra ngoài, chờ anh lát nữa sẽ quay lại đón. "Hôm khác đi."

"Vì sao thế?"

Thương Kỳ vừa dứt lời, liền nghe được tiếng bước chân từ cửa truyền đến. Cận Ngụ Đinh tiến lên vài bước, hướng về phía Cố Tân Tân hỏi, "Xong chưa?"

Cô hơi gật đầu, nhưng Thương Kỳ ở đây, cô cũng không nỡ bỏ lại cô ta. "Không thì hôm khác đi đi."

"Có chuyện gì sao?" Cận Ngụ Đinh không hiểu hỏi.

Thương Kỳ chen miệng vào. "Hai người định đi ra ngoài sao?"

"Ừ, mang Cửu tẩu của em đi mua mấy bộ quần áo."

"Cửu tẩu, chị được lắm nha, trọng sắc khinh bạn. Em vừa hẹn chị đi dạo phố chị liền nói hôm khác, em cũng muốn mua quần áo mà, vốn là muốn chị giúp em chọn đây."

Cận Ngụ Đinh liếc sang Thương Kỳ, "Ca thán cái gì, mang em theo cùng là được chứ gì."

"Oa, vẫn là Cửu ca tốt nhất." Thương Kỳ lập tức cầm túi lên, "Cửu ca thanh toán?"

"Có thể."

Thương Kỳ vui vẻ kéo tay Cố Tân Tân, "Đi mau Cửu tẩu, hôm nay phải vét sạch ví của anh ấy."

Cố Tân Tân thấy Thương Kỳ không để ý chuyện bị kẹp giữa hai người bọn họ thì không nói gì nữa, thay quần áo xong đi ra ngoài.

Lần này Cận Ngụ Đinh đã có kinh nghiệm, muốn vào cửa hàng nào, muốn mua quần áo kiểu gì anh đều tùy ý cho Cố Tân Tân lựa chọn, đến lúc anh chỉ cần trả tiền là được rồi.

Cố Tân Tân và Thương Kỳ đứng trong một cửa hàng đang lựa chọn, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên chiếc ghế sô pha cách đó không xa. Hai người bọn họ chọn lựa còn có thể tư vấn cho nhau, anh cũng không có ý chen lời vào.

"Cửu tẩu, cái này được không?"

"Màu sắc hơi chói quá rồi thì phải?"

"Có vẻ là thế."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh quét trong cửa hàng một vòng, nhìn thấy chiếc váy mặc trên ma nơ canh cũng không tệ. Anh đi đến trước mặt nhân viên bán hàng, "Cái này còn không? Lấy xuống cho cô ấy thử."

"Có, có."

Thương Kỳ đứng bên cạnh nhìn theo, nhân viên bán hàng lấy váy ra, sau đó đặt vào trong tay Cận Ngụ ĐÌnh.

Anh đi một vòng, chọn được thêm mấy bộ.

Cố Tân Tân cũng không mua được nhiều như vậy, cô cầm chiếc quần bò chuẩn bị đi vào phòng thử đồ. Cận Ngụ ĐÌnh đưa cho cô mấy bộ mình vừa lựa. "Cứ thử thử, không cần vội."

Cô xoay người đi vào trong, Cận Ngụ ĐÌnh chuẩn bị đi qua, Thương Kỳ lại cầm bộ quần áo ướm ướm trước người, "Cửu ca, thế nào?"

Cận Ngụ ĐÌnh không để tâm liếc qua một cái. "Kỳ Kỳ, em cũng đừng có tham gia náo nhiệt, mấy thứ quần áo này em có mua về cũng sẽ không mặc."

"Sao anh lại nói thế? Em sẽ mặc mà."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm nhẫn mác trên đó, "Em xem đi, giá của bộ quần áo này bằng được số lẻ của chiếc áo mặc trên người em kia

không?"

"Chỉ cần nhìn đẹp là được, cũng không phải ngày nào em cũng mặc."

Cận Ngụ ĐÌnh không nói lại cô ta. "Tùy em, đi thử đi."

Anh quay lại ghế sô pha, chờ Cố Tân Tân thay xong đi ra. Phía trước là phòng thay đồ, sau một lớp rèm dày này là không gian để thử quần áo.

Thương Kỳ ra vẻ vẫn chưa hài lòng, quay về đứng ở dãy quần áo bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh.

Một nhân viên bán hàng khác từ trong đi ra, nhìn quần áo hai người mặc một chút, "Vị tiểu thư này, cô thật là hạnh phúc. Bây giờ đàn ông đi theo bạn gái mình dạo phố cũng không có nhiều đâu."

Thương Kỳ nghe vậy, khéo mắt liếc về phía Cận Ngụ ĐÌnh đang ngồi, "Nói vớ vẫn gì đó."

"Thật đó, có rất nhiều người không đủ kiên nhẫn đến vậy."

Cố Tân Tân đứng trong phòng thay đồ, tiếng nói chuyện của nhân viên bán hàng từng chữ từng chữ đập vào màng nhĩ, cô biết rõ, sở dĩ cô ấy nói như vậy là vì thấy bọn họ đều mặc hàng hiệu đắt tiền như nhau. Những người này có con mắt cực kỳ tốt, nói là như X-quang cũng không hề quá.

Cô cầm bộ quần áo, cảm thấy nặng trĩu, tâm trạng tốt đẹp cũng vì thế mà bị phá đi hơn nữa.

Thương Kỳ thấy Cận Ngụ ĐÌnh hơi giương mí mắt, liền giành trước một bước nói. "Cô hiểu lầm rồi, đây là anh tôi, bên trong kia mới là chị dâu tôi."

"Hóa ra là thế....." Nhân viên bán hàng lúng túng sờ sờ khóe miệng, "Thật ngại quá."

Cận Ngụ ĐÌnh chống một tay lên đầu gối, nói với người nhân viên kia, "Lẽ nào cô không nhìn ra đâu mới là cặp trai tài gái sắc thật sự?"

Nhân viên bán hàng dĩ nhiên là biết thời thế, lập tức nhanh chóng tiếp lời anh, "Vâng vâng vâng, cực kỳ xứng đôi."

Thương Kỳ xoay người cầm quần áo treo trên mắc áo, nét mặt hơi trầm xuống, nhưng trên khóe miệng trước sau vẫn duy trì độ cong đúng chuẩn.

Cố Tân Tân vén rèm đi ra, Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa nhìn kỹ, liền trực tiếp nói. "Cái này được, rất rực rỡ."

"Nào có khoa trương như thế." Hai tay Cố Tân Tân đặt trên eo, cũng chỉ là một chiếc quần bình thường mà thôi.

"Vậy tôi lấy cho em sao không thử?"

"Để sau đi."

Thương Kỳ đứng bên cạnh, cảm thấy bản thân như một người thừa.

Cuối cùng Cố Tân Tân chọn được hai bộ, Thương Kỳ cũng cầm ra hai cái.

Lúc tính tiền, Thương Kỳ đặt quần áo lên trên quầy, nhân viên bán hàng đang cầm túi gói lại, "Cùng thanh toán ạ?"

"Ừ." Thương Kỳ khẽ gật đầu.

Cận Ngụ ĐÌnh lấy ví tiền ra, Thương Kỳ không khỏi liếc nhìn, lại tỉ mỉ nghĩ lại, đây không phải là chiếc ví lúc trước cô ta và Cố Tân Tân cùng nhau đi dạo phố đã mua sao?

Thương Kỳ giật mình nhìn Cận Ngụ ĐÌnh rút chiếc thẻ từ bên trong ra, anh vậy mà lại dùng chiếc ví này thật.

"Kỳ Kỳ, quần áo của em, em tự trả đi."

Cố Tân Tân tưởng mình nghe nhầm, vội vàng huých khuỷu tay sang Cận Ngụ ĐÌnh. "Có vấn đề gì sao?"

Chỉ là hai bộ quần áo mà thôi, gộp lại cũng chỉ có mấy trăm tệ, đây không giống phong cách của Cận Ngụ ĐÌnh nha.

Thương Kỳ cũng mông lung, "Cửu ca....."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa thẻ cho nhân viên, sau đó nói với Thương Kỳ. "Anh vừa mới nghĩ ra, mua quần áo cũng phải rất chú ý. Vừa rồi nhân viên của cửa hàng hiểu làm quan hệ của anh với em, có thể thấy được đàn ông không thể tùy tiện mua quần áo cho phụ nữ. Anh mua cho Cửu Tẩu của em là hợp tình hợp lý, nhưng em thì không giống, nếu bị truyền đi thì cũng không hay. Hơn nữa không phải là em đang tìm đối tượng kết hôn sao? Hôm nào nói bạn trai em mua cho đi."

Thương Kỳ nghe xong, trên mặt nóng lên, đây rõ ràng là cõi tình muốn khiến cô ta lúng túng trước mặt mọi người.

Cố Tân Tân nhéo cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông bị đau liền nhìn về phía cô, "Sao thế?"

"Tôi không hề nghĩ lung tung."

"Được rồi, Thương Kỳ có thể vì chuyện này mà tức giận sao? Con bé cũng không thiếu tiền, chờ đến sinh nhật con bé rồi tôi bù lại một món quà lớn là được rồi chứ gì."

Cận Ngụ ĐÌnh một khi đã kiên trì, thì chính là Cửu đầu trâu không thể kéo lại.

Hiện tại anh đã nhận định không thể mua quần áo cho người phụ nữ khác, nếu không sẽ gây ra hiểu lầm không đáng có, vì thế nên một khi đã nhận định thì là ai nói cũng đều vô dụng.

Cố Tân Tân nhìn bộ dạng ủy khuất của Thương Kỳ, mở túi ra, "Để chị thanh toán đi, Thương Kỳ, chị mua cho em."

Thương Kỳ còn đang mải suy nghĩ lúc này mới giật mình định thần lại, nhanh chóng đè lại cổ tay Cố Tân Tân. Cô ta cần mua đồ, còn cần cô mua cho sao?

"Cửu tẩu, không cần, em tự trả được."

"Không sao, coi như là chị....."

"Không cần." Thương Kỳ lấy điện thoại ra, chuẩn bị quét mã, "Chỉ là hai bộ quần áo mà thôi."

Cả tâm tư của cô ta lúc này đang bị cuốn lại thành một cục. Trước đây không phải Cận Ngụ ĐÌnh chưa từng mua cho cô ta, cô ta muốn cái gì, chỉ cần mở lời, anh sẽ lập tức cho người mang đến Thương gia.

Lâu dần, Thương Kỳ liền cảm thấy dùng tiền của Cận Ngụ ĐÌnh là chuyện đương nhiên, đồng thời cũng cho rằng điều này chứng minh cho quan hệ thân mật của bọn họ.

Thương Kỳ thanh toán tiền, nhận túi giấy nhân viên đưa cho. Cận Ngụ ĐÌnh quẹt thẻ, sau đó đút lại thẻ vào ví da.

Cố Tân Tân cầm quần áo chuẩn bị đi ra ngoài với Thương Kỳ, Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô không có chút phản ứng, ánh mắt thậm chí còn không dừng trên người anh. Cận Ngụ ĐÌnh đi lên một bước, cầm ví tiền dung đưa trước mặt Cố Tân Tân.

Cô đẩy tay anh ra, "Làm gì thế?"

Cận Ngụ ĐÌnh giơ giơ chiếc ví trong tay lên lần nữa, cảm thấy thật uổng công cô có đôi mắt to tròn như vậy, anh dùng ví tiền cô đưa mà cô không nhìn thấy sao?

Cố Tân Tân liếc nhìn, thu lại tầm mắt, "Mắt tôi không có vấn đề, vừa nãy đã thấy rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh cong cong môi, nhét ví tiền về túi.

Thương Kỳ cảm thấy mỗi bước đi của cô ta đều như giẫm trên mũi đao sắc nhọn, rõ ràng là nửa bước cũng khó khăn vô cùng, nhưng lại vẫn nhất quyết kéo cánh tay Cố Tân Tân, miễn cưỡng vui cười.

Đi dạo xong về đến nhà đã là chập tối, bên phía tòa nhà chính cũng cùng lúc tới gọi bọn họ qua ăn tối.

Thương Kỳ hoàn toàn không kéo lại được tinh thần, nhưng cũng không về thẳng nhà mà vẫn đi theo bọn họ qua lầu chính. Đến nơi thì Thương Lục và Cận Hàn Thanh cũng đều đã ở đó, cô ta khom lưng đổi giày chuẩn bị đi qua chào hỏi.

Cố Tân Tân lấy dép lê từ trong tủ ra đưa cho Thương Kỳ. "Kỳ Kỳ, đôi khi anh ta cứ thẳng thắn thái quá như vậy đó, em đừng để ở trong lòng."

"Chị nói Cửu ca ạ?" Thương Kỳ ra vẻ hoàn toàn không để tâm. "Em sao có thể tức giận với anh ấy chứ? Tính tình của anh ấy như thế nào, từ nhỏ xíu em đã biết rõ rồi."

"Ừ, chị sợ em sẽ khó chịu."

Thương Kỳ nhìn chằm chằm Cố Tân Tân cúi người thay giày, cảm thấy Cố Tân Tân nói những lời này thì có tám phần là cố ý. Nhất thời trong lòng cô ta cười khẩy một cái, cảm thấy cái vị trí Cửu phu nhân này cô còn chưa ngồi vững mà đã bắt đầu học được đi khoe khoang rồi.

Cố Tân Tân đứng dậy, Thương Kỳ lập tức treo đầy ý cười trên khuôn mặt nhỏ, "Nếu em mà dễ bị khó chịu như vậy thì từ nhỏ đã hẵn là mặt đã đầy nếp nhăn rồi."

Hai người vừa nói vừa cười đi vào, Thương Kỳ bước nhanh qua bên người Thương Lục, "Chị."

Sắc mặt Thương Lục không thay đổi, Cận Hàn Thanh lột vỏ cam sau đó đặt vào trong tay cô ấy. Thương Lục cầm lấy miếng cưỡng ăn hai miếng, sau đó nói gì cũng không chịu ăn nữa.

"Vẫn không chịu ăn sao?"

"Ừ." Cận Hàn Thanh lo âu không thôi, nhưng đây cũng không phải là bệnh, thật sự không có cách nào điều trị được.

Cận Ngụ Đinh đi tới, thấy Cố Tân Tân đứng đó không nhúc nhích thì kéo tay cô cùng mình ngồi xuống ghế sô pha.

Thương Lục vuốt ve bụng mình, cô ấy chỉ vừa mới mang thai nên bụng vẫn bằng phẳng như cũ, nhưng Cận Hàn Thanh lại không ngừng nói với cô ấy trong bụng cô ấy đã có một sinh linh nhỏ bé. Anh ta còn cho cô ấy xem tranh, nhìn cực kỳ đáng yêu, sắc mặt Thương Lục mong chờ nhìn bụng, bàn tay lại nhẹ nhàng vuốt ve.

"Bảo bảo, bảo bảo....."

Cận Hàn Thanh cười cười kéo tay cô ấy xuống. "Tôi đã nói với em bao nhiêu lần rồi, bảo bảo còn nhỏ, chưa sờ được đâu."

"Sờ được," Thương Lục lại đặt hai tay lên chỗ cũ. "Bảo bảo ở trong này."

"Anh, chúc mừng anh." Cận Ngụ Đinh thình lình mở miệng.

Cận Hàn Thanh có chút ngoài ý muốn giương mắt lên, tầm mắt hai người giao nhau, trong mắt Cận Ngụ Đinh không có một chút

nào là không cam lòng hay dối trá, đáy mắt hết sức chân thành, hay là đối với Thương Lục mà nói thì đây cũng là kết quả tốt nhất.

Cận Hàn Thanh đè phòng bọn họ lâu như vậy, cũng đã đến lúc nên buông xuống, mỗi người cần sống cuộc sống của chính mình. "Chị đâu có thân phận mới, hiện tại đã sắp làm mẹ, mà thân phận mới của em chính là chồng của Cố Tân Tân."

Tần Chi Song đi tới, nghe được thì không nhịn được cười thành tiếng. "Thân phận mới này của con không phải đã có từ lâu rồi sao? Con và Tân Tân cũng đã kết hôn được nửa năm rồi đó."

Những người ở đây, ngoại trừ Tần Chi Song và Thương Lục, thì ai cũng có thể hiểu được ngay hàm ý bên trong nó.

Cố Tân Tân muốn rút lại bàn tay đặt bên người, nhưng lại nhanh chóng bị Cận Ngụ Đinh đè lại. Trái tim nhỏ bé của cô không ngừng gia tốc, cũng không hẳn là căng thẳng, mà tựa hồ còn mang theo một chút nhảy nhót vui mừng, năng lực phân tích trước nay của cô vẫn rất tốt, cô nghĩ là lúc này mình không có lý giải sai ý tú của anh.

Thương Kỳ thắt thắn nhìn chầm chằm bàn tay của bọn họ, không nghĩ tới hình ảnh đó lại đột ngột như vậy hiện ra trước mắt cô ta. Thương Kỳ vẫn luôn cho rằng chí ít là trong trái tim Cận Ngụ Đinh thì Thương Lục vẫn quan trọng hơn Cố Tân Tân rất nhiều.

Giữa cặp lông mày của Cận Hàn Thanh cũng giãn ra không ít, "Lão Cửu, anh cũng chúc mừng chú."

Cận Ngụ Đinh cười cười, tuy là Cận Hàn Thanh không chắc chắn trong lời của Cận Ngụ Đinh có bao nhiêu phần là thật bao nhiêu phần là giả, nhưng có thể nghe được anh nói vậy đã là rất hiếm thấy rồi.

Đến lúc ăn cơm, mọi người ngồi trên một cái bàn, tâm tình của Tần Chi Song lúc này rất tốt, lại còn được Thương Kỳ kể chuyện cười chọc cho càng vui vẻ hơn.

"Kỳ Kỳ, chừng nào thì con mang bạn trai đến giới thiệu cho bác Tần đây?"

Trong lòng Thương Kỳ chua xót, đột ngột nghe được Tân Chi Song hỏi vậy thì bàn tay cầm đũa hơi siết chặt, "Bác Tần, bác lại trêu con rồi.("")"

"Không trêu con, là thật đó."

Thương Kỳ ăn cơm, nhẹ giọng đáp, "Nếu thuận lợi thông qua thì nhất định sẽ mang tới cho bác đánh giá."

Thương Lục ngồi đối diện cũng không ăn được gì, khẩu vị cực kỳ kém. Thương Kỳ không muốn tiếp tục đề tài này, nhanh chóng tìm chuyện lảng đi. "Anh rể, hôm nào dẫn chị về nhà ăn một bữa đi ạ. Hiện tại chị đã khỏe lắm rồi, cũng nên đi ra ngoài nhiều một chút."

"Ừ." Cận Hàn Thanh đáp nhẹ, "Chờ đứa bé trong bụng lớn hơn một chút nữa, nếu không anh cũng không thể yên tâm."

"Vâng, sau khi người bên đó biết được chị mang thai đã rất vui vẻ, nói không chừng sau khi chị em sinh đứa bé ra lại có thể khôi phục về như trước cũng không biết được."

Tân Chi Song nghe vậy thì liếc Cận Hàn Thanh ngồi bên cạnh một cái. "Đúng rồi, thuốc của Thương Lục....."

"Không cần uống nữa," Cận Hàn Thanh gấp thức ăn đặt vào trong bát Thương Lục, "Bác sĩ nói thời gian cô ấy mang thai tận lực không kích thích cô ấy là được, chờ sau này qua thời kỳ cho con bú rồi sẽ xem xét tình trạng hồi phục của cô ấy mà quyết định xem có tiếp tục dùng thuốc hay không."

"Vậy cũng được."

Bữa cơm này Thương Kỳ ăn vào như nghẹn ở cổ họng, ăn xong không lâu liền xin phép trở về.

Mấy ngày sau, Cố Tân Tân đến tòa nhà chính ăn cơm trưa. Tần Chi Song sợ cô một mình quanh quẩn trong tòa nhà Tây sẽ không tránh được buồn chán, hiện tại Thương Lục mang thai không tiện ra ngoài đi lại nên Tần Chi Song cũng không có người tán gẫu, liền nghĩ tới tìm Cố Tân Tân trò chuyện, nhân tiện sẽ cùng ăn cơm.

"Mẹ, chị đâu không đến ăn cơm sao?"

"Hôm nay được Thương gia đón về, nói là chiều nay sẽ đưa con bé về."

Cố Tân Tân chớp mắt, "Vậy cũng tốt, tiếp xúc với người nhà nhiều một chút, biết đâu sẽ giúp chị ấy không ít."

"Hi vọng là thế đi."

Cố Tân Tân nói tạm biệt với Tần Chi Song sau đó trở về tòa nhà Tây ngủ trưa, vừa mới dậy thì nhận được điện thoại của Thương Kỳ.

"A lô, Kỳ Kỳ."

"Cửu tẩu, chị có nhà không?"

"Có, sao thế?"

Thương Kỳ ở đầu dây bên kia dường như có chút sốt ruột nói, "Cửu tẩu, xe của em bị hỏng giữa đường, chị có thể tới đón chúng em không?"

Cố Tân Tân đi đến bên cửa sổ, nghe được tiếng mưa rơi lộp bộp bên cửa sổ. "Em đang ở đâu?"

"Trên đường đưa chị em về, không hiểu sao xe lại bỗng nhiên bị hỏng."

"Anh hai đâu?"

"Anh rể ở công ty, anh ấy vẫn không đồng ý cho em đón chị về nhà. Thật là xui xẻo mà, xe lại hỏng đúng lúc mưa to, em sắp không dỗ dành được chị em nữa rồi."

Cố Tân Tân mở cửa sổ sát đất, tiếng mưa bên ngoài ập vào cơ hồ muối xuyên thủng màng nhĩ của cô. "Em gọi xe đi."

"Không được, chị em không chịu lên xe người lạ, em nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể nghĩ đến chị."

Cố Tân Tân dĩ nhiên không muốn dính dáng vào bãи nước đục này, huống hò đường xá bên ngoài hẳn là đang rất xấu do mưa to, "Chị đưa số tài xế cho em đi, em gọi rồi nói anh ta đến đón hai người."

Giọng nói Thương Kỳ tràn ngập lo lắng, lại có chút do dự, "Quan trọng là em chỉ có một mình, em sợ không giữ lại được chị em. Bây giờ chị ấy đã không chịu ngồi trong xe rồi, nhất định muốn đi ra ngoài....."

Thương Lục ngồi bên cạnh Thương Kỳ, tài xế che dù đứng ngoài kiểm tra xe. Một tay Thương Kỳ đè lại vai Thương Lục, đẩy cô ấy về phía cửa sổ xe. Đầu Thương Lục bị ép chặt lên kính, tiếng nước mưa rơi vào trong tai cô ấy, cô ấy sợ hãi muốn lùi lại nhưng cánh tay lại bị Thương Kỳ đè lại không sao có thể nhúc nhích.

Thương Lục theo bản năng ôm bụng, ánh mắt hoảng loạn nhìn bốn phía, Cố Tân Tân nghe được tiếng thét chói tai của cô ấy xuyên qua mic truyền tới.

"Chị, chị đừng sợ, không sao, một chút nữa thôi là ổn rồi....."

"Cứu mạng, cứu mạng, đừng có tới đây, không được làm tổn thương bảo bối của tôi....."

Thương Lục dùng sức giãy dụa, đưa tay muốn đi mở cửa xe, Thương Kỳ thấy thế, lập tức kéo lại tay cô ấy.

Cô ta đạp mạnh lên mu bàn chân Thương Lục, khiến cho cô ấy đau đớn la hét ra tiếng, Thương Kỳ thuận thế đưa cô ấy đẩy lại về cửa xe.

Đầu Thương Lục va vào cửa sổ, nhưng hai tay vẫn cương quyết ôm lấy bụng, "Tôi muốn ra ngoài, thả tôi ra, cứu mạng -----"

"Chị, không sao, chị!" Giọng nói của Thương Kỳ tràn ngập lo lắng. "Bên ngoài mưa to lắm....."

Cố Tân Tân nghe được tiếng nói chuyện của Thương Kỳ, đoán chừng một mình cô ta sắp không giữ lại được Thương Lục nữa rồi, lúc này có lẽ tài xế cũng không giúp được gì.

"Kỳ Kỳ, hai người không sao chứ?"

"Không sao, Cửu Tẩu, nếu chị không tiện thì thôi, em nghĩ cách khác." Thương Kỳ nói xong lời này, một tay mở cửa xe ra, Thương Lục thấy thế lập tức muốn chạy ra ngoài, Thương Kỳ vội vàng ôm lấy cánh tay của cô ấy. "Chị, chị đừng đi ra ngoài mà, bên ngoài đều là xe đó."

Một chiếc xe điện đúng lúc đi qua suýt chút nữa bị cánh cửa xe đập vào, đối phương vội vàng phanh xe lại, chửi lèm lên. "Muốn chết à? Không biết lái xe phải không? Muốn tìm chết thì đi nơi khác mà chết!"

"Chị, quay lại đi!"

Cố Tân Tân có chút nghe không nỗi nữa. "Trước tiên cứ cố gắng giữ chị đâu cho chị ấy ngồi lại vào xe đi, sau đó phát định vị của em cho chị, chị lập tức qua."

"Được." Thương Kỳ nói xong, khóe miệng cong lên, ngắt trò chuyện.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 110: Tôi Chỉ Ôm Một Cái Thôi, Nhất Định Không Sờ Loạn

Dịch: CP88

***

Thương Lục muốn chạy ra ngoài, Thương Kỳ suýt nữa thì không kéo lại được cô ấy, tài xế cũng chạy đến giúp đỡ. "Cận phu nhân, ngài mau về xe đi."

Thương Lục vẫn luôn điên điên khùng khùng nên những lúc như thế này người ngoài cũng sẽ không nhìn kỹ, chỉ nghĩ bên ngoài đang mưa lớn như vậy, cô ấy lại cứ nhầm đúng lúc mà chạy loạn ngay chỗ này, không phải thêm phiền thì là cái gì?

"Anh đóng giúp tôi cửa lại." Thương Kỳ kéo Thương Lục vào xe, tài xế vội vàng đóng cửa lại.

"Chị, chị, không sao rồi." Cô ta nắm lấy vai Thương Lục, "Sẽ có người đến đón chúng ta về nhà ngay thôi."

"Hàn Thanh sao?" Thương Lục nghiêng mặt hỏi.

Thương Kỳ đón lấy tầm mắt của cô ấy. "Chị lại nhớ ra anh ấy rồi sao?"

"Hàn Thanh tới đón tôi sao?"

Sắc mặt Thương Kỳ không đổi, khóe miệng hơi nhéch. "Không phải. Ai biết anh ấy lại đang làm gì, mưa lớn như thế này nhất định

là không ở công ty, chưa biết chừng là lại cùng người phụ nữ nào đó phóng đãng?"

Thương Lục đặt tay xuống bụng, trong chốc lát bình tĩnh lại, Thương Kỳ vỗ nhẹ lên bả vai cô ấy, "Đúng, phải như hiện tại, thật ngoan ngoãn. Chị, chị phải nhớ rõ em là em gái ruột của chị, chị nhất định phải nghe lời. Nhớ kỹ, có người muốn hại con của chị, chỉ có em mới có thể giúp chị, bảo vệ chị."

"Không muốn," Thương Lục nói xong, nửa người trên cùi xuồng, hai bàn tay cẩn thận bảo vệ bụng. "Bảo bảo của tôi ở đây."

"Vì thế nên chị nhất định không được nói lung tung, nếu không đứa con đó nhất định sẽ không giữ được nữa."

Thương Lục ngậm chặt miệng, sau khi tài xế kiểm tra một vòng không có kết quả, mở cửa cạnh ghế tài xế. "Không thì ngài và Cận phu nhân đi trước đi, ven đường có taxi."

"Không cần, Cửu Tẩu sẽ đến ngay thôi, tôi cũng không dám tùy tiện ngồi xe của người khác."

"Được."

Mưa bên ngoài rơi xuống càng lúc càng nặng hạt, hạt mưa đập lên người còn có thể cảm giác được cái đau. Tài xế không giải quyết được chiếc xe hỏng, đành phải qua một bên gọi điện cho người đến sửa.

Thương Kỳ nhìn phía trước, Cận gia cách đây không xa nên cũng chỉ mất mươi mấy phút đường xe, Cố Tân Tân có lẽ cũng đã sắp đến.

Thương Lục áp sát mặt trên cửa xe, trong miệng lầm bẩm không ngừng, hai bên lỗ tai có tiếng mưa rơi rào rào khiến cho cô ấy càng lúc càng hoảng hốt, luôn cảm thấy sẽ có người muốn hại cô ấy, hại cả bảo bảo trong bụng.

Thương Kỳ kéo cánh tay cô ấy, "Chị, người phụ nữ đi cùng anh rể kia sắp tới rồi."

"Không, không muốn."

"Chị sợ cái gì, cô ta chỉ là một tiểu tam không được ai biết đến. Chị mới chính là người được anh rể cưới hỏi đàng hoàng rước về nhà, bây giờ còn có đứa bé trong bụng, chị đau với cô ta, nhất định anh rể sẽ đứng về phía chị."

Thương Lục không ngừng lắc đầu, "Đừng tới đây....."

"Anh rể không rảnh đi đón chị đâu, chị có biết không? Nếu chị không nhân cơ hội này, vậy thì chị cũng chuẩn bị mang theo đứa nhỏ này cút ra khỏi cửa Cận gia đi!"

Thương Lục cúi thấp đầu, nhìn chầm chằm bụng mình không dám chớp mắt.

Cố Tân Tân gọi điện thoại cho Cận Hàn Thanh, nhưng mãi không có người tiếp.

Lúc này Cận Hàn Thanh đang mở họp ở công ty, Cố Tân Tân cũng không biết những lúc mở họp bên người anh ta chỉ mang theo một chiếc điện thoại đặc biệt, mà dây số này cũng chỉ có tòa nhà chính bên kia và tiểu Vu mới có.

Vì thế nên, Cố Tân Tân đương nhiên là không thể gọi cho Cận Hàn Thanh.

Thương Kỳ ngồi trong xe ở ven đường, cửa kính trên xe bị nước mưa làm ướt nhòe, ngay cả người đi qua đường cũng không nhìn được rõ.

Thương Lục không muốn nghe thấy thứ âm thanh kia, cô ấy sợ sệt che kín lỗ tai. Thương Kỳ kéo cô ấy về phía mình, bàn tay vỗ nhẹ trên lưng cô ấy.

Một hồi lâu sau, trên cửa xe đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, Thương Kỳ ngồi thẳng dậy, biết là Cố Tân Tân đã đến, liền bấm lên cánh tay Thương Lục. "Chị, người phụ nữ của anh rể đã đến rồi, đang đứng ở bên ngoài đó."

Cửa xe bị người phía bên ngoài mở ra, Thương Lục la hét chói tai, muốn nhào tới đẩy người bên ngoài đi, không cho người đó đi vào.

"Thương Lục." Giọng nói này vừa truyền vào tai người trong xe, Thương Kỳ giật mình ngẩng phắt đầu, không ngờ lại nhìn thấy Tần Chi Song cầm ô đứng bên ngoài.

Cô ta nhanh chóng nhìn về phía sau bà ấy, không hề có bóng dáng của Cố Tân Tân.

Thương Lục kích động ngăn lại cửa xe không cho Tần Chi Song đi vào, thậm chí còn muốn lao ra. Hạt mưa lớn rơi lập bập xuống chiếc dù, cũng khiến cho tiếng nói chuyện của Tần Chi Song nhỏ đi không ít. "Xảy ra chuyện gì thế này?"

"Trời mưa quá lớn, chị ấy bị dọa sợ." Thương Kỳ nói xong, ra hiệu cho Tần Chi Song ngồi vào trong xe. "Bác Tần, bác ngồi xuống bên kia đi, rồi lại nói tiếp."

"Được." Tần Chi Song nói xong, đóng cửa xe lại.

Thương Kỳ nhanh chóng kéo Thương Lục qua, nói bên tai cô ấy. "Chị, chị nhìn một chút cho rõ ràng, đó là mẹ chồng chị đó. Anh rể tăng ca ở công ty, cũng không có người phụ nữ nào khác đến đe dọa chị đâu, bình tĩnh lại nào."

Trên mặt Thương Lục đều là nước mưa, quay đầu lại liếc nhìn Thương Kỳ, nghe được trong giọng nói của cô ta tràn ngập hốt hoảng. "Không được nói nữa, chị mau nhìn đứa bé, xem nó có sao không đi kia."

Cửa bên cạnh Thương Kỳ bị mở ra, Tân Chi Song thu lại ô, lúc ngồi vào nửa người đều đã bị thấm ướt.

"Thương Lục, không sao chứ?" Bà nhanh chóng quan tâm săn sóc hỏi.

"Bác Tân, bác yên tâm, chị con không sao."

Lúc này Thương Lục không la hét không náo loạn nữa, bàn tay đặt trên bụng xoa xoa, mi mắt cụp xuống. Trái tim lờ lửng của Thương Kỳ rốt cuộc cũng có thể hạ xuống. Cô ta sợ Thương Lục sẽ nói lộ ra cô ta, nhưng nhìn trước mắt thì xem ra những uy hiếp kia của cô ta vẫn rất hữu hiệu, chỉ cần là liên quan đến con cái thì xem ra ai cũng sẽ giống nhau, ngay cả kẻ điên cũng không ngoại lệ.

"Chúng ta nhanh đi thôi." Tân Chi Song để tài xế lái xe đến bên cạnh. "Kỳ Kỳ, không thì con cứ về nhà trước đi, mưa lớn như thế, cũng không cần phải đi cùng chúng ta đến tòa nhà Đông đảo."

"Không sao đâu ạ, bác Tân. Con sợ một mình bác không giữ được chị ấy."

Tân Chi Song suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu, "Cũng được."

Bọn họ mang theo Thương Lục lên xe, tài xế cho xe khởi động. Xe đi vào cổng lớn Cận gia, tài xế nhấn còi.

"Phu nhân, Cửu phu nhân ở bên ngoài."

Tân Chi Song nhìn ra ngoài, ngờ ngợ nhìn thấy Cố Tân Tân che ô đứng dưới tàng cây, "Gọi con bé lên xe đi."

"Vâng."

Bánh xe lăn trên mặt đất, đến trước mặt Cố Tân Tân, tài xế hạ cửa sổ xe xuống, "Cửu phu nhân, lên xe đi."

"Mẹ về rồi à?"

Tần Chi Song đáp lại, "Đã về rồi đây, con yên tâm, chị dâu của con vẫn ổn."

Thương Kỳ bên cạnh cũng nghiêng đầu nhìn ra, "Cứu tầu, bên ngoài mưa to quá, mau lên xe đi."

"Không cần," Cố Tân Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích, giày cũng ướt nhẹp. Cô nhìn thấy Thương Lục ngồi an ổn phía sau xe, Tần Chi Song cũng rất bình thường thì mới yên tâm. "Lát nữa Ngụ Đình cũng về rồi, chị còn phải đi ra ngoài một chuyến cùng anh ấy."

"Cứu tầu, mưa lớn như vậy, chị cứ đứng thế sẽ bị ướt hết đó."

Trong không gian còn có cả gió thổi, chiếc ô trong tay Cố Tân Tân căn bản là không có tác dụng gì, nửa người trên của cô đã ướt đẫm, "Chị biết, mọi người đi vào nhanh đi."

Tài xế đóng lại cửa kính xe, chiếc xe chạy về phía trước, Tần Chi Song liếc Thương Lục ngồi bên cạnh, thấy tâm tình cô ấy vẫn ổn định thì mới thoảng nhẹ nhõm lại.

"Kỳ Kỳ, sau này gặp chuyện gì cứ gọi thẳng cho bác là được rồi."

"Không phải là con sợ làm phiền bác đó sao. Thêm cả, trời mưa này lại nói bác đi ra ngoài con cũng không yên tâm mà."

Tần Chi Song cười nắm nhẹ bàn tay Thương Lục, "Bác đi đón con gái của bác, sao mà nói là phiền phức được chứ."

Cố Tân Tân nhìn theo chiếc xe lái vào Cận gia đến tận khi mất hút sau làn mưa mới nhắc chân đi vào trong. Để cho Tần Chi Song đi cô cũng lo lắng, cô biết đây không phải là cách tốt nhất, vạn nhất giữa đường xảy ra chuyện, cô còn mặt mũi nào mà nói với người trong nhà?

Nhưng trong tình huống kia, cũng chỉ có Tần Chi Song đứng ra là hợp lý nhất.

Hơn nữa cô cũng không chắc cô và Thương Kỳ có thể giữ được Thương Lục hay không, trời hôm nay lại mưa lớn, ngộ nhỡ Thương Lục phát điên lên, sau đó bị thương hay bị va đập vào đâu. Thương Kỳ là em gái ruột của cô ấy nên Cận Hàn Thanh sẽ không bắt cô ta chịu trách nhiệm, lúc đó không phải là mọi tội vạ đều sẽ đổ lên người Cố Tân Tân sao?

Cô vừa về đến tòa nhà Tây thì nhận được điện thoại Thương Kỳ gọi đến.

Thương Kỳ phía bên kia cực kỳ khách khí, "Cứu tầu, chuyện ngày hôm nay thật sự là làm phiền chị rồi."

"Nói gì thế, mà dù sao chị cũng đâu có giúp được cái gì."

Thương Kỳ đứng trong phòng khách của tòa nhà Đông, Thương Lục đã được đưa lên lầu thay quần áo. "Sao lại nói là không giúp gì chứ, là giúp chuyện lớn đó ạ. Trước đó em cũng nghĩ gọi điện cho bác Tần mà ngại không dám gọi, nên cuối cùng cho dù là chị hay bác Tần đến thì công lao cũng phải là của chị trước tiên."

Cố Tân Tân nghe vậy thì không khỏi bật cười, Thương Kỳ chính là như vậy, tính tình ngay thẳng, những lúc cảm thấy nên nói cảm ơn cũng không có chút do dự.

"Đúng rồi, chị đâu thật sự không sao chứ?"

"Không sao, vừa rồi ngồi trong xe không thể yên là vì bị tiếng mưa dọa sợ, sau khi bác Tần đến thì chị ấy cực kỳ ngoan."

Cố Tân Tân thu lại ô, xem ra là do cô lo nghĩ quá rồi. Nhưng hiện tại cô thật sự chỉ sợ dính vào chuyện phiền toái gì đó, có một số việc đã là không nên trực tiếp nhúng tay vào, thì phải kiên trì đến cùng, ai biết được trong một vạn lần lại thật sự có một lần gấp phải.

"Cứu tầu, có phải chị còn khúc mắc gì đó trong lòng với chị em không?"

Tiếng nói chuyện của Thương Kỳ hòa cùng tiếng mưa rơi truyền vào trong tai Cố Tân Tân, cô đặt ô trong tay xuống, "Không có đâu."

"Cửu tẩu chị yên tâm đi, chị em bây giờ cũng đã mang thai rồi. Chị đừng để bụng chuyện trước kia, Cửu ca ngày đó cũng đã nói rõ rồi, chị với anh ấy sau này hãy hòa hợp mà sống với nhau, nên chị cũng đừng tiếp tục giận dỗi nữa. Chị em bên này cũng không phải ván đề, chị ấy tuy hiện tại mơ mơ hồ hồ, nhưng bản tính thiện lương, chị cũng đừng tính toán với chị ấy."

Cố Tân Tân rũ mi mắt, nhìn chầm chằm mũi chân. "Thương Kỳ, chị biết, chuyện trước kia đều đã qua rồi."

"Vì thế nên, chị với Cửu ca phải sống thật hạnh phúc đó."

Khóe miệng Cố Tân Tân hơi giãn ra, "Ừ."

Một tiếng ừ này đã biến thành mũi dao sắc bén nhất, không những đâm vào tim Thương Kỳ, mà còn khoét một hố sâu trong đó khiến cho cô ta máu me đầm đìa.

Ngắt điện thoại, Thương Kỳ nắm chặt điện thoại trong tay, trên khuôn mặt vẫn treo nụ cười mỉm, ý cười lan đến tận đôi mắt cô ta, nhưng nếu ai tinh tường sẽ thấy tận sâu trong đáy mắt cô ta đều là ý lạnh bao phủ.

"Kỳ Kỳ."

Thương Kỳ xoay người, tâm tình được che giấu kín kẽ, "Bác Tân."

"Không còn sớm, để bác kêu tài xế đưa con về."

"Chị con đâu ạ?"

"Ngủ rồi." Tân Chi Song đi ra ngoài hai bước, liếc nhìn sắc trời bên ngoài.

Ngoại trừ lúc Tân Chi Song mở cửa ra nhìn thấy Thương Lục hoảng loạn thì những lúc khác đều rất bình thường, không điên cũng không nháo, vậy nên chuyện ngày hôm nay chỉ giống như một nốt nhạc đêm mà thôi. Bởi vì không xảy ra chuyện lớn, nên Tân Chi Song dĩ nhiên sẽ không nghi ngờ Thương Kỳ, cũng bởi Thương Lục trở về an toàn nên Cố Tân Tân cũng không biết được, thật ra hôm nay cô đã tránh được một kiếp nạn. Cận Hàn Thanh trở về tòa nhà Đông, cũng không có ai nói với anh ta chuyện ngày hôm nay.

Dù sao cũng chỉ là chuyện xe của Thương gia bị hỏng, sau đó Cận gia lại ra đón một chuyến thoi, không cần phải chuyện gì cũng phải để cho anh ta biết.

Tân Chi Song trở về tòa nhà chính, Thương Kỳ cũng trở về nhà. Lúc Cận Hàn Thanh trở lại phòng ngủ, liền thấy được Thương Lục đang ngồi ở mép giường.

Người đàn ông thả nhẹ bước chân đi vào, ánh đèn ôn hòa rọi xuống bả vai của anh ta. Cận Hàn Thanh nhìn thấy Thương Lục dịu dàng ngồi đó, bàn tay nhẹ nhàng xoa trên bụng, từ sau khi cô ấy biết mình sắp được làm mẹ thì thi thoảng sẽ ngồi nói chuyện với đứa bé trong bụng, Cận Hàn Thanh thật sự yêu thích bộ dạng này của cô ấy.

Anh ta đi đến bên người Thương Lục, ngồi xuống chỗ của mình. Thương Lục nhìn thấy một cái bóng dài dưới mặt đất thì hơi ngước lên khuôn mặt nhỏ, bình tĩnh nhìn về phía người đàn ông.

Gương mặt đẹp trai của Cận Hàn Thanh hết mực hòa hoãn, nhà chính là nơi ấm áp nhất với anh ta, Cận Hàn Thanh đưa tay ra muốn sờ đến cái bụng của Thương Lục.

Nhưng không ngờ lúc này Thương Lục lại đột ngột giơ tay lên, hướng về phía anh vung tới, móng tay sắc nhọn kéo một vết xước dài trên cổ anh ta.

Cận Hàn Thanh nâng tay vuốt cổ mình, đau đớn giúp cho anh ta tỉnh táo lại không ít, ngỡ ngàng nhìn sang Thương Lục bên cạnh đang dùng một bộ mặt hung ác trừng mắt với anh ta.

"Em....." Cận Hàn Thanh không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, "Thương Lục, em làm sao vậy?"

"Đánh anh!"

"Vì sao đánh tôi?" Cận Hàn Thanh vô cùng oan uổng, gần đây anh ta biểu hiện rất tốt nha, lẽ nào cô ấy còn không thấy được sao?

"Anh mang phụ nữ đi nơi khác, còn mang phụ nữ về nhà, đánh chết anh!" Thương Lục nói đến đây, lại nâng tay lên. Cận Hàn Thanh theo bản năng lùi sang bên cạnh, "Tôi không có."

"Có."

"Bên ngoài tôi thật sự không có người phụ nữ khác." Tuy là không biết Thương Lục có nghe vào được hay không, nhưng Cận Hàn Thanh vẫn rất cẩn thận giải thích, "Tôi..... gần đây tôi rất ngoan ngoãn, không hề mang người nào khác về đây. Tôi cam đoan sau này cũng sẽ không mang phụ nữ bên ngoài về kích thích em nữa, chúng ta cùng chờ bảo bối sinh ra, có được không?"

Thương Lục tỉ mỉ quan sát nét mặt của Cận Hàn Thanh, anh ta không rõ hiện tại cô đang nghĩ cái gì, nhưng nhất định là chuyện ngu ngốc trước đây của anh ta đã bị cô ấy nhớ ra rồi.

Thương Lục nhìn lên cổ anh ta, có mấy vết xước bị cô ấy cào ra. Cô ấy đã sớm quên vì sao vừa rồi mình lại nói như vậy, lại là ai nói với cô ấy rằng Cận Hàn Thanh bên ngoài có phụ nữ.

"Tôi sẽ bóp chết các người."

Cận Hàn Thanh không giận mà cười, cười đến mức cả hai vai rung rung. "Được được được, nếu tôi ở bên ngoài thật sự ăn chơi

trác táng, liền để em bóp chết tôi được không?"

"Còn cả người phụ nữ kia nữa."

Sao trước đây anh ta không phát hiện ra Thương Lục hung dữ như vậy chứ. "Không cần em phải động tay, dấu sao giết người sẽ phải đền mạng. Nếu em thật muốn làm thế, tôi....."

"Anh không nỡ bỏ sao?" Thương Lục nhìn chầm chằm anh ta, mở miệng hỏi.

"Không có." Đây là cái chuyện gì vậy? Cận Hàn Thanh thật sự không biết làm sao để giải thích cho rõ ràng.

Thương Lục đẩy bàn tay đang đưa tới của anh ta, Cận Hàn Thanh thấy thế, bất đắc dĩ mặt dày ôm lấy cô ấy, "Tôi xin thè, tôi thật sự không có ai khác, vẫn luôn không có."

Thương Lục thấy đói bụng, giãy dụa bả vai mấy lần, những thứ khác đều là việc nhỏ, bảo bảo bị đói chết mới là chuyện lớn. "Tôi muốn đi ăn cơm, anh buông tôi ra."

"Được được được, nhất định phải ăn nhiều một chút."

Tòa nhà Tây.

Cố Tân Tân kết thúc cuộc trò chuyện với Thương Kỳ đi lên lầu, quần áo ướt đẫm, mưa lớn như thế, chỉ một chiếc ô đó cũng vô dụng không thể che chắn được gì.

Áo dán sát lên người, trên sàn nhà cũng để lại một vệt nước hình bàn chân. Cố Tân Tân không đợi được đi vào đến phòng tắm, liền đứng ngay bên giường cởi quần.

Cận Ngụ Đinh đi vào đúng lúc nhìn thấy cô đang cầm hai góc áo chuẩn bị cởi ra, nếu như vào chậm thêm một bước thì khẳng định là cảnh ""xuân" đập vào mắt sẽ càng thêm mê người.

Cô cuống cuồng thu tay lại. "Anh, sao anh lại về giờ này?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chầm chằm chân cô không chớp mắt, "Em tiếp tục, tôi đi ra là được."

Cố Tân Tân nhắc chân muốn chạy về phía phòng tắm, hôm nay cô mặc chiếc quần lót màu trắng thuần, vừa rời trời mưa to khiến cả lớp trong cùng cũng đều ướt đẫm. Cận Ngụ ĐÌnh đứng tại chỗ không nhúc nhích, cảm thấy toàn thân như có lửa đốt, có những thứ không nhìn còn không sao, nhưng vừa nhìn liền không sao chịu được. Thân thể không còn nghe anh điều khiển nữa, chân dài bước qua, chặn lại đường đi của Cố Tân Tân.

"Làm gì thế?"

"Quần lót của em....."

Khuôn mặt Cố Tân Tân đỏ bừng, không cần anh phải nhắc, tự cô sẽ biết!

"Vẫn còn sớm, anh đáng lẽ phải đang ở công ty."

"Không phải đã nói tối nay sẽ mang em ra ngoài ăn cơm à."

Cố Tân Tân nhân lúc anh nói chuyện kéo dài khoảng cách, chân nhích nhích sang bên cạnh, muốn đi, lại không ngờ lần nữa bị Cận Ngụ ĐÌnh chặn lại. "Em vừa đi đâu? Ướt thành như vậy."

"Tại mưa lớn quá, tôi chỉ đi trong sân một vòng mà thôi."

Tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống người cô, chiếc áo sơ mi ướt đẫm dán sát lộ ra đường cong như ẩn như hiện, anh không nhịn được đưa tay ra nắm chặt lấy bả vai Cố Tân Tân.

Cô nhìn ra được nguy hiểm từ trong mắt anh, gấp gáp muốn đẩy tay anh ra. "Tôi đi tắm trước."

"Vừa rồi đi vào cũng bị ướt một chút, tôi cũng muốn tắm." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, liền muốn cùng cô đi vào trong phòng tắm.

Cố Tân Tân chỉ chỉ cánh cửa, "Phòng bên cạnh cũng có phòng tắm."

"Cùng tắm đi."

"Không được!"

"Cùng tắm, tiết kiệm nước."

Cố Tân Tân gấp đến mức dậm chân, "Đừng có giả vờ tiết kiệm với tôi, đi đi."

"Cố Tân Tân, đây là thái độ nói chuyện của em với tôi đó sao?"

Cô vừa muốn ừ, liền thấy anh tiến lên một bước. Cố Tân Tân còn chưa kịp phân tích ra anh định làm gì thì sau thắt lưng đã cảm nhận được một trận nóng bỏng. Cận Ngụ ĐÌnh nâng cô lên, đi tới vài bước sau đó ném cô lên giường. Cố Tân Tân hơi ngửa ra sau, cảnh xuân từ ngực đi xuống đều lộ ra toàn bộ.

"Cận Ngụ ĐÌnh," Cố Tân Tân dùng ngón chân suy nghĩ cũng có thể biết được anh đây là muốn làm gì. "Anh đừng qua đây."

Người đàn ông đứng bên giường bắt đầu cởi quần áo, Cố Tân Tân chật vật ngồi dậy, cầm chăn che lại nửa người phía dưới, "Chúng ta nói chuyện đi."

"Đàm luận lý tưởng nhân sinh sao?"

"Đúng đúng đúng, lẽ nào anh không có kế hoạch gì với cuộc sống sau này sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh trèo lên giường, kéo chăn trên người cô ra, "Có đó, sinh con chính là kế hoạch lớn nhất."

Cố Tân Tân lăn sang bên cạnh, đến mép giường liền theo đà lăn luôn xuống đất, "Vừa rồi tôi dầm mưa hơi lâu, trên người cực kỳ bẩn, muốn tắm rửa."

"Tắm xong thì sao?"

"Không phải nói muốn ra ngoài ăn cơm sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đó nhìn cô. "Bây giờ đi ra ngoài ăn cơm tối là quá sớm."

"Tôi không muốn." Cố Tân Tân thẳng thừng cự tuyệt.

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh hơi đổi, "Được, em đi tắm đi, không thì lại bị cảm lạnh."

Cố Tân Tân hoài nghi mình nghe nhầm, sao tự nhiên anh lại dễ nói chuyện thế? Nhưng cô cũng không ngốc đến mức đến lúc này rồi còn không chạy, vội vàng đứng dậy, cũng không nhớ được mình chỉ mặc chiếc quần lót gần như trong suốt kia mà chạy nhanh vào phòng tắm.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe tiếng nước truyền từ trong phòng tắm ra ngoài, anh thả nhẹ bước chân xuống giường, sau đó đi tới nhà tắm của phòng dành cho khách tắm rửa.

Cố Tân Tân ở bên trong kỳ cọ hồi lâu, chậm chạp đi ra ngoài, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đã chấn nằm trên giường, hình như đã ngủ thiếp đi.

Cô thả lỏng cảnh giác tiến đến cạnh giường, muốn cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường. Cận Ngụ ĐÌnh nằm đó đột ngột mở mắt ra, kéo chấn bên người để lộ ra một khoảnh trống, "Nằm xuống đi."

"Tôi không buồn ngủ!"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô bị dọa sợ thành cái dạng đó, gối đầu lên cánh tay mình. "Tôi không động vào em. Tôi còn chưa có tắm rửa đâu, em sợ cái gì."

Cố Tân Tân nghe thế, trong lòng lại thả lỏng ra thêm không ít, "Anh ngủ một mình đi."

"Chỉ nằm nghỉ chút thôi, tôi hơi mệt một chút. Yên tâm đi, tôi còn chưa tắm thì sẽ không chạm vào em."

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ, Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ giọng uy hiếp. "Vậy tôi đi tắm luôn bây giờ, em chờ tôi?"

"Không, không cần." Cố Tân Tân bò lên giường, nằm xuống cạnh người Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông kéo chăn lên đắp cho cô, xoay người sang, kéo cô về phía mình.

Cố Tân Tân ngửi được một mùi thơm thoang thoảng quen thuộc, "Anh tắm rồi hả?"

"Chưa đâu."

"Thế sao lại có mùi sữa tắm?"

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh chui vào trong chăn, giọng nói hơi thay đổi, cánh tay cũng càng siết chặt, "Là trên người em mà, em ngủ thử mà xem."

"Thế à?"

"Đương nhiên rồi."

Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn, Cận Ngụ ĐÌnh không gội đầu, cô nghĩ nghĩ, có lẽ anh cũng sẽ không thật sự chạy qua phòng bên cạnh tắm rửa đâu nhỉ.

Cô nằm lại chỗ, Cận Ngụ Đinh mừng thầm trong bụng, hận không thể ngay lập tức đè lên cô. Nhưng Cố Tân Tân phản đối dữ dội như vậy, anh cũng không thể dọa cô sợ chạy.

Bàn tay anh dán sát trên bụng cô, bắt đầu mưu tính lần mò lên trên. Cố Tân Tân vội vàng đè tay anh lại, "Đừng có lộn xộn."

"Sờ một chút cũng không được sao?"

"Ư, không được."

"Vậy tôi chỉ ôm ngủ thôi được không?" Cận Ngụ Đinh tựa như đàng hoàng trở lại, chỉ là Cố Tân Tân vừa mới bình yên được một phút thì một tay khác của anh đã bắt đầu kéo áo ngủ của cô.

"Anh có biết nói lời giữ lời là gì không? Nói không động thì đừng có mà động."

Cận Ngụ Đinh thu tay về, "Biết chứ, tôi nhất định nói lời giữ lời."

Lời nói vừa kết thúc, Cố Tân Tân liền cảm giác được thân thể nóng bỏng của anh nhích lại gần, không những thế, còn có nơi nào đó cảm giác được dị thường rất rõ ràng.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 111: Lộ Diện Người Đàn Ông Thần Bí

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân không kiêm nhẫn đè lại góc áo, "Cận Ngụ Đình, anh học đâu ra cái chiêu này? Internet?"

"Học cái gì cơ?" Gương mặt đẹp trai của Cận Ngụ Đình chôn ở cổ cô dụi nhẹ nhẹ.

"Nói gì mà chỉ ôm em, không động vào em, ai tin chứ? Đây là trò lừa gạt của mấy tên đàn ông muốn dẫn dụ phụ nữ lên giường biết chưa?" Cố Tân Tân hơi rụt vai lại, muốn đẩy anh ra, nhưng Cận Ngụ Đình lại quán lấy cô không tha.

"Cận Ngụ Đình, tôi không phải là tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, còn có thể mắc cái mưu tầm thường đó của anh."

Người đàn ông nhéo cái eo nhỏ của cô, thật là khó chơi a, anh vốn là muốn từng bước tiến công, trước tiên lừa cởi hết đồ ngủ của cô, nói vài câu qua loa rằng chỉ muốn ôm mà thôi, nhưng cái chiêu trò này căn bản là không thể thực hiện trên người Cố Tân Tân, loại tình tiết này phỏng chừng là đã từng được dùng qua trong bộ truyện tranh của cô rồi.

Khuôn mặt Cận Ngụ Đình có chút nóng lên, thật muốn ăn cô sạch sẽ sau đó mới hiện thân, lại tiêu sái từ trong căn phòng này đi ra

ngoài. Anh không cam lòng, đã đi đến nước này rồi, lần sau lại muốn tìm cơ hội còn không biết là phải chờ đến bao giờ.

Vì thế nên, cứ cứng rắn tiến lên đi!

Cận Ngụ ĐÌnh vươn mình đè lên người Cố Tân Tân, "Đúng là tôi muốn đó, thì đã sao chứ."

"Anh....." Cái da mặt này có phải quá dày rồi hay không, hai mắt Cố Tân Tân trợn tròn, "Nhưng tôi không muốn."

"Cái này nghĩ lại sau đi."

Cố Tân Tân lúc này chỉ muốn nhắc chân đá quách anh xuống, nhưng cô bị đè chặt đến mức không thể động đậy. Cận Ngụ ĐÌnh lật người quá nhanh, khiến cho một góc chăn lật lên theo đà che xuống mặt Cố Tân Tân.

Cô không kịp phòng bị liền cảm nhận được một trận mát lạnh dưới thân, vừa muốn dùng tay giữ lại thì áo đã bị đẩy lên.

Không phải là Cận Ngụ ĐÌnh đối với phương diện này vẫn còn rất non sao? Nhưng nhìn từ biểu hiện của anh thì rõ ràng là quen cửa quen nẻo, lẽ nào đàn ông thật sự là có thiên phú về mặt này?

Cố Tân Tân không nhìn thấy mặt của người đàn ông, muốn cong chân lên, nhưng lại nhanh chóng bị anh đè xuống.

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân đỏ bừng lên, hô hấp cũng gấp gáp theo. "Cận Ngụ ĐÌnh, anh.....anh làm cái gì thế!"

Trên bụng bằng phẳng truyền đến ấm áp, Cố Tân Tân biết đó là hô hấp của Cận Ngụ ĐÌnh phả lên, khoảng da thịt ngay chỗ đó cũng trở nên căng cứng, da gà da vịt nổi lên rần rần. Cô muốn ngạt thở vì cái tư thế quá mức mẫn cảm này, chỉ cần hơi tưởng tượng đến hình ảnh dưới thân là sẽ không sao kìm lòng được.

Cận Ngụ ĐÌnh vén chăn lên, hai tay chống bên đầu Cố Tân Tân.
"Có phải là muốn rồi không?"

"Nói vớ vẩn." Giọng cô khàn khàn, muốn chui từ trong cánh tay anh trốn ra, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, liền hạ thấp người đè lại.

"Vì sao em không hỏi cơ thể của em một chút, xem nó thật sự muốn gì?"

"Thân thể của tôi là của tôi....." Cố Tân Tân nói đến đây, gấp gáp mím môi lại, cô đây là đang tranh luận với anh cái gì đây chứ, "Tôi đói, muốn đi ăn tối."

"Em đói bụng là bởi vì thân thể em đói bụng, là do không được thỏa mãn."

"Cận Ngụ ĐÌnh, đủ rồi!"

Cận Ngụ ĐÌnh cúi người hôn cô, "Không tin chờ em ăn no thử xem.""

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi không muốn."

"Cố Tân Tân, hôm qua tôi có đọc qua « Trảm nam sắc » của em."

Cô chuyển tầm mắt đi nơi khác, "Anh đúng là an nhàn thoái mái quá nhỉ."

"Trong bộ truyện tranh đó, bọn họ cũng ăn thế này đi?"

Cố Tân Tân bị vây trong ngực của anh, trên trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh. Cận Ngụ ĐÌnh dán môi mỏng sát bên tai cô, "Trong bộ truyện tranh đó, em có để một câu viết là, phụ nữ nếu là đã động tình rồi....."

Cố Tân Tân vội vàng nâng tay lên che lại miệng anh, "Cận Ngụ ĐÌnh, ai cho anh đọc hả!"

Người đàn ông bật cười, kéo tay cô ra, "Em đăng nó lên mạng không phải là để cho người ta đọc sao? Cố Tân Tân, em rõ là sức lực dồi dào mà, lời kia nói thế nào ấy nhỉ?"

Cận Ngụ ĐÌnh làm ra bộ dạng cắn thận nhớ lại, Cố Tân Tân cũng không ngờ được Cận Ngụ ĐÌnh lại thật sự muốn đọc. "Câm miệng."

"Muốn tôi câm miệng, có thể, em hôn tôi."

"Không biết xấu hổ."

"Sao tôi lại không biết xấu hổ?" Cận Ngụ ĐÌnh xác thực cảm thấy mình rất vô tội. "Tranh là em vẽ, chữ trên đó cũng là em thêm vào, sao cuối cùng lại thành tôi không biết xấu hổ rồi? Tiêu Tụng Dương đúng là, ý vào quan hệ với tôi liền để em muốn làm gì thì làm. Tôi nhớ ra rồi, nửa phía sau của câu này chính là....."

Anh cười cười nhìn cô, đáy mắt tràn ngập ý đồ xấu, Cố Tân Tân cảm thấy anh là thật sự muốn đem nửa câu sau nói ra, nếu thật là vậy, cô cũng sẽ phun máu mà chết mất.

Cố Tân Tân không chút do dự nhồm người dậy, lúc này trong đầu chỉ còn là trống không, bờ môi mềm mại hôn anh.

Con người đen láy của Cận Ngụ ĐÌnh lóe lên, giật mình và kinh hỉ lần lượt xẹt qua, anh đánh mắt sang một nơi khác, để cho mình có thể nói ra lời. "Chỉ có đàn ông ngốc mới rút lui, lời này là em nói đúng chứ?"

Mũi Cố Tân Tân nóng lên, ngực cũng nóng lên, cả người choáng váng. Cận Ngụ ĐÌnh nhân cơ hội đó, hai tay siết chặt eo cô, tiến đến bước tiếp theo.

Cô hít vào một ngụm khí lạnh nầm vè, ngũ quan đẹp đẽ trên khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh hơi đổi, trong giây lát cơ hồ suýt nữa mắt không ché, Cố Tân Tân há miệng cắn lên cánh tay chống bên cạnh của anh.

Đau nhói khiến anh tỉnh táo lại, Cận Ngụ ĐÌnh thở hổn hển, từ trên cao nhìn xuống, "Thực tế chứng minh, lời của em quả nhiên rất đúng."

"Anh còn dám nói!"

Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được cười, "Em nói xem, chỉ là một cô gái nhỏ, sao lại hiểu được nhiều thứ như vậy chứ?"

Chưa ăn thịt heo, chẳng lẽ còn chưa từng nhìn thấy heo chạy hay sao?

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh cũng đừng có mà ra vẻ trong sáng, có cái gì mà anh không hiểu chứ? Tôi thấy anh nghiên cứu mấy thứ đó so với bất kỳ ai cũng không kém cạnh đâu."

"Nhưng lần này tôi chính là được câu nói kia của em dẫn dắt....."

"Cận Ngụ ĐÌnh!"

Người đàn ông không tiếp tục trêu cô nữa. "Được rồi được rồi, bất mãn phải không? Tôi nhất định sẽ chuyên chú làm việc."

Anh cũng là không dễ dàng, vừa lừa vừa dụ, chỉ là vạn sự khởi đầu nan, có lần thứ nhất mới có thể có lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ n.

Cố Tân Tân không còn lòng dạ nào mà nghĩ đến cơm tối nữa, trời vừa tối lại vừa mưa, hơn nữa hiện tại cả người mệt rã rời, chỉ muốn nằm trên giường bất động.

Cận Ngụ ĐÌnh thì đầy tinh thần ngồi ở mép giường, ánh đèn trong phòng chiếu lên lớp da màu đồng khỏe mạnh của anh. Cố Tân Tân nhìn phía sau lưng anh. "Vừa rồi không phải là anh còn chưa tắm sao?"

"Đã tắm rửa sạch sẽ ở phòng bên cạnh rồi."

Cố Tân Tân ném gói qua, Cận Ngụ ĐÌnh nhanh nhẹn đứng dậy, chiếc gói rơi xuống đất.

Lúc ra cửa mưa còn đang rơi, Cận Ngụ ĐÌnh bung ô ra chờ cô.

Cố Tân Tân chui vào chiếc ô màu đen, gió suýt chút nữa thì hất tung váy của cô lên, Cận Ngụ ĐÌnh nhanh tay giúp cô giữ lại.

Hai người ngồi vào trong xe, Cận Ngụ ĐÌnh rút khăn giấy ra lau tay cho cô, Cố Tân Tân có chút không quen, cướp lấy tự lau cho mình.

Tài xế khởi động xe, nhà hàng bọn họ muốn đến cách đó không xa, chỉ là đường xá không tốt lắm nên phải hơn hai mươi phút sau mới tới nơi.

Cận Ngụ ĐÌnh đã đặt bàn từ trước, nhân viên phục vụ dẫn hai người đi vào trong. Cố Tân Tân ngồi xuống chỗ ngồi của mình, nhìn thấy trên bàn có một lọ thủy tinh, bên trong cắm một bông hoa hồng kiều diễm ướt át.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa thực đơn cho cô. "Muốn ăn gì?"

"Anh chọn đi."

Cận Ngụ ĐÌnh rất sành ăn, theo anh nhất định không sai.

Người đàn ông gọi món xong xuôi, nhắc mắt nhìn chằm chằm Cố Tân Tân ngồi đối diện.

Cô bị anh nhìn đến mức cả người ngứa ngáy, liên tục đánh mắt sang nơi khác, nhưng anh lại cứ luôn nhìn không chớp mắt khiến cho Cố Tân Tân làm sao cũng không thể tiếp tục giả bộ bình tĩnh được nữa.

"Tôi xinh vậy sao?"

"Bình thường thôi."

Cố Tân Tân hơi giận. "Tôi có chỗ nào không hấp dẫn?"

"Em đây là đang muốn tôi khen em sao?"

Cô giơ chân muốn đá anh, Cận Ngụ ĐÌnh không cần nhìn cũng thấu ý đồ của cô, nhanh nhẹn thu chân sang bên cạnh, "Nếu tôi là lên thì người mất mặt cũng sẽ là em."

Cố Tân Tân vén tóc về sau tai, nhìn ra bốn phía xung quanh, lúc này mới nhận ra có một cô gái đang nhìn chằm chằm mình.

Cố Tân Tân không dấu vết chuyển tầm mắt sang chỗ khác, cô cầm dao nĩa trên bàn thưởng thức, một lúc sau ngẩng đầu lên, thấy đối phương vẫn đang nhìn cô không dời mắt.

Một tay cô chống cằm, ánh mắt dán chặt Cận Ngụ ĐÌnh đối diện. Anh vừa mới cầm điện thoại bàn giao công việc cho Khổng Thành xong xuôi, ngẩng đầu liền nhìn thấy Cố Tân Tân không chớp mắt nhìn mình.

"Tôi đẹp trai vậy sao?" Anh dùng lại câu nói vừa rồi của cô.

Cố Tân Tân nghĩ tới, lúc ban đầu Lý Dĩnh Thư đã nói, người đàn ông này có vẻ đẹp mê người, dù chỉ là vô tình và phải thì nhất định cũng sẽ thiếu không ít món nợ phong lưu, ví như tương tư đơn phương, lại ví như những người phụ nữ trong tối đấu đá nhau tranh giành.

Tầm mắt Cố Tân Tân quét lên góc nghiêng tinh xảo của người đàn ông, lại thu hình ảnh của người phụ nữ cách đó không xa vào mắt, khéo miệng cô cong cong. "Cận Ngụ ĐÌnh, đã từng có người nào tỏ tình với anh chưa?"

"Có chứ."

"Ai?"

"Nhiều lầm, đếm không xuể."

Cố Tân Tân thật muốn cười nhạo thành tiếng, nhưng cô biết Cận Ngụ ĐÌnh nói thật. Nhân viên phục vụ bưng lên mấy món, Cố Tân Tân ăn vài miếng, "Tôi đi rửa tay."

Cô đẩy ghế đứng lên, khéo mắt đảo qua bàn của người phụ nữ kia. Cố Tân Tân đi ra ngoài, xuyên qua tường thủy tinh nhìn thấy người phụ nữ đó cũng đứng dậy đi theo.

Cô thả chậm bước chân chờ cô ta, đến trước bồn rửa tay, Cố Tân Tân duỗi tay ra trước vòi, nước lạnh lập tức xả vào lòng bàn tay của cô.

Cô gái bên trong phòng ăn kia cũng tới, đứng lại trước gương, lấy son môi ra làm ra vẻ như muốn tô thêm.

Cố Tân Tân rửa tay, rút khăn giấy lau đi nước còn sót trong lòng bàn tay. Người phụ nữ kia đứng bên cạnh, rõ cuộc cung không nhịn được nữa. "Cô là phu nhân của Cận Ngụ ĐÌnh à?"

"Đúng rồi," Cố Tân Tân thảng thắn thừa nhận, "Cô là ai?"

"Tôi có một người bạn tốt. Không biết là cô có biết cậu ấy hay không, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh nhất định là có ấn tượng với cậu ấy."

Cố Tân Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích, không ai lên tiếng, bầu không khí có chút cứng ngắc. Người phụ nữ kia không nén được kích động, "Tần Niệm, biết không?"

Trong lòng Cố Tân Tân hơi hồi hộp, "Cô là bạn của Tần Niệm?"

"Xem ra có một số việc, không phải là cô không biết."

Cận gia đối với Tần Niệm luôn rất cẩn trọng trong lời nói, năm đó Cận Ngụ ĐÌnh vì Thương Lục cũng coi như đã làm không ít chuyện,

Cố Tân Tân dĩ nhiên không thể chủ động nói thẳng tuột ra, "Biết thì sao?"

"Trước khi Niệm Niệm xảy ra chuyện, có quan hệ khá tốt với Cận Ngụ Đinh cô có biết không?"

Cố Tân Tân cảm thán, đối với việc này cô đúng là không biết.

Cô dựa vào bồn rửa tay, hai tay vòng trước ngực. "Không thể nào, nếu có thì sao tôi lại không biết chứ?"

"Chuyện cô không biết còn rất nhiều."

"Người cũng chết rồi, cô tìm tôi nói chuyện này để làm gì? Nếu là muốn khoe khoang, vậy thì tôi nói cho cô biết, một chút ý nghĩa cũng không có."

Người phụ nữ nhìn chăm chú khuôn mặt Cố Tân Tân, sau đó dứt khoát đứng trước mặt cô. "Cô có biết cô ấy chết thế nào không?"

Cố Tân Tân dĩ nhiên là lắc đầu. "Tôi không quen biết cô ấy, cũng chưa bao giờ qua lại, đương nhiên tôi thấy là không cần thiết phải biết rõ."

"Nghe người ta nói cậu ấy và Cửu gia có tình cảm với nhau, nhưng cuối cùng mỗi người một ngả, Niệm Niệm không chịu đựng được cú đả kích này nên đã tự sát."

"Thật sao?" Cố Tân Tân ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nhếch khóe miệng, "Cô nói với tôi nhiều như vậy, mục đích là gì?"

"Cô không cảm thấy một người đàn ông gánh trên mình một mạng người rất đáng sợ sao?"

Cố Tân Tân buông tay muộn rời khỏi, người phụ nữ kia liền ép một bước lên trước, "Tôi cho cô xem một bức ảnh."

Cô ta cầm điện thoại giơ lên, bên trong có một tấm hình, Cố Tân Tân liếc nhìn, thấy Cận Ngụ ĐÌnh và một người phụ nữ vai kề vai cực kỳ thân mật.

"Cô không biết chuyện này cũng là chuyện bình thường, nhưng sau khi trở lại có thể tìm người kiểm tra."

Người phụ nữ đó thu tay về, xoay người rời đi, Cố Tân Tân cũng không ở lại, đi theo phía sau cô ta.

Người phụ nữ lắc lắc chiếc eo nhỏ đi về chỗ ngồi của mình, nhưng cổ tay đột nhiên bị ai đó nắm chặt, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một sức lực lớn kéo đi mấy bước.

"Này -----"

Hôm nay cô ta đi giày cao chín phân đó nha, mắt cá chân bị vặt một cái, hẳn là đau điếng người!

Người phụ nữ chật vật lảo đảo bị Cố Tân Tân kéo theo bên người đi đến chỗ Cận Ngụ ĐÌnh đang ngồi. Cố Tân Tân hơi buông tay, lại nâng tay đẩy nhẹ chiếc eo nhỏ của cô ta.

Đối phương không kịp chuẩn bị ngã chui về phía trước, đụng vào bàn thức ăn trước mặt. Cận Ngụ ĐÌnh bị dọa giật mình, nhắc mắt lên nhìn về phía hai người.

Sắc mặt người phụ nữ trắng bệch, thật vất vả mới có thể ngồi dậy, lại thấy ánh mắt xung quanh đều đổ về phía mình thì bàn tay không khỏi nắm nhẹ, "Cô điên à? Làm cái gì thế."

"Đem tất cả những lời cô vừa nói với tôi lặp lại cho anh ta nghe một lần nữa."

"Cái, cái gì hả!" Người phụ nữ hoang mang, hoảng loạn muốn rời đi, nhưng Cố Tân Tân đã ngăn lại đường đi của cô ta. Cận Ngụ ĐÌnh

nghiêng đầu, hưng thú nhìn chằm chằm hai người. "Không phải là đi rửa tay sao? Thế nào mà lại mang thêm một người nữa về thế này?"

"Là cô ta có tình tiếc cận tôi, còn nói cho tôi nghe không ít chuyện phong lưu của anh đây."

Sắc mặt của người phụ nữ đó ngày càng khó coi, cô ta không ngờ được Cố Tân Tân sẽ lại kéo mình sang bên này, "Cô đừng có nói linh tinh."

"Dáng vẻ nhìn tôi trào phúng, đắc ý vênh vang vừa rồi đâu cả rồi? Không phải là cô muốn xem trò hay sao? Hiện tại tôi theo ý cô cho trò hay này lên sân khấu, cô là vai chính, diễn đi chứ."

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống khuôn mặt của người phụ nữ đó, sắc mặt không đổi nói. "Tôi không quen người này."

"Cô ta nói mình là bạn thân của Tân Niệm."

Sắc mặt của Cận Ngụ ĐÌnh thoảng chốc trầm xuống, người phụ nữ đó sơ đến mức sắp không nói ra lời, "Tôi.....tôi chưa từng nói thế."

Cố Tân Tân bắt lấy cổ tay cô ta, "Trong điện thoại còn có ảnh chụp đó, có muốn nhìn một chút không?"

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ra. "Đưa điện thoại cho tôi."

"Không được." Người phụ nữ đó nói xong, nắm chặt điện thoại của mình, còn không yên tâm mà đưa về sau lưng.

Xung quanh có không ít người tò mò nhìn về phía này, Cố Tân Tân liếc nhìn Cận Ngụ ĐÌnh vẫn ngồi đó không nhúc nhích. "Anh và Tân Niệm từng qua lại sao?"

Giọng nói của Cố Tân Tân ép xuống mức rất thấp, cô cũng không muốn cuộc hội thoại của họ bị người ngoài nghe được. Cận Ngụ

Đình nghe cái tên phát ra từ miệng cô, sắc mặt hơi đổi, "Em nói xem?"

"Nếu không thì ảnh trong điện thoại này nhất định là ảnh ghép." Ánh mắt Cố Tân Tân hơi lạnh lẽo, liếc sang người phụ nữ đứng bên cạnh, "Đặc biệt cầm bức ảnh này đến sau đó "tình cờ gặp được" sao? Xem ra bức ảnh này là có người muốn cho tôi xem, thế nhưng người kia không tiện đứng ra nên tìm đến cô, có đúng không?"

Bộ mặt thật của người phụ nữ đó triệt để bị kéo xuống, xoay người muôn đi. Cận Ngụ Đình đương nhiên muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng một người đàn ông cũng không thích hợp động thủ trong một trường hợp như vậy. Chỉ là ở đây còn có Cố Tân Tân, cô cũng chẳng có gì sợ hãi, một lần nữa cầm lấy cổ tay của người phụ nữ đó, "Còn chưa nói cho rõ ràng, đi cái gì mà đi?"

"Cô thả tay." đôi phương trầm giọng nói, "Không thấy đây là nơi công cộng sao? Cô không sợ mất mặt?"

"Giờ cô mới biết mất thẻ điện? Không thì chúng ta quay lại phòng rửa tay nói tiếp?"

Người phụ nữ đó giãy dụa mấy lần nhưng căn bản là không thoát ra nổi, nhìn Cố Tân Tân mềm yếu như vậy, thật không ngờ khí lực thật lớn.

"Cô đường đường là Cửu phu nhân, lại không xem nơi này là đâu mà đi náo loạn, người như cô mà Cận gia cũng có thể chứa chấp sao?"

"Cô đây là đang tìm đường chết đó à? Không sợ Cận gia sẽ cho người xử lý cô?" Cố Tân Tân cười khẩy.

Kiêu ngạo của cô ta trong nháy mắt bị dập tắt không còn ngay cả là khói bụi, cô ta vốn dĩ cũng không muốn đối mặt trực diện với Cận Ngụ Đình, "Cửu phu nhân, cô nhất định là đã nhận nhầm người."

Vừa rồi đúng là tôi có đến phòng rửa tay, nhưng tôi không hề gặp cô."

Chỉ vậy mà đã bị dọa sợ rồi?

Cố Tân Tân cười như không cười, tầm mắt rơi xuống chiếc điện thoại trên tay cô ta. Cách đó không xa có nhân viên phục vụ đi qua, Cố Tân Tân gọi khẽ, "Thật ngại quá, bên này xảy ra chút sự cố, phiền cô qua đây một chút."

Nhân viên phục vụ bước nhanh tới, "Xin hỏi có dặn dò gì sao ạ?"

"Cô ấy cướp điện thoại của tôi, bây giờ nhất quyết không chịu trả."

Người phụ nữ nóng nảy chỉ thẳng vào mặt Cố Tân Tân. "Cô nhắc lại một lần nữa?"

"Điện thoại của tôi với thứ cô đang cầm giống nhau như đúc, tôi nghi ngờ nó chính là của tôi."

"Chuyện khôi hài, cô đùa tôi sao!"

Nhân viên phục vụ lúng túng đứng một bên. "Không thì tôi gọi giám đốc đến đây đi."

Người phụ nữ đó cười lạnh, dùng vân tay mở khóa sau đó đưa đến trước mặt Cố Tân Tân. "Nhìn cho rõ, đây là điện thoại của cô sao? Màn hình khóa này là tôi mở được....."

Cố Tân Tân đoạt lấy điện thoại. "Thế sao, chờ tôi xem xong ảnh bên trong mới có thể xác nhận không phải của tôi được."

"Cô....."

Cô ta thẹn quá hóa giận, nắm chặt một đầu kia của chiếc điện thoại, "Cô buông tay!"

Đột nhiên có một cái bóng lướt tới, đối phương đứng phía sau người phụ nữ đó, cánh tay duỗi ra, đầu ngón tay đụng phải ngón tay Cố Tân Tân. Anh ta cũng nhầm tới chiếc điện thoại kia, trùng hợp hai người đều nói. "Buông tay."

Cố Tân Tân liếc nhìn mặt của đối phương, đó là một khuôn mặt lạ lẫm, nhưng giọng nói này hình như cô đã từng nghe thấy ở đâu đó.

***

Bát Bát: Treo phúc lợi tặng chương kkk

Điều kiện: 888 lượt thích trang fanpage "CP88"

Link: vào hồ sơ [@newwloser88](https://www.facebook.com/newwloser88) ~> cuộc hội thoại

"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 112: Người Thứ Ba Tỏ Tình

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân không có ý buông lỏng tay, "Anh là ai?"

Người đàn ông nghiêng mặt qua, đối mặt trực tiếp với cô. Cố Tân Tân cũng nghiêng đầu nhìn, khuôn mặt người đàn ông như được vẽ ra, sống mũi cao mà thẳng, mày kiếm cũng thẳng tắp, một đường thu vào giữa những sợi tóc. Anh ta đón lấy ánh mắt của Cố Tân Tân, nhàn nhạt mở miệng. "Thật ngại quá, điện thoại này là của tôi."

"Mắc cười, anh xác định là mình không nói nhầm?"

Ánh mắt người đàn ông quét nhanh về phía người phụ nữ đứng bên cạnh. "Cô nói cho cô ấy."

Người phụ nữ như bị bùa mê, mắt không chớp nhìn chằm chằm khuôn mặt anh ta, nghe thế thì không ngừng gật đầu. "Đúng, là của anh ấy."

Người đàn ông hơi dùng sức, liền thu điện thoại về.

Cận Ngụ Đinh đứng lên, cầm tay Cố Tân Tân kéo cô về bên cạnh mình.

"Cứu gia, đã lâu không gặp."

"Ừm, đã lâu không gặp."

Cố Tân Tân nghi hoặt quét mắt qua hai người, xem ra anh ta và Cận Ngụ ĐÌnh biết nhau.

Người đàn ông thuận tay nhét điện thoại vào túi, "Đi thôi."

Muốn đi? Cố Tân Tân tiến lên một bước, "Là cô ta khiêu khích tôi trước, chuyện này tính thế nào?"

"Vậy xin cô giơ cao đánh khẽ, đừng tính toán với cô ấy làm gì."

Cố Tân Tân nghe giọng của anh ta như thể đang nói một điều hiển nhiên thì cực kỳ muôn cười to, "Bị người ta cắn một cái, cái cảm giác đau đớn còn chưa có hết đâu, anh nói tôi đừng tính toán?"

"Xem ra người Cửu gia mang ra ngoài quả nhiên rất khác biệt, không phải là người dễ dàng chịu thua thiệt."

"Tôi chỉ có một tình huống khi gặp phải sẽ không cắn trả, đó chính là khi bị một con chó cắn."

Người phụ nữ kia hận không thể xông lên cãi lý với cô, nhưng người đứng bên cạnh đã hời hợt lên tiếng. "Vậy thì thừa nhận đi thôi."

"Cái gì?" Người phụ nữ đó khó tin mở miệng, người đàn ông này không phải đến đây giúp cô ta sao?

"Nếu cô cảm thấy lãng phí thời gian ở đây mới có lợi, thì tùy ý cô đi."

Cố Tân Tân nhìn kỹ vẻ mặt của người phụ nữ đó, cô ta giống như đang thật sự cảm nhận thiệt hơn, dù có không cam lòng thế nào đi nữa thì cũng vô dụng, cô ta là không thể đắc tội Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu phu nhân, cô coi như là bị chó cắn một cái đi."

Cố Tân Tân rút tay khỏi lòng bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Được thôi, tôi cũng đói bụng, không muốn tính toán với cô, cô đi đi."

Cô nhắc chân lên muốn về chỗ ngồi, người phụ nữ kia rũ mí mắt, mũi chân âm thầm đưa tới đạp lên mu bàn chân Cố Tân Tân.

Người đàn ông xoay người đi ra ngoài, người phụ nữ đó cũng nhanh chân đi theo anh ta. Cố Tân Tân nhân lúc cô ta nhắc chân lên bèn ngáng chân trước mắt cá chân còn lại của cô ta. Cô ta đi đôi giày cao gót, không kịp phản ứng liền nghiêng ngả, sau đó ngã sấp xuống mặt đất cứng rắn lạnh lẽo.

Hai chiếc đai an toàn trên bả vai vì cú ngã này mà lệch đi, mắt nở đom đóm. Cô ta sợ sệt ngồi dậy, bộ ngực vừa mới làm phẫu thuật không chịu nổi cú đập mạnh như vậy, cô ta cúi đầu liếc nhìn, may là còn chưa bị đè nát.

Cố Tân Tân ngồi lại trước bàn, bàn tay nhỏ chống má, "Còn không đi?"

Nhân viên phục vụ tiến đến giúp cô ta đứng lên, người đàn ông đã đi được mấy bước quay đầu lại liếc nhìn Cố Tân Tân, cánh môi mỏng trong lúc không ai phát hiện ra khẽ cong lên.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, Cố Tân Tân thu lại tầm mắt. "Bức ảnh trong điện thoại đó của cô ta không có gì đáng ngại chứ?"

"Ừ," Cận Ngụ Đinh dõi theo hai bóng người đi càng ngày càng xa, "Em biết đó chỉ là ảnh ghép là được rồi."

"Mục đích của cô ta làm vậy là gì?"

Cận Ngụ Đinh cầm ly rượu đỏ lên, "Em không biết thật sao? Không phải là vì muốn cho em biết trong lòng tôi còn chứa một người khác, hơn nữa lại là một người chết, dù là em có tin hay không thì cách xử sự vẫn sẽ thay đổi sao?"

"Lẽ nào cô ta không biết rằng trong lòng anh chỉ có chị dâu?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, giơ chân đá cô một cước. Cố Tân Tân ôm chõ chân bị anh đá, rất đau đó. "Nói thật cũng không được à?"

"Cô ta nói với em như thế, sao em lại không tin?"

Cố Tân Tân cầm chiếc khăn bên cạnh. "Cận Ngụ ĐÌnh, từ nhỏ đến lớn trong thế giới tình cảm của anh đều là trống rỗng, có phải chỉ từng một lần dừng lại ở chị dâu?"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh dần cứng ngắt. "Bữa cơm đang tốt đẹp, em nói chuyện này là muốn sao?"

"Vẫn rất tốt mà," Cố Tân Tân hơi nghiêng người. "Anh xem, người khác muốn gây chia rẽ nội bộ đều không thể thành. Nếu tôi không biết anh thích chị dâu, chưa biết chừng tôi sẽ gây ra....."

"Cố Tân Tân!"

Cô hết lần này đến lần khác nói anh thích Thương Lục, lại nhìn vẻ mặt không chút ngần ngại nào đó của cô, một chút bi thương cũng không có.

"Anh nói xem, chuyện này rốt cuộc là ai làm? Là người đàn ông kia sao?"

"Em không nhận ra người đàn ông kia?"

Cố Tân Tân kỳ quái nhìn anh, "Làm sao mà tôi biết được?"

"Anh ta là công tử nhà Tu gia." Cận Ngụ ĐÌnh nhắc nhở.

"Tu gia, là ai vậy?"

"Buổi lễ kỷ niệm hàng năm lần trước em bị một đám người chặn trước phòng ngủ của đàn ông, không phải em đã ở trong phòng với anh ta rất lâu sao?"

Cố Tân Tân nghe vậy thì giật mình nhìn về phía cửa, nhưng lúc này bóng người của bọn họ đã sớm khuất dạng. "Người đàn ông trong phòng ngủ đêm đó là anh ta?"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh chuyển sang tái mét. "Sao tôi nghe xong lời này của em lại cảm thấy có gì đó không đúng thế nhỉ?""

"Không đúng chỗ nào?"

"Đêm đó, phòng ngủ, đàn ông," Thanh âm của Cận Ngụ ĐÌnh càng ngày càng lạnh. "Sau này cách xa cái tên họ Tu đó một chút."

"Tôi cũng không quen biết anh ta, nếu anh không nói rõ thì tôi còn không biết anh ta là ai."

Cận Ngụ ĐÌnh ảo não vạn phần, sớm biết thế thì đã không nói cho cô biết rồi.

Cố Tân Tân có chút thất thần nhìn chằm chằm khoảng không cách đó không xa, "Đúng rồi, bước đi của anh ta rất bình thường mà, nhưng lần trước tôi chú ý thấy bóng người kia trong phòng rất giống như là đi lại bất tiện."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được, khóe mắt giật giật mấy cái, "Em đã nhìn cẩn thận chưa? Có phải là anh ta còn nói gì đó không nên nói với em?"

"Tôi cũng không thấy mặt anh ta, anh ta cũng không để tôi thấy, nhưng cái bóng lúc anh ta đi lại ở cửa tôi có chú ý được."

Cận Ngụ ĐÌnh nâng tay cắt miếng thịt bò ra thành từng miếng nhỏ, "Tu gia tranh đấu nội bộ, nửa năm trước anh ta bị đâm xe. May mắn nhất về được cái mạng, nhưng một chân suýt chút nữa bị phế bỏ, phải dưỡng thương hơn nửa năm nay mới hồi phục lại."

"Nội chiến?" Cố Tân Tân tò mò cầm chiếc dĩa, xiên một miếng thịt bò trong dĩa của Cận Ngụ ĐÌnh bỏ vào miệng. "Giống như anh và

anh hai sao?"

"Còn dũ dội hơn, tôi và anh hai có đấu đá thế nào đi nữa thì cũng sẽ không làm tổn thương đến nhau, lúc cần thiết còn có thể cùng nhau hợp lực đấu với người ngoài, chuyện liên quan đến tính mạng càng là không bao giờ nghĩ tới. Nhưng người Tu gia không giống, đó mới chính là một cái hang sói thật sự, anh sống tôi chết, trong mắt bọn họ chỉ có kẻ thắng người thua mà thôi."

Cô Tân Tân rùng mình một cái. "Thật là đáng sợ."

Cô thật sự không thể hiểu được, dù là tiền quyền có ích thế nào đi nữa thì cũng không thể so sánh được với cốt nhục tình cảm, lẽ nào người thân cũng có thể làm ra được những chuyện lấy đi tính mạng của nhau sao?

Người phụ nữ kia đuổi theo ra bên ngoài, nhìn thấy một chiếc xe dừng ở ven đường, người đàn ông đang chuẩn bị đi qua đó.

"Đợi chút." Cô ta đi nhanh về phía trước. "Em.....điện thoại của em."

Người đàn ông rút điện thoại từ trong túi ra, trả lại cho cô ta.

"Cám ơn nhé, đúng rồi, hình như em không quen anh, vì sao anh lại giúp em?"

"Cô quan tâm nhiều như thế làm gì? Điện thoại này tôi giúp cô lấy về chỉ là vì tôi nhìn không lọt bộ dạng quá mức ngu xuẩn của cô, đã có lá gan khiêu khích, vì sao đến lúc chân chính phải đổi mặt lại để làm con rùa rụt cổ?"

"Rốt cuộc anh là ai?" Người phụ nữ kia không nhịn được hỏi.

"Nếu đã muốn làm người khác bị thương, thì nòng súng nhắm vào kẻ địch kia nhất định phải làm ra một đòn trí mạng, nếu không

thì cũng đừng có tùy tiện nổ súng." Người đàn ông bỏ lại câu này, không quay đầu mà đi thẳng một mạch đến chiếc xe.

"Này này, anh -----"

Hôm nay thật sự là đen đủi, toàn gặp phải những người kỳ quái.

Gần đây tâm tình Thương Lục khá ổn định, Cố Tân Tân đến tòa nhà chính cũng gặp cô ấy mấy lần.

Tần Chi Song vì muốn để cho cô ấy thoải mái sẽ thi thoảng dẫn cô ấy ra ngoài, dạo qua mấy cửa hàng bán đồ sơ sinh, lơ đãng cũng mua về không ít đồ. Thương Lục rất thích mấy thứ quần áo của trẻ con kia, mà Tần Chi Song sợ nhất là không còn thuốc khống chế sẽ khiến bệnh tình của Thương Lục chuyển biến xấu, cuối cùng lại chuyển thành ác tính. Cũng may là sau mỗi lần Thương Lục được bà dẫn đi dạo phố trở về đều rất vui vẻ.

Trong thời gian đó Tần Chi Song cũng hẹn cả Cố Tân Tân mấy lần, nhưng cô tìm đủ mọi lý do từ chối, sau năm lần bảy lượt thì Tần Chi Song cũng đoán ra là cô cố tình muốn tránh.

Mùa hương hoa nồng nhất qua đi, Cố Tân Tân chào đón một mùa tốt nghiệp bận rộn mà sầu não.

Cố Tân Tân ôm đống đồ từ trong phòng thay đồ đi ra, đúng lúc đụng phải Cận Ngụ Đinh vừa từ bên ngoài trở về.

"Đêm nay tôi sẽ ở lại trường."

Cận Ngụ Đinh tưởng mình nghe nhầm, "Cái gì?"

"Mai tốt nghiệp rồi, đêm nay muốn ở lại với mấy người bạn ở ký túc xá."

"Không được," Cận Ngụ Đinh không chút nghĩ ngợi cắt đứt kế hoạch đó của cô, "Em cũng đã là phụ nữ có chồng rồi, làm chuyện

như vậy không thích hợp."

"Cái gì đấy. Từ ngày mai rất nhiều bạn học đều rời ký túc xá về trường rồi, còn có mấy người phải đến một thành phố khác tìm việc, nói không chừng sau này rất khó có cơ hội gặp nhau."

Cận Ngụ Đinh không nghe lọt những lời này. "Em qua đêm ở bên ngoài sao mà tôi yên tâm được?"

"Đều là con gái, có cái gì mà không yên tâm."

Cận Ngụ Đinh tiến lên, khom lưng đối mặt với cô, "Không thì em đưa tôi đi theo."

"Đừng có đùa, mà anh cũng không phải sinh viên của trường tôi."

"Sao thế? Đêm nay có tụ tập?"

Cố Tân Tân thu quần áo đã xếp sẵn vào chiếc ba lô, "Ù, tiệc chia tay."

"Vậy thì càng không được."

"Vì sao?"

"Đến lúc đó uống rượu say, chuyện gì cũng có thể xảy ra."

Cố Tân Tân bị chọc tức cười thành tiếng. "Có thể xảy ra chuyện gì? Anh còn biết vẽ chuyện hơn cả tôi đây."

"Ngô nhỡ có con trai thô lộ với em thì sao?"

"Không biết." Cố Tân Tân cảm thấy trí tưởng tượng của Cận Ngụ Đinh thật là phong phú. "Nếu là muốn tỏ tình thật thì vì sao mấy năm học đại học lại không nói chứ?"

Cận Ngụ Đinh vẫn không thể an tâm, nhất quyết không chịu đồng ý. Cố Tân Tân đi tới kéo cánh tay của anh. "Tôi gọi video cho anh

báo cáo được chưa? Cứ nửa giờ gọi một lần."

Người đàn ông đi thẳng đến mép giường ngồi xuống, "Nếu tôi gọi video cho em, em sẽ nghe chứ?"

"Đương nhiên, tôi sống ngay thẳng không sợ bóng sợ gió, nhất định sẽ nhận."

Cận Ngụ ĐÌnh biết không đồng ý cũng không được, nếu cô muốn đi, thì cũng không thể để cho cô tốt nghiệp xong còn tiếc nuối mãi. "Em hứa đi, tôi gọi video cho em, em nhất định phải nghe. Chậm vài giây thôi tôi liền sẽ cho là xảy ra chuyện, sau đó lập tức đến trường học đón em về."

Cố Tân Tân không nhịn được cười, cô cũng không tin Cận Ngụ ĐÌnh sẽ thật sự chạy đến trường tóm cô về. "Được được được, tôi đồng ý là được chứ gì?"

"Để tài xế đưa em đi, lẽ tốt nghiệp ngày mai xong xuôi cũng sẽ để cho anh ta đến đón em về."

"Được." Đỡ phải khiến anh không yên lòng, Cố Tân Tân không nhịn được xoay người nhìn anh lần nữa. Cô đột nhiên phát hiện ra, không biết là từ khi nào mà anh lại cẩn thận bao bọc cô từng chút một như thế, cái này không yên tâm cái kia không yên lòng, cứ như đã thật sự coi cô là một đứa nhỏ.

Lúc Cố Tân Tân chuẩn bị ra ngoài, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cái bộ dạng giống như diều rời khỏi dây vui mừng không sao giấu được của cô thì trong lòng lại khó chịu bứt rứt. "Lại đây."

Cố Tân Tân đã khoác ba lô đi ra đến cửa. "Sao nữa?"

"Lại đây."

Về mặt cô nghi hoặc đi đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông kéo một bàn tay của cô. "Sau này trước khi ra ngoài đều phải

hôn tôi."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh muốn chọc tôi cười chết đó à?"

"Có gì đáng cười?" Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, bàn tay hơi siết chặt.

"Anh lại học được trò này từ đâu ra hả?" Cố Tân Tân vẫn định ninh anh không có chút kinh nghiệm yêu đương gì, thế nên cái gì cũng dám nói. "Xem trên mạng?"

Cận Ngụ ĐÌnh giữ lấy gáy cô, mở miệng liền bắt lấy môi cô.

Cố Tân Tân theo bản năng rụt hai vai lại, bàn tay chống trên ngực Cận Ngụ ĐÌnh. "Đừng....."

May là anh không có cắn mạnh mà chỉ hôn nhẹ, Cố Tân Tân sờ sờ môi, "Tôi thật sự phải đi rồi."

"Ù."

Vừa đến trường, Cố Tân Tân liền chụp mấy tấm ảnh gửi cho Cận Ngụ ĐÌnh, vào đến nơi thì mấy người bạn của cô đều đã thu gọn đồ đạc xong xuôi. Cố Tân Tân đứng ở cửa, nhìn thấy Triệu Thiến đang ôm một người bạn, liên tục lau nước mắt.

Tối đó, tiệc chia tay được lớp trưởng lựa chọn ở một quán cơm nhỏ bên cạnh trường, các thầy cô giáo đều không tham gia. Cố Tân Tân ngồi bên cạnh Triệu Thiến, nhìn thấy mắt cô ấy vẫn còn hồng hòng.

"Khá hơn chút nào chưa?" Cố Tân Tân rút khăn giấy đưa cho cô ấy.

"Không sao," Triệu Thiến chống cằm, chỉ là vừa nghĩ thì nước mắt liền rơi, "Mấy năm qua mình và Tống Vân ăn cùng nhau, ở cùng nhau. Có mấy ngày mình bị cảm cậu ấy đều mang cơm xách nước cho mình, còn giúp mình giặt quần áo. Nhớ lần trước mình đau dạ

dày phải xin nghỉ không? Tối đó cậu ấy còn pha nước nóng cho mình rửa chân, nhưng mai cậu ấy phải về quê rồi, xa như thế.....sau này còn có thể gặp nhau không?"

Cố Tân Tân vỗ về vai cô ấy, lúc tốt nghiệp luôn là thời gian đau buồn nhất, huống chi hai người họ còn nhiều năm như vậy sớm chiều ở chung.

"Sau khi tốt nghiệp nhất định còn gặp được, tốt nghiệp xong sẽ là một khởi đầu mới rồi."

"Tân Tân, cậu cũng biết Tống Vân còn có một bố dượng, mấy năm đi học này là thời gian vui vẻ nhất của cậu ấy. Chờ đến khi cậu ấy về quê, nhất định người bố dượng đó sẽ sắp xếp cho cậu ấy lấy chồng, cậu nói có buồn cười không cơ chứ?"

Cố Tân Tân khẽ thở dài, "Vậy thì đừng để cho cậu ấy quay lại."

Triệu Thiên nghe vậy, đập tay sang cô gái ngồi cạnh, "Tống Vân, cậu nghe thấy chưa? Tân Tân cũng nói cậu đừng về....."

"Mình không muốn về, nhưng nếu vậy ba nhất định sẽ nói mình là đứa không có lương tâm."

"Thế cậu muốn về lấy chồng à?"

Sắc mặt Tống Vân trong nháy mắt ảm đạm, "Không muốn."

Cố Tân Tân ngả người sang, dựa đầu lên vai Triệu Thiên, ánh mắt nhìn đến vẻ mặt đầy lo lắng của Tống Vân, "Ông ấy thích thì cứ việc nói, Tống Vân, cậu đi học là để làm cái gì?"

Tống Vân cẩn thận nghĩ một hồi, "Vì muốn có một công việc tốt."

"Nói như thế, vậy chính là để cho bộ cánh của cậu ngày càng cứng cáp, mà hiện tại cánh của cậu đã đủ cứng rồi, có ai có thể ngăn lại cậu muốn bay càng ngày càng cao nữa chứ?"

Tống Vân hơi giật mình, đúng là lúc trước cô ấy căn bản chưa từng nghĩ đến con đường phản bội này.

Cố Tân Tân khẽ cười, không hiểu vì sao lại nghĩ đến cô và Cận Ngụ Đinh, có thể là đêm nay quá đa cảm đi, lúc này cô lại vô cùng nhớ anh.

Ăn được một nửa, cũng đã có vài nam sinh uống kha khá rồi.

Chiếc bàn bên cạnh của lớp trưởng xếp không ít bia, còn có cả rượu trắng đã mở nút, lớp trưởng nói chuyện gần níu hết cả lưỡi lại.

"Vương Kiên Huy, cậu đúng là cái đồ thô đế. Cũng đã tốt nghiệp rồi mà còn giấu diếm mãi không chịu thổ lộ sao? Từ ngày mai đã đường ai nấy đi rồi, cậu không thử thì sao mà biết cô ấy không chấp nhận?"

Triệu Thiến cười nâng chén rượu lên, "Thú vị đó, đến đi, cạn một chén."

"Vương Kiên Huy thích ai vậy? Mau nói mau nói."

Vương Kiên Huy ngồi cạnh lớp trưởng vội vàng đưa tay muốn bịt lại cái miệng của cậu ta, thế nhưng đã không còn kịp.

"Thích Cố Tân Tân á, tất cả mấy người trong phòng ký túc xá bọn này đều biết!"

Cố Tân Tân suýt chút nữa mắc nghẹn bia ở cổ họng, cũng quá tè nhạt rồi đó. Cái gì mà thú vị chứ, đây rõ ràng là máu chó đầy đầu hiểu không?

"Thú vị thầm mến này có phải là rất khổ sở hay không, nhưng mà người bạn này của chúng ta thật là nhẫn耐 mà, giấu kín tâm tư đó bao nhiêu năm, ha ha ha -----"

Cậu nam sinh bên cạnh cũng bắt đầu xúi giục cậu ấy, "Nhanh, nhanh đi tỏ tình đi."

Điện thoại Cố Tân Tân đặt trên bàn vang lên, cô nhìn hiển thị trên màn hình, là Cận Ngụ ĐÌnh gọi video tới.

Cô cầm lên tay, đẩy ghé đứng lên, "Mấy cậu đừng có náo loạn nữa, đây là mượn rượu gây chuyện có phải không? Đùa giỡn cũng phải có chừng mực."

Thở lộ cái gì mà thở lộ, không biết là cô đã kết hôn à.

Cố Tân Tân cầm điện thoại đi ra ngoài, sau khi ẩn nghe liền thấy được cửa sổ sát đất lớn phía sau Cận Ngụ ĐÌnh.

"Anh không ở nhà hả?"

"Ở công ty," Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy phía sau cô có người đi qua. "Ăn cơm ở đâu?"

"Bên cạnh trường học."

"Vừa nhìn là biết một nơi ngư long hỗn tạp(*)." Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm khuôn mặt trên màn hình, "Sao lâu như vậy mới nhận điện, đang làm gì thế?"

(*) đủ thể loại người, tốt xấu đều có

"Bên trong quá ôn, mà đi ra ngoài cũng mất thời gian chứ."

Cố Tân Tân vừa nói xong, cảm giác trên bả vai trĩu xuống. Cô còn chưa kịp quay đầu, liền nghe thấy giọng của Vương Kiên Huy truyền tới. "Cố Tân Tân, tôi thích cậu, tôi thật sự thích cậu."

Nói xong, hai tay liền đặt cả lên bả vai cô.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 113: Diễm Ngộ Tại Quán Bar

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân kinh hãi, vội vàng nâng khuỷu tay huých về người phía sau, "Cậu làm cái gì thế."

"Cố Tân Tân, tôi thích cậu, ngày mai phải tốt nghiệp, có mấy lời tôi đã kìm từ rất lâu....."

"Vậy cậu tiếp tục kiềm chế đi!" Cố Tân Tân thoát khỏi hai tay cậu ta, "Vương Kiên Huy, cậu uống nhiều thật rồi, mau trở về đi thôi."

"Tôi không về," Trên mặt Vương Kiên Huy có vết hồng hồng, "Lớp trưởng nói không sai, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, tôi....."

Cố Tân Tân lúc này mới nhớ ra cuộc gọi video vẫn tiếp tục, cô nhanh chóng nhấc điện thoại lên liếc một cái. Cận Ngụ Đinh không có giận tím mặt, nhưng cái ánh mắt này so với khi anh nỗi trận lôi đình còn đáng sợ hơn.

"Ai thế?" Cận Ngụ Đinh nhìn chằm chằm vẻ mặt lo sợ của Cố Tân Tân hỏi.

"Một bạn học."

"Bạn học yêu em?"

Cố Tân Tân nuốt một ngụm nước bọt. "Tôi cũng không biết hôm nay cậu ta làm sao, đoán chừng là uống quá nhiều rượu."

"Em lập tức quay về cho tôi." Huyệt thái dương của Cận Ngụ ĐÌnh giật giật không ngừng, vừa rồi lúc Cố Tân Tân giãy dụa màn hình không ngừng rung lắc nên anh không nhìn rõ, nhưng lúc nam sinh kia đột nhiên xuất hiện sau lưng cô, cánh tay đưa ra đều bị anh nhìn thấy rất rõ ràng.

"Anh đừng để ý đến cậu ta, cậu ta uống nhiều thật rồi."

Vương Kiên Huy nghe được câu này, dĩ nhiên là không chịu thừa nhận. "Tôi không có uống say, tôi rất tỉnh táo."

"Cậu câm miệng!"

"Cố Tân Tân, tôi biết cậu nhìn tôi không vừa mắt, tôi cũng không cưỡng cầu cậu, nhưng tôi có thể yêu cầu cậu chụp một bức ảnh cùng tôi không? Sau này trở về không nhìn thấy cậu thì còn có một bức ảnh để cho tôi nhìn mà nhớ nhung....."

Cố Tân Tân không muốn để cho Cận Ngụ ĐÌnh thấy những lời đó, cô nhanh chóng nói với người ở đầu bên kia. "Tôi ngắt máy trước, yên tâm đi, tôi không sao, tôi sẽ xử lý tốt."

"Em dám!"

Ngón tay Cố Tân Tân ấn lên, trò chuyện video liền kết thúc.

"Cố Tân Tân!"

Bộ dạng anh tức giận Cố Tân Tân cũng không nhìn thấy, trước mắt vẫn là phải giải quyết đồng phiền toái trước mặt này đi đã.

Không Thành đi vào văn phòng, vừa vặn nghe được tiếng gầm vừa rồi của Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia, có chuyện gì thế?"

"Không có gì." Cận Ngụ ĐÌnh xoay người hướng mặt về phía bóng đêm mờ mịt, Khổng Thành tiến lên vài bước, "Tôi đã điều tra người phụ nữ kia, bức ảnh trong điện thoại là ảnh ghép, chỉ là hỏi tới hỏi lui đều nói là do người nhà họ Tần gợi ý cho."

"Tần gia hận tôi muốn chết, đối với bọn họ mà nói, để cho con gái của bọn họ và tôi đứng chung trong một tấm ảnh là một sự sỉ nhục. Như vậy thì sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như thế?"

Khổng Thành gật đầu, "Chính là vậy. Lại nói Tần Niệm cũng đã chết rồi, Tần gia thật sự không cần làm việc thừa thãi này."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi về ghế, luôn cảm thấy chuyện này rất kì quái. Khổng Thành đi sát phía sau anh, "Người kia là muốn dùng một tấm hình ly gián ngài và Cửu phu nhân sao? Vậy khẳng định là cô ta không biết lúc đó ngài và Cận phu nhân....."

"Tôi và Thương Lực lúc đó làm sao vậy?" Cận Ngụ ĐÌnh nhắc mắt nhìn về phía người đứng ở cạnh.

Khổng Thành bị câu hỏi này làm cho sững sờ, giữa bọn họ từng xảy ra chuyện gì không phải anh là người rõ ràng nhất sao, "Nếu như cô ta biết ngài thích Cận phu nhân thì sẽ không dùng cách ấu trĩ như thế."

Khổng Thành không hề phát giác ra khác lạ, trực tiếp nói lời thật lòng.

Cận Ngụ ĐÌnh thu lại tầm mắt, "Việc này có hai khả năng. Một là đối phương thật không biết quan hệ của tôi và Thương Lực, còn một khả năng nữa, là đối phương muốn cho chúng ta cảm thấy cô ta không biết quan hệ của tôi và Thương Lực."

Người đàn ông nói tới đây, đột nhiên giương mắt lên, "Tôi với Thương Lực rốt cuộc là quan hệ gì?"

Khổng Thành cảm thấy Cận Ngụ Đinh hôm nay cực kỳ khó hiểu, anh ta cũng không dám động vào lưỡi đao này. "Đương nhiên là quan hệ chị dâu em chồng."

Cận Ngụ Đinh đặt chiếc điện thoại trong tay xuống, "Đến trường học của Cố Tân Tân một chuyến."

"Trường học? Đến đó làm gì?"

Cận Ngụ Đinh càng nghĩ càng không yên tâm, "Sinh viên bây giờ cũng không chịu học hành cho đàng hoàng, thật sự là có thể khiến cho người ta tức chết."

Bên trong quán cơm nhỏ cạnh trường học, đám sinh viên chia thành hai nhóm đi ra ngoài. Cố Tân Tân vẫn bị mấy nam sinh kia trêu chọc không ngừng."Không thì cậu cứ chấp nhận Vương Kiên Huy đi, thử một lần, dù sao cậu ta cũng đã thích cậu lâu như thế....."

Chuyện này cũng coi như là không có kết quả cuối cùng, trong lòng bạn học Vương cũng rõ ràng lần thô lộ này khả năng lớn là sẽ không được bất kỳ đáp lại nào, nhưng lớp trưởng của bọn họ đã nói thế, nếu không thử tương lai nhất định sẽ tiếc nuối.

Đến trước ký túc xá của nữ, Cố Tân Tân lấy điện thoại ra nhìn, Cận Ngụ Đinh gọi mấy cuộc gọi video cô đều không nhận.

Đúng lúc này bạn học Vương chạy tới, trong tay còn cầm theo chiếc túi ni lông, "Cố Tân Tân, cho cậu."

Cô liếc mắt, thấy trong túi chứa nửa quả dưa hấu.

"Làm gì?"

"Buổi tối ăn mấy món ăn hơi mặn, lát nữa cậu nhất định sẽ khát nước. Trong này còn có cả dao gọt hoa quả, mấy người các cậu chia nhau ra ăn."

Triệu Thiến khoanh tay trước ngực, ngũ khí mang theo trêu chọc.
"Úi chà, người con trai ấm áp nha!"

Cố Tân Tân cũng không nói gì, đưa nửa quả dưa hấu liền có thể coi là người con trai ấm áp? Không phải là cô quá thiếu kiến thức về định nghĩa một người con trai ấm áp chân chính đó chứ?

Có người khi dễ ba mẹ mình, chồng liền giúp phản công, đi đâu cũng là do anh một tay sắp xếp, bản thân cô chỉ việc xách một cái túi là có thể đi ngay và luôn, còn có.....

Tâm tư Cố Tân Tân đã sớm bay cao bay xa, nhưng rất nhanh đã bị cô cắt đứt, chờ chút, Cận Ngụ Đình khi nào đã gắn cùng với cái danh người con trai ấm áp rồi?

Vương Kiên Huy không từ bỏ túi dưa vào tay cô lần nữa, Cố Tân Tân vẫn không đón lấy. "Không cần. Cám ơn, mình không thích dưa hấu."

"Vậy cậu thích ăn gì? Tôi đi mua chút đồ uống gửi ở cửa ký túc xá cho cậu nhé?"

"Vô ích thôi." Cố Tân Tân bỏ lại câu nói đó, cũng không quay đầu lại mà chạy thẳng vào ký túc xá.

Trở lại phòng ngủ, Triệu Thiến cười đến mức sặc không đứng lên nổi, "Đừng thấy Vương Kiên Huy ngày thường im im lặng lẽ, chiêu tán gái cũng rất khá đó."

"Thôi nào. Mai còn phải cùng nhau chụp ảnh tốt nghiệp đó, thật không tự nhiên xíu nào."

Cố Tân Tân đi đến trước chiếc giường lúc trước vẫn để không, Triệu Thiến đã trải len đệm và chăn gối. Cố Tân Tân lấy ba lô từ trên giường xuống, "Tắm rồi chuẩn bị đi ngủ đi thôi."

"Tân Tân, đêm nay tụi mình còn đi bar nữa, cậu sẽ không thật sự cho là cậu đến ký túc xá chỉ để ngủ đó chứ?"

"Bar?" Cố Tân Tân khom lưng ngồi trên giường của Triệu Thiên, "Không an toàn đâu?"

"Cậu nghĩ nhiều rồi. Quán bar này ngay cạnh trường chúng ta thôi, trước đây cũng chưa đi bao giờ. Không phải mai tốt nghiệp rồi sao? Nhất định phải không say không về đó."

Chuông điện thoại của Cố Tân Tân lại vang lên, cô nhìn hiển thị trên màn hình, là Cận Ngụ ĐÌnh gọi tới.

Nếu còn không nghe nữa, đoán chừng anh sẽ thật sự vọt thẳng tới đây mắt.

Cố Tân Tân đứng dậy đi ra ngoài, đóng cửa lại sau đó mới chuyển nghe, "A lô?"

"Vẫn chưa về nhà?"

"Không phải đã nói với anh là đêm nay sẽ không về sao?"

Đầu bên kia rất yên tĩnh, một chút tạp âm cũng không có. "Bây giờ đi ra đi, tôi đón em về."

"Cái gì?" Cố Tân Tân đá chân trên nền gạch cứng ngắc, "Anh ở đâu?"

"Trước cổng ký túc xá của em."

Cố Tân Tân cười khẽ. "Tôi không tin."

"Không tin thì có thể đi ra nhìn."

"Thật hay đùa đó?" Cố Tân Tân thật sự không chịu nổi trò đùa này của anh.

"Thật."

Phòng ký túc xá của bọn họ ở tầng dưới cùng, cũng là nơi gần cổng chính nhất. Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ nhắc chân đi đến trước cánh cửa sắt im lìm. Cố Tân Tân dán khuôn mặt nhỏ lên đó, xuyên qua khe cửa quả nhiên nhìn thấy xe của Cận Ngụ Đinh bên ngoài.

Ký túc xá của trường và dãy lớp học tách riêng nhau, Cố Tân Tân nhìn thấy xe của Cận Ngụ Đinh huênh hoang đứng ở ngoài đó. Thật là, dù là có tới thật, cũng không biết phải tìm một gốc cây bí mật tránh dưới đó sao?

"Anh, anh đến thật đấy à trời."

"Chuyện này thì có gì mà phải gạt em, tôi tiện đường nên qua đón em về nhà thôi."

Cố Tân Tân đứng trong cổng lớn không chịu ra ngoài. "Tôi đã nói là đêm nay sẽ ở bên ngoài rồi mà!"

"Sao thế, thỗ lộ xong rồi? Xem ra tôi đã bỏ lỡ một màn kịch đặc sắc."

Cố Tân Tân sốt ruột muốn giải thích với anh, "Chẳng có gì đặc sắc cả, đã sớm tan cuộc, tôi cũng từ chối rồi."

"Tôi cũng khá tò mò tên nam sinh kia bộ dạng ra sao đây."

"Cùng thường thôi, chẳng có gì hơn người." Cố Tân Tân néo mắt, nhìn thấy có người đi qua, sau đó dừng bước chân lại. "Nhìn chiếc xe đó kìa, cậu biết loại đó bao nhiêu tiền không?"

"Cậu thì hiểu gì, đã từng lái thử chưa?"

"Nhưng tớ từng nghiên cứu qua mà....."

Cố Tân Tân vội vàng hạ giọng nói. "Anh mà còn không đi là sẽ khiến cho người ta vây xung quanh đó."

"Vậy thì vây, sợ cái gì, tôi cũng rất đẹp trai."

Anh đẹp trai cũng không sai, nhưng sao lại có thể vênh mặt tận trời như thế chứ?

"Anh nhanh về nhà trước đi, mai tôi chụp ảnh tốt nghiệp xong cũng về rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh không lãng phí thời gian với cô, "Tôi nay chính là không để em ngủ ở đây. Đi thôi, sáng mai cho tài xế đưa em đến."

"Sao lời nói của anh lại không đáng tin gì hết vậy?"

"Ăn một bữa cơm liền có người đuổi theo đến, tôi mà cho em qua đêm ở đây nữa, nói không chừng hậu quả khó mà lường trước được." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong lời này, liền từ trên xe bước xuống, "Em không ra, vậy thì để tôi tìm vào ký túc xá của em đi."

"Đừng đến!"

"Tôi đứng ở đây chờ, đi ra đi."

Cố Tân Tân nghĩ như vậy cũng không phải biện pháp, mấy học sinh đứng ở đó cũng đã về rồi, cô ngắt điện thoại, mở cửa sau đó chạy nhanh ra ngoài.

Cô đi đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, kéo cánh tay của anh. "Đi nhanh, nhanh về nhà đi."

Cận Ngụ ĐÌnh rút cánh tay ra ôm lấy vai Cố Tân Tân. "Đi."

"Đi cái gì mà đi, tôi không muốn."

Bọn Triệu Thiến và Tống Vân cũng theo ra ngoài. "Chẳng trách không thấy bóng dáng cậu đâu, thế này là ở đây qua đêm bạn trai

không yên tâm rồi?"

Cố Tân Tân thuận thế đẩy cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh về nhà trước đi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng chỉ hận không thể nhanh chóng tống khứ anh đi của cô, chẳng lẽ là chột dạ? Anh liếc mấy cô gái đứng đối diện, nhớ đến khi trước cũng đã từng gặp qua, "Xin chào, tôi là chồng của Tân Tân."

Triệu Thiến há hốc miệng, trợn mắt nhìn sang Cố Tân Tân đứng bên cạnh, mà vẻ mặt của Cố Tân Tân dường như cũng không khác cô ấy là bao.

"Tân Tân, chuyện này.....đây là chồng cậu?"

Khuôn mặt Cố Tân Tân đỏ tới mang tai không biết phải trả lời làm sao, Tống Vân và hai cô gái khác nhìn nhau, chồng?

"Đúng rồi, chắc vẫn đều là bạn trai cả thôi." Triệu Thiến cười thở phào, dù sao bây giờ mấy cái người yêu nhau đều gọi vợ vợ chồng chồng như thế.

"Không, chúng tôi đã kết hôn." Cận Ngụ ĐÌnh không chút do dự đáp lại, rất kiên nhẫn giải thích thêm một lần.

Triệu Thiến véo cánh tay Cố Tân Tân. "Là khi nào hả?"

"Mình....."

"Không trách cậu nhìn không vừa mắt Vương Kiên Huy."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ mím môi, "Vương Kiên Huy là ai?"

"Không có gì, không có gì." Triệu Thiến nói được nửa câu liền nhanh chóng xua xua tay.

Cận Ngụ ĐÌnh không cần nghĩ cũng có thể đoán ra là ai, "Tôi nay mọi người còn có kế hoạch khác sao?"

"Đúng vậy đó, hẹn Tân Tân đi bar uống rượu."

"Mình chưa đồng ý nha!" Cố Tân Tân vội vàng nói chen vào, lại hơi liếc qua Cận Ngụ ĐÌnh một cái, lập tức thấy được khóe miệng anh quả nhiên đang mím đến lợi hại. Uống rượu ở quán bar? Đúng là quá giỏi rồi.

Là ai đã từng hứa với anh sẽ không bao giờ quay lại cái nơi đó?

"Chỉ là một quán bar nhỏ mới mở cạnh trường thôi, dù sao cũng đã tốt nghiệp, cũng phải làm một trận say túy lúy mới được chứ."

Cố Tân Tân cười gượng hai tiếng. "Tôi thật không định đi, vốn là đang cầm quần áo chuẩn bị tắm rồi đi ngủ đây."

"Có cần tôi đi cùng mọi người không?"

Cố Tân Tân nghe anh nói vậy, gấp gáp đẩy cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh. "Nói cái gì đó?"

"Ngày cuối cùng trước khi tốt nghiệp muốn đi chơi cũng nên được thoải mái, tôi cũng chưa từng đến mấy quán bar nhỏ, tiện thể đi nhìn chút."

Triệu Thiến đương nhiên là ngàn lần đáp ứng. "Được rồi Tân Tân, lần này thì đã không còn gì lo lắng nữa nhé?"

Không Thành cũng đi xuống từ ghế cạnh tài xế, Triệu Thiến nhận ra mình còn chưa mang theo túi. "Mình quay lại lấy túi."

Mấy người bọn họ bước nhanh về ký túc xá, Cố Tân Tân đứng trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, nóng nảy mở miệng. "Anh làm cái gì thế?"

"Sao thế? Đi uống rượu với em cũng không được sao?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh thật phiền chết đi được!"

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ôm cô vào trong lồng ngực, xung quanh có dăm ba người đi qua, Cố Tân Tân hoảng hốt đẩy anh ra lùi lại về sau, giọng nói cũng ép xuống cực kỳ thấp. "Đừng, đừng có mà động tay động chân."

Bọn Triệu Thiến rất nhanh liền quay lại, xung quanh trường này có nơi nào có thể ăn chơi bọn họ đều đã sớm mò ra hết, Cận Ngụ ĐÌnh và Cố Tân Tân đi theo phía sau, suốt dọc đường Cố Tân Tân đều nỗ lực thuyết phục Cận Ngụ ĐÌnh quay lại.

Người đàn ông giữ vững bộ dạng mắt điếc tai ngơ, đến trước cửa quán bar, Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu lên nhìn, biển hiệu gỗ khắc chữ "vàng trăng khuyết hào hùng" liền đập vào mắt. Khổng Thành đứng bên cạnh lo lắng hỏi. "Cái này.....hình như là quá ồn ào rồi."

"Chơi một chút, sẽ không sao."

Bọn Triệu Thiến cũng là lần đầu đến, trước đây chỉ là đi qua mà thôi, chần chờ bên ngoài một lúc mới đi vào.

Bên trong tiếng nhạc đập uỳnh uỳnh khiến cho màng nhĩ bọn họ phát đau, nhân viên phục vụ thấy nhóm của bọn họ tương đối nhiều thì dẫn tới một góc có nhiều chỗ trống nhất.

Khổng Thành gọi rượu và đồ ăn vặt, đám người lần lượt ngồi xuống chỗ của mình, có Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành ở đây, chung quy vẫn là khiến bọn họ bị gò bó lại không ít.

Cố Tân Tân đặt túi xách xuống bên cạnh, "Tôi đi rửa tay."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn mấy vũ nữ ăn mặc hở hang đang vặn vẹo trên sàn nhảy, còn có người đứng đó hát một bài tình ca nào đó không nghe rõ lời, bốn phía xung quanh cũng tràn ngập một loại mùi rỉ mạt. Cận Ngụ ĐÌnh dĩ nhiên không yên tâm để cho một mình Cố Tân Tân đi, liền đứng lên đi theo sau.

Khổng Thành để cho mấy cô gái tự chơi, nhiệm vụ quan trọng của anh ta là bảo vệ Cận Ngụ ĐÌnh an toàn, cũng rất tự nhiên đi theo anh.

Mấy người vừa rời đi thì hai người đàn ông lạ xách theo bình rượu đi đến, "Mấy em gái, đi chơi không mang theo bạn trai sao?"

Triệu Thiến theo bản năng cau mày. "Còn cả những người khác nữa, lát nữa là quay lại rồi."

Hai tên đó rất tự nhiên ngồi xuống, "Càng đông càng vui mà, nhìn này, thấy chúng tôi đủ thành ý chưa? Còn mang theo cả rượu đến."

Người đàn ông nói xong, đầy bình rượu về phía Triệu Thiến. "Anh trai mời cưng uống rượu."

Triệu Thiến xua xua tay. "Không cần, cảm ơn."

"Đi chơi thì phải thả lỏng chứ? Anh trai không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy cưng rất vừa mắt nên muốn mời chén rượu thôi mà."

Triệu Thiến vẫn kiên trì từ chối, "Không cần đâu, chúng tôi cũng có rượu."

Ánh mắt tên đàn ông rơi xuống mấy chai rượu nhân viên phục vụ đưa tới, anh ta nhắc lên một bình rồi liếc nhãn hiệu. "Úi, đây là loại rượu xa xỉ nhất chỗ này, xem ra là chúng ta không với nỗi rồi."

Anh ta đặt bình rượu về chỗ cũ, liếc mắt ra hiệu cho tên còn lại, hai người trước sau rời đi.

Cố Tân Tân từ trong phòng rửa tay đi ra, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở cửa chờ mình thì cảm thấy anh đúng là cẩn thận quá rồi.

"Anh cũng đến rửa tay?"

"Không phải, chờ em."

Cố Tân Tân rút tờ khăn giấy, lau mấy giọt nước đọng lại trên mu bàn tay, "Ở chỗ này thì có thể xảy ra chuyện gì chứ."

"Nếu thật xảy ra chuyện, em có muốn khóc cũng không kịp."

Ba người quay lại chỗ ngồi, bọn Triệu Thiến và Tống Vân đang cầm ly rượu uống, Cố Tân Tân vừa vươn tay ra liền bị Cận Ngụ Đinh giữ chặt.

Khổng Thành vừa rồi nghe dặn dò của anh đã mua hai chai nước hoa quả, Cố Tân Tân ảo não thu tay về. "Chúng ta đến đây để uống rượu.""

"Bọn em muốn đi chơi, tôi cũng không tính toán mà đưa bọn em đi chơi, vậy là đã đến giới hạn rồi."

Cố Tân Tân biết anh không ưa mấy nơi như thế này, dù sao thì so với những nơi anh thường đến thì nơi này quả thật đúng là một chỗ bỏ đi.

Triệu Thiến nhìn cô cười, còn không ngừng chớp mắt, "Tân Tân, người đã có chồng là không thể giống nhau nha."

"Uống rượu của cậu đi."

Triệu Thiến cầm bình rượu trên bàn uống vào mồi ngum, Khổng Thành ngồi bên cạnh cô ấy, không lâu lắm thì thấy vẻ mặt Triệu Thiến mê ly, không phải là đã uống say rồi đó chứ?

Cố Tân Tân ngồi bên cạnh Cận Ngụ Đinh không khác gì bị gắn theo một cái máy theo dõi bên người. Cô thật sự không hiểu nổi Cận Ngụ Đinh lấy đâu ra nhiều phòng bị và không yên tâm như vậy, có phải từ nhỏ đến lớn anh bị người ta hăm hại nhiều quá nên mới trở nên đặc biệt mẫn cảm như thế?

Cố Tân Tân nghe được tiếng lộc cộc, nhìn sang liền thấy chai rượu của Triệu Thiến đã rơi lăn lóc trên mặt đất.

Cơ thể Triệu Thiến đổ về phía Khổng Thành, hai tay ôm chặt cánh tay anh ta, toàn thân Khổng Thành nhanh chóng nổi đầy da gà da vịt. Tống Vân ngồi bên cạnh Triệu Thiến cười lơ ngơ, "Ai kêu cậu uống rượu như vậy? Một chai rượu lớn liền cứ thế tu hết?"

Cố Tân Tân nhìn lại, hình như có điểm không đúng nha, vì lúc này Triệu Thiến đang không ngừng dụi đầu vào lồng ngực Khổng Thành, hai tay lôi kéo cà vạt của anh ta.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 114: Tân Tân, Không Phải Là Tôi Sắp Được Làm Cha Đó Chứ?

Dịch: CP88

***

"Triệu Thiên!" Cô gọi khẽ. "Cậu không sao chứ?"

Khổng Thành đè lại tay Triệu Thiên, "Cô....."

Khuôn mặt Triệu Thiên không ngừng dụi vào ngực anh ta, cũng không quan tâm tay mình đang kéo xuống cái gì, chiếc cà vạt đáng thương cứ như vậy bị tháo bỏ, kéo theo cả mấy chiếc cúc trên cùng của chiếc sơ mi. âm thanh trong miệng phát ra ngày càng nhỏ vụn. Cố Tân Tân muốn đứng lên nhìn cho rõ, lại bị Cận Ngụ Đinh bắt được cổ tay kéo lại.

Tống Vân ngồi bên cạnh cũng chưa hiểu ra sao, cô ấy liên tục nói với Khổng Thành. "Xin lỗi nhé, xin lỗi, bình thường cậu ấy cũng không như thế đâu."

Tống Vân kéo vai Triệu Thiên về phía mình. "Chúng ta trở về thôi, cậu uống nhiều quá rồi."

Triệu Thiên đẩy tay của Tống Vân ra, Khổng Thành nhân cơ hội đó muốn đứng dậy, nhưng vừa mới đứng lên được một nửa đã bị Triệu Thiên kéo lại một góc áo. Sức mạnh của cô ấy quá lớn, Khổng Thành ngã ngồi trở về, sau đó liền bị Triệu Thiên vòng hai tay ôm lấy cổ.

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, nhìn về người đàn ông ngồi cạnh.
"Lẽ nào Triệu Thiến thích Khổng Thành?"

Nói không chừng là nhất kiến chung tình, sau đó mượn men say
thỗ lộ?

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh không lạnh không nhạt đảo qua khuôn
mặt Cố Tân Tân, "Mấy em như vậy, mà còn muốn đi chơi?"

Anh đứng dậy trước, nhìn về phía Khổng Thành đang không biết
làm sao. "Đi thôi."

Khổng Thành muốn đẩy Triệu Thiến ra, nhưng cô ấy lại như một
con bạch tuộc quần trên người anh ta, Khổng Thành chỉ có thể
hướng về phía Tống Vân ngồi cạnh cầu cứu. "Kéo bạn của cô ra đi,
chúng ta ra ngoài trước rồi nói tiếp."

"Được." Tống Vân kéo cánh tay Triệu Thiến, "Này này, sao cậu
say rượu lại biến thành cái dạng này rồi. Cậu nhìn lại xem người
mình ôm là ai kia!"

"Đi ra, đi ra." Triệu Thiến khó chịu nâng tay lên vung loạn xạ,
Tống Vân sợ bị cô ấy đập trúng, bèn nhanh nhẹn tránh đi.

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh đảo qua mấy chai rượu còn chưa uống
hết trên bàn, "Đi, đi về trước. Khổng Thành, cậu mang cô ấy theo."

Khổng Thành không còn cách nào khác, đành phải dùng một tay
ôm lấy eo của Triệu Thiến, ôm cô ấy đứng lên.

Cận Ngụ ĐÌnh và Cố Tân Tân đi phía trước, đi qua chỗ ngồi bên
cạnh liền có hai người đàn ông đi tới ngăn lại đường đi của bọn họ.

Cố Tân Tân có chút ngơ ngác không hiểu, ánh mắt hung ác của
Cận Ngụ ĐÌnh đảo qua bọn họ một lượt. Hai người đó có lẽ cũng đã
thấy được anh không dễ trêu chọc mà lùi lại mấy bước.

Cận Ngụ ĐÌnh ôm eo Cố Tân Tân đi từng bước về phía trước, cô quay đầu lại nhìn, thấy hai tay đàn ông kia vẫn đứng trong bóng tối nhìn chằm chằm Triệu Thiên bị Khổng Thành ôm lấy.

Cố Tân Tân rùng mình một cái, lạnh buốt chạy dọc theo từ gót chân lên sống lưng. Ra khỏi quán bar, cô nghe thấy tiếng rên rỉ của Triệu Thiên, quay lại nhìn liền thấy cơ thể mềm nhũn của cô ấy đang bám trên người Khổng Thành khiến cho anh ta không sao đi tiếp.

Bọn Tống Vân vẫn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ là do tinh lượng của Triệu Thiên quá kém.

Khổng Thành bị cô ấy bám dính lấy như vậy, một thân ra đầy mồ hôi. Triệu Thiên vẫn ôm chặt anh ta liên tục cọ sát, thực sự cảm thấy không làm sao có thể dập được hỏa trong người, liền giơ chân lên muốn quần lấy thắt lưng Khổng Thành.

Cố Tân Tân bị dọa sợ gần chết, vội vàng chạy tới, nhưng làm sao cũng không thể kéo Triệu Thiên ra khỏi.

Một người bạn khác cười cười lấy điện thoại ra. "Mình chụp lại cho cậu ấy một tấm, để cho cậu ấy sau khi tỉnh rượu nhìn lại."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh, nhìn theo Cố Tân Tân muốn kéo tay Triệu Thiên, rồi lại bị cô ấy đẩy ra. "Cô ấy bị người ta bỏ thuốc rồi."

"Cái gì?" Tống Vân là người đầu tiên kinh ngạc thốt ra tiếng. "Bỏ thuốc?"

Khổng Thành đẩy căng chân đang quần lấy thắt lưng anh ta của Triệu Thiên, hận không thể một tay nắm tóc cô ấy sau đó ném lên mặt đất, để cho cô ấy tỉnh lại một chút.

"Không thể nào," cô gái giơ điện thoại kia cẩn thận nghĩ lại chuyện vừa mới xảy ra. "Từ sau khi chúng tôi ngồi xuống cũng

không uống rượu của người khác đưa tới, không thể nào bị bỏ thuốc được."

"Vậy có ai đến gần không?"

"Có thì có, nhưng Triệu Thiên không uống rượu anh ta đưa cho."

Cố Tân Tân lúc này nghĩ lại cũng thấy sợ hãi. "Vậy anh ta có chạm vào rượu của các cậu không?"

Tống Vân lúc đó ngồi cạnh Triệu Thiên, cũng quan sát được kỹ càng hơn người khác một chút. "Hình như cũng đã từng chạm vào, nhưng chỉ là cầm bình rượu lên liếc một cái."

Chai rượu đặt lên bàn đều được bật nắp từ trước, hẳn là thuốc được bỏ vào lúc đó.

Sau đó bọn họ cũng là tùy tiện mỗi người cầm một chai, đây đúng thật là phải xem may rủi rồi.

Thần sắc trên mặt tất cả mọi người dần ngưng trọng, Cố Tân Tân nhìn bộ dáng này của Triệu Thiên thì vô cùng đau đầu. "Làm sao bây giờ, mang về ký túc xá à?"

"Còn có thể mang về sao?" Cận Ngụ Đinh cũng không nói đùa, vẫn đang nói thật. "Thuốc này không phải uống vào hai ngụm nước là có thể xong. Khổng Thành, cậu tìm một chỗ rồi thu xếp cho cô ấy đi."

Khổng Thành cũng không muốn nhận lấy củ khoai bỗng tay này. "Cửu gia, không thể được."

"Không được không được," Tống Vân vội vàng đến ngăn trước mặt Khổng Thành. "Anh..... Không phải là anh muốn mang cậu ấy đi thuê phòng đó chứ? Anh mà dám làm thế là tôi báo cảnh sát đó."

"Cô nghĩ được hơn, vậy nghĩ cách gì đó đem cô ấy kéo ra đi." Hai tay Khổng Thành không biết nên đặt ở đâu, nhéo eo cô ấy không được, đẩy người cô ấy ra cũng không được, vừa rồi anh ta muốn xách cổ áo của cô ấy, nhưng chỉ vừa mới dùng sức thì vải chõ đó liền rách toạc, cũng không biết là mấy thứ chất lượng kém này mua từ đâu.

Cố Tân Tân vội vàng quay về bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, lôi ống tay áo của anh. "Bình thường gặp phải tình huống như thế thì phải làm gì hả?"

"Tôi cũng không biết."

"Anh phải rất có kinh nghiệm chứ."

Nói gì vậy, "Tôi chưa từng bị người ta hạ thuốc."

Cố Tân Tân nghĩ đến bệnh viện, "Tôi thấy trong tiểu thuyết có cách là mang đi rửa dạ dày, có thể không?"

"Rửa dạ dày nhiều không tốt, cách tốt nhất là để cho Khổng Thành đứng ra xử lý."

"Cận Ngụ ĐÌnh!"

Khổng Thành cũng sắp bị bức điện rồi, một tay Triệu Thiến không ngừng giật tai của anh ta, mũi cũng va mạnh vào mũi của anh ta. "Mau đưa đến bệnh viện, Cửu phu nhân, tiếp tục như vậy sẽ thật sự có chuyện đó."

Tài xế đứng ngoài chờ, nhìn thấy bên này xảy ra chuyện thì cũng nhanh chóng đi tới.

Cận Ngụ ĐÌnh nói anh ta mang theo nước trong xe đến, vặn nắp chai sau đó đưa cho Cố Tân Tân. "Cô ấy cũng chỉ mới uống không lâu, để cho cô ấy nôn ra là được rồi. Em đổ nước vào miệng cô ấy."

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ nhận lấy sau đó đi đến bên cạnh Khổng Thành, nhưng lúc này Triệu Thiên ai cũng không kéo ra được, Cố Tân Tân đành phải gọi bọn Tống Vân đến giúp đỡ.

Khổng Thành ôm lấy vai cô ấy, mấy người khác đè lại tay chân cô ấy, một tay Cố Tân Tân giữ cầm Triệu Thiên, một tay kia liên tục đổ nước vào miệng cô ấy.

Triệu Thiên đứng bên lề đường nôn thốc nôn tháo, bọn Tống Vân nhìn cô ấy trên người lem luốc, mơ mờ tỉnh tinh, bộ dạng thật sự đáng sợ đó khiến cho từng người bọn họ suýt chút nữa khóc nấc lên.

"Đừng đổ nước nữa, sẽ không xảy ra chuyện chứ?"

"Đúng vậy đó, vẫn là nên mang đến bệnh viện đi."

Cố Tân Tân cũng không dám động thủ nữa, để cho Khổng Thành nhanh chóng sắp xếp xe sau đó đưa Triệu Thiên đến bệnh viện.

Một hồi giày vò qua đi, trong đầu Triệu Thiên vẫn rất hỗn loạn, chỉ là đã không còn gặp người liền nhào tới nữa.

Tài xế của Cận Ngụ ĐÌnh đưa bọn họ về ký túc xá, Khổng Thành lại sắp xếp một chiếc xe khác đưa anh và Cố Tân Tân về tòa nhà Tây.

Tắm xong, Cố Tân Tân uể oải ngồi xuống mép giường, cầm điện thoại gọi cho Tống Vân.

Tống Vân sợ đánh thức Triệu Thiên, mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài. "Alo, Tân Tân, Triệu Thiên ngủ rồi, cậu đừng lo."

"Cậu ấy vẫn ổn chứ?"

"Không sao, về đến nơi liền lăn ra ngủ, trừ lúc đầu lảm nhảm mấy câu kêu khó chịu thì cũng không làm gì khác nữa."

Cố Tân Tân nghĩ đến chuyện tối nay, lòng bàn tay có chút nóng lên. "Sau này mấy cái nơi đó cũng đừng có đến nữa."

"Ừ, cũng coi như là một bài học trước tốt nghiệp, sau này thấy liền đi đường vòng đi."

"Đêm nay mọi người đều vất vả rồi. Mai còn phải tham gia lễ tốt nghiệp, hi vọng cậu ấy nhanh chóng khỏe lại."

"Ừ ừ, nhất định ngày mai sẽ khỏe lại, cậu cũng ngủ sớm một chút đi."

Cố Tân Tân ngắt điện thoại, nhìn thấy Cận Ngụ Đình đi từ trong phòng tắm ra. Cô nhìn đồng hồ, thế mà đã giờ này rồi.

Người đàn ông đi đến trước mặt cô, Cố Tân Tân vén chăn lên giường.

"Bây giờ không phải là thời gian tính sổ sao?"

Cố Tân Tân sờ sờ mái tóc vừa mới sấy khô. "Có món nợ gì à?"

"Đêm nay nếu không có tôi, em nghĩ hiện tại mình đang ở đâu?"

Cố Tân Tân có chút chột dạ, nhưng vẫn mạnh miệng nói. "Ở ký túc xá nha. Tôi thật sự không đồng ý, nếu tôi kiên trì không đi thì bọn họ cũng sẽ không đi thôi."

"Nói như vậy, bạn của em hiện tại gấp chuyện, người có lỗi là tôi?" Đây là cái lý lẽ gì chứ.

"Anh nhìn tôi ngoan ngoãn như vậy, tôi chắc chắn sẽ không đi."

Cận Ngụ Đình khinh thường lên tiếng, "Ờ. Nếu là em muốn đi thì nhất định sẽ không ăn mặc quy củ như thế, nhất định là dây xích đầy mình, đeo một cái thắt lưng siết lấy eo."

"Được rồi đó!" Công kích sang thân thể rồi nữa hả?

"Cố Tân Tân, từ sau khi em chạy khỏi tôi liền như con ngựa hoang đứt cương. Nếu không phải tôi xuất hiện đúng lúc, nói không chắc hiện tại đã cùng cái tên Vương Kiên Huy nào đó đi bar rồi....."

Cố Tân Tân nghe anh nói thì giọng điệu càng ngày càng yếu ớt.
"Tôi đã nói là tôi không thích cậu ta rồi."

"Em nghĩ thử đi, nếu chai rượu đó đêm nay là em uống phải, thì làm sao giờ?"

Cố Tân Tân biết sau khi liệt kê tội sẽ là màn tính sổ, hiện tại sắc mặt Cận Ngụ Đinh cũng không dễ nhìn. Dù sao dáng vẻ của Triệu Thiến bọn họ đều được chứng kiến, lúc này mà cứ tiếp tục mạnh miệng, lửa giận của người đàn ông này nhất định là sẽ bùng lên không dập tắt được nữa.

Cố Tân Tân duỗi tay ra, vân vê gò má Cận Ngụ Đinh. "Nếu là tôi uống cũng không sợ nha, không phải là còn có anh sao?"

"Hiện tại đã biết lợi ích khi có tôi rồi sao? Chỉ là dù có là vậy thì có ích lợi gì, em uống thì cũng đã uống rồi, cùng lăm thì cũng chỉ có thể mang em đến bệnh viện thôi."

Cố Tân Tân tăng thêm sức mạnh trong tay. "Không cần nha, tôi là phụ nữ đã kết hôn rồi. Phiền phức như vậy làm gì?"

Cuối cùng cũng có thể thấy được môi anh cong lên, Cận Ngụ Đinh kéo tay cô xuống. "Cố Tân Tân, em đây là đang câu dẫn tôi?"

"Tôi làm thế khi nào hả?"

"Tôi là đàn ông, một chút khả năng phán đoán đó mà cũng không có thì sao được?"

Cô kéo anh ngồi xuống giường. "Đi ngủ, sáng sớm mai tôi còn phải đến trường nữa."

"Nhìn phản ứng của bạn em, hẳn là em cũng đã biết được thứ thuốc kia tác dụng mạnh như thế nào. Vậy nên, để cho em ăn tượng sâu sắc đồng thời sau này không bao giờ dám đặt chân đến mấy cái nơi kiểu đó, đêm nay tôi sẽ làm mẫu cho em một lần."

Cố Tân Tân không khỏi nắm chặt chăn. "Làm mẫu cái gì?"

"Nghiên cứu cho thấy, một chai rượu pha thuốc đổ vào bụng, phải làm đến năm lần mới có thể khiến cho cơ thể em thoái mái, khôi phục lý trí. Em có thể trải nghiệm thử một lần, làm một lúc năm lần là cảm giác như thế nào. Là sung sướng đê mê, hay là cảm giác một tháng sau vẫn không muốn đòn ông."

Cố Tân Tân cả kinh, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, "Anh cũng chỉ là nói hươu nói vượn, nghiên cứu nào mà nghiên cứu ra cái thứ đó? Cận Ngụ Đình, được rồi, chuyện tối nay sau này tôi nhất định sẽ không bao giờ tái phạm, ngủ đi ngủ đi."

"Em lúc nào cũng lấy cái miệng này đi lừa người....." Nửa câu sau của Cận Ngụ Đình bị anh nuốt lại vào miệng, mắt thấy Cố Tân Tân nằm xuống, Cận Ngụ Đình liền bắt lấy cổ tay cô, khóa chúng lên đỉnh đầu.

"Anh..... Anh muốn làm thật đó hả?"

"A -----"

Ngày hôm sau, điện thoại trên tủ đầu giường của Cố Tân Tân liên tục vang, cô nghe được rất rõ ràng, nhưng lúc này hai mắt làm sao cũng không mở ra được, chỉ hận không thể đập nát điện thoại rồi ngủ tiếp.

Muốn xoay người cũng không thể xoay nổi, cơ thể mệt mỏi đến mức một chút khí lực cũng không có. Bả vai bị ai đó đẩy mạnh mấy lần, Cố Tân Tân mới miễn cưỡng mở mắt.

Cô đưa tay ra, sờ soạng mấy lần mới mò được tới chiếc điện thoại.

"Alo."

"Tân Tân, đã mấy giờ rồi mà cậu còn chưa tới hả?"

Cố Tân Tân gắng gượng muôn ngòi lên, "Mấy giờ rồi?"

"Lẽ tốt nghiệp sắp bắt đầu rồi, bọn Triệu Thiên cũng dậy hết rồi, cậu đang ở đâu?"

Cố Tân Tân gõ đầu một cái. "Mình lập tức qua, ngủ quên mất."

"Tôi qua cậu cũng không có uống thuốc....."

Cố Tân Tân nghe đến đây, lập tức rống lên. "Tống Vân, cậu chỉ cần nhắc lại một chữ thuốc nữa thôi, mình liền bóp chết cậu!"

Tống Vân vội vàng ngắt điện thoại.

Cận Ngụ ĐÌnh vén chăn ngồi lên, cũng không để tâm cả người không một mảnh vải mà đứng dậy.

Cố Tân Tân liếc mắt qua, nhanh chóng thu tầm mắt lại, nhưng trong cổ họng cảm giác có gì đó trào lên, cô nâng tay che miệng lại. "Ọe -----"

Người đàn ông dừng chân lại nhìn cô. "Em làm cái gì đấy?"

"Mệt muốn nôn không được à." Cố Tân Tân nói xong, nhắm hai mắt lại. "Ọe -----"

Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ đến phản ứng của Thương Lục, kích động trèo lên giường, "Không phải là em mang thai đó chứ?"

"Sao có thể," Cố Tân Tân dập tắt hi vọng của Cận Ngụ ĐÌnh. "Kinh nguyệt của tôi vừa mới qua thôi."

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh, "Vậy em vừa nói cái gì?"

Cố Tân Tân phất phất tay về phía anh. "Đừng cho tôi nhìn thấy cái dáng vẻ hiện tại của anh. Tôi không chịu được, muối nôn."

Cận Ngụ Đình tái mét mặt, anh nhìn thân thể mình một lượt, "Vị trí nào trên người tôi khiến em phản cảm đến vậy?"

"Anh còn nói được." Cố Tân Tân cảm thấy tình cảnh tối qua thật sự khủng khiếp, "Anh nói đúng rồi, một tháng sau tôi cũng sẽ không muốn chạm vào đàn ông. Vậy nên sau đó anh đừng có mà chạm vào tôi."

Cô vén chăn trốn xuống giường, Cận Ngụ Đình muốn nắm tay cô, nhưng cô chạy cực nhanh, tay anh bắt hụt phải khói.

"Đó chỉ là em đơn phương không muốn chạm đàn ông, nhưng tôi muốn chạm vào em, đêm nay có muốn lại tiếp tục không?"

Cố Tân Tân lao từ trong phòng tắm ra, cầm chiếc khăn trong tay liên tục đập về phía người đàn ông ngồi trên giường.

Vội vội vàng vàng chạy đến trường, cũng may là chưa muộn lắm, Cố Tân Tân trực tiếp đi đến phòng ngủ của bọn Triệu Thiên.

Triệu Thiên nằm nhoài trên bàn học không nói lời nào, Cố Tân Tân tiến lên hai bước. "Làm sao thế? Còn chưa tỉnh táo lại?"

"Không phải," Tống Vân cười sặc sụa, ôm lấy cái bụng muộn vỡ tung. "Mình vừa cho cậu ấy xem đoạn video tối qua quay, cậu ấy liên tục nói trong sạch đã mắt, muốn đi tìm người đàn ông kia bắt anh ta phụ trách."

"Nói vớ vẩn gì đấy!" Triệu Thiên ngồi dậy, chỉ tay về phía Tống Vân. "Cậu còn có chút tình người không? Mình đã thảm đến như vậy rồi!"

"Cậu hắn là đang âm thầm hờn hở đi, trong cái rủi có cái may, còn không mau cám ơn Tân Tân."

Triệu Thiến nghe thế, vòng tay ôm lấy eo Cố Tân Tân. "Ân nhân cứu mạng của mình."

"Được rồi được rồi," Cố Tân Tân nhìn đồng hồ. "Nhanh đến hội trường thôi, thời gian không còn sớm nữa."

"Tân Tân," Triệu Thiến ngẩng đầu nhìn cô. "Tôi qua mình không có đem nụ hôn đầu dâng đi đó chứ?"

"Ách....." Cố Tân Tân đúng là không có chú ý, "Nhưng mà lúc đó cậu rất hung mãnh, mũi của Khổng Thành suýt chút nữa bị cậu đập nát rồi. Cũng không biết là miệng của cậu có đụng phải anh ta hay không....."

"Ha ha ha -----" mấy người còn lại trong phòng ngủ đều cười rộ lên. "Vậy khẳng định là đã đụng phải, môi chạm môi nha."

"Mấy cậu lăn hết đi cho mình!"

Cố Tân Tân vội vàng kéo Triệu Thiến đi, "Đến hội trường trước đã, trở về rồi khóc tiếp."

Trong hội trường đã ngồi chật kín khóa sinh viên tốt nghiệp lần này, nét mặt mỗi người đều rất phức tạp, vừa có vui sướng khi sắp được xông vào đời, lại có cảm giác mờ昧 không biết trước được tương lai. Cố Tân Tân chăm chú lắng nghe, nghĩ đến từ nay phải tự mình bước vào đời, trong lòng liền không tránh được cảm giác đau buồn không thôi.

Còn có bạn bè này, thầy cô giáo này, ngày hôm nay từ biệt rồi, sau này có lẽ cũng khó có thể gặp được nhau.

Hiệu trưởng đọc diễn văn xong, từng lớp tốt nghiệp được gọi lên khán đài, từng người hoặc là được giáo viên chủ nhiệm, hoặc là

giảng viên khóa của họ đội cho chiếc mũ học sĩ.

Cố Tân Tân đứng bên cạnh Triệu Thiến, mấy người bạn phía sau còn đang tìm chỗ đứng. Cô vừa nói được hai câu với Triệu Thiến, quay đầu nhìn lại liền thấy Vương Kiên Huy đứng phía tay trái mình.

"Cậu....."

Vương Kiên Huy thẹn thùng cười thành tiếng. "Tôi đổi vị trí với một bạn khác, không làm cậu khó chịu chứ?"

Cố Tân Tân cũng miễn cưỡng cười cười.

Hội trường yên tĩnh lại, giáo viên chủ nhiệm cầm mũ học sĩ đội lên cho mấy sinh viên đứng ở hàng trên cùng.

Cố Tân Tân cảm giác được cái mũi ê ẩm, lúc giương mắt lên một lần nữa đột nhiên nhìn thấy Cận Ngụ Đinh đi lên khán đài, trên tay còn cầm theo chiếc mũ học sĩ đang đi thẳng về phía cô.

Chớp mắt một cái, Cố Tân Tân định ninh là mình nhìn nhầm, dù cho Cận Ngụ Đinh có đến thật thì anh cũng sẽ không thể lên đài nha.

Cố Tân Tân nhìn chăm chú, thấy Cận Ngụ Đinh từng bước từng bước đi đến trước mặt cô, sau đó dừng lại bước chân.

***

Bát Bát: Vốn dĩ phúc lợi 888 lượt thích trang fanpage CP88 là vì muốn những độc giả ở các mặt trận khác chạy qua like, vì trước đây ta từng bị xóa nick wattpad một lần, hồi đó chưa liên kết tốt wattpad x wordpress x facebook với nhau nên không có cách nào thông báo nick mới cho những người theo dõi cũ trên wattpad, hồi đó lại đầu tư trên wattpad nhiều nhất (được rồi, hiện tại thói quen này vẫn chưa bỏ được:3), nên sau khi mất thì giống như là mất tất cả.

Muốn tất cả mọi người đều biết được 3 mặt trận đăng truyện của CP88, sau này chỗ nào mất thì còn có thể thông báo cho mọi người qua các địa điểm còn lại.

Mục đích của ta chỉ có vậy, mọi người không cần vận động những người không có sở thích đọc truyện like fanpage làm gì đâu, bởi nếu sau này họ bỏ thích thì ta còn buồn hơn cả trang không có nhiều lượt thích nữa, thậm chí còn dần vặt không biết mình làm gì sai mà người ta bỏ thích trang của ta:))))

P/s: Phúc lợi vẫn còn đó, không sớm thì muộn ta cũng sẽ có cơ hội trả cho mọi người thôi mà, không cần nóng vội làm gì ^^!

BE

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 115: Làm Quen Một Chút, Tôi Là Chồng Của Cô Ấy!

Dịch: CP88

***

Mãi đến khi Cận Ngụ ĐÌnh đi tới trước mặt, bước chân dừng lại thì Cố Tân Tân mới giật mình giương nhẹ mi mắt.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn sang bởi vì tất cả bọn họ đều không nhớ mình từng có một giảng viên nào như thế. Chỉ có bọn Triệu Thiến và Tống Vân nhận ra Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái vì sao anh có thể tới đây? Những vị lãnh đạo của trường cũng không quản sao?

Cố Tân Tân hạ thấp giọng hỏi, "Vì sao lại là anh hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh đội mũ học sĩ lên đầu Cố Tân Tân. "Tốt nghiệp vui vẻ."

Cô đưa tay lên đỡ mũ, ánh mắt lấp lánh nhìn vào đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh. Anh vuốt nhẹ cổ tay Cố Tân Tân, động tác này khiến cho cả lớp chú ý, bạn học Vương đứng bên cạnh trong lòng cũng chua loét như ăn cả một vại giấm lớn.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng trước mặt Cố Tân Tân, vẫn chưa lập tức đi xuống. Khuôn mặt nhỏ của cô càng ngày càng đỏ, phía dưới còn rất nhiều những bạn học ở lớp khác đây.

"Anh đi xuống trước đi."

"Làm sao thế?" Cận Ngụ ĐÌnh thấp giọng hỏi, giọng nói có chút tủi thân. "Tôi đến chúc mừng em tốt nghiệp mà không được?"

Cố Tân Tân sờ sờ lỗ tai mình, "Anh cũng không phải giảng viên."

"Ở một vài phương diện thì tôi đúng là giáo viên của em."

Động tác trong tay của Cố Tân Tân hơi ngừng lại, lập tức nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, phía sau lưng nóng đến mức đỏ đầy mồ hôi, liền ngay cả máy điều hòa cũng không có tác dụng. Cô muốn khiến cho anh câm miệng lại, nhưng bên trái bên phải thậm chí là phía sau đều có người, mọi người đều tập trung sự chú ý về phía này, dù là cô có nói nhỏ hơn nữa thì e là bọn họ vẫn có thể nghe thấy.

Triệu Thiến lôi tay cô, móng tay cào trong lòng bàn tay cô hai lượt, mắt còn liên tục nháy nháy với Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân cũng nháy mắt, ra hiệu cho cô ấy tuyệt đối đừng có mở miệng nói chuyện.

Nhưng cơ hội tốt như vậy, cái miệng này của Triệu Thiến căn bản là cũng không ngăn được. "Tân Tân, cậu thật là hạnh phúc, chúng mình đều là do giảng viên làm thủ tục chứng nhận tốt nghiệp, cậu thì trực tiếp là người thân trong nhà lên a."

Cố Tân Tân bấm ngón tay cô ấy. "Đừng có mà nói lung tung."

"Còn không chịu thừa nhận nữa, món nợ cậu gạt mình bao lâu nay mình còn chưa có tính sổ với cậu đâu."

Cố Tân Tân đỏ mặt, "Suyt."

"Ai nha, mình thật hâm mộ chết mất....."

Cố Tân Tân né tay của Triệu Thiến, nâng cao giọng hướng về phía Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh hỏi. "Không Thành tới không?

Có phải là chờ ở ngoài? Tối qua chín phần là đã dọa anh ta sợ không dám xuất hiện nữa rồi nhỉ?"

Triệu Thiến vừa nghe, lập tức đàng hoàng lại, "Được được được, dừng ở đây."

Ngón tay thon dài của Cận Ngụ ĐÌnh rút hoa trong túi ra, sau đó cài lên ngực Cố Tân Tân, nhìn cô chăm chú, giọng điệu cũng ôn nhu đi không ít. "Chúc mừng em tốt nghiệp, tất cả thời gian sau này của em đều phải giao cho tôi, tôi ở đây chờ mang em về nhà. Em vĩnh viễn không cần phải buồn phiền vì chuyện lúc trước hay là chuyện tương lai nữa, bởi tất cả những thứ tôi nỗ lực đạt được rốt cuộc thì cũng đã có người cùng tôi chia sẻ rồi."

Cố Tân Tân giống như tượng điêu khắc ngây người đứng đó không nhúc nhích, không biết phải phản ứng lại anh như thế nào, càng không biết phải trả lời anh ra sao.

Triệu Thiến không ngừng nhìn sang Cố Tân Tân, sao cô không nói gì chứ, bị dọa cho choáng váng rồi à?

Cố Tân Tân nhìn đáo hoa ghim trước ngực, từ nay về sau, cô mất đi một nơi để lánh nạn.

Không có như trước khi kết hôn, khi cô thương tâm khổ sở còn có thể trốn trong nhà, sau đó, có thể vì sợ ba mẹ lo lắng mà buộc phải trốn đến trường học. Nhưng là từ nay về sau, nơi này cũng đã không còn cho cô một vị trí, bọn Triệu Thiến cũng phải chuyển đi khỏi, trong lòng Cố Tân Tân chính là cất giấu một nỗi sợ hãi đó. Cô sợ một ngày kia, cô còn có thể tiếp tục bị thương, còn có thể muôn một nơi né tránh lúc thức dậy.

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh vuốt ve cổ cô, Cố Tân Tân giật mình định thần lại.

"Anh..... nhanh đi xuống đi."

"Tôi chỉ muốn chúc em tốt nghiệp vui vẻ."

"Tôi nghe được." Khóe miệng Cố Tân Tân không nhịn được hơi cong lên, "Hôm nay anh nói nhiều thật đấy."

Cận Ngụ Đinh cong môi. "Trước khi đi xuống, tôi còn một câu muốn nói nữa."

"Hả?"

Tâm mắt của người đàn ông rơi xuống Vương Kiến Huy đứng bên cạnh Cố Tân Tân. "Giới thiệu một chút, tôi là chồng của Cố Tân Tân."

Cầm của bạn học Vương giống như bị trật khớp, trên mặt bày ra vẻ mặt quái gở. Ý cười trên khóe miệng Cận Ngụ Đinh đặc biệt lóa mắt, hài lòng xoay người đi xuống đài.

Cố Tân Tân cũng lúng túng không dám quay đầu xem thử vẻ mặt của bạn học Vương, chỉ có thể nhìn thẳng về phía trước, trong lòng cầu mong buổi lễ này mau kết thúc để có thể đi xuống.

Thời gian chụp ảnh kỷ niệm, Cố Tân Tân theo dòng người đi ra ngoài, đi tới sân thể dục trong sân trường. Hiện tại là thời gian tự do chụp ảnh, Triệu Thiến ôm cánh tay Cố Tân Tân tạo tư thế chụp ảnh, "Nhớ mở chế độ tự làm đẹp nha."

Một đám con gái tụ lại với nhau, túm năm tụm ba chụp ảnh chung, Cố Tân Tân cười đến mức miệng muốn cứng đơ.

Triệu Thiến lôi mấy người khác đứng dưới gốc cây, Cố Tân Tân đang xem lại ảnh chụp trong điện thoại, thình lình có tiếng nói nhảy ra bên tai. "Chúng ta cũng chụp một tấm đi."

Cố Tân Tân ngẩng đầu lên, thấy Cận Ngụ Đinh đứng bên cạnh.

"Anh còn chưa về?"

"Chờ em xong rồi về cùng nhau luôn."

Cố Tân Tân chỉ lo anh ở đây lại dẫn theo ong bướm đến. "Vậy anh chờ trong xe đi."

Khổng Thành đứng đó không xa, cầm điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh đi ra, người đàn ông kéo cô đứng về cạnh mình, "Chụp cho cái ảnh đi."

Hai tay Cố Tân Tân không biết nên để nơi nào, mỗi khi chụp ảnh cô luôn cực kỳ không tự nhiên. Sau khi Cố Tân Tân thử nghiệm mấy lần, cuối cùng vẫn là bày ra kiểu V quê mùa nhất.

Hình ảnh chụp xuống, đây là tấm ảnh thứ hai sau tấm ảnh cưới cô và Cận Ngụ ĐÌnh chụp chung, Cố Tân Tân cũng không biết chụp ra thành như thế nào. Cận Ngụ ĐÌnh đi đến xem, khuôn mặt có vẻ như khá hài lòng, sau đó cũng không lưu lại nữa mà mang theo Khổng Thành rời đi.

Bên trong một nhà hàng gần Thương gia.

Có người gõ cửa phòng bao, bên trong truyền ra một giọng nữ. "Vào đi."

Có người mở cửa, ra hiệu cho người bên cạnh đi vào.

Người kia nhìn thấy Thương Kỳ cũng không hề giật mình, vừa đi vào thì cánh cửa cũng bị đóng lại.

"Thương tiểu thư."

"Đã lâu không gặp, cô cũng trốn đi thật kỹ, tìm sao cũng không ra."

Người phụ nữ kia ngồi xuống đối diện Thương Kỳ, đặt túi xách lên bàn, "Hết cách rồi. Khi đó Cửu gia tức giận, đuổi tôi và một

người giúp việc nữa đi, còn cảnh cáo chúng tôi không được tiếp tục xuất hiện trước mặt ngài ấy nữa."

"Thế à," Thương Kỳ rót ly nước, tự mình nhấp một ngụm thường thức, "Vì chuyện gì?"

"Sự tình náo loạn như vậy tiểu thư không thể không biết chứ," người phụ nữ đó ngay ngắn đặt hai tay mình lên đùi. "Tiểu thư tới tìm tôi không phải là vì muốn tính sổ với tôi đó chứ? Tôi cũng là thay người ta làm việc thôi, đổi phương cho tôi một khoản tiền muôn tôi mang nước hoa vào tòa nhà Tây, tôi cũng không ngờ mùi nước hoa đó lại có thể khiến cho Cận phu nhân phát điên....."

Nếu Thương Kỳ là em gái của Thương Lục, cô ta đã đột ngột tìm tới như vậy thì hẳn là tìm đến để tính sổ rồi.

"Vậy là ai sai cô làm?"

"Tôi cũng không biết, tôi chưa từng thấy người kia. Nhưng tôi đoán đó là người của Tần gia, vì báo thù cho con gái họ mà không chừa thủ đoạn nào cũng là bình thường."

Lạnh lẽo dưới đáy mắt Thương Kỳ phút chốc thu lại, khéo miệng cũng trong lúc không ai để ý tới cong lên. May là cô giúp việc này và tất cả những người trong Cận gia đều như nhau, không một chút nào đặt sự hoài nghi lên người cô ta.

Lúc trước cô ta chính là ám chỉ cho Trần tiểu thư mấy lời, cô ta cũng hoàn toàn nghe lọt, còn đem mọi chuyện làm ra hoàn hảo như vậy. Tuy là cuối cùng vẫn bị bại lộ, nhưng chỉ bằng một Trần Cận Viên óc heo thì từ đầu đến cuối đều sẽ không thể nghĩ ra những lời kia của cô ta kỳ thực chính là có thâm ý khác.

"Đến tận bây giờ tôi vẫn không tìm được việc làm mới. Không ai chịu thuê tôi, gia đình tôi sắp bị đói chết rồi." Người phụ nữ nói, nhắc mắt lên nhìn chằm chằm Thương Kỳ ngồi đối diện.

"Hiện tại cô lại khai hết tất cả cho tôi, không sợ Thương gia chúng tôi sẽ tính sổ với cô sao?"

Người phụ nữ đó vội vàng đứng dậy rót đầy nước vào chén Thương Kỳ, "Tôi đã nghĩ sẽ nói với Thương tiểu thư một tiếng. Lúc trước tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ, nhưng từ nay về sau tuyệt đối tôi sẽ không tiếp tục làm những việc tổn thương đến Cận phu nhân. Tiểu thư có yêu cầu gì cần tôi giúp một tay, tôi nhất định dồn hết sức hoàn thành, chỉ hi vọng tiểu thư có thể chừa cho tôi một con đường sống, cũng cứu lấy tôi khỏi bị đói chết."

Cô ta dè dặt ngồi về, lại rất cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thương Kỳ. Thương Kỳ sẽ không vô duyên vô cớ tìm cô ta, nếu chỉ là muốn hỏi chuyện của Thương Lục thì hình như cũng không phải là không thể.

"Rất nhiều chuyện trước đây ở tòa nhà Tây đều là do cô phụ trách phải không?"

"Vâng, vâng, tất cả công việc quét tước dọn vệ sinh đều là tôi làm."

Thương Kỳ cầm đũa, thấy người phụ nữ cứng ngắc vai bất động, khóe miệng hơi nhếch lên. "Ăn đi, vừa ăn vừa nói."

"Được." Người phụ nữ gật đầu, nhưng cũng không dám tùy tiện ăn nhiều.

"Vậy cô làm lâu như vậy, có phát hiện ra chỗ khác lạ nào không?"

Người phụ nữ nhai miếng thức ăn trong miệng, cuồng quýt nuốt xuống, "Khác lạ? Ý của tiểu thư là?"

"Cô cẩn thận nghĩ một chút, tôi nếu đã biết thì còn cần phải hỏi cô sao?"

Cô ta dĩ nhiên biết bữa ăn này không có dễ dàng như vậy, "Có, chính là Cửu gia mua rất nhiều quần áo nhưng Cửu phu nhân đều không mặc, đồ trang sức cũng vậy. Tiểu thư có thấy lạ không, bọn họ không phải là vợ chồng à?"

"Ai cho cô nói những lời này?" Thương Kỳ hơi tức giận, ánh mắt mạnh mẽ lướt sang người phụ nữ ngồi đối diện.

"Xin lỗi."

"Nghĩ tiếp đi."

Người phụ nữ nơm nớp lo sợ, đôi đũa trong tay cũng không cầm nổi nữa. Cô ta thả đũa xuống, một hồi lâu sau thì quả nhiên nghĩ ra một chuyện.

"Đúng rồi, lần đó không phải là Cửu phu nhân mang thai sao? Nhưng có một lần tôi dọn dẹp phòng rửa tay thì thấy một chiếc giấy gói bvs. Lúc đó tôi cảm thấy rất quái lạ, nếu Cửu phu nhân mang thai thì sao phải dùng đến thứ này?"

Bàn tay cầm đũa của Thương Kỳ đột nhiên nắm chặt lại, đôi mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ kia không tha. "Cô chắc chắn mình không nhìn nhầm?"

"Chắc chắn."

"Có điều thứ này cũng không thể nói rõ được điều gì. Có lẽ là lúc trước dùng, nên lúc thu dọn làm rơi xuống."

Giả thích như vậy đương nhiên cũng vẫn có thể nghe được, nhưng người phụ nữ đó lại nói tiếp, "Hôm sau tôi còn nhìn thấy Cửu phu nhân ném đi một cái quần lót vẫn còn mới đầy vết bẩn, hẳn là không giặt sạch được nên mới vứt đi."

Thương Kỳ dứt khoát buông đũa trong tay xuống. "Chị ấy không mang thai sao?"

"Tôi không thể khẳng định."

"Đã vậy rồi còn nói không thể khẳng định?"

Người phụ nữ nói rất nhỏ nhẹ, giống như sợ bị người thứ ba nghe được, "Lúc đó tôi cũng hơi nghi ngờ, nhưng có mang thai hay không thì trong lòng Cửu gia phải là rõ nhất chứ? Ngay trước mặt phu nhân ngài ấy cũng không biểu hiện gì đó khác lạ cả, tôi chỉ là một người giúp việc thì có thể nói được gì chứ."

Quả thực, mỗi ngày Cận Ngụ ĐÌnh đều ngủ cùng Cố Tân Tân trên một chiếc giường, cô có mang thai hay không thì trong lòng anh là rõ ràng nhất.

"Nếu nói như cô, một lần có thể là trùng hợp, nhưng đến hai lần thì đúng là rất khó nói rồi."

Người phụ nữ kia tỉ mỉ quan sát sắc mặt của Thương Kỳ, "Thương tiểu thư, tiểu thư hỏi cái này làm gì?"

Bàn tay Thương Kỳ chạm tới chiếc ly bên cạnh, "Chỉ là hỏi một chút thôi. Đúng rồi, không phải là cô không tìm được việc sao? Tôi có thể cho cô một việc làm, nhưng thời gian tiếp theo cô phải tiếp tục trốn người Cận gia. Điều kiện của tôi là bất cứ lúc nào tôi tìm cô thì cô nhất định phải lập tức xuất hiện."

"Được, cảm ơn Thương tiểu thư."

Sau khi tốt nghiệp cuộc sống của Cố Tân Tân cũng không có gì thay đổi lớn, vẫn là ngôi nhà vẽ truyện tranh.

Thương Kỳ đến tòa nhà Tây trùng hợp nhìn thấy xe của Cận Ngụ ĐÌnh đang lái vào trong sân, xe của cô ta cũng theo sát phía sau.

Vào phòng khách, vẫn không nhìn thấy bóng người của Cận Ngụ ĐÌnh, Thương Kỳ khom lưng đỗi giày, "Cửu ca và Cửu tẩu đâu?"

"Cửu gia vừa lên lầu, Cửu phu nhân vẫn còn đang ngủ trưa."

Thương Kỳ đi về phía cầu thang, người giúp việc thấy thế thì muốn cản lại, "Thương tiểu thư, để tôi lên trước....."

"Phiền như vậy làm gì?" Thương Kỳ nói xong, sải bước dài đi lên bậc thang.

Lên đến lầu hai, Thương Kỳ thả nhẹ bước chân đến trước phòng ngủ chính. Cửa phòng ngủ không khóa, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không có thói quen đóng cửa.

Cố Tân Tân đang ngủ trưa, Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên giường, cô nghe được tiếng động liền muồn mở mắt.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, kéo chăn lên cao trùm lấy đầu cô. Cố Tân Tân mở mắt chỉ có thể thấy một mảnh tối đen, đầu còn bị trùm lại thì sợ đến mức thét àm lên.

"Cứu mạng -----"

Cận Ngụ ĐÌnh kéo chăn xuống, Cố Tân Tân nhìn người phía trước mặt rõ ràng thì tức giận giơ tay lên muồn đánh anh.

Người đàn ông nắm chặt cổ tay cô, ép cô về giường lớn. Cố Tân Tân trừng mắt nhìn anh, "Làm cái gì đó?"

Cận Ngụ ĐÌnh hôn lên môi cô không cho cô nói tiếp, Thương Kỳ vốn là định xông thẳng vào trong, vừa nhìn thấy cảnh này thì vội vàng thu lại bước chân.

"Trêu em một chút không được à?" Giọng nói của người đàn ông truyền ra từ kẽ răng.

Cố Tân Tân đặt tay lên ngực anh muồn đẩy ra. "Tôi còn tưởng bị bắt cóc đây."

"Em thì có cái gì để người ta muồn bắt cóc, cướp sắc chắc?"

Ngoài phỏng ngủ, giọng nói xa xôi của Thương Kỳ truyền đến, "Cửu tẩu!"

Cố Tân Tân vội vàng ngồi dậy, hai tay vuốt tóc trên đầu cho thảng lại.

Thương Kỳ vừa đi ngược lại một đoạn, lúc này mới đi đến trước cửa, thò nửa cái đầu vào trong. "Cửu tẩu."

"Kỳ Kỳ đấy à."

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh quét về phía cửa, Cố Tân Tân nhanh chóng nói Thương Kỳ đi vào.

"Chị vẫn đang ngủ trưa à."

"Ừ, vừa mới dậy." Cố Tân Tân vén chăn bước xuống giường.

"Tù trước em vẫn vào đây như thế?" Tầm mắt Cận Ngụ Đinh rơi xuống người Thương Kỳ. "Ngộ nhỡ lúc đó bọn anh đang không tiện tiếp thì sao?"

Thương Kỳ nghe vậy, cười gượng. "Cửu ca, bình thường ban ngày anh đều không có nhà. Mà em đều là ban ngày mới đến tìm Cửu tẩu, nếu là tối muộn thì em cũng không dám tùy tiện xông vào đâu."

"Sau này vẫn phải chú ý một chút."

Thương Kỳ cũng không tức giận, bước nhanh đến bên cạnh Cố Tân Tân rồi khoác lấy tay cô. "Chị xem Cửu ca kia, từ sau khi có Cửu tẩu liền không giống với lúc trước nữa rồi."

Cố Tân Tân cười cười buộc tóc lên. "Sao giờ này đã tới rồi? Ăn cơm trưa ở tòa nhà Đông sao?"

"Vâng ạ, anh rể ở nhà, nói ngày kỷ niệm ngày ngày cưới của anh ấy với chị gái em và sinh nhật của chị em đều là trong tuần này. Vừa

rồi muốn làm tiệc tại nhà, em thấy thời gian gấp gáp quá, muốn hẹn chị đi dạo phố mua quà cho chị em."

Nếu là vậy, phía tòa nhà Tây bên này cũng không thể không đưa quà đến.

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ Đinh, "Tôi có nên chuẩn bị gì không?"

"Em quyết định."

"Cứu tẩu, chị đi mua cùng em luôn đi. Chị em thích gì em đều hiểu rất rõ đó."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu. "Được rồi."

Vừa vặn hôm nay chương mới cũng đã vẽ xong. Lúc Cố Tân Tân chuẩn bị đi ra ngoài, Cận Ngụ Đinh liền đưa cho cô một tấm thẻ, "Tôi muốn ngủ một chút nên không đi cùng hai người. Nhớ về sớm, tôi chờ em cùng ăn tối."

"Ừ."

Cố Tân Tân và Thương Kỳ đến khu trung tâm thương mại, Thương Kỳ cũng chưa nghĩ ra muôn mua gì.

"Phía bên ba mẹ em cũng phải chuẩn bị quà. Em còn chưa lập gia đình nên mua một món quà nhỏ là được rồi."

Cố Tân Tân nhìn lâu một là dãy cửa hàng bán xa xỉ phẩm, cô nhìn một vòng, cuối cùng kéo cánh tay Thương Kỳ, "Chị đâu chẳng thiếu cái gì cả, thật là khó nghĩ mà. Chị ấy có đặc biệt thích đồ gì không?"

"Chị em thích rất nhiều thứ đó, thích điêu khắc, thích vẽ, còn thích tự mình làm vài thứ đồ thủ công."

Cố Tân Tân nghe vậy, có chút khó xử. "Chị cũng không thể tặng đồ vẽ tranh cho chị ấy phải không?"

"Có thể mà, Cửu tẩu, chị đúng là đã gợi ý cho em. Chúng ta đi tìm mua về mấy thứ kiểu như nghiên mực hay gì đó về cho chị ấy làm trang trí nhà, nhất định chị ấy sẽ thích."

Ánh mắt Cố Tân Tân lần thứ hai rơi vào tủ kính lớn trước mặt.
"Chị chỉ có thể nghĩ đến mua đồ trang sức thôi."

"Đúng rồi, có một cửa hàng lúc trước chị em thường đến, em dẫn chị đi."

"Được."

Cố Tân Tân đi đến cửa hàng mà Thương Kỳ nói kia, bên trong bày đủ loại trang sức ngọc trai màu sắc rực rỡ, Cố Tân Tân có chút chần chừ, "Chị đâu sẽ thích thật à?"

"Đương nhiên, lúc trước chị ấy cũng thường mua ở đây."

Nếu là quà tặng thì đương nhiên không thể quá bình thường, chỉ là Cố Tân Tân vừa nhìn giá liền biết mình còn quá nông cạn.

Nhân viên của cửa hàng dẫn bọn họ vào trong, sau đó đưa một chuỗi vòng về phía bọn họ giới thiệu, "Đây là chuỗi ngọc trai đen Tahiti, được nuôi trong các rặng san hô của quần đảo Polynesia phía nam Thái Bình Dương của nước Pháp. Tùy vào mức khúc xạ ánh sáng mà nó sẽ hiện ra các màu sắc khác nhau, có màu xanh lục, tím thẫm, hay là xanh nước biển."

"Thật đẹp." Thương Kỳ cúi người nhìn chằm chằm chuỗi ngọc trai bên trong, "Oa, giá cũng không thấp nha."

"Đúng, bởi vì quý giá nên cũng phải gắp đúng người có mắt nhìn."

Cố Tân Tân từ trước đến giờ không có nghiên cứu nhiều về trang sức, đối với ngọc trai lại càng không để tâm, nhưng hiện tại cô đứng trước tủ kính cũng có chút không dời được mắt.

"Kỳ Kỳ, em nói chị đâu có thích nó không?"

"Nhất định sẽ yêu thích đến không thể buông tay, nhưng bỏ đi thôi, cái này đắt quá."

Cố Tân Tân sờ sờ thẻ ngân hàng trong túi xách, "Không thì lấy chiếc này đi, dù sao cũng là Cửu ca của em trả."

"Được đó, nhất định không được nương tay với anh ấy."

Nhân viên cửa hàng lấy chuỗi dây chuyền ra, "Tốt quá, tôi lấy rồi gói lại cho phu nhân."

"Chờ chút," Ngón tay của Thương Kỳ chỉ chỉ lên trên tủ kính, "Mở hộp trang sức đó ra, chỉ giữ lại giấy tờ kiểm định và dây chuyền thôi, còn hóa đơn thì bỏ ra."

"Được được."

Khóe miệng Cố Tân Tân cong lên. "Vẫn là em nghĩ chu đáo."

"Dĩ nhiên."

Đã là đồ đi tặng, đương nhiên không thể cùng tặng với hóa đơn.

Cố Tân Tân đi theo nhân viên cửa hàng thanh toán tiền, sau khi bọc lại đẹp đẽ cùng chiếc hộp mới bỏ vào trong túi giấy. Thương Kỳ mở lại từng lớp ra, Cố Tân Tân thì vùi đầu một bên ký tên của Cận Ngụ Đinh vào.

Thương Kỳ đây lại hộp trang sức, một lần nữa thả vào trong túi giấy, "Em kiểm tra lại rồi, không có vấn đề gì."

"Ừ." Cố Tân Tân nhắc túi lên, đi theo Thương Kỳ rời đi.

Hai người mua xong quà trở về đã là chiều tối, Thương Kỳ kéo tay Cố Tân Tân chưa muốn về. "Ăn cơm tối ở đây luôn đi, đói quá."

"Anh ấy nói đợi chị về cùng ăn, không thì em cũng cùng chị về tòa nhà Tây ăn tối đi."

"Cửu tẩu, căn bản không phải là ăn tối, mà phải gọi là màn liếc mắt đưa tình nhìn phát chán của hai người."

Cố Tân Tân cười kéo cô ta đi về phía trước, "Cửu ca của em gần đây không hiểu sao lại đặc biệt nói nhiều, chị mà không giữ lời nhất định anh ấy sẽ răn dạy chị cả một buổi tối."

Trở lại Cận gia đúng lúc Tần Chi Song đi tản bộ, Cố Tân Tân nói tài xe dừng xe lại, cùng Thương Kỳ đi xuống.

"Mẹ."

"Hai đứa đi đâu chơi đấy?"

Thương Kỳ cầm túi giấy trong tay giơ lên, "Mua quà cho chị con."

"Mua gì thế?"

"Quà của con bác không cần nhìn đâu, không đáng giá. Nhưng quà hôm nay của Cửu tẩu tiêu tốn không ít nha."

"Thế à," Tần Chi Song nói xong, đưa tay ra. "Mẹ xem một chút."

Cố Tân Tân móc ra hộp trang sức đặt vào tay Tần Chi Song, bà mở nắp hộp ra nhìn. "Không tệ, Thương Lục thích nhất là kiểu như thế này. Tân Tân, con thật có lòng."

Hai người trở lại tòa nhà Tây lúc Cận Ngụ Đinh đang ngồi trong phòng khách xem tivi, anh nghe được động tĩnh cũng không quay đầu lại.

"Giờ mới về?"

Cố Tân Tân bước nhanh tới. "Đi dạo một chút cũng cần thời gian mà, với cả chọn quà cũng không phải chuyện đơn giản. Anh thì

thoải mái rảnh rỗi rồi, vung tay bỏ chút tiền liền cái gì cũng không quan tâm nữa."

"Mấy thứ đồ phụ nữ bọn em thích tôi cũng đâu có hiểu."

Cố Tân Tân cầm túi trong tay đặt lên bàn trà, ngồi xuống cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, "Không phải là anh rất biết tặng quà à?"

Người đàn ông quay khuôn mặt tuấn tú qua, ánh mắt rời xuống khuôn mặt Cố Tân Tân. "Em nói là mấy ngôi sao kia?"

"Nói không chừng chị đâu sẽ thích đó, nếu để thêm cả nguyện vọng của anh lên trên....."

"Cố Tân Tân, ra ngoài tự do bay lượn một lúc miệng cũng cứng ra một chút rồi phải không?"

Hai người đã hoàn toàn quên mất Thương Kỳ còn đang ở phía sau đôi dép lê chưa lập tức đi vào.

Cố Tân Tân chỉ túi đồ trên bàn. "Có muốn nhìn thử một cái không?"

"Không cần, có là được rồi." Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đồng hồ. "Đi, đi ăn cơm tối."

"Tôi ăn xong rồi." Cố Tân Tân ngồi đó không nhúc nhích, cố tình lừa anh.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, đưa cánh tay ra ôm cái gáy của Cố Tân Tân kéo cô ngồi lên chân mình, anh khom lưng hôn lên miệng cô, "Xem ra em rất thích xem lời của tôi như gió thoảng bên tai, đến đây, để tôi ném thử xem tối nay em vừa ăn cái gì."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 116: Kế Ly Gián (Trước Đêm Cao Trào)

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân tránh tới tránh lui, muôn né khỏi nụ hôn của Cận Ngụ Đình, người đàn ông thấy vậy, liền trực tiếp giữ lấy cằm cô.

Cận Ngụ Đình hôn lên môi cô, Cố Tân Tân nắm lấy cánh tay của anh, muôn đẩy anh ra.

Người giúp việc từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy Thương Kỳ kinh ngạc đứng ở cửa không dám đi lên thì cũng không biết làm sao, càng không thể lên tiếng bắt chuyện để cho cô ta đi vào trong.

Cố Tân Tân thật vất vả mới thoát khỏi nụ hôn của Cận Ngụ Đình, đem mặt chôn vào lòng ngực anh. "Đừng làm rộn, Thương Kỳ đang ở đây."

Cận Ngụ Đình quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Thương Kỳ đứng sững ở cửa, "Hai người ăn cơm tối rồi sao?"

Thương Kỳ giờ mới đi lên. "Không có nha, em vốn là muốn kéo Cửu Tẩu ăn ở bên ngoài, nhưng chị ấy nói phải về ăn với anh, còn kéo luôn em đi theo."

Người đàn ông cong môi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ trơn mềm của Cố Tân Tân, "Coi như em nghe lời."

Cố Tân Tân muốn đứng dậy, nhưng một cánh tay của Cận Ngụ ĐÌnh nằm ngang trước ngực cô, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục gối đầu lên đùi anh.

Người giúp việc quay lại phòng bếp bày món ăn lên bàn, Cố Tân Tân gõ nhẹ cánh tay của Cận Ngụ ĐÌnh. "Ăn cơm tối."

Người đàn ông lúc này mới buông lỏng cánh tay ra, cô lập tức nhanh chóng ngồi dậy.

Thương Kỳ đi theo bọn họ ngồi vào bàn ăn, "Cửu tẩu, chị cũng nhanh chóng sinh một đứa nhỏ đi, đến lúc đó Cửu ca nhất định sẽ nâng niu trong lòng bàn tay."

"Đúng vậy, tôi muốn con gái." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, nhích người sang Cố Tân Tân ngồi bên cạnh. "Mau mau sinh một đứa."

Cô nhắc chân đá lén đùi anh, "Tập trung ăn cơm."

"Chờ sau khi Cửu tẩu mang thai, em nhất định sẽ mang thật nhiều thuốc bổ đến. Chị muốn ra ngoài thì nhất định phải mang theo em, em nhất định sẽ không bất cẩn như lúc trước nữa....."

Cố Tân Tân nhai cơm trong miệng, vẻ mặt bình thản, Cận Ngụ ĐÌnh gấp miếng cá bỏ vào trong bát của cô.

Thương Kỳ quan sát tất cả những phản ứng đó của bọn họ, rõ ràng là đứa con đầu tiên nhưng xem ra hai người không có phản ứng gì quá lớn. Thật sự là không bình thường.

Cô ta không khỏi nghĩ đến lời nói của người giúp việc kia, xem ra, khả năng đó có thể là thật sự tồn tại.

Ăn xong cơm tối, Thương Kỳ cũng không ở lại lâu liền rời đi.

Bên ngoài thời tiết nóng bức, một chút tâm tình muôn ra ngoài còn sót lại của Cố Tân Tân cũng bị diệt đi triệt để, cô chỉ muốn

nhanh chóng lên giường nằm. Gần đây có không ít phim mới nên cô cũng muốn coi cho hết.

Cận Ngụ ĐÌnh đi tới giữ lại vai cô. "Đi đánh bóng bàn với tôi."

"Không muốn, nóng như vậy ai mà chịu được."

"Đánh trong phòng có điều hòa, sợ cái gì."

Cố Tân Tân đẩy tay anh ta, "Không muốn, tôi muốn tắm rồi xem tivi."

"Mỗi ngày em đều ru rú trong nhà không chịu ra khỏi cửa, cũng không chịu vận động, cứ tiếp tục như vậy sao mà cơ thể đó có thể chịu nổi?" Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô lại muốn lùi đi, một tay liền bắt lấy cổ tay cô kéo về phòng luyện tập. "Từ giờ mỗi ngày đều sẽ phải duy trì vận động nửa giờ một ngày."

Cố Tân Tân đứng trên sân không nhúc nhích, Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc vợt đặt vào tay cô. "Đơn giản nhất là cầu lông chắc là biết chứ?"

"Anh tìm người khác đánh không được à? Nếu thật sự không có ai thì gọi Khổng Thành đến đi."

"Tôi chỉ muốn chơi với em." Cận Ngụ ĐÌnh cầm một chiếc vợt khác đi đến phía bên kia, anh phát bóng tới, Cố Tân Tân miễn cưỡng tiếp được, nhưng lần này Cận Ngụ ĐÌnh đánh lại cô đã không còn sức đón lấy.

Cố Tân Tân liếc quả cầu lông lăn lóc phía xa, thở dài chạy đến nhặt lên. Kỹ thuật chơi thể thao của cô thật sự là dở tệ, cũng không đón bóng được mấy lần, trận này thành ra là Cận Ngụ ĐÌnh đánh Cố Tân Tân đi nhặt cầu.

Cố Tân Tân thở hòng hộc, cuối cùng dứt khoát ngồi phịch xuống đất không chịu đứng lên, "Không được, cả người đều là mồ hôi, mệt

chết đi được."

"Đứng lên."

"Không."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đồng hồ, "Mới 15 phút đã không chịu nổi, có thể tưởng tượng được thể lực của em yếu đuối đến mức nào."

"Yếu thì cứ yếu đi." Cố Tân Tân lau mồ hôi trên mặt, chơi xấu nằm chét dí trên sàn nhà, "Không đứng là không đứng, không chơi nữa. Sau này cũng đừng lôi kéo tôi đến đây, xem phim nghe nhạc vẫn là tốt nhất."

"Ù, tối ngủ, ngày ngồi, chiều tối lại nằm, không đến nửa năm nhất định em sẽ tăng lên thành con heo 50 cân."

Cố Tân Tân cũng chẳng nghe lọt, "Cái đó anh không phải lo, tôi trời sinh là người có thể chất không dễ béo. Mấy năm đại học tôi đều là như thế này mà đâu có thấy béo lên đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến bên người cô, cầm quả cầu lông trong tay ném lên người cô, "Vẫn còn nằm? Đứng lên."

"Đừng hòng, anh có giỏi thì đánh tôi đi."

Người đàn ông nhắc một chân đặt lên người cô, quả cầu lông trong tay rơi xuống vai cô, "Tôi biết rồi, em thích nằm vận động phải không?"

Cố Tân Tân cảm thấy cái tư thế này rất không thích hợp, nhưng nếu như lúc này mà cô ngồi lên thì lại càng không thích hợp rồi.

"Anh đi ra."

"Nếu em cứ duy trì cái tình hình này thì cái thân thể của em sớm muộn cũng sụp đổ. Böyle giờ hoặc là em đứng lên chơi tiếp, hoặc là....."

Cố Tân Tân vung vợt lên muốn quất về phía anh, nhưng chiếc vợt rất nhanh cũng bị người đàn ông bắt được, "Anh uy hiếp tôi thế nào cũng sẽ vô dụng thôi. Tôi không thích vận động."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm vợt của cô, nằm xuống bên cạnh Cố Tân Tân, "Không thích cũng phải thích. Hôm nay tạm tha cho em, từ ngày mai nhất định phải đủ nửa giờ mới thả cho đi."

"Tôi không làm được!" Cố Tân Tân mạnh mẽ kháng nghị.

Người đàn ông lật người lại hôn cô, Cố Tân Tân hận không thể một cước đá văng anh ra, lại giở ra cái trò cũ rích, phiền chết rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn chưa rời đi. "Có muốn không, muốn không hả?"

"Không cần chính là không cần!" Cố Tân Tân nói xong, đưa tay muồn đầy anh ra.

Nhưng sức lực của anh lớn hơn cô rất nhiều, cô đâu thể là đối thủ của anh. Cố Tân Tân hiện tại vừa nóng lại vừa mệt, cả người ướt nhẹp mồ hôi, lại cộng thêm Cận Ngụ ĐÌnh cứ ôm chặt cô như thế. Cô thật sự sắp buồn bực chết.

"Sao anh lại đáng ghét như thế cơ chứ."

"Tôi cứ như vậy đấy, không nghe được đáp án tôi muốn thì em cũng đừng hòng rời khỏi nơi này."

Cố Tân Tân che lại cái miệng của anh, "Được rồi, ngày mai lại tiếp tục luyện tập, được chưa hả."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe xong lời này thì mới hài lòng kéo cô cùng đứng lên.

Ngày hôm sau, Cố Tân Tân qua tòa nhà chính ăn cơm trưa, cô thay xong quần áo đi xuống, vừa ra khỏi tòa nhà Tây không xa thì

Thương Kỳ cũng tới.

Cố Tân Tân đi phía trước nên không nhìn thấy Thương Kỳ, cô ta đi phía sau thấy cô đi vào tòa nhà chính thì vội vội vàng vàng đi về phía tòa nhà Đông.

Hiện tại là mùa hạ, Cận Hàn Thanh đã dặn dò không một ai được mang Thương Lục đi ra sân. Vạn nhất bị bỏng nắng thì làm sao? Hay là, vạn nhất bị say nắng, thì phải làm thế nào?

Mấy ngày nay cũng khiến cho tiểu Vu mệt muối chết, khẩu vị của Thương Lục không tốt nên nhất quyết không chịu ăn, cuối cùng tiểu Vu lại là người gánh tội.

Thương Kỳ đi vào, nhìn thấy Thương Lục đang ngồi trê ghế sô pha bóc cam, không cẩn thận dùng sức quá lớn, một đoạn móng tay liền bị gãy.

Tiểu Vu vội vàng tiến lên kiểm tra, "Không sao chứ?"

Thương Lục nhìn chằm chằm móng tay của mình, Thương Kỳ thấy thế, cầm bấm móng tay đi tới. "Để em cắt đi cho."

Cô ta kéo tay Thương Lục về phía mình, thế nhưng Thương Lục lại nắm chặt bàn tay. "Không muốn."

"Chị, cái này nhất định phải cắt đi, nếu không lát nữa bị xước xuống nữa thì sẽ rất phiền đó."

"Không được!" Thương Lục dùng sức muốn rút cánh tay về. "Cắt đau, bảo bảo sẽ đau."

"Còn nói mê sảng gì nữa, dù có cắt vào tay chị thì bảo bảo cũng sẽ không có cảm giác gì đâu."

Thương Lục vung tay tới đánh lên mặt Thương Kỳ, âm thanh chói tai khiến cho tiểu Vu đứng ở phía xa kinh ngạc thốt lên.

"Thương tiễn thư, cô, cô không sao chứ?"

Thương Kỳ sờ sờ mặt, nóng đến bỏng rát. "Không sao."

"Cận phu nhân, đừng làm loạn nữa....." Tiễn Vu tiến lên giúp đỡ giữ cánh tay của Thương Lục.

Hai người lăn qua lộn lại nửa ngày mới có thể cắt đoạn móng tay kia đi, tiễn Vu khẽ thở dài. "Vừa rồi bên tòa nhà chính gọi tới, nói tôi mang phu nhân qua đó ăn trưa, nhưng khẩu vị mấy ngày nay của phu nhân cũng không tốt lắm....."

"Cô chăm sóc chị ấy cũng cực khổ rồi. Nhà bếp bên tòa nhà chính ngày nào cũng đổi thực đơn, nếu bác Tần đã gọi thì để tôi dẫn đi là được."

"Cận phu nhân dù là tới thì cũng không ăn được bao nhiêu, nhưng đi lại ngoài trời nắng như vậy, lát nữa Cận tiên sinh về....."

"Không sao, ngày nào chị tôi cũng ở nhà sẽ không tránh được bị buồn chán. Yên tâm, có tôi chăm sóc cho chị ấy rồi."

Thương Kỳ đón lấy ô tiễn Vu đưa cho, trên má cô ta còn hằn vết tay đỏ, cô ta kéo cánh tay Thương Lục đi ra ngoài.

Hiện tại đang là giữa trưa, mặt trời lên chính giữa, chiếc ô cũng không che được mấy phần nắng. Thương Lục giãy dụa muốn trở lại. "Nóng."

Thương Kỳ cầm tay cô ta, "Chị, chị phải đi ra ngoài một chút, như vậy mới tốt cho đứa bé."

"Tôi..... Tôi ở nhà cũng đi lại được."

"Nhưng không khí trong nhà không tươi mới bằng bên ngoài đâu."

Thương Lục gần như là bị Thương Kỳ kéo ra ngoài, mặt đất bỗng đến kinh người. Cô ấy mặc quần dài, một tay đặt trên bụng, "Tôi không thể đi ra ngoài, anh ấy không cho tôi ra ngoài."

"Em cũng đâu có mang chị ra khỏi Cận gia đài, không sao."

Hai người đi lên phía trước, đau đớn trên khuôn mặt Thương Kỳ còn chưa tan đi, vừa rồi Thương Lục ra tay rất nặng, cơ hồ là đánh cho nửa khuôn mặt cô ta sưng vù.

"Chị, chị mang thai rồi, Cửu ca nhất định sẽ vui mừng đến phát điên nhỉ?"

"Cửu ca?" Sắc mặt Thương Lục tràn ngập nghi hoặc nhìn về phía cô ta.

"Đúng vậy nhà, Cửu ca chính là anh rể của em, chồng chị."

Thương Lục luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, "Cửu ca....."

"Chị, chị xem mình từ sau khi mang thai thì càng hờ đồ hơn. Cửu ca là anh rể em, là chồng của chị, cũng là ba ba của đứa trẻ trong bụng chị."

Thương Lục nghe vậy, cúi đầu liếc nhìn bụng của mình, hai người rất nhanh đi đến tòa nhà chính. Lúc sắp đi vào cửa, Thương Kỳ hết sức thả chậm lại bước chân, giọng nói cũng nhỏ đi không ít. "Chị có biết đối với một đứa nhỏ mà nói, đáng thương nhất chính là gì không?"

Thương Lục ngạc nhiên nhìn cô ta, Thương Kỳ thả ô trong tay xuống. "Đáng thương nhất, là ba ba của đứa nhỏ bị cướp đi."

Trong mắt Thương Lục rõ ràng lộ ra sợ sệt và sợ hãi, "Không được."

"Đúng vậy nha, một đứa trẻ như vậy thật là đáng thương làm sao." Thương Kỳ lại nhẹ giọng vỗ về cô ấy vài câu, lúc này mới nhấc tay lên bấm chuông cửa.

Người giúp việc ra mở cửa, Thương Kỳ dẫn Thương Lục đi vào. Tần Chi Song thường xuyên gọi người đến cùng ăn cơm, nhìn thấy hai người đến thì dĩ nhiên là rất vui vẻ. "Nhanh nhanh, đang chuẩn bị ăn cơm đây."

"Cửu tẩu!" Thương Kỳ đi nhanh qua, đến bên cạnh người Cố Tân Tân, cười híp mắt. "Chị cũng ở đây ạ."

"Đúng đó, đến đây ăn chực một bữa."

"Ăn chực này phải là nói em mới đúng."

Thương Lục đi từng bước lại gần, tầm mắt cẩn thận rơi xuống mặt Cố Tân Tân, nơi đuôi mắt Thương Kỳ vẫn thu lại từng động tác của cô ấy, khẽ lay cánh tay Cố Tân Tân, "Cửu tẩu, Cửu ca đâu?"

"Bây giờ anh ấy còn đang ở công ty, cũng không về."

"Không về sớm mà tình chàng ý thiếp với chị nữa rồi hả?"

"Lại nói lung tung." Cố Tân Tân chú ý thấy Thương Lục đi đến trước mặt, lên tiếng chào hỏi, "Chị đâu."

"Gần đây Cửu ca không hề giống trước nha, em thấy mỗi ngày anh ấy đều chỉ quần lấy chị....."

Cố Tân Tân cong cong khóe miệng. "Ăn cơm đi."

Thương Lục do dự lên tiếng. "Cửu ca?"

Cố Tân Tân vội vàng lùi lại hai bước, chỉ sợ mình nói gì đó kích thích cô ấy. Thương Kỳ tỉ mỉ quan sát sắc mặt của Thương Lục, mắt lại không chớp nhìn đến Cố Tân Tân.

"Cửu ca là ai?"

Tần Chi Song đi tới, kéo cánh tay Thương Lục, "Ăn cơm đi."

Thương Kỳ nhìn chầm chằm Thương Lục, thấy cô ấy rất nhanh liền ngoan ngoãn trở lại đi theo Tần Chi Song ngồi xuống bàn ăn. Cố Tân Tân thở phào nhẹ nhõm, thật sự sợ cô ấy sẽ lại nhận nhầm gì đó, vạn nhất làm náo loạn lên, sợ là cô lại khó ăn nói với Cận Hàn Thanh bên kia.

Thương Lục ăn một bát cháo và hai miếng bánh ngọt ở tòa nhà chính, nghỉ ngơi một lúc thì cảm thấy buồn ngủ, liền náo loạn muôn về.

Thương Kỳ để Cố Tân Tân ở lại chơi, còn mình thì cầm ô mang theo Thương Lục về tòa nhà Đông.

Trên đường trở về, Thương Kỳ dừng chân lại. "Chị."

Thương Lục đi từ trong ô ra ngoài, Thương Kỳ vội vàng cầm ô đuổi theo. "Chờ chút."

Thương Lục vẫn không để ý đến cô ta, tiếp tục đi lên.

"Lẽ nào lúc em gọi Cửu tẩu chị không có cảm giác gì sao? Chị biết cô ta rõ ràng là có quan hệ như thế nào với Cửu ca, chị lại không náo loạn lên? Lẽ nào chị thật sự cảm thấy chuyện không quá to tát....."

"Không phải." Thương Lục ngắt lời Thương Kỳ.

"Sao lại không phải? Chị nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng một chút đi....."

Thương Lục khẽ lắc đầu. "Cô nhớ nhầm."

Thương Kỳ cười lạnh, "Em nhớ nhầm cái gì?"

"Cửu ca, không phải ba ba của bảo bảo, tôi có chồng, anh ấy không phải."

Thương Kỳ giật mình nhìn chầm chằm gương mặt quen thuộc trước mắt, "Chị, chị lặp lại lần nữa?"

"Cô thật sự là nhớ nhầm rồi. Cửu ca không phải chồng tôi, không phải." Thương Lục nói xong, lại muốn tiếp tục đi về phía trước.

Thương Kỳ siết tay thành nắm đấm, nhanh chóng đuổi theo Thương Lục, chuyện đã đến nước này thì cô ta cũng chỉ có thể xuống nước. "Đúng đúng, trí nhớ của em thật là kém mà, vẫn là chị em lợi hại nhất."

"Sau này phải nhớ kỹ, anh ấy không phải."

"Được, em nhất định sẽ nhớ kỹ."

Thương Lục không nói nữa, ở đây quá nóng, cô ấy không muốn lãng phí thêm một chút thời gian nào cả.

Thương Kỳ đi bên cạnh, thi thoảng lại nhìn chầm chằm khuôn mặt của cô ấy. Từ sau khi Thương Lục ngừng thuốc, theo lý thuyết thì đáng lẽ là càng không thể nào hồi phục lại.

Tuy là đã nghĩ thế, nhưng trong lòng cô ta vẫn có chút nóng nảy.

Phía tòa nhà Đông đưa thiệp mời đến từ hai ngày trước, Cố Tân tuy đã mua quà xong xuôi nhưng vẫn không dám một mình qua đó, vẫn là nghĩ đợi đến ngày tổ chức tiệc rồi mang quà qua.

Sinh nhật của Thương Lục cũng không tổ chức quá lớn, chỉ là mời mấy người trong nhà và bạn bè thân thuộc, Cận Hàn Thanh đối với chuyện cô ấy phát điên giấu diếm rất kỹ, vẫn là muốn nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nhưng ngày này dù gì cũng phải kỷ niệm, hơn nữa Thương Lục lại có thai, sau khi cân nhắc kỹ

lưỡng, cuối cùng Cận Hàn Thanh vẫn quyết định tổ chức buổi tiệc này.

Tiệc rượu tổ chức ở tòa nhà Đông, người cũng không nhiều, càng giống như một buổi tụ tập riêng tư hơn.

Cố Tân Tân ngồi trước bàn trang điểm, tự mình chọn vài món đồ trang sức màu sắc trang nhã, vừa tô son xong thì Cận Ngụ Đình đi tới.

Anh đứng ở phía sau Cố Tân Tân, hai tay đặt nhẹ lên bả vai cô, "Rất đẹp mắt."

"Tôi cũng không giỏi trang điểm lắm."

""Trang điểm nhạt một chút cũng rất hợp, có thể thấy dù là trang điểm hay không thì em vẫn xinh."

Cố Tân Tân chọn một chuỗi dây chuyền, "Cái này được không?"

"Không tệ."

"Nói cho có."

Cận Ngụ Đình cười nhận lấy chiếc dây chuyền đeo vào cho cô, đôi con ngươi thâm thúy nhìn đến người trong gương, "Tự em nhìn đi, không thấy là rất đẹp à?"

"Được rồi, vậy là đủ rồi, chúng ta đi thôi?"

Anh khom lưng, khuôn mặt đẹp trai chôn vào hõm cổ cô, "Thiếu một chút nước hoa."

"Quên đi, dù sao cũng là đến tòa nhà Đông, không có bất kỳ một mùi hương gì là tốt nhất."

Cận Ngụ Đình không nhịn được bật cười. "Từ khi nào mà em trở nên cẩn thận như thế?"

"Cẩn thận một chút vẫn hơn là qua loa đại khái chứ?" Cố Tân Tân đứng dậy đi vào phòng thay đồ, lấy hộp quà chuẩn bị cho Thương Lục đi ra, sau đó nhét lại một hộp đựng hóa đơn khác về ngăn tủ.

Cận Ngụ Đinh cũng đã thay xong quần áo, vừa bước ra ngoài Cố Tân Tân liền đưa hộp quà đến trước mặt anh. "Có muốn xem thử một chút tôi mua gì không?"

"Mua thì cũng đã mua rồi, đưa cho tôi xem làm gì?"

"Biết đâu anh lại không thích thì sao?"

Cận Ngụ Đinh ôm eo cô đi ra ngoài, "Chỉ cần là em chọn thì đều được cả."

Đến tòa nhà Đông, khách mời đã đến gần đông đủ, Thương Kỳ đứng bên cạnh Thương Lục ở cửa, vừa nhìn thấy Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh đi đến liền nhanh chóng vẫy vẫy tay ra hiệu.

Cận Hàn Thanh đi từ trong nhà ra, đứng bên cạnh Thương Lục, "Mệt không?"

Thương Lục đứng đó quả thật có chút mệt, cô ấy khẽ gật đầu.

"Lát nữa để cho Kỳ Kỳ đưa em lên lầu nghỉ ngơi."

"Ừ."

Cố Tân Tân đi đến trước mặt bọn họ, đưa hộp quà về phía Thương Lục, "Anh hai, chị dâu, chúc mừng ngày kỷ niệm kết hôn của hai người, chúc chị dâu sinh nhật vui vẻ."

"Cám ơn." Cận Hàn Thanh nhàn nhạt đáp lại.

"Chị, đây là quà Cửu tấu tự mình chọn cho chị đó, rất đẹp. Chị xem đi, nhất định sẽ thích."

Thương Lục nghe xong, nhận lấy túi giấy sau đó mở hộp trang sức ra. Vừa nhìn thấy chuỗi dây chuyền ngọc trai đen bên trong, ánh mắt Thương Lục liền lấp lánh tia sáng, khóe miệng cũng không nhịn được cong lên. "Đẹp."

"Tất nhiên rồi, ánh mắt Cửu Tẩu có thể kém sao?"

Thương Lục thích đến mức không muốn buông tay, ôm hộp trang sức đó không rời.

----- lời tác giả -----

Đến rồi đến rồi

Cao trào đã đến, mau tới ~ nghênh đón đi, hê hê

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 117: Té Ngã

Dịch: CP88

***

"Vào nhà đi." Cận Hàn Thanh nghiêng người sang, hướng về phía Thương Kỳ nói, "Mang chị em lên lầu nghỉ ngơi, khi nào ăn tối anh gọi."

"Vâng."

Cố Tân Tân đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào trong phòng, Thương Kỳ muốn cầm hộp trang sức. "Chị, em giúp chị cầm nha."

"Không được."

Cố Tân Tân quay đầu lại liếc nhìn, Thương Kỳ khẽ cười thành tiếng, "Cửu tẩu chị thấy chưa, chị em không chịu buông tay thật rồi."

"Hiếm thấy chị đâu thích gì đó, là chuyện tốt."

"Rồi rồi rồi, vậy thì chị cầm." Thương Kỳ kéo nhẹ cánh tay Thương Lục đi, "Em mang chị lên lầu."

Loại tình huống này Cố Tân Tân không thích nhất, tiệc tối còn chưa bắt đầu, Cận Ngụ ĐÌnh đã bị mấy người bạn kéo đến bên cạnh. Thương Kỳ đi lên vài bậc thang, quay đầu lại liếc nhìn Cố Tân Tân. "Cửu tẩu, một mình ở đó buồn chán lắm, không thì chị đi lên cùng tụi em luôn đi?"

"Không cần." Cố Tân Tân cười khẽ, "Chị tìm một chỗ rồi ngồi xuống là được."

"Mấy người đàn ông mà tụ tập lại thì cũng đủ chuyện, trên lầu có phòng chiếu phim, em mở phim cho chị coi?"

Cố Tân Tân vẫn đứng tại chỗ, "Không cần, một lát nữa là đến giờ ăn tối rồi."

"Vậy cũng được." Thương Kỳ thấy thế, cũng không tiện nói thêm nữa.

Đúng lúc Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở phía xa gọi cô, Cố Tân Tân đi đến bên cạnh anh. Có mấy người bạn của anh ở đây, Cận Ngụ ĐÌnh giới thiệu bọn họ với nhau.

"Đây là phu nhân của tôi, Cố Tân Tân."

"Ồ -----" đối phương kéo dài giọng. "Đã nghe Tiêu Tụng Dương kě."

Vừa nhắc đến tên Tiêu Tụng Dương, Cận Ngụ ĐÌnh liền biết chắc chắn anh ta không nói được cái gì hay ho. "Đừng nghe cậu ta đoán mò, cái miệng rộng đó của cậu ta cũng không đáng tin."

"Sao cậu biết cậu ta nói gì? Nhưng thế nào thì cái duyên phận này của cậu với Cửu phu nhân cũng thú vị vô cùng....."

Cố Tân Tân đứng bên cạnh không nói chen vào, Cận Ngụ ĐÌnh sợ cô buồn chán, ngón tay đùa nghịch trong lòng bàn tay cô.

Trở lại phòng ngủ, Thương Lục nằm xuống nghỉ ngơi, Thương Kỳ ngồi ở mép giường trò chuyện với cô ấy.

Trước khi tiệc tối bắt đầu, Cận Hàn Thanh đẩy cửa phòng ngủ đi vào, nhìn thấy Thương Kỳ đang cầm cuốn sách đọc gì đó, nghe thấy tiếng động thì không khỏi hơi ngẩng đầu. "Anh rě."

Cận Hàn Thanh nhìn về phía Thương Lục đang nằm trên giường, cô ấy đã ngủ thiếp đi, hai tay còn ôm hộp trang sức.

"Tiệc tối sắp bắt đầu rồi sao?"

"Ừ."

Thương Kỳ khẽ đẩy cánh tay Thương Lục, "Chị."

Thương Lục ngủ không sâu, cô ấy khẽ mở mắt ra, Cận Hàn Thanh kéo tay để cô ấy ngồi dậy. "Còn mệt không?"

Thương Lục khẽ lắc đầu, "Phải ăn cơm tối sao?"

"Ừ, đói bụng không?"

"Có, sắp đói chết."

Cận Hàn Thanh không khỏi bật cười, "Đi."

Thương Lục ngồi trên giường không nhúc nhích, cô ấy mở hộp trang sức ra, "Muốn đeo."

Người đàn ông quay đầu lại nhìn, muốn lấy hộp ra khỏi tay cô ấy. "Tôi mua cho em nhiều trang sức như vậy không thích sao? Thế nào mà lại cứ muốn đeo cái này?"

Thương Lục siết chặt hộp trang sức không buông. "Tôi thích, rất thích."

"Ngoan, chúng ta chọn một cái đẹp hơn nhiều rồi đeo lên được không?"

"Không được." Thương Lục khăng khăng, "Muốn cái này."

Thương Kỳ ngồi bên cạnh không lên tiếng, Cận Hàn Thanh mở hộp trang sức ra, cầm chuỗi dây chuyền kia lên nhìn kỹ, giống như cũng không có gì kỳ lạ.

"Anh rể, sao vậy?"

Cận Hàn Thanh không chút biến sắc mang vào cổ cho Thương Lục, "Không có gì."

Thương Lục sờ chuỗi ngọc trai trên cổ, khôn mặt cũng hiện ra mấy phần vui vẻ, "Đẹp."

"Ừ, rất đẹp."

Cận Hàn Thanh dắt tay cô ấy đi ra ngoài, vừa ra đến hành lang liền nghe được tiếng huyên náo từ dưới lầu truyền đến, Thương Lục có chút khẩn trương nắm chặt bàn tay Cận Hàn Thanh.

"Không sao, đều là người em biết." Cận Hàn Thanh nhắc bàn tay đan lấy nhau của bọn họ, khẽ hôn lên đó.

Đi đến trước bậc thang, Thương Lục đi theo Cận Hàn Thanh xuống, nhưng chỉ mới đi được vài bước thì có âm thanh lạch cách truyền vào tai.

Cận Hàn Thanh nhanh tay nhanh mắt vội vàng kéo cánh tay Thương Lục không cho cô ấy tiếp tục tiến lên.

Chuỗi dây chuyền đứt phứt, từng viên ngọc trai bay ra xung quanh, rơi xuống bậc thang, có một vài viên rơi vào đám người, cũng có những viên lăn về phía rèm cửa sổ, dưới chân Thương Lục là tập trung nhiều nhất. Sắc mặt Cận Hàn Thanh nghiêm túc giữ lấy Thương Lục không dám để cho cô ấy tiếp tục đi xuống.

Cô Tân Tân nghe được tiếng động ngẩng đầu, cô đang đứng ở ngay đầu cầu thang bên dưới, ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy Thương Lục đang giãy dụa muốn đi tìm ngọc trai, "Dây chuyền của em, dây chuyền của em....."

"Lát nữa là tìm lại được, em đừng rồi." Cận Hàn Thanh nhìn những viên ngọc trai kia xoay tròn bên chân, trong lòng vẫn còn sợ

hãi. Ngộ nhỡ Thương Lục bước lên rồi ngã xuống thì làm sao?

Thương Kỳ nhanh nhẹn ngồi xuống kiềm từng viên, Cận Hàn Thanh cũng huy động cả những người giúp việc dưới lầu tìm kiém, "Một viên cũng không được thiếu."

Bên chân Cố Tân Tân có hai viên, cô khom lưng nhặt lên, sau đó đặt vào tay một người giúp việc.

Dây chuyền vẫn còn mới mang đến cho Thương Lục, vì sao lại đứt? Bỏ ra nhiều tiền như vậy mua một chuỗi dây chuyền, chất lượng của dây nhất định là bảo đảm. Cố Tân Tân mơ hồ cảm thấy bất an, cô nhanh chóng đi về phía trước vài bước, cùng mọi người nhặt mấy viên ngọc trai rải rác xung quanh.

Thương Kỳ về phòng ngủ cầm hộp trang sức đi ra, đặt những viên ngọc trai vào trong. Những chỗ mắt thường có thể tìm thấy đều đã tìm cả rồi, hẳn là sẽ không bị sót lại được.

Tần Chi Song ở dưới lầu giúp bọn họ bắt chuyện khách mòi, Cố Tân Tân vén rèm cửa lên tìm được ba viên. Cô đứng dậy đi lên lầu, đến bên cạnh Thương Kỳ.

"Nhưng tổng cộng có bao nhiêu viên chứ? Cứ tìm loạn như vậy cũng không phải cách." Một người giúp việc đứng bên cạnh lo lắng hỏi.

Thương Kỳ suy nghĩ một chút rồi mở miệng, "Chắc là 68 viên, lúc trước tôi cũng đi theo chị đến cửa hàng này mua đồ. Những cửa hàng bình thường đều lấy độ dài để tính, nhưng ở đó thì khác, đều là quy định 68 viên một chuỗi, dài hay ngắn là tùy thuộc theo loại. Nhưng ngày đó chị tôi không ở đó, cũng không ai từng thử, nên chắc vẫn là 68 viên."

"Hiện tại có bao nhiêu viên rồi?" Cận Hàn Thanh hỏi.

Thương Kỳ cẩn thận đếm một lượt, "63."

"Tiếp tục tìm, một viên cũng không được để sót."

Cố Tân Tân nghe vậy, vội vàng đi tìm kiếm, quà này dù sao cũng là cô tặng, bây giờ xảy ra chuyện cô cũng không tránh khỏi không có liên quan.

Trong đại sảnh không còn lại nhiều người, Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên kéo cánh tay Cố Tân Tân. "Đi ra ngoài đi."

"Còn mấy viên chưa tìm được," Cố Tân Tân đi đến cạnh người anh, hạ thấp giọng nói. "Ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì làm sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc mắt về phía Thương Lục, sức mạnh trong tay cũng hơi buông lỏng. Người giúp việc tỉ mỉ kiểm tra từng bậc thang, tìm được ba viên.

Cố Tân Tân ngồi xổm trên mặt đất, lần mò một hồi mới tìm được một viên, viên cuối cùng được Thương Kỳ tìm thấy bên chân của Thương Lục.

"Cuối cùng cũng đủ," Thương Kỳ đến lại một lần nữa. "Vừa đủ 68 viên, không nhiều cũng không ít hơn một viên."

Cận Hàn Thanh liếc ngọc trai trong hộp, mây mù trên gương mặt tuấn tú của anh ta vẫn chưa tan đi. Ánh mắt của anh ta rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân, nhưng một câu cũng không nói.

Cận Ngụ ĐÌnh kéo tay Cố Tân Tân. "Đi, không đói bụng sao?"

Cố Tân Tân tránh khỏi ánh mắt của Cận Hàn Thanh, hiện tại đúng là cô không dám nhìn vào mắt của anh ta.

Hai người đi ra, Thương Kỳ đóng lại hộp trang sức rồi đưa cho người giúp việc. "Cắt đi, hôm nào tôi mang đến cửa hàng đó hỏi lại xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì."

"Vâng."

Thương Lục sờ cái cổ trống trơn, vẻ mặt cũng có chút buồn bã, Cận Hàn Thanh không khỏi lên tiếng an ủi. "Không sao, mai là có thể đeo rồi."

"Thật không?"

"Ừ, tôi hứa với em."

Cận Hàn Thanh vừa nói xong, mang theo Thương Lục đi xuống.

Cố Tân Tân ăn một bữa này cũng là trong nơm nớp lo sợ, cô hi vọng chuyện chiếc dây chuyền chỉ là bất ngờ, nhưng trong lòng cô vẫn không khỏi bất an, giống như có một bàn tay đang từng giây từng phút siết lấy trái tim cô.

Cận Ngụ Đinh gấp thức ăn bỏ vào trong bát cô, "Làm sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là không thấy đói thôi." Cố Tân Tân như ngồi giữa đồng thanh, nhắm mắt lên, nhìn thấy Thương Lục còn nguyên vẹn đứng bên cạnh Cận Hàn Thanh thì mới hơi yên lòng lại.

Có lẽ là do cô quá mức thận trọng, lại có thể là thời gian quá sống quá mức dễ chịu, chỉ cần Thương Lục không có chuyện gì thì cô đều có thể cảm thấy mình như là đang sống trong hũ mật. Nhưng không ai biết trái tim Cố Tân Tân kỳ thực vẫn luôn lơ lửng, cô sợ hãi Thương Lục xảy ra chuyện, lại sợ Cận Ngụ Đinh tiếp tục phải đưa ra lựa chọn.

"Đến đây, đến đây, mời Cửu Tẩu một chén." Trên bàn, có bạn của Cận Ngụ Đinh đứng lên muốn mời rượu.

Cố Tân Tân vội vàng nâng cốc lên, trong ly vẫn còn nửa phần nước trái cây chưa uống xong.

"Cửu Tẩu, thế này cũng quá không tôn trọng rồi. Chị chỉ uống nước trái cây thôi?" Người kia nói xong, để chén rượu xuống sau đó đi vài bước lấy cái cốc rỗng đặt vào tay Cố Tân Tân. "Hôm nay

trên bàn tiệc này đều là người nhà cả, chị nhất định phải uống với tụi này hai chén mới được."

"Tôi..... Tôi không biết uống rượu."

"Làm gì có người nào không biết uống rượu chứ, cũng có khác gì uống nước là bao đâu.\"" Người đàn ông đó vừa nói xong, liền cầm chai rượu lên đỗ đầy vào cốc cho Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, nhấc tay đè lại miệng chén, "Cô ấy thật sự không thể uống."

"Cửu gia, như vậy cũng quá....."

"Chúng tôi đang lên kế hoạch sinh con, không thể uống rượu."

Người đàn ông đứng bên cạnh Cố Tân Tân hơi giật mình, "Anh nghiêm túc đây à?"

"Còn có thể giả sao?"

Đối phương không kiên trì nữa, đặt lại chai rượu lên bàn rồi vòng trở về chỗ ngồi của mình.

Sự kiện Cận Ngụ ĐÌnh kết hôn có không ít người trong cái vòng này đều biết, nhưng hầu hết bọn họ đều không biết hiện tại là anh thật lòng, chứ nói chi là còn muốn nhắc đến sinh con.

Cố Tân Tân không biết suy nghĩ phức tạp trong lòng bọn họ, càng không biết một câu nói bâng quơ kia của Cận Ngụ ĐÌnh đã khiến cho người khác khiếp sợ như thế nào. Kết hôn sinh con là chuyện rất bình thường, không phải sao?

Cô đã hoàn toàn quên mất ngay mấy tháng trước chính mình còn khăng khăng cố chấp, đánh chết cũng không chịu sinh con cho Cận Ngụ ĐÌnh.

"Cửu gia, chuyện tình của anh với Cửu tẩu có phải là có thể viết thành sách rồi không?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt cong môi, "Có thể, phu nhân của tôi vẽ 『Trảm nam sắc』, mấy cậu có thể đi đọc thử."

Cố Tân Tân nghe vậy, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, cô đá chân Cận Ngụ ĐÌnh. "Sao lại nói ra."

Ở trong đó cũng không thiếu mấy tình tiết ám muội đâu, Cố Tân Tân cũng không muốn bị người quen biết đọc được.

Nhưng Cận Ngụ ĐÌnh lại làm cái dáng vẻ chẳng có gì. "Sao thế? Tôi đang làm tuyên truyền miễn phí cho em đó? Phải biết người ở cấp như tôi, phí tuyên truyền cũng rất đắt đỏ."

Cố Tân Tân gấp thức ăn bỏ vào miệng, trên bàn này đều là bạn bè của anh đang chờ xem trò vui, cô vẫn là nên dứt khoát ngậm miệng lại không nói gì thì hơn.

Tiệc rượu kết thúc, Cố Tân Tân nhìn thời gian, đã không còn sớm nữa. Hôm nay lòng cô vẫn luôn không yên, Cố Tân Tân nghĩ vẫn là nên về sớm một chút.

Thương Lục ngồi bên cạnh cũng không uống rượu, kiên nhẫn không được lâu, sau khi ăn cơm tối xong liền lầm ĩ muốn lên lầu, Cận Hàn Thanh bất đắc dĩ phải gọi tiểu Vu đến.

"Cô dẫn cô ấy lên tắm rửa trước đi, tôi còn phải ở lại một lúc nữa. Phải nhớ sấy khô tóc."

"Vâng."

Thương Kỳ thấy thế, cũng buông đũa xuống. "Tôi đi với cô."

Có Thương Kỳ giúp đỡ đương nhiên là không thể tốt hơn, tiểu Vu đỡ Thương Lục đứng dậy, còn Cận Hàn Thanh cầm ly đi chúc rượu.

Cố Tân Tân ngồi bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh. "Tôi muốn về."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã ăn xong, anh nhìn bốn phía xung quanh, không thấy bóng dáng Cận Hàn Thanh đâu. "Được, chúng ta đi chào một tiếng rồi về."

"Ừm."

Cận Hàn Thanh không ở đây thì chắc là ở trong phòng, Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy kéo tay Cố Tân Tân đi vào trong.

Bước lên cầu thang, Thương Kỳ nắm chặt bàn tay Thương Lục, Tiểu Vu cũng đi theo một bên, hai người còn đang vừa nói vừa cười, "Chị tôi hôm nay rất ngoan."

"Đúng đó, có người đến chúc rượu phu nhân cũng có mấy lần phôi hợp. Gần đây tôi luôn nghĩ, không phải là Cận phu nhân sắp hồi phục rồi đó chứ?"

Khóe miệng Thương Kỳ hơi giương lên, ánh mắt dịu dàng rời xuống khuôn mặt Thương Lục. "Chỉ hi vọng là như thế."

"Không phải mọi người đều nói làm mẹ là sẽ khỏe lại sao? Chưa biết chừng sau khi sinh con liền có thể hoàn toàn khỏi rồi."

Thương Lục đi từng bước theo Thương Kỳ, tầm mắt cô ta không khỏi rũ xuống. Tiểu Vu còn đang hưng phấn nói gì đó, bàn tay Thương Kỳ nắm nhẹ tay Thương Lục, hô hấp hơi ngừng lại, sắc mặt bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lại giống như chuyện gì sẽ không xảy ra.

Cố Tân Tân đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào phòng khách, ngẩng đầu thấy Thương Lục đang lên lầu, cũng không thấy bóng dáng của Cận Hàn Thanh đâu.

Cố Tân Tân vừa muốn xoay người, trong tai đột nhiên nghe thấy một thứ âm thanh chói tai, trong lòng cô không khỏi hộp, ngay

sau đó là tiếng của Thương Kỳ xông đến. "Chị!"

Ai cũng không nhìn thấy rõ Thương Lục là vì sao mà ngã xuống, tiểu Vu sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch, cả người sợ run đứng tại đó không nhúc nhích. Thương Kỳ vốn là đang cầm tay Thương Lục, nhưng sau khi cô ấy ngã xuống thì bàn tay cũng tuột đi.

"Chị!"

Thương Lục ngã xuống mấy bậc thang, Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh đều nhìn thấy rõ ràng, điểm chết người là bụng của cô ấy liên tiếp đập vào bậc thang. Thương Kỳ sốt ruột muốn kéo tay cô ấy lên, bàn tay vừa mới chạm đến Thương Lục, liền khiến cho cô ấy theo quán tính ngã xuống.

Thương Kỳ bị cô ấy kéo theo xuống, hai người chật vật rơi trên mặt đất, Thương Lục thống khổ co rúc nằm đó không nhúc nhích.

Cố Tân Tân run rẩy, sợ đến mức quên cả phản ứng, chỉ biết là bàn tay đang nắm lấy tay cô đã rời đi mãi rồi.

Người đàn ông bước lên hai bước, nóng vội ngồi xuống, ánh mắt cố định trên chiếc váy đầy máu của Thương Lục, trong lòng giống như đột ngột bị xé ra một lối chết. Máu không ngừng lan ra, màu máu đậm vào mắt anh, cũng hung hăng đậm vào trái tim anh.

"Thương Lục, Thương Lục!" Cận Ngụ ĐÌnh nâng nửa người trên của cô ấy lên ôm vào lòng "Nhanh, gọi xe cứu thương!"

Thương Kỳ lần này ngã cũng không nhẹ, cô ta nằm nhoài tại chỗ không đứng lên nổi, trên cánh tay đều là vết trầy xước, nước mắt cũng tràn ra, "Chị, chị -----"

Cộc cộc cộc

Một chuỗi âm thanh lạ truyền vào trong tai Cố Tân Tân, cô rũ mi mắt xuống, vừa nhìn thấy thứ đồ lăn về phía mình thì sắc mặt càng

ngày càng trăng. Cô lùi về sau, vật kia đập vào vách tường, lăn một đường về phía đối diện, sau đó nhanh chóng dừng lại.

Cô Tân Tân nhìn rất rõ ràng, đó là một viên ngọc trai.

Cô nhất thời cảm thấy như cơ thể đang tiến vào một hầm băng lạnh lẽo, vì sao lại thế? Tiếng gào khóc của Thương Kỳ và la hét của tiểu Vu cô đều không còn nghe thấy nữa rồi.

Cô Tân Tân run rẩy, cô không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chỉ theo bản năng cúi người xuống nhặt viên ngọc trai kia lên rồi nắm chặt trong lòng bàn tay.

Không thể nào, chắc chắn không phải bởi vì nó mà Thương Lục ngã lộn nhào, không thể nào!

Giọng nói của Cận Ngụ Đinh cực kỳ nóng nảy, bàn tay khẽ vuốt lên khuôn mặt nhỏ của Thương Lục. "Thương Lục, em đừng làm anh sợ."

Thương Lục đặt tay về sau, một mảnh ướt át, cô ấy gio tay lên nhìn, trước mắt đều là máu.

"Á -----"

Cận Ngụ Đinh đè lại cánh tay cô ấy, giọng nói cũng lộ ra kinh hoảng chưa bao giờ có. "Không sao, nhất định sẽ không sao."

Trên trán Thương Lục đầy mồ hôi lạnh, nước mắt không ngừng trào ra. "Cứu ca, Cứu ca, xin anh cứu con của em....."

Cận Ngụ Đinh nhấc mắt lên, hướng về phía tiểu Vu gào lên, "Gọi xe cứu thương chưa? Đã gọi chưa?"

"Gọi....."

"Không được, vẫn là để tôi đưa đi đi, không thể trì hoãn thời gian." Cận Ngụ Đinh muốn ôm Thương Lục lên, đúng lúc này từ cửa

truyền đến tiếng của Cận Hàn Thanh.

"Thương Lục!"

Tần Chi Song nghe được tiếng la hét cũng chạy tới, mắt Cố Tân
Tân đỏ ngầu, đứng đó không nhúc nhích nhìn tình cảnh hỗn loạn
trước mắt.

"Thương Lục." Cận Hàn Thanh nhanh chân tiến lên, đến trước
mặt, ánh mắt sững sờ rơi xuống người Thương Lục.

Tần Chi Song che miệng không nói nên lời, suýt chút nữa ngã
xuống, vội vàng ở một bên đỡ lấy cánh tay Cận Hàn Thanh.

Người đàn ông phảng phất như bị rút đi toàn bộ sức lực, cả
người quỳ thụp xuống, "Thương Lục."

Thương Lục nhìn thấy khuôn mặt của Cận Hàn Thanh, lại nhìn
máu trong lòng bàn tay, tiếng khóc càng thêm tan nát cõi lòng.

----- lời tác giả -----

Liên quan đến lần té ngã này cũng không có chỉ đơn giản như
vậy, ngày mai hãy xem tiếp diễn biến ~

Còn có ~ ta không thể lấy con mắt của Thương Đế mà xem
những sự việc này, hùm hùm, dấu sao thì cao trào đã tới, nào nào,
đại nữ chủ của chúng ta đã đến lúc thật sự trưởng thành ~

***

Bát Bát: Xét thấy giai thoại mới đã đến, Tân Tân bảo bảo của ta
chính thức trưởng thành, và Tu Tu baebae có thể đã sắp không còn
là Phong Tu nữa (cái này ta đoán thôi, 3 chương mới bên Trung ta
còn chưa đọc hị hị), ta quyết định giờ đăng truyện từ chương 118 sẽ
đổi từ 8h sáng mỗi ngày sang 8h tối mỗi ngày nhé:)))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 118: Chân Tướng Từ Camera Giám Sát

Dịch: CP88

***

"Con ơi -----"

Tiếng khóc của Thương Lục nghẹn lại giữa cổ họng, tựa hồ không dám khóc lên. Cô ấy khép chân lại, cho rằng như vậy là có thể không sao rồi.

Cận Hàn Thanh đầy Cận Ngụ ĐÌnh ra rồi ôm Thương Lục vào lòng, "Không sao, nhất định sẽ không sao."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chầm chằm lòng bàn tay dính đầy máu của chính mình, sắc mặt Tần Chi Song trắng bệch hỏi tiểu Vu: "Cứu.....
Đã gọi xe cứu thương chưa?"

"Rồi ạ, hắn là sẽ lập tức tới thôi."

Yết hầu Cận Ngụ ĐÌnh hơi lăn, "Trực tiếp mang đến bệnh viện đi."

"Không được," Cận Hàn Thanh nghe vậy, ôm chặt Thương Lục trong lòng ngực, "Không thể động, không được tùy tiện động đây....."

Anh ta gấp gáp đến mức giọng nói run run, thân thể cũng run rẩy. Cận Ngụ ĐÌnh quỳ một gối ở bên cạnh, Cận Hàn Thanh lo lắng cũng đúng thôi, nơi này cũng là cách bệnh viện gần nhất mười mấy phút

đường xe, có người chuyên nghiệp đến xử lý nhất định là sẽ hơn hiện tại tự họ vội vàng mang đến.

Cánh tay Thương Kỳ thâm tím từng mảng, nơi khói mắt cũng có máu tụ.

Người của Thương gia đúng lúc này tiến vào, "Thương Lục -----"

"Chị." Thương Kỳ tiến đến bên cạnh Thương Lục, cẩn thận từng li từng tí khẽ gọi. "Chị đừng làm em sợ. Chị phải sống, bảo bảo nhất định sẽ không có chuyện gì."

Cận Hàn Thanh ấn Thương Lục vào trong lồng ngực, giọng nói như một tảng băng, "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao lại ngã thành như vậy?"

"Em cũng không biết." Thương Kỳ liên tục lắc đầu, "Đang đi bình thường bỗng nhiên ngã xuống. Anh rể, xin lỗi."

"Đang đi bình thường làm sao lại ngã?" Giọng nói của Cận Hàn Thanh càng ngày càng lạnh.

Tiểu Vu nghe vậy, định thần đi từ trên bậc thang xuống. Hai chân cô ta mềm nhũn, phải vịn lan can mới có thể bước đi.

Thương phu nhân nhìn thấy dáng vẻ của Thương Lục thì suýt chút nữa ngất đi, một câu cũng không nói nên lời, cuối cùng chỉ biết dựa vào bên cạnh khóc.

Tiểu Vu đi tới trước mặt mọi người, chân đã không còn có thể chống đỡ nổi cơ thể cô ta nữa. Tiểu Vu mềm oặt ngồi xuống mặt đất. "Cận phu nhân là dẫm lên một thứ gì đó. Không phải vô duyên vô cớ mà phu nhân ngã xuống như vậy."

"Dẫm lên cái gì?" Thương Dư Khánh nỗi giận bùng bùng.

"Tôi, tôi cũng không nhìn rõ. Nhưng lúc phu nhân ngã xuống
cũng có một thứ đồ từ trên cầu thang lăn xuống....."

"Đồ đâu?" Đôi mắt Cận Hàn Thanh đã hoàn toàn bị máu nhuộm
đỏ.

Cố Tân Tân theo bản năng giấu hai tay về sau lưng, tiểu Vu nháu
mi mắt, ánh mắt của hai người chạm nhau. Cố Tân Tân khẽ lắc đầu,
chuyện này không có liên quan gì đến cô, thật đấy!

Tiểu Vu giơ cánh tay lên chỉ Cố Tân Tân. "Bị Cửu phu nhân nhặt
lên rồi."

Cô muốn bỏ chạy, thế nhưng hai chân hiện tại như đeo chì. Cố
Tân Tân đứng ngây ra chỗ đó, Cận Ngụ Đinh xoay người nhìn về
phía cô, ánh mắt lạnh lùng. Cô không kịp nhìn kỹ, chỉ thấy thân thể
Cận Hàn Thanh giật giật, sau đó giao Thương Lục cho Thương Kỳ
và tiểu Vu.

Trong lòng Cố Tân Tân dâng lên sợ hãi, cô biết Cận Hàn Thanh
lúc này nhất định là muôn mạng của cô. Cố Tân Tân há miệng muốn
giải thích, "Thật sự không có liên quan gì đến tôi, mọi người hãy tin
tôi."

Cận Ngụ Đinh không chút nghĩ ngợi đứng dậy, nhanh hơn Cận
Hàn Thanh ba bước liền đi đến trước mặt Cố Tân Tân, thân hình
cao lớn cũng che chắn cô đến không còn chỗ hở.

Cận Hàn Thanh đến trước mặt Cận Ngụ Đinh, ánh mắt lạnh lùng
nhìn anh, "Tránh ra."

"Anh hai, bây giờ không phải là lúc để truy cứu trách nhiệm."

"Trách nhiệm này chẳng lẽ không nên truy cứu sao?" Cận Hàn
Thanh từ trước đến giờ coi Thương Lục là mạng của mình, lúc này
trong đáy mắt anh ta phủ kín bi ai, vành mắt cũng đỏ rực, "Cố Tân
Tân, giao thứ trong tay cô ra đây."

Cố Tân Tân nắm chặt thêm mấy phần, "Anh hai, em biết bây giờ em có giải thích gì với anh cũng vô dụng, nhưng....."

"Hiện tại tôi không muốn nghe giải thích gì cả, cô đưa thứ trong tay kia ra đây. Tôi chỉ là muốn xem xem rõ cuộc là thứ gì đã làm tổn thương Thương Lục."

Cận Ngụ Đinh nhìn tới phòng khách càng ngày càng có nhiều người kéo đến, "Anh hai, trước tiên xử lý chuyện bên ngoài đã."

"Chuyện bên ngoài không còn liên quan gì đến anh nữa. Nếu như Thương Lục xảy ra chuyện, con của bọn anh xảy ra chuyện, anh nhất định phải một mạng đền một mạng."

Cận Ngụ Đinh đối mặt với Cận Hàn Thanh, không cho anh ta đến gần Cố Tân Tân. Đoàn Cảnh Nghiêu và Cận Duệ Ngôn cũng đi vào, Cận Duệ Ngôn nhìn tình hình trước mắt, liền lên tiếng gọi Tiền quản gia đưa khách khứa ra ngoài.

Cánh cửa lớn của tòa nhà Đông đóng lại, Cận Duệ Ngôn đi vài bước đến trước mặt bọn họ, khéo mắt liếc qua bàn tay Cố Tân Tân.

"Tân Tân, em hẳn là rõ ràng cứ giằng co như vậy cũng không phải là biện pháp."

"Chị cả, em không làm hại chị đâu."

Cận Duệ Ngôn duỗi tay ra. "Hiện tại chuyện này còn chưa có được cái kết luận, nhưng đã xảy ra rồi thì vẫn phải từng bước giải quyết. Em cứ giao đồ ra đây trước."

Cố Tân Tân hơi do dự, vừa rồi cô đã nhìn rõ nó là thứ gì, cô nhặt nó lên cũng là bởi vì sợ hãi bọn họ sẽ đem chuyện này đổ lên người cô. Nhưng việc đã đến nước này, dù cô có giàu biệt đi viên ngọc trai kia thì cũng đều vô dụng. Cố Tân Tân đưa bàn tay giàu sau lưng ra, giao ngọc trai trong tay vào tay Cận Duệ Ngôn.

Cận Hàn Thanh vừa nhìn thấy viên ngọc trai, cơ thể liền mất kiểm soát, "Quả nhiên là cô!"

Cận Ngụ ĐÌnh chặn lại anh ta, "Anh hai, đây chỉ là trùng hợp."

"Trùng hợp? Có nhiều chuyện trùng hợp đến như vậy sao?" Cận Hàn Thanh gần như đã điên rồi, "Dây chuyền của cô vừa đưa cho Thương Lục liền đứt, tôi không thể ngờ được ngàn phòng vạn phòng vẫn là không phòng được cô. Cố Tân Tân, Thương Lục đến tột cùng là đã đắc tội gì với cô?"

"Anh hai, em thật sự không làm hại chị đâu."

Cận Duệ Ngôn chăm chú quan sát viên ngọc trai trong tay, "Đây là đồ trang sức làm bởi những người thợ lão luyện của Nam Dương, sản phẩm của những người thợ khéo léo nhất làm ra nhất định đều là đồ có giá trị. Làm sao mà nói đứt liền đứt?"

"Đúng vậy, dây chuyền là cô đưa đến tòa nhà Đông. Không phải cô động chân động tay thì còn có thể là ai?" Cận Hàn Thanh hùng hổ dọa người, thái độ này chính là sẽ không tha cho bất kỳ một kẻ nào.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng chắn trước người Cố Tân Tân, cũng là một bước cũng không lùi, "Trong tòa nhà Đông có đầy đủ camera giám sát, trước tiên anh đưa Thương Lục đến bệnh viện đã. Chờ sau khi anh tỉnh táo lại thì mang tất cả camera giám sát ra kiểm tra một lượt, nhất định có thể phát hiện ra chút manh mối nào đó. Nếu như anh tra được việc này liên quan đến Cố Tân Tân, em tuyệt đối sẽ không thiên vị, nhưng nếu nó chỉ là trùng hợp....."

"Trùng hợp?" Cận Hàn Thanh cười lạnh, mắt không chớp bắn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Cái cớ đó nếu là xảy ra với chú, chú sẽ tin sao?"

Cận Duệ Ngôn thu lại bàn tay, đi tới đẩy nhẹ ngực người đàn ông, "Hàn Thanh, bình tĩnh đi."

Cận Hàn Thanh không bình tĩnh nổi, nhưng lúc này anh ta cũng biết Thương Lục cầm mình. Anh ta xoay người đi đến trước cầu thang, hai tay Thương Lục ôm chặt bụng, Thương Kỳ và tiểu Vu ngồi hai bên không ngừng khóc lóc. Ngoài cửa đột ngột truyền đến tiếng gõ cửa ầm ầm. "Xe cứu thương đến rồi."

Cửa được Tiền quản mở ra, Cận Hàn Thanh ôm Thương Lục lên, khéo mắt đảo qua mặt đất cứng rắn lạnh lẽo, nhìn thấy vết máu đỏ sẫm.

Thương Kỳ đuổi theo, đi qua người Cố Tân Tân, Cận Hàn Thanh dừng chân nhìn cô.

Thương Kỳ lau nước mắt, theo bản năng muốn nói tốt cho Cố Tân Tân. "Anh rể, anh đứng như vậy. Ai cũng không nghĩ dây chuyền lại đột nhiên đứt, đó là bất ngờ."

"Dây chuyền đứt, là bất ngờ," Ánh mắt Cận Hàn Thanh quét qua Thương Kỳ, sau đó xoay người hướng về phía tiểu Vu dặn dò, "Bắt đầu từ bây giờ, không được để cho bất kỳ một ai lên lầu. Còn có, nếu tôi đoán không sai thì số ngọc trai trong hộp trang sức một viên cũng không thể thiếu, vậy đột nhiên xuất hiện một viên này, là của ai?"

Tiểu Vu gật đầu, bò dậy sau đó lên lầu khóa cửa.

Cận Hàn Thanh ôm Thương Lục rời đi, người trong Thương gia cũng rất nhanh đi hết, trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại vài người.

Cận Duệ Ngôn đi đến bên người Tàn Chi Song, "Mẹ, con đưa mẹ về nghỉ ngơi."

"Đưa mẹ đến bệnh viện đi."

"Mẹ đừng như vậy, dù mẹ có tới thì cũng sẽ không giúp được cái gì cả."

Tần Chi Song nhưng vẫn khăng khăng, "So với ở nhà thì chỉ
bằng đến bệnh viện. Mẹ không sao, đưa mẹ đi đi."

"Được rồi." Cận Duệ Ngôn nói xong, dùi Tần Chi Song đi ra
ngoài.

Cận Ngụ Đinh quay đầu lại liếc nhìn Cố Tân Tân, anh cầm tay cô,
không nói lời nào đi ra ngoài.

Cố Tân Tân đi bên cạnh anh, cảm nhận từng bước đi như kéo
vào đống bùn, ra khỏi tòa nhà Đông, cô rốt cuộc không thể chờ đợi
được nữa hỏi, "Cận Ngụ Đinh, anh tin tôi không? Hắn là anh phải tin
tôi chứ?"

Cận Ngụ Đinh không nói một lời, cầm tay cô đi thật nhanh về
phía trước, Cố Tân Tân suýt chút nữa không đi theo kịp anh, "Tôi
không có động tay động chân trên chiếc dây chuyền đó, tôi cũng
không muốn hại chị đâu."

Đến tòa nhà Tây, Cố Tân Tân giật phắt bàn tay ra khỏi tay Cận
Ngụ Đinh, "Vì sao không có ai chịu nghe lời tôi nói?"

Cận Ngụ Đinh quay đầu lại liếc nhìn, lần thứ hai đi đến trước mặt
cô. Sức mạnh đặt vào cái nắm tay lần này của anh rất lớn, kéo cô
đến trước mặt mình, "Em thấy con của Thương Lục, còn khả năng
giữ được không?"

Cố Tân Tân nhỏ giọng nức nở, sau đó lại lắc đầu. "Tôi không
biết."

"Nếu như đứa bé còn thì mọi chuyện sẽ đều dễ nói."

Cố Tân Tân muốn rút tay về, cuối cùng không nhịn được nghẹn
ngào lên tiếng, "Nếu như không còn nữa?"

"Tân Tân, chuyện dây chuyền bị đứt tôi biết không liên quan gì
đến em, cái gì cũng không phải nghĩ. Chúng ta về nhà trước."

"Có thật không?" Một tay kia của Cố Tân Tân cũng nắm chặt mu bàn tay của Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh tin tôi?"

"Tin."

Cố Tân Tân được anh ôm vai nửa kéo nửa đỡ đưa về, sau khi về tới phòng ngủ chính liền ngồi ở mép giường không nhúc nhích.

Bệnh viện.

Sau khi Cận Hàn Thanh lên xe cứu thương cũng không chọn bệnh viện tốt nhất, hiện tại thời gian chính là sinh mạng, anh ta trực tiếp để cho xe cứu thương đi đến bệnh viện gần nhất.

Thương Lục được đẩy vào phòng cấp cứu, sau đó Tần Chi Song và Cận Duệ Ngôn cũng đến, không lâu sau bác sĩ liền đi ra.

Từng câu chữ lạnh băng giống như tảng đá lớn đập vào lòng của mỗi người, "Đứa bé không giữ được."

"Cái gì? Cận Hàn Thanh run rẩy đứng tại chỗ. "Không giữ được?"

"Đã sảy thai."

"Bác sĩ nghĩ cách đi, hoặc là..... hoặc là chúng tôi chuyển viện được không? Xin bác sĩ nghĩ thêm cách, chỉ cần có thể cứu được đứa bé, ông muốn cái gì cũng được....."

Cận Duệ Ngôn không khỏi nhìn về phía Cận Hàn Thanh, "Hàn Thanh!"

Người đàn ông ngồi thụp xuống, hai tay ôm đầu, giọng nói mang theo tiếng khóc rõ ràng không thể kìm nén, "Vợ tôi thì sao, cô ấy có sao không?"

"Phu nhân mang lớn, không có chuyện gì."

Thương phu nhân che miệng khóc, Thương Kỳ vội vàng đứng bên cạnh an ủi, "Mẹ, mẹ đừng quá thương tâm. Giữ gìn sức khỏe."

Tần Chi Song ngồi trên chiếc ghế dài bên cạnh, nhìn chằm chằm lòng bàn tay trống rỗng của mình. Hôm nay bà vừa mới nói chuyện với Cận Vĩnh Nham, rằng qua vài tháng nữa là bà có thể ôm cháu nội rồi, cũng không biết đứa nhỏ có thích những bộ quần áo và đồ chơi bà mua cho hay không. Bà còn chuẩn bị nói Tiền quản gia xây một sân chơi cho trẻ trong sân của tòa nhà chính nữa.

Hết thảy tất cả bà đều tưởng tượng tốt như vậy, nhưng làm sao lại ngờ được chuyện này sẽ xảy ra chứ?

Đầu tiên là đứa nhỏ của Cố Tân Tân bị mất, hiện tại là Thương Lục. Đả kích như thế này đã là lần thứ hai, ai có thể chịu được đây?

Hai vai Cận Hàn Thanh trึu xuống, hành lang ngọt ngạt cũng chỉ có tiếng khóc không ngừng cầu xe trái tim anh ta, từng chút từng chút khoét ra, lại từng nhát từng nhát bỗ xuồng thành vết chém dài.

Lúc Thương Lục được đẩy ra thần trí vẫn còn tỉnh táo, cô ấy nhìn Cận Hàn Thanh đứng cách đó không xa.

Cận Hàn Thanh bước về phía Thương Lục. "Thương Lục."

Cô ấy kích động kéo tay Cận Hàn Thanh, "Về nhà, em muốn về nhà."

"Thương Lục, em đừng vội....."

Thương Lục đẩy Cận Hàn Thanh ra, muốn rút kim tiêm cắm trên người, "Em muốn về nhà!"

Hai tay cô ấy kéo, nhưng ngược lại khiến cho kim tiêm đâm sâu vào trong hơn, Cận Hàn Thanh thấy thế thì vội vàng bắt lấy cổ tay cô ấy. "Được, tôi mang em về. Đừng nghịch, nghe lời tôi."

Thương Lục kéo cổ áo Cận Hàn Thanh, cơ thể không ngừng chui sâu hơn vào lòng ngực của anh ta. Cô ấy không muốn nhìn thấy những người xa lạ này, cũng không muốn nhìn thấy ánh đèn trên đỉnh đầu. Ánh đèn đó thật chói, khiến cô ấy càng cảm giác rõ ràng hơn cơn đau đớn trên người, cô ấy còn nhìn thấy bác sĩ lắc đầu, cô ấy hiểu được bọn họ nói rằng đứa bé đã không còn nữa.

Cận Hàn Thanh ôm cô ấy lên, Tần Chi Song vội chạy tới. "Hàn Thanh, con đừng hờ đồ theo con bé. Thân thể Thương Lục hiện tại rất yếu, không thể trở về đâu."

"Về nhà rồi truyền nước."

"Hàn Thanh!"

Cận Hàn Thanh nhìn người trong lòng mình, "Ai nói cũng đều vô tác dụng. Mẹ, đứa bé không còn, con cũng không thể để cho cả Thương Lục cũng bị sụp đổ."

Thương Lục rúc trong lòng ngực của anh ta, ánh mắt hoảng sợ nhìn về bốn phía. "Mau mau mang em về nhà đi, bọn họ muốn cướp con của chúng mình đi đấy."

"Đừng sợ. Chúng ta trở về."

"Ha ha ha ha -----" Thương Kỳ nghe được tiếng cười của Thương Lục, bỗng chốc cảm thấy lạnh sống lưng. Cô ta không khỏi nhấc mắt lên, chỉ cảm thấy tiếng cười này quả thực là khiến người ta dựng tóc gáy. Cô ta có chút sợ sệt tiến lên, mà Cận Hàn Thanh nghe được tiếng cười này thì cũng sợ hãi, "Thương Lục, em nhất định phải bình tĩnh. Em đừng dọa tôi."

"Cướp không được, bọn họ cướp không được, ha ha ha ha -----"

Cận Hàn Thanh không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa, tình trạng hiện tại của Thương Lục rất không ổn. Lòng anh ta như lửa đốt, ôm chặt cô ấy rồi bước nhanh về phía trước.

Đi qua người Thương Kỳ, Cận Hàn Thanh liếc nhìn cô ta một cái, "Em theo anh về tòa nhà Đông."

"Vâng." Thương Kỳ đứng lên, bàn tay nắm chặt đi theo phía sau Cận Hàn Thanh.

Xe nhanh chóng lái về tòa nhà Đông, Cận Hàn Thanh gọi bác sĩ tư đến, sau đó cẩn thận đặt Thương Lục lên giường. Sắc mặt của cô ấy trắng nhợt như tờ giấy, cũng không còn khí lực để náo loạn nữa. Cận Hàn Thanh thấy ánh mắt cô ấy không chớp nhìn chằm chằm trần nhà, dù anh ta có gọi như thế nào thì cô ấy cũng không đáp lại dù chỉ một câu.

Bác sĩ tư tiêm thuốc cho cô ấy, Thương Lục nhắm mắt lại. Cận Hàn Thanh để cho bác sĩ canh chừng bên cạnh. "Trong bất kỳ tình huống nào cũng không được rời khỏi đây nửa bước."

"Vâng."

Cận Hàn Thanh nhìn Thương Lục thêm một lượt nữa sau đó đứng dậy đi ra ngoài, tiểu Vu đứng ngoài cửa, trên mặt phủ kín kinh hoảng và bi thương, "Cận tiên sinh, tôi đã đếm rồi. Bên trong hộp trang sức chính là 68 hạt, một viên cũng không thiếu."

Cận Hàn Thanh xoay người, ánh mắt rơi lên người Thương Kỳ, "Lời nói khi trước có phải là đã nhầm rồi không?"

"Không, không thể nào." Thương Kỳ vội vàng trả lời, "Em nhớ là cửa hàng kia vẫn luôn như vậy....."

"Nếu vậy thì lỗi sai này là của em, Thương Kỳ. Dù em có là em gái của Thương Lục cũng đều vô dụng, anh cũng sẽ khiến em phải trả một cái giá thật lớn!"

Cận Hàn Thanh chưa bao giờ hung ác với cô ta như vậy, Thương Kỳ sợ run đứng tại chỗ, "Anh rě....."

"Cận tiên sinh, dây chuyền này là Cửu phu nhân đưa đó ạ." Tiểu Vu không đành lòng nhìn Thương Kỳ bị hiểu lầm, vội vàng nhắc nhở.

"Nếu số viên ngọc trai của chuỗi dây chuyền kia không phải bởi vì một câu nói của em khiến cho chúng ta nhầm lẫn bỏ sót một viên, thì sao có thể khiến cho Thương Lục té ngã rồi mất đi đứa bé? Em nói em có đáng chết hay không?"

Thương Kỳ há miệng, trên mặt tràn đầy oan ức, "Anh rě, dây chuyền đứt là chuyện bất ngờ, chị té ngã, này..... cũng là bất ngờ thôi mà."

"Anh không tin trên đời này lại có thể có nhiều bất ngờ như vậy."

"Có thể....." Thương Kỳ nói xong, vội vội vàng vàng móc điện thoại ra. "Anh có thể gọi cho cửa hàng kia, lúc này có lẽ nhân viên của cửa hàng đó vẫn còn đang trong giờ làm việc."

Cận Hàn Thanh không nhận điện thoại của Thương Kỳ, anh ta đi ra ngoài hai bước, "Trong tòa nhà Đông nơi nào cũng có camera giám sát, anh cũng không tin là không tra ra được manh mối!"

Thương Kỳ đi theo sau anh ta về phía thư phòng, "Đúng vậy, nhất định trong đó có thể nhìn ra đầu mối."

Tiến vào thư phòng, Cận Hàn Thanh ngồi vào trước mặt màn hình máy tính, mở ra toàn bộ lưu trữ trong máy tính của tối nay.

Hộp trang sức từ trong tay Cố Tân Tân giao vào tay Thương Lục, rất nhanh, hình ảnh chuyển sang phòng ngủ.

Bên trong phòng ngủ lúc trước vốn không có camera giám sát, Cận Hàn Thanh không thích tất cả những thứ riêng tư đều lộ ra trước ống kính, mà nơi này cũng là nơi anh ta và Thương Lục ở nhiều nhất. Hơn nữa khi trước anh ta thường mang những người

phụ nữ khác nhau về kích thích cô ấy, chính Cận Hàn Thanh cũng không nhìn được mình như thế.

Chỉ là sau đó Thương Lục mang thai, Cận Hàn Thanh không yên lòng, liền cẩn thận đặt thêm camera giám sát trong phòng.

Những người chạm qua hộp trang sức có tiểu Vu, Thương Kỳ, còn có anh ta.

Tất cả các động tác đều bị camera thu lại rõ ràng, nhưng cũng không phát hiện ra bất thường gì cả. Ngón tay Cận Hàn Thanh gõ nhẹ trên bàn phím, hình ảnh chuyển đến trước cầu thang, bên kia có hai cái đầu ló ra, một trên một dưới, cũng đủ để phóng to đến rõ ràng động tác của từng người.

Mỗi một giây sau khi chiếc dây chuyền đứt phứt, Cận Hàn Thanh đều tập trung tinh thần nhìn kỹ không dám bỏ qua.

Bên trong thư phòng chỉ mở ra một chiếc đèn bàn, Thương Kỳ đứng bên cạnh, khoe mặt liếc nhìn sắc mặt của Cận Hàn Thanh.

Anh ta nghiêm túc nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo như băng nhìn chăm chú vào màn hình không rời, vừa giống như chim ưng, lại giống như mang theo hàn ý khiến người khác khiếp sợ.

Thương Kỳ ngồi xổm xuống tìm ngọc trai, còn có người giúp việc và tiểu Vu giúp đỡ tìm kiếm, Cố Tân Tân cũng tìm được mấy viên.

Cuối cùng Cận Hàn Thanh và Thương Lục đi xuống, không hề có bất kỳ một chuyện gì, tất cả đều rất bình thường.

Cận Hàn Thanh tiếp tục nhìn chằm chằm màn hình trước mặt. Sau đó cũng không có người nào đi lên lầu, tất cả mọi người ra ngoài dùng cơm. Khoảng thời gian dài cho đến tận khi bóng người Thương Lục lần nữa xuất hiện trên màn hình đều không có một ai đến gần cầu thang.

Trên màn hình, Thương Kỳ và tiểu Vu đỡ Thương Lục lên lầu, lúc Thương Lục té ngã, Cận Hàn Thanh phóng to hình ảnh ra, thấy được viên ngọc trai kia từ trên bậc thang lăn xuống.

Sự thực đều rất rõ ràng, Thương Lục là vì dẫm lên nó mới bị ngã, khi đó Thương Kỳ cũng dồn hết sức lực kéo lại cô ấy, nhưng điều là vô dụng.

Cận Hàn Thanh căn chặt răng, nhìn thấy viên ngọc trai kia lăn về phía Cố Tân Tân, sau đó nhìn thấy cô khom lưng nhặt nó lên.

Người đàn ông tua lại đoạn video, dừng lại ở đoạn Thương Lục ngã xuống. Ánh mắt sắc bén như dao của anh ta thoáng tia nham hiểm, lần lượt cắt ra từng đoạn của mỗi người cùng giúp tìm ngọc trai.

Thương Kỳ nghe tiếng ngón tay gỗ đều đều trên bàn, bàn tay buông xuống bên người hơi nắm nhẹ, hiện tại cô ta cũng đang rất căng thẳng. Thương Kỳ biết xung quanh tòa nhà Đông đều có camera giám sát của Cận Hàn Thanh, chỉ cần sơ ý một chút trong động tác là có thể dẫn hỏa lên người. Cho nên mỗi một động tác khi đó của cô ta đều được tỉ mỉ sắp đặt, chính là để cho sau này dù Cận Hàn Thanh có xem đến hình ảnh trên camera giám sát thì cô ta vẫn có thể giũ bỏ mọi nghi ngờ lên người mình.

Vừa rồi xem qua một lượt, có lẽ cô ta đã làm được rồi.

Cận Hàn Thanh ở mỗi một động tác khom lưng của mọi người đều cho dừng lại, sau đó lại phóng to hình ảnh bên cạnh lúc Thương Lục té ngã. So sánh một lúc, chính là Cố Tân Tân không thể nghi ngờ.

Chỗ đó lúc trước có người giúp việc đi tìm, nhưng cũng không có tìm được cái gì, càng không có động tác đưa tay nào cả.

Mà chỗ đó, sau đó có Cố Tân Tân ngồi xổm xuống rồi duỗi tay tới, Cận Hàn Thanh phóng to hình ảnh ra. Bởi vì cô đưa lưng về

phía camera nên cũng che lại động tác của mình, hơn nữa camera giám sát đặt chỗ này cũng vì có bậc thang mà không thể quay đủ toàn bộ, vì thế nên không nhìn rõ là cô làm sao cầm viên ngọc trai lên.

Trên màn hình, Cố Tân Tân nắm bàn tay trong khi ngồi xuống, lúc đứng dậy cũng cầm một viên ngọc trai.

Cô nói là mình tìm được chỗ đó, nhưng bây giờ nhìn từ camera giám sát, Cận Hàn Thanh có thể đoán được là cô cầm một viên lén, sau đó lại thả một viên về chỗ cũ.

Lo lắng trong lòng Thương Kỳ rốt cuộc cũng buông xuống, cỗ gắng này coi như cũng là ông trời giúp cô ta đi.

Toàn bộ hình ảnh camera thu được đúng là không thể chê vào đâu, nếu như cái này không thể nói rõ là Cố Tân Tân làm, thì người khác lại càng không thể có khả năng rồi.

Ánh mắt Cận Hàn Thanh gắt gao nhìn màn hình, anh ta cũng không muốn bởi vì chính mình không lý trí mà bỏ qua một chi tiết nhỏ nào cả. Anh ta phóng to hình ảnh một lần nữa, lại so sánh. Sự thực chính là như vậy, chỗ mà Cố Tân Tân nhặt một viên ngọc trai lên chính là nơi mà Thương Lục té ngã.

Mà những người khác ở nơi này, đều không có chút khả năng nào có thể động tay động chân.

Thương Kỳ thu lại tầm mắt, sợ hãi nói. "Anh rể, Cửu tẩu không đến nỗi phải làm chuyện như vậy chứ, có phải..... là trùng hợp không?"

Cận Hàn Thanh nhắc mắt nhìn cô ta. "Nếu viên ngọc trai kia là được thêm vào, vậy vẫn là trùng hợp sao?"

Thương Kỳ không nói nữa. Đúng vậy đó, làm sao nó có thể là trùng hợp được chứ? Chỉ là có lẽ phía tòa nhà Tây bên kia đến giờ

còn chưa biết tình hình hiện tại, mà Cận Ngụ ĐÌnh có lẽ vẫn còn
khẳng định dây chuyền đứt chỉ là tình huống bất ngờ mà thôi.

Nếu sự tình chỉ đơn giản như vậy thì Cận Ngụ ĐÌnh sẽ chắc chắn
không nghĩ ngợi gì về Cố Tân Tân, nhiều lắm chỉ là thêm một chút
hỗn loạn với Thương Lực mà thôi. Nhưng sự tình càng lúc càng
nghiêm trọng, bây giờ bằng chứng rõ ràng như vậy đưa đến trước
mắt anh, Thương Kỳ thật sự có chút không chờ được muốn ngay
lập tức nhìn xem phản ứng của Cận Ngụ ĐÌnh là như thế nào.

Tòa nhà Tây.

Cố Tân Tân hồn bay phách lạc ngồi trên mép giường, Cận Ngụ
ĐÌnh rút một điếu thuốc, từ ngoài ban công đi vào.

Anh cũng không sao yên lòng, hình ảnh Thương Lực bắt lấy tay
anh, cầu xin anh cứu lấy con của cô ấy không ngừng quanh quẩn
trong đầu, thậm chí trước mũi còng phảng phất ngửi thấy mũi máu
tanh.

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, Cố Tân Tân ngồi phắt
dậy, nhìn theo Cận Ngụ ĐÌnh xoay người nhận điện thoại.

Một hồi lâu sau, cô mới nghe được tiếng khàn khàn của người
đàn ông vang lên. "Biết rồi."

Cố Tân Tân vội vàng đứng dậy. "Là tin từ bệnh viện sao? Thế
nào..... Thế nào rồi?"

Cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh buông thõng xuống, đầu ngón tay miễn
cưỡng nắm chặt điện thoại, yết hầu không ngừng lăn, thật chật vật
mới có thể nặn ra mấy chữ. "Đứa bé không còn."

***

Bát Bát: Xét thấy có khá nhiều người buồn bã vì ta đổi sang 8 giờ
tối, nên ta quyết định sẽ tiếp tục thay đổi sang 8h28p tối. Hi vọng lần

này mn sẽ hài lòng, hihahi

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 119: Hoài Nghi Thương Kỳ

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân ngã ngồi trở lại, "Đứa bé không còn?"

Kỳ thực cô cũng chỉ là ôm một chút may mắn cuối cùng chờ ở đây thôi, lúc Thương Lục ngã xuống cô thấy được, cũng nhìn đến rõ ràng. Cô ấy chảy nhiều máu như vậy, tám phần mười là đứa bé không giữ được.

Cận Ngụ Đinh đi vài bước tới trước mặt cô, ngồi xuống mép giường.

"Vậy chị đâu....."

"Về rồi, ở tòa nhà Đông."

Hai bàn tay Cố Tân Tân nắm lấy nhau, bên trong căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, mỗi tiếng hít thở đều mang theo nặng nề ngọt ngạt.

Cô mệt mỏi đến cực điểm, nhưng bây giờ làm thế nào cũng không ngủ được. Cận Hàn Thanh vì Tiểu Đậu Tử tìm đến tòa nhà Tây, hiện tại Thương Lục xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ta hẳn là hận không thể bóp chết cô.

Cận Ngụ Đinh ngồi đó, cũng yên lặng không nhúc nhích, vết máu trong lòng bàn tay đã khô cạn từ lâu nhưng anh vẫn chưa kịp rửa đi.

Thương Lục coi đứa này như mạng của mình, bây giờ đứa bé không còn, nhất định là cô ấy sẽ không chịu được.

Tòa nhà Đông.

Cận Hàn Thanh đứng dậy khỏi bàn máy tính, tầm mắt Thương Kỳ cũng thu lại.

"Thời gian không còn sớm, em về trước đi."

"Vâng." Thương Kỳ nhắc chân lên, "Anh rể, chuyện dây chuyền nếu đúng là em nhớ nhầm, em....."

"Vậy thì anh cũng sẽ không tha cho em." Cận Hàn Thanh đẩy cửa phòng ngủ, lạnh lùng liếc cô.

Thương Kỳ không khỏi rùng mình, nhưng cô ta cũng không sợ, sắc mặt vẫn rất bình thản. Chuyện này vốn là không có liên quan gì đến cô ta, không phải sao? Camera giám sát đã quay lại rõ ràng như vậy rồi, cô ta chính là người không thể thả viên ngọc trai kia xuống nhất.

"Anh rể, bệnh của chị sợ là sẽ lại chuyển biến xấu, có chuyện gì thì anh nhớ gọi cho em. Gần đây em không có việc gì bận, có thể bên cạnh chăm sóc cho chị ấy."

"Ừ."

Thương Kỳ đi xuống lâu, Thương Dư Khánh và Thương phu nhân đều đã về nhà, nửa đêm không an toàn, tiểu Vu liền để tài xế đưa cô ta về.

Trở lại Thương gia, đi qua phòng của Thương phu nhân, Thương Kỳ không khỏi dừng chân lại, nghe được bên trong có tiếng nức nở truyền tới. Thương Lục dù có điên đến thế nào thì cũng là con gái của Thương gia, xảy ra chuyện như vậy ai có thể chịu được?

Thương Kỳ trở về phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cô ta đi đến trước bàn trang điểm, ném chiếc túi đến. Túi da cứng rắn khiến cho một đám son môi bày chính tề trên bàn trong nháy mắt nát vụn.

Thương Kỳ nhấc tay lên xỏ vào trong túi, bên trong có một cái lỗ.

Đây cũng không phải là Thương nhị tiểu thư cần kiệm mặc cả chiếc quần rách, cái lỗ của túi quần này là cô ta cố tình đục ra.

Hôm nay cô ta có thể hoàn toàn thoát khỏi camera giám sát tinh tường kia, đều là nhờ vào nó.

Vì sao nơi Thương Lục té ngã chỉ quay lại được động tác khom lưng của Cố Tân Tân, mà không thể quay được cô ta? Bởi vì cô ta quả thật không có khom lưng ở chỗ đó, lại càng không có động tác đưa tay ra.

Bất kể là lúc trước thả ra hay là khi tìm kiếm ngọc trai, tất cả các động tác đều sẽ bị mang ra soi kỹ. Cận Hàn Thanh là người nổi danh lòng dạ ác độc, cô ta là em gái ruột của Thương Lục cũng không sai, nhưng nếu như không thể làm cho chuyện này hoàn hảo không tì vết thì cô ta cũng sẽ không có quả ngon mà ăn.

Hơn nữa lúc đó có nhiều người cùng tìm như vậy, nếu như thả ngọc trai xuống từ trước thì rất có thể sẽ bị ai đó nhặt lên. Vì thế nên khả năng duy nhất chính là chờ sau khi 68 viên ngọc trai đều được bỏ vào trong hộp cô ta mới bắt đầu ra tay.

Cái này cũng là công đoạn khiến cô ta đau đớn nhất. Nếu như cô ta làm ra những động tác rõ ràng kia, thì dù trong mắt người khác không thể là có động cơ gì, nhưng e là Cận Hàn Thanh vẫn sẽ không buông tha cho cô.

Thương Kỳ vắt hết óc suy nghĩ, cuối cùng cũng coi như nghĩ ra một cái biện pháp.

Cô ta mở ngăn kéo, bên trong chứa đầy những đồ trang sức bình thường cô ta vẫn dùng. Có một chuỗi dây chuyền vừa vặn theo động tác mở của cô ta tản ra, từng viên từng viên dừng lại ở một chỗ.

Vì thời khắc kia, không biết cô ta đã phải luyện tập bao nhiêu lần, lại mặc thử bao nhiêu chiếc quần, cuối cùng mới có thể đạt được hiệu quả như ngày hôm nay.

Thương Kỳ cong khóe miệng, nụ cười mang theo lạnh lùng. Cô ta cầm một hạt ngọc trai bỏ vào túi, hạt châu kia đi đến cái lỗ sau đó không sai lệch gì liền đi xuống. Hôm nay cô ta mặc một chiếc quần rộng ống dài, hạt ngọc trai rơi xuống cũng không cần phải lo lắng sẽ bắn ngược lại, càng không cần phải lo sẽ tạo ra tiếng vang quá lớn.

Cô ta chỉ cần đứng ở nơi có Cố Tân Tân từng ngồi xuống tìm kiếm ngọc trai mấy giây, khi đó cô ta là đang chờ Thương Lục đi xuống lầu, chỉ cần cô ta không có động tác khác thì ai sẽ hoài nghi đến cô ta đây?

Thương Kỳ liếc bên chân của chính mình, nhẹ nhàng nhắc chân lên, hạt ngọc trai kia hiển nhiên là nằm ở chỗ đó.

Đến việc Thương Lục té ngã, cô ta cũng chỉ là cần mang theo vẻ mặt bình thường đi về cái hướng kia lúc lên lầu mà thôi. Đó là nơi mà khi đi lên lầu phải qua, lại là ở vị trí chính giữa, ai có thể nói là cô ta cố tình dẫn đến chứ?

Tất cả mọi chuyện không giống như một ván bạc đỏ đen sao? Lần này nếu không được, vậy thì lại tìm cơ hội lần sau.

Tuy là Thương Kỳ tuổi trẻ, nhưng tâm tư rất sâu, cô ta lo viên ngọc trai giấu trong túi quần sẽ trong lúc không cẩn thận mà rơi ra, nên lúc đục một chiếc lỗ ở túi cũng tốn không ít tâm huyết. Đợi cho đến khi thời cơ đến, cô ta đứng ở nơi đó, tay chỉ cần làm bộ chống

eo, ngón tay nhẹ nhàng điểm liền có thể khiến cho hạt ngọc trai kia như quỷ thần xui khiến mà rơi xuống theo mong muốn của cô ta.

Nếu cô ta không nói, ai có thể đoán được đây?

Dù sao dưới hình ảnh của camera giám sát, động tác của Cố Tân Tân đã rõ ràng đến vậy, mà cùng lúc cắt đến cô ta cũng chỉ là không một chút sơ hở.

Thương Kỳ nhặt hạt châu kia lên, ném nó về lại ngăn kéo, chiếc quần này xem ra là không lưu lại được rồi.

Hôm nay thật sự mệt mỏi, thần kinh cô ta vẫn luôn kéo căng, nhưng cuối cùng cũng coi như cô ta cũng có thể ngủ ngon đêm nay.

Sau nửa đêm, Cố Tân Tân thực sự không chịu nổi nữa, cô không cởi quần áo liền trực tiếp nằm trên chiếc giường lớn.

Sáng sớm cô ngờ ngợ nghe được tiếng nước truyền đến từ trong phòng tắm, nhưng cô mệt đến mức mắt cũng không mở được.

Cận Ngụ Đinh thay quần áo đi từ trong phòng tắm ra, Cố Tân Tân miễn cưỡng lên tinh thần, mở mắt, "Anh đi đâu?"

"Đến tòa nhà Đông một chuyến."

"Tôi....." Cố Tân Tân chống tay ngồi dậy, "Tôi đi cùng anh."

"Em chờ ở nhà, chỗ nào cũng không được đi." Cận Ngụ Đinh tiến lên hai bước, nhắc chăn lên rồi đè vai cô nằm lại về, sau đó lại cẩn thận đắp lại chăn cho cô. "Lúc này em không tiện lộ mặt, dù là dây chuyền tự đứt hay là có người giở trò thì chung quy em cũng là người mang đến. Hiện tại anh hai hận không thể đến trước cửa tìm em, em không thể tới."

"Tôi thật sự không có làm."

"Anh ấy không có cách nào xác định dây chuyền là em cố ý làm đứt, thế nên....."

Nửa câu sau của Cận Ngụ ĐÌnh mắc kẹt lại cổ họng không sao nói ra, thế nên, anh chỉ có thể nghĩ cách khiến cho chuyện này trở thành chuyện trùng hợp. Bởi vì chỉ hai chữ trùng hợp này mới có thể bảo vệ Cố Tân Tân, không phải sao? Nhưng là đối với Thương Lục mà nói, đó chính là sự đả kích trí mạng, cơ hồ là cướp đi của cô ấy nửa cái mạng.

Cận Ngụ ĐÌnh không muốn đi đối mặt với Thương Lục, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy anh cũng không thể cùng Cố Tân Tân trốn trong tòa nhà Tây không đi ra.

Anh đứng dậy đi ra ngoài, Cố Tân Tân nhìn theo bóng người của anh dần khuất khỏi tầm mắt.

Đến tòa nhà Đông, Tân Chi Song và Cận Vĩnh Nham cũng đã ở đó, Thương Kỳ và Cận Ngụ ĐÌnh gần như là đến cùng lúc.

"Anh rě, mẹ em chịu đả kích không nhỏ nên không thể tới. Vốn là ba em muốn qua, nhưng em không để cho bọn họ tới."

Cận Hàn Thanh khẽ gật đầu, một đêm qua anh ta mệt mỏi đến cạn kiệt sức lực, đôi mắt hằn lên tia máu, trên cầm cung lún phún đều là râu. Cà vạt lỏng lẻo trên cổ, hai mắt Tân Chi Song cũng sưng đỏ, bà đứng dậy ngồi xuống bên cạnh người Cận Hàn Thanh.

"Hàn Thanh, việc đã đến nước này, chuyện cũng chỉ là bất ngờ, con....."

"Mẹ, đó không phải là bất ngờ." Cả đêm qua không biết Cận Hàn Thanh đã đốt hết bao nhiêu điều thuốc, nhiều đến nỗi hiện tại trên mũi có cảm giác gai gai, "Tôi qua con đã mang toàn bộ video trong camera giám sát cắt ra. Lão Cửu, chú tự mình xem đi."

Cận Hàn Thanh nói xong, đẩy máy tính trên bàn quay về phía Cận Ngụ ĐÌnh.

Tầm mắt của người đàn ông rời xuống màn hình, nhìn hình ảnh trên camera giám sát hiện rõ trước mắt anh. Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham cũng nhìn thấy. Cuối cùng, Cận Hàn Thanh đem vài hình ảnh đặt cạnh nhau.

Hô hấp của Cận Ngụ ĐÌnh kéo căng, "Anh làm thế là có ý gì?"

"Chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng sao?" Cận Hàn Thanh mở hộp trang sức đặt bên cạnh ra, "Chú đếm xem bên trong có bao nhiêu viên?"

Sắc mặt Tần Chi Song cũng càng ngày càng khó coi, "Bao nhiêu viên?"

"68, không nhiều hơn một viên, cũng không ít hơn một viên."

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh vẫn dừng trên hình ảnh trước mặt. "Thứ này có thể nói rõ cái gì?"

"Anh đã gọi điện thoại cho cửa hàng trang sức xác nhận, Thương Kỳ nói không sai, xác thực là có 68 viên."

Cảm xúc của Tần Chi Song còn chưa đi ra từ trong bi thương, "Rốt cuộc là có ý gì?"

"Dây chuyền là Cố Tân Tân tặng. Thương Lục được xác định là dẫm lên hạt ngọc trai mà té ngã, hơn nữa hạt ngọc trai mà cô ấy dẫm lên kia là ngoài 68 viên này."

"Nhưng nó từ đâu tới chứ?"

Tầm mắt Cận Hàn Thanh dừng lại trên khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Hóa ra là mỗi chuỗi dây chuyền đều sẽ có tặng kèm sáu viên dự

phòng, nhưng Cố Tân Tân đưa cho Thương Lục chỉ có chuỗi dây chuyền kia, bên trong không có những viên ngọc trai dự phòng."

Mí mắt Cận Ngụ ĐÌnh giật giật, chuyện này so với anh nghĩ còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, nếu như vô tình mà biến thành cố tình có ý đồ mưu hại.....

"Tân Tân sẽ không làm chuyện như vậy."

"Thế nên đến nước này rồi, chú lại nghĩ dùng một câu nói đó để thiêng vị cho cô ta sao?"

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên đùi nắm lại, "Cô ấy không có lý do để làm như thế."

"Lão Cửu, chú là đang nói lời thật lòng với anh?" Cận Hàn Thanh không khỏi cao giọng, "Chú đừng có đem một người nghĩ thành quá đơn giản, chỉ cần cô ta yêu chú thì sẽ không khoan dung thái độ của chú với Thương Lục. Sự kiện phát sinh ở khách sạn lần trước đừng nói là chú đã quên sau đó cô ta đã hại chú như thế nào? Cô ta có thể hại chú, thì tại sao không thể hại Thương Lục?"

"Cô ấy không biết."

Thương Kỳ nghe vậy thì không khỏi nhìn Cận Ngụ ĐÌnh lâu hơn một chút, đã có nhiều chứng cứ bày trước mặt anh như vậy rồi mà anh lại nhất quyết không muốn tiếp nhận sự thật. Anh dựa vào cái gì mà nói Cố Tân Tân sẽ không? Cô cùng người khác hãm hại anh lẽ nào chỉ là do nhẹ dạ quá sao? Ngay cả người bên ngoài mà cũng có thể hại, vậy thì vì sao tình địch lại không thể chứ?

"Lão Cửu, có phải là hiện tại mạng của Thương Lục trong mắt chú đã không còn đáng giá?"

Vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh hơi trầm xuống, ánh mắt không khỏi rơi vào màn hình máy tính. Nơi cô khom lưng tìm hạt ngọc trai chính là

nơi Thương Lục té ngã, nếu như nói trùng hợp thì sợ là cũng sẽ không có ai tin rồi.

"Dù dây chuyền có ngọc trai dự phòng, nhưng nếu như có ai khác mua một chuỗi giống nhau như đúc thì không phải là sẽ có những viên ngọc trai giống nhau sao?"

"Chuỗi dây chuyền này bởi vì giá cả đắt đỏ nên trong vòng ba tháng trước mới đưa đến một chuỗi duy nhất, chú thấy khả năng mà chú nói tới còn nữa không?"

Cận Ngụ ĐÌnh gần như đã lùi đến bước cuối cùng của bức phòng tuyến tâm lý, anh đã không thể lùi thêm được nữa, "Thế nếu như những viên ngọc trai dự phòng vẫn còn trong tay Cố Tân Tân thì sao?"

"Nếu vẫn còn, vậy thì hãy nói cô ta mang tới. Anh sẽ mang theo cùng 68 viên này đến cửa hàng đó giám định, chỉ cần cô ta có thể mang được ra toàn bộ những viên ngọc trai dự phòng thì anh tuyệt sẽ không làm khó cô ta. Bất kể là chuyện ngẫu nhiên trùng hợp đến thế nào anh cũng sẽ hoàn toàn không nghi ngờ gì đến cô ta nữa, thế nào?"

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ra, khép lại màn hình máy tính, "Được, một lời đã định."

"Lão Cửu, vậy nếu như cô ta không mang ra nổi thì sao đây?"

Cận Ngụ ĐÌnh cắn chặt răng, "Yên tâm, đồ vật đặt ở đó thì khẳng định sẽ vẫn còn đó."

"Hiện tại chỉ có hai khả năng, hoặc là viên ngọc trai thiếu một viên, hoặc là sáu viên còn lại đều đã biến mất." Tầm mắt Cận HÀ THANH dừng lại trước Cận Ngụ ĐÌNH, "Sau khi xảy ra chuyện cô ta nhất định là không ngốc mà đi giữ sáu viên còn lại, nói không chừng đã tiêu hủy đi rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh không nói nữa, đứng dậy sau đó đi ra ngoài.

"Lão Cửu," Cận Hàn Thanh đứng phía sau anh vẫn tiếp tục nói. "Nếu như những viên ngọc trai kia đã bị tiêu hủy, anh nghĩ chú nên biết phải làm sao rồi đấy."

Bước chân anh hơi dừng lại, Thương Kỳ đứng một bên vội vàng nói đỡ. "Anh rể, em tin là Cửu Tẩu sẽ không làm chuyện như vậy. Hay là chúng ta kiểm tra lại một lần nữa đi."

Cận Ngụ ĐÌnh không dừng lại nữa, nhanh chân rời đi.

Cận Hàn Thanh lạnh lùng quét mắt về phía Thương Kỳ, "Thương Lục là chị gái em phải không?"

Thương Kỳ bị dọa sợ, "Anh, anh nói lời này là có ý gì?"

"Chị gái mình bị hại thành như vậy mà em còn có tâm tư đứng ngay chỗ này cầu xin cho người khác? Thương Kỳ, không phải em càng thể hiện ra là mình thiện lương thì sẽ có thể càng khiến cho người ta yêu thích. Cố Tân Tân là gì của em? Em đã nhìn bộ dạng chị gái của chính mình kia, nếu như sau này còn dám đứng bên cạnh nói linh tinh thì cũng đừng nghĩ tới tiến vào cửa tòa nhà Đông này nữa."

Từ trước đến giờ Cận Hàn Thanh vẫn là nói được làm được, Thương Kỳ cũng không dám tiếp tục lên tiếng.

Tần Chi Song ngồi tại chỗ không nhúc nhích, sau một lát, bà mở máy tính ra một lần nữa, nhìn hai lần hình ảnh trên màn hình. Nhưng xem thì có tác dụng gì đây? Kết quả vẫn là giống nhau.

Cận Ngụ ĐÌnh đi ra ngoài, Khổng Thành đứng trong sân chờ anh.

Hai người một trước một sau đi về tòa nhà Tây, Khổng Thành nhìn theo bóng lưng của anh, do dự lên tiếng, "Cửu gia."

"Nói đi."

"Tôi nhớ lần trước Cửu phu nhân đã nói, nếu như ngài nhất quyết muốn giữ lại phu nhân ở bên người thì cũng phải cảnh báo ngài một câu, để ngài sau này đừng hối hận, hơn nữa đúng là phu nhân cũng từng nói....."

Cận Ngụ Đinh nắm chặt tay, "Đến cả cậu cũng cho là như thế?"

"Chuyện lần này không phải việc nhỏ, huống hồ Cửu phu nhân cũng đã từng nói, người ngài quan tâm là Cận phu nhân, nên sẽ có ngày xuống tay với cô ấy."

Lúc trước Cận Ngụ Đinh muốn tìm Cố Tân Tân về, Khổng Thành cũng từng phân tích qua lợi và hại cho anh nghe. Một khi đưa cô trở về, anh nên chuẩn bị tốt tâm lý lúc nào Cố Tân Tân cũng có thể sẽ làm tổn thương Thương Lục.

Cận Ngụ Đinh chỉ cảm thấy ngực bị chặn lại, anh bước nhanh về phía tòa nhà Tây. Hiện tại hi vọng duy nhất chính là những viên ngọc trai dự phòng kia, nếu như trong đó một viên cũng không thiếu, thì hoài nghi trên người Cố Tân Tân cũng có thể rửa sạch rồi.

Trong phòng ngủ, Cố Tân Tân lăn qua lộn lại không sao ngủ được, đầu cô đau như búa bổ, trong đầu tất cả đều là chuyện ngày hôm qua.

Cô không biết viên ngọc trai đó là từ đâu tới, có lẽ là lời của Thương Kỳ không chính xác, một chuỗi dây chuyền đến tận cùng là có bao nhiêu viên ngọc trai ai mà biết được?

Nhưng Thương Kỳ đối với cửa hàng kia khá quen thuộc, loại khả năng này liền rất nhanh bị Cố Tân Tân dẹp đi.

Cố Tân Tân vén chăn đứng dậy. Cô không thể cứ ngồi đây chờ chết, nếu vẫn đè xuất hiện trên chuỗi dây chuyền, vậy thì cô cũng nên nghĩ biện pháp đi tìm bằng chứng.

Cô nghĩ đến tờ hóa đơn kia mình vẫn còn giữ, liền đứng dậy đi vào phòng thay đồ, tìm ra được hóa đơn đặt trong hộp trang sức.

Cố Tân Tân mở hộp ra, liếc mắt liền nhìn thấy hóa đơn. Cô vừa nhìn liền thấy được số điện thoại của cửa hàng.

Cô muốn gọi điện thoại đi, tầm mắt lại rơi vào hộp trang sức, bên trong là trống không. Nhưng loại hộp này bình thường sẽ có một tầng nữa phía dưới. Cố Tân Tân như bị ma xui quỷ khiến mở tầng trên ra.

Cố Tân Tân vừa nhìn, lập tức cả kinh trợn mắt há mồm, cô làm thế nào cũng không nghĩ đến phía dưới này vẫn còn có ngọc trai.

Cố Tân Tân suýt chút nữa giữ không nổi hộp trang sức kia, ánh mắt của cô quét xuống, bên trong có năm viên ngọc trai.

Trong lòng cô cả kinh, năm viên?

Những viên ngọc trai này hẳn là được tặng kèm, 68 là số chẵn, cũng coi như là một số may mắn, vậy những viên tặng kèm này.....

Có thể hay không là sáu viên, hoặc là tám viên?

Nếu như là đúng, lẽ nào là trong số này đã bị thiếu mất một viên?

Cố Tân Tân lòng như lửa đốt, đầu óc cũng rối tung rối mù, cô không chút nghĩ ngợi lấy ra toàn bộ những viên ngọc trai bên trong, sau đó bỏ lại hộp trang sức bước nhanh ra ngoài.

Cố Tân Tân đi vào phòng tắm, bàn tay càng thêm siết chặt. Cô nhìn bồn cầu trước mặt, hiện tại cô chỉ cần thả tay là có thể ném toàn bộ những viên ngọc trai này đi.

Có phải một khi những viên ngọc trai này biến mất, thì dù có tra đến đâu cô thì cũng không cần phải sợ?

Trong lòng cô có một nháy mắt là muốn như vậy, nhưng lý trí rất nhanh đã kéo cô trở lại. Trốn tránh như vậy cũng không phải là cách, như vậy không phải là càng thể hiện ra cô đang chột dạ sao?

Nhưng.....

Nếu như bị người ta tìm ra được năm viên này, thì coi như đem cô ra đóng lén thớt, vậy thì chi bằng cái gì cũng không tìm được.

Cố Tân Tân tiến thoái lưỡng nan, cô tiến lên một bước, bàn tay duỗi ra dàn buông lỏng.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của Cận Ngụ Đình. "Em đang làm cái gì ở chỗ này?"

Cô nhanh chóng xoay người, nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Cận Ngụ Đình đứng ngoài cửa, tầm mắt của anh dừng lại trên tay cô. Cố Tân Tân theo bản năng siết chặt tay.

Trong tai truyền đến tiếng bơm nước tự động, Cận Ngụ Đình từng bước ép lên, "Em đang làm cái gì ở chỗ này?"

"Tôi....." Cố Tân Tân lùi về sau, bắp chân đụng phải bồn cầu, "Tôi rửa tay."

"Trong tay em đang cầm cái gì?"

Cố Tân Tân nhắc mí mắt lên, nhìn thấy trong mắt Cận Ngụ Đình cảm xúc phức tạp. Cô biết mình đã ở thế bị động, "Cận Ngụ Đình, hôm nay là tôi có điều khó nói."

"Em muốn giải thích cái gì? Nói cho tôi nghe một chút đi." Giọng nói của người đàn ông không lạnh không nóng, Cố Tân Tân cũng không rõ ràng lúc này anh là đến tột cùng đang nghĩ cái gì.

Cô cẩn thận duỗi tay ra, đặt trước mặt Cận Ngụ Đình, bên trong không còn gì hết. "Tôi không hại chị đâu. Thật đấy."

Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên vài bước, liếc nhìn bên trong bồn cầu đã bị cuốn đi hết thảy, cái gì cũng đã không còn.

"Em bỏ xuống đó cái gì?"

Ánh mắt cô do dự, không tiện mở miệng.

"Cố Tân Tân, tôi đang hỏi em đấy."

Cố Tân Tân nhìn chầm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, "Chuỗi dây chuyền này là chỉ có 68 viên ngọc trai sao?"

"Đúng."

"Viên mà chị dâu dỗm lên kia, có phải là ngoài 68 viên đó?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chăm chú khuôn mặt đối diện. Bọn họ giống như đang ngồi trên một bàn cờ, âm thầm chờ đợi xem là ai kích động, ai sẽ bỏ vũ khí đầu hàng trước. Cận Ngụ ĐÌnh gật đầu một cái. "Đúng, trong hộp trang sức có đủ 68 viên, cũng đã xác nhận với cửa hàng trang sức."

Cố Tân Tân nuốt một ngụm nước bọt, trong miệng khó khăn năn ra mấy chữ, "Còn có những viên khác không?"

"Vậy em nghĩ còn có những viên khác sao?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, chúng ta không cần phải như vậy....."

"Em cũng biết là không cần sao," Cận Ngụ ĐÌnh xoay người đi ra ngoài, đi vài bước đến phòng thay đồ, nhìn thấy hộp trang sức bị ném sang một bên, hóa đơn cũng rơi dưới mặt đất. "Cố Tân Tân, em còn không chịu nói thật với tôi?"

Cố Tân Tân đứng sau lưng anh, Thương Lực trở thành như vậy, đứa bé cũng không còn. Cận Ngụ ĐÌnh sẽ tin cô sao?

"Anh nói cho tôi biết trước, viên ngọc trai thêm ra kia rốt cuộc là thế nào?"

Cận Ngụ ĐÌnh đến trước mặt cô, nắm lấy cổ tay cô sau đó kéo cô về phòng ngủ. Anh buông tay ra, giọng nói có phần áp bức nặng nề. "Vấn đề này tôi phải hỏi em mới đúng."

Anh không điên cuồng mà chất vấn, nhưng ánh mắt đó rất lạnh, e rằng tâm cũng là lạnh. Cố Tân Tân thu hết vào trong mắt, nếu như lúc này cô còn muốn thành thật khai ra thì e là sẽ ngay lập tức bị xử tử hình. Vị trí của Thương Lục trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh là như thế nào không phải cô không rõ ràng, cũng không phải chưa từng ăn trái đắng bởi nó.

Cô cắn chặt răng, khẽ lắc đầu, "Tôi không biết."

"Cố Tân Tân, mỗi một chuỗi dây chuyền đều sẽ có sáu viên ngọc trai dự phòng, em có biết không?"

Cố Tân Tân quả nhiên đã đoán đúng, cô cứng đờ lắc cái cổ cứng ngắc. "Tôi không biết, lại càng không rõ. Tôi chưa từng thấy viên ngọc trai nào như vậy."

"Vậy vừa rồi em mới ném đi là cái gì?" Ngữ khí của Cận Ngụ ĐÌnh càng ngày càng khó nghe.

"Tôi đã nói rồi, tôi chỉ là rửa tay mà thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh không ngờ đến giờ phút này rồi mà Cố Tân Tân vẫn còn không chịu nói. "Em cảm thấy tôi sẽ tin sao?"

Tầm mắt cô chăm chú chiêm lấy người đàn ông không tha, đôi môi run rẩy kịch liệt, hàm răng cắn chặt tựa như có thể tràn ra máu. "Là ai tối qua đã nói tin tôi?"

"Em muốn tôi tin em. Nhưng em thì sao, em thật sự tín nhiệm tôi sao?"

"Ý của anh là gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh biết cô đang giả ngốc, "Mấy viên ngọc trai còn dư kia bị em bỏ đi thật rồi sao?"

Cố Tân Tân mím chặt môi không nói lời nào, Cận Ngụ ĐÌnh không nghĩ cần phải tìm nữa, vừa rồi anh đến chậm một bước, nhưng cô làm việc gì anh đều có thể rõ ràng trong lòng.

"Em nói chuyện cho tôi!"

"Đúng, bị tôi ném đi rồi. Bởi vì tôi vừa phát hiện ra bên trong hộp trang sức kia có mấy viên ngọc trai, hơn nữa lại chỉ có năm viên. Tôi đã đoán ra không thích hợp, cũng không muốn nhìn thấy một đám người tiến vào tòa nhà Tây lục soát ra, càng không muốn bị mấy người chĩa mũi nhọn về phía tôi, nói tôi cầm viên ngọc trai đó đi hại Thương Lực!" Cố Tân Tân nói xong lời này, vành mắt đã bị màu đỏ phủ kín, "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi biết dù mình có 100 cái miệng cũng không thể nói ra, viên ngọc trai kia lại có liên quan đến tôi. Mua dây chuyền thì cũng chỉ mua dây mà thôi, vì sao lại phải cho thêm viên ngọc trai dự phòng? Tôi hoàn toàn không hiểu, tôi thật sự không biết chúng bị giấu trong hộp cách tàng, càng không biết vì sao lại thiếu mất một viên."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô ngồi lên mép giường, Cố Tân Tân không biết phải làm sao nhấc hai tay lên ôm mặt, "Tôi thật sự không thể giải thích, ai có thể tin tôi chứ? Nhưng tôi thật sự chưa từng làm, đúng rồi, không phải là tòa nhà Đông có camera giám sát sao? Liệu chúng có thể chứng minh tôi vô tội?"

"Camera giám sát quay lại được động tác khom lưng tìm viên ngọc trai của em, mà nơi em ngồi xuống chính là nơi Thương Lực trượt chân ngã."

Cố Tân Tân không ngừng lắc đầu, "Vì sao lại như vậy? Không thể nào, viên ngọc trai kia làm sao có thể không cánh mà bay đến tòa nhà Đông chứ?"

Cô hỏi Cận Ngụ ĐÌnh như vậy, nhưng dĩ nhiên là Cận Ngụ ĐÌnh cũng không trả lời được cho cô.

Cố Tân Tân biết chuyện này không phải là chuyện nhỏ, còn liên quan đến một cái mạng. Cô ngẩng mặt lên, cẩn thận nhớ lại từng chi tiết nhỏ, "Có phải là nhân viên cửa hàng cho thiếu một viên? Nói không chừng là bọn họ nhầm thì sao?"

"Mỗi một viên ngọc trai tặng đi đều được ghi chép lại, đã xác nhận với cửa hàng trang sức đó rồi."

Cố Tân Tân càng nghĩ càng sợ, "Có phải là do ai đó đã đến tòa nhà Tây mang nó đi? Lúc trước không phải là đã có người vào phòng thay đồ xịt nước hoa vào sao?"

Những khả năng này Cận Ngụ ĐÌnh đều đã nghĩ qua, nhưng bằng chứng bây giờ là camera giám sát, mà căn cứ chính xác không thể chối cãi nhất chính là nơi mà Thương Lực té ngã.

Nơi đó ngoại trừ Cố Tân Tân ngồi xổm xuống tìm thì đều không có người thứ hai.

Bây giờ không phải là lúc để khóc, Cố Tân Tân nhanh chóng lau sạch nước mắt, Cận Ngụ ĐÌnh cũng ngồi xuống. "Ngày hôm đó là Thương Kỳ đi mua với em."

"Đúng."

"Dây chuyền là em chọn, hay là con bé chọn?"

Chóp mũi Cố Tân Tân ê ẩm khủng khiếp, "Là nhân viên bán hàng giới thiệu, chúng tôi đều cảm thấy không tệ nên mua."

"Thương Kỳ không dẫn dắt em mua chuỗi dây chuyền đó sao?"

Cố Tân Tân cẩn thận nhớ lại, xác thực không có, cô khẽ lắc đầu.

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân, nhận ra được ánh mắt của anh, cô không khỏi nhẹ giương mi mắt.

Trong ánh mắt này của anh tràn đầy tìm tòi nghiên cứu, thậm chí hắn là còn có cả hoài nghi?

Cố Tân Tân cảm thấy cực kỳ nực cười, nếu như đổi lại là cô đứng ở góc độ của người khác, có lẽ cô cũng sẽ không tin.

Cô bây giờ nhìn ai cũng là đáng ngờ, Cố Tân Tân nhéo ngón tay của chính mình, để đau đớn từng chút từng chút gọt thành mũi dao đa nghi sắc nhọn, cũng chỉ có vậy mới có thể làm cho cô bình tĩnh lại một chút. "Thương Kỳ nói đó là cửa hàng trang sức mà lúc trước chị dâu thích đến mua, như vậy có thể chứng minh là Thương Kỳ biết chuyện có ngọc trai dự phòng hay không?"

Hiện tại ai Cố Tân Tân cũng không tin, dù là Cận Ngụ ĐÌnh cô cũng không còn tin rồi.

Cô nhớ mang máng ngày đó sau khi trả tiền là Thương Kỳ giúp cô kiểm tra hóa đơn, còn mở hộp trang sức ra kiểm tra. Nếu như là cô ta biết bên trong có ngọc trai dự phòng, vậy vì sao hôm qua sau khi Thương Lục té ngã lại không nói ra một chữ?

----- lời tác giả -----

Một viên ngọc trai khác chính là xuất hiện như thế, không phải Thương Kỳ cố ý nói thiếu một viên, cũng không phải nhặt thiếu một viên.

Vậy nên ta viết ra tình tiết này, tất cả mọi người nói nam nữ chính không nhìn thấy, không đủ thông minh, đó là bởi vì tác giả chưa nói ra mà thôi, lấy góc nhìn của người thứ ba.

Chuyện viên ngọc trai lúc trước không viết rõ, cũng không ai đoán được, thế nên đừng nói là nam nữ chính vì sao không nghĩ đến. Mọi người không biết chuyện, bọn họ lại càng không thể biết.

Bát Bát chen lời: Nghe chừng má Yêu của chúng ta đã tức giận, vì lâu lắm mới thấy má viết dài như thế. Vì cũng qua mấy ngày rồi nên ta cũng lười không load lại phần bình luận, nhưng đoán là các a di bên Trung đã khá gắt:)))

Có cái này hay hay nên chia sẻ chơi, là bình luận của một a di ở chương 121:))))

"Đi thôi đi thôi

Chung quy con người đều phải tự mình học cách để trưởng thành

Đi thôi đi thôi

Dẫu sao nhân sinh khó tránh khỏi phải trải qua vùng vẫy đấu tranh

Đi thôi đi thôi

Vì trái tim của chính mình mà tìm một mái nhà thật sự

Đã từng thương tâm rơi lệ

Đã từng u mê làm tan nát cõi lòng

Đây.. là cái giá phải trả khi yêu"

Lqj

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 120: Sai Lầm Ban Đầu, Đau Khổ Về Sau

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy đi ra ngoài, Cố Tân Tân thấy thế cũng nhanh chóng đuổi theo, "Anh đi đâu?"

"Sau khi em mua xong chuỗi dây chuyên, Thương Kỳ có chạm qua hộp trang sức đó ngay ở cửa hàng hay không?"

"Có," Cố Tân Tân lúc này dĩ nhiên không thể bỏ qua dù chỉ là một chi tiết nhỏ, "Tôi nhớ em ấy có giúp tôi kiểm tra."

"Em tốt nhất là hãy cầu mong Thương Kỳ thật sự đã chạm qua, hoặc là, chí ít có thể quay lại được động tác khả nghi nào đó."

Bước chân Cố Tân Tân cứng đờ đi tới bên cạnh anh, "Anh nghĩ ngòi là Thương Kỳ làm sao?"

"Tôi tình nguyện nghi ngờ con bé, dù không phải thì có thể có một ít động tác hư hư thực thực cũng tốt. Đãy con bé ra dù sao cũng hơn là cho em đứng ra chịu tội, dù sao con bé cũng là em gái ruột của Thương Lục, sẽ không chết người được."

Đây chính là người Cận gia đi, trong những thời khắc quan trọng thì dù Thương Kỳ có là người từ nhỏ đã có giao tình với bọn họ cũng vô dụng. Chỉ cần có thể dẫn mũi nhọn của mọi người từ cô qua một bia ngắm khác, Cận Ngụ ĐÌnh cũng mặc kệ cô ta có thể sẽ bị bắn thành cái dạng gì.

Cố Tân Tân nghe hiểu được lời của anh, hiện tại nhất định là anh muốn đến cửa hàng trang sức tìm chứng cứ.

Cái này cũng là chuyện Cố Tân Tân muốn làm, cô bước nhanh theo sau Cận Ngụ Đinh, hiện tại việc cần làm là tự vệ, dù chỉ là một điểm khả nghi cô cũng không thể buông tha,

Cận Ngụ Đinh đi xuống lầu, mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Khổng Thành đang chặn trợ lý của Cận Hàn Thanh lại.

"Cửu gia."

Cận Ngụ Đinh dừng chân lại. "Cậu tới đây làm gì?"

"Cận tiên sinh muốn tôi đến truyền lời với ngài, hỏi xem những viên ngọc trai dự phòng kia ngài đã tìm được hay chưa?"

Ánh mặt trời chói mắt chiếu đến, mắt Cố Tân Tân hơi sưng, tiếp xúc với ánh sáng mạnh như vậy càng không thể chịu được. Cô nhìn bên mặt Cận Ngụ Đinh có một vòng sáng, từng tia đâm xuyên tới, là anh đã thay cô chặn đi một chùm sáng.

"Cậu nói với anh ấy tôi có chút chuyện cần tìm chứng cứ, sẽ lập tức trở về."

"Cửu gia, ý của Cận tiên sinh đã quá rõ ràng, nếu như những viên ngọc trai dự phòng kia không tìm được thì chuyện này đã có thể kết luận được rồi, cũng hi vọng ngài nhớ những gì lúc trước đã nói."

Trong lòng Cố Tân Tân cực kỳ lo lắng, hiện tại cô rõ ràng chính là giãy dụa trước khi chết.

"Cậu quay lại nói với anh ấy, trong cửa hàng không có ngọc trai dự phòng. Chuyện cụ thể..... hiện tại tôi đi tìm bằng chứng."

Nói như vậy hiển nhiên là không có sức thuyết phục, ngay cả người đàn ông trước mặt này cũng sẽ không tin.

"Cửu gia, ngài muốn kiểm tra cái gì? Tôi đi cùng ngài."

"Không cần." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong liền đi lên trước, Cố Tân Tân cũng vội vàng đuổi theo sau.

Tên trợ lý kia thấy thế, cũng lập tức quay về tòa nhà Đông.

Cận Hàn Thanh nghe xong, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo. "Chẳng lẽ cho tới bây giờ cậu ta vẫn cảm thấy có thể trở mình sao?"

Thương Kỳ nghĩ một chút liền đoán được Cận Ngụ ĐÌnh nói đi tìm chứng cứ chính là đến cửa hàng trang sức kia.

Cô ta vốn cho là sau khi Cận Ngụ ĐÌnh biết được chuyện ngọc trai dự phòng thì chí ít sẽ phải giận tím mặt. Như vậy vẫn chưa đủ rõ ràng sao? Cố Tân Tân không bở ra nỗi đầy đủ sáu viên ngọc trai, vậy thì cô chính là người đã hại Thương Lục. Chuyện này chung quy phải có người gánh chịu, hiện tại Cận Ngụ ĐÌnh lại liều mạng muốn giúp Cố Tân Tân thoát khỏi hiềm nghi sao?

Tần Chi Song cũng mệt mỏi cùng cực. "Vì sao lại như vậy? Không thể đâu, Tân Tân không làm được loại chuyện đó."

"Mẹ, chuyện này mẹ và ba đừng tham dự, con sẽ tự xử lý."

Tần Chi Song cũng biết phong cách làm việc của Cận Hàn Thanh, đôi mắt bà lộ ra lo âu hỏi. "Con muốn xử lý thế nào?"

"Mạng của con con, có phải là mạng người không?" Chỉ mới qua một đêm nhưng Cận Hàn Thanh đã suy sụp đến cực điểm, cả đêm qua anh ta không ngủ, cũng không biết hiện tại bản thân là dựa vào động lực gì chống đỡ chính mình. Anh ta chỉ biết con của mình và Thương Lục không còn, mà người phụ nữ anh ta yêu nhất còn đang nằm trên giường đây. Anh ta còn phải nơm nớp lo sợ cô ấy có thể

tiếp nhận sự thật hay không, có thể lại khiến cho bệnh tình của cô ấy càng thêm nghiêm trọng hay không.

Lúc này Thương Kỳ cũng không dám chen lời, như vậy cũng tốt, đỡ bắt cô ta phải trái lòng nhiều lần đi nói mấy lời bênh vực kia.

Cố Tân Tân ngồi phía sau xe, Khổng Thành cũng đi theo. Họ tới khu trung tâm thương mại đúng lúc cửa hàng trang sức vừa mở cửa, trong cửa hàng vắng ngắt không có lấy một bóng người.

Khổng Thành đi tới tìm cửa hàng trang sức. Cố Tân Tân đi về phía tủ kính, đồ trang sức bên trong đã thay đổi, cô chỉ về phía đó. "Đây chuyền lắc trước tôi mua không còn sao?"

Nhân viên bán hàng khi trước tiếp đón cô từ một phía khác đi tới, "Có lẽ là phải tháng sau mới lại có hàng, vật phẩm như vậy cũng là khó gặp, còn cần phải đợi thêm."

Khổng Thành đến gần, "Cửu gia, Cửu phu nhân, đi thôi."

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, đi theo Khổng Thành vào trong. Cửa hàng xa xỉ như vậy dĩ nhiên loại camera giám sát cũng phải là hạng nhất. Cửa hàng trang sức cẩn thận hỏi ngày Cố Tân Tân mua, vốn dĩ là cô không nhớ rõ, nhưng vừa rồi mới xem qua hóa đơn nên mới miễn cưỡng nói ra được.

Cố Tân Tân nói ngày, cửa hàng trang sức xuống, bắt đầu cắt ra video ghi hình ngày hôm đó. "Là khoảng thời gian nào?"

Cố Tân Tân trả lời từng câu từng câu của bà ấy.

Cận Ngụ Đinh đứng bên cạnh, nhìn vẻ mặt sốt ruột lo lắng chăm chú quan sát máy tính của cô. Hình ảnh bên trong camera giám sát rất rõ ràng, cái này cũng là cơ hội cuối cùng của Cố Tân Tân, nhưng anh đứng bên cạnh, cũng không thể giống như trước đây an ủi cô đứng lo lắng nữa rồi.

Đoạn video ghi hình này rất nhanh được cắt ra, bóng người của Cố Tân Tân và Thương Kỳ xuất hiện trên màn hình. Xác thực là Thương Kỳ có dẫn dắt Cố Tân Tân mua chuỗi dây chuyền kia, cuối cùng là lúc trả tiền, nhân viên cửa hàng gói gọn gàng hộp trang sức rồi đưa tới.

Mắt Cố Tân Tân không chớp nhìn chằm chằm màn hình, trái tim cơ hồ là muốn nhảy lên cuồng hụt. Cô không dám nháy mắt, chỉ sợ một giây lơ là thôi sẽ bỏ lỡ hình ảnh mang tính quyết định.

Thương Kỳ nhận lấy hộp trang sức, động tác của cô ta cũng bị quay lại rất rõ ràng. Cô ta mở hộp ra, kiểm tra chuỗi dây chuyền, lại mở hộp trang sức thứ hai ra. Cố Tân Tân phảng phất nghe được tiếng tim đập thình thịch của mình, thế nhưng động tác của Thương Kỳ dừng lại ở chỗ này, cô ta nhìn tờ hóa đơn bên trong, ngón tay cũng không tiếp tục nữa, càng không mở ra tầng ngăn mà trực tiếp đóng lại.

Sau đó cô ta đưa túi cho Cố Tân Tân, sau đó nữa liền không chạm lại nó.

Tia hi vọng cuối cùng của Cố Tân Tân bị đánh nát, bên cạnh có ghế tựa, chân cô mềm nhũn ngồi phịch xuống.

Rất hiển nhiên, viên ngọc trai kia hẳn là không phải bị Thương Kỳ lấy đi, bằng không cô ta là không có cách nào trốn khỏi camera giám sát.

Trong lòng Cận Ngụ Đinh cũng không khỏi buồn bực, "Có khả năng là bị cho thiếu ngọc trai hay không?"

"Không thể," cửa hàng trưởng xoay người nhìn họ. "Nhân viên cửa hàng của chúng tôi đều phải trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, sẽ không phạm một loại sai lầm cấp thấp thế này. Hơn nữa chúng tôi còn có khǎo hạch nghiêm ngặt, chỉ cần đếm sai sẽ lập tức bị trừ tiền thưởng."

Cận Ngụ Đinh đứng tại chỗ không nhúc nhích, Cố Tân Tân tuyệt vọng, "Có phải là tất cả các chuỗi dây chuyền đều có ngọc trai dự phòng?"

"Dây chuyền cao cấp chuẩn 3A sẽ có, những loại khác không có."

Cận Ngụ Đinh khàn giọng hỏi, "Tất cả những ghi chép mua bán đều có sao?"

"Đúng, có rất nhiều người là hội viên nơi này, chúng tôi đều có thể tra ra."

"Được, giúp tôi kiểm tra ghi chép lúc trước một chút, số của hội viên là đăng ký bằng số điện thoại sao?"

"Đúng."

Cận Ngụ Đinh nhanh chóng đọc ra một dãy số, sau đó lại nói. "Tên hội viên, Thương Lực."

Trong lòng Cố Tân Tân không nhịn được đau đớn, từ sau khi điên Thương Lực hẳn là không còn dùng điện thoại đi? Nhưng là số điện thoại của cô ấy vẫn như một con dấu đóng sâu vào trong lòng Cận Ngụ Đinh, giống như chính bản thân cô ấy, nói quên đi quá khứ đâu có dễ dàng?

"Có, ngài xem trong ghi chép này."

"Nói trực tiếp đi."

Cửa hàng trưởng nhìn kỹ lại một lượt sau đó nói. "Thương Lực tiểu thư tôi còn nhớ, tôi cũng từng đón tiếp cô ấy mấy lần. Cô ấy mua đồ rất tùy hứng, mấy thứ vừa ý đều là thiết kế mới mẻ độc đáo, tôi thấy cô ấy khí chất bất phàm nên đề xuất cho cô ấy mấy thứ cấp bậc cao hơn, nhưng cô ấy nói cô ấy cũng chỉ là thích mà thôi, không thu gom mấy thứ đồ có giá trị quá xa xỉ. Cô ấy từng mua chỗ tôi hai

chuỗi dây chuyền và mấy chiếc lắc tay, nhưng đều không phải loại được tặng kèm ngọc trai dự phòng."

Vì thế nên có thể gián tiếp nói rõ, Thương Kỳ cũng không biết chuyện ngọc trai dự phòng?

Dù sao cũng không phải mỗi lần Thương Lục mua đồ cô ta đều ở đó, mà nếu tất cả những lần Thương Lục mua đều không có ngọc trai dự phòng, thì chuyện này càng không thể mạnh mẽ đầy lên Thương Kỳ được phải không?

Huống hồ không phải là camera giám sát của tòa nhà Đông cũng không quay lại được bất kỳ một động tác khả nghi nào của Thương Kỳ sao?

Cận Ngụ Đinh liếc mắt sang Cố Tân Tân ngồi bên cạnh, cuối cùng cái gì cũng không nói, xoay người đi ra ngoài.

Khổng Thành thấy bộ dạng hồn bay phách lạc của Cố Tân Tân bèn tiến lên nhắc nhở, "Cửu phu nhân."

Cố Tân Tân nhúc nhích chân, đứng lên, Khổng Thành cũng rất nhanh đi theo phía sau Cận Ngụ Đinh ra ngoài. Cố Tân Tân đi ra khỏi cửa hàng, luôn cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người nhìn cô vô cùng quái dị, cô không khỏi tăng nhanh bước chân đi ra ngoài.

Ra đến ngoài, xe đã khởi động sẵn, cửa xe mở ra chờ cô.

Cố Tân Tân ngồi vào hàng ghế phía sau, đóng lại cửa xe. Tài xế không một chút do dự liền cho xe chạy.

"Cửu gia, bây giờ đi đâu?"

"Về nhà đi."

Cố Tân Tân nắm chặt tay, gì cũng không nghĩ được.

Xe đi về tòa nhà Tây, vừa dừng lại, Cận Ngụ ĐÌnh liền đi xuống trước.

Cố Tân Tân đi vào trong nhà, thế nhưng người đàn ông đứng ngoài cửa không nhúc nhích, ánh mắt của anh rơi lên khuôn mặt nhỏ của cô.

Cô cơ hồ không đau lại được ánh mắt đó, chủ động đem ánh mắt của mình rời đi. "Bây giờ phải làm sao?"

"Em cảm thấy là phải làm gì?"

Cố Tân Tân lúc này còn nghĩ được gì nữa, "Dù có bắt tôi phải lặp lại một trăm lần thì đáp án của tôi vẫn sẽ như vậy. Tôi chưa từng làm."

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Không Thành mở cửa ra, nhìn thấy trợ lý của Cận Hàn Thanh đứng bên ngoài, bên cạnh anh ta còn có Tiền quản gia.

"Cửu gia, ngài đã trở về rồi, hẳn là chuyện cần điều tra cũng đã làm xong?"

Tiền quản gia cũng tiến lên một bước, "Lão gia truyền lời để ngài và Cửu phu nhân cùng đi qua, sự tình dẫu sao cũng phải giải quyết."

Cố Tân Tân không tránh né nữa, nhấc chân đi ra ngoài.

Trong tòa nhà Đông, mấy người kia giống như vẫn luôn duy trì tư thế ngồi đó từ lúc Cận Ngụ ĐÌnh bước đi. Bước chân nặng nề của Cố Tân Tân tiến vào, Cận Hàn Thanh nhấc mi mắt nhìn về phía cô, ánh mắt kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Cố Tân Tân không dám tới gần Cận Hàn Thanh, cô dừng lại trước bàn trà.

Ánh mắt Cận Hàn Thanh lướt qua người cô, rơi vào Cận Ngụ Đinh đứng phía sau, "Lão Cửu, những viên ngọc trai kia tìm được rồi sao?"

Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham cũng không khỏi nhìn về phía anh, dù sao mấy viên ngọc trai này có liên quan rất lớn. Cận Ngụ Đinh nhìn Cố Tân Tân đứng lẻ loi ở phía trước. "Nhất định là nhân viên cửa hàng nhớ nhầm, không có ngọc trai dự phòng nào cả."

Khóe miệng Cận Hàn Thanh không khỏi nhắc lên một nụ cười lạnh, "Chú không cảm thấy lý do này quá rách nát sao?"

"Em không tìm thấy ngọc trai dự phòng nào ở tòa nhà Tây cả."

"Đó là bởi vì chúng đã bị cô ta tiêu hủy rồi!"

Cố Tân Tân bởi vì Cận Hàn Thanh nỗi giận mà lui về sau một bước, dẫm lên mu bàn chân của Cận Ngụ Đinh. Cô như có gai ở ở sau lưng, lập tức thu chân về.

"Cô ta không bỏ ra nỗi, là bởi vì những viên ngọc trai kia đã không còn. Chuyện ngọc trai dự phòng đã rõ ràng như thế, chú thật cứ muốn nhìn mà không hiểu sao?"

Tần Chi Song đứng dậy đi đến bên người Cố Tân Tân, "Tân Tân, những viên ngọc trai kia con có thấy không?"

Cố Tân Tân không muốn nói dối Tần Chi Song, nhưng chuyện đã đến nước này rồi, cô còn có thể nói cái gì đây?

Cô chỉ có thể sống chết không chịu thua nhận, nếu như cô nói cho bọn họ biết ngọc trai dự phòng chỉ có năm viên, lại nói đã bị ai đó cầm đi một viên, ai sẽ tin cô?

"Mẹ, con thật sự chưa từng thấy."

"Cần đưa nhân viên cửa hàng trang sức đó đến không?" Cận Hàn Thanh lạnh lùng nói.

Cố Tân Tân nắm nhẹ tay, Cận Hàn Thanh mở những hình ảnh cắt từ trong camera giám sát ra đưa cho cô xem, "Kiệt tác của cô đấy, có phải cũng muốn thưởng thức một chút?"

Tầm mắt Cố Tân Tân giằng co trên màn hình, Cận Hàn Thanh đã đem đoạn video và những hình ảnh quan trọng nhất cắt ra, nói thật, nếu như cô không tận mắt nhìn thấy, nhất định cô cũng không biết là mình lại bị người ta hãm hại như vậy.

"Em nhặt được một viên ngọc trai chỗ đó, nhưng chuyện về sau không có liên quan gì đến em."

"Ha. Cô không chịu thừa nhận là mình đã bỏ lại đó một viên, đúng không?"

Cố Tân Tân vội vàng thanh minh, "Em không có, hơn nữa làm sao em có thể biết được là chị dâu sẽ đi đến chỗ đó chứ?"

"Vì thế nên, thứ cô đánh cược chính là may rủi, trên đời lại có thể có nhiều sự trùng hợp như vậy đấy."

Cố Tân Tân phát hiện ra mình đứng trước chứng cứ này, vốn từ ngoài cửa miệng lập tức trở nên nghèo nàn, cô vô lực nhấc tay lên, "Em không có động cơ hại chị dâu. Anh hai, anh phải tin em, em thật sự không hại chị ấy."

"Cố Tân Tân, cô yêu Lão Cửu không?" Cận Hàn Thanh đột nhiên hỏi một câu đó.

Trong phòng yên lặng như tờ, tựa hồ tất cả mọi người đều đang chờ câu trả lời của cô. Mỗi Cố Tân Tân run rẩy, cô biết vấn đề này không phải để trả lời.

Đúng hay không đúng, cô đều sẽ đẩy chính mình vào đường chết.

"Cô có yêu Lão Cửu không?" Cận Hàn Thanh lặp lại.

Cố Tân Tân buông mi mắt, cảm thấy viền mắt rất nóng. Cô chưa bao giờ nói trực tiếp ra điều đó với Cận Ngụ Đinh, trước là bởi vì cô không nói ra được, cũng không tiện nói.

Cô rõ ràng trong lòng, nếu như cô nói yêu, đó là vì hận và đố kị với Thương Lục, là thứ thuốc dẫn độc tốt nhất, cũng là động cơ thuyết phục nhất.

Nếu như cô nói không yêu? Tần Chi Song và Cận Vịnh Nham đều ở đây, phía sau cô còn có Cận Ngụ Đinh đứng đó. Nếu như cô nói không yêu, Cận Ngụ Đinh sẽ càng thêm không cần phải quản đến cô, cuối cùng cô chỉ có thể tự sinh tự diệt.

Thương Kỳ cũng nhìn chằm chằm Cố Tân Tân đứng cách đó không xa, đây thực sự là một câu hỏi hay tuyệt vời, "nhất châm kiến huyết(*)"! Đồng thời cũng chính là một kiếm đứt cỗ.

(*) nói trúng tim đen

"Không trả lời được?" Giọng nói của Cận Hàn Thanh mang theo đè ép ngọt ngạt, "Không phải là cô đã nhớ ra ban đầu mình dùng thân phận gì để tiến vào Cận gia rồi chứ? Dù người khác không thể nói rõ, trong lòng cô hẳn là phải rõ ràng chứ?"

Đúng vậy, cô làm sao không biết mình được Cận Ngụ Đinh cưới về để làm bia đỡ đạn?

"Nhưng hiện tại chúng em sống rất tốt....."

"Tôi hỏi cô, vì sao cô không dám trả lời?"

Bàn tay Cố Tân Tân rơi vào đường chỉ quần, ngón tay ra sức cào lên, "Anh hai, nếu em muốn hại chị dâu thì đã sớm động thủ từ trước đó. Đại thọ lần trước của ông ngoại, em chỉ cần ngậm kín miệng không lên tiếng, không phải là chị dâu liền....."

"Ừ, lần đó là phải cảm ơn cô, nhưng đó dù sao cũng là nơi công cộng, dù không có tiếng kêu cứu của cô thì cũng sẽ có người khác nhìn thấy, cũng có thể chính là vì cô thấy được người khác ném mói kêu cứu, những thứ này đều không thể nói lên được điều gì cả. Cố Tân Tân, cô đừng trách tôi lạnh lùng, một người tốt đến đâu cũng đều sẽ có một mặt tâm lý đen tối, tôi không thể tin tưởng cô. Lần này là có chứng cứ chính xác đặt trước mặt tôi, tôi không thể nào xem nhẹ."

Cận Ngụ Đinh nhìn bóng lưng của Cố Tân Tân, dù là chờ đợi tận lúc này thì anh cũng không thể đợi được đáp án kia.

Mà trong lúc này, ai cũng không chú ý đến Thương Lục.

Trên tay và lưng cô ấy đều có máu, còn có một nơi có máu úng, vừa rồi kim tiêm bị cô ấy giật mạnh ra. Lúc cô ấy đứng dậy, Tiểu Vu còn nằm nhói bên cạnh ngủ.

Hai ngày nay tòa nhà Đông xảy ra quá nhiều chuyện, cô ấy thật sự là không chịu nổi.

Thương Lục đi ra khỏi phòng, thả nhẹ bước chân đi về phía cầu thang, có tiếng người nói chuyện từ phòng khách truyền đến, cô ấy ngồi xuống mặt đất.

Cố Tân Tân khó lòng giải thích, "Anh hai, anh muốn thế nào mới có thể tin em?"

"Nếu không phải cô làm thì có thể là ai đây?"

Cố Tân Tân vốn vẫn nghi ngờ Thương Kỳ, nhưng camera giám sát ở cửa hàng cũng đã xem rồi, lúc này cô còn có thể nói ra ai nữa

đây?

"Lúc đó người tìm ngọc trai ở cầu thang không chỉ có một mình em."

"Nhưng nơi Thương Lục té ngã chỉ có cô ngồi xuống."

Tầm mắt Cố Tân Tân một lần nữa rơi xuống màn hình máy tính, không phải sao, hình ảnh kia cắt ra cũng thật là hoàn hảo.

Thương Lục sờ sờ cái bụng, lại nhìn mu bàn tay, giống như lúc này mới nhận ra đứa bé đã không còn.

Cô ấy đứng dậy đi ra ngoài, bước chân cũng càng ngày càng nhanh, nhưng sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng khách đều tập trung trên người Cố Tân Tân, hơn nữa bọn họ đều đưa lưng về hướng kia nên cũng không có ai phát hiện ra cô ấy đang đi xuống.

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm chân mình, không còn lời nào để nói, cũng không có cách nào chứng minh mình trong sạch.

"Cô cho rằng cô không nói lời nào là tôi sẽ cho qua sao?" Cận Hàn Thanh quát lên.

Khóe mắt Cận Ngụ Đinh phát hiện ra bóng người đi đến trước tủ bày đồ trang sức, Thương Lục cầm một cái ghế, đứng lên nó như muốn lấy mấy thứ trang sức kia.

Cận Ngụ Đinh không dám gọi vì sợ sẽ kinh động đến cô ấy, anh bước nhanh về phía trước.

Cận Hàn Thanh cầm gạt tàn thuốc lá trên bàn, Tần Chi Song sợ đến mức hoảng hốt lên tiếng. "Đừng....."

Gạt tàn thuốc là đập vào một bên chân Cố Tân Tân, thủy tinh vỡ vụn bắn vào mắt cá chân cô, âm thanh chói tai này cũng dọa

Thương Lục đang đứng trên ghế, khiến cho cô ấy đứng không vững ngã nhào xuống đất.

Cận Ngụ Đinh quay đầu lại, đoán Cố Tân Tân đứng chổ đó hẳn là không sao, liền đi đến trước mặt Thương Lục, muốn đỡ cô ấy đứng lên.

Thương Lục cầm thứ đồ trong tay vung lên. "Đi ra!"

Cận Hàn Thanh cảm thấy da đầu tê dại, anh ta vội vàng quay người, vừa nhìn rõ ràng là Thương Lục thì lập tức bước nhanh tới.

"Không được tới đây, tôi sẽ đánh chết các người."

Thương Kỳ cũng chạy qua, "Chị, sao chị xuống đây? Chị đừng làm em sợ."

Cố Tân Tân đứng tại chỗ, cảm giác như mình đã bị mọi người lãng quên. Mắt cá chân cô đau dữ dội, nhưng là so Thương Lục với cô mà nói, lúc này cô ấy mới là nguy hiểm nhất.

Cận Hàn Thanh đưa tay muốn cầm lấy thứ đồ trong tay cô ấy, "Ngoan, đưa nó cho tôi được không?"

"Con của tôi đâu?"

Giọng nói của Cận Hàn Thanh cơ hồ bị mắc nghẹn lại ở cổ họng, "Thương Lục, đừng như vậy, đưa thứ đó cho tôi."

"Con đâu? Con đâu? Con đi đâu rồi?"

"Thương Lục!"

Thương Lục cầm thứ đồ trong tay không chút do dự đập về phía Cận Hàn Thanh, anh ta không kịp tránh, thứ đó liền văng vàng nện trên bả vai anh ta. Thương Lục liếc nhìn bức tường cách đó không xa, trong lòng Cận Ngụ Đinh dâng lên dự cảm không tốt, bước nhanh về phía trước. Thương Lục xông tới, đập mạnh vào ngực

Cận Ngụ ĐÌnh. Anh kêu đau thành tiếng, Cận Hàn Thanh sợ đến mức sắc mặt trắng bệnh, xông tới ôm cô ấy vào trong ngực.

"Thương Lục, em..... em làm cái gì vậy?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy tuyệt vọng trong mắt cô ấy, Thương Lục đưa tay ra giật áo của Cận Hàn Thanh, "Con không còn nữa, có đúng không?"

"Em đừng náo loạn nữa."

"Vì sao con lại không còn? A -----"

Thương Lục bắt đầu liều mạng đập về phía người đàn ông trước mắt, khiến cho cằm cổ Cận Hàn Thanh bị cào ra từng vệt dài rỉ máu. Cô ấy điên cuồng đập đầu tới, lần đầu tiên là đánh lên cầm Cận Hàn Thanh, sau đó lại xông đến bả vai anh ta, mỗi lần đều là dùng toàn lực mà đánh.

Tần Chi Song sợ đến mức nắm chặt bả vai Thương Lục.
"Thương Lục, bình tĩnh."

Thương Lục ngẩng đầu lên, Cận Hàn Thanh dùng tay muốn bảo vệ mặt cô ấy, nhưng cô ấy đẩy tay anh ta ra, sau đó lại dùng toàn bộ sức mạnh đánh lên trán anh ta.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã hoàn toàn bị dọa sợ rồi, loại sợ hãi và hoảng hốt kia, dù là Cố Tân Tân đứng cách đó rất xa cũng đều nhìn thấy được rõ ràng.

Cận Hàn Thanh cố gắng lâu như vậy cuối cùng đều là uổng phí. Thương Lục đã trở lại dáng vẻ điên loạn lúc đầu.

Thương Kỳ khóc nức nở, "Chị, chị nhìn lại cho rõ ràng đi mà. Mọi người đều ở đây, chị đừng làm mọi người sợ."

Trán Thương Lục sưng đỏ một mảng lớn, ánh mắt hoàn toàn mất khống chế cùng sợ hãi nhìn những người xung quanh, "Đi ra!"

Cận Hàn Thanh nắm chặt hai tay, càng ôm cô ấy chặt hơn, ánh mắt hung hăng bắn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Đây chính là người phụ nữ chú cưới về, Lão Cửu, chú đã thấy chưa? Dứa bé không còn, Thương Lục biến thành như vậy, chú đã vừa lòng hay chưa hả?"

Khóe mắt và đuôi lông mày của Cận Ngụ ĐÌnh thấp thoáng tia hung ác nham hiểm, thế nên, lỗi ban đầu đều là từ anh sao?

----- lời tác giả -----

Nhìn trời ~

Được rồi, vẫn là chịu được, khu

***

Bát Bát:

Có nhiều bạn nói truyện hơi dài dòng, lan man, như phim Ấn Độ. Đây cũng chính là lý do ta nói mn tích khoảng chục chương rồi mới đọc.

Mn có biết hiệu ứng của việc nhảy hố và chờ đợi là gì không?

Trước khi nói về cái này ta cũng muốn nhắc mn một điều, bộ truyện này mới chỉ tới chương 119 thôi. (Ta không biết mn thấy sao, chứ so với ta lúc trước từng dịch bộ Hôn trộm hơn 900 chương thì vẫn bình thường lắm)

Sau này khi truyện hoàn, mn hãy thử lưu về kho, vài tháng sau mở ra đọc lại. Khi đó mn sẽ hiểu hiệu ứng nhảy hố là gì, lúc ấy hãy nói với ta xem mn còn cảm thấy lan man như phim Ấn hay không.

Vì sao TK chưa ngã ngựa?

Bởi vì mâu thuẫn chính trong bộ truyện này của má Yêu là TL. Từ đầu đến cuối chỉ có nó, cái ngục tù mà nam9 phải thoát ra trong cái bộ truyện này, là áy náy và có chút tình cảm nào hay không thì ta không biết.

Không như những bộ truyện khác, có mâu thuẫn của chính nam nữ9, hiểu lầm về quá khứ hay mâu thuẫn trong bối cảnh, nữ phản diện xuất hiện chỉ để thêm gia vị cho bộ truyện. Ở bộ truyện này "TL không sao thì hai người họ sẽ lại tốt, nhưng chỉ cần TL có chuyện thì mọi thứ sẽ rối tung". Nếu mâu thuẫn này kết thúc, truyện sẽ kết thúc. Không có TK, mâu thuẫn này cũng sẽ kết thúc.

Vì sao TK chưa thể được ngã ngựa? Hay là nói, vì sao mâu thuẫn này chưa thể kết thúc, bộ truyện này chưa thể kết thúc?

Vì mới chỉ có cao trào ngược nữ9, chứ chưa có cao trào ngược nam9. Thế thôi.

Được rồi, cái ta muốn nói thật ra là "Phải có thể thì Tu Tu của ta mới xuất hiện":))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 121: Em Đi Đì

Dịch: CP88

***

Thương Lục ra sức giãy dụa, muôn đẩy Cận Hàn Thanh ra, nhưng anh ta sao dám buông tay, "Thương Lục, đứa bé vẫn còn, vẫn còn. Đừng sợ."

Tiểu Vu từ trên lầu chạy xuống, nhìn thấy bộ dạng của Thương Lục thì sợ hãi đến mức ngồi co quắp trên mặt đất, run rẩy nghĩ đến vừa rồi là do mình thắt trách.

"Còn không?"

"Còn, còn." Cận Hàn Thanh nói những câu này, trong lòng giống như có bàn tay ai đó siết chặt, "Đứa nhỏ rất khỏe, không sao cả. Con của chúng ta vẫn còn."

Thương Lục sẩy thai, người đau nhất có lẽ chính là anh ta, nhưng dù là như vậy thì anh ta cũng không thể biểu hiện ra mặt.

Nơi ngực Cận Ngụ Đinh đau dữ dội, nếu vừa rồi anh không đỡ kịp Thương Lục thì không phải là cô ấy sẽ giống với Tần Niệm năm đó?

Cận Ngụ Đinh không dám nghĩ tiếp, Thương Lục là một người tốt như vậy, vì sao hiện tại lại biến thành cái dạng như thế này?

Đáp án, hình như đều là từ trên người anh.

Lúc trước là bởi vì Tân Niệm, sau đó, là vì Cố Tân Tân.

Tất cả mọi người đều nói dối Thương Lục, Tân Chi Song cũng vậy, đều nói con của cô ấy còn khỏe mạnh. Cũng bởi vì cô ấy điên rồi, cô ấy không thể hiểu rõ mọi chuyện, cuối cùng lừa dối chính là... cách làm có thiện ý nhất.

Thương Lục khóc khóc cười cười, gương mặt xinh đẹp khi thì vặn vẹo, khi lại tràn đầy kinh hoảng. Cố Tân Tân đứng ngay ở đó, cô nhìn Cận Hàn Thanh ôm lấy Thương Lục, nhưng cô ấy giãy dụa mãnh liệt đến mức anh ta cũng suýt chút nữa không giữ lại được.

Thương Kỳ đứng bên cạnh, nhìn bộ dạng Thương Lục lại có chút không dám tiến lên.

Tính tình Thương Lục từ nhỏ vốn rất hiền hòa, cảm giác như hoàn toàn khác biệt với những người trong nhà họ Thương nóng nảy và hấp tấp. Thương Kỳ cũng là chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng của cô ấy, nhưng hiện tại cô ấy quá mức đáng sợ. Hóa ra một người tất cả các phương diện đều hoàn mỹ lại có thể bị tàn phá đến thế này, Thương Lục lúc này đâu còn nửa điểm bóng dáng của năm đó chứ.

Sau khi cô ấy điên, những vết thương xuất hiện nhiều không đếm xuể, nếu có một ngày cô ấy thật sự có thể tỉnh lại, nhìn thấy những vết sẹo sâu kia thì sẽ nghĩ thế nào đây?

Thương Lục đẩy Cận Hàn Thanh ra, người đàn ông lảo đảo, sơ ý lùi lại đập trúng bậc cầu thang, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Cận Ngụ Đinh muốn kéo lại cánh tay cô ấy, cũng bị Thương Lục dùng sức tránh đi. Cô ấy bước nhanh về phía cửa, Cận Ngụ Đinh nhanh chóng chạy theo. "Thương Lục!"

Thương Lục nhìn thấy Cố Tân Tân đứng ngây ngốc ở đó thì không khỏi ngừng lại bước chân, Cận Ngụ Đinh thấy thế, không chút do dự kéo cô ấy về.

Anh chỉ lo cô ấy lại chạy nữa, từ phía sau giữ chặt hai cánh tay của cô ấy, Cận Hàn Thanh cũng bước từng bước dài tiến lên.

Cố Tân Tân biết, bọn họ là không muốn để cho Thương Lục đến gần cô.

"Tôi dẫn em đi xem đứa nhỏ nhé." Cận Hàn Thanh kéo cô ấy về, ôm vai Thương Lục. "Em quên chúng ta đã chuẩn bị một căn phòng cho trẻ con sao? Đứa nhỏ đang ở trong đó, một mình hắn là đang rất buồn chán nên đang tìm mẹ đó."

"Ở đâu?"

"Trong phòng trên lầu."

Thương Lục nửa tin nửa ngờ, theo bản năng lại sờ sờ bụng, Cận Hàn Thanh gọi Tiểu Vu, "Mang Cận phu nhân đi."

"Vâng." Tiểu Vu nghe vậy, bước nhanh đến kéo cánh tay Thương Lục.

Tần Chi Song không yên lòng, cũng đi theo lên lầu.

Cận Hàn Thanh giương mắt nhìn Cố Tân Tân, "Nhìn Thương Lục biến thành như vậy, trong lòng cô có cảm giác gì?"

"Em vẫn luôn hi vọng chị dâu khỏe mạnh, hi vọng chị ấy có thể mau chóng khôi phục lý trí."

Cận Hàn Thanh không khỏi cười lạnh, nghiến răng gằn ra từng chữ. "Khôi phục rồi thì cô còn là gì nữa?"

Cố Tân Tân phảng phất như bị dội một gáo nước lạnh, hóa ra tình cảnh của cô trong mắt người khác chính là như vậy. Lẽ nào mấy ngày nay đều là cô tự lừa mình dối người sao? Có phải là tất cả mọi người đều nhìn thấu cô và Cận Ngụ Đinh sẽ không có kết quả? Cô mấp máy môi, muốn tìm cho mình một đường sống. "Sau khi chị

dâu khỏe lại chúng em cũng mới có thể tiếp tục hòa thuận sống. Em và Cận Ngụ ĐÌnh đã kết hôn."

"Nhưng cuộc hôn nhân này của hai người có thể giữ được cô sao?"

Cố Tân Tân lấy hết dũng khí nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Mọi người đây là đang định tội tôi sao?"

"Cô nói cô chưa từng làm, ai có thể tin cô?"

Cố Tân Tân mở to mắt không dám chớp, cô chỉ lo nước mắt sẽ rơi xuống. Cô biết hiện tại nước mắt chỉ là vô dụng, nước mắt của cô sớm đã không thể lấy được sự đồng tình của người khác, bởi vì không có một ai để cô vào trong lòng, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh cũng không tin tôi sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến bên cạnh cô, nắm cổ tay cô muốn đưa cô ra ngoài.

Cố Tân Tân rút tay về. "Không phải anh đã nói tin tôi sao?"

"Cố Tân Tân, chỉ bằng một câu tin tưởng là cô nghĩ mình có thể thoát khỏi mọi trách nhiệm? Tôi của cô lớn như vậy, còn mong người khác tin tưởng? Có những lúc không phải chỉ bằng một câu tin tưởng đơn giản là có thể mang mọi chuyện tùng làm ra xóa sạch. Tới bây giờ mà cô còn không thừa nhận, không sao hết, tôi sẽ lý giải đó là giãy dụa trước khi chết. Cô thích mạnh miệng có phải không? Vậy thì tôi sẽ để cho cô nếm thử mùi vị gọi là có nỗi khổ mà không nói được."

Cố Tân Tân nghe từng câu chữ của Cận Hàn Thanh, cảm thấy trong lòng không rét mà run, cô ít nhiều gì thì cũng đã biết được chút ít thủ đoạn của anh ta.

"Chuyện này không liên quan gì đến ba mẹ tôi, xin anh đừng kéo bọn họ vào."

Cận Hàn Thanh nhếch khóe miệng, chuyện này chỉ có thể chấm dứt ở đây, cô không thừa nhận anh ta cũng hết cách. Hiện tại anh ta chỉ cần đảm bảo Thương Lục sẽ không có chuyện gì, không để cho bệnh tình của cô ấy nghiêm trọng thêm, sau đó, mới là khiến cho Cố Tân Tân trả một cái giá thật lớn.

Bất kể là Cận Ngụ Đình bảo vệ thì cũng không thể bảo vệ chu toàn, hại người là dễ nhất, ngàn phòng vạn phòng cũng luôn sẽ có những lúc không thể phòng ngự được.

Cận Hàn Thanh lo lắng cho Thương Lục, nói xong những câu này liền xoay người đi lên lầu.

Thương Kỳ nhìn Cố Tân Tân một chút, cũng không lên tiếng. Cố Tân Tân rũ mi mắt, bên chân vẫn là bừa bộn những mảnh thủy tinh vỡ.

Việc này đã không thể nói gì nữa, Cố Tân Tân xoay người, vô tri vô giác đi ra ngoài.

Trở lại tòa nhà Tây, đầu Cố Tân Tân đau như búa bổ. Hôm nay truyện tranh vẫn chưa cập nhật chương mới, nhưng đã là lúc này rồi cô cũng không còn tâm tư nghĩ đến những chuyện này nữa.

Cô ngồi ở mép giường, mắt thật lâu để tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện ra nơi mắt cá chân đau dữ dội. Cô kéo ống quần, nhìn thấy trên mảng da thịt trắng nõn có máu không ngừng tuôn ra.

Ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, cô thả lại ống quần, mắt nhìn chằm chằm bóng người đang bước đến gần. "Cận Ngụ Đình, anh thì sao, anh định làm gì tôi đây?"

"Em thấy tôi nên làm gì em?"

"Chúng ta không cần phải như vậy." Cố Tân Tân đã hoàn toàn tuyệt vọng, "Thật ra cho tới nay đều là tôi trốn tránh mà thôi, lòng của anh chưa bao giờ từng dao động, là do tôi không biết tự lượng

sức mình đi có những tâm tư khác. Tôi và Thương Lục, anh còn thiếu lần làm ra lựa chọn sao? Tôi thật xót xa cho chính mình, hạnh phúc đều phải nhìn Thương Lục, cô ấy tốt đẹp, anh đối với tôi luôn tốt, tất cả đều tốt đến đẹp đẽ. Nhưng có khác gì trên người tôi đang buộc theo một quả bom hẹn giờ đâu, vừa nhìn thấy cô ấy, tôi liền sợ hãi, sợ bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể bị nổ tan xương nát thịt."

Cận Ngụ Đinh tỉ mỉ quan sát khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân. "Chuyện đến nước này rồi mà em còn muốn nói những câu như vậy?"

"Sau tiệc mừng thọ lần trước của ông ngoại, vì sao anh còn muốn tìm tôi trở về? Giữa chúng ta không phải cứ hòa như vậy là tốt nhất sao?"

Cận Ngụ Đinh cúi người, chiếu thẳng vào mắt Cố Tân Tân, "Vậy từng có bao giờ sau khi em cảm thấy mọi thứ quá đỗi bất công với mình liền nghĩ tới muốn làm hại Thương Lục không?"

Cố Tân Tân đón lấy tầm mắt của người đàn ông, "Anh cho rằng việc này là tôi làm?"

"Tôi chỉ biết em mang người phụ nữ khác đưa vào phòng tôi, trong một thời gian ngắn như vậy vì sao em lại có thể đồng ý người khác hãm hại tôi? Chỉ là vì tôi cứu Thương Lục trước mà không quan tâm đến em thôi sao?" Huống hồ sự kiện kia anh đã hết lần này đến lần khác giải thích với cô, lúc đó là anh thật sự cho rằng Cố Tân Tân ở trong căn phòng đó.

Cố Tân Tân há miệng, phát hiện giờ phút này đây lại không thể giải thích được cái gì rõ ràng cả. "Ừ, cũng còn là vì tôi muốn rời đi mà anh nhất quyết không cho, nên tôi phải nghĩ cách tự mình rời đi thôi."

"Em có từng nghĩ tới, nếu như người phụ nữ kia mang tới không phải là một cái túi đựng tiền mà là một thứ độc càng nghiêm trọng

"hơn, em không sợ tôi sẽ bị hại chết sao?"

Cố Tân Tân đẩy tay lên ngực Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông lùi về sau hai bước.

Cố Tân Tân rốt cuộc đã hiểu ra, cô thật là đã từng hại qua Cận Ngụ ĐÌnh, vì thế nên trong mắt người khác chính là, anh cô còn có thể hại huống chi là Thương Lục?

"Cận Ngụ ĐÌnh, lần này anh không ngăn được tôi, anh cũng không cần phải ngăn cản."

"Ý của em là gì?"

Cố Tân Tân đứng dậy, bước nhanh đến trước bệ cửa sổ, thu lại bảng vẽ điện tử và máy tính. "Tôi còn lý do gì để lưu lại đây sao?"

Cô "hại" người trong lòng anh quan tâm nhất, anh không cùng với Cận Hàn Thanh đưa cô vào đường chết coi như đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh thu hết tất cả mọi động tác của cô vào trong mắt, lúc cô chất vấn anh, lẽ nào không nhận ra thật ra cô một chút cũng không tin nhiệm anh sao?

Cô không tin anh sẽ tin tưởng cô, dù cho anh đã thay cô đứng ra nói chuyện, thay cô thanh minh, thay cô toàn lực tìm ra kẽ hở. Nhưng hôm nay chuyện này bị dồn vào bước đường cùng, ai cũng không dễ chịu, đối với Cố Tân Tân mà nói, mọi chịu đựng và đau khổ này đều là đến từ Thương Lục, "Tôi đã rồi, chúc tâm nguyện của anh sớm thành sự thật. Tôi hi vọng không có tôi Thương Lục có thể mau chóng khỏe lại, hai người sau đó có thể vui vẻ mà sống đến đầu bạc răng long!"

"Tôi cho em lặp lại một lần nữa."

"Đây không phải vốn là suy nghĩ trong lòng anh sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh về phía trước, giật lấy chiếc túi của cô ném ra ngoài.

Cột một tiếng, máy tính đập xuống đất. Cố Tân Tân bước nhanh tới muốn kiểm tra, lại bị Cận Ngụ ĐÌnh thấy được đá văng ra, "Bây giờ em còn tâm tư quản nhứng thứ đồ này phải không?"

"Vậy tôi có thể làm gì đây? Ngồi đây chờ chết sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh kéo cô đứng dậy, Cố Tân Tân giật ra, nhanh chóng lùi lại.

"Em tốt nhất là ngoan ngoãn ở chỗ này, nơi nào cũng không được đi. Có chuyện gì cũng phải nói trước với tôi....."

Cố Tân Tân lại ngồi xổm xuống, ôm máy tính lên, Cận Ngụ ĐÌnh không ở lại nữa, bước nhanh ra ngoài.

Cô không thể không tiếp nhận sự thật rằng hiện tại đã không còn ai có thể cứu mình, Cận Ngụ ĐÌnh không chỉ không cứu cô mà nói không chừng còn phải giúp Thương Lực trừng phạt cô. Cố Tân Tân nghĩ tới đây liền cảm thấy vừa buồn cười vừa xót cho thân mình, cô hồn bay phách lạc ngồi ở mép giường, lúc này làm sao còn có thể nghĩ đến nhứng chuyện yêu hận kia nữa, cô phải nghĩ cách cứu mình thôi.

Những viên ngọc trai dự phòng kia nếu như không phải trộm ở tòa nhà Tây, cũng không phải là Thương Kỳ lấy, vậy có khả năng là nhân viên bán hàng kia động chân động tay không?

Cố Tân Tân tuy là không biết đến tột cùng khả năng này lớn đến đâu, nhưng lòng người khó đoán, ai có thể biết được một phút nỗi tâm tư liền chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Cô nghĩ tới đây, cầm túi sau đó đi ra ngoài.

Mãi đến khi ra đến ngoài cổng chính cô cũng không thấy được bóng dáng của Cận Ngụ Đình, Cố Tân Tân không quản được nhiều như vậy, cô trực tiếp tìm đến khu trung tâm thương mại kia.

Bên trong quán cà phê tầng dưới cùng của khu trung tâm thương mại, nhân viên bán hàng kia còn mặc quần áo công sở, cô ta nhìn cà phê trên mặt bàn, cũng không có đưa tay ra lấy.

"Phu nhân tìm tôi có việc gì không?"

"Tôi chỉ là muốn hỏi một câu cho rõ ràng, ngày đó hộp trang sức cô đưa cho tôi xác định là có đúng sáu viên sao?"

Người phụ nữ nghe vậy thì có chút giật mình. "Rốt cuộc là làm sao vậy? Không phải là mấy người vừa kiểm tra camera giám sát thấy không có vấn đề gì rồi sao? Còn có, mấy viên ngọc trai dự phòng đó rốt cuộc là làm sao?"

Cố Tân Tân biết rõ những thông tin này đối với mình là cực kỳ quan trọng, cô nhất định phải tìm ra đầu mối nào đó. "Lúc đó cô thật sự đã nhìn rõ ràng sao?"

"Ngọc trai dự phòng không phải là chúng tôi cho vào, là vốn dĩ đã có sẵn trong hộp, nên khẳng định là không thể sai."

Hai tay Cố Tân Tân nâng cốc cà phê, đôi mắt nhìn chằm chằm nhân viên bán hàng kia, "Cô đã nhìn qua rồi? Cũng đã đếm rồi sao?"

"Đúng, công việc của tôi là phải kiểm tra lại."

"Thế nhưng ngọc trai bị thiếu một viên."

"Làm sao có thể?" Nhân viên bán hàng lộ vẻ mặt giật mình. "Có phải là rơi mất?"

"Từ sau khi tôi cầm về đều chưa từng động tới nó."

"Vậy thì đúng là kỳ lạ."

Cố Tân Tân nhìn chầm chằm cốc cà phê bên tay người phụ nữ đó, cô ta thậm chí còn chưa chạm đến nó.

"Vì sao cô không uống?"

"À, tôi không thích uống cà phê. Phu nhân cứ tự nhiên, tôi về trước, cửa hàng chúng tôi có quy định....."

Cố Tân Tân nhìn cô ta sút ruột muốn đứng dậy, cuối cùng chỉ có thể quyết định cùng thử một phen. "Đối phương cho cô bao nhiêu tiền? Tôi có thể cho cô gấp đôi."

"Gì cơ?" Nhân viên bán hàng dừng lại động tác, "Tiền gì?"

Cố Tân Tân vốn định lừa cô ta, dù là có chuyện như vậy hay không thì cô cũng phải tận lực thử một chút, "Chuyện ngọc trai dự phòng là do cô động chân động tay, phải không?"

Trên mặt người phụ nữ đó trong nháy mắt thoáng tia hoang mang, nhưng cũng rất nhanh đã có thể thu lại tâm tình. Cô ta ngồi lại trước mặt Cố Tân Tân, nở nụ cười đúng tiêu chuẩn khi bán hàng. "Phu nhân thật là thích đùa giỡn, tôi động vào những viên ngọc trai kia làm gì chứ? Một khi con số không đúng nhất định sẽ bị trừ tiền thưởng."

"Vậy nếu như có người cho cô một khoản tiền, mà số tiền kia so với số tiền thưởng của cô gấp vài lần thậm chí là mấy chục lần thì sao?"

Người phụ nữ đó nghe vậy thì không khỏi khẽ nhíu mày. "Rốt cuộc ý của phu nhân là gì? Nếu như phu nhân thật sự nghi ngờ tôi thì có thể báo cảnh sát."

"Tôi không có ý đó," Cố Tân Tân không muốn trở mặt với cô ta, "Tôi chỉ là muốn chứng minh một vài điều, nếu như cô có thể nói một câu nói thật thì tôi cũng sẽ không bạc đãi cô."

"Tôi thật sự không hiểu phu nhân đang nói cái gì." Nhân viên bán hàng vẫn kiên trì với lời giải thích của chính mình, "Tôi có đạo đức nghề nghiệp của mình, điểm ấy phu nhân có thể yên tâm, cũng xin phu nhân đừng nói những lời như vậy nữa."

Dù là người khác đã tìm được chỗ yêu của cô, nhưng Cố Tân Tân cũng không tin tất cả mọi chuyện đều hoàn hảo không có kẽ hở, chỉ là hiện tại cô không biết đến tột cùng vấn đề là ở đâu, chỉ có thể thử từng chỗ một.

"Nếu cô không tin tôi, tôi có thể đưa trước cho cô một khoản tiền."

Nhân viên bán hàng khẽ lắc đầu, "Xin phu nhân đừng như vậy."

"Bao nhiêu tiền cô cũng không hỏi sao?" Một chút do dự cô cũng không có, đây vốn không phải là vấn đề tiền bạc.

"Không phải tiền của tôi, dĩ nhiên là tôi không thể nghĩ tới. Tôi không biết phu nhân đã gặp phải rắc rối gì, nhưng thật sự xin lỗi, chuyện này tôi không giúp được."

Lòng Cố Tân Tân như lửa đốt, hiện tại cô giống như đã bị người ta buộc chặt trên giàn thiêu, chỉ có thể nhẫn lúc lửa chưa thiêu cháy trụi mình nghĩ cách. "Giấy không thể gói được lửa, lẽ nào cô không nghĩ tới một ngày sẽ bị bại lộ sao? Cận gia không phải là nơi dễ chọc vào, cô không nghĩ tới việc cân nhắc qua sao?"

Trên mặt nhân viên bán hàng kia vẫn không xuất hiện thần sắc khác thường, mi mắt vừa nhẹ giường liền rất nhanh bị đè ép trở lại. Cô ta cầm thìa cà phê đảo quanh, cao giọng nói. "Xin lỗi, tôi không giúp được cô việc này."

"Tôi có thể cho cô thêm tiền, hoặc là cô mở miệng nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền mới có thể đồng ý?"

Cố Tân Tân gấp gáp lén tiếng, người phụ nữ đó vẫn cương quyết lắc đầu. "Tôi không giúp được phu nhân, chuyện này làm trái nguyên tắc làm người của tôi."

"Cửu phu nhân."

Cố Tân Tân còn muốn nói gì đó, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Khổng Thành, trái tim cô trong nháy mắt co lại, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành đứng sau lưng. Sắc mặt cô trong phút chốc trắng bệch, vừa muôn đứng dậy, vai đã bị Cận Ngụ ĐÌnh đè trở về.

Một bàn tay khác của người đàn ông chồng trên bàn, "Hai người đang nói cái gì?"

Cố Tân Tân cầm chiếc túi bên cạnh, nhưng cô không có cách nào đứng lên.

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống người phụ nữ ngồi đối diện, "Giữa hai người có giao dịch gì đó sao?"

Vẻ mặt của nhân viên bán hàng kia cũng có chút hoang mang, "Không có."

"Tôi không có nhiều kiên nhẫn, tốt nhất là nhanh nói thật cho tôi."

Cố Tân Tân cảm giác được bàn tay nóng bỏng của anh, cơ hồ khiến cô đứng ngồi không yên. "Vì sao anh lại ở đây?"

"Vậy còn em?" Gương mặt đẹp trai không tì vết của Cận Ngụ ĐÌnh không có một chút biểu cảm, anh nghiêng mặt nhìn chằm chằm Cố Tân Tân. "Vì sao em lại ở đây với cô ta?"

"Tôi..... Tôi muốn hỏi rõ ràng chuyện ngọc trai dự phòng."

Cận Ngụ ĐÌnh nhếch môi cười nhạt, "Còn gì nữa không?"

Cố Tân Tân cắn chặt môi, bàn tay Cận Ngụ Đinh hơi tăng thêm sức lực, siết chặt khiến toàn bộ bả vai cô đều cảm thấy đau đớn. "Tôi còn nghe được là hai người vừa nói đến tiền, có đúng không?"

Nhân viên bán hàng ngồi đối diện, bộ dạng chỉ lo dẫn hỏa lên người, nhanh chóng mở miệng nói. "Cô ấy là muốn tôi nói ngọc trai dự phòng là do tôi giữ, sau đó cô ấy sẽ cho tôi một khoản tiền."

"Cô nói cái gì?" Cố Tân Tân nghe cô ta nói vậy thì kinh ngạc trợn mắt, "Lúc nào thì tôi nói như vậy?"

"Là tôi đã cự tuyệt, tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dù là cho tôi nhiều tiền hơn nữa thì tôi cũng sẽ không làm được chuyện đó. Xin lỗi."

Toàn thân Cố Tân Tân phát lạnh, ánh mắt trói chặt trên người phụ nữ kia không tha. "Thế nên, ngọc trai dự phòng đúng là cô giữ?"

"Sao phu nhân còn có thể nói lời như vậy?" Người phụ nữ kia khó có thể tin lắc đầu, "Từ đầu đến cuối đều là phu nhân nhất quyết muốn cho tôi tiền, không phải sao?"

Kỳ thực Cố Tân Tân cũng biết câu nói cuối cùng kia nhất định là đã bị Cận Ngụ Đinh nghe được. Mấy ngày nay cô giống như tiến vào trong địa đạo sâu vây, dù là người khác không tính toán cô thì cô cũng vẫn sẽ liên tiếp té vào hố. "Tôi chỉ là muốn cô nói ra, là ai sai khiến cô giữ lại một viên ngọc trai dự phòng?"

Nhân viên bán hàng kia làm vẻ mặt giống như cảm thấy Cố Tân Tân thật sự là quá hoang đường. "Vì sao phải làm như vậy? Phu nhân mua dây chuyền trong cửa hàng của chúng tôi là không sai, nhưng cách làm của phu nhân....."

Người phụ nữ kia tựa như cũng bị kích động lên. "Tôi không muốn vì một khoản tiền mà chôn vùi cuộc sống sau này của mình, chuyện ngọc trai dự phòng tôi đã nói rất rõ ràng rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, người phụ nữ đó cũng không lưu lại nữa, đứng lên sau đó rời đi.

Cận Ngụ ĐÌnh không ngăn cản, coi như đã nghe được toàn bộ đoạn đối thoại của cô. Cố Tân Tân nhìn chằm chằm bóng lưng của cô ta, dù là hiện tại có miệng không thể nói, nhưng ít ra là đã có thể xác định được một việc.

Chuyện ngọc trai dự phòng nhất định là có liên quan đến người phụ nữ này, nếu không thì cô ta cần gì phải nói như vậy?

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên vai cô buông ra, Cố Tân Tân ngồi tại chỗ không nhúc nhích, cô cũng không muốn đi ép anh phải tin cô nữa.

Người đàn ông nhìn chằm chằm gò má cô, "Đến cả cách đó mà em cũng nghĩ ra được?"

Nếu như nhân viên bán hàng kia thật sự đồng ý với cô, tội danh trên người Cố Tân Tân coi như là được rửa sạch rồi. Anh thật sự không nghĩ tới đầu óc cô lại xoay chuyển nhanh như vậy, chỉ trong thời gian ngắn mà có thể nghĩ tới giờ giờ ở phía này.

Cô không nói rõ ràng, cũng không biết phải giải thích ra làm sao.

Cố Tân Tân đẩy Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh ra, cầm túi sau đó bước nhanh ra ngoài.

Người đàn ông thấy thế lập tức tăng nhanh bước chân đuổi tới, anh kéo tay cô, đúng lúc này tài xế lái xe đến trước cửa, Cận Ngụ ĐÌnh lôi Cố Tân Tân đi về phía xe.

"Anh thả tôi ra."

"Thả em? Để em tiếp tục đi tìm người sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh mở cửa xe, đẩy cô vào trong.

Cố Tân Tân gần như là ngồi vào trong ghế, "Hai chúng ta đừng hành hạ nhau như vậy nữa. Dù sao chúng ta cũng chưa có giấy đăng ký kết hôn, anh để cho tôi đi đi."

Cô thật sự không chịu được nữa, tất cả mọi chuyện đều đè nặng lên vai cô, hiện tại lại còn phải nơm nớp lo sợ không biết trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Nếu như hai người ở cùng nhau mệt mỏi như vậy, thì vì sao phải tiếp tục?

Cận Ngụ ĐÌnh khép mắt lại, không nói lời nào, trên khuôn mặt đều là lạnh lẽo.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại của Khổng Thành vang lên, cực kỳ chói tai, Cố Tân Tân nghe vào, chỉ cảm thấy màng nhĩ của cô sắp bị phá thủng rồi.

Anh ta đưa điện thoại đến bên tai, alo một tiếng.

Ngay sau đó, ngữ điệu của anh ta rất nhanh biến đổi. "Cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh mở mắt ra, trái tim nhảy lên một cái.

Khổng Thành kết thúc trò chuyện, ánh mắt lo âu quay về phía Cận Ngụ ĐÌnh, trong lòng người đàn ông không khỏi hoảng hốt, "Xảy ra chuyện gì? Nói."

Khổng Thành có chút do dự, nhưng không dám giấu diếm. "Cận phu nhân tự sát."

Vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh khiếp sợ cực kỳ, trong giọng nói run rẩy rõ ràng mang theo bi thương. "Hiện tại..... thế nào rồi?"

"Đã đưa đến bệnh viện cấp cứu."

Thân thể anh chàng xuống, hồi lâu không lên tiếng.

Tài xế có chút không chắc, "Cứu gia, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Cố Tân Tân nắm nhẹ tay, Cận Ngụ ĐÌnh không nói gì. Xe tiếp tục đi về phía trước, Khổng Thành chỉ chỉ. "Đến bệnh viện đi."

"Về tòa nhà Tây trước." Cận Ngụ ĐÌnh cuối cùng cũng chịu mở miệng, nhưng là nói về nhà.

Cố Tân Tân có chút không hiểu nhìn về phía anh, khuôn mặt người đàn ông không đổi nhìn về phía trước, "Không phải là em muốn rời đi sao? Vậy thì đi thôi."

Đi thôi.

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 122: Cũng Đừng Gặp Lại

(Chương phúc lợi 888 lượt thích trang fanpage CP88. Bát Bát trả nợ đã quay lại đây~~~)

Chương 122: Cũng đừng gặp lại

Dịch: CP88

***

Một câu nói này, cứ như vậy mà nhẹ nhàng rơi vào lòng Cố Tân Tân.

Lời nói của anh không có bất kỳ một cảm xúc nào, Khổng Thành giật mình nhìn chầm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, sau đó lại đưa mắt sang Cố Tân Tân.

Tài xế cho xe chạy về phía tòa nhà Tây. Cố Tân Tân giật giật ngón tay cứng ngắc. Cuối cùng thì anh cũng coi như là đã mở miệng thả cho cô đi rồi, nhưng là bằng cách này nghe được, cô không có một chút vui vẻ hay giải thoát nào cả, thậm chí hô hấp còn như bị bịt kín lại khiến cho cô không sao thở nổi.

Xem ra câu nói cuối cùng cô vừa mới nói với nhân viên bán hàng đã hoàn toàn ép vỡ cọng rơm cuối cùng của cô và Cận Ngụ ĐÌnh.

Người nói là cô, không ai buộc cô làm vậy, lần này đúng là Cố Tân Tân không thể oán hận được ai.

Xe đã chạy chậm lại, nhưng đối với cô tốc độ này lại đặc biệt nhanh, mỗi một hình ảnh trên phố chạy qua đều không thể lưu lại trong mắt. Mũi cô càng ngày càng cay, cô thật sự không biết làm thế nào mới có thể khiến cho nước mắt của mình không được chảy ra.

Bây giờ là cô bị người ta đuổi ra ngoài, cô còn khóc cái gì? Nước mắt của cô thì có tác dụng gì đây?

Bên trong xe yên tĩnh không một tiếng động, Khổng Thành cũng không tiện lên tiếng, chỉ là có chút tiếc nuối cho cuộc hôn nhân ngắn ngủi chưa đến một năm của bọn họ nhanh như vậy đã đi đến hồi kết.

Cận Ngụ Đinh giống như một pho tượng ngồi bên cạnh Cố Tân Tân, vẻ mặt không cảm xúc, không có độ ấm, cũng không nói gì. Thương Lục tự sát, trong lòng anh sợ là đã sớm chất đầy hình bóng cô ấy đi.

Bệnh viện.

Tần Chi Song mệt mỏi rã rời đi ra ngoài, Thương Kỳ vội vàng chạy vào dãy phòng bệnh, hai người đụng phải trước cửa thang máy.

"Bác Tần, chị con thế nào rồi?"

Tần Chi Song khẽ lắc đầu, hai ngày nay xảy ra quá nhiều việc, bà cũng là cạn kiệt sức lực, "Con yên tâm, hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi."

"Chị ấy..... chị ấy vì sao lại....."

"Có lẽ là bóng ma tâm lý đó đã đè lên chị con quá nặng, vốn dĩ sau khi cho con bé uống thuốc đã yên tĩnh lại không ít, nhưng ai cũng không ngờ được con bé lại đột nhiên đẩy Cận Hàn Thanh ra rồi xông về phía tủ." Tần Chi Song nói đến đây, vành mắt đỏ lên, "Chẳng lẽ từ nay về sau phải trở về như trước kia, trói con bé lại

sao? Thương Kỳ, con không thấy được dáng vẻ hiện tại của chị con....."

Tần Chi Song đau lòng nói không ra lời, Thương Lục lúc này điên điên khùng khùng không nói, trên người còn ngang dọc những vết thương. Bà trước giờ vẫn xem Thương Lục như con gái mình, bây giờ nhìn bộ dạng đó của cô ấy thật sự là không sao chịu nổi.

"Bác Tần, bác đừng khóc."

"Con mau đi thăm chị con một chút đi."

Thương Kỳ đáp nhẹ, đi ra ngoài hai bước, mắt thấy Tần Chi Song muốn đi ra ngoài, liền vội vàng dừng chân lại. "Con không biết chuyện này đến tột cùng là như thế nào, nhưng hôm nay khi con ra khỏi cửa thấy ba phát hỏa, còn nói sẽ không bỏ qua cho Cửu Tẩu."

Tần Chi Song không khỏi nhíu mày, cửa thang máy mở ra bà cũng không đi vào mà ngẩng đầu nhìn Thương Kỳ. "Kỳ Kỳ, con nói Tân Tân có thể làm ra loại chuyện đó sao?"

Thương Kỳ không mong chuyện này phát sinh, cô ta cũng không ngờ Tần Chi Song còn ôm thái độ hoài nghi.

"Con cũng tin Cửu Tẩu, chỉ là video trong camera giám sát....."

Tần Chi Song không nói nữa, Thương Kỳ nghĩ đến Thương Lục, cũng nhanh chóng tìm đến phòng bệnh.

Tần Chi Song từ trong bệnh viện đi ra ngoài, đứng ở cửa liền nhìn thấy một bóng người vội vã lướt qua bà. Tần Chi Song quét mắt, có chút quen quen. "Khoan đã."

Người kia dừng bước, nhưng không quay đầu lại. Tần Chi Song đi đến bên cạnh cô ta, vừa nhìn liền nhận ra đây chính là người giúp việc không lâu trước đã bị sa thải.

Sắc mặt Tân Chi Song có chút không dễ nhìn. "Hóa ra là cô."

"Phu nhân."

"Cô không cần phải gọi tôi như vậy, bây giờ cô không còn làm việc ở Cận gia nữa rồi."

Dáng vẻ của người phụ nữ đó nơp nớp lo sợ, "Vừa rồi tôi mới quay đầu liền nhìn thấy ngài, thật sự không ngờ ngài còn có thể nhận ra tôi."

"Làm sao, làm việc gì trái lương tâm nên mới lo lắng gấp phải tôi sao?"

Người phụ nữ kia đương nhiên là không chịu thừa nhận. "Phu nhân, có rất nhiều chuyện tôi cũng không tiện nói rõ ràng. Cửu gia muốn sa thải tôi tôi cũng không có cách nào kháng cự, tôi chỉ là một người giúp việc mà thôi, người địa vị thấp tiếng nói cũng không đáng giá."

Tân Chi Song thật sự không muốn tiếp tục nghe nữa, "Tôi nhớ lúc trước Lão Cửu đã cảnh cáo cô đừng có tiếp tục xuất hiện trước mắt nó, cô tốt nhất là nên biết tự giác một chút."

"Phu nhân, lúc đó tôi bị đuổi khỏi tòa nhà Tây thật ra là có liên quan đến Cửu phu nhân."

"Đây là dĩ nhiên, cầm tiền của Cận gia nhưng lại làm ra chuyện thương tổn người Cận gia, cô còn có mặt mũi đứng đây nhắc lại?"

Bên cạnh có người đi qua, người phụ nữ nhích về phía bên cạnh, "Phu nhân, rất nhiều chuyện không phải cứ nhìn bề ngoài là có thể phán xét, sự kiện kia thật sự tôi chưa từng làm. Tôi bị sa thải hẳn là Cửu phu nhân lo tôi đem một chuyện truyền ra bên ngoài, vì thế nên mới xuống tay với tôi trước."

"Một chuyện trong lời của cô là chuyện gì?"

"Cửu phu nhân có khả năng là không mang thai."

"Nói hươu nói vượn!" Tân Chi Song nghe vậy, sắc mặt càng trắng bệch, "Cô còn dám ăn nói linh tinh?"

"Tôi không có," người phụ nữ kia bày ra bộ dạng hận không thể móc tim móc phổi cho bà xem. "Phu nhân, bà nhìn tôi đi, từ sau khi tôi bị đuổi ra khỏi tòa nhà Tây, đi đâu cũng không tìm được công việc, tôi cũng biết oan uổng chứ. Tôi quả thật là đã gặp phải vài sự kiện nên mới hoài nghi Cửu phu nhân là mang thai giả, không nghĩ tới sau khi Cận phu nhân phát điên liền cứ thế bị đuổi ra ngoài."

Người phụ nữ đem toàn bộ những gì Thương Kỳ dặn dò nói lại cho Tân Chi Song một lượt.

"Đương nhiên là tôi nói những lời này không có căn cứ, ngài tin cũng được không tin cũng chẳng sao, kỳ thực ngài có thể tự mình hỏi Cửu phu nhân."

Tân Chi Song đứng ở cửa bệnh viện, nhìn đám người qua lại đến xuất thần, ánh sáng mặt trời chói chang chiếu tới không khỏi khiến bà phải nhắm mắt lại.

"Bây giờ cô đến đây nói với tôi chuyện này là để làm gì?"

"Phu nhân, tôi cũng là người, cũng biết tức giận. Tôi cầm tiền của phu nhân làm việc ở tòa nhà Tây, nhưng có một số việc vô duyên vô cớ đổ lên đầu tôi như vậy, lẽ nào tôi lại cũng không thể nói ra sao?"

Tân Chi Song thật sự không tiếp thu được chuyện như vậy, Cố Tân Tân sao có thể mang chuyện mang thai ra lừa gạt bà chứ?

Xe của Cận Ngụ Đinh dừng lại trước cửa Cận gia, tài xế nhấn còi. Dọc đường đi Cận Ngụ Đinh đều không lên tiếng, lúc này anh mới nhắc mắt lên nhìn. "Không cần lái vào."

Cố Tân Tân nhúc nhích chân, người đàn ông nói tới đây là đã quá rõ ràng rồi.

Không Thành muốn thay cô mở cửa xe, Cố Tân Tân lên tiếng, "Không cần, tự tôi có thể đi."

Cận Ngụ Đinh không nói tiếp, bộ dạng lãnh đạm, thật giống như người ở bên cạnh không tồn tại.

Cố Tân Tân đẩy cửa đi ra ngoài, trong giây lát bị hơi nóng phả tới, cô hận không thể thu chân lại. Cô không bật ô, càng không có gì che nắng, mỗi một tắc da thịt lộ ra đều bị ánh mặt trời chiếu đến bỏng rát, trên mặt cũng như bị thiêu cháy, cô không nhịn được nheo mắt lại.

Chiếc xe bên cạnh nhanh chóng lùi về sau, thuần thục quay xe, hướng về phía xa chạy đi.

Tốc độ xe quả thật kinh người, Cố Tân Tân quay đầu liếc nhìn nhưng chỉ còn nhìn thấy đuôi xe thấp thoáng.

Anh một lòng chỉ nghĩ đến vết thương trên người Thương Lục, có thể đưa cô đến cổng là đã tận trách nhiệm rồi.

Đến khi thật sự muốn rời đi khỏi nơi này, Cố Tân Tân mới biết cô không có đồ đặc gì cần thu thập, ngoại trừ một chiếc máy tính và bảng vẽ điện tử, những thứ còn lại đều không đáng giá.

Nhưng quần áo chung quy là phải mang theo, dù sao để lại đây cuối cùng cũng sẽ bị người ta ném vào thùng rác.

Cố Tân Tân kéo vali ra, những thứ cần phải mang theo cô đều đã thu lại toàn bộ.

Cô đi đến trước cửa sổ sát đất, áp trán lên tấm kính. Cô nhìn thấy tòa nhà Đông cách đó không xa, cũng nhìn thấy những hàng

cây xanh biếc rậm rạp. Nếu như không xảy ra chuyện của Thương Lục, hiện tại cô đang làm gì đây?

Cố Tân Tân áp cả bàn tay lên kính trong suốt, có thể cô đang vẽ tranh, cũng có thể là đang ở bể bơi. Gần đây mỗi sáng Cận Ngụ Đinh đều kéo cô đi bơi, nói dù cô có sợ hãi phản đối thế nào cũng vô dụng.

Cố Tân Tân nghĩ tới đây nước mắt không kìm được trào ra, cô biết có chút chuyện không cần phải nghĩ tiếp, chỉ là đứng ở đây lại có chút không nỡ bỏ.

Lễ tốt nghiệp Cận Ngụ Đinh đội mũ học sĩ cho cô, anh nói từ nay về sau cô hoàn toàn được giao vào trong tay anh rồi. Khi đó Cố Tân Tân cảm thấy trái tim như được ngâm trong hũ mật, nhưng xem ra hôm nay, lúc trước mặt có bao nhiêu ngọt thì hiện tại đau có bấy nhiêu thấu tâm can, thật sự khiến cho Cố Tân Tân không thể chống đỡ được.

Cô thương tâm gần chết, kỳ thực cô cũng không muốn phải chật vật như thế này rời đi, nhưng ngôi nhà này cô đã sớm không thể lưu lại. Cô không khác gì một thứ dư thừa, cũng là...không đáng để ân hận nhất.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gỗ cửa, Cố Tân Tân vội vội vàng vàng lau khô nước mắt, cô cuống quýt quay đầu lại, không ngờ lại nhìn thấy Tần Chi Song đi vào. "Mẹ?"

"Tân Tân, con vẫn ổn chứ?"

Cố Tân Tân mang theo đôi mắt sưng đỏ tiến lên vài bước, "Vẫn rất tốt ạ."

Tần Chi Song liếc vali đặt trên đất, "Con đây là?"

"Mẹ, con rất cảm ơn mẹ đã quan tâm chăm sóc con gần một năm nay, mẹ là người mẹ chồng tốt nhất trên thế giới này."

Tần Chi Song nghe như thế, trong lòng cũng không tránh khỏi dâng lên cảm giác khó chịu. "Con phải đi sao?"

"Vâng."

"Thương Lục ở bệnh viện, nhưng cũng không có gì quá đáng lo, chỉ là tâm lý vẫn mất khống chế, sau này sợ là sẽ còn phiền phức."

Cố Tân Tân rũ mi mắt, cô không thể như thím Tường Lâm(*) nhìn thấy ai cũng hỏi người đó có tin tưởng mình hay không, cô có chút khẩn trương đối mặt với Tần Chi Song, "Mẹ, con chưa từng làm."

(*) nhân vật chính trong bộ truyện ngắn "Lễ cầu phúc" của Lỗ Tấn

Tần Chi Song thở dài, "Tân Tân, mẹ rất thích con, hẳn là con có thể cảm nhận được?"

"Đúng, mẹ đối với con rất tốt, con đều nhớ được."

"Vậy mẹ hỏi con một chuyện, con sẽ thẳng thắn nói với mẹ chứ?"

Cố Tân Tân cho là bà muốn hỏi chuyện ngọc trai dự phòng, liền không chút nghĩ ngợi gật đầu. "Vâng."

"Lúc trước con là thật sự mang thai sao?" Tần Chi Song hỏi lời này, ánh mắt nhìn chằm chằm Cố Tân Tân.

Cô hít vào một ngụm khí lạnh, tất cả lời muốn nói ra bị chặn lại giữa cổ họng không sao thoát ra nổi, Cố Tân Tân thật sự là một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có. Tần Chi Song nhìn vẻ mặt của cô đã hoàn toàn sáng tỏ, nhưng vẫn không sao có thể chấp nhận.

"Tân Tân, lẽ nào đúng là con chưa từng mang thai?"

Cố Tân Tân muốn tiếp tục nói dối, nhưng chỉ có thể mấp máy miệng, đối mặt với Tần Chi Song, cô thật sự không có cách nào lắc đầu phủ nhận.

Đã đến bước đường này, Cố Tân Tân cũng không muốn tiếp tục lừa dối Tần Chi Song nữa. "Xin lỗi, mẹ."

"Vì sao lại như vậy chứ?" Tần Chi Song khó có thể tin mở miệng nói. "Rõ ràng là con đã mang thai."

Cố Tân Tân nói không ra lời, bóng người trước mắt cũng dần trở nên mơ hồ. Tần Chi Song không có cách nào tiếp thu sự thật. "Con có biết khoảng thời gian đó mẹ đã mong đợi đến thế nào không?"

"Mẹ, thật sự xin lỗi."

"Con còn nói con sảy thai là bởi vì nhìn thấy Lão Cửu và Thương Lục ở cùng nhau. Tân Tân, con, sao con có thể....."

Tần Chi Song nói không ra lời, nước mắt của Cố Tân Tân chảy dài, hiện tại thứ cô có thể nói, cũng chỉ có ba chữ con xin lỗi.

"Con....."

Tần Chi Song nhìn vali đặt bên chân Cố Tân Tân, khéo mắt có giọt nước mắt chảy ra, một câu cũng không nói nữa nhanh chóng đi ra ngoài.

Cố Tân Tân ngồi thụp xuống, cô không biết vì sao sự tình lại thành ra như vậy, đến lúc ly biệt còn khiến người mà cô thương yêu nhất trong căn nhà này tồn thương.

Cô đặt tay trên vali, đau đớn không muốn sống, nhưng vẫn cố gắng thu lại một chút sức lực cầm vali đi ra ngoài.

Cố Tân Tân đi xuống lầu, đúng lúc gặp người giúp việc vừa lau tay vừa đi ra khỏi nhà bếp. "Cửu phu nhân, ngài làm cái gì vậy?"

Cố Tân Tân cắn răng, một câu cũng không nói, cô cũng là không có cách nào mở miệng. Cô biết lúc này mình chỉ cần mở miệng liền sẽ lập tức không nhịn được khóc thành tiếng.

Cô mở cửa đi ra ngoài, người giúp việc sốt ruột muốn ngăn lại.
"Ngài đừng đi mà, để tôi gọi cho Cửu gia trước đã."

"Không cần," Cố Tân Tân giật giật miệng, vừa lên tiếng, quả nhiên là mang theo tiếng nức nở. "Là anh ta để tôi đi, lát nữa anh ta sẽ trở lại ngay thôi."

Người giúp việc giật mình nhìn bóng người đã dần khuất sau cánh cửa của Cố Tân Tân, cô đi rất nhanh, tựa như là chạy trối chết.

Trước mắt Cố Tân Tân hoàn toàn mơ hồ, đến cả con đường phía trước cũng không thể nhìn rõ ràng. Trong đầu cô trống rỗng, hoàn toàn quên mất phía trước còn có bậc thang, vali đầy phía trước không kịp bắt lại, may là cô còn kịp dừng chân. Bên tai truyền đến tiếng động lớn, Cố Tân Tân lau nước mắt, liền nhìn thấy vali của cô lăn lóc cách đó không xa.

Cố Tân Tân nhớ đến trước đây cô đã vào tòa nhà Tây như thế nào, mà giờ này ngày này, cô lại giống như đã quên mất phần không tình nguyện khi đó.

Cô chậm rãi bước tới, thời tiết cực kỳ nóng bức, lúc kéo được vali lên thì cả người cô cũng đã ướt đẫm mồ hôi. Cô đứng tại chỗ, cả người bị hun đến hỗn loạn, thèm đá dưới chân cũng phát ra cái nóng bỏng chân cô. Hơi thở cũng nóng, đến ngay cả cổ họng cô cũng như sắp bị thiêu cháy.

Cố Tân Tân mỗi bước đi đều là vật chất, cô gần như là vừa đi vừa khóc, có lẽ là muốn khóc cho chính bộ dạng quá mức thê thảm cho lần đầu tiên yêu một người đàn ông, lại không ngờ trong lòng anh vốn tràn đầy là hình bóng của người khác.

Chuyện này cũng là lỗi của cô thôi, không phải sao?

Biết rõ như vậy rồi còn muốn giao đi tình yêu chân thành của mình, luôn cảm thấy lòng người là có thể được ủ ấm. Những lúc Cận Ngụ Đinh đối tốt với cô, là vì không nhìn ra một điểm xấu gì,

nhưng chung quy phía trước Cố Tân Tân luôn xếp một Thương Lục, người thứ nhất và người thứ hai, vốn dĩ đó không phải là chênh lệch một vị trí, mà là cách xa ngàn vạn nghìn trùng. Người xếp ở vị trí thứ nhất vĩnh viễn không bao giờ bị đá đi, mà ở thời điểm phải đổi mặt lựa chọn, cô là cái vị trí thứ hai, sẽ đều dễ dàng bị bỏ lại.

Cố Tân Tân đi ra khỏi Cận gia, quần áo trên người cơ hồ đều ướt đẫm.

Bên ngoài không đón được xe, cũng có rất ít xe có thể đi vào, Cố Tân Tân vừa đi vừa ngơ ngác nhìn bốn phía xung quanh.

Ở lại tòa nhà Tây dường như đã đủ lâu, khiến cho từng nhánh cây sợi cỏ đều trở nên quen thuộc, trước đây chỉ là ngồi trong xe lướt nhanh qua, ngày hôm nay chậm rãi ngắm nhìn, lại như có cảm tình không dứt.

Cố Tân Tân đã đi được một lúc, tóc bết hai bên mặt, da thịt lộ ra bên ngoài đau đớn không thể chịu được, cô cũng không đi nổi nữa. Vali bỏ lại bên chân, cô dứt khoát ngồi lên. Chỉ là nơi này không có chỗ để tránh nắng, cô ngồi đó cơ hồ cũng bị đốt cháy toàn bộ. Cố Tân Tân dùng một chút lí trí cuối cùng còn sót lại lấy điện thoại ra gọi xe.

Chiếc xe lái tới, tài xế nhấn còi, nhưng cô mắt điếc tai ngơ, từng hạt mồ hôi lớn bằng hạt đậu theo chóp mũi rơi xuống mặt đất.

Điện thoại trong tay vang lên, cô cảm giác được miệng đắng lưỡi khô, vừa muốn ăn nghe, đối phương liền ngắt máy.

Tài xế xác nhận là cô, cũng sẽ không phải đợi cô tiếp nghe, ông ấy đẩy cửa cạnh tài xế đi xuống. "Cô làm sao vậy? Trời nóng vậy mà sao lại ngồi đây?"

Cố Tân Tân khẽ giương mi mắt, tài xế đi đến bên cạnh khom lưng nhìn cô. "Cô không sao chứ?"

Cô nói không ra lời, chỉ có thể lắc lắc đầu.

"Nhanh lên xe đi."

Cố Tân Tân không đứng dậy nổi, tài xế thấy vậy liền nắm lấy cánh tay cô kéo lên, lại giúp cô bỏ vali vào cốp xe.

Bên trong có hơi lạnh phả vào mặt, Cố Tân Tân rùng mình một cái, tài xế ngồi lại ghế tài xế. "Phục cô rồi, cũng không sợ say nắng sao."

Hàm răng cô không ngừng va vào nhau, tài xế lái xe ra ngoài. Cố Tân Tân tựa đầu lên cửa xe, cô cứ như vậy mà rời đi, không một ai ngăn cản, thuận lợi đến mức khiến lòng người chua xót.

Về đến nhà, Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng hẳn là còn chưa tan làm, Cố Tân Tân dùng sức đẩy vali vào trong phòng. Phòng ngủ của cô vẫn vậy, chỉ là đã lâu không về nhà nên trên giường vẫn còn bày nguyên đệm.

Cố Tân Tân không nghĩ được nhiều như vậy, trực tiếp ngả người xuống, không cảm nhận được một chút ấm nào, lại đưa tay kéo chiếc chăn được gấp chỉnh tề đắp lên người.

Giấc ngủ này của cô cũng không được yên ổn, cơn đau đầu khiến cô muốn nổ tung.

Cũng không biết qua bao lâu, Cố Tân Tân mơ hồ nghe được bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, ngay sau đó là tiếng cửa phòng bị mở ra.

Cô không có khí lực đứng lên nói chuyện, Lục Uyển Huệ đẩy cửa ra nhìn, "Tôi đã nói rồi mà, quả nhiên là Tân Tân đã về."

"Thật hả?" Cố Đông Thăng lúc này mới đi đến cửa, liền nhìn thấy hai cái chân thò ra khỏi chăn của Cố Tân Tân. "Tân Tân?"

Cố Tân Tân rụt đầu vào trong chăn, cô không muốn gặp bất cứ một ai, càng không muốn đối mặt với những câu hỏi liên tu bất tận của ba mẹ. Nhưng Lục Uyển Huệ đã chạy đến mép giường, bà lập tức nhìn thấy vali bên cạnh. Bà ngồi xuống mép giường, đưa tay muốn kéo chăn che mặt của Cố Tân Tân ra. "Tân Tân, cãi nhau với Ngụ Đinh hả?"

Cố Tân Tân dù không mở mắt, nhưng nước mắt vẫn theo khói mắt chảy xuống.

"Tân Tân, rốt cuộc là làm sao vậy?"

Đây không phải là giận dỗi, Cố Tân Tân cũng không có cách nào giải quyết. Cô kéo chăn lên qua đỉnh đầu một lần nữa, giọng nói buồn buồn từ bên trong truyền ra. "Mẹ, con và Cận Ngụ Đinh tách ra rồi, xin mẹ đừng hỏi gì nữa."

"Cái gì?" Lục Uyển Huệ cả kinh, kéo hoàn toàn chiếc chăn ra khỏi người cô, "Cái gì gọi là tách ra?"

Cố Tân Tân thảng thăng ngồi dậy, đôi mắt sưng đến mức con ngươi chỉ nhìn được một màn hẹp trước mắt. Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thắng lúc này mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. "Con đừng làm ba mẹ sợ, chỉ là cãi nhau mà thôi. May mắn cho trẻ tuổi ấy à, chỉ một vài câu lớn tiếng liền náo loạn thành cái dạng này."

"Mẹ, chúng con ly hôn." Cố Tân Tân nói xong, khóc không thành tiếng, tóc cũng bết dính rối bời trên mặt.

"Nói..... nói vớ vẩn." Lục Uyển Huệ sốt ruột kéo tay cô, "Ngụ Đinh đâu? Nó ở đâu?"

"Mẹ, mẹ tuyệt đối đừng đi tìm anh ta, đây là việc riêng của con và anh ta thôi."

"Hai đứa xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao mẹ có thể....."

"Mẹ," Cố Tân Tân cầm lấy mu bàn tay của Lục Uyển Huệ, "Mẹ tuyệt đối không được đi. Chị dâu bị sảy thai, bọn họ đều nói là bị con hại thành như vậy. Hiện tại con có miệng khó nói rõ, anh hai sẽ không dễ dàng bỏ qua, mẹ và ba nhất định không được đụng vào lưỡi đao của anh ấy."

"Tân Tân, chị dâu của con không còn đứa nhỏ thì liên quan gì đến con?"

Cố Tân Tân dưới tình thế cấp bách lần nữa khóc ra thành tiếng, "Mẹ nghe con có được không? Đừng hỏi nhiều như vậy, con cũng không thể giải thích rõ được cho mẹ, mẹ và ba đừng đi tìm người của Cận gia, được không?"

Cô càng nghĩ càng sốt ruột, càng nóng vội thì càng khóc không ra thành tiếng, "Mau đồng ý với con đi....."

Cố Tân Tân khóc đến mức cả người run rẩy, Cố Đông Thăng đi tới, vội vàng gật đầu, "Được, Tân Tân, chúng ta nghe lời con. Con tỉnh táo lại trước đã."

Lục Uyển Huệ nhìn bộ dáng này của cô thì đau lòng không thôi, "Vậy giờ con phải làm sao đây?"

"Con về nhà."

Lục Uyển Huệ nghe được, chớp mũi chua xót, "Mấy lời này không nói nữa, mẹ đi mua thức ăn."

"Mẹ, không cần, con ăn không được."

"Không được, nếu đã về thì phải nghe theo mẹ. Dù trời có sập xuống thì cũng phải ăn cơm."

Lục Uyển Huệ biết hỏi lại cũng không ra được thêm cái gì, hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng, Cố Đông Thăng đi sau nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lục Uyển Huệ cầm điện thoại muốn gọi cho Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng lại bị Cố Đông Thăng cản lại, "Dù bà có đi hỏi thì cũng khó mà nghe được lời nói thật, hơn nữa lúc này tám phần là Ngụ ĐÌnh không muốn nhận điện thoại. Bỏ đi."

"Lẽ nào lại để mặc bọn chúng như vậy?"

"Qua mấy ngày nữa xem sao đã, chờ sau khi Cố Tân Tân hồi phục tinh thần rồi chúng ta thử vặn hỏi lại lần nữa."

"Nhưng mà....."

Cố Đông Thăng cầm lấy điện thoại của Lục Uyển Huệ, lại đẩy bà về phía cửa, "Đi mua thức ăn đi, để cho con gái ăn một bữa thật ngon."

Lục Uyển Huệ tuy là lo lắng không thôi, nhưng vẫn cầm túi đi ra ngoài.

Bệnh viện.

Thương Lục nằm trên giường bệnh còn đang mê man, trên trán quấn băng gạc, mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy máu thấm qua lớp vải.

Cận Hàn Thanh đưa ngón tay ra chạm lên vết thương của cô ấy, có lẽ là vì đau mà đầu Thương Lục hơi tránh đi.

"Vết thương sâu như vậy, xem ra là sẽ để lại sẹo rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn Thương Lục trước mắt, hai năm qua cô ấy quả thật đã nhận hết mọi dằn vặt, vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới, giống như một miếng vải bối bị người ta chắp vá chồng chất.

Cận Hàn Thanh không nói thêm lời nào nữa, nhưng càng là như vậy thì mới càng bất thường.

Ngồi lại xe, Khổng Thành nhìn Cận Ngụ ĐÌnh ngồi phía sau một chút, "Cửu gia, về thẳng nhà sao ạ?"

Anh không nói lời nào, xe liền hướng về phía tòa nhà Tây mà đi.

Vừa vào đến nhà, người giúp việc cũng cùng lúc đi tới, "Cửu gia, Cửu phu nhân đi rồi."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 123: Anh Sẽ Cứu Tôi Sao?

Dịch: CP88

***

Khổng Thành hướng về phía cô ấy nháy nháy mắt muôn ra hiệu cho cô ấy đừng nhắc đến Cố Tân Tân, nhưng hiển nhiên là đã chậm.

Ánh mắt người giúp việc thấp thoáng do dự, lúc này mới nhận ra mình đã nói lỡ lời.

"Đi lúc nào?" Cận Ngụ Đinh không nhịn được nhìn về phía cầu thang.

"Sau khi Cửu phu nhân về nhà, cũng không lâu lăm thì đi. Tôi có ngăn lại....." Người giúp việc sốt ruột lên tiếng, "Nhưng phu nhân nói, là ngài để cho phu nhân đi."

Cận Ngụ Đinh không có vẻ mặt dư thừa đi thẳng lên lầu, Khổng Thành không yên lòng cũng theo sát phía sau.

Phòng ngủ chính từ nay về sau rõ ràng là đã thiêu đi một người, nhưng anh phóng tầm mắt ra cả căn phòng, lại giống như cái gì cũng không thiêu.

Nhìn lại thêm một lần, cô hắn cũng chỉ là mang theo máy tính xách tay và bảng vẽ điện tử mà thôi.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên mép giường, Khổng Thành nhìn anh, "Cửu gia, ngài lại thật sự để cho Cửu phu nhân đi."

"Lúc trước là ai khăng khăng muốn khuyên tôi?"

"Nhưng khi đó không phải cuối cùng ngài vẫn là không nghe sao?"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh nghiêm túc nhìn chằm chằm Khổng Thành, "Lúc trước nếu như tôi nghe lời cậu thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy?"

"Cửu gia, ngài cũng không cần nghĩ vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắm mắt lại, anh cúi nửa người phía trên, bàn tay chống trán, "Chí ít thì con của Thương Lục có thể sinh ra được. Cô ấy điên điên rồ rồ đã hai năm nay, nhốt chính mình vào trong cái thế giới xa lạ kia, thật khó khăn mới có thể có một đứa bé khiến cho cô ấy hi vọng....."

"Sau này sẽ không tiếp tục có thêm chuyện xảy ra nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh day day trán, "Chuyện này quá mức hoàn hảo, nhưng là càng không có kẽ hở thì càng giống như được sắp đặt."

"Ý của ngài là có người muốn hại Cửu phu nhân?"

Cận Ngụ ĐÌnh thả tay xuống, ánh mắt định ở một chỗ, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Khổng Thành bị anh làm cho hồ đồ rồi, "Vậy ý của ngài là?"

"Tôi cũng có chút không nhìn thấu cô ấy, chí ít thì cô ấy cũng đã từng hâm hại tôi." Cận Ngụ ĐÌnh mỗi lần nghĩ đến sự kiện đó vẫn là có chút khó mà tin nổi, cũng mất một thời gian rất dài để tiếp nhận cách làm của Cố Tân Tân. Nhưng cô có thể nói liền làm như vậy, anh tuy tin tưởng bản chất Cố Tân Tân là thiện lương, nhưng đáy

lòng mỗi người cũng sẽ có những lúc mất khống chế. "Còn có cuộc đối thoại của cô ấy và nhân viên bán hàng kia, cậu cũng đã nghe thấy rồi đây."

Quả thật, lúc Cố Tân Tân nói những lời kia không có ai ép buộc cô, nhưng dù là cô thật sự muốn tìm người gánh tội thay hay là tuyệt vọng đến mức cái gì cũng có thể làm thì cuối cùng vẫn là cô đã nảy sinh tâm tư đó, hơn nữa còn lập tức thực hiện thật rồi.

"Bộ dạng bây giờ của Cận phu nhân nhất định sẽ khiến Cận tiên sinh bên kia bắt đầu hành động."

Mi mắt Cận Ngụ Đinh giật giật, làm sao anh không biết chứ?
"Nhưng đây cũng là điều Cố Tân Tân phải đối mặt."

Tất cả mọi người đều không có cách nào chứng minh cô vô tội, với tính cách của Cận Hàn Thanh, anh ta không thể không làm gì.
"Cậu chú ý một chút, giới hạn là không được gây ra án mạng."

"Cửu gia, ngài vẫn muốn giúp Cửu phu nhân?"

"Cậu để tâm một chút là được rồi, bất kể là Cố Tân Tân hay là ba mẹ cô ấy thì cũng không được có những thương tổn về thân thể, càng là không được cho anh hai lấy mạng người."

Không Thành gật đầu, "Vâng."

Cơ thể Cận Ngụ Đinh lần thứ hai gục xuống. "Một chút vị đắng ấy nếu như không cho cô ấy nếm trải thì lửa giận từ tòa nhà Đông bên kia sẽ dây dưa mãi không thể dập tắt. Nếu như tôi nhất quyết muốn ngăn cản, e là anh ấy sẽ càng liều lĩnh mà ra tay mạnh hơn."

Nói cho cùng, Cận Ngụ Đinh và Cận Hàn Thanh cũng là anh em, ở với nhau nhiều năm như vậy còn không thể hiểu rõ tính cách của nhau sao?

Cận Hàn Thanh này từ trước đến giờ tuân thủ một quy tắc, chính là, ai muốn động vào Thương Lục, kẻ đó là đang tìm đến cái chết.

Huống hồ lần này dính dáng tới còn là cốt nhục của bọn họ.

Bây giờ việc anh có thể làm chính là không cho Cận Hàn Thanh nảy sinh ra ý nghĩ lấy mạng đèn mạng.

"Cửu gia, trong lòng ngài rốt cuộc là đang nghĩ gì?"

Cận Ngụ Đinh đỗ người về sau, "Nếu chuyện này thực sự là do Cố Tân Tân làm, thì chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão. Nếu không phải, thì nói rõ là sau lưng còn có một bàn tay gây ra tội ác này, người kia nhất định là không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Nếu tôi còn ép Cố Tân Tân ở lại tòa nhà Tây thì e là đối phương còn càng điên cuồng hơn."

"Vâng."

"Không Thành, cậu đi ra ngoài đi."

Không Thành liếc Cận Ngụ Đinh một cái, không nói gì nữa mà xoay người đi ra ngoài.

Tối.

Lục Uyển Huệ đã làm xong đồ ăn, bày món ăn lên bàn ăn. Cố Đông Thăng kè sát má trên cửa phòng của Cố Tân Tân, Lục Uyển Huệ rón rén đi tới. "Thế nào rồi?"

Cố Đông Thăng khẽ lắc đầu, hạ giọng rồi nói. "Không có động tĩnh gì cả, không biết có phải là đã ngủ rồi hay không."

"Đã trễ thế này rồi, vẫn là gọi con bé dậy đi. Tôi thấy cái bộ dạng đó của Tân Tân hẳn là mấy ngày nay cũng không được ăn một bữa nào thật ngon."

Cố Đông Thăng cũng là nghĩ như vậy, dù thế nào cũng không thể để cái bụng trống rỗng. Ông đưa tay đập lên ván cửa. "Tân Tân, ăn cơm tối."

Bên trong truyền đến tiếng đáp nhẹ, rất nhanh cửa phòng được mở ra.

Lục Uyển Huệ nhìn dáng vẻ của Cố Tân Tân. "Con nhìn lại mình mà xem, mau đi rửa mặt."

Cố Tân Tân ngoan ngoãn tiến vào phòng rửa tay, lúc đi ra cơm cũng đã được bày biện xong xuôi, cô ngồi xuống trước bàn ăn, cầm đũa.

"Tân Tân, nào nào, đều là món con thích ăn đấy." Cố Đông Thăng nói xong, không ngừng gấp thức ăn bỏ vào bát cô.

"Ba, được rồi."

"Ăn nhiều một chút."

Cố Tân Tân thật sự không cảm thấy ngon miệng, nhưng bây giờ là ở nhà, ngay trước mặt ba mẹ dù là cứng ngắc cũng phải nhét cơm vào trong miệng. Lục Uyển Huệ không nhịn được muôn hỏi, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng thì đã nuốt trở lại vào trong bụng. "Ăn thêm chút nữa đi. Uống canh này."

Cố Tân Tân không nói lời nào, chỉ là liên tục nhai cơm. Cô không dám lên tiếng, chỉ sợ vừa mở miệng thì ba mẹ sẽ lại hỏi cô chuyện ly hôn.

Cô và Cận Ngụ Đinh chỉ có thể coi là chia tay mà thôi, sao có thể gọi là ly hôn chứ?

Hoặc là còn có thể nói, cô là bị đuổi ra ngoài.

Cố Tân Tân nghĩ tới đây, mũi lại bắt đầu chua xót, cô tận lực khiến cho mình không nghĩ vẫn vơ. Cô muốn dời đi sự chú ý, lại phát hiện căn bản chẳng nhớ ra nỗi một chuyện vui vẻ nào.

Ngoài cửa giống như truyền đến động tĩnh, Lục Uyển Huệ mẫn cảm đứng dậy, "Có phải là có người gõ cửa không nhỉ?"

"Nào có," Cố Đông Thăng ra hiệu cho bà ngồi trở lại, "Nhà mình có chuông cửa."

"Khẳng định là có người đang gõ cửa." Lục Uyển Huệ vội vàng buông đũa xuống đi ra ngoài, Cố Tân Tân nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy hi vọng khi bà mở cửa ra. Dãy đèn cảm ứng bên ngoài sáng lên, nhưng lại không nhìn thấy dù chỉ một bóng người.

Đúng là có tiếng bước chân nhưng là hướng về trên tầng, Lục Uyển Huệ thất vọng đóng cửa lại. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế này? Từ khi Cố Tân Tân về nhà, ngay cả một cú điện thoại từ Cận Ngụ Đinh cũng không thấy, càng không có tìm tới cửa. Chẳng lẽ lần náo loạn này thật sự phải đi đến bước đường kia sao?

Cố Tân Tân nhìn được cử chỉ nhỏ đó của Lục Uyển Huệ, nước mắt rớt cuộc như nước tràn bờ đê, cô nâng bát cơm không thả xuống, nước mắt liền cứ vậy mà rơi lã chã xuống bát.

"Tân Tân," Cố Đông Thăng vội vàng lấy bát của cô ra, "Đừng khóc, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà."

Cố Tân Tân nén lại tiếng khóc thát thanh, hai tay ôm lấy mặt.

Lục Uyển Huệ cũng bị cô dọa sợ. "Tân Tân, con đừng dọa mẹ. Mẹ..... mẹ chỉ là nhìn xem bên ngoài có người không thôi."

Cố Tân Tân biết Cận Ngụ Đinh sẽ không tới, lần này và lần trước sẽ không giống nhau, anh cũng sẽ không bao giờ chơi xấu quần lây cô về đến tận nhà rồi. Lần kia là cô bị tổn thương, mà lần này, là cô "tổn thương" người anh quan tâm nhất. Không giống nhau nữa rồi.

"Tân Tân." Lục Uyển Huệ nắm chặt hai vai con gái mình. "Đừng khóc, chuyện dù có lớn hơn nữa rồi cũng sẽ nhanh qua thôi."

"Ba, mẹ, con và Cận Ngụ ĐÌnh đã chia tay rồi, hai người có thể đồng ý với con sẽ không hỏi con, cũng không tìm anh ấy. Đồng ý với con, được không?"

"Được, đồng ý với con. Ngoan, đừng khóc."

Nói cho cùng thì cô ở trong mắt bọn họ vẫn là trẻ con chưa lớn, nhưng là cũng đã lớn bằng chừng này, cô thật sự đã phải trải qua một cuộc hôn nhân thất bại làm cho thương tích đầy mình, đau đớn không muốn tiếp tục sống.

Ăn cơm tối xong, Lục Uyển Huệ cũng không hỏi nhiều nữa, giục Cố Tân Tân về phòng nghỉ ngơi.

Cô nằm trên chiếc giường đơn, lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu đều là lời nói để cho cô đi của Cận Ngụ ĐÌnh.

Không biết Thương Lục có thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng hay không, không biết Tần Chi Song có còn đang trách móc cô. Cô cũng không biết hiện tại, có phải là Cận Ngụ ĐÌnh đang hận không thể bóp chết cô?

Cố Tân Tân không muốn để ý đến chuyện đăng chương mới, cô không biết trái tim của mình còn phải đau đến lúc nào, hoặc là không có thuốc nào cứu được, phải đau đến hết đời đi.

Trong phòng không bật đèn, cũng vì thế mà khiến cho bầu không khí càng thêm yên tĩnh, trong đầu càng tĩnh táo.

Cô luôn cảm thấy mình là gieo gió gặt bão, nhưng như vậy thì có cách gì đây, Cố Tân Tân sao có thể ngăn cho mình không được động tâm với một người chứ. Cô không chống lại được thế tiến công của Cận Ngụ ĐÌnh, dù anh chưa bao giờ cuồng nhiệt theo đuổi cô,

nhưng động tâm chính là từng chút một tích tụ lại rồi thấm sâu vào trong tim.

Đừng nói là cô, mà đổi thành người khác, có ai trốn được đây?

Cận Ngụ Đình chính là một người đàn ông như vậy, anh chỉ là vô tâm trêu chọc, nhưng hết thảy đó lại là một thứ độc dược được khiến cho lòng người say mê. Một khi trúng độc muốn thoát ra cũng đã quá muộn. Tương tư cùng với si mê quần quýt đã ngấm vào xương tủy, sợ là dù có róc xương lột da cũng khó mà quên đi.

Ngày hôm sau.

Lục Uyễn Huệ vừa làm xong bữa sáng, không yên tâm đến trước cửa phòng ngủ của Cố Tân Tân. "Không thì hôm nay tôi xin nghỉ nhé."

"Không sao, có bà ở nhà sẽ càng làm cho con bé không thoải mái." Cố Đông Thăng cầm bát đũa ngồi vào bàn ăn, "Tân Tân đã lớn rồi, không còn là đứa trẻ nữa."

Lục Uyễn Huệ nghĩ thầm cũng đúng, "Ôi, hỏi cũng không dám hỏi, thật khiến tôi nhịn muốn nội thương."

"Đợi thêm mấy ngày nữa đi."

Cố Tân Tân ở trong phòng cũng không có ngủ, cô vểnh tai lên, nghe được đoạn对话 của ba mẹ. Cô không dám ra ngoài lúc này, nghĩ vẫn là trốn trong đây thôi.

Lục Uyễn Huệ và Cố Đông Thăng lần lượt đi làm, rất nhanh trong nhà chỉ còn lại một mình cô.

Cố Tân Tân thay quần áo đi rửa mặt, đến tận khi đứng trước gương mới phát hiện ra dáng vẻ hiện tại của mình có bao nhiêu đáng sợ, đôi mắt sưng vù, tóc tai rối loạn bết dính, đến ngay cả khuôn mặt cũng sưng.

Cô làm vệ sinh cá nhân xong xuôi trở về phòng, tiếng chuông điện thoại liên tục vang lên. Cố Tân Tân dừng lại động tác lau tóc, đứng đơ mắt ba giây mới vội vàng bước tới, tìm nửa ngày mới tìm ra điện thoại đặt dưới gối.

Cố Tân Tân vội vàng nhìn hiển thị trên màn hình, vừa nhìn được tên là Tiểu Hỏa Miêu chuông điện thoại liền vụt tắt.

Cô ngồi ở mép giường, vừa rồi là biên tập trang web gọi tới, xem ra mấy ngày nay cô không cập nhật chương mới cũng đã làm cho bên kia cuống lên rồi.

Cố Tân Tân nghĩ dứt khoát xin nghỉ một thời gian đi, dù là không có tâm tư thì cũng không thể ném bộ truyện tranh đó đi được, sau này muốn kiếm sống không phải là sẽ mất miếng cơm sao? Đau đớn một thời gian rồi sẽ lại tốt đẹp thôi.

Điện thoại lại gọi tới, cô vừa mới chuyển nghe liền nghe được giọng nói sôt ruột của biên tập. "Cố mỹ nhân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Lại ngừng chương mới rồi, wechat cũng không có trả lời nữa."

"Thật ngại quá, nhà em có chút việc, em đang nghỉ sẽ xin nghỉ....."

"Quên đi, giờ không nói cái này, có một tin tốt muôn báo cho em. Bản quyền truyện tranh của em vẫn liên tục được gửi đến các đài truyền hình, cũng có vài đài cảm thấy hứng thú, hiện tại cũng đã có một nhà đã bàn bạc xong xuôi, đang chuẩn bị ký hợp đồng."

Nếu là trước đây, Cố Tân Tân nghe được tin này nhất định là sẽ nhảy cẳng lên phải không? Nhưng là lúc này cô hoàn toàn không có hứng thú đi hỏi chi tiết, "Được, em để cho trang web toàn quyền quyết định chuyện này. Phần ký hợp đồng cũng không cần em đứng ra đâu."

"Sao một chút hứng thú cũng không thấy thế? Vừa rồi chị kích động đến mức suýt khóc đó."

"Em..... em rất vui." Cố Tân Tân cảm thấy may mắn vì không phải đối mặt với biên tập, nếu không đến cả việc miễn cưỡng vui vẻ cô cũng không làm được.

"Cái hợp đồng này cũng đến thật là nhanh chóng, phí bản quyền chẳng mấy chốc sẽ được thanh toán. Em sắp thành phú bà rồi đó."

Cố Tân Tân gật đầu, "Cám ơn."

Kết thúc trò chuyện, tâm trạng của Cố Tân Tân càng trở nên trĩu nặng. Trước đây cô chỉ là vì không nghĩ ra tình tiết mà buồn bực, cũng vì không làm được ký tặng sách mà khóc rống. Nhưng hiện tại nghĩ lại, những thứ kia căn bản là không thấm vào đâu, tất cả đều không thể đau lại với một câu nói của Cận Ngụ Đinh.

Ngôn ngữ của anh có thể biến thành lưỡi dao vô hình làm tổn thương cô, mỗi một mũi đâm tới đều cực kỳ chuẩn xác mà trúng ngực cô.

Cô lấy máy tính xách tay và bảng vẽ điện tử ra đặt lên bàn sách sau đó ngây ngẩn nhìn chằm chằm màn hình, cũng không biết là đã qua bao lâu, mãi đến khi nghe được tiếng đóng cửa từ bên ngoài truyền đến cô mới giật mình định thần lại.

Cố Tân Tân nhìn đồng hồ, hiện tại mới là buổi trưa.

Cô đi ra ngoài, nhìn thấy Cố Đông Thăng đang thay giày, Cố Tân Tân khàn giọng hỏi. "Ba, sao ba lại về giờ này?"

Sắc mặt Cố Đông Thăng cũng không dễ nhìn, nghe được tiếng của Cố Tân Tân liền quay lại nhìn cô. "Không yên tâm về con đó. Ăn cơm trưa chưa?"

"Con không đói."

"Không đói cũng phải ăn." Cố Đông Thăng đi vào nhà bếp, Cố Tân Tân đi theo tới cửa, nhìn bóng lưng bận rộn của ba cô trong phòng bếp, "Ba, giờ này ba phải ở công ty mới đúng."

"Ba không yên lòng nên xin nghỉ."

Cố Tân Tân nhìn Cố Đông Thăng đưa lưng về phía cô, cũng vì vậy nên không thể nhìn thấy vẻ mặt của ông, "Con có thể ở nhà một mình."

"Lát nữa ăn cơm gọi con, đi ra ngoài trước đi."

Cố Đông Thăng làm đơn giản vài món ăn, ăn xong cơm trưa không đi làm mà trở về phòng ngủ.

Trong đầu Cố Tân Tân vẫn là hỗn loạn, cũng không nghĩ nhiều liền đi vào phòng.

Buổi tối, Lục Uyển Huệ gõ cửa phòng Cố Tân Tân, cô ngồi dậy, nhìn thấy Lục Uyển Huệ đẩy cửa đi vào.

"Mẹ, mẹ đã về."

Lục Uyển Huệ tiến lên vài bước, Cố Tân Tân nhìn về phía cửa. "Đúng rồi, mẹ bảo ba mai đi làm bình thường thôi, con ở nhà thật sự không cần người chăm sóc."

"Không sao, cứ để ba con..... xin nghỉ ở nhà chăm sóc cho con mấy ngày đi."

"Không cần," Cố Tân Tân luôn cảm thấy có gì đó không đúng, "Hôm nay ba đột nhiên lại về nhà như vậy, không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

Lục Uyển Huệ dù đã muôn giấu diếm, nhưng lời nói áp úng rất không tự nhiên đã khiến Cố Tân Tân vừa nhìn liền nhận ra nhất định là đã xảy ra chuyện.

"Mẹ, xảy ra chuyện gì? Ba mẹ còn muốn gạt con sao?"

"Cũng không phải chuyện gì lớn, qua mấy ngày nữa là ổn rồi."

Cố Tân Tân truy hỏi. "Mẹ mau nói đi."

Lục Uyển Huệ biết không giấu nổi nữa, lúc này mới tóm tắt lại cho Cố Tân Tân nghe. Cố Đông Thăng là gấp phải phiền toái không nhỏ. Ông chỉ là một nhân viên nho nhỏ ở đơn vị, vốn dĩ là cứ yên ổn như vậy sau này sẽ có khả năng thăng chức, nhưng sáng nay sấm sét đánh giữa trời quang, có người đến đơn vị của ông gây sự, nói ông nhận hối lộ rồi mà không thực hiện thỏa thuận. Công ty lập tức kiểm tra sổ sách, còn nghi ngờ ông tham ô, thật sự là làm Cố Đông Thăng trở tay không kịp.

Lãnh đạo cấp trên lo sự việc này lớn chuyện lên, liền lập tức đuổi ông về nhà chờ tin tức, lúc cần thiết còn phải phối hợp điều tra.

Cả đời Cố Đông Thăng ngay thẳng, đâu chịu nổi oan uổng như vậy, nhưng hiện tại ông lại trầm lặng không nói lời nào khiến cho Lục Uyển Huệ nóng ruột muốn chết.

Cố Tân Tân không nghĩ tới trong nhà lại xảy ra chuyện lớn như vậy, "Mẹ, mẹ đừng gấp, chỉ cần ba chưa từng làm thì sẽ không thể có chuyện gì được."

"Tân Tân, con nói xem việc này xảy đến có phải là quá đột ngột rồi không? Ba con là người hiền lành, trong đơn vị chưa bao giờ đắc tội với ai....."

Chuyện mà Cố Tân Tân sợ nhất rốt cuộc cũng tới, hai ngày nay cô vẫn luôn nơm nớp lo sợ, sợ Cận Hàn Thanh sẽ tìm cô gây phiền phức, nhưng cô không nghĩ tới anh ta lại hạ thủ với người bên cạnh cô đầu tiên.

"Mẹ, đừng gấp, nhất.... nhất định sẽ có cách." Cố Tân Tân cầm lấy tay Lục Uyển Huệ, "Đối phương có nói là bao nhiêu tiền không?"

"Hai triệu."

Cố Tân Tân lúc này ngoại trừ trán an bọn họ thì cũng không biết phải làm sao. "Việc này nhất định sẽ được điều tra rõ ràng."

"Chỉ sợ là không thể đâu, tham ô nhận hối lộ là chuyện lớn. Hiện tại cấp trên nghiêm túc tra xét, ai dính vào cũng đều sẽ nghiêm trị. Chính là ngòi tù đó." Lục Uyển Huệ do dự một lúc, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng, "Tân Tân, có thể nhờ Ngụ Đinh giúp không? Nó nhất định có cách, hiện tại chuyện này còn đang điều tra, còn có thể có cơ hội cứu vãn."

Lục Uyển Huệ vẫn chưa biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, Cận Ngụ Đinh cũng đã từng giúp đỡ bọn họ không ít, bà vốn nghĩ dù hai người có giận dỗi thế nào đi nữa thì với tính tình của Cận Ngụ Đinh cũng chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu.

"Mẹ, việc này nhất định là nhầm lẫn, con sẽ hỏi cho rõ ràng." Cố Tân Tân nói xong, vội vàng tìm điện thoại sau đó bước nhanh ra ngoài.

"Tân Tân, con đi đâu?"

"Con đi gọi điện thoại."

Lục Uyển Huệ không đuổi theo, sức khỏe Cố Đông Thăng hiện tại cũng rất tệ. Ông không chịu được kích thích lớn như vậy, hiện tại đau dạ dày nằm trên giường, bà có nói thế nào ông cũng không chịu đến bệnh viện.

Cố Tân Tân nhanh chóng đi xuống lầu, mặc dù bây giờ là buổi tối nhưng mùa này cũng chưa thể hoàn toàn tối hẳn. Cô đứng trước sân, điện thoại trong túi vừa móc ra liền bị nhét lại về chỗ cũ.

Vụ việc lần này nhất định là do Cận Hàn Thanh giở trò, Cố Tân Tân lấy điện thoại ra. Nếu như cô gọi điện cho Cận Ngụ Đinh, anh sẽ giúp cô chứ?

Không, chắc chắn anh sẽ không.

Không những sẽ không, mà nói không chừng cô còn trở thành người điên trong mắt anh. Dù sao với anh cô đã làm "thương tổn" Thương Lục, sao có thể còn mặt mũi nào đi cầu xin anh giúp một tay đây?

Cố Tân Tân không do dự nữa, cô có số điện thoại của Cận Hàn Thanh, không bằng trực tiếp đi tìm anh ta.

Cận Hàn Thanh nhận được điện thoại của Cố Tân Tân cũng không hề ngạc nhiên, anh ta nhìn Thương Lục bên cạnh còn đang ngủ say, nhẹ nhàng đứng dậy sau đó đi về phía cửa sổ. "Tìm tôi có việc gì không?"

"Chuyện của ba em là do anh làm?"

Nửa người trên của Cận Hàn Thanh dựa vào vách tường, ánh mắt rơi xuống người Thương Lục. Dù là cô ấy đang ngủ, nhưng anh ta cũng không dám để Thương Lục ra khỏi tầm mắt của mình.

"Đúng, bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi."

"Chuyện này ba mẹ tôi không liên quan, anh đừng ra tay với bọn họ."

"Cố Tân Tân, tôi cũng muốn nhìn xem, lần này còn ai có thể giúp cô?"

Cố Tân Tân dưới tình thế cấp bách, nhớ tới lời lúc trước Cận Hàn Thanh đã nói, "Anh hai, anh còn nợ em một việc, anh hẳn chưa quên phải không?"

"Chưa quên." Lúc trước ghi âm buổi chẩn bệnh của Thương Lục suýt nữa thì bị công bố ra bên ngoài, là Cố Tân Tân đổi buổi ký tặng sách của mình lấy bình an của cô ấy. "Cô yêu cầu tôi phần thưởng, tôi cũng đồng ý, chừng nào cô cần làm ký tặng sách tôi lập tức sắp xếp cho cô. Đủ lớn."

"Em không cần những thứ kia, em chỉ cầu xin anh một chuyện. Em muốn dùng phần thưởng này đổi lấy bình an cho người thân của mình, vậy có được hay không?"

Cận Hàn Thanh nghe vậy, không khỏi bật cười, "Ý của cô là, muốn dùng chỉ một chuyện này bù cho chuyện Thương Lực sảy thai?"

"Em thật sự chưa từng làm."

"Đủ rồi, bây giờ không phải là lúc để cô kêu oan."

Cô Tân Tân nghe được lời nói của Cận Hàn Thanh dần mất kiên nhẫn, cô chỉ lo anh ta sẽ kết thúc trò chuyện. "Vậy dùng phần thưởng này đổi cho bình an cho ba mẹ em, có thể không?"

Cận Hàn Thanh cũng rất thẳng thắn, "Có thể, chỉ là mớ rắc rối của ba cô tự mình xử lý đi, tôi có thể đảm bảo sẽ không tiếp tục ra tay với bọn họ."

Chuyện này đối với Cô Tân Tân mà nói đã là kết quả tốt nhất rồi, chỉ cần không liên lụy đến ba mẹ thì dù cô có phải gánh hậu quả xấu đến thế nào cũng sẽ chịu nổi.

Cận Hàn Thanh cũng không đến mức muốn mạng của cô chứ?

Chỉ cần giữ lại được cái mạng nhỏ, những chuyện khác đều sẽ ổn thôi.

Cô Tân Tân kết thúc trò chuyện, cô nhìn danh bạ dừng lại ở mục số điện thoại của Cận Ngụ Đinh. Trước đây mỗi khi xảy ra chuyện cô đều sẽ lập tức tìm anh, nhưng bây giờ không thể, không bao giờ tìm được nữa rồi.

Sau đó còn chuyện cô cần xử lý, cô muốn khiến cho mình kiên cường hơn. Bên phía Cận Hàn Thanh mới chỉ là mở đầu, nhưng chính vì chênh lệch sức mạnh của bọn họ cách nhau quá xa, trong

nhà mới có chút việc mà Cố Tân Tân đã sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Cận Hàn Thanh chỉ cần hạ xuống một câu nói liền có thể khiến cho Cố Đông Thăng mang trên mình tội danh nhận hối lộ, chức quyền thật sự là một thứ tuyệt vời. Cố Tân Tân xoay người, nhìn thấy có một chiếc xe cũng cùng lúc lái qua, cô chưa kịp nhìn rõ biển số xe.

Nhưng đây hình như là xe của Cận Ngụ Đình, trong lòng Cố Tân Tân không khỏi run lên. Chẳng lẽ là anh biết được tin nêu mới đến sao?

Cố Tân Tân không nhịn được nhắc chân đuôi theo, chiếc xe kia đang tìm chỗ dừng, chỉ là đang dừng xe mà thôi.

Cố Tân Tân không khỏi nắm chặt bàn tay, chuyện đã đến nước này rồi, vì sao cô vẫn còn ôm áp hi vọng như vậy đây?

***

Bát Bát: Chương 124 có 9k từ, gấp đôi mấy chương bình thường. Mà để cho các nàng phải đợi đến tận ngày kia mới đăng hình như cũng hơi quá, nên ta sẽ chia ra thành hai phần đăng lên FACEBOOK (trang CP88) vào hai ngày 22 và 23. Ngày 23 sẽ đăng full chương lên wattpad và wordpress.

Trang fanpage của ta thì chắc qua đợt phúc lợi vừa rồi mn đều đã theo dõi rồi nên là ok không vấn đề gì phải không ^^!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 124: Tiều Cường Đánh Không Chết

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân đứng dưới cột đèn đường, nhìn thấy chiếc xe kia đậu vào chỗ, chỉ là người bên trong vẫn chưa xuống xe.

Cô chờ đó một lúc vẫn không thấy cửa xe mở ra, Cô Tân Tân nghĩ, hẳn là Cận Ngụ Đình, mà anh cũng đã nhìn thấy cô.

Cô Tân Tân muốn xoay người rời đi, thế nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là có chút không cam lòng.

Vạn nhất đúng là Cận Ngụ Đình đến giúp cô thì sao? Bây giờ cô là yếu thế cần cầu cạnh người khác, dù là trong đầy bụng oan ức thì cũng không thể buông tha cho tia hi vọng cuối cùng.

Cô Tân Tân nghĩ một lát nữa nếu như nhìn thấy Cận Ngụ Đình thì phải nói gì đây? Chuyện của Cố Đông Thăng rất nan giải, cô nhất định là phải nhờ anh giúp một tay.

Cô Tân Tân nhấc bước chân nặng nề tiến đến, ngay cả khi đến gần thì vẫn quên mất phải nhìn biển số xe.

Cô đi tới cửa sổ xe ở hàng ghế sau, vừa muốn giơ tay gõ lên cửa kính thì cánh cửa ở ghế tài xe bị mở ra.

Người đi xuống đang gọi điện thoại, tay còn lại đóng cửa xe, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô đứng ở đó.

Cố Tân Tân vội vàng thu tay về, xoay người chạy trối chết, đã đến lúc này rồi mà cô còn có thể nghĩ lung tung, chỉ dựa vào một chiếc xe liền kết luận Cận Ngụ Đinh tới, thật là buồn cười.

Về đến nhà, Lục Uyển Huệ đang làm cơm tối, nhìn thấy Cố Tân Tân đi tới liền lập tức hỏi. "Thế nào rồi?"

"Mẹ, nếu ba bù lại số tiền kia thì chuyện này có thể cho qua không?"

"Coi như có thể thì cũng là hai triệu đó."

Cố Tân Tân đi đến trước cửa phòng ngủ chính, đẩy cửa đi vào. Cố Đông Thăng đang ngồi trước bàn viết gì đó, Cố Tân Tân đi đến bên cạnh ông. "Ba, vụ việc ba bị oan uổng kia có phải là vẫn còn đang trong quá trình điều tra?"

Cố Đông Thăng đặt bút trong tay xuống, "Bà ấy vẫn là nói cho con."

"Cũng đã là lúc này rồi. Ba đừng có giấu giếm diếm nữa, hiện tại có khả năng liên lạc với lãnh đạo của ba không? Nếu chúng ta bù số tiền kia vào thì liệu bọn họ có thể không đem chuyện này làm lớn lên hay không?"

Cố Đông Thăng nghe vậy thì kiên quyết lắc đầu, "Tân Tân, con phải tin tưởng ba không phải là loại người như vậy. Ba có thể tiếp nhận điều tra, cứ để cho bọn họ báo cảnh sát đi."

"Ba, chuyện này không có đơn giản như vậy. Là người trong Cận gia muôn hại ba, nếu báo cảnh sát thì chúng ta mới là thật sự xong đời. Hoặc con có thể tìm tới người nói ba nhận hối lộ kia, nhanh chóng cho anh ta một khoản tiền để bit miệng anh ta lại."

Cố Đông Thăng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ tiều tụy của Cố Tân Tân, môi mấp máy, cuối cùng mở miệng. "Người của Cận gia, là ai?"

Cố Tân Tân trầm mặc mất hai, ba giây, "Cận Hàn Thanh."

"Sao cậu ta có thể làm vậy?"

"Vượt qua cửa ải khó khăn này là được rồi. Ba, ba cũng là nhân viên lâu năm của công ty, nếu chúng ta bù tiền vào hẳn là kịp chứ?"

Ánh mắt Cố Đông Thăng trói chặt Cố Tân Tân không buông, "Tân Tân, mấy trăm vạn đấy. Chúng ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

"Con có một căn nhà, giờ con sẽ lập tức bán nó đi."

"Ba bây giờ không lo lắng những thứ này, ba là lo lắng cho con." Đến ông Cận Hàn Thanh cũng không buông tha, vậy thì càng không nói đến Cố Tân Tân rồi.

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, từng bước đi cẩn thận một chút là được." Cố Tân Tân hiện tại không còn nghĩ đến việc phải khóc nữa, bởi cô biết dù mình có khóc đến mù thì cũng đều vô dụng. Việc trước mắt là phải tự mình giải quyết đống hỗn độn này, không ai giúp cô, cô chỉ có thể tự mình chống đỡ.

Chỉ cần không đánh chết cô, cô đều có thể nghĩ cách.

Cố Tân Tân bỏ lại câu nói đó, xoay người đi ra ngoài, lập tức tìm người môi giới nhà đất bán căn nhà Cận Ngụ Đinh mua cho cô kia.

Lúc trước coi như là để lại một đường sống, nhưng thế nào cũng không ngờ sẽ nhanh phải dùng đến như thế.

Tòa nhà Đông.

Cận Hàn Thanh đón Thương Lực về nhà, tình trạng của cô ấy hiện tại rất không ổn. Bọn họ càng ngày càng rối như tơ vò, có lúc cô ấy không chịu ăn, chỉ cần tĩnh lại là sẽ ầm ĩ đòi con, không thấy được liền phát điên lên.

Cận Hàn Thanh thật sự hết cách, cuối cùng chỉ có thể trói cô ấy ở đầu giường.

Tần Chi Song ngồi ở mép giường nhìn Thương Lục ngủ, hai tay cô ấy đều bị trói, bà sờ sờ cổ tay Thương Lục. Vừa rồi Thương Lục mới giãy dụa kịch liệt, cổ tay cọ sát với dây thừng làm một mảng da thịt đỏ ửng, "Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách đâu."

"Tạm thời chỉ có thể như vậy, dù sao cũng hơn là để cho cô ấy tự làm tổn thương mình."

"Nếu một ngày nào đó con bé tỉnh dậy rồi nhìn thấy vết thương chằng chịt trên cơ thể, như thế sẽ đáng thương đến nhường nào?"

Cận Hàn Thanh ngồi đối diện, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của Thương Lục, "Nếu như cô ấy khỏe lại, con sẽ không để cho cô ấy tiếp tục bị thương nữa."

"Hàn Thanh," Tần Chi Song biết có mấy lời nói ra nhất định sẽ khiến Cận Hàn Thanh mất hứng, nhưng bà vẫn phải nói. "Tân Tân dù gì cũng là người Cận gia, kể cả là hiện tại đã tách ra với Lão Cửu, thế nhưng....."

"Mẹ, mẹ muốn nói gì?"

"Tính cách của con mẹ còn không biết sao, Hàn Thanh, tuyệt đối đừng làm thương tổn đến tính mạng."

Khuôn mặt của Cận Hàn Thanh căng cứng, "Vậy món nợ Thương Lục bị hại thành như vậy phải tính như thế nào?"

"Con không thể không ra tay, nhưng là chuyện gì cũng phải có giới hạn. Tân Tân không phải là người tội ác tày trời, những chuyện còn lại tuy mẹ không quản được, nhưng mẹ vẫn là phải khuyên con một câu, đừng làm đến mức tổn thương đến tính mạng của người khác như khi trước nữa."

Cận Hàn Thanh nhìn thấy Thương Lục khẽ động đậy, nghiêng người đắp lại chăn cho cô ấy, "Con biết rồi."

Tần Chi Song khẽ lắc đầu, bà cũng không biết Cận Hàn Thanh có nghe lọt lời của mình hay không.

Cố Tân Tân liên hệ cho môi giới rao nhà ra ngoài, bởi vì là bán gấp nên giá cả cũng không quá tốt. Cố Tân Tân không quan tâm được nhiều như vậy, hiện tại việc quan trọng là phải lập tức lấy được tiền. Tuy là căn biệt thự kia nằm ở đoạn đường hoàng kim, nhưng hiện tại chỉ cần cứu được Cố Đông Thăng thì dù cho người khác có ra giá thế nào, chỉ cần có thể thuận lợi bán ra Cố Tân Tân đều sẽ không do dự mà đồng ý.

Bên trong văn phòng của Cận Ngụ Đinh, Khổng Thành đi đến trước bàn làm việc, đặt văn kiện trong tay lên bàn. "Cửu gia, căn nhà mà ngài mua cho Cửu phu nhân hiện tại đang được rao bán."

Động tác trong tay Cận Ngụ Đinh dừng lại, "Cô ấy muốn bán nhà?"

"Vâng, Cửu phu nhân hiện tại gấp rắc rối, Cố gia lại không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy."

Cận Ngụ Đinh mở tập văn kiện ra, "Dù bán được thì có ích lợi gì? Lại nói, cô ấy có mây căn nhà để bán đây."

"Ngài xem, có muốn tìm người đứng ra hay không?"

Cận Ngụ Đinh thu lại tầm mắt. "Không cần. Nhà là tôi cho cô ấy, chỉ cần không ra cái giá quá cao thì nhất định sẽ nhanh chóng bán đi được thôi. Chuyện nhỏ này cô ấy không cần người khác phải giúp."

"Vâng."

Cận Ngụ Đinh hơi lùi người về sau, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt Khổng Thành, "Cô ấy cũng rất kiên cường, không hề nghĩ tới tìm

tôi."

"Có lẽ Cửu phu nhân cũng đã dần chấp nhận được hiện thực."

Cận Ngụ Đinh không phải là không biết Cố gia gặp phải nguy cơ gì, nhưng anh không có ý muốn giúp. Có một số việc chính là càng giúp càng thêm phức tạp.

Một căn nhà lớn như vậy nếu muôn trong thời gian ngắn bán ra là cực kỳ khó, Cố Tân Tân nói Cố Đông Thăng nhất định phải trăm phương ngàn kế hỏi thăm được địa chỉ của người tố cáo ông nhận hối lộ kia.

Cố Tân Tân khóa trái cửa phòng sau đó đi đến trước giường, quỳ xuống, kéo hai chiếc thùng lớn dưới gầm giường ra.

Cô cơ hồ là chui cả người vào trong, mất nửa ngày mới kéo được đồ ra bên ngoài.

Đó là tám chiếc hộp nhung không cách biệt nhau nhiều lắm về kích cỡ, lúc trước Cận Ngụ Đinh vội vàng đến cửa cầu hôn, mang theo đều là trang sức bằng vàng và đồ vật có giá trị, cô sợ sẽ làm ba mẹ hoảng nênh giấu hết dưới gầm giường. Cố Tân Tân mở hộp ra, lấy hết những vòng tay vàng dây chuyền vàng các loại bỏ vào trong ba lô.

Cô vừa đi ra khỏi cửa liền đụng phải Cố Đông Thăng. "Tân Tân, con đi đâu?"

"Con đi ra ngoài có chút việc."

"Con đừng gạt ba. Mau nói cho ba biết, con muốn đi đâu?"

Cố Tân Tân vắn tóc về sau đầu, cũng thay một cái váy, cả người nhìn qua thanh nhã mà tươi mới. "Con đến công ty môi giới hỏi chuyện bán nhà thế nào rồi."

"Ba đi với con."

"Không cần. Ba, con lớn rồi." Cố Tân Tân cẩn bản không cười nỗi, nhưng vẫn miễn cưỡng kéo khéo miệng. "Con sẽ tự mình giải quyết được."

"Vậy con chú ý an toàn."

"Vâng."

Cố Tân Tân thuê xe tìm đến nhà người tố cáo kia, cô cảm giác mình giống như một cô gái trẻ tuổi bồng bột không nghĩ tới sợ hãi. Hiện giờ trước mắt cô giống như có từng ngọn từng ngọn núi chặn lại, mà cô nhất định phải lần lượt đẩy từng cái ra mới được.

Nhấn chuông cửa, trong phòng truyền đến tiếng đáp. "Ai vậy? Đến đây."

Ngay sau đó cửa được mở ra, bên trong xuất hiện một dáng người gầy gò. Người đàn ông trung niên nhìn cô. "Cô là ai?"

"Chú là Lưu Nhân Tài, đúng chứ?"

"Cô là ai?"

Cố Tân Tân nhấc chân đi vào trong phòng, người đàn ông hơi nghiêng người, cô quay đầu đối mặt với tầm mắt của ông ta. "Tôi là con gái của Cố Đông Thăng."

"Đi ra ngoài!"

"Nếu đã đến thì sẽ không dễ dàng rời đi như vậy!"

Người đàn ông vẫn chưa đóng cửa lại, vẻ mặt dữ tợn hỏi Cố Tân Tân, "Cô tới đây làm gì?"

"Tôi chỉ muốn hỏi một chút, ba tôi đã lấy của chú bao nhiêu tiền?"

"Sao cô không đi hỏi ông ta ấy?"

Cố Tân Tân siết chặt chiếc túi trong tay, đi vào bên trong. "Chú nói mình đưa tiền cho ba tôi, có bằng chứng không?"

"Còn cần phải bằng chứng sao? Tôi chỉ cần nói một câu liền có thể khiến ông ta bị điều tra rồi, vì sao cô không đi tra thử xem trong thẻ ngân hàng của ông ta có phải là có thêm tiền hay không?"

Cố Tân Tân nghe vậy, khóc miệng khẽ nhếch. "Tôi hiểu. Nếu đã vậy thì chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, tôi cho chú một khoản tiền, chú ngoan ngoãn im lặng, thế nào?"

"Nực cười, cô đây là đang uy hiếp tôi?"

"Không phải uy hiếp, mà là cho chú tiền. Hai bên đều có lợi, không phải đều rất tốt sao." Cố Tân Tân đứng ở giữa phòng của người đàn ông, cô cũng chỉ là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, lại còn là một cô gái trẻ. Nhưng trong chuyện này, cô không đứng ra thì còn có thể hi vọng ai đứng ra thay cô đây?

Ai cũng không phải là một đêm liền lập tức trưởng thành, Cố Tân Tân nhìn đối phương vẫn là một bộ hung thần ác bá, "Chú ra giá đi, chúng ta có thể thương lượng."

"Tôi khuyên cô tốt nhất là lập tức đi ra ngoài, đừng để tôi phải xách cổ ném cô ra."

Cố Tân Tân đi đến trước ghế sofa, phòng khách cũng không lớn, sau khi đặt vào hai chiếc ghế sofa liền ngay cả bàn trà cũng không còn chỗ để. Cô dừng chân trước băng ghế dài, trên đó còn bày một túi lạc và một chai bia chưa uống hết.

Cô thò tay vào trong túi, móc ra một chiếc vòng tay vàng và một chuỗi dây chuyền vàng thả lên băng ghế.

Người đàn ông liếc nhìn, ông ta quay lại vài bước, đẩy cửa lại sau đó đi đến trước mặt Cố Tân Tân. "Cô đây là ý gì?"

"Đưa cho chú."

Đối phương cười lạnh thành tiếng. "Không nghĩ tới con gái của Cố Đông Thăng cũng nghĩ tới trò này. Cô mang về đi."

"Tôi biết chú là thay người ta làm việc, nhưng tôi đã thương lượng được với người phía sau chú để cho chuyện này chấm dứt ở đây. Nếu như chú không tin thì chờ đến khi tôi đi có thể hỏi lại."

Ngoài miệng người đàn ông vẫn còn rất cứng, nhưng tầm mắt lại không có cách nào rời khỏi chiếc vòng tay vàng kia, "Cái gì mà người phía sau. Cô đừng có mà nói lung tung....."

Cố Tân Tân lại thò tay vào trong túi, cầm thêm một chiếc nhẫn vàng và một chiếc bát vàng ra.

Người đàn ông trợn mắt há mồm nhìn những đồ vật trên băng ghế, ánh mắt sau đó lại gắt gao rơi vào chiếc túi của Cố Tân Tân. "Cô trở lại chuẩn bị tốt cho ba cô ngồi tù đi."

"Vu hại người không phải chỉ dựa vào một cái miệng của chú là có thể. Những gì nên nói tôi đã nói cả rồi, nếu như chú muốn làm vẹn cả đôi đường thì cầm lấy đồ của tôi rồi kết thúc ở đây. Nếu như chú còn muốn tiếp tục, vậy thì chúng ta phá quán tử phá suất(*). Ba tôi còn đang phải gánh thêm một chuyện khác, nhiều thêm một chuyện của chú cũng không coi là nhiều, mà thiếu đi chú thì tốt hơn, tự chú cân nhắc."

(*) một cái bình đã bị sứt mẻ, nứt vỡ thì dù nó có nát hơn nữa cũng vẫn chỉ là một cái bình sứt mẻ mà thôi, không cần phải giữ gìn gì cả.

Người đàn ông dùng sức nuốt nước bọt, rất rõ ràng là đã bị thuyết phục. Ông ta tiến lên vài bước, cầm lấy chiếc bát vàng kia

cẩn thận nhìn trái xem phải.

"Nếu như chú không yên tâm thì có thể đến cửa hàng vàng bạc làm giám định."

Trên mỗi một món trang sức đều có ấn kí, Cố Tân Tân cũng không cần thiết phải lừa ông ta. Cô tận lực làm ra vẻ không gấp. "Chú cầm lấy thứ đồ này, người sau lưng chú cũng sẽ không biết."

"Chỉ là một cô gái trẻ mà tâm tư thật sâu."

"Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, vì vậy nên đành phải xin chú giờ cao đánh khẽ."

Người đàn ông thả lại bát vàng lên băng ghế. "Nếu muốn yên bình thì không phải những thứ này là quá ít sao?"

"Ý của chú là gì?"

"Lấy tất cả những thứ trong túi của cô ra đây, sau đó tôi sẽ đồng ý với cô."

Cố Tân Tân đè lại túi của mình, "Những gì có thể đưa đều đã đưa cho chú rồi, trong túi không còn gì nữa."

Người đàn ông nhanh chân tiến lên giật lấy cái túi, Cố Tân Tân cướp lại rồi giữ chặt không buông. "Chú không thể như vậy."

"Đưa đây!" Người đàn ông đẩy Cố Tân Tân ra, kéo khóa rồi thò đầu nhìn vào trong, thấy được ngoại trừ mấy thứ đồ lặt vặt thì cũng không còn gì nữa.

Ông ta ném cái túi xuống đất, sau đó cúi người thu lại đồ trên băng ghế. Cố Tân Tân nhặt túi lên, lấy một tập giấy từ trong đó ra. "Nếu đã nhận đồ rồi thì ít nhất cũng phải ký một cái thỏa thuận chứ?"

"Cái gì?"

"Vừa rồi điện thoại của tôi vẫn luôn trong trạng thái trò chuyện, tất cả những gì chúng ta nói chuyện đều đã được một người bạn của tôi thu âm lại. Chú mau kí tên đi, kí xong rồi chuyện này liền kết thúc ở đây." Cố Tân Tân nói xong, đặt giấy bút sang một bên tay của người đàn ông.

"Cô có tin hay không tôi sẽ giết chết cô?"

"Chú làm chuyện này đơn giản cũng chỉ là kiếm thêm chút tiền mà thôi, tôi đưa những thứ đồ này cho chú, hẳn là mang đi đổi sẽ được không ít tiền. Chú à, mạng của tôi không đáng giá, thật đấy, người sau lưng chú còn có những chiêu khác đang chờ tôi đây, chú cũng đừng tự gây phiền toái cho mình làm gì."

Người đàn ông nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm cô, Cố Tân Tân biết lúc này không thể quá cứng rắn. "Chú thu dọn thật tốt nơi này đi là được, có cái gì mà không thể dùng tiền mua được chứ, phải không?"

Đối phương nghe vậy, nhìn nội dung trên tờ giấy, cũng không có nhiều, đơn giản chỉ là muốn ông ta bảo đảm không làm lớn chuyện của Cố Đông Thăng thôi.

Người đàn ông cầm bút lên ký tên của mình lên đó.

Cô vội vàng thu lại tờ giấy.

Người đàn ông cầm chiếc bát giơ lên trước mặt, cắn một cái. "Nếu cô dám giở trò, thì đừng có trách tôi tiếp tục đến đơn vị của ba cô náo loạn."

"Chú yên tâm, việc này là tôi mở miệng cầu xin, tôi nào dám lừa chú chứ." Cố Tân Tân vội vã gấp cẩn thận lại tờ thỏa thuận, không có ý lưu lại dù chỉ một khắc, liền bước nhanh ra cửa.

Khoảnh khắc bước ra đến cửa cô nhìn thấy trên bàn ăn bày một con dao, là một loại dao rất dài dùng để bỗ dưa hấu. Cô có chút

không rét mà run, nhưng nếu không phải bị bức đến bước đường này thì cô cũng đâu cần phải dấn thân vào chốn nguy hiểm như vậy đây.

Cố Tân Tân kéo cửa đi ra ngoài, hơi nóng lập tức phả vào mặt. Cô không biết còn bao gian nan đang chờ mình ở phía trước.

Vừa rồi trước khi Cố Tân Tân tới đây đã mang những thứ trong túi đi bán, chỉ để lại vài món đồ để tìm người đàn ông này. Con người luôn là có lòng tham vô đáy, có được rồi sẽ càng muốn nhiều hơn, cũng không thiếu người không muốn buông tha cơ hội trở thành người ác.

Cô chỉ là không nghĩ tới những thứ mà Cận Ngụ Đinh lại đáng giá đến vậy, cô bán hết tất cả, trong thẻ ngân hàng liền nhanh chóng thêm rất nhiều con số không.

Cố Tân Tân về đến nhà, Cố Đông Thăng và Lục Uyển Huệ đều đang chờ sẵn. Cô đóng cửa lại, Lục Uyển Huệ vội vàng tiến lên, "Tân Tân về rồi."

Cô đi tới trước mặt hai người, đưa thẻ ngân hàng cho Cố Đông Thăng. "Ba, trong này có một khoản tiền. Ba mau đến công ty một chuyến, có thể bù vào được bao nhiêu liền bù tạm đi."

"Bán nhà được rồi sao?"

"Không phải. Con mang những đồ trang sức trước đây Cận Ngụ Đinh đưa cho đi bán, trong thời gian ngắn không thể bán nhà ngay được. Còn có, bọn họ nói ba tham ô hai triệu, chuyện này khẳng định là không thể lấy cứng rắn để giải quyết. Ba nhất định phải tìm cơ hội gặp vị lãnh đạo có tiếng nói bên trên, kể chuyện tình trong đơn vị cho ông ấy nghe để ông ấy giúp đỡ, sau đó có thể đưa cho ông ấy một khoản tiền."

Cố Đông Thăng vẫn là rất bài xích cách làm này. "Vô duyên vô cớ lại bỏ ra nhiều tiền như vậy. Tân Tân, có phải là con nghĩ chuyện

thành phúc tạp quá thôi không? Nếu là cứ để cho cảnh sát...."

"Ba, ba không hiểu bọn họ, nhưng con hiểu. Chuyện này ba không thể nói rõ được, cũng không thể tra ra đâu. Ba chịu ám ức một chút."

Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng sống yên bình qua nửa đời, quả thật chưa từng gặp qua tình huống như thế. "Nhưng rõ ràng là có người hại chúng ta, bây giờ lại chỉ có thể nuốt giận vào bụng mang tiền đi giải quyết sao?"

"Ba, có thể sử dụng đến tiền đã là chuyện tốt rồi."

"Tân Tân," Lục Uyển Huệ đứng bên cạnh do dự lên tiếng, "Con nói bọn họ, bao gồm cả Ngụ Đinh sao?"

Cố Tân Tân muốn nói cô không biết, nhưng nhìn ánh mắt của Lục Uyển Huệ vẫn là không đành lòng, cô miễn cưỡng lắc đầu, "Không."

Từ khi bọn họ kết hôn đến giờ, Cận Ngụ Đinh vẫn luôn dõi xử rất tốt với ba mẹ của Cố Tân Tân. Tuy hiện tại anh có thể đã càng thêm hận cô, nhưng nhất định sẽ không theo Cận Hàn Thanh có ý nghĩ động đến ba mẹ cô.

Lục Uyển Huệ kinh ngạc nhìn Cố Tân Tân, "Mẹ thấy hai đứa cũng chỉ là mới kết hôn thôi....."

Đúng thế, còn chưa tới một năm.

Nhưng cái này có thể tính là kết hôn sao? Chẳng qua là làm tiệc rượu mà thôi, đến cả giấy đăng ký kết hôn còn không có.

"Ba, trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy, mau chóng đến đơn vị trước đã."

Cố Đông Thăng nắm chặt thẻ ngân hàng trong tay, khó khăn gật đầu.

Tiền bản quyền của Cố Tân Tân quả nhiên đến rất thuận lợi, biên tập vẫn báo tiến độ đều đặn qua wechat cho cô, hiện tại đã đến quy trình ký kết, đối phương cũng là thành tâm nên đã nhường cho cô không ít lợi.

Cố Tân Tân tính toán qua, trừ đi hoa hồng của trang web và nộp thuế, vào tay cô có thể có hơn mười vạn.

Cô lập tức cảm giác được như có một tảng đá rời khỏi vai, số tiền kia vừa đủ món nợ, vấn đề của Cố Đông Thăng xem ra đã có thể giải quyết xong xuôi.

Tôi muộn Cố Đông Thăng mới trở về.

Thức ăn nấu xong đặt trên bàn đều đã nguội, Cố Tân Tân và Lục Uyển Huệ không ai có tâm tình ăn uống. Nghe được tiếng mở cửa, Lục Uyển Huệ đứng dậy trước, "Thế nào rồi?"

Cố Đông Thăng đầy nhẹ cửa ra, sắc mặt cũng không còn nghiêm trọng như lúc ra ngoài, "Đồng ý rồi, nói chỉ cần tôi bù đủ số tiền kia trả lại là được."

"Vậy thì tốt." Cố Tân Tân vội vàng đứng dậy xới cơm cho ông, Lục Uyển Huệ vẫn cảm thấy rất ấm áp, "Nhiều tiền như vậy, ôi chao."

Cố Tân Tân ngược lại cảm thấy rất tốt, vẫn là trong cái rủi có cái may. Con người đôi khi không thể chỉ nhìn chăm chăm vào những điều không thuận lợi trước mắt, nếu không nhất định sẽ không có cách nào buông xuồng được.

Sau khi hợp đồng bán bản quyền thuận lợi ký kết, biên tập lại liên hệ tìm Cố Tân Tân, nói cô mau ký một phần giấy ủy quyền rồi gửi cho trang web.

Công ty truyền hình gọi tới trang web đồng thời gửi đến một phần phí bản thảo ứng tạm thời, Cố Tân Tân lập tức in giấy ủy quyền, ký tên sau đó gửi đi. Không đến mấy ngày, tiền bản quyền và tiền nhuận bút của tháng này cùng gửi tới thẻ ngân hàng của cô.

Cô một khắc cũng không dám chậm trễ, lập tức chuyển số tiền kia cho Cố Đông Thăng. Người đàn ông tố cáo Cố Đông Thăng nhận hối lộ kia từ sau khi nhận đồ cũng không trở lại gây chuyện nữa, Cố Tân Tân rốt cuộc mới có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm. Mấy ngày nay thần kinh của cô luôn trong trạng thái căng như dây đàn, thật khó khăn mới có thể tạm lắng xuống, chỉ là một cảm giác bâai lại không ngừng dâng lên.

Cố Tân Tân mệt mỏi rã rời nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ dán chặt lấy gối, bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của ba mẹ. Đã mấy ngày rồi cô không nghe được bọn họ nói chuyện sinh hoạt trong nhà.

Có tiếng chuông cửa vang lên, Lục Uyển Huệ đi ra mở cửa, người đứng bên ngoài là hàng xóm đối diện, trên tay còn cầm theo không ít đồ ăn.

"Mẹ Tân Tân, đây là họ hàng của nhà tôi gửi lên cho. Đều là đồ nhà làm, chúng tôi ăn không hết nên mang qua cho bà một chút."

"Nhận lấy nhiều thế này thật ngại quá. Cám ơn bà nhé."

"Đều là hàng xóm cả, có gì đâu mà khách sáo, bình thường bên này cũng mang sang không ít đồ mà." Hàng xóm nói xong, đưa đồ ăn trong tay cho Lục Uyển Huệ, "Đúng rồi. Tôi thấy Tân Tân đã về nhà mấy ngày, mà sao không gặp con rể bà vậy?"

Nụ cười của Lục Uyển Huệ cứng đờ, "Ừ, Tân Tân về nhà mấy ngày."

"Chắc lại giận dỗi rồi? Không sao đâu, qua mấy ngày là lại tốt thôi."

"Đúng đó, haha." Hai người nói qua lại thêm vài câu, sau khi đổi phuơng trở về, Lục Uyển Huệ mới đóng cửa lại.

Lục Uyển Huệ nhìn cánh cửa phòng của Cố Tân Tân đóng chặt, cố nén lại để mình không đi qua đó, tập trung bày đồ ăn lên bàn.

Ngày hôm sau.

Cố Tân Tân rời giường, cũng không lập tức đi rửa mặt mà mở máy tính rồi ngồi xuống.

Cố Tân Tân đã lặn mấy ngày, hẳn là khu bình luận bùng nổ luôn rồi. Cô miễn cưỡng lén tinh thần, hôm nay muốn thử một chút xem có thể trả lời bình luận hay cập nhật chương mới hay không.

Cố Tân Tân đăng nhập QQ, cô đặt trạng thái ẩn thân, QQ vừa mới đăng nhập liền có mấy hình đại diện nhảy lên.

Tây Tiểu Phúc Tinh vẫn liên tục nhắn tin cho cô, Cố Tân Tân mở khung chat, nhìn thấy mười mấy chuỗi icon nhảy ra.

"Có ở đây không? Có ở đây không? Xảy ra chuyện lớn rồi!"

Cũng có vài độc giả nhắn tin riêng cho cô, Cố Tân Tân mở từng cái một, hóa ra đều là tin nhắn chúc mừng.

Trang web với việc bán bản quyền của Cố Tân Tân ra cũng rất coi trọng, đặc biệt còn để một banner tuyên truyền riêng cho bộ phim truyền hình của cô. Cố Tân Tân còn chưa kịp nói với tổ quản lý về chuyện bán bản quyền chuyển thể, cô cho là Tây Tiểu Phúc Tinh muốn hỏi chuyện này.

Mãi đến khi mở nhóm chat ra mới phát hiện có điểm không đúng.

Cố Tân Tân đọc lịch sử tản gẫu trước đó. "Không thể nào? Vì sao lại như vậy?"

"Tôi không tin, Cố mỹ nhân sẽ không làm chuyện như vậy."

Mấy người nhân viên quản lý trong đám đang cố hết sức trấn an bọn họ, "Mọi người đừng tùy tiện suy đoán. Chúng ta đã đi theo Cố mỹ nhân bao lâu nay, tuyệt đối phải tin tưởng nhân phẩm của chị ấy."

"Nhưng có bằng chứng đó, còn có cả hình ảnh so sánh đối chiếu nữa, thật sự là giống nhau như đúc. Chuyện này phải giải thích thế nào đây?" Độc giả mới vào nhóm nói xong, lại quăng link lên lần nữa. "Mọi người có thể xem, tình tiết không phải là giống như đúc sao?"

Cố Tân Tân kinh hồn bạt vía, cái gì là tình tiết giống như đúc? Bọn họ đang nói cái gì vậy?

Tây Tiểu Phúc Tinh lập tức gửi lên một dòng chữ, "Nói tất cả những người trong nhóm không được gửi lên những đường link không quá quan trọng, mau thu hồi lại đi."

"Thứ này là lấy từ bài đăng trên diễn đàn. Quản lý của nhóm nói vậy, không lẽ là có tật giật mình?"

Cũng không có ít những độc giả lâu năm đứng ra, "Anh cũng có thể làm giả, mình vẫn tin tưởng Cố mỹ nhân."

"Vậy mình gửi lên một link khác cho mọi người xem." Độc giả kia nói xong, lại gửi lên một đường link.

Cố Tân Tân cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, cô vội vàng ấn vào đường link đó. Đối phương cũng là một tác giả vẽ truyện tranh. Cố Tân Tân mở ra một chương, ngón tay của cô rất nhanh cứng đờ đặt trên con chuột, tầm mắt dán chặt trên màn hình.

Bộ truyện tranh này thực sự là giống với « Trảm nam sắc » của cô như đúc, ngoại trừ nét vẽ nhân vật không giống nhau thì tình tiết đều là như nhau không sai biệt một li.

Cố Tân Tân chưa đến mức quá hoảng hốt. cô vẫn tin chắc không thể có sự trùng hợp như thế này. Loại này giống như được vẽ lại tình tiết với một nét vẽ khác để tạo ra cảm giác khác nhau, nhất định là đối phương sao chép của cô.

Này cũng không khó, chỉ cần so sánh ngày cập nhật là có thể hiểu được ngay thôi.

Cố Tân Tân di chuột xuống dưới cùng, thấy được ngày cập nhật là một năm trước!

Cô kinh hãi biến sắc, nhanh chóng nhắm mắt lại, nhưng lần thứ hai mở mắt ra thời gian vẫn là một năm trước.

Sao lại có thể như thế?

Tình tiết cô vẽ ra cô là người rõ ràng nhất, mỗi một cảnh tượng và nhân vật đều là cô vắt hết óc nghĩ ra, sao cô lại có thể trở thành người đi sao chép?

Trong nhóm chat giống như bị ném vào một trái bom, đến cả những độc giả ít khi xuất hiện cũng đã lên tiếng. "Đúng là giống nhau như đúc!"

"Mấu chốt là người kia còn đăng trước rất nhiều kỳ rồi, lần này đúng là tác giả khó mà tẩy trắng."

"Xem ra đúng là sao chép rồi."

"Chúng ta bỏ ra nhiều tiền như vậy giờ tính sao đây? Mình cũng không muốn đọc mấy thứ ăn cắp!"

Bàn tay Cố Tân Tân run run, vội vàng đóng khung chat lại. Cô hơi đỡ người về phía trước, khuỷu tay chống lên mép bàn, hai tay ôm lấy mặt.

Đối với tất cả các tác giả mà nói, điều sỉ nhục nhất không có gì bằng hai chữ kia, hơn nữa một khi gánh lấy tội đó thì chính là cả đời đều không thể tẩy trắng.

Rất rõ ràng đây là có người đang cố ý hại cô, thời gian cập nhật được cho là không thể thay đổi được, độc giả chỉ cần nhìn thời gian đó liền khẳng định là do Cố Tân Tân sao chép.

Cô ép cho mình phải tỉnh táo lại, cô tìm trang web của đối phương, rất nhanh liền tìm được biên tập của bọn họ.

Cố Tân Tân gửi đường link cho đối phương, "Xin hỏi bộ truyện này là đã bị bỏ ròi sao?"

"Đúng." Biên tập rất thoái mái trả lời lại. "Chúng tôi đã nhắc nhở tác giả mấy lần nhưng cô ấy đều không tiếp tục đăng cập nhật, nên chúng tôi quyết định mở khóa cho tất cả mọi người đọc miễn phí."

Cố Tân Tân mở ra chương cuối cùng, đúng thật là hoàn toàn tương tự, chính là tấm ảnh cuối cùng mà cô đăng.

Không trách vừa rồi trong nhóm chat có người mắng cô sao chép, còn nói cô không tiếp tục đăng chương mới là vì người kia đã ngừng đăng chương nên cô cũng không còn ý tưởng gì nữa. Cố Tân Tân càng nghĩ càng thấy không rét mà run, "Tác giả của các vị có phương thức gì để liên lạc không?"

"Không có, về sau cô ấy không tiếp tục vẽ nữa, chúng tôi cũng không tìm được cô ấy."

Cố Tân Tân không có chút nào cảm thấy không thể hiểu nổi, rất nhanh cô đã có thể lý giải được toàn bộ.

Đối với tác giả và độc giả mà nói, thời gian cập nhật là chứng cứ tốt nhất, tất cả mọi người không thể thay đổi nó. Thế nhưng trang web thì có thể.

Đây rất rõ ràng là có người đã mang tranh của cô đi vẽ lại, đăng lên một trang web khác, sau đó thông qua bộ phận kỹ thuật thay đổi thời gian cập nhật thành một năm trước. Cứ như vậy, cô nghiêm nhiên trở thành người đi sao chép kia, hơn nữa còn cực kỳ dứt khoát, tung ra thứ bằng chứng đủ thuyết phục nhất.

Cô Tân Tân đặt ngón tay trên bàn phím, nhưng không sao gõ ra được chữ gì.

Dù cô có tiếp tục truy hỏi thì cũng có tác dụng gì? Người đó sẽ không cho cô giãy dụa, cô không phải là tự mình đi vào trong bẫy, mà chính là bị người ta hung hăng đá vào trong.

Cô Tân Tân khóc không ra nước mắt, chuyện của Cố Đông Thăng chỉ vừa trôi qua đã già vò cô cơ hồ chỉ còn nửa cái mạng, ngày hôm nay xảy ra chuyện này cô thật sự không còn sức lực chống đỡ.

Cô Tân Tân tình nguyện để cho Cận Hàn Thanh dùng phương pháp trước đây đối phó với cô, đơn giản đầy cô xuống lầu hoặc là đánh cho cô một trận sống dở chết dở. Hết thảy cô đều có thể chịu được. Nhưng bút danh này chính là tất cả của cô, « Trảm nam sắc » chính là toàn bộ tâm huyết của cô, cô từng bước từng bước đưa nó lên đỉnh cao, có cười, có rơi nước mắt khi nhìn thấy nó đạt được thành tích như ngày hôm nay. Mấy ngày nay tâm tình của cô đã xuống đến đáy rồi, nhưng khi trong lòng đau đớn không thể chịu được, nghĩ đến tương lai truyện tranh của cô được chuyển thể lại miễn cưỡng vực lại được tinh thần. Cô Tân Tân cảm thấy nó đã thành động lực duy nhất còn lại chống đỡ cô tiếp tục đứng lên, nhưng ngàn vạn lần lại không ngờ được sự tình sẽ trở nên tệ hại như thế này.

Cố Tân Tân truy cập vào diễn đàn của của Danh Động Mạn, nhìn thấy một bài đăng được đẩy lên vị trí đầu tiên, tiêu đề là: Một bộ truyện bạo hồng như vậy hóa ra lại là đi ăn cắp về! Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ!

Cố Tân Tân nhìn số lượng trả lời, đã hơn một ngàn, cô không dám tiếp tục đọc.

Tác giả kia nhất định là sẽ không tìm được, có thể đó cũng chỉ là một nhân vật hư cấu. Cận Hàn Thanh thật sự là tàn nhẫn, vừa ra tay liền thắt cho cô một cái nút chết, không có lấy một đường lui.

Trong một đêm, cô từ một vị đại thần được nâng niu trong tay mọi người trở thành kẻ bị gắn cái mác đạo văn, bị người ta thi nhau sỉ nhục, nhìn thế nào cũng thật giống như con chuột chạy qua đường, người người hô hoán tới đánh chết.

Ảnh đại diện của Tây Tiểu Phúc Tinh vẫn còn đang liên tục nhảy ra tin nhắn mới, Cố Tân Tân mở ra, nhìn thấy những dòng chữ trên màn hình, nước mắt bắt đầu dâng lên như muôn tràn mi.

"Cố mỹ nhân, chị đừng làm em sợ. Chị lên rồi thì trả lời em một câu có được không?"

"Mặc kệ người khác nói thế nào thì tổ quản lý đều tin tưởng chị....."

"Chị đừng đau lòng quá. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, chúng ta cùng nhau nghĩ cách."

Cố Tân Tân nghẹn ngào khóc thành tiếng. Sợ là cô không qua được cửa ải này, lần này không chỉ riêng mình cô bị đẩy xuống rãnh nước bẩn, mà còn liên lụy đến cả những người bạn này nữa.

Bọn họ trong nhóm chat gắng sức trấn an độc giả, nhưng cuối cùng lại bị người ta quay sang chửi rủa. Cuối cùng chỉ có thể nghe mắng chửi, rồi lại dè dặt giải thích.

Cố Tân Tân ngồi trên ghế một hồi lâu, lúc đứng dậy đi tìm điện thoại mới phát hiện ra trên màn hình đều là cuộc gọi nhỡ của biên tập.

Cô không dám gọi lại, cô sợ mình không thể giải thích rõ. Thế nhưng biên tập lại tiếp tục gọi đến, cô cũng không thể không nghe.

"Alo."

"Cố mỹ nhân, mấy thứ trên mạng kia em đã xem qua chưa?"

"Em vừa mới thấy."

Ngũ khí của biên tập gấp gáp. "Em có muốn giải thích gì không?"

"Truyện tranh là em tự mình nghĩ ra, cũng là tự em vẽ. Em đã nhìn thấy ngày cập nhật của đối phương rồi, nhưng thứ đó hoàn toàn có thể dùng nội dung mới thay vào những chương cũ mà....."

Biên tập làm nghề này không phải chỉ một hai năm, chuyện bên phia kỹ thuật đương nhiên cũng hiểu được, "Cứ coi như là người đó thay đổi nội dung cập nhật đi, nhưng làm sao có thể vẽ những tình tiết chương mới giống với em như đúc đây? Mà chương cuối cùng của người đó trước khi dừng lại, cũng chính là chương gần đây nhất em đăng lên."

"Em chỉ có thể nói, là bộ phận kỹ thuật động chân động tay."

"Hiện tại đã có rất nhiều độc giả đều báo cáo em, bên trang web cũng sắp không bao che được nữa rồi. Phía nhà xuất bản cũng có người tới hỏi, Cố mỹ nhân, em có biết ăn cắp nghĩa là gì hay không?"

Cô đương nhiên là rõ ràng, này chính là chui vào đường chết.

"Hơn nữa có một tin tức xấu muốn nói cho em."

Trong lòng Cố Tân Tân không khỏi hồi hộp, "Tin gì?"

"Phía đài truyền hình cũng vừa mới gọi tới, nói bọn họ đang đưa truyện của em đi giám định. Một khi xác nhận là em sao chép thì sẽ truy cứu trách nhiệm của em đến cùng. Trên hợp đồng cũng đã quy định rõ ràng rồi, nếu như tác phẩm được phán định là đạo văn thì em sẽ phải bồi thường, bồi thường gấp mươi lần đó!"

Cố Tân Tân cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh. Gấp mươi lần?

"Lẽ nào chỉ dựa vào những con số kia liền nói là em sao chép sao?"

"Đúng vậy, thời gian cập nhật của người đó trước em đã là bằng chứng tốt nhất rồi. Cố mỹ nhân, chị cũng là nhìn em một đường đi tới ngày hôm nay, chị rất muốn tin tưởng em. Nhưng hiện tại trang web nằm ở thế bị động, rất nhiều đại V trên weibo đều đã chia sẻ chuyện này. Nếu như trang web còn muốn bao che cho em, sau này sợ là sẽ không có tác giả nào dám tới."

Cố Tân Tân ngồi phịch xuống mép giường, "Em biết rồi."

Cô chấp nhận, cô chấp nhận rồi còn không được sao?

Khóc vô dụng, gọi điện đi cũng vô dụng, phải thế nào mới có thể được đây? Hình như tất cả đều là vô dụng rồi.

Cố Tân Tân nằm dài trên giường, kéo chăn lên che kín đầu mình. Tuy là hết lần này đến lần khác nhủ với chính mình không được khóc, nhưng nước mắt vẫn không thể điều khiển được lăn dài trên má.

Mãi cho đến chiều tối Lục Uyển Huệ mới về đến nhà, bà vừa mở cửa liền tức giận la lên, "Chuyện gì thế này?"

Cố Tân Tân một ngày rồi không ăn, lúc này cũng đã đói đến mức toàn thân vô lực. Cô đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy cánh cửa chính đang mở rộng.

Lục Uyển Huệ tức giận đến mức khuôn mặt tái nhợt, "Báo cảnh sát đi, quá đáng quá rồi."

"Mẹ, có chuyện gì vậy?"

"Con xem đi."

Cố Tân Tân đi ra ngoài, nhìn thấy trên cửa chính bị người ta dùng sơn đỏ phun lên đầy chữ, vô liêm sỉ, kẻ đạo văn, trả tiền lại đi.

Khuôn mặt cô tái mét, nước sơn tầng tầng chảy xuống như máu nhìn mà giật mình. Lục Uyển Huệ tức giận giậm chân, "Bị bệnh sao, hay là tìm nhầm người rồi?"

"Mẹ, thông báo cho bên quản lý đi, để bọn họ đến xử lý."

"Quá đáng quá rồi đó. Rốt cuộc là ai vậy chứ!"

Đầu Cố Tân Tân nặng trĩu, cô đi vào trong. Còn có thể là ai đây.

Cô ngồi trước bàn ăn, đói bụng đến mức mắt nở đom đóm, "Mẹ! Mẹ!"

Lục Uyển Huệ lấy tay lau, nhưng nước sơn đỏ căn bản là không thể lau được, Cố Tân Tân nâng cao giọng sau đó dùng hết sức lực hô lớn. "Mẹ."

"Sao thế Tân Tân?"

"Con đói quá, mẹ rang cơm cho con đi."

"À, được."

Lục Uyển Huệ đóng cửa lại trước sau đó tiến vào nhà bếp rang cơm cho Cố Tân Tân, một bát cơm lớn bưng ra, Cố Tân Tân giống như bị bỏ đói mấy ngày, cô không lo được nóng, cũng không nhớ phải thổi một cái, chỉ không ngừng ăn ngấu nghiến.

Ăn cơm xong, Cố Tân Tân tắm rửa sạch sẽ, đến mái tóc cũng gội sạch, đổi một bộ quần áo mới sau đó đi ra ngoài.

Lục Uyển Huệ không yên lòng nhìn cô, "Tân Tân, con đi đâu?"

"Tìm Cận Ngụ ĐÌnh nói chuyện."

"Thật sao?"

"Con lừa mẹ làm gì? Mẹ, mẹ không cần lo lắng cho con. Con sẽ về ngay thôi." Cố Tân Tân nói xong, nhấc chân lên đi ra ngoài, cánh cửa bị Lục Uyển Huệ dùng một tấm ga trải giường lớn che lại. Cố Tân Tân lạnh lùng nhìn một cái sau đó đi xuống lầu.

Cô đi đến trước cửa tiểu khu, móc điện thoại ra, rất nhanh tìm được số của Cận Ngụ ĐÌnh.

Kỳ thực cô căn bản không cần phải tìm trong danh bạ, số của anh cô hoàn toàn có thể đọc thuộc lòng. Chỉ là như vậy mới có thể cho cô thêm một chút thời gian, để cho Cố Tân Tân giãy dụa thêm một phút cuối cùng.

Cô ấn nút gọi, để điện thoại sát bên tai.

Ba giây trôi qua, năm giây trôi qua.....

Cuối cùng, bên tai truyền đến giọng của một người phụ nữ, không có người nhận máy.

Cánh tay Cố Tân Tân buông xuống bên người, đến cả điện thoại của cô mà anh cũng không nhận nữa.

Được, anh đã không tiếp thì cô trực tiếp tìm đến. Việc đã đến nước này, xin tha đã vô dụng, Cố Tân Tân nhất định phải khiến cho mình cứng rắn hơn.

Trong phòng làm việc, Khổng Thành nhìn hiển thị trên điện thoại, Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, anh ta càng không dám mở miệng.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm điện thoại lên lại đặt xuống mặt bàn, Khổng Thành ngồi xuống chiếc ghế đối diện. "Cửu gia, có muốn về không?"

"Lát nữa đi." Anh tiếp tục lật xem văn kiện trong tay.

"Bây giờ cô ấy tìm ngài chỉ sợ cũng là bị ép vỡ. Truyện tranh bị gắp cái mác sao chép, không chỉ phải đổi mặt với số tiền bồi thường khổng lồ, mà quan trọng hơn là tiền đồ cũng bị phá hủy."

Cận Ngụ ĐÌnh lúc này như còn không giúp đỡ, đây cũng là ám chỉ để cho Cố Tân Tân triệt để bị ép vỡ.

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm văn kiện trong tay, nhưng một chữ cũng không xem vào. "Bây giờ còn chưa phải lúc."

"Nhưng cô ấy nhất định sẽ tìm đến ngài."

Anh cầm bút ký tên. "Chờ một chút."

Khổng Thành như không nghe được lời của anh, "Thế nên ngài vẫn là muốn giúp cô ấy sao?"

"Chờ một chút, bây giờ còn chưa phải lúc." Cận Ngụ ĐÌnh tiếp tục lặp lại câu nói này.

Khổng Thành nghe vậy không khỏi muốn khuyên anh, dù sao anh ta không hiểu rõ Cố Tân Tân, mà đã theo Cận Ngụ ĐÌnh lâu như vậy, trung thành tuyệt đối, anh ta là muốn nói nếu như Cận Ngụ ĐÌnh giúp Cố Tân Tân, hai người nói không chừng có thể trở lại lúc ban đầu, đến một lúc nào đó lại tiến vào ngõ cụt. Thương tồn tuần hoàn, vì sao lại phải làm vậy chứ?

Cố Tân Tân gọi xe trực tiếp tìm đến công ty Cận Ngụ ĐÌnh, cô với anh cứ như vậy không rõ ràng mà tách ra. Cố Tân Tân vốn cho là bọn họ có thể bình thản mà ly biệt, lại không nghĩ rằng phải đi đến bước đường xé nát mặt mũi của nhau.

----- lời tác giả -----

Được rồi, nǚ vương Tân Tân đếm ngược ~O(∩_∩)O ha ha ~

Ngày mai lại mang đến cho mọi người một cái cao trào, chúng ta
hãy cứ chậm rãi, rồi lập tức liền không còn kiềm nén nữa rồi

Bắt đầu từ ngày hôm nay sẽ liên tục bốn ngày với 1 vạn từ, vừa
văn những tình tiết này đều đã viết xong, còn có thể viết đến cuốn
thứ hai. Chờ mong chưa nè ~

Bát chen lời: Mọi người thấy không? 4 chương tiếp theo sẽ là 10k
từ. Nên ta thông báo luôn nè, 3 chương tiếp theo (125, 126, 127) sẽ
giống như chương 124 này, được đăng 2 ngày 1 chương trên
wattpad và wordpress, nếu mn muốn đọc 5k từ một ngày (nửa
chương một) thì đọc trên facebook (trang CP88). Yêu thương:*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 125: Cận Ngụ ĐÌnh, Tôi Sẽ Cho Anh Nếm Thử Cái Gì Gọi Là Đau

Dịch: CP88

***

Đến công ty của Cận Ngụ ĐÌnh, Cố Tân Tân trực tiếp tìm đến quầy lễ tân, lần trước cô đã đến cùng Cận Ngụ ĐÌnh nên nhân viên trong công ty cũng đã gặp cô.

"Xin chào."

Nhân viên lễ tân ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô thì vội vàng đứng dậy. "Cận phu nhân."

"Cận tiên sinh về chưa?"

"Còn chưa....." Nhân viên lễ tân nói xong liền cảm thấy có gì đó không đúng, "Phu nhân muốn tìm ngài ấy sao?"

"Ừ, tôi tìm anh ấy có việc gấp."

"Vậy ngài lên thẳng đó đi ạ."

"Tôi không phải nhân viên của công ty nên không có thẻ, không đi được thang máy."

Nhân viên lễ tân nghe vậy, có chút do dự. "Nếu không thì ngài gọi cho Cận tiên sinh đi?"

"Hai người chúng tôi cãi nhau, tôi tìm tới anh ấy giảng hòa nên không muốn gọi điện thoại, cô trực tiếp đưa tôi lên đi." Cố Tân Tân nói lời này sắc mặt vô cùng nghiêm túc, cũng không hề có chút nào chột dạ. Nhân viên lễ tân thoảng ngập ngừng, nhưng người này là bà chủ nha, cuối cùng không thể làm gì khác đành cầm thẻ đi theo phía sau Cố Tân Tân.

Quẹt thẻ sau đó tiến vào thang máy, nhân viên lễ tân án chọn tầng trệt của văn phòng Cận Ngụ Đinh, Cố Tân Tân đứng trong thang máy, nhìn con số chầm chậm tăng lên.

Đi ra khỏi thang máy một đoạn Cố Tân Tân liền nhìn thấy bóng người của Khổng Thành, cô hướng về phía nhân viên lễ tân bên cạnh nói. "Cám ơn, tôi có thể tự mình vào được."

"Vâng."

Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước, "Khổng Thành."

Người đàn ông vội vàng dừng lại bước chân, quay đầu nhìn thấy Cố Tân Tân, trong mắt không giấu được kinh ngạc, "Cửu....."

Nhưng chưa kịp nói hết câu anh ta đã dừng lại, sau đó bước nhanh đến trước mặt Cố Tân Tân, "Sao cô lại tới đây?"

"Tôi đến tìm Cận Ngụ Đinh."

"Cửu gia sẽ không gấp cô đâu."

Cố Tân Tân nghe vậy, trong lòng không khỏi đau đớn. Làm sao cô không biết anh không muốn gặp cô chứ? Nhưng cô hiện tại đúng là đã bị dồn vào bước đường cùng rồi. "Tôi nhất định phải gặp được anh ta."

"Cô việc gì phải làm như vậy?"

"Khổng Thành, trên đời này không có cái đạo lý đó, tôi đây gặp phải chuyện gì hẳn là các người không thể không biết. Anh nói với Cận Ngụ ĐÌnh, nếu như không muốn tôi mang một số việc nói ra thì tốt nhất là dành ra chút thời gian gặp tôi đi."

Khổng Thành không khỏi nhìn Cố Tân Tân thêm một cái. "Cô muốn làm gì?"

"Tôi chỉ là muốn đổi mặt nói chuyện trực tiếp với anh ta mà thôi. Anh không cần phải căng thẳng."

Ngón tay Khổng Thành gõ nhẹ hai lần lên tập văn kiện trong tay, sau đó xoay người đi về phía văn phòng, Cố Tân Tân thấy vậy liền đi theo.

Khổng Thành dùng vân tay mở cửa phòng làm việc, Cố Tân Tân đi vào, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trước bàn làm việc.

"Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua Khổng Thành liền thấy được Cố Tân Tân phía sau, khuôn mặt anh lập tức lạnh lẽo, giọng nói cũng không khỏi nâng cao. "Sao em lại tới đây?"

Cố Tân Tân đi thẳng đến trước bàn làm việc của Cận Ngụ ĐÌnh, kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

"Cửu gia, tôi đi ra ngoài trước."

Cận Ngụ ĐÌnh bỏ bút trong tay xuống, tầm mắt chăm chú quan sát khuôn mặt cô. Sắc mặt cô trắng nhợt, nhưng đôi mắt vẫn rất có thần đang nhìn chòng chọc anh.

"Em tìm tôi có việc?"

"Tôi gặp chút phiền phức."

"Rồi thế nào nữa?"

Cố Tân Tân dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi anh lạnh nhạt dùng câu hỏi như vậy với cô cũng khiến Cố Tân Tân nhất thời không thể nói tiếp.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đồng hồ, quá chậm. Cô cứ như vậy tìm đến công ty, Cận Hàn Thanh bên kia không biết đã nhận được tin tức chưa?

"Anh có thể giúp tôi không?" Một hồi lâu sau Cố Tân Tân mới coi như dùng hết dũng khí để mở miệng.

"Em muốn tôi giúp thế nào?"

Cố Tân Tân không tin anh không biết, chính là biết rõ còn hỏi, "Hiện tại tất cả mọi người đều nói là tôi đi ăn cắp, thế nhưng tôi không hề. Cận Ngụ ĐÌnh, nếu tôi đã rời khỏi Cận gia, những chuyện trước kia có thể nhất bút câu tiêu(*) được hay không? Tôi chỉ muốn một cuộc sống bình yên."

(*) xóa bỏ toàn bộ

"Con của Thương Lực không còn, em cảm thấy mình có thể bình yên sao?" Cận Ngụ ĐÌnh không tin cô lại ngây thơ như vậy. Cận Hàn Thanh là ai cô còn không rõ?

Cố Tân Tân mấp máy môi, hai tay nắm chặt túi đặt bên đùi, "Vậy tôi vô duyên vô cớ bị kéo vào Cận gia, món nợ này tính thế nào? Cận Ngụ ĐÌnh, xưa nay tôi vẫn luôn không muốn ở lại nơi này, tôi với anh vốn không hề quen biết, kết hôn cũng không phải đôi bên tự nguyện. Tôi còn ở cái tuổi sinh viên đầy nhiệt huyết, bây giờ bị hại đến mức hận không thể trốn đông trốn tây, tôi rốt cuộc là đắc tội với ai? Ai có thể vì tôi mà chịu trách nhiệm chứ?"

"Bây giờ nói những lời này đều đã quá muộn rồi."

"Đúng vậy nhỉ. Chậm. Lúc trước tôi bất lực giãy dựa, hiện tại cũng nằm ở thế yếu, tất cả chỉ là bởi sau lưng tôi không có chỗ dựa,

tôi vốn nghĩ rằng tôi có anh, nhưng hiển nhiên anh không làm được. Chúng ta đã hết hi vọng với nhau như thế rồi, anh hẳn là phải nhớ điều đó đến hết đời này chứ? Muốn đánh gục tôi thực sự rất dễ dàng, dùng thủ đoạn cũng không cần quá cao minh. Mặc dù tôi biết bọn họ đã làm những gì sau lưng mình nhưng tôi cũng không có cách nào phản kháng, là vì sao?" Cố Tân Tân nói đến đây, cổ họng không khỏi nghẹn lại. "Là vì thu mua lòng người cần tiền, tìm người làm giả mạo cần tiền, mua thủy quân trên mạng cũng cần tiền. Mà tôi đây, tôi chẳng có thứ gì cả, vì chuyện của ba tôi cũng đã dốc đi hết thảy."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thế, không khỏi chen vào một câu, "Đúng, em đem tất cả sinh lět tôi đưa đều bán đi rồi."

"Vì sao không thể bán? Thú hư tình giả ý đó tôi giữ lại làm cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cắn răng, "Thế nên, em liền bán hết không để lại dù chỉ một cái?"

"Chúng có thể cứu cha tôi thì sao tôi không bán?" Cố Tân Tân cũng nâng cao giọng lên không ít, "Tôi đây cũng coi như là đã ly hôn với anh, nhưng thời điểm tôi rời đi cái gì cũng không cần. Hiện tại gặp phải phiền toái lớn như vậy, thậm chí là cái nhà kia tôi cũng nhất định phải bán cho bằng hết."

"Em đã có năng lực như vậy rồi thì còn đến đây tìm tôi làm cái gì?"

Cố Tân Tân không khỏi im lặng, anh đây là đang ám chỉ cô, đi cầu xin cần phải có thái độ của cầu xin sao?

Cố Tân Tân dùng sức bấm vào chiếc túi, "Bút danh của tôi là vô tội, tôi sẽ bảo vệ nó."

"Nó vô tội sao?"

Chóp mũi Cố Tân Tân không khỏi chua xót. "Tôi...chuyện mà tôi hối hận nhất, chính là tiếp tục vẽ bộ truyện tranh này, để cái tên của nhân vật nam chính kia nổi lên, gọi Cận Ngụ Đình."

Cận Ngụ Đình nghe thế, nơi ngực giống như hung hăng bị đụng một cái, "Cố Tân Tân, vì sao chỉ có lúc đối mặt với tôi em mới có thể cứng miệng như vậy? Bây giờ tất cả chứng cứ đều chĩa mũi nhọn về phía em, tất cả mọi người cũng đều nhận định là em đã khiến Thương Lục té ngã. Đó là đứa con đầu tiên của bọn họ, dù có phải là em làm thật hay không thì chí ít lúc này em không thể chứng minh được mình vô tội. Hố sâu này em lên không được."

Trong đầu Cố Tân Tân chỉ giữ lại một câu nói của anh: tất cả mọi người đều nhận định là cô khiến cho Thương Lục té ngã.

Tất cả mọi người này, bao gồm cả Cận Ngụ Đình.

Xem ra nếu như cô còn tiếp tục nhấn mạnh mình chưa từng làm cũng chỉ vô ích thôi. Ngữ điệu của Cố Tân Tân cũng cứng rắn. "Anh không chịu giúp phải không?"

Cận Ngụ Đình chăm chú nhìn khuôn mặt cô. Cô hoàn toàn nhìn thấu ánh mắt đó của anh, xem ra dù hiện tại cô có quỳ trước mặt anh thì anh cũng sẽ không cứu cô. "Nếu anh đã nâng niu Thương Lục như bảo bối thế, vậy thì chúng ta dùng cô ấy làm điều kiện trao đổi đi?"

Sắc mặt người đàn ông biến đổi, toàn bộ không tránh khỏi ánh mắt của cô. Cố Tân Tân vừa buồn cười lại trào phúng chính mình, chỉ có nhắc tới Thương Lục thì anh mới có thể mắt không chế như vậy.

Cận Ngụ Đình cũng là thật không ngờ được Cố Tân Tân sẽ chạy đến uy hiếp anh.

Sao cô có thể nghĩ được dùng biện pháp uy hiếp anh chứ?

"Em muốn nói điều kiện gì với tôi?"

"Anh giúp tôi, tôi liền giữ kín miệng không nói ra quan hệ của anh và Thương Lục."

Cận Ngụ ĐÌnh cười lạnh thành tiếng. "Tôi và cô ấy ngoại trừ quan hệ chị dâu em chồng thì còn có thể là quan hệ gì?"

"Tôi ở bên cạnh anh gần một năm nay, anh cảm thấy với tính tình của Cận Hàn Thanh, nếu như tôi chạy đến nói với anh ta một vài chuyện liên quan đến Thương Lục thì anh ta có tin hay không?" Cố Tân Tân hiện tại chỉ có một tấm bài duy nhất này, "Ví như, tôi nói lúc mơ anh cũng đều gọi tên Thương Lục, tất cả những ân ái với tôi trước nay đều chỉ là giả vờ, chỉ là vì muốn lừa anh ta....."

"Cố Tân Tân!" Cận Ngụ ĐÌnh nghiêm nghị ngắt lời cô, "Em có biết mình đang đứng chỗ này nói cái gì không?"

Vành mắt cô ửng đỏ, cô thật là chẳng ra làm sao, lúc nào rồi mà còn muốn rời lệ. Cố Tân Tân cố nén vào không để cho nước mắt chảy ra, "Hiện tại Thương Lục càng ngày càng điên nặng, nếu như Cận Hàn Thanh nghe được mấy câu này thì anh nghĩ cô ấy còn được yên ổn sống không?"

"Em nhất định muốn làm như vậy?"

"Vừa rồi đã có người tìm đến nhà tôi vẽ sơn chửi bới lên cửa nhà. Toàn bộ người trên mạng đều mắng tôi, tin nhắn riêng trên weibo đều là chửi rủa. Đó là bộ truyện tranh tôi khổ sở bao lâu nay vẽ ra, nó đối với tôi chính là quan trọng như vậy. Tôi vốn còn nghĩ dựa vào nó tiếp tục sống, Cận Ngụ ĐÌnh, các người không cho tôi sống, lẽ nào còn muốn tôi nuốt giận vào bụng mà nín nhịn?"

Cô nói ra những câu này, giống như biến thành từng mũi dao sắc bén không ngừng đâm ngang dọc vào tim anh.

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, Cố Tân Tân cũng không dừng lại.
"Như vậy còn không được sao?"

"Cố Tân Tân, em nên biết làm như vậy đối với em cũng không có
một điểm có lợi nào cả."

"Tôi biết."

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh im lặng chiêm lấy cô không buông, "Sao
em không trực tiếp đi tìm anh ấy, dùng những câu nói vừa rồi đi uy
hiếp anh ấy đi."

"Nếu anh không chịu giúp tôi, đúng rồi đấy, tôi sẽ trực tiếp đến
tìm Cận Hàn Thanh. Chỉ là phương pháp thì phải thay đổi một chút."

Từng lời nói của cô phát ra khiến cho ngọn lửa trong lòng Cận
Ngụ ĐÌnh cũng chậm rãi tích tụ. "Em định nói gì với anh ấy?"

"Chuyện của Tần gia, các người vẫn giấu diếm rất tốt, rất lâu."

Cận Ngụ ĐÌnh đột ngột đập tay lên mặt bàn. "Em lại dám nói đến
chuyện của Tần gia?"

Cô đúng là điên rồi!

Cố Tân Tân vẫn chưa bị dọa sợ, cô nhìn theo bàn tay Cận Ngụ
ĐÌnh, mi mắt nhẹ giương, "Tôi đúng là chưa dám đi uy hiếp Cận Hàn
Thanh, đó là vì tôi còn chưa đi đến bước cuối cùng. Tôi biết đi tìm
anh ta chính là tìm cái chết, sợ là chưa kịp nói ra lời uy hiếp liền bị
bóp chết rồi. Cận Ngụ ĐÌnh, anh thì không giống. Tốt xấu gì chúng
ta cũng là vợ chồng một thời gian, người xưa có câu một ngày vợ
chồng trăm ngày ân, tôi dùng bí mật của Tần gia để đổi lấy một lần
ra tay của anh, như vậy có được hay không?"

"Tôi thật sự hiểu kỳ, nếu như tôi không đồng ý thì em sẽ làm thế
nào?" Cận Ngụ ĐÌnh cơ hồ là nghiến răng nhả ra từng chữ.

"Bên ngoài có nhiều trang báo như vậy, nếu như tôi đi cung cấp manh mối này hẳn là sẽ rất được săn đón đúng không?"

Cận Ngụ ĐÌnh đứng phắt lên, từ trên cao nhìn xuống cô. "Có phải là em không biết viết chữ "chết" thế nào?"

"Biết chứ, mỗi một nét đều rất rõ ràng."

"Đừng đi làm những chuyện tốn nhân bất lợi (*). Cố Tân Tân, chỉ là một bút danh mà thôi, em kiên nhẫn một thời gian, sau này còn có thể bắt đầu lại từ đầu. Em có thể lấy một thân phận mới, cùng lăm thì em cũng chỉ là ném đi một bộ truyện tranh mà thôi, em thay một bút danh mới không phải là lại có thể vẽ truyện tranh bình thường sao?" Có mấy lời Cận Ngụ ĐÌnh không thể nói rõ vào lúc này, "Đến lúc đó không có ai biết em là Cố mỹ nhân, chuyện sao chép qua một thời gian cũng sẽ nhạt đi....."

(*) dù mình không được lợi gì những gì những vẫn cứ đi làm tốn hại người khác

"Không," Cố Tân Tân kiên quyết lên tiếng. "Tôi không muốn bỏ bút danh của mình, cũng không muốn bỏ đi bộ truyện tranh của tôi."

"Vậy thì tôi cũng nói cho em rõ ràng, dù em có dùng Tần gia uy hiếp tôi cũng vô dụng thôi. Đến lúc đó em cứ xem thử, xem có nơi nào dám nhận thông tin cung cấp của em!"

"Thế nên...." Cố Tân Tân cay đắng nhắc môi. "Anh sẽ không giúp tôi, phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi về đối diện Cố Tân Tân, "Chuyện của ba em không phải là em tự mình giải quyết đó sao?"

"Thế nên anh đều biết cả. Anh biết rõ tình cảnh của tôi hiện tại, nhưng lại ngoảnh mặt làm ngơ khi xung quanh tôi đều là khó khăn trắc trở, là vậy sao?" Ánh mắt Cố Tân Tân càng ngày càng tuyệt vọng, lúc trước cô không kéo xuống được cái thể diện này, không đi

tìm anh, nhưng trong lòng vẫn luôn muôn nói ra, biết đâu, biết đâu anh sẽ không dành lòng trơ mắt nhìn cô chật vật.

Nhưng hôm nay cô đã không thể nào hiểu rõ tâm tư của Cận Ngụ ĐÌnh nữa, ngoài tuyệt vọng cô còn có thể làm gì đây?

"Cũng bởi vì tôi không chứng minh được sự trong sạch của mình nên các người liều cứ như vậy tuyên án tử hình với tôi có phải không?" Cố Tân Tân nhắc tay hung hăng quệt đi mấy giọt nước mắt vô dụng, "Cận Ngụ ĐÌnh, đoạn hôn nhân này của tôi đổi lấy cái gì? Ngoại trừ trên người đầy thương tích đều không có gì cả. Hôm nay anh không giúp tôi, tôi cũng không có lời nào để nói, sau đó tôi có sống hay chết đều không liên quan gì đến anh. Nhưng nếu một ngày tôi cũng có thể đứng ở vị trí cao như anh, tôi sẽ nhớ tất cả những gì anh đã nói với tôi ngày hôm nay, toàn bộ những chuyện anh đã làm. Tôi cũng sẽ không cho anh dễ chịu, tôi cũng sẽ cho anh nếm thử cảm giác khóc không còn nước mắt là như thế nào. Anh đừng xem thường, không phải ai cũng trời sinh đã là cường giả, nếu tôi có thể có một ngày đó, tôi cũng nhất định không để cho anh được thoái mái."

"Được," Cận Ngụ ĐÌnh không tức giận, thoái mái tiếp lời cô, "Tôi cũng rất chờ mong một ngày kia."

Cố Tân Tân đứng lên, cô nắm chặt chiếc túi xách trong tay, Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi mắt lén nhìn khuôn mặt cô lần nữa.

Mấy ngày nay hẳn là cô cũng không được ăn ngon, ngủ không được yên, nhìn kỹ là có thể thấy cô gầy đi trông thấy, quanh mắt cũng hiện ra một vòng đen.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm văn kiện bên cạnh ký tên, thấy bóng người cô hơi động, quỷ thần xui khiến liền mở miệng, "Ăn cơm tối chưa?"

Cố Tân Tân thuận tay cầm một khung ảnh trên mặt bàn ném xuống đất, từ phía cô chỉ có thể nhìn được mặt sau của khung ảnh, bây giờ nó rơi xuống bên chân cô, cô cũng không liếc lấy một cái,

"Cận Ngụ ĐÌnh, tôi chúc anh cả đời không được hạnh phúc, chúc anh cô độc đến cuối đời."

Nói xong lời này, cô xoay người đi ra ngoài.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm bóng lưng của cô. Trước mắt Cố Tân Tân đều là mơ hồ, mỗi bước đều là mù quáng mà đi về phía trước, mỗi bước đi giống như đạp trên bọt biển. Nơi này làm cô nghẹt thở, cũng làm cô đau lòng. Nếu như nó là đầm lầy thì tốt rồi, như vậy cô sẽ hận sẽ không thể hâm sâu vào trong không bao giờ đứng lên, sau đó sẽ không phải đối mặt với tất cả những chuyện này.

Cô nói những lời ác độc đó cũng sẽ vô vị thôi, cô nói chúc anh cả đời không có được hạnh phúc, lẽ nào thật có thể thành hiện thực sao?

Cố Tân Tân đi ra khỏi văn phòng, Khổng Thành đứng chờ ngoài cửa, nhìn theo cô tựa như một con rối lướt qua người anh ta rồi từng bước dần đi xa, lúc này anh ta mới quay lại phòng làm việc.

Khổng Thành nhìn thấy khung ảnh rơi trên đất, nhặt lên xem, trên đó là một tấm tranh vẽ nam nữ chính trong bộ truyện tranh『Trảm nam sắc』, hai người tựa trán vào nhau. Khổng Thành có chút không hiểu, nếu như Cận Ngụ ĐÌnh thật sự muốn đặt, vì sao không đặt ảnh chụp người thật của anh và Cố Tân Tân?

"Cửu gia," Khổng Thành đặt lại khung lên bàn, "Tôi thấy trạng thái tinh thần của Cửu phu nhân rất tệ."

"Lời của tôi cô ấy giống như nghe không lọt." Cận Ngụ ĐÌnh đan hai tay vào nhau, đặt lên bàn. "Cùng lắm chỉ là một cái bút danh mà thôi, cô ấy không cần quá coi trọng nó như vậy. Sau này thay cái tên, ai cũng sẽ không biết cô ấy đã từng là Cố mỹ nhân."

"Nhưng hình như Cửu phu nhân rất nâng niu cái bút danh kia."

Đây chính là điều khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh đau đầu nhất, "Những lúc cô ấy bước bỉnh lênh chính là có thể khiến cho người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi."

"Cửu gia, cô ấy sẽ không đi làm cái chuyện cực đoan kia thật chứ?" Khổng Thành làm việc cực kỳ cẩn thận, Cố Tân Tân từng hại Cận Ngụ ĐÌnh, chỉ riêng một lần đó cũng đã đủ khiến cho anh ta phải đề phòng đến mười tám năm sau.

"Cô ấy còn có thể làm gì chứ, lẽ nào thật sự công khai ra chuyện của Tần gia?" Cận Ngụ ĐÌnh cũng không lo lắng, "Cô ấy không phải chỉ có một mình, đằng sau còn có ba mẹ. Cô ấy sẽ không thật sự làm như vậy."

Một khi chuyện của Tần gia bị người ngoài biết được, thì chính là đem chuyện Thương Lực phát điên công khai ra bên ngoài. Lúc đó sợ là Cận Hàn Thanh sẽ thật sự muối mạng của cô.

"Hiện tại cô ấy không có chỗ dựa, chỉ sợ trong lúc tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử."

Cận Ngụ ĐÌnh đúng là không có quá nhiều lo sợ, "Sẽ chẳng có ai nhận ra cô ấy, có thể có ai tin chứ?"

Cố Tân Tân rời khỏi công ty liền về thẳng nhà, đi đến trước tiều khu bỗng nhiên có mấy người từ đâu đi ra.

"Chị là Cố mỹ nhân có phải không?"

Cô theo bản năng nhíu chặt mày, thần sắc không khỏi nghiêm túc lên. Cố Tân Tân vội vàng lắc đầu. "Không phải."

"Còn nói không phải, dám làm mà không dám nhận sao?"

Cô chỉ là có một bộ truyện tranh đang dở trên mạng, không giết người cũng không phóng hỏa, vậy mà có thể đến mức bị người ta tìm đến nhà rồi?

Cố Tân Tân nhắc chân muốn đi lên lầu, mấy cô gái kia nhìn qua còn rất trẻ. Bọn họ không ngăn cản mà đi theo phía sau cô. Cố Tân Tân dừng bước, quay đầu nhìn bọn họ, "Đừng có đi theo tôi."

"Không đi theo thì làm sao biết chị ở đâu chứ?"

Cố Tân Tân cảm thấy không rét mà run, "Các người rốt cuộc là ai?"

"Tiên nhi hồ đồ, nhận ra không?"

"Thêm chút Coca Cola, nhận ra không?"

Một cô gái khác cũng đứng ra, "Chiếc áo khoác bông của Cố mỹ nhân, hẳn là chị nhận ra rồi nhỉ?"

Mấy người này đều là độc giả của « Trảm nam sắc », hơn nữa còn đều là ở cấp Trạng nguyên. Cố Tân Tân mấp máy môi, nhưng cảm giác cực kỳ bất lực, "Sao mọi người tới được đây?"

"Tôi đã từng vì theo truyện của chị mà suốt cả đêm không ngủ, đến thi cử cũng trượt. Nay giờ tất cả mọi người trên mạng đều mắng chị là đạo, chị thấy bản thân mình xứng đáng với chúng tôi không?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Tôi không sao chép, chuyện này còn chưa có kết luận rõ ràng, mọi người đừng như vậy."

"Đã đến lúc này rồi còn ngụy biện, có ý nghĩa không?" Một cô gái nói xong liền đưa tay thò vào trong túi. Cố Tân Tân vừa nhìn một cái, không do dự xoay người bỏ chạy, cô bước nhanh lên bậc thang, vừa đến cửa đã gặp ngay Lục Uyển Huệ mang rác muốn đi vất, Cố Tân Tân vội vàng đẩy bà vào trong.

"Xảy ra chuyện gì thế, Tân Tân....."

Cố Tân Tân đóng rầm cửa lại, vừa thở hồn hồn được một hơi bên ngoài đã truyền vào tiếng gõ cửa.

Trong tay Lục Uyển Huệ còn cầm túi rác, Cố Tân Tân cầm nó đặt lại trên mặt đất. Cô ôm cánh tay Lục Uyển Huệ kéo bà về phòng ngủ. "Mẹ, chúng ta tìm một chỗ nào đó chuyển ra ở tạm đi."

"Có người muốn tìm con gây phiền phức phải không?"

Cô cũng chỉ có thể khẽ gật đầu.

"Không phải là con đi tìm Ngụ Đinh sao? Thế nào rồi?"

Sắc mặt Cố Tân Tân có chút do dự. "Bỏ đi, chuyện của con con sẽ tự mình giải quyết."

"Tân Tân, chuyện lần này rất nghiêm trọng phải không?"

"Vâng."

"Ngụ Đinh mặc kệ sao?"

Cố Tân Tân thật sự không muốn tiếp tục đề tài này, "Mẹ, trước tiên chúng ta rời ra ngoài mấy ngày, được không?"

"Được." Lục Uyển Huệ khẽ thở dài, "Đều nghe con."

Cố Tân Tân không dám lên QQ, không dám lên wechat, càng không dám truy cập vào phần hậu đài của tác giả.

Cô về phòng ngồi xuống, việc đã đến nước này thì cô cũng chỉ có thể tĩnh táo nghĩ cách.

Chuyện sao chép sơ là sẽ không thể tẩy trắng, vậy nghĩa là sau đó sẽ phải bồi thường một khoản lớn. Phí nhuận bút của đài truyền hình Cố Tân Tân đều đã tiêu hết, nhưng đối phương còn cần phải mang chuyện này làm lần lượt theo thủ tục của tòa án nên cô vẫn sẽ còn thời gian. Cô đều đã nghĩ xong cả rồi, đến lúc đó cùng lăm khi tòa án xử xuống là cô sao chép phải thường tiền, cô mang căn nhà Cận Ngụ Đinh mua cho kia giao bọn họ bán đấu giá là được rồi,

thừa hay thiếu thì ít nhất cũng tạm thời sẽ không sao, chỉ cần có thể vượt qua cửa ải khó khăn này là được.

Nhưng trong lòng Cố Tân Tân vẫn không hề có một cảm giác ung dung nào cả, cửa ải này dù là miễn cưỡng có thể qua, vậy cửa ải tiếp theo sẽ thế nào đây?

Phía sau đến tột cùng còn bao nhiêu chuyện đang chờ cô, cô không biết.

Người nhà bị cô liên lụy, hiện tại đến truyện tranh của cô cũng bị nghi ngờ là đi sao chép, toàn bộ phần hậu đài đều bị khóa. Nói cách khác, đến cả nguồn kinh tế của cô cũng đã bị đứt đoạn.

Cố Tân Tân nghĩ lại toàn bộ sự việc luôn cảm thấy có gì đó không đúng, thế nhưng lại không thể nói ra là không đúng chỗ nào.

Cô cầm điện thoại lên nhìn, từ sau khi rời khỏi Cận gia hình như đến một cuộc điện thoại Thương Kỳ cũng không hề gọi cho cô.

Tuy dưới cái nhìn của cô ta, Cố Tân Tân là làm thương tổn Thương Lục, nhưng ngày thường cô ta vẫn hai ngày ba ngày lại chạy đến tòa nhà Tây, mỗi lần Cố Tân xảy ra chuyện cô ta đều sẽ đứng ra nói tốt cho cô. Vậy mà lần này cô ta lại yên tĩnh đến bất ngờ, đừng nói là điện thoại, đến ngay cả tin nhắn cũng không có.

Cố Tân Tân nghĩ một chút, vẫn là nghĩ gọi cho cô ta.

Đầu bên kia rất nhanh tiếp nghe, "Alo, Cửu tẩu."

Cố Tân Tân nghe giọng nói quen thuộc kia, đột nhiên bừng tỉnh, "Kỳ Kỳ, em đang ở nhà sao?"

"Vâng, vừa mới cùng mẹ em từ tòa nhà Đông về."

Cố Tân Tân lúc này thật sự không muốn nghe bất kỳ một tin tức gì của Cận gia. "Ngày mai chúng ta có thể gặp nhau không?"

Đối với Thương Kỳ mà nói, lúc này cô ta đã sớm không còn lý do gì để tiếp tục gặp Cố Tân Tân, nhưng ngoài miệng vẫn tìm được một cái cớ rất tốt. "Cứu tẩu, chị em bây giờ đã thành như vậy rồi, ba mẹ em đều hận chị muốn chết. Bọn họ nói nếu em còn gặp chị nữa liền đánh gãy cái chân chạy loạn của em."

"Hiện tại chị cũng không phải là Cứu tẩu của em nữa, em sẽ không bởi vì...thân phận này mà không chịu gặp chị nữa chứ?"

Thương Kỳ đoán Cố Tân Tân muốn gặp cô nhất định là vì muốn nhờ cô ta đi cầu xin Cận Hàn Thanh.

Dù sao hiện tại tình trạng của cô thê thảm như vậy, Cận Ngụ Đinh lại mặc kệ cô, hẳn là đã đến bước đường cùng rồi? Hơn nữa Thương Kỳ cũng muốn nhìn bộ dạng của cô, liền nhanh chóng đáp lại. "Thôi được."

"Vậy mai gặp."

"Để em quyết định chỗ đi, đến lúc đó cùng nhau ăn trưa luôn."

Cố Tân Tân đáp một tiếng. "Được."

Hôm sau, Cố Tân Tân cố tình đến sớm hơn Thương Kỳ, cô đi vào trong nhà hàng, hóa ra Thương Kỳ còn đặt phòng bao riêng.

Cố Tân Tân đi vào trong phòng bao chờ cô ta, Thương Kỳ đến lúc Cố Tân Tân đang nghịch điện thoại, vừa thấy cô ta đi vào cô liền cất điện thoại về túi.

"Cứu tẩu."

Cố Tân Tân miễn cưỡng giương khóe miệng lên. "Chị đã nói với em rồi, không cần phải gọi chị là Cứu tẩu."

"Chị cũng chưa có ly hôn với Cứu ca của em, em đương nhiên vẫn sẽ gọi chị như vậy." Thương Kỳ để cho nhân viên phục vụ bưng

đồ ăn ra. "Mang thức ăn lên đi."

"Vâng." Nhân viên phục vụ đi ra ngoài, cài cửa lại.

Cố Tân Tân nhìn theo Thương Kỳ ngồi xuống vị trí đối diện. "Ai nói chị và anh ấy chưa ly hôn?"

Điểm này đúng là ngoài dự liệu của Thương Kỳ, lẽ nào bọn họ lại dứt khoát nhanh như vậy? "Không lẽ em bỏ lỡ gì rồi sao?"

"Em không có cho người theo dõi chị và anh ấy mỗi ngày, làm sao mà biết được chứ?"

Thương Kỳ nghe lời này có chút lạ, "Ly hôn? Vì sao lại như vậy?"

"Dưới cái nhìn của anh ấy, là chị hại chị đâu khiến cho chị ấy sảy thai, chị và anh ấy nhất định là không thể tiếp tục nữa."

Thương Kỳ nhấp một ngụm trà, sau đó đặt lại chén lên bàn. "Cửu ca có thể chỉ là đang tức giận mà thôi."

"Kỳ Kỳ, em tin tưởng chị sao?" Ánh mắt Cố Tân Tân chiếm lấy cô ta không tha.

Thương Kỳ gật đầu một cái. "Đương nhiên là em tin chị."

"Vậy em có thể giúp chị cầu xin anh hai? Chị không muốn gánh cái danh ăn cắp."

Vẻ mặt Thương Kỳ có chút khó xử, "Lần trước em bênh chị, anh rể đã cảnh cáo em nếu còn dám tiếp tục thì sẽ không bao giờ cho em bước chân vào tòa nhà Đông. Nếu như hôm nay không phải là đi cùng mẹ thì nhất định anh ấy cũng sẽ không cho em đến gần chị em."

"Kỳ Kỳ, chuỗi dây chuyền kia là em đi mua cùng chị, lúc đó em có thấy nhân viên bán hàng động chân động tay không?"

Khuôn mặt của Thương Kỳ tràn đầy kinh ngạc, "Ý chị là, nhân viên bán hàng kia đã động vào ngọc trai dự phòng?"

"Ừ, em có thấy không?"

Thương Kỳ khẽ lắc đầu, "Không có."

Cố Tân Tân tỉ mỉ nhìn từng biến đổi trên khuôn mặt cô ta, ngược lại đúng là không thể nhìn ra một chút giả tạo nào cả. Cô làm vẻ mặt tràn đầy hi vọng nói với cô ta. "Kỳ Kỳ, hiện tại chỉ có em mới có thể giúp chị."

"Ý của chị là gì ạ?"

"Lúc đó bên cạnh chị cũng chỉ có em, em chỉ cần nói với Cận Ngụ Đinh em đã nhìn thấy nhân viên kia động vào chiếc hộp thôi, anh ấy nhất định sẽ tin tưởng chị. Chỉ cần anh ấy tin lời của chị, vậy chị liền có cơ hội cứu vãn rồi."

Thương Kỳ nghe vậy thì cảm thấy cực kỳ nực cười, Cố Tân Tân dựa vào cái gì muốn cô ta giúp? Lại nói cô và Cận Ngụ Đinh đã ly hôn rồi, cô ta mãi mới có thể chờ đến ngày này, chẳng lẽ lại còn cho cô cơ hội trở mình sao?

"Cứu tẩu, em không làm được đâu, vạn nhất Cửu ca hỏi chi tiết thì em phải làm sao?"

"Chị đều lên kịch bản cả rồi đây, em cứ theo lời của chị nói ra là được rồi."

Thương Kỳ vẫn cự tuyệt, "Không được đâu."

"Kỳ Kỳ, không phải là em vẫn đứng về phía chị đó sao? Em cũng không muốn nhìn chị và Cận Ngụ Đinh đi đến kết thúc mà phải không?"

Thương Kỳ không trả lời, trên mặt có vẻ mong chờ, "Thức ăn sắp lên rồi."

"Em không chịu giúp chị sao?" Cố Tân Tân lo lắng lên tiếng. "Chị là Cửu Tẩu của em mà."

"Bây giờ không phải rồi, nhỉ?" Ngón tay Thương Kỳ vẽ một vòng quanh miệng chén, ánh mắt cố định trên khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân là người mẫn cảm, rốt cuộc lần này cô cũng đã hiểu rồi, rốt cuộc cô cũng đã hiểu cái cảm giác không đúng từ trước đến giờ là gì. Hóa ra cảm giác đó chính là từ trên người Thương Kỳ mà ra.

"Nếu em chịu giúp chị, Cận Ngu Đinh nhất định sẽ để chị trở lại bên cạnh anh ấy, như vậy chị lại có thể làm Cửu Tẩu của em."

Thương Kỳ nâng chén lên, lại nhấp một ngụm trà, "Em thật sự không giúp được chị. Chị em như bây giờ, tất cả chứng cứ đều nói rõ là do chị làm."

"Vậy thì chứng tỏ là có người hãm hại chị, nhân viên bán hàng kia rất có vấn đề. Chị đã thăm dò cô ta, cô ta đúng là đã bị người ta mua chuộc đấy."

Mi mắt Thương Kỳ giật giật. "Chị nói với Cửu Ca đi, để anh ấy điều tra."

"Anh ta không tin chị, vậy nên chị mới phải nhờ đến sự giúp đỡ của em."

Thương Kỳ đặt túi xuống chỗ ngồi bên cạnh, "Chị đừng làm em khó xử."

"Không phải trước đây em vẫn luôn nói chị là tốt nhất sao?"

"Đó là trước đây, bây giờ con của chị em đã mất....."

Cố Tân Tân vẫn tiếp tục, "Không phải em đã nói tin tưởng chị sao?"

"Ôi trời, chị thật là phiền!"

Cố Tân Tân nhìn sắc mặt của Thương Kỳ, hiện tại đến cả giữa hai hàng lông mày của cô ta đều tràn ngập thiêng kiêng nhẫn, so với trước đây đúng là như hai người khác nhau.

Nhân viên phục vụ mang món ăn vào, hai người trầm mặc không nói gì, mãi đến tận khi tiếng đóng cửa lần thứ hai truyền đến tai Thương Kỳ mới lên tiếng. "Em thật sự không giúp được chị, dù sao đó cũng là chị ruột của em, lại nói em chưa từng thấy nhân viên kia động tay động chân với chiếc hộp."

"Em nói lúc trước thường hay đi theo chị dâu đến cửa hàng kia, vậy chuyện ngọc trai dự phòng em có biết không?"

Tuy là hiện tại Cố Tân Tân đã rời khỏi Cận gia, nhưng Thương Kỳ sẽ không ngốc đến mức khai hết mọi chuyện trước mặt cô, "Em không biết, bọn họ cũng chưa từng nói với em."

Cố Tân Tân cũng có chút không chắc với Thương Kỳ, nếu như cô ta thật sự có ác ý trong lòng, bây giờ nhìn bộ dạng thảm hại của cô hẳn là phải dương dương đắc ý đồng thời lộ nguyên hình mới phải. Nhưng nếu so với Thương Kỳ của lúc trước, những lời của cô ta nói hôm nay rõ ràng là có chút khác biệt.

Cố Tân Tân tin tưởng linh cảm của mình, Thương Kỳ đối với cô đã xa cách đi không ít, hơn nữa tất cả những câu đáp lại cô đều rất qua loa đại khái.

Thương Kỳ cầm đũa lên ăn vài miếng, cũng không chủ động hỏi cô gần đây cô thế nào. Chuyện trên mạng ầm ĩ như vậy, Cố Tân Tân không tin cô ta đến một chút tin tức phong thanh cũng không biết.

"Bỏ đi, hai ngày nữa chị lại tìm đến Cận Ngụ ĐÌnh là được rồi."

Động tác trong tay Thương Kỳ hơi ngừng lại, "Chuyện lần này và chuyện lần trước không giống nhau. Bây giờ là chị em sảy thai, hơn nữa bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng, dù chị có tìm anh ấy mươi lần hay trăm lần thì cũng đều vô dụng thôi."

"Chị tin anh ấy vẫn còn tình cảm với chị. Lúc trước chị hại anh ấy thành như vậy mà anh ấy vẫn muốn tìm chị trở về. Lần này anh ấy chỉ là nỗi nóng mà thôi, anh ấy đã nói thích chị, muốn hòa thuận sống với chị."

Thương Kỳ cơ hồ không cầm nổi đôi đũa trong tay, "Cửu ca nói với chị mấy câu đó?"

"Ừ, anh ấy nói Thương Lục đã sớm không còn ở trong lòng mình nữa. Buổi lễ tốt nghiệp anh ấy còn tự mình đội mũ học sĩ cho chị, anh ấy nói từ nay về sau mọi thứ của chị đều phải giao cho anh ấy."

Thương Kỳ thật sự muốn khiến cho cô câm miệng lại, Cố Tân Tân cũng lại không nhìn rõ hoàn cảnh của mình, đó đều là trước khi Thương Lục có chuyện. Cũng không nhìn một chút hiện tại cô chỉ như tang gia khuyển(*), Cận Ngụ ĐÌnh nếu như không bỏ mặc cô thật, thì hiện tại cô có thể có cái đáng vể này sao?

(*) chó có tang gia - chó có chủ nhân đã chết, chó không còn nhà. Thông thường miêu tả những người không còn chỗ nhở vả, lang bạt khắp nơi không có nhà để về. (thường dùng cho nghĩa xấu)

"Em cũng là vì muốn tốt cho chị thôi. Tính cách của Cửu ca em hiểu rất rõ, chị đừng phí sức."

"Tuy là thời gian em biết anh ấy dài hơn chị, nhưng thời gian bọn chị ở với nhau lâu nhất. Chị biết anh ấy vẫn là sẽ đau lòng chị, không nỡ bỏ chị....."

Huyệt thái dương của Thương Kỳ điên cuồng nhảy lên, đổi lại là trước đây, những lời như vậy cô ta sẽ nhẫn nhịn nghe tiếp, nhưng bây giờ đã hoàn toàn không cần thiết phải thế nữa.

Đau lòng cô?

Cũng không nhìn lại mình xem có xứng không sao?

Cánh tay Thương Kỳ run một cái, chén sứ trong tay rơi xuống đất, nhưng vì bên chân có thâm nên cũng không vỡ nát.

Cố Tân Tân thấy thế, liền đứng dậy rồi khom lưng ngồi xuống, muốn giúp cô ta nhặt chén lên.

Tất cả những nhẫn nhịn tích tụ lâu nay trong lòng Thương Kỳ trong nháy mắt bạo phát, cô ta nhắc chân lên, bàn tay Cố Tân Tân vừa mới đụng đến cái chén kia, mu bàn tay liền bị người ta hung hăng đạp lên.

Thương Kỳ đi giày cao gót, gót giày vừa nhọn lại vừa nhỏ, cô ta ấn gót lên tay Cố Tân Tân, cô đau đến mức la toáng lên. "Mau thả ra, em dẫm lên tay của chị rồi."

Cố Tân Tân ngồi xổm trên đất, Thương Kỳ đứng lên, sức mạnh dưới chân tăng lên không ít. Cố Tân Tân đau đến mức mắt nở đom đóm, xương tay cơ hồ bị cô ta dùng sức nghiền nát.

Xem ra những lời nói kia của cô thật sự đã phát huy tác dụng, Thương Kỳ quả nhiên đã không thể nín nhịn thêm.

Hơn nữa, cô ta hiện tại hẳn là nghĩ Cố Tân Tân đã hoàn toàn thất thế, nên mới có thể không kiêng dè mà ra tay.

"Nhanh buông, Kỳ Kỳ...." Cố Tân Tân vẫn rất thân mật gọi tên của cô ta. "Em không cần thận dẫm lên tay chị rồi."

"Tôi nhớ lần trước khách sạn bị cháy hai tay cô đều bị thương. Cô có biết lúc biết chuyện đó trong lòng tôi đã nghĩ gì không?"

Cố Tân Tân ngẩng đầu lên, Thương Kỳ từ trên cao dùng ánh mắt dũng tợn nhìn xuống cô, trên mặt cũng không còn nụ cười cô quen thuộc kia nữa. Cố Tân Tân dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn có chút giật mình, thật giống như chưa bao giờ quen biết người trước mắt.

"Lúc đó tôi đã nghĩ, vì sao tay cô lại không bị dãm nát đi? Mạng cô thật là lớn, Cố Tân Tân, không phải là cô vẽ lại truyện tranh người ta đã ngừng sao? Hơn nữa còn là đi ăn cắp về, chi bằng hủy đi bàn tay này, để cô sau này không thể gây tai họa được nữa."

Thương Kỳ nói xong lời này, gót chân nhấn xuống sâu hơn, gót giày nhọn hoắt cơ hồ muốn chọc thủng mu bàn tay của Cố Tân Tân.

Cô đau đén mức kêu lên thành tiếng, vành mắt cũng đỏ ửng, nhưng nước mắt không hề chảy xuống. "Thương Kỳ, sao em có thể nói những lời như vậy?"

"Chẳng lẽ không được sao?" Thương Kỳ lần nữa gia tăng sức mạnh ở gót chân.

Cố Tân Tân nhìn thấy da trên mu bàn tay của mình đã rách toạc, Thương Kỳ di gót giày lên ngón tay cô, đau đớn tê tâm liệt phế từ đầu ngón tay cứ thế mà truyền đến toàn thân Cố Tân Tân.

"Chuyện dây chuyền có phải là liên quan đến cô?" Trên trán Cố Tân Tân thấm mồ hôi lạnh.

"Đương nhiên không liên quan, cô đừng có mà đội nước bẩn lên người tôi."

Sức chịu đựng của Cố Tân Tân đã sắp đến điểm giới hạn. "Chuyện ngọc trai dự phòng cũng là liên quan đến cô, phải không? Thương Kỳ, tôi thật sự không nghĩ tới cô lại là người như vậy."

"Tôi đã nói rồi, đều không liên quan gì đến tôi!"

Hôm nay Thương Kỳ ra khỏi cửa mặc một chiếc quần đùi, lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, gót giày của cô ta lúc này vẫn nghiền trên ngón tay Cố Tân Tân không buông.

Cô nhìn thấy chén trà rơi bên cạnh, Cố Tân Tân không chút nghĩ ngợi nhặt lên rồi đập mạnh vào nền đá bên cạnh chân. Chiếc chén làm bằng sứ vỡ vụn, Cố Tân Tân nhặt một mảnh vỡ dùng sức rạch một đường dài trên chiếc đùi trắng nõn của cô ta.

"Á -----"

Cô ta thét lên chói tai, theo bản năng thu lại chân. Cô ta không ngờ được động tác của Cố Tân Tân lại nhanh như vậy, Thương Kỳ cảm giác được một dòng máu nóng đang chảy xuống, cô ta cúi đầu nhìn, thấy máu đang không ngừng tuôn ra ào ạt.

"Á!" Ngày thường cô ta vẫn luôn rất chú trọng chăm sóc cơ thể, không riêng gì khuôn mặt này, mà còn có cả cơ thể, dù chỉ là gãy một chiếc móng tay hay xước một chút da cô ta đều có thể đau lòng hơn nửa ngày. Thương Kỳ gấp đến mức lấy tay che lại vết thương, nhưng Cố Tân Tân hiện tại không khác gì sói hoang, thấy được máu tươi cũng không hề có ý dừng tay. Cô giơ tay lên vung đến, mảnh vỡ lại lần nữa rạch lên đùi Thương Kỳ.

Thương Kỳ đau đến mức ngồi thụp xuống, Cố Tân Tân đứng lên, kéo tóc cô ta lôi lên bàn ăn.

Một bàn thức ăn lớn bị va mạnh, những món ăn nhầy nhụa mờ bôi lên tóc Thương Kỳ.

Mu bàn tay và ngón tay Cố Tân Tân đều sưng tấy đau điếng, một tay kia của cô dùng sức cầm lấy tóc Thương Kỳ. "Tôi nằm mơ cũng không nghĩ được cô là người như thế. Tôi càng không ngờ cô lại có thể giả vờ giỏi đến như vậy."

"Thả tôi ra, thả tôi ra."

"Cô la lén đi, bây giờ cái gì tôi cũng không sợ."

Thương Kỳ dùng tay che lại miệng vết thương trên đùi, miệng cũng ngậm lại. Cố Tân Tân liếc nhìn bàn tay mình, "Đáng lẽ ra tôi nên sớm phòng bị cô."

"Cô..... tự cô gây ra chuyện, vì sao lại đổ lỗi lên người tôi? Tôi chưa từng làm gì cả."

Cố Tân Tân buông tay ra, mu bàn tay đau đến mức không nhấc lên được, Thương Kỳ vội vàng đứng dậy, dầu mỡ trên tóc nhỏ xuống, từng giọt từng giọt nhỏ xuống bả vai cô ta, khiến cho chiếc áo trắng của cô ta nhếch nhác không thể tả.

Cô ta cố nén đau đớn ngồi về chỗ, Cố Tân Tân buông bàn tay bị thương xuống bên người, "Nếu như cô muốn báo cảnh sát, cũng được thôi, tôi ở đây chờ."

Thương Kỳ cắn răng, cầm túi muôn rời khỏi.

Cố Tân Tân thấy thế, nói theo từ phía sau, "Tôi tặng cô một câu, việc xấu làm càng nhiều càng dễ lộ ra sơ hở. Bây giờ tôi đã rời khỏi Cận gia, cô cũng nên thu tay lại được rồi."

"Cô là đang muốn kích thích tôi nói ra sao?" May là những mảnh võ kia không có sắc bén như dao găm, nếu không hôm nay cô ta đúng là sẽ xong đời, chỉ là nơi bị rạch vẫn đau đến xót ruột, "Cố Tân Tân, cô là muốn ghi âm lại cuộc nói chuyện ngày hôm nay, sau đó hạ gục tôi đúng không?"

Cố Tân Tân không lên tiếng, ngồi xuống chỗ của mình.

"Tôi khuyên cô vẫn là đừng uổng phí vô ích, anh rể tôi làm ở phương diện này, tôi lại có thể không có phòng bị sao?" Cô ta qu

quơ chiếc túi xách trong tay. "Tôi có máy gác nhiều, cô vốn là không thể ghi được gì cả."

"Thương Kỳ, mục đích cô làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì?"

Dù là đã xé mặt ra đến mức này, nhưng ngoài miệng Thương Kỳ vẫn không dám buông lỏng, "Chuyện tôi chưa từng làm, không có cách nào trả lời cô."

"Cô không sợ tôi sẽ vạch trần cô với người của Cận gia sao?"

"Cô cảm thấy sẽ có ai tin tưởng cô sao? Lại nói, tôi có làm việc gì ác cần cô đi vạch trần sao? Cố Tân Tân, cô vẫn là tự lo lấy thân mình trước đi." Thương Kỳ xoay người rời đi, nhưng chân cô ta bị thương, cuối cùng chỉ có thể khập khiễng bước từng bước ra ngoài.

Cố Tân Tân vội vàng cầm chiếc túi bên cạnh lên, lấy điện thoại ra. Thương Kỳ nói quả nhiên không sai, tuy là cô đặt chế độ ghi âm nhưng chỉ có thể nghe được một khoảng yên tĩnh, căn bản không ghi lại được những gì hai người đã nói.

Cô ném điện thoại ra, một chút đau ấy đối với cô vẫn là chưa thấm vào đâu.

Thương Kỳ đi ra ngoài, dọc đường đi có không ít người vây quanh xem, quanh mũi cô ta đều là mùi thức ăn vô cùng buồn nôn.

Cô ta ngồi vào trong xe, bàn tay ấn lại miệng vết thương. Bây giờ Cận Ngụ Đinh và Cận Hàn Thanh vẫn còn quan sát chặt chẽ như vậy, cô ta muốn cho Cố Tân Tân chịu nhiều đau khổ thì cũng phải bằng mọi giá che được mắt bọn họ!

----- lời tác giả -----

Ngày mai là chương cuối cùng của cuốn 1 - "Năm mỹ hành hung", sau đó cuốn mới sẽ lập tức ra lò~

Bát Bát: Năm mỹ hành hung là tên của cuốn 1 này – bao gồm 126 chương, ngày mai là chương cuối.

Tên cuốn 2 sẽ được tiết lộ vào một ngày đẹp trời kkk~~

P/s: Chương cuối cùng 126 sẽ đặt chế độ riêng tư dành riêng cho những ai theo dõi Bát Bát đáng iu, còn ai chưa theo dõi ta thì mau mau theo dõi đi nào kkkkk~~~

f

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 126: Phượng Hoàng Niết Bàn, Để Bọn Họ Không Thể Bắt Nạt Cô Được Nữa

(Đăng sớm đèn bù tối qua không đăng chương kkk)

Chương 126: Phượng Hoàng niết bàn, để bọn họ không thể bắt nạt cô được nữa

Dịch: CP88

***

Trên đường về, Cố Tân Tân ghé qua công ty môi giới nhà đất, nhà bày sẵn nội thất có rất nhiều, chỉ cần xem nhà mà hài lòng là bắt cứ lúc nào cũng đều có thể chuyển vào.

Cố Tân Tân ngồi trong phòng làm việc lựa chọn, người môi giới rót một cốc nước cho cô. "Cứ từ từ xem, chìa khóa ở chỗ tôi, lát nữa tôi dẫn cô đi xem nhà."

"Cám ơn."

"Tay của cô làm sao vậy?"

Cố Tân Tân liếc nhìn, trên mu bàn tay có một mảng lớn bị đọng máu, so với vừa rồi nhìn còn nghiêm trọng hơn. Cô không để tâm lắm, thu lại tay. "Không có gì, chỉ là va đập vào đâu đó thôi."

Bây giờ không còn thời gian cho cô lãng phí. Cố Tân Tân chọn được một tiểu khu không tệ, tuy là tiền thuê hơi cao nhưng an ninh

rất tốt, đặc biệt là thang máy, cũng cần phải quẹt thẻ giống như những khách sạn xa hoa.

"Căn này đi."

"Có muốn tôi dẫn cô đi xem không?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Hai ngày nữa tôi lập tức chuyển tới, còn có ba mẹ tôi, chính là một nhà ba người."

"Được, trả tiền ba tháng một lần cũng không có vấn đề gì chứ?"

"Không thành vấn đề."

Cố Tân Tân về đến nhà, cả Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đều không có nhà. Phía đơn vị của Cố Đông Thăng cũng coi là miễn cưỡng giải quyết xong. Trong phòng nóng bức, Cố Tân Tân mở máy tính muộn vào phần hậu đài, lại phát hiện đã không thẻ đăng nhập.

Trong wechat có tin nhắn biên tập gửi tới, gửi cho cô những bằng chứng phía công ty truyền thông kia thu được.

Cố Tân Tân cố nén lại đau đớn, trả lời lại cô ấy. "Để bọn họ kiện lên tòa đi ạ."

Công ty truyền thông và chuyện của Cố Đông Thăng không giống nhau, dù sao đã đến nước này thì cô cũng đã không còn gì để mất nữa rồi.

Cô ngồi ở mép giường, lớp da trên mu bàn tay rách toạc, mỗi một lần động đều khiến cô đau đớn không chịu được, nước mắt không cẩn thận rơi xuống miệng vết thương, càng khiến cô đau xót đến mức cả người run rẩy.

Cố Tân Tân cuối cùng cũng đã hiểu ra những lúc đau lòng chính là không thể khóc, bởi vì càng khóc thì sẽ càng đau.

Thương Kỳ đến bệnh viện, sau đó ngay lập tức gọi điện thoại cho Thương phu nhân.

Thương Dư Khánh mang theo Thương phu nhân đến bệnh viện, lúc đến nơi Thương Kỳ đã khâu vết thương xong nằm trên giường bệnh. Thương phu nhân nhìn thấy bộ dạng của cô ta, kinh hãi bến sắc. "Xảy ra chuyện gì? Sao lại biến thành thế này? Là ai làm?"

"Mẹ....."

Thương Kỳ rơm rớm nước mắt ngồi dậy, ôm chặt Thương phu nhân, "Đau quá mẹ ơi, đau chết mất, chảy nhiều máu lắm."

"Sao con lại để cho mình bị thương thành cái dạng này?"
Thương phu nhân cẩn thận kiểm tra vết thương của Thương Kỳ.
"Trời, vết thương sao lại kinh khủng như thế, phía trước phía sau đều có."

"Đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Thương Dư Khánh truy hỏi.

"Hôm nay con ra ngoài gặp Cố Tân Tân, là chị ấy hẹn con ra."

"Những vết thương trên người con là do Cố Tân Tân làm?"

Thương Kỳ do dự gật đầu. "Vâng."

"Cô ta điên rồi sao?" Thương phu nhân nhìn vết thương dữ tợn trên đùi, không biết phải làm sao. Thương Kỳ từ nhỏ đã được bà nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, dù là nói trên người cô ta chưa từng có một vết thương nhỏ cũng không hề quá, nhưng bây giờ thì sao? Trên đùi khâu chằng chịt, nhìn thôi đã giật mình. "Vì sao cô ta phải làm thế?"

"Chị ấy hẹn con ra ngoài. Chị ấy muốn về Cận gia nên nhờ con cầu xin anh rể, con không đồng ý, vậy là chị ấy đập vỡ chén trà rồi rạch lén chân con."

Thương Dư Khanh tức giận đến mức bàn tay chỉ cô ta cũng run run, "Cô ta là ai, mà con là ai? Cô ta hại chị con thành như vậy rồi mà con còn đi gặp làm cái gì?"

Thương Kỳ oan ức lau nước mắt, "Con vẫn là nghĩ chị ấy có chuyện khó nói....."

"Con bé này đúng là....." Thương phu nhân vừa đau lòng lại phẫn nộ, "Cô ta biến con thành cái dạng này, vậy mà con lại đứng yên cho cô ta động thủ sao?"

Thương Kỳ khẽ lắc đầu. "Con đánh không lại chị ấy."

"Con -----"

Thương phu nhân rút khăn giấy lau vết dầu mỡ trên đầu cô ta, "Còn nghĩ ngợi gì nữa. Báo cảnh sát đi, đây chính là cỗ ý gây thương tích."

"Mẹ, đừngng báo cảnh sát."

"Vì sao?"

Miệng vết thương vừa đau vừa ngứa, cô ta cũng không dám chạm vào, "Loại vết thương này vẫn chỉ tính là nhỏ, nhiều lầm thì cũng chỉ giam giữ rồi phạt tiền thôi. Hơn nữa không phải là anh rể vẫn đang tạo áp lực sao? Chúng ta cũng đừngng nhúng tay vào."

"Cô ta đã bắt nạt con đến mức này rồi mà con vẫn còn nói như vậy được."

"Con không sao, dưỡng cho tốt là được rồi. Đáng thương nhất vẫn là chị, không còn đứa nhỏ, có khác gì là muốn nửa cái mạng của chị ấy đâu."

Tâm mắt Thương Dư Khanh nhìn chầm chằm vết thương của cô ta, "Con đừngng có đi đâu, nằm ở đây nửa ngày nữa nghỉ đi."

Ông ta nói xong lời này, xoay người đi ra ngoài.

Thương Kỳ nằm về giường, một chân không biết nên đặt ở đâu, "Mẹ, ba đi đâu thế?"

"Còn có thể đi đâu, lẽ nào tro mắt nhìn con bị người ta bắt nạt sao?"

Thương Kỳ âm thầm nhắc lông mày, đây chính là kết quả tốt nhất. Thương Dư Khánh đứng ra nhất định sẽ không mềm lòng, dù Cận Ngụ Đinh biết được thì có thể thế nào đây? Thương Lục bị hại đến mức mắt đi đứa nhỏ, đó là cháu ngoại của Thương gia, ông ta xả cơn giận của mình thì có gì không được chứ?

Nhà họ Cố vội vàng chuyển nhà nên cũng chỉ mang đi một ít đồ quan trọng và một vài bộ quần áo để thay.

Nhưng dù sao cũng là một gia đình, đồ đạc không nhiều nhưng cũng đủ xếp vào một chiếc xe tải.

Thẻ ngân hàng của Cố Tân Tân còn ít số tiền dư, nhưng sau khi giao tiền thuê nhà thì cũng không còn lại là bao.

Hậu đài của tác giả đều đã bị khóa, nhưng chung quy cô vẫn phải kiểm miếng cơm, cách duy nhất chính là mở lại tài khoản tiếp tục vẽ.

Cố Tân Tân ở trước mặt ba mẹ không dám lộ ra quá nhiều tâm tình, nhưng trên khuôn mặt của Lục Uyển Huệ đã không còn... cười nữa, dáng vẻ của Cố Đông Thăng cũng là lo lắng sợ sệt.

Dọn dẹp tạm xong xuôi, Cố Tân Tân thấy trong nhà còn thiếu một ít đồ dùng hàng ngày, lại nhìn thời gian đã không còn sớm. "Tôi nay mẹ đừng làm cơm tối, chúng ta xuống lầu ăn đi."

"Nếu không thì đi một chuyến đến siêu thị mua bát đũa và khăn mặt, bình thủy tinh các loại nữa, thuận tiện mua nguyên liệu nấu ăn về. Bây giờ làm vẫn còn kịp."

"Mẹ, không cần phải phiền phức vậy." Cố Tân Tân kéo lại cánh tay bà. "Đến giờ ăn cơm tối rồi đi mua. Không phải là dưới lầu có mì vằn thắn mẹ thích ăn đó sao?"

"Cũng được đấy." Cố Đông Thăng tán thành. "Hôm nay bà cũng mệt rồi, không cần nấu cơm."

Bên ngoài tiểu khu có trung tâm thương mại, Cố Tân Tân dẫn theo ba mẹ đi vào trong, người bên trong cũng không có nhiều, Cố Tân Tân gọi bát mì vằn thắn và một lòng sủi cảo hấp.

Vai Lục Uyển Huệ đau nhức, Cố Tân Tân ngẩng đầu lên, thu hết vào trong mắt. "Mẹ, chắc là mệt lắm ạ?"

"Vẫn chịu được."

Chóp mũi Cố Tân Tân có chút ê ẩm, bọn họ vốn dĩ là có một nơi an ổn sống những ngày tháng yên bình, nếu không phải vì cô thì sao lại phải trốn chui chốn lùi như thế này đây?

Cố Đông Thăng cầm bát mì vằn thắn đặt bên tay cô, "Nghĩ nhiều làm gì? Ăn đi."

Cố Tân Tân cầm thìa, vùi đầu ăn.

Lục Uyển Huệ nhìn vết thương trên mu bàn tay cô, lúc trước bà đã gặng hỏi mấy lần nhưng cô đều nói là không cần thận bị kẹp đâu đó. Lục Uyển Huệ gấp miếng sủi cảo bỏ vào trong bát Cố Tân Tân. "Ăn nhiều thêm một chút."

"Mẹ, con không đói lắm đâu."

Một người phụ nữ ngồi ở bàn bên cạnh đột nhiên đứng dậy, cầm bát mì vằn thắn trong tay đi thẳng về phía Cố Tân Tân. Lục Uyển Huệ còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nhìn thấy cô ta đặt bát hướng lên đỉnh đầu Cố Tân Tân, bà vừa muốn mở miệng, cả bát mì vằn thắn kia đã đổ lên đầu Cố Tân Tân.

Cô không la hét, nước canh rất nóng, khiến cho một mảng da thịt của Cố Tân Tân đỏ rực.

Lục Uyển Huệ đứng dậy, xông tới nắm lấy tay của đối phương.
"Cô làm cái gì thế? Cô là ai?"

"Con gái bà lừa tiền của tôi, không phải là cô ta thích tiền sao?
Được thôi, tôi đưa cho cô ta, vậy đủ chưa?"

"Lừa tiền gì?" Lục Uyển Huệ giằng co với đối phương, "Cô có bệnh à?"

Cố Đông Thăng ngồi bên cạnh bận rộn rút giấy ăn đưa cho Cố Tân Tân, lại vội vàng đứng lên, trực tiếp cầm giấy ăn lau cho cô,
"Không sao chứ? Có bị bỏng không? Đau không con?"

Trên mặt Cố Tân Tân dính đầy dầu mỡ, trên người cũng không thể tránh khỏi vương vãi những sợi mì vụn. Mà thứ cô không thể chịu nổi nhất, chính là ánh mắt khác thường của mọi người.

"Cô ta ăn cắp truyện của người khác, cô ta là một kẻ vô liêm sỉ, không biết xấu hổ! Lấy tình tiết của người khác để kiếm tiền, những đồng tiền cô ta kiếm được đều là do bẩn!"

Cố Tân Tân đứng phắt lên, đối phương không ngờ được cô lại đột nhiên như vậy. Cô ta bị dọa khiến cho tóc gáy dựng đứng, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, "Làm gì đấy?"

"Cô biết đây là hành vi gì không?" Cỗ Cố Tân Tân nóng hừng hực, "Mẹ, báo cảnh sát."

"Ừ." Lục Uyển Huệ nhanh chóng tìm điện thoại.

Người phụ nữ chỉ thẳng mặt Cố Tân Tân. "Báo cảnh sát thì báo cảnh sát đi, tôi sợ cô sao? Cô làm việc trái với lương tâm, tìm cảnh sát đúng lắm, để cho bọn họ điều tra cô....."

"À, tiện thể hỏi một chút số hội viên của cô là gì để tôi xem xem cô đặt mua được bao nhiêu chương, rốt cuộc có phải là độc giả của tôi hay không."

"Nói nhảm!"

Lục Uyển Huệ đang án số, người phụ nữ thấy thế liền đẩy Cố Tân Tân ra rồi đi ra ngoài.

"Cô đừng chạy, cảnh sát còn chưa tới đâu!"

Cố Tân Tân kéo cánh tay Lục Uyển Huệ, "Mẹ, bỏ đi."

Cố Đông Thăng đuổi theo, nhìn thấy người phụ nữ kia thoăn thoắt lên một chiếc xe rồi nhanh chóng rời khỏi.

Lục Uyển Huệ đau lòng nhìn Cố Tân Tân. "Tân Tân, chúng ta đến bệnh viện đi."

"Không sao đâu mẹ." Tuy là nóng nhưng bát mì này cũng không phải là lúc nóng nhất đổ lên người cô. Cố Tân Tân cầm khăn giấy lau mặt, bên trên còn dính cả hành thái.

Mấy thực khách bên cạnh sau khi chứng kiến một màn cãi nhau chỉ chỉ trỏ trỏ, "Người ta sẽ không vô duyên vô cớ động thủ, không có lửa sao có khói."

"Không phải là vừa nói lừa tiền đó sao?"

Cố Đông Thăng đi vào, vẻ mặt ngưng trọng. "Không biết đầu đuôi câu chuyện thì đừng có mà nói bậ!"

"Ba, chúng ta về nhà đi." Bộ dạng này của Cố Tân Tân xem ra là không thể đi siêu thị được nữa rồi.

"Lát nữa đến hiệu thuốc, mua một hộp thuốc mỡ."

Cố Tân Tân đi ra ngoài, gió đêm mang theo hơi nóng của mùa hè phả vào mặt cô, trước mũi đều là mùi của mì vằn thắn, có những khách đi vào cũng không tránh khỏi bàn luận mấy câu.

Lục Uyển Huệ muốn kéo cô đi nhanh một chút, hai chân Cố Tân Tân lại như đóng đinh tại chỗ.

"Tân Tân?"

"Mẹ, mẹ và ba đến siêu thị đi, không phải là mai còn phải đi làm sao?"

"Không được, ba mẹ sao có thể yên tâm về con chứ."

Bàn chân cứng ngắc của Cố Tân Tân cuối cùng cũng coi như hơi nhúc nhích. "Vậy ba mẹ đưa con về nhà, con tắm còn ba mẹ đi nhé."

"Được." Lục Uyển Huệ đau lòng vỗ về cô, "Tân Tân, cái gì con cũng không cho mẹ hỏi, được, mẹ sẽ để cho con thời gian. Nhưng con xem lại bộ dạng này của con mà xem, mẹ và ba con làm sao mà yên tâm được đây?"

"Mẹ, con không sao."

"Chúng ta cũng đã dọn nhà rồi, sao những người kia còn có thể tìm được?" Lục Uyển Huệ có mấy lời thật sự không nhịn được. "Còn cả chuyện sao chép....."

Cố Đông Thăng lập tức quát bà. "Cô ta nói cái gì liền là cái đó chắc? Nếu không phải trong lòng cô ta có quỷ thì sao phải chạy!"

Có thể thấy rõ là Cố Đông Thăng không muốn để cho Lục Uyển Huệ tiếp tục đề tài này, "Chí ít sau này ở trong nhà nhất định sẽ an toàn, an ninh của tiểu khu này rất tốt."

Hai người đưa Cố Tân Tân về nhà, Cố Tân Tân mở cửa đi vào, Lục Uyển Huệ đi vào nhà bếp rửa tay.

"Tân Tân, lát nữa mẹ mang gì đó về cho con ăn bù."

"Vâng."

Hai người đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên khóa cửa lại. Cố Tân Tân tìm quần áo rồi đi vào phòng tắm, cô đứng trước gương, nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trên gương.

Cô không nghĩ tới bản thân mình hóa ra lại chật vật như vậy, mái tóc bởi vì nước nóng đổ vào mà dính bết ở một chỗ, trên cổ còn đỏ ửng, cổ áo cũng ướt sũng. Cố Tân Tân mở vòi khom lưng rửa mặt, dầu mỡ trên mặt nhớp nháp, cô chỉ có thể lấy càng nhiều sữa rửa mặt bôi lên.

Cố Tân Tân mở to mắt, sữa rửa mặt liền chảy vào trong mắt, dù có rửa thế nào cũng đều vô dụng. Hai mắt đau xót dữ dội, cuối cùng nước mắt vẫn là không nhịn được chảy ra ngoài.

Cố Tân Tân vùi mặt vào trong bồn đầy nước, cảm giác ngập thở trong nháy mắt khiến cô nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Cô không còn nhìn rõ được người trong gương, Cố Tân Tân chỉ biết là nước mắt của cô làm sao cũng không dừng lại được. Cô chống hai tay bên người, tiếng khóc nức nở dần chuyển thành khóc thát thanh, cuối cùng cạn kiệt sức lực quỳ xuống, tựa lưng vào chiếc tủ bên cạnh.

Đến tận bây giờ, cuộc sống mà cô ao ước thật ra vẫn hết mực giản đơn.

Về thứ mình thích, một căn phòng nhỏ là được rồi, dù là tiêu chuẩn với bạn trai thì cũng rất đơn giản thôi, không cần phải nhà cao cửa rộng, chỉ cần biết quan tâm chăm sóc cô là được rồi.

Mắt đi rồi so với không có được càng là tàn nhẫn hơn, Cận Ngụ Đinh đi ra khỏi cuộc sống của cô như rút củi dưới đáy nồi. Bây giờ Cố Tân Tân lẻ loi trôi lang bạt trên mặt nước, không ai có thể cứu

cô. Bọn họ đều đứng trên bờ, chờ xem khi nào chiếc thuyền của cô sẽ lật, khi nào rời cô sẽ chết đuối. Cố Tân Tân nhìn được sự lạnh lùng trong ánh mắt bọn họ, không những vậy, trong tay bọn họ còn cầm theo chiếc thương dài, sẽ có lúc không kiên nhẫn được cầm nó đâm thủng chiếc thuyền nhỏ cuối cùng cô có thể dựa vào này.

Cố Tân Tân tự nhận không hổ thẹn với lương tâm bởi cô thật sự chưa từng làm chuyện tổn thương người khác, nhưng toàn bộ bọn họ đều muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Mà hết thảy những khổ sở của cô đều là bắt nguồn từ Cận Ngụ ĐÌnh, anh cố tình trêu chọc, anh thành công khiến cô đỗ nhào xong liền vứt bỏ, rời đi, không quan tâm gì nữa.

Cố Tân Tân không ngừng vuốt lung tung trên mặt, bọt sữa không sao rửa hết, mà nước mắt từ khói mắt chảy ra cũng không sao có thể rửa sạch sẽ.

Cô ngồi trên mặt đất một hồi lâu, dù biết khóc không có tác dụng gì, nhưng có những khi chính là không thể nhịn được.

Lục Uyển Huệ đi ra khỏi tiểu khu, thả chậm lại bước chân, Cố Đông Thăng quay đầu lại nhìn bà, "Làm sao thế?"

"Tôi muốn gọi cho Ngụ ĐÌnh."

"Bỏ đi."

"Nhịn quá lâu rồi...cứ tiếp tục thế này tôi sẽ bị nhịn chết mất. Không hỏi cho rõ ràng tôi nhất định không thể cam tâm." Lục Uyển Huệ lấy điện thoại ra, tìm số Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Đông Thăng vẫn còn ngăn cản, "Chuyện của bọn nhỏ bà đừng có xía vào."

"Cũng đã ly hôn rồi! Còn muốn không quản nữa?" Lục Uyển Huệ tức giận, "Đều là tại ông, cứ nhất quyết muốn tôi để cho bọn nhỏ tự

giải quyết với nhau. Giờ thì hay rồi, Tân Tân cũng bị bắt nạt thành như vậy."

Ngón tay Lục Uyển Huệ nhấn lên nút gọi đi, Cố Đông Thăng đứng bên cạnh nhìn, "Nói không chừng Ngụ ĐÌnh còn không nghe máy của bà ấy chứ."

"Sao có thể."

Thế nhưng đúng là không có ai nhắc máy, Lục Uyển Huệ chòng chọc nhìn màn hình, Cố Đông Thăng không nhìn được nữa tiến lên cướp điện thoại. "Bỏ đi, bọn nhỏ đã đi đến bước đường này rồi, Ngụ ĐÌnh không nhận điện thoại thì chính là sẽ không nghe, sau này bà cũng đừng gọi nữa."

Trên khuôn mặt Lục Uyển Huệ không giấu được thất lạc, xem ra hai người thật sự là đã kết thúc rồi, nếu không thì sao Cận Ngụ ĐÌnh lại không nghe chứ.

"Sau này đừng gọi nữa." Cố Đông Thăng lặp lại.

Lục Uyển Huệ khẽ gật đầu.

Cận Ngụ ĐÌnh trở lại phòng ngủ, anh đi đến trước tủ đầu giường cầm điện thoại lên, nhìn thấy có một cuộc gọi nhỡ của Lục Uyển Huệ gọi tới.

Ngón tay anh vuốt nhẹ trên màn hình, do dự một lúc, cuối cùng vẫn là không gọi lại.

Lục Uyển Huệ hẳn là muốn hỏi tình trạng của anh và Cố Tân Tân, anh cũng không biết phải giải thích thế nào. Mọi chuyện vẫn là để sau này rồi nói đi.

Tầm mắt anh rơi xuống bệ cửa sổ cách đó không xa, góc nhỏ đó chưa được dọn đi, còn có thể thấy được mấy cuốn sách lúc trước cô bỏ lại, lác đác còn có cả mấy túi đồ ăn vặt nữa.

Cố Tân Tân rất ham ăn, đặc biệt là những lúc cô vẽ tranh, thường xuyên vừa ăn vừa nghĩ tình tiết, Cận Ngụ Đinh mấy lần nhắc nhở cô đều vô dụng.

Anh đi tới, dọn dẹp lại bệ cửa sổ. Bên tai không còn âm thanh nào khác, cuộc sống giống như rơi vào một cục diện bế tắc. Cận Ngụ Đinh cầm cuốn tiểu thuyết lật vài trang.

Trong phòng ngủ còn treo ảnh cưới của bọn họ. Nói thì cũng thật nực cười, lúc bọn họ đi chụp ảnh thậm chí còn không biết đổi phương, thợ chụp ảnh không chỉ có một lần yêu cầu bọn họ nhìn đổi phương đạt dào tình cảm một chút, hay là phải thật ngọt ngào. Thế nhưng nhìn tấm ảnh kia, anh có thể thấy rõ là Cố Tân Tân không hề tình nguyện, còn có cả cực kỳ thiếu kiên nhẫn với anh.

Cố Tân Tân tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra vẫn luôn cảm thấy trên người có mùi khó chịu, cô để nguyên mái tóc bù xù đi vào phòng.

Mở máy tính, phía bên trang web đã không tìm đến cô nữa, chỉ là tất cả những gì liên quan đến cô đều gỡ xuống, còn có cả buổi phỏng vấn lúc trước cũng đã bị xóa đi.

Trên diễn đàn, bài đăng liên quan đến vụ sao chép của cô vẫn còn đang treo trên cùng, còn có không ít độc giả của cô.

Lúc trước bọn họ thích cô bao nhiêu thì hiện tại mắng chửi có bấy nhiêu tàn nhẫn, thậm chí còn bắt đầu có người chĩa mũi nhọn đến cả người nhà cô.

Cố Tân Tân cầm bảng vẽ điện tử ra, muốn nghĩ nội dung cho bộ truyện mới. Cô nhất định phải thật nỗ lực kiếm tiền, không thể để cho sinh hoạt của gia đình rơi vào cảnh khốn cùng.

Hôm sau.

Sáng sớm, Cố Tân Tân nghe được tiếng chuông cửa liên tiếp truyền vào trong tai, cô vội vàng đứng dậy, vừa ra khỏi phòng thì đã

thấy Cố Đông Thăng nhanh hơn một bước mở cửa ra.

Lục Uyển Huệ đi vào, Cố Đông Thăng liếc bà một cái. "Bà thấy cái trí nhớ của bà có đáng bỏ đi hay không? Chìa khóa cũng quên không mang?"

"Không phải, khóa không mở được." Lục Uyển Huệ cúi người, nhìn kỹ ổ khóa, "Sao lại bị vít lại rồi? Xảy ra chuyện gì?"

Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước, quả nhiên thấy được ổ khóa đã bị vít lại.

Sắc mặt cô trầm xuống, "Con gọi cho bên quản lý."

Quản lý chạy đến rất nhanh, xem qua một lượt rồi nói về kiểm tra lại camera giám sát. Tức giận trong lòng Cố Tân Tân không sao thoát ra được, nhưng vẫn nói Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đi làm trước.

Cô ở nhà chờ, nhưng mãi đến buổi trưa vẫn không thấy quản lý gọi điện thoại tới, Cố Tân Tân tính trực tiếp đi hỏi.

Khóa đã được sửa, Cố Tân Tân mở cửa muốn đi ra ngoài, nhưng một chân vừa đưa ra đã nhanh chóng rút lại.

Cố Tân Tân theo bản năng che mũi lại, nhịn xuống cảm giác muốn nôn nhèn một đống hoang tàn dưới chân. Trước cửa nhà cô và hành lang xung quanh ném đầy rác là rác, đồ ăn thừa ném ở một chỗ, thậm chí còn có đồ vệ sinh. Cố Tân Tân cơ hồ muồn nôn mửa, cô kinh ngạc đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Không biết ba mẹ sẽ tức giận đến mức nào nếu nhìn thấy cảnh này đây.

Cố Tân Tân chỉ có thể lần nữa gọi cho quản lý, để cho bọn họ sắp xếp nhân viên vệ sinh đến quét dọn.

Dì dọn vệ sinh ở ngay dưới lầu, vừa đi ra khỏi thang máy liền nhìn thấy đồng đồ nát này, bị dọa sợ hết hồn, "Trời ạ, sao lại thành như vậy?"

"Lúc cháu mở cửa thì đã như thế rồi."

"Dì làm việc ở đây hai năm rồi cũng chưa từng gặp chuyện như vậy đâu!" Nhân viên dọn vệ sinh có chút không biết phải bắt đầu từ đâu. "Cũng quá là buồn nôn rồi, không phải là cô đắc tội với ai rồi đó chứ?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu. "Cháu cũng chỉ vừa mới đến."

"Vất nhiều rác ở đây như vậy, phải quét đến lúc nào chứ? Cô nhìn đi, thậm chí còn đồ cả canh lênh láng ra đây nữa....." Nhân viên dọn vệ sinh móc khẩu trang từ trong túi ra đeo vào, "Cũng không biết là ai thiếu đạo đức quá."

Cố Tân Tân nắm chặt tay nắm cửa không lên tiếng, nhân viên dọn vệ sinh vừa dọn dẹp vừa oán giận. "Cô báo cảnh sát đi."

"Báo cảnh sát có tác dụng gì không?"

"Sao lại không," nhân viên dọn vệ sinh quét gọn rác vào thành một đồng lớn, "Để cho bọn họ kiểm tra camera giám sát, xem xem là ai làm."

Cửa nhà đối diện đúng lúc này mở ra, cô ta đẩy cửa, hơi liếc nhìn Cố Tân Tân một cái, nhưng cái gì cũng không hỏi liền chuyển tầm mắt đi chỗ khác.

Nhân viên dọn vệ sinh hình như là biết cô ta, "Đi mua thức ăn à?"

"Vâng ạ."

"Tiểu Bảo nhà cô đâu rồi?"

"Được bà nội đưa đi chơi rồi."

Nhân viên dọn vệ sinh tiếp tục quét rác trên đất. "Cũng không biết là ai làm. Bẩn quá."

Người phụ nữ kia không tiếp lời nữa, nhắc chân lên muộn đi.

Cố Tân Tân thấy vậy, vội vàng thốt lên, "Xin hỏi, cửa nhà chị có camera chống trộm không?"

Người phụ nữ kia không tình nguyện dừng lại bước chân. "Không có."

"Nhà em có, vừa đến đây em đã lắp đầy, lát nữa nhất định phải xem xem là ai làm chuyện này." Cố Tân Tân không chớp mắt nhìn cô ta.

Đối phương ngẩng đầu liếc cô một cái, "Nhìn là biết cô nhất định là đã đắc tội người ta rồi, vì sao tôi ở đây bao nhiêu lâu mà không bị?"

"Em cũng chỉ là vừa mới chuyển đến, ai lại muốn tìm em gây chuyện chứ?"

"Tôi thấy cô vẫn là nhanh chóng dọn đi đi, cô như thế này còn liên lụy sang cả hàng xóm. Mùi hôi thối thật sự là kinh khủng chết người, quá buồn nôn."

Cố Tân Tân nhìn nhân viên dọn vệ sinh cầm một túi rác mở ra rồi đổ rác vào trong, có một chiếc bỉm rơi ra ngoài.

"Xem ra người làm việc này còn có trẻ con trong nhà, làm việc thiếu đạo đức như vậy, không muốn tích chút đức cho con mình sao?" Cố Tân Tân hời hợt cảm thán.

Người phụ nữ nghe thế, tâm tình không khỏi kích động lên, "Cô mắng ai đó?"

"Chị phản ứng vậy có phải là quá khích quá rồi không?" Cố Tân Tân không chút khách khí trả lời.

"Nghe nói cô là tác giả vẽ truyện tranh, ăn cắp ý tưởng của người khác để bạo hòng, hiện tại bị người ta phát hiện được nên mới trốn đến đây, tôi nói có đúng không? Đúng là một bãi phân chuột thối chạy loạn."

Cố Tân Tân cười lạnh, nghe nói này của cô ta là nghe ai nói đây? Tin tức đúng thật là nhanh.

Nhân viên dọn vệ sinh dừng động tác trong tay nhìn về phía Cố Tân Tân, sắc mặt cô cực kỳ nghiêm túc, "Đừng tưởng rằng mình lớn tuổi một chút là có thể nói xấu người khác, cẩn thận cái miệng này sẽ bị người ta xé nát."

"Cô lặp lại lần nữa?" Đối phương tính tình cũng nóng nảy, "Đừng có ỷ mình tuổi còn nhỏ mà cái gì cũng nói bừa."

"Ôi, hai người đừng cãi nhau....." Nhân viên dọn vệ sinh đứng ở giữa không ngừng khuyên giải.

"Làm hàng xóm với một người như cô đúng là đen đủi tám kiếp."

"Chị khiến trước cửa nhà tôi hỗn loạn thành cái dạng này còn lý sự cùn. Không phải là chị thích sống trong đống rác đó chứ? Mọi người đều là hàng xóm với nhau, nhà tôi thành ra thế này chị không thấy cũng ảnh hưởng đến chính nhà mình sao?" Hai nhà dùng chung một cái hành lang, bây giờ nơi này khắp nơi bừa bộn bẩn tuối, vậy mà cô ta cũng chịu được.

"Đây là cửa nhà cô, cũng không phải là nhà tôi." Người phụ nữ nói xong, đi ra ngoài.

Cố Tân Tân tức giận không có cách nào phát tiết, mắt thấy nhân viên dọn vệ sinh còn muốn tiếp tục quét dọn, "Dì, dì đừng quét nữa, dì cứ đi làm việc khác đi."

"Cô gái nhỏ, cô bị tức đến hò đồ luôn rồi à? Nhiều rác như vậy mà không quét đi....."

"Cháu sẽ tự làm."

Nhân viên dọn vệ sinh đúng là lần đầu nghe được loại yêu cầu kiểu này, "Vẫn là tôi làm đi, đây cũng là trách nhiệm của tôi."

"Thật sự không cần đâu ạ."

Cố Tân Tân chờ cho nhân viên dọn vệ sinh rời đi mới về nhà cầm chổi và hót rác, cô nhẫn nhịn buồn nôn quét những thứ rác rưởi kia gọn lại, nhưng không dùng túi đựng rác, mà đổ lại toàn bộ sang cửa nhà đối diện.

Trên đất cũng không thiếu những vết bẩn, Cố Tân Tân về nhà rồi lấy chổi lau sàn lau đi sạch sẽ. Dọn dẹp xong xuôi, cả người Cố Tân Tân đầy mồ hôi, cô về phòng, đem cửa đóng rầm lại.

Người phụ nữ kia mua thức ăn về, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước cửa nhà thì đầu óc tê dại, cuồng họng cơ hồ muồn nős tung, "Chuyện gì thế này!"

Trước cửa căn bản là đến chỗ đặt chân vào cũng không có, lại nhìn đồng rác này, có thể thấy được chính là vật vè với chủ.

Cô ta bước nhanh đến trước cửa nhà Cố Tân Tân, nhấc tay phải nhấn chuông cửa.

Cố Tân Tân mở cửa ra, "Làm gì thế?"

Người phụ nữ chỉ mặt đất phía đối diện, "Đây là ý gì?"

"Mỗi ngày tôi đều rảnh rỗi ở nhà không đi đâu cả, phòng này là tôi thuê, của cô chắc là mua phải không? Lát nữa tôi sẽ xuống dưới mua ngay keo dán 502, lúc nào nhàn rỗi không có việc gì làm sẽ vui đùa ổ khóa nhà người khác một chút, những lúc không muốn xuống

lầu vất rác liền ném trước cửa nhà cô. Nếu chán nữa còn có thể đi kiểm mấy con chuột này, thằn lằn này, ném hết vào tủ giày nhà chị, chị thấy sao?"

Sắc mặt người phụ nữ tái nhợt. "Cô....."

"Tự xử đi!" Cố Tân Tân nói xong, đóng sầm cửa lại.

Sau khi xác định bên ngoài không truyền đến tiếng quang quác của mấy bà bán hàng rong, Cố Tân Tân mới trở lại phòng ngủ rồi đóng cửa lại.

Hai ngày sau đúng là không xảy ra chuyện gì nữa, trong nhà còn thiếu vài thứ vật dụng hàng ngày, Cố Tân Tân chuẩn bị đi đến siêu thị một chuyến.

Ngoài cổng tiểu khu có cho thuê xe đẹp, Cố Tân Tân thuê một chiếc rồi đạp đi.

Một chiếc xe thấy thế, lặng lẽ đi theo.

Tài xế lái với tốc độ rất chậm, "Đã chắc chắn là không có ai đang theo dõi cô ta chưa?"

"Không có, mới vừa rồi có một chiếc xe ở đây nhưng không phải là đã bị dụ đi rồi sao?"

"Vậy thì tốt," tài xế gõ nhẹ trên tay lái, "Đợi mấy ngày rồi, cuối cùng cũng đợi được cô ta ra khỏi cửa."

"Vậy nên ngày hôm nay ngàn vạn lần không thể thất thủ."

Cố Tân Tân đạp xe đi chậm chậm trên đường, phía trước chính là một chiếc hồ tư nhân, bên cạnh còn có một công viên lớn. Mấy ngày nay tâm tình của cô vẫn rất tệ, Cố Tân Tân đạp xe vào con đường nhỏ, bốn phía đều là rừng trúc. Hôm nay gió rất lớn, nước trong hồ vỗ vào bờ, có thể nghe được tiếng rì rào ầm ĩ.

Nếu như có thể, cô thật sự muốn ngồi ở đây nửa ngày không về.

Hôm nay là trong tuần, lại là ban ngày nên có rất ít người, Cố Tân Tân định tìm một chỗ yên tĩnh nào đó ngồi xuống.

Lá trúc xanh bốn mùa theo gió không ngừng nhảy múa, Cố Tân Tân thả chậm lại tốc độ. Phía trước có một cái chòi nghỉ mát, cô vừa chuẩn bị tăng tốc đi qua đó, đột nhiên thân xe tung lên khiến cho cả người cả xe không kiểm soát được bắn vào rừng trúc bên đường.

Cố Tân Tân ngã xuống đất, cánh tay bị đá vụn trên mặt đất cưa mạnh vào. Cô miễn cưỡng đẩy chiếc xe đạp ra, liền thấy một chiếc xe ô tô dừng lại trước mặt.

Đây là đoạn đường đi bộ bên trong công viên nên bình thường không cho ô tô đi vào. Cố Tân Tân liếc nhìn vết máu trong lòng bàn tay, nơi khoe mắt thấy được hai người đàn ông đi xuống xe.

Cô cảnh giác muôn đứng dậy, nhưng bọn họ đã nhanh chân tiến lên, đi tới bên cạnh cô sau đó đè lại vai Cố Tân Tân.

Đáy mắt Cố Tân Tân tràn ngập kinh hoảng, "Các người muốn làm gì?"

"Thật ngại quá, đã dụng phải cô. Chúng tôi đưa cô đến bệnh viện."

Cố Tân Tân liếc nhìn chiếc xe kia, lại nhìn hai người đàn ông cao to vạm vỡ. "Không cần, chỉ là trầy xước nhẹ mà thôi."

"Đi thôi," tên đàn ông bên cạnh thấy thế, đưa tay nắm lấy cánh tay của cô. "Đến bệnh viện kiểm tra."

"Thật sự không cần."

Trên khuôn mặt đối phương lộ ra vẻ hung ác, "Có đi không hả?"

Cố Tân Tân không ngừng nhìn về bốn phía, nhưng thời tiết hôm nay nóng bức nên ban ngày thật sự không có nhiều người đi qua. Cô cũng hiểu rõ nếu như lúc này lên xe thì sợ là lành ít dữ nhiều.

"Các người muốn làm gì?"

Tên đàn ông muốn ôm lấy cô vác lên, bàn tay Cố Tân Tân lòn mò nhặt được một hòn đá, thừa dịp đổi phương không chú ý liền đập mạnh tới. Đổi phương nhanh chóng buông tay ra, trên trán máu tươi lập tức chảy xuống. Tên đàn ông đưa tay lên quệt một đường, nhìn một cái ngữ khí liền thay đổi triệt để, "Mày muốn chết!"

Cố Tân Tân bị tên đàn ông còn lại đè xuống đất, "Nói lời thừa vừa thôi, giải quyết ngay chỗ này đi."

Cố Tân Tân nhìn thấy đổi phương rút ra một con dao găm, giọng nói của cô phút chốc tràn đầy sợ hãi. "Các người không phải đến đòi tiền?"

"Nghe nói mày rất hổ báo phải không?" Tên đàn ông liếc nhìn chân Cố Tân Tân, anh ta hướng con dao sắc nhọn về phía chân Cố Tân Tân. Cả người cô đầy mồ hôi, áo sơ mi cũng sấp ướt đẫm. "Ai sai mấy người đến?"

Tên đàn ông vung tay, mũi dao giống như thái đậu phụ mà xuyên qua quần bò của Cố Tân Tân, đâm vào da thịt bên trong. Cô đau đến mức hét lên chói tai, tên còn lại thấy thế liền không do dự bit miệng cô từ phía sau.

Quần bò màu lam nhạt trong khoảnh khắc bị máu nhuộm thấm đẫm một khoảng, Cố Tân Tân biết đây mới chỉ là bắt đầu.

Cô đau đến mức vành mắt đỏ ngầu, tên đàn ông đổi diện cười với cô, anh ta nắm chặt con dao di chuyển hai đường. Sắc mặt Cố Tân Tân dữ tợn, đau đến mức điên cuồng giãy dụa. Tên đàn ông đè lại chân cô không cho cô lộn xộn, nước mắt cô liền từ khói mắt

chảy ra. Cố Tân Tân há miệng thở hổn hển, cảm giác bàn tay kia muốn bịt cho cô ngập thở mà chết.

Cô đoán được việc này nhất định là có liên quan đến Thương Kỳ, ngày đó cô rạch cô ta bị thương, hẳn là ngày hôm nay cô ta lấy một trả mệt.

Hàm răng Cố Tân Tân va lặp cập vào nhau, trên quần bò máu vẫn còn tiếp tục lan rộng. Tên đàn ông rút dao ra, trên mũi dao bị máu nhuộm đỏ. Cô đưa tay muốn bịt lại miệng vết thương, nhưng vừa mới chạm đến liền tức tốc rút tay lại.

"Cũng không nhìn xem mày là cái thân phận gì. Sau này trước khi làm nhớ phải động não nghe chưa?"

Tên còn lại buông lỏng miệng Cố Tân Tân ra, từng giọt mồ hôi lớn bỗng hắt đậu theo gò má của Cố Tân Tân lăn xuống, rơi xuống chiếc áo sơ mi trắng, cô gần như không nói ra lời. "Ngày đó là tôi ra tay, hôm nay coi như là đã trả lại sạch rồi đúng không?"

"Trả hết nợ? Đồi phuơng là người nào? Một dao này có thể bù lại được sao?"

"Vậy các người muốn thế nào?"

"Như vậy đi, tuy là mạng mày không đáng giá nhưng bọn tao cũng không muốn gây ra mạng người. Mười dao bù lại một là được rồi."

Cố Tân Tân đã đau đớn mức không thể ngồi yên, cô chống một tay bên người, sao mà cái mạng của cô lại không đáng tiền chứ? Cô cũng là được ba mẹ nâng trong lòng bàn tay, từ nhỏ cũng chưa từng phải chịu khổ, mạng của cô không đáng giá chỗ nào?

Cố Tân Tân bức cho nước mắt chảy ngược vào trong, "Các người tha cho tôi đi, có việc gì chúng ta từ từ thương lượng. Các người cần gì phải gây khó dễ cho một cô gái nhỏ như tôi chứ."

"Úi, cái gan vừa mới cầm đá đập tao chạy đi đâu rồi? Bây giờ đã biết giả vờ yếu đuối?" Tên đàn ông ngồi xổm xuống bên người Cố Tân Tân, bàn tay đập mạnh vào vết thương của Cố Tân Tân. Cô đau đến mức cúi gập người lại, tiếng rên rỉ thảm thiết không kìm được lại phát ra.

"Sao không nhìn cho rõ thực tế ngay từ đầu, nếu bên người đã không có ai dựa vào thì sao còn dại chọc vào ổ kiến lửa?"

"Nói với cô ta nhiều lời vô ích vậy làm gì?"

Tên đàn ông cười gằn chơi đùa con dao trong tay, "Nếu không thì đâm một dao lên mặt cô là được rồi, như vậy sẽ thay cho chín dao còn lại."

Cố Tân Tân nghiêng mặt sang một bên, trên chóp mũi đều là mồ hôi lạnh không ngừng lăn xuống thành từng hàng dài.

"Không được."

"Quý cái khuôn mặt đó vậy sao?"

Cố Tân Tân đột nhiên đẩy tên đàn ông ra, hai tay chống lên mặt đất muốn đứng lên, nhưng vừa muốn dời bước thì miệng vết thương trên đùi liền bị xé rách, đau đến mức khiến cô ngã thụp xuống.

Hai người đè cô lại, Cố Tân Tân mở miệng hô lớn. "Cứu mạng, cứu mạng!"

"Câm miệng!" Tên đàn ông che lại miệng cô một lần nữa.

Bàn tay Cố Tân Tân trên mặt đất quơ loạn, nắm hòn đá lên muốn phản kích, lại bị tên đàn ông bên cạnh đạp lên cổ tay cô. "Đâm đi. Hôm nay đúng là đụng phải con cọp cái, đã như vậy rồi còn dám phản công."

Anh ta ngồi xổm xuống, con dao trong tay chuẩn xác không lêch một li đâm vào vết thương vừa rồi của cô. Cố Tân Tân đau muôn bát tỉnh, trước mắt phút chốc biến thành màu đen kịt, cảm giác đau đớn thật giống như có mấy giây trở nên tệ hại, nhưng chỉ vài giây sau liền trở nên đặc biệt rõ ràng.

Cố Tân Tân đau đến mức chỉ có thể giãy dụa, nước mắt cũng không ngừng chảy ra.

Tên đàn ông là cố ý muốn giày vò cô, con dao trong tay không ngừng di chuyển. Trước mắt cô nỗi đom đóm, nhưng làm sao cũng không đau lại được bọn họ.

"Sau này nhớ biết thân biết phận, nghe chưa?"

Cố Tân Tân khẽ khép mi lại, cô chưa bao giờ nghĩ tới việc chủ động xuống tay với Thương Kỳ, nếu như tay cô không bị cô ta đập lên thì cô cũng không phải làm cô ta bị thương. Người khác có thể lần lượt tính sổ trên người cô, đó hoàn toàn là vì sau lưng cô không có chỗ dựa, mà cô cũng không đủ mạnh để chống lại.

Nói cô từ khi sinh ra đã quá yếu đuối cũng không sai.

Có sai thì cũng là sai vì đã để cho người khác thấy được cô yếu, coi chuyện bắt nạt cô thành chuyện đương nhiên. Bọn họ đem việc cô không thể phản kháng được thành một trò cười, một lần không phản kháng lại, liền cứ như vậy mà có thêm mười lần, trăm lần lăng nhục.

Dựa vào cái gì?

Chính là, trong tay phải có tiền hoặc quyền sao?

Nhưng Cố Tân Tân lại luôn thiếu những thứ này, cũng là biến thành một chênh lệch quá mức kệch cỡm. Cô không muốn bị người ta bắt nạt, không muốn khiến cho người nhà bị liên lụy ngày ngày

nơm nớp trong sợ hãi, nhưng vận mệnh an bài cho cô thế nào cô đều chỉ có thể chấp nhận, không phải sao?

Tên đàn ông cười ha hả, sự thống khổ của người khác biến thành niềm vui lớn của anh ta.

Mọi đau đớn và rên rỉ của Cố Tân Tân đều bị bàn tay của tên phía sau chặn lại. "Mày chuyền chỗ được rồi đấy."

"Đỗi cái gì mà đỗi, khoét lại vết thương cũ mới là đau nhất đấy."

Cố Tân Tân hận không thể cứ như vậy mà ngất đi, nhưng từng giây từng phút cô đều phải nhủ bản thân thật tỉnh táo. Những gì cô phải trải qua, cô đều phải tỉnh táo mà nhớ cho rõ ràng.

Cả người cô run rẩy kịch liệt, quần bò bị máu đỏ thấm đẫm, trong lúc mơ hồ cô nghe được tiếng phanh xe ô tô, tên đàn ông cũng quay đầu lại. "Có người."

Chiếc xe dừng lại ở một chỗ không xa, một người đàn ông từ trên xe bước xuống. Tầm mắt Cố Tân Tân mơ hồ, đã không thể nhìn rõ mặt của đối phương, chỉ nghe được giọng nói rất nhẹ của hắn vang lên, "Buông ra."

"Mày là ai? Đừng có xen vào việc của người khác!"

Người đàn ông tiến lên vài bước, Cố Tân Tân nhìn thấy hắn nhấc tay lên, đặt một thứ gì đó lên đầu tên đàn ông kia. Hai người lập tức buông cô ra, thận trọng đứng dậy, Cố Tân Tân nhìn kỹ, hóa ra là một khẩu súng.

Ánh mắt hắn rơi xuống khuôn mặt cô, lại nhìn vết thương trên đùi cô. "Có thể đi không?"

Cố Tân Tân gật đầu sau đó gian nan ngồi dậy, hai tên đàn ông kia ngồi lên chiếc xe kia sau đó chạy đi như một làn khói. Dù là cô

đã đứng lên được nhưng bước chân lảo đảo, người đàn ông đi thẳng về phía trước, "Theo tôi."

Cố Tân Tân khập khiễng theo sát phía sau hắn, đến trước xe, người đàn ông ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Cô nhìn vết máu trên quần, "Không cần."

"Không sợ lát nữa bọn họ sẽ quay lại sao?"

Cố Tân Tân nghe vậy, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Người đàn ông này cũng không phải người xa lạ nào, Cố Tân Tân nhớ được hắn, chính là vị công tử nhà Tu gia.

Đóng lại cửa xe, người đàn ông nói với tài xế ngồi phía trước, "Đến bệnh viện."

"Vâng."

Cố Tân Tân dựa đầu vào cửa sổ xe, đã đau đớn không còn chút khí lực, "Anh.....vì sao anh muốn cứu tôi?"

"Không cứu cô, lẽ nào trơ mắt nhìn cô chết sao?"

Bàn tay Cố Tân Tân rơi xuống đùi, "Chỉ là một vết thương nhỏ, không chết được."

"Cô nên rõ ràng trong lòng, bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha cho cô."

Cố Tân Tân yếu ớt thở, "Dù là hôm nay có anh cứu tôi thì tôi vẫn sẽ có lần sau, lần sau nữa."

"Vậy thì cô phải khiến cho bọn họ không thể tiếp tục bắt nạt được cô."

Cố Tân Tân nhẹ giương mi mắt, "Dựa vào ai? Anh sao?"

"Không được?" Người đàn ông nói xong, nghiêng người qua, ánh mắt chiếu thẳng vào đáy mắt Cố Tân Tân, "Bộ dạng này của cô cũng không khác gì một tang gia khuyển(*) , nhưng tôi có thể khiến cho cô biến thành phượng hoàng bay lên từ đám tro tàn."

(*) đã giải thích ở đâu đó, là chó mồi chủ, chó không có nhà - người không có nơi nương tựa.

Khóe mắt Cố Tân Tân vẫn còn nước mắt đọng lại, cô đổi mặt với người đàn ông, "Điều kiện là gì?"

"Phượng hoàng niết bàn, vị đắng nhất định là phải nếm, nhưng tôi đảm bảo những chuyện như ngày hôm nay sẽ không bao giờ tiếp tục phát sinh nữa. Bị người giẫm đạp dưới chân chính là cảm giác khốn cùng nhất, nếu như cô vô lực phản kháng, tôi có thể giúp cô."

Cố Tân Tân không lên tiếng, nhưng nước mắt lại không ngừng được. Cô khóc nức nở thành tiếng, máu trên đùi vẫn không ngừng chảy xuống.

Cô không muốn bị người ta giẫm đạp đến chết, càng không muốn vĩnh viễn bị đặt dưới đáy vực tối tăm.

Dù cho người họ Tu này chỉ có thể cho cô một con đường cắm đầy bụi gai đao nhọn thì cô cũng phải đón lấy mà đi lên thử một lần.

Kết thúc quyển 1.

***

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2: Giờ Biết Khi Nào Trở Về - Rốt Cuộc Đã Gặp Lại Em (Vị Tác Giả Mới Thần Bí)

Dịch: CP88

***

Bên trong phòng làm việc của tầng cao nhất.

Khổng Thành vội vội vàng mở cửa đi vào. "Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh thất thần ngồi trước cửa sổ sát đất, bên ngoài mây đen trôi lững lờ phủ kín cả một khoảng trời rộng, anh căn bản là không nghe thấy lời của Khổng Thành.

Khổng Thành bước nhanh đến bên cạnh anh, "Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh hồi thần, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Khổng Thành thì không khỏi dâng lên một dự cảm không tốt trong lòng. "Có chuyện gì?"

"Không tìm thấy Cố Tân Tân."

"Cái gì?" Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bật dậy, "Nói cho rõ ràng."

"Ngài đừng nóng vội, có lẽ là cô ấy trốn đi thôi. Những ngày này tôi đều cho người ẩn nấp quan sát nhát cử nhát động của Cố gia, nhưng mấy ngày nay đều không thấy bóng dáng cô ấy đâu, tôi có chút không yên tâm nên để cho quản lý lên gõ cửa kiểm tra thử. Quản lý không thấy bóng dáng cô ấy, mà trong nhà chỉ có ba mẹ của cô ấy."

Sắc mặt của Cận Ngụ ĐÌnh có chút hoảng hốt, nhìn chằm chằm Khổng Thành đứng bên cạnh, "Bạn họ thế nào? Có phải là đã xảy ra chuyện rồi không? Phía anh hai gần đây có hành động gì không?"

"Tôi biết ngài sẽ lo lắng nên vừa rồi đã trực tiếp đến Cố gia, quả thật là không thấy bóng dáng của cô ấy. Nhưng ba mẹ cô ấy đều nói là cô ấy đến nhà bạn, cụ thể là người nào thì bọn họ không chịu nói."

"Là Lý Dĩnh Thư kia sao?"

Khổng Thành khẽ lắc đầu, "Chắc là không phải, tôi cũng đã cho người đi tìm Lý Dĩnh Thư rồi."

"Thái độ của phía Cố gia thế nào?"

"Nhìn qua không có chút hoang mang nào cả, chí ít như vậy có thể nói rõ là Cửu phu nhân không sao."

Cận Ngụ ĐÌnh ngược lại không có chút nào yên lòng, "Đó là bởi vì bọn họ không nhìn thấy người, họa là từ miệng mà ra. Phía tòa nhà Đông bên kia sẽ không chỉ có thể mà đã dừng tay, không lẽ cô ấy không biết hai chữ nguy hiểm viết thế nào?"

"Nếu chúng ta không tìm được cô ấy, nói không chừng Cận tiên sinh bên kia cũng giống vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy sự tình không hề đơn giản, "Cố Tân Tân không có bạn bè hay người quen nào có thể dựa vào được. Cô ấy tránh đi nơi khác, không quá hai ngày sẽ bị bắt lại thôi."

"Nhưng cũng đã qua mấy ngày rồi, Cửu gia. Ít nhất là hiện tại cô ấy vẫn an toàn, ngài cứ nhất quyết muốn tìm ra cô ấy không phải là tạo cơ hội cho Cận tiên sinh bên kia ra tay sao?"

Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh có một loại hoảng loạn không thể nói rõ, dựa theo tính tình của cô, anh thật sự không biết được cô lại đi

làm cái việc ngu ngốc gì.

"Cậu nhanh chóng đi tìm, tìm được cô ấy trước rồi nói tiếp."

Khổng Thành không còn cách nào khác. "Vâng."

Trong phòng hồi phục VIP của bệnh viện, Cố Tân Tân nghe được tiếng đầy cửa, cô không cần nhìn cũng có thể biết đó là ai.

Cô còn nằm trên giường bệnh, trên tủ đầu giường có một cốc nước và điện thoại. Người đàn ông tiến lên vài bước, ngồi xuống mép giường, "Thấy cô an nhàn ở đây mấy ngày tinh thần đã tốt lên không ít."

"Không phải làm gì đương nhiên là tốt rồi." Cố Tân Tân ngồi dậy, lót một cái gói về sau, "Ba mẹ tôi không sao chứ?"

"Có tôi giám sát rồi, sẽ không có chuyện gì được."

Vết thương trên đùi Cố Tân Tân đã gần như hoàn toàn khỏi hẳn, chỉ là bước đi vẫn cần phải nhón chân, "Bao giờ tôi có thể xuất viện?"

"Ở đây không tốt sao? Thanh tĩnh hơn nhiều."

"Nhưng dù sao đây cũng là bệnh viện." Cố Tân Tân không quen mùi ở nơi này, buổi tối một mình ngủ lại luôn có cảm giác sợ hãi, "Vẫn muốn xuất viện sớm một chút."

"Ở đây dưỡng thương cho thật tốt đã, một đôi chân xinh đẹp như vậy mà tương lai không thể mặc váy ngắn nữa không phải là quá đáng tiếc sao?"

Cố Tân Tân hiện tại đang mặc quần dài, vết thương ăn da non ngứa ngáy khủng khiếp. "Ngược lại là muốn để sẹo."

"Cô đi lại khập khiễng như vậy tôi cũng không thể mang cô về Tu gia được."

Cố Tân Tân nghe vậy, không nhịn được chăm chú nhìn kỹ hắn hơn một chút. Vóc dáng của người đàn ông rất cao, đôi chân thon dài ẩn sau chiếc quần dài màu đen, ngũ quan đẹp đẽ, nhưng rốt cuộc thì Cố Tân Tân không biết gì về hắn cả.

"Đến tận bây giờ cô vẫn không hỏi tên tôi là gì thì phải?"

Cố Tân Tân co một chân lên. "Anh tên là gì?"

"Tu Tư Mân."

"Anh làm nghề gì?"

Tu Tư Mân suy nghĩ một chút, tựa như đang nghĩ phải trả lời câu hỏi của cô như thế nào, một hồi lâu sau từ miệng hắn mới phun ra hai chữ. "Gian thương."

Cố Tân Tân nở nụ cười trầm thấp, "Không sai nhỉ, không gian trá thì sao có thể làm thương nhân(*)."

"Tình hình trong nhà tôi nói với cô đều nhớ cả rồi chứ?"

Cố Tân Tân thu lại ý cười nơi khóe miệng. "Đã nhớ kỹ."

"Chờ chân cô khỏi hoàn toàn tôi sẽ đưa cô về"

"Ừ."

Tu Tư Mân nhìn bốn phía xung quanh, "Trong thời gian ngắn bọn họ nhất định không thể tìm được chỗ này, cô có thể yên tâm dưỡng thương."

Trong lòng Cố Tân Tân có chút chột dạ, nhưng đã đi đến bước đường này, cô đã không thể quay đầu nữa rồi.

Mấy ngày sau, Tu gia.

Cố Tân Tân ngồi trong xe ngủ gà ngủ gật, chiếc xe đi trên đường cao tốc, lại đi thêm một đoạn đường rất dài mới đến được nơi cần đến.

Cố Tân Tân đi bên cạnh Tu Tư Mân, vết thương vẫn còn cảm giác bứt rứt khó chịu. Cô mặc chiếc quần dài rộng, vừa đủ để che đi vết thương trên đùi, lại không sợ sẽ đụng phải.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, nơi này từ giờ sẽ là nhà của cô, trong một đoạn thời gian ngắn ngủi cô đã tiến vào một ngôi nhà mới.

Hai người vừa đi vào sân thì có một bóng người từ trong nhà chạy ra, "Anh."

Cố Tân Tân nhìn thấy một cô gái nhỏ mặc một chiếc váy liền áo màu hồng nhạt chạy đến trước mặt bọn họ. Bên ngoài nắng gắt, đốt cho khuôn mặt nhỏ của cô bé hồng hào. "Anh."

Đây chính là em gái ruột của Tu Tư Mân, Tu Thiện Văn, năm nay 15 tuổi, đang học cấp ba.

"Văn Văn, đây là chị dâu của em."

Tâm mắt cô bé rơi trên khuôn mặt Cố Tân Tân không có quá nhiều kinh ngạc, cũng không có hỏi nhiều, cô bé ngoan ngoãn mở miệng, "Chị dâu."

Cỗ họng Cố Tân Tân như mắc nghẹn, Tu Tư Mân khẽ liếc cô một cái, lúc này cô mới miễn cưỡng nhếch khóe miệng nhẹ giọng đáp lại. "Xin chào."

Người đàn ông dẫn cô đi vào trong, Cố Tân Tân chậm rãi đi từng bước, vòng sáng nhỏ vụn rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng nhợt của cô. Hiện tại trong lòng cô phá lệ bình tĩnh, trải qua nhiều chuyện như vậy đã khiến cô không còn cảm giác sợ hãi với tương lai nữa rồi.

Cố Tân Tân giống như đột nhiên bốc hơi khỏi thế giới này, Khổng Thành phái nhiều người như vậy đi ra ngoài nhưng không sao tìm được cô.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trong phòng họp, người phía dưới nói cái gì anh đều nghe vào tai trái lọt qua tai phải, anh thát thần, mãi đến khi Khổng Thành từ bên ngoài đi vào mới hời tinh táo lại. Anh ta đứng bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, ghé sát tai anh nói nhỏ. "Điện thoại của Tiêu Tụng Dương liên tục gọi tới, đã gọi mười mấy lần rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chiếc điện thoại Khổng Thành đưa cho mình, đưa tay nhận lấy, "Tan họp đi."

Anh đi ra ngoài trước, về tới văn phòng mới chuyển nghe, "Alo."

"Cửu gia của tớ ơi, cậu đang làm cái gì vậy chứ, làm sao cũng không gọi được cho cậu."

"Tìm tôi chỉ để hỏi tôi đang làm gì?"

Tiêu Tụng Dương đương nhiên là có việc lớn. "Một khoảng thời gian trước không phải là Cố Tân Tân bị tố cáo đi sao chép à? Bộ truyện tranh của cô ấy đã ký hợp đồng xuất bản với đài truyền hình. Sự kiện đó quá mức ồn ào nên trang web chỉ có thể chặn lại hậu đài của cô ấy."

Cận Ngụ ĐÌnh phiền muộn. "Rồi sao?"

"Bộ truyện tranh cô ấy sao chép ngày đó là từ trang Cực Dịch, trước đó có người nói tác giả kia đã ngừng chương mới gần một năm, cũng không tìm được cô ấy. Nhưng mà hôm nay.....người kia đột nhiên xuất hiện!"

Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt hai hàng lông mày, từ ghế đứng dậy, "Nói chuyện gì không nên nói với cậu sao?"

"Tôi là muốn nói với cậu, người kia không chỉ xuất hiện mà còn thừa nhận mình mới là người đi sao chép Cố Tân Tân! Có phải là rất kinh khủng không? Còn thời gian cập nhật, cô ta nói chỉ là do trùng hợp, là cô ta thay đổi tình tiết từ bộ truyện đăng trước đó. Nhưng những lúc mang lên đều cử đều không có được hiệu quả như mong đợi, đường cùng liền quay sang hâm hại Cố Tân Tân. Lúc trước là do cô ta thấy « Trảm nam sắc » bạo hồng nên nghĩ muốn ké chút nhiệt độ, vốn là định chờ cho chuyện này qua đi sẽ tranh thủ lúc còn nóng nhanh chóng vẽ một tác phẩm mới. Nhưng sau nhiều lần băn khoăn suy nghĩ, cảm thấy có lỗi nên đã quyết định đăng lên một cái thông báo như vậy."

Cả hai người họ đều có thể nhìn ra được chuyện này không thích hợp, Cận Ngụ ĐÌnh trầm giọng hỏi, "Thông báo là tự cô ta đăng lên, hay là trang web đó đăng lên?"

"Tự cô ta nha, điểm kỳ lạ nhất chính là cô ta đăng vào khu thông báo của bộ truyện tranh, cả khu bình luận cũng để lại một bản, hiện tại đã được đưa lên top đầu."

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến cửa sổ sát đất, "Đây với cậu không phải là chuyện tốt sao?"

Dù sao ai cũng không muốn tác giả của mình bị dính dáng tới mấy bê bối sao chép, hơn nữa Cố Tân Tân còn là người đang được Danh Động Mạn dồn hết sức nâng đỡ.

"Điều quan trọng là lúc trước trang web bọn tôi chặn lại hậu đài của cô ấy, hiện tại dù là đã mở ra nhưng vẫn không liên hệ được để cô ấy quay lại cập nhật chương mới. Vốn dĩ là có rất nhiều những kế hoạch lớn đang dở dang bây giờ có thể tiếp tục rồi, nhưng để cho biên tập liên lạc Cố Tân Tân lại không thể gọi được."

Đừng nói là bọn họ, hiện tại liền ngay cả Cận Ngụ ĐÌnh cũng không biết cô đang ở đâu.

Tiêu Tụng Dương vội vàng vào lúc này vẫn còn muốn tìm đường chết. "Cửu gia, cậu có thể tìm cô ấy về không?"

"Nếu cô ấy còn muốn cái bút danh này thì sẽ quay lại thôi."

"Sợ nhất chính là cô ấy không muốn nữa ấy!"

Đôi mắt u ám của Cận Ngụ ĐÌnh xuyên qua tấm kính trong suốt nhìn đến tầng mây bên ngoài, "Truyện tranh của cô ấy không phải là kiếm được rất nhiều tiền sao? Hiện tại cô ấy cũng cần phải kiếm sống....."

"Đúng rồi, còn có một chuyện nữa làm tờ tức muốn chết." Tiêu Tụng Dương nói đến đây ngữ khí không khỏi kích động lên, "Tờ còn nghe nói trang Cực Dịch đó bị thu mua, cũng đã cam kết sẽ đá người đã vu hại Cố Tân Tân ra khỏi trang web. Điều quan trọng chính là, thu mua thì cứ thu mua đi, nhưng vì sao còn kéo bên tó vào làm cái gì? Trang web đó mở ra giá cao mua lại các tác giả của tờ, cũng cho phép bọn họ mang bút danh bên này qua. Tờ nói cho cậu biết, có không ít người đã ngầm đồng ý. Đây không phải là muốn triệt đường sống của tờ hay sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh cau mày, "Những chuyện này đến cùng lúc như vậy, có phải là quá trùng hợp rồi không?"

"Tờ cũng nghĩ vậy. Lưu lượng của bên Cực Dịch đó vốn rất kém, nhưng bây giờ lại muốn đào góc tường mang hết mấy tác giả lớn của tờ qua, tờ biết lấy cái gì mà kiếm cơm?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì không khỏi cười lạnh. "Trang web của cậu cũng không phải là làm bằng lưỡi sắt, mấy người tác giả đi rồi lại đến cũng là chuyện bình thường, cậu có cần phải cuồng cuồng thành cái dạng đó không?"

"Nếu không phải vì anh hai nhà cậu thì trong tay tờ đã còn con át chủ bài là Cố Tân Tân, giờ thì hay rồi....."

Cận Ngụ ĐÌnh không muốn tiếp tục nghe Tiêu Tụng Dương nói nhảm. "Vậy thì xem ra, thông báo kia phát ra đã hoàn toàn đem cục diện đảo ngược rồi."

"Không phải sao? Lúc trước người dùng mắng Cố Tân Tân bao thǎm, ai ai cũng như là hận không thể lấy mạng của cô ấy. Bây giờ thông báo đó phát ra chính là cách làm bẽ mặt nhất. Độc giả của cô ấy nhiều như vậy, hiện tại cùng nhau mở ra topic, người dùng của trang web đều bị mắng lại thǎm thương gấp mười lần, đến tớ cũng bị bọn họ kéo vào điện cuồng mà chửi rủa."

Cận Ngụ ĐÌnh không phải không nghĩ tới cách làm ấy, nếu sau này Cố Tân Tân vẫn không nỡ bỏ bút danh của mình thì anh cũng sẽ ra tay từ trang web của đối phương, nhưng có một số việc vẫn là chậm một bước.

Danh Động Mạn mở hậu đài cho Cố Tân Tân, lại treo tác phẩm của cô lên đầu trang. Tiêu Tụng Dương để cho biên tập liên tục tìm trên wechat, QQ không trả lời liền lên wechat tìm, wechat không được nữa liền gọi điện thoại, gọi điện thoại không được lại điện cuồng gửi tin nhắn đi.

Nhưng dù là vậy thì Cố Tân Tân vẫn không xuất hiện, Tiêu Tụng Dương nói phòng tài vụ gửi tiền nhuận bút bị giữ lại cho Cố Tân Tân, nhưng dù là làm tới bước này thì vẫn không hề thấy bóng dáng của cô.

Một người phải có bao nhiêu tuyệt vọng mới có thể đem tâm huyết của chính mình bỏ đi không thèm để tâm nữa. Cô đã từng muốn sống chết giữ lại ba chữ "Cố mỹ nhân" đó, cuối cùng vẫn là bỏ lại bộ truyện tranh dở dang mà biến mất không còn dấu vết.

Cố gia.

Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng vẫn còn ở trong căn nhà Cố Tân Tân thuê cho bọn họ, hai người vừa ăn cơm tối xong, ngoài cửa liền truyền đến tiếng chuông cửa.

Lục Uyển Huệ đi ra mở cửa, thấy được Cận Ngụ ĐÌnh. Từ khi Cố Tân Tân chuyển về đến nay, cuối cùng thì bọn họ cũng đã chờ được ngày anh tìm đến cửa.

Cận Ngụ ĐÌnh hơi do dự, vừa muốn mở miệng, Lục Uyển Huệ đã nhanh hơn một bước nheo người nhường đường, "Vào đi."

Người đàn ông nhắc chân lên đi vào trong, Cố Đông Thăng từ trong nhà bếp đi ra. "Ngụ ĐÌnh đến đây à."

Trên mặt hai người không hề có biểu cảm vui vẻ hay kích động, Lục Uyển Huệ ra hiệu cho anh ngồi xuống.

"Ngụ ĐÌnh, tôi thật sự không nghĩ tới cậu và Tân Tân chưa hề kết hôn. Lúc tôi biết được, thú thật là tôi đã rất sốc."

Cận Ngụ ĐÌnh cả kinh, lẽ nào đến cả chuyện này mà Cố Tân Tân cũng đã nói với bọn họ rồi?

"Lúc trước đã làm phiền cậu, khi đó là bởi vì cứ coi cậu là con rể nên làm những chuyện hò đồ. Chúng tôi thật sự không biết cậu và Tân Tân còn chưa đi đăng ký kết hôn."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng trước mặt bà, nhưng cảm nhận được rõ ràng sự xa lánh của Lục Uyển Huệ, "Mẹ có biết hiện tại cô ấy ở đâu không ạ?"

"Tân Tân không nói, chúng tôi cũng không hỏi."

"Cô ấy có liên lạc với hai người không?"

Lục Uyển Huệ gật đầu. "Ngày nào cũng gọi. Tôi biết con bé vẫn sống rất tốt, chí ít là không bị người ta ngày ngày đuổi đánh, đuổi theo mắng chửi, trong nhà cũng thanh tịnh. Chúng tôi chỉ là một gia đình nhỏ bé, vốn là thích hợp sống một cuộc sống như thế."

Lời của Lục Uyển Huệ, Cận Ngụ ĐÌnh không nghe được hết, Cố Đông Thăng vừa thu dọn bàn ăn vừa nói. "Ngụ ĐÌnh, những chuyện phát sinh lúc trước con bé đều đã nói với chúng tôi rồi. Chúng tôi tin tưởng con gái mình vô điều kiện, đứa nhỏ của Cố gia chúng tôi nhất định là không có ý xấu, càng không làm ra được chuyện hại người khác sảy thai. Nhưng đứng ở lập trường của bên đó, với đầy đủ những chứng cứ như vậy thì đúng là không thể trách các người truy cứu trách nhiệm đến cùng. Tân Tân không phải là người nhà của các người, vì thế nên chuyện hoàn toàn tin tưởng con bé, các người không làm được. Sau khi con bé về nhà, chuyện khổ sở gì cũng đã gánh đủ rồi, gộp lại tất cả những chuyện con bé đắc tội với người khác từ bé tới lớn trong vòng tay của chúng tôi đều không thể bằng được một phần nhỏ của lần này. Vậy nên chuyện của quá khứ đã có thể cho qua được rồi chứ?"

Tầm mắt Lục Uyển Huệ đối mặt với Cận Ngụ ĐÌnh, "Hiện tại Tân Tân cũng đã bị ép đến bước đường này, những chuyện hoang đường trong một năm vừa rồi chúng tôi sẽ không tiếp tục đi truy hỏi con bé nữa. Con gái của chính mình tự mình đi đau lòng thôi, tôi lại càng không muốn bức con bé đến chết."

Thời gian một năm đó, bây giờ trong miệng của bọn họ đã thành chuyện hoang đường.

Thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh lại không thể chịu được đáp án này. "Chúng con thật sự đã kết hôn, lúc làm tiệc cưới ba mẹ cũng đều ở đó, chỉ là giấy chứng nhận....."

Sau đó là do Cố Tân Tân kéo dài chưa kịp đi lấy mà thôi.

"Ngụ ĐÌnh à, pháp luật của Trung Quốc thế nào tôi không tin là cậu không biết, huống hồ Tân Tân là bị các người đuổi ra ngoài. Dù hiện tại con bé sống chết không rõ thì cũng không còn liên quan gì đến Cận gia nữa rồi. Trong mắt các người, là con bé làm hại Thương Lục sảy thai, tôi nói không sai chứ? Con bé cũng đã vì thế mà phải chịu sự trừng phạt. Cậu cần thận ngẫm lại đi, với cậu con

bé đã hại người kia sảy thai, thế nên bây giờ con bé sống tốt hay không cậu cũng đừng quản."

Đây có lẽ là lời nặng nề nhất Cố Đông Thăng từng nói với Cận Ngụ Đinh, từng chữ từng chữ đâm vào lòng anh, nói không chừng việc anh tìm đến cửa ngày hôm nay đã biến thành mèo khóc tang chuột giả bộ từ bi.

Dù sao lúc Cố Tân Tân cần anh ra tay cứu giúp nhất, là anh đã lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, vậy nên bây giờ đừng nói là mất tích, dù là chết rồi thì anh cũng không có quyền quản nữa.

Khổng Thành đứng dưới lầu chờ Cận Ngụ Đinh, anh ta có chút không hiểu nổi anh. Lúc trước anh cưới Cố Tân Tân là vì Thương Lục, bây giờ đuổi cô ra khỏi Cận gia cũng là vì Thương Lục, như vậy theo lẽ dĩ nhiên thì Thương Lục chính là người quan trọng nhất trong lòng anh, không đúng sao?

Đối lại là trước đây, có lẽ không cần chờ Cận Hàn Thanh động thủ thì anh nhất định đã để cho Cố Tân Tân ném mùi khổ tận cam lai rồi.

Anh biết rõ lần này tìm đến Cố gia sẽ nhận được sắc mặt khó nhìn của đối phương, nhưng anh vẫn là muốn tìm đến cửa.

Dù anh có xác định được Cố Tân Tân bình yên vô sự thì có ý nghĩa gì đây?

Khổng Thành ném tàn thuốc xuống đất, vừa mới di chân dập tắt thì nhìn thấy Cận Ngụ Đinh cô đơn lẻ bóng đi ra. Anh ta bước nhanh về phía trước, "Cửu gia, hỏi được rồi sao?"

"Cô ấy không sao." Người Cố gia sẽ không lừa anh, nếu là có chuyện thật thì bọn họ sẽ không dùng ngữ khí và thần sắc như vậy nói chuyện với anh. Khổng Thành đã tìm đến tận cửa hỏi nhưng Cận Ngụ Đinh vẫn không yên lòng, nhất định muốn tự mình nghe được mới có thể yên tâm.

"Ngài vốn không cần tự mình đến, không phải là đáp án đều sẽ như nhau cả sao?"

Cận Ngụ Đình dừng chân, yếu ớt nói, "Không giống, hiện tại tôi mới an tâm."

Trong khu trung tâm thương mại của Lục Thành.

Cố Tân Tân vào cửa hàng bán lễ phục, nhân viên bán hàng đã được đào tạo chuyên môn, trước lúc bắt chuyện hắn là đã quét quần áo trên người cô một lượt.

"Chào phu nhân, xin hỏi ngài muốn xem lễ phục sao?"

"Ừ." Cố Tân Tân đứng trước dãy lễ phục, sau khi quét một vòng cũng không có vừa ý một cái nào.

"Trong phòng nghỉ ngơi có album ảnh, đều là do những nhà thiết kế của Paris tự tay vẽ phác thảo. Mỗi thiết kế này chỉ có một sản phẩm duy nhất, là chuyên để phục vụ những khách hàng cao cấp như phu nhân đây ạ."

Khóe mắt Cố Tân Tân thấp thoáng tia hưng thú, "Được, tôi xem một chút."

"Mời đi theo tôi."

Đi cùng Cố Tân Tân còn có một người phụ nữ không quá lớn tuổi, khoảng ngoài ba mươi, quần áo ăn mặc hiện ra vẻ già dặn chín chắn. Người đó đi phía sau Cố Tân Tân tiến vào phòng nghỉ, đó là nơi phục vụ riêng dành cho khách hàng VIP. Nhân viên bán hàng đóng cửa lại, nhanh nhẹn rót cho hai người một chén trà, sau đó mới đặt album ảnh vào tay Cố Tân Tân.

Cô tiện tay lật mở vài trang, mỗi sản phẩm trong đó đều có giá trị liên thành, Cố Tân Tân cẩn thận xem xét, nhân viên bán hàng đứng bên cạnh cũng kiên nhẫn giới thiệu.

Một lát sau, trong cửa hàng giống như có khách mới, tiếng nói chuyện xuyên qua cánh cửa truyền vào trong phòng nghỉ ngơi.

"Cái này không tệ, khá đẹp đó."

"Tôi thích kiểu đơn giản, chiếc váy đen này thiết kế hình như rất khác biệt."

Cô Tân Tân dừng lại động tác lật trang, giọng nói kia cô sẽ không thể nghe nhầm. Là Thương Kỳ.

"Cậu đi tham gia tiệc rượu cao cấp như vậy nhất định phải thật xinh đẹp để đẽ nát hết đám hoa thơm cỏ lạ kia mới phải. Thế này cũng quá tầm thường rồi."

Thương Kỳ lấy váy xuống, ướm thử một chút, quan sát kỹ càng, không bỏ qua dù chỉ một chi tiết nhỏ. "Cậu thì biết cái gì, những kiểu càng đơn giản thì lúc thiết kế càng phải nhọc lòng tính toán, hơn nữa trong trường hợp như vậy lẽ nào lại mặc mấy thứ màu sắc lòe loẹt đến sao?"

"Rồi rồi rồi, cậu xinh đẹp, nói cái gì cũng đúng."

Thương Kỳ liếc nhìn giá, con ngươi hơi tối lại. Người bạn đứng bên cạnh tiến lên, "Trời ạ, đắt thế."

Thương Kỳ cũng không treo lẽ phục trở lại. "Cũng bình thường, mức giá này vẫn có thể chấp nhận được."

Mỗi tháng Thương Dư Khánh đều sẽ cho cô ta một khoản tiền tiêu vặt, Thương gia có khối tài sản kếch xù, ông ta đương nhiên ra tay cũng không tiếc rẻ, Thương Kỳ vì thế mà nuôi thành thói quen dùng tiền như nước. Đồ đều phải là hàng hiệu, nhưng dù là vậy thì với một cái giá cho bộ lẽ phục chỉ mặc được một lần như vậy cô ta vẫn có chút không nỡ.

"Phụ nữ cũng phải đối tốt với mình một chút, tiền còn có thể kiếm được về. Nếu như tùy tiện tìm một vài thứ quần áo rẻ tiền đồi phó, vậy chẳng phải là càng khiến bản thân thêm rẻ rúng sao?"

Một người bạn khác ở phía sau cười nói, "Thương nhị tiểu thư chắc là chưa bao giờ đi mua đồ chất lượng kém rồi?"

Thương Kỳ nghĩ đến mấy lần đi dạo phố cùng Cố Tân Tân, cảm thấy quả thực là lãng phí thời gian. "Cũng không hẳn, đúng là đã từng mua."

"Thật hay đùa đó?"

Ngón tay Cố Tân Tân đặt trên trang giấy gỗ nhẹ hai cái, nhân viên bán hàng cho là cô hứng thú với cái này, liền nhiệt tình hỏi. "Là cái này sao?"

Cố Tân Tân hướng về phía cô ấy làm động tác giữ im lặng, người Thương Kỳ sắp nhắc tới kia không phải là cô đó sao?

"Đương nhiên là thật, những nhãn hiệu kia lúc trước tờ liếc mắt còn chưa từng làm. Hai, ba trăm một cái, giờ nghĩ lại, đúng là người nào xứng với thứ đồ đó đi."

Mấy người bạn đó lập tức cười rộ lên. "Vậy cậu còn đi mua làm cái gì?"

"Còn không phải là bị người ta kéo đi sao? Nhìn cô ta mặc thử giống như mấy đứa sỗn nhi, nhưng nếu tờ không mua thì lại có vẻ không hòa đồng cho lắm."

"Vậy cậu mua về có mặc không?"

Thương Kỳ đặt lễ phục ướm lên người. "Đưa cho người giúp việc trong nhà đều bị từ chối, cuối cùng bị tớ ném hết vào thùng rác rồi."

Cố Tân Tân lắng lắng nghe, những chuyện kia rõ ràng là xảy ra không lâu lắm, nhưng bây giờ cô nghe vào lại giống như người đứng xem hài kịch, cảm giác vô cùng nực cười. Là cô ngu ngốc mới đi tin tưởng Thương Kỳ, nhưng cô ta cũng xem như giả bộ đúng lúc đúng chỗ, một tiếng Cửu tẩu liền khiến cho Cố Tân Tân gỡ bỏ hoàn toàn mọi phòng bị, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì gặp được cô ta, cho rằng cô ta không giống với những thiên kim tiểu thư khác. Bây giờ nhìn lại, không phải cô mù mắt thì là gì?

Cô định thần, khép lại cuốn album ảnh sau đó nhỏ giọng nói với nhân viên bán hàng bên cạnh. "Những thiết kế của cửa hàng cô quả thật không tệ. Những lễ phục trong này đều cần đặt riêng sao?"

"Đúng, phải mất một tháng chờ. Những thứ bên ngoài kia thì không cần chờ."

"Không cần, tôi cũng tin vào câu vừa nhìn liền thích."

"Phu nhân đúng là có mắt nhìn." Sắc mặt của nhân viên bán hàng nhảy nhót, "Vậy phu nhân đã chọn được cái nào rồi a?"

"Chị, chị cũng chọn một cái đi." Khóe miệng Cố Tân Tân cong cong, hướng về phía người phụ nữ ngồi bên cạnh nói.

"Không cần." Đối phương nhìn cũng không nhìn một cái.

"Không được, nhất định phải chọn một cái." Cố Tân Tân thay cô ấy làm chủ, "Liền hai cái đi, hai kiểu này."

"Quá tốt rồi." Nhân viên bán hàng nghe vậy thì vội vàng đứng dậy rót nước cho hai người.

"Chỉ là....." Cô kéo dài ngữ điệu. "Tôi có chút tò mò với người nói chuyện ngoài kia, cô có thể giúp tôi một chuyện không?"

"Lát nữa cô ta thử bộ nào cô mang tới cho tôi xem một chút nha?"

"Chuyện này....." Nhân viên bán hàng có chút khó xử.

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Cố Tân Tân nhìn đồng hồ. "Thời gian không còn nhiều, muốn cho xem hay không thì nói nhanh để chúng tôi còn đi."

"Cũng đã chọn xong cả rồi mà?" Cố Tân Tân hờn dỗi nói. "Hiếm mới có dịp đi ra ngoài xả hơi."

"Trên lầu còn có vài cửa hàng nữa, có muốn đi xem thử không?"

Nhân viên bán hàng nhìn vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của người phụ nữ kia, thực sự là không dám đắc tội, dù sao khách hàng như vậy một tháng chỉ gặp được một lần. "Được mà được mà, tôi lập tức đi ra xem thử."

Thương Kỳ lựa một vòng, cuối cùng vẫn là thích cái lúc trước, "Có cỡ S không?"

"Có, tôi đi lấy cho tiểu thư."

"Được."

Nhân viên bán hàng từ trong phòng nghỉ ngơi đi ra, nhìn thấy đồng nghiệp đi về phía này, "Vị khách đó muốn cái nào?"

"S32148, cỡ nhỏ hơn."

"Chị đi lấy cho."

Đồng nghiệp kéo lại tay cô ấy, "Không phải là trong phòng nghỉ ngơi còn có khách quan trọng sao?"

"Không phải đâu, đã chọn được liền hai cái rồi, chỉ là nói còn muốn xem bộ mà khách của em lựa chọn. Em cứ ra đó tiếp chuyện với bọn họ đi, nói là đồng nghiệp đang tìm, chị mang qua cho khách liếc mắt một cái là được rồi."

"Em mặc kệ đó, hôm nay một mình chị lập công lớn, hôm nào nhất định phải mời em ăn cơm."

"Yên tâm, không thiếu được em."

Nhân viên bán hàng cầm lõi phục Thương Kỳ chọn đi vào phòng nghỉ, "Phu nhân xem, chính là bộ này."

Cố Tân Tân cầm trong tay, lõi phục màu đen đúng là được thiết kế rất đơn giản mà trang nhã, sau lưng có khóa kéo màu bạch kim, khóa kéo chính là điểm nhất cho bộ lõi phục này, kéo dài từ cổ áo xuống đến chân váy. Cố Tân Tân nhét bộ lõi phục vào tay của người phụ nữ ngồi cạnh, "Chị nhìn thử đi."

"Không thích. Không xem."

"Xem đi mà." Cố Tân Tân nháy nháy mắt với cô ấy. "Không phải là chị rất am hiểu sao?"

"Chị chịu đủ cô rồi đấy." Tuy là nói như vậy, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn rất ngoan ngoãn cầm váy lên. Cố Tân Tân đứng dậy, chỉ chỉ bình trà lúc trước nhân viên bán hàng rót cho bọn họ. "Đây là trà sao? Là loại gì mà thơm quá."

"Phỗ Nhị, phu nhân thích sao ạ?"

Cố Tân Tân dời sự chú ý của cô ấy, "Uống rất ngon, vì trà này mà sau tôi phải đến ghé thăm cửa hàng của các cô nhiều hơn mới đượcc."

"Quá tốt rồi, chúng tôi luôn hoan nghênh phu nhân ghé thăm."

"Cô đo cho tôi trước đi, để bạn tôi tự do xem thử chiếc váy đó, nếu chị ấy thích thì mua cả luôn."

"Vâng, vâng."

Nhân viên bán hàng nhanh nhẹn đứng dậy đo cho Cố Tân Tân trước. Một hồi lâu sau người phụ nữ bên cạnh mới ném lại chiếc váy về ghế sofa, "Chị không thích kiểu này."

Nhân viên bán hàng đi ra ngoài giao chiếc váy cho đồng nghiệp, lại trở về đo cho người phụ nữ đi cùng Cố Tân Tân.

"Chiếc váy đen vừa rồi em thấy cũng không tệ." Cố Tân Tân uống một ngụm trà, nói.

Người phụ nữ liếc Cố Tân Tân một cái. "Thích thì mua."

"Như vậy đi, cô giúp tôi mang một cái vào đây."

"Vâng." Nhân viên bán hàng vui mừng ra mặt, Cố Tân Tân tiếp tục ngồi bên trong nghỉ ngơi, người phụ nữ đứng dậy đi theo nhân viên bán hàng ra ngoài thanh toán tiền đặt cọc.

Cố Tân Tân thừa dịp trong phòng nghỉ ngơi không có ai, cầm điện thoại gọi đi, để cho tất cả những nhân viên đang liên hoan phía dưới lên cả dây.

Xong việc cô ngồi đó tiếp tục uống trà, không lâu sau bên ngoài liền truyền đến tiếng nói chuyện.

"Mang thúc, sao mọi người lại lên đây?"

"Không phải nói cháu mặc thử lễ phục, cực kỳ xinh đẹp, còn nói ngàn vạn lần không thể bỏ qua sao?"

"Nói linh tinh cái gì vậy." Người phụ nữ quẹt thẻ, chuẩn bị quay về phòng nghỉ ngơi. "Mọi người ăn xong rồi?"

"Gần xong rồi, đang chuẩn bị trở về công ty."

Thương Kỳ đứng trong phòng thay đồ thay bộ lễ phục, nhân viên phục vụ thay cô ta kéo khóa lén, "Cực kỳ vừa vặn, giống như là thiết kế dành riêng cho tiểu thư ấy."

Thương Kỳ hít một ngụm khí, nơi bụng bằng phẳng không một chút mỡ thừa. Loại lỗ phục này cực kỳ kén người mặc, chất liệu màu đen khiến cho vóc người của cô ta càng thêm gọn gang thanh thoát.

"Tiểu thư có thể ra ngoài nhìn thử."

Thương Kỳ từ trong phòng thay đồ đi ra ngoài, mấy người bạn thả cuốn tạp chí trong tay xuống. "Oa, hóa ra mặc lên người lại tạo hiệu quả kinh diễm đến thế."

"Cũng đúng thôi, tiền nào của nấy mà. Kỳ Kỳ, cậu quá xinh rồi đó nha?"

Thương Kỳ đứng trước chiếc gương lớn đặt trên mặt đất, chiếc váy khiến cho chiếc eo thon gọn của cô ta càng thêm nổi bật, cô ta hơi nghiêng người ngắm nghía, lại xoay một vòng. Quả là xinh đẹp.

Người phụ nữ dẫn theo vài người bạn đi tới, đứng bên cạnh.
"Thật đẹp mắt."

Thương Kỳ đắc ý, cô ta đã lựa chọn thì còn cần người khác nói sao? Cô ta cũng tự thấy được.

Cô ta giơ tay lên muôn thử độ co dãn, không ngờ tới nơi bả vai đột nhiên truyền đến cảm giác lỏng lẻo, cô ta lập tức nhận ra có gì đó không đúng, thế nhưng lúc muốn giữ lại cổ áo đã không còn kịp. Chiếc váy dạ hội bó sát người nên sau khi chiếc khóa kéo tuột ra chiếc váy không nghi ngờ liền tách về hai bên, tuy là tấm vải còn giữ lại trên bả vai, nhưng sau lưng đã lộ ra hoàn toàn. Chiếc khóa kéo kia rách toạc từ trên xuống dưới, Thương Kỳ vội vàng bảo vệ ngực, nhưng phía sau cô ta đã lộ ra không còn sót một thứ gì, mặc đồ lót bên trong thế nào đều phơi ra hoàn toàn trước mắt mọi người.

"Á -----"

Cô ta đứng cũng không được, ngồi xổm cũng không xong, mà bên cạnh còn có mấy người đàn ông đang đứng.

Có một người bạn phản ứng nhanh nhất, xông đến trước muốn kéo lại chân váy che lại cho cô ta, thế nhưng chiếc váy này vốn là loại bó sát người, một đôi tay cẩn bản là không đủ.

Cố Tân Tân đi ra liền nhìn thấy Thương Kỳ bị người ta vây xung quanh, cô đẹp giày cao gót đi tới, "A, Mãng thúc, Đại Bang, mọi người đều ở đây cả rồi sao? Cơ thể của nhị tiểu thư nhà Thương gia thế nào? Có đẹp mắt không?"

Thương Kỳ nghe được giọng nói này, cơ thể điên cuồng nổi da gà da vịt. Cô ta chật vật ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy Cố Tân Tân mặc chiếc váy giống với của cô ta như đúc đang đi về phía này.

"Cô....."

Một nhân viên bán hàng nhanh chóng cầm theo chiếc áo choàng phủ lên người cô ta, ánh mắt Thương Kỳ xuyên qua đám người nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, "Là cô."

Cố Tân Tân đi đến trước mặt cô ta, vỗ vai một người đàn ông, "Hỏi cậu đó, đẹp mắt không?"

"Đẹp cái gì mà đẹp, dậy thì quá kém. Nhưng đúng là da rất trắng."

Cố Tân Tân nghiêng đầu nhìn khuôn mặt càng ngày càng tái của Thương Kỳ. "Còn ghét bỏ? Cậu nghĩ cảnh xuân như vậy muốn nhìn liền nhìn được sao?"

Thương Kỳ lùi về sau hai bước, thẹn quá hóa giận. "Vì sao lại xảy ra chuyện này? Là cô làm đúng không?"

Cố Tân Tân chống một tay trên eo nhỏ, trên mặt treo nụ cười mỉm. Tuy là hiện tại Thương Kỳ đứng trước mặt nhưng cô vẫn có

thể che giấu lại toàn bộ tâm tình, độ cong trên khόe miệng nhìn như cũng không phải là đang cười, nhưng rõ ràng lại không nhìn ra chút tức giận nào cả.

"Chị à, nhất định là chị rồi." Cố Tân Tân nói xong, nhấc tay chỉ sang người phụ nữ đứng bên cạnh.

Đối phương khoanh hai tay trước ngực, không thèm nháu mắt nhìn cô lấy một cái. "Mắc mớ gì đến chị."

"Vừa rồi em mới để cho chị xem chiếc váy đó, chị xem đi, vậy mà chị lại phá hỏng nó?"

"Ờ, vậy thì cũng có thể." Ngữ khí của người phụ nữ cũng không rõ ràng. "Lúc tôi xem đồ thường thích quăng quật lung tung, có thể là đã làm hư khóa kéo rồi. Thật ngại quá."

"Thật ngại quá?" Bạn của Thương Kỳ nhìn ra đối phương rõ ràng là đang tìm cớ. "Chuyện như vậy lẽ nào chỉ một câu ngại quá là coi như xong sao?"

"Đúng nha," Cố Tân Tân hướng về phía người phụ nữ bên cạnh nói, "Trả tiền đi, coi như là bồi thường."

"Ai cần bồi thường của cô!"

"Không cần?" Câu này rất đúng ý của Cố Tân Tân, "Cũng đúng, Thương nhị tiểu thư không thiếu chút tiền này, cũng không đáng để chúng tôi bồi thường đâu, nhỉ?"

"Cố Tân Tân, chuyện ngày hôm nay cô nghĩ mình có thể dễ dàng thoát sao?"

Ý cười trên khόe miệng của Cố Tân Tân hơi thu lại. "Không phải vậy sao? Nếu không thì cô gọi điện cho Cửu ca nhà cô đến đây đi, nhưng dù anh ta có đến thì có thể làm thế nào? A, lúc đó cô nhất

định sẽ nói tôi không cô ý, đừng nên gây khó dễ cho tôi, sau đó lại nói một đằng làm một nẻo bênh vực tôi, tôi nói có đúng không?"

Sắc mặt Thương Kỳ thay đổi liên tục, người phụ nữ đứng bên cạnh Cố Tân Tân nhìn đồng hồ một lần nữa. "Nếu không cần bồi thường thì chúng ta đi thôi."

Cố Tân Tân mặc chiếc váy đen giống hệt cô ta nghênh ngang rời đi, một đám người phía sau cũng lũ lượt đi theo.

Thương Kỳ thật sự là triết để mắt mèo, cô ta bước nhanh về phía phòng thay đồ, nghĩ đổi lại quần áo đã rồi nói tiếp.

Mấy ngày nay Thương Lục đều bị nhốt tại tòa nhà Đông, đến phòng ngủ chính cũng không bước ra một bước.

Tần Chi Song đến thăm cô ấy mấy lần, bác sĩ nói bệnh tình cô ấy rất nghiêm trọng, hơn nữa hiện giờ cũng đã không nhận ra được ai nữa rồi.

Sáng sớm, Khổng Thành đến tòa nhà Tây, ngồi trong phòng khách đợi một lúc thì thấy được Cận Ngụ Đinh đi xuống.

"Cửu gia."

Cận Ngụ Đinh đi ra cửa đón giày, người giúp việc từ trong nhà bếp đi ra, "Cửu gia, đã làm xong bữa sáng rồi, ăn xong rồi mới đến công ty chứ ạ?"

"Không cần." Anh lạnh lùng trả lời.

Từ khi Cố Tân Tân rời đi anh cũng hiếm khi ở nhà ăn cơm, tựa như không muốn đối mặt với bàn ăn trống trải.

Khổng Thành thay anh mở cửa xe, Cận Ngụ Đinh ngồi xuống, chiếc xe rất nhanh khởi động rồi lái đi. Khổng Thành ngồi bên cạnh

Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia, ngài nói tôi lưu ý trang web kia, mấy ngày nay bên đó đang dồn sức nâng đỡ cho một bộ truyện tranh."

"Ừm." Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt đáp lại.

"Tác giả kia là một người mới, đó là bộ truyện tranh đầu tiên của người đó. Tên bút danh rất thú vị, gọi là Tu Kinh Nhân(*)."

(*) người từng trải

"Là nam sao?"

"Không biết được."

Cận Ngụ ĐÌnh rũ mi mắt, Khổng Thành đưa điện thoại đến trước mặt anh, "Chính là cái này."

"Có vấn đề gì sao?"

Sắc mặt Khổng Thành do dự, nhưng có một số việc vẫn là không dám gạt anh, "Tôi qua tôi có bỏ ra chút thời gian đọc thử, Cửu gia, tôi thấy tình tiết trong này hình như có liên quan đến ngài."

"Có ý gì?" Cận Ngụ ĐÌnh mở bộ truyện tranh ra, nhìn thấy giới thiệu tóm tắt trên cùng có viết: Kẻ về cảnh sinh hoạt nhà Lão Cửu của L thành, nắm mỹ hành hung, coi trời bằng vung. Người đàn ông có sắc đẹp nhất đẳng này đến cả bước đi cũng mang theo một làn gió trêu hoa ghẹo nguyệt. Anh ta quen việc luôn có phụ nữ không mời mà tới, đuôi mắt anh ta chỉ cần quét qua, liền có những người tự ảo tưởng là anh hữu tình trêu chọc."

Con ngươi của Cận Ngụ ĐÌnh hơi trầm xuống, người ngoài hình dung anh như thế nào dĩ nhiên anh rất rõ ràng trong lòng. Đây rõ ràng là đang viết về anh.

"Trang web đó rất nâng đỡ người này, mấy ngày nay đều liên tục cho người này lên vị trí quan trọng nhất. Hơn nữa nam chính họ

Cảnh này trong nhà xếp thứ ba, trên còn có một anh trai và một chị gái. Điều quan trọng nhất chính là....."

Lồng ngực Cận Ngụ ĐÌnh pháp phồng, "Là cái gì?"

"Bộ truyện tranh tập trung vào mối quan hệ không đúng đắn của nam chính và chị dâu mình, hai anh em nhà họ vì người chị dâu này mà trở mặt thành thù....."

Khuôn mặt tuấn tú của Cận Ngụ ĐÌnh trong nháy mắt trở nên tái nhợt. "Người vẽ bộ truyện này là ai?"

"Cực Dịch không phải là trang web của Tiêu Tụng Dương nên nếu muốn tra được thông tin của tác giả thì còn cần thời gian, nhưng trang web này đăng ký địa chỉ ngay ở Lục Thành, trụ sở chính cũng ở Lục Thành."

"Nếu đã vậy thì chúng ta đi qua xem thử."

Không Thành cũng cảm thấy điều này là cần thiết, nếu như còn để cho bộ truyện tranh này tiếp tục mở rộng, chờ đến khi nó triệt để bạo hòng thì sẽ như « Trảm nam sắc » khi đó, ai cũng sẽ có thể mang nhân vật trong truyện ra so sánh với Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận Ngụ ĐÌnh mở một chương ra, nếu như nói Cận Ngụ ĐÌnh trong « Trảm nam sắc » chỉ là do trùng tên thì nam chính trong bộ truyện tranh này chính là cố tình. Toàn bộ đường nét ngũ quan đều là dáng vẻ của anh, tuy là không giống hệt, nhưng bốn năm phần thì vẫn có.

Cận Ngụ ĐÌnh cắn răng, đọc được tinh tiết trong chương này chính là, chị dâu của vai nam chính bởi vì đắc tội người khác mà bị người ta nhục mạ, sau khi nam chính biết được đã để cho đối phương quỳ xuống ngay tại chỗ, hơn nữa còn ép anh ta từ sau gấp một lần quỳ một lần.

Cận Ngụ ĐÌnh phóng to hình ảnh của bộ truyện tranh, hô hấp mang theo lo lắng, cuối cùng không nói gì đưa điện thoại trả lại cho Khổng Thành.

Khổng Thành liếc nhìn, dè dặt nhận lấy. "Cửu gia, ngài thấy thế nào?"

"Cậu cảm thấy thế nào?"

"Ban đầu tôi vốn nghĩ là Cửu phu nhân, nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì hình như cô ấy không biết sự kiện kia."

Trên mặt Cận Ngụ ĐÌnh kết lại một tầng băng, Khổng Thành cũng không biết vị tác giả kia lai lịch thế nào mà lại dám vẽ ra tình tiết như vậy, đây không phải là cốt tình thách thức Cận Ngụ ĐÌnh sao?

Khổng Thành tra địa chỉ nói cho tài xế, nếu trụ sở chính của trang web này là ở ngay Lục thành thì hôm nay Cận Ngụ ĐÌnh nhất định phải khiến cho đối phương xóa sạch bộ truyện tranh đó.

Bọn họ đến nơi cũng đã là giờ làm việc, có nhân viên đang quét thẻ đi vào.

Khổng Thành đi thẳng vào vấn đề, cũng nói rõ thân phận, tỏ ý muốn gặp mặt người phụ trách trang web.

Nhân viên lễ tân đưa bọn họ vào phòng chờ, sau khi trở lại liền khách khí nói. "Tổng giám của chúng tôi mời hai người vào trong."

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa phòng làm việc đi vào, trong căn phòng rộng lớn chỉ có một chiếc bàn làm việc, người đang chuyên tâm vẽ tranh đầu cũng không thèm nhắc, chỉ nhàn nhạt nhả ra một từ. "Chờ."

Khổng Thành cố gắng áp chế lại kinh ngạc, mà Cận Ngụ ĐÌnh đã không kìm được mà tiến lên vài bước.

Người ngồi ở bàn làm việc này không phải Cố Tân Tân thì có thể là ai đây?

Cố Tân Tân cảm nhận được một ánh mắt đang đặt trên đỉnh đầu mình, cô dừng lại động tác trong tay, sau đó đặt bảng vẽ điện tử qua một bên, dù nhìn thấy Cận Ngụ Đinh vẫn rất bình thản, "Hóa ra là Cửu gia, cơn gió nào lại đưa ngài tới đây thế này?"

Cận Ngụ Đinh thế nào cũng không nghĩ được là cô, toàn bộ tâm tình đều viết hết trên mặt. Cố Tân Tân hơi vung tay, ra hiệu cho trợ lý đi ra ngoài trước, Không Thành thấy vậy cũng xoay người rời đi.

"Cố Tân Tân?"

"Ngạc nhiên đến vậy sao? Cũng không phải là nửa năm hay một năm mới gặp."

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh chiếm lấy cô không tha, "Em là Tu Kinh Nhân?"

Cố Tân Tân chống khuỷu tay lên mặt bàn, cầm đặt trên hai tay đan vào nhau. "Không phải là ý trên mặt chữ đã đủ rõ ràng rồi sao?"

Ý trên mặt chữ?

Tu Kinh Nhân, trải qua(*), là ý này sao?

(*) Kinh = trải qua

***

Phần Bát Bát nhò vả đầu truyện kkkk

Nhờ mọi người nếu như thấy lỗi chính tả hay là ta có dùng sai từ hay tên gì thì nhắc ngay vào đoạn đó giúp ta với nhé (Tuy ta đã có riêng 1 tỷ tỷ xinh đẹp yêu yêu giúp việc này rồi, cơ mà nhiều người vẫn soi kỹ được hơn 1 người mà phải không: *). Ở fb hay wordpress mà mn có add fr trên Fb với ta thì chụp màn hình rồi gửi ta nha.

Dạo này tốc độ đọc cmt hơi chậm (mới đến 118 trên wattpad:3) cơ mà nhất định sẽ đọc lần lượt đến hết hơ hơ, mn có nhắc ta mới sửa được mờ, để những bạn đọc sau không bị khó chịu vì lỗi sai chính tả. Cám ơn mn trước, yêu yêu: *-*-*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Cận Ngụ ĐÌnh, Tôi Đã Kết Hôn VỚI Người Khác

(Hôm qua có ai đó hỏi "bạo hồng" là gì. Ta cứ nghĩ từ này ai cũng biết nên mới không giải thích, bữa nay giải thích bù nè ^^!

Bạo hồng: từ một nhân vật vô danh tiểu tốt sau thành công của một tác phẩm nào đó mà đột ngột nổi tiếng)

***

Chương 02: Cận Ngụ ĐÌnh, tôi đã kết hôn với người khác

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh đi thẳng lên hai bước, kéo ghế sau đó không khách khí ngồi xuống, "Bộ truyện tranh đó là em vẽ?"

"Truyện tranh? Sao vậy?" Cố Tân Tân biết rõ còn hỏi, "Có chỗ nào đắc tội Cửu gia sao?"

"Em không cần phải hiểu rõ còn giả vờ hồ đồ." Cận Ngụ ĐÌnh nhìn quanh bốn phía, văn phòng này hẳn là mới tranh trí, dù là dùng loại vật liệu tốt nhất thì lúc này vẫn còn để lại chút mùi vị. Máy lọc không khí đặt ở góc tường có lẽ vừa mới mở nên hiện lên một vòng đỏ, "Cố Tân Tân, vì sao em lại ở đây?"

"Vậy anh thấy tôi nên ở đâu?" Khuôn mặt Cố Tân Tân không chút gợn sóng nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi đối diện, anh vẫn là một bộ dạng cao quý lạnh lẽo ban đầu, lông mày sắc bén, con ngươi

sâu thẳm khiến người ta không thể nào hiểu thấu, chỉ là bây giờ Cố Tân Tân đã sớm không còn quan tâm trong lòng anh đang nghĩ gì rồi. Có những người trong lòng vốn đã là một màu đen, dù có tiến được vào thì cũng sẽ không có cách nào nhìn thấu đáy lòng họ, nói không chừng nơi đó còn có mãnh thú đang ẩn nấp, bất cứ lúc nào cũng có thể há cái miệng toàn răng nanh sắc nhọn mà ăn thịt người.

"Mấy ngày nay em đã ở đâu?" Cận Ngụ Đinh cẩn thận quan sát khuôn mặt Cố Tân Tân, cô so với lúc rời khỏi Cận gia không có thay đổi gì lớn, nhưng khuôn mặt rõ ràng xinh đẹp lên không ít, vẻ mặt phán chấn, tinh thần dồi dào.

Cố Tân Tân cầm chiếc cốc bên cạnh, "Không phải Cửu gia hôm nay tới chỉ là vì muốn ôn chuyện đó chứ?"

"Tôi hỏi em, mấy ngày nay em đi đâu?"

Cố Tân Tân không để ý lầm uống một hớp nước, "Xử lý chút việc riêng."

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Cố Tân Tân khẽ ngẩng đầu, "Mời vào."

Một người đàn ông cao to cường tráng đi vào, đến trước bàn làm việc sau đó đưa tập tài liệu trong tay đến trước mặt Cố Tân Tân. "Đây là kết quả tổng hợp của ngày hôm nay."

"Chú trực tiếp nói kết quả cho cháu là được rồi."

"Những bước đăng nhập mới đã được đưa vào sử dụng, bạn chú sẽ thí nghiệm thử trong vòng hai ngày, lát nữa sẽ thông báo trong nhóm."

Cố Tân Tân nghe được tin tức đó thì khép miệng hơi cong lên, "Được, chú vất vả rồi."

Người đàn ông chuẩn bị rời đi, Cố Tân Tân đột nhiên gọi lại, "Mãng thúc."

"Có chuyện gì?"

"Mấy ngày nay chú cẩn thận một chút, nếu một ngày nào đó trang web bị người ta giở trò thì thanh danh lẫy lừng đời này của chú coi như bị phá hủy rồi."

"Sao thế? Không tin chú?"

Cố Tân Tân cười khẽ, "Đâu có, chỉ là đã có phiền phức tìm đến cửa rồi kia?" Cố Tân Tân nói xong, liếc mắt về phía Cận Ngụ Đình ngồi đối diện. Sắc mặt người đàn ông trong nháy mắt tái mét, ý cô là gì? Ý nói anh là phiền phức sao?

Mãng thúc hướng về phía Cố Tân Tân ra hiệu OK, "Chú cam đoan với cháu, chỉ cần có chú ở đây thì tuyệt đối sẽ không phát sinh ra chuyện gì."

"Ừm, cực khổ rồi."

Cận Ngụ Đình nghe hai người chú nói một câu cháu nói một câu không thèm để anh vào mắt thì hơi híp mắt lại, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân.

Mãng thúc đi ra ngoài, đóng cửa lại, Cố Tân Tân ném tập tài liệu sang bên cạnh. "Còn có việc gì không?"

"Em vẽ bộ truyện tranh đó là muốn ám chỉ ai?"

"Ám chỉ cái gì cơ?" Cố Tân Tân giả vờ giật mình nhìn anh, "Tình tiết có vấn đề gì sao?"

"Cố Tân Tân, Lão Cửu của L thành mà em vẽ là ai? Còn có anh hai, chị dâu, những mối quan hệ lung tung này không phải là do chính em vẽ ra đó sao?"

Cố Tân Tân cười mỉm, hơi đỏ người về phía trước, "Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ nhất định phải đem mấy tình tiết hư cấu áp vào mình, tôi chỉ nói nam chính và chị dâu của anh ta quanh năm duy trì mối quan hệ không đứng đắn, anh có sao?"

Khóe mắt Cận Ngụ ĐÌnh hơi lạnh lẽo, thân thể cũng nghiêng qua, "Chỉ còn bước treo tên tôi lên là em chưa làm thôi, những thứ khác sợ là đều không có gì sai lệch."

"Anh cũng nói rồi đấy, trong bộ truyện tranh đó không có công khai tên thật của anh, vậy thì người tôi vẽ ra không phải là anh rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đặt cả hai tay lên bàn, lúc trước Cố Tân Tân bị ép vào tuyệt cảnh phải bán cả căn biệt thự kia, như vậy trụ sở chính nằm trên đoạn đường hoàng kim này không phải cô muốn là có thể thuê được.

"Ai đứng sau lưng giúp em?"

Cố Tân Tân ngả người về ghế, "Cận Ngụ ĐÌnh, làm người không thể quá ích kỷ, anh không giúp, lẽ nào lại cũng không cho người khác giúp tôi?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ đến bút danh mới kia của Cố Tân Tân, nghĩ thêm mấy lượt, sắc mặt nhanh chóng chuyển sang trắng bệch, "Tu Kinh Nhân, họ Tu?"

"Có phải anh vừa hỏi tôi mấy ngày nay đi đâu?"

Cố Tân Tân đứng lên, chống hai tay lên mặt bàn, thân thể đỏ về phía trước, tầm mắt phóng thẳng tới đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh, "Mấy ngày này tôi đúng là bận rộn chết đi được, tôi chính là vội vàng kết hôn đấy."

Cố Tân Tân nhìn thấy rõ sắc mặt không thể kìm nén lại của Cận Ngụ ĐÌnh, giật mình và khó có thể tin nổi. Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đó không nhúc nhích, "Em cho là tôi sẽ tin sao?"

"Anh không tin là chuyện của anh, anh hỏi thì tôi trả lời vậy thôi." Cố Tân Tân không để tâm lắm hơi nghiêng đầu cười cười.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn vẻ mặt của cô, có chút không chắc chắn. Lòng anh bị hai chữ kết hôn quấn lại khó chịu không nói nên lời, rõ ràng không hỏi được rõ thì sẽ không cam lòng, "Em kết hôn với ai?"

"Anh rất tò mò về chồng tôi?"

"Hừ, cái miệng này của em thì ai dám cưới chứ?"

"Tu Tư Mân, anh hẳn là biết nhỉ?"

Sắc mặt anh đột biến, "Ai?"

Cố Tân Tân ngồi lại ghế, ý cười nới khóe miệng đã thu lại không ít. Vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh cứng đờ, Cố Tân Tân cũng không nghĩ phải ngoảnh mặt đi.

Một hồi lâu sau, Cận Ngụ ĐÌnh mới cắn răng nhả ra từng chữ, "Em có biết Tu Tư Mân là ai không?"

"Hiện tại độ hiểu biết của tôi với anh ấy có lẽ là đã hơn anh rất nhiều rồi."

"Cố Tân Tân, Tu gia là nơi nào? Đó là nơi em muốn là có thể vào hay sao?"

Cố Tân Tân cầm bảng vẽ điện tử lên, chiếc bút trong tay vẽ loạt xoạt phác họa ra vài nét cơ bản, "Tôi vốn chưa tưởng tượng ra được vẻ mặt thật quá hóa giận của nam chính, bây giờ nhìn vẻ mặt của Cửu gia thì đột nhiên linh cảm tuôn trào."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, chặn tay lên bảng vẽ điện tử, "Tu Tư Mân muốn kết hôn với em?"

"Anh không nghe rõ sao? Chúng tôi đã kết hôn." Cố Tân Tân nói xong, đẩy tay anh ra.

"Nhất định là kết hôn giả."

Nói không chừng là vì Cố Tân Tân cần thân phận này, giống như lúc trước anh và cô, chỉ là.....

Bọn họ cũng không tính là kết hôn giả, dù sao bọn họ cũng đã như một cặp vợ chồng thật sự.

"Giấy chứng nhận kết hôn là lĩnh ở ngay Lục thành, Cửu gia, tôi trả lời vậy đã đủ chi tiết hay chưa? Vấn đề tranh chấp nếu như anh cảm thấy không chấp nhận được thì có thể kiện lên tòa, nhưng tôi khuyên anh một câu, đừng uổng phí vô ích. Anh nói tôi công khai sự thật thì chính là như vậy sao? Nếu như anh muốn mang chuyện này làm lớn thì xin cứ tự nhiên, dẫu sao người mất mặt cũng không phải tôi."

Cố Tân Tân vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng như vậy, trong đầu Cận Ngụ ĐÌnh hiện tại chỉ toàn là mấy chữ "giấy chứng nhận kết hôn".

Không thể nào, chuyện như vậy không thể là thật được, cũng có thể là Cố Tân Tân bịa chuyện mà thôi.

"Tôi còn có việc bận, không tiễn."

Cố Tân Tân hạ lệnh đuổi khách, thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Cô nhìn bảng vẽ điện tử bên cạnh một chút. "Hiện tại tôi còn đang nhức đầu nghĩ nội dung cho người chị dâu đây, anh nói xem, tôi có nên tham khảo một chút từ Thương Lục không?"

"Bây giờ em không còn biết sợ hãi là gì rồi phải không?"

Cố Tân Tân cũng không thèm nhắc mắt lấy một cái, "Không phải là không biết sợ, chỉ là muốn nhắc nhở anh tốt nhất là đừng tiếp tục đến tìm tôi, nếu không tôi cũng không đảm bảo được chiếc bút trong

tay mình còn có thể vẽ ra cái gì đâu. Nếu như anh để cho tôi được sống yên ổn thì tôi cũng sẽ để cho Thương Lục một con ngựa."

"Càng ngày em càng biết làm trao đổi, Cố Tân Tân."

"Anh lại nói sai rồi, đây không phải là trao đổi, là nhắc nhở. Thương Lục trong mắt anh vẫn luôn vô tội như vậy, thì tốt nhất thì đừng để chị ấy bị liên lụy vào." Ánh mắt Cố Tân Tân nhìn anh không còn mảy may chút nhiệt độ, đến ngay cả ánh mắt nhìn người xa lạ cũng không bắng.

"Cố Tân Tân, trước khi em nhận sự giúp đỡ của Tu Tư Mân đã từng nghiên cứu thử anh ta là loại người gì không? Biết chính xác tình hình nhà anh ta không?"

Cố Tân Tân nghe vậy thì không khỏi khẽ cười khẩy. "Nếu như tôi còn có mạng đi điều tra thì tôi cũng muốn điều tra cho rõ ràng. Cận Ngụ Đinh, Tu gia là miệng rồng hay là hang hổ thì có liên quan gì đến anh không? Cận gia nhà anh yên ổn, an toàn, nhưng cuối cùng tôi vẫn là bị đá ra không thương tiếc, bây giờ anh còn đứng đây giả bộ làm người tốt? Nếu anh còn không chịu ra ngoài thì đừng trách tôi gọi bảo an."

Cận Ngụ Đinh đã bao giờ bị đối xử như vậy chứ, anh nhìn Cố Tân Tân cầm ống nghe lên, bấm một dãy số, Cận Ngụ Đinh nhanh tay đè lại.

Cố Tân Tân cũng không mảy may giận dữ, mi mắt chỉ hơi giương lên, nhưng trong đó cũng không khác gì như kết một tầng băng. Trái tim Cận Ngụ Đinh vừa nặng nề vừa buồn bức, môi mấp máy.
"Được, tôi đi."

Lúc này cô mới cúp ống nghe xuống.

Cận Ngụ Đinh đứng lên, Cố Tân Tân xoay ghế lại quay lưng về phía anh. "Không tiễn."

"Em vào Tu gia, sớm muộn cũng sẽ hối hận."

"Đời này tôi chỉ hối hận một điều, đó chính là tiến vào Cận gia, vào ở trong tòa nhà Tây của Cửu gia."

Cận Ngụ Đinh lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cảm giác vô lực không thể phản bác, anh đứng đó một hồi lâu, mà Cố Tân Tân từ đầu đến cuối cũng không xoay người lấy một lần.

Ra khỏi tòa nhà, Khổng Thành chờ anh trong xe, Cận Ngụ Đinh vừa lên xe, lập tức dặn dò. "Cậu mau đi tra thử, có phải Cố Tân Tân và Tu Tư Mân đã thật sự kết hôn rồi hay không."

"Cái gì?" Khổng Thành kinh hãi suýt rót cả cǎm. "Sao bọn họ có thể kết hôn được?"

"Nhanh chóng điều tra đi."

"Vâng."

Trưa đó Tiêu Tụng Dương tìm đến công ty Cận Ngụ Đinh, nói cái gì mà bằng mọi giá phải gặp được anh.

Cận Ngụ Đinh đụng mặt với anh ta dưới nhà ăn, Tiêu Tụng Dương vác theo cái dáng vẻ có nỗi khổ khó nói. "Tớ nói cho cậu nghe, vợ cậu xuất hiện rồi."

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh không đổi, Tiêu Tụng Dương cũng không chú ý tới vẻ mặt không đúng đó của anh. "Vừa xuất hiện liền nói muốn hủy hợp đồng với tớ, còn muốn mang bút danh đi. Nhưng rõ ràng cô ấy đã ký hợp đồng với tớ rồi mà."

"Đó là người cậu ký hợp đồng, cậu tìm tôi làm cái gì?"

Tiêu Tụng Dương không sợ chết nói. "Không phải đó là vợ cậu sao? Cậu giúp một chút đi mà."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc anh ta một cái, Tiêu Tụng Dương lập tức ngậm miệng. Anh tập trung chọn món, mãi đến sau khi nhân viên phục vụ mang món lên Tiêu Tụng Dương mới thử tiếp tục nói. "Lúc trước ký hợp đồng là mươi năm, thời gian còn rất xa đó."

"Cậu từ chối không phải là được rồi sao?"

"Có tác dụng à?" Tiêu Tụng Dương tức đến không thể nhịn nổi, "Cô ấy nói tớ tự ý khóa lại tác phẩm của cô ấy, thời điểm quan trọng không tin tưởng cô ấy, vì thế nên cô ấy cũng không cần phải nể mặt với tớ làm gì. Luật sư đã nói cho cô ấy biết, tự ý vi phạm hợp đồng chỉ cần bồi thường tiền thua, cô ấy cũng chẳng có gì phải sợ."

Cố Tân Tân bây giờ cánh đã cứng rồi, sau lưng có Tu Tư Mân, số tiền phạt vi phạm hợp đồng này cũng chỉ là muối bỏ bể.

Cận Ngụ ĐÌnh rũ mắt, "Đi thì đi, cũng chỉ là một tác giả mà thôi, dưới tay cậu không phải là là còn rất nhiều sao?"

"Vấn đề là sự kiện kia ảnh hưởng quá lớn, hội độc giả của cô ấy vốn đã rất lớn. Sau khi chuyện sao chép xảy ra, có một phần độc giả tin vào lời đồn, có một phần là vẫn tin tưởng cô ấy. Sau khi Cố Tân Tân ngừng đăng chương mới những độc giả trung thành kia liền tìm đến bộ phận phục vụ khách hàng, thậm chí tìm đến cả biên tập, nhất định muốn lời giải thích từ bọn họ. Lúc đó chuyện sao chép cũng đã quá rõ ràng, tớ đương nhiên là muốn giữ sạch mọi dính líu. Nên sau đó tớ mới cho bên kỹ thuật khóa lại hậu đài của cô ấy....."

Cận Ngụ ĐÌnh cười lạnh. "Là do cậu làm thì giờ than vẫn còn có ích gì không?"

"Lúc đó tớ cũng tin cô ấy thật sự sao chép, làm sao nghĩ được bây giờ cô ấy lại tẩy trắng thành công, không những vậy trong khu bình luận mỗi ngày đều có hơn một ngàn bình luận kêu gọi cô ấy trở về cập nhật chương mới. Tớ cũng hi vọng cô ấy trở về, sau đó tớ nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực nâng đỡ cô ấy, nhưng bây giờ cô ấy đã quyết rồi! Nếu cô ấy mà đi qua trang web khác, vậy không

phải là mang theo cả những độc giả kia đi sao? Vốn đã không có ít người nói trang web tâm lạnh rồi." Tiêu Tụng Dương cảm thấy anh ta...cực kỳ oan uổng, anh ta thật vất vả mới có thể nâng lên được một đại thần, bây giờ là thật lòng muốn giữ lại vì sao lại khó như vậy?

"Những chuyện này tôi không quản được."

"Cậu chỉ cần nói cô ấy đừng đi thôi, tờ bảo đảm sau này mọi tài nguyên tốt nhất đều sẽ để lại cho cô ấy....."

Tiêu Tụng Dương nói xong câu này, điện thoại liền vang lên tiếng chuông báo tin nhắn, anh ta rút ra xem, là người trong nhóm quản lý của công ty phát ra tin nhắn.

Anh ta nhấn vào, vừa nhìn sắc mặt liền chuyển sang tái nhợt, tức giận đến mức khóc miệng run lên cầm cập, "Quá đáng, quá đáng quá rồi!"

Tiêu Tụng Dương đưa điện thoại đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Nhìn thấy không? Đây rõ ràng là Bạch Nhã Lang(*) mà!"

(*) là một danh từ riêng chỉ loại người vong ân bội nghĩa, lòng dạ ác độc

Cận Ngụ ĐÌnh liếc một cái, là bộ truyện tranh của Cố Tân Tân. Tiêu Tụng Dương thật sự bị chọc giận không nhẹ, bằng không thì hắn sẽ không đến nỗi tay cũng run rẩy, "Cái trang Cực Dịch(*) này không phải là nơi mà cái cô tác giả sao chép truyện của Cố Tân Tân đăng ký tài khoản sao? Cô ấy lại chuyển « Trảm nam sắc » của mình tới đó, cậu nhìn đi này, mới gần có hai tiếng thôi mà lượt đọc....."

(*) thuần việt thì là "cực dẽ", ta cũng không nghĩ má Yêu đặt tên cho tâm huyết của Tân Tân bảo bảo lại vô cảm đến thế:3

Cận Ngụ ĐÌnh phiền muôn chết, đầy tay anh ta ra, "Thì cậu đi mà kiện cô ấy đi!"

"Tố cáo cùng lăm cưng chỉ nhận được chút tiền bồi thường mà thôi."

"Phí bồi thường vi phạm hợp đồng cũng là một con số không nhỏ, khẳng định so với tiền lãi mà bộ truyện tranh cô ấy mang đến cho cậu nhiều hơn gấp mấy lần."

Tiêu Tụng Dương cũng không thiếu tiền, anh ta muốn làm web đương nhiên hi vọng chính là có thể lưu lại đại thần, như vậy lưu lượng mới tốt. Lần này thì hay rồi, lúc trước là Thần Tập đi, bây giờ đến lượt Cố Tân Tân.

Không chỉ như vậy, anh ta còn bị đào mất không ít tác giả.

"Cái trang Cực Dịch kia, "lai giả bất thiện"(*), có cả những tác giả còn mẩy bộ truyện tranh chưa cập nhật xong mà đã bị cướp đi mất."

(*) Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến

Cận Ngụ ĐÌnh rót một cốc nước, hững hờ uống một hớp. "Cậu ra cái giá cao hơn là được chứ sao."

"Sao có thể như vậy chứ, đây là cạnh tranh ác ý!"

"Tiêu Tụng Dương, tôi không có hứng thú với chuyện của trang web nhà cậu."

"Không phải cậu cũng bỏ vốn đầu tư đó à."

Bây giờ đối với Cận Ngụ ĐÌnh mà nói, Cố Tân Tân đi cũng đã đi rồi, đầu tư có thể lấy lại vốn về hay không anh cũng không còn quan tâm nữa.

Một bữa cơm biến thành đại hội kẻ khỗ của Tiêu Tụng Dương, lúc Khổng Thành tiến vào, thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang không nói lời nào nhìn ra ngoài, mà Tiêu Tụng Dương còn chưa có ý định ngừng

lại. "Cô ấy chính là lợi dụng kẽ hở của pháp luật đó, hơn nữa tác giả đến những trang web khác không phải là chuyện mới mẻ gì. Chắc là cô ấy nghĩ tờ sê khôn làm được gì cô ấy?"

Khổng Thành bình tĩnh tiến lên, đến bên cạnh người Cận Ngụ ĐÌnh, hơi cúi người xuống.

"Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn sắc mặt của anh ta, trong lòng lập tức dâng lên một loại dự cảm không tốt. Khổng Thành tiến lên nói nhỏ bên tai anh một câu.

Tiêu Tụng Dương còn chưa phản ứng lại, chiếc cốc Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt trong tay bị anh gia tăng thêm sức lực, ngay lúc Tiêu Tụng Dương nói ra câu tiếp theo, cánh tay người đàn ông lập tức vung ra, chiếc cốc đập lên mặt bàn, bắn ra sau đó đập lên vách tường, đến lúc rơi xuống đất đã vỡ tan tành không còn nhìn ra hình dạng.

Tiêu Tụng Dương há hốc mồm, nửa câu còn lại nuốt về bụng, chuyện gì thế này?

Lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh một chút, hình như là bị chọc giận không nhẹ.

"Này, thế này là thế nào?"

Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa dám tin, hướng về phía Khổng Thành nói, "Cậu lặp lại lần nữa?"

Khổng Thành nhìn Tiêu Tụng Dương một chút, chỉ có thể nói thật, "Đó là sự thật, đã vào cục dân chính điều tra rồi."

"Không thể nào!" Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy chuyện này là chuyện cười hoang đường nhất, hài hước nhất, "Cố Tân Tân ngu ngốc như vậy sao? Cô ấy là kẻ đần sao?"

"Cửu gia, dù ngày đó mục đích của cô ấy là gì thì đây vẫn là sự thực."

Tiêu Tụng Dương liếc nhìn biểu cảm của Cận Ngụ ĐÌnh, lại nghĩ tới câu Khổng Thành vừa nói, cuối cùng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Cô ấy đúng là làm liều, lại có thể thật sự đi đăng ký kết hôn với Tu Tư Mân." Cận Ngụ ĐÌnh muốn cầm lấy cốc nước kia nhưng nhận ra đã không còn. Khổng Thành liếc sang Tiêu Tụng Dương ngồi bên cạnh, "Không có chuyện gì khác thì ngài về trước đi."

"Được, được." Tiêu Tụng Dương nhanh chóng cầm điện thoại đứng dậy, sau đó như một làn khói chuồn ra ngoài. Bây giờ Cận Ngụ ĐÌnh đang phát hỏa phùng phùng như vậy, anh ta cũng không ngu mà đi trêu chọc lưỡi đao.

Cửa phòng bao đóng lại, Khổng Thành cầm một chiếc cốc mới rót nước cho Cận Ngụ ĐÌnh.

"Khổng Thành, chuyện như vậy không thể làm giả sao?"

"Nếu như cô ấy ngay trước mặt ngài đưa giấy chứng nhận kết hôn ra thì ngài có thể hoài nghi, nhưng số liệu ở cục dân chính sẽ không thể làm giả. Cửu gia, bọn họ thật sự đã kết hôn."

Cận Ngụ ĐÌnh sợ run ngồi tại chỗ không nhúc nhích, chút hi vọng cuối cùng vỡ vụn. Loại cảm giác đau đớn kia không chịu rời đi, anh tựa như con rối mắt đi ý thức ngồi đó, chỉ có bàn tay là vẫn còn biết nhận lấy cốc nước từ Khổng Thành. Anh nhìn được vô cùng rõ ràng trong lòng mình đang rơi nước mắt, loại đau đớn như kim châm muối xát kia hành hạ anh đến mức muốn bất tỉnh, nhưng càng như vậy thì anh lại càng tỉnh táo đến lạ thường, "Vì sao cô ấy không chờ tôi thêm một chút nữa?"

Khổng Thành nghe được bi thương nồng đậm trong lời của anh, nhìn thấy một Cận Ngụ ĐÌnh như vậy khiến cho anh ta trong giây

phút đột nhiên cảm thấy có chút lạ lẫm.

"Cô ấy đáng lẽ nên chờ tôi." Cận Ngụ Đinh bi thương đến cùng cực, đặt lại cốc nước lên mặt bàn, nước trong cốc bởi vì lực đạo quá lớn của anh mà tung tóe vương vãi.

Nhưng mọi chuyện đều khó mà nắm trong dự liệu, có ai có cái nghĩa vụ phải đứng tại chỗ chờ anh đây?

Đối với Cố Tân Tân mà nói, trong thời khắc cô gần như bước vào tuyệt cảnh, là Tu Tư Mân đã ra tay cứu giúp, sau khi cô túm được thì sẽ không dễ dàng buông tay.

Cả đời này cô đều không muốn nếm thử tư vị mặc người xâu xé không thể phản kháng thêm một lần nữa, có lúc cuộc sống chính là như vậy, trong lúc mà giống như là nó cho bạn hai lựa chọn, nhưng thật ra chỉ có một con đường có thể chọn, bởi vì không có ai muốn lựa chọn con đường xuống địa ngục.

"Cứu gia." Khổng Thành muốn an ủi anh, nhưng lại không biết phải nói gì. Anh ta không thích hợp làm cái gì mà người anh trai tri kỷ, thậm chí còn có thể càng nói càng thêm phiền, anh ta vẫn là tự biết lượng sức mình.

"Lẽ nào cô ấy không nghĩ tới tôi cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đến cuối sao?"

Khổng Thành nghe vậy, không khỏi nói thật lòng. "Hắn là cô ấy đã không chịu nổi nữa, chuyện sao chép đã hoàn toàn ép vỡ cô ấy, thậm chí khiến cô ấy phải dọn nhà trốn chạy. Chúng ta tính đồng tính tây, chỉ là thế nào cũng không tính được nửa đường lại nhảy ra một Tu Tư Mân." (Bát Bát: tiểu cửu vẫn chưa biết vụ Tân Tân bảo bão bị tập kích trong rừng trúc:3)

"Người Tu gia đang lẽ không thể ở Lục thành, hiện tại Tu Tư Mân đang ở đâu?"

Khổng Thành không biết có nên nói hay không, nhưng theo Cận Ngụ ĐÌnh lâu như vậy rồi, anh ta cũng biết được tính tình của anh, cuối cùng không thể làm gì khác ngoài nói thật. "Anh ta và Cố Tân Tân ở Lục thành không có nơi ở cố định, hiện tại đang ở khách sạn."

"Khách sạn nào?"

"Đỉnh Minh."

Hai hàng lông mày của Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt. "Của Phan Tạ Dương."

"Vâng." Khổng Thành dè dặt nhìn anh, "Cửu gia, ngài tuyệt đối đừng đi tìm."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, Khổng Thành chỉ sợ anh trong lúc nhất thời kích động đi làm việc hò đồ. "Bạn họ là vợ chồng đã được pháp luật thừa nhận."

Nói xong lời này, Khổng Thành hối hận vô cùng, thật đúng là tự chui đầu vào rọ mà.

Cận Ngụ ĐÌnh nghiến răng nghiến lợi nói, "Tôi không thừa nhận!"

Tuy là giữa bọn họ bị chen giữa bởi việc Thương Lục bị thương, lại có thêm nhiều chuyện rối ren như vậy, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh chưa bao giờ nghĩ tới giữa bọn họ sẽ chen vào một người. "Bạn họ đăng ký lúc nào?"

"Ngay tháng trước thôi."

"Biến mất ngay dưới mắt tôi rồi bỏ chạy theo người khác kết hôn. Tôi không tin cô ấy lại hò đồ đến thế. Làm thế nào cũng nghĩ không ra."

Nói cho cùng, là do Cận Ngụ ĐÌnh không chịu chấp nhận sự thật mà thôi.

Buổi tối, khách sạn Đỉnh Minh.

Đầu Phan Tạ Dương sắp lắc đến rơi ra rồi, "Không được, không được. Chuyện như vậy không thể làm được, nếu bị khách phát hiện ra nhất định cái khách sạn của tớ sẽ đóng cửa!"

Cận Ngụ Đinh ngồi trên ghế sô pha, sắc mặt không đổi nhìn anh ta, tiếp tục dùng vẻ mặt đó uy hiếp, "Nếu cậu không nghe theo thì ngay ngày mai tôi sẽ khiến cho khách sạn của cậu không thể mở cửa."

"Cứu gia, cậu tự nhìn mà xem, chuyện như vậy không thấy quá là thiếu đạo đức sao?"

"Không thấy." Ngón tay Cận Ngụ Đinh khẽ vuốt tấm biển chức danh trên bàn, "Hiện tại tôi chỉ cần cậu trả lời một câu thôi, đồng ý hay không đồng ý."

"Chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, không lẽ cậu lại muốn làm khó mình đến mức này?"

"Hôm nay tôi nhất định phải nhận được câu đồng ý của cậu."

Không Thành đứng bên cạnh, cũng cảm thấy yêu cầu này rất khiên cho người ta không thoát ra lời, nhưng lời Cận Ngụ Đinh nói ra có ai lại dám phản đối đây.

"Thật sự không được đâu. Nếu khách mà tố cáo lên, mình xong đời là cái chắc."

"Bọn họ không thể biết được."

"Làm sao có thể chắc chắn được sẽ không có bất trắc xảy ra? Lại nói đó là việc riêng tư của khách!"

Cận Ngụ Đinh không muốn tiếp tục tranh luận với anh ta, "Cậu không đáp ứng phải không? Vậy thì cứ như thế đi, trước trưa mai tôi

nhất định sẽ cho cậu đóng cửa đẹp tiệm."

"Cậu -----" Phan Tạ Dương giận muốn hộc máu mà không dám nói gì, cuối cùng chẳng thể làm gì khác là đồng ý.

Cố Tân Tân ăn ở công ty sau đó mới quay lại khách sạn, Phan Tạ Dương cho nhân viên chuyển camera giám sát, Tu Tư Mân từ sau khi về cũng chưa từng đi ra ngoài.

Cố Tân Tân về phòng, quét thẻ rồi đi vào, người đàn ông ngồi trước máy tính, nghe được động tĩnh thì theo bản năng hỏi. "Về rồi à."

"Ừm." Cố Tân Tân tháo giày cao gót, đi chân trần vào trong, đến trước giường lớn thì không chút do dự nhào tới, "Mệt quá."

Tu Tư Mân rời mắt khỏi công việc, "Đã nói em cứ từ từ mà làm, vậy mà cứ nhất quyết muốn liều mạng."

"Phải nhanh chóng sắp xếp cho mọi thứ đi vào quỹ đạo mới được."

"Ăn cơm tối chưa?"

"Ăn rồi, ở công ty ăn xong mới về." Cố Tân Tân nằm đó không buồn nhúc nhích, Tu Tư Mân gọi cô hai lần cô cũng không trả lời.

"Đi tắm đi."

Cố Tân Tân vung tay lên, "Chỉ muốn nằm thôi."

"Được rồi, lát nữa tắm cùng tôi."

Cố Tân Tân nghe vậy thì đôi mắt lười biếng mở ra, dù mệt cũng gắng gượng đứng lên.

"Tôi vừa nói khách sạn mang đồ ăn lên, chắc là cũng sắp đến rồi."

Cố Tân Tân lắc đầu, lấy quần áo trong tủ ra sau đó hướng về phía phòng tắm đi tới, "Em ăn không nổi nữa, no muốn chết rồi nè."

Cô tắm rửa sạch sẽ rồi mới đi ra, vừa vào đến giường thì tiếng chuông cửa vang lên.

"Ai vậy?"

"Xin chào, phục vụ phòng."

Cố Tân Tân thả khăn lau tóc xuống, "Là đồ ăn anh gọi đến rồi sao? Em đi mở cửa."

"Chờ chút," Tu Tư Mân gọi cô lại, hắng giọng lên, sau đó cẩn trọng nói. "Muộn thế này rồi, làm sao lại có phục vụ phòng?"

Hắn đi lên vài bước, hướng về phía cửa đáp lại. "Chúng tôi không gọi phục vụ phòng."

"Hai người thuê phòng trong hai tháng, lại còn là phòng tổng thống nên khách sạn tặng thêm phục vụ ngoài."

Cố Tân Tân không hiểu lầm nhìn sang Tu Tư Mân, người đàn ông cau mày, không do dự liền cự tuyệt. "Không cần."

"Vâng." Người bên ngoài thấy thế, không thể làm gì khác là xoay người rời đi.

Cố Tân Tân nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, "Có gì khác lạ sao?"

"Cần thận chạy được vạn năm thuyền(*)."

(*) người cẩn thận có thể lái thuyền cả vạn năm mà không chìm. Ý nói cẩn thận một chút không để phạm sai lầm thì còn có thể tiếp tục phát triển dài lâu. Câu nói của nhà tư tưởng, nhà triết học, nhà văn, nhà đạo gia Trang Tử của "Lão Trang triết học" (Lão Tử và Trang Tử là hai đại biểu chính)

"Ừm."

Phòng nghỉ, Phan Tạ Dương nhận điện thoại, nhận tin người được sắp xếp không vào được. "Đúng là rất cẩn thận, nhưng Tu Tư Mân đã gọi bữa tối đến, lát nữa sẽ cho nhân viên phục vụ thử một chút."

Cố Tân Tân sấy khô tóc rồi ngồi xuống mép giường, Tu Tư Mân trở lại ngồi về bàn đọc sách. "Phía bên đó tiến triển sao rồi?"

"Chỉ cần thời gian đầu này chịu bỏ ra tiền thì muôn bao nhiêu tác giả cũng đều có thể đào được. Mười người nằm trong top đầu của Danh Động Mạn đã mua được sáu người, còn hai người đang suy nghĩ."

Tu Tư Mân vẫn là chưa từng tiếp xúc qua cái nghề này nên có chút hiếu kỳ. "Em làm thế nào để khiến bọn họ lung lay? Dù sao sử dụng bút danh mới cũng kèm theo mạo hiểm rất lớn."

"Dựa theo số lượng chương và độ dài chương cập nhật, một chương sẽ trả từ một trăm đến hơn một ngàn. Nếu như tính theo số chương hiện tại của bọn họ thì một ngày có thể thu được mấy ngàn, đây chính là thứ mà Danh Động Mạn không thể cho được." Cố Tân Tân đương nhiên hiểu rõ kế hoạch của mình có bao nhiêu mạo hiểm. "Bọn họ đều sẽ được thêm vào danh sách đề cử của mỗi kênh. Đây giống như một canh bạc, nhưng những tác giả này em cũng coi như từng nghiên cứu qua, với thực lực này của bọn họ thì chỉ cần được đề cử thỏa đáng, nhuận bút kiếm về cũng sẽ bù lại được."

Tâm mắt Tu Tư Mân trở lại màn hình máy tính, "Tôi tin em, cứ mạnh tay làm đi."

"Sao anh không ăn tối sớm hơn một chút, bây giờ đã rất muộn rồi."

"Cứ vào công việc là sẽ bận túi bụi quên cả thời gian." Ngón tay người đàn ông gỗ nhẹ hai lần trên bàn phím. "Tôi thấy tin tức chúng ta ở nơi này đã bị không ít người biết."

"Anh vẫn cảm thấy phục vụ phòng vừa rồi có điểm kỳ lạ sao?"

Tu Tư Mân nghiêng người đối mặt với Cố Tân Tân, "Nói không chừng lát nữa sẽ lại đến."

Nhân viên phục vụ đẩy xe từ trong thang máy đi ra ngoài, qua màn hình máy tính tại phòng nghỉ Cận Ngụ Đinh có thể quan sát được động tĩnh trên hành lang. Cô ta đi đến trước cửa phòng của Tu Tư Mân và Cố Tân Tân, nhấn chuông cửa. "Chào ngài, đồ ăn đã gọi của ngài."

"Tự vào đi."

Nhân viên phục vụ nghe vậy, móc thẻ phòng từ trong túi quét lên, cánh cửa cách một tiếng rồi mở ra.

Nhân viên phục vụ cẩn thận từng li từng tí đẩy xe đồ ăn vào trong sau đó tiện tay đóng cửa lại, âm thanh từ trong phòng ngủ truyền tới càng thêm rõ ràng.

"Anh đừng có động, thôi nào, đừng lộn xộn....." Tiếng nói chuyện này rõ ràng là của Cố Tân Tân.

"Em không cho tôi động thì làm sao tôi nhịn được, được rồi, làm nhanh chút đi nào." Thanh âm trầm thấp của Tu Tư Mân còn mang theo ý cười, Cận Ngụ Đinh nghe được, sắc mặt lập tức tái nhợt. Anh cắn chặt răng, ánh mắt gắt gao nhìn lên màn hình không tha.

Nhân viên phục vụ dĩ nhiên cũng nghe được, không biết tiếp tục tiến lên hay làm sao. "Chào ngài, đồ ăn ngài gọi."

"Vào đi, đặt lên trên bàn ấy."

"Vâng."

Chiếc xe chậm rãi đến, cảnh trong căn phòng cũng dần dần hiện ra trước mắt những người ngồi trong phòng nghỉ. Hình ảnh quét qua, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy máy tính trên bàn sách. Nhân viên phục vụ đẩy xe đi đến trước bàn, bày mấy đĩa thức ăn lên sau đó chuyển đầu xe, cảnh trên màn hình chuyển sang chiếc giường lớn.

Trên giường ngắn ngang không thể tả, Cố Tân Tân đưa lưng về phía ống kính. Cô mặc chiếc áo hai dây đến ngang lưng, hai chiếc dây nhỏ lộ ra bả vai trắng nõn, phía sau lưng cũng lộ ra phân nửa.

Phan Tạ Dương chăm chú nhìn kỹ. "Người này sao nhìn quen quen?"

Cố Tân Tân hơi nghiêng mặt, Phan Tạ Dương gõ gõ ngón tay vào huyệt thái dương, giống như đang rất nghiêm túc ngẫm nghĩ. Cận Ngụ ĐÌnh giơ tay che lại đôi mắt anh ta, "Nhắm mắt lại."

"Sao thế?"

Không Thành đứng phía sau, nghe được lời này của Cận Ngụ ĐÌnh liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại trước.

"Đừng có để tôi phát hiện ra cậu nhìn lén."

Cận Ngụ ĐÌnh có phải là càng ngày càng kỳ quái rồi không, Phan Tạ Dương đẩy tay anh ta, "Được, được, tôi cũng không có như cậu, hứng thú với mấy chuyện phòng the của nhà người ta."

Cận Ngụ ĐÌnh thu lại tầm mắt, ánh mắt tiếp tục chòng chọc nhìn màn hình. Anh không biết phải lấy từ ngữ gì để hình dung tâm tình của mình hiện tại, chỉ biết là trong lòng giày vò như có hàng vạn con kiến bò qua. Anh đã hết lần này đến lần khác cảnh cáo mình đừng làm chuyện này, nhưng cuối cùng vẫn như bị quỷ thần xui khiến chạy tới đây.

...Mà chuyện khiến anh không thể chấp nhận được nhất chính là, Tu Tư Mân ngồi quay mặt về phía ống kính đang để nửa thân trần, dựa lưng lên đầu giường. Trong phòng chỉ để một chiếc đèn tường, ánh đèn màu cam hắt lên mái tóc rối có phần lười nhác cùng bắp thịt rắn chắc của người đàn ông.

Cố Tân Tân cầm bảng vẽ điện tử và bút, nửa người dưới của hai người được chiếc chăn phủ lên. Cận Ngụ Đinh mím môi, hai tay không biết nên đặt ở đâu, cuối cùng cũng chỉ có thể đan chặt vào nhau.

"Sắp xong rồi, một chút nữa thôi."

"Em vẽ truyện tranh thì cứ vẽ, sao lại vẽ tôi vào làm gì?" Tu Tư Mân tựa ở đó không nhúc nhích.

"Mỗi nhân vật đều phải có những cảnh nhìn sao để độc giả say mê hấp dẫn, em vẽ phác họa anh vào đây, như vậy những lần vẽ sau sẽ có thể dễ dàng vẽ ra được anh."

Tu Tư Mân nghe lời này cũng không tệ, hắn ngồi dậy, khéo mắt xinh đẹp mang theo ý cười, nhích lại gần Cố Tân Tân hơn một chút, "Thật sao?"

Cố Tân Tân giơ chân lên, đá nhẹ lên ngực người đàn ông, "Mau ngồi về đi."

Động tác này rơi vào trong mắt Cận Ngụ Đinh không thể nghi ngờ đã đâm anh một nhát đau đớn. Thân mật như vậy nhưng anh cũng không thể ngăn cản, mỗi một câu chữ đều hung hăng khoét vào lòng anh. Một nhát nhẹ, rồi một nhát mạnh, một lúc sau sẽ lại từ trước sau cùng đâm tới, không cho anh dù chỉ một cơ hội thở dốc.

***

Bát Bát: Chương 8k từ nhưng ta không hề chia đôi nha, mau khen ta đi kkk~

P/s: Mấy ngày nay phải đi làm kiếm tiền vì đang tính mua notebook mới, đợt này dự là sẽ mất hai tháng thay vì làm một tháng nghỉ một tháng như trước, hiuhiu~~

P/ss: Ta thật sự khâm phục những người quanh năm làm văn phòng, ta mới có đi mấy ngày mà tâm trạng đã xuống dốc không phanh rồi, văn phòng đúng là cái nơi triệt để hủy hoại những con người yêu tự do như ta mà, hiuhiu~~

Túm lại ta là muốn nói ta đang rất cần mn gom góp động lực a, mau like mau vote đi nào kkk~~~~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Lúc Tỏ Chức Lễ Cưới Phát Cho Anh Ta Cái Thiệp Mời?

Dịch: CP88

***

Không Thành tuy nhắm hai mắt nhưng tiếng hai người nói chuyện vẫn truyền vào tai cực kỳ rõ ràng. Anh ta không biết Cận Ngụ Đinh lúc này thế nào, cũng không dám mở mắt ra xem.

Trên màn hình, Tu Tư Mân đã ngồi về chỗ, "Được rồi, nhanh vẽ đi."

"Chưa vẽ xong nên không muốn cho anh xem thôi mà."

"Cái này là truyện tranh, còn không biết vẽ ra cái dạng gì."

Cố Tân Tân trỏ trỏ chiếc bút về phía hắn, "Anh không tin tưởng em gì hết."

Bọn họ nằm trên một chiếc giường, cùng đắp một cái chăn, cảm giác lười biếng mà ấm áp. Từ góc độ của Cận Ngụ Đinh nhìn tới, Cố Tân Tân mặc hay không mặc chiếc áo dây kia đều như không. Nhưng đây không phải là cảnh sinh hoạt của một đôi vợ chồng thực thụ sao? Tư thế thoải mái trên giường đùa nghịch, lại nói mấy lời âu yếm chọc ghẹo, muốn là có thể lập tức làm những chuyện muốn làm.

Một tay Cận Ngụ Đinh chống trán, gần như không còn xem nổi nữa, thế nhưng ánh mắt vẫn kiên định dừng lại trên màn hình không

rời đi.

Nhân viên phục vụ tận lực khiến cho động tác bày món ăn ra chậm lại, đây cũng là do Phan Tạ Dương dặn dò.

Ai cũng chưa từng được thấy được phía sau sự lạnh nhạt của Tu Tư Mân là dạng gì, hóa ra, người ta vốn nói ai cũng sẽ có một mặt dịu dàng không hề sai. Dù trong ngày thường hắn ở trước mặt người khác có bao nhiêu xa cách, nhưng đối mặt với người thân thuộc nhất trong nhà thì mọi đê phòng sẽ đều gỡ xuống.

"Đúng rồi, hôm nay Cận Ngụ ĐÌnh đã đến tìm em." Cố Tân Tân đột ngột lên tiếng.

Tu Tư Mân không có phản ứng gì quá lớn. "Anh ta biết bộ truyện tranh đó là do em vẽ rồi?"

"Ừm, nhưng có lẽ chỉ là vì có chút ngạc nhiên với nội dung có phần giống với anh ta thôi." Cố Tân Tân bày ra cái dáng vẻ không để tâm lắm, Tu Tư Mân đổi tư thế chân, cô thuận thế kê cánh tay mình lên đầu gối của hắn, tiếp tục vẽ, "Em nói với anh ta, em với anh đã kết hôn."

Ánh mắt Tu Tư Mân rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Tân Tân. "Chờ đến lúc chúng ta làm lễ cưới, em gửi cho anh ta một cái thiệp mời."

Khổng Thành rốt cuộc không nhịn được mở mắt ra nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, sắc mặt anh u ám, cả người chìm đắm trong một thứ bi thương không thể gọi thành tên, thật giống như trong thế giới kia chỉ có anh, ai cũng không thể xâm nhập. Hơn nữa chỉ có bi thương mới có thể đến gần anh, hết thảy những màu sắc rực rỡ xung quanh đều bị khói bi thương đó tàn nhẫn cắn nuốt. Bóng dáng lẻ loi này của anh thật sự khiến Khổng Thành khó chịu trong lòng vạn phần.

"Được." Phía bên kia, Cố Tân Tân rất sảng khoái đồng ý. "Còn việc tới hay không thì tùy anh ta đi."

"Đúng rồi, em muốn bao giờ đi chụp ảnh cưới?"

Cố Tân Tân và Tu Tư Mân trong khung cảnh đó không có bất kỳ mắt tự nhiên nào, động tác trong tay cô vẫn chưa dừng, "Chờ qua khoảng thời gian bận rộn này đã, sau khi ổn định được chuyện mấy người tác giả kia."

"Được rồi."

Nhân viên phục vụ xếp món cuối cùng lên bàn. "Thưa ngài, món ăn đã mang lên đủ."

"Cám ơn," Tu Tư Mân nghiêng người qua lấy ví tiền từ trên tủ đầu giường, thuận tay rút ra vài tờ tiền mệnh giá lớn, "Cái này thưởng cho cô."

Động tác này của hắn khiến cho cánh tay Cố Tân Tân cũng bị kéo đi theo, cô hờn dỗi trách móc, "Ôi, vẽ lệch mất rồi."

Nhân viên phục vụ bước nhanh về phía trước, nhận lấy tiền tip từ trong tay hắn, "Cám ơn."

Tu Tư Mân cầm ví tiền gõ nhẹ lên đầu Cố Tân Tân, "Cũng đâu thể vẽ xong được luôn, gấp cái gì."

"Không phải là vì em sợ anh đói bụng đó sao."

Tu Tư Mân cong môi. "Tôi làm người mẫu cho em đúng là đói gần chết. Em có thể xem xét cho tôi ăn em để lót bụng."

Cố Tân Tân giơ tay muốn đánh hắn, Tu Tư Mân nhanh hơn một bước ngoan ngoãn ngồi về. "Được rồi, vẽ đi, nhớ vẽ cho đẹp vào."

Nhân viên phục vụ đẩy xe chậm rãi đi ra ngoài, ống kính cũng vì thế mà xoay theo, trên màn hình chỉ còn lại vách tường trắng lạnh lẽo. Chiếc xe đẩy ra khỏi phòng bọn họ, nhân viên phục vụ cẩn thận cài cửa lại.

Phan Tạ Dương lúc này mới dám mở mắt, nhưng vẫn không dám nói chuyện. Vừa rồi anh ta nghe được rõ ràng Cố Tân Tân nói lúc kết hôn sẽ gửi thiệp mời cho Cận Ngụ Đình. Anh ta cẩn thận liếc nhìn vẻ mặt của Cận Ngụ Đình, càng thêm nhận định lúc này không nên nói gì mới có thể bảo toàn tính mạng.

Cận Ngụ Đình ngồi ở đó hồi lâu, một lúc sau mới đứng lên.

Phan Tạ Dương vội vàng đi theo sau, Cận Ngụ Đình không dặn dò thêm gì nữa, không nói lời nào rời đi.

Khổng Thành đi theo phía sau, hai người lên xe nhưng đợi một lúc Cận Ngụ Đình vẫn không nói ch襌 cần đến, Khổng Thành bèn ra hiệu cho tài xế lái về tòa nhà Tây.

Bên trong không gian chật chội không có một tiếng động, mà ai cũng không dám lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc này.

Khổng Thành thở phào một hơi, xem như Cận Ngụ Đình vẫn còn lý trí. Vừa rồi nếu như anh đòi thẻ phòng từ Phan Tạ Dương rồi chạy vọt vào đó thì mới là đem chuyện bé xé ra to.

"Khổng Thành."

"Vâng."

"Nhân viên bán hàng của cửa hàng kia không còn đi làm nữa sao?"

Khổng Thành cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, "Vâng, người trong cửa hàng nói là cô ta đã từ chức, đơn từ chức được gửi lên từ một tháng trước, khi đó Cận phu nhân còn chưa xảy ra chuyện."

Không bao lâu sau khi Cố Tân Tân tìm đến nhân viên phục vụ kia, cô ta cũng rời khỏi cửa hàng đó. Đồng nghiệp của cô ta cũng

không biết là cô ta đi đâu, chỉ nói hình như cô ta có một người bạn trai ở thành phố khác, lần này có lẽ là đi tìm anh ta.

"Tiếp tục tìm. Đào ba thước đất cũng phải tìm ra."

"Vâng."

Bên trong khách sạn Đỉnh Minh, Cố Tân Tân vừa nghe được tiếng đóng cửa phòng liền thu lại động tác trong tay.

Cô buông chiếc bảng vẽ điện tử xuống sau đó vén chăn đứng dậy, phía dưới cô mặt một chiếc quần dài. Tu Tư Mân đứng dậy theo, cũng mặc một chiếc quần dài, hắn cầm chiếc áo tắm khoác bên cạnh phủ thêm lên người.

"Nhanh đi ăn đi, đừng để cơm và thức ăn đều nguội hết."

Người đàn ông tiến lên vài bước, ngồi xuống chỗ của mình, "Cùng ăn không?"

"Ăn no lắm rồi, em cũng không muốn béo ú đâu."

Tu Tư Mân không nói nhiều, cầm đũa lên. Cố Tân Tân ngồi xuống vị trí đối diện, "Chiều tối Văn Văn gọi điện cho em, con bé rất khỏe mạnh. Anh yên tâm, có mấy người Ngũ ca trông nom rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì được."

Tu Tư Mân nhẹ giương mắt, "Nha đầu này, động chút là tìm em khắp nơi. Hôm nay còn chưa gọi cho tôi nữa."

"Gọi cho em không phải đều như nhau cả sao? Có chuyện gì em nói trực tiếp cho anh biết là được rồi."

"Không được, lát nữa ăn xong phải gọi điện cho con bé."

Cố Tân Tân không nhịn được cười, "Con bé thế nào cũng sẽ nói anh cái gì cũng muốn quản."

"Con bé nói về tôi trước mặt em như thế?"

Cố Tân Tân vội vàng che miệng lại. "Em không có nói gì nha."

Tu Tư Mân bỏ một miếng cơm vào miệng, chậm rãi nghiền ngẫm, một lát sau mới lên tiếng. "Nha đầu này là mạng của tôi, đương nhiên là tôi phải quản cho tốt."

"Em biết." Cố Tân Tân đáp nhẹ, "Yên tâm. Văn Văn rất hiểu chuyện, cũng biết anh không dễ dàng gì. Con bé sẽ không đòi hỏi gì quá đáng."

Khóe mắt Tu Tư Mân nỗi lên ý cười, "Ừ, từ nhỏ con bé đã rất biết nghe lời."

Cận Ngụ Đinh trở về phòng ngủ, mạnh bạo gõ mấy chiếc cúc trên cổ sau đó nằm thẳng đơ trên chiếc giường lớn, mắt nhìn chằm chằm trần nhà.

Bên người không có lấy một tiếng nói chuyện, anh nghiêng đầu sang, phảng phất có thể nhìn thấy bóng dáng của cô đi tới đi lui trước bệ cửa sổ.

Loại thân mật của cô và Tu Tư Mân anh đã quá quen thuộc, bởi giữa bọn họ cũng đã từng như vậy. Nhưng rõ là lúc ban đầu ở với anh Cố Tân Tân như một con nhím xù lông, mà vì sao cô và Tu Tư Mân nhận thức chưa lâu đã có thể ở chung hòa hợp đến thế?

Lúc trước có mấy lần anh đề cập với cô chuyện đi đăng ký kết hôn nhưng cô đều hé lèn này đến lần khác lấy lý do ra từ chối. Cứ coi như khi đó là cô tùy tiện muốn sao cũng được, vậy bây giờ với Tu Tư Mân tính là thế nào?

Trò đùa sao? Cận Ngụ Đinh cảm thấy cái nắc này mình đúng là không sao qua được.

Tầm mắt anh chuyển về phía cuối giường, mơ hồ thấy được bóng dáng Cố Tân Tân kéo vali, cô vừa khóc vừa xếp đồ vào trong, lại khó khăn kéo khóa. Lúc trước cô từ nơi này rời đi có một chút lưu luyến nào hay không? Hay là nói, kỳ thực trong lòng có lưu luyến không muốn đi hay không?

Tòa nhà Đông.

Từ sau chuyện ngày hôm đó, vài ngày sau Thương Kỳ đều ở lì trong nhà không đi đâu. Mặt mũi cô ta đều đã mệt hết.

Nhin dáng vẻ của Cố Tân Tân thì có lẽ là đắc thế, nếu không một bộ lẽ phục đắt tiền như vậy không phải nói mua liền mua.

Cô ta lười biếng lột măng cụt trong tay, trên móng tay lập tức phủ một lớp nước đỏ, Tân Chi Song và Thương phu nhân ngồi trên ghế sô pha nói chuyện.

"Chuyện của Cố Tân Tân kia Lão Cửu đã kể gì với bà chưa?"

Tân Chi Song cầm chén trà đặt trước mặt Thương phu nhân, "Tân Tân làm sao vậy?"

"Cô ta lại kiếm được một người khác tốt hơn rồi."

Tân Chi Song khẽ ngẩng đầu, đáy mắt lộ ra không tin, "Mới có bao nhiêu thời gian đâu, Tân Tân sẽ không làm thế."

"Có người gặp cô ta đi cùng một người đàn ông khác ra vào khách sạn, chính xác một trăm phần trăm, không thể giả được."

"Biết đâu là nhầm lẫn." Tân Chi Song yếu ớt đáp lại.

"Đương nhiên là thật. Lân đắc thanh(*), cô ta đúng là không phải hạng tầm thường, vừa rời khỏi Cận gia liền tìm được người mới rồi."

(*) tiếng Thượng Hải. Ý là phản ứng nhanh, ngộ tính cao, làm những việc khiến người ta phải tán thưởng

Tần Chi Song rơi vào trầm tư nhìn chằm chằm chén trà trong tay, Thương phu nhân nhàn cơ hội đó nói. "Tôi thấy Ngụ Đinh cũng nên bắt đầu lại một cuộc sống mới đi."

"Bắt đầu lại gì chứ?" Tần Chi Song cười cười. "Bạn trẻ tự có chính kiến của mình, tôi cũng không làm chủ được."

"Tuổi của Ngụ Đinh cũng không còn nhỏ, hơn nữa cơ thể Thương Lục cũng không khỏe, nói thật là mấy năm này tôi cũng không hi vọng con bé mang thai một lần nữa. Bà xui, cho đến tận giờ tôi vẫn thấy cực kỳ hổ thẹn, nếu như phía cậu hai kia không trông cậy gì được thì bà cũng nên dồn công sức sang tòa nhà Tây bên kia đi thôi."

Tần Chi Song nghe vậy, vội vàng khuyên giải an ủi, "Bà tuyệt đối đừng nghĩ vậy, con cháu tự có phúc của con cháu. Thương Lục nhất định sẽ khỏe lại, còn chuyện ôm cháu nội cũng không cần gấp, cứ từ từ rồi đâu sẽ vào đó."

Thương phu nhân không dấu vết nhìn sang con gái ngồi cạnh, tầm mắt Thương Kỳ chạm với bà ta, giống như biết bà ta muốn nói gì.

Trên đường trở về, Thương phu nhân thử thăm dò ý tứ của Thương Kỳ. "Kỳ Kỳ, con cảm thấy Cửu ca con là người thế nào?"

"Mẹ, mẹ hỏi cái này làm gì?" Thương Kỳ thật ra vừa rồi nhìn vào mắt bà ta cũng đã ngờ ngợ đoán ra được bà ta muốn ám chỉ gì.

"Con xem xem, Cố Tân Tân không có bối cảnh như vậy còn có thể gả vào Cận gia. Con như vậy làm sao lại không được, phải không?"

Trong lòng Thương Kỳ bị gầy nhẹ, cô ta đợi từng ấy năm, từng ngày lớn lên, cuối cùng thì cũng đợi được ngày bọn họ nhớ đến cô ta.

"Mẹ, mẹ đừng nói lung tung. Cửu ca hiện tại.....sẽ không có tâm tư này đâu."

Thương phu nhân tỉ mỉ quan sát nét mặt của con gái mình, "Cô Tân Tân hại chị gái con thành như vậy, Ngụ Đinh và cô ta đã không thể nào quay lại được nữa rồi. Cậu ta rồi cũng sẽ phải tái hôn, Kỳ Kỳ, mẹ cũng là có suy nghĩ muốn để cho con gả vào Cận gia, nếu được vậy thì chúng ta cũng không cần phải lo lắng có người làm hại Thương Lục nữa. Con cũng có thể ngày ngày ở cạnh chăm sóc cho con bé, tòa nhà Đông và tòa nhà Tây vẫn luôn tranh đấu ngầm ngầm, nếu là người khác Thương Lục nhất định sẽ không thể sống dễ chịu."

Thương Kỳ là em gái ruột của Thương Lục, gả cô ta vào Cận gia là quyết định sáng suốt nhất.

Thương phu nhân kéo tay Thương Kỳ qua. "Mẹ cũng không biết trong lòng con là như thế nào nên mới không dám nói thẳng ra trước mặt bác Tần của con. Bây giờ mẹ hỏi ý của con, mẹ biết làm như vậy là ủy khuất con, nhưng mà....."

"Mẹ, ý của mẹ con đều hiểu," Thương Kỳ nắm lại bàn tay của bà ta, "Con đương nhiên là đồng ý. Con cũng muốn có thể chăm sóc cho chị nhiều hơn, nếu có thể như vậy thì con với chị cũng có thể ở gần nhau rồi."

"Con sẽ không bị oan ức quá chứ?"

Thương Kỳ cười yếu ớt, "Sẽ không, chí ít thì con cũng hiểu rõ tính tình Cửu ca."

"Con có thể nghĩ như vậy là tốt. Hôm nào đó tìm một cơ hội rồi nói mớm lời với bác Tần của con, để người lớn thương lượng trước."

Khuôn mặt Thương Kỳ đỏ bừng, khẽ gật đầu.

Ngày hôm sau.

Cận Ngụ ĐÌnh đi làm, Khổng Thành nói tài xế cho xe đỗ ở một bãi đậu xe cách trung tâm thương mại không xa. "Cửu gia, chiều nay còn có buổi họp, chúng ta ăn cơm trưa trước nhé."

"Ừ." Một loại chuyện nhỏ nhặt này từ trước vẫn là do Khổng Thành sắp xếp, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại anh đối với việc ăn gì đều không hứng thú, chỉ cần lấp đầy bụng và không làm chậm trễ công việc của anh là được rồi.

Đi vào khu trung tâm thương mại, thang máy sắp đóng lại thì có một giọng nữ truyền tới, "Khoan đã."

Khổng Thành ấn giữ lại cửa thang máy, nhìn theo Thương Kỳ nhanh chân chen vào trong.

"Cửu ca!" Trên tay Thương Kỳ cầm theo hai cái túi giấy, "Sao hai người lại ở đây thế ạ?"

"Tới ăn cơm."

Thương Kỳ đứng bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, cô ta đi dạo đến mức hai bàn chân tê dại, "Em vốn là định ăn trưa cùng bạn mà không thể tìm được ai rảnh rồi, Cửu ca, em đi theo anh được không?"

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh lạnh nhạt nhìn về phía trước. "Được."

Thêm một cô ta không nhiều, thiếu một cô ta cũng không ít.

Khổng Thành tìm đến bàn đã đặt sẵn, sau đó dẫn theo Cận Ngụ ĐÌnh và Thương Kỳ qua. Hai người ngồi vào ghế, Thương Kỳ đặt túi xuống chiếc ghế bên cạnh. "Hiện tại đi dạo phố muốn tìm người đi cùng thật khó, trước đây còn có thể rủ Cửu tẩu."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi híp mắt lại, không nói gì, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cửu ca, anh có tin tức gì của Cửu tẩu chưa?"

Cận Ngụ Đinh lạnh nhạt trả lời. "Tin tức gì? Cô ấy vốn là ở ngay Lục Thành này."

"Vậy sao anh không đi tìm chị ấy? Anh rể em cũng chỉ là nhất thời nỗi nóng thôi, gần đây là dịu lại không ít rồi, trước mặt anh ấy em cũng sẽ khuyên nhủ thêm."

Lúc này Cận Ngụ Đinh thật sự không muốn nghe người khác nhắc đến Cố Tân Tân, nhưng Thương Kỳ chống cằm, vẫn còn ý định nói tiếp, "Kỳ thực lúc trước Cửu tẩu có đến tìm em, muốn nhờ em thay chị ấy nói giúp trước mặt anh rể, nhưng chuyện này em cũng khó đứng ra, dù sao người bị hại cũng là chị gái em. Tuy là em thấy chị ấy không phải loại người như vậy, nhưng em cũng giống anh, trước những chứng cứ đó thật sự là không thể nói được gì."

Khổng Thành từ phía xa đi tới, "Thương tiểu thư, tôi sẽ chỉ gọi mấy món đơn giản thôi, chiều nay Cửu gia còn có một buổi họp quan trọng."

"Không sao. Tôi cũng không quá kén ăn."

Thương Kỳ nhấp một ngụm trà, Khổng Thành xoay người đi tìm phòng rửa tay.

Cố Tân Tân và đồng nghiệp đi vào phòng ăn, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Cận Ngụ Đinh. Cô theo bản năng muốn rời đi, nhưng nơi khóe mắt lại nhìn thấy Thương Kỳ ngồi đối diện anh.

Cố Tân Tân vỗ vai đồng nghiệp. "Cậu đi chọn món trước đi."

"Ok."

Cố Tân Tân thả nhẹ bước chân đi tới, sự chú ý của Cận Ngụ Đinh vốn không đặt trên bất cứ ai, chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ rồi xuất thần.

Thương Kỳ nói nhiều như vậy nhưng cũng không được anh đáp lại, cô ta không thể làm gì khác là tiếp tục ba hoa. "Cửu ca, ba mẹ của Cửu Tẩu có phải là đã dọn đi rồi không? Lần trước em đi tìm chị ấy mà thấy không có ai ở nhà."

"Cô tìm tôi làm gì thế?" Cố Tân Tân bất thình lình lên tiếng, dọa cho Thương Kỳ sợ suýt chút nữa đứng phắt dậy.

Cô chồng hai tay lên bàn ăn, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch của Thương Kỳ. "Kỳ Kỳ, em tìm chị làm gì vậy a?"

Khuôn mặt Thương Kỳ lộ vẻ giật mình, Cận Ngụ Đinh cũng định thần lại sau đó ngẩng đầu nhìn gó má của Cố Tân Tân, thế nhưng từ đầu đến cuối Cố Tân Tân chỉ nhìn chằm chằm Thương Kỳ không rời.

Thương Kỳ miễn cưỡng cười vui vẻ, "Cửu Tẩu!"

Cố Tân Tân không nói lời nào nhìn chằm chằm cô ta, ánh mắt lạnh lạnh không có ý rời đi, khiến cho nét mặt của Thương Kỳ càng ngày càng trở nên không tự nhiên. Cận Ngụ Đinh cũng lạnh lùng nói. "Cô ấy không phải là Cửu Tẩu của em nữa rồi."

Thương Kỳ ngoan ngoãn im lặng, khóe miệng Cố Tân Tân khẽ cong lên, "Tìm tôi, là để kiểm tra xem tôi đã chết chưa sao?"

"Dĩ nhiên là không phải. Cửu Tẩu, em là lo lắng cho chị....."

"Vậy thì cảm ơn cô quá." Ánh mắt Cố Tân Tân vẫn dừng trên người cô ta không chịu đi, trong lòng Thương Kỳ nhanh chóng suy nghĩ kế sách ứng phó. Vạn nhất Cố Tân Tân nói ra vụ việc cô ta dẫn lên mu bàn tay cô lần đó, còn có chuyện Thương gia làm lúc sau, cô ta phải ứng phó thế nào đây?

"Cửu Tẩu, cơn giận dữ của anh rể em cũng sắp trôi qua rồi....."

Cố Tân Tân ngắt lời cô ta. "Qua? Tốt, rốt cuộc thì cũng có thể đến lúc đi điều tra cho rõ ràng rốt cuộc ai là người hại Thương Lục sảy thai rồi nhỉ?"

Thương Kỳ bị lời của cô làm cho không biết phải nói tiếp thế nào, cô ta nhìn sang Cận Ngụ ĐÌnh đối diện.

Cố Tân Tân vẫn chống hai tay trên mặt bàn không nhúc nhích, cô theo tầm mắt của cô ta quay đầu nhìn Cận Ngụ ĐÌnh bên cạnh. "Cửu gia, vị nhị tiểu thư của Thương gia này vẫn là luôn rất coi trọng anh, anh không thể nào mà không biết chứ?"

Người đàn ông liếc cô một cái, hiển nhiên cảm thấy lời này của Cố Tân Tân là cố ý muốn chọc tức anh, "Em lợi hại, chuyện gì cũng biết."

Cố Tân Tân giả vờ giật mình. "Cô ta chưa từng thô lộ với anh sao?"

Sắc mặt Thương Kỳ càng ngày càng trăng. "Cửu tẩu, chị đừng nói linh tinh."

Cố Tân Tân thu lại cánh tay, cô đứng thẳng người dậy, đổi thành tư thế khoanh tay trước ngực, "Cận Ngụ ĐÌnh, nếu như tôi nói Thương nhị tiểu thư trăm phương ngàn kế muốn có được anh, tất cả mọi chuyện đều liên quan đến cô ta, mà nội tâm của cô ta âm u gian trá, cẩn bản không phải là thiện lương ôn hòa như bên ngoài, hẳn là anh sẽ không tin đâu nhỉ?"

Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi nhìn về Thương Kỳ đối diện, Thương Kỳ liên tục xua tay, "Cửu tẩu, à không, Tân Tân, chị không thể vì em không giúp chị cầu xin anh hai mà nói em như thế."

"Đương nhiên tôi cũng chỉ là nói vậy thôi, dù sao cũng không có chứng cứ. Chỉ là lúc trước tôi bị cô lừa đủ thảm, Thương nhị tiểu thư hành động dứt khoát không có kẽ hở, không đi làm diễn viên quả là đáng tiếc."

Lúc trước quan hệ của Thương Kỳ và Cố Tân Tân tốt như thế nào Cận Ngụ ĐÌnh đều nhìn ở trong mắt, không ngờ hôm nay Cố Tân Tân lại dùng thái độ đó nói chuyện với Thương Kỳ.

"Cô nghĩ mọi cách đuổi tôi ra khỏi Cận gia không phải là để lót đường cho chính mình sao?"

Trong lòng Thương Kỳ không khỏi rối lên. "Chị nói nhảm gì đó, em và Cửu ca không có gì hết."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đó, nhìn thấy Khổng Thành từ phía xa đang đi đến. "Tôi và Thương Kỳ thật sự không có gì cả."

"Kỳ thực có một phương pháp tốt nhất để kiểm tra, đó chính là, nếu như có một ngày Thương gia nói muốn gả con gái cho anh, vậy thì lúc đó tôi nghĩ anh nên cân nhắc một chút những lời tôi nói hôm nay. Nếu Thương nhị tiểu thư nói không có ý gì với anh thì sẽ tiếp tục giữ hiện trạng như bây giờ, vậy thì anh có thể cho là tôi vu hại, nói hươu nói vượn. Nhưng nếu như giả thiết của tôi thành sự thật, ngày đó nhất định cô ta sẽ nói là để tiện chăm sóc cho Thương Lục nên mới muốn ở với anh, lúc đó chứng minh lời của tôi không phải là xằng bậy." Cố Tân Tân cơ hồ là dùng một hơi nói ra câu này, tuy tốc độ nói cực kỳ nhanh nhưng từng câu chữ đều rất rõ ràng, cũng là để cho hai người ngồi trước bàn ăn có thể nghe được không sót một chữ.

Thương Kỳ nghẹn ở cổ họng, suýt nữa tắc thở, Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi nhìn Cố Tân Tân thật kỹ.

Đồng nghiệp đã gọi xong món ăn đi tới, khéo mắt Cố Tân Tân lộ ra mấy phần giảo hoạt, "Thương nhị tiểu thư, lần trước cô đã thừa nhận với tôi mình thích Cửu gia rất nhiều năm, nói tôi vướng chân vướng tay, còn nói nếu như không khiến tôi cút khỏi Cận gia thì mình sẽ vĩnh viễn không có cách nào vào cửa. Điều là chính miệng cô nói ra, sao hôm nay lại quên hết cả rồi?"

"Em nói vậy bao giờ chứ?" Vành mắt Thương Kỳ đỏ ửng, cô ta đúng là có tâm tư đó nhưng chưa từng nói ra, theo dĩ nhiên sẽ không ngu ngốc mà đi thừa nhận. Ngoài trừ cái lần không nhịn được đạp lên tay Cố Tân Tân thì những thứ khác cô ta đều không để lộ dù chỉ một chút sơ hở.

"Khóc cái gì? À, đây là cũng chiêu cô hay dùng nhất nhỉ? Những gì cô nói tôi đều nhớ rất rõ trong lòng đây. Cô nói Cửu gia có tình cảm với Thương Lục nên dùng Thương Lục để gây xích mích quan hệ của chúng tôi chính là thủ đoạn thông minh nhất. Còn nói dù cô có làm đi làm lại chiêu này hàng trăm lần thì cũng sẽ không có ai nghi ngờ đến mình."

Cận Ngụ Đinh nghe thế, ánh mắt rọi xuống khuôn mặt Thương Kỳ rõ ràng đã tràn đầy tìm tòi cùng nghiên cứu, Thương Kỳ không thể làm gì khác là phản bác lại. "Những câu nói này em chưa từng nói, em cũng sẽ không bao giờ đánh chủ ý lên chính chị gái của mình. Tân Tân, chị oán hận chúng em cũng là chuyện không thể trách, nhưng xin chị đừng kéo theo em xuống nước."

"Cũng đã nói đến nước này rồi, có gì cần nói tôi đều nói xong." Cố Tân Tân xoay người muốn rời đi, chân vừa nhấc liền hướng về phía Cận Ngụ Đinh nhắc lại một câu trọng điểm. "Chờ một ngày nào đó Thương nhị tiểu thư thổ lộ với anh, hoặc là Thương gia tỏ ý muốn gả con gái mình, khi ấy anh sẽ tin lời của tôi thôi." Cô ném lại một câu nói nặng mười tấn đó rồi đi khiến cho Thương Kỳ không khỏi nắm chặt tay. Cô ta ngàn vạn không ngờ được Cố Tân Tân chỉ nói mấy câu đơn giản đã có thể đóng đinh toàn bộ kế hoạch của cô ta. Cô ta không cam lòng, thế nhưng cô ta cũng sợ Cận Ngụ Đinh sẽ hoàn toàn tin tưởng.

"Sao Cửu tẩu lại biến thành thế này? Nhất định là chị ấy oán em không thay chị ấy đứng ra bênh vực, còn cả chuyện chị em sảy thai nên mới giận chó đánh mèo đến em."

Khổng Thành quay lại bàn ăn, ngồi xuống cạnh Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông liếc Thương Kỳ một cái, cuối cùng vẫn là không nói gì.

Cô ta càng nghĩ càng sốt ruột, nghĩ đến lời hôm qua Thương phu nhân đã nói thì càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Cố Tân Tân chỉ bằng một cái miệng liền có thể khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh nghi ngờ cô ta, dù là những câu nói kia đều là cô tự biên tự diễn, thế nhưng Thương Kỳ hiện tại có miệng khó nói, cũng không thể nói rõ ràng.

Cô ta không dám nói sâu vào đề tài này, vạn nhất Cận Ngụ ĐÌnh hỏi cô ta có thích anh hay không thì không phải là cô ta cưỡi hổ khó xuống sao.

Cố Tân Tân ngồi xuống bàn ăn của mình, đồng nghiệp liếc về phía Thương Kỳ bên kia. "Những lời chị vừa nói đều là thật hả?"

Cố Tân Tân cười khẽ, tuy là Thương Kỳ không nói rõ với cô tình cảm của mình với Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng phụ nữ ấy mà, cũng chỉ có đồ kị mới có thể khiến người ta phát điên.

"Bịa chuyện có ai mà không nhận ra, nhưng thật ra cũng không thể tính là lời nói dối, nhiều lắm cũng chỉ là thêm mắm dặm muối thôi, ai chú ý chứ? Người nói vô tâm, người nghe hữu tâm, có thể khiến cho cô ta dù có ba cái miệng cũng không thể nói rõ ràng là đủ rồi."

Lúc trước khi Thương Lục sảy thai, Cố Tân Tân cũng là dù có thêm trăm cái miệng cũng không có cách nào chứng minh mình trong sạch, bây giờ không phải Thương Kỳ cũng như thế rồi sao?

Bây giờ cô ta thừa nhận cũng không được, mà không thừa nhận cũng không được rồi.

Thương Kỳ cho là sau khi đuổi cô đi là có thể thuận lợi tiến vào Cận gia? Nghĩ hay lắm, Cận Ngụ ĐÌnh dù có cô độc cả đời cũng đừng mong cưới được Thương Kỳ.

***

Bát Bát: Tung phúc lợi tặng chương - 10k votes wattpad cuốn 2

Ta nhớ bùa có một nàng nói không thể nhớ được để vote, suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra cách này, như vậy có thể khiến mn nhớ rồi nhỉ? kkkkkkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Em Và Chồng Em Ở Nhà Tôi??

Dịch: CP88

***

Ăn cơm xong, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đồng hồ, "Gần đến giờ rồi, đi thôi."

Thương Kỳ ngoan ngoãn để đưa xuống rồi đứng dậy.

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, nhìn về phía Cố Tân Tân, cô ngồi với đồng nghiệp trò chuyện vui vẻ, cẩn bản không có liếc anh lấy một cái.

Đi ra đến ngoài, Thương Kỳ biết anh có việc nên không đi theo nữa, "Cửu ca, em đi trước."

"Ừ."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc thấy cô ta xoay người rời đi, tầm mắt bám theo, Thương Kỳ dĩ nhiên có thể cảm giác được ánh mắt phía sau lưng, cô ta chỉ có thể giả bộ trấn định bước nhanh rời đi.

Lên xe, Khổng Thành thấy tinh thần xuống cấp của anh thì mở miệng, "Cửu gia, ngài nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa đến nơi tôi gọi ngài."

"Đúng rồi, căn biệt thự kia còn đang bán ra sao?"

"Để tôi kiểm tra."

Cô Tân Tân hiện tại không còn thiếu tiền, cũng không bị đưa ra tòa, nhưng nếu như cô không muốn có bất kỳ dính dáng gì đến anh mà mang cẩn biệt thự đó đi bán thì cũng không phải là không thể phải không?

"Cửu gia, tin rao bán đã được gõ xuống rồi."

Cận Ngụ Đinh nghe vậy, trong lòng khẽ buông lỏng, không nói gì nữa.

Kết thúc buổi họp chiều đó, Khổng Thành đứng bên ngoài chờ anh, Cận Ngụ Đinh đi ra khỏi phòng hội nghị cũng đã không còn sớm, liền đi thẳng ra cửa.

Khổng Thành nhận lấy tập văn kiện trong tay anh, "Cửu gia, cơm tối ăn bên ngoài hay là về tòa nhà Tây?"

"Tôi chưa đói."

Vừa rồi Khổng Thành rảnh rỗi đã kiểm tra thông tin của căn biệt thự kia, "Phía bên quản lý nói căn nhà kia hình như có người muốn vào ở. Hai ngày nay đang chuyển đồ vào trong."

Cận Ngụ Đinh lập tức dừng lại bước chân, "Cô ấy vẫn là bán đi?"

"Nhưng nghe lời kể của quản lý thì hình như hai ngày nay cô ấy rất thường xuyên đến đó, có thể là cô ấy để cho chính mình ở."

Cận Ngụ Đinh đứng bên cạnh xe, trên vẻ mặt xuất hiện vẻ kỳ quái không thể nói ra được, sau đó lại chuyển thành kinh hỉ, nhưng cũng chỉ là thoáng qua liền đổi thành tức giận, "Cô ấy chuyển tới còn có ai đi cùng không?"

Cái này cũng khó mà nói, hiện tại Cô Tân Tân và Tu Tư Mân đã kết hôn, có pháp luật nào cấm bọn họ không được ở cùng nhau đâu?

Khổng Thành không dám nói tiếp, không thể làm gì khác là trả lời, "Bây giờ vẫn còn chưa rõ là rốt cuộc cô ấy muốn ở đó hay là mang nhà bán."

"Cô ấy mà dám mang tên họ Tu đó cùng đến ở....." Cận Ngụ Đinh cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói lời này, chỉ là nửa câu sau không biết làm sao thốt ra khỏi miệng.

"Cửu gia, căn biệt thự này lúc trước là ngài đã cho Cửu phu nhân....."

Nếu là cô muốn bán đi, muốn vào ở, hay là mang người khác vào ở cùng thì cũng là quyền lợi của cô, Cận Ngụ Đinh không quản được nhiều đến thế.

"Tôi mua cho cô ấy, nhưng không phải là để cho cô ấy mang theo người đàn ông khác vào đó ở!"

Điểm này Cận Ngụ Đinh dù thế nào cũng không thể nhịn được.

"Phái người theo dõi từng giây từng phút cho tôi."

Khổng Thành bất đắc dĩ nhận lấy quả bom hạng nặng này,
"Vâng."

Đồ đạc của Cố Tân Tân và Tu Tư Mân cũng không có nhiều, ở khách sạn dù thế nào thì cũng không thể tự do tự tại như ở nhà. Phía biệt thự bên kia từ ban đầu cũng bao gồm cả chi phí dọn dẹp, gần đây Cố Tân Tân mua gấp thêm chút đồ, cũng đã chuẩn bị gần đủ, ngày chuyển tới cô cũng đã định xong.

Phía Cận Ngụ Đinh gần như là ngay tức khắc nhận được tin tức, Khổng Thành ôm một chồng ảnh đặt lên bàn làm việc của Cận Ngụ Đinh. Người đàn ông liếc mắt sang, bức ảnh phía trên cùng chính là Tu Tư Mân ôm Cố Tân Tân đi vào trong nhà, phía sau còn có người giúp kéo hành lý.

Sắc mặt Cận Ngụ Đình cứng đờ, cảm giác bài xích trong lòng không ngừng tích tụ, động tác trong tay càng ngày càng gấp gáp. Từng tấm ảnh hiện ra, có tấm chụp lại bọn họ từ trong khách sạn đi ra khỏi xe, lên xe, rất nhanh lại đi tới khu biệt thự, cuối cùng là tiến vào căn biệt thự anh mua cho cô kia!

Khổng Thành muốn khuyên Cận Ngụ Đình bỏ đi, khuyên anh đừng tiếp tục cố chấp với việc này nữa. Lúc trước anh mua cho Cố Tân Tân căn biệt thự này cũng không chớp mắt lấy một cái, vì sao bây giờ lại phải tính toán chi li như thế đây?

Bên trong trụ sở chính của trang web Cực Dịch, Cố Tân Tân bận bịu phác thảo nội dung cho bộ truyện của mình. « Trảm nam sắc » bắt đầu lại từ chương đã hoãn lúc trước, nhưng để phối hợp với giai đoạn đầu đè cù ra nên cũng không thể trong một lần thả ra toàn bộ.

Cô đã thông báo lên mạng, lúc trước ở Danh Động Mạn nó vẫn là một tác phẩm thu phí, vì để độc giả không phải tiếp tục phung phí tiền nên cô đã mang toàn bộ « Trảm nam sắc » phân phát miễn phí ra bên ngoài, còn có cả chương cuối cùng.

Nói cách khác, nếu như muốn đọc Đại kết cục thì độc giả chỉ có thể đến trang Cực Dịch. Bận rộn đến tận giữa Cố Tân Tân mới cập nhật xong xuôi chương mới.

Bên ngoài phòng làm việc truyền đến tiếng gõ cửa, Cố Tân Tân cũng không nhúc đầu lấy một cái. "Mời vào."

"Ăn cơm."

"Còn mấy bình luận nữa chưa trả lời xong."

Tống Vũ Ninh tiến lên vài bước, "Nhiệm vụ của chị là ở bên cạnh quan sát em, đúng giờ nhắc em đi ăn cơm, đúng giờ đi làm."

"Tiểu tỷ là tốt nhất, nhưng không hiểu sao em cứ làm mãi mà không hết bận luôn ấy. Nếu không thì chị giúp em mang tới đây

nha."

Người phụ nữ hờ hững, "Được đằng chân lân đằng đầu."

"Em chỉ muốn được đằng chân lân đằng đầu với chị thôi."

Tống Vũ Ninh xoay người đi ra ngoài, cũng không lâu lăm liền mang đồ ăn đi vào, một tay kia cầm bình thủy tinh đựng sữa bò tươi.

Cố Tân Tân trả lời mấy bình luận, vui vẻ dọn đi mấy thứ bừa bãi trên mặt bàn, "Cám ơn tiểu tỷ tỷ."

Cô nhận lấy bình thủy tinh, nhưng mở thế nào cũng không ra, cuối cùng làm bộ mặt đáng thương đưa cho Tống Vũ Ninh.

Người phụ nữ không nói hai lời xoay nhẹ một cái, thả lại chiếc lọ vào trong tay Cố Tân Tân. Cô nhanh chóng cầm lên uống hai ngụm, "Cả một buổi quên mất không uống nước, đúng là vừa đói lại vừa khát."

"Thật sự phải liều mạng đến vậy sao?"

Cố Tân Tân cầm đũa, vừa gấp cơm bỏ vào miệng vừa nhìn màn hình chăm chú.

Chương mới hôm qua ở phần lời của tác giả Cố Tân Tân đã để cho độc giả của mình đoán nội dung chương mới ngày hôm nay. Chỉ cần đoán đúng liền được tặng lại số tiền đặt mua tương ứng, Cố Tân Tân chăm chú đọc phần bình luận, đúng là tất cả các khả năng đều được bọn họ vắt óc suy đoán, kiểu logic gì cũng có cả.

Tầm mắt cô dịch xuống, nhìn thấy có một bình luận viết như thế này: "Có phải là chị đâu bị bệnh không? Cảm giác không bình thường chút nào."

Phía dưới có một hàng dài trả lời: "Mình cũng nghĩ vậy, có phải là điên không?"

Trong đó có một bình luận kẹp ở giữa, hàm ý rất sâu xa, "Vai nam chính của bộ truyện tranh này rất giống một người, trong nhà cũng có một anh hai và một chị cả, cũng có chị dâu. Mình chưa đọc chương mới, chị dâu đúng là kẻ điên sao? Lúc trước mình đến J gia ăn cơm từng thấy người chị dâu kia, hình như đúng là không bình thường(*)". Tác giả là muốn viết về nhà này sao?"

(*) Cận [jìn] = J

Cố Tân Tân cắn chặt chiếc đũa trong miệng, ánh mắt nhìn chăm chú màn hình không rời.

"Lúc ăn cơm thì tập trung ăn cơm." Tống Vũ Ninh ngồi đối diện, thật sự không chịu nổi dáng vẻ quá mức tập trung này của cô.

Cố Tân Tân click vào, cũng không có ít trả lời cho bình luận này.

"Nghe bạn nói như vậy mình mới thấy hình như mình cũng biết nhà này, không lẽ tác giả muốn vẽ lại một người chị dâu điên ngoài đời sao?"

Cố Tân Tân buồn bực không thôi, những chương phía trước rõ ràng là cô không hề tiết lộ ra manh mối gì về phương diện đó, cô càng không có ý muốn vẽ Thương Lục vào trong truyện. Với Cố Tân Tân, cả cô và Thương Lục đều là người bị hại, chỉ là Thương Lục so với cô bị hại càng thảm hơn.

Cô còn có thể có cơ hội đánh trả, nhưng Thương Lục ngay cả kẻ đã hại mình cũng không biết.

Nguyên tắc của Cố Tân Tân chính là: sẽ không chạm đến Thương Lục, chỉ cần tất cả mọi chuyện xảy ra với cô không có liên quan gì đến Thương Lục thì cô đều có thể giúp cô ấy giữ bí mật kia, miệng kín như bưng.

Chuyện của Tần gia cô cũng chỉ là ôm hi vọng uy hiếp Cận Ngụ Đinh mà thôi, dù là bị bức đến mức đó thì cô cũng không có ý định

đụng vào giới hạn của chính mình.

Nhưng hiện tại, là ai muốn dẫn hỏa này đến người cô đây?

Cố Tân Tân đặt đũa xuống, xóa toàn bộ những bình luận có liên quan đi.

"Làm sao vậy?" Tống Vũ Ninh thấy sắc mặt của cô khác lạ, quan tâm hỏi thăm.

Cố Tân Tân kéo nhẹ khéo miệng. "Không có chuyện gì."

Cố Tân Tân quả nhiên không thoát khỏi xui xẻo, bởi chiều tối phiền phức liền tìm đến cửa rồi.

Chiếc điện thoại bàn của Cố Tân Tân không ngừng reo, cô cầm ống nghe đặt bên tai, "Alo, ai vậy?"

"Cận Hàn Thanh."

Mí mắt Cố Tân Tân nhẹ giương, ánh mắt nhìn chầm chằm phía xa. "Xin chào, có việc sao?"

"Gặp mặt rồi nói trực tiếp, tôi đang ở phòng trà ngay đối diện văn phòng của cô."

Cố Tân Tân đồng ý, đã là họa thì không thể tránh được. "Được, bây giờ tôi qua."

Cô cầm túi tim đến phòng trà đã hẹn với Cận Hàn Thanh, Cận Hàn Thanh tìm cô cũng chỉ có thể là vì chuyện của Thương Lục. Cô tìm đến phòng bao, thấy một mình Cận Hàn Thanh ngồi đó.

"Đã lâu không gặp."

"Đúng vậy nha." Cố Tân Tân ngồi xuống đối diện anh ta. "Đã lâu không gặp."

"Không thể ngờ được đến giờ mà cô vẫn có thể sống tốt như vậy."

Cố Tân Tân đón lấy ánh mắt của người đàn ông. Cô chịu bao nhiêu thủ đoạn của anh ta, đến cả người trong nhà cũng bị liên lụy, cuối cùng chỉ có thể như chuột chạy qua đường bị bọn họ bức ép đến mức phải dọn khỏi nhà. Hết thảy đều là một tay anh ta ban tặng. Đúng là hiện tại cô phải hận anh ta đến nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng trên mặt Cố Tân Tân lại vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, "Cũng gọi là miễn cưỡng kéo chút hơi tàn. Biết sao được, Cận tiên sinh đã quá đỗi mắng tôi mà."

"Hiện tại có ai không biết cô bám hơi Tu Tư Mân, sao dám động vào cô nữa chứ?"

"Một cây làm chằng nên non. Một mình tôi không nơi nương tựa, nhưng có ai lại không muốn sống chứ, Cận tiên sinh thấy có đúng không?"

Cận Hàn Thanh nhìn chằm chằm người phụ nữ ngồi đối diện, chỉ một thời gian ngắn ngủi mà cô giống như đã hoàn toàn thay da đổi thịt, "Tôi không quan tâm Tu Tư Mân có thể bảo vệ cô đến khi nào. Cố Tân Tân, món nợ của tôi và cô còn chưa tính xong đâu."

"Tôi nhấn mạnh với anh một lần nữa, chuyện Thương Lục xảy thai không có liên quan gì đến tôi. Nhân viên cửa hàng bán cho tôi chiếc dây chuyền kia đã nghỉ việc hẳn là anh cũng đã điều tra ra rồi phải không? Vì sao cô ta không chọn lúc nào lại nhầm ngay sau khi chuyện đó xảy ra mà biến mất không còn dấu vết? Tất cả chứng cứ đều hướng về phía tôi, tôi không có lời nào để nói, nhưng bây giờ anh nhất định muốn tìm tôi tính sổ sợ là cũng không còn dễ dàng như thế."

Đôi mắt phượng hẹp dài của Cận Hàn Thanh nhìn chăm chú Cố Tân Tân, khóe mắt cũng dần híp lại. "Lời này của cô là có ý gì?"

"Tôi tiến vào Cận gia một năm, những thứ tốt đẹp tuy không thấy, nhưng bất ngờ là biết được rất nhiều những bí mật mà người khác không biết. Cận tiên sinh, chừng đó đã đủ xả cơn giận của anh rồi chứ? Tôi và người nhà của tôi cũng đã vì thế mà đã phải đánh đổi không ít, nên xin anh hãy thu tay lại đi. Trước, đó là bởi vì tôi không có năng lực chống cự....."

Cận Hàn Thanh lạnh lùng nhìn người đối diện. "Cô là muốn nói, bây giờ đã có rồi?"

"Chính xác." Cố Tân Tân cũng không hề che giấu, "Ở Lục Thành, Cận gia có quyền định đoạt mọi thứ, nhưng chỗ dựa là Tu Tư Mân hẳn là anh vẫn phải kiêng kỵ chứ? Bây giờ anh muốn chỉnh tôi, so với...thời điểm đó phải bỏ ra tinh lực gấp trăm ngàn lần, huống hồ oan oan tương báo biết đến bao giờ mới kết thúc. Anh không để cho tôi dễ chịu, tôi cũng không có cách nào đảm bảo miệng của mình không đi ra ngoài nói lung tung."

"Cố Tân Tân, cô đang uy hiếp tôi?" Cận Hàn Thanh vẫn luôn biết miệng lưỡi Cố Tân Tân狡猾.

"Cận tiên sinh, hôm nay anh tới tìm tôi có phải vì bộ truyện tranh mới của tôi?"

Cận Hàn Thanh nhấc chén trà trong tay lên, "Xem ra khả năng nhận thức của cô vẫn rất tốt."

"Đó chỉ là tình tiết tôi hư cấu ra mà thôi, anh tìm không đúng chỗ rồi. Hôm nay ở khu bình luận có mấy lời bình không hợp khuôn phép tôi đều đã xóa bỏ. Nếu có người còn dám nghĩ đến việc dùng nó làm lớn chuyện, tôi sẽ cầm nói luôn. Anh yên tâm đi, tôi sẽ không để lộ bệnh tình của Thương Lục, càng sẽ không vẽ cô ấy vào."

Đây quả thật là mục đích Cận Hàn Thanh tìm tới đây, bàn tay cầm chén trà của người đàn ông rõ ràng hơi rung, "Làm sao tôi có thể tin cô?"

"Anh có thể cho người theo dõi chương mới cập nhật mỗi ngày của tôi."

Cố Tân Tân vừa nói hết câu, ngoài cửa liền truyền đến tiếng rầm, Cận Ngụ ĐÌnh cũng gần như là xông vào cùng lúc. Sau khi nhìn hai người yên ổn ngồi đó, khuôn mặt anh mới khẽ buông lỏng, bước nhanh tới.

"Lão Cửu." Cận Hàn Thanh khẽ gọi sau đó đứng lên, "Sao chú lại ở đây?"

"Trùng hợp đi qua."

Thật sự là cái lý do...tùy tiện nhất, cũng là...kém cỏi nhất.

Cố Tân Tân nhấp một ngụm trà, cầm túi muôn đứng lên. Cận Hàn Thanh hướng về phía Cận Ngụ ĐÌnh hỏi, "Đi luôn không?"

"Không, ngồi lại một chút." Sau đó giữ lại Cố Tân Tân, "Tôi có lời muốn nói với em."

Cận Hàn Thanh đi thẳng ra ngoài, ánh mắt của Cố Tân Tân nhàn nhạt rơi xuống khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia cũng đến đây để chất vấn tôi?"

"Tôi nghĩ trong lòng em hẳn là biết cái nào có thể vẽ, mà cái ranh giới nào là không thể chạm vào."

Cố Tân Tân ném lại túi về bàn, "Cái gì là có thể vẽ? Cửu gia trắng trợn cướp đoạt con gái nhà lành, cưỡng ép cưới cô ấy về, này có thể sao?"

"Xem ra em vẫn không hề bỏ xuống chuyện kia." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, ngồi xuống chỗ lúc trước Cận Hàn Thanh ngồi.

Trên mặt Cố Tân Tân mang theo nét trào phúng, "Chỉ là cảm thấy khi đó anh cũng là đủ không biết xấu hổ mà thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô đứng chõ đó, giống như bất cứ khi nào cũng có thể đi mắt, "Sao thế, ngồi xuống nói chuyện với tôi một chút cũng cảm thấy là lãng phí thời gian sao?"

"Trang web của tôi còn rất nhiều chuyện phải xử lý, không có thời gian rảnh rỗi ngồi đây ôn chuyện với anh." Tầm mắt Cố Tân Tân khẽ đảo qua khuôn mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, "Tôi có thể đi được chưa?"

"Không được."

Cố Tân Tân không muốn để ý đến anh, khom lưng cầm túi lên.

Mắt thấy cô rời khỏi, Cận Ngụ ĐÌnh mới vội vàng oán hận lên tiếng, "Em muốn chuyển đến nơi kia ở?"

Cố Tân Tân xoay người, liếc anh một cái, "Đúng, có chuyện gì sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cắn răng, hai gò má căng cứng, "Tu Tư Mân cũng sẽ đến?"

"Đương nhiên. Chẳng lẽ lại ly thân?" Cố Tân Tân nói như một chuyện đương nhiên, lời này cũng tàn nhẫn mà tát vào mặt Cận Ngụ ĐÌnh, khiến cho anh vừa đau đớn lại khó chịu như có ngàn cặp móng vuốt cào lên.

Trong khoảnh khắc anh không còn kiểm soát được cái gì nên cái gì không nên nói nữa. "Cố Tân Tân, em đừng có quá đáng. Đó là nhà tôi cho em!"

"Là anh cho tôi thì có vấn đề gì à?" Cố Tân Tân hỏi ngược lại, cuối cùng dứt khoát ngồi xuống đối diện anh. "Cửu gia, anh sẽ không hẹp hòi như thế chứ? Tặng rồi còn muốn đòi quà? Anh cho rằng chúng ta là mấy nhóc học sinh cấp hai nói chuyện yêu đương sao?"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh càng ngày càng khó coi, "Em hà tất phải xuyên tạc ý của tôi như vậy."

"Vậy anh còn tính toán chi li với tôi thế làm gì?" Cố Tân Tân cầm chén trà, nhấp một ngụm.

"Nhà tôi cho em, vậy mà em lại muốn dẫn theo Tu Tư Mân vào ở?" Cận Ngụ ĐÌnh đúng là vẫn muốn so đo.

Cố Tân Tân hơi cong cánh môi hoa đào, "Lẽ nào đồ của chính mình mà tôi cũng không thể làm chủ?"

"Đường đường là công tử của Tu gia, tôi không tin anh ta lại muốn ở nơi đó."

Cố Tân Tân càng ngày càng thấy Cận Ngụ ĐÌnh vô lý đến buồn cười, "Anh cũng quản thật rộng."

"Cố Tân Tân, tốt nhất là em đuổi anh ta ra đó cho tôi."

"Nhà của anh ấy, vì sao lại phải chuyển?"

Cận Ngụ ĐÌnh đã hoàn toàn nỗ tung. "Em bây giờ còn dám đổi trắng thay đen."

"Tôi cũng không có thời gian ở đây khua môi múa mép với anh," Cố Tân Tân nói xong, ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn. "Phòng của tôi vẫn luôn rao bán ra, chắc là anh cũng biết. So với việc bán cho người khác thì chi bằng bán lại cho anh ấy, cũng khỏi phải chia tiền hoa hồng cho bên môi giới nữa."

"Nói bừa!"

Ý cười trên khéo miệng của Cố Tân Tân càng ngày càng lan rộng, giống như đang rất hứng thú với màn hài kịch trước mắt. "Không tin hả? Không phải là Khổng Thành rất lợi hại sao? Anh nói anh ta đi điều tra đi, thủ tục sang tên cũng đã làm xong rồi, tiền cũng

đã chuyển cho tôi rồi. Tôi vận hành trang web đó cũng cần một số tiền lớn, Tu Tư Mân vừa vặn giải quyết tình hình khẩn cấp trước mắt cho tôi."

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh tái nhợt, dù có đúng là như vậy thì số tiền đó không phải là công lao của anh sao? Nhà là anh đưa cô, thế nào mà cuối cùng trong lời của cô lại thành Tu Tư Mân chạy đến giải vây vậy?

"Ban đầu là anh ấy muốn mua một căn nhà bên này để ở, tôi nói với anh ấy mình cũng đang có một căn nhà muốn bán, trực tiếp chuyển vào ở là được rồi. Nhưng anh ấy không đồng ý, nói đó là tài sản của riêng tôi, dù tôi đã nói với anh ấy vợ chồng không cần phải tính toán như vậy, mà đó cũng chỉ là một căn hộ mà thôi, tôi cũng không quá để trong lòng."

Nơi khóe miệng của Cận Ngụ ĐÌnh chỉ có thể phát ra tiếng cười lạnh, Cố Tân Tân tiếp tục nói, "Sau đó anh ấy nhất định muốn đưa tiền cho tôi. Tôi lo lắng biết đâu một ngày nào đó Cửu gia quay lại đòi nhà thì sao đây, thế là liền nhanh chóng sang tên cho anh ấy. Anh xem đi, lo cái gì cái đó liền tới, cuối cùng đúng là anh đã tìm tới."

"Tôi còn chưa nói em phải trả lại!" Cận Ngụ ĐÌnh cắn răng, gầm nhẹ.

"Dù anh có muốn đòi lại thì tôi cũng không trả lại được nữa, bây giờ nó đã là nhà của chồng tôi mất rồi còn đâu."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh mạnh mẽ phóng tới người phụ nữ ngồi đối diện. "Em thử nói lại hai chữ kia lần nữa xem."

"Cửu gia, anh là vì không có vợ nên ghét đồ kị đó sao? Thương nhị tiểu thư cũng không tệ đâu, anh có thể suy nghĩ một chút."

***

Bát Bát: Vì sao ta lại dùng "hắn" cho Tu Tu cục cưng?

Không phải vì Tu Tu có vẻ nguy hiểm, càng không phải vì ta ghét Tu Tu

Đơn giản..

Vì đó là thói quen của CP88, dùng "hắn" cho những đứa con cưng của mình kkkkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Anh Muốn Cưới Ai Cũng Không Liên Quan Đến Tôi

Dịch: CP88

***

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh giống như hận không thể xé Cố Tân Tân ra thành từng mảnh, mà cô hắn là cũng chẳng hề sợ hãi, xem ra đã đến bước đường này rồi cô cũng chẳng có gì để sợ hãi nữa.

Bây giờ cô đã có Tu Tư Mân đứng phía sau hậu thuẫn, hơn nữa hắn còn cực kỳ dung túng cho cô, nhiều hơn nữa đau đớn và thương tổn cũng đừng hòng có thể quần lên người Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh bỗng nhiên bật cười, "Em muốn tôi cưới Thương Kỳ?"

"Thương nhị tiểu thư để lọt vào mắt anh đã hao phí không ít tâm tư, sao anh có thể phụ lòng cô ta như vậy được chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô chăm chú, "Được, em muốn tôi cưới em ấy, tôi sẽ làm như em mong muốn."

Anh vốn nghĩ làm như vậy có thể khiến cho Cố Tân Tân nhìn anh nhiều hơn một chút, dù là vẻ mặt khó có thể tin cũng được, hay là đáng vẻ hận anh đến nỗi nghiến răng nghiến lợi cũng không sao. Thế nhưng anh thế nào cũng không ngờ được Cố Tân Tân nghe xong không những không giận dữ mà còn vỗ tay tán thưởng, "Rất tốt, đầu gối mục đã được ném vào dòng sông(*)."

(*) ngưu tầm ngưu mã tầm mã, cùng một giuộc

Cận Ngụ ĐÌnh biết đây không phải lời gì hay ho, dù sao cũng đã dùng tới ba chữ đầu gỗ mục rồi.

Cố Tân Tân thấy anh mặt không biểu cảm, có lẽ là nghe không hiểu, "Từ nhỏ đến lớn Cửu gia đều là nghe được những thơ từ ca phú thanh nhã, mấy câu nói như thế này hẳn là chưa được nghe bao giờ đi. Anh có thể từ từ lĩnh hội."

"Vì thế nên tôi có cưới Thương Kỳ hay không cũng không đáng để em để tâm nữa."

"Anh và tôi sớm đã mỗi người một ngả, anh cưới ai cũng không liên quan gì đến tôi."

Cố Tân Tân nói xong, liếc nhìn đồng hồ trên tay, "Thời gian không còn sớm, tôi phải đi rồi."

"Cố Tân Tân, em đắc tội với nhiều người như vậy, chưa từng nghĩ tới tương lai sẽ phải đối mặt với bao nhiêu kẻ địch sao? Em dám cướp tài nguyên trong tay Tiêu Tụng Dương. Em đừng nhìn bình thường anh ta cười cười nói nói, đến lúc cũng sẽ không khác gì rắn hổ mang há miệng đớp em."

Cô đã đứng lên, nghe anh nói vậy thì hơi cúi người chống tay lên mép bàn, "Anh yên tâm, Tu Tư Mân và Tiêu Tụng Dương vẫn có hợp tác qua lại trên công việc, dù anh ta có biết tôi đào góc tường của anh ta thì cũng sẽ không làm gì tôi được."

Huyệt thái dương của Cận Ngụ ĐÌnh nỗi lên gân xanh, cô một câu Tu Tư Mân hai câu Tu Tư Mân, dùng ba từ này đến thuận miệng.

Cố Tân Tân cầm túi nghênh ngang rời đi, ra đến ngoài liền hướng về trong phòng. "Không biết Cận tiên sinh đã tính tiền chưa. Lát nữa Cửu gia ra ngoài nhớ hỏi một tiếng để đỡ bị người ta ngăn ngoài cửa không cho đi."

Cô bước chân ra ngoài, còn không quên đóng cửa lại.

Cố Tân Tân vừa đi được hai bước liền nghe được tiếng đồ đạc đồ vỡ, cô cũng chẳng buồn quản trong lòng anh dễ chịu hay không dễ chịu, Cận Ngụ ĐÌnh không thiếu tiền, chút tiền này cũng không phải là anh không bồi thường nổi.

Thứ bảy đó Tu Tư Mân cho người dẫn Tu Thiện Văn đến.

Cố Tân Tân và cô gái nhỏ này rất hợp nhau, cô bé tuy là học hành vất vả nhưng rất biết điều, chuyện học hành chưa bao giờ phải khiến bọn họ bận lòng.

Bộ lễ phục lần trước Cố Tân Tân đặt đã được gửi đến, cô mặc thử, kích thước vừa vặn, mỗi một chi tiết nhỏ đều chuẩn xác đến hoàn mỹ.

Ngày hôm sau có tiệc tối, Tu Tư Mân dự tính mang Tu Thiện Văn cùng đi. Cô bé còn chưa quen với nơi này, hắn không yên tâm để cô bé ở nhà một mình. Cuối cùng nghĩ vẫn là đưa theo bên mình sẽ an toàn hơn.

Hồi Cố Tân Tân ở cùng Cận Ngụ ĐÌnh đặc biệt không thích tham gia tiệc rượu, cô luôn cảm thấy mình không thể hòa nhập với thế giới kia. Nhưng bây giờ thì khác, cô biết rõ bản thân mình còn quá yếu, cô cũng hiểu rõ mình cần phải làm quen thêm nhiều người, đó mới có thể khiến bản thân càng ngày càng cường đại.

Ngày hôm sau.

Cận Ngụ ĐÌnh vừa mới đi xuống, liền nghe thấy tiếng nói chuyện của Thương Kỳ.

Anh đi xuống lầu, nhìn thấy Thương Kỳ và Khổng Thành đứng chung một chỗ đang tám chuyện.

"Cửu ca."

Trên cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh vắt chiếc áo khoác, Thương Kỳ bước nhanh về phía trước, "Cửu ca, tiệc tối anh vẫn chưa có bạn nhảy phải không?"

"Em cũng phải đi?"

"Vâng, ba mẹ em cũng tới."

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước bàn ăn, liếc nhìn bữa sáng bày trên bàn, "Sao sớm vậy đã đến đây rồi?"

"Mẹ em đến thăm chị, em tiện đường qua đây hỏi anh."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống chỗ của mình, "Hỏi anh cái gì?"

"Chuyện bạn nhảy đó, trùng hợp em cũng đang chưa tìm được nè."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nhắc mi mắt lên một cái, anh biết đêm nay Cố Tân Tân cũng sẽ tới, ý tứ của Thương Kỳ lại quá rõ ràng. Nếu anh đồng ý, chưa biết chừng Cố Tân Tân thấy được anh mang theo cô ta tới sẽ lại hiểu lầm.

Người đàn ông xé giấy gói, miệng nhả ra vài chữ. "Em tìm người khác đi."

Nét mặt Thương Kỳ hơi trầm xuống, nhưng vẫn không kìm được hỏi, "Vì sao thế? Không phải là anh cũng chưa tìm được ai sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn Khổng Thành đứng bên cạnh, "Cậu tùy tiện sắp xếp một người đi."

Với Cận Ngụ ĐÌnh mà nói, tìm bạn nhảy cũng không có điều kiện gì quá hà khắc, chỉ cần vóc người không để cho anh mất mặt là được. Trước khi anh kết hôn cũng không có bạn gái cố định, đều là do Khổng Thành sắp xếp mang tới. Trong lòng những người khác đều rất rõ ràng, Cận Ngụ ĐÌnh không có ý nghĩ ám muội không rõ

với bọn họ, mà những cô gái được sắp xếp cũng sẽ không bao giờ dám có tâm tư riêng với anh, sau khi nhận được thù lao sẽ ngoan ngoãn mà rời khỏi.

"Cửu ca, anh có ứng cử viên sẵn ở đây lại không chọn, em tệ đến mức không thể dẫn ra ngoài sao?"

Cận Ngụ Đinh hơi quét mắt sang cô ta, ngoài miệng không chút lưu tình nói. "Em quá lùn."

"Gì cơ?" Ý cười nỡ khoe miệng của Thương Kỳ cứng đờ, "Em có thể đi giày cao gót mà."

"Dù có đi loại Hận Thiên Cao(*) thì cũng không giấu được khuyết điểm chân ngắn của em, anh khuyên em vẫn là nên tìm một người bạn nhảy thấp một chút. Nếu thật sự không tìm được thì nói, anh kêu Khổng Thành sắp xếp cho em một người."

(*) Hận Thiên Cao (giày), từ lưu hành trên internet, gót giày cao từ 10~15cm. Ban đầu chỉ gọi đùa với những loại giày cao thái quá, sau này Hận Thiên Cao trở thành từ thịnh hành (Trước ta vẫn nghĩ loại này phải cao ít nhất 20cm, vì trên weibo thi thoảng cũng thấy nhắc đến, mà có lẽ này trên baike nên nó vẫn có chút không cập nhật kịp xu hướng hơ hơ)

Thương Kỳ bốc hỏa, nhưng kế hoạch không thành cô ta cũng sẽ không từ bỏ, liền giống như lúc trước làm nũng. "Cửu ca, anh quá đáng, em cũng đâu tính là quá thấp đâu. Mà lúc trước cũng không phải là anh chưa từng mang em theo mà."

"Lúc trước là lúc trước, từ giờ sẽ không dẫn theo nữa."

Đôi môi Thương Kỳ run rẩy, nửa câu cũng không sao nói ra nổi, Cận Ngụ Đinh thấy Khổng Thành đứng bên cạnh không nói gì thì lên tiếng, "Ngồi xuống ăn cùng đi."

"Vâng."

"Đúng rồi Kỳ Kỳ, lúc trước có phải em bị thương?"

Anh bất thình lình bật ra câu hỏi này khiến cho Thương Kỳ không khỏi hồi hộp trong lòng. "Bị thương gì cơ?"

"Không phải có một khoảng thời gian em không ra ngoài sao?"

Thương Kỳ không khỏi nhìn kỹ vẻ mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, trong lòng âm thầm suy đoán hàm ý của anh. Anh nói bị thương, hẳn là vết thương trong lần cô ta lén đi gặp Cố Tân Tân?

"Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không quá đáng lo."

"Sao lại bị thương?"

Địa điểm bọn họ gặp mặt là do Thương Kỳ chọn, mà sở dĩ cô ta chọn nơi đó cũng là bởi vì đó là nhà hàng của bạn cô ta mở. Cho nên sau cô ta cũng không lo Cận Ngụ ĐÌnh có thể tra ra được ngày đó đến cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng cô ta bị thương là thật, vết thương trên đùi cũng không thể che giấu. Vạn nhất có một ngày Cố Tân Tân nói thẳng ra, lại thèm mắm dấm muối vào, khi đó Cận Ngụ ĐÌnh hỏi lần nữa sợ là cô ta khó mà nói rõ rồi.

"Cửu ca, sau khi Cửu tẩu rời khỏi tòa nhà Tây thật ra đã tới tìm em. Lúc trước em cũng đã kể với anh rồi đó, chị ấy muốn em ở trước mặt anh rể thay chị ấy cầu xin."

Cận Ngụ ĐÌnh chăm chú lắng nghe lời của Thương Kỳ, không bỏ sót dù chỉ một câu chữ, "Sau đó thì sao?"

"Em không đồng ý. Sau khi chị em sảy thai, em chỉ nói một câu Cửu tẩu không phải người như vậy với anh rể thôi mà anh ấy đã phát hỏa với em. Em thật sự không dám lần nữa mở miệng cầu xin anh ấy, lại nói chị em..... chị ấy sảy thai, sau đó phát điên đến mức cả người đầy vết thương. Nhìn chị ấy như vậy, mỗi lần muốn mở miệng cầu xin thay Cửu tẩu em đều không sao mở miệng nổi." Thương Kỳ nói tới đây, vẻ mặt không một chút lệch nhịp, đền vành

mắt cũng ửng hồng. "Cửu ca, anh cũng biết lúc trước quan hệ của em và Cửu tẩu tốt đẹp thế nào, nhưng bây giờ nói gì cũng đều quá muộn rồi. Chị ấy chỉ trích em giả mù sa mưa, nói nhìn rõ bản tính của em, còn nói em thấy chết không cứu. Hơn nữa chị ấy vẫn rất canh cánh chuyện của chị em, nói tình cảm đã bị tổn thương. Em biết chị ấy không thể bình tĩnh để nói chuyện nên không muốn tranh luận với chị ấy nữa mà bỏ đi, vậy mà chị ấy lại đập vỡ chén trà rồi rạch lèn đùi em."

Khổng Thành nghe được thì không khỏi giật mình, Thương Kỳ cũng không cho Cận Ngụ Đinh xem vết thương.

"Thật ra điều này cũng không khó để giải thích, những tháng ngày sau khi rời khỏi Cận gia hẳn là cũng không dễ chịu gì. Cô ấy theo lẽ dĩ nhiên sẽ hận tất cả những người liên quan đến việc này, bao gồm cả Cận phu nhân, mà cô là em gái của Cận phu nhân nên cũng không thể chạy thoát." Khổng Thành cũng là tùy việc mà xét, đứng ở góc độ của anh ta thì phân tích như vậy một chút cũng không sai.

Thương Kỳ nghe hết thảy vào tai, không khỏi mừng thầm trong lòng, Khổng Thành đúng là trở thành công thần của cô ta.

Cận Ngụ Đinh biết từ sau khi anh bị mang vào sở cảnh sát lần trước Khổng Thành đã không còn tin tưởng Cố Tân Tân nữa. Anh ta ở bên cạnh anh lâu như vậy, trước giờ làm việc đều rất trầm ổn, đều không dễ dàng tin tưởng người khác.

"Nhưng dù có là nói như vậy thì cô ấy cũng sẽ không làm tổn thương Thương Lục, đặc biệt là sẽ không tiết lộ ra bệnh tình của cô ấy cho người khác." Khổng Thành suy nghĩ một chút, sau đó trầm giọng nói. "Nếu cô ấy thật sự tiết lộ ra ngoài, Cận tiên sinh sẽ không tha cho cô ấy."

Thương Kỳ ngồi bên cạnh không nói nữa, những câu nói này nếu như là do chính cô ta nói ra sợ sẽ chỉ khiến cho Cận Ngụ Đinh nghi ngờ.

Cận Ngụ ĐÌnh tùy tiện ăn hai miếng, sau đó buông đũa xuống.
"Ăn cơm không nói ngủ không nói, sao hôm nay lại nói nhiều như vậy?"

Khổng Thành vội vàng nuốt thức ăn trong miệng, được rồi, hôm nay anh ta đúng là nói hơi nhiều.

Ăn xong bữa sáng, Cận Ngụ ĐÌnh liếc Thương Kỳ vẫn còn ngồi tại chỗ, "Em còn chưa phải đi sao?"

"À." Thương Kỳ chậm chạp đứng dậy.

Cận Ngụ ĐÌnh đi tới cửa, đứng lại đợi, chờ sau khi cô ta đi ra ngoài mới thuận tay đóng cửa lại.

Thương Kỳ không ngờ được hôm nay cô ta lại ăn phải chè bế mông(*), mà Cận Ngụ ĐÌnh thì càng không nể mặt cô ta mà xỉ vả.

(*) từ chối không cho khách vào nhà

Mãi đến tận tối Thương Kỳ mới gặp được bạn gái của Cận Ngụ ĐÌnh, da dẻ trắng nõn, vóc người cao gầy, đàn ông quả nhiên đều là loài động vật thị giác.

Lúc Cố Tân Tân khoác tay Tu Tư Mân xuất hiện đã đưa tới ồn ào không nhỏ, dù sao Tu Tư Mân ít khi lộ diện ở Lục Thành, mà Cố Tân Tân lúc trước cũng coi như từng cùng Cận Ngụ ĐÌnh tham gia những bữa tiệc lớn nhỏ, cái vòng tròn này chỉ có lớn bằng ngàn áy nên không ít người liếc mắt một cái là nhận ra cô.

Có người không sợ chết liền lên chào hỏi, "Không phải là Cửu phu nhân của Cận gia đây sao?"

Tu Tư Mân liếc cô ta một cái, "Nhìn cho kỹ, đây là Tu phu nhân."

"Tu phu nhân?"

Cố Tân Tân hào phóng đưa tay ra. "Xin chào."

Cận Ngụ ĐÌnh thu hết cảnh này vào trong mắt, lúc này có lẽ người không có tư cách nói chuyện nhất chính là anh.

Thương Kỳ đứng bên cạnh Thương phu nhân, Thương phu nhân cũng nhìn về phía đó. "Kỳ Kỳ, mẹ không nhìn nhầm chứ, kia là Cố Tân Tân?"

"Vâng." Cô ta nhẹ nhàng đáp lại.

"Người đứng bên cạnh cô ta là ai?"

Thương Dư Khanh trả lời bà ta, "Người Tu gia, Tu Tư Mân."

"Sao cô ta lại có thể đứng bên cạnh người của Tu gia?"

"Quả nhiều như vậy làm gì." Thương Dư Khanh thu lại tầm mắt, chuyện lần trước không thành công, hai tên kia ảo não mò về thật sự khiến cho ông ta đến nay vẫn chưa thể nguôi cơn giận. Cố Tân Tân thế nào thì cũng chỉ là một đứa con gái tầm thường chưa va chạm nhiều với xã hội mà thôi, nhưng đứa con gái bảo bối trong vòng tay ông ta lại vì cô mà chịu nhiều đau khổ đến vậy. Từ ban đầu ông ta đã không thích Cố Tân Tân, mấy lần Thương Lục xảy ra chuyện không phải đều là bởi vì cô sao?

"Người bên cạnh bọn họ là ai thế ạ?" Thương Kỳ khẽ hỏi.

"Tu Tư Mân có một người em gái, nhìn dáng dấp đó thì có lẽ đúng là con bé đi."

Thương phu nhân khẽ lắc lắc đầu, "Quả nhiên là thủ đoạn cao minh, không trách có thể giấu diếm lâu đến như vậy, trước lúc Thương Lục sảy thai vẫn có thể yên ổn sống trong Cận gia."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn Cố Tân Tân đi qua đi lại trong đám người, trước đây cô rất bài xích mấy loại xã giao kiểu này, dù là bị anh dẫn theo thì cũng chỉ tìm một chỗ yên lặng mà ngồi xuống. Nhưng bây giờ rõ ràng không giống, cô đang chủ động đi kết bạn với người

khác, thậm chí còn có thể nói chuyện đến vui vẻ, giống như đó là những bạn bè trưởng bối mà bản thân đã quen biết rất lâu.

Anh có chút không sao hiểu được Cố Tân Tân của hiện tại, luôn cảm thấy cô đang đeo một tấm mặt nạ, dù anh có nỗ lực đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể kéo tấm mặt nạ kia xuống.

Thương phu nhân thu lại tầm mắt đặt trên người Cố Tân Tân, lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở phía xa dần theo bạn gái.

"Cũng không biết bác Tần của con có đề cập chuyện kia với Lão Cửu không nữa."

"Chuyện gì?" Thương Dư Khanh liếc mắt sang phía bà ta.

"Ông bị hò đò rồi hả? Biết rõ còn hỏi."

Thương Dư Khanh còn chưa phản ứng lại, Thương Kỳ đã kéo cánh tay Thương phu nhân, "Mẹ, đừng nói nữa."

"Vì sao thế?"

"Chuyện như vậy đâu thể để cho nhà gái nói ra trước chứ?"
Nguyên nhân quan trọng nhất chính là lúc trước Cố Tân Tân đã nói ra lời kia, nếu như Thương phu nhân bây giờ còn xông tới nói với Cận Ngụ ĐÌnh chuyện kết thông gia thì không phải là tự mình nhảy vào hố sao?

Thương Kỳ dĩ nhiên không cam lòng từ bỏ cơ hội này, nhưng cô ta nhất định phải khiến cho Cận gia là người mở lời trước, chỉ có thể cho Tần Chi Song mở miệng trước thì cô ta mới có thể có một cái bậc thang đi xuống.

"Đúng rồi nhỉ, vậy để mẹ nói qua bác Tần của con, chuyện này chỉ có thể chờ cho bà ấy ra mặt."

Tu Thiện Văn đi bên cạnh Cố Tân Tân, không ngừng kéo vạt áo của cô, "Chị đâu."

"Làm sao thế?"

"Giày này đi nhiều đau chân quá, với cả nơi này cũng chán quá đi."

Cố Tân Tân liếc chân cô bé một cái. Dù cô đã cố gắng chọn một đôi giày thoải mái nhất, nhưng ngày thường Tu Thiện Văn đều là đi giày thể thao đến trường, trong một vài giờ khó mà có thể quen được đi giày cao gót.

"Vậy để chị tìm cho em một chỗ ngồi xuống."

"Vâng."

Tu Tư Mân khoác lên bả vai cô bé, "Em không quen thuộc chỗ này, vẫn là đi theo sát bọn anh thì hơn."

"Anh, em cũng không còn nhỏ. Với cả nơi này nhiều người, lúc tiến vào cửa còn có nhiều bảo an như vậy, anh còn sợ sẽ có người gây bất lợi cho em sao?" Tu Thiện Văn vốn là trong ngày thường đã được Tu Tư Mân bảo vệ rất tốt, lần trước sau khi Tu Tư Mân trở về từ cõi chết dọa cô bé sợ gần chết, từ đó những nơi nguy hiểm cô bé sẽ không đi, càng không gặp những con người nguy hiểm.

"Để Tống tỷ tỷ đi theo con bé." Cố Tân Tân nói xong, dẫn Tu Thiện Văn đến khu nghỉ ngơi, "Em ngồi đây không được chạy lung tung nha. Nếu quá buồn chán thì lấy chút đồ ăn, cũng có thể nghịch điện thoại."

"Vâng."

Tống Vũ Ninh ngồi xuống bên cạnh Tu Thiện Văn, hướng về phía Cố Tân Tân nói, "Chị ở đây rồi, cứ yên tâm đi đi."

"Ừm."

Thương Kỳ quan sát nhất cử nhất động của mấy người, cô ta thật sự không chịu nổi dáng vẻ giả vờ giả vịt này của Cố Tân Tân. Hạng người gì thì nên ngoan ngoãn ở nơi dành cho mình mà quanh quẩn, cô nửa đường xông vào tìm mọi cách hòa nhập với bọn họ nhin thế nào cũng giống như Đông Thi bắt chước nhăn mặt(*) làm trò cười cho thiên hạ, không phải sao?

(*) Dựa theo tích: Nàng Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhăn mặt vì cơn bệnh bẩm sinh giày vò lại càng xinh đẹp hơn. Nàng Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chước làm điệu bộ nhăn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu xí hơn, ai trông thấy nàng cũng vội vã tránh xa

Một lát sau, Tống Vũ Ninh quay sang nhìn Tu Thiện Văn. "Văn Văn, chị muốn đến phòng rửa tay, em có muốn đi không?"

"Em đi cùng chị." Tu Thiện Văn đứng dậy, "Điện thoại em hết pin, nơi này có chỗ sạc không ạ?"

"Có, lát nữa chị đi lấy dây sạc cho em."

"Vâng."

Tu Thiện Văn nhớ kỹ lời dặn của Cố Tân Tân nên không dám tùy tiện rời khỏi tầm mắt của Tống Vũ Ninh. Bước chân của Tống Vũ Ninh có chút gấp gáp, Tu Thiện Văn bước nhanh theo sau cô ấy. "Tống Tỷ Tỷ, chị bị đau bụng sao?"

"Mệt chết rồi, chị đang phải vật lộn trong kỳ kinh nguyệt của tháng này đây. Hôm nay mới là ngày đầu tiên."

Tu Thiện Văn tưởng tượng ra cái hình ảnh đó, "Vậy em chờ chị ngoài cửa."

"Nhớ, tuyệt đối không được một mình rời đi, có chuyện gì thì gọi chị."

"Vâng."

Tu Thiện Văn nhìn theo Tống Vũ Ninh nhanh chóng biến mất sau cánh cửa. Cô bé đứng chờ bên ngoài, được một lúc thì có hai người phụ nữ đi tới.

Bọn họ nhỏ giọng bàn luận, giống như đang nói chuyện gì đó.

"Chờ xem cô ta giãy dụa được bao lâu. Vừa rồi đẩy cô ta xuống xong thật là hả giận, Cố Tân Tân này thật khiến cho người ta không thể ưa nỗi....."

"Đúng vậy nha, bể bơi chỗ đó không có ai, liệu cô ta có thể chết đuối luôn không?"

"Chết quách đi cho rảnh nợ."

Tu Thiện Văn nghe được mà nỗi da gà, cô bé xoay người muốn tìm Tống Vũ Ninh, lại bị đối phương nhanh hơn một bước chặn trước mặt. "Em gái nhỏ, có biết xếp hàng không thế?"

"Em..... bạn của em ở trong đó."

"Không lẽ con bé đã nghe được gì rồi?" Trên mặt người phụ nữ đó nỗi lên hoang mang, muốn tiến lên lôi Tu Thiện Văn đi, cô bé vừa muốn há miệng la lên thì đã bị đối phương chặn miệng lại, "Chị nhắc nhở cưng....."

Tu Thiện Văn vung tay về phía đối phương, người phụ nữ bị đau nhanh chóng thả tay ra. Tu Thiện Văn nhìn thấy hai người cùng nhau tiến lên thì không kịp suy nghĩ liền xoay người bỏ chạy.

Chạy một đoạn hành lang mới gặp được người, Tu Thiện Văn vội vàng mở miệng hỏi thăm, "Xin hỏi bể bơi ở đâu?"

Đối phương chỉ tay về phía trước, "Đi thẳng đó là tới."

Tu Thiện Văn không kịp nói cảm ơn, vội vàng chạy đi.

Cố Tân Tân mãi mới tìm được khe hở thoát ra, muồn quay lại tìm Tu Thiện Văn tán gẫu tránh cho cô bé khỏi bị buồn chán nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng cô bé đâu. Cô vừa muồn đi tìm Tống Vũ Ninh, cô ấy đã nhanh hơn một nhịp gọi điện tới.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Lấy Cách Của Chính Mình, Ăn Miếng Trả Miếng!!!

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân vội vàng ấn nghe, "Alo."

"Tân Tân, Văn Văn quay lại đó chưa?"

Trong lòng Cố Tân Tân không khỏi lộp bộp một tiếng. "Con bé không phải là đi cùng với chị sao?"

"Chị vào nhà vệ sinh, vốn là nói con bé đứng chờ bên ngoài, nhưng lúc đi ra lại không thấy đâu."

Cô Tân Tân lo lắng, "Xung quanh đó đã tìm chưa?"

"Chị đang tìm."

Cô cúp điện thoại, vội vã đi đến bên cạnh Tu Tư Mân, kè sát tai hắn rồi nói mấy câu. Sắc mặt Tu Tư Mân khẽ biến, siết chặt ly rượu trong tay. "Thật ngại quá, xin lỗi không thể tiếp chuyện với anh."

Hắn xoay người đi theo Cố Tân Tân ra ngoài, Cận Ngụ Đinh đứng gần đó thấy được bèn âm thầm đi theo sau.

Tu Thiện Văn chạy đến bể bơi, thở hổn hộc nhìn vào trong bể bơi, "Chị đâu?"

Trong lòng cô bé như có lửa đốt, không biết chừng trong thời gian cô bé chạy đến thì Cố Tân Tân đã.....

Tu Thiện Văn tiến lên gần hơn một chút, phía sau đột nhiên có một bàn tay đẩy mạnh, cô bé mắt thăng bằng ngã xuống. Tiếng la sợ hãi vừa mới ra khỏi miệng, Tu Thiện Văn đã sặc vài ngụm nước. Nơi này nước rất sâu, hơn nữa Tu Thiện Văn lại không biết bơi, cô bé sợ sệt dùng hết sức bình sinh giãy dụa. "Cứu mạng!"

Cô bé liên tiếp uống phải nước, hai tay quơ loạn, "Chị dâu, anh....."

Cố Tân Tân và Tu Tư Mân lo lắng chạy quanh tìm kiếm, Cố Tân Tân kéo cánh tay hắn. "Cứu như thế này không phải cách. Chúng ta chia nhau ra tìm, dù sao chỗ này cũng chỉ là một cái biệt thự thôi, tìm một lượt cũng không có nhiều chỗ lăm."

"Được."

Hai người tách ra tìm, Cận Ngụ ĐÌnh đi theo phía sau Cố Tân Tân. Cô lo lắng gọi tên Tu Thiện Văn, tiếng bước chân hỗn loạn vang lên trong hành lang tĩnh lặng.

"Cứu mạng -----" Cố Tân Tân mơ hồ nghe được tiếng hô cứu mạng truyền vào tai, cô dừng chân lại, sau khi xác định được âm thanh này từ phía nào truyền tới thì bước nhanh qua, "Văn Văn!"

Cô chạy ra đến ngoài, tiếng la hét đã càng ngày càng rõ ràng.

"Cứu em, chị dâu cứu em."

Cố Tân Tân nhìn thấy Tu Thiện Văn trong bể bơi sắp chìm nghỉm, lòng cô như lửa đốt, nhanh chân tiến lên.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, vội vàng muốn kéo cô lại, nhưng đã không còn kịp, Cố Tân Tân không chút nghĩ liền nhảy xuống.

Anh biết cô không chỉ không biết bơi mà còn cực kỳ sợ nước, Cận Ngụ ĐÌnh nhảy theo xuống muốn kéo lại cô, thế nhưng đã thấy Cố Tân Tân bơi đến bên cạnh Tu Thiện Văn sau đó kéo lầy cánh tay cô bé. "Văn Văn đừng sợ."

Cận Ngụ ĐÌnh không ngờ Cố Tân Tân lại biết bơi, Tu Thiện Văn sợ hãi bám víu lấy cô khiến cho Cố Tân Tân có chút chật vật, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy thì nhanh chóng giúp cô kéo Tu Thiện Văn lên trên.

Tu Tư Mân nghe được động tĩnh bên này cũng tìm tới, phía sau còn có không ít người kéo đến xem, dù sao đã gây ra động tĩnh lớn như vậy. Hắn nhanh chân tiến lên, cúi người xuống kéo tay Cố Tân Tân. Cố Tân Tân đẩy Tu Thiện Văn lên trên, Tu Tư Mân bận bịu kéo cô lên.

Tu Thiện Văn bị dọa sợ khóc toáng, Tu Tư Mân ôm cô bé vào trong lòng. "Không sao rồi, đừng sợ."

Tống Vũ Ninh cũng chạy tới nơi, nhìn thấy bể bơi phía trước thì sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đứng cạnh không nói lời nào.

"Anh, suýt chút nữa thì em chết đuối rồi, em đã sợ lắm."

"Không sao, bây giờ không sao nữa rồi."

Tu Tư Mân liếc nhìn Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh cô, cô vừa lên trên, cả người ướt đẫm ngồi trên mặt đất, hắn đưa tay về phía Cố Tân Tân.

Chủ biệt thự vội vàng chạy tới, "Sao lại xảy ra chuyện này? Xin lỗi, xin lỗi. Tu tiên sinh xin đi theo tôi, trên lầu còn mấy phòng trống."

Ánh mắt Tu Tư Mân mang theo lạnh lẽo, ôm lấy Tu Thiện Văn rồi hướng về phía Cố Tân Tân nói, "Đi."

"Anh mang Văn Văn lên lầu trước rồi nhanh chóng cho con bé tắm rửa đi, kêu người mang quần áo mới đến nữa." Cố Tân Tân lau nước trên gò má. "Em sẽ lên sau, có một vài việc muốn hỏi cho rõ ràng."

"Ừ." Tu Tư Mân không nói gì thêm, ôm Tu Thiện Văn sau đó đi theo chủ biệt thự.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh Cố Tân Tân, ánh mắt trước sau chưa hề rời khỏi cô, "Em biết bơi?"

"Lạ vây sao?" Cố Tân Tân vắt nước phía đuôi váy.

"Không phải em sợ nhất là nước à?"

Cố Tân Tân không để tâm tháo dây buộc tóc ra, dùng sức giữ hai cái, "Tu Tư Mân nói anh ấy từng bị hăm hại, chiếc xe phi xuống sông, lúc đó chân của anh ấy bị thương không để nhúc nhích. Tôi nghe được đã rất sợ hãi, nếu như có lần sau lặp lại nữa mà tôi vẫn không biết bơi thì có phải là dù tôi có ở bên cạnh thì cũng sẽ không cứu được anh ấy? Vậy nên có một số việc dù là sợ hãi thì cũng phải vượt qua mà đối mặt, kỳ thực cũng không khó khăn lắm, mất mấy ngày là học được rồi."

Cố Tân Tân hời hợt nói, giống như cô đã hoàn toàn quên lúc trước Cận Ngụ ĐÌnh vì dạy cô bơi mà đã bị cô giày vò đến mức nào. Khi đó chỉ cần xuống nước là cô sẽ quần trên người anh không chịu xuống, cuối cùng Cận Ngụ ĐÌnh thật sự hết cách chỉ có thể mang theo cơ thể đầy vết thương buông tha suy nghĩ dạy bơi cho cô.

Cố Tân Tân nhận ra được anh đang xuất thần, làm sao cô không biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì chứ?

Lúc trước cô sống quá mức nhàn hạ, học bơi chủ yếu là vật lộn với anh, vì lúc đó cô đã nghĩ chỉ cần có anh ở bên cạnh là có thể an toàn không bao giờ sợ ngã xuống nước. Bây giờ Cố Tân Tân đã hoàn toàn hiểu rõ, làm người không thể quá mức ỷ lại vào người

khác, bằng không chờ đến khi đối phương tiêu sái mà dứt áo bỏ đi bản thân sẽ trở thành một phế nhân không hơn không kém.

"Tu phu nhân, phu nhân không sao chứ?" Quản gia của biệt thự mang đến cho bọn họ hai chiếc khăn choàng, đưa cho Cố Tân Tân một cái, Cận Ngụ ĐÌnh một cái.

Người đàn ông không đứng dậy, tâm trạng nặng nề, từng lời nói nhỏ tí tách nẹn vào lòng anh, không những vậy còn lan ra khiến cả người anh tê dại.

Cố Tân Tân khoác tạm chiếc khăn choàng lên người, liếc Tống Vũ Ninh đứng bên cạnh, "Có phát hiện điểm khác lạ gì không?"

"Đã kiểm tra, nhưng bốn phía đều không có camera theo dõi."

"Đúng vậy ạ, đây là nơi chuyên để tổ chức yến tiệc, cũng là để bảo vệ những việc riêng tư nên không có lắp camera theo dõi." Quản gia đứng bên cạnh lên tiếng.

Cố Tân Tân không hề cảm thấy kỳ quái, nếu có camera theo dõi thì sợ là kẻ kia cũng không dám trăng trộn đây Tu Thiện Văn xuống bể bơi như thế. Những người trong xã hội thượng lưu này, đừng nhìn ngày thường ăn mặc gọn gàng, cao cao tại thượng, những chuyện mà người ta không thể biết được cũng nhiều lắm. Vậy nên dần dần trở thành những quy tắc ngầm, những nơi không có camera theo dõi mới có thể che giấu chuyện xấu, cũng là mới có thể thỏa thích đùa giỡn. Một khi xảy ra chuyện, thì sẽ là tương trợ lẫn nhau vì lợi ích.

"Đây chính là mưu sát, các người nhất định phải cho tôi một lời giải thích."

"Tu phu nhân, ngài lên lầu trước đi, thay quần áo rồi nói tiếp."

Thương Kỳ đứng trong đám người, nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Cố Tân Tân thì trong lòng vui sướng, Cận Ngụ ĐÌnh cầm khăn

lau nước trên cổ, quản gia cũng nhanh nhẹn hối thúc anh, "Cửu gia, ngài cũng mau đi đổi quần áo đi."

Cận Ngụ Đinh nghe được ba chữ Tu phu nhân sắc mặt vốn đã rất tệ rồi, anh đứng lên đi ra ngoài.

Cố Tân Tân đi qua Thương Kỳ, đứng lại nhìn cô ta chăm chú. Thương Kỳ thấy ánh mắt hung ác như muốn ăn thịt người của cô thì nhíu mày. "Sao cô lại nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó?"

"Chỉ cần chạm một bước thôi cô đã thành sát nhân rồi, cô có biết không?"

Thương Kỳ không hiểu ra làm sao. "Chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?"

"Trừ cô ra tôi cũng không thể tìm ra được kẻ hoài nghi nào khác." Tầm mắt Cố Tân Tân chiếm lấy Thương Kỳ không tha. "Có phải là cô giở trò sau lưng người khác thành nghiện rồi không? Một cô bé như vậy mà cũng không tha."

"Cố Tân Tân, nói chuyện đừng có quá đáng, tôi nói không làm thì chính là chưa từng làm."

Tống Vũ Ninh nhẹ nhàng kéo cánh tay Cố Tân Tân, "Đi thay quần áo trước đã, đề phòng cảm lạnh."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, theo cô ấy rời đi.

Chủ căn biệt thự này suy nghĩ cũng đủ chu toàn, sau khi chuyện xảy ra thì gần như là ngay lập tức liền phái người đến trung tâm thương mại gần đó mua quần áo về. Cố Tân Tân tắm qua loa, đổi quần áo sau đó đi ra ngoài.

Tu Thiện Văn nằm trên giường, hai tay ôm chặt chăn, đôi mắt vẫn còn không ngừng nhìn về bốn phía.

"Chị dâu."

"Lát nữa chị kêu người mang bát canh gừng đến cho em."

Tu Thiện Văn lần này đúng là bị dọa không nhẹ, ôm lấy cánh tay Cố Tân Tân khẽ lay, "Chị dâu, em muốn về nhà, em không muốn ở đây."

Cô bé nôn nóng đến mức đôi mắt đỏ ngầu, thân thể cũng không ngừng run rẩy, Tu Tư Mân đè lại hai vai cô bé. "Văn Văn đừng sợ, bây giờ đã không sao rồi."

"Không, em sợ lắm, em muốn về nhà. Anh, vừa rồi ở trong nước em còn cảm giác được có rất nhiều bàn tay túm lấy chân em kéo xuống, em sợ lắm."

Cố Tân Tân ngồi ở mép giường, khom người dịu dàng ôm lấy cô bé, "Văn Văn, không sao đâu, ở trong này sẽ không có ai dám làm tổn thương em, hơn nữa chúng ta cũng không thể cứ thế mà đi được. Không lẽ lại thả cho kẻ bắt nạt em ung dung hả hê? Món nợ này chị dâu còn chưa có thay em đòi lại đây."

"Nhưng em không nghĩ ra là ai đẩy cả, lúc em nhìn lại thì người đó đã chạy mất rồi."

"Không vấn đề, chị dâu nhất định sẽ có cách."

Cố Tân Tân dỗ dành cho cô bé nằm về giường. "Văn Văn ngoan nhắm mắt lại, chờ ngủ xong một giấc tỉnh dậy mọi chuyện liền giải quyết xong rồi, lúc đó chúng ta sẽ về nhà."

"Có thật không?"

"Chị đã bao giờ lừa em chưa?" Cố Tân Tân đứng lên, nói với Tu Tư Mân ngồi bên cạnh. "Anh ở đây với Văn Văn đi."

"Ừ." Tu Tự Mân đáp nhẹ, nhìn bộ dạng này của Tu Thiện Văn hắn cũng không yên lòng để cho con bé ở lại một mình. "Đừng đi quá lâu."

"Yên tâm." Cố Tân Tân bước nhanh ra ngoài, mở cửa liền nhìn thấy Tống Vũ Ninh đứng chờ sẵn.

"Bên ngoài đã sắp xếp người rồi. Sự tình còn chưa rõ ràng, ai cũng đừng hòng rời đi được."

Cố Tân Tân đóng lại cửa, vừa đi được hai bước khuôn mặt đã trầm xuống, so với ngày thường như hai người khác nhau. Tiếng giày cao gót gỗ trên sàn gỗ, từng nhịp vang lên khiến cho trái tim Tống Vũ Ninh trong nháy mắt hoảng hốt. Đi đến đầu cầu thang, Cố Tân Tân dừng lại, quét mắt một lượt đám người phía dưới, "Lát nữa đã biết phải làm sao rồi chứ?"

"Ừ, yên tâm."

"Chuyện này nếu như không tra ra được, chị đã biết hậu quả là gì chưa?"

Tống Vũ Ninh đương nhiên biết, người là bị cướp đi từ trong tay cô ấy, bây giờ nếu như không thể kéo được kẻ kia ra thì người thế mạng chính là Tống Vũ Ninh.

"Người em vừa nói kia sẽ không sai phải không?"

"Tám chín phần là cô ta." Người mà Cố Tân Tân có thể nghi ngờ chỉ có Thương Kỳ, lại nói, ngoài cô ta thì còn có thể là ai chứ?

Thế nhưng cô ta vốn đã quen mang mặt nạ, muốn khiến cho cô ta thừa nhận thì sợ là cũng gấp không ít khó khăn.

Điều quan trọng nhất là hôm nay những người ở đây đều là những người có máu mặt, chỉ một Thương gia đã đủ khó đối phó rồi. Dù sao đây cũng là Lục Thành, mạng lưới quan hệ của Thương gia

ở nơi này vẫn mạnh hơn Tu Tư Mân nhiều, nếu như dùng cứng đối cứng, khi đó Thương gia tìm người liên thủ thì sợ là càng khiến cho sự tình thêm phiền toái.

Cố Tân Tân nghĩ đến Cận Ngụ Đinh, anh là người Cận gia, hai nhà Cận Thương còn là thông gia. Cô đến một bằng chứng cũng không có lại muốn động đến Thương Kỳ, sợ là Cận gia cũng sẽ phải ra mặt.

"Chị ở đây chờ tin tức của em, em đi tìm người."

"Được."

Cố Tân Tân đi xuống lầu, Cận Ngụ Đinh cũng đã đổi xong quần áo. Cố Tân Tân chậm rãi bước tới, nhận ra được người xung quanh đang không ngừng chỉ trỏ mình.

"Có nhận ra người này không?"

"Đương nhiên là nhớ, không phải trước đó nói là Cửu phu nhân sao?"

"Bây giờ đã là ở bên cạnh người kia, ngay vừa rồi còn suýt chút nữa có án mạng đó....."

Cố Tân Tân đi thẳng về phía trước, lại có một giọng nói chui vào tai. "Chuyện cũng đã xảy ra rồi thì ngậm bồ hòn làm ngọt cho xong đi, ai có thể làm rõ ràng được chứ?"

"Đúng rồi. Chỉ cần không chết người thật thì có ai quan tâm chứ."

Cố Tân Tân cũng biết lời này của bọn họ là có ý gì. Bọn họ nói không sai, dù bây giờ cô đã nhận định người gây chuyện chính là Thương Kỳ, nhưng Thương Kỳ cũng chỉ cần tùy tiện tìm hai người làm nhân chứng, không có bằng chứng rõ ràng, cô ta chính là trong sạch.

Thương Kỳ bây giờ cũng đang điên tiết, Cố Tân Tân từ sau khi tìm được Tu Tư Mân làm chỗ dựa liền trở nên ngông cuồng tự đại, cô cho rằng cô nói cái gì thì sẽ là cái đó sao?

Lại còn nói cô bé kia bị đẩy xuống bể bơi là do cô ta làm. Cô ta cũng không có ngu xuẩn như thế, càng không nghĩ việc cho Tu Thiện Văn nếm một chút đau khổ là có thể khiến cho Cố Tân Tân khó chịu đến thế này. Hơn nữa thời điểm này đang trong giai đoạn nhạy cảm, cô ta sẽ tuyệt đối không đi gây sự, cô ta không đáng phải phí tâm tư đi làm mấy cái chuyện không có lợi ích gì cho bản thân.

Cô ta tựa người trên hành lang, nhìn thấy mấy người đi tới.

"Kỳ Kỳ."

Thương Kỳ vẫy tay chào bọn họ. "Mọi người vừa đi đâu thế?"

"Thế nào? Hả giận chưa?"

"Gì cơ?"

"Không phải Cố Tân Tân cho là mình đã leo lên được cành cao rồi sao? Bây giờ em chồng cô ta xảy ra chuyện, để xem người đàn ông của cô ta còn có tâm tư đi quan tâm cô ta hay không?"

Thương Kỳ khẽ nhíu mày, "Cậu đừng có nói là chuyện này có liên quan đến các cậu đấy?"

"Chính là bọn tớ liên thủ làm đấy. Lần trước trong cửa hàng cô ta bắt nạt cậu thành như vậy, cơn giận này cậu có thể nuốt xuống, chỉ là bọn tớ thì nuốt không trôi."

"Mấy cậu điên rồi hả? Đây là nơi nào hả, vạn nhất không những thất bại mà còn gây ra án mạng thì sao?"

Cô gái kia không bận tâm khoát tay, "Úc Úc phụ trách đẩy con nhỏ đó xuống. Cũng chỉ là dọa chút thôi, dù Cố Tân Tân không tìm

được thì bọn mình cũng sẽ làm cho người khác phát hiện ra nhở đó ở dưới bể bơi."

"Các cậu đó, làm mà không nghĩ đến hậu quả gì hết."

"Kỳ Kỳ, chẳng lẽ cậu lại phải sợ Cố Tân Tân kia? Dù cô ta có biết được là bọn tú làm thì cũng vô dụng thôi, cô ta có thể làm gì chúng tú được chứ?"

Đúng nha, Úc Úc đẩy Tu Thiện Văn xuống bể bơi kia không ngại ngàn thừa nhận. "Mấy nhà chúng ta mà liên thủ lại, còn cần phải sợ cô ta sao?"

Lời này cũng đúng, Thương Kỳ dù là cảm thấy không ổn nhưng cũng không quá để trong lòng. Sẽ chẳng có ai tự mình thừa nhận việc này trước mặt Cố Tân Tân, cô ta sẽ càng không bán bạn bè, thế nên cô bé Tu Thiện Văn kia coi như là gắp xui xẻo đi.

Cố Tân Tân tìm được vị trí Cận Ngụ ĐÌnh đang đứng, bên cạnh còn có bạn gái của anh. Cô đi đến trước mặt người đàn ông, "Tôi muốn nói chuyện với anh."

Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ giương mí mắt, nhìn về phía cô. "Không phải em vẫn tránh tôi như tránh tà à?"

"Nào có, Cửu gia hiểu nhầm tôi rồi." Cố Tân Tân liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh anh, nháy mắt một cái. "Mỹ nữ, tôi mượn anh ta dùng một chút được chứ?"

Người phụ nữ kia nhìn sang Cận Ngụ ĐÌnh, thấy anh khẽ gật đầu thì ngoan ngoãn rời đi.

"Lúc trước những chuyện liên quan đến Thương Kỳ tôi nói cho anh, chắc là anh không tin?"

Cận Ngụ ĐÌnh tỉ mỉ quan sát khuôn mặt cô. "Đừng có vòng vo, có chuyện gì thì nói thẳng ra đi."

"Chuyện của Văn Văn dù tôi không có bằng chứng, nhưng tôi biết nhất định là cô ta làm."

"Văn Văn?"

"À, em gái của Tu Tư Mân."

Cận Ngụ ĐÌnh nhếch khóe miệng. "Liên quan gì đến tôi?"

"Tôi có thể chứng minh cho anh xem nha, tôi sẽ nghĩ cách để khiếu cho Thương Kỳ phải mở miệng."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh xuyên qua gò má Cố Tân Tân dừng lại trên người Thương Dư Khanh đứng cách đó không xa. "Tôi sợ em chỉ cần vừa tìm được cơ hội đi hỏi thì người Thương gia đã không cho em tiếp tục rồi."

"Tôi biết. Vậy nên tôi mới muốn nhờ Cửu gia giúp một tay."

Tâm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh lần thứ hai trở lại khuôn mặt của Cố Tân Tân. "Con bé có làm hay không thì có liên quan gì đến tôi?"

"Chuyện này thì đúng là không. Nhưng ít ra sẽ có thể chứng minh cô ta là hạng người gì, đến lúc đó cũng tạo cơ hội cho Cửu gia suy nghĩ đến một vài phương diện khác. Ví như, nếu cô ta đúng là đã làm ra chuyện ngày hôm nay, thì có thể nào cũng đã làm..... hại Thương Lục? Việc liên quan đến Thương Lục trước sau gì anh cũng phải tìm ra kẻ âm mưu đứng đằng sau chứ, nhỉ?"

Cận Ngụ ĐÌnh cười lạnh thành tiếng, một chút tâm tư kia của cô anh đều có thể nhìn thấu. "Em muốn tôi ngăn lại người Thương gia, để trong lúc em chất vấn Thương Kỳ sẽ không có ai có thể xuất hiện trước mặt hai người, tôi nói có đúng không?"

"Cửu gia đúng là Cửu gia, rất thông minh, chưa cần nói rõ ràng đã có thể hiểu cả rồi."

Anh cũng không phải dễ dàng bị cái trò này của cô đánh lừa, chỉ là đối mặt với ánh mắt kia của Cố Tân Tân, anh lại không hề muốn từ chối.

Mỗi lần đứng trước mặt anh cô vẫn luôn như một con nhím xù lông, thật khó khăn mới có thể được một lần nói chuyện tử tế, tiền triển thế này cũng đã là nằm ngoài dự liệu của Cận Ngụ Đinh rồi.

"Em thật sự muốn làm vậy?"

"Chuyện liên quan đến tính mạng. Nếu không thể làm cho rõ ràng thì tôi cũng không thể ăn ngon ngủ yên."

Yết hầu Cận Ngụ Đinh hơi chuyển động, bây giờ cô đã bắt đầu vì người khác, vì em gái của người khác mà ăn ngủ không yên. Không biết cô còn có lúc nào nhớ đến anh hay không?

"Tôi giúp em, có thể nhận lại lợi lộc gì đây?"

Cố Tân Tân vốn là không biết mình càng nói thì càng khiến anh tức muốn hôn mê. "Tôi đây cũng là đang giúp anh xác nhận đó. Vạn nhất Thương Kỳ không như anh vẫn luôn tin tưởng thì sao?"

Cận Ngụ Đinh lại cười lạnh, nhắc chân lên muốn đi.

"Khoan đã." Cố Tân Tân vội vàng gọi anh lại, "Anh muốn gì?"

Cận Ngụ Đinh không thể chỉ trong khoảnh khắc nói ra luôn được, vạn nhất nói lỡ lời khiến cho Cố Tân Tân nghĩ là anh đang uy hiếp cô thì cũng không ổn cho lắm.

"Được rồi, tôi nhất định sẽ giúp em ngăn người bên ngoài lại."

***

Bát Bát: Sáng nay tỉnh dậy ta phát hiện ra Tứ Mạc Hí con cưng của ta đã không còn.

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra vậy???

Lúc trước cũng bị xóa nick truyện 1 lần, xóa nick 1 lần, ta đang dần mất hết niềm tin vào cái wattpad này rồi.

Mn nói ta nghe phải báo cáo với cái bọn W này thế nào để lấy lại đi, nếu không lấy được chắc ta bỏ W quá T.T

Mỗi ngày ta đều đóng góp lợi nhuận cho nó, mà nó đối xử với ta thế này đây TT.TT

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân chăm chú nhìn anh, "Đây là anh nói đây."

"Cần móc tay không?"

"Cửu gia nói đùa, tôi tin tưởng anh sẽ không nuốt lời."

Nhìn đi, chỉ vì một lần tạm thời hợp tác mà đến lời trái lương tâm như vậy cô cũng nói ra cả rồi.

Cố Tân Tân xoay người rời đi, Cận Ngụ Đinh nhìn chằm chằm bóng lưng cô đến xuất thần. Tuy là lời nói tin tưởng anh cô chỉ thuận miệng nói ra không biết là thật hay giả nhưng cũng đủ khiến cho anh loạn nhịp, thậm chí còn có chút mong chờ.

Tống Vũ Ninh đứng cuối hành lang chờ, cô ấy theo Cố Tân Tân và Tu Tư Mân tới đây, hơn nữa chuyện của Tu Thiện Văn đã thu hút không ít sự quan tâm của người nơi này nên cô ấy cũng nhận được kha khá sự chú ý.

Cố Tân Tân đi đến bên cạnh cô ấy, "Lát nữa phải trông cậy vào chị rồi, em đi trước chờ chị."

"Được."

Thương Kỳ không hề có gánh nặng gì trong lòng, dù sao việc này cũng không phải do cô ta làm, Cố Tân Tân muốn đem chuyện đó chĩa mũi nhọn về phía cô ta cũng không có dễ dàng như thế.

Các khách mời bắt đầu vào bữa tiệc, Thương Kỳ đi ra ngoài vài bước nhận điện thoại.

"Ừ, tớ đang ở ngoài. Ngày mai đi, mai tớ qua rồi nói cụ thể."

Cô ta nghe loáng thoảng có tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, nhưng cũng không quay đầu lại. Cô ta ngắt máy, vừa muốn nhắc chân rời đi liền bị người từ phía sau bịt miệng, một tay còn lại của đối phương kẹp cổ cô ta. Thương Kỳ cũng không cao, bị người phía sau lôi đi xèn xêch, bước chân lảo đảo, giãy dụa cũng không thoát được, trong lòng phút chốc kinh hoàng lo sợ.

"Ô ô ô -----"

Xung quanh không có ai, cô ta rất nhanh bị mang ra ngoài, khéo mắt giống như liếc thấy bóng người của Cố Tân Tân. Phía sau có một luồng sức mạnh cực lớn đẩy cô ta về phía trước, Tống Vũ Ninh xoay người đóng cửa lại, Thương Kỳ đứng không vững lập tức ngã nhào trước bể bơi.

Trên đùi và tay đều bị trầy xước thành một mảng đỏ ửng, Thương Kỳ xoa bàn tay, ánh mắt dán lên người Cố Tân Tân, "Cô muốn làm gì?"

"Tính sổ."

"Chuyện vừa rồi không liên quan gì đến tôi cả." Thương Kỳ đứng lên muốn rời khỏi, "Chờ sau khi cô mang được chứng cứ ra rồi hãy tìm đến tôi."

Cô ta muốn bước nhanh rời đi, nhưng đâu có đơn giản đến vậy, Tống Vũ Ninh đứng một bên lập tức tiến lên ngăn lại đường đi của

cô ta. Thương Kỳ sờ sờ cái cổ còn đau nhức nhối. "Các người nhìn cho rõ xem đây là nơi nào, muốn gây sự phải không?"

"Hiện tại tôi đã hiểu thấu đáo một đạo lý, có lúc những bằng chứng trước mắt chẳng thể nói rõ cái gì cả, bởi vì nó cũng có thể là giả. Thế nhưng một thứ có thể là giả, thậm chí rõ ràng là giả, lại có thể định tội cho một người. Vậy nên, nếu như tôi không bỏ ra nỗi chứng cứ thì tôi phải để cho cô chính miệng thừa nhận."

Thương Kỳ đi đến trước mặt Cố Tân Tân, cũng không có một chút nào gọi là thẹn quá hóa giận, "Bây giờ cô có chỗ dựa rồi nên làm việc bất chấp hậu quả phải không? Tôi khuyên cô một câu, đừng có quá khoa trương như vậy, thật đấy, đối với cô không hề có chút lợi ích nào cả."

"Cô đẩy một đứa nhỏ xuống bể bơi khiến con bé suýt chút nữa chết đuối thì có lợi ích gì?"

Thương Kỳ nhếch môi cười. "Tôi đã nói rồi, không có liên quan gì đến tôi."

"Cô không chịu thừa nhận? Không sao, tôi có cách khiến cô phải nói thật."

"Cô muốn làm gì?" Thương Kỳ liếc bể bơi ở bên cạnh, " Muốn đẩy tôi xuống đó?"

"Nói không chừng chỉ có người ở trong thời điểm gần kề cái chết mới chịu nói ra lời thật lòng."

Khóe mắt Thương Kỳ lộ ra trào phúng, cô muốn nhốt cô ta lại nơi này sao?

Tống Vũ Ninh sờ chiếc lắc ở cổ tay, tháo chiếc móc sau đó lấy nó ra. Cô ấy tiến lên giữ chặt tay Thương Kỳ, cô ta theo bản năng giãy dụa, Tống Vũ Ninh không chần chừ một giây vặn tay cô ta về sau

lưng, Thương Kỳ bị đau kêu lên thành tiếng. "Làm gì đấy? Thả tôi ra!"

Thương Kỳ căn bản không phải là đối thủ của Tống Vũ Ninh, cô ấy dễ dàng trói hai tay của Thương Kỳ lại, chốt lại chiếc móc. Hai tay Thương Kỳ bị trói chặt ở phía sau, chiếc lắc tay kia cực kỳ nhỏ, nhưng Thương Kỳ giãy dụa một hồi cũng không thể nào giãy ra, chỗ cổ tay thậm chí còn bị siết ra thành một đường dài hằn vết đỏ.

"Cố Tân Tân, cô điên rồi phải không?"

Tống Vũ Ninh kéo cô ta đến bên cạnh, giơ chân đá Thương Kỳ vào trong bể bơi.

Nước bắn lên trên bờ, Cố Tân Tân hiện tại đang ngồi trên ghế, cô nhanh nhẹn giơ chân lên, tránh không để quần áo bị nước thấm ướt. "Ày, tiểu tỷ tỷ, chị có biết ôn nhu là cái gì không thế?"

"Giả vờ giả vịt." Tống Vũ Ninh nhàn nhạt nói câu này, sau đó đứng về bên cạnh người Cố Tân Tân.

Thương Kỳ cực lực muốn khiến cho mình đứng vững, nhưng căn bản là hết cách rồi. Hai tay cô ta bị trói chặt phía sau, cả cơ thể mất kiểm soát, càng giãy dụa thì càng hoảng hốt, mà càng hoảng hốt thì càng không thể đứng vững. Trong tình huống này thì đúng là dù có biết bơi cũng vô dụng, cô ta chật vật vùng vẫy, "Cứu mạng, cứu mạng -----"

Cố Tân Tân lấy điện thoại ra, "Cô chỉ cần thừa nhận một câu thôi, tôi hứa sẽ lập tức vớt cô lên."

"Tôi chưa từng làm..... Vì sao phải..... khụ, vì sao phải nhận?" Thương Kỳ sắc vài ngum nước, mùi vị đúng là buồn nôn muốn chết. Cô ta xám mặt mày, không biết làm thế nào để giữ thăng bằng, cũng vì thế mà áp lực trong nước đè lên ngày càng lớn.

Cố Tân Tân cẩn bản không có ý muốn kéo cô ta lên, người phụ nữ đứng bên cạnh cũng lạnh lùng không nhúc nhích, "Nếu cô ta đã không chịu mở miệng như vậy, liền để cho cô ta tự sinh tự diệt đi."

"Nếu tôi xảy ra chuyện gì nhất định ba tôi sẽ không bỏ qua cho các người."

Cố Tân Tân nhìn quanh bốn phía. "Không phải nơi này không có camera theo dõi sao? Ông ta có bằng chứng gì nói là tôi kéo cô đến đây?"

"Cố Tân Tân, cô..... cô mau thả tôi ra."

"Dù cô có muốn đối phó với tôi thế nào thì cũng đừng có ra tay với một đứa bé, Thương Kỳ, cô có thể thuận lợi làm việc xấu đến tận bây giờ cũng là bởi vì có Thương gia làm chỗ dựa, cuối cùng chiều cho cô thành vô pháp vô thiên."

Thương Kỳ biết nói sao với cô cũng vô dụng, Tu Thiện Văn quả thật là không có liên quan gì đến cô ta, "Tôi chưa từng làm, sao có thể nhận được?"

"Miệng vẫn cứng quá nhỉ?"

Thương phu nhân ngồi vào bàn ăn một lúc vẫn không thấy bóng dáng của Thương Kỳ, gọi điện cũng không có ai nghe. Trong lòng bà ta thoáng bất an, hướng về phía Thương Dư Khánh bên cạnh nói. "Sao Kỳ Kỳ còn chưa vào?"

"Con bé có nhiều bạn bè như vậy, nói không chừng là đang ở chỗ nào đó vui đùa rồi."

Thương phu nhân nhìn bốn phía xung quanh, "Thôi, vẫn là để tôi đi tìm một chút."

Dù sao vừa rồi mới có người xảy ra chuyện, bà ta cũng không muốn con gái mình gặp phải chuyện bất trắc gì. Thương phu nhân

thấp thỏm đi về phía trước, đúng lúc gặp Cận Ngụ ĐÌnh đi đến.

"Ngụ ĐÌnh, cậu có gặp Kỳ Kỳ không?"

"Đi cùng mấy người bạn ra ngoài rồi thì phải."

Trong lòng Thương phu nhân rốt cuộc mới yên tâm lại. "Cũng đã khai tiệc rồi mà còn đi ra ngoài, đúng là không có quy củ gì cả."

"Nghe con bé nói gần đây phải giảm béo, không muốn ăn tối nên rủ mấy người bạn ra ngoài đi dạo. Có lẽ cũng sắp quay lại rồi."

Thương phu nhân không hề nghi ngờ anh, dù có thể nào thì bà ta cũng sẽ không ngờ được Cận Ngụ ĐÌnh lại lừa mình. "Vậy thì tốt."

Bà ta không lãng phí thêm thời gian, xoay người trở lại bàn.

Cận Ngụ ĐÌnh không vào bàn ngồi, anh có thể đoán được Cố Tân Tân đang ở đâu, liền đi thẳng về phía bể bơi.

Lúc Thương Kỳ rơi xuống còn đi giày cao gót, mấy lần tưởng chừng đã đứng lên được, nhưng vì gót giày quá nhỏ, chỉ vừa đứng vững một giây đã trượt chân ngã nhào. Cánh tay cô ta dùng sức muốn thoát ra, từng ngụm nước lớn tiến vào lỗ mũi, cô ta thật sự sợ mình sẽ chết đuối ở chỗ này.

Lẽ nào Cố Tân Tân không sợ sẽ làm chết người sao?

Thương Kỳ trồi lên khỏi mặt nước. "Cứu mạng!"

"Cô mà còn cứng miệng không nói, chờ đến khi tôi đi khỏi rồi đóng cửa lại thì cứ tự sinh tự diệt đi."

"Cô dám!"

Cố Tân Tân đứng lên, thật sự muốn rời đi. Thương Kỳ quả thật là sợ, vạn nhất Cố Tân Tân đi luôn thì phải làm sao? Mà chuyện này

vốn là không liên quan gì đến cô ta, cô ta hà cớ gì phải liều mạng bảo vệ cho người khác.

"Tôi nói!" Thương Kỳ nhổ một ngụm nước ra khỏi miệng. "Người không phải tôi đây, nhưng tôi biết là ai."

"Ai?"

"Bàng Ý. Người này cô cũng gặp rồi, ngày đó cậu ấy cùng tôi đi vào cửa hàng, cậu ấy chỉ là không chịu nổi cô bắt nạt tôi như vậy....." Thương Kỳ dùng sức đạp hai chân, không để cho mình chìm xuống.

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ nhìn cô ta, "Thương Kỳ, đến cả ở trước mặt bạn bè mà cô cũng có một bộ dạng khác nữa? Nếu không thì sao đến lượt cô ta thay cô ra mặt chứ?"

"Tôi đã nói hết rồi đây, cô mau đỡ tôi lên đi."

Cố Tân Tân không nhanh không chậm lên tiếng, "Cô lấy gì để tôi tin tưởng đây."

"Tôi lừa cô làm cái gì!" Thương Kỳ thở hồng hộc, chỉ sợ thể lực hiện tại không còn sót lại bao nhiêu. "Nơi này là nơi nào? Tôi không có ngu như vậy, hơn nữa dù tôi có đẩy con nhỏ đó xuống nước thì cũng chẳng mang lại được lợi ích gì cho tôi cả."

Cố Tân Tân khoanh hai tay trước ngực. Lời này không phải là giả. Tầm mắt cô xuyên qua ánh đèn từ bốn phía dừng lại trên khuôn mặt của Thương Kỳ, "Tôi hỏi cô một câu cuối cùng, chuyện ngọc trai dự phòng liên quan đến cô có đúng không?"

Khóe mắt Thương Kỳ thoảng lạnh lẽo, "Cô muốn dùng mạng tôi để uy hiếp tôi sao?"

"Thật sự không chờ được tự cô mở miệng thừa nhận, vẫn là nhân cơ hội này để cho cô bộc bạch tiếng lòng đi."

"Cố Tân Tân, cô đừng có mơ!" Thương Kỳ cắn chặt răng không nói, cô ta mà thừa nhận thì mới là thật lòng muốn chết.

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh sắp đi ra khỏi phòng đã nhìn thấy có hai người đàn ông đang đi xung quanh kiểm tra, hẳn là bởi vì vừa mới xảy ra chuyện nên chủ biệt thự mới đề cao cảnh giác, ông ta cũng là không muốn lại có thêm phiền phức tìm đến cửa.

Nơi này cách bể bơi không xa, nói không chừng cũng sắp tuần tra đến nơi đó, lúc ấy mới thật sự là phiền toái.

Anh đi thẳng đến cửa bể bơi, đứng từ bên này không thể nghe được âm thanh bên trong. Cận Ngụ ĐÌnh đẩy nhẹ cánh cửa, để chừa lại một khe hở, giọng nói của Thương Kỳ từ bên trong truyền tới. "Chuyện ngọc trai dự phòng không liên quan gì đến tôi, cô đừng có mà chuyện gì cũng đổ lên đầu tôi. Mau đến kéo tôi lên, tôi....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy cô ta nhảy tung tung trong bể bơi, hình như đã sắp cạn kiệt sức lực, thế nhưng cơ thể vẫn chưa chìm xuống. Cố Tân Tân đưa lưng về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Chuyện Thương Lục bị thương có liên quan gì đến cô không?"

"Không có! Không có!" Thương Kỳ càng sợ hãi thì càng uống vào nhiều nước. "Sao tôi có thể hại chính chị gái mình chứ?"

"Thương Kỳ, cô nên nhìn cho rõ tình hình của mình hiện tại. Nếu hôm nay cô không chịu nói thật, vậy thì tôi cũng sẽ không kéo cô lên bờ."

Thương Kỳ không biết bể bơi của nơi này đến cùng là sâu đến đâu, cô ta chỉ biết bản thân càng giãy dụa thì càng đi về phía nguy hiểm, càng ngày càng không thể chạm chân tới đáy. Không còn điểm tựa, cô ta đúng là giãy dụa sắp chết.

"Tôi không có..... chưa từng làm....."

Cố Tân Tân không nhúc nhích đứng đó, Cận Ngụ Đinh nhìn theo bóng lưng của cô. Trước kia cô tuyệt đối sẽ không làm được chuyện như vậy, hóa ra con người đều có thể thay đổi? Bây giờ toàn thân Cố Tân Tân khoác một lớp lạnh lẽo, cô đứng từ trên cao nhìn xuống bể bơi, tựa như đã bắt chấp hậu quả.

"Chuyện Thương Lục sảy thai ai cũng biết không phải là trùng hợp, nhưng không phải là tôi làm. Người có ở đó cũng chỉ có mấy người, bây giờ tôi chắc chắn cô có liên quan đến chuyện ngọc trai dự phòng rồi, vì sao cô phải chịu khổ không thừa nhận như vậy."

Miệng Thương Kỳ cũng rất cứng, "Cô nghĩ cũng đừng nghĩ đầy những việc này lên người tôi, tôi thật sự chưa từng làm....."

"Khụ, khụ." Thương Kỳ không ngừng ho.

Tống Vũ Ninh liếc sang Cố Tân Tân. "Nếu chuyện đã rõ rồi thì chúng ta đi trước thôi, tránh để cho người khác bắt gặp."

Cố Tân Tân thất thần nhìn chằm chằm Thương Kỳ, vẻ mặt ngoác, Tống Vũ Ninh kéo nhẹ cánh tay của cô, "Tân Tân?"

Cô ừm một tiếng, giống như đã hoàn toàn tiến vào một thế giới khác. Không ai có thể biết được lúc trước cô bị người ta hại có bao nhiêu thảm, có những việc, không phải cứ nói đứng dậy là có thể đứng dậy. Cô chỉ muốn biết chân tướng, chỉ muốn để cho người khác biết cô không phải là người có tâm địa độc ác. Cố Tân Tân khẽ nắm lại bàn tay, "Cô đã không chịu nói thì thôi."

"Tôi chưa từng làm thì sao có thể nhận? Đừng như vậy nữa, mau kéo tôi lên, tôi..... tôi sắp chịu hết nỗi rồi."

Tống Vũ Ninh cũng không muốn hại chết người, cô ấy đưa tay ra muốn kéo Thương Kỳ lên bờ, nhưng chưa nắm được thì đã bị Cố Tân Tân giữ lại kéo về sau hai bước.

Đầu Thương Kỳ chìm trong nước, nhịp tim ngày càng nhanh, nhưng nhất định không chịu mở miệng.

Cận Ngụ ĐÌnh biết thời gian không còn kịp, anh đẩy cửa bước nhanh vào trong. Cố Tân Tân nghe tiếng bước chân truyền tới, xoay người lại liền nhìn thấy người đàn ông đã đi đến trước mặt.

Anh đưa tay túm lấy cổ tay cô. "Đi thôi."

"Không," Cố Tân Tân tránh ra, "Tôi còn chưa hỏi được, tôi không đi đâu hết!"

"Sắp có người đến đây rồi."

Thương Kỳ chật vật trồi lên khỏi mặt nước, trước mắt vẫn mông lung, nhưng bóng người của Cận Ngụ ĐÌnh vẫn có thể thấy rất rõ ràng. Đáy mắt cô ta lộ ra tia hi vọng, dùng toàn lực liều mạng gọi, "Cứu ca, cứu em -----"

Tống Vũ Ninh cũng đẩy Cố Tân Tân về phía trước, "Đi nhanh đi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô ấy. "Cô cũng không thể ở lại, lát nữa để cho người ta nhìn thấy sẽ khó mà giải thích. Đi."

"Cứu mạng, Cứu ca!" Thương Kỳ sợ Cận Ngụ ĐÌnh không nghe thấy, vội vàng lấy hơi rồi lại la lên.

Tiếng bước chân vội vàng truyền vào tai cô ta, lần thứ hai Thương Kỳ mở mắt ra đã không thấy ba người đâu rồi.

Cố Tân Tân muốn thoát khỏi Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng anh nắm chặt quyết không thả.

"Anh buông ra!"

"Suyt!" Bước chân của Cận Ngụ ĐÌnh hơi dừng lại, "Em muốn bị người ta bắt quả tang ngay tại chỗ?"

"Không phải anh đã nói có cách khiến cho người khác không để đến gần nơi này sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhéch khóc miệng, "Em thật sự cho tôi là vạn năng như thế ấy hả?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, tôi mà bị người ta tóm được, tôi liền nói là được anh sai khiến!"

Sức mạnh bàn tay người đàn ông tăng thêm mấy phần, "Được đấy. Em cứ nói được tôi sai khiến đi, tôi sẽ nói em nỗi máu ghen tuông, không nhìn được bên cạnh tôi có người phụ nữ khác nên mới hạ độc thủ như vậy."

Cố Tân Tân tức giận đá chân anh, chút đau đớn ấy đối với Cận Ngụ ĐÌnh cũng không tính là gì. Phía trước đột nhiên có tiếng nói chuyện truyền đến, người đàn ông dừng chân lại, "Không còn kịp."

Nơi này là một hành lang thẳng tắp, cũng không có chỗ để trốn, Tống Vũ Ninh hạ giọng nói với Cố Tân Tân, "Mau trốn đi?"

"Chị thì sao?"

"Chị tự có cách."

Cố Tân Tân liếc cô ấy một cái, "Chị muốn độn thổ hay phi thăng?"

Tống Vũ Ninh liếc thấy Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt cổ tay Cố Tân Tân không chịu buông. "Anh có cách để Tân Tân không bị người ta phát hiện không?"

"Có, chỉ cần cô biến mất là được."

Tống Vũ Ninh liếc cửa sổ cao tí phía trên đầu, nếu như không có nội lực thì căn bản nghĩ cũng đừng nghĩ có thể leo lên. Bên ngoài

cánh cửa sổ này chính là hoa viên, chỉ là cánh cửa đi ra đó đã bị khóa. Này chính là cách.

Cô ấy nhún người nhảy lên, đạp chân lên vách tường sau đó tung người bám vào bệ cửa, thân thể nhanh nhẹn bò lên, cuối cùng quay đầu lại liếc nhìn Cố Tân Tân. "Lát nữa gặp lại."

"Được."

Cố Tân Tân nhìn cô ấy nhanh chóng rời đi, sau đó vội vàng hỏi Cận Ngụ Đinh bên cạnh. "Anh có cách mang tôi đi phải không? Vậy thì nhanh một chút đi!"

"Tôi mà cứ như vậy rời đi với em thì không phải thành kẻ tình nghi luôn rồi hả?"

Anh liếc bốn phía xung quanh, chỉ có phía sau rèm cửa là có thể trốn. Anh vén rèm lên, lôi Cố Tân Tân theo vào.

Cố Tân Tân trợn tròn mắt, khó có thể tin nhìn anh. "Đây chính là cách mà anh nói?"

"Dù sao tìm được chỗ cho em nấp là được rồi, không phải à?"

"Anh không nói sớm, thế này thà tôi tự mình trốn cho rồi." Cố Tân Tân sốt ruột đẩy anh ra.

Cận Ngụ Đinh càng ép sát lại gần cô, chặn cô lại giữa vách tường và anh không thể động đậy, "Đừng nói chuyện cũng đừng giãy dụa. Nghe xem, bọn họ đến rồi."

"Tôi đúng là bị ma ám mới chạy theo anh."

Từ bể bơi rời đi chỉ có một con đường duy nhất này, cô cũng không có bản lĩnh như Tống Vũ Ninh, Cố Tân Tân bất đắc dĩ chỉ có thể nín thở tập trung ngón động tĩnh, hi vọng cái rèm cửa này có thể che giấu được bọn họ.

Tiếng bước chân và tiếng nói chuyện dần dần đến gần, hai tay Cận Ngụ ĐÌnh chống trên vách tường, tiếng hít thở phả lên đỉnh đầu cô. Cố Tân Tân bị anh ép lên cực kỳ khó chịu, cô hạ giọng cảng cáo anh. "Anh có thể thở nhẹ chút không hả?"

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh buông xuống, rơi trên hai nơi cao ngất kia của Cố Tân Tân, "Em dựa vào tôi như vậy, làm sao nói tôi không loạn là không loạn được?"

Cố Tân Tân thật muốn một cước đá bay anh, thế nhưng hiện thực tàn khốc, bởi vì tiếng bước chân của hai người kia càng ngày càng gần, cô chỉ cần khẽ động thõi thì nhất định sẽ khiến bọn họ phát hiện ra.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Trốn, Yêu Đương Vụng Trộm

Dịch: CP88

***

Toàn thân Cố Tân Tân nóng lên, cô nín thở tập trung tinh thần không dám phát ra tiếng động, nhưng dù thế nào thì vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Cận Ngụ ĐÌnh ở phía sau. Cô ngẩng đầu, quả nhiên thấy tầm mắt của anh cố định trên mặt cô.

Cô rũ mi mắt không để ý đến anh nữa, tiếng bước chân dần đến gần, kèm theo là tiếng nói chuyện của hai người đàn ông.

"Vừa mới xảy ra chuyện xong, chắc là giờ cũng sẽ không lại có nữa đâu nhỉ?"

"Ai biết được, kiểm tra lại một lượt cho chắc ăn."

Hai người đi lên vài bước, một trong hai người đột nhiên dừng lại, "Nhìn kia."

Trái tim Cố Tân Tân treo lơ lửng, nghe được người còn lại hỏi. "Làm sao thế?"

"Cậu nhìn phía sau rèm cửa có phải là có người không?" Tuy người đàn ông đó đã hạ giọng xuống thấp nhất có thể, nhưng từng chữ vẫn truyền vào tai Cố Tân Tân rất rõ ràng. Cô hiện tại đã vô cùng hồi hận vì nghe theo Cận Ngụ ĐÌnh, hai người trốn vào một không gian chật hẹp như vậy sao không bị phát hiện được chứ? Anh

thậm chí còn nhất quyết muốn ôm lấy cô, nếu là hai người chia nhau ra hai bên đứng có khi còn có hi vọng hơn một chút.

"Hình như là thế." Người còn lại tiến lên hai bước. "Ai ở trong đó?"

Cố Tân Tân đương nhiên sẽ không mở miệng, người đàn ông tiếp tục lên tiếng, "Còn không ra là tôi sẽ gọi người đến đây."

Bàn tay Cận Ngụ Đình hơi động, đẩy một góc rèm cửa ra, nhưng hai người vẫn được giấu rất kỹ càng, "Lớn tiếng cái gì?"

Có người tiến lên, một tay kia của Cận Ngụ Đình đặt sau đầu Cố Tân Tân ấn cô vào trong lòng ngực của mình. Đối phương đánh bạo kéo rèm cửa ra một chút, lúc này mới nhận ra là Cận Ngụ Đình. "Cửu gia."

Cận Ngụ Đình hơi nghiêng người, hoàn toàn chặn lại Cố Tân Tân. "Mãnh nhãn không?"

Người kia sợ đến mức rụt tay lại, "Thật ngại quá, chúng tôi không nghĩ tới là ngài."

Cố Tân Tân không thể đẩy anh ra vào lúc này, cũng không dám ngẩng đầu. Người đàn ông thuận thế ôm lấy eo cô, cầm đặt trên đỉnh đầu của cô. Cố Tân Tân cực kỳ bài xích, nhắc chân đạp lên giày của anh, thấy anh vẫn không có ý buông tay liền vừa giẫm vừa nghiền xuống thêm mấy lần.

"Tôi ở đây giải sầu một chút, sao thế, đến cái này mà các người cũng muốn quản?"

Hai người đứng bên ngoài nhìn nhau, giải sầu? Trốn sau rèm cửa để giải sầu? Lừa trẻ con đó à? Đây rõ ràng là làm chuyện không đứng đắn không thể để lộ ra ngoài, chỉ là hai người đó đâu có cái lá gan mà bóc trần anh chứ.

"Không phải, ngài đừng hiểu lầm. Chúng tôi chỉ là thấy có người nên tới kiểm tra một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không sot ruột bắt hai người kia đi, lúc này Cố Tân Tân nghe lời nhất, chỉ ít thì cũng không dám hành động liều lĩnh. Sóng mũi cao thẳng của anh tiến đến bên tai cô, dịu dàng hít một hơi, toàn thân Cố Tân lập tức nổi đầy gai ốc.

"Cửu gia, ngài cứ tiếp tục, chúng tôi xin phép đi trước."

Anh không lên tiếng, hai người bước nhanh về phía bể bơi.

Cố Tân Tân nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, không do dự đẩy mạnh về phía ngực Cận Ngụ ĐÌnh. "Bỏ cái tay heo của anh ra!"

Cận Ngụ ĐÌnh tụt hứng. "Tay heo là sao hả?"

"Vợ của người khác không nên sờ loạn, biết đạo lý cơ bản này không?"

Hai tay Cận Ngụ ĐÌnh túm lấy vai Cố Tân Tân, ép cô về vách tường. "Em còn dám lặp lại câu này một lần nữa thì đừng có trách tôi cho em chết dí ở đây luôn, nơi nào cũng đừng hòng đi."

"Sao anh không quan tâm Thương Kỳ một chút nào thế, nếu như thể lực của cô ta thật sự không chống đỡ nổi nữa mà chết đuối thì làm sao bây giờ?"

Nhờ có cô nhắc nhở mà Cận Ngụ ĐÌnh mới nhớ ra chuyện này, "Lá gan của em đúng là đủ lớn, lại muốn lấy mạng người, em có biết lấy mạng là phải đền mạng không?"

"Không cần anh quan tâm." Cố Tân Tân kéo rèm cửa muộn rời khỏi.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, kéo cô trở lại. "Cuộc nói chuyện vừa rồi của em và Thương Kỳ tôi đều đã nghe được."

Những lời đó chẳng có một chút giá trị, Thương Kỳ liều chết không chịu thừa nhận. Cận Ngụ ĐÌnh là muốn nói gì? Ý anh là cô lấy tính mạng của Thương Kỳ ép cô ta mà cũng không thể bức cho cô ta nói thật, thế nên Thương Kỳ sẽ là vô tội sao?

"Đi ra."

"Thẹn quá hóa giận rồi?" Cận Ngụ ĐÌnh lần thứ hai kéo cô trở về.

"Anh mới thẹn quá hóa giận, cả nhà anh thẹn quá hóa giận." Cố Tân Tân phản pháo lại. "Nếu anh không tới thì tôi đã có thể khiến cho cô ta mở miệng rồi."

"Tôi mà không kéo em đi, chưa biết chừng lúc này em đang bị người ta chặn ở bể bơi tra khảo đấy. Sao em lại không biết phân biệt tốt xấu gì vậy chứ?" Cận Ngụ ĐÌnh nghe cô liều mạng xuyên tạc thì không khỏi tức giận.

"Chính là anh! Đều tại anh! Tất cả là tại anh!" Cố Tân Tân cũng quyết không chịu thua.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng trước dáng vẻ chơi xấu của cô lại có chút bó tay bất đắc dĩ, nơi này không thích hợp ở lâu, anh kéo tay cô dẫn ra ngoài. Cố Tân Tân nhân lúc anh không để ý dùng sức hất ra, sau đó chạy nhanh đi.

Hai người kia đi đến trước bể bơi liền nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt, một người mở cửa đi vào, nhìn thấy Thương Kỳ gần như sắp chìm xuống mặt nước, tiếng kêu cứu cũng đang dần yếu đi.

"Nhanh!"

Người còn lại chạy nhanh tới rồi nhảy vào bể bơi, kéo cô ta lên bờ. Đêm nay đúng là không yên ổn mà, lại liên tục xảy ra chuyện.

"Tiểu thư không sao chứ?"

Thương Kỳ không ngừng ho khù khụ, phổi cũng sắp nổ tung.

"Tiểu thư, có thể đi được không?"

Thương phu nhân chờ một lúc không thấy Thương Kỳ quay về, vẫn là có chút không yên tâm, vừa muốn đứng dậy thì nhìn thấy hai người đàn ông dùn Thương Kỳ đi tới. Bà ta nhìn thấy bộ dạng của Thương Kỳ, lập tức kinh hãi biến sắc. "Đây là thế nào?"

"Chúng tôi cứu được cô ấy dưới bể bơi, suýt chút nữa chết đuối rồi."

"Kỳ Kỳ, con đừng làm mẹ sợ. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Thương Kỳ nhịn lại tiếng khóc lóc, toàn thân ướt đẫm, vô số ánh mắt xung quanh đều nhìn về phía cô ta. Thương Kỳ yếu ớt sụt sít. "Là Cố Tân Tân, cô ta và người phụ nữ đi cùng đẩy con xuống."

Đối với chủ căn biệt thự này mà nói, hôm nay nhất định là ngày xui tận mạng của ông ta, hơn nữa hiện tại đã có người điểm mặt chỉ tên, chuyện này không truy cứu cũng không được.

Cố Tân Tân sau khi rời khỏi hành lang vốn là muốn đi lên lầu, nhưng sau khi Tu Thiện Văn xảy ra chuyện chủ biệt thự đã cho người canh gác cả ở cầu thang, bây giờ cô muốn đi ra có khác gì là tự tìm phiền phức?

Cô đi vào nhà vệ sinh một chuyến, lúc trở ra liền bị người ta mời vào trong một căn phòng nhỏ.

Thương Kỳ còn chưa thay quần áo, ôm chặt khăn choàng ngồi trên ghế sofa, cơ thể không ngừng run lẩy bẩy. Thương Dư Khanh nhìn thấy cô đi vào, tức giận đến mức cơ mặt co quắp. "Cô hại Thương Lục còn chưa đủ, bây giờ lại muốn hại cả Kỳ Kỳ?"

Cố Tân Tân giả bộ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. "Tôi hại cô ta?"

"Cô đẩy Kỳ Kỳ xuống bể bơi, cô nhìn dáng vẻ hiện tại của con bé mà xem."

"Có ai làm chứng không?"

Thương Kỳ không ngừng run lên cầm cập, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt chưa khô, "Rõ ràng là cô sai người phụ nữ kia ra tay....."

"Cô xem đi, đây chính là thứ đã trói tay con bé lại." Thương Dư Khanh cầm lấy chiếc lắc tay bên cạnh, "Cô còn muốn ngụy biện gì nữa không!"

"Thứ này quá phô biến, lại nói, các người nói gì thì sẽ là cái đó sao? Vừa rồi tôi không hề nhìn thấy Thương nhị tiểu thư, sợ là cô ta nhận nhầm người rồi."

Thương Kỳ dựa vào người Thương phu nhân, nếu không có hai người kia đến đúng lúc thì sợ là cô ta bây giờ không còn mạng mà ngồi đây. "Sao cô lại có thể trơ tráo đến mức đó?"

"Cô nói cô không ở hiện trường, vậy thời gian vừa rồi cô đã đi đâu?"

Trong căn biệt thự này không có camera theo dõi, đây cũng chính là nói rõ không ai có thể đưa ra được bằng chứng chính xác, "Tôi đi loanh quanh, sao thế, như vậy cũng không được?"

"Rõ ràng là cô đang nói dối!"

Cận Ngụ Đình mở cửa đi vào, Thương Kỳ nhìn thấy anh, không nhịn được lên tiếng. "Cửu ca, anh ấy có thể chứng minh."

Thương phu nhân liếc nhìn Cận Ngụ Đình, "Lão Cửu, cậu đã nhìn thấy cái gì?"

Người đàn ông tiến lên vài bước, khoảnh khắc lướt qua người Cố Tân Tân không khỏi quét mắt một lượt trên khuôn mặt cô. "Kỳ Kỳ, em làm sao thế?"

Thương Kỳ chớp đôi mắt ngập nước, vừa rồi Cận Ngụ Đình không thể nào lại không nhìn thấy cô ta giãy dụa sắp chết. "Em bị Cố Tân Tân đẩy xuống bể bơi, suýt chút nữa thì chết đuối."

Cô ta cũng không nói vừa rồi đã nhìn thấy Cận Ngụ Đình, cô ta không tin người đàn ông này một chút năng lực phán đoán cũng không có. Cái mạng này của cô ta suýt chút nữa mất trong tay Cố Tân Tân, anh hẳn là đã nhìn rõ ràng được tâm địa rắn rết của Cố Tân Tân rồi chứ?

Cố Tân Tân nói cô ta hại Thương Lục, nhưng chung quy thì cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Mà bây giờ Cố Tân Tân hại cô ta, Cận Ngụ Đình còn nhìn thấy tận mắt. Đây mới chính là minh chứng tốt nhất.

"Lão Cửu." Thương Dư Khánh cũng bước lên phía trước. "Cậu đã nhìn thấy cái gì?"

"Không có," Sắc mặt Cận Ngụ Đình như thường, "Chỉ là vừa rồi tôi nghe thấy mọi người tra hỏi Cố Tân Tân đi đâu. Không cần hỏi nữa đâu, vừa rồi là cô ấy đi cùng tôi."

Cố Tân Tân khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói chen vào, trong giọng nói của Thương Dư Khánh rõ ràng mang theo tìm tòi nghiên cứu, "Vẫn luôn đi cùng cậu?"

"Đúng."

"Chưa từng đến bể bơi sao?"

"Chúng tôi đến chỗ đó làm cái gì?"

Thương Dư Khanh không thể tiếp thu được câu trả lời này, "Hai người đã tách ra lâu như vậy rồi. Lão Cửu, có mấy lời không thể tùy tiện nói ra."

"Sao tôi lại phải làm thế? Tách ra là tách ra, ôn chuyện cũ là việc của ôn chuyện cũ. Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau."

"Sự tình e là không có đơn giản như vậy chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh nở nụ cười vô lại, "Bị Thương tiên sinh phát hiện ra rồi."

Cố Tân Tân nghe được mấy lời này rất không thích hợp. Nếu truyền đi không phải là sẽ tổn hại đến danh dự của cô sao? "Cận Ngụ ĐÌnh, anh nói năng cho cẩn thận!"

"Có câu nào sai sao? Lê nào vừa rồi em không đi cùng với tôi?"

Cố Tân Tân lườm anh một cái, triệt để trải nghiệm cái cảm giác cưỡi hổ khó xuống.

Thương Dư Khanh cười lạnh, gọi hai người đứng trước cửa sổ lại. "Các người nói lúc đi đến bể bơi gặp được Cửu gia, chuyện này có đúng không?"

"Vâng." Một người trong đó dè dặt đáp.

"Vậy thì kỳ lạ thật, đó là con đường duy nhất dẫn đến bể bơi. Lão Cửu, cậu nói cậu và Cố Tân Tân ở cùng nhau, vậy tức là chứng minh Cố Tân Tân cũng ở đó?"

Mạch logic của Cận Ngụ ĐÌnh rõ ràng cực kỳ. "Ở chỗ đó thì sao vậy? Có quy định nào nói không thể đứng ở hành lang sao?"

"Bởi vì nó chứng minh Cố Tân Tân đã đẩy Kỳ Kỳ xuống nước."

"Ngài nói như vậy là không đúng rồi. Hai người kia chỉ có thể chứng minh lúc bọn họ phát hiện ra chúng tôi là khi chúng tôi đang ở

sau rèm cửa, này không thể chứng minh được gì. Nếu như phát hiện đứng ở bể bơi mới là đáng nói."

Đáy mắt Thương Dư Khánh lộ ra trào phúng, "Đang yên đang lành đi đứng sau rèm cửa làm cái gì?"

"Vụng trộm nha."

Thương Dư Khánh trợn tròn mắt, "Tôi thấy cậu đúng là điên rồi."

Cố Tân Tân cũng quát lên. "Cận Ngụ Đinh, anh lên cơn khùng sao?"

"Là chính em nói mà, bây giờ em cũng đã có chồng rồi, những việc làm đó của chúng ta cũng trở thành không danh chính ngôn thuận. Em nói xem, không phải vụng trộm thì là cái gì?"

Cố Tân Tân vung tay, "Tùy anh. Nếu sự tình đã rõ ràng rồi, vậy thì tôi cũng không cần phải ở chỗ này nữa."

Cô xoay người rời đi, nhưng bàn tay vừa mới chạm đến tay nắm cửa thì Thương Dư Khánh đã lên tiếng, giọng nói mang theo ngập tràn uy hiếp và nhắc nhở. "Cô dám đi?"

Cố Tân Tân mở cửa ra, quay đầu lại, không hề sợ hãi đón lấy ánh mắt của ông ta, "Có cái gì mà không dám? Cửu gia cũng đã làm...chứng cho tôi rồi. Mấy người luôn miệng nói muốn bằng chứng, anh ta liền cho, bây giờ còn muốn thế nào nữa?"

Cô nhắc chân đi ra ngoài, Thương phu nhân lớn tiếng gọi hai lần nhưng cô cũng không quay đầu lại.

Thương Kỳ đem hết cảnh tượng này thu vào trong mắt, cảm thấy vô cùng oan ức, nhưng bây giờ ngay cả Thương Dư Khánh cũng không thể giúp cô ta làm chủ nữa.

Cố Tân Tân trở lại phòng, nghe thấy tiếng nói chuyện nhỏ nhẹ truyền ra, cô tiến lên vài bước, nhìn thấy Tu Thiện Văn ngồi ở mép giường.

"Chị đâu."

"Đi. Chúng ta về nhà thôi."

"Giải quyết xong rồi?" Tu Tư Mân nhẹ giọng mắt nhìn về phía cô.

Cố Tân Tân đi đến bên cạnh anh, gật đầu một cái, "Đã biết là ai động thủ với Văn Văn. Ngày tháng còn dài, hôm nay xảy ra nhiều chuyện, vẫn là về trước đã rồi tính tiếp."

"Được."

Tuy là đã được chủ biệt thự tận lực giữ lại, nhưng Tu Tư Mân vẫn là một chút mặt mũi cũng không cho, trực tiếp dẫn theo Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn rời đi.

Thương Kỳ ngồi trên ghế sô pha, người xung quanh nói thế nào cũng vô dụng. Thương phu nhân nóng ruột muốn chết. "Cứ tiếp tục như vậy sẽ ngã bệnh đó, Kỳ Kỳ, đi đổi một bộ quần áo khác trước đã."

Cô ta lắc đầu, không nói lời nào.

"Con nói gì đó đi mà!"

Cận Ngụ Đinh thấy thế, đi đến trước mặt cô ta, "Anh đưa em về."

Thương Kỳ nhắc mí mắt nhìn anh, Cận Ngụ Đinh quay lưng lại.
"Đi thôi."

Thương phu nhân nhìn Thương Kỳ đứng dậy, luôn cảm thấy bộ dạng này của cô ta có chút là lạ. Bà ta muốn kéo tay Thương Kỳ về, lại bị cô ta dùng sức thoát ra.

Cận Ngụ ĐÌnh để tài xế quay về trước sau đó ngồi vào ghế tài xế, Thương Kỳ mở cửa hàng ghế phía sau, lại nghe được anh mở miệng nói. "Ngồi bên cạnh anh."

Thương Kỳ nghe vậy, mở cửa ngồi xuống ghế cạnh tài xế.

Cận Ngụ ĐÌnh không sót ruột khởi động xe, Thương Kỳ lạnh đến mức vẫn còn run rẩy, "Cửu ca, thật ngại quá, em làm bẩn xe anh rồi."

"Không sao, quay về rửa xe là được."

Thương Kỳ không nhắc đến chuyện vừa rồi, điều này cũng làm cho Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy có gì đó không đúng, "Lúc em ở bể bơi đã nhìn thấy anh sao?"

Thương Kỳ miễn cưỡng cười cười, "Em biết anh nghĩ gì, Cửu Tẩu có chút chuyện hiểu lầm em mới có thể làm ra chuyện cực đoan như vậy, còn anh thì vẫn nhớ đến ân tình lúc trước nên mới không muốn để cho chị ấy gặp phải phiền phức."

"Kỳ Kỳ, anh hỏi em chuyện này, muốn nghe ý kiến của em một chút."

"Cửu ca, chuyện gì thế?"

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống người Thương Kỳ, "Em nói xem, nếu như Thương gia và Cận gia tiếp tục kết thông gia, đây là chuyện tốt hay là chuyện hoang đường?"

----- lời tác giả -----

30/07/2008 - 30/07/2018

Yêu Yêu sáng tác ròng rã 10 năm tròn, tự nói lời chúc mừng vì điều này ~

Mười năm, cảm ơn tất cả những người ta đã gặp được, cũng cảm ơn những ai đã luôn ủng hộ đến tận giờ phút này.

Hi vọng 10 năm kế tiếp mọi người vẫn còn ở bên cạnh, mà ta cũng vẫn còn đang sáng tác. Hi vọng thời gian trôi chậm một chút, để ta có thể đáp lại tình cảm của tất cả mọi người.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Cô Ấy Ngủ Rồi

t/n: Bài hát này không dành cho tiểu cửu:))))

***

Chương 09: Cô ấy ngủ rồi

Dịch: CP88

***

"Cứu ca, rốt cuộc ý của anh là gì?"

"Ý của anh không phải đã rõ ràng lầm rồi sao?" Cận Ngụ Đinh ngồi thẳng người, cho xe khởi động.

Thương Kỳ giữ chặt chiếc khăn choàng trên người, lạnh đến mức run cầm cập. Cận Ngụ Đinh chẳng mảy may có chút thương hoa tiếc ngọc nào cả, ngay cả hai chữ "rồi sao" cuối cùng lạnh nhạt không chút độ ám, nhưng Thương Kỳ cũng không tiện hỏi nhiều. Chỉ cần Cận Ngụ Đinh mở miệng nói ra lời đó, sau lại không có ý thu lại thì đã nói rõ ràng anh đã động đến cái tâm tư này.

Xe chuyển bánh rời đi, suốt dọc đường Cận Ngụ Đinh đều không nói gì.

Thương Kỳ càng ngày càng cảm thấy bất an, dù sao những lời lúc trước Cố Tân Tân nói đã hoàn toàn bóc trần toàn bộ mục đích của cô ta, Cận Ngụ Đinh nhất định là nghe hiểu, chỉ là Thương Kỳ không biết trong lòng anh nghĩ thế nào mà thôi.

Trở lại Thương gia, Cận Ngụ ĐÌnh không đưa cô ta đi vào, sau khi Thương Kỳ đi xuống liền cho xe quay trở lại tòa nhà Tây.

Thương Kỳ ở nhà chờ mấy ngày nhưng vẫn không hề nhận được chút tin tức nào từ phía Cận gia.

Theo lý thuyết thì Cận Ngụ ĐÌnh đã nói đến mức này, tòa nhà chính bên kia phải qua đây bàn chuyện rồi mới phải.

Cô ta đứng ngồi không yên, không thể làm gì khác là kể lại toàn bộ những gì Cận Ngụ ĐÌnh nói với cô ta đêm đó cho Thương phu nhân.

Thương Dư Khánh ngồi bên cạnh sau khi nghe được, nói sao cũng nhất định không đồng ý. "Chị con đã gả vào Cận gia rồi, giờ đến con cũng muốn đi?"

Thương phu nhân vội vàng kéo tay ông ta, "Đây là đề nghị của tôi, hơn nữa không phải ông vốn dĩ cũng không phản đối đó sao?"

"Đó là lúc trước, bà nhìn tình hình hiện tại mà xem. Bà không nghe thấy ngày đó Lão Cửu nói gì à? Đến cả chuyện vụng trộm mà cậu ta cũng có thể không ngượng mặt nói trước mặt mọi người, bà còn hi vọng sau khi cưới về cậu ta sẽ đổi với Kỳ Kỳ toàn tâm toàn ý?" Thương Dư Khánh cảm thấy chuyện này cực kỳ nực cười.

"Ngày đó anh ấy chỉ giấu Cố Tân Tân ở chỗ đó mà thôi....."

Thương Dư Khánh lắc đầu. "Nói cho cùng thì không phải là che chở cho cô ta đó sao? Con gả cho cậu ta là có mục đích gì?"

"Lẽ nào lý do để chăm sóc chị vẫn chưa đủ ạ?"

"Chị con có người Cận gia chăm sóc, có tiểu Vu ở bên cạnh 24/24 giờ, dù con có không lấy chồng qua đó thì con bé vẫn có thể sống tốt như thường."

Thương Kỳ ngồi đó, không tiếp tục đáp lại, Thương Dư Khanh tức giận đến mức chỉ tay về phía cô ta. "Con gả cho ai cũng được, nhưng Cận Ngụ Đinh thì nhất định không thể. Con không cần phải lo cho chị con, hơn nữa con và cậu ta không có tình cảm gì cả. Con vẫn còn nhỏ tuổi, không cần vội vàng. Ba sẽ thay con tìm một mối hôn sự tốt hơn."

Thương Kỳ nắm chặt hai tay lại với nhau, móng tay bấm vào lòng bàn tay. Thương phu nhân thấy Thương Dư Khanh phản đối như vậy thì cũng không nói gì nữa.

Dẫu sao thì lần này Cận Ngụ Đinh đúng là quá mức tùy tiện, đêm đó đã khiến cho bọn họ thật sự quá thất vọng. Thương Lục cũng đã như vậy, bọn họ chỉ mong Thương Kỳ có thể gả cho một người tốt, ít nhất thì cuộc sống phải hạnh phúc bọn họ mới có thể yên lòng.

"Ba," Ngón tay Thương Kỳ bấm ra máu, đau đến mức khiến cho cô ta lập tức tỉnh táo lại, "Con muốn gả cho Cửu ca."

"Con còn dám nói!"

"Con thích anh ấy."

Thương phu nhân vội vàng ngồi xuống bên cạnh Thương Kỳ, "Con nói cái gì?"

"Con nói con thích anh ấy, như vậy kỳ lạ lắm sao?"

"Không phải. Con thích cậu ta từ bao giờ?" Thương phu nhân thật sự là chưa bao giờ ngờ tới, đây là cái chuyện gì vậy chứ.

"Ba mẹ không cần phải hỏi kỹ. Con lớn rồi, cũng biết cái gì gọi là tình cảm nam nữ."

Tòa nhà Tây.

Cận Ngụ ĐÌnh đi từ trên lầu xuống, nhìn thấy Tân Chi Song ngồi trong phòng khách. Trong căn nhà không còn người khác, phòng khách to lớn cũng trống rỗng. "Mẹ, mẹ tới từ bao giờ? Cũng không nói với con một tiếng."

"Mẹ đến đây còn cần phải báo cáo với con nữa hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống đối diện Tân Chi Song. "Mẹ làm sao thế? Nhìn bộ dạng như có đầy một bụng tâm sự."

"Con trai của mẹ kết hôn rồi lại ly hôn, không lẽ mẹ còn có thể không buồn rầu sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh gác một chân lên, "Con cháu tự có phúc của con cháu, mẹ nghĩ ngợi nhiều vậy làm cái gì."

"Đương nhiên là phải quan tâm. Ngày mai mẹ sẽ sắp xếp mấy người cho con đi xem mắt, con muốn hay không muốn thì cũng phải đi cho mẹ."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì không khỏi đau đầu, "Sao mẹ lại nghĩ ra được cái trò đó chứ. Con không đi."

"Con không đi, có phải là vì trong lòng đã lựa chọn được người?"

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không chịu được phương thức bức hôn đó của bà, "Không có."

"Không có? Vậy Thương Kỳ rốt cuộc là sao đây?"

Cận Ngụ ĐÌnh vừa muôn nghiêng người qua lấy trái cây trên bàn, nghe được Tân Chi Song nói vậy thì không khỏi dừng lại động tác. "Thương Kỳ bên kia làm sao ạ?"

"Không phải con đã nói với Thương gia chuyện muôn cưới con bé đó sao?"

"Mẹ nghe ai nói?"

Tần Chi Song cầm quả táo trên bàn, lại cầm con dao gọt hoa quả, vừa gọt vỏ vừa nói. "Thông gia nói bóng nói gió với mẹ mấy câu, nghe ra thì có vẻ chính là ý đó. Hơn nữa nghe còn như con là người chủ động trước, Lão Cửu, sao con lại có thể động tâm tư với tiểu nha đầu đó được?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhíu mày, "Bạn họ quả nhiên đã nói với mẹ."

"Rốt cuộc ý của con là gì?"

"Mẹ, mẹ thấy thế nào?"

Tần Chi Song nhìn chằm chằm quả táo đã được gọt vỏ một nửa, "Hai chị em cùng gả vào một gia đình không phải là chuyện gì lạ lùng, nhưng nếu như con không thích con bé thì đừng quá dễ dàng đồng ý."

Một lát sau, Tần Chi Song đưa quả táo đã gọt xong cho Cận Ngụ ĐÌnh, "Chuyện của Tân Tân mẹ đã nghe kể rồi. Mẹ không biết con nghĩ thế nào, nhưng nếu như con bé đã tái hôn thì hoàn toàn có thể nói rõ duyên phận của hai đứa đã chấm dứt."

"Mẹ, lúc con để cho cô ấy rời khỏi tòa nhà Tây kỳ thực vẫn nghĩ mẹ sẽ giữ cô ấy lại."

Tần Chi Song thả lại con dao xuống đĩa trái cây, "Con bé làm giả chuyện mang thai, còn đẩy chuyện sảy thai lên người con, con nói mẹ sao có thể giữ con bé lại nữa?"

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh lập tức cứng đờ, chuyện mang thai giả anh và Cố Tân Tân chưa bao giờ nói với ai khác, sao Tần Chi Song lại biết được? "Mẹ nghe ai nói?"

"Người giúp việc bị con đuổi ra ngoài, nói là trong lúc quét dọn phòng tăm nhìn thấy vài thứ không nên nhìn. Mẹ hỏi Tân Tân, con bé cũng đã thừa nhận."

"Mẹ gấp được người giúp việc kia ở đâu?"

Tần Chi Song dựa lưng về phía sau, "Ở bệnh viện. Cô ta nói đến đó khám bệnh, trùng hợp gấp được."

"Trùng hợp như thế?"

"Sau này mẹ ngẫm lại cảm thấy cũng quá là trùng hợp, nhưng trước khi Tân Tân đi mẹ đã chủ động hỏi qua, con bé cũng không có phủ nhận."

Cận Ngụ Đinh đặt lại quả táo lên bàn trà, "Vì thế nên mục đích người giúp việc kia xuất hiện chính là muốn để đến khi Cố Tân Tân rời đi đến mẹ cũng không giúp cô ấy, Cận gia sẽ không có ai giúp cô ấy."

"Đúng là chọn thời cơ rất tốt, như đã được lên kế hoạch từ trước vậy." Tân Chi Song khẽ thở dài, "Còn chuyện của Thương gia, con vẫn là nên từ từ suy nghĩ cho kỹ."

Cận Ngụ Đinh không lên tiếng, anh vốn dĩ không nghĩ tới việc sẽ kết thông gia với Thương gia, mà điều...ngoài dự liệu nhất của anh là Thương Kỳ lại thật sự đồng ý.

Lúc trước cả ngày cô ta đều bám theo Cố Tân Tân, số lần đến tòa nhà Tây cũng càng ngày càng nhiều, nhìn thấy anh sẽ chào một tiếng Cửu ca. Cô ta còn nói mong anh và Cố Tân Tân càng ngày càng hòa thuận, mong bọn họ sớm sinh một đứa trẻ rồi gọi cô ta là cô, còn nói khi đó cô ta nhất định sẽ mua thật nhiều quà cho đứa nhỏ. Cận Ngụ Đinh chưa từng coi cô ta là một người phụ nữ, mãi đến lần nhắc đến chuyện kết hôn này anh mới nhận ra hóa ra cô ta vẫn luôn có tâm tư khác.

Chiều đó, Cận Ngụ Đinh không ra ngoài, mà là đến tòa nhà Đông một chuyến.

Cận Hàn Thanh hôm nay có nhà, Cận Ngụ ĐÌnh mượn máy tính của anh ta xem lại băng thu ngày đó một lần. Sau khi trở lại tòa nhà Tây, anh lại ngồi trước máy tính, liên tục xem đi xem lại đoạn video kia đến mấy chục lần.

Chỗ mà Cố Tân Tân khom lưng chỉ có Thương Kỳ đứng lại, nhưng cô ta cũng không có động tác khác.

Chi tiết này lúc đó mọi người cũng chú ý thấy, chỉ là vì Thương Kỳ không có động tác khom lưng thả viên ngọc trai, nên không có ai hoài nghi cô ta.

Cận Ngụ ĐÌnh dựa lưng về sau, ngón tay thon dài mân mê cầm, ánh mắt không buông tha cho bất kỳ một chi tiết nhỏ nào. Anh xem hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng phát hiện ra thời điểm mà Thương Kỳ nhắc chân lên, động tác ở đùi phải rất chậm.

Chỗ đó chỉ có Cố Tân Tân và Thương Kỳ đi qua, vì thế nên nhất định là một trong hai người.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay di con trỏ chuột, tua lại một đoạn, hình ảnh dừng lại ở động tác nhắc chân của Thương Kỳ. Trong lòng anh nảy ra một suy đoán, lập tức cảm thấy phía sau lưng có một cơn gió lạnh thổi qua.

Tổng Ngụ Hoa ĐÌnh.

Cố Tân Tân mặc áo tắm ngụp lặn trong bể bơi, một lần vẫn cảm thấy không đủ, liền tiếp tục thêm hai lượt nữa.

Cô bơi đến mức mệt rã rời, nhưng vẫn không có ý dừng lại. Tư Mân quan sát cô, mắt thấy động tác của cô đột nhiên dừng lại, hai tay cũng đập loạn trên mặt nước. Thể lực của cô đã tiêu hao gần hết, uống vào mấy ngụm nước, người đàn ông thấy thế, không do dự nhảy xuống rồi nhanh chóng bơi đến bên cạnh cô.

Tu Tư Mân kéo cô lên khỏi mặt nước, Cố Tân Tân đau đớn nhíu mày. "Chuột rút."

"Em nghiêm khắc với mình như vậy làm cái gì?"

Cố Tân Tân được hắn đỡ đứng trên bể bơi, cô đá đá đùi phải bị chuột rút, người đàn ông giơ tay giúp cô lau vệt nước trên mặt.

"Em vẫn cảm thấy thời gian không đủ, cái cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt."

"Một ngày 24 giờ còn chưa đủ?" Tu Tư Mân thấy cô lảo đảo, một tay kia nhanh chóng ôm lấy eo Cố Tân Tân, "Lẽ nào còn ai có thể trộm mất thời gian của em sao?"

"Em muốn học rất nhiều thứ."

"Nhưng những thứ đó cũng không ai quy định em phải học xong trong vòng bao lâu cả."

Chóp mũi Cố Tân Tân ê ẩm, day day mắt, "Tự em quy định cho mình."

"Tân Tân, bây giờ em đã có tôi rồi, không cần phải nóng vội. Thời gian người khác cho em không đủ, vậy tôi sẽ cho em."

Tầm mắt Cố Tân Tân bình tĩnh rơi xuống khuôn mặt tuấn lăng của Tu Tư Mân, khéo môi khẽ cong lên. "Cám ơn."

"Lên thôi."

"Ừm."

Tắm rửa xong xuôi Cố Tân Tân mới lại xuống lầu, Tu Thiện Văn đã bị đuổi về nhà, dù sao vẫn còn phải đi học.

Cô ngồi xuống ghế sô pha, trong nhà có một người giúp việc, cũng là do Tu Tư Mân mang đến từ nhà cũ.

Người đàn ông lúc này đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, Cố Tân Tân ngồi xuống bên cạnh hắn, "Hôm nay em đã tiếp xúc với mấy đối tác mới, nói chuyện bước đầu xong xuôi. Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là có vài phương diện nhỏ cần bàn bạc cụ thể."

"Những chuyện như vậy sau này em không cần phải báo cáo với tôi. Trang web đó là do em mở, mọi việc do em làm chủ."

Cố Tân Tân lúc này đã cạn kiệt sức lực, bơi lội quả thật có thể tiêu hao rất nhiều thể lực của con người, "Anh cứ coi như là em đang tâm sự với anh đi. Em cũng chẳng tìm được ai để kể cả, nhưng lại muốn nhớ kỹ từng bước mình trưởng thành, muốn một ai đó có thể nhìn được em đã làm thế nào để từng bước thoát ra cái bóng ma của chính mình."

Tu Tư Mân liếc cô một cái, nhắc cánh tay dịu dàng khoác lên bả vai cô. "Được, sau này có chuyện gì tôi cũng sẽ ngồi lắng nghe em nói."

Trên tivi đang phát tin tức thời sự của Lục Thành, cũng không biết phóng viên nghe được từ đâu, hiện tại đang phỏng vấn một người tự xưng là họ hàng trong Cận gia. Người này nói Cận gia và Thương gia lại có tin vui đến cửa, sau Cận Hàn Thành và Thương Lục thì Cận Ngụ Đinh và Thương Kỳ sẽ lại tiếp tục có hi vọng rồi.

Bàn tay Tu Tư Mân hơi dùng sức ôm lấy bả vai của Cố Tân Tân. Cô thu hết vào trong mắt, hóa ra ngày đó lời Cận Ngụ Đinh nói với cô lại là sự thật.

Nhưng bây giờ anh cưới ai chỉ là chuyện của anh, chính xác đã không còn liên quan đến cô nữa.

Cố Tân Tân ngáp một cái, người giúp việc đang bận rộn trong nhà bếp, tình cờ có thể nghe được những tiếng động nhỏ phát ra. Cô mệt muốn chết rồi, Tu Tư Mân ôm lấy vai của cô để cho cô nằm xuống, Cố Tân Tân đặt đầu gối lên đùi người đàn ông.

Cô ở Cận gia đã chịu khổ quá nhiều rồi, trên đời này, tình yêu vẫn luôn là thứ độc dược mê người nhất, thế nhưng chỉ cần hưởng qua một lần liền thân tàn ma bại, chỉ có thể kéo dài chút hơi tàn để cầm cự mà sống tiếp. Đã vậy thì cũng không cần phải chạm vào lần thứ hai.

Cố Tân Tân tự biết bản thân đã thay da lột xác một lần, thật vất vả mới có thể trọng sinh một lần nữa. Nếu như cô còn vì những việc nhỏ kia mà buồn bã hao tổn tâm tư thì cô thật sự là có lỗi với Tu Tư Mân lúc trước đã hướng về phía cô đưa ra bàn tay đó.

"Em buồn ngủ quá."

"Ngủ đi."

Cố Tân Tân nhắm mắt lại, cảm thấy thời khắc này thoải mái cực kỳ, thế nhưng thứ âm thanh tiến vào tai lại quá nhức nhối. Cận Ngụ Đinh và ai ở cùng nhau không liên quan gì đến cô, bây giờ đến cái tên này cô cũng không muốn nghe thấy nữa.

"Thật phiền."

Tu Tư Mân cầm điều khiển từ xa, tắt tivi, "Giờ được chưa?"

"Tuyệt."

Người đàn ông hạ tay xuống, vừa vặn rơi xuống đỉnh đầu Cố Tân Tân, "Sẽ không có ai làm phiền em, ngủ đi."

Cố Tân Tân lần thứ hai nhắm mắt lại, một lát sau quả nhiên liều ngủ say.

Điện thoại của cô đặt bên cạnh đột ngột rung lên, Tu Tư Mân quay đầu liếc nhìn, trên màn hình hiện lên một dãy số không được lưu.

Anh ấn nghe sau đó đặt điện thoại kề sát bên tai, bên kia truyền đến giọng nói của đàn ông.

"Cô Tân Tân."

Tu Tư Mân lập tức nghĩ ra là ai, hắn ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ trên đùi mình. Cận Ngụ Đinh lúc này gọi tới là để làm gì? Chẳng lẽ là chuyện trên tin tức? Đây cũng không phải là tác phong anh nên có.

Tu Tư Mân cũng không muốn để cho Cận Ngụ Đinh quấy rối Cố Tân Tân, mấy ngày nay thần kinh của cô luôn căng thẳng, chất lượng giấc ngủ cũng cực kỳ kém.

"Cô ấy ngủ rồi." Tu Tư Mân lạnh nhạt lên tiếng.

----- lời tác giả -----

Hôm nay có chút ngắn, một lát nữa phải ra ngoài. Một kỳ nghỉ hè của thiếu gia nhỏ trong nhà đã già vò ta không nhẹ, hôm nay đã hứa sẽ dẫn nhóc ấy ra ngoài đi dạo ~ mọi người thông cảm nha

Những lời cổ vũ trong phần bình luận hôm qua ta đều đọc được rồi. Cám ơn mọi người nhiều a~~

***

Bát Bát: Ngày mai ra ngoài từ sớm có việc nên giờ đăng luôn nè kkk

Thêm một cái thông báo:

"Thời gian đăng chương (từ chương 10) lại chuyển về 8h28p tối do thời gian tới công việc bận rộn hơn, phải đi làm sớm hơn hihihi. Hi vọng mn thông cảm a~ Khi nào rảnh rồi sẽ chuyển lại về sáng. Yêu thương nhiều nhiều~~"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Vết Sẹo Trên Chân Của Em, Là Từ Đâu Tới?

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh không đáp lại, sau ba, năm giây trò chuyện liền bị ngắt.

Dù anh tìm được số điện thoại mới của cô thì có tác dụng gì đây? Hình như anh đã không thể tìm lại cô về nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chiếc điện thoại trong lòng bàn tay. Trước giờ anh vẫn luôn không chịu tiếp thu một sự thật, hơn nữa chỉ cần có kẻ nào dám nói câu như vậy anh nhất định sẽ nảy sinh cái ý nghĩ muốn đánh chết người kia. Nhưng bây giờ bọn họ mới là danh chính ngôn thuận, anh bắt đầu nhận ra giấy chứng nhận kết hôn không chỉ là một tờ giấy đơn giản như vậy.

Thương Kỳ đi theo Thương phu nhân đến tòa nhà Đông, Tiểu Đậu Tử nhìn thấy hai người liền chạy ào tới. Thương phu nhân không có hứng thú chơi đùa với nó, giơ chân khẽ đá nó ra.

"Hàn Thanh, Thương Lục đâu?"

Cận Hàn Thanh ngồi trong phòng khách, nghe được có người gọi mình thì hơi nghiêng đầu qua, "Hai ngày nay cô ấy đều mơ thấy ác mộng, liên tục nói đã thấy đứa nhỏ trở về. Con không dám cho cô ấy ra khỏi phòng."

Thương phu nhân nghe vậy, vành mắt ửng đỏ, "Mẹ lên xem con bé một chút được không?"

"Mẹ, mẹ vẫn là đừng lên đó thì hơn." Vẻ mặt Cận Hàn Thanh nghiêm túc, trên cổ có mấy vết cào rất rõ ràng, "Thương Lục không nhận ra được ai nữa, ngộ nhỡ làm mẹ bị thương sẽ không hay."

"Chị không phải đang tiếp nhận trị liệu sao ạ? Vẫn không có chuyển biến tốt sao?"

Tầm mắt Cận Hàn Thanh rơi xuống tập văn kiện trên tay.
"Chuyện sảy thai đã kích thích cô ấy quá lớn....."

Câu nói tiếp theo Cận Hàn Thanh cũng không muốn nói nữa, sau này Thương Lục có thể khôi phục không đều phải xem vận may của cô ấy thế nào rồi. Anh ta không thể tưởng tượng được nếu như cô ấy vẫn tiếp tục cái dáng vẻ này, quãng đời còn lại anh ta nên làm gì? Buông tay là không thể nào, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy Thương Lục phát bệnh anh ta đều như trải qua một lần giày vò như kim châm muối xát.

Thương phu nhân ra hiệu cho Thương Kỳ không hỏi nữa, hai người ngồi xuống ghế sofa. Thương phu nhân không ngừng thở dài, tuy là bệnh của Thương Lục không phải ngày một ngày hai, nhưng chuyển biến tốt rõ ràng lúc trước khiến cho bọn họ hi vọng không thôi. Hi vọng bị tan thành mây khói so với chưa từng có hi vọng thật khiến người ta khó có thể chấp nhận hơn rất nhiều.

"Hàn Thanh, con cũng đừng quá nôn nóng."

Khóe miệng Cận Hàn Thanh phác ra một nụ cười khổ. Anh ta nôn nóng lâu như vậy rồi, bỗng nhiên hiện tại lại không muốn vội nữa. Dù là Thương Lục điên hay khỏe lại thì anh ta cũng chỉ mong ngày tháng trôi qua luôn có thể chậm rãi tốt đẹp.

"Tiểu Vu vẫn chăm sóc cho con bé tốt chứ?"

"Vẫn được."

Thương phu nhân biết Cận Hàn Thanh bận rộn chuyện công ty, gần đây bên kia có hạng mục mới vừa mới bắt đầu, anh chạy qua chạy lại giữa hai nơi, tinh thần cũng mệt mỏi đến cực điểm.

"Hàn Thanh, sau này để cho Kỳ Kỳ đến chăm sóc Thương Lục nhiều hơn đi."

Cận Hàn Thanh nghe vậy cũng không buồn nhắc mi mắt, "Con bé cũng có việc riêng của mình, không thể cứ hai ba ngày lại chạy qua đây được."

Gần đây anh ta bận rộn chuyện hạng mục mới, cơ hồ là bận túi bụi như con quay, thế nên đừng nói là xem tin tức, ngay cả thời gian ngủ còn không có.

"Nếu để cho Kỳ Kỳ gả tới đây, không phải sẽ thuận tiện hơn rất nhiều sao?"

Cận Hàn Thanh lập tức ngẩng đầu lên, tầm mắt cũng rời khỏi tập văn kiện, hướng về phía Thương Kỳ, "Cho con bé gả qua đây?"

Cận Hàn Thanh hiển nhiên vẫn chưa thể tiêu hóa hết hàm nghĩa của câu nói này, Thương phu nhân khẽ gật đầu, "Ừ, đặt ai bên cạnh Lão Cửu mẹ cũng không thể yên lòng, vẫn là để cho Kỳ Kỳ thế chỗ vào đi."

"Đây là ý của Lão Cửu, hay là ý của Thương gia?"

Thương Kỳ biết lúc này không thích hợp để mở miệng, cô ta ngoan ngoãn ngồi một bên không nhúc nhích.

"Cậu ta nói với Thương Kỳ, là ý tứ để tốt cho Thương Lục." Thương phu nhân vốn là không muốn nói câu cuối cùng kia, dù sao Cận Hàn Thanh vẫn luôn kiêng kỵ Cận Ngụ Đinh, nếu nói rõ là vì Thương Lục, không biết trong lòng anh ta sẽ nghĩ gì.

Nhưng trước khi đến Thương Kỳ đã nói bà ta nhất định phải nói như vậy. Thương phu nhân cũng hiểu suy nghĩ của cô ta. Dù sao cô ta cũng là phía nhà gái, không thể quá chủ động, chung quy cũng cần phải đặt sẵn cho mình một cái bậc thang mới được.

Tầm mắt Cận Hàn Thanh trước sau vẫn dừng lại trên khuôn mặt Thương Kỳ không rời đi. "Em thì sao, em thấy thế nào?"

"Anh rể, em cũng đồng ý."

Đáy mắt u ám của Cận Hàn Thanh thêm mấy phần thâm trầm. "Vì chị em?"

"Bệnh của chị ấy ngày càng xấu đi, em cũng không thể yên tâm....."

Cận Hàn Thanh lạnh lùng ngắt lời cô ta. "Trước giờ cô ấy ở tòa nhà Đông cũng chưa phải chịu khổ, cái đó thì không cần em phải bận tâm."

"Hàn Thanh, Kỳ Kỳ đã quyết."

Cận Hàn Thanh nhịn không được nhìn Thương Kỳ lâu hơn một chút. Không nhìn ra, hoàn toàn không thể nào nhìn ra mà, "Kỳ Kỳ, em thích Lão Cửu? Là bắt đầu từ bao giờ?"

"Không có," Thương Kỳ sợ nhất là bị mọi người truy hỏi vấn đề này. Cô ta muốn mau chóng chuyển chủ đề. "Tình cảm có thể từ từ bồi đắp, hơn nữa không phải hiểu rõ đối phương từ đầu vẫn tốt hơn rất nhiều sao? Giống như anh và chị em nè."

"Nhưng tôi thích Thương Lục."

Thương Kỳ siết chặt bàn tay, cô ta nếu như muốn ở cạnh Cận Ngụ Đinh thì cửa ải này nhất định phải qua. Cô ta đã bỏ ra quá nhiều công sức, nếu không vượt qua nổi, nhất định khi ngã xuống sẽ là tan xương nát thịt.

Một khi ý nghĩ cô ta muốn ở cùng Cận Ngụ ĐÌnh lộ ra, tất sẽ khiến cho mọi người hoài nghi. Thế nhưng nếu cô ta tiếp tục giấu diếm, bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh sớm muộn cũng sẽ có ngày xuất hiện thêm một Cố Tân Tân thứ hai.

Cận HÀN THANH đặt văn kiện trong tay xuống, hôn nhân đại sự anh ta không thể làm chủ cho bất kỳ ai, nhưng anh ta đúng là không nhịn được phải quan sát Thương Kỳ kỹ hơn một chút.

Xem ra, tâm tư của cô ta với Cận Ngụ ĐÌnh cũng không phải chỉ trong ngày một ngày hai mới nảy sinh.

Bữa tối đó, Tu TƯ MÂN nói cho Cố Tân Tân biết Cận Ngụ ĐÌnh gọi điện thoại tới, mà cô cũng chỉ trả lời một chữ "à" rồi không nói gì nữa.

Không Thành gõ cửa sau đó đi vào phòng làm việc, "Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu nhìn anh ta, thấy vẻ mặt anh ta khẩn trương, bước chân cũng so với ngày thường nhanh hơn không ít. "Tra được gì rồi?"

"Trong thời gian ngắn không thể tìm được người giúp việc kia và nhân viên bán hàng, nhưng một chuyện khác lại có manh mối."

"Nói đi."

Không Thành đi đến trước bàn làm việc của Cận Ngụ ĐÌnh, ngồi xuống đối diện anh. "Lúc trước Cố Tân Tân có thuê một chiếc xe đẹp có cài app theo dõi hành trình, sau đó cũng không trả lại. Kiểm tra lịch sử hành trình thì điểm dừng cuối cùng là tại một công viên. Tôi lần theo manh mối này đi tìm, phát hiện ngày 26 cô ấy đúng là xuất hiện ở nơi đó, còn có một chiếc xe theo sau. Sau khi tiến vào công viên đã xảy ra chuyện gì thì không có camera giám sát nên tôi không biết, nhưng kỳ lạ là, cùng ngày đó cũng có một chiếc xe khác xuất hiện trong con đường vốn không cho ô tô đi lại kia, là của Tu TƯ MÂN."

Cận Ngụ ĐÌnh rất nhanh bắt được nội dung quan trọng trong lời nói của anh ta. "Chiếc xe đầu tiên là của ai?"

"Biển số là giả."

Cận Ngụ ĐÌnh có một linh cảm mãnh liệt rằng anh đang càng ngày càng gần với sự thật, "Vậy..... lúc đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Ai cũng không biết được, nhưng tôi có đi quanh công viên đó một vòng" Khổng Thành dè dặt mở túi văn kiện trong tay ra, sau khi liếc Cận Ngụ ĐÌnh một cái mới lấy những bức ảnh từ bên trong ra.

"Mỗi chỗ tôi đều kiểm tra cẩn thận, tuy là trong thời gian này cũng từng có mưa nhưng có những dấu tích vẫn chưa bị rửa đi hết."

Mà những cái được gọi là dấu tích kia, chính là một vũng máu.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy trên đám lá rụng ngỗn ngang hiện lên những vết máu đã khô. Anh hít vào một ngụm khí lạnh, đây không phải chỉ là một hai giọt máu, anh không cần đoán cũng biết được lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

"Đây là, của Cố Tân Tân?"

"Không thể xác định." Vẻ mặt của Khổng Thành cũng rất nghiêm túc, "Nhưng xét theo phương hướng của chiếc xe đó thì chính là nơi này không thể sai."

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh bị bóp mạnh, cơ hồ là đau đến chết đì sống lại, "Là có người làm gì cô ấy sao?"

Khổng Thành không biết phải nói sao, dù sao anh ta cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm đây là máu của Cố Tân Tân. Chỉ là ở đó chưa từng có ai đặt chân tới lần nữa nên vết máu này mới được giữ lại nguyên vẹn, nhìn cũng không giống như vết máu đó chỉ mới xuất hiện.

Thế nhưng Cận Ngụ Đinh đã kết luận, "Có phải Tu Tư Mân đã cứu được cô ấy?"

"Sau khi xe của anh ta rời khỏi công viên cũng không hề thấy Cố Tân Tân từ trong đó đi ra. Chiếc xe đẹp kia là được bảo vệ của công viên phát hiện ra, nói là đỗ ở trước mảnh rìa rừng trúc này....." Phong cách làm việc trước này của Khổng Thành là không thích mơ hồ không rõ ràng, thêm nữa các manh mối này hoàn toàn có thể chứng minh rõ một chuyện, nhưng anh ta chung quy vẫn là không dám đưa ra kết luận.

Cận Ngụ Đinh lật từng bức ảnh, mỗi một tấm đều ám ảnh trước mắt không chịu rời đi, như một cơn ác mộng dây dưa không thể tỉnh giấc.

Lúc đó đến tột cùng là Cố Tân Tân đã xảy ra chuyện gì, sơ là chỉ có cô mới biết được.

Một khắc anh cũng không chờ đợi được, muồn ngay lập tức đứng trước mặt cô hỏi cho rõ ràng. Thế nhưng hắn là Cố Tân Tân không muồn nhìn thấy anh.

Chiều tối, Cố Tân Tân cầm tài liệu chuẩn bị đi bàn chuyện hợp tác, vừa đi ra khỏi công ty liền nhìn thấy Khổng Thành đứng bên ngoài chờ đợi.

Nhìn thấy cô đi tới, Khổng Thành nhanh chóng tiến lên vài bước. "Cửu gia muồn nói chuyện với cô."

Cố Tân Tân mắt điếc tai ngơ, đi theo Tống Vũ Ninh thẳng tới bãi đỗ xe. Khổng Thành không cam lòng đi sát phía sau bọn họ. "Cửu gia thật sự có chuyện quan trọng, muồn trực tiếp hỏi cô."

Cố Tân Tân đi đến cạnh xe, vừa muồn mở cửa xe đi vào thì lại bị Khổng Thành ngăn lại. Cánh tay anh ta chống trên cửa xe, Tống Vũ Ninh thấy thế, một tay bắt lấy cổ tay anh ta. "Đừng trách tôi không khách khí."

Cánh tay anh ta âm thầm dùng sức, Tống Vũ Ninh không do dự túm lấy cánh tay anh ta, đơn giản dùng một chiêu vật anh ta ngã lộn nhào.

Tiếng rơi àm xuống đất truyền vào tai Cố Tân Tân, cô cũng không nghĩ tới Tống Vũ Ninh lại lỡ tay thô bạo đến vậy, Khổng Thành nằm trên đất nhất thời không bò dậy nổi, khiến ngay cả Cố Tân Tân cũng đứng sững sờ tại chỗ. Chuyện này..... này cũng không phải là ném một cái liền chuốc họa vào thân rồi đó chứ?

Tiếng đóng sầm cửa xe cùng lúc vang lên, Cố Tân Tân nghiêng đầu, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh đến. Anh đi đến bên cạnh Khổng Thành, Khổng Thành vừa muốn đứng dậy liền bị bàn chân của Cận Ngụ ĐÌnh khẽ đá vào vai. Khổng Thành lập tức hiểu ý, lẩn quay trên mặt đất kêu rên.

Cố Tân Tân nhìn vẻ mặt méo mó của anh ta, sẽ không khoa trương đến thế chứ?

Anh là thủy tinh dễ vỡ đấy à?

Tống Vũ Ninh cũng cảm thấy anh ta là chuyện bé xé ra to, "Có cần phải đến thế không?"

"Cửu gia, hình như xương cột sống của tôi có vấn đề rồi, không đứng dậy nổi."

Cận Ngụ ĐÌnh khom lưng muốn đỡ Khổng Thành đứng dậy, anh ta đau đến mức la hét không ngừng.

Cố Tân Tân nhíu chặt lông mày. "Anh đưa anh ta đến bệnh viện kiểm tra đi, tiền khám tôi trả."

"Tôi lại thiếu chút tiền này à?"

"Vậy anh muốn thế nào?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc Tống Vũ Ninh đứng bên cạnh Cố Tân Tân, "Cô ta là cố ý hại người. Nếu tôi báo cảnh sát, cô ta cũng sẽ không thể yên ổn đâu."

Cố Tân Tân nghe anh nói, khinh bỉ lên tiếng, "Cố ý hại người? Vốn là Khổng Thành chặn lại không để tôi đi nên chị ấy mới ném anh ta ra ngoài mà thôi, nghiêm trọng đến thế chắc?"

"Người của em không biết phân biệt nặng nhẹ, con người không phải là giống loài yếu ớt nhất sao? Đang vui vẻ đi trên đường còn có thể ngã gãy xương, tôi nhìn bộ dạng này của Khổng Thành, sợ là gãy xương cột sống rồi."

Tống Vũ Ninh ra tay rất biết chừng mực, vậy thì chỉ có thể nói rõ là đối phương cố tình gây sự. "Chỉ là chạm nhẹ một cái mà thôi. May mắn người cũng đừng quên nơi này có camera giám sát."

"Ờ, camera đó chắc chắn sẽ quay lại được cô ra tay thế nào." Khổng Thành nói xong, vẫn tiếp tục nằm tại chỗ, "Cửu gia, tôi làm chuyện gì nên tội chứ. Tôi còn chưa có kết hôn đây."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc anh ta một cái, được rồi, vui quá hóa lồ.

"Vậy anh muốn thế nào?" Tống Vũ Ninh trực tiếp hỏi.

"Tôi nói rồi, tôi chỉ là muốn nói chuyện với Cố Tân Tân, hỏi cô ấy một vài việc."

Tống Vũ Ninh kéo cánh tay Cố Tân Tân, muốn đẩy cô vào trong xe. Cận Ngụ ĐÌnh đứng phía sau nói với theo. "Tu Tư Mân dù có lợi hại đến đâu thì cũng không thể quản cả việc ở Lục Thành này. Nếu như tôi báo cảnh sát rồi, cô ta đã đi vào thì đừng nghĩ sẽ dễ dàng thoát ra."

Cố Tân Tân dừng chân, xoay người nhìn anh. "Nói chuyện gì?"

"Có một số việc trong lòng tôi còn nghi vấn, mà chỉ có em mới có thể cho tôi câu trả lời."

"Được, nhưng tôi còn có việc phải đi bây giờ."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe ra ý túc của cô. "Yên tâm, sẽ không lấy của em nhiều thời gian."

Cố Tân Tân cũng không muốn kiềm thêm phiền, nếu đúng là chỉ có mấy câu nói liền giải quyết xong vẫn là tốt nhất. "Đi đâu?"

"Lên xe."

Cố Tân Tân liếc Khổng Thành trên mặt đất, "Còn anh ta thì sao?"

Còn phải tiếp tục giả bộ nữa sao?

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn về phía Tống Vũ Ninh bừng bừng lửa giận, "Để cô ta đưa Khổng Thành đến bệnh viện kiểm tra một lượt đi."

Cố Tân Tân vỗ nhẹ vai Tống Vũ Ninh. "Lát nữa em sẽ quay lại, chỗ này chị xem tình hình rồi giải quyết đi thôi."

"Được."

Cố Tân Tân theo Cận Ngụ ĐÌnh lên xe, anh cũng không nói muốn đi đâu, tài xế lại như hiểu ý lái xe đi.

Dọc theo đường đi hai người cũng không nói chuyện, mãi đến khi Cố Tân Tân nhìn thấy cảnh sắc ngoài cửa sổ có chút quen thuộc. Chiếc xe nhanh chóng lái đến công viên, sau đó đi vào con đường nhỏ, chầm chậm dừng lại trước mảnh rừng trúc.

Hô hấp Cố Tân Tân mang theo cẳng thẳng, cô không nghĩ đây chỉ là trùng hợp, mà Cận Ngụ ĐÌnh im lặng thật lâu rốt cuộc cũng lên tiếng. "Anh xuống trước đi."

Tài xế đáp nhẹ, đẩy cửa xe sau đó đi ra ngoài.

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, mỗi một khuất nhục và đau đớn ở nơi đó đều khắc sâu vào từng tấc da thịt, đến cả hành cây ngọn gió cũng như một con dao găm không ngừng đâm khoét. Tất cả đều xông tới trước mắt, dù đã bị cành cửa chắn lại nhưng cảm giác đau đớn vẫn quẩn lấp Cố Tân Tân mà giày vò.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn ngoài cửa sổ, "Có phải em đã từng đến nơi này?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh cho người điều tra tôi?"

Cận Ngụ ĐÌnh lấy ra một tấm ảnh đưa cho cô, Cố Tân Tân không đưa tay ra nhận lấy, tầm mắt quét qua, thấy được vũng máu trên đó. "Tôi đương nhiên đã từng đến đây, máu này cũng là của tôi, hẳn là cũng đã bị mưa rửa trôi đi không ít."

Người đàn ông nghe giọng nói hờ hot của cô thì trái tim càng thêm siết chặt, lời tiếp theo không biết phải làm sao để mở miệng. Anh nhìn Cố Tân Tân, tầm mắt cô cũng không ngưng tiếp lấy, "Còn có điều gì muốn hỏi sao? Kỳ thực anh cũng không cần phải mang tôi tới đây, cho tôi xem tấm ảnh đó là được rồi, đỡ phải vòng qua vòng lại mất thời gian."

"Ai ra tay với em?"

Cố Tân Tân đến tận bây giờ vẫn không muôn nhớ lại ngày đó, chẳng ai có thể vui vẻ mà nhắc lại khoảnh khắc gần kề cái chết của mình cả. "Hai người đàn ông."

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh đang dần chìm xuống đáy vực, "Bạn họ đã làm gì em?"

"Tôi chỉ biết bọn họ hiện tại rất thảm, rất rất thảm." Cố Tân Tân nói đến đây không nhịn được cười khẽ, mà tiếng cười này không nghi ngờ gì chính là sự mỉa mai lớn nhất với Cận Ngụ ĐÌnh. "Tu Tư Mân sẽ không tha cho bọn chúng, sở trường của anh ấy chính là ăn miếng trả miếng."

Đã lúc này rồi mà cô vẫn không quên dùng Tu Tư Mân để kích thích anh, cô hẳn là cũng biết nó có tác dụng, nên càng ngày càng áp dụng đến thuần thực.

"Bạn họ..... đã làm gì em?"

Cố Tân Tân đang mặc chiếc váy dài qua đầu gối, cô kéo lèn váy lên, lộ ra một đôi chân trắng nõn. Cận Ngụ ĐÌnh rất dễ dàng liền nhìn được vết sẹo trên đùi cô.

"Nhìn rõ chưa?"

Cận Ngụ ĐÌnh như bị người ta bóp mạnh cổ, hô hấp trong giây lát nghẹn lại không sao thoát ra. Cô có một làn da mịn màng lại trắng nõn, anh vẫn luôn biết như vậy. Thế nhưng hôm nay ở chỗ đó lại có một vết sẹo dữ tợn, anh đưa tay ra, lại bị Cố Tân Tân ngăn cản.

"Chuyện về sau đó còn muốn nghe nữa không?"

"Bạn chúng còn làm gì em nữa?"

Cố Tân Tân bật cười, tiếng cười trầm thấp, "Những việc bọn chúng làm với tôi còn nhiều hơn rất nhiều, anh sẽ không thể biết được."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh trở nên mông lung, Cố Tân Tân muốn thả lại váy, lại bị người đàn ông đè tay về. Cố Tân Tân giãy dụa mấy lần đều không được, Cận Ngụ ĐÌnh dè dặt kéo bàn tay cô ra, lòng bàn tay lạnh lạnh đặt lên vết sẹo trên đùi Cố Tân Tân. Trong phút chốc cô cảm thấy nơi đó có một cỗ lửa thiêu nóng đến lợi hại, không thể nào ngăn không cho bắn thân chú ý tới.

"Hai người kia là ai?"

"Thương gia phái tới," chuyện này vốn là không có gì phải che giấu, Cận Ngụ ĐÌnh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, "Tôi rách chân Thương Kỳ nên bọn họ không bỏ qua cho tôi là chuyện

bình thường. Cận Ngụ ĐÌnh, tôi nhớ anh đã từng nói, chỉ cần kết hôn với anh là tôi có thể hưởng thụ tất cả các quyền lợi, nhưng cuối cùng thì tất cả cũng chỉ là lời nói suông mà thôi. Con gái Thương gia bị người ta khi dễ liền có người thay cô ta đứng ra, còn tôi thì sao đây? Tôi không có. Tôi bị người khác khi dễ, tôi không thể phản kháng, bởi chỉ cần tôi phản kháng thì bọn họ sẽ kéo cả ba mẹ tôi ra đánh. Tôi vừa chịu đòn, lại còn vừa phải cảm ơn vì bọn họ không khiến ba mẹ vì tôi mà chịu liên lụy. Trên đời này vì sao lại có cái đạo lý đó chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh cảm nhận từng dây thần kinh đều truyền đến cơn đau nhức nhối, anh nghe được trong giọng nói của Cố Tân Tân có bất đắc dĩ, đau thương và phẫn nộ, hết thảy những cảm xúc đó đều biểu lộ ra rõ ràng như chính xúc cảm dưới lòng bàn tay anh khi đặt trên vết sẹo dữ tợn sần sùi bị người ta dùng dao găm khoét ra này.

***

Bát Bát: Một lần nữa cảm ơn mọi người đã chúc mừng sinh nhật ta qua nick riêng trên FB cũng như trên wattpad, vì lúc trước không tương tác với độc giả qua fb cá nhân nên tối qua về phát hiện ra mn biết ngày sinh của ta cũng hơi bất ngờ haha. Món quà đáp lễ chính là tung thêm 1 cái phúc lợi nữa, lần này thì đơn giản thôi kkk

Phúc lợi tặng chương mới: 188 lượt theo dõi wordpress CP88blog (lượt theo dõi hiện tại: 61)

Link: Vào hồ sơ @newwloser88 ~~> vào cuộc hội thoại

Nút follow ở góc phải dưới cùng nha kkkkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Trong Lòng Tôi Sớm Đã Không Còn Anh

Dịch: CP88

***

Sau khi Cận Ngụ Đinh lái xe đi, Khổng Thành nằm trên đất trời nê bối rối.

Đứng dậy cũng không được, mà tiếp tục nằm cũng không xong. Tống Vũ Ninh đứng bên cạnh xe lạnh lùng liếc anh ta. "Anh còn phải đi bệnh viện không?"

"Điều quan trọng là bây giờ tôi không đứng lên nổi."

"Ý của anh là tôi còn phải chịu trách nhiệm kéo anh lên?" Tống Vũ Ninh lùi về sau một bước, dựa lưng vào cửa xe không nhúc nhích. "Đừng giả bộ nữa, bọn họ cũng đã đi xa rồi, dù bây giờ anh có đứng lên thì tôi cũng không thể đoạt Tân Tân về được."

Khổng Thành chống tay bên người, suy nghĩ một chút, để đảm bảo hoàn toàn thì vẫn là nên nằm lại thôi.

Sắc mặt Tống Vũ Ninh càng ngày càng khó coi. "Anh cứ từ từ mà nằm đi."

Cô ấy mở cửa xe chuẩn bị ngồi vào, Khổng Thành thấy Tống Vũ Ninh muốn đi thì không khỏi thấp thỏm bất an, vạn nhất làm hỏng chuyện của Cận Ngụ Đinh thì biết nói thế nào với anh bây giờ? Anh ta nhanh nhẹn đứng dậy, Tống Vũ Ninh vừa ngồi vào anh ta cũng lập tức chen theo ngồi xuống hàng ghế phía sau xe.

Người phụ nữ giật mình nhìn về phía anh ta. "Làm cái gì đấy?"

"Cô vừa nói là đến bệnh viện còn gì?"

"Không phải anh vừa mới tự bò dậy đó sao? Tôi là thấy tinh thần anh rất tốt."

Khổng Thành đóng cửa xe, "Không được, tôi không đứng lên nổi."

Tống Vũ Ninh cho tài xế lái xe, trong lòng cực kỳ khinh bỉ cách làm của Khổng Thành. "Thắt lưng của đàn ông mà không tốt thì không thể được, nhất định phải chữa trị cho thật cẩn thận."

Khổng Thành nghe vào tai, ngẫm lại vẫn là quên đi, lúc này không thích hợp tranh luận cùng cô ấy.

Bên trong công viên cũng không có nhiều người, cho dù có người đi dạo thì cũng đều là đến quảng trường trung tâm, rất hiếm người đi đến con đường nhỏ này.

Cố Tân Tân ngồi trong xe, cảm thấy da thịt trên đùi sấp bị hun thành một cái lỗ, "Cận Ngụ Đinh, anh buông tay."

Người đàn ông như bức tượng điêu khắc ngồi ở đó bất động, dù cô có đẩy anh thế nào cũng vô dụng. Cố Tân Tân bấm móng tay lên mu bàn tay của anh, máu rỉ ra thành một đường, nhưng Cận Ngụ Đinh vẫn không buông tay.

"Em rách chân Thương Kỳ, nên sau đó người nhà họ Thương mới đối xử với em như vậy sao?"

Cố Tân Tân tự biết mình phí sức, thu tay về, "Ờ, sau khi tôi xảy ra chuyện thái độ của Thương Kỳ so với lúc trước hoàn toàn như hai người khác nhau. Tôi cảm thấy không đúng nên mới hẹn cô ta ra ngoài."

Lời này và lời của Thương Kỳ ít nhiều có khác biệt, ý của Thương Kỳ rõ ràng là Cố Tân Tân hẹn cô ta ra vì muốn cô ta thay cô cầu xin Cận Hàn Thanh.

"Chén trà của cô ta rơi xuống mặt đất, tôi ngồi xuống giúp cô ta tìm, nhưng lại bị cô ta dùng giày cao gót đạp lên mu bàn tay." Cố Tân Tân giơ tay lên nhìn, vết thương trên mu bàn tay đã lành lặn, cũng không đưa ra nỗi bằng chứng cho Cận Ngụ ĐÌnh xem, "Có một câu ngày đó cô ta nói với tôi thật sự khiến tôi ấn tượng sâu sắc không thể nào quên. Cô ta nói lần mà khách sạn cháy hai tay tôi đều bị thương, lúc đó cô ta đã nghĩ, vì sao tay của tôi không bị đạp cho tàn phế luôn đi? Nói không phải tôi là tác giả vẽ truyện tranh sao? Hơn nữa còn đi ăn cắp truyện của người khác, còn không bằng để cô ta khiến cho tay tôi tàn phế luôn, để sau này không thể đi gây họa cho người khác nữa."

Mỗi câu mỗi chữ của cô đều lọt vào tai Cận Ngụ ĐÌnh không sót một từ, ngoại trừ có một chút nghe mà giật mình, thì nhiều hơn cả chính là hàn ý nỗi lên từ đáy lòng.

Cố Tân Tân khẽ vuốt mu bàn tay, "Tôi biết anh sẽ không tin tôi. Anh sẽ nói tôi hận Thương Lục nên mới hận lây sang cả em gái của cô ấy. Nhưng cũng chẳng sao hết, hiện tại tôi đã rất tốt, vết thương trên tay đã lành, vết cắt trên đùi cũng đã đóng vảy, những người cần nhìn thấu cũng đã nhìn thấu."

Một tay kia của Cận Ngụ ĐÌnh muốn kéo tay Cố Tân Tân qua, nhưng cô lại tránh đi được. "Những gì muốn hỏi đã hỏi, cần biết cũng đã biết rồi, còn muốn hỏi gì nữa không?"

"Nếu chịu đau đớn như vậy....."

Anh nói đến đây, nửa câu sau không có cách nào thoát ra khỏi miệng, lúc này anh mới ý thức được khi đó Cố Tân Tân chính xác là đã bị đối xử đến mức từ cõi vô thân thế nào.

"Ở trong mắt các người, tôi là người hại Thương Lục, khiến cho cô ấy trượt chân ngã xuống cầu thang, cuối cùng làm cô ấy sảy thai. Anh còn có thể tin những lời tôi nói sao? Tôi nói không động tới ngọc trai dự phòng, không phải anh cũng không tin sao?" Khoảnh khắc Cố Tân Tân nhắc lại những chuyện cũ kia hình như cũng không có đau đớn đến vậy, hóa ra có rất nhiều chuyện trong quá khứ một khi đã trôi qua, vết thương lòng là thật sự có thể chữa lành.

Cố Tân Tân liếc nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, chợt cảm thấy cực kỳ muối cười. "Cận Ngụ Đinh, anh có phát hiện ra điều gì không? Ý tôi là, anh có cảm thấy được hóa ra Thương Kỳ cũng không phải là tốt đẹp như anh vẫn nghĩ?"

"Vậy rốt cuộc quan hệ của em và Tu Tư Mân là gì?"

Ý cười trên khoe miệng của Cố Tân Tân vẫn chưa tan đi. "Anh hỏi câu này đúng là kỳ cục. Tôi đã nói với anh từ trước rồi, anh có thể đến cục dân chính điều tra, tình trạng hôn nhân của tôi không có lừa người."

"Anh ta cứu em, nên em gả cho anh ta, chỉ có vậy thôi sao?" Từ sau ngày đó bọn họ không sao tìm được Cố Tân Tân, hóa ra là được Tu Tư Mân mang đi rồi.

Không khí bên trong xe càng ngày càng ngọt ngạt, "Trong chuyện này nhất định là có quan hệ nhân quả, mà tôi cũng không cần phải giấu anh làm gì. Lúc đó tôi kêu trời không biết kêu đất đất không hay, rồi anh ấy xuất hiện chìa tay ra cứu tôi."

"Tu Tư Mân cũng không phải là người ở Lục Thành, không lẽ em chưa từng nghĩ xem vì sao anh ta có thể xuất hiện đúng lúc mà cứu em như vậy?"

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ Đinh như đang xem một trò hề, "Cứu gia, anh thử lựa chọn nhé."

Người đàn ông biết, đề bài để lựa chọn này nhất định là rất khó.

Cố Tân Tân nói rất gọn gàng dứt khoát, "Đứng trước chết và sống, anh chọn bên nào?"

Ngực Cận Ngụ Đinh pháp phòng, Cố Tân Tân thay anh trả lời, "Người xưa có câu còn sống là tốt rồi(*), anh nhất định biết, thế nên đáp án không khó lựa chọn, nhất định phải là sống. Tôi lại hỏi anh, nếu lúc anh đang kè cận bên cái chết bỗng nhiên có người đưa tay về phía anh, thế nhưng nếu như trong tay người đó còn có mũi đao sắc nhọn, mà anh muốn nắm chặt tay người đó thì đồng nghĩa với việc có thể cũng sẽ không sống được, anh sẽ lựa chọn thế nào?"

(*) nguyên văn không phải chết vinh còn hơn sống nhục, mà là chết vinh cũng không bằng bám víu vào người khác mà được sống. Giải thích: Sống sót dù sao thì vẫn hơn là chết, bởi vì dù chết có thoái mái đến thế nào thì điều này cũng ý nghĩa rằng tất cả mọi thứ sẽ kết thúc, bao gồm cả "hi vọng"! Nhưng chỉ cần còn sống sót, dù là có sống mà phải thông khổ đến thế nào, tuyệt vọng đến thế nào thì cũng vẫn còn có "hi vọng"! "Hi vọng" này có lẽ còn rất xa mới thực hiện được, nhưng dù là nói thế nào đi chăng nữa thì đây cũng vẫn là "hi vọng"! Nếu là chết rồi, cái gì cũng không còn nữa.

"Tu Tư Mân chính là người kia sao?"

"Là tôi thì tôi sẽ lựa chọn nắm chặt tay của đối phương không buông, dù là có thể chết hay thậm chí là phải chết ngay giây phút đó thì tôi vẫn sẽ chọn về sau, sống dù sao vẫn sẽ cho tôi cơ hội để đấu tranh." Câu chuyện của Cố Tân Tân khiến cho người nghe ngập thở, nhưng khi đó cô cũng chính là như vậy. "Anh đã nói chuyện nhà Tu gia cho tôi nghe, anh em phản bội, còn muốn ám sát lẫn nhau, đây chính là mũi đao trong tay Tu Tư Mân. Nhưng hiện tại tôi cảm thấy lựa chọn của mình không hề sai, lo lắng và lưỡng lự kỳ thực đều là do bản thân không đủ mạnh. Tôi với anh ấy kết hôn là vì anh ấy cứu tôi, tôi cảm thấy anh ấy chính là bầu trời của tôi(*), là người tôi có thể sùng bái. Kỳ thực muốn thích một người không khó, chỉ cần trên người anh ấy phát ra thứ hào quang của vị cứu tinh thì rất dễ khiến tôi động lòng."

(*) Mân cũng là bầu trời, nhưng bầu trời trong lời của Tân Tân thì là bao quát rộng hơn (Thiên). Không biết phải so sánh sao, nhưng mà Thiên thì nghe thực tế hơn, còn Mân thì nghe nó trữ tình hơn, ảo diệu hơn:))))

Cố Tân Tân nói nhiều như vậy, mỗi một câu chữ đều đâm vào lòng Cận Ngụ ĐÌnh, mà câu cuối cùng của cô không thể nghi ngờ đã đâm thật sâu vào tim anh.

Đầu óc anh hỗn loạn, đưa tay ra dùng sức ôm lấy cô. Cố Tân Tân kéo váy xuống, sau đó nhanh chóng chống hay tay trước ngực anh, "Cận Ngụ ĐÌnh, đừng như vậy."

"Không phải tâm của em rất cứng rắn sao? Tôi không tin em lại có thể dễ dàng động tâm với người khác như vậy."

Hai tay Cố Tân Tân chống trước ngực anh. "Nếu tâm của tôi thật sự cứng rắn như vậy thì lúc trước sẽ có thể thích anh sao? Hiện tại tôi đã kết hôn, trong lòng chỉ có thể chứa một người. Cận Ngụ ĐÌnh, trong lòng tôi đã sớm không còn vị trí dành cho anh."

Dù cô có thật sự nghĩ như vậy thì cũng không cần phải tàn nhẫn nói ra những lời đó mà.

Quanh thân Cố Tân Tân đều là hơi thở của anh, "Cửu gia, nói gì thì nói anh cũng là nhân vật có máu mặt, có không ít kẻ trong bóng tối thích nhìn chằm chằm vào anh, dáng vẻ này của chúng ta nếu như bị người ta thấy được rồi truyền đi cũng không tốt đâu."

Chuông điện thoại của Cố Tân Tân vang lên, cô cầm điện thoại lên muôn nhận nhưng Cận Ngụ ĐÌnh vẫn ôm cô không buông.

"Tôi ghét nhất chính là bộ dạng này của anh, nếu anh thích hưởng thụ cảm giác dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng thì tôi phải nói cho anh biết, tôi hoàn toàn không có hứng thú với chuyện như vậy. Nếu một này nào đó anh phát hiện ra tôi là bị người ta đỗ oan thì cũng không cần đến tìm tôi, anh càng không cần phải ân hận vì lúc

đầu đã làm sai, cứu vãn, là không còn cơ hội nữa rồi. Trên đời này không phải chuyện gì cũng đều có thể không có trở ngại, anh cũng đừng nói gì mà yêu thích tôi, tôi thật sự không chịu nổi. Tôi đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều lắm, Cận Ngụ Đinh, anh cũng không cần phải lãng phí thời gian trên người tôi, tôi nói rồi, tôi đi rồi thì chính là đi rồi, sẽ không quay đầu lại. Thế nên, không cần phải cứu vãn, càng không cần phải dây dưa không rõ, tôi đã có cuộc sống lý tưởng của chính mình."

Cố Tân Tân quả nhiên đã nhìn đến thấu triệt. Tuổi của cô còn chưa quá đủ lớn nhưng đã sớm hiểu rõ một đạo lý, người muốn sống không thể sống vì tình yêu. Khi bạn bị bức đến nỗi phải chuyển nhà, khiến cho ba mẹ vì bạn mà từng giây phút sống trong lo lắng sợ hãi, bạn nhất định sẽ phải nhanh chóng trưởng thành, không được để ba mẹ vì bạn mà càng ngày càng có nhiều nếp nhăn hơn.

Cố Tân Tân dùng sức đẩy Cận Ngụ Đinh ra, lần này anh không ôm chặt cô giữ lại nữa.

Chuông điện thoại vẫn còn reo, Cố Tân Tân điều chỉnh hô hấp sau đó ân nghe, "A lô."

"Em muốn tự xuống xe, hay là tôi qua đó đây?"

"Em tự xuống." Cố Tân Tân cúp điện thoại. "Tu Tư Mân đến rồi, tôi phải đi."

Cô mở cửa xe, cổ tay liền bị người phía sau nắm lại. Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn, không chút do dự hất ra, "Tôi nhớ là anh mắc bệnh thích sạch sẽ, tôi nhắc nhở Cửu gia một câu, người phụ nữ đã bị người khác chạm qua không lẽ anh không để tâm sao?"

Cố Tân Tân đi ra ngoài, Cận Ngụ Đinh còn muốn kéo lại tay cô, nhưng cửa xe đã nhanh chóng sầm một tiếng đóng lại.

Xe của Tu Tư Mân dừng cách đó không xa, Cố Tân Tân nhanh chân đi tới, mở cửa xe.

Tu Tư Mân nghiêng đầu nhìn cô, "Không sao chứ?"

"Không có chuyện gì." Cố Tân Tân ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt nhìn ra ngoài, thấy tài xế của Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã ngồi về trong xe.

Chiếc xe rất nhanh lái ra khỏi công viên, Tu Tư Mân thả điện thoại xuống, "Sau này vẫn là để cho Tống Vũ Ninh đi theo em đi."

"Ừm, tình huống hôm nay có chút đặc thù."

"Làm sao thế?"

"Không có gì, không muốn anh ta tiếp tục tìm đến dây dưa thì có mấy lời vẫn là phải nói cho rõ ràng."

Tu Tư Mân không hỏi nhiều, hắn biết Cố Tân Tân luôn có chừng mực.

Trên đường trở về, tài xế không ngừng dè dặt nhìn vẻ mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia, chúng ta đi đâu?"

Cận Ngụ ĐÌnh không nói lời nào, hai bàn tay nắm lấy nhau, trong lòng bàn tay phảng phất vẫn còn lưu lại cảm giác sần sùi kia. Bây giờ anh có muốn tìm người xả giận cũng không thể tìm được, Cố Tân nói hai kẻ kia đã bị Tu Tư Mân dạy dỗ, còn anh thì phải làm sao đây? Từ đầu đến cuối chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn thôi sao?

Loại vô lực kia càng ngày càng khiến anh cảm giác được mùi thát bại nồng nặc bao quanh, "Đến Thương gia."

"Vâng."

Thương Kỳ dù là ở nhà cũng đứng ngồi không yên, phía Cận gia từ đầu đến cuối đều không có tin tức truyền đến. Mấy ngày này tin tức cô ta sẽ gả vào Cận gia ở Lục Thành sôi sùng sục, không ít bạn

bè thân thiết gọi điện đến hỏi, Thương phu nhân liền không hề che giấu mà thừa nhận Cận gia đúng là có ý tứ đó.

Chỉ là Cận gia trong lúc này lại một mực giữ thái độ mắt điếc tai ngơ, Thương phu nhân cũng có mấy lần đến tòa nhà chính thăm dò ý tứ của Tần Chi Song, cuối cùng đều bị bà ấy dùng vài ba câu qua quýt đáp lại cho qua chuyện.

Thương Kỳ ngồi trong phòng ngủ, trước mặt đặt khung vẽ. Cô ta buồn phiền không thôi, cẩn bản không vẽ được gì, chiếc bút trong tay không ngừng quết lung tung lên tờ giấy trắng.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, cô ta thả bút trong tay xuống, "Ai vậy?"

"Kỳ Kỳ, Ngụ ĐÌnh đến rồi."

Thương Kỳ đứng phắt dậy, bước nhanh ra cửa, vừa mở cửa liền nhìn thấy Thương phu nhân đứng bên ngoài.

"Cửu ca đến rồi?"

"Ừ, đang ngồi dưới lầu đấy."

Thương Kỳ nắm nhẹ góc áo, "Anh ấy tới đây làm gì?"

Thương phu nhân cười kéo cánh tay cô ta, "Tám phần là đến bàn chuyện kết hôn, nhanh đi xuống nào."

Người giúp việc pha trà ngon bưng đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, Thương Dư Khánh cũng rất khách khí, "Lão Cửu, cậu cũng không thường tới đây lắm thì phải?"

"Vâng." Cận Ngụ ĐÌnh nhìn quanh bốn phía, đúng là đã lâu chưa đến đây.

Thương Kỳ đi xuống lầu, nhỏ giọng chào, "Cửu ca."

Thương phu nhân kéo cô ta ngồi xuống. "Vẫn là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cái cách xưng hô vẫn không thể đổi được."

"Nơi này không thay đổi gì nhiều."

Thương Dư Khanh tiếp lời anh. "Trong nhà vẫn có người ở, bày biện trang trí cũng không thay đổi gì. Tên tiểu tử cậu lúc trước còn thi thoảng qua đây chơi với tôi mấy ván cờ, bây giờ thì....."

Đúng thật là tự vạch áo cho người xem lưng, Thương phu nhân nhanh chóng hướng về phía Thương Dư Khanh nháy nháy mắt. Bọn họ ai cũng đều rõ ràng trong lòng, lúc trước Cận Ngụ Đình thường xuyên qua Thương gia còn không phải là vì Thương Lục đó sao? Nhưng bây giờ người anh muốn bàn luận chuyện hôn sự là Thương Kỳ mà.

Thương Kỳ rũ mi mắt, hai tay nắm lấy nhau, Thương phu nhân vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô ta.

Thương Dư Khanh cũng biết mình lỡ lời, nhanh chóng chuyển đề tài. "Lão Cửu, lần này cậu tới đây....."

"Chuyện với Thương Kỳ, hai người có lẽ đều đã nghe được rồi."

Thương Kỳ khẩn trương dùng ngón tay bấu vào lòng bàn tay, cuối cùng thì anh cũng đã đích thân tới đây trực tiếp nói chuyện này.

"Tôi nghe Kỳ Kỳ nói là cậu đe dọa đến trước, là ý của cậu." Dù là người nhà họ Thương không có ý kiến, nhưng loại chuyện này vẫn là không nên do nhà gái chủ động thì hơn.

"Vâng, là do cháu nói, chỉ là cháu đã quên mất lúc đó Kỳ Kỳ đồng ý hay là đã từ chối."

Thương Kỳ có chút không hiểu, lúc đó biểu hiện của cô ta có chỗ nào giống với không đồng ý sao.

"Lúc Kỳ Kỳ quay về đã nói rồi, mà đúng là như vậy cũng có thể chăm sóc cho Thương Lục tốt hơn. Chúng tôi cũng không có ý kiến gì."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc mắt nhìn về phía Thương Kỳ ngồi đối diện, tầm mắt hơi di chuyển xuống chân của cô ta. Thương Kỳ vẫn luôn để tâm chuyện Cận Ngụ ĐÌnh nói cô ta thấp, nên dù là đang ở trong nhà cũng vẫn đi giày cao gót.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy đôi gót giày kia vừa nhỏ vừa dài, giống như cái đinh nhọn, cũng không biết lúc giẫm lên tay Cố Tân Tân là đôi này, hay là một đôi khác còn đáng sợ hơn.

Thương Kỳ thấy nét mặt của anh khác lạ, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo và sắc bén thì cả người bỗng chốc trở nên mất tự nhiên, chân cũng không kiểm soát được hơi nhúc nhích.

Người đàn ông chớp mắt một cái, "Cháu đã thương lượng với người trong nhà, cũng đã nói rõ tình hình cho anh hai, nhưng bây giờ có một vấn đề đặt ra trước mắt."

"Vấn đề gì?" Thương Dư Khánh không khỏi nghĩ tới Cố Tân Tân.

"Ý của anh hai là, lúc trước cháu cưới Cố Tân Tân, làm hại Thương Lục té ngã rồi sảy thai, vậy lỡ đâu cháu cưới Kỳ Kỳ về, sau này Thương Lục cũng khó mà sống được ngày tháng yên ổn thì sao?"

Thương Kỳ nghe vào tai, vì sao chuyện gì cũng phải kéo Thương Lục vào? Dù cô ta biết rõ mục đích kết hôn của anh, thì cũng không cần anh một lần lại một lần nhấn mạnh như vậy.

"Sao lại có thể như thế chứ?" Thương Kỳ lên tiếng. "Thương Lục là chị gái em, sao em có thể hại chị ấy?"

"Thế nhưng lòng ghen tuông của phụ nữ so với độc dược còn đáng sợ hơn rất nhiều, quả thật là không thể không đề phòng."

Thương Kỳ không hiểu vì sao bọn họ lại có thể nghĩ như vậy. "Đó là chị gái em....."

"Anh hai nói một câu không hề sai, chỉ cần anh còn cưới người yêu anh thì dù đó có là chị gái của cô ấy cũng sẽ vô dụng thôi. Trừ phi em không yêu anh."

Sắc mặt Thương Kỳ hơi biến, cô ta thật sự không nghĩ tới chuyện kết hôn lại có thể liên hệ đến cả chuyện này.

Ngón tay Cận Ngụ Đinh gõ nhẹ trên mu bàn tay. "Anh cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy nếu như cưới người không thích người phụ nữ của anh thì chi bằng không cưới cho rồi. Người có thể chăm sóc cho Thương Lục có nhiều như vậy, không chỉ có một mình em."

Thương Dư Khanh nhướng mày, càng nghe càng cảm thấy lời này vô cùng quái lạ. "Lão Cửu, rốt cuộc ý của cậu là gì?"

"Phía Từ gia gần đây cũng có tiếp xúc. Tiểu thư của Từ gia chắc mọi người cũng biết đấy, có tri thức lại hiểu biết lễ nghĩa, nổi tiếng là ôn nhu dịu dàng, quan trọng là hai năm trước cũng đã từng thỏ lộ với cháu....."

Ngực Thương Kỳ hơi thắt lại, "Cô ấy có thể đối xử tốt với chị em không?"

"Chí ít thì cô ấy có thể đối tốt với anh."

"Lão Cửu, Kỳ Kỳ cũng có thể đối xử tốt với cậu." Thương phu nhân ngồi cạnh chen miệng nói.

"Thế nhưng tiểu thư của Từ gia lại có tình cảm với cháu."

"Cửu ca, lẽ nào anh cho rằng em thì không thích anh sao?"

Khóe mắt Cận Ngụ Đinh giật giật, như là bỗng nhiên bị người ta đâm cho một châm. Ra là thế, hóa ra người trước mặt anh này thật

sự đã nỗi tâm tư đó.

Cô ta muốn vào Cận gia vốn không phải vì Thương Lục, rõ ràng chỉ là vì bản thân cô ta mà thôi.

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh nổi lên nụ cười lạnh, vì chăm sóc cho Thương Lục nên mới tiến vào Cận gia, đó là cái dù bảo vệ tốt nhất cho cô ta, cũng là lí do không thể khiến cho người ta hoài nghi nhất. Ít nhất thì cũng có rất nhiều những mối hôn nhân môn đăng hộ đối không nói đến vấn đề tình cảm thật sự.

Thương phu nhân ở một bên phụ họa, "Lúc trước Kỳ Kỳ lúc nào cũng chạy theo cậu gọi Cửu ca Cửu ca, khi đó còn chưa có lớn, lâu dần nảy sinh tình cảm mới càng quý giá. Mấy ngày trước cậu nói ra lời đó, con bé cần thận suy nghĩ lại, mới dám suy nghĩ đến phương diện tình cảm nam nữ, lần này nha, chính là đã hoàn toàn thông suốt rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe xong thì càng muốn cười to, vậy ý bà ta là lúc trước Thương Kỳ cũng chưa biết là bản thân thích anh, mà sau khi nghe được Cận Ngụ ĐÌnh nói ra ý định của anh thì mới đổi mặt trực diện với quan hệ của hai người, từ đó mới có thể nhìn rõ được nội tâm của mình sao?

Lừa trẻ con chắc, cô ta là uống phải thuốc kích thích à? Nói tình cảm đến là đến như vậy.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Thay Cô Trả Lại Mọi Nhục Nhã

Dịch: CP88

***

Thương Dư Khanh quan sát nét mặt của Cận Ngụ Đinh, ông ta cũng không phải là người tầm thường, nghe mấy câu nói này vào vẫn có thể nhìn ra được một chút manh mối.

"Lão Cửu, cậu nói đi, rõ cuộc ý của cậu là gì?"

Thương phu nhân lại cho là Cận Ngụ Đinh còn kiêng dè, "Tiểu thư Từ gia dù là tốt, nhưng nếu như cậu không thật sự thích cô ta thì sao có thể đảm bảo cô ta trong thời gian dài không thể nảy sinh ra tâm tư khác chứ. Lão Cửu, lúc trước cậu từng có tình cảm với Thương Lục, chúng ta đều có thể thấy được, lẽ nào cậu không sợ cái cô tiểu thư Từ gia kia sẽ biến thành Cố Tân Tân thứ hai sao?"

"Cô ấy không trở thành Cố Tân Tân được." Môi mỏng khẽ mở, lời nói ra cũng là lạnh.

"Tôi cũng không cam lòng nhìn thấy Thương Lục bị cuốn vào, con bé là vô tội nhất, thế nhưng những người tiếp xúc với con bé ai cũng cũng có thể hại con bé." Thương phu nhân nghĩ đến đứa con gái điên dại của mình, khuôn mặt không khỏi u ám, đây cũng là lý do bà ta tích cực đẩy Thương Kỳ đến với Cận Ngụ Đinh.

"Vậy Kỳ Kỳ thì sao?" Cận Ngụ Đinh ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chằm chằm cô ta. "Nói không chừng Kỳ Kỳ cũng có

thể hại Thương Lục đấy."

Thương phu nhân cảm thấy giả thiết này cực kỳ hoang đường, căn bản chính là không thể tồn tại. "Kỳ Kỳ là em gái ruột của Thương Lục đó."

"Em gái ruột là có thể đảm bảo không cần đề phòng sao?"

Thương Kỳ chống tay cạnh người, lòng bàn tay tiếp xúc với lớp da mềm mại mà thoải mái. "Cửu ca, có phải Cố Tân Tân lại nói gì với anh không?"

"Kỳ Kỳ, em cảm thấy chuyện như vậy sẽ không phát sinh trên người em sao?"

Trong lòng Thương Kỳ có chút sợ sệt, cô ta luôn cảm thấy trong lời nói của Cận Ngụ Đình mang theo thâm ý, đề tài thi thoảng lại xoay về phía Thương Lục khiến cô ta không kịp trở mình, "Cửu ca, nếu anh vẫn cảm thấy em sẽ gây bất lợi cho chị gái mình, vậy thì em cũng không còn gì để nói nữa."

"Nếu đã không còn gì để nói, thì chuyện kết hôn thôi bỏ đi." Cận Ngụ Đình nhàn nhạt lên tiếng.

Người nhà họ Thương nghe vậy đều lấy làm kinh hãi, khuôn mặt Thương Dư Khánh cũng co rúm lại. "Cậu đang nói chuyện đùa đấy à? Người chủ động mở miệng là cậu, bây giờ nói bỏ đi cũng là cậu. Lão Cửu, cậu hơi quá phận rồi đấy."

"Thương tiên sinh cũng vừa mới nghe thấy rồi đấy, đó là ý của Kỳ Kỳ."

Thương Kỳ biết tính tình của Cận Ngụ Đình từ nhỏ đã không tốt, lúc tức giận thì ai cũng sẽ không nể mặt mũi, nhưng bây giờ anh lại nói đó là ý của cô ta, cô ta có nói như vậy bao giờ chứ?

"Cửu ca, em không có....."

"Được rồi!" Thương Dư Khanh tức giận ngắt lời Thương Kỳ.
"Còn không nghe ra sao? Cậu ta đang chơi đùa con đấy! Cậu ta mà
thật sự có cái ý này thì đã không nói ra được những lời như vậy."

Thương Kỳ tinh táo lại, hàn ý trong lòng không ngừng sinh sôi,
Cận Ngụ Đinh nhắc mắt hướng về phía Thương Dư Khanh, "Cháu
nghe nói Thương tiên sinh phái người rạch chân Cố Tân Tân, có
đúng không?"

Hô hấp của Thương Kỳ thoảng khụng lại, Thương Dư Khanh đặt
một tay lên đùi, hơi dựa người về sau. Ông ta là người thông minh
thế nào chứ, nghe phần đầu liền có thể đoán ra được phần đuôi
phía sau rồi, "Vậy nên giờ cậu đến đây để khởi binh ván tội?"

"Không, cháu dự định cưới Thương Kỳ về, sau đó mỗi ngày dùng
lại cách đó khoét trên người cô ta một cái lỗ, như vậy có được hay
không?"

Thương Dư Khanh tức đến nỗi môi run lẩy bẩy, "Tên tiểu tử vô
liêm sỉ, cậu có biết mình vừa nói cái gì không hả?"

"Dù Cố Tân Tân có ra khỏi tòa nhà Tây thì cũng không đến lượt
Thương tiên sinh động thủ!"

"Cửu ca....." Thương Kỳ chỉ lo anh và Thương Dư Khanh sẽ làm
lớn chuyện, "Chuyện này nhất định là có hiểu lầm."

Thương Kỳ khẽ kéo cánh tay Thương Dư Khanh. "Ba, sao ba lại
tìm người đi đối phó Cố Tân Tân? Làm sao con lại không biết chứ,
sao ba lại làm như vậy?"

"Còn không phải là vì con, con nhìn vết thương trên chân mình
mà xem....."

"Con đã nói là không sao rồi mà."

Cận Ngụ ĐÌnh thu vào mắt từng cử chỉ của Thương Kỳ. Ha, cô ta vĩnh viễn là người thích đi cảm kích người khác, vĩnh viễn là người bị hại, là người vô tội, dù có đắc tội với Cố Tân Tân thế nào thì cũng sẽ bao chữa là Thương Dư Khanh vì con gái rượu mà nóng nảy. Huống chi trong lòng cô ta Cố Tân Tân còn là người ra tay trước?

"Được rồi," Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được cắt đứt cuộc đối thoại của hai người, "Kỳ Kỳ, đúng là anh vốn muốn cưới em vào Cận gia, nhưng ba em động vào Cố Tân Tân, này thật sự không thể chấp nhận được."

"Lão Cửu, Cố Tân Tân kia ở trong lòng cậu lại quan trọng như vậy sao?" Thương phu nhân cũng cảm thấy chuyện này quá hoang đường, đây đâu có giống như lời Cận Ngụ ĐÌnh có thể nói ra.

Anh trầm tư một hồi lâu, đúng vậy đấy, vẫn là luôn trong lòng anh, cũng chưa từng đi ra khỏi.

"Được, cứ như vậy đi." Thương Dư Khanh vung tay. "Là tôi cho người đi xử lý Cố Tân Tân, đáng tiếc là cũng chỉ đâm được vài nhát. Chuyện hôn sự này coi như bỏ đi, sau này cậu muốn kết hôn với ai cũng không liên quan đến chúng tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vào, huyệt thái dương không ngừng co giật. Anh cầm chén nước trên bàn lên, nhưng không uống mà đập mạnh xuống bàn trà, nước trà văng tung tóe bắn lên đùi Thương Kỳ.

"Hai nhà Cận Thương đều là thế gia, chuyện ông đâm Cố Tân Tân hai dao tôi cũng không thể đâm lại trên người ông," Cận Ngụ ĐÌnh nói lời này, giống như nghiến răng nghiến lợi mà nhả ra. "Lúc trước do tôi cảm thấy biện pháp tốt nhất chính là cưới Thương Kỳ, đưa cô ta về nhà sau đó từng ngày giày vò cô ta, như vậy cũng sẽ khiến cho ông không thể nào dễ chịu."

Thương Dư Khanh càng nghe càng nóng nảy, phẫn nộ đều nén lại trong ngực, tức giận đến mức bàn tay cũng run run. Ông ta vốn dĩ

là bị huyết áp cao nên không thể chịu kích thích, đến lúc này đã cảm thấy đầu loạn không thể tỉnh táo nữa rồi. "Cận Ngụ Đinh, cậu cho rằng con gái tôi là đứa muôn cưới liền cưới được sao? Thương Kỳ sẽ không gả cho cậu!"

"Ồ, đương nhiên sẽ không. Lúc đó tôi cũng chỉ là thuận miệng nói chơi, muốn nhìn xem phản ứng của cô ta như thế nào thôi, không ngờ đến bây giờ tin tức này ồn ào đến mức cả thành phố đều biết, cũng không biết là tin tức này làm sao mà phát tán ra ngoài."

Từ sau khi Thương Lục phát điên, Thương Kỳ liền trở thành viên ngọc quý được Thương gia nâng niu trong lòng bàn tay, trong ngày thường còn không ai nỡ mắng chửi cô ta, huống chi là bây giờ bị anh sỉ nhục như vậy.

Thương Dư Khanh duỗi cánh tay chỉ về phía người đàn ông ngồi đối diện. "Cậu -----"

Cận Ngụ Đinh đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống mấy người. "Thương Kỳ, lúc trước tôi coi cô như em gái ruột, bây giờ nhìn lại, đến cả em gái cũng không phải. Hôm nay điều khiến tôi giật mình nhất chính là câu cô thích tôi đó cô cũng giấu được đủ kỹ, nếu cô không nói thì tôi nghĩ cũng không ai có thể nhìn ra."

Thương Kỳ mấp máy môi, lẽ nào mục đích hôm nay anh đến đây chính là vì những lời này của cô ta sao?

Sắc mặt cô ta càng ngày càng tối tăm, Cận Ngụ Đinh nhìn Thương Dư Khanh và Thương phu nhân, "Nếu như nói Cố Tân Tân hại Thương Lục là vì yêu sinh hận, vậy thì áp dụng lời này mà xem xét, ngược lại cũng có thể nói có người vì yêu sinh hận mà hại Thương Lục phải không?"

"Cậu không cần đứng đây chơi chữ, miệng cậu phát ra ba chữ Cố Tân Tân đó cũng không nghĩ xem cô ta đã hại Thương Kỳ và Thương Lục thế nào. Tôi nhất định sẽ không tha cho cô ta." Thương

Dư Khanh nghĩ đến Thương Kỳ hôm nay phải chịu oan ức, càng thêm hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Nếu như ông còn muốn động vào cô ấy, tôi sẽ không động vào Thương Lục, mà chính là đứa con gái bối này của ông đấy."

"Cửu..... Cửu ca?" Thương Kỳ khó tin nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, "Vì sao lại là em?"

"Cậu -----" Thương Dư Khanh hôm nay đúng là bị chọc điên.

"Tự ngài suy nghĩ cho kỹ đi, Thương Kỳ còn chưa kết hôn mà, nếu như có một ngày truyền đi lời đồn không tốt, hẳn là sẽ rất bất lợi cho tương lai chọn chồng cho cô ta. Bên ngoài nếu như đã truyền ra tin tôi và cô ta kết hôn, vậy thì tin tức từ trong miệng tôi nói ra hẳn là độ tin cậy sẽ rất cao nhỉ?"

"Cận Ngụ ĐÌnh -----"

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người đi ra ngoài, Thương Dư Khanh cúi người cầm chiếc cốc trên bàn ném tới, thế nhưng dù ông ta dùng hết sức lực thì cũng không thể khiến cho chiếc cốc kia ném đến Cận Ngụ ĐÌnh. Chiếc cốc thủy tinh trong suốt rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh, Cận Ngụ ĐÌnh đến đầu cũng không quay lại, cứ như vậy mà rời đi.

Cỗ tay áo của Thương Dư Khanh đều là nước, ông ta ngồi xuống ghế sô pha, tay còn run run chỉ về phía cửa, "Cận gia đều là những con sói, đã nhìn thấy chưa? Cắn người ta vừa ngoan độc lại chuẩn xác, chúng ta bị cậu ta tìm đến tận cửa sỉ nhục mà vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Con xem đi, đây chính là người muốn gả cho đấy!"

Thương phu nhân ngồi bên cạnh an ủi con gái, cơn giận của Thương Dư Khanh còn chưa tiêu hết, "Người Cận gia bọn họ, từ tận trong xương đều là bản năng của loài sói, vừa hung ác lại không chừa thủ đoạn nào. Kỳ Kỳ, con nên vui mừng mới phải, nếu như cậu

ta thật sự sau khi cưới con vào tòa nhà Tây mới lộ ra nguyên hình, lúc đó ai cũng không cứu được con nữa."

Thương Kỳ ngồi bên cạnh khóc, dù là sau khi tiến vào Cận gia không được dễ chịu thì cũng là đã tiến vào rồi, cũng tốt hơn là bây giờ cô ta bị người ta cự tuyệt đến tàn nhẫn thế này.

Cận Ngụ Đinh ngồi vào xe, đóng cửa lại. Ngọn lửa trong lòng vẫn không sao áp xuống, chính xác thì anh mới chỉ thăm dò thử thôi, nếu như anh có thể nhịn được thì vẫn là phải bồi Thương Kỳ diễn tiếp tuồng vui này mới phải đạo.

Thế nhưng chơi đùa quá mức tốn sức, cô ta có thể làm đến bước này, Cận Ngụ Đinh đúng là đã quá xem nhẹ rồi.

Tu Tư Mân đưa Cố Tân Tân về công ty, cũng không có ý định cùng đi vào. "Mai tôi phải về nhà một chuyến. Văn Văn có một buổi họp phụ huynh nên tôi muốn tham gia."

"Em biết, con bé đã nói với em rồi." Cố Tân Tân liếc người đàn ông ngồi bên cạnh, "Anh cần thận một chút."

"Em không phải lo lắng cho tôi, ngược lại không có tôi bên cạnh em đừng nên tùy tiện ra ngoài, đặc biệt là không được ra ngoài một mình."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu. "Em biết."

Cô về công ty, vừa rồi tiêu tốn quá nhiều thời gian, mọi chuyện chỉ có thể đẩy lên buổi tối. Tống Vũ Ninh còn chưa về, Cố Tân Tân chỉ có thể gọi điện cho đối tác hẹn lại thời gian, dù sao cô cũng không dám một mình đến chỗ hẹn.

Cô ngồi trước máy tính, một khi ngập trong công việc liền quên hết thời gian.

Tống Vũ Ninh trở lại, mang theo một người phùng phùng hỏa khí, cô ấy đẩy cửa tiến vào văn phòng. "Tức chết rồi."

Cô Tân Tân nghiêng đầu, "Sao thế?"

"Chị lãng phí nhiều thời gian như vậy ở bệnh viện, cùng với tài xế đưa anh ta đi kiểm tra toàn diện, cuối cùng cái gì cũng không sao. Vì sao lại không kiểm tra ra cho anh ta một cái bệnh nặng gì quách đi chứ."

Cô Tân Tân không nhịn được cười, "Không bệnh không phải là rất tốt hả? Nếu thật có bệnh thì bây giờ chị vẫn chưa thể về được đâu."

"Em nói xem, cũng đã là người lớn cả rồi..... Thật đúng là, lần đầu tiên trong đời gặp được. Nếu không phải vì sau đó có người điện tới gọi về thì chưa biết chừng cậu ta còn muốn đêm nay nằm viện lại đấy."

Tống Vũ Ninh trước giờ luôn thuộc trường phái hành động, lãng phí mất nửa ngày, nửa ngày này cô ấy có thể làm được bao nhiêu việc, "Tốt nhất đừng để cho chị gặp lại được anh ta, nếu không nhất định sẽ gặp một lần đánh một lần."

"Bình tĩnh nào, vạn nhất đánh anh ta bị thương thật thì cũng phiền toái." Cô Tân Tân dùng tay đỡ trán, cảm thấy hơi mệt, "Em hẹn lại đối tác vào tối nay, chị nghỉ ngơi một chút đi rồi chúng ta qua."

"Ừ."

Tòa nhà Đông.

Cận Hàn Thanh trở lại, bên trong phòng không có động tĩnh. Tiểu Vu nhìn thấy anh ta đi vào, mới hơi chuyển động bàn chân cứng ngắc, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài.

Thương Lục nghe thấy tiếng mở cửa, mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh dừng lại trên người Cận Hàn Thanh.

"Không ngủ à?"

Tiểu Vu quay đầu lại, "Vẫn ngủ ạ, vừa mới tỉnh thôi."

Khuôn mặt Thương Lục chìm trong chiếc gối mềm mại, trên tủ đầu giường đặt một lọ thuốc. Tiểu Vu vừa nhìn thấy, vội vàng đi tới, móc chìa khóa từ trong túi, mở ngăn tủ ra, bỏ chiếc lọ vào rồi khóa lại. Cô ấy có chút sợ sệt, dè dặt nhìn Cận Hàn Thanh, "Thật ngại quá, Cận tiên sinh, vừa rồi cho phu nhân uống thuốc tôi đã quên mất không cất thuốc đi. Nhưng vừa rồi một bước tôi cũng không rời khỏi, cũng không để cho phu nhân chạm vào lọ thuốc."

Sắc mặt Cận Hàn Thanh vẫn không hề tốt lên, "Vạn nhất cô ấy đụng vào thì sao hả?"

Đến lúc đó lại ăn lung tung, đây cũng không phải chuyện đùa.

Sắc mặt tiểu Vu trắng bệch, "Xin lỗi."

Thương Lục ngồi dậy, ánh đèn đầu giường hắt lên khuôn mặt cô ấy, "Chút chuyện nhỏ, có gì đâu mà anh phải nỗi giận?"

Tiểu Vu vội vàng quay sang nhìn cô ấy, Cận Hàn Thanh cũng hơi giật mình, "Tôi không có nỗi giận."

"Em đã uống thuốc xong, thuốc cũng không phải là đường, dù có bắt em uống nhiều em cũng sẽ không uống."

Từ khi Thương Lục sảy thai đến giờ chưa từng minh mẫn nói chuyện với Cận Hàn Thanh như vậy. Trên khuôn mặt anh ta tràn ngập kinh hỉ, nhanh chân tiến đến ngồi xuống mép giường. "Em nhớ là tốt rồi, tôi sợ em nhất thời quên mất."

"Mấy giờ rồi?"

Cận Hàn Thanh đưa tay lên xem đồng hồ. "Năm rưỡi, sắp đến giờ ăn tối rồi."

"Tôi nay em không muốn ăn cơm, muốn ăn bát mì."

"Được, được," Cận Hàn Thanh vội vàng xoay người nói với Tiểu Vu đứng ngơ ngác bên cạnh, "Nhanh đi nói nhà bếp làm đi."

"Vâng." Tiểu Vu đáp lại, đi tới cửa thì quay đầu lại nói. "Đúng rồi, hôm nay Thương phu nhân đến mang theo không ít bánh ngọt, nói là kêu nhà bếp làm, đều là đồ Cận phu nhân thích."

"Ừ," Cận Hàn Thanh đáp nhẹ, "Thương Kỳ thì sao, có đến không?"

"Không ạ."

Thương Lục đứng lên. "Em đói quá, muốn xuống ăn gì đó trước."

Cận Hàn Thanh không chút nghĩ ngợi kéo cổ tay cô ấy lại. "Để Tiểu Vu đưa lên đi."

"Vì sao không thể xuống ăn?"

Cận Hàn Thanh tỉ mỉ quan sát khuôn mặt của Thương Lục, vừa mừng vừa lo, "Em nói cho tôi trước, tôi là ai?"

"Hàn Thanh."

"Em..... Em hồi phục lại rồi?" Cận Hàn Thanh kích động ôm lấy cô ấy, "Thương Lục!"

Thương Lục đưa tay muốn đẩy anh ta ra, Tiểu Vu đứng bên cạnh lại không có lạc quan như thế. Bệnh tình của Thương Lục lúc tốt lúc xấu, cũng không biết lúc nào mới có thể hoàn toàn hồi phục.

"Anh thả em ra."

Cận Hàn Thanh vội vàng buông tay ra, "Được, chúng ta xuống lầu ăn."

Thương Lục đẻ mặc cho anh ta nắm chặt bàn tay mình dắt đi, hai người đi đến đầu cầu thang, vừa mới đi được mấy bước thì Thương Lục dừng chân lại. Tầm mắt cô ấy nhìn chầm chầm một chỗ, Cận Hàn Thanh cảm thấy không ổn, vừa muốn dẫn cô quay trở lại thì Thương Lục đã lùi về sau vài bước.

"Con đâu rồi? Đâu rồi?"

Cận Hàn Thanh vội vàng ôm lấy cô ấy, "Chúng ta về phòng trước."

Thương Lục không ồn ào nữa, cũng không dám nhìn lại chỗ đó, ngoan ngoãn theo Cận Hàn Thanh về phòng ngủ. Tiểu Vu dặn dò nhà bếp làm mì, Cận Hàn Thanh với đồ ăn của Thương Lục rất nghiêm khắc, lần này còn là Thương Lục chủ động muốn ăn nên cô ấy càng hết sức cẩn thận đứng cạnh trông chừng.

Tiểu Vu bụng một ít bánh ngọt và hoa quả đi lên lầu, lúc đi vào phòng ngủ thấy được Thương Lục ngồi trước bàn trang điểm. Cận Hàn Thanh đã lâu không được nhìn bộ dạng này của cô ấy, đang vô cùng hưng phấn không ngừng nói rồi lại nói.

Tiểu Vu bước nhanh về phía trước, "Cận phu nhân, ăn một chút lót bụng trước đi."

Bánh ngọt Thương gia đưa tới cũng không nhiều, nhưng lại rất khéo léo tinh xảo, mỗi loại sẽ có mấy khối nhỏ. Cận Hàn Thanh không thích ăn đồ ngọt, nên mỗi lần chỉ mang tới một ít.

Tiểu Vu đặt khay xuống, Thương Lục liếc nhìn, cầm một miếng bánh khoai thơm nức mũi bỏ vào miệng.

Cô ấy đang rất đói, chỉ hai miếng liền ăn xong.

Cận Hàn Thanh nhìn cô ăn cũng không kìm được vui vẻ, anh ta ngồi trên bàn trang điểm, cầm một miếng bánh vị trà xanh đưa cho Thương Lục.

Cô ấy ngoan ngoãn nhận lấy, cắn một miếng, lông mày đột nhiên nhíu chặt.

"Làm sao thế?" Cận Hàn Thanh nhìn vẻ mặt của cô, "Ăn không ngon à?"

Thương Lục không lên tiếng, nhai mấy lượt sau đó nuốt vào. Tiểu Vu đi ra ngoài, Cận Hàn Thanh thấy khuôn mặt nhỏ của Thương Lục nhăn nhó không nói gì thì cầm một miếng bánh ngọt lên bở vào trong miệng.

Một miếng vừa cắn xuống, Cận Hàn Thanh liền trực tiếp phun ra ngoài. Lỗ mũi anh ta bị kích thích kịch liệt, trong miệng đều là vị cay sặc sụa. Cận Hàn Thanh vội vàng cầm miếng trái cây bên cạnh đưa cho Thương Lục. "Nhanh, mau ăn cái này."

Thương Lục ăn hai miếng, vẻ mặt dịu đi không ít. Cô ấy muốn tiếp tục đưa tay về phía bánh ngọt, Cận Hàn Thanh vội vàng giữ lại cổ tay cô ấy. "Trong này có bở đồ, em còn muốn ăn?"

"Đồ ở nhà đưa tới phải ăn hết."

"Thế này rồi còn ăn làm sao được?"

"Trong nhà đưa tới, là bỏ công sức và tấm lòng thành ra làm, nhất định phải ăn hết." Thương Lục lặp lại.

Cận Hàn Thanh cầm một miếng khác bỏ vào trong miệng, vừa cắn vào liền như lúc trước phun ra ngoài.

Nói là làm bằng muối cũng không quá, mặn không khác gì đang cắn một cục muối.

Mà cái lúc trước chính là bị bỏ mù tạc vào trong, đầu bếp của Thương gia không đến nỗi làm chuyện như vậy. Cận Hàn Thanh cầm đĩa trên bàn giật giữ văng mạnh đi. Thương Lục bị dọa sợ, người đàn ông thấy thế thì vội vàng dồn nén tâm tình cho sắc mặt dịu dàng trở lại.

"Thương Lục, đừng sợ," Hai tay Cận Hàn Thanh nắm nhẹ vai cô ấy, "Em nói cho tôi, là ai nói với em đồ người khác đưa tới là phải ăn hết?"

Thương Lục nhìn Cận Hàn Thanh, nghĩ một lúc, cuối cùng phun ra hai chữ. "Kỳ Kỳ."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Cô Lại Dám Làm Như Vậy Với Người Phụ Nữ Của Tôi?

Dịch: CP88

***

Thương Kỳ?

Khuôn mặt Cận Hàn Thanh càng ngày càng lạnh, Thương Lục thấy thế, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh ta, "Đừng tức giận."

"Bánh ngọt lúc trước đưa tới có phải là cũng khó ăn như vậy?"

Đáy mắt Thương Lục lộ ra mờ mịt, cô ấy khẽ lắc đầu, "Không nhớ rõ."

"Mỗi lần đều phải ăn xong sao?"

Thương Lục liếc nhìn đám bánh tan nát trên mặt đất, "Anh lăng phí đồ ăn rồi."

Cận Hàn Thanh đau lòng đến mức rỉ máu, cũng không biết trước khi anh ta phát hiện ra thì Thương Lục đã ăn phả bao nhiêu cái bánh như vậy. Lúc trước Thương gia mang thức ăn tới cũng có những lúc chuẩn bị rất nhiều bánh ngọt để chia cho cả tòa nhà chính và tòa nhà Tây nữa. Mà Thương Lục thích ăn nhất là mấy thứ này, hầu như là lần nào cũng có. Xem ra kẻ kia là nhân lúc Thương Lục gần đây phát bệnh thần trí không tỉnh táo, bệnh càng ngày càng nghiêm trọng mới không biết kiêng dè là gì như vậy.

Có thể là vì đoán anh ta sẽ không ăn, mà dù Thương Lục ăn không ngon cũng sẽ ăn cho bùa hết.

"Thương Kỳ còn nói với em những gì nữa?"

Thương Lục nhíu chặt lông mày ngẫm nghĩ, thật sự là nghĩ không ra.

Cận Hàn Thanh siết chặt vai Thương Lục, Thương Lục đứng lên, lần nữa vuốt ve khuôn mặt anh ta. "Anh dữ quá."

"Sau này những thứ đồ khó ăn như vậy không được ăn nữa."

"Cũng vẫn được, không khó ăn." Một tay kia của Thương Lục rơi xuống bả vai Cận Hàn Thanh, "Không phải thứ gì đặc biệt thích ăn thì có thể từ từ ăn, cuối cùng cũng sẽ xong thôi."

Cận Hàn Thanh nghe cô ấy nói, càng ngày càng đau lòng không thôi, cuối cùng chỉ có thể ôm cô ấy vào lòng, "Em có bị ngốc không? Không thích thì không cần phải động, càng không được bỏ vào miệng. Em không biết nó rất khó ăn sao?"

"Anh sao vậy?" Thương Lục vỗ nhẹ lưng Cận Hàn Thanh. "Em rất tốt, không sao cả."

"Thương Lục -----"

Kẻ đó chính là nhìn trúng được cô ấy ngốc, nhìn trúng cô ấy cái gì cũng sẽ không nói, nếu không phải nhờ Thương Lục hôm nay tốt lên một chút thì Cận Hàn Thanh đúng là nằm mơ cũng không ngờ được bên trong bánh ngọt Thương gia mang đến sẽ có những thứ đồ này!

Mà việc này còn xảy ra ngay dưới mắt của anh ta, anh ta nhắc chân giẫm lên một khối bánh ngọt, đem nó nghiền nát.

Ngày hôm sau.

Thương phu nhân dẫn theo Thương Lục đến tòa nhà Đông, Thương Kỳ mệt mỏi đi theo sau lưng bà ta. "Mẹ, mẹ tự nhiên lại muốn chạy đến tòa nhà Đông làm cái gì? Còn muốn kéo con theo nữa."

"Anh rể con gọi điện thoại tới, nói chị con lại náo loạn dữ dội đây."

"Chị ấy mà không nháo thì mới là không bình thường đấy."

Hai người đi vào trong nhà nhưng không nhìn thấy bóng dáng Thương Lục đâu, Thương phu nhân nhanh chân đi vào. "Hàn Thanh, Thương Lục đâu?"

"Ở trên lầu, bị giam lại rồi."

"Bệnh tình lại trở nên nghiêm trọng sao?"

Cận Hàn Thanh đi đến trước bàn ăn, kéo ghế mời Thương phu nhân ngồi xuống. "Mẹ, mẹ ngồi xuống trước đã."

"Mẹ đâu còn tâm trạng mà ngồi ăn nữa."

"Để con nói tiểu Vu dẫn Thương Lục xuống." Cận Hàn Thanh vừa nói xong, liền đi đến chân cầu thang lớn tiếng gọi.

Thương phu nhân nhanh chóng đi qua. "Vẫn là để mẹ lên đi."

"Không cần, mẹ và Kỳ Kỳ ngồi xuống trước đi."

Thương Kỳ liếc nhìn bàn ăn trước mặt, cảm thấy có gì đó kỳ quái. Ngày thường nói chuyện đều là vào phòng khách, vì sao hôm nay lại muốn ngồi ở bàn ăn?

Tiểu Vu dùi Thương Lục từ trên lầu đi xuống, người giúp việc cũng từ trong phòng bếp đi ra, cầm trong tay các loại dụng cụ. Thương Kỳ hơi biến sắc, mơ hồ đoán ra được gì đó.

Thương phu nhân đi đến trước mặt Thương Lục. "Thương Lục, con không sao chứ?"

Thương Lục nhìn bà ta, cũng không chào một tiếng mà đi thẳng đến bên người Cận Hàn Thanh.

"Không phải phu nhân muốn học làm bánh ngọt sao? Đến đây, hôm nay để tôi dạy cho phu nhân."

Thương Lục nhìn chầm chằm nguyên liệu nấu ăn trên bàn, vui vẻ đưa tay ra. Cận Hàn Thanh cầm tạp dề đặt ở một bên buộc vào cho cô ấy, "Nhìn em sốt ruột kia, từ từ thôi."

Người giúp việc đứng bên cạnh đồ nước, động tác thuần thục bắt đầu nhào mì. Thương phu nhân ngồi xuống chỗ của mình, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt khác lạ của Thương Kỳ bên cạnh.

Cận Hàn Thanh đi vào trong bếp lấy ra từng cái bát nhỏ, mỗi chiếc bát có một loại nguyên liệu, có hạch đào, nho khô, nam việt quất các loại.....

Thương Kỳ đứng ngồi không yên, hai tay âm thầm lau mồ hôi lên đầu gối, bàn tay nhẹ nắm lại, "Anh rể, em về trước đây, bạn em còn đang chờ có chút việc."

"Chuyện gì mà gấp gáp như vậy?"

"Đúng đó ạ, gần đây cậu ấy gấp phải chút chuyện phiền phức." Thương Kỳ nói xong liền đứng dậy.

Cận Hàn Thanh đi tới, bàn tay nhẹ đặt lên bả vai Thương Kỳ. "Gấp cái gì, chị gái của em thật khó mới nổi hứng thú, em không nể mặt cô ấy chút nào à?"

"Nhất định bữa khác em sẽ quay lại....."

Cận Hàn Thanh thu tay, ngón tay siết trên bả vai Thương Kỳ càng ngày càng dùng sức, cô ta nghĩ xương của mình sắp bị anh ta bóp nát rồi. "Kỳ Kỳ, giữa chừng em lại bỏ đi như vậy, chị gái em nhất định sẽ buồn lắm đó."

Thương Kỳ không còn lựa chọn nào khác là ngồi trở về, nhìn thấy Thương Lục đang nhào mì, trên tay và mặt đều dính bột.

"Cận phu nhân, phu nhân phổi nguyên liệu đi, lát nữa sẽ dùng tới."

"Được."

Thương Kỳ nhìn chầm chằm dáng vẻ của Thương Lục, tuy là khuôn mặt của cô ấy cực kỳ yên tĩnh nhưng động tác lặp đi lặp lại không suy nghĩ, không giống như đã hoàn toàn tĩnh táo lại. Khóe miệng cô ta khẽ cong lên, thế nhưng động tác tiếp theo của Thương Lục lại khiến cho cô ta không sao cười tiếp được.

Cô ấy đổ tất cả những chai lọ trong tay vào bát sữa bò, muối, đường, bột hồ tiêu, Cận Hàn Thanh rút từ trong túi ra một lọ thuốc đưa cho Thương Lục, Thương Lục nhìn cũng không nhìn, trực tiếp vặn nắp sau đó đổ toàn bộ thuốc bên trong vào bát sữa bò.

Thương phu nhân vội vàng đứng dậy ngăn cản. "Thương Lục, đó là thuốc của con đó!"

Thương Lục mắt điếc tai ngơ bắt đầu khuấy, sữa bò bắn lên người, Cận Hàn Thanh rút khăn giấy lau cho cô ấy, "Sao lại không cẩn thận như vậy, đã nói cứ từ từ rồi mà."

Chờ đến khi nguyên liệu hoàn toàn được trộn đều, Thương Lục đổ chúng vào trong bột mì. Cận Hàn Thanh đứng một bên quan sát, tiện tay đưa cho cô ấy một chiếc lọ khác.

Thương Kỳ nhìn rất rõ ràng, là mù tạc.

Sắc mặt cô ta trong nháy mắt tái mét, hai tay khẩn trương đan vào nhau. Thương phu nhân ngồi bên cạnh không nhịn được cõi lên tiếng. "Ôi ôi, những cái đó không thể để vào được, không ăn được đâu!"

"Mẹ, mẹ không phải lo, Thương Lục chỉ làm chơi thôi."

"Làm chơi cũng không được, ngộ nhỡ bỏ vào trong miệng thì làm sao giờ?"

Thương Lục đỡ mù tạc vào, đưa tay muốn nhào mì. Cận Hàn Thanh kéo cô ấy về bên cạnh mình, "Em làm cái khác đi."

Thương Kỳ đè lại đầu gối, nhưng vẫn không thể kiểm soát được đôi chân run rẩy. Trong lòng cô ta nhanh chóng đoán được đám bánh ngọt đưa vào tòa nhà Đông kia hẳn đã tiến vào miệng của Cận Hàn Thanh, bằng không hôm nay anh ta cũng không làm ra chuyện này.

Lúc đó cô ta đúng là bị Cận Ngụ Đinh chọc tức cho chập mạch luôn rồi, anh luôn miệng vì Thương Lục vì Thương Lục, vì Cố Tân Tân, trong lòng chính là nửa phần cũng không có cô ta. Cơn giận này của cô ta không sao tiêu hết, lại nhìn Thương phu nhân lo lắng cho khẩu vị của Thương Lục nên mới nghĩ đến xả giận bằng cách đó. Thương Lục thời gian này đang điên điên khùng khùng đến lợi hại, làm thế nào cô ta cũng không ngờ được mọi chuyện lại bị bại lộ.

Sau khi bánh ngọt thành hình, người giúp việc bưng vào trong bếp. Trên tay Thương Lục dính đầy bột mì, Thương Kỳ vốn là muôn thừa dịp Cận Hàn Thanh đưa cô ấy đi rửa tay lén trốn đi, thế nhưng không ngờ Cận Hàn Thanh lại trực tiếp cho tiểu Vu xử lí việc này.

Người đàn ông ngồi trước bàn ăn, ánh mắt đảo qua Thương Kỳ, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Thương phu nhân.

"Mẹ, bánh ngọt ngày thường đưa tới tòa nhà Đông đều là do đầu bếp làm sao?"

"Đúng đó, thợ làm bánh ngọt của Thương gia chưa từng đổi. Trước khi Thương Lục gả đi cũng đã ăn quen, thế nên dù mẹ không quá thích mấy thứ mềm mềm đó nhưng vẫn giữ lại trong nhà."

Hai tay Cận Hàn Thanh đan vào nhau, khuỷu tay chống trên mép bàn, "Đều là do ông ấy làm sao?"

"Ừ, làm sao thế?"

Thương Kỳ nắm chặt ngón tay, rũ mi mắt không dám nhìn Cận Hàn Thanh, lại thầm nghĩ như vậy thì quá rõ là đang chột dạ. Cô ta cố gắng trấn định lại, thế nhưng tầm mắt vừa nháy lén lập tức bị Cận Hàn Thanh bắt được.

"Kỳ Kỳ thì sao? Có giúp đỡ gì không?"

Thương Kỳ vừa muốn lên tiếng, Thương phu nhân đã nhanh hơn một nhịp mở miệng. "Thi thoảng sẽ học làm, gần đây tay nghề cũng tăng lên không ít, thi thoảng cũng sẽ ở bên cạnh giúp ông ấy."

Thương Kỳ nghe vậy, nhanh chóng nói. "Em cũng chỉ là giúp nhào bột thôi, đều là ông ấy làm."

Người đàn ông như có như không cong môi, "Hóa ra là vậy."

Thương Kỳ nghe được, toàn thân lập tức nổi đầy da gà da vịt, "Anh rể yên tâm đi, bánh ngọt cho chị ăn đều là tự mình ông ấy làm, tay nghề của em sao dám chen chân vào chứ."

Thương phu nhân còn muốn nói gì đó, Thương Kỳ vội vàng đá chân bà ta. Thương phu nhân vốn là muốn thay con gái mình nói vài lời hay, dù sao Thương Kỳ đối với Thương Lục cũng rất có tâm.

Tiểu Vu dẫn Thương Lục đi ra, Cận Hàn Thanh để cho cô ấy ngồi xuống bên cạnh mình, "Mẹ, mẹ xem Thương Lục có phải là sắp khỏe lại rồi không?"

"Đúng vậy đó," Thương phu nhân không ngừng gật đầu. "Nhìn bộ dạng như vậy, so với đoạn thời gian trước đúng là khá hơn rất nhiều."

"Con cũng mong chờ cô ấy nhanh chóng khỏe lại, như vậy chúng con có thể tận hưởng ngày tháng hạnh phúc về sau rồi."

Thương Kỳ cũng chen lời. "Anh rể yên tâm đi, chị nhất định sẽ khỏe lại."

Cũng không lâu lắm, người giúp việc đặt bánh ngọt lên một cái đĩa, cầm theo đĩa đi ra. "Cận tiên sinh, được rồi."

Thương phu nhân đã tận mắt xem quá trình làm. "Tiếc là không ăn được rồi."

"Mẹ, mẹ yên tâm, có mấy người lại thích khẩu vị này." Cận Hàn Thanh nói xong, đích thân cầm đĩa bánh ngọt đi đến bên cạnh Thương Kỳ, đưa đĩa cho cô ta. "Chị em làm đầy, không nếm thử sao?"

Thương phu nhân vội vàng ngăn cản. "Hàn Thanh, con cũng hờ đồ theo rồi hả?"

Cận Hàn Thanh nhét đĩa vào trong tay Thương Kỳ, "Ăn đi."

Tay Thương Kỳ run rẩy, cẩn thận nhìn Cận Hàn Thanh. "Anh rể, em..... em không đói."

"Không đói cũng phải ăn hết."

Thương phu nhân lúc này đã nhìn ra không đúng, bà ta hạ giọng hỏi, "Hàn Thanh, chuyện này là thế nào?"

"Mẹ, chỉ là con thấy Thương Lục làm ra được đám bánh ngọt này cũng không dễ dàng gì, dù gì cũng một tấm lòng thành, không thể để Thương Kỳ phụ lòng cô ấy được."

"Nhưng trong đó có rất nhiều thứ không thể ăn được." Thương phu nhân vừa rồi cũng đã nhìn đến rõ ràng.

"Không sao ca, bỏ thêm đồ cũng phải ăn hết mới được, không thể lãng phí."

Thương phu nhân đi đến bên cạnh Cận Hàn Thanh, "Hàn Thanh, con hãy nói thật cho mẹ biết, có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Thật sự không có chuyện gì, mẹ, mẹ đừng lo lắng."

Thương Kỳ thả dĩa trong tay xuống, miễn cưỡng cười cười, "Anh rẽ....."

"Ăn!" Cận Hàn Thanh gầm lên, Thương Kỳ sợ đến mức vội vàng cầm lấy chiếc dĩa. "Anh rẽ, tốt xấu gì anh cũng phải nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra chứ? Chị bỏ thêm cả thuốc vào trong đó, sao có thể ăn được chứ, sẽ chết người đó."

"Cô cũng biết là ăn vào có thể chết người?" Bàn tay Cận Hàn Thanh từ phía sau ấn lên cổ Thương Kỳ, "Vậy cô cho Thương Lục ăn cái gì đấy hả?"

Thương phu nhân nghe thế, vội vàng kéo cánh tay Cận Hàn Thanh, "Hàn Thanh, con nói cho rõ ràng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Còn giả bộ với tôi làm cái gì? Ăn!"

Thương Kỳ rụt cổ lại, sợ đến mức không ngừng run rẩy, "Anh rẽ....."

"Cô bỏ mù tạc, muối vào trong bánh ngọt của Thương Lục, còn khiến cho cô ấy nhất định phải ăn hết. Cô nghĩ là chuyện này sẽ không ai biết được sao?"

Một tia hi vọng cuối cùng của Thương Kỳ bị bóp nát, nơ khóe mắt nhìn về phía Thương Lục cách đó không xa, "Em chưa từng làm loại chuyện đó, thật đấy. Không có liên quan gì đến em cả, anh rể, mấy thứ mù tặc, muối gì đó....."

"Không liên quan gì đến cô, vậy là đầu bếp của Thương gia có vấn đề sao? Những thứ đồ này rõ ràng là lúc làm đã bỏ vào, hay là cô muốn nói là do mẹ bỏ?"

Thương phu nhân khó có thể tin nhìn về phía Thương Kỳ, Thương Kỳ bị Cận Hàn Thanh tiếp tục ấn lên cổ, sức mạnh trong tay càng ngày càng tăng, cơ hồ khiến cho khuôn mặt của cô ta đều vùi xuống bàn ăn.

"Anh rể," Thương Kỳ sốt ruột giải thích. "Anh hiểu lầm rồi, sao em có thể làm ra loại chuyện đó chứ. Không phải em!"

Thương phu nhân cũng kéo lại cánh tay của Cận Hàn Thanh. "Con thả Kỳ Kỳ ra trước đã, có chuyện gì thì từ từ nói."

"Mẹ, mẹ tốt nhất là ngòi vè chổ của mình, hoặc là đi quan tâm đứa con gái lớn của mình kia kia, xem xem những lúc cô ấy si ngốc đã ăn phải bao nhiêu thứ đồ chết người này!" Cận Hàn Thanh nói tới đây thì càng thêm điên tiết, anh ta dùng sức ấn xuống phía sau gáy Thương Kỳ, "Ăn sạch cho tôi. Tốt nhất là ăn từng miếng từng miếng một cho sạch sẽ, nếu không hôm nay tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô!"

Thương Kỳ không phải là không biết tính tình của Cận Hàn Thanh như thế nào, hơn nữa hiện tại gò má cô ta đang dán chặt vào chiếc đĩa, căn bản là không nhúc nhích được. Cô ta vội vàng cầm một miếng bánh bỏ vào trong miệng.

Mù tặc trộn với thứ thuốc đắng lan ra khắp miệng, Thương Kỳ còn chưa nuốt vào bụng liền muốn nôn mửa. Cận Hàn Thanh nhìn chằm chằm động tác chậm chạp của cô ta, "Nhanh lên một chút!"

Thương Kỳ không dám lè mề, thật khổ sở mới nuốt được một miếng bánh ngọt vào trong bụng. Cô ta nôn khan thành tiếng, mũi bị sặc mù tặc, nước mắt chảy ra, trong miệng cũng đắng nghét.

Cận Hàn Thanh nhấc tay chỉ về phía tiểu Vu. "Lấy thêm một đĩa nữa tới đây."

"Bỏ đi Hàn Thanh, cứ tiếp tục sẽ chết người thật đó." Thương phu nhân sợ hãi kéo lại cánh tay Cận Hàn Thanh.

Tiểu Vu đứng bất động tại chỗ không dám đi, Thương Lục cũng bị giật mình, cô ấy ngồi trên ghế bất an nhúc nhích, nhưng cuối cùng vẫn không dám đứng lên.

"Lúc cô ta cho Thương Lục ăn những thứ đó vì sao không nghĩ tới có thể hại chết người?" Cận Hàn Thanh nhìn vành mắt đỏ ửng của Thương Kỳ, một dáng vẻ muôn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu. Anh ta càng nghĩ càng điên tiết, cầm một miếng bánh bên cạnh nhét vào miệng cô ta. "Cô giờ cái trò này với tôi cũng vô dụng thôi, nước mắt của phụ nữ có mấy kẻ là thật? Thương Kỳ, tôi đúng là đã không hề đề phòng cô, còn cho là cô vẫn luôn tận lòng chạy qua chạy lại ở tòa nhà Đông. Cô thành thật nói cho tôi biết, rốt cuộc cô còn làm gì với Thương Lục nữa?"

"Không có....." Trong miệng Thương Kỳ đầy ứ bánh ngọt, "Em chưa từng làm, mẹ, cứu con....."

Thương Lục hoàn toàn bị dọa sợ, ngồi ở cách đó không xe bịt lại lỗ tai, "A! A!"

Thương Kỳ nghe được, vội vàng la to, "Chị, cứu em!"

"Á -----"

Sức mạnh trong tay Cận Hàn Thanh khẽ buông lỏng, đi tới đứng bên cạnh Thương Lục, để cho Thương Lục ôm lấy thắt lưng mình, "Đừng sợ."

Thương Kỳ phun bánh ngọt trong miệng ra, sợ đến mức vội vàng ôm lấy cánh tay Thương phu nhân. "Mẹ, chúng ta về nhà đi. Mau về nhà."

Sắc mặt Thương phu nhân nghiêm túc nhìn về mấy người cách đó không xa. "Hàn Thanh, con nói mọi chuyện cho rõ ràng."

"Mẹ, bánh ngọt hôm qua đưa đến tòa nhà Đông mẹ đã thử chưa?"

"Ở nhà để lại một ít, đều không có vấn đề."

"Nhưng bánh ngọt mang đến tòa nhà Đông lại có mùi vị không bình thường."

Kỳ thực Thương phu nhân vừa rồi nghe bọn họ nói chuyện đã đoán được gần hết là xảy ra chuyện gì, nhưng thế nào bà ta cũng không thể liên hệ được chuyện đó và Thương Kỳ. "Để mẹ về hỏi xem, nói không chừng là lúc làm bột đã cho nhầm nguyên liệu. Có lẽ là hiểu lầm."

Cận Hàn Thanh cười gằn, "Không lẽ thợ làm bánh của Thương gia lại có khẩu vị nặng như vậy?"

"Mẹ." Thương Kỳ ôm cánh tay bà ta không buông.

Bàn tay Cận Hàn Thanh nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Thương Lục, tầm mắt đảo qua Thương Kỳ, trong lời nói cũng tràn đầy nhắc nhở, "Sau này đứng có đến gần Thương Lục, tòa nhà Đông không hoan nghênh cô."

"Anh rě, em thật không có....."

Thương phu nhân phu nhân nghe vậy, một tay nắm lấy cổ tay Thương Kỳ kéo cô ta đi, "Đi."

"Mẹ, con thật sự chưa từng làm, không phải con."

"Đi." Thương phu nhân không muốn nhiều lời, kéo tay Thương Kỳ đi ra ngoài.

Đi ra đến ngoài, bà ta mới thả tay Thương Kỳ ra, "Con nói đi, chuyện này có phải là thật không?"

"Mẹ, đến cả mẹ cũng không tin con sao?"

Ánh mắt Thương phu nhân vẫn chưa hết âm u, "Vừa rồi nếu không phải vì chị con bị dọa sợ thì con nghĩ mình có thể dễ dàng thoát như vậy sao? Con lại thật sự làm như vậy với chính chị gái của mình?"

"Con không có."

"Chờ mẹ về nhà hỏi cho rõ ràng, Kỳ Kỳ, đến lúc đó con đừng khóc lóc cầu xin mẹ."

Thương phu nhân bước nhanh ra ngoài, Thương Kỳ thấy thế, vội vàng đuổi theo sát phía sau. "Nhất định là thợ làm bánh đã nhầm, đúng, chính là ông ấy....."

"Hôm nay ba con ở nhà, mẹ sẽ nói ông ấy ngay lập tức gọi thợ làm bánh ra, đến lúc đó để cho hai người đối chất?"

"Mẹ!"

Thương phu nhân ổn định bước chân, trong ánh mắt vẫn còn chút khó tin, "Đúng là con?"

"Con....." Thương Kỳ còn muốn thử lần cuối cùng, "Con là sơ chỉ không ăn được ngọt nên mới làm những vị khác thôi."

"Kỳ Kỳ, vì sao con lại làm như vậy với Thương Lục chứ?"

"Mẹ, không lẽ mẹ không tin lời con sao?"

Thương phu nhân khẽ lắc đầu, "Con cảm thấy lý do đó có thể khiến cho anh rể của con tin không?"

Thương Kỳ nhìn theo Thương phu nhân không quay đầu lại lấy một lần bồ đi, lúc trước cô ta cũng từng làm như vậy, chỉ là chưa bao giờ bị phát hiện. Cô ta làm sao biết được Cận Hàn Thanh đột nhiên lại đi ném thử chứ?

Không có Tu Tư Mân ở nhà, Cố Tân Tân càng không kiêng dè mà vùi đầu vào công việc. Buổi tối còn có mấy bản thảo của các tác giả gửi tới, cô không yên lòng để cho người khác xử lý vì dù sao cũng là bỏ ra không ít tiền đào về, cô phải tự mình kiểm tra mới được.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, Tống Vũ Ninh đến gõ cửa mấy lần Cố Tân Tân đều không có ý muốn về nhà.

Mười giờ tối, Tống Vũ Ninh đẩy cửa phòng làm việc đi vào, liền nhìn thấy Cố Tân Tân nằm nhoài trên bàn làm việc, giống như là đã ngủ thiếp đi. Tống Vũ Ninh thả nhẹ bước chân tiến lên, "Tân Tân?"

Đôi mắt cô mờ to, ngực cũng pháp phòng kịch liệt, Tống Vũ Ninh vội vàng đi đến bên cạnh. "Làm sao vậy?"

"Đau dạ dày."

"Khó chịu lắm sao? Có cần đi bệnh viện không?"

Cố Tân Tân nằm nhoài trên mặt bàn không nhúc nhích, "Một lát nữa sẽ ổn thôi."

"Chị đã nói với em buổi tối nhất định phải ăn tử tế, em lại nhất định không chịu nghe."

Cố Tân Tân đau đến mức trên trán cũng toát đầy mồ hôi lạnh. "Em nghe mà, cũng đã ăn cơm tối."

"Gọi thức ăn ngoài đến cũng gọi là ăn tối?"

"Được rồi, là do em nhất thời thèm ăn cái đó."

Bình thường nếu cô tăng ca ở công ty thì Tống Vũ Ninh sẽ phải mang đồ ăn cho cô, vốn dĩ cô cũng không đòi, nhưng đến hơn chính giờ thì bụng lại đột nhiên đói cồn cào. Cô không muốn làm phiền người khác nên tùy tiện đặt đồ ăn bên ngoài giao tới. Không ngờ chỉ vừa ăn xong được một lúc thì dạ dày đau thắt lại, bây giờ đến sức lực ngồi dậy cũng không có.

Tống Vũ Ninh nhìn trên trán cô đầy mồ hôi, một giây cũng không dám chậm trễ. "Đi, đến bệnh viện."

Cố Tân Tân đúng là không chịu nổi nữa, cuối cùng chỉ có thể mặc cho Tống Vũ Ninh đưa đến bệnh viện.

Chẩn đoán ra là viêm dạ dày, cần phải tiếp nước, Tống Vũ Ninh nhanh chóng làm thủ tục nằm viện cho cô. Cố Tân Tân nằm trên giường bệnh, hướng về phía Tống Vũ Ninh đứng bên cạnh nói, "Có tiền vẫn là tốt nhất, ở bệnh viện được nằm trong phòng bệnh riêng."

"Hơn nửa đêm ở chỗ này mà cảm khái, cho em ăn đồ linh tinh đây."

Cố Tân Tân yếu ớt nằm đó, "Em cũng đã đáng thương đến thế này rồi mà chị còn nhẫn tâm mắng em nữa?"

Tống Vũ Ninh liếc cô một cái, "Nằm nghỉ ngơi một chút đi."

"Chị về nhà đi, em ở đây một mình là được rồi."

"Em muốn chị bị vị kia lột da sao?"

Cố Tân Tân không nhịn được cười, "Cũng đã nửa đêm rồi, đừng có nói mấy chuyện khủng bố vậy chứ."

Tống Vũ Ninh ngồi trên chiếc ghế tựa bên cạnh. "Có muốn chị gọi ba mẹ em tới đây không?"

"Tuyệt đối đừng, bọn họ chắc đều đã ngủ rồi, em cũng không muốn bọn họ lo lắng."

Cố Tân Tân kéo chăn đến cổ, Tống Vũ Ninh nhìn bộ dạng của cô quả thật là có chút đáng thương, "Em đó....."

"Em ngủ một chút đây, lần sau nhất định sẽ chú ý mà."

Tống Vũ Ninh không tiện trách cô thêm nữa, một phần đúng là không dành lòng.

Cận Ngụ ĐÌnh nhận được tin chạy đến bệnh viện, hiện tại đang trước cánh cửa khép chặt. Khổng Thành đưa tay muốn gõ cửa, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, nhanh chóng hướng về phía anh ta nháy mắt, Khổng Thành liền ngoan ngoãn thu tay về.

Cận Ngụ ĐÌnh đi sang bên cạnh mấy bước, suy nghĩ một chút, cuối cùng nói với Khổng Thành, "Cái người phụ nữ họ Tống kia lúc này nhất định là đang ở bên trong, cậu nghĩ cách dẫn cô ta đi đi."

"Tôi?" Khổng Thành cũng không phải là chưa từng được chiêm nghiệm sức mạnh của người phụ nữ kia, lần trước bị cô ấy phủ phàng vật ngã, thật sự là khiến cho anh ta đau khắp mình mấy đến mấy ngày sau.

"Không phải cậu chẳng lẽ là tôi?"

"Cửu gia, ngài cứ đi thẳng vào không phải là được rồi sao?"

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh thoảng âm trầm, "Giờ muốn cậu làm chút chuyện mà cậu cũng muốn cò kè mặc cả với tôi phải không?"

"Không dám."

Khổng Thành còn chưa tính toán chuyện hơn nữa đêm bị anh gọi ra, hóa ra còn có chuyện đau đớn hơn chờ ở phía trước.

Tống Vũ Ninh ngồi bên cạnh giường bệnh trông Cố Tân Tân, chuông điện thoại vang lên lúc cô ấy đang buồn ngủ suýt thì gục xuống. Cô ấy nhận điện thoại, một giây sau lập tức đứng phắt dậy, "Xe của tôi rõ ràng là đậu đúng chỗ, không có mất hả? Còn là đụng trực diện?"

Cố Tân Tân mở mắt, nhỏ giọng hỏi Tống Vũ Ninh, "Làm sao thế?"

"Tôi lập tức đi xuống!" Tống Vũ Ninh ngắt máy. "Có một tên mắng bệnh thần kinh va vào xe chị, còn nói cái gì mà bốc khói luôn rồi."

"Vậy chị mau đi xem đi."

Tống Vũ Ninh lúc này đã bình tĩnh trở lại, ngồi về ghế, "Đụng thì cũng đã đụng rồi, để em ở đây một mình chị không yên tâm."

"Em thì có thể có chuyện gì được chứ?" Cố Tân Tân liếc bình nước bên cạnh một chút, "Một bình này còn nhiều lắm, chị không cần phải căng thẳng đến mức đấy. Đây cũng là ở bệnh viện, nếu có người muốn hại em cứ chuông báo động là được rồi mà."

"Được rồi, chị đi liếc thử một cái."

Cố Tân Tân vung tay. "Đi đi."

Tống Vũ Ninh cầm điện thoại bước nhanh ra ngoài, đi ra khỏi phòng bệnh còn tiện tay đóng cửa lại. Cố Tân Tân nhìn đồng hồ, vậy mà đã 11 rưỡi rồi.

Cô khép lại mắt lần nữa, mấy ngày cực khổ liên tiếp đúng là muốn ép vỡ cô.

Bên tai mơ hồ có tiếng mở cửa, Cố Tân Tân cũng không mở mắt, "Nhanh như vậy đã quay lại, xử lý xong rồi?"

Cận Ngụ ĐÌnh khóa trái cửa phòng bệnh, Cố Tân Tân nghe được tiếng lách cách thì lập tức mở mắt, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đã đi đến bên giường. Cô sốt ruột muôn ngòi dậy, người đàn ông thấy vậy liền đưa tay đe lại vai cô.

"Anh tới đây làm gì?"

"Bệnh viện là của nhà em mở sao?" Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Cố Tân Tân đút tay vào trong chăn, "Tống Vũ Ninh là bị anh dụ ra phải không?"

"Tôi dụ cô ta ra làm cái gì?" Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống khuôn mặt nhỏ trắng nhợt của cô, "Đang khỏe mạnh sao lại bị bệnh?"

"Không tính là bệnh, ăn phải đồ ăn hỏng mà thôi."

Lông mày Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt lại, "Em thiếu tiền như vậy sao? Không phải là đã bán nhà rồi à? Sao lại còn muốn liều mạng làm cái trang web kia làm gì?"

"Tôi bỏ nhiều tiền vào đó như vậy, có thể không liều mạng sao?" Cố Tân Tân không muốn nói nhiều với anh, cô đang cực kỳ mệt mỏi.

Cận Ngụ ĐÌnh chính là không nhìn được cô như vậy, bên ngoài đều là nói cô leo lên cao, nhưng đây có chút nào giống với cái bộ dạng leo cao sao? "Nếu em lỗ vốn thì Tu Tư Mân cũng bù nổi."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh nghĩ thật đơn giản. Tôi chính là không muốn mãi giậm chân tại chỗ như trước kia nên bây giờ mới phải hợp lực lại mạnh mẽ xông về phía trước."

Người đàn ông ngồi bên cạnh hơi giật mình, cuối cùng không nói nữa. Cố Tân Tân khép mắt lại, nhưng có anh ngồi bên người làm thế nào cũng không thể ngủ được. "Anh có thể đi rồi."

"Tôi ngồi đây có ảnh hưởng gì đến công việc của em sao?"

Cố Tân Tân xoay người lại, đưa lưng về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Ừ, tôi không muốn gặp lại anh."

Gần đây mỗi một câu cô thốt ra đều biến thành dao găm phi về phía anh. Cận Ngụ ĐÌnh chỉ có thể tận lực nghĩ thoáng, nếu không trái tim này hẳn là đã sớm biến thành con nhím rồi.

"Em không muốn gặp lại tôi, nhưng phòng bệnh của em không thể không có người trông chừng được."

Cố Tân Tân vẫn nhắm chặt hai mắt, "Bạn của tôi rất nhanh sẽ quay lại thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chăm chú bóng lưng của cô, "Được thôi, tôi sẽ trông chừng giúp em đến khi cô ta quay lại."

Cố Tân Tân hơi nhúc nhích vai, "Không cần."

"Em yên tâm đi, tôi sẽ không cưới Thương Kỳ. Từ đầu đến cuối tôi đều không nghĩ tới muốn kết hôn với cô ta."

Anh nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy, ngón tay Cố Tân Tân vuốt nhẹ trên ga giường, "Anh nói với tôi những lời này làm gì?"

"Tôi cho là em nghe xong trong lòng sẽ dễ chịu hơn một chút, nói không chừng bệnh của em là do bị tức giận mà ra thì sao."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Ở Ngay Trước Mắt Anh Liếc Mắt Đưa Tình

Dịch: CP88

***

Ngón tay của Cố Tân Tân khụng lại, "Bị anh chọc tức sao?"

"Lẽ nào chuyện của tôi và Thương Kỳ em không nghe được?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, sao tôi lại không phát hiện ra anh không biết xấu hổ như vậy nhỉ?" Cố Tân Tân xoay người nhìn vào mắt anh, "Anh và Thương Kỳ là ai? Đáng để cho tôi tức giận sao?"

Tốt xấu gì thì cô cũng đã chịu nhìn thẳng anh rồi.

Cố Tân Tân nhìn đồng hồ, cũng không biết là khi nào Tống Vũ Ninh mới quay lại, xe bị đụng đến mức bốc khói thì hắn là còn phải báo cảnh sát để đòi bồi thường đi?

Mí mắt cô trึu xuống, muốn ngủ nhưng lại không dám ngủ, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn theo mấy giọt nước trong bình, "Em ngủ đi, tôi trông chừng cho em."

"Anh ngồi đây tôi không ngủ được."

Cố Tân Tân vốn dĩ là nghĩ anh sẽ nói, được thôi, tôi đi. Không nghĩ tới Cận Ngụ ĐÌnh lại đổ người về phía trước nói với cô. "Không ngủ được? Vậy tôi nói chuyện với em."

"Không phải là anh lại quên mất tôi là phụ nữ đã có chồng rồi đấy chứ?"

Ánh đèn trong phòng bệnh ảm đạm, rơi xuống khuôn mặt của Cận Ngụ ĐÌnh càng khiến cho sắc mặt của anh thêm phần tối tăm.

Cố Tân Tân muốn cầm điện thoại gọi cho Tống Vũ Ninh, Cận Ngụ ĐÌnh thấy thế, nhanh tay cướp lấy điện thoại của cô. "Dưỡng bệnh cho tốt."

"Càng ngày tôi càng cảm thấy không đúng. Cận Ngụ ĐÌnh, xe của Tống Vũ Ninh bị va vào có phải là do anh giở trò quỷ không?"

"Không phải."

"Có chuyện trùng hợp như vậy sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh trượt màn hình điện thoại của Cố Tân Tân, trên màn hình hiện ra khóa mã cần mở, dãy số lúc trước của cô anh còn nhớ. Cận Ngụ ĐÌnh nhập vào sáu con số, thế nhưng lại không đúng.

"Quang minh chính đại đi xem điện thoại của tôi như vậy thú vị lắm sao?"

Điện thoại trong lòng bàn tay của Cận Ngụ ĐÌnh đột ngột rung lên, anh nhìn biểu hiện trên màn hình, có một số trùng hợp ngẫu nhiên vì sao lại cứ không đúng lúc như vậy nhỉ? Cũng đã mấy giờ rồi mà Tu Tư Mân còn gọi đến.

Cánh tay người đàn ông hơi đưa lên cao, Cố Tân Tân với một hồi cũng không sao dụng được đến chiếc điện thoại.

"Đưa tôi!"

Cận Ngụ ĐÌnh đến cả quyền tức giận cũng không có, ngón tay đặt hờ trước nút chuyển nghe, "Nếu không thì để tôi nói với anh ta mấy câu đi?"

"Anh đưa điện thoại cho tôi!" Cố Tân Tân ngồi dậy muốn cướp về, Cận Ngụ ĐÌnh nghiêng người đi, "Khǎn trương như vậy? Em sợ anh ta hiểu lầm quan hệ của tôi và em sao? Hay tôi báo cho anh ta một tiếng đi, nói em đã ngủ rồi."

Hóa ra là lần ghi thù đó vẫn còn tồn tại đến tận bây giờ.

Lần trước Tu Tư Mân cũng đã từng nói với cô, nói có người gọi cho cô nên hắn đã nhận điện.

Cố Tân Tân chăm chú nhìn anh, "Anh nghĩ anh ấy sẽ tin sao?"

"Đêm hôm khuya khoắt cô nam quả nữ ở trong cùng một căn phòng, em nói anh ta có tin không?"

"Vô sỉ."

Cận Ngụ ĐÌnh buông cánh tay xuống bên người, Cố Tân Tân xông đến muốn cướp về. Cô quên mất trên tay còn cầm kim tiêm, vì đột ngột xông ra mà kim tiêm đâm mạnh vào trong thịt, đau đến mức khiến cô phải vội vàng giơ tay lên.

"Làm sao vậy?" Cận Ngụ ĐÌnh gấp gáp kéo tay cô qua kiểm tra, giọng nói cũng căng thẳng, "Sao em lại không cẩn thận thế chứ?"

"Đừng có mà mèo khóc chuột giả bộ từ bi." Cố Tân Tân đẩy tay anh ra.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô, điện thoại sau mấy hồi chuông liền tắt ngấm. Cố Tân Tân đè lại kim tiêm trên mu bàn tay, nghe được tiếng chuông lần thứ hai vang lên.

Người đàn ông lúc này đã thật sự sợ nếu không đưa cô sẽ lại khiến cô kích động lên, Cận Ngụ ĐÌnh miễn cưỡng đưa điện thoại cho cô.

Cố Tân Tân tức giận đoạt lấy, không chút do dự chuyển nghe. Vì có Cận Ngụ ĐÌnh ở bên cạnh mà tiếng chồng cũng gọi lên cực kỳ vang dội.

Giọng của Tu Tư Mân từ trong loa truyền ra. "Đang ở đâu?"

"Em..... em ở nhà nha."

"Còn chưa ngủ?"

"Không phải anh cũng chưa ngủ sao?" Cố Tân Tân nằm trên giường bệnh, đưa lưng về phía Cận Ngụ ĐÌnh không thèm nhìn anh lấy một cái. Đôi vợ chồng trẻ cứ như vậy mà lời chàng ý thiếp ngay trước mắt anh.

"Vốn là em đã đi ngủ rồi, nhưng lại đói bụng nên dậy làm gì đó ăn. Chợt nhớ ra anh không ở bên cạnh nên có chút không quen, bao giờ anh về?"

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự muốn đứng lên, lập tức chạy đi, nhưng hai chân anh giống như đóng đinh trên mặt đất, bàn tay đặt trên đùi nắm chặt, ngồi đó nghe bọn họ anh một câu tôi một câu.

"Anh vẫn ổn chứ? Văn Văn vẫn ngoan chứ?"

"Văn Văn rất nhớ em."

Cố Tân Tân không nhịn được cười. "Tuần sau cho con bé qua đây đi, em cũng nhớ con bé. Đã trễ thế này rồi, anh đi nghỉ sớm chút đi, không có em bên cạnh phải tự chăm sóc chính mình đấy."

Tu Tư Mân lại nói vài câu, Cận Ngụ ĐÌnh nghe được giọng nói của Cố Tân Tân ôn nhu cực kỳ, "Ừ, bàn chuyện hợp tác, còn quá trình bàn bạc cuối cùng nữa. Yên tâm, mọi chuyện đều ổn cả. Mau đi ngủ đi."

Cận Ngụ ĐÌnh cơ hồ không nghe lọt vào tai, anh cũng không biết từ khi nào mà tính tình của mình trở nên tốt như vậy, lúc này đáng lẽ anh phải cướp lấy điện thoại của cô rồi đập nát nó đi mới phải.

"Hai ngày nay tôi đã cho người chọn ra mấy ngày tốt, đến lúc đó cho em lựa."

"Ngày làm lễ cưới hả?" Cố Tân Tân khẽ hỏi.

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh chìm xuống đáy, nghe được Cố Tân Tân tiếp tục nói, "Anh chọn đi, em lúc nào cũng được cả."

Người đàn ông thật sự không nghe nỗi nữa, duỗi tay ra, đầu ngón tay chạm vào khuôn mặt Cố Tân Tân, cô lập tức đầy cánh tay anh ra, "Được, cúp nhé. Ngủ ngon."

Ngắt trò chuyện, Cố Tân Tân giấu điện thoại vào trong chăn, quay đầu lại trừng mắt với anh, "Tôi gọi điện thoại với ai liên quan gì đến anh mà anh xen vào?"

"Hai người không phải là vợ chồng sao? Em bệnh thành thế này vì sao không nói cho anh ta biết?"

"Cũng chỉ là viêm dạ dày mà thôi, lẽ nào hơn nửa đêm lại bắt anh ấy chạy về đây?" Cố Tân Tân chọn một tư thế thoải mái rồi nằm xuống, "Anh không đau lòng, nhưng tôi đau lòng lắm đây."

Cô không hiểu vì sao mình đã nói đến mức đó rồi mà vẫn không đuổi được Cận Ngụ ĐÌnh đi, Cố Tân Tân liếc nhìn cửa phòng bệnh, có chút không yên lòng. "Tống Vũ Ninh sao còn chưa quay lại nhỉ?"

"Cô ta là người của em, sao em lại hỏi tôi?"

Bãi đậu xe của bệnh viện.

Tống Vũ Ninh từ xa đã nhìn thấy đầu xe của mình bị đụng phải không nhẹ, nửa đầu xe đều xẹp xuống, có thể thấy được lực va

chạm mạnh đến thế nào.

Nhưng đây là bãi đậu xe mà, ai còn có thể đem một nơi như vậy thành nơi đua xe sao? Cô ấy nhịn lại lửa giận nhanh chân tiến lên, tài xế gây chuyện thấy cô đến, liền nhanh nhẹn từ trên xe bước xuống.

Con mắt của Tống Vũ Ninh hơi híp lại, lại là Khổng Thành.

Cô xoay người muốn đi, trên xe lập tức có thêm mấy người nữa đi xuống chặn lại đường đi của cô ấy. Tống Vũ Ninh dừng chân, Khổng Thành cũng không dám tới gần cô ấy, "Tống tiểu thư, thật ngại quá. Đâm xe cô thành như vậy, tôi cảm thấy chuyện bồi thường chúng ta thương lượng một chút."

"Không cần, anh đi đi. Xe tự tôi có thể mang đi sửa, không cần anh phải bồi thường." Tống Vũ Ninh nhìn về phía mấy người đàn ông trước mặt, bọn họ hiển nhiên là không có ý muốn mở đường.

"Tôi cũng không muốn cảm thấy tội lỗi với cô, vẫn là nên bỏ ra chút tiền đền bù cho thỏa đáng."

Tống Vũ Ninh liếc nhìn chiếc xe méo mó, "Dù tôi ra đây lại là vì muốn gặp Tân Tân sao?"

"Tống tiểu thư yên tâm, hiện tại Cửu phu nhân rất an toàn."

"Tân Tân không phải là Cửu phu nhân gì đó."

Khổng Thành cười tiếp lời. "Tôi không quan tâm bây giờ cô ấy là cái gì phu nhân, chỉ cần cô ấy đang an toàn là được."

Tống Vũ Ninh muốn đi, lại bị mấy người đàn ông trước mặt ngăn lại.

"Tống tiểu thư, tôi biết cô lợi hại, nhưng mấy người tôi gọi đến này cũng không phải là dạng tầm thường. Tôi cũng không muốn

phải động thủ với cô, cô thấy đấy, giờ cũng đã đêm muộn rồi, canh giữ bên phòng bệnh hẳn là rất vất vả."

Tống Vũ Ninh nhìn tình hình trước mắt, rõ ràng một điều rằng tối nay cô ấy không thể về được.

Cố Tân Tân cũng không đợi được Tống Vũ Ninh trở về, đoán cô ấy cũng bị vây lại đủ chặt, không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi.

Cô cũng không ngủ được yên ổn, dù sao còn có bình nước đang truyền. Cô rất nhát gan, chỉ lo đám khói cuối cùng sẽ chui vào trong cơ thể, vạn nhất chết người thì phải làm sao? Cô vẫn chưa muốn chết đâu, cô còn có bao nhiêu công việc bè bộn chưa hoàn thành nữa.

Cố Tân Tân tỉnh dậy, mở mắt liền nhìn sang bên cạnh, không còn bóng dáng bình nước đâu, cô giơ tay lên, thấy trên mu bàn tay dán băng gạc, xem ra trong lúc ngủ đã có người xử lý cho hết cả.

Cô nhìn sang bên cạnh, thấy Cận Ngụ ĐÌnh nằm nhoài trên mép giường, có lẽ là đã ngủ thiếp đi.

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, nếu Tống Vũ Ninh không ở đây thì cô cũng không cần phải nằm viện làm gì.

Cô rón rén vén chăn lên, nhưng hai chân vừa mới chạm đất thì cánh tay đã bị người phía sau túm lấy. Cố Tân Tân muốn giãy ra, thế nhưng cơ thể suy yếu không có chút khí lực, cuối cùng bị Cận Ngụ ĐÌnh đè lại về giường bệnh. Người đàn ông giữ chặt vai cô, Cố Tân Tân muốn đứng dậy cũng không được thì không khỏi bức mình. "Làm cái gì thé?"

"Em muốn đi đâu?"

"Đã truyền xong nước, dĩ nhiên là về nhà."

"Vừa rồi tôi mới hỏi y tá, cô ấy nói em còn phải nằm viện thêm mấy ngày nữa."

Bà vai Cố Tân Tân bị đè lại mơ hồ có chút đau, "Anh còn không đi đi? Là muốn ở lại chờ chồng tôi quay lại để tôi giới thiệu anh cho anh ấy sao?"

"Cố Tân Tân, em một câu chồng hai câu chồng, phải cứ như không thể rời khỏi anh ta như vậy sao?"

"Nếu có anh ấy ở đây thì tôi đã không cần phải nhìn mặt anh rồi."

Cận Ngụ Đinh khom người xuống, trán cũng chạm phải trán Cố Tân Tân, "Em không muốn nhìn thấy tôi như vậy?"

"Tôi chỉ là không thể hiểu được mục đích của anh là gì, quan tâm tôi sao? Cận Ngụ Đinh, đừng nói với tôi là anh không buông được tôi."

"Không được hả?"

Cố Tân Tân quay mặt đi. "Dối trá."

Hơi thở nóng rực của người đàn ông phả trên khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân, một hồi lâu sau sức mạnh trên tay mới khẽ buông lỏng. Cố Tân Tân lập tức xoay người, kéo chăn cao đến cổ. "Tôi muốn ngủ."

Giương cung bạt kiếm với anh như vậy còn không bằng ngủ đi cho rồi, Cố Tân Tân cũng không muốn phí sức với anh.

Cận Ngụ Đinh ngồi bên cạnh một hồi lâu, lần thứ hai xác định Cố Tân Tân đã ngủ thiếp đi mới cẩn thận nằm nhoài xuống bên tay cô.

Thương gia.

Cửa phòng của Thương Kỳ khóa trái, trời còn chưa sáng hẳn, cửa phòng cô ta đã bị đẩy ra.

Thương Kỳ nghe được động tĩnh mở mắt ra, nhìn thấy Thương phu nhân đóng cửa lại sau đó đi thẳng đến trước bàn trang điểm, mở tủ ngăn tủ ra.

"Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?"

Thương phu nhân không nói gì, động tác trên tay cũng không dừng lại, cuối cùng nhìn thấy trong một hộc tủ có rất nhiều ngọc trai nằm rải rác.

"Những thứ này là gì?"

Thương Kỳ đứng lên, đi dép lê sau đó tiến lên vài bước. "Chuyện này là sao?"

"Chị của con giãm phải ngọc trai sau đó mới té ngã."

"Mẹ..... Mẹ....." Thương Kỳ cầm một viên ngọc trai trong ngăn kéo lên, đưa đến trước mặt Thương phu nhân. "Mẹ nhìn cho rõ ràng, ngọc trai chị ấy giãm lên có liên quan gì đến con sao? Đây chỉ là chiếc dây chuyền bị đứt con chưa kịp mang đi sửa thôi, lẽ nào mẹ cho là chuyện gì cũng liên quan đến con sao?"

"Kỳ Kỳ, mẹ cũng cho là con thương Thương Lục nhất, nhưng thế nào mẹ cũng không ngờ được....."

Thương Kỳ hối hận nhất là để cho chuyện kia bại lộ ra. Con người chính là như vậy, trước chuyện đó không có ai nghi ngờ đến cô ta, nhưng sau chuyện này sẽ dễ dàng cảm thấy mọi chuyện chính là do cô ta làm.

Không thể nghi ngờ sau khi chân tướng lộ ra, cô ta làm gì cũng sẽ bị người ta tỉ mỉ quan sát lại vài lượt.

Thương Kỳ bỏ lại ngọc trai vào trong hộc tủ, "Con cũng đã nói rồi, đó là do con nhầm, con không nghĩ lại lỡ tay bỏ vào nhiều như vậy....."

"Đủ rồi," Thương phu nhân ngắt lời cô ta, "Mẹ là muỐn cho con thời gian suy nghĩ lại cho thật kỹ, nhưng xem ra con không có nghe lọt lời mẹ. Kỳ Kỳ, chuyện bánh ngọt mẹ vẫn cÒn giấu ba con, con thấy nêu như ông ấy biết được, ông ấy sẽ làm gì con đây?"

Thương Kỳ khẽ cắn cánh môi dưới, "Mẹ, con hại chị làm gì chứ?"

"Mẹ cũng nghĩ không thông. Đó là chị gái của con, dù con có thích Lão Cửu thế nào thì sao có thể ra tay với chính người thân của mình chứ?"

"Thế nên..... con, con chỉ là không cắn thận."

Thương phu nhân đẩy tay cô ta ra, bắt đầu tìm kiếm trong phòng của Thương Kỳ.

"Mẹ, mẹ làm gì thế?"

Thương phu nhân đi đến trước tủ đầu giường, kéo một ngăn ra, "Kỳ Kỳ, mẹ không muốn con tiếp tục làm đường lạc lối, mẹ phải xem xem con còn cất giấu thứ gì nữa không."

"Con không có!"

Thương phu nhân quay đầu lại nhìn về phía cô ta, "Con cứ việc mạnh miệng đi, lát nữa ba con đến, tự con giải thích cho ông ấy."

Thương Kỳ nghe vậy thì hơi mím môi lại, Thương phu nhân lôi hết mọi thứ trong tủ ra, chỉ là vẫn không phát hiện ra thứ gì.

Bà ta đi đến một bên khác tiếp tục tìm kiếm, sắc mặt Thương Kỳ càng ngày càng khó coi, Thương phu nhân rút cuốn vở bên trong ra, tiện tay lật mấy trang, phát hiện ra bên trong kẹp một tấm thiệp.

Thương Kỳ kinh hãi, tiến lên muỐn lấy về, Thương phu nhân tránh ra, liếc nội dung sau khó nhẹ giọng đọc lên: "Tù trước vốn

không biết nhớ nhung là gì, một khi biết được cảm giác ấy, liền nhung nhớ đến mãnh liệt."

Thương Kỳ nhíu chặt hai hàng lông mày, tầm mắt Thương phu nhân chuyển sang khuôn mặt cô ta, "Đây là Lão Cửu viết cho Thương Lục?"

Cô ta khẽ nắm nhẹ tay. "Mẹ, rốt cuộc là mẹ muốn làm gì?"

"Kỳ Kỳ, tấm thiệp này sao lại ở chỗ con?"

Thương Kỳ cắn chặt răng, "Chỉ là con thấy chữ của Cửu ca đẹp quá nên mới giữ lại."

Thương phu nhân khẽ lắc đầu, "Tình cảm của Lão Cửu với Thương Lục mẹ vẫn biết, lúc trước cậu ta cũng nhờ con đưa đồ này nọ cho Thương Lục. Tấm thiệp này Thương Lục đã thấy chưa?"

"Mẹ, mẹ quản nhiều như vậy làm gì? Chị cũng đã kết hôn với anh rể rồi không phải sao?"

"Còn con thì sao? Mẹ thật sự không biết đấy, hóa ra con đã động tâm với cậu ta từ lúc đó rồi."

Thương Kỳ đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Lẽ nào dưới cái nhìn của mẹ, con không thể thích anh ấy sao?"

"Thế nhưng con không để lộ ra một chút nào cả, ngay cả mẹ và ba con còn không nhìn ra. Kỳ Kỳ, con sẽ không còn ngầm ngầm làm gì khác sau lưng chúng ta đấy chứ?"

"Mẹ, có người mẹ nào nói con gái mình như thế không?" Thương Kỳ tiến lên, cầm tấm thiệp trong tay bà ta. "Lúc trước trong cuốn nhật ký của chị từng viết câu này, nếu là chị ấy chưa từng xem thì còn có thể viết ra sao? Con chỉ là cảm thấy câu này hay, chữ của Cửu ca lại đẹp nên mới giữ lại thôi."

Thương phu nhân tỉ mỉ quan sát nét mặt của Thương Kỳ, "Mẹ cũng chỉ hi vọng là như vậy."

"Vì sao không phải chứ? Mẹ còn có thể cho là chuyện gì đây?"

Thương phu nhân nhìn cô ta một hồi lâu, ánh mắt đó thật sự khiến cho Thương Kỳ không thể chịu được, giống như cô ta là người xa lạ.

"Mẹ, mẹ cũng biết tính tình của anh rể, con sợ anh ấy sẽ không bỏ qua cho con."

"Thế thì từ sau con ngoan ngoãn ở nhà cho mẹ, đừng có đi đâu nữa."

Thương Kỳ cũng không muốn mỗi ngày bị cấm cửa như thế. "Mẹ, con có ý này."

"Con muốn làm gì?"

"Thợ làm bánh cũng nên về hưu rồi. Tòa nhà Đông bên kia sẽ không cho chúng ta mang đồ sang nữa, mẹ và ba lại không thích ăn đồ ngọt, trả lương cao như vậy mà không dùng cũng lãng phí."

Thương phu nhân đoán được ý của cô ta, nhưng vẫn chưa hiểu thấu lầm. "Con nghĩ nên sẽ làm gì đây?"

" Tay nghề bị giảm sút cũng không phải là chuyện lạ gì, mẹ nghĩ cách để ông ấy đồng ý, sau đó chúng ta đền bù cho ông ấy một khoản tiền."

"Kỳ Kỳ, tâm tư của con sao lại thâm sâu như vậy chứ?"

"Mẹ, không lẽ mẹ cam lòng nhìn con như thế này?" Thương Kỳ hiện tại không khác gì ngòi tù, cửa lớn không dám ra khỏi một bước, đây có khác gì đang giam cầm cô ta đâu? "Chỉ cần ông ấy chịu

nhận, con hứa với mẹ sau này sẽ không tiếp tục làm chuyện hò đồ nữa."

"Con nghĩ anh rể con là ai? Nó đã khẳng định chuyện gì thì sẽ không xem xét lại, dù ông ấy có tìm đến tận cửa nhận sai thì nó cũng vẫn sẽ đề phòng con nghiêm ngặt. Nó coi Thương Lực như mạng của mình, có lúc đến ngay cả mẹ cũng không được tiếp xúc với con bé. Ở trong mắt nó chính là thà giết làm còn hơn bỏ sót, Kỳ Kỳ, làm càng nhiều càng lộ ra nhiều sơ hở. Nếu con thật sự muốn ông ấy đến tòa nhà Đông, vậy có khác gì để cho con tự chui đầu vào lưới đâu?"

Thương Kỳ dưới tình thế cấp bách cũng không nghĩ ra cách gì khác, "Vậy con phải làm sao bây giờ?"

"Trước tiên ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi đi," Thương phu nhân khẽ thở dài, "Chờ mẹ tìm một cơ hội nói với Hàn Thanh, chỉ có thể nói mấy chiếc bánh ngọt đó là con luyện tập, đồ nhầm nguyên liệu, vốn dĩ không mang đến tòa nhà Đông nhưng là bị mẹ cầm nhầm mang đi."

Chính Thương phu nhân còn cảm thấy lý do đó chẳng hề thuyết phục, nhưng còn có cách nào đây. "Tám phần là Hàn Thanh sẽ không tin, nhưng dù sao vẫn cần phải cho nó một lời giải thích."

"Mẹ, chuyện này mẹ ngàn vạn lần không thể để cho ba biết."

Tầm mắt Thương phu nhân rơi xuống tủ đầu giường, còn có một ngăn nữa đóng kín, bà ta khom lưng mở ra.

Thương Kỳ muốn ngăn lại cũng đã không còn kịp, ngày thường mấy thứ đồ trong tủ của cô ta đều không có ai dám chạm, Thương phu nhân cũng tôn trọng riêng tư của cô ta, cô ta thật sự là không hề đề phòng chuyện sẽ đến nước này.

Thương phu nhân nhìn thấy bên trong có mấy cuốn vở, bà ta đưa tay lấy từng cuốn mở ra, vừa mở ra nhìn, thấy rõ ràng đều là nhật ký

của Thương Lục.

"Vì sao mấy thứ này lại ở chỗ con?"

"Con lấy từ phòng của chị."

Thương phu nhân nghi hoặc liếc nhìn cô con gái đứng trước mặt mình. "Vì sao con lại giữ nhật ký của Thương Lục?"

"Sau khi chị điên con cũng không có ai nói chuyện nữa, con nhớ dáng vẻ trước đây của chị ấy nên mới mang nhật ký của chị ấy về phòng đọc lại, để nhớ kỹ bộ dạng lúc chị ấy tỉnh táo là như thế nào."

Thương phu nhân lật về cuối cùng, thế nhưng là trang trắng.

"Đây là cuốn cuối cùng của chị, chị còn chưa viết hết đã bị bệnh rồi."

Thương phu nhân tức cảnh sinh tình, ngón tay khẽ vuốt trên mép giấy, "Con nói xem, rõ ràng chị con là một người tốt, vì sao lại có thể điên thành như vậy chứ?"

"Mẹ." Thương Kỳ tiến lên một bước, đưa tay ôm lấy vai Thương phu nhân, "Bây giờ không phải là chị ấy đã tốt lắm rồi sao ạ? Mẹ yên tâm đi, chỉ cần chị tích cực tiếp nhận trị liệu thì nhất định sẽ mau chóng khỏe lại thôi."

"Con....." Thương phu nhân liếc cô con gái nhỏ bên cạnh, "Thương Lục vẫn đối xử rất tốt với con, con dù thế nào cũng ngàn vạn lần không thể....."

"Mẹ, con sẽ không." Tầm mắt Thương Kỳ dừng lại trên cuốn nhật ký trên tay bà ta, "Chuyện bánh ngọt đã qua rồi, con biết trong lòng mẹ nghĩ gì, nhưng con thật sự chưa bao giờ nghĩ đến muôn hại chị."

Thương phu nhân vừa mới lật xem cuốn nhật ký, thấy được chữ, nên lúc này trong lòng rất khó chịu. Thương Lục khi còn trẻ luôn

có thói quen ghi chép lại mọi sự việc, nhưng bây giờ thì sao? Cô ấy điên rồi, đến cả cha mẹ cũng không nhận ra.

"Mẹ, tất cả những thứ chị trân trọng con đều giữ gìn cẩn thận." Thương Kỳ nói xong, cúi người xuống lấy cái hộp gỗ từ trong hộc tủ ra "Mẹ xem, trong này có bút lông, nghiên mực, còn có mấy thứ dụng cụ vẽ chị ấy thích, đều là những món quà sinh nhật mẹ tặng cho chị ấy."

Thương phu nhân càng ngày càng không nhịn được, vành mắt ướt át, Thương Kỳ thấy thế, đưa tay lấy lại cuốn nhật ký từ trong tay bà ta.

"Đồ đẽo lại chỗ con đi, chờ sau khi chị tỉnh táo lại con sẽ trả lại cho chị. Có vài thứ không nên để người khác nhìn thấy, mẹ cũng đừng nhìn làm gì, khỏi phải thương tâm khổ sở."

Thương Kỳ ném cuốn nhật ký lên giường, "Ba chắc cũng đã dậy rồi, mẹ cũng đừng để cho ông ấy nghi ngờ."

Thương phu nhân không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài. Thương Kỳ nghe được tiếng đóng cửa truyền vào trong tai, như người mất hồn ngồi xuống mép giường. Trái tim của cô ta đến tận bây giờ vẫn còn đập thình thịch, cô ta cầm một cuốn nhật ký lên, lật đến trang cuối cùng, là ngày xảy ra chuyện Thương Lục đã ghi chép lại.

Thương Kỳ biết cô ấy có thói quen viết nhật ký, thế nên ngày Thương Lục xảy ra chuyện, cô ta nhân lúc Cận gia và Thương gia loạn thành một đoàn đã chạy đến tòa nhà Đông thừa dịp mọi người không để ý giấu cuốn nhật ký đi.

Bàn tay cô ta lướt trên dòng chữ cuối cùng, trên đó kể lại chi tiết Tần Niệm là vì sao mà tìm đến Thương Lục. Mà một tờ nhật ký này, dù có đánh chết cô ta cũng không thể cho người khác đọc được.

Thương Kỳ xé tờ giấy kia xuống, sau đó lại nhanh tay xé thành từng mảnh vụn. Xem ra sau này cô ta càng phải cẩn thận hơn mới được.

Cố Tân Tân là bị tiếng gõ cửa rất nhẹ đánh thức.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh ra mở cửa, hướng về phía người bên ngoài quát khẽ, "Ai cho cô gõ cửa?"

"Thật ngại quá, đồ ngài dặn dò."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay nhận lấy, đóng cửa lại rồi xoay người lại, lập tức thấy Cố Tân Tân đang nằm đó không chớp mắt nhìn anh.

Anh đặt đồ lên mặt bàn, "Có bữa sáng, còn có đồ dùng hàng ngày."

Cố Tân Tân vén chăn đứng dậy, cầm bàn chải khăn mặt đi vào nhà tắm, lúc đi ra thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang đặt từng hộp thức ăn lên chiếc bàn nhỏ.

Đúng lúc này y tá đẩy xe tiến vào, Cố Tân Tân lười biếng nằm trên giường bệnh, Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên vài bước. "Tiếp nước luôn sao? Còn chưa ăn sáng nữa."

Y tá nhìn về phía Cố Tân Tân, cô đưa tay ra ngoài chăn, "Đừng để ý anh ta, tiếp nhanh đi, tôi còn phải về công ty."

"Ai cho em về? Em có biết viêm dạ dày nặng cũng sẽ chết người không hả?"

Y tá đâm kim vào mu bàn tay cô, "Vì này là người nhà của cô sao?"

"Không phải." Cố Tân Tân liếc cũng không liếc Cận Ngụ ĐÌnh lấy một cái. "Là người mang đồ ăn sáng đến."

"Người đưa đồ ăn sao?" Y tá đánh giá Cận Ngụ ĐÌnh một lượt.
"Bây giờ nhân viên giao đồ ăn cũng nhiệt tình vậy hả?"

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh tái mét, cô ta mù sao? "Tôi là....."

Là ai của cô đây? Chồng trước sao? Lời này anh không sao nói ra nổi.

Y tá nhìn đồng hồ, "Không cần biết có phải người thân hay không thì đều mòi ra ngoài. Lát nữa bác sĩ sẽ đi kiểm tra, trong phòng bệnh không thể có người ở lại."

Cận Ngụ ĐÌnh dứt khoát ngồi xuống, y tá cài bút lên túi áo. "Nói anh đấy, đi ra ngoài đi."

"Đúng rồi," Cố Tân Tân ở bên cạnh phụ họa. "Đi đi, đây là quy định của bệnh viện."

"Chín giờ sẽ kiểm tra xong, đến lúc đó anh có thể đi vào."

Cận Ngụ ĐÌnh hờ lạnh, "Tôi chưa từng nghe một cái quy định nào như thế cả."

"Chẳng lẽ còn phải đưa cho anh xem giấy tờ sao?"

"Cũng được." Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt lên tiếng.

Cô y tá cũng có chút nóng nảy, "Anh mau đi ra ngoài đi."

"Nếu không thì tôi gọi điện cho viện trưởng của cô đến đây đi?
Để ông ta nói cho cô?"

Cố Tân Tân giơ tay che trán. "Anh ta tên là Cận Ngụ ĐÌnh, không ít người gọi anh ta là Cửu gia, ngày thường thích làm mưa làm gió, ỷ mạnh hiếp yếu. Cô vẫn là nên đi hỏi y tá trưởng hoặc vị bác sĩ quen biết nào đó một chút, sau khi xác định thân phận của anh ta rồi hãy nghĩ xem còn muốn đuổi anh ta ra ngoài hay không."

Cô y tá nhỏ nhíu chặt mày, nghe đề nghị của Cố Tân Tân đi ra ngoài trước.

Cận Ngụ ĐÌnh cong môi, "Hóa ra đánh giá của em về tôi cũng không tệ lắm nhỉ."

"Anh cũng đã ở đây cả đêm rồi, tính bao giờ thì đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước bàn trà, bưng bát cháo, "Bây giờ em phải dưỡng dạ dày cho tốt, ăn chút cháo đi."

"Tống Vũ Ninh đâu?"

"Tống Vũ Ninh nào? Tôi không quen."

"Đừng có giả bộ hồ đồ, cả một đêm tôi không nhìn thấy chị ấy, anh đưa chị ấy đi đâu rồi?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi lại xuống ghế, dùng thìa khuấy cháo trong bát, "Em ngoan ngoãn ăn xong bát cháo này rồi tôi sẽ nói cho em biết."

"Tôi không có hứng chơi cái trò này với anh, đồ anh mua tôi cũng không muốn ăn."

"Ghét bỏ tôi như thế?"

Cố Tân Tân quay đầu đi. "Giờ anh mới biết tôi ghét bỏ anh?"

"Vậy vì sao nhà tôi mua cho em còng ở lại?"

Cố Tân Tân cười lạnh, "Tôi chỉ là bán hạ giá đi thôi, lại nói trên giấy chứng nhận bất động sản là tôi đứng tên. Cận Ngụ ĐÌnh, tộc mạch chuyện nhà ở của người khác thú vị lắm sao?"

Anh cũng biết mình nhạt nhẽo thế nào, nhưng không phải là anh bị cô kích thích sao? Anh vốn là mong cô sẽ đưa anh vào đó cùng ở.

"Giỏi lắm, còn có đồ trang sức tôi mang đến cửa cầu hôn em cũng bán đi không để lại một cái. Cố Tân Tân, sao em lại có thể xuống tay gọn gàng đến thế chứ?"

Cố Tân Tân quay đầu lại, ánh mắt đảo qua khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Không chỉ có đồ trang sức anh mang cầu hôn, còn có nhẫn cưới. Chắc là anh không biết đâu nhỉ? Tôi mang nhẫn cưới bán đi rồi, cũng được không ít tiền đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh như một quả bóng xì hơi, được lấp, Cố Tân Tân đúng là ngày càng được.

***

Bát Bát: Từ chương này mỗi chương đều là 7k, 8k chữ, ta sẽ cố gắng để không phải chia đôi haha

P/s: Mọi người còn 2 cái phúc lợi đang chờ đó, một là 10k lượt bình chọn wattpad và một là 188 lượt theo dõi wordpress CP88blog. Không phải là ta không muốn tặng chương mà là mọi người có muốn hay không thôi kkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Thương Lực Tỉnh Táo

Dịch: CP88

***

"Đến cả nhẫn em cũng không tha, rốt cuộc là em nghèo đến mức nào?"

Cố Tân Tân cong môi, "Cũng không tính là quá nghèo, chỉ là cảm thấy nó không có tác dụng gì nên mang đổi thành tiền. Hơn nữa chồng tôi nói với tôi là anh ấy sẽ mua cho tôi một cái nhẫn cưới còn đẹp hơn, đắt hơn, lại lớn hơn chiếc nhẫn của anh kia."

"Nông cạn."

"Tôi nông cạn như vậy đây." Cố Tân Tân sảng khoái thừa nhận.

Cận Ngụ Đinh cố nén lại lửa giận, cầm chiếc thìa trong tay đưa đến trước miệng cô. "Trước tiên lấp đầy cái bụng đã, rồi muốn nói gì thì nói."

Cố Tân Tân mím chặt môi, lắc lắc đầu.

Chiếc thìa chạm vào khóe môi Cố Tân Tân, cô quay đầu đi, Cận Ngụ Đinh đứng dậy, tiếp tục đưa thìa tới.

"Tự tôi ăn được."

"Một tay của em không được động."

"Tôi còn một tay nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh dứt khoát ngồi xuống mép giường, "Hôm nay tôi cũng không đến công ty, có rất nhiều thời gian ở đây lãng phí với em."

"Tôi truyền nước xong sẽ về."

"Bác sĩ đã nói em phải nằm lại đây dưỡng bệnh cho tốt, nếu em thật sự muốn làm việc thì tôi có thể cho người đến công ty em mang máy tính của em đến đây."

Cố Tân Tân nghe Cận Ngụ ĐÌnh nói như thế chuyện gì rất đương nhiên, giống như anh mới là người đàn ông của cô. Quản đông quản tây, sao anh không quản chính mình cho tốt đi nhỉ?

"Cứ như em tìm người hợp tác khắp nơi, có tác dụng không?"

Cố Tân Tân vẫn nghiêm mặt không nói lời nào.

"Bây giờ em đã cầm « Trảm nam sắc » về tay. Đừng quên nó là bộ truyện đã từng ký hợp đồng chuyển thể, không phải là em nên làm chuyện lớn cho chính mình trước đi đã sao?"

Có một số việc không nhắc tới thì không sao, nhắc lại liền khiến cho người ta phải hận đến nỗi rằng nỗi hận lợi, "Anh đã quên lúc trước nó bị người ta vu cáo là đi ăn cắp thế nào sao? Đến tận cùng là phía nhà đầu tư còn muốn chuyển thể nó thành phim hay không còn chưa biết đâu."

"Bây giờ không phải đã chứng minh trong sạch được rồi hả? Đây chính là thời điểm bán ra lý tưởng. Lúc trước bộ truyện được bàn tán sôi nổi, cũng coi như là chưa quay phim đã nổi tiếng," Cận Ngụ ĐÌnh phân tích mạch lạc trật tự, "Em tìm cách bàn chuyện hợp tác, đầu tiên cũng phải có tác phẩm để đổi phương xem xét lưu lượng, đổi với một trang web nhỏ như của em thì điều quan trọng nhất là thu hút thêm những tác giả có chất lượng. Sau đó là bồi dưỡng đám

tác giả này cho tốt, ký các hợp đồng xuất bản, dần tìm được danh tiếng, chuyển thể phim truyền hình. Có thể làm toàn bộ những chuyện muốn làm, đây đều là những điều em phải đàm phán với bên bối vốn."

Người đàn ông tiếp tục đưa thia cháo đến bên miệng Cố Tân Tân, cô nghe đến xuất thần, miệng cũng không tự chủ được mở ra, Cận Ngụ Đinh đút vào cho cô một thia cháo. "Chờ đến khi bộ phim của em khởi chiếu, em biết chuyện này sẽ có ý nghĩa gì không?"

Cố Tân Tân nuốt vào, "Cứ coi như là thành công ký hợp đồng chuyển thể đi, nhưng từ giai đoạn viết kịch bản đến thời điểm chiếu ra cũng phải mất một năm. Tôi không chờ được lâu như thế."

"Bây giờ em có thể tìm người làm tuyên truyền, cũng có thể dành vị trí bắt mắt nhất trên trang web cho bộ phim đã ký hợp đồng chuyển thể thành phim. Đương nhiên muốn điều hành một trang web không thể chỉ dựa vào một tác phẩm, dù là nửa bán nửa tặng thì em cũng phải bán bản quyền được thêm vài bộ nữa."

Cố Tân Tân còn chưa kịp tiếp lời, miệng đã bị nhét một chén cháo, cô không thể làm gì khác là nuốt xuống. "Nhưng chúng tôi vẫn muốn tôn trọng tác giả, ngộ nhỡ tác giả không chịu thì sao?"

"Những tác giả nho nhỏ trước khi thành danh có mấy người là nghĩ đến kiếm tiền? Bộ đầu tiên bán ra được thì đoạn đường phía sau mới có thể càng thêm thuận lợi. Bây giờ trang web nhỏ có vô số, muốn có một chỗ đứng rất khó, có lúc cũng không phải cứ liều mạng là được, em là phải tìm cho mình một chỗ đứng trên đầu. Thời buổi này mấy tác phẩm ăn nhanh lan trên mạng, em nếu có thể làm ra được một trang web chất lượng theo hướng hợp tác chuyển thể thì mới có thể thu về được nhiều nhà đầu tư lớn....."

Cố Tân Tân nghe đến mê mẩn. Lúc trước cô vẫn luôn một lòng một dạ nghĩ đến làm sao để kiếm tiền, nghĩ phải tìm ra một con đường nào đó, nhưng đúng là đã bỏ quên cách này.

Cận Ngụ ĐÌnh nhét thia cháo đến khóe miệng cô, Cố Tân Tân khẽ mở miệng.

"Em nhanh chóng vẽ cho xong « Tràm nam sắc » mới là điều quan trọng nhất lúc này, còn có, phải dùng tràm phuơng ngàn kế tiếp xúc thêm nhiều công ty sản xuất truyền hình hơn nữa."

Cố Tân Tân liếc nhìn anh. "Anh chỉ cho tôi từng nước cờ như vậy, không sợ sẽ bị Tiêu Tụng Dương mắng sau lưng sao?"

Cô lén lút đào của Tiêu Tụng Dương bao nhiêu người, anh ta không hận cô nghiến răng nghiến lợi mới là lạ đấy.

"Mặc kệ cậu ta, tôi cũng chẳng sợ cậu ta."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc chiếc bát trống rỗng, "Còn muốn ăn gì nữa không?"

Tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống đáy bát, lúc này mới nhận ra trong lúc vô thức đã ăn sạch sẽ cháo. Cô đẩy cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh ra. "Không cần."

"Ăn no rồi liền nói không cần tôi nữa?"

Cố Tân Tân kéo chăn lên cằm, Cận Ngụ ĐÌnh đặt bát lên tủ đầu giường, "Tôi có quen mấy nhà sản xuất, có muốn tôi giới thiệu cho em vài người không?"

"Không cần." Cố Tân Tân không để tâm lấm chǎm chú nhìn tràn nhà, "Tu Tư Mân cũng có quen vài người, tôi có thể nhờ anh ấy."

Người đàn ông lần nữa cầm chiếc bát lên, ném mạnh xuống. Cố Tân Tân giả ngu không nghe thấy, là do anh nhất định muốn ở lại, cũng là anh tự chuốc giận vào người thôi.

Còn không biết phải truyền nước đền lúc nào, Cố Tân Tân khó mà ngủ ngon, cô nhắm mắt lại. "Lát nữa anh tự mình đi đi thôi, tôi

muốn ngủ rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, Cố Tân Tân cũng không để ý đến anh nữa.

Thế nhưng chung quy bên cạnh vẫn là có một người sống sờ sờ, một hồi lâu vẫn không có tiếng bước chân rời đi, chứng tỏ anh vẫn ngồi tại chỗ, nói không chừng còn đang nhìn chằm chằm cô không chớp mắt.

Cố Tân Tân giả vờ ngủ cũng mất tự nhiên, mơ mơ hồ hồ đến tận khi bàn tay bị bao bọc trong một lòng bàn tay ấm áp.

Cô muốn mở mắt, nhưng tình cảnh này thật sự lúng túng.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không có động tác khác, bàn tay nắm chặt tay Cố Tân Tân cũng không dùng bao nhiêu lực, anh thậm chí còn đưa bàn tay cô sát đến bên gò má mình.

Cố Tân Tân không biết nếu như lúc này mở mắt ra thì nên nói gì? Trực tiếp cho anh một cái tát sao?

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị người ta đẩy ra, "Tân Tân."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn về phía cửa, thấy được Lục Uyển Huệ đi vào, trên tay còn cầm theo bình giữ nhiệt. Bà đứng ở cửa, liếc mắt liền nhìn thấy bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người. Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chóng buông ra, nhưng hiển nhiên là không còn kịp. Lục Uyển Huệ đi lên hai bước. "Ngụ ĐÌnh đấy à."

"Vâng," Một tiếng mẹ suýt chút nữa thì bật thốt lên, anh ý thức được không đúng, bất đắc dĩ đổi sang cách xưng hô khác, "Bác gái."

Lục Uyển Huệ tiến lên đặt bình giữ nhiệt lên tủ đầu giường, sau đó lại nhìn mấy hộp thức ăn trên bàn.

Cố Tân Tân không giả bộ ngủ nữa, vội vàng mở mắt ra hỏi, "Mẹ, sao mẹ lại đến đây?"

"Con cũng thật là, giỏi rồi, sinh bệnh cũng không thèm nói cho mẹ biết nữa."

"Chỉ là ốm vặt thôi, bây giờ đã ổn rồi."

Lục Uyển Huệ đứng trước giường bệnh, cách Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh một đoạn, "Ti Mân không ở đây liền đến cả bản thân mình cũng không chăm sóc tốt được phải không?"

"Không nghiêm trọng đến thế, chỉ là ăn phải đồ cay quá thôi mà."

Lục Uyển Huệ giúp Cố Tân Tân ngồi dậy, cũng không quay đầu lại, "Ngụ ĐÌnh, sao cậu lại ở đây?"

"Cháu đến thăm cô ấy."

"Có lòng, chỉ là cậu vẫn nên tránh hiềm nghi." Trong miệng Lục Uyển Huệ không có lấy nửa câu trách cứ, nhưng hàm ý trong lời nói rõ ràng mang theo xa cách. "Có mấy lời nếu như bị truyền đi sẽ không tốt. Tân Tân sinh bệnh đã có người chăm sóc, người làm mẹ này cũng vẫn còn sức chăm sóc nó."

"Con chỉ là thấy cô ấy sinh bệnh....."

"Con người mà, sinh bệnh cũng là chuyện thường tình," ngữ khí của Lục Uyển Huệ rất ôn hòa, "Thời điểm gian nan nhất con bé đều có thể chịu nổi, chút ốm vặt này cũng không tính là gì."

Cận Ngụ ĐÌnh biết Cố gia vẫn luôn nhớ kỹ ngày đó anh không ra tay cứu giúp, có một số việc mỗi lần nhớ đến đều có thể khiến người ta thốn thức.

Trước đây Lục Uyển Huệ coi anh như con mình, thương yêu, chăm sóc, thiên vị. Nhưng bây giờ thì sao? Anh đã không còn là

người nhà của bà, con rể của bà đã là một người khác, cũng đã không thiếu người gọi bà một tiếng mẹ.

"Công việc trong công ty hẳn là rất bận rộn phải không? Tân Tân sinh bệnh đã làm phiền cậu lâu như vậy, giờ đã có tôi ở đây rồi."

Cố Tân Tân ngồi trên giường không lên tiếng, Cận Ngụ ĐÌnh nghe liền hiểu được bà đang hạ lệnh đuổi khách, dù không cam lòng cũng buộc phải đi.

"Vậy cháu đi trước."

"Tôi tiễn cậu."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ nhíu mày, "Không cần ạ."

Lục Uyển Huệ kiên trì đưa anh ra khỏi phòng bệnh, "Ngụ ĐÌnh, tôi muốn nói gì với cậu, hẳn là cậu rõ ràng?"

"Vâng."

"Thời gian qua Tân Tân sống không dễ dàng gì. Việc duy nhất chúng tôi có thể làm bây giờ chính là không cho con bé có thêm phiền lòng, tôi hi vọng cậu cũng vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi run lên, hóa ra anh trong mắt bà đã thành phiền phức rồi.

"Người với người nếu như đã không còn tình cảm thì sẽ rất khó tồn tại mấy thứ tình bạn, huống hồ giữa hai đứa có lẽ cũng không thể làm được bạn bè nữa rồi phải không? Chuyện Tân Tân hại Thương Lục té ngã vẫn còn chưa hoàn toàn qua đi đâu, mà con bé ấy à, trước giờ làm việc vẫn rất quyết đoán, nói ly hôn là ly hôn, tái hôn là sẽ cưới ngay lập tức. Con bé là con gái của tôi, bất kể nó làm đúng hay sai thì trong mắt tôi đều là đúng. Thế nên Ngụ ĐÌnh à, giữa hai đứa vẫn là không nên tiếp tục qua lại làm gì nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không ngờ Lục Uyển Huệ chỉ mới nói vài câu đã có thể khiến anh khó chịu đến vậy, "Giữa chúng cháu không có bất kỳ quá giới hạn nào cả."

"Cậu tự cho mình là trong sạch, thế nhưng trong mắt người khác không giống. Dù sao cậu và Tân Tân cũng đã từng có qua lại. Mà hiện tại xã hội này, giội nước bẩn vào người khác không phải trả bất cứ cái giá nào. Ngụ ĐÌnh, Tân Tân cũng đã bị người ta giội đến đủ nhiều, tôi cũng không muốn có mấy lời không hay lại truyền vào Tu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh đến thở cũng cảm giác được đau đớn. "Cháu hiểu."

"Cậu hiểu là tốt rồi." Lục Uyển Huệ cười yếu ớt, "Đến công ty đi."

Cận Ngụ ĐÌnh không còn biết nói gì thêm, chỉ có thể xoay người rời đi.

Tòa nhà Đông.

Lúc Cận Hàn Thanh tỉnh dậy Thương Lục còn chưa tỉnh, anh ta thả nhẹ bước chân tiến vào phòng tắm rửa mặt, lúc đi ra đã thấy Thương Lục ngồi trên giường, bộ dạng mê mê tỉnh tinh. Cận Hàn Thanh nhìn khung cảnh trước mắt, không nhịn được tiến đến hôn chút lên môi cô ấy một cái.

Thương Lục nhắc tay đẩy anh ta ra, "Làm gì thế."

"Hôn nhẹ chào buổi sáng."

Thương Lục dùng tay chà môi hai lần, thấy cổ áo của Cận Hàn Thanh mở rộng thì nhịn không được đưa tay ra.

"Làm sao thế?"

Thương Lục nghiêm túc cài cúc lại cho anh ta, Cận Hàn Thanh khẽ giương cằm. "Cái đó không cần cài."

"Lộ nhiều ra như vậy làm gì?"

Cận Hàn Thanh không khỏi bật cười, "Làm sao thế? Sợ tôi bị người phụ nữ khác nhìn sao?"

Thương Lục không trả lời, bữa sáng đã chuẩn bị xong, Cận Hàn Thanh dẫn cô ấy đi xuống lầu. Tiểu Vu nhìn thấy cô ấy đi tới thì vội vàng thay Thương Lục kéo ghế. "Cận phu nhân hôm nay dậy sớm vậy ạ."

"Ừ," Tâm tình của Cận Hàn Thanh thoát nhìn rất tốt, "Thần sắc của cô ấy cũng không tệ."

Thương Lục vẫn chưa ngồi vào chỗ, "Em muốn ăn mì."

"Được, để nhà bếp chuẩn bị."

"Không cần, em tự làm được." Thương Lục nói xong liền xoay người đi vào nhà bếp, Cận Hàn Thanh sốt sắng đi theo. "Không được, em đừng làm."

"Có chuyện gì sao?" Thương Lục đi đến trước tủ lạnh, lấy ra mấy nguyên liệu nấu ăn, "Em tự làm được."

Cận Hàn Thanh cũng không dám cho cô ấy chạm vào dao, "Em để người giúp việc làm đi."

"Không cần." Thương Lục đi đến trước bàn bếp, đưa tay muốn lấy dao.

Khuôn mặt Cận Hàn Thanh trắng bệch, vội vàng đè lại cổ tay Thương Lục, "Đừng chạm vào dao."

"Như vậy thì sao mà thái đồ được?"

"Nghe tôi được không? Giao cho người giúp việc đi."

Thương Lục ném nguyên liệu nấu ăn lên bàn, vẻ mặt mỉm cười, Cận Hàn Thanh thấy thế thì nhanh chóng rút ra một con dao. "Vậy em hướng dẫn tôi thái, tôi làm, có được không?"

Thương Lục nửa tin nửa ngờ nhìn anh ta, "Anh biết làm sao?"

"Biết, biết."

"Cắt cà rốt thành sợi nhỏ."

"Được." Cận Hàn Thanh cầm cà rốt, ngắm nghía trái phải một hồi vẫn không biết xuống tay từ đâu. Quên đi, dù sao cũng đều là thái, anh ta dứt khoát cứ thế mà bỗ xuồng. Thương Lục gấp đến mức trực tiếp kéo cánh tay anh ta lại. "Sao anh không nạo vỏ hả?"

Cận Hàn Thanh vội vàng thu động tác trong tay về. "Không sao, cà rốt ăn cả vỏ cũng tốt."

"Không được!"

"Thật mà, lúc nào tôi chẳng ăn cả vỏ."

Sức mạnh trong tay Thương Lục khẽ buông lỏng, "Anh cắt cả thịt bò đi, cắt thành miếng nhỏ."

Người giúp việc đứng bên cạnh nhìn, nhịn không được muốn tiến lên giúp đỡ, "Cận tiên sinh, để tôi làm cho."

"Không cần," hiếm thấy Thương Lục có hứng thú như vậy. Cận Hàn Thanh cẩn thận từng li từng tí thái thịt bò, suýt chút nữa cắt cả vào tay, "Còn cần làm gì nữa?"

Anh ta đưa cho Thương Lục đám nguyên liệu nấu ăn, Thương Lục muốn bắt lửa, Cận Hàn Thanh đứng bên cạnh lập tức kéo cô ấy ra. "Không được!"

Ngô nhỡ bỗng tay thì làm sao bây giờ? Hơn nữa bệnh tình của Thương Lục không ổn định, anh ta không thể không đề phòng vạn nhất.

"Em không sao, em biết rõ cách làm."

Thương Lục ở trong lòng anh ta không ngừng giãy dụa, cánh tay Cận Hàn Thanh cũng càng ngày càng siết chặt, "Tôi xào được mà, em nói cho tôi cách làm đi."

"Đến cả thái nguyên liệu nấu ăn anh còn không làm được. Không cần anh."

"Thương Lục, ngoan....."

"Anh không cho em làm, hôm nay em sẽ không uống thuốc."

"....."

Lúc Thương Lục một bên bận rộn, Cận Hàn Thanh so với bất kỳ ai đều nóng nảy hơn gấp bội, không ngừng đi vòng quanh cô ấy.
"Cẩn thận bỗng dầu."

"Em bỏ vào chậm thôi, cẩn thận dầu sôi bắn ra ngoài đó!"

"Giảm nhỏ lửa đi một chút được không!"

Tiểu Vu đứng bên ngoài nhìn vào, thấy Thương Lục xào thịt bò thành thực, lại bỏ đồ vào, cuối cùng thêm nước.

Chờ đến khi nước sôi, Cận Hàn Thanh nhìn theo Thương Lục gấp mì ra. Anh ta kinh ngạc mà nhìn, ánh mắt cũng không được giật mình, "Thương Lục?"

Người phụ nữ chê anh vướng víu, khẽ đẩy anh ra, người giúp việc giúp gấp mì vào bát sau đó bưng lên bàn. Cận Hàn Thanh đi phía sau Thương Lục, đưa tay khẽ kéo tay cô ấy. "Em biết mình đang làm gì không?"

Thương Lục ngồi xuống chỗ của mình, "Em đói rồi."

Bàn tay Cận Hàn Thanh khẽ buông lỏng, Thương Lục ném thử nước dùng sau đó đẩy bát về phía Cận Hàn Thanh, "Anh ném thử đi."

Cận Hàn Thanh khó ném được kích động, cầm đũa gấp mì bỏ vào miệng. Mùi vị vừa đúng, nước dùng cũng không mặn không nhạt, căn bản không giống như là một Thương Lục điên khùng có thể làm ra.

"Ăn ngon không?"

"Ngon, rất ngon."

Trên khuôn mặt tiểu Vu cũng ngập tràn vui mừng, "Cận phu nhân, không phải là phu nhân đã khỏe lại rồi đấy chứ? Phu nhân có nhớ ra tôi là ai không?"

Thương Lục nhìn về phía cô ấy, không trả lời. Bàn tay Cận Hàn Thanh khẽ nắm nhẹ, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô ấy, "Tôi là ai, em nhớ ra được chưa?"

Thương Lục đẩy tay anh ta ra, một mình ăn bữa sáng.

Cận Hàn Thanh có chút mệt mỏi. Nếu như đúng là Thương Lục hồi phục, cô ấy chắc chắn sẽ không có vẻ mặt như vậy, mà nhất định sẽ hỏi anh ta mấy ngày nay cô ấy đã trải qua những gì?

Trước khi Cận Hàn Thanh ra ngoài, gọi tiểu Vu đến dặn dò, "Nếu Thương Kỳ đến thì cô chặn cô ta lại ngoài cửa, không được cho cô ta vào."

"Chuyện này....."

"Này cái gì mà này?" Cận Hàn Thanh lạnh lùng nhìn cô ấy.
"Không lẽ cô còn phải nghe theo cô ta?"

"Không phải, tôi không có ý này." Tiểu Vu sôt ruột giải thích. "Chỉ là tôi không biết phải làm sao để ngăn cô ấy lại."

"Đừng mở cửa cho cô ta là được rồi." Cận Hàn Thanh quay đầu lại nhìn Thương Lục còn đang ăn sáng, "Trông chừng Cận phu nhân cho cẩn thận."

"Vâng."

Cận Hàn Thanh đi rồi, tiểu Vu đứng cạnh Thương Lục ăn sáng xong sau đó theo cô ấy lên lầu, cuối cùng tiểu Vu mới trở lại phòng mình, đi vào phòng tắm.

Cô ấy nhanh chóng gửi tin nhắn cho Thương Kỳ. "Cận phu nhân hình như gần hồi phục hoàn toàn rồi."

Thương Kỳ kinh hãi suýt chút nữa không giữ lại được chiếc điện thoại trên tay, "Chị ấy thế nào rồi?"

"Sáng nay phu nhân tự nấu mì, còn tự mình cho nguyên liệu, hơn nữa độ mặn nhạt vừa phải không hề có chút nhầm lẫn nào cả."

Thương Kỳ hít sâu một hơi, thật sự là sợ điều gì liền đến. "Có thể nhận ra được người quen chưa?"

"Cái này.. hình như chậm hơn một chút, nhưng nhìn dáng vẻ của phu nhân thì chắc là sắp trở lại người bình thường rồi."

Thương Kỳ ngồi phịch xuống mép giường, cô ta biết Thương Lục sớm muộn rồi sẽ có ngày tỉnh táo lại. Cô ấy đã ngây ngốc trong thế giới của mình lâu như vậy rồi, thế nhưng không phải cô ấy vừa mới chịu cú đả kích vì bị sảy thai sao? Lẽ nào nhanh như vậy đã hồi phục lại rồi?

"Anh rể có nhà không?"

"Tiểu thư đừng tới, Cận tiên sinh đã dặn dò không được mở cửa cho tiểu thư. Tiểu thư đừng làm khó dễ tôi."

Tầm mắt Thương Kỳ cố định trên màn hình điện thoại, Thương Lục có thể hồi phục nhanh chóng như vậy sợ là có liên quan đến Cận Hàn Thanh. Từ sau khi Cận Ngụ Đinh kết hôn, Cận Hàn Thanh càng ngày càng làm ra ít chuyện bừa bãi, gần đây càng là hận không thể từng giây phút bám lấy Thương Lục không rời. Thế nhưng dù có là như vậy cũng không thể che giấu được tính phong lưu của anh ta, Thương Kỳ nghĩ, cô ta vẫn là nên nghĩ cách nhắc nhở Thương Lục một chút.

Tiểu Vu xóa xong lịch sử trò chuyện, đi ra ngoài chuẩn bị trái cây cho Thương Lục.

Chiều tối có một chiếc xe tải nhỏ chở hàng tiến vào tòa nhà Đông, người giúp việc nghe được tiếng còi xe thì mở cửa đi ra ngoài nhìn. "Có chuyện gì vậy?"

Tài xế từ trên xe bước xuống. "Giúp tôi mở cổng, tôi đến giao hàng."

"Giao cái gì?"

"Cận tiên sinh dặn dò, bên trong đều là mấy chậu cây cảnh, còn có bộ bàn ghế gỗ hoàng hoa lê, nói là muôn làm cho Cận phu nhân một cái vườn hoa nhỏ."

"À à," Tiểu Vu nhớ đến Cận Hàn Thanh sáng sớm đã dặn dò, "Anh đưa hóa đơn cho tôi."

Tài xế cầm hóa đơn đưa cho tiểu Vu, tiểu Vu quét mắt qua một lượt, "Được rồi, đi vào đi."

Cánh cổng lớn của tòa nhà Đông chầm chậm mở ra, tài xế quay lại xe, khởi động xe sau đó lái vào.

Chiếc xe vào đến trong sân, anh ta đẩy cửa đi xuống, tiểu Vu đi đến phía sau xe, không ngờ được ghê cạnh tài xế cũng bị đẩy ra, từ bên trong đi ra một người phụ nữ cao gầy trang điểm đậm.

Cô ta bước nhanh về phía phòng khách, người giúp việc đứng đó hơi ngơ ra, sau đó lập tức nhanh chóng đi theo. "Cô là ai? Muốn tìm ai?"

"Tôi tìm Cận Hàn Thanh."

"Cận tiên sinh không có nhà, xin cô quay lại đi."

Người phụ nữ đi đến cửa, người giúp việc chỉ lo cô ta xông vào quấy rầy Thương Lục, đến lúc đó Cận Hàn Thanh trách tội xuống bọn họ đều sẽ không biết giải thích thế nào. Cô ấy kéo lại cánh tay của đối phương. "Cô còn không đi là tôi báo cảnh sát đấy."

Cánh tay người phụ nữ vung một cái, đẩy người giúp việc ra. "Tôi là người phụ nữ của Cận Hàn Thanh, ai dám ngăn cản tôi!"

Cửa không khóa, cô ta mở ra đi vào trong, vừa vặn đúng phải Thương Lục nghe được động tĩnh chuẩn bị ra ngoài.

Người phụ nữ đó dừng lại, nhìn chăm chú Thương Lục một hồi lâu. Thương Lục mặc chiếc váy suông quá đầu gối, tóc vẫn sau đầu, làn da trắng nõn, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt vênh vao của cô ta, "Cô là ai?"

"Tôi là người phụ nữ của Cận Hàn Thanh!"

Người giúp việc sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch. "Xin cô đi ra ngoài đi!"

Tiểu Vu nghe thấy tiếng tranh cãi cũng chạy vào. "Chuyện gì thế này?"

"Nhanh gọi điện cho Cận tiên sinh." Người giúp việc bảo vệ trước người Thương Lục, "Tôi khuyên cô vẫn là nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, lát nữa Cận tiên sinh trở về thì cô đừng hòng mà dễ dàng rời đi."

"Được đấy, cô nói anh ấy trở về đi. Tôi đây cũng đang muốn tìm anh ấy hỏi một chút là vì sao anh ấy không muốn gặp tôi."

Tiểu Vu cũng không biết người phụ nữ này từ đâu chui ra, nhưng cô ấy biết rõ lúc này phải thông báo cho Cận Hàn Thanh, vạn nhất sau đó Thương Lục không chịu được.....

Tiểu Vu nhanh chóng đứng bên cạnh gọi điện thoại cho Cận Hàn Thanh, đầu bên kia rất nhanh nghe máy. Cô ấy lộn xộn một hồi mới nói ra được đủ ý, Cận Hàn Thanh kết thúc trò chuyện, cuống cuồng chạy về.

"Cô vẫn còn thời gian để đi đấy." Người giúp việc che chở Thương Lục, nhưng người phụ nữ cũng rất khỏe, tiến lên kéo cô ấy ra.

"Cô là Cận phu nhân phải không? Tôi cũng không muốn tồn tại nhiều miệng lưỡi với cô, tôi là người phụ nữ của Cận Hàn Thanh."

Thương Lục hoảng hốt nhìn cô ta, luôn cảm thấy tình cảnh này vô cùng quen thuộc, giống như đã từng trải qua rồi.

"Cô muốn tìm anh ấy thì cứ việc đi tìm, đừng tìm tôi."

"Anh ấy không muốn gặp tôi. Giữa chúng tôi từng qua lại đấy, Cận phu nhân, cô nói thử xem, anh ấy không phải là nên cho tôi một lời rõ ràng? Tôi cũng không phải là một người phụ nữ tùy tiện, tôi thích anh ấy, ngưỡng mộ anh ấy, tôi biết anh ấy có vợ, nhưng tôi không để tâm."

Tiểu Vu đứng bên cạnh mắng, "Không biết xấu hổ."

Người phụ nữ giơ cánh tay lên vung tới giáng cho cô ấy một cái tát. "Cô đừng có mà làm việc xuẩn ngốc. Cô gọi cô ta một tiếng Cận phu nhân, thì cũng là nên gọi tôi một tiếng Nhị phu nhân đấy."

"Dựa vào cái gì?" Một bên má của Tiểu Vu bị tát nhanh chóng sưng đỏ. Người phụ nữ này quá liều lĩnh, không những chạy đến tòa nhà Đông ầm ĩ, còn dám động thủ đánh người!

"Dựa vào cô chỉ là một con giúp việc!"

Tiểu Vu oan ức đến mức cả đôi mắt đều đỏ ửng, đến cả Thương Lục còn chưa bao giờ gọi bọn họ như vậy, cô ta là cái thứ gì chứ?

"A, tôi đánh cô, cô dám đánh lại sao?" Người phụ nữ giữ giữ bàn tay đã hơi đỏ lên. "Cô không dám, bởi vì tốt xấu gì tôi đã từng trèo lên giường của Cận Hàn Thanh, còn cô thì sao?"

Bốp -----

Một cái tát vang dội truyền vào trong tai mọi người, đợi đến khi người phụ nữ kia phản ứng lại thì trên mặt đã hằn dấu tay nắm ngón. Cô ta sờ sờ gó má mình, ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Thương Lục đứng đối diện. "Cô đánh tôi?"

"Cô đánh người, tôi phải đánh cô."

Người phụ nữ kia tiến lên hai bước muốn đánh lại, bị người giúp việc và tiểu Vu lập tức ngăn cản. Cô ta rống lên, khuôn mặt méo mó dữ tợn, "Cô dám đánh tôi, cô dựa vào cái gì mà dám đánh tôi?"

Sức mạnh của cô ta rất lớn, người giúp việc gần như không kéo lại được cô ta, cuối cùng chỉ có thể ôm lấy cánh tay cô ta. Người phụ nữ muốn liều mạng xông về phía trước, Thương Lục nhìn bộ dạng của cô ta, lại nghe được từng âm thanh chói tai không ngừng truyền đến thì không khỏi lùi về sau hai bước. Trong lòng Thương Lục không khỏi hoảng hốt, nhìn bốn phía xung quanh, dường như đất trời cũng đang quay cuồng.

"Tôi muốn gặp Cận Hàn Thanh, tôi muốn nghe anh ta nói cho rõ ràng!"

Tiểu Vu lôi kéo quần áo của người phụ nữ đó, cô ta tránh ra, lộ một bên bả vai.

"Thả tôi ra!"

Hô hấp của Thương Lục dần căng thẳng, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một khuôn mặt khác.

Khuôn mặt đó bê bết đầy máu, cũng dữ tợn như người phụ nữ trước mắt này. Cô ấy đột nhiên nhớ ra, đó là tiểu thư nhà Tần gia.

Tần Niệm.

Mà bây giờ lại có một cô gái như thế đến trước mặt cô ấy tìm cái chết, Thương Lục đứng tại chỗ không ngừng nhìn về bốn phía, phòng khách vẫn cực kỳ quen thuộc như trước.

"Cô vẫn là nên đi nhanh đi!"

"Tôi không đi, tôi muốn gặp Cận Hàn Thanh."

Người phụ nữ kia tựa như con thiêu thân điên cuồng giãy dụa, bọn họ giằng co với cô ta một đén mức phải thở hổng hộc.

Cận Hàn Thanh tiến vào tòa nhà Đông liền nghe được động tĩnh cực kỳ lớn, Thương Lục chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng đen vọt tới trước mặt và tiếng bước chân gấp gáp, khuôn mặt đã nhanh chóng bị áp vào một lồng ngực rắn chắc. Người đàn ông lo lắng ôm chặt bờ vai cô ấy. "Thương Lục."

Cô ấy lấy lại tinh thần, nhìn khuôn mặt phía trước, anh ta đúng là một chút cũng không thay đổi.

"Thương Lục, em không sao chứ?"

Cô ấy khẽ lắc đầu, người phụ nữ nhìn thấy Cận Hàn Thanh xuất hiện, giọng nói nhanh chóng thay đổi, "Hàn Thanh."

Cận Hàn Thanh quay đầu lại, trong mắt hoàn toàn là lửa giận không thể áp chế xuống, "Ai cho cô đến nơi này?"

"Em.....chỉ vì quá nhớ anh nhưng không thấy được anh, em thật sự rất nhớ anh."

"Cút!" Cận Hàn Thanh gầm lên.

Tiểu Vu và người giúp việc buông tay ra, người phụ nữ lập tức nhào đến trước mặt Cận Hàn Thanh, "Anh thật lâu không liên lạc với em, em còn tưởng anh không cần em nữa."

Cuộc trò chuyện của hai người rơi vào tai Thương Lục không sót một chữ, cô ấy đứng bên cạnh, khuôn mặt thờ ơ lạnh nhạt. Cận Hàn Thanh đẩy tay của người phụ nữ đó ra. "Tôi có gọi cô đến bao giờ hả?"

"Sao anh lại nói tuyệt tình như thế? Buổi tối hôm đó, anh đã quên rồi sao?"

"Câm miệng!" Cận Hàn Thanh ép lên một bước, "Nhân lúc tôi còn lý trí thì cô nhanh chóng cút ra ngoài đi."

Trong đầu Thương Lục đều là câu nói cuối cùng kia của người phụ nữ, buổi tối hôm đó, đúng là một câu nói có bao nhiêu thâm ý. Đáng tiếc là Cận Hàn Thanh không cho cô ta nói tiếp, nếu không thì sẽ có bao nhiêu đặc sắc đây?

"Hàn Thanh," Cô ta gọi tên anh ta, bắt đầu nhỏ giọng khóc nước mắt. "Anh không thể đối xử với em như vậy. Em chưa bao giờ nghĩ chỉ muốn làm một người phụ nữ anh gấp dịp thì chơi, thật đấy."

Cận Hàn Thanh tiến lên, kéo cánh tay cô ta mạnh mẽ lôi ra ngoài.

"Không lẽ là vì anh kiêng dè vợ mình sao? Không sao, em không để ý."

"Cô không để ý nhưng tôi để ý." Cận Hàn Thanh cắn răng lên tiếng. "Cô ấy sẽ không chịu được."

"Cô ta thì biết cái gì mà quan tâm. Em nghe người ta nói cô ta điên rồi, dù chúng ta có thân mật ngay trước mặt cô ta thì cô ta cũng đều sẽ không biết....."

Bàn tay Cận Hàn Thanh đột nhiên dùng sức, đẩy mạnh người phụ nữ đó ra ngoài, cô ta lảo đảo ngã xuống đất, "Hàn, Hàn Thanh?"

Người đàn ông từng bước ép lên, "Là ai nói cho cô Cận phu nhân là người điên hả?"

Thương Lục lạnh lùng nhìn một màn trước mắt, bàn tay buông xuống bên người khẽ nắm nhẹ. Hóa ra là cô ấy đã phát điên? Mà lúc cô ấy phát điên Cận Hàn Thanh dường như cũng không hề nhàn rỗi, bên ngoài anh ta có phụ nữ, lại còn có thể để cho phụ nữ tìm đến tận cửa.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Lại Bị Thương (Được Được Được, Tất Cả Đều Nghe Theo Em)

Dịch: CP88

***

Người phụ nữ ngồi dưới đất, giơ tay muốn níu lấy Cận Hàn Thanh.

Anh từ trên cao nhìn xuống cô ta, ánh mắt âm u lạnh lẽo như bất cứ lúc nào cũng có thể khoét một cái lỗ trên người cô ta. "Tôi hỏi lại cô một câu, ai nói với cô Cận phu nhân là người điên?"

"Em..... em cũng là nghe người khác nói. Cận phu nhân không thường xuyên ra ngoài, những lúc dự tiệc rượu cũng là lạnh nhạt không tỏ ra thân thiết với ai. Đây không phải là em nói, là bên ngoài truyền ra." Người phụ nữ đó thừa dịp Cận Hàn Thanh không chú ý, níu bàn tay của anh ta, "Hàn Thanh, anh nhìn em một chút đi mà. Là em đây."

Cận Hàn Thanh hất tay cô ta ra, "Nếu cô không tự đi, tôi cũng sẽ có cách cho người ném cô ra ngoài!"

Người phụ nữ đó oan ức ngồi dưới đất, Thương Lục nhìn cô ta, đáy mắt lạnh lẽo tựa như hầm băng. Người phụ nữ đó lúc này đang ngồi trên mặt đất, giày cao gót đã rót máu một cái, nước mắt lăn dài, lớp trang điểm mì lúc trước bị nước mắt rửa trôi nhìn mà kinh tởm. Thế nhưng dù là vậy thì vẫn có thể nhìn ra được đây là một người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, yêu kiều, có thể đoán ra được khi hai

người bọn họ ở riêng với nhau Cận Hàn Thanh có bao nhiêu nhiệt tình.

Tiểu Vu đi đến bên cạnh Thương Lục, dè dặt kéo cánh tay cô ấy. "Đừng sợ, chúng ta lên lầu trước đi."

Cánh tượng như vậy còn chưa thích hợp để cho Thương Lục nhìn thấy, thế nhưng Thương Lục lại một mực đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cận Hàn Thanh xoay người đối diện với cô ấy, Thương Lục thu lại tầm mắt, ý lạnh dưới đáy mắt cũng thu lại. "Cô ta là ai?"

Người đàn ông nắm lấy bờ vai của cô ấy, tiểu Vu cũng rất thức thời buông tay, "Người không liên quan, đi, tôi đưa em lên lầu."

"Cô ta đánh người," Thương Lục chỉ người phụ nữ kia, "Cô ta đánh người rồi."

"Được, lát nữa tôi sẽ đánh lại cô ta."

Cận Hàn Thanh sốt ruột muốn đưa Thương Lục rời đi. "Cô ta không động vào em chứ?"

Thương Lục sờ người mình, "Quên rồi, nhưng chỗ này, chỗ này, còn có chỗ đó. Đau quá."

Cận Hàn Thanh nghe vậy, cả khuôn mặt cũng tái nhợt theo, đưa tay xoa nhẹ những chỗ Thương Lục chỉ, "Cô ta dám động vào em?"

"Đau, đau, đi ra." Thương Lục đập lên tay anh.

Người phụ nữ kia thật chật vật mới bò được dậy, nghe cô ấy nói thế thì lửa giận bùng lên, "Tôi đánh cô khi nào? Đến chạm tôi còn không có chạm tôi, bọn họ giữ lại tôi, tôi còn có thể đến gần cô sao?"

Thương Lục như là bị dọa hoảng sợ, bàn tay ôm lấy tai ngòi thụp xuống, "Á, á -----"

Cận Hàn Thanh sốt sắng muốn ôm lấy cô ấy, "Thương Lục."

"Đừng có tới đây, đừng đánh tôi."

Người đàn ông quay đầu hướng về phía người phụ nữ đó gầm lên. "Cút, cút ra ngoài!"

Đối phương sợ run chôn chân tại chỗ, cô ta không ngờ được Cận Hàn Thanh sẽ có thái độ như vậy. Lúc trước anh ta cũng chưa từng đối xử tử tế với cô ta, nhưng ít nhất thì cô ta cần gì Cận Hàn Thanh sẽ đều đáp ứng, cũng tặng cho cô ta không ít trang sức đắt tiền. Bây giờ nhìn bộ dạng của Thương Lục, quả thật giống với kẻ điên, cô ta không cam lòng đi lên trước. "Em biết anh giữ lại cô ta vì cô ta là phu nhân của anh, anh cần giữ hình tượng trước mặt người khác, cũng có thể chỉ vì đối phương có gia thế, đáp ứng nhu cầu mua đăng hộ đối với anh, Hàn Thanh....."

Trái tim Thương Lục càng ngày càng chìm xuống đáy vực, cô ấy hoàn toàn không nhớ được cô ấy đã điên mất bao lâu, mà trong thời gian phát điên đó rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?

Cô ấy giống như vẫn luôn sống trong cái ngày Tàn Niệm chết trước mắt, hóa ra cô ấy vẫn luôn chìm đắm trong đó không thoát ra được.

Cận Hàn Thanh không thể tiếp tục kìm chế cơn giận nữa, xoay người lại kéo cánh tay của người phụ nữ, không chút lưu tình kéo cô ta ra ngoài. Bước chân của người phụ nữ lảo đảo, giày trên chân đều rơi mất. Tòa nhà Đông đã bao giờ gặp phải chuyện ồn ào như thế này? Người phụ nữ đó dùng sức giãy dụa, Cận Hàn Thanh thả tay, khiến cho cô ta ngã phịch xuống đất. Lần này hẳn là ngã rất mạnh, người xung quanh nghe cũng phải cảm thấy đau.

Cô ta lồm cồm bò dậy, sau đó phóng nhanh về phía Thương Lục.

Tiểu Vu đứng chắn trước mặt Thương Lục, lại bị người phụ nữ đó đẩy mạnh ra. Thương Lục nhìn thấy hung ác trong mắt đối phương, lần này xem ra là cô ấy nhất định phải ra tay rồi. Thương Lục không chút do dự nhấc chân lên đá về phía đầu gối của cô ta, người phụ nữ bị đau ngòi xombok xuống, lập tức bị Cận Hàn Thanh vừa đuổi tới đè lại vai.

"Cận phu nhân, tôi và Hàn Thanh ở với nhau, tôi còn muốn sinh cho anh ấy một đứa....."

Miệng của cô ta nhanh chóng bị Cận Hàn Thanh bịt lại, lần này anh ta không cho cô ta bắt cứ một cơ hội nào, cánh tay rắn chắc kẹp cổ cô ta, một tay kia bịt chặt miệng không cho cô ta nói chuyện. Cận Hàn Thanh kéo cô ta ra đến cửa, lại lôi xèn xêch ra ngoài.

Tiểu Vu căng thẳng kéo Thương Lục về phía mình, "Cận phu nhân, không sao chứ?"

Thương Lục đứng tại chỗ không nhúc nhích, đợi Cận Hàn Thanh trở về sau đó lại vội vã đi đến trước mặt cô ta, vuốt ve khuôn mặt Thương Lục, "Không sao rồi."

Gây ra chuyện lớn như vậy nhưng anh ta cũng chỉ dùng ba chữ không sao rồi muốn cho qua chuyện, quả nhiên là vì cô ấy đã điên rồi nên anh ta cũng không nghĩ cần phải giải thích với một người điên.

"Đi, tôi mang em lên lầu."

Thương Lục nhìn thấy bóng người trong sân, "Đó là cái gì?"

Cận Hàn Thanh suýt chút nữa quên mất chuyện này, "Tôi cho người dựng một căn nhà trồng hoa nhỏ, đến lúc đó sẽ trồng thật nhiều loài hoa em thích, tôi còn cho người đặt một cái bàn ở đó. Sau này tôi và em sẽ cùng nhau ở đó viết chữ, uống trà, có được không?"

Xem ra đây là khi Cận Hàn Thanh chìm đắm bản thân trong vai trò một người chồng tốt, Thương Lục có chút xuất thần nhìn chằm chằm ra ngoài. Phụ nữ quang minh chính đại tìm đến tòa nhà Đông cũng đã có rồi, vậy những người khác thì sao đây? Rốt cuộc là đã từng có bao nhiêu người nữa?

"Thương Lục?"

Cô ấy rũ mắt, làm bộ dạng hoảng sợ. "Vì sao cô ta lại muốn đánh tôi?"

"Được rồi, mọi chuyện đều đã qua."

"Cô ta là ai?"

Yết hầu Cận Hàn Thanh hơi lăn, anh ta cũng có lúc phải nghẹn lời, "Tôi nói rồi, là một người không liên quan."

Thương Lục sợ sệt, Cận Hàn Thanh kéo cô ấy vào trong lòng ngực, "Sau này sẽ không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra nữa." Ánh mắt của anh ta rơi xuống bên cạnh tiểu Vu. "Cô ta làm sao vào đây được?"

"Từ trên chiếc xe kia đi xuống. Cô ta trốn trong buồng lái nên chúng tôi không phát hiện ra."

Cận Hàn Thanh dịu dàng xoa bả vai Thương Lục, "Sau này còn có kẻ nào dám xông vào thì cứ đánh gãy chân cô ta cho tôi. Không phải sợ, xảy ra chuyện gì tôi sẽ phụ trách hết."

"Chuyện gì thế này?" Động tĩnh quá lớn đã kéo cả Tần Chi Song đến.

Cận Hàn Thanh quay đầu lại nhìn bà. "Không có chuyện gì, mẹ."

"Còn nói không có chuyện gì? Người phụ nữ vừa rồi là ai?"

Cận Hàn Thanh theo bản năng không muốn đề cập đến chuyện này trước mặt Thương Lục, "Con đã xử lý xong rồi."

Tần Chi Song đi đến trước mặt Thương Lục, "Không sao chứ? Không làm Thương Lục bị thương đó chứ?"

"Không có." Tiểu Vu đứng bên cạnh nói.

Thương Lục nhìn Tần Chi Song, muốn gọi một tiếng mẹ, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại được. Sắc mặt Tần Chi Song khó coi đến cực điểm, thật sự không nhịn được phải dắt Cận Hàn Thanh sang một bên, "Thương Lục đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, thật khó khăn mới có thể khiến cho bệnh tình chuyển biến tốt vậy mà con lại để cho phụ nữ chạy đến đây náo loạn, ngộ nhỡ lại kích thích con bé, mẹ -----"

"Mẹ, sẽ không còn lần sau nữa."

Bọn họ biết Thương Lục điên không thể nghe hiểu người khác nói chuyện, cho nên nói chuyện cũng không tránh né.

"Hàn Thanh, Thương Lục vừa mới sảy thai, con phải quan tâm đến tâm tình của con bé chứ."

Thương Lục nghe được lời này, tim không khỏi đập thình thịch, tầm mắt không khỏi rơi xuống bụng, cô lại còn từng mất đi một đứa bé?

Bàn tay cô run rẩy buông thõng bên người, đến cả dũng khí chạm đến bụng mình cũng không có. Chóp mũi Thương Lục chua xót, cô ấy thật sự muốn khóc, thế nhưng dù vành mắt đã đỏ ửng thì vẫn có thể khống chế tiếng khóc thắt thanh lại đến triệt để.

"Mẹ, chuyện lần này là bất ngờ."

Tần Chi Song liếc Thương Lục một cái, "Vậy những chuyện bừa bãi lúc trước thì sao? Đừng có nói với mẹ đều là bất ngờ? Nếu như

một ngày nào đó Thương Lục tỉnh lại, mẹ xem xem con làm sao để giải thích cho con bé!"

Thương Lục nhìn bốn phía xung quanh, đột nhiên cảm thấy thế giới này đối với cô ấy quá xa lạ, rất nhiều chuyện đã thay đổi, đến cả con người cũng đã thay đổi rồi.

Tần Chi Song đầy Cận Hàn Thanh ra, trở lại bên người Thương Lục sau đó cầm lấy tay cô ấy vô vỗ. "Thương Lục, con phải cố gắng hồi phục thật nhanh mới được, đến lúc đó mới không ai có thể bắt nạt được con. Bộ dạng này của con mẹ nhìn thật sự rất đau lòng."

Ngón tay Thương Lục giật giật, một lời cũng không nói. Trong nhà này có lẽ cũng chỉ còn Tần Chi Song là không thay đổi, cô ấy điên đến thế này rồi nhưng bà vẫn luôn che chở cho cô ấy như trước đây, vẫn luôn coi cô ấy như con gái ruột của mình, chưa từng ghét bỏ.

"Mẹ, con đưa Thương Lục lên lầu trước đã." Cận Hàn Thanh cầm tay cô ấy, Thương Lục không nháo nữa, ngoan ngoãn đi theo anh ta.

Trở về phòng, Thương Lục ngồi xuống mép giường, Cận Hàn Thanh không nghĩ sẽ giải thích với cô ấy, vì anh ta biết cô ấy nghe không lọt, có nói cũng vô ích.

Thương Lục chỉ chỉ chiếc tivi trên tường.

Cận Hàn Thanh liếc nhìn, "Em muốn xem tivi?"

"Ừ."

Cận Hàn Thanh cầm điều khiển từ xa, Thương Lục nhìn quanh bốn phía, bày trí trong phòng cơ hồ cũng không có thay đổi gì lớn. Sau khi tivi bật lên, Thương Lục cũng tập trung sự chú ý tới.

Cận Hàn Thanh chọn kênh, Thương Lục thấy được ngày hiển thị trên màn hình.

Bàn tay cô ấy để bên người khẽ động, không nhịn được nhắc tay lên sờ khuôn mặt mình. Hóa ra đã qua một thời gian dài như vậy rồi? Thời gian thấm thoát, còn cô ấy thì vẫn như đang sống ở ngày hôm qua.

Cận Hàn Thanh ngồi xuống bên cạnh Thương Lục, đưa tay khoác lên bả vai cô ấy. Anh ta cúi người bên cạnh Thương Lục như vậy, nhưng Thương Lục căn bản là xem không vô.

Trong đầu cô ấy đều là những lời của người phụ nữ kia, trong lòng Thương Lục không hiểu vì sao lại rất sợ. Những ngày tháng phát điên cô ấy đã trải qua như thế nào, cô ấy đều đã hoàn toàn quên hết.

Cô ấy còn từng có một đứa bé, nhưng vì sao lại sảy thai rồi?

Cố Tân Tân truyền nước xong liền xuất viện, tuy là cô không ưa Cận Ngụ Đinh nhưng những lời của anh đúng là không sai.

Trong tay Tu Tư Mân thật sự có không ít mối quan hệ, quan hệ dựa vào quan hệ, cô muốn tìm một nhà sản xuất cũng không khó.

Cố Tân Tân là người thuộc phái hành động, sau khi hỏi Tu Tư Mân phương thức liên lạc liền lập tức gọi cho người đó thể hiện ý muốn bàn chuyện hợp tác. Đối phương nghe đến quan hệ của cô và Tu Tư Mân thì hoàn toàn không từ chối cô, bọn họ nhanh chóng định ra một cuộc hẹn ở căn biệt thự riêng của ông ấy, nói là để tiện nói chuyện.

Xe chạy trên đường, Cố Tân Tân lật xem văn kiện trong tay, chỉ lo sẽ còn sót gì đó.

Tống Vũ Ninh yên tĩnh ngồi bên cạnh, Cố Tân Tân xác nhận không còn gì sai sót mới đóng lại tập văn kiện, "Đúng rồi, chị còn

chưa kể với em đêm đó đã xảy ra chuyện gì, chị đã đi đâu?"

"Còn có thể đi đâu? Có mấy tên đàn ông chặn trước mặt, vừa nhìn liền biết con nhà luyện võ. Chị thấy Cận Ngụ Đình kia đúng là một tên biến thái, người ở bên cạnh cũng biến thái không kém, bọn họ lại dám để chị ngồi trong xe cả một đêm."

Cố Tân Tân "ồ" một tiếng, "Em còn nghĩ là chị và Khổng Thành đưa nhau ra ngoài nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt đây."

"Em điên hả?"

Cố Tân Tân không nhịn được cười rộ lên, chiếc xe lái qua một mảnh rừng, Tống Vũ Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, "Càng đi càng thấy lạ, không phải là có cạm bẫy gì đấy chứ?"

"Người anh ấy giới thiệu có thể không đáng tin sao? Những người làm nghệ thuật thường thích những nơi như vậy, thanh tịnh."

Chiếc xe lướt qua hàng cây ăn quả dài thẳng tắp, đến trước một biệt thự hai tầng thì dừng lại. Đây là kiểu nhà tự thiết kế xây dựng, ngôi đền tường trắng, còn có cánh cổng sắt cao chót vót, mảnh sân trước nhà cực kỳ rộng, phóng tầm mắt nhìn vào còn có thể thấy được một giàn nho.

Cố Tân Tân xuống xe, chợt nhìn thấy bên cạnh còn có một chiếc xe khác.

Cô nhìn biển số xe, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Cố Tân Tân muốn xoay người rời đi, nhưng cánh cổng sắt đã được mở ra, một người đàn ông trung niên bước nhanh ra, "Cô là Cố Tân Tân phải không?"

"Vâng, ngài là Tô tiên sinh?"

"Đúng vậy, đã chờ cô một lúc rồi, mời vào."

Cố Tân Tân cũng không tiện bỏ đi, cô để cho Tống Vũ Ninh đi theo phía sau. Hai người đi vào trong, Cố Tân Tân nhìn thấy dưới giàn nho được ngăn thành từng khung gian riêng biệt bằng những khóm mây. Tô tiên sinh vừa đi vừa nói với cô. "Đúng là trùng hợp, nơi này có người nhất định cô quen."

Cố Tân Tân biết ông ấy là muốn nói đến ai, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra không chút quan tâm. "Ai vậy?"

"Cửu gia đó."

Lúc trước Cố Tân Tân chưa từng tiếp xúc qua với vị Tô tiên sinh này, đoán chừng ông ấy tám phần không nhận ra cô, "Cửu gia? Cửu gia nào vậy?"

"Cô không quen sao?" Tô tiên sinh ngạc nhiên nhìn về phía Cố Tân Tân. "Anh ta tới tìm tôi vì chuyện của cô, nói là muốn giới thiệu cô cho tôi."

Cận Ngụ Đinh nghe được tiếng nói chuyện đi ra, thấy Cố Tân Tân thì hơi giật mình, "Sao em lại ở đây?"

"Cô ấy là do Tu tiên sinh giới thiệu tới."

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh u ám, đúng là đi đến đâu cũng không tránh được cái tên Tu Tư Mân kia.

"Cửu gia, ngài ngồi chơi, tôi và cô ấy bàn bạc chút chuyện."

Cận Ngụ Đinh đứng tại chỗ không nhúc nhích, ông ấy hướng vào trong nhà hô. "Cô ơi, pha một bình trà mang đến đây."

"Vâng." Trong phòng có tiếng đáp lại.

Cố Tân Tân đi theo Tô tiên sinh đến trước một giàn hoa trong sân, bên trong có bày bàn ghế bằng đá, nhìn cổ kính vô cùng.

Cố Tân Tân lấy văn kiện ra, "Đây là mấy cuốn truyện tranh đứng đầu khá chất lượng của trang web chúng tôi, đều đã ký hợp đồng xuất bản. Mời ngài xem qua."

"Được."

Hai người bàn tán sôi nổi, giữa chừng Tô tiên sinh đột ngột đứng dậy. "Thật ngại quá, tôi qua bên kia một chút, lát nữa sẽ quay lại."

"Được."

Cố Tân Tân nhìn theo ông ấy đi khỏi, cầm điện thoại nhìn giờ. Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, người giúp việc bưng ấm trà đi tới, một tay kia còn cầm theo bánh ngọt.

"Mời uống trà."

Cố Tân Tân nghe thấy giọng có chút quen tai, cô ngẩng đầu lên nhìn, đối phương hiển nhiên cũng nhận ra cô, xoay người muốn bỏ đi.

"Khoan đã."

Đối phương đưa lưng về phía Cố Tân Tân, không thể không dừng chân. Cố Tân Tân đứng dậy đi đến bên cạnh bà ta. "Chúng ta cũng không phải người xa lạ, sao thấy tôi lại bỏ chạy thế?"

Người kia điều chỉnh cho nét mặt mình dịu lại, quay người sang. "Cửu phu nhân."

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm đối phương, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, "Tôi đã sớm không còn là Cửu phu nhân gì đó rồi."

Bà ta giả vờ giật mình, "Vì sao lại thế?"

"Lúc đó bà dùng nước hoa hại tôi không lẽ không phải là vì chờ tôi bị đuổi ra ngoài đó sao?"

"Cửu phu nhân, ngài hiểu lầm rồi, chuyện nước hoa thật sự không liên quan gì đến tôi."

Bà ta sốt ruột muốn đi, Cố Tân Tân đột nhiên nhớ đến ngày cô rời khỏi tòa nhà Tây, Tần Chi Song hỏi cô chuyện mang thai giả. Cố Tân Tân vẫn nghĩ mãi mà không thông, sao bà ấy lại biết được? Theo lý thuyết thì chuyện kia được giấu rất kỹ, cũng chỉ có cô và Cận Ngụ ĐÌnh biết, mà Cận Ngụ ĐÌnh sẽ không chủ động nói ra, như vậy thì còn có thể là ai vào đây?

Cố Tân Tân tiến lên chặn lại đường đi của bà ta. "Thím à, không ngờ bà đã tìm được một công việc tốt như thế này rồi, vừa thanh tịnh lại an nhàn, trốn ở nơi này cũng không cần lo lắng bị Cận gia phát hiện."

"Cửu phu nhân, chuyện nước hoa tôi thật sự là người vô tội, xin hãy tin tưởng tôi."

"Đúng rồi, Cận Ngụ ĐÌnh cũng tới, bà đã gặp chưa?"

Vẻ mặt của bà ta ngập tràn kinh hãi, đẩy Cố Tân Tân muôn đi, cô liền quay sang Tống Vũ Ninh ra hiệu cho cô ấy chặn lại bà ta. "Gấp muôn đi như vậy?"

"Cửu gia đã nói tôi đừng có xuất hiện trước mắt ngài ấy."

"Tôi còn có rất nhiều lời muốn hỏi bà đấy."

Bà ta sợ bị Cận Ngụ ĐÌnh bắt gặp, đẩy Tống Vũ Ninh muôn đi, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh đã nghe được động tĩnh đi qua.

Bà ta suýt nữa va phải anh, bàn tay cầm ấm trà run lên, Tô tiên sinh liếc nhìn, không vui lên tiếng. "Xảy ra chuyện gì?"

"Là bà." Cận Ngụ ĐÌnh cho Khổng Thành đi khắp nơi tìm bà ta, thật không ngờ sẽ gặp được bà ta ở đây.

Công việc này là Thương Kỳ sắp xếp cho bà ta, lương cao, công việc phải làm cũng không có nhiều, chỉ cần quét sân trước ngôi nhà chính là được. Điều mấu chốt là không cần tiếp xúc người nên bà ta sẽ không phải lo lắng bị người ta phát hiện ra. Nhưng tháng ngày yên ổn hình như cũng không được lâu lắm, bà ta thế nào cũng không ngờ sẽ gặp được Cố Tân Tân ở nơi này.

"Lúc trước bà có tình sắn đặt như vô tình gặp được mẹ trước cổng bệnh viện, nói cho bà ấy Cố Tân Tân căn bản không mang thai. Tôi cho người tìm bà bao nhiêu lâu, thật không nghĩ bà lại trốn kỹ đến như vậy."

Bà ta lắc đầu, muốn giải thích. "Phu nhân hiểu nhầm, tôi..... tôi không có nói vậy."

"Bà cho rằng ai cũng mù sao?"

Bà ta sợ hãi muốn chạy trốn, nhưng trước mặt mấy người đã chặn lại đường đi. Bà ta không khỏi thẹn quá hóa giận, càng biết rõ một khi đã rơi vào tay Cận Ngụ ĐÌnh thì sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. Bà ta không hiểu, Cố Tân Tân cũng đã bị đuổi ra khỏi Cận gia rồi nhưng vì sao khắp nơi đều vẫn không ngừng gây trở ngại cho bà ta?

Đầu óc bà ta càng ngày càng hỗn loạn, ấm trà trong tay vung lên. Tuy gần như là ngay lập tức bị Cận Ngụ ĐÌnh cản lại, nhưng bên trong chứa đầy nước, toàn bộ đều giội xuống người Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thấy tiếng hét chói tai, chiếc ấm rỗng rơi lăn lóc trên mặt đất, nước bên trong làm ướt đẫm một mảnh áo trước ngực Cố Tân Tân.

Bà ta muốn nhân lúc tình hình rối ren chạy trốn nhưng bị Tống Vũ Ninh kéo lại, Cận Ngụ ĐÌnh nhấc chân đá mạnh vào bụng bà ta. Bà ta ngã xuống, đầu đập lên bàn đá, hôn mê tại chỗ.

"Tân Tân." Cận Ngụ ĐÌnh thấy Cố Tân Tân đau đớn đến mức cúi gập người xuống, quần áo dính sát vào trước ngực. Nước trong ám trà khẳng định rất bỗng, giội trên người nhất định sẽ không thể chịu được.

Tô tiên sinh cả kinh, lời nói cũng trở nên lộn xộn, "Nhanh, nhanh, đưa đến bệnh viện trước."

Cận Ngụ ĐÌnh túm lấy vai Cố Tân Tân, cô đã đau đớn không còn sức giãy dưa. Tống Vũ Ninh tiến lên muôn đẩy anh ra, ánh mắt lạnh lẽo của Cận Ngụ ĐÌnh lập tức quét về phía cô ấy, "Đã là lúc nào rồi còn muốn tranh giành?"

"Tôi đưa em ấy đến bệnh viện."

"Không cần!" Cận Ngụ ĐÌnh cắn chặt răng phun ra mây chữ.

Cố Tân Tân nhỏ giọng rên rỉ, Cận Ngụ ĐÌnh cúi người ôm ngang cô lên. Tống Vũ Ninh không tiếp tục ngăn cản nữa, dù sao điều quan trọng nhất bây giờ là mang Cố Tân Tân đến bệnh viện.

Khổng Thành cũng đã tới, Cận Ngụ ĐÌnh hướng về phía anh ta dặn dò, "Đưa bà ta về."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh ôm Cố Tân Tân vội vàng lên xe, Tống Vũ Ninh phía sau muôn đuổi theo thì bị Khổng Thành ngăn cản. "Còn có một người nữa bị thương, dùng xe của cô đi."

"Dựa vào cái gì?" Tống Vũ Ninh liếc người phụ nữ máu me đầy mặt, "Chủ nhân nhà anh ra tay nặng như vậy, vạn nhất người này chết trên xe chúng tôi thì ai chịu trách nhiệm?"

"Nơi này trong thời gian ngắn không gọi được xe," Khổng Thành nghe hai chữ chủ nhân từ miệng đối phương, cười nhạt, "Người này

đối với chủ nhân của cô mà nói cũng rất quan trọng, cô tự mình cân nhắc đi."

Cận Ngụ ĐÌnh mang Cố Tân Tân đi rồi, Tống Vũ Ninh dù không yên lòng cũng không thể làm gì khác là mặt lạnh để mặc cho Khổng Thành mang người ném lên xe.

Cận Ngụ ĐÌnh hiện tại đang lo cuồng cuồng đến mức trên người đều là mồ hôi. "Có đau lấm không?"

Cố Tân Tân cảm thấy đã khá hơn nhiều rồi, bàn tay của người đàn ông vừa đưa tới lại rút trở về, "Sau khi bị b榜 không thể trực tiếp cởi quần áo ra, đúng rồi, đáng lẽ vừa rồi nên xối nước lạnh qua một lượt cho em. Tôi cuồng quá nên quên mất, phải làm sao bây giờ....."

Anh cực kỳ sốt ruột, ánh mắt không ngừng nhìn liếc sang ngực Cố Tân Tân. Cô vẫn còn mừng vì nước trong ấm trà không phải nước vừa sôi, thế nhưng phải công nhận trong nháy mắt giội lên vẫn là khiến cô đau đén tê liệt thần kinh.

Ngực Cố Tân Tân pháp phồng, Cận Ngụ ĐÌnh ra hiệu cho tài xế hạ tấm chắn xuống, trong lòng đấu tranh vài lần cuối cùng vẫn dè dặt đưa tay ra.

"Anh làm cái gì thê?" Cố Tân Tân đánh lên tay anh.

"Tôi xem một chút."

"Anh nghĩ anh là ai mà muốn nhìn thì nhìn hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh lúc này cũng đâu còn tâm tư gì khác, "Ít nhất tôi cũng phải kiểm tra một chút."

"Anh cũng không phải bác sĩ."

Đầu ngón tay của Cận Ngụ ĐÌnh chạm đến hàng cúc trước ngực của Cố Tân Tân, cô vội vàng đưa hai tay ra trước ngực chấn lại, không để ý khiến cho từng trận đau rát truyền tới, "Anh đúng là phiền chết, tôi cũng đã như vậy rồi còn muốn giờ trò lưu manh hả."

"Tôi đâu có giờ trò lưu manh, ít nhất thì cũng phải để tôi xem một chút xem có nghiêm trọng không chứ."

"Anh xử lý được chắc?" Giọng nói của Cố Tân Tân mang theo ngập tràn tức giận, "Đều là tại anh."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, dừng lại hai ba giây sau mới mở miệng, "Ừ, là tại tôi."

"Nếu không vì anh thì tôi cũng không có quen người này, càng không đến mức vừa bị người ta giội nước bẩn vừa bị giội nước bỗng." Cố Tân Tân càng nghĩ càng thấy oan ức, đưa tay lau nước mắt, "Sao chỗi."

Được thôi, sao chỗi thì sao chỗi.

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không yên tâm, tầm mắt chốc chốc lại chuyển qua ngực cô.

Tài xế lái xe đến bệnh viện gần nhất, xe vừa dừng thì chiếc xe của Tống Vũ Ninh theo sát phía sau cũng dừng lại.

"Tân Tân." Tống Vũ Ninh bước từng bước dài tiến đến, mở cửa xe ra.

Cố Tân Tân cắn thận từng li từng tí bước xuống xe, Cận Ngụ ĐÌnh dùng sức đóng lại cửa xe, nghe được Cố Tân Tân dặn dò Tống Vũ Ninh. "Đừng nói cho anh ấy, không lại khiến anh ấy bận lòng."

"Nhưng em đã bị thương thành thế này rồi."

"Thân thể của em em rõ ràng nhất, sẽ không nghiêm trọng, anh ấy có hỏi chị cũng không được nói."

Cận Ngụ ĐÌnh xanh mặt tiến lên, kéo cô đi. "Còn chờ gì nữa? Chờ nhiễm khuẩn hả?"

"Ai cần anh lo!"

Tống Vũ Ninh liếc nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, anh không hề xuất hiện bộ mặt hung thần ác sát, càng không đáp lại câu nào, chỉ mím môi muốn kéo Cố Tân Tân vào trong.

Cố Tân Tân giãy dụa, "Tôi không đi được!"

Cận Ngụ ĐÌnh suýt chút nữa quên mất chuyện này, anh khom lưng bế ngang Cố Tân Tân lên, Cố Tân Tân bức mình, "Cho tôi xuống, tôi không cần anh bế, làm cái gì thế hả!"

"Tôi có thả em xuống em cũng không đi được."

Tống Vũ Ninh nghe được giọng nói Cố Tân Tân có chút khàn giống như sắp bị tức khóc. "Vậy cũng không cần anh lo, cho tôi xuống."

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chân đi vào bên trong, giờ phút này Tống Vũ Ninh cũng không tiện tranh cãi với anh, dù sao với sức lực của cô ấy cũng không thể vừa bế Cố Tân Tân vừa chạy, vẫn là nên ngoan ngoãn đi theo sau hai người họ thì hơn.

Cố Tân Tân được đặt lên giường bệnh, bác sĩ chuẩn bị kiểm tra cho cô, Cận Ngụ ĐÌnh còn đứng bên cạnh không chút ngại ngùng quan sát.

Bác sĩ đeo khẩu trang vào, "Anh là?"

"Anh còn không đi ra ngoài đi?" Cố Tân Tân đá chân, hận không thể một bước đá bay anh ra ngoài.

"Cô nhanh kiểm tra đi, tôi muốn nhìn xem vết thương của cô ấy như thế nào."

Cố Tân Tân giơ hai tay lên, "Anh không đi tôi sẽ không kiểm tra!"

"Hai người rõ cuộc là ai nghe theo ai đây? Vết b榜g không phải là chuyện nhỏ, nếu còn chậm chạp không xử lý, vết thương thêm nghiêm trọng tôi sẽ không chịu trách nhiệm.

Cố Tân Tân mím chặt môi, dáng vẻ không lùi bước, Cận Ngụ ĐÌnh nhúc nhích đôi chân dài, "Nghe cô ấy đi."

"Sao còn chưa đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh đã bao giờ bị người ta quát mắng đuổi ra ngoài như thế, anh liếc nhìn vị nữ bác sĩ kia, nhưng cũng không có cách nào khác ngoài đi ra ngoài chờ đợi.

Bác sĩ cởi hàng cúc áo của Cố Tân Tân, dù sao cũng là thường xử lý các loại tình huống này nên vẫn còn tâm tư đùa giỡn. "May mà cô không có người không ra trận, chiếc áo ngực thay cô chặn lại kiếp nạn lần này nên bộ ngực không có bị thương."

Cố Tân Tân dở khóc dở cười. "Chỗ khác thì sao?"

"Chỗ bị b榜g nước trà ấy hả?"

"Ừm."

Bác sĩ nhìn xuống phía dưới, "Vẫn còn tốt lắm, không tính là nghiêm trọng. May là không phải nước sôi, chỉ là từ ngực trở xuống nổi mụn nước rồi, phải cắt áo ra để xử lý."

"Được." Cố Tân Tân nhịn đau nhìn chầm chằm trần nhà, xử lý được một nửa thì bác sĩ mở cửa đi ra ngoài. "Đi chuẩn bị cho cô ấy một bộ quần áo khác, bộ cũ bị tôi cắt đi rồi."

Tống Vũ Ninh nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, tầm mắt của người đàn ông thẳng tắp hướng về phía cửa, "Cô còn ngơ ngẫn chõ đó làm cái gì? Chuyện mua quần áo không phải là công việc của cô sao?"

Tống Vũ Ninh nhíu chặt mày, nghe được tiếng của Cố Tân Tân từ trong truyền ra. "Chị đi mua đi, em không sao."

"Được, chị đi nhanh rồi quay lại."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng đó không nhúc nhích, chờ cho Tống Vũ Ninh đi xa mới lấy điện thoại ra gọi cho Khổng Thành.

Cốp sau xe có dự trữ sẵn một bộ của anh, Khổng Thành cầm chiếc áo sơ mi trắng đến, đúng lúc bác sĩ đã xử lý xong vết bỗng.

Cô ấy mở cửa nhìn ngó xung quanh, "Còn chưa quay lại?"

"Có rồi đây." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đẩy cửa đi vào trong. Cố Tân Tân đang trong tình trạng áo quần không đủ che thân, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi vào thì vội vàng đưa tay muốn che lại.

Người đàn ông tiến lên muốn mặc áo vào cho cô, "Che cái gì mà che."

"Ôi này, cái anh này làm gì thế?" Bác sĩ đứng bên cạnh cũng không nhìn nổi "Nam nữ thụ thụ bất thân, cô ấy còn chưa có mặc quần áo đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh đỡ cô ngồi dậy, Cố Tân Tân thật sự không có cách nào động, càng không thể chống cự, mà anh thì cứ như vậy trắng trợn không kiêng dè mặc chiếc áo sơ mi trắng vào cho cô.

***

Bát Bát: Lúc trước cứ nghĩ người giúp việc còn trẻ nên dùng cô ấy, Kỳ Kỳ hư quá mà, đến Tô tiên sinh còn gọi là a di mà em ấy lại đi gọi trống không làm ta hiểu lầm:))))

P/s: Sau này beta sẽ sửa haha

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Chồng Trước Mà Khoa Trương Như Thế Sao

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ Đinh đi đến trước mặt Cố Tân Tân, giúp cô cài từng chiếc cúc vào.

"Tôi cũng có quần áo."

"Chờ cô ta mua về thì em cũng đã bị vô số người thấy hết rồi."

Vị bác sĩ nữ đứng bên cạnh, "Hai người là vợ chồng à?"

Cố Tân Tân đau đớn đến mức không dám giơ tay, "Đương nhiên không phải."

Cận Ngụ Đinh tức giận trả lời, "Chồng trước, có tính không?"

"Ồ." Bác sĩ quay lại bàn làm việc. "Vết b榜 kh榜 tinh là nghiêm trọng, chỉ l榜 bị đỏ m榜 khoảng l榜n, c榜n c榜 cả mụn n榜r. Tôi đ榜n x榜 lý qua, nhưng hai ngay n榜a ph榜i đ榜n đ榜y đổi thuốc."

Cố Tân Tân ngồi trên giường bất động, hạ giọng hướng v榜 ph榜a Cận Ngụ Đinh nói, "Giả m榜 sa mưa."

"Tôi giả m榜 sa mưa, v榜y em l榜 tinh tinh h榜?"

Cô đẩy tay anh ra, "Tôi tự l榜m đ榜 được."

Cận Ngụ ĐÌnh không tiếp tục kiên trì, nhìn theo cô tự đóng lại hai chiếc cúc cuối cùng, "Đi thôi."

Cố Tân Tân liếc anh một chút, "Anh đi đi."

"Em còn muốn ở lại?"

"Người của tôi còn chưa có quay lại. Tôi tự có người đưa về, không phiền đến anh chiếu cố."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô nhắc vai lên, áo ngực bị ném ở một bên. Cố Tân Tân nhìn theo tầm mắt của anh, sắc mặt bỗng chốc ửng đỏ, nhanh chóng cầm gối ném lên che lại.

Anh ôm ngang người cô bế lên, Cố Tân Tân thật sự là phiền chết rồi, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh có tin tôi báo cảnh sát không?"

"Lấy lý do gì báo cảnh sát đây?"

"Tôi không muốn đi cùng anh nhưng anh lại mạnh mẽ nhất định phải mang tôi đi, nếu nói nghiêm trọng thì chính là bắt cóc!"

Cận Ngụ ĐÌnh mắt điếc tai ngơ, đi ra khỏi cửa để cho Khổng Thành đi vào. "Cậu làm thủ tục đi, còn thuốc nữa, nhớ lấy."

"Vâng," Khổng Thành nhìn sang Cố Tân Tân, sau đó rất nhanh rũ mi mắt xuống. "Cận tiên sinh, người giúp việc lúc trước ở tòa nhà Tây được đưa vào phòng cấp cứu rồi."

"Ừ, có tin tức gì thì báo cho tôi."

"Vâng."

Cố Tân Tân không giãy dụa nữa, bác sĩ viết xong bệnh án đứng dậy, "Hai người -----"

Khổng Thành đi lên phía trước, "Có gì nói với tôi là được rồi."

"Không phải chỉ là chồng trước thoi sao? Khoa trương thật."

"Không phải là còn có thể tái hôn sao?"

Bác sĩ nhét bệnh án vào tay anh ta. Nơi này của cô ấy không phải là cục dân chính, không quản được những chuyện này. "Đi thanh toán tiền rồi lấy thuốc đi."

Cố Tân Tân được Cận Ngụ Đình cẩn thận từng li từng tí đặt vào xe, cô chống một tay bên người, "Địa chỉ nhà tôi anh biết rõ, đưa tôi về đi."

"Nhà em có ai ở nhà không?" Cận Ngụ Đình quay đầu nhìn cô.

Khuôn mặt Cố Tân Tân lộ ra đề phòng. "Anh muốn làm gì?"

"Em mặc áo của tôi, lại được tôi ôm về như vậy, ngộ ngỡ bị người ta nhìn thấy thì phải giải thích thế nào?"

Cố Tân Tân gõ nhẹ ngón tay trên xương quai xanh, "Tu Tư Mân không phải anh. Anh ấy rất tin tưởng tôi, sẽ không chỉ dựa vào một chiếc áo mà khẳng định tôi và anh có gì đó không đúng đắn."

Một câu của Cố Tân Tân không nghi ngờ là đã đâm đúng chỗ đau của Cận Ngụ Đình, anh tức giận nghiến răng nghiến lợi. Tài xế nhìn về phía anh, "Cửu gia?"

"Về tòa nhà Tây."

Cố Tân Tân nghe vậy, toàn thân nỗi lên gai ốc, lập tức chuyển sang bộ dạng tôi liều mạng với anh. "Anh dám mang tôi về tòa nhà Tây, tôi liền nhảy từ trên xe xuống."

"Tôi tìm cho em một nơi nghỉ ngơi dưỡng sức mà còn không được?"

Cố Tân Tân không quản được đau đớn trên người, vung tay đánh về phía anh. Cận Ngụ Đình vội vàng giữ lại bàn tay của cô,

"Em có cần phải kích động muồn liều mạng với tôi như vậy không?"

"Tòa nhà Tây của anh là cái nơi ma quỷ, một bước tôi cũng không muốn bước vào!"

Tài xế nghe được thì lạnh sống lưng, không thể làm gì khác là chăm chú lái xe. Sắc mặt Cố Tân Tân thay đổi liên tục, Cố Tân Tân há miệng thở hổn hển. Tầm mắt của người đàn ông chuyển xuống ngực cô, chậm rãi thu lại sức lực trên tay. Cố Tân Tân tựa lên ghế, khuôn mặt nhỏ dựa ở một bên cửa sổ, "Tôi sẽ không xem như những lần anh xuất hiện là trùng hợp. Anh đây chính là quấy rối."

"Chó cắn Lã Động Tân(*)." Hôm nay anh đi tìm Tô tiên sinh còn không phải vì cô, thế nhưng cô mở miệng liền nói anh quấy rối.

(*) không phân biệt tốt xấu; không biết người có lòng tốt (Lã Động Tân là một trong tám vị tiên theo truyền thuyết. Câu này ngụ ý người có lòng tốt bị hiểu lầm)

Cố Tân Tân tận lực không để cho mình phải thở dốc, "Đưa tôi về nhà, nếu thật sự không được thì cho tôi xuống chỗ nào đó."

"Tôi thuê cho em một phòng khách sạn, em vào trong tôi liền đi."

Cố Tân Tân bị thương, tính khí cũng nóng nảy hơn, "Vì sao phải thuê phòng? Ai muốn thuê phòng với anh?"

"Tôi chỉ là muốn cho em nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt!"

"Cứu gia, anh có biết bên ngoài có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm vào mình không? Anh tuyệt đối đừng nói đi thuê phòng cho tôi là đơn thuần muốn tôi ngủ. Câu nói như thế này một khi truyền đi, anh chính là đang phá hủy danh tiếng của tôi."

"Xem ra dù là tôi có làm gì đi nữa thì trong mắt em đều là vô dụng."

Cố Tân Tân điểm nhẹ ngón tay trước ngực, bên trong trống trơ khiến cô cảm thấy không dễ chịu. "Tôi có nhà mà anh lại ngang ngược muốn đi nơi khác, việc đó khó khăn vậy sao?"

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh căng cứng, đương nhiên là khó, đó là nhà của cô và người đàn ông khác.

Tài xế còn đang lái về phía tòa nhà Tây, Cận Ngụ ĐÌnh biết tính của Cố Tân Tân, nếu anh còn cương quyết hắn là lát nữa cô sẽ àm ĩ một trận. Trong tình huống này cũng chỉ có thể thuận theo ý cô.

Cận Ngụ ĐÌnh thay đổi địa chỉ, Cố Tân Tân nghe được thì không nói gì nữa.

Chiếc xe rất nhanh lái đến căn biệt thự của Cố Tân Tân, bảo vệ nhìn thấy cô liền cho qua, đợi đến khi chiếc xe dừng hẳn lại Cố Tân Tân mới đưa tay đẩy cửa xe.

Cận Ngụ ĐÌnh xuống trước, tài xế giúp Cố Tân Tân mở cửa xe.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô, nhìn về phía căn biệt thự, "Tôi đưa em vào."

Cố Tân Tân không từ chối, Cận Ngụ ĐÌnh đưa cô vào đến cửa, cô đứng ở cửa đổi dép lê.

"Chờ chút," Cố Tân Tân liếc anh một cái, sau đó khó khăn cúi người lấy một đôi dép lê từ trong tủ giày ra. "Anh đi đôi này đi, anh ấy không thích đồ của mình bị người khác chạm vào."

Ruột gan phèo phổi của Cận Ngụ ĐÌnh đều đảo lộn cả lên, cô nói cứ như anh thích dùng đồ của người khác lắm không bằng.

Người giúp việc nhìn thấy hai người đi vào thì nét mặt hơi nghi hoặc đi lên. "Tu phu nhân, vị này là?"

"Một người bạn."

Người giúp việc không nói thêm gì nữa, "Hôm nay phu nhân có ăn cơm ở nhà không?"

"Ừ, chỉ có một mình tôi thôi, làm đơn giản chút gì đó là được rồi."

"Vâng."

Ý túc của Cố Tân Tân rất rõ ràng, cô cũng không có ý định để Cận Ngụ Đinh ở lại ăn cơm.

Cô đi lên phía trước vài bước, đi đến trước chân cầu thang thì quay lại nhìn Cận Ngụ Đinh đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Không phải anh nhất quyết muốn đưa tôi về sao? Cầu thang này không dễ đi, anh có lòng tốt thì dùi tôi lên."

Cận Ngụ Đinh biết cô đang có mưu đồ gì đó, được thôi, nếu cô đã hào phóng biểu diễn cho anh xem như vậy, anh không xem chẳng phải là quá lãng phí sao?

Anh đi lên, đỡ lấy cánh tay Cố Tân Tân, "Người giúp việc nhà em cũng đã thấy rồi, em không sợ bà ta sẽ gọi điện báo cho Tu Tư Mân sao?"

"Anh chỉ là đưa tôi về mà thôi, chúng ta cũng chẳng làm gì đáng hoş hẹn cả, anh ấy có thể có ý kiến gì sao?"

Cận Ngụ Đinh cười lạnh, anh cũng không tin, hơn nữa quan hệ của anh và Cố Tân Tân như vậy. Mà dù có là một người đàn ông xa lạ vào nhà của họ, còn muốn tiến vào phòng ngủ, Tu Tư Mân đã là đàn ông thì sẽ không thể chịu được, trừ phi.....

Bước chân của Cận Ngụ Đinh có chút mong chờ, Cố Tân Tân liếc bức tranh treo trên tường. "Lúc trước mua nhà chắc là anh không có xem qua bản thiết kế nhà phải không?"

Hai hàng lông mày đẹp đẽ của Cận Ngụ Đinh nhíu chặt, rốt cuộc ý của cô là gì!

Lúc đó nhà là Cố Tân Tân chọn, chỉ gọi một cú điện thoại gọi anh đến trả tiền mà thôi, anh làm gì có thời gian mà xem gì mà bắn thiết kết phòng.

Nụ cười nhạt trên khéo miệng của Cận Ngụ ĐÌnh không hề giảm, "Em muốn nói gì?"

"Sao thế, tôi chỉ hỏi một chút mà thôi. Trí nhớ tôi không tốt lắm, anh nhạy cảm như thế làm gì?"

Cố Tân Tân đi đến trước cánh cửa đóng chặt của phòng ngủ chính, cô đưa tay đặt lên nắm cửa. "Anh có thể đi rồi."

"Không mời tôi vào ngồi một chút sao?"

"Đây là phòng riêng." Cố Tân Tân nhìn về phía anh, "Có biết ý nghĩa của hai chữ phòng riêng là gì không?"

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay qua, bàn tay đặt trên mu bàn tay của Cố Tân Tân khẽ vặn, cửa liền mở ra.

Cố Tân Tân biết cũng không đuổi được anh, cô nhắc chân đi vào, bước chân Cận Ngụ ĐÌnh hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn là đi theo sau.

Ánh mắt của anh sắc bén quét về bốn phía, trên tường trống trơn không treo gì hết, tầm mắt anh chuyển xuống, chiếc giường lớn đập vào mắt. Trên giường trải một tấm đệm màu xám nhạt, nhìn đơn giản lại khoan khoái, trên cùng đặt hai chiếc gối. Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh rất bài xích, anh không đi tiếp vào trong nữa.

Cố Tân Tân ngồi xuống mép giường, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy trên tủ đầu giường đặt hai chiếc cốc, một đen một trắng, nhìn kích thước giống nhau thì có thể đoán được là cốc tình nhân.

Bệ cửa sổ cách đó không xa được dọn dẹp gọn gàng, bên trên có bày bảng vẽ điện tử, vỏ ghi chép, đồ ăn vặt của Cố Tân Tân,

điểm này đúng là tương đồng với khi cô ở tòa nhà Tây. Chỉ là trên bệ cửa sổ có thêm một cái bàn đặt máy tính, xem ra khoảnh khắc yên tĩnh khi đêm đến, là cô và Tu Tư Mân vui vẻ ngồi đó. Cũng không biết ngày thường bọn họ ngồi đó tán gẫu chuyện gì, Cận Ngụ Đinh cảm nhận được cơn chua xót trong lòng theo từng chi tiết đó hiện ra mà lớn dần, chua xót đến mức khiến cho cả người anh khó chịu.

Cô Tân Tân lại đứng lên, đi về phía phòng thay đồ, người đàn ông không khỏi đi theo về phía trước hai bước.

Cô đứng trước tủ quần áo, tùy tiện lấy một bộ quần áo. Có lẽ là do mới chuyển tới không lâu nên bên trong cũng không có nhiều đồ, nhưng Cận Ngụ Đinh vẫn có thể tinh mắt nhìn thấy một bên dành cho Tu Tư Mân.

Quần áo của người đàn ông được sắp xếp chỉnh tề, lúc trước anh còn tưởng tượng đến khả năng bọn họ có lẽ không ở chung phòng, xem ra là do anh quá ngây thơ rồi.

Cô Tân Tân cầm quần áo ở nhà quay đầu lại nói với Cận Ngụ Đinh, "Chờ tôi thay quần áo xong sẽ cho người giặt sạch rồi trả lại cho anh."

"Không cần!" Cận Ngụ Đinh bỏ lại ba chữ, cũng không quay đầu lại thêm một cái liền bỏ đi.

Cô Tân Tân nghe được tiếng đóng cửa truyền vào trong tai, cảm giác được bức tường cũng rung lên.

Cô sờ sờ vết thương trước ngực, người giúp việc kia đã ở trong tay Cận Ngụ Đinh, xem ra có vài chuyện cô chưa hiểu lắm có thể đến tìm cô ta tìm cho mình một câu trả lời rồi.

Tòa nhà Đông.

Thương Lục đếm thời gian trôi qua, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ trên tường, rốt cuộc cô ấy đã cảm nhận được sâu sắc câu nói gì mà sống một ngày tựa một năm.

Cô ấy không biết ngày tháng bản thân còn là người điên đã trải qua như thế nào, cô ấy nghe được tiếng bước chân truyền vào trong tai. Cận Hàn Thanh đi đến bên cạnh Thương Lục, khom lưng dí gương mặt tuấn tú sát trước mắt cô ấy. "Không còn sớm, ngủ đi."

Thương Lục không trả lời, Cận Hàn Thanh kéo tay cô, "Đi, đi tắm."

Thương Lục rụt tay về, Cận Hàn Thanh cười nhìn cô ấy. "Làm sao thế? Lần nào cũng là tôi tắm cho em mà, đây có tính là đang xấu hổ không nhỉ?"

Anh ta kéo Thương Lục lần thứ hai, cô ấy không giãy dụa nữa, theo anh ta đi vào phòng tắm.

Bên trong bồn tắm xả đầy nước, Cận Hàn Thanh đi qua thử nước, cảm thấy gần được rồi mới quay lại trước mặt Thương Lục.

Cô ấy đứng tại chỗ không nhúc nhích, Cận Hàn Thanh cong miệng cười. "Em đó, không biết là đến bao giờ mới có thể tự mình cởi quần áo đây?"

Thương Lục đưa tay đến cổ áo, Cận Hàn Thanh dịu dàng đẩy tay cô ấy ra, "Để tôi đi, cho em làm rồi lại xé hỏng mất thôi."

Anh ta giúp cô ấy tháo từng chiếc cúc ra, Thương Lục cực kỳ khó chịu. Tuy bọn họ là vợ chồng nhưng hễ nghĩ đến những người phụ nữ tìm đến cửa kia cô ấy liền cảm thấy buồn nôn, Cận Hàn Thanh thật sự không cần phải giả mù sa mưa trước mặt một người điên.

Anh ta kéo tay cô ấy qua, cho cô ấy ngồi vào bồn tắm, sau đó lấy vòi hoa sen làm ướt đầu Thương Lục.

Thương Lục nhìn vách tường phía trước, Cận Hàn Thanh ngồi trên bờn tắm giúp cô ấy gội đầu.

Đến một câu giải thích anh ta cũng không cho cô ấy, Thương Lục hiểu rõ, cô ấy ở trong mắt anh ta điên điên khùng khùng không còn biết gì nữa, anh ta còn cần phải giải thích gì cho một người điên đây?

Cô ấy không kiểm soát được đưa tay đặt lên bụng, Cận Hàn Thanh liếc nhìn, "Đừng nóng vội, con còn có thể có lại."

Khóe môi Thương Lục như có như không nỗi lên nụ cười lạnh, "Anh có con sao?"

Cận Hàn Thanh run lên, tầm mắt nhìn đến khuôn mặt của Thương Lục, cô ấy vẫn không có gì khác so với ngày thường, khóe môi gợi cảm của Cận Hàn Thanh hơi giương lên. "Có chứ."

Ánh mắt Thương Lục hơi lạnh lẽo, lẽ nào chỉ trong gần hai năm qua anh ta đã có cả con luôn rồi?

Cận Hàn Thanh xoa đầu cô ấy, "Con của tôi không phải là em sao?"

Cô ấy điên lâu đến đâu, anh ta liền chăm sóc cho cô ấy lâu từng đó.

Anh ta đối với Thương Lục thật sự là so với việc chăm sóc một đứa bé còn tiêu tốn công sức hơn nhiều lắm.

Thương Lục không hiểu, con của cô ấy vì sao lại không còn? Chẳng lẽ là vì chính cô ấy.....

Rất nhiều chuyện cũng rất khó nói, hôm nay tiểu Vu cho cô ấy uống thuốc, vậy lúc cô ấy mang thai cũng đã uống thuốc sao? Cận Hàn Thanh hẳn phải biết thuốc không có lợi cho thai nhi chứ?

Cô ấy liên tục vuốt ve bụng mình, Cận Hàn Thanh kéo tay cô ấy qua, "Làm sao thế?"

"Con đâu?" Thương Lục hỏi anh ta.

Yết hầu của Cận Hàn Thanh hơi chuyển động, "Thương Lục, đừng nghĩ nữa."

Đó là một sinh mệnh còn đang sống sờ sờ, là đứa con của cô ấy, cô ấy có thể không suy nghĩ sao?

"Con đâu?" Thương Lục tiếp tục hỏi.

"Em yên tâm, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta."

Thương Lục ngẩng đầu nhìn về phía anh ta. "Sẽ không bỏ qua cho ai?"

"Người hại em té cầu thang."

Thương Lục cả kinh, "Ai?"

Cận Hàn Thanh giúp cô ấy rửa đi bọt sữa tắm trên người, anh ta thật sự không muốn nhắc đến sự kiện kia, sợ nói nhiều lần sẽ càng kích thích Thương Lục thêm.

"Đừng hỏi nữa, chuyện này tôi sẽ xử lý."

Lời chưa ra khỏi miệng đã bị Thương Lục mạnh mẽ ép trở lại, nếu như cô ấy còn hỏi thêm nữa, chưa biết chừng sẽ khiến cho Cận Hàn Thanh hoài nghi. Cô ấy không thể khiến cho mọi công sức thành dã tràng xe cát vào lúc này.

Tắm xong xuôi, Cận Hàn Thanh cầm chiếc áo choàng tắm phủ lên người cho cô ấy, sau đó lại dắt cô ấy vào phòng, cho cô ấy nằm lên giường trước.

Trong phòng tắm rất nhanh truyền ra tiếng nước chảy, Thương Lục thắt thầm nhìn chằm chằm chiếc rèm cửa cách đó không xa, rất nhanh đã có tiếng bước chân truyền đến, cô ấy liền vội vàng nhắm mắt lại.

Cận Hàn Thanh vén chăn lên nằm xuống cạnh cô ấy, anh ta mở tủ lấy bình thuốc ra.

"Thương Lục, uống thuốc nào."

Thương Lục nhắm mắt lại bất động, Cận Hàn Thanh dốc lọ lấy ra một viên thuốc, lại cầm cốc nước đặt trên bàn, cuối cùng mới khom người đầy nhẹ vai cô ấy, "Uống thuốc đã."

Ai biết thứ thuốc đó có phải là thuốc chữa bệnh thật hay không? Biết đâu Cận Hàn Thanh còn giấu diếm tâm tư khác, muốn cho cô ấy tiếp tục điên thì phải làm sao?

Thương Lục mím chặt môi. Đây cũng không phải là chuyện không thể, Cận Hàn Thanh bên ngoài có nhiều phụ nữ như vậy, anh ta muốn duy trì hình tượng người chồng hoàn mỹ tất sẽ phải lưu lại cô ấy. Mà cô ấy tinh táo đối với anh ta mà nói có thể trở thành một trở ngại, là điều anh ta không mong muốn nhất.

Cận Hàn Thanh đặt thuốc đến sát khép miệng Thương Lục. "Tôi biết em không ngủ, là ghét thuốc đắng có phải không?"

Thương Lục không thể làm gì khác là mở mắt, Cận Hàn Thanh đỡ cô ấy ngồi dậy, lần nữa đưa thuốc đến bên miệng cô ấy. Người đàn ông nhìn dáng vẻ của cô ấy, nghĩ cô ấy lại giờ tính khí trẻ con hờn dỗi ra. "Bình thường Thương Lục của chúng ta đều ngoan lắm mà, hôm nay làm sao thế nhỉ?"

Thương Lục đành há miệng, nuốt thuốc xuống.

Vào thời điểm này cũng không biết uống nó vào có thể ảnh hưởng gì không, nhưng dù sao cô ấy vẫn luôn uống nó.

Cô ấy nằm lại về giùng, đưa lưng về phía Cận Hàn Thanh. Bàn tay người đàn ông đột ngột đặt lên bả vai cô ấy, vuốt nhẹ mấy lần sau đó nhổm người hôn lên má cô. Thương Lục trong nháy mắt toát mồ hôi lạnh, cô ấy cũng đã như vậy rồi mà anh ta còn có thể thân mật được?

Hai vai cô ấy căng cứng, bàn tay của người đàn ông lần xuống chiếc eo nhỏ của cô ấy, tháo dây buộc ngang lưng ra. Thương Lục theo bản năng ngăn lại, Cận Hàn Thanh không do dự cởi chiếc áo tắm xuống, không chờ đợi được nữa hôn lên môi cô ấy.

"Không muốn....."

"Làm sao thế?" Bàn tay Cận Hàn Thanh chạm nhẹ trên chiếc bụng bằng phẳng của Thương Lục.

Thương Lục vội tìm một cái cớ, "Con....."

"Chúng ta lại có thêm một đứa nhỏ, có được không?"

"Không muốn, tôi muốn đứa nhỏ trước."

Ánh mắt Cận Hàn Thanh hơi tối lại, nắm chặt bờ vai cô ấy sau đó cúi người xuống tiếp tục hôn lên môi Thương Lục. Thương Lục xoay đầu đi, môi của người đàn ông liền rơi xuống khuôn mặt cô ấy.

" Thương Lục, tôi hứa với em, con còn có thể có."

"Không thể."

"Sẽ."

"Không thể."

Cận Hàn Thanh nghe vậy thì không khỏi đau lòng, một tay anh ta giữ lấy cổ Thương Lục không cho cô ấy giãy dụa sau đó chặn lại miệng cô ấy, không cho cô ấy nói tiếp. Thương Lục dùng sức đẩy

mạnh ngực anh ta, Cận Hàn Thanh nhất quyết không thả ra,
Thương Lực dứt khoát cắn mạnh một cái.

Cận Hàn Thanh bị đau phải gầm như là ngay lập tức phải dừng lại, đầu lưỡi tê dại trong khoảnh khắc không cảm giác được đau đớn, chờ đến khi anh ta kịp phản ứng lại cơn đớn dữ dội trên đầu lưỡi liền lập tức kéo đến.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, Cận Hàn Thanh ngồi sang một bên, tức giận mắng. "Ai?"

"Cận tiên sinh, là tôi." Tiểu Vu nghe được ngũ khí của anh ta khác lạ thì không khỏi sợ hãi, hồi hộp mở miệng, "Cửu gia đến, nói là muốn gặp ngài."

Thương Lục cũng ngồi theo dây.

Cận Ngụ ĐÌnh?

***

Bát Bát: Gần đây ta đang dịch một bộ truyện tranh BL, cuối cùng nam phụ lại thật sự lén ngồi làm nam9, trời ơi, mn không biết ta đã ôm gói quắn quéo mắt bao nhiêu lâu đâu, tác giả của bộ truyện đó thật sự là quá cá tính:))))))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Người Đàn Ông Thích Ăn Dưa Bở

Dịch: CP88

***

Cận Hàn Thanh đau đến mức mồ hôi tuôn ra ròng ròng, Thương Lục đúng là không hề biết nặng nhẹ, giống như hận không thể cắt đứt một miếng thịt của anh ta.

Anh ta tức giận trả lời, "Cô cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi sao!"

"Tôi cũng nói ngài và Cận phu nhân đã ngủ rồi, nhưng Cửu gia nói là có chuyện quan trọng."

Cận Hàn Thanh xoa khéo miệng, nhưng thế nào cũng không thể làm dịu lại cơn đau đớn kia. Khuôn mặt của anh ta âm trầm, ánh mắt không khỏi chăm chú nhìn chằm chằm Thương Lục.

Thương Lục sợ bị anh ta phát hiện ra bất thường, liền không do dự trùng lại. Cận Hàn Thanh nuốt một ngụm nước bọt. Đau, thật đau!

Anh ta đứng lên, sửa sang lại quần áo ngủ trên người sau đó không nói tiếng nào đi ra ngoài.

Thương Lục nhìn anh ta đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, cô ấy cũng đứng theo lên.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách chờ anh ta, Cận Hàn Thanh đi lên vài bước rồi ngồi xuống đối diện anh.

Tiểu Vu bưng chén trà cho Cận Ngụ ĐÌnh sau đó đứng về bên cạnh, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn về phía cô ấy, "Cô đi nghỉ ngơi trước đi, tôi có chuyện muốn nói riêng với anh ấy."

Tiểu Vu nhìn về phía Cận Hàn Thanh, anh ta lên tiếng, lời nói có chút không rõ ràng, "Đi đi."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh như cười lại như không cười nhìn anh ta, "Anh làm sao thế?"

"Cái gì làm sao?" Cận Hàn Thanh ù ù cạc cạc.

"Lúc nói chuyện như ngâm theo cả khối băng vậy."

Cận Hàn Thanh nghe vậy thì đau đớn càng thêm mãnh liệt, "Có chuyện thì mau nói."

Cận Ngụ ĐÌnh vừa muốn mở miệng, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền dừng lại. Cận Hàn Thanh nhìn theo tầm mắt của anh. "Làm sao thế?"

Anh ta quay đầu nhìn lại, thấy Thương Lục đang từ trên lầu đi xuống. Cô ấy đã tự mặc lại được quần áo cho chính mình, Cận Hàn Thanh đứng lên, "Sao em lại xuống đây?"

Thương Lục đi về phía anh ta, liếc Cận Ngụ ĐÌnh một cái sau đó ngồi xuống chỗ của mình.

Cận Hàn Thanh nhìn thấy cô ấy mặc ngược áo ngủ, anh ta ngồi xuống bên cạnh, "Tiểu Vu, tiểu Vu -----"

Thương Lục lắc đầu, dáng vẻ không muốn đi. "Em muốn ngồi đây."

Tiểu Vu còn chưa đi nghỉ, nghe được tiếng gọi thì bước nhanh vào, "Cận tiên sinh."

"Đưa cô ấy lên lầu đi."

Thương Lục ôm chiếc gối bên cạnh vào trong ngực, "Tôi không đi, không muốn đi."

"Cận phu nhân," Tiểu Vu thử kéo cánh tay cô ấy. "Chúng ta lên lầu đi."

Thương Lục đẩy cô ấy ra, nói với Cận Hàn Thanh, "Em chờ anh, em không muốn đi."

Cận Ngụ Đinh đan tay vào nhau, "Bỏ đi, cô ấy có nghe cũng không hiểu, để cho cô ấy ở lại cũng không sao."

Cận Hàn Thanh kéo chiếc gối cô ấy ôm trong ngực, Thương Lục càng ôm chặt hơn.

Tiểu Vu trở về phòng, bên trong phòng khách to lớn chỉ còn lại ba người bọn họ. Tầm mắt của Thương Lục dừng lại trên người Cận Ngụ Đinh, hình như anh cũng không có chút thay đổi nào cả, ngũ quan vẫn như vậy, chỉ là thần sắc hình như đã tươi sáng hơn một chút. Hóa ra trong thời gian này cũng chỉ có cô ấy là thay đổi.

"Có chuyện gì thì nói nhanh đi."

Cận Hàn Thanh lần thứ hai thúc giục.

"Còn nhớ chuyện Cố Tân Tân sảy thai không?"

Cận Hàn Thanh nghiêm túc, "Chú là muốn nhắc nhở tôi, cô ta vì sao mà sảy thai?"

Tuy là lời Cố Tân Tân nói trong phòng bệnh anh ta không chính tai nghe được, nhưng cô là bị cái gì kích thích, lại vì sao mà ngã, anh ta ít nhiều cũng được nghe qua. "Nhớ, là bị cậu kích thích, ai

bảo cậu làm chuyện....." Cận Hàn Thanh cắn răng. "Không minh bạch!"

Thương Lục đến một câu cũng nghe không hiểu. Cố Tân Tân là ai? Cái gì mà không minh bạch?

"Thật ra cô ấy không mang thai, nhưng chuyện này chúng em lừa gạt tất cả mọi người, cũng chỉ có em và cô ấy biết."

Cận Hàn Thanh hơi giật mình nhìn người đàn ông đối diện, "Mang thai giả?"

"Ừm."

"Chú -----" Cận Hàn Thanh hơi lùi người về sau, "Chuyện đó mà cũng dám làm, chú không sợ mẹ lột da cậu hả?"

"Chuyện này đã trôi qua rất lâu rồi, tuy là lúc đó tất cả những chứng cứ đều chỉ ra việc chị dâu té ngã và Cố Tân Tân có liên quan nhưng em vẫn cho là với tính cách của mẹ thì bà ấy ít nhất sẽ mở miệng giữ Cố Tân Tân lại. Về sau em điều tra mới biết được ngày Cố Tân Tân chuyển ra thật ra mẹ đã gặp một người giúp việc bị trước đây đuổi ra khỏi tòa nhà Tây."

Cận Hàn Thanh nghe được thì trong lòng không khỏi buồn bực. "Sau đó thì sao?"

"Người giúp việc kia nói cho mẹ biết Cố Tân Tân không mang thai. Cô ấy đã lấy việc này lừa gạt mọi người, mẹ tự nhiên sẽ không giữ lại cô ấy."

Ngón tay Cận Hàn Thanh đặt trên đùi nhẹ nhàng vẽ ra một vòng tròn, "Bà ta làm sao mà biết được?"

"Bà ta phụ trách quét dọn trong nhà, hẳn là đã phát hiện ra manh mối gì đó."

Cận Hàn Thanh liếc nhìn Thương Lục, cô ấy lúc này đặc biệt ngoan ngoãn ngồi một bên không nói lời nào, chỉ là ánh mắt ngoác không có tiêu điểm, giống như cô ấy căn bản không nghe lọt lời của bọn họ.

"Bà ta lại có thể xuất hiện đúng lúc như vậy sao? Còn nói cho mẹ biết?"

"Ừm." Cận Ngụ ĐÌnh tiếp tục nói. "Em vẫn tìm bà ta bao nhiêu lâu nay, hôm nay ma xui quỷ khiến thế nào mà gặp được bà ta. Lúc bắt đầu cũng đủ cứng miệng, Khổng Thành thật vất vả mới có thể cạy ra được từ trong miệng bà ta một cái tên."

"Ai?"

"Thương Kỳ."

Đáy mắt Thương Lục hiện lên một tia bất ngờ, chỉ là sự chú ý của hai anh em họ không tập trung trên người cô ấy, Cận Hàn Thanh hơi nghiêng người về phía trước. "Thương Kỳ đã làm gì?"

"Người giúp việc đó nói, Thương Kỳ đã tìm đến bà ta, sai bà ta đi nói cho mẹ biết chuyện Cố Tân Tân mang thai giả."

Thần sắc của Cận Hàn Thanh không khỏi ngưng trọng, "Cô ta và chuyện này thì liên quan gì đến nhau?"

"Cô ta cho người giúp việc đó đứng ra cũng chỉ có một mục đích duy nhất, chính là muốn khiến cho Cố Tân Tân rời khỏi tòa nhà Tây mà không có ai giữ cô ấy lại."

Ngón tay thon dài của Cận Hàn Thanh không nhịn được khẽ sờ lên cầm, "Vậy chú nói xem, vì sao cô ta muốn khiến cho Cố Tân Tân phải rời khỏi tòa nhà Tây?"

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, Cận Hàn Thanh nắm nhẹ tay. "Bởi vì người trong lòng cô ta là chú, cô ta muốn gả vào Cận gia căn bản

không phải là vì chăm sóc Thương Lục gì cả, chỉ khi Cố Tân Tân đi thì vị trí Cửu phu nhân mới trống được. Người giúp việc kia còn nói gì không?"

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ lắc đầu, "Bà ta nói Thương Kỳ chỉ sai mình làm chuyện đó thôi."

Toàn bộ cuộc trò chuyện của hai người lọt vào tai Thương Lục không sót một chữ, lời kế tiếp của Cận Hàn Thanh càng khiến cho trái tim cô ấy run lên. "Lão Cửu, chú nên đề phòng Thương Kỳ cho kỹ."

"Chỉ sợ hiện tại mới đề phòng đã không còn kịp."

"Ngày đó bên trong bánh ngọt Thương gia mang tới bị bỏ thêm mù tạc và muối, nếu không phải anh nếm thử thì thật sự là làm thế nào cũng không biết được Thương Lục vẫn luôn ăn thứ này."

Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi nhíu mày. "Thương Kỳ làm?"

"Ừ, cô ta đúng là làm gọn gàng không chê vào đâu được, còn nói với Thương Lục nhất định phải ăn hết, gì mà không được lãng phí tấm lòng của bọn họ. Cô ta vẫn cho rằng sẽ không có ai phát hiện, sau đó anh chất vấn cô ta, cô ta liền nói là phổi nhầm nguyên liệu. Nực cười!"

Tay trái của Thương Lục đặt trên ghế sô pha không khỏi cào lên mặt ghế bằng da, trong lời nói của Cận Ngụ ĐÌnh mang theo ý lạnh. "Có thể tưởng tượng được cô ta đã làm bao nhiêu chuyện xấu sau lưng chúng ta."

"Nhân viên cửa hàng kia vẫn chưa tìm được sao?"

"Chưa, giống như là hoàn toàn bốc hơi khỏi thế gian vậy."

Cận Hàn Thanh ôm Thương Lục bên cạnh khiến cho cô ấy trong nháy mắt hoán hồn. Cô ấy theo bản năng nâng cánh tay lên, khuỷu

tay đánh vào ngực Cận Hàn Thanh. Cận Hàn Thanh nhìn Thương Lục như vậy thì trong lòng không khỏi dâng lên khó chịu.

Lúc trước anh ta có ôm ấp hay đụng chạm với Thương Lục thì cô ấy cũng không có phản ứng lớn như vậy, bây giờ là làm sao đây?

Chẳng lẽ là vì có Cận Ngụ ĐÌnh ở đây sao.

Cận Hàn Thanh không khỏi lạnh mặt, một tay kia siết chặt eo Thương Lục. Thương Lục cũng hơi tức giận, lại nghĩ bây giờ cô ấy là người điên rồi nên việc gì cũng có thể. Cô ấy dùng sức đẩy, Cận Hàn Thanh cũng là đặc biệt có tâm tư cùng cô ấy phân cao thấp, cánh tay liền quần về trước ngực Thương Lục. Thương Lục cắn xuống, khiến cho người đàn ông bị đau không thể thu tay về.

"Thương Lục!" Dù anh ta tức giận nhưng vẫn cố gắng đè nén lại tâm tình, tránh dọa cho cô ấy sợ.

Thương Lục cầm gối ôm đánh về phía anh ta, đáy mắt Cận Hàn Thanh không khỏi tràn ra lạnh lẽo, "Nhìn thấy Lão Cửu nêu em mới như vậy có phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đó không lên tiếng, Thương Lục nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của anh ta, cô ấy đứng dậy, Cận Hàn Thanh dứt khoát kéo cô ấy lại. "Em có nghe thấy không, bây giờ cậu ta chỉ nghĩ cho Cố Tân Tân, bộ dạng này của em chẳng lẽ còn muôn một lòng một dạ với cậu ta?"

"Hôm nay em tới nói chuyện chính sự với anh, chuyện Thương Lục sảy thai đến tột cùng là vì sao em cũng sẽ phải tra ra. Em tới đây không phải nhìn anh phát điên." Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đối diện cũng lạnh lùng bổ sung vào một câu.

"Lão Cửu, chẳng lẽ trong lòng chú anh cũng là người điên?" Trong lời nói của Cận Hàn Thanh ngập tràn trầm biếm, "Cũng đã đêm rồi, chú nghĩ là anh muốn gặp chú chắc?"

Thương Lục cầm chiếc gối ôm bên cạnh đánh lên mặt Cận Hàn Thanh khiến cho anh ta buông lỏng tay, đôi mắt đau dữ dội, lúc mở mắt ra Thương Lục cũng đã đi xa.

"Đáng đời." Cận Ngụ Đinh bỏ lại câu nói đó rồi cũng xoay người bỏ đi.

Trong phòng làm việc.

Sáng sớm Cố Tân Tân vừa mới đổi thuốc, bọt nước đã gần hết nhưng vết thương vừa ngứa vừa rát thật sự rất khó chịu.

Phía Tô tiên sinh xác nhận đã xem tài liệu cô để lại, trong đó có một tác phẩm rất phù hợp với yêu cầu của ông ấy, còn nói chờ cô sắp xếp một buổi gặp mặt nói chuyện hợp tác. Cố Tân Tân cực kỳ vui vẻ, đối phương cũng nói xin lỗi cô, nói dù sao người giúp việc kia cũng là ông ấy thuê về, xảy ra chuyện lớn như vậy ông ấy cũng có một phần trách nhiệm.

Tống Vũ Ninh gõ cửa sau đó đi vào phòng làm việc, đặt một túi giấy lên bàn.

"Đây là gì?"

"Không Thành mang đến, nói là cao trị vết b榜g tốt nhất."

Cố Tân Tân cũng không nhìn lại thêm một cái, Tống Vũ Ninh khoanh tay trước ngực, "Xem ra phải điều thêm mấy người nữa đi theo em, chị cũng không thể 24/24 giờ không rời em được."

"Không nghiêm trọng đến vậy."

"Những kẻ nham hiểm giả dối như vậy trò gì cũng có thể nghĩ ra, ôm cây đợi thỏ, điệu hổ ly sơn, thật sự là khó lòng phòng bị."

Cố Tân Tân không nhịn được cười, "Thành ngữ không phải là dùng như vậy."

"Cũng như nhau cả thôi." Tống Vũ Ninh ngồi xuống đối diện, "Những chuyện này Tu tiên sinh đều không biết, nếu không chị....."

"Vậy thì vĩnh viễn đừng để cho anh ấy biết là được."

Tống Vũ Ninh cẩn thận quan sát nét mặt của Cố Tân Tân, "Chị sợ em tiếp xúc quá nhiều lần với bọn họ sớm muộn gì vị ấy cũng sẽ biết."

Cố Tân Tân ngồi dựa lưng về sau, hai tay nhẹ đặt trên tay ghế, "Anh ấy biết cũng không sao, em không thiện với lương tâm là được rồi."

"Chị sợ em sẽ lung lay, dù sao càng tiếp xúc nhiều thì sẽ càng....."

"Chị không tin em sao?"

"Chị tin, nhưng chị vẫn lo lắng."

Cố Tân Tân cầm chiếc bút trong tay ký tên lên, "Không cần phải lo cho em, trong lòng em có suy nghĩ gì em là người rõ ràng nhất, trước đây rời khỏi Cận gia thế nào em đều nhớ đến rõ ràng. Bây giờ đối với em mà nói, tình yêu chính là thứ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, càng hâm sâu vào sẽ càng gặp phải nhiều trở ngại. Em sẽ không hùa theo Cận Ngụ Đinh làm mấy chuyện hoang đường, em và Tu Tư Mân đã đăng ký kết hôn, bây giờ em chính là người của anh ấy."

Sắc mặt của Tống Vũ Ninh lúc này mới khẽ buông lỏng, "Vậy thì tốt."

"Yêu mà không giành được chính là chuyện thống khổ nhất. Lúc trước là do em quá cố chấp, em chắc chắn sẽ không đi vào vết xe đổ cùng với một người đàn ông."

"Tốt."

Khổng Thành vừa quay về liền đi vào văn phòng của Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông nghe được động tĩnh thì khẽ ngẩng đầu. "Về rồi đây à."

"Vâng."

"Đồ đã nhận chưa?"

Khổng Thành ngồi xuống đối diện Cận Ngụ ĐÌnh, "Nhận rồi."

"Có nói gì không?"

"Tôi bị ngăn lại không vào được, cuối cùng đưa cho trợ lý của cô ấy."

Cận Ngụ ĐÌnh lưu loát cầm bút trong tay ký tên, "Bên kia, cái gì cũng không nói sao?"

"Không thấy bóng dáng Cố Tân Tân đâu luôn."

Này thật không thích hợp.

Cận Ngụ ĐÌnh gõ gõ chiếc bút lên bàn mấy lần, "Cô ấy không hỏi chuyện người giúp việc kia sao?"

"Tôi vốn là muốn tự mình đưa thuốc lên, nhưng cái người phụ nữ họ Tống kia chặn tôi lại. Hơn nữa cũng không hỏi gì cả, nhìn dáng vẻ giống như là cũng không mấy quan tâm."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi lùi người về sau, "Người giúp việc này lúc trước hại cô ấy chưa nói, sau đó còn nói với mẹ như vậy, cô ấy lại không muốn biết là ai sai khiến sao?"

"Có thể là cô ấy thật sự không quan tâm."

"Không thể nào!" Bị người ta hãm hại còn có thể cười cho qua chuyện, Cố Tân Tân cũng không phải là kiểu người này.

"Dù sao bây giờ cô ấy có truy cứu cũng vô dụng, dù sao mọi chuyện cũng đều qua cả rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ giương mắt, tầm mắt phóng thẳng đến đáy mắt Khổng Thành. Khổng Thành đón lấy ánh mắt của anh, lúc này mới nhận ra có mấy lời hÌnh như anh ta nói sai rồi. "Tôi..... Tôi cũng chỉ là tùy việc mà xét."

"Nếu như cậu bị người ta hại, cậu lại không muốn biết chân tướng sao?"

"Muốn, muốn." Khổng Thành vội vàng gật đầu.

"Vậy rốt cuộc ý của cô ấy là gì đây?"

Khổng Thành không dám lung tung nữa, "Là bởi vì cô ấy không nhìn thấy tôi nên mới không hỏi."

"Ừ," Cận Ngụ ĐÌnh đáp nhẹ, "Xem ra tôi phải đi qua đó một chuyến, cũng có thể là cô ấy ngại không muốn chủ động liên lạc với tôi. Dù sao chuyện này có quan hệ rất lớn với cô ấy, cô ấy có quyền được biết."

Lời này khiến Khổng Thành càng không thể tiếp thu được, anh ta cũng không phải là kẻ ngốc, vẫn có thể cảm thấy lời này của Cận Ngụ ĐÌnh chẳng đúng chút nào.

Hiện tại rõ ràng là Cố Tân Tân không muốn gặp anh, càng không muốn có bất kỳ liên quan gì với anh, anh ta thấy Cận Ngụ ĐÌnh là tự mình đa tình mà thôi.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt Sau Khi Tỉnh Táo

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh nói được làm được, sau khi rời khỏi công ty không lập tức trở về tòa nhà Tây mà nhanh chóng tìm đến Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân đứng dưới bãi đất trống trong hầm để xe nhìn người đàn ông đứng đối diện, đến cả phần mở đầu cô cũng lười không buồn nói rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn quần áo cô mặc trên người, hôm nay cô mặc chiếc áo rộng thùng thình, cổ áo mở rộng, ống tay áo cũng rộng thùng thình, nhìn thế nào cũng giống như quần áo của đàn ông?

Cố Tân Tân nhận ra ánh mắt thẳng tắp của anh, Tống Vũ Ninh đứng bên cạnh cô hướng về phía Cận Ngụ ĐÌnh hỏi, "Anh lại muốn làm gì nữa?"

"Tôi có chuyện muốn nói riêng với cô ấy."

Tống Vũ Ninh nghe anh nói vậy thì lửa giận lại bốc lên, "Có chuyện gì riêng tư đến thế sao? Không thể nói ngay trước mặt chúng tôi?"

"Chuyện cô ấy trải qua ở tòa nhà Tây, cô biết không?"

"Biết rõ," Tống Vũ Ninh từ tốn nói, "Tân Tân không giấu diếm chuyện gì với chúng tôi cả, bao gồm cả Tu tiên sinh."

Ngực Cận Ngụ ĐÌnh pháp phòng mấy lần, Cố Tân Tân hẽ mở miệng liền đâm chọc anh còn chưa tính, bây giờ đến cả người của cô cũng muốn chen một chân vào?

"Nếu cô đi theo Cố Tân Tân thì hẳn là điều muốn đảm bảo trước tiên là sự an toàn của cô ấy, cô nghĩ là tôi sẽ làm tổn thương cô ấy?"

"Thương tổn một người không cứ phải là tổn thương thân thể, đau nhất chính là làm tổn thương lòng. Chuyện này tôi không bảo đảm được, nhưng tôi có thể khiến cho anh phải cách xa em ấy một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh không muốn cùng cô ấy tranh cãi phí lời, anh hướng về phía Cố Tân Tân nói, "Tôi đã tra được vài chuyện từ trong miệng của người giúp việc kia, muốn nghe không?"

"Có phải anh muốn nói cô ta đột nhiên xuất hiện trước mặt mẹ anh rồi nói lời đó đều là bị người ta sai khiến? Mà người kia hẳn là Thương Kỳ đi?"

Suy nghĩ của Cận Ngụ ĐÌnh còn đặt ở hai chữ mẹ anh của Cố Tân Tân, nhưng rất nhanh sự chú ý của anh đã bị nửa câu sau của cô kéo về.

Một lời anh còn chưa kịp nói, bây giờ cũng không biết phải nói cái gì.

"Ngoài Thương Kỳ tôi cũng không thể nghĩ ra được ai khác, dù sao tôi đi rồi, vị trí Cửu phu nhân của tòa nhà Tây liền bị bỏ trống."

"Nếu em đã biết, thì vì sao không nói?"

Cố Tân Tân đứng thẳng lưng, "Tôi nói? Nói cho ai nghe? Anh sao? Anh cũng sẽ chẳng tin tưởng tôi, hơn nữa chuyện này còn không có chút chứng cứ nào. Cận Ngụ ĐÌnh, nói thế này cho anh hiểu nhé, dù không có chuyện của người giúp việc kia thì bây giờ tôi

cũng không còn là Cửu phu nhân. Nếu anh không muốn tôi đi thì tôi cũng không đi được, không phải là anh đang cảm thấy cuối cùng mình cũng tự tìm cho bản thân một cái cớ để chối bỏ trách nhiệm đó chứ? Dù cho lúc đó mẹ anh có cản tôi, anh nghĩ là tôi còn có thể ở lại tòa nhà Tây sao?"

Tống Vũ Ninh đứng bên cạnh nói chen vào, "Tân Tân, em đừng như vậy, bỗng nhiên chị lại có chút đồng tình với Cửu gia rồi."

Cố Tân Tân nhíu chặt hai hàng lông mày nhìn về phía cô ấy, "Sao hôm nay chị lại có hứng nói trái lòng mình thế?"

"Đương nhiên không phải, nếu như chuyện Cận phu nhân té ngã thật sự có liên quan đến em thì đối với anh ta còn có chút khá khẩm hơn một chút. Tôi đoán là hiện tại trong lòng Cửu gia rất mâu thuẫn nhỉ? Nếu muốn người không biết trừ phi bản thân không làm, nhị tiểu thư của Thương gia sợ là càng lúc càng gặp nhiều hoài nghi, em nói xem đến lúc đó ngộ nhỡ đúng là cô ta làm, vậy liền nói rõ lúc trước em bị oan uổng." Tống Vũ Ninh liếc nhìn sắc mặt của Cận Ngụ Đinh sau đó nhanh chóng quay lại trên gương mặt Cố Tân Tân. "Khi đó em chính là bị đuổi ra ngoài, nếu như có một ngày nào đó xác định mọi chuyện không có một chút liên quan đến em thì Cửu gia phải làm sao bây giờ?"

Khóe môi Cố Tân Tân không dấu vết khẽ cong lên, "Chị nghĩ nhiều rồi, lòng dạ Cửu gia cứng ngắc như vậy có thể cảm giác được gì cơ chứ? Mà dù sao với em mọi bối thường đều đã không còn cần thiết, đến lúc đó Cửu gia nói câu xin lỗi với em là được rồi."

Tống Vũ Ninh chính là cố ý, cô ấy cười nhạt, "Nhưng Cửu gia cũng quá lỗ vốn rồi, một cước đá em ra ngoài, còn chưa kịp đoạt em về thì em đã là vợ người ta."

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh âm trầm, đáy mắt hiện ra lạnh lẽo, ánh mắt giống như hận không thể hung hăng mà khoét lên người Tống Vũ Ninh, thế nhưng cô ấy vẫn không để ý, tiếp tục nói. "Trên đời này

làm gì có nhiều chuyện gượng vỡ lại lành thế, vỡ chính là vỡ, ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ(*)."

(*)người có chí khí sau khi đã lập chí thì cho dù có gặp phải khó khăn cản trở cũng quyết không quay về lối cũ

Cố Tân Tân thật sự không nhịn được, bật cười. "Chị lại nghĩ nhiều rồi, Cửu gia muốn đoạt em về ấy hả? Chị đúng là đọc nhiều truyện ngôn tình quá đấy."

"Nếu không nghĩ vậy thì chị cũng không thể hiểu được vì sao anh ta lại tìm đến em?"

Cố Tân Tân nhìn về phía người đàn ông ngồi đối diện, "Cửu gia, anh xem đi, mọi người đều hiểu lầm cả rồi."

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh trói chặt Tống Vũ Ninh không tha, nói là giống như muốn ăn thịt người cũng không sai, Cố Tân Tân đưa tay xua xua trước mặt Cận Ngụ Đinh, "Anh mau mau giải thích cho bọn họ đi kia."

Cận Ngụ Đinh hất tay cô ra, cổ tay Cố Tân Tân không khỏi tê dại mất mấy giây, "Sao anh lại đánh tôi?"

"Tân Tân, chị đoán là trong lòng anh ta thi thoảng vẫn sẽ thấp thoáng đoán được việc kia tám phần là không liên quan đến em. Nhưng trong lòng anh ta già vò nha, chuyện này nếu như thật là em làm thì sẽ khiến anh ta già vò, nếu không phải em làm thì càng già vò....."

Cận Ngụ Đinh giơ tay lên, Khổng Thành đứng bên cạnh nhanh chóng ôm lấy cánh tay của anh, "Cửu gia!"

Cận Ngụ Đinh cắn răng cười gằn, "Hay, nói rất hay."

Tống Vũ Ninh không chút sợ hãi, "Cửu gia đây là muốn động thủ sao? Tôi cũng đâu có nói gì sai, đều là lời ăn ngay nói thật."

"Chị thật sự sai rồi đó. Cửu gia vĩnh viễn không phải là người có lỗi, càng không thể ăn lại cỏ cũ. Lục Thành nhiều những cô gái trẻ đẹp lại dịu dàng có bối cảnh tốt như vậy, ai ai cũng đều mạnh hơn em, chị lại nghĩ em là chiếc bánh thơm ngon sao? Cũng đều đã kết hôn với người ta rồi, Cửu gia sao còn có thể chứ? Vừa nhìn liền biết chị bị phim truyền hình đầu độc quá nặng rồi đó, trên đời này đâu ra nhiều đàn ông thâm tình như vậy chứ."

"Được được được, gần đây chị đúng là xem hơi nhiều phim tình cảm."

Hai người này một người xướng một người họa, chỉ thiếu chưa lập thành sân khấu kịch thôi.

Cận Ngụ ĐÌnh rút cánh tay ra khỏi tay Khổng Thành, "Tống Vũ Ninh phải không? Tôi không tin lý lịch của cô không có chút chỗ bẩn nào, có muốn tôi cho người lật ngược lại một chút, lại khoe khoang ra giúp cô? Đang yên đang lành lại chẳng có người phụ nữ nào đi làm vệ sĩ của người khác cả, cô nghĩ mình đã hoàn toàn không cần phải quay lại những ký ức cũ rồi?"

Tống Vũ Ninh khiến cho nét mặt mình không chút biến sắc nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn nhíu chặt, Cố Tân Tân đứng lên trước một bước, tức giận quát Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh dám!"

"Xem ra đúng là có vết nhơ nào đó," Cận Ngụ ĐÌnh cũng bị chọc giận, anh đưa tay đẩy Cố Tân Tân ra, "Em nói xem, chút chuyện đó tôi có thể tra ra được không?"

Cố Tân Tân tiếp tục đối mặt với anh, "Anh dám tra, vậy cứ thử xem?"

"Tôi lại càng muốn thử xem hơn rồi."

Tống Vũ Ninh kéo lại cổ tay Cố Tân Tân, Cố Tân Tân không liếc nhìn cô ấy lấy một cái, ánh mắt tiếp tục trói chặt Cận Ngụ ĐÌnh,

"Nếu như Cửu gia không chịu nổi những câu nói đó thì sau này không có chuyện gì đừng tìm tôi."

Anh cho là cô muốn gặp anh đây, không thể sao?

Thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh không nói ra, tầm mắt anh rơi xuống trước ngực cô, "Vết thương trên ngực khỏi chưa?"

"Khỏi hay chưa cũng không liên quan đến anh."

Cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng còi xe, Cố Tân Tân nhấc mắt nhìn, thấy một chiếc xe từ xa lái tới.

Chiếc xe rất nhanh dừng hẳn, chỗ ngồi phía sau xe vừa mở ra Cận Ngụ ĐÌnh liền nhìn thấy trên khuôn mặt Cố Tân Tân ngập tràn vui vẻ. Cô nhanh chóng chạy tới, Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, nhìn thấy Cố Tân Tân nhào vào lòng một người đàn ông.

"Về từ bao giờ thế? Sao anh không nói một lời với em? Vừa mới tới sao?" Cô liên tiếp đặt câu hỏi, Tu Tư Mân cười ôm lấy cô, "Vừa về tới liền trực tiếp đến công ty tìm em đây."

Vừa rồi Cố Tân Tân vội vàng nén động phả vết thương trên ngực, đau đến mức phải hít một hơi, Tu Tư Mân nhìn cô. "Làm sao thế?"

"Không có chuyện gì, căng gân." Cô nói xong, nửa người trên có chút cứng ngắc, Tu Tư Mân liếc mắt một cái liền nhìn ra điểm khác lạ, "Rốt cuộc là có chỗ nào không thoải mái?"

"Thật sự không có gì mà."

Cận Ngụ ĐÌnh cắn chặt răng, huyệt thái dương giật liên hồi, Tu Tư Mân nhìn thấy anh, còn rất lịch sự mà gật đầu một cái coi như chào hỏi.

"Em không nói cũng không sao, lát nữa tôi sẽ giúp em kiểm tra một lượt."

Bàn tay Cố Tân Tân ấn lên ngực, "Không cẩn thận bị bỗng thôi à."

"Cái gì?" Vẻ mặt Tu Tư Mân tràn ngập căng thẳng, "Chuyện xảy ra từ khi nào?"

"Mấy ngày trước. Không nghiêm trọng, thay thuốc thêm mấy lần là ổn rồi."

Tống Vũ Ninh tiến lên vài bước, bàn tay Tu Tư Mân rơi trên bả vai Cố Tân Tân, tầm mắt đảo qua khuôn mặt Tống Vũ Ninh. "Vì sao không báo cho tôi?"

"Này không thể trách chị ấy, là vì em không cho chị ấy nói. Nếu thật sự nghiêm trọng thì em đã sớm gọi điện cho anh rồi."

"Về nhà đi."

"Được."

Cận Ngụ Đinh nhìn cô theo Tu Tư Mân rời đi, hai người rất nhanh lên xe, thậm chí một tiếng gấp lại cũng không nói với anh liền khởi động xe rời đi rồi.

Ánh mắt Cố Tân Tân xuyên qua gương chiếu hậu nhìn bóng người Cận Ngụ Đinh bị kéo càng lúc càng xa, sắc mặt Tu Tư Mân không đổi nhìn về phía trước, "Vết bỗng là có liên quan đến anh ta sao?"

"Cũng không tính là như vậy, là một người giúp việc trước đây của Cận gia lúc bỏ chạy đã ném ấm trà vào người em."

Tu Tư Mân hơi áp sát, "Thật sự không sao?"

"Yên tâm đi."

Người đàn ông khẽ kéo tay cô lại, "Em cũng không được có chuyện."

"Làm sao thế?"

Tu Tư Mân mím chặt môi không lên tiếng, Cố Tân Tân nhìn bộ dạng hắn có gì đó không đúng, "Anh..... có phải là gấp phải phiền phức gì rồi?"

"Không có, chỉ là ngày giỗ ba mẹ sắp đến nên tôi có chút cảm khái."

Cố Tân Tân nghe vậy thì nắm chặt bàn tay Tu Tư Mân, "Đến lúc đó em đi cùng anh trở lại làm lễ."

"Được."

Mấy ngày gần đây Thương Kỳ đều không xuất hiện trong tòa nhà Đông.

Thương Lục ngồi trên ghế sô pha, nghe Thương phu nhân ngồi đối diện nói chuyện với Cận Hàn Thanh, "Hàn Thanh, chuyện lần trước con đừng tính toán với Kỳ Kỳ làm gì, mẹ cũng đã hỏi đầu bếp trong nhà, nói là lúc đó....."

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa. Con đã khẳng định là cô ta làm thì chính là cô ta, mẹ đừng giúp cô ta tìm cớ thoát tội làm gì."

Bàn tay Thương phu nhân xoa xoa vào nhau, Thương Lục không ngừng nhìn chằm chằm bà ta, muốn há miệng nói gì đó, nhưng sự kích động này nhanh chóng bị cô ấy đè lại. Chuyện Thương Kỳ bỏ đồ vào trong bánh ngọt đến giờ cô ấy cũng đã biết, Thương phu nhân cũng biết, thế nhưng từ câu nói kia của Thương phu nhân có thể biết ý tứ rõ ràng của bà ta là muốn thay Thương Kỳ nói chuyện.

"Kỳ Kỳ dù sao cũng là em gái ruột của Thương Lục, con bé sẽ không hại Thương Lục."

Cận Hàn Thanh hờ lạnh, "Biết người biết mặt không biết lòng, không cho cô ta đến gần Thương Lục chính là cách phòng bị tốt nhất."

"Nhưng ở đâu ra cái đạo lý chị em ruột không nhìn thấy mặt nhau thế chứ."

Tiểu Vu từ bên ngoài đi vào, trên tay cầm một tấm thiệp mòi, "Cận tiên sinh, có người vừa đưa tới, ngài xem thử."

Cận Hàn Thanh nhận lấy, Thương Lục liếc mắt qua, là một tấm thiệp mòi.

"Lưu gia gửi tới sao?" Thương phu nhân nhẹ giọng hỏi.

"Vâng." Cận Hàn Thanh ném thiệp mòi lên bàn.

"Chúng ta cũng nhận được, đến lúc đó mang theo cả Thương Kỳ tới, bác Lưu của con nói muốn giới thiệu cho Thương Kỳ một mối hôn nhân, vừa vặn mọi người cùng có mặt, đến lúc đó sẽ cho bọn chúng gặp nhau."

Ý cười nơi khóe miệng Cận Hàn Thanh càng ngày càng lạnh, "Cô ta phải lòng Lão Cửu, vì sao lại muốn đi kết thân rồi?"

"Ngụy Đinh cũng đã nói ra những lời đó, chúng ta nói thế nào cũng sẽ không thể để cho con bé gả cho cậu ta được. Nhân lúc con bé còn nhỏ, vẫn còn quyền chọn lựa thì nhanh chóng hoàn thành cho xong việc này."

Cận Hàn Thanh dựng đôi chân dài, giọng nói vẫn lạnh lùng, "Cô ta không sợ sẽ đụng phải Cố Tân Tân sao? Trong trường hợp như vậy Tu Tư Mân chắc chắn sẽ dẫn Cố Tân Tân đi."

"Chúng ta có gì phải sợ Cố Tân Tân chứ, hơn nữa chúng ta và cô ta cũng không đi cùng một con đường, chỉ cần không tiếp xúc là được rồi."

Ngón tay Thương Lục đặt trên mu bàn tay hơi thu lại, Cố Tân Tân? Là người mà Cận Hàn Thanh và Cận Ngụ Đinh đã nói sao? Cửu phu nhân trước đây của tòa nhà Tây?

Thương phu nhân ngồi lại thêm một lúc thì trở về, Cận Hàn Thanh cầm thiệp mời, còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã bị Thương Lục đoạt lấy.

Cận Hàn Thanh nhìn về phía cô ấy, thấy Thương Lục đứng lên sau đó bước nhanh về phía cầu thang. Cận Hàn Thanh không yên tâm vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Thương Lục trở lại phòng sau đó đi về phía phòng thay đồ, lúc Cận Hàn Thanh đi vào, liền nhìn thấy Thương Lục đang cầm bộ quần áo ướm trước người.

Người đàn ông đi đến phía sau cô ấy, "Thương Lục?"

Thương Lục đứng trước gương, nhìn trái nhìn phải một chút, tựa như không hài lòng lắc treo nó trở lại, sau đó cầm một chiếc váy khác ướm lên người.

Cận Hàn Thanh nhẹ nhàng khoác tay lên bả vai Thương Lục, "Xinh đẹp."

Trong ánh mắt Thương Lục hiện ra ý cười, Cận Hàn Thanh ôm lấy eo cô ấy. "Vợ của tôi mặc gì cũng đẹp." Thương Lục lấy quần áo ra khỏi móc treo, muốn mặc vào người, Cận Hàn Thanh nhanh chóng đè lại tay cô ấy. "Trên người em còn mặc quần áo đó."

"Cái này đẹp, em thích."

"Tôi biết." Nhưng đây là lễ phục, em mặc cái này ở nhà làm gì? "Chờ lần tới tôi mang em ra ngoài rồi mặc, có được không?"

Cận Hàn Thanh xem như đủ kiên nhẫn nói chuyện với cô ấy, Thương Lục nghe vậy, giơ giơ tấm thiệp mời trong tay lên. "Em

muốn đến nơi này, em muốn mặc."

Cận Hàn Thanh liếc tấm thiệp, đưa tay qua muôn lấy lại, Thương Lục nhanh chóng giấu về sau, "Em muốn đi."

"Thương Lục, đừng nháo."

Những trường hợp như thế này không thích hợp cho Thương Lục tham gia, đến lúc đó tám phần sẽ có Cố Tân Tân tham gia, còn có Thương Kỳ, Cận Hàn Thanh thật sự không muốn gặp lại cô ta. Trong những trường hợp đó anh ta sẽ khó tránh khỏi phải đi xã giao, anh ta cũng không thể mang theo Thương Lục bên người, đến lúc đó cô ấy hết kiên nhẫn muôn àm ĩ lên, bị người ta nhìn ra cũng không tốt."

"Em thích, em muốn đi."

Cận Hàn Thanh lắc đầu, "Em muốn ra ngoài thì hôm khác tôi sẽ mang em đi."

"Không muốn." Thương Lục xiết chặt thiệp mời trong tay. "Vậy em sẽ xé nó ra."

"Tùy em, chỉ cần em thích, xé thì cứ xé đi."

Thương Lục bắt đầu mắt hưng, ném chiếc váy trong tay sang một bên, hung hăng lén không ít, "Em muốn đi!"

"Em lại làm sao nữa?" Cận Hàn Thanh kéo cô ấy đến trước mặt mình, tầm mắt thẳng tắp chiếu vào đáy mắt cô ấy. Thương Lục giật chân, "Em muốn đi."

Cô ấy lặp đi lặp lại một câu đó, nhưng hiển nhiên là Cận Hàn Thanh không hề bị cô ấy làm cho lung lay.

Cô ấy muốn àm ĩ thì àm ĩ đi, dù sao đây cũng là ở nhà, Cận Hàn Thanh thật sự không muốn dẫn Thương Lục đến mấy nơi nhiều

người, nếu không cô ấy sẽ rất dễ bị người ta làm tổn thương.

Ánh mắt Thương Lục hơi trầm xuống, người điên thật sự là quá đáng thương, đến cả việc muốn đi đâu cũng phải nghe theo người khác sắp xếp, hoàn toàn mất đi tự do.

Cận Hàn Thanh nhặt chiếc váy trên đất lén rồi treo lại nó về tủ quần áo, anh ta xoay người muốn nói mấy câu dỗ dành Thương Lục, thế nhưng trên môi đột nhiên cảm nhận được âm áp. Cận Hàn Thanh giật mình nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mắt, anh ta không ngờ được Thương Lục sẽ chủ động hôn môi anh ta, hai năm qua thứ xa xỉ này hình như đã bị anh ta quên đi triệt để từ lâu.

Khóe mắt Thương Lục giãn ra, cười cười, dù là điên điên khùng khùng nhưng vẫn có mấy phần搞笑 hoạt đáng yêu, khiến cho Cận Hàn Thanh nhìn vào mắt nhưng không biết phải phản ứng làm sao.

Cô ấy hơi lùi lại, sau đó lại hung hăng bồ tới, lùi lại, lại hung hăng bồ tới.

Nhiều lần đậm phai mũi và trán của Cận Hàn Thanh, đến anh ta còn thấy đau nhói huống chi là cô ấy.

Cận Hàn Thanh vội vàng ôm cô ấy ẩn vào trong lòng ngực mình, "Được rồi được rồi, đừng nháo nữa, dẫn em đi là được rồi chứ gì? Chỉ là đến lúc đó em phải nghe lời tôi, không được chạy lung tung biết không?"

Thương Lục đặt cầm mình gác trên bả vai người đàn ông, cô ấy không mở miệng đáp ứng, vì một người điên không thể hứa hẹn với bất kỳ ai.

Ngày diễn ra buổi tiệc, Cận Hàn Thanh cho người giúp Thương Lục mặc lễ phục, lại giúp cô ấy trang điểm xinh đẹp. Trước khi ra cửa Thương Lục không nhịn được liếc qua hình ảnh của bản thân trên chiếc gương trang điểm một lần, có lẽ cũng chỉ có bản thân cô

áy mới hiểu rõ, cô ấy có chút nhớ bộ dạng bản thân của hai năm trước.

Đến nơi Lưu gia tổ chức yến tiệc, Cận Hàn Thanh để cô ấy khoác lấy cánh tay mình. Thương Lục đi vào, nhận ra có không ít ánh mắt bắn tới, còn có tiếng xì xào bàn tán mơ hồ truyền vào tai.

Tiểu Vu đi phía sau cô ấy, Cận Hàn Thanh là vì muốn phòng ngừa vạn nhất nên nhất định mang theo cả cô ấy đến.

Thương Kỳ nhìn thấy bóng dáng của Thương Lục, ra vẻ muốn tiến lên chào hỏi, cuối cùng lại bị Thương phu nhân kéo lại.

Không ít người hướng về phía cô ấy chào Cận phu nhân Thương Lục đều thờ ơ lãnh đạm không để ý, Cận Hàn Thanh đứng bên cạnh kiên nhẫn đáp lại từng người bọn họ.

Anh ta đưa Thương Lục đến khu nghỉ ngơi, hướng về phía Tiểu Vu đứng bên cạnh dặn dò. "Nhất định phải trông chừng Cận phu nhân, không được cho cô ấy đi lung tung, càng không được để cho người khác đến gần."

"Cận tiên sinh yên tâm."

Tầm mắt Cận Hàn Thanh nhìn về phía cách đó không xa, "Đặc biệt là Cố Tân Tân, biết chưa?"

"Đã rõ rồi a."

Thương Lục nhắc mi mắt, theo ánh mắt của Cận Hàn Thanh nhìn sang liền thấy một người phụ nữ mặc bộ lễ phục màu đen bó lấy người, trên tay cầm chén rượu đang vui vẻ trò chuyện với người xung quanh. Cô ấy không nhìn rõ khuôn mặt Cố Tân Tân, chỉ thấy nửa bóng lưng Cố Tân Tân ẩn trong bóng tối, có lẽ Cận phu nhân của tòa nhà Tây cũng không phải là người đơn giản đi?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Lần Thứ Hai Âm Mưu Gây Xích Mích, Trái Lại Còn Bị Dạy Dỗ

Dịch: CP88

***

Cận Hàn Thanh giao Thương Lục cho tiểu Vu, "Tôi đi chào hỏi một chút rồi quay lại."

"Vâng."

Cận Hàn Thanh dù có cao cao tại thượng thế nào thì trong một vài trường hợp vẫn có những chuyện anh ta phải đích thân đi làm. Anh ta có thể quen việc được mọi người vây xung quanh mình, nhưng đối mặt với trường hợp tiệc tùng có các trưởng bối tham dự thì anh ta vẫn phải chủ động hỏi thăm trước, cho dù là hai ba câu đơn giản cũng được.

Thương Lục yên tĩnh ngồi trên ghế sô pha, bóng người Cận Hàn Thanh rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt cô ấy. Cố Tân Tân đúng lúc xoay người, cũng nhìn thấy Thương Lục ngồi cách đó không xa.

Tầm mắt hai người chạm nhau, Cố Tân Tân không tiến lên, chỉ đơn giản chuyển ánh mắt đi rồi lại tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh.

Trước mắt Thương Lục đột ngột xuất hiện vài bóng người, mấy người phụ nữ đi qua không khỏi liếc mắt nhìn cô ấy một cái.

"Đây không phải là Cận phu nhân sao? Hôm nay sao lại mang đi theo nhỉ?"

Người còn lại dừng bước chân, nhìn về phía Thương Lục, "Nghe nói mấy ngày trước Hoán Hoán đến tòa nhà Đông náo loạn sau đó bị đuổi ra ngoài? Cô ấy nói đầu óc Cận phu nhân không bình thường, cũng không biết có phải là sự thật hay không."

Ánh mắt Thương Lục cố định trên khuôn mặt của người phụ nữ đó, đôi phương không khỏi run lên không dám tiếp tục.

Đây dù sao cũng là phu nhân của Cận Hàn Thanh, mà Cận Hàn Thanh là loại người gì bọn họ cũng đã được nghe danh qua, vẫn chưa muộn phải chọc vào mà ăn quả đắng.

Ánh mắt tiểu Vu cũng lóe ra tia cảnh cáo, hướng về phía Thương Lục nói. "Cận phu nhân, Cận tiên sinh nói hôm nay người khác nói những gì, làm chuyện gì với phu nhân đều phải nói lại rõ ràng cho ngài ấy biết. Phu nhân yên tâm, tôi đều nhớ kỹ cả rồi."

Mấy người đó bốn mắt nhìn nhau, sau đó nhanh chóng rời đi.

Khóe miệng Thương Lục khẽ giương lên, cô ấy nhìn quanh bốn phía, có thể thấy được một vài gương mặt quen thuộc trong đám người, nhưng căn bản là không có ai tiến lên chào hỏi với cô ấy lấy một tiếng. Xem ra, hoặc là do Cận Hàn Thanh bảo vệ cô ấy quá tốt, hoặc là, đối với tình trạng bệnh của cô ấy đã có rất nhiều người ngầm hiểu rồi.

Thương Kỳ thật vất vả mới thoát khỏi Thương phu nhân đi đến khu nghỉ ngơi, khóe mắt lộ ra ý cười hạ giọng kêu một tiếng, "Chị."

Thương Lục thờ ơ không đếm xỉa, chỉ nháu mi mắt lên nhìn về phía cô ta.

"Chị, một mình chị ngồi chỗ này chắc buồn chán lắm, để em lấy cho chị ăn chút gì đó đi."

Tiểu Vu vội vàng tiến lên ngăn trước mặt Thương Kỳ. "Lát nữa nếu như Cận tiên sinh quay lại nhìn thấy tiểu thư ở đây nhất định sẽ không buông tha cho tiểu thư."

"Trong thời gian ngắn anh ấy không thể quay lại được. Yên tâm, tôi chỉ nói với chị hai câu thôi."

Tiểu Vu vẫn quyết ý ngăn cản không cho cô ta cơ hội tiến lên. "Thật sự xin tiểu thư đừng làm vậy, sau chuyện bánh ngọt lần trước Cận tiên sinh vẫn có thành kiến rất lớn với tiểu thư đấy ạ."

"Bớt nói nhảm."

Thương Kỳ kéo tiểu Vu ra sau đó nhanh chân đi lên, tiểu Vu không kịp ngăn cản cô ta, Thương Kỳ nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Thương Lục.

"Chị."

Thương Lục rũ mi mắt, Thương Kỳ nắm chặt bàn tay của cô ấy, "Chị đã khỏe lên chút nào chưa? Nhìn thấy chị được đi ra ngoài em vui chết đi mất thôi."

Thương Lục nhìn hàng móng tay màu hồng phấn đến xuất thần, Cận Hàn Thanh đã nói cô ta làm bánh ngọt cho thêm đồ mang cho cô ấy ăn, còn nói Thương Kỳ thích Cận Ngụ Đinh, cô ấy không khỏi ngẩng mặt lên đối diện với tầm mắt Thương Kỳ, vì sao lúc trước cô ấy lại không hề nhận ra một chút nào nhỉ?

Tầm mắt Thương Kỳ chiếu thẳng đến đáy mắt trong suốt như giọt nước của cô ấy, không khỏi chăm chú nhìn thêm một hồi. "Chị, chị nhận ra em không?"

"Đi ra." Thương Lục rút tay về. "Cô không phải Hàn Thanh, cũng không phải mẹ."

Thương Kỳ không nhịn được cười, cô ta quả nhiên là nghĩ nhiều rồi. Thương Kỳ cũng sợ Cận Hàn Thanh quay lại sẽ nhìn thấy cô ta và Thương Lục ngồi cùng một chỗ, cô ta hướng về phía Tiểu Vu nói. "Cô tự mình tìm chỗ nào ngồi đi."

"Không được đâu, ngộ nhỡ bị Cận tiên sinh biết được, ngài ấy nhất định sẽ lột da tôi."

"Tiểu Vu, cô là người của Thương gia đưa đến, có phải lời nói của tôi bây giờ cũng không nghe nữa rồi phải không?"

Tiểu Vu khó xử nhìn về phía hai người, "Tiểu thư muốn nói gì thì cứ nói đi, nhưng tôi không thể rời khỏi đây, tôi không muốn chuốc phiền phức cho mình."

Thương Kỳ tức giận đến biến sắc, khóc miệng không khỏi lộ ra nụ cười lạnh, "Giỏi."

Thương Lục nghe được ý tứ trong lời nói của Thương Kỳ, rõ ràng là cô ta muốn nói gì đó với cô ấy, nhưng là vì vướng có người ở bên. Thương Lục sờ bụng, "Tôi đói."

"Cận phu nhân, một lát nữa sẽ khai tiệc rồi."

"Tôi đói, đói chết rồi!" Thương Lục nói xong liền đứng dậy, "Tôi muốn ăn bánh."

Tiểu Vu khó xử đi đến trước mặt cô ấy, "Tôi lấy cho phu nhân ít bánh ngọt ăn tạm được không?"

Thương Lục chỉ ra ngoài cửa. "Muốn ăn những thứ bày trong sân, màu trắng. Tôi thích màu trắng."

Sắc mặt Tiểu Vu hiện lên tia do dự, cô ấy không muốn để cho Thương Lục ngồi cùng một chỗ với Thương Kỳ, nhưng nếu như cô ấy không ra ngoài lấy đồ ăn thì Thương Lục nhất định sẽ ầm ĩ lên. Nơi này cũng có những nhân vật có máu mặt, cô ấy lại nhớ rõ dáng

về lúc điên lên của Thương Lục, có lúc có thể vì một tô mì còn mà khiến cho căn nhà rối loạn đến long trời lở đất.

"Tiểu Vu, cô yên tâm đi được rồi, tôi sẽ chăm sóc chị gái mình thật tốt."

Khuôn mặt tiểu Vu lộ ra lo lắng, hơi khom người nhìn về phía Thương Kỳ, "Nhị tiểu thư, Cận tiên sinh hoài nghi rất nhiều chuyện đều là có liên quan đến ngài, Cận phu nhân là chị gái của tiểu thư, cũng đã có rất nhiều con mắt nhìn thấy tiểu thư đi cùng với phu nhân, tiểu thư ngàn vạn....."

Thương Kỳ không nhịn được ngắt lời tiểu Vu. "Ý của cô là đến cả chị gái mình tôi cũng có thể hại?"

"Tôi đói chết rồi." Thương Lục đúng lúc lên tiếng.

Tiểu Vu đứng thẳng người dậy, nhanh chóng trả lời, "Tôi đi liền đây."

Thương Kỳ đè lại một hơi trong lòng ngực, mắt đã thấy tiểu Vu bước nhanh đi nhưng cơn giận vẫn không có cách nào tiêu xuồng.

Thương Lục sờ bụng mình, Thương Kỳ nhích sát lại gần cô ấy. "Chị, thân thể chị đã khỏe lên chút nào chưa?"

Biết rõ Thương Lục sẽ không đáp lại nhưng Thương Kỳ tiếp tục nói. "Chị không biết sau khi chị sảy thai em đã thương tâm khổ sở thế nào đâu, em còn muốn chờ đến sau khi đứa nhỏ sinh ra, sau đó người làm dì như em sẽ phải mua cho đứa nhỏ thật nhiều quần áo đồ chơi nữa đây."

"Hàn Thanh đâu?" Thương Lục quay đầu nhìn về phía Thương Kỳ.

Thương Kỳ khẽ mỉm cười, ý cười trên mặt cũng mang theo dịu dàng, chỉ ít là để người khác nhìn thấy chỉ có thể nghĩ là chị em bọn

họ đang nói chuyện thân mật.

"Anh rể nhất định là lại lén tìm người phụ nữ kia sau lưng chị rồi."

Trong lòng Thương Lục không khỏi hồi hộp, phụ nữ nào?

Cô ấy khẽ lắc đầu, "Tôi muốn đi tìm anh ấy."

Thương Lục bày ra dáng vẻ muốn đứng dậy, thế nhưng được một nửa lại bị Thương Kỳ đè cánh tay lại. "Chị, bộ dạng này của chị vẫn là thôi đi thì hơn, lát nữa nhìn thấy những thứ không nên nhìn kia có khi lại còn náo loạn lớn hơn, khiến cho anh rể mất hết mặt mũi. Nay giờ chị nên ngẫm lại xem, đứa nhỏ của chị mất đi là vì bị người ta làm hại. Cố Tân Tân và anh rể đã tốt đẹp lâu như vậy rồi, chỉ lo sau khi chị sinh đứa nhỏ sẽ khiến cho cuộc sống của cô ta không dễ chịu nên mới thả viên ngọc trai ở cầu thang khiến cho chị té ngã, những thứ này chị còn nhớ không?"

Trong lòng Thương Lục nổi lên từng cơn đau đớn, nghĩ đến đứa nhỏ mà cô ấy căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại của nó. Bàn tay cô ấy run rẩy, thế nhưng không phải Cố Tân Tân là Cửu phu nhân sao? Cô ấy và Cận Hàn Thanh sao lại có thể quan hệ với nhau được?

"Cố Tân Tân?" Khuôn mặt Thương Lục mờ mịt.

"Chị xem chị đi kia, người hại chết chính con mình cũng quên mất," Thương Kỳ nhìn thấy được bóng người của Cố Tân Tân cách đó không xa, "Hiếm thấy nha, cơ hội tốt như vậy mà cô ta lại không ở cùng anh rể. Chị, chị xem đi, chính là cô ta."

Thương Lục chuyển tầm mắt sang, nhưng rất nhanh lại thu về.
"Tôi muốn tìm Hàn Thanh."

"Tìm anh rể làm cái gì, hồn của anh ấy sớm đã bị Cố Tân Tân câu đi mất rồi, em thay chị đi đòi lại bất công còn bị cô ta rạch chân, bây giờ trên đùi đều là vết rạch, không tin chị nhìn mà xem." Thương

Kỳ nói xong liền kéo váy lên, Thương Lục nhìn thấy trên đùi cô ta mấy vết sẹo.

Hai tay Thương Lục đan vào nhau, trong miệng không ngừng phát ra tiếng nỉ non, "Con ơi, con."

"Chị, cô ta vì muốn ở cùng anh rể mà hại chết con của chị, bước tiếp theo nói không chừng còn muốn hại chị."

Thương Lục khẽ lắc đầu. "Không thể nào, Hàn Thanh đâu?"

Thương Kỳ đã có chút kiên nhẫn, "Bên ngoài anh rể có nhiều phụ nữ như vậy, chị ở nhà lại mơ mơ hồ hồ, còn cả ngày chỉ muốn tìm anh ấy, sao chị không nghĩ đến đứa nhỏ bị mất kia chứ."

Thương Lục đứng lên, Thương Kỳ nhìn thấy cô ấy đi ra ngoài cũng không có ý tút kéo lại.

Cố Tân Tân đi ra chỗ không người sau đó tựa lưng lên tường, hận không thể kéo rèm cửa che lại chính mình.

Trong tay cô cầm một ly champagne, cổ tay không ngừng xoay, nhìn theo thứ chất lỏng bên trong sóng sánh chuyển động thế nhưng trong nháy mắt Cố Tân Tân lại cảm thấy mình thật cô độc, bây giờ suy nghĩ lại vẫn có chút tiếc nuối những ngày tháng tự do khoan khoái ngồi trên bệ cửa sổ vẽ vời.

Khi đó đơn giản chỉ cần phải nghĩ tình tiết vẽ ra, không giống như hiện tại phải bận tâm thật nhiều chuyện, những người phải xã giao cũng quá nhiều.

Cố Tân Tân nghe được tiếng bước chân đến gần liền nhắc mi mắt lên, lại không nghĩ là Thương Lục.

Cô nhìn thêm một lần nữa, thấy bên cạnh Thương Lục không có người khác thì trong lòng không khỏi cả kinh, nghĩ đến vẫn là nên tránh đi.

"Khoan đã." Thương Lục đột nhiên lên tiếng, bước chân của Cố Tân Tân cũng dừng lại, ánh mắt lộ ra nghi hoặc nhìn chằm chằm Thương Lục đang tiến đến gần.

Thương Lục biết Thương Kỳ là đang kích động mình, nếu như đúng như lời Thương Kỳ nói rằng cô ta toàn tâm toàn ý vì người chị này suy nghĩ thì nhất định sẽ biết chuyện cô ấy bị sảy thai sẽ kích thích đến Thương Lục, không những vậy cô ta còn nhiều lần lặp đi lặp lại, cuối cùng còn không để ý chuyện để cho cô ấy đi tìm Cố Tân Tân tính sổ.

Lại nói, Cận Ngụ Đinh là người thông minh như vậy, làm sao sẽ cho phép vợ của mình dán díu với Cận Hàn Thanh?

Nếu như thật sự có loại chuyện này thì tối đó Cận Ngụ Đinh cũng sẽ không tìm đến tòa nhà Đông rồi.

Thương Lục tỉ mỉ quan sát nét mặt của Cố Tân Tân, dù sao cô ấy cũng không có cách nào hiểu rõ cô, mọi việc vẫn là phải cân nhắc đến vạn nhất.

Cố Tân Tân cuối cùng vẫn khẽ gọi một tiếng, "Chị dâu."

Bàn tay cô ấy rời xuống bụng, Cố Tân Tân đều thu cả vào trong mắt, "Chị dâu, em biết chị không nghe lọt, nhưng em vẫn muốn nói với chị một tiếng, chuyện sảy thai của chị thật sự không liên quan đến em, em sẽ không hại chị."

"Cô, là ai?"

Cố Tân Tân nghe xong lời này cũng không hề cảm thấy kỳ lạ, Thương Lục vốn luôn không thể nhận ra ai. "Lúc trước em là người Cận gia, bây giờ thì không phải rồi."

Cách đó không xa tiểu Vu bụng bánh ngọt quay lại khu nghỉ ngơi nhưng không thấy bóng dáng Thương Lục đâu, vẻ mặt cô ấy không

khỏi hốt hoảng nhìn quanh bốn phía, cuối cùng tìm được Thương Kỳ.

"Nhị tiểu thư, Cận phu nhân đâu?"

"Không phải vẫn ngồi đó sao?" Thương Kỳ nhìn về phía ghế salông, không thấy đâu thì sắc mặt không khỏi trắng bệch. "Tôi chỉ vừa mới đi vào nhà vệ sinh một lát."

"Thôi rồi, thôi rồi." Tiểu Vu đặt bánh ngọt lên bàn sau đó vội vàng đi tìm, vừa ra đến cửa liền đụng phải Cận Hàn Thanh.

"Sao cô lại ở đây?" Sắc mặt Cận Hàn Thanh trong phút chốc trở nên khó coi. "Cận phu nhân đâu?"

"Cận tiên sinh, xin lỗi. Tôi đi lấy chút thức ăn cho Cận phu nhân, nhưng quay đầu lại đã không thấy tăm hơi phu nhân đâu rồi."

Cận Hàn Thanh nhỏ giọng chửi thề một tiếng, nhưng lúc này anh ta cũng không có tâm tư đi trách tội tiểu Vu. Lòng anh ta như lửa đốt, nhanh chân đi về phía trước, ánh mắt không ngừng nhìn về bốn phía.

"Thương Lục!"

Cố Tân Tân và Thương Lục đứng đối mặt nhau, tiếng gọi đó truyền vào trong mắt hai người. Cố Tân Tân đặt chiếc cốc sang bên cạnh, tiếng gọi này càng ngày càng giàn, sau đó đột nhiên nghe được Thương Lục hướng về phía cô nói. "Đi."

Cố Tân Tân có chút giật mình, không khỏi nhìn Thương Lục thêm một cái.

Thương Lục lặp lại, "Đi mau."

Cố Tân Tân không kịp nghĩ được nhiều như vậy, nhanh chóng chạy đi, dù sao với tính tình của Cận Hàn Thanh, nếu như nhìn thấy

cô và Thương Lục đứng cùng nhau nhất định sẽ không hỏi đúng sai liền khẳng định là cô muốn hại Thương Lục.

Thương Kỳ đúng lúc xuất hiện bên cạnh Cận Hàn Thanh. "Anh rể, em nhìn thấy chị rồi."

"Ở đâu?"

Thương Kỳ đi đến trước mặt Cận Hàn Thanh, "Hình như còn có cả Cố Tân Tân."

Cận Hàn Thanh đi về phía trước vài bước, nhìn thấy Thương Lục đứng bên cửa sổ, trong tay lôi kéo tấm rèm cửa màu trắng như hận không thể giật mạnh nó xuống.

Thương Kỳ nhìn bốn phía xung quanh, nào có bóng dáng của Cố Tân Tân đâu.

Lo lắng trong lòng người đàn ông rốt cuộc cũng dịu xuống, anh ta tiến lên hai bước sau đó siết chặt vai Thương Lục, trong giọng nói vẫn còn đầy lo lắng. "Thương Lục, sao em lại chạy loạn rồi? Không phải đã đồng ý với tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi đợi sao?"

Thương Lục đột nhiên đẩy anh ta ra, Cận Hàn Thanh không kịp phòng bị lui về sau hai bước, giày da đập lên mu bàn chân Thương Kỳ.

Thương Kỳ đi giày cao gót, bị anh ta giẫm mạnh thì không khỏi kêu đau thành tiếng, đau đến mức lập tức ngồi thụp xuống.

"Cô ta đâu?" Thương Lục nói ra câu không đầu không đuôi.

Cận Hàn Thanh nhìn bộ dạng là lạ của cô ấy, chỉ lo cô ấy sẽ ngay chỗ này phát điên, anh ta hạ giọng hỏi. "Ai?"

"Người phụ nữ kia!"

Cận Hàn Thanh thử tiến lên, nhưng bàn tay chưa kịp chạm vào Thương Lục đã bị cô ấy hất văng ra.

"Thương Lục, đâu có người phụ nữ nào chứ?"

Thương Lục gấp đến mức giật chân, như hận không thể đặt Cận Hàn Thanh ngay dưới bàn chân của mình mà đạp, "Vừa rồi anh ở với ai hả?"

"Tôi chỉ là đi chào hỏi người ta một tiếng thôi mà."

Ai cũng không đặt Thương Lục trong lòng, dù sao lúc trước cũng không phải là chưa từng có chuyện tương tự xảy ra. Cận Hàn Thanh tiến lên, mạnh mẽ kéo cô ấy vào trong ngực, "Tôi còn có thể ở cùng với ai chứ?"

"Cố Tân Tân."

Thương Kỳ vừa mới đứng lên, nghe được cô ấy nói vậy thì sống lưng không khỏi lạnh buốt, nhắm mắt lên nhưng lại không thấy được gương mặt của Thương Lục.

Động tác của Cận Hàn Thanh hơi cứng lại, anh ta hơi kéo Thương Lục ra, "Có phải là Cố Tân Tân lại làm gì em rồi? Hay là cô ta đã nói gì với em?"

Đôi mắt Thương Lục đỏ ngầu, còn muốn giơ tay đánh anh ta, Cận Hàn Thanh vội vàng bắt lại cổ tay cô ấy. "Thương Lục!"

"Anh cùng với cô ta ở cùng nhau, còn hại chết con tôi. Tôi hận các người."

"Tôi với ai cơ?" Cận Hàn Thanh mơ hồ, sao anh ta lại có cảm giác như đang nằm mơ thế này?

"Cố Tân Tân."

Thương Kỳ khẩn trương nắm bàn tay lại, hận không thể ngay lập tức bỏ chạy. Trước đây cô ta từng thử mấy lần, Thương Lục đều sẽ không nhớ được những chi tiết nhỏ như vậy, cô ta cũng không phải là chưa từng ở ngay trước mặt Thương Lục kích thích cô ấy, thế nhưng là chưa từng thất bại lấy một lần. Lòng bàn tay cô ta đầy mồ hôi, cô ta hơi mở bàn tay ra, thế nhưng lại không dám lau lên người.

Cô ta vẫn ôm một tia hi vọng rằng Thương Lục sẽ không nhớ được hết mọi chuyện, ngược lại nếu như bây giờ cô ta bỏ đi có khi sau đó mới là dù có thêm mươi cái miệng cũng không thể nói rõ.

Cận Hàn Thanh cảm thấy chuyện này quá hoang đường, "Tôi và Cố Tân Tân?"

"Cô ta là người của anh, nên cô ta muốn hại em!"

"Ai nói như vậy với em?" Thật sự không sao hiểu được.

Thương Kỳ không nhịn được lùi về sau một bước, nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng tầm mắt Thương Lục rơi xuống khuôn mặt cô ta. Cô ta kinh hoàng khẽ lắc đầu, dừng, dừng nói, ngàn vạn lần không thể nói.

Không thể nào, Thương Lục điên điên khùng khùng luôn mơ hồ không rõ, cô ấy không thể nào nhớ được rõ ràng hết thảy.

Cô ta không ngừng chột dạ, cũng cực kỳ sợ hãi. Cô ta hận không thể mở miệng xin tha, thế nhưng lúc này Thương Lục vẫn chưa nói ra, cô ta vẫn sẽ còn một cơ hội nữa phải không?

Nhưng rất nhanh, Thương Kỳ nhìn thấy Thương Lục chậm chạp nhấc tay lên rồi dứt khoát chỉ về phía mình.

Thương Kỳ điên cuồng lắc đầu, "Chị?"

"Cô ta nói." Thương Lục không chút do dự lên tiếng.

Cận Hàn Thanh xoay người nhìn về phía Thương Kỳ, cô ta muốn giải thích, nhưng ngoại trừ xua tay thì hình như cô ta cũng không làm được gì khác.

"Anh rể, anh rể, anh đừng nghe chị nói lung tung. Không..... không phải như vậy, em..... sao em có thể nói những câu nói đó chứ? Chị ấy lúc nào cũng mơ hồ không thể nói gì chính xác cả, anh rể."

Cận Hàn Thanh nhanh chân tiến lên, kéo cánh tay Thương Kỳ rồi hất văng đi. Cô ta đi giày cao gót nên vốn dĩ đã đứng không vững, sau cú hất mạnh của Cận Hàn Thanh liền ngã nhào xuống mặt đất, toàn thân cũng tựa như thu lấp không ít lạnh buốt. "Anh rể, em thật sự chưa từng nói mà. Chị bị bệnh đó, anh còn có thể tin lời của chị ấy là thật sao?"

Thương Lục lạnh lùng thu hết thảy vào trong mắt, cảm thấy người phụ nữ trước mắt xa lạ đến cực kỳ.

Đây là em gái ruột của cô ấy đó sao?

Những lời cô ta vừa nói ra đều lọt vào tai Thương Lục không sót một chữ, bây giờ cô ấy vẫn còn nhớ đến rõ ràng.

"Tôi và Cố Tân Tân dan díu? Có phải cô còn nói Cố Tân Tân làm hại Thương Lục sảy thai không? Thương Kỳ, cô đây là muôn làm gì hả?"

Thương Kỳ ngồi dưới đất không đứng lên nổi, "Anh rể, em không có nói như vậy, anh phải tin tưởng em."

Cận Hàn Thanh chỉ Thương Lục đứng phía sau, "Cô thấy cô ấy có thể đổ oan cho cô sao? Cô là em gái ruột của cô ấy đấy."

"Có thể chị nhìn nhầm người."

"Ừ, nếu cô ấy không nhìn rõ thì vì sao lại hết lần này đến lần khác nó là do cô nói?"

Thương Kỳ chống hai tay trên đất, nước mắt cũng chảy ra, "Em cũng không biết vì sao lại như vậy."

Cận Hàn Thanh nhìn về phía tiểu Vu đứng bên cạnh đã hơi mất hồn. "Tôi nói cô trông chừng Cận phu nhân cho tốt, vì sao lại để cho cô ấy ngồi một mình trong khu nghỉ ngơi hả?"

"Không, không phải là một mình, lúc đó còn có nhị tiểu thư ở đó nữa."

Khuôn mặt Cận Hàn Thanh dữ tợn, "Nói cách khác, lúc đó chỉ có Thương Kỳ và Thương Lục ở cùng nhau?"

Đã là lúc này rồi tiểu Vu cũng không dám nói dối, không thể làm gì khác là hạ thấp giọng nói. "Vâng."

"Thương Kỳ, tôi thấy cô đúng là đang tìm cái chết." Cận Hàn Thanh tiến lên, chân đạp lên mu bàn tay của Thương Kỳ, "Tôi hỏi cô, mục đích khi cô nói như vậy với Thương Lục là để cô ấy tìm đến Cố Tân Tân gây chuyện, hay là muốn cho cô ấy tiếp tục điên đến triệt để đây?"

"Anh rể, lúc đó đúng là em và chị ở cùng nhau, nhưng em thật sự không có nói những câu nói kia....."

Cận Hàn Thanh hơi tăng thêm sức lực dưới bàn chân, Thương Kỳ la hét, khiến cho những người cách đó không xa bị thu hút tới vây xem, "A, đây không phải là vị tiểu thư....."

"Nhanh đi gọi người."

Thương Lục nhìn dáng vẻ khóc lóc của Thương Kỳ, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác bài xích. Thương phu nhân rất nhanh

liền chạy tới, nhìn thấy bộ dạng của Thương Kỳ thì không khỏi đau lòng. "Kỳ Kỳ."

Cận Hàn Thanh thu chân về. "Mẹ, mẹ đưa cô ta về mà quản giáo cho tốt đi."

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Thương Kỳ, nếu như một ngày nào đó cô để tôi tra ra được lúc trước cô đã từng làm tổn thương Thương Lục, thì cứ ngồi đó mà chờ tôi lột một lớp da của cô đi."

Cận Hàn Thanh ôm lấy vai Thương Lục, "Những câu nói hôm nay cô nói với Thương Lục hẳn cũng không phải là lần thứ nhất phải không?"

"Anh rě," Thương Kỳ còn muốn ngụy biện, "Chị hò đồ rồi, đến anh cũng hò đồ theo sao?"

Khóe miệng Cận Hàn Thanh kéo ra một nụ cười gằn, "Tôi thấy là có người tự cho rằng mình thông minh. Hôm nay coi như trước mặt Thương gia nên tôi cho cô giữ lại một chút mặt mũi, cô tốt nhất là tự giác một chút."

Cận Hàn Thanh và Thương Lục rời đi, Thương Kỳ đứng lên, oan úc đưa tay đến trước mặt Thương phu nhân, "Mẹ....."

Cố Tân Tân nấp ở một nơi bí mật, phía trước có một bồn cây cảnh cao hơn người che chắn nên Cận Hàn Thanh vừa rồi mới không phát hiện ra cô.

Người xung quanh xem náo nhiệt dần dần đi, cô xoay người, không ngờ đụng phải một người đàn ông.

Cố Tân Tân giật mình nhìn lại, hóa ra là Cận Ngụ ĐÌnh.

"Sao anh lại ở đây?"

"Đây cũng không phải là nhà em, vì sao tôi không thể ở đây?"

Nghi hoặc trong lòng Cố Tân Tân càng ngày càng lớn, "Vừa rồi anh đều thấy được?"

"Ừ."

Cố Tân Tân đứng sang bên cạnh, lưng dựa lên vách tường, "Cận Ngụ Đinh, anh cảm thấy bộ dạng của Thương Lục có giống người bình thường không?"

"Có ý gì?"

"Vừa rồi lúc Cận Hàn Thanh tìm chị ấy, lúc sắp tìm được chị ấy liền nói với tôi đi đi."

Con mắt đẹp đẽ của Cận Ngụ Đinh hơi híp lại, "Em chắc chắn?"

"Đương nhiên, chị ấy còn lặp lại hai lần, tôi nhất định sẽ không thể nghe lầm. Chị ấy nói tôi đi khiến tôi suýt chút nữa không phản ứng kịp, sau đó chị ấy lại nói tôi đi mau." Cố Tân Tân nhớ rõ ràng giọng điệu lúc đó của Thương Lục, "Dáng vẻ đó của chị ấy không giống người điên."

"Em là muốn nói, bệnh của cô ấy đã khỏi rồi?"

Cố Tân Tân không dám xác định, "Tôi chỉ cảm thấy lúc đó chị ấy nói chuyện rất rõ ràng, sắc mặt không khác gì một người bình thường. Hơn nữa khẳng định lúc đó Thương Kỳ đã nói như vậy với chị ấy, thế nhưng lúc chị ấy tìm đến tôi lại không có chút nào giống như muốn tìm tôi liều mạng."

"Nếu Thương Lục đã hồi phục, vậy thì vì sao cô ấy lại muốn giả vờ chứ?"

Cố Tân Tân cười khẩy, "Nói không chừng là vì chị ấy không muốn phải đối mặt với người ở bên cạnh."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc mi mắt, nhìn theo hướng Thương Lục rời đi. Cố Tân Tân nghĩ đến dáng vẻ giống như muôn nói gì đó với cô vừa rồi của Thương Lục, chỉ là hình như còn có chút do dự. Cơ mà, dù gì đó cũng là chuyện của Cận gia, cô việc gì phải bận tâm chứ?

Cố Tân Tân ngồi dậy muôn đi, Cận Ngụ ĐÌnh nhanh hơn một bước cản lại đường đi của cô. "Nếu như Thương Lục thật sự hồi phục, nói không chừng còn có thể biết được là ai đã làm hại cô ấy té ngã."

"Hại chị ấy té ngã không phải là tôi sao?" Cố Tân Tân trào phúng hỏi.

"Em đây là thái độ gì đấy? Muốn ôm tội danh về phía mình lầm hả?"

"Tôi danh này là anh cho mà." Lời nói của Cố Tân Tân nhẹ nhàng rơi vào trong tai Cận Ngụ ĐÌnh.

Sắc mặt người đàn ông hơi lạnh lẽo, Cố Tân Tân rũ mi mắt, chăm chú nhìn giày cao gót mang trên chân. "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi và Tu Tư Mân đã chọn được ngày kết hôn rồi, hai ngày nay đang viết thiệp mời, thiệp mời của anh còn là tự tay tôi viết đấy."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Thăm Dò Người ĐIÊN

Dịch: CP88

***

Tia sáng duy nhất còn sót lại trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh trong phút chốc tăm ngúm.

"Em viết thiệp mời cho tôi?"

"Đúng đó, để thể hiện thành ý nên toàn bộ thiệp mời đều do chính tay chúng tôi viết."

Phẫn nộ trên khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh như muốn tràn ra ngoài, hòa cùng với nét âm trầm trên mặt anh, "Thân phận như em mà cũng có thể gả vào Tu gia?"

"Vì sao không được?" Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân hơi giương lên, "Anh cũng không cần phải hâm mộ tôi đâu, thân phận của tôi đến Cận gia còn có thể vào được thì huống chi là Tu gia? Chỉ ít phía nhà Tu Tư Mân không có ai phản đối, chỉ cần anh ấy đồng ý thì ai có thể phản đối được chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh mím chặt môi, cũng không còn biết phải nói gì tiếp theo, Cố Tân Tân nhích sang bên cạnh một bước chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng người đàn ông lại chặn trước người cô, "Vì sao em phải kết hôn với anh ta?"

"Tôi với anh ấy đã đăng ký kết hôn, sớm đã là vợ chồng rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không biết sao mình lại nói ra câu này. "Đã thế vì sao còn muốn tổ chức lễ cưới?"

"Vì muốn cho tôi danh chính ngôn thuận, rất nhiều người còn chưa có biết quan hệ của tôi và Tu Tư Mân mà."

"Dù là thế..... cũng đừng làm." Giọng của Cận Ngụ ĐÌnh nhỏ như muỗi kêu.

Cố Tân Tân đứng cách anh rất gần nên vẫn nghe được rõ ràng, "Cận Ngụ ĐÌnh, rốt cuộc là anh muốn nói gì?"

"Em không cần phải phát thiệp mời cho tôi."

"Cửu gia sợ xuất hiện sẽ bị người ta chỉ trỏ? Yên tâm, tôi còn không phải sợ, anh sợ cái gì? Nếu thật sự có người quen thì cùng lầm cũng chỉ có thể nói tôi vậy mà trong thời gian ngắn đã kết hôn. Hơn nữa ai cũng biết tôi là bị anh đuổi ra ngoài, khi đó anh mới là người được mặt mũi đó."

"Cố Tân Tân, em thử tiếp tục nói chuyện kiểu đó với tôi nữa xem?"

Cố Tân Tân che miệng. "Được được, thiếu chút nữa tôi quên mất tính khí Cửu gia hung thần ác sát, có thù tất báo, ai cũng không chọc nỗi. Tôi câm miệng, vậy được chưa?"

"Tôi sẽ không để cho em và anh ta kết hôn."

Đôi mắt của Cố Tân Tân hơi mở ra, tay cũng buông xuống bên người, "Anh quản trời quản đất, giờ còn muốn quản chuyện kết hôn của tôi?"

"Em muốn công bố với bên ngoài, nhưng có phải là em vẫn nên hỏi xem tôi có đồng ý hay không?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh đến cả chòng cũ cũng không thể tính, chòng cũ còn có thể lấy ra một tờ giấy li hôn, anh thì sao? Một năm ròng rã đó chúng ta cùng lăm được coi là sống chung mà thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt tay đến mức khiến cho gân xanh nổi lên.
"Em không sợ trong đám cưới sẽ xảy ra chuyện gì đó sao?"

"Không sợ, dù có người có ý định phá hoại thì việc kết hôn của tôi cũng đã được xác định rồi."

Cố Tân Tân đi qua người anh, Cận Ngụ ĐÌnh không biết mình còn có thể nói gì nữa, nhưng anh thật sự không cam lòng nhìn cô rời khỏi như vậy. Anh đưa tay muốn kéo tay cô, nhưng Cố Tân Tân giống như đã dự liệu được từ trước, cánh tay anh vừa mới đưa ra cô đã rời đi thật xa.

Thương Lục được Cận Hàn Thanh dẫn đến khu nghỉ ngơi, cô ấy nhìn thấy đĩa bánh đặt trên bàn liền cầm lên muỗn ăn.

Cận Hàn Thanh vội vàng đè lại cổ tay cô ấy. "Còn ăn được?"

"Em đói." Thương Lục nhìn chầm chằm miếng bánh.

"Đồ bên ngoài không thể ăn lung tung," Cận Hàn Thanh kéo cô ấy đứng lên, "Cũng sắp khai tiệc rồi."

Tiểu Vu thấp thỏm bất an đứng như phỗng bên cạnh, Cận Hàn Thanh càng nhìn càng giận. "Chỉ có mỗi việc đứng cạnh trông chừng Thương Lục cũng làm không xong thì tôi còn giữ lại cô làm cái gì?"

"Xin lỗi, Cận tiên sinh, thật sự xin lỗi."

"Cô để cho Thương Lục và Thương Kỳ ở riêng với nhau, đầu óc cô rốt cuộc là chưa cái suy nghĩ gì hả?"

Tiểu Vu dùng sức bấm mạnh vào lòng bàn tay, "Lúc đó Cận phu nhân nhất định muốn ăn bánh, tôi sợ không đi lấy phu nhân sẽ làm loạn, hơn nữa bên cạnh có nhiều người như vậy nên tôi mới nghĩ đi nhanh về nhanh....."

Cận Hàn Thanh ngồi xuống, kéo Thương Lục ngồi ở bên cạnh, "Xem ra trước đây những lúc Thương Kỳ và Thương Lục ngồi với nhau đã nói rất nhiều, cũng không biết cô ta đã nói gì với Thương Lục."

"Anh có rất nhiều, rất nhiều phụ nữ." Thương Lục đột nhiên lên tiếng.

Sóng lưng Cận Hàn Thanh lạnh toát, "Ai nói với em?"

"Có rất nhiều."

Cận Hàn Thanh cũng không quản tình hình xung quanh, vội vàng giải thích. "Không có, trừ em ra đều chưa từng có ai khác."

Thương Lục nghe anh ta nói vậy thì không khỏi cảm thấy buồn cười, người phụ nữ tìm đến tòa nhà Đông kia không phải là cô ấy không thấy được, chẳng lẽ đó cũng là giả?

Phía trước có tiếng bước chân đi về phía này, khu nghỉ ngơi đã được Cận Hàn Thanh bao trọn, không thể có người lạ đi vào.

Cận Ngụ Đinh ngồi xuống đối diện bọn họ, tầm mắt rời xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Lục. Anh tỉ mỉ quan sát biến hóa trên nét mặt của cô ấy, thấy như so với ngày thường không có gì khác biệt. Mỗi khi Thương Lục khá lên một chút sẽ không khác gì người bình thường, chỉ là lúc nói chuyện sẽ không nói được những lời bình thường, cũng thường nhận nhầm người, hoặc là hoàn toàn không nhận ra.

Nhưng Cố Tân Tân sẽ không cần phải lừa anh, Cận Ngụ Đinh nhìn chằm chằm cô ấy không rời mắt, Cận Hàn Thanh thu toàn bộ

vào trong mắt, vô cùng không hài lòng.

"Lão Cửu, chú làm cái gì đấy?"

"Gần đây chị đâu có tốt lên chút nào không?"

"Vẫn như cũ thôi." Cận Hàn Thanh không muốn bàn luận chuyện của Thương Lục ở nơi đông người, tai vách mịch rùng, ngộ nhỡ bị người ta nghe được thì sao?

Thương Lục một mực chăm chú nhìn chiếc bánh trà xanh đằng trước, nhìn bộ dạng giống như hoàn toàn không có hứng thú với câu chuyện của bọn họ.

Cận Hàn Thanh chỉ hận không thể mỗi ngày đều buộc cô ấy bên người, Cận Ngụ Đinh cũng không thể dò xét ngay trước mặt anh ta, chỉ có thể tìm cơ hội rồi tính tiếp.

Thương Kỳ được đưa vào nhà vệ sinh, Thương phu nhân nhìn mu bàn tay của cô ta, "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Con cũng không biết, lúc con nhìn thấy chị rõ ràng là còn nhìn thấy cả Cố Tân Tân, thế nhưng lúc anh rě tìm tới đã không thấy tăm hơi Cố Tân Tân đâu." Thương Kỳ đưa tay xuống dưới vòi nước, đau đến mức kêu lên thành tiếng, "Chị nói là con nói với chị ấy anh rě và Cố Tân Tân dan díu, con..... con làm sao có thể nói những câu nói kia chứ? Anh rě tức giận đẩy con ngã xuống mặt đất, chuyện này thật sự quá khó hiểu."

Thương Kỳ rửa vết thương xong xuôi, Thương phu nhân đứng bên cạnh rút khăn giấy cho cô ta lau nước.

Toàn bộ mu bàn tay Thương Kỳ đều đã trầy da, cô ta đau đến mức đến ngón tay cũng không dám động.

"Về nhà rồi bôi thuốc, con nhìn xem, còn chảy máu rồi đây này."

"Mẹ, rốt cuộc là chị bị làm sao vậy? Không phải là càng ngày càng hờ đồ rồi đó chứ."

Thương phu nhân thổi nhẹ lên mu bàn tay của cô ta, "Ba con còn muốn dẫn con đi gặp người phía Cát gia, cho con gặp vị công tử nhà Cát gia mới đi du học trở về."

Thương Kỳ oan ức, "Con không muốn gặp."

"Không đến nỗi là con vẫn còn hi vọng vào Lão Cửu đấy chứ? Chuyện lần trước cậu ta tìm đến tận cửa xỉ nhục con không lẽ con đã quên? Mặt mũi của mẹ và ba con đều bị giãm nát trên đất rồi."

Thương Kỳ khẽ vượt vết thương không nói lời nào, Thương phu nhân đầy nhẹ vai cô ta. "Nhìn mặt con đi kìa, lớp trang điểm bị trôi hết cả rồi, nhanh dặm thêm vào đi."

Thương Kỳ liếc bản thân mình trong gương, quả nhiên là muôn bấy nhiêu chất vật liền có bấy nhiêu, thế nhưng Cận Hàn Thanh cũng không hề vì thế mà tin tưởng lời cô ta, nhất định tin lời trong miệng Thương Lực mới là sự thật.....

Chờ đã!

Hai tay Thương Kỳ chống trên bồn rửa tay, vì sao Thương Lực lại có thể lặp lại lời nói của cô ta rõ ràng đến như thế? Cô ấy đến cả cô ta là ai cũng không nhận ra, thế nhưng lại có thể nhớ rõ lời của cô ta mà không nhầm lẫn cô ta và Cố Tân Tân với nhau?

Cô ta càng nghĩ càng không thấy đúng, không lẽ.....

Thương Kỳ đột nhiên ngẩng đầu nhìn vào gương, không lẽ Thương Lực đã hồi phục?

Thương Kỳ nghĩ cũng không dám nghĩ tiếp, nếu đúng là như vậy, cô ta đúng là không dám tiếp tục nhớ lại.

Thật vất vả mới có thể dặm lại lớp trang điểm, bàn tay Thương Kỳ có chút run. Hiện tại dù cô ta có đi hỏi Thương Lục thì cô ấy cũng sẽ không nói thật, thế nhưng nếu như Thương Lục thật sự hồi phục thì rất nhiều những chuyện trước kia không thể giấu được rồi.

Cô ta không thể cứ mơ hồ lo lắng như vậy được, cô ta nhất định phải tìm hiểu cho rõ ràng.

Thương Lục nghe được lời của Cận Ngụ ĐÌnh nói với Cận Hàn Thanh, lúc nháu mi mắt lên còn chạm phải tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh phóng về phía mình.

Vừa rồi anh hỏi một câu như vậy hắn là cũng đã nghi ngờ Thương Lục rồi, cô ấy dời ánh mắt đi, "Em đói."

Cô ấy cũng đã kêu ca hơn nửa ngày rồi, Cận Hàn Thanh kéo bàn tay nhỏ bé của Thương Lục về phía mình sau đó nháu tay nhìn đồng hồ, anh ta cũng đã rời bàn được nửa giờ rồi.

"Tôi dẫn em đi ra ngoài lấy đồ ăn."

Thương Lục chỉ chỉ bánh ngọt trên bàn, Cận Hàn Thanh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô ấy. "Bên ngoài có nhiều đồ ăn ngon như vậy lắm, lát nữa lấy cho em một ít."

Tiểu Vu đi phía sau hai người, trong mảnh sân nhỏ dựng mấy cột đèn, trên những chiếc khăn trải bàn viền tơ tằm bày đầy những đĩa bánh ngọt, Thương Lục nhanh chân đi về phía trước.

Cận Hàn Thanh không khỏi bật cười, "Em đi chậm một chút, gấp như vậy làm gì?"

"Cận tiên sinh!" Có người đứng bên cạnh lên tiếng chào hỏi, Cận Hàn Thanh dừng bước, đổi phương cầm ly rượu đi đến bên cạnh anh ta. "Đã lâu không gặp."

Cận Hàn Thanh nhìn kỹ, nhận ra đối phương. "Cố tiên sinh, hẳn là đã hai năm rồi không gặp nhỉ?"

"Đúng đó nha, tôi còn tưởng cậu sẽ không nhận ra tôi cơ."

Khóe miệng Cận Hàn Thanh hơi giương lên, giữa bọn họ từng có hợp tác, tuy là chỉ có vài lần qua lại nhưng cũng có thể coi như là một mối làm ăn tốt đẹp, Cận Hàn Thanh nhìn thấy Thương Lục bước nhanh về phía trước thì vội vàng để cho tiểu Vu đuổi theo.

Thương Lục đi đến trước tháp bánh ngọt, đưa tay muốn tự mình lấy, tiểu Vu vội vàng kéo cô ấy lại. "Cận phu nhân, phu nhân muốn ăn gì cứ nói cho tôi, tôi lấy cho phu nhân."

Thương Lục chỉ chỉ, tiểu Vu dùng chiếc kẹp nhanh nhẹn lấy cho cô ấy.

Cách đó không xa có người lấy đồ trang sức mang theo bên người bỏ trong túi ra sau đó nhét vào tay một người phục vụ, còn ghé vào lỗ tai anh ta nói vài câu gì đó.

Người phục vụ lặng lẽ nhét vào trong túi, gật đầu sau đó bước nhanh về phía trước.

Anh ta đi đến trước mặt Thương Lục, lịch sự giới thiệu. "Loại này mùi vị cũng không tệ, là do thợ làm bánh được mời đến từ Pháp, tay nghề chuyên môn số một, cho vào miệng liền tan ra."

"Cận phu nhân, phu nhân ăn trước một ít bánh lấp bụng thôi nhé, một chút nữa thôi là đến giờ ăn tối rồi."

"Vậy tôi đè cử vị này," nhân viên phục vụ dùng kẹp gấp lên một miếng bánh ngọt. "Vị bánh này chính là hàng bán chạy nhất của nhà hàng đó, người bình thường nếu muốn nếm thử thường phải đứng ngoài chờ đợi cả ngày trời, hơn nữa số lượng bán ra của nhà hàng luôn là giới hạn."

Thương Lục lập tức đưa tay ra. "Tôi muốn."

Tiểu Vu cười tiếp lấy cái đĩa, "Được rồi, phu nhân ăn trước mấy miếng bánh này đi ạ, lát nữa còn phải ăn bữa chính nữa."

Thương Lục dùng tay bốc một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, cô ấy thật sự là đói chết rồi, nhai hai ba lượt liền nuốt vào bụng, sau đó cầm đến miếng bánh mà nhân viên phục vụ để cử.

Thương Kỳ đứng cách đó không xa, đem từng động tác của Thương Lục thu vào trong mắt. Thương Lục nhét bánh ngọt vào trong miệng, cắn một miếng, lập tức cắn đến hạt phỉ bên trong.

Động tác trong miệng cô ấy hơi dừng lại, mùi vị này đã quá quen thuộc với Thương Lục, nhưng hầu như là không có ai biết cô ấy thật ra dị ứng với hạt phỉ.

Trước khi kết hôn cô ấy từng có một lần ăn phải bánh có hạt phỉ bên trong, sau đó một mảng da trên người nổi lên những mẩn đỏ. Lúc đó cô ấy đã khiến cho Thương Kỳ hoảng hồn, sau đưa đến bệnh viện mới biết là bị dị ứng. Thương Lục không nhắc chuyện đó với người trong nhà, nếu là dị ứng thì sau này không động vào nó là được rồi. Lại nói cô ấy bình thường ăn hạt phỉ cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ khi cho nó vào trong bánh ngọt mới không được thôi.

Nét mặt Thương Lục không chút biến sắc nhai thêm hai lượt. Nơi này vốn là tự phục vụ, thế nhưng đột nhiên lại xuất hiện một người nhân viên phục vụ, hơn nữa vừa vặn đề cử vị bánh này, không phải là quá trùng hợp rồi chứ?

Dù là Cận Hàn Thanh có ở đây thì cũng không thể đề phòng được, bởi vì không ăn nên không ai biết trong bánh ngọt thật ra có bỏ hạt phỉ.

Huống hồ tiểu Vu và Cận Hàn Thanh cũng không biết cô ấy ăn hạt phỉ vào sẽ dị ứng, Thương Lục cũng chỉ có thể nghĩ đến duy nhất Thương Kỳ.

Như vậy, Thương Kỳ là muốn nhìn xem cô ấy đã hồi phục hay chưa sao?

Thương Lục nuốt bánh ngọt vào trong bụng, lại cầm lên một miếng khác bỏ vào trong miệng. Cô ấy không ngừng gật đầu với Tiểu Vu, vì trong miệng ngâm bánh nên câu chữ cũng không được rõ ràng cho lắm. "Ngon, ngon."

"Cận phu nhân, phu nhân ăn chậm thôi."

Mùi vị của hạt phỉ tràn ngập trong miệng, Thương Lục nhai chầm chậm nghiền ngẫm, trái tim cũng vì thế mà càng ngày càng lạnh. Đây chính là em gái ruột của cô ấy, là cô em gái ngoan ngoãn mà lúc trước cô ấy vẫn luôn tin nhiệm. Vậy mà vì thăm dò cô ấy mà cô ta hoàn toàn không để tâm đến chuyện dị ứng này, dù biết chắc Thương Lục ăn vào sẽ có thể nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng không hề có ý muốn chạy đến ngăn cản.

Thương Lục khó khăn nuốt xuống, Cận Hàn Thanh đã nói
Thương Kỳ từng cho cô ấy ăn bánh ngọt có bỏ thêm đồ vào trong, lẽ nào cô ta làm như vậy vui vẻ sao?

"Ăn ngon."

Nhân viên phục vụ cười tươi gấp thêm cho cô ấy một miếng nữa, Tiểu Vu thấy vậy thì vội vàng xua tay ngăn cản. "Không thể ăn nữa, đồ ngọt ăn vào sẽ dễ bị no."

"Không sao, ăn hai miếng nữa thôi."

Thương Lục đưa tay ra muôn cầm lấy, Tiểu Vu vội vàng đe lại tay cô ấy. "Thật sự không thể ăn được nữa đâu."

Thương Kỳ nhìn hết vào mắt, trái tim treo lơ lửng rốt cuộc cũng hạ xuống. Hóa ra đúng là cô ta đa nghi quá rồi, hôm nay bất quá cũng chỉ là Thương Lục đột nhiên một phút xuất thần lặp lại nên mới để cho Cận Hàn Thanh bắt được nhược điểm của cô ta.

Sau khi khai tiệc, Cận Ngụ ĐÌnh và Cận Hàn Thanh ngồi cùng một bàn, Thương Lục không thể chờ đợi được nữa nhanh chóng ngồi xuống, Cận Hàn Thanh cầm đũa giúp cô ấy gấp thức ăn.

Thương Lục chỉ mới ăn vài miếng, trên người đã bắt đầu ngứa ngáy, Cận Hàn Thanh thấy cô ấy gãi mấy lần thì quan tâm hỏi, "Làm sao thế?"

Thương Lục cách một lớp quần áo liên tục gãi, chờ đến khi cô ấy đưa tay ra Cận Hàn Thanh mới thấy được trên cánh tay kia đã đỏ lên một mảng lớn.

"Chuyện gì thế này?" Cận Hàn Thanh vội vàng thả đũa xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng nhìn sang, "Có phải là ăn đồ gì dị ứng không?"

"Khó chịu quá, ngứa quá." Thương Lục muốn tiếp tục gãi, Cận Hàn Thanh vội vàng giữ lại cổ tay cô ấy, "Đừng gãi."

Thương Lục lúc này mới nhìn thấy trên cánh tay mình đầy rẫy những vết thương, chỗ cổ tay còn có cả một vết sẹo dài. Thương Lục nhìn đến thất thần, cô ấy tình nguyện mỗi lần bị thương đều được nhớ rõ ràng, không phải như bây giờ sau khi tỉnh dậy mỗi một vết sẹo đều phải là từ trong miệng người khác mới biết được.

Cận Hàn Thanh không có tâm tư nào mà ở lại nữa, anh ta lôi kéo Thương Lục đứng dậy, "Đi, đến bệnh viện."

Thương Lục ngứa đến không chịu được, Cận Hàn Thanh dẫn cô ấy bước nhanh đi ra ngoài, tiểu Vu cũng tất tả chạy theo sau.

Cố Tân Tân tiếp điện thoại xong từ bên ngoài đi vào liền nhìn thấy Cận Hàn Thanh ôm vai Thương Lục bước nhanh ra ngoài, bước chân cô không khỏi thà chậm lại, nghe được Cận Hàn Thanh hỏi tiểu Vu, "Vừa rồi phu nhân ăn gì hả?"

"Không có gì đặc biệt ạ, chỉ có mấy miếng bánh ngọt."

"Tôi nhớ lúc trước Thương Lục chưa từng bị dị ứng lúc ăn bánh bao giờ, vì sao lại như vậy?"

Cận Hàn Thanh gấp đến mức liên tục nhìn tay cô ấy, bởi vậy nên mới không chú ý đến Cố Tân Tân. Thương Lục nhìn về phía cô, tầm mắt dừng lại thật lâu không rời đi.

Cố Tân Tân đứng tại chỗ, cảm nhận được trong ánh mắt của Thương Lục phảng phất nét trán tĩnh mà người điên không thể nào có được.

Ba người rất nhanh rót nước rồi đi khỏi, Cố Tân Tân đứng đó nhìn theo, không kìm được đi theo ra ngoài vài bước.

Cận Hàn Thanh đã đưa Thương Lục đi hoàn toàn khuất dạng, nhìn bộ dạng sốt sắng đó của anh ta hẳn là vì muốn ngay lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện.

Cố Tân Tân nhắc chân lên, vừa muốn quay đầu thì thấy tiếng nói chuyện thấp thoáng bên cạnh, giống như đang gọi điện thoại.

Cô men theo tiếng nói đó đi qua, thấy một người phục vụ đứng bên cạnh một giàn hoa được cắt tỉ mỉ, bên cạnh bày các loại bánh ngọt điểm tâm. "Bảo bối, vợ tan ca chưa? Đêm nay về sớm một chút, chồng có niềm vui bất ngờ cho vợ."

"Bất ngờ gì hả? Không nói cho vợ."

Cố Tân Tân nhìn thấy đối phương lôi từ trong túi quần ra một thứ gì đó, cô nhìn kỹ hơn, thấy được là một chiếc dây chuyền.

"Không phải vợ vẫn luôn muốn đồ trang sức hiệu Bvlgari sao? Đêm nay chồng mang về tặng cho vợ đó."

Cố Tân Tân kỳ quái liếc nhìn nhân viên phục vụ, đồ trang sức mang tặng không phải là nên đặt trong hộp trang sức sao? Sao có thể tùy tiện móc ra từ trong túi như vậy?

"Chồng không tiêu tiền hoang phí, thật đấy, vợ đừng gấp, tiền thuê phòng tháng này....." Anh ta sốt ruột giải thích vài câu, người bên kia không biết là bạn gái hay là vợ, có lẽ là đang phát hỏa, nhân viên phục vụ không thể làm gì khác đành iu xiù nói. "Được rồi, được rồi, chiếc dây chuyền này không phải là chồng bỏ tiền ra. Hôm nay dự tiệc đều là người có tiền, chồng phục vụ cẩn thận nên có ngườiboa cho, thật đấy!"

Tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống những chiếc bàn đẹp đẽ bày bánh ngọt kia, bên trong chỉ mới vừa mới khai màn. Thương Lục bị dị ứng quá nhanh, khả năng lớn nhất là trước khi khai tiệc đã ăn phải thứ đồ gì có vấn đề.

Cô thả nhẹ bước chân quay lại phòng, từ xa liền nhìn thấy Thương Kỳ và Thương phu nhân ngồi cùng một bàn, bên cạnh cô ta còn có hai người trẻ tuổi. Hai người không biết đang nói chuyện gì đó với nhau, xem ra là Thương gia đã tìm được một mối khác.

Đây chính là bất công giữa người với người, chuyện của Thương Lục qua đi, Cố Tân Tân bị bức đến mức suýt nữa không sống nổi, nhưng Thương Kỳ thì sao đây? Dù cô ta bụng dạ khó lường, nhưng chỉ cần ở trước mặt người khác giả bộ hiền lành ngoan ngoãn thì lại có thể tiếp tục dùng lớp mặt nạ đó đi lừa lọc người khác, thậm chí còn tìm được một cánh cửa khác có thể cho cô ta một môi hôn nhân thêu hoa trên gấm.

Cố Tân Tân quay lại chỗ ngồi, trong bát có thức ăn Tu Tư Mân gấp cho cô, Cố Tân Tân đặt điện thoại sang bên cạnh.

Cô cầm đũa gấp miếng thịt bò bỏ vào miệng, lúc lơ đãng ngẩng đầu liền nhìn thấy Cận Ngụ Đinh ngồi ở bàn bên cạnh, anh cũng không có tâm tư gì ăn cơm, vẫn đang nhìn chằm chằm sang bên này.

Cố Tân Tân rũ mi mắt, Tu Tư Mân kè tới gần cô hơn một chút.
"Điện thoại của ai thế?"

Cố Tân Tân nghiêng người sang, bờ môi tién đến bên tai Tu Tư
Mân, cơ hồ là dán lên vành tai của hắn. "Mẹ em."

"Trong nhà không có chuyện gì chứ?"

"Không sao, chỉ là hỏi em ăn cơm chưa. Em đã nói hai ngày nǔa
sẽ quay lại thăm bà ấy."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bọn họ trò chuyện thân mật, lại nhớ đến lúc
Tu Tư Mân đến đã giới thiệu với mọi người cô là bà Tu. Cận Ngụ
ĐÌnh cảm thấy bọn họ thật sự không cần phải ngay trước mặt mọi
người công khai thân thiết thế làm cái gì, bọn họ thật sự không sợ
sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của người khác sao?

Cố Tân Tân khẽ khoác tay lên vai Tu Tư Mân, bàn tay đặt trên bả
vai hắn nghịch ngợm. Hai người hình như cũng không quá đói, chỉ
ngồi đó nhỏ giọng trò chuyện.

Cận Ngụ ĐÌnh cau mày, đáy mắt đã sớm kết thành băng. Thật sự
là tức chết anh rồi.

Nhất định là cô cõi tình làm vậy cho anh nhìn, cô biết anh không
nhìn nổi những thứ này nên càng thường xuyên làm hơn.

Có điều nếu suy từ đó ra thì chứng tỏ trong lòng cô vẫn có anh,
bằng không thì không phải là không thấy anh sẽ càng tốt sao?

Cố Tân Tân cũng không biết trong đầu Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ được
phong phú như vậy, một chút tâm tư đó cô cũng không có. Cô cũng
chỉ là cùng chồng mình trò chuyện như những cặp vợ chồng khác
mà thôi, như vậy có vấn đề lắm sao?

Cố Tân Tân nhìn về phía Thương Kỳ cách đó không xa đang
miễn cưỡng mỉm cười, lúc này Thương phu nhân đột nhiên nhận ra

không thấy Thương Lục đâu thì vội vàng đứng dậy gọi điện cho Cận Hàn Thanh.

Chuyện Thương Lục dị ứng nói không chừng có liên quan đến Thương Kỳ, Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, lơ đãng đảo về phía Cận Ngụ Đình liền thấy anh vẫn còn chầm chầm nhìn cô.

Cố Tân Tân nhíu chặt lông mày, anh đúng là đủ rảnh rồi.

Vị trí bên cạnh Cận Ngụ Đình trống không, Tiêu Tụng Dương kéo ghế ngồi xuống bên cạnh anh.

"Nhìn cái gì thế?"

Cận Ngụ Đình thu lại tầm mắt. "Cậu tới đây làm gì?"

"Nhớ cậu chứ sao."

Cận Ngụ Đình nhéch môi khinh thường, "Tôi không phải những người phụ nữ bên ngoài đó của cậu, không cần phải dẻo mép với tôi."

"Thế nhưng tớ thấy sắc đẹp của Cửu gia so với phụ nữ hình như còn đáng nhìn hơn, có phải tớ nhìn cũng phải động lòng rồi không nhỉ?"

Cận Ngụ Đình nhắc chân đạp mạnh lên mũi giày của Tiêu Tụng Dương, anh ta đau đến mức suýt kêu thành tiếng. Tiêu Tụng Dương sờ sờ chân mình, "Nhìn thấy đôi kia không?"

Cận Ngụ Đình thu lại tầm mắt, không muốn trả lời anh ta.

"Bây giờ phong quang của Cố Tân Tân không tệ đâu, không ngừng đào tác giả của tớ, thậm chí còn đảo cả biên tập có giá nhất của tớ đi rồi." Tiêu Tụng Dương nói đến đây, đã hận không thể cắn nát một cái răng, "Tớ nhất định phải cho cô ấy biết đạo lý một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng quét mắt về phía anh ta, "Cậu muốn làm gì?"

"Cô ấy với cậu bây giờ cũng không còn liên quan gì nữa rồi, không phải là cậu vẫn còn muốn che chở cô ấy đấy chứ?"

"Tốt nhất là cậu đừng có làm臊 thương cô ấy, càng không được động đến cái ý nghĩ đó."

Tiêu Tụng Dương đặt ly rượu trong tay xuống. "Cơn giận này không thể phát ra từ sẽ không chịu được."

"Vậy thì tìm người khác mà phát."

Tiêu Tụng Dương hung ác nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, "Là cô ấy chọc tức, tức tìm người khác làm cái gì?"

"Không phải là cô ấy còn có người nhà sao?"

"Ý cậu là ba mẹ của cô ấy?"

Ánh mắt không có ý tốt của Cận Ngụ ĐÌnh lần nữa bắn về phía anh ta. "Những chuyện như vậy đừng có liên lụy đến ba mẹ cô ấy."

Tiêu Tụng Dương nhìn về phía đối diện, cuối cùng cũng hiểu ra, "Cậu là muốn từ tìm Tu Tư Mân gây chuyện?"

"Không thể sao?"

"Khối đá cứng này từ cũng không chạm nổi đâu!"

Cận Ngụ ĐÌnh hơi mím môi, "Còn có tôi, tôi giúp cậu một tay."

"Chi bằng..... cậu trực tiếp động thủ đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh lại đá anh ta thêm một cước nữa. "Tôi đây là xem xét giao tình của chúng ta nên mới giúp thôi."

"Tớ....." Tiêu Tụng Dương há hốc miệng, này không đúng, không phải là Cận Ngụ Đinh còn có mối hận bị Tu Tư Mân đoạt vợ sao? Thế nào cuối cùng lại biến thành giúp anh ta giải quyết khó khăn rồi?

***

Bát Bát: Sắp đủ phúc lợi 10k votes rồi mọi người ơi. Cố lên nào kkk~~~

P/s: Dạo này bận túi bụi không đi đọc cmt của mọi người được, cảm giác trống vắng quá hiuhiu~~~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Âm Mưu Bôi Nhọ Thanh Danh

Dịch: CP88

***

"Thế lực phía sau tên họ Tu kia bí ẩn không rõ ràng, tờ khống dám động. Nhưng tờ vừa mới lập ra hàng loạt kế hoạch phát triển Danh Động Mạn vậy mà đã bị Cố Tân Tân động thủ với người dưới tay tờ phá hủy hết cả, tờ....."

Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt qua, Tiêu Tụng Dương không dám tiếp tục nói nữa.

"Cậu nghĩ đối phó với Cố Tân Tân, Tu Tư Mân sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?"

Tiêu Tụng Dương lầm bầm, "Cậu khoanh tay đứng nhìn là được."

Người đàn ông đưa tay qua cầm ly rượu, "Tôi cũng có món nợ phải tính toán với cô ấy, chờ tôi tính xong sẽ đến lượt cậu."

"Cậu và cô ấy thì có cái món nợ gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh không nói chi tiết, nhưng nếu như tính món nợ kia vào thì có phải là có thể tính cả đời không?

Thương Kỳ ngồi ở bàn phía xa, người đàn ông bên cạnh vồn vã niềm nở, có thể coi là biết ăn nói, thế nhưng suy nghĩ của cô ta đã sớm bay xa không còn ở tại chỗ rồi.

Bây giờ cô ta muốn vào Cận gia sory là đã là chuyện không thể, dù có Cận Ngụ Đinh đồng ý thì Cận Hàn Thanh cũng sẽ phản đối kịch liệt.

Vốn dĩ Cận Hàn Thanh cũng rất quý cô ta, cho phép cô ta luôn được tự do ra vào tòa nhà Đông, nếu không vì ngày đó chuyện bánh ngọt bị lộ tẩy thì bây giờ cô ta cũng không phải chật vật thế này!

Khi ấy cô ta muốn trút giận lên Thương Lực cũng là bởi vì câu nói của Cận Ngụ Đinh ngày hôm đó ở Thương gia, lúc đó là cô ta phẫn hận không kìm nén lại được nên mới ôm suy nghĩ may mắn làm ra chuyện đó, dù sao thì trước đây cũng chưa từng bị phát hiện.

"Thương Kỳ?" Người đàn ông không thấy cô ta nói lời nào thì ngồi cạnh khẽ gọi.

Thương phu nhân vội vàng đẩy cánh tay Thương Kỳ, lại quay sang tiếp lời người đàn ông đó. "Thương gia chúng tôi dạy dỗ nghiêm khắc, Kỳ Kỳ còn nhỏ nên trước đây cũng chưa từng nghiêm túc nói chuyện yêu đương bao giờ. Tuy là cũng có người giới thiệu cho vài mối hôn nhân nhưng sau một vài lần gặp gỡ cảm thấy không thích hợp nên con bé nhất quyết không chịu, còn chưa đến được giai đoạn bàn luận chuyện cưới nữa."

Người đàn ông nghe vậy thì càng hài lòng, "Bây giờ người có phẩm hạnh như Thương tiểu thư đúng là không còn nhiều."

Thương Kỳ cong môi, không ngay lập tức từ chối ý tốt của người đàn ông đó, dù bây giờ cô ta không thích anh ta thì cũng phải tìm cho mình một cái lốp xe dự phòng, tương lai dù sao cô ta cũng sẽ phải kết hôn. Thương phu nhân nói không sai, nhân lúc cô ta còn có thể chọn lựa thì phải giữ lấy người có điều kiện tốt nhất buộc bên người.

"Thương tiểu thư, tôi có chuẩn bị một món quà cho em."

Thương Kỳ nắm chặt tay cầm của chiếc túi xách trên đùi, người đàn ông lôi từ trong túi quần ra một hộp trang sức khéo léo tinh xảo. "Lần đầu gặp mặt nên cũng không biết em thích gì. Đây là chút lòng thành, hi vọng em sẽ thích."

Thương Kỳ liếc nhìn logo trên hộp trang sức, biết được đồ trong đó nhất định có giá trị không nhỏ.

Chỉ là lúc cô ta ở nhà cũng không để tâm lắm đến chuyện này, thế nên đừng nói là quà gấp mặt, đến chính cô ta còn không chuẩn bị tâm lý gì cả.

"Cám ơn." Thương Kỳ nhận lấy, "Nhưng món quà này quá có giá rồi."

"Chỉ cần nó có thể xứng với em thì bao nhiêu cũng đáng."

Ngón tay Thương Kỳ đặt trên hộp trang sức vuốt nhẹ, "Em cũng chuẩn bị một món quà cho anh, chỉ là phải một lát nữa mới có thể đưa cho anh được."

"Thương tiễn thư đúng là có lòng."

Lần đầu tiên gặp mặt Thương Kỳ cũng không muốn chiếm lợi của anh ta, cô ta và người đàn ông đó nói chuyện với nhau vài câu sau đó cô ta lấy cớ gọi điện thoại đi ra ngoài.

Cố Tân Tân nhìn thấy cô ta đứng lên, cô cũng đi theo ra ngoài.

Trong ngày thường Thương Kỳ hay mua đồ nên có không ít phương thức liên lạc với nhân viên của các cửa hàng, cô ta nhanh chóng tìm một số rồi gọi điện dặn dò nhân viên bán hàng chọn loại ví da mới nhất mang tới.

Cố Tân Tân thấy Thương Kỳ sau khi kết thúc cuộc trò chuyện còn cúi đầu làm gì đó, hẳn là trả tiền. Mua gấp như vậy, xem ra người hôm nay đến gặp mặt rất hợp khẩu vị của cô ta.

Cố Tân Tân thấy Thương Kỳ quay về thì cũng chuẩn bị trở về chỗ, thế nhưng lúc quay đầu lại suýt đụng phải một bức tường thịt.

Trong tích tắc sau khi nhìn rõ ràng đối phương, gần như toàn bộ tức giận đều hiện lên khuôn mặt Cố Tân Tân, "Sao lại là anh?"

Cô đi tới đâu anh liền theo tới đó, sao cứ có cảm giác giống như bị thuốc cao bồi trên da chó trét lên người, muốn kéo ra cũng không kéo nổi?

"Em ở đây làm gì?"

Đôi mắt linh hoạt của Cố Tân Tân hơi đảo, "Hít thở không khí trong lành nha."

"Lừa người, em nghĩ là tôi không biết?"

Cố Tân Tân quét mắt về phía anh. "Đừng nói là trong mắt anh chỉ có tôi đây nhé? Ngay cả tôi đi ra ngoài hít thở cũng phải theo, lẽ nào anh không nhận ra đến chồng tôi còn không quản tôi nhiều như vậy sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì sắc mặt trở nên khó coi, "Ai quản em? Tôi chỉ là trùng hợp ra ngoài hút điếu thuốc thôi."

Cố Tân Tân xua tay trước mũi, "Hút thuốc? Mùi thuốc lá đâu sao không thấy?"

"Còn không phải là vì nhìn thấy em lén lút trốn ở đây, biết chẳng có chuyện gì tốt lành nên mới đến xem một chút sao."

"Tôi phải đi vào."

"Cố Tân Tân, em lại đang giở trò quỷ gì hả?"

Cô hơi nháu cằm nhìn thẳng vào mắt Cận Ngụ ĐÌnh, "Tôi nghe không hiểu anh đang đứng đó nói cái gì."

"Lúc Thương Kỳ gọi điện thoại đi tôi đã đứng ở đây rồi, nếu như bây giờ tôi qua đó nhắc nhở một tiếng nói không chừng việc em muốn làm sau đó sẽ làm không xong."

Tia sáng trong mắt Cố Tân Tân hơi tối lại, "Anh còn biết tiếp theo tôi sẽ làm gì cơ à?"

"Tôi hiểu rõ em lắm, nếu không phải vì em muốn chỉnh người thì sẽ không đứng ở chỗ này."

Cố Tân Tân cười lạnh. "Vậy thì anh cứ đi nói cho cô ta đi, dù sao chuyện Thương Lục té ngã mấy người đều đã khẳng định tôi làm rồi, đoán chừng sau khi trùng phạt tôi cũng sẽ không còn quan tâm gì nữa."

Huyệt thái dương Cận Ngụ Đinh bắt đầu đau nhức, cô chỉ cần nói đến câu thứ ba là lôi Thương Lục vào, cô không đốp lại anh như thế thì không chịu được phải không?

"Nhân lúc tôi chưa ra tay anh mau đi tìm Thương Kỳ đi chứ?" Cố Tân Tân khoanh hai tay trước ngực, "Anh xem, chúng ta cũng chỉ có thể trốn ở nơi tối tăm này trò chuyện, giống như quan hệ lúc trước....."

"Lúc trước chúng ta có bị người ta không nhận ra sao?"

"Ồ, hóa ra anh cũng nhận thức được bây giờ người ta không nhận ra rồi đấy," Cố Tân Tân đi lướt qua Cận Ngụ Đinh, "Thế nên không thấy mặt mới là tốt nhất."

"Cố Tân Tân, em khoa trương như vậy, thật sự không biết sợ là gì sao?"

"Tôi không hề khoa trương."

Cận Ngụ Đinh nhìn chăm chú bóng lưng Cố Tân Tân, "Em đào của Tiêu Tụng Dương một góc tường sâu như vậy, tôi đã nói với em

rồi, cậu ta sẽ không tha cho em."

Bước chân của Cố Tân Tân hơi dừng lại, cô thông minh đến thế nào chứ, nghe anh nói một câu đó liền nắm được đầu mối. Cố Tân Tân xoay người đối mặt với anh, "Anh ta sẽ trả đũa tôi?"

"Đúng."

"Vậy tôi cũng có cách khác."

Cận Ngụ Đinh không nhịn được tiến lên một bước, "Em yên tâm, tôi sẽ không để cho cậu ta hại em."

Cố Tân Tân bày ra vẻ mặt đột nhiên tinh ngô, "Hóa ra là Cửu gia nể tình cũ của chúng ta nên muốn bảo đảm cho tôi?"

"Làm sao, em không tin?"

"Tin, dĩ nhiên là tôi tin." Dù sao hiện tại Cố Tân Tân cũng không có thời gian mà phòng bị Tiêu Tụng Dương, "Cửu gia nhất ngôn cửu đỉnh, ở Lục Thành hô phong hoán vũ, tôi tin tưởng Tiêu Tụng Dương sẽ không động được đến tôi."

"Em..... Nghe tôi nói những lời này xong cũng không có gì muốn nói sao?"

Cố Tân Tân hơi nhúc nhích khóe miệng. "Cám ơn."

Cô bỏ lại hai chữ đó rồi xoay người rời đi, Cận Ngụ Đinh nhìn theo bóng lưng cô. Anh luôn muốn tìm cơ hội nói thêm với cô vài câu, thế nhưng Cố Tân Tân lại luôn tránh anh như tránh thú dữ, cảm giác này thật sự rất tồi tệ.

Tống Vũ Ninh đứng bên ngoài canh, nhìn thấy một chiếc xe taxi ngừng lại, một cô gái từ trong xe vội vàng bước ra.

Chính là cô ta, bởi vì Thương Kỳ gấp gáp muốn có luôn nén nhân viên đó đến quần áo cũng không kịp thay liền trực tiếp gọi xe đến

đây.

Tống Vũ Ninh nhìn cô ấy nói gì đó với tài xế taxi, hắn là nói ông ấy đợi mấy phút.

Cô gái đó vội vàng lấy điện thoại ra gọi điện thoại, Tống Vũ Ninh thấy vậy thì bước nhanh về phía trước, trong khoảnh khắc hai người lướt qua nhau Tống Vũ Ninh đụng mạnh vào bả vai cô ấy. Chiếc hộp cô ta cầm trên tay rơi xuống mặt đất, cả thứ đồ bên trong cũng bị văng ra.

Tống Vũ Ninh lập tức dừng lại, áy náy nói, "Xin lỗi."

Điện thoại của cô gái đó cũng đã có người nhận, "A lô, Thương tiểu thư, đồ tiểu thư dặn dò tôi đã mang đến đây ạ."

Tống Vũ Ninh ngồi xổm xuống nhặt ví tiền lên, sau đó lại dè dặt ngẩng đầu lên nhìn về phía cô gái đứng đối diện, "Xin lỗi nhé."

Đối phương cũng không nghe lọt lời cô ấy. "Được, tôi sẽ chờ tiểu thư ngoài cửa."

Tống Vũ Ninh nhanh chóng nhét thứ trong tay vào ví, gấp nó lại sau đó cẩn thận bỏ chiếc ví vào hộp.

Nhân viên bán hàng kết thúc trò chuyện, Tống Vũ Ninh đứng lên, cầm chiếc hộp đưa cho người đối diện, "Thật ngại quá, tôi đang có chút việc gấp."

"Không sao." Nhân viên bán hàng nhận lấy, may là không phải thứ đồ gì dễ vỡ. "Sau này đi ngoài đường cẩn thận một chút."

"Thật ngại quá." Tống Vũ Ninh nói xong, bước nhanh rời đi.

Thương Kỳ lén lút đi ra, nhìn trái phải một vòng sau đó mới đi đến trước mặt nhân viên bán hàng, không nhiều lời liền nhận lấy

chiếc túi giấy sau đó nhét chiếc hộp đựng ví tiền vào trong túi xách của mình. "Cô mau đi đi."

"Vâng."

Thương Kỳ trở lại bàn tiệc rồi ngồi xuống chỗ của mình, sau khi nói chuyện cùng người đàn ông bên cạnh vài câu thì đem quà cát trong túi ra đưa cho anh ta.

Thương phu nhân thấy vậy thì vô cùng vui vẻ, người đàn ông cũng là đáng vè yêu thích không thể buông tay.

Tiệc tan, tên đàn ông đó mượn cớ đi vào nhà vệ sinh một chuyến, anh ta lấy hộp quà đó ra, phát hiện quà là ví tiền, mở ra nhìn lại thấy được một thứ đồ khác kẹp bên trong.

Đôi mắt anh ta lóe sáng, giống như có một ngọn lửa đang không ngừng nhảy nhót.

Cố Tân Tân thi thoảng lại quan sát động tĩnh phía Thương Kỳ bên kia, Tu Tư Mân đều nhìn vào mắt, "Cả một tối đôi con ngươi của em đảo qua đảo lại chưa có một giây dừng lại, nhìn cái gì thế?"

Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn anh ta, "Không lẽ con ngươi của anh có thể không động hả?"

Tu Tư Mân khẽ cười thành tiếng. "Nhìn tình hình thì có vẻ là em đang muốn dạy dỗ ai đó rồi."

"Nào có." Cố Tân Tân hờn dỗi, đánh nhẹ lên bả vai hắn. "Em ở trong mắt anh lại xấu xa vậy sao?"

"Không phải xấu xa, là quá lanh."

"Em sẽ coi đó là lời khen nha."

Cố Tân Tân liếc nhìn Cận Ngụ Đình ngồi cách đó không xa, anh cũng chỉ là thuận miệng nói ra lời đó, xem ra cũng không có ý định nhắc nhở Thương Kỳ.

Tin nhắn của Tống Vũ Ninh vừa mới gửi đến điện thoại của cô, một tay Cố Tân Tân chống gò má, lúc này đã không còn tâm tư mà ăn uống nữa.

Thương Kỳ chuẩn bị về nhà, công tử Cát gia nhìn thấy lập tức đuổi theo đi đến cạnh người cô ta, "Tôi đưa em về."

"Không cần ạ," cô ta nhẹ giọng từ chối, "Em đi cùng ba mẹ về là được rồi."

"Vẫn là tôi đưa em về đi, có thể trò chuyện thêm một chút nữa."

Thương phu nhân cười nói với Thương Kỳ, "Lúc này đã không còn sớm, mẹ và ba con đi thăm chị con xem con bé thế nào rồi. Con chơi cho thỏa thích đi rồi về."

Thương Kỳ khẽ gật đầu, người đàn ông không giàu được vẻ mặt vui mừng, "Đi thôi."

Hai người một trước một sau đi về phía bãi đỗ xe, người đàn ông đó giúp cô ta mở cửa chỗ ngồi cạnh ghế tài xế, Thương Kỳ nói cảm ơn rồi ngồi xuống.

Chiếc xe màu đen rất nhanh đi ra khỏi bãi đỗ xe, nhanh chóng hòa vào bóng đêm. Thương Kỳ vuốt tóc về sau tai, để ý thấy chiếc xe mới đi được nửa đường đã ngừng lại ở ven đường.

Thương Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, bên cạnh là một công viên nhỏ, hiện tại đã muộn nên tĩnh không một bóng người.

"Chuyện này....."

Thương Kỳ vừa muốn mở miệng thì bàn tay đã bị người đàn ông đó nắm chặt, cô ta muốn rút tay về, lại bị đối phương càng siết chặt hơn.

"Anh làm gì vậy?"

Người đàn ông cởi dây đai an toàn rồi nghiêng người ôm cô ta, Thương Kỳ bị bất ngờ, đối phương hôn lên môi cô ta, lúc này cô ta rốt cuộc đã không nhịn được la hét. "Á, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Đã là lúc nào rồi còn xấu hổ?" Người đàn ông đó há miệng thở hổn hển, "Để cho tôi hôn em trước đi, lát nữa tôi sẽ tìm một khách sạn tốt nhất có được không? Không thì đến nhà tôi cũng được."

Thương Kỳ hoàn toàn bị anh ta làm cho ngơ ngác, tên công tử Cát gia này sao đột nhiên lại giống như biến thành người khác vậy? Vừa rồi rõ ràng vẫn là một bộ dạng nho nhã lễ độ, không lẽ đều là giả bộ?

"Đừng như vậy, anh buông tôi ra đi."

"Thương Kỳ, em làm sao thế?"

Thương Kỳ chống tay trước ngực anh ta. "Tôi muốn về nhà."

"Lát nữa tôi sẽ đưa em về."

Thương Kỳ sợ đến mức vội vàng đưa tay ra muốn mở cửa xe, thế nhưng cánh cửa đã bị khóa trái, "Anh đừng động vào tôi."

Sắc mặt công tử Cát gia cũng trở nên khó coi, "Em còn bẽn lẽn rụt rè với tôi làm cái gì, muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt? Chúng ta đều là người trưởng thành cả rồi, sao có thể tránh được việc này phải không?"

Thương Kỳ đập tay lên cửa xe. "Anh đừng có chạm vào tôi."

Người đàn ông tiến lên lôi kéo quần áo của cô ta, nửa người trên đè lên Thương Kỳ không cho cô ta cơ hội phản kháng, "Được rồi, đừng ngại."

"Tôi..... không phải, anh đừng chạm vào tôi!" Giọng nói của Thương Kỳ sắc bén, người đàn ông vẫn liên tiếp hôn lên mặt cô ta, dưới tình thế cấp bách cô ta chỉ có thể vung tay đánh về phía anh ta. Cát công tử kia hoàn toàn bị cô ta chọc giận, ngồi trở lại ghé tài xế, "Vậy món quà em đưa cho tôi rốt cuộc là có ý gì hả?"

"Đó cũng chỉ là quà đáp lễ, sao anh..... sao anh lại động tay động chân?"

"Đáp lễ?" Người đàn ông hờ lạnh, móc ra chiếc ví tiền Thương Kỳ tặng, mở ra sau đó lấy thứ đồ bên trong đưa đến trước mặt Thương Kỳ, "Thứ này thì sao? Em đừng có nói với tôi là không phải em bỏ vào đây!"

Hai mắt Thương Kỳ trợn trừng, sao trong ví tiền lại có thể có bao cao su? Cô ta hoảng loạn muốn giải thích. "Tôi không biết, tôi thật sự không biết."

"Quà là em tặng tôi, bây giờ em lại nói với tôi là em không biết?"

Thương Kỳ thật sự hoàn toàn không biết đây là chuyện gì, "Tôi không bỏ."

Sắc mặt tên đàn ông đó càng ngày càng lạnh, "Thương tiểu thư quả nhiên là người thủ đoạn, em đưa thứ này không phải là muốn ám chỉ chuyện tình yêu nam nữ sao. Thôi nào, chuyện này cũng hết sức bình thường thôi, tôi đối với em cũng có hảo cảm, sau khi chúng ta hiểu rõ triệt để đối phương lại tiếp tục từ từ tìm hiểu nhau không phải là càng tốt hơn sao?"

Hai tay Thương Kỳ chắn trước ngực, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi, "Anh đừng hiểu lầm, thứ này thật sự không phải là tôi bỏ vào."

Đáy mắt tên đàn ông thấp thoáng nét hung ác, "Ý cô là nó tự mình chui vào?"

"Nhất định là có người muốn hại tôi, thật đấy." Thương Kỳ không dám tới gần tên đàn ông, "Anh đưa tôi về nhà trước có được không?"

Ngực tên đàn ông pháp phồng, "Thương tiễn thư, thời gian của mọi người đều quý báu, hôm nay cô chơi đùa với tôi như vậy không cảm thấy mình hơi quá phận rồi sao?"

"Tôi chưa bao giờ chơi đùa với ai cả. Tôi đã nói rồi, là có người muốn hại tôi, sao tôi có thể ngay trong lần đầu tiên gặp mặt đã đưa thứ này....." Thương Kỳ cũng tức giận, "Cho tôi xuống xe!"

Giọng điệu của cô ta rất không tốt, người đàn ông đập tay lên vô lăng, "Thật nực cười."

Thương Kỳ không dám tiếp tục chọc giận anh ta nữa, "Chuyện tình cảm cần từ từ bồi dưỡng, chúng ta trước tiên vẫn là....."

"Thương tiễn thư, tôi thấy là mình không với nổi cô. Chuyện ngày hôm nay làm ĩ thành thế này, cô nói hiểu làm thì cứ cho là hiểu làm đi, chỉ là tôi đoán hiểu làm như vậy hẳn là cũng thường xuyên xuất hiện trên người cô lắm nhỉ?"

"Anh có ý gì?"

Người đàn ông mở khóa cửa xe ra. "Không tiễn."

Thương Kỳ vội vàng đẩy cửa xe, chân còn chưa kịp chạm đến đất đã bị người phía sau đẩy mạnh. Cô ta chật vật ngã nhào, quần áo xộc xệch bò lồm cồm trên mặt đất.

Tiếng bánh xe chói tai ma sát với mặt đất truyền vào trong tai cô ta, Thương Kỳ vừa muốn bò dậy thì lại nghe được tiếng phanh xe

dừng lại. Cô ta khẽ nhắc mi mắt, nhìn thấy cửa sổ của chiếc xe kia chậm rãi hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân cầm điện thoại quay về phía cô ta chụp liên tiếp mấy tấm ảnh, "Thật thú vị nha, Thương nhị tiểu thư đây là vừa mới lén lút làm xong chuyện không minh bạch với người ta rồi bị tống xuống xe sao?"

"Cố Tân Tân, đừng có nói hươu nói vượn."

"Tôi đâu có nói bậy a, bằng chứng đều ở chỗ này nè." Cố Tân Tân nói xong liền quo quo chiếc điện thoại trên tay về phía cô ta.

Thương Kỳ bừng tỉnh. "Hóa ra là cô."

"Tôi không hiểu lăm cô đang nói cái gì."

Xe của Cát công tử đã đi xa, Thương Kỳ nhanh chóng sửa sang lại quần áo, Cố Tân Tân nhìn cô ta, "Thương nhị tiểu thư không vào được Cận gia thì cũng không đến nỗi phải bụng đói ăn quàng vây chứ, ít nhất hãy đến khách sạn thuê phòng, tôi nói có đúng không?"

"Cố Tân Tân!" Thương Kỳ phẫn hận đứng dậy, Tu Tư Mân ấn nút bên cạnh để cho cửa kính kéo lên, vừa đúng kẹp lấy cánh tay Thương Kỳ vừa mới thò vào. Cô ta bị đau kêu lên thành tiếng, "Thả ra, thả tôi ra!"

"Ôi chao, thật ngại quá." Cố Tân Tân nhìn năm ngón tay xòe ra của Thương Kỳ, sau đó hướng về phía người đàn ông bên cạnh nói. "Chồng à, anh thật là, đóng cửa cũng không kiểm tra xem bên ngoài có người không gì thế."

Tu Tư Mân thấy Thương Kỳ muốn rút tay về, nhưng bị kẹp chặt không làm sao dùng ra được chút lực nào. Hắn nhẹ nhàng mở miệng. "Không phải là cô ta giẫm lên tay em sao? Bây giờ em có thể báo thù."

Cố Tân Tân "à" lên một tiếng, "Đúng nhỉ, anh không nhắc thì em cũng quên béng mất."

Tu Tư Mân liếc bàn tay Thương Kỳ. "Móng tay đẹp vậy lại bị giày vò vẽ hoa hòe hoa sói lên rồi, bằng không chúng ta giúp cô ta bấm đi?"

Cố Tân Tân giơ tay đánh rõ kêu lên mu bàn tay Thương Kỳ. "Ý này không tệ đâu, chỉ là không biết Thương nhị tiểu thư có chịu được không?"

"Đồ điên!" Thương Kỳ tức giận mắng, "Thả tôi ra!"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Cửu Gia Bí Mật Bảo Vệ Sau Lưng

Phúc lợi bất ngờ muộn màng cho G-day, chúc mừng thanh xuân của Bát Bát – bé Yongie tròn 31 tuổi.

Hi vọng những độc giả yêu quý của ta, những ai đã là fan của người ấy sẽ luôn giữ được tình cảm hiện tại, những ai không là fan thì hãy yêu thương thật nhiều cái tên G-DRAGON như thương yêu Bát Bát nhé <3 <3 <3

***

Chương 23: Cửu gia bí mật bảo vệ sau lưng

Dịch: CP88

***

"Cô đang mắng ai thế?" Tầm mắt Cố Tân Tân xuyên qua lớp cửa kính nhìn chằm chằm Thương Kỳ đứng bên ngoài. "Đồ điên? Cô là đang mắng Thương Lục sao?"

"Mau thả ra."

"Lời này nếu như truyền đến tai Cận Hàn Thanh, cô sẽ không chỉ bị cắt móng tay như thế này đâu."

Móng tay Thương Kỳ sắp bị bẻ gãy hết, cô ta thử rút ra, nhưng làm thế nào cũng không thu tay về được.

"Tôi nói cô đây, tôi nói cô là đồ điên."

"Đúng nha, cô luôn mong kẻ khác đều biến thành người điên, như vậy cô mới có thể muốn làm gì thì làm, muốn cho kẻ khác ăn gì thì kẻ đó phải ăn cái đó. Bởi vì người điên sẽ không nhận thức được người và vật, thế nên dù có ăn phải thứ sẽ làm cơ thể bị dị ứng cũng sẽ không ai biết. Cô có thể dễ dàng khiến cho người khác sống không bằng chết, thế nhưng cô trốn trong bóng tối làm mấy trò dở bẩn đó rồi lại cho rằng sẽ không có ai phát hiện ra thủ đoạn của mình sao?"

Xuyên qua phần cửa kính chưa đóng hết Thương Kỳ mơ hồ có thể thấy được ánh mắt sắc bén của Cố Tân Tân, cô ta không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. "Cô, cô có ý gì?"

"Nếu không muốn người khác biết thì trừ phi bản thân không làm, trên đời này không có chuyện gì là có thể vĩnh viễn chôn sâu được." Cố Tân Tân liếc nhìn bàn tay Thương Kỳ, "Nhìn da dẻ hồng hào này hẳn là từ nhỏ đến lớn đến cái bát cũng không phải rửa nhỉ?"

"Cố Tân Tân, cô mau thả tôi ra."

Cố Tân Tân đưa tay sang, ấn nhẹ lên nút bấm bên cạnh để cho cửa kính tiếp tục đi lên. Thương Kỳ thét chói tai, "Á -----"

Cố Tân Tân dừng lại, "Thương nhị tiểu thư, tôi vẫn phải nhắc nhở cô một câu. Cô sinh ra đã có một đôi tay được cưng nựng chiều chuộng, thế nhưng hiện tại hai tay cô ô uế như vậy, còn dính cả máu của người khác, ác giả ác báo, sớm muộn cũng sẽ có ngày phải nhận quả đắng."

Tu Tư Mân thấy cô muốn thả cho Thương Kỳ thì nghiêng người qua đè lại tay cô. "Cứ như vậy mà thả đi?"

"Trong tay em đã có được những tấm hình kia, đủ cho cô ta chật vật rồi."

"Em đã quên vết thương lúc trước trên tay em là vì sao mà có?"

Cố Tân Tân nghe vậy thì theo bản năng khẽ vuốt mu bàn tay, cô nhìn thấy Tu Tư Mân móc bật lửa ra, tách một tiếng, ngọn lửa màu lam lạnh lẽo phut lên cháy bập bùng trước mắt Cố Tân Tân.

Sắc mặt người đàn ông không đổi, hắn đưa bật lửa đến ngón tay Thương Kỳ để cho ngọn lửa lan đến đầu móng tay cô ta. Thương Kỳ đau đến mức đầu ngón tay cong lên, bàn tay cũng nắm thành quyền.

"Mau thả tôi ra, cứu mạng!"

Cố Tân Tân lạnh mặt nhìn, tiếng lửa lách tách vang bên tai, bộ móng tay đáng thương của Thương Kỳ nhanh chóng bị cháy thành màu đen, lúc này Tu Tư Mân mới thu lại bật lửa, "Nhìn như vậy đúng là thuận mắt hơn nhiều, Thương nhị tiểu thư về tới nhà có thể tự mình thưởng thức một chút."

Người đàn ông nói xong, cửa xe cũng hạ xuống, Thương Kỳ không có một giây chần chờ vội vàng thu cánh tay về.

"Cố Tân Tân, cô đừng có mà quá phận -----" cô ta vừa dứt lời chiếc xe đã gào rú phóng về phía trước, thân xe còn suýt chút nữa đụng phải Thương Kỳ, cô ta nhếch nhác lui người về sau, còn suýt chút nữa ngã nhào.

Cô ta đưa đầu ngón tay đau dữ dội đến bên môi khẽ thổi, hiện tại cô ta vẫn nên quan tâm đến những tấm ảnh trong tay Cố Tân Tân, lỡ như cô thật sự dùng chúng cho âm mưu lớn gì thì làm sao bây giờ?

Trên đường từ bệnh viện trở về Thương Lục vẫn còn thấy khó chịu vô cùng, cô ấy đưa tay ra muốn gãi nhưng lại bị Cận Hàn Thanh đè lại cổ tay không cho động.

Thương Lục dựa lưng về sau vặn vẹo mấy lần, Cận Hàn Thanh rốt cuộc nhìn không nổi nữa, dứt khoát ôm cô ấy vào trong lòng. "Uống thuốc sẽ lập tức khỏi thôi, đừng đụng."

"Ngứa, em khó chịu lắm."

"Tôi biết tôi biết, chịu khó nhịn một chút."

Trở lại tòa nhà Đông, Cận Hàn Thanh đưa Thương Lục lên lầu thoa thuốc mỡ của bệnh viện, anh ta thật sự không đợi thêm được nữa.

Đừng nói là cánh tay, đến bây giờ ngay cả phía sau lưng Thương Lục cũng có, Cận Hàn Thanh thoa thuốc cho cô ấy, sợ cô ấy khó chịu nên còn cẩn thận thổi trên mấy mảng da bị dị ứng.

Thương Lục bị bất ngờ, phía sau lưng mát lạnh, cô ấy không biết vẻ mặt hiện tại của Cận Hàn Thanh như thế nào, thế nhưng cô ấy lại nhớ đến bộ dạng rối như tơ vò vừa rồi trong bệnh viện của anh ta. Trong ấn tượng của cô ấy, hình như trước giờ đều chưa từng nhìn thấy một Cận Hàn Thanh như vậy, mà tiểu Vu hình như đã rất quen thuộc với hình ảnh này. Nói vậy trong thời gian cô ấy thần trí không rõ anh ta vẫn luôn chăm sóc cô ấy như vậy sao?

Thương Lục ngồi trên giường không nhúc nhích, Cận Hàn Thanh thoa thuốc xong thì giúp cô ấy cầm chiếc áo ngủ bên cạnh mặc vào.

"Tôi đã nói không được mà em lại cứ nhất quyết muốn đi theo, giờ thì hay rồi, ăn phải thứ gì đó không tốt rồi mang một thân mảnh đẻ quay về."

Thật ra đối với Thương Lục thì dù có dị ứng toàn thân cũng đáng, hôm nay gặp được Cố Tân Tân, còn chính tai nghe được những câu nói kia của Thương Kỳ, rất nhiều chuyện trong lòng rốt cuộc cũng đã mơ hồ được sáng tỏ. Lúc cô ấy là người điên bị người ta hại rồi, cũng không thể sau khi khôi phục thần trí còn bị người ta lợi dụng nữa phải không?

"Có đói không?"

Thương Lục mồ mảm cái bụng, khẽ gật đầu.

"Muốn ăn gì?"

Thương Lục mím môi. "Bánh ngọt."

"Không được. Để tôi nói người giúp việc làm bát mì hoành thánh đi."

Thương Lục không lên tiếng, nhìn theo Cận Hàn Thanh đi ra ngoài, không lâu lăm thì bưng một cái bát quay lại. Người đàn ông ngồi trên mép giường, Thương Lục nhìn thấy trong bát bỏ tảo tía và tép khô thì nóng nảy muôn đón lấy khiến cho Cận Hàn Thanh phải vội vàng tránh ra. "Nóng."

"Em đói."

"Đợi một chút." Cận Hàn Thanh cười cầm chiếc thìa, múc một miếng hoành thánh đặt tới miệng rồi kiên nhẫn thổi nguội, Thương Lục nhìn anh ta đến thất thần, đến khi chiếc thìa đột ngột được người đàn ông đưa tới miệng cô ấy.

Thương Lục ngẩn ngơ, Cận Hàn Thanh đón lấy tầm mắt của cô ấy, bỗng nhiên cảm thấy đôi mắt kia tựa như biết nói, trong suốt lại sạch sẽ, đôi ngươi đen bóng còn có hình ảnh phản chiếu của anh ta. Anh ta nhìn đến xuất thần, Thương Lục cũng sợ bị anh ta nhìn ra sơ hở, vội vàng há miệng sau đó cắn chặt chiếc thìa không chịu nhả ra.

Cận Hàn Thanh nhìn vào trong mắt, bất đắc dĩ nhẹ giọng dỗ dành, "Thương Lục, em như thế sẽ không ăn được hoành thánh đâu."

Giọng nói của anh ta ôn nhu cực kỳ, cơ miệng Thương Lục hơi thả lỏng sau đó ngậm lấy hoành thánh chậm rãi nhai. Cận Hàn Thanh cười nói. "Sao lại ăn uống như con nít thế nhỉ?"

Biểu hiện của người đàn ông tràn ngập yêu chiều, khiến cho Thương Lục có chút nghi ngờ người phụ nữ đến tòa nhà Đông náo loạn hôm đó chỉ là giả. Theo lý thuyết thì sau khi cô ấy trở thành

người điên Cận Hàn Thanh cũng nên sớm chán ghét cô ấy, dù có là nhớ đến ân tình vợ chồng thì một ngày, một tháng đã là giới hạn, ai có thể hết lòng hết dạ làm được suốt hai năm đây?

Cô ấy có chút nhìn không thấu người đàn ông trước mặt, nếu nói anh ta giả bộ thì cũng không đúng, hiện tại bên cạnh bọn họ chẳng có ai khác, cô ấy thì điên điên khùng khùng, anh ta thật sự không cần phải làm như vậy.

Cho cô ăn xong xuôi, Cận Hàn Thanh đặt chiếc bát lên tủ đầu giường, vì duy trì một động tác quá lâu nên bả vai anh ta có chút đau nhức.

"Tôi đi tắm trước."

Nay giờ anh ta chỉ lo chăm sóc cho cô ấy nên hắn là bây giờ trong bụng vẫn trống rỗng.

Thương Lục nằm trên giường, người đàn ông cẩn trọng thả nhẹ bước chân đi vào nhà tắm. Thương Lục mở mắt nhìn chầm chằm trần nhà, đây là nhà của cô ấy, cô ấy phải là người quen thuộc nó hơn ai hết, thế nhưng Thương Lục luôn cảm thấy có gì đó không đúng, thậm chí khi một mình nằm ở chỗ này cũng khiến cô ấy cảm thấy hoảng hốt, cảm giác cô độc như cả một tòa nhà Đông rộng lớn này không có một hơi người.

Cận Hàn Thanh tắm xong đi ra, Thương Lục nhắm hai mắt giống như đã ngủ say, uống thuốc vào rồi có lẽ là cũng đã dễ chịu hơn không ít. Cận Hàn Thanh cẩn thận nằm xuống bên cạnh sau đó đưa tay ôm lấy eo cô ấy, anh ta ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say của Thương Lục, nhất thời không kìm lòng được nhổm người dậy, chỉ là bờ môi mỏng vừa mới chạm đến vành tai cô ấy thì đã vội vàng thả tay.

Suyt chút nữa anh ta quên mất bây giờ cô ấy vẫn còn đang nỗi mẩn dị ứng, thật khó khăn mới ngủ thiếp đi, anh ta cứ như vậy mà đánh thức dậy không khéo sẽ khiến cô ấy ầm ĩ thêm nửa ngày nữa.

Hai vai cứng ngắc của Thương Lục rốt cuộc cũng hơi thả lỏng, mãi đến khi nghe thấy tiếng hít thở đều đùa của Cận Hàn Thanh mới yên tâm thiếp đi.

Thương Kỳ về đến nhà liền nhốt mình vào trong phòng, Thương phu nhân đứng ngoài gỗ cửa. "Kỳ Kỳ, sao rồi? Hai đứa đi trên đường đã nói chuyện gì thế?"

Thương Kỳ ôm cánh tay bị cửa kẹp vẫn đau đớn đến nhức nhối, cô ta ngồi trên mép giường, Thương phu nhân còn đang gỗ cửa.

Cô ta rốt cuộc không thể kìm nén thêm nữa, "Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa."

"Thế là thế nào?" Thương phu nhân nhận ra giọng của cô ta khác lạ, "Không phải công tử Cát gia đưa con về sao? Cậu ta hình như rất có cảm tình....."

Thương Kỳ bịt chặt tai nằm phịch xuống, Thương phu nhân muốn mở cửa, lại phát hiện cửa đã bị khóa trái.

Con gái đã lớn, có quá nhiều chuyện không chịu nói với bà ta nữa, Thương phu nhân không thể làm gì khác là quay về phòng mình.

Lỗ tai Thương Kỳ rốt cuộc cũng được yên tĩnh một chút, thế nhưng đầu cô ta đã gần muôn nỗi tung. Mấy tấm ảnh ngày hôm nay nếu như bị phát tán ra ngoài, nhất định cô ta sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ Lục Thành, đến lúc đó đừng nói là Cận Ngụ Đinh, ngay cả những người không bằng Thương gia cũng sẽ cười nhạo, không nhìn cô ta vào mắt.

Cô ta thật sự hết cách rồi, lúc này cũng chỉ có thể tìm Cố Tân Tân thương lượng.

Thế nhưng Cố Tân Tân hận cô ta muốn chết, thật khó khăn mới có một cơ hội như vậy sao có thể dễ dàng buông tha đây?

Cố Tân Tân lén lầu, Tu Tư Mân vào thư phòng xử lý công việc, cô vốn là nghĩ đi tắm rồi đi nằm thả lỏng một chút, lại không ngờ nhận được điện thoại của Thương Kỳ.

Dù cô không lưu số của Thương Kỳ nhưng lúc trước quan hệ của bọn họ tốt như vậy, nhìn thấy dãy số này cô vẫn có thể nhận ra.

Cố Tân Tân biết mục đích gọi đến của cô ta, cô đứng lên đi về phía ban công, nhận điện thoại, "A lô."

"Cố Tân Tân, tôi muốn nói chuyện với cô."

"Nói chuyện gì?" Cố Tân Tân cười khẽ. "Tôi đã in đám ảnh đó ra rồi."

"Cô tốt nhất ngay lập tức thu lại ý định đó cho tôi, nếu cô không muốn mình được mọi người biết đến thì đừng có tung đám ảnh đó ra ngoài."

Cố Tân Tân gõ nhẹ trên lan can. "Thương nhị tiểu thư có cách gì cho tôi được mọi người biết đến sao?"

"Bây giờ cô có Tu Tư Mân làm chỗ dựa nên quên mất Kiều Dư rồi phải không?"

Động tác trên đầu ngón tay của Cố Tân Tân hơi dừng lại, "Là sao, cô cũng biết Kiều Dư?"

"Tôi đương nhiên là không quen, việc đó cũng không phải tôi làm, thế nhưng video phát sóng trực tiếp kia tôi đã xem từ đầu đến cuối, ngay cả bản sao cũng đã giữ lại. Dù nó đã được Cận Ngụ Đinh xử lý, cũng không còn nhiều người bàn luận về chuyện này, thế nhưng nếu như bây giờ tôi công khai nó ra ngoài thì cô nghĩ nó có thể gây ra ầm ĩ đủ lớn không?"

Cố Tân Tân xoay người, nhẹ nhàng dựa lưng về sau. "Cô cho là tôi sẽ để tâm chuyện nhỏ nhặt này? Cô thích thì cứ tùy cô đi, phát

sóng trực tiếp lúc đó có không ít người xem, tôi cũng không làm việc gì trái với lương tâm thì sao phải sợ?"

"Có thể là vì thời gian đã khá lâu rồi nên cô cũng đã quên mất. Lúc đó cô ở ngay trước ống kính bị người ta chửi rủa đến nhục nhã, còn bị ép thừa nhận bản thân là một người ái mộ hư vinh, quyền rũ người có tiền.Những câu nói kia cũng là chính miệng cô nói ra, bây giờ cô còn thành lập công ty, lại thật sự không quan tâm đến chuyện bê bối này sao?"

Cô Tân Tân không nói gì, Thương Kỳ thấy đầu dây bên kia trầm mặc thì trong lòng bắt đầu dấy lên một tia hi vọng, "Còn ba mẹ cô nữa, bọn họ không biết không hiểu cũng không tiếp xúc với phát sóng trực tiếp là gì, nhưng tôi đảm bảo sau khi tung video này ra ngoài sẽ để cho bọn họ nhìn thấy được. Không phải cô cũng đang tìm khắp nơi người hợp tác sao? Cô không lo chuyện này sẽ bị người ta biết được?"

Cô Tân Tân cười lạnh, "Thương Kỳ, hóa ra ngay bắt đầu từ lúc đó cô đã quan sát nhất cử nhất động của tôi?"

Đã lúc này rồi Thương Kỳ cũng không cần phải tiếp tục giấu diếm làm gì. "Đúng, thế nên tôi biết rất nhiều chuyện của cô. Cô Tân Tân, cô tiêu hủy những bức ảnh kia đi, tôi đảm bảo sau đó cũng sẽ không tiếp tục làm gì cô, vậy có được không?"

"Cô hại tôi thành như vậy, bây giờ nói xóa là xóa sao?"

"Rốt cuộc cô còn muốn sao? Chẳng lẽ cô không sợ sẽ bị Tu Tư Mân nhìn thấy? Không sợ anh ta thấy cô bẩn? Đến lúc đó tôi nổi tiếng, cô cũng sẽ được nổi tiếng....."

Cô Tân Tân ngắt ngang lời cô ta, "Tôi không sợ, dẫu gì thì tôi cũng đã kết hôn rồi, danh dự hay trong sạch gì đó với tôi cũng không có quan trọng như cô đang chờ được gả đi. Hơn nữa hiếm khi được thấy Thương nhị tiểu thư sợ hãi thành cái bộ dạng đó khiến cho tôi cực kỳ cao hứng. Thế nhé, hẹn ngày mai."

"Cố Tân Tân!" Thương Kỳ rốt cuộc cũng bùng nổ, "Tôi nói được làm được, cô....."

Cố Tân Tân kết thúc cuộc trò chuyện, để lại cho Thương Kỳ mấy tiếng tút dài, lúc cô ta gọi lại đã không còn ai muốn nghe máy.

Thương Kỳ bái hoải ngồi xuống, hiện tại cô ta đúng là chỉ có thể ôm hi vọng Cố Tân Tân chỉ đang mạnh miệng, dù sao nếu như cô ta công bố video kia thì đối với cô cũng không có lợi, cô thật sự không cần phải làm vậy.

Dù là thế thì Thương Kỳ vẫn đi lục lại video kia, lại xem lại thêm mấy lượt.

Nếu như ngày mai những tấm ảnh kia thật sự bị tung ra bên ngoài thì cô ta cũng không thể không cắn trả Cố Tân Tân.

Ngày hôm sau.

Thương Kỳ bị tiếng gõ cửa àm àm đánh thức, cô ta ngay lập tức ngồi bật dậy, trong lòng không khỏi cả kinh, thấy được Thương Dư Khánh đã đẩy cửa tiến vào.

Cô ta còn chưa kịp nghĩ gì, chỉ thấy Thương phu nhân đi sát phía sau ông ta, mắt thấy Thương Dư Khánh vung tay lên muốn đánh tới thì vội vàng ôm lấy cánh tay ông ta. "Chồng à, đừng như vậy. Có chuyện gì từ từ rồi nói."

"Còn nói cái gì nữa?" Thương Dư Khánh giận dữ, một tay kia chĩa thẳng về phía Thương Kỳ, "Ba không ngờ con lại không có chút tự trọng gì như vậy, mới gặp người ta lần đầu tiên đã....."

Đôi mắt Thương phu nhân đỏ ửng, nhìn qua giống như còn chưa tiếp nhận sự thật này. "Chồng à, nói không chừng là có hiểu lầm gì đó, ông nghe Kỳ Kỳ giải thích đã."

"Giải thích cái gì nữa? Bọn họ là cùng nhau lên xe phải không? Con bé sau đó còn bị người ta ném xuống xe phải không? Có phải lúc con bé ngã nhào xuống đất quần áo còn xộc xệch hỗn loạn?"

Vành mắt Thương Kỳ ửng đỏ, Cố Tân Tân quá giỏi rồi, cô ta không ngờ cô lại thật sự dám tung những tấm ảnh kia ra ngoài.

"Ba, là người kia muốn quấy rối con, con cự tuyệt anh ta liền đuổi con xuống xe....."

"Con tự mình đi đọc những lời bình kia đi, bọn họ nói con đầu hoài tống bão(*), bị người ta chơi xong còn bị ném ra giữa đường. Sao ba lại sinh ra một đứa con gái như con chứ?"

(*) Chỉ những người ôm áp yêu thương người khác chỉ vì muốn nhờ đó mà thực hiện mục đích của mình

Thương phu nhân nóng nảy muốn kéo Thương Dư Khánh ra ngoài, Thương Kỳ lúc này dù là nói thật nhưng cũng không có ai tin lời cô ta, bọn họ chỉ tin vào những gì mắt thấy.

Thương Dư Khánh đẩy Thương phu nhân ra, tiến lên cho Thương Kỳ một cái tát.

Cô ta ngã lăn ra giường, bụm má không đứng lên nổi. Thương phu nhân đau lòng không thôi, thật vất vả mới kéo được Thương Dư Khánh ra ngoài.

Thương Kỳ vội vàng đứng dậy lấy điện thoại, ngay lập tức thấy được những dòng tít bắt mắt kia. Báo chí chính là như vậy, ghim thêm ảnh vào vẫn chưa thấy đủ, còn thích thêm mắm dặm muối, như hận không thể đưa cô ta vào chỗ chết.

Thương Kỳ cắn răng, nếu đã vậy thì cô ta cũng không cần giữ lại video kia của Cố Tân Tân làm gì, cô đã thích được nổi tiếng như vậy thì cứ cho cô thỏa mãn đi.

Thương Kỳ liên lạc một trang web, gửi video trong tay mình cho phía bọ.

Cố Tân Tân ngồi trong phòng làm việc, thấy những tấm ảnh của Thương Kỳ nhanh như một cơn gió được đưa lên đầu trang, đúng là cảm thấy rất sảng khoái, rất hả hê.

Thế nhưng trong lòng cô cũng có chút bất an, cuộc sống hiện tại của cô rất tốt, cô cũng rất hài lòng với nó, nếu như video đó lần thứ hai bị tung ra ngoài thì cô nhất định phải bình tĩnh giải quyết cho triệt để.

Tu Tư Mân chưa từng hỏi cô những chuyện trước kia, nhưng ở Lục Thành cô cũng có không ít bạn bè người thân. Đã là con người thì sẽ biết xấu mặt, Cố Tân Tân vốn cho sự việc lần đó đã sớm qua đi, thế nhưng ngàn vạn lần cô cũng không nghĩ được nó lại như một hạt mầm chôn trong bóng tối ngày ngày chờ được nảy mầm như thế.

Cô thấp thỏm mất nửa ngày, thế nhưng hết lần này đến lần khác tải lại mấy trang web đều không thấy bất kỳ một tin tức gì.

Chuyện của Thương Kỳ đã bị truyền ra toàn Lục Thành, cô ta hẳn đã cũng đã biết rồi, dựa theo tính tình của cô ta không thể không cắn một phát trả lại cô. Thế nhưng đến tận bây giờ vẫn không thấy cô ta động thủ là còn chờ gì đây?

Cố Tân Tân bị thời gian chờ đợi giày vò không ít, thà rằng cô ta cứ dứt khoát tung ra còn tốt hơn là cô cứ thấp thỏm ngồi đây đề phòng.

Đến trưa Thương Kỳ rốt cuộc cũng đã có chút đứng ngồi không yên, video đã gửi cho đối phương, người bên kia cũng đã phản hồi sẽ biên tập lại trong vòng một tiếng, nhưng thế nào mà đến tận bây giờ vẫn không có tin tức gì?

Lòng cô ta như lửa đốt, dứt khoát liên lạc lại cho trang web.

Thương Kỳ có wechat của đối phương, trực tiếp gọi đi.

Bên kia rất nhanh nhận điện, Thương Kỳ lo lắng hỏi. "Sao còn chưa đăng lên?"

"Chỉ sợ là không đăng được nữa."

"Vì sao?"

"Nội dung trong video đều phải được cấp trên kiểm duyệt qua, ba lần gửi đi đều bị từ chối, vừa rồi tôi hỏi thì boss nói là có người không cho đăng."

Thương Kỳ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, "Ai lại rảnh rỗi quản nhiều chuyện như vậy?"

"Là Cửu gia, ngài ấy đã nói bên nào dám đăng sẽ lập tức cho đóng cửa, ai dám ăn nói linh tinh sẽ cho kẻ đó đi hít gió tây bắc. Tôi khuyên cô cũng đừng cố làm gì, đối với cô không có chỗ nào tốt."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Chân Tướng Chuyện Tần Niệm (Hóa Ra Tất Cả Chỉ Là Đơn Phương)

Dịch: CP88

***

Thương Kỳ cắn chặt răng. "Tức là các người không dám đắc tội anh ấy sao?"

"Video cô cung cấp có thể đăng thì nhất định sẽ bạo hỏa, nhưng chúng tôi thật sự không dám động vào anh ta. Anh ta cũng đã để lại một lời đó rồi, đừng nói là nâng tin đó lên bạo hỏa, đến cả truyền ra cũng không ai dám. Cửu gia còn nói, ai nhận được video này, không chỉ phải ngay lập tức tiêu hủy đi mà còn không được tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chữ."

Thương Kỳ siết chặt tay, hận không thể đập nát chiếc điện thoại. "Các người không nhận, được, nhất định sẽ có người dám nhận. Tôi cũng không tin tất cả mọi người đều sợ anh ấy."

"Cô đừng uổng phí tâm tư....."

"Câm miệng!"

Đối phương dừng một chút sau đó thảng thắn đáp lại. "Cô có thể thử."

Thương Kỳ ngắt trò chuyện, lập tức tìm một người bạn, nói người đó dùng bất kể thủ đoạn nào cũng phải truyền được video đó ra ngoài.

Thế nhưng ồn ào một trận vẫn không có ai dám làm, dù sao cũng chẳng có ai ngu ngốc vì một chút lợi ích trước mắt mà đi đắc tội với Cận Ngụ Đình.

Thương Kỳ không còn cách nào khác đành tự mình động thủ, viết một phần bản thảo sau đó ghim cùng đoạn video đăng lên, thế nhưng vẫn còn phải qua vòng xét duyệt. Cô ta load lại, thế nhưng trống trơn, hẳn là đã bị bộ phận kỹ thuật trực tiếp xóa đi rồi.

Thương Kỳ siết chặt tay đập mạnh xuống bàn, Cận Ngụ Đình phí sức như vậy không để cho Cố Tân Tân rơi vào cái vòng xoáy bê bối này, nhưng còn cô ta thì sao? Bây giờ Thương Kỳ đến cả cửa lớn cũng không dám bước ra ngoài, vì sao những tin tức của cô ta bị phát ra lại không thấy anh quan tâm một chút chứ?

Nếu đổi lại là lúc trước, Cận Ngụ Đình nhất định sẽ không mặc kệ cô ta, dù sao cô ta cũng là em gái ruột của Thương Lục, anh sẽ bảo vệ cho cô ta.

Hiện tại cũng chỉ còn Thương Dư Khánh vì cô ta mà huy động tất cả các mối quan hệ mình có để thu lại những tấm ảnh kia.

Tòa nhà chính.

Có lẽ đây là lần đầu tiên sau khi Thương Lục sảy thai được Tần Chi Song gọi đến tòa nhà chính. Gần đây tình trạng hồi phục của cô ấy không tệ, Tần Chi Song và cô ấy ngồi trong sân, Thương Lục nhìn quanh bốn phía, nơi này giống như tòa nhà Đông cũng không có thay đổi gì lớn.

"Thuốc hôm nay uống chưa?"

"Rồi ạ." Tiểu Vu đứng bên cạnh trả lời, "Thuốc dị ứng cũng đã uống rồi."

"Đang yên đang lành, đi ra ngoài một chuyến về lại thành thế này, thật là." Tần Chi Song thấy mẩn đỏ trên cổ tay Thương Lục còn

chưa lặn đi thì trong mắt không khỏi lộ ra tia thương tiếc.

Thương Lục có rất nhiều lời muốn hỏi Tân Chi Song, thế nhưng lại không thể trực tiếp hỏi ra khỏi miệng. Tân Chi Song là người hiền dịu, đối với cô ấy cũng là thật lòng quan tâm, nhưng Thương Lục vẫn sợ bà ấy sẽ không giấu được tâm tình, vạn nhất ở trước mặt Cận Hân Thanh làm lộ ra đầu mối thì sợ là có một vài việc cô ấy còn muốn tìm hiểu sẽ khó thành công hơn rồi.

Lúc Cận Ngụ Đinh đi vào Thương Lục đang yên lặng vẽ tranh, anh bước nhanh về phía trước.

"Mẹ."

"Lão Cửu đến đây à."

Tầm mắt Cận Ngụ Đinh rơi xuống khuôn mặt Thương Lục, Thương Lục không hề bị ánh mắt đó của anh ảnh hưởng, tập trung vẽ tranh.

"Hôm nay thời tiết có chút lạnh, chị đâu ăn mặc như vậy không sợ lạnh sao?"

"Đúng nhỉ," Tân Chi Song nhìn cô ấy một cái, "Mang một chiếc áo khoác mỏng lại đây đi."

"Tiểu Vu, còn không đi?" Cận Ngụ Đinh nói xong, ngồi xuống chỗ của mình.

Tiểu Vu hơi do dự, Tân Chi Song hướng về phía cô ấy, "Đi đi. Có tôi ở đây rồi, không phải lo lắng."

"Vâng."

Cận Ngụ Đinh nhìn theo tiểu Vu bước nhanh ra ngoài, anh liếc cây bút chì trong tay Thương Lục, "Chị đâu đang vẽ gì thế?"

"Tự có mắt mà không nhìn ra được hả?"

"Mẹ, sao mẹ nói chuyện không nể mặt con chút nào thế?"

Tần Chi Song cầm chiếc bút vẽ bên cạnh ngắm nghía, "Không hiểu vì sao cứ nhìn thấy con là phát bực."

Cận Ngụ ĐÌnh oan uổng không thôi. "Con đói, muốn ăn."

"Trong nhà có đầy, tự vào mà lấy."

"Mẹ giúp con lấy một ít đi. Vất vả cho mẹ rồi."

Tần Chi Song nhíu chặt hai hàng lông mày trừng Cận Ngụ ĐÌnh, "Con đừng có tưởng mẹ không biết con đang nghĩ cái gì, con muốn mẹ đi để cho con ở riêng với Thương Lục phải không?"

"Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy không biết."

"Lão Cửu, đến tột cùng là con đang nghĩ cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh chuyển tầm mắt đi, "Con có nghĩ gì hả?"

"Thương Lục ấy," Tần Chi Song nói đến cái tên này thì không khỏi liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh đang tập trung vẽ tranh, nhưng bà biết Thương Lục nghe không lọt, "Con đừng có nói với mẹ là bây giờ trong lòng con vẫn còn có con bé."

Cận Ngụ ĐÌnh còn đang nghĩ đến lời Cố Tân Tân nói ngày hôm đó, cũng không biết là bây giờ Thương Lục đang điên thật hay điên giả.

"Mẹ sớm đã nói với con, dù năm đó không có chuyện của Tần gia thì con và Thương Lục cũng là không thể nào. Con đừng quên bây giờ con bé đã là chị dâu của con, lúc trước là con bé lựa chọn Hàn Thanh, là Thương Lục muốn gả cho nó."

"Con biết." Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt trả lời, cũng không có chút nào giống như còn lưu luyến không bỏ được, "Con không có nghĩ nhiều như vậy, mẹ yên tâm."

"Con nói mẹ làm sao yên tâm, hai anh em các con náo loạn như vậy còn chê chưa đủ phải không? Dù Thương Lục có là vì con mà điên thì con cũng phải buông xuống rồi."

Mi mắt Thương Lục giật giật, hình như cô ấy có chút không thể nào hiểu được cuộc đối thoại của bọn họ thì phải? Ngón tay Cận Ngụ Đinh vẽ một vòng trên bàn đá, "Con đã buông xuống rồi. Mẹ, từ ngày Thương Lục được gả vào Cận gia con đã buông xuống rồi, chỉ là sau đó cô ấy bị kích thích mà điên, anh hai lại bừa bãi, con không muốn thấy cô ấy sau khi mất ý thức rồi còn bị giày vò."

Tần Chi Song tin Cận Ngụ Đinh sẽ không lừa bà, nhưng bà vẫn không có chút nào thả lỏng. "Vậy bây giờ trong lòng con còn có người không buông xuống được sao?"

Cận Ngụ Đinh không nói gì, Tần Chi Song cũng đã biết đáp án.

"Mẹ, con đói thật luôn đó, mẹ đề phòng con như vậy, không phải là nghi ngờ con sẽ làm tổn thương Thương Lục đấy chứ?"

Tần Chi Song liếc nhìn anh, đứng lên, "Được rồi, lấy cho con."

Thương Lục biết Cận Ngụ Đinh muốn đẩy hết mọi người đi, đợi đến khi tiếng bước chân đi xa, cô ấy nắm chặt chiếc bút trong tay quay lại nhìn chằm chằm Cận Ngụ Đinh.

Người đàn ông có chút không chắc chắn, anh chăm chú quan sát ánh mắt của Thương Lục.

"Có phải là chị dâu đã tỉnh lại rồi?"

Thương Lục hiểu rõ tính cách của Cận Ngụ Đinh, cũng biết chắc chắn anh sẽ che chở cho mình. Hơn nữa Cận Ngụ Đinh làm việc thận trọng, lại giỏi giữ bí mật, nếu như anh muốn giấu Cận Hàn Thanh thì cũng không phải là chuyện gì khó.

"Hai người vừa nói đến chuyện của Tần gia, rốt cuộc là sao?"

Trong ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh không giấu được giật mình.
"Thương Lục?"

"Mau nói cho em biết."

Cận Ngụ ĐÌnh tì mỉ quan sát khuôn mặt trước mắt. Anh không biết mình đã chờ đợi ngày này bao lâu, nhưng hôm nay Thương Lục êm đẹp ngồi trước mặt anh, khiến cho tất cả những cảm giác phức tạp, trăm mối ngồn ngang đều đồng loạt xông đến. "Em đã mơ mơ hồ hồ hai năm rồi. Thương Lục, em còn nhớ Tần Niệm không?"

Cô ấy đương nhiên là nhớ, hơn nữa còn nhớ đến rõ ràng.

"Vì sao lại nói là em vì anh mà phát điên?"

Cận Ngụ ĐÌnh có chút nghẹn họng, trong mắt nổi lên nghi hoặc, "Tần Niệm đã tự sát ngay trước mặt em....."

Anh không muốn ép Thương Lục nhớ lại một màn máu tanh đó, vội vàng chuyển đề tài. "Cô ta tìm đến em cũng là vì anh."

"Cửu ca, cô ta tìm em là liên quan đến Cận Hàn Thanh. Cô ta hẹn em ra ngoài, nói bản thân thầm thương trộm nhớ anh ấy đã lâu, thậm chí còn là thứ tình cảm đã ngấm sâu trong xương tủy. Hai người bọn họ trước đó đã từng tiếp xúc qua, theo như lời của Tần Niệm thì Cận Hàn Thanh là một kẻ bạc tình đến tận cùng, hoàn toàn không nhớ cô ta là ai. Thế nhưng cô ta là yêu từ cái nhìn đầu tiên, sau đó không thể nào quên được anh ấy. Nực cười, lúc đó em đã thấy vị tiểu thư Tần gia này thần kinh không bình thường, nói chuyện cũng chẳng hề có logic, em mới chỉ mới nói một câu liền nỗi khùng lên. Em thật sự không ngờ cô ta sẽ làm ra chuyện đó, càng không ngờ được bản thân mình vô dụng như vậy, vì chuyện đó mà hai năm liền mất ý thức mơ mơ hồ hồ."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, trái tim giống như bị một tảng đá lớn ném trúng. Anh nhìn chằm chằm Thương Lục, giữa cổ họng như mắc phải xương cá, vừa há miệng liền đau đớn dữ dội."

"Tần Niệm tìm em là vì anh hai?"

"Ừm," Thương Lục liếc bức vẽ trong tay, "Thế nên, vì sao hai người lại nói em là vì anh mà điên vậy?"

Cận Ngụ Đinh đã hoàn toàn hiểu ra, lập tức cả cơ thể như rơi vào hầm băng, cả người phát ra cỗ khí lạnh lẽo. "Thật không ngờ Thương Kỳ còn nhỏ vậy đã có thể tính toán thâm sâu như thế. Vì cô ta thân thiết với em nhất, còn nói mọi chuyện của em đến rõ ràng nên mới không có ai nghi ngờ đến cô ta, cả những câu nói kia nữa. Cô ta đã nói Tần Niệm tìm em là vì anh, trong hai năm qua anh cũng tin tưởng lời đó không một chút nghi ngờ, anh hai cũng vì thế mà nghi ngờ em oán hận anh. Tất cả đều là vì chuyện này."

Sau khi Thương Lục điên, có một khoảng thời gian Cận Hàn Thanh cũng không khác gì người điên.

Anh ta không tiếp thu được sự thật một người đang khỏe mạnh lại biến thành cái dạng đó, hơn nữa Thương Kỳ khóc sướt mướt nói Tần Niệm là vì Cận Ngụ Đinh mới hẹn Thương Lục ra ngoài. Chỉ đơn giản mấy câu nói đó, lại cộng thêm thân phận em gái ruột Thương Lục của cô ta nên mọi người đều tin đó là sự thật. Mà Tần Niệm này cả anh và Cận Hàn Thanh đều không có ánh tượng gì, ai có thể biết được đến cùng là cô ta yêu ai chứ? Lời nói của Thương Kỳ đặt vào hoàn cảnh lúc đó cũng là có道理 đủ lý lẽ, dù sao Thương Lục cũng rất hay tâm sự với cô ta, nhiều chuyện cô ta đều biết. Cận Ngụ Đinh không kìm được cười lạnh, "Vậy nên anh hai mới cho là em và anh có gì đó, nếu không phải Tần Niệm hẹn em thì em đã không ra ngoài."

Thương Lục hơi mở miệng, "Thương Kỳ....."

Giọng nói cô ấy tràn ngập bi ai, cuối cùng không nói gì nữa, chỉ khe khẽ lắc đầu.

"Trong hai năm này....." Cận Ngụ Đinh hơi dừng lại, càng không biết phải tiếp tục nói thế nào. Cận Hàn Thanh ngày ngày mang phụ

nữ về tòa nhà Đông khiến cho bệnh tình Thương Lục càng thêm trầm trọng, mà tất cả những chuyện đó Thương Kỳ đều biết rất rõ ràng, cũng biết cảnh ngộ của chị gái mình, thế nhưng trước sau cô ta chỉ đứng một bên sắm vai đưa em gái ngoan ngoãn. Cô ta biết rõ lời nói dối của mình sẽ đẩy Thương Lục vào vạn kiếp bất phục, nhưng cô ta vẫn làm như vậy.

Cô ta khiến cho Cận Ngụ Đinh tin tưởng Thương Lục là vì mình mà điên, cô ta khiến cho Cận Ngụ Đinh tràn ngập áy náy và ân hận trong lòng.

Cơn đau đớn như thủy triều tràn ra, "Thương Lục, nếu em đã hồi phục thì vì sao lại không nói với người trong nhà?"

"Có một số việc em còn chưa làm rõ, em biết nếu nói ra em đã tinh lại thì với tính tình của Cận Hàn Thanh nhất định cả đời này em sẽ không có cách nào biết rõ. Cửu ca, em hi vọng anh giúp em giữ bí mật này, còn nữa, em đã nghe chuyện của anh rồi, Cố Tân Tân là vì hại em ngã cầu thang mà bị đuối ra ngoài sao?"

Cận Ngụ Đinh mấp máy môi. "Chuyện đó anh vẫn còn đang tra."

"Vốn dĩ là em phải chúc mừng anh đã kết hôn."

Bàn tay Cận Ngụ Đinh đặt trên đùi hơi nắm lại, "Thương Lục."

"Ừm?"

"Nếu như chuyện Tần Niệm cũng không đáng tính toán nữa, vậy em và anh lúc đó có thể coi là gì?"

Ánh mắt Thương Lục kiên định, nhưng giọng nói lại vô cùng ôn nhu, "Cửu ca, em vẫn gọi anh một tiếng Cửu ca, anh phải hiểu rõ ý của em."

"Lúc trước anh đã viết cho em một câu, em còn nhớ không?"

"Câu gì cơ?"

"Anh đưa cho em một tấm thiệp. Trên đó viết "Từ trước vốn không biết nhớ nhung là gì, một khi biết được cảm giác ấy, liền nhung nhớ đến mãnh liệt"."

Ánh mắt Thương Lục lướt nhẹ qua tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh, anh bắt được tia ngạc nhiên và mơ hồ của cô ấy thì trong lòng không khỏi dâng lên thứ cảm giác khác thường. Thương Lục biết thời gian của bọn họ không còn nhiều, cô ấy cũng không muốn quanh co lòng vòng. "Cửu ca, em chưa bao giờ nhận được tấm thiệp đó."

"Cái gì?" Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Cận Ngụ ĐÌnh. "Em chưa từng nhận được?"

"Chưa từng."

Cận Ngụ ĐÌnh nặng nề lùi người về sau, đôi mi thanh tú của Thương Lục hơi cau lại, "Có phải anh đưa Thương Kỳ rồi nói con bé giao nó cho em?"

Người đàn ông mím chặt môi, bàn tay buông xuống bên người nắm nhẹ, "Thương Lục, em có thói quen viết nhật ký phải không?"

"Vâng." Thương Lục nhẹ gật đầu.

"Nhưng rõ ràng là trong cuốn nhật ký em đã chép lại câu nói này, hơn nữa em còn viết lại xuống dưới, nói là em hiểu, em biết, tâm lòng của em cũng giống như anh."

Đáy mắt trong suốt của Thương Lục không khỏi tối lại, cô ấy cầm bút lên, ngòi bút thoăn thoắt viết xuống, "Giống với chữ của em?"

"Ừ."

"Cửu ca, hiện tại em tinh táo hơn ai hết, tấm thiệp kia em chưa bao giờ nhận được, mà dù có nhận được em cũng sẽ không nói như

vậy."

Thương Lục thông minh cỡ nào, cô ấy cũng đã nói đến thế này, Cận Ngụ Đinh lập tức rõ ràng.

"Xem ra cuốn nhật ký đó cũng là do Thương Kỳ làm giả, dù không phải là cô ta viết thì cũng là cô ta nhân lúc em thần trí không rõ khiến cho em phải viết ra."

Thương Lục bình tĩnh đảo mắt về phía đó không xa. "Em thật sự không hiểu, đó thật sự là em gái của em sao?" Đầu Cận Ngụ Đinh đau như búa bổ, nhói đến tê dại, cảm thấy có rất nhiều chuyện giống như bộ phim chầm chậm chiếu ra trước mắt.

Trái tim của anh vốn đã chìm xuống đáy vực lại đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác nhẹ nhõm không tên.

Hóa ra xưa nay anh và Thương Lục đều không có tình yêu gì cả, mà lần đầu tiên trong đời anh để tâm đến một người, cuối cùng lại thành chỉ là tình cảm đơn phương.

Thương Lục không phải vì anh mà là vì Cận Hàn Thanh mới điên.

Anh từng thích cô ấy, Thương Kỳ hẳn là đã nhìn thấu nê mới có thể ở giữa làm đến thành thực, đóng vai một người thành tâm muốn hợp tác cho anh và Thương Lục. Nhưng hóa ra tất cả những việc làm và tình cảm của anh đều bị Thương Kỳ giấu khỏi Thương Lục đến kín kẽ.

Cận Hàn Thanh vì chuyện đó mà hận anh, hận Thương Lục, thế nhưng thật ra từ đầu đến cuối Cận Ngụ Đinh cũng chưa từng đi vào trong trái tim Thương Lục.

Anh đáng lẽ phải sớm nghĩ ra, với tính cách thẫn thắn vô tư của Thương Lục, cô ấy sẽ tuyệt đối không để cho bản thân bị cuốn vào vòng xoáy mập mờ này.

May mắn, may mắn, Cận Ngụ Đinh chầm chậm giương khóe miệng lên.

May mắn anh thích Cố Tân Tân trước khi biết chân tướng này, Cố Tân Tân không phải do anh từ bỏ cái tốt nhất đi tìm kiếm nơi gửi gắm khác, mà là cánh cửa trái tim anh đã bị cô mở ra rồi hung hăng chui vào.

----- lời tác giả -----

Lần lộn cười nhạo Cửu gia, lần đầu tiên thầm mến người ta đã bị bóp chết từ trong trứng nước rồi....

Hôm nay bị tiểu thiếu gia kéo ra ngoài chơi, thật là đủ đau khổ, ôi kỳ nghỉ hè này mau kết thúc đi mà

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Đưa Anh Thiệp Cưới

Phúc lợi bất ngờ x2 chào mừng #BIGBANG12THANNIVERSARY,
chúc mừng Bích Bông nhà Bát Bát tròn 12 tuổi.

Trùng hợp năm nay cũng là tròn 8 năm năm chàng trai ấy bước
vào lòng ta, con số 8 đẹp đẽ ^.^!

Trên đời này thứ ta thích nhất chính là duyên phận (ta thật sự rất
cám ơn bà chị gái già của ta đã mang họ đến, nếu không với cái
phạm vi quanh quẩn trong USUK hồi đó của ta thì chắc tự ta sẽ
không làm được rồi haha), ta không cầu những độc giả của ta không
phải V.I.Ps thích họ, có duyên ắt tự đến, chỉ là ta có chút tham lam
muốn mọi người sau này sẽ có hảo cảm mỗi khi nhìn thấy cái tên
BIGBANG như với con số 8 thôi kkk~~~

***

Chương 25: Đưa anh thiệp cưới

Dịch: CP88

***

"Cửu ca, hôm đó em đã gặp Cố Tân Tân rồi."

"Anh biết."

Thương Lục giương nhẹ khóe miệng, "Anh có biết sau khi tỉnh lại,
việc đầu tiên em muốn làm là gì không?"

"Là gì?"

Ánh mắt Thương Lục nhìn ra xa xăm, ngắm thật kỹ tòa nhà thân thuộc này, "Em đã nghĩ sẽ rời khỏi Cận gia."

Khóe mắt Cận Ngụ ĐÌnh giật giật, "Vì sao?"

"Lúc em khôi phục thần trí, thứ đầu tiên được chứng kiến là một người phụ nữ xông vào tòa nhà Đông khóc lóc ầm ĩ. Trong mắt em cô ta cũng chẳng khác gì một kẻ điên, em không biết có phải trong lúc em mơ mơ hồ hồ có thường xảy ra chuyện đó hay không. Bây giờ em đã có khả năng đánh trả, vậy lúc trước thì sao? Người, là anh ấy rước về. Em là vợ của anh ấy, nhưng lúc em bệnh anh ấy đã làm gì?"

Yết hầu Cận Ngụ ĐÌnh hơi động, anh chứng kiến Cận Hàn Thanh vì hận anh và Thương Lục mà bừa bãi phóng đãng hai năm trời, Thương Lục điên, anh ta cũng dần mất đi lí trí.

Cận Ngụ ĐÌnh không nhớ anh ta đã mang về tòa nhà Đông bao nhiêu người phụ nữ, trong đó cũng có vài người bị anh cản lại, nhưng dĩ nhiên anh cũng không thể nắm mọi chuyện trong lòng bàn tay.

"Thương Lục, rời khỏi Cận gia rồi em sẽ đi đâu?"

"Không biết, nhưng chắc chắn sẽ không về nhà." Thương Lục nhìn thấy Tiểu Vu cầm áo khoác đang vội vàng chạy lại từ phía xa. "Cửu ca, anh cứ coi như chuyện gì cũng không biết đi, giữa em và Cận Hàn Thanh còn rất nhiều chuyện em cần làm rõ."

Tiểu Vu chạy đến, hai người ngừng lại, tiểu Vu cầm áo khoác lên bả vai Thương Lục.

Không lâu sau Tân Chi Song cũng từ trong nhà đi ra.

Cận Ngụ ĐÌnh không ở lại, anh liếc Thương Lục một cái rồi quay lưng rời đi.

"Lão Cửu." Tần Chi Song gọi anh. "Không phải con vừa ôn ào kêu đói hả? Sao chưa ăn miếng nào đã đi rồi?"

Thương Lục chăm chú nhìn theo bóng lưng Cận Ngụ ĐÌnh, thật ra trước khi cô ấy và Cận Hàn Thanh kết hôn cô ấy cũng đã biết chút tâm tư đó của Cận Ngụ ĐÌnh. Cô ấy vốn nghĩ việc đồng ý gả vào tòa nhà Đông chính là lời trả lời rõ ràng nhất, nhưng cô ấy thế nào cũng không ngờ được Thương Kỳ sẽ dùng chuyện này lập ra âm mưu lớn đến thế. Cận Hàn Thanh bởi vì chuyện của Tần Niệm mà hận cô ấy, thế nhưng người Tần Niệm yêu thật ra chính là anh ta đây!

Nếu không phải vì anh ta thì cô ấy cũng sẽ không điên điên khùng khùng suốt hai năm qua, bị người ta bắt nạt nhục mạ, thế nhưng Cận Hàn Thanh lại cho rằng cô và Cận Ngụ ĐÌnh có gì đó không trong sáng mà đi nhục nhã cô ấy, có ai thấy được đây?

Thương Lục càng nghĩ càng đau đớn, trái tim cũng triệt để chìm xuống đáy vực.

Cận Ngụ ĐÌnh ra khỏi tòa nhà chính, đứng ở ngã ba đường. Anh cảm nhận được sự nhẹ nhõm chưa từng thấy, nhưng anh lại không biết thứ tình cảm anh kiên trì bao lâu nay rốt cuộc được coi là gì?

Hóa ra trong lòng Thương Lục những thứ tình cảm kia chẳng có ý nghĩa gì, cô ấy càng chưa bao giờ có bất kỳ đáp lại mập mờ nào cho anh.

Thương Lục thông minh lanh lợi, nhất định là cô ấy đã sớm nhìn thấu tất cả, cũng đã đưa ra một phương pháp chặt đứt nó dứt khoát nhất, chỉ là Cận Ngụ ĐÌnh chưa nói thấu nên cô ấy cũng sẽ không từ chối ngay trước mặt anh. Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt bên người hơi động, nhắc chân đi về phía trước.

Trở lại tòa nhà Tây đã thấy Khổng Thành đứng chờ sẵn ngoài sân, anh ta nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi đến thì chủ động bước nhanh về phía anh. "Cứu gia."

Vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh có gì đó khác lạ, như người mất hồn, Khổng Thành đi bên cạnh anh liền gọi vài tiếng. "Cứu gia? Cứu gia?"

Cận Ngụ ĐÌnh đặt một chân lên cầu thang rồi lập tức thu lại, bất thình lình lên tiếng. "Cô Tân Tân có gọi điện thoại đến không?"

"Không có." Khổng Thành khẽ lắc đầu.

Cận Ngụ ĐÌnh dừng lại trước cửa, quay đầu lại nhìn chằm chằm chiếc sân lớn, "Nếu như tôi không chặn lại video kia thì lúc này cô ấy đã nổi tiếng rồi, lẽ nào cô ấy lại ngốc đến mức không biết chuyện này là do tôi làm?"

"Nói không chừng là cô ấy vốn không biết có người muốn công khai video đó ra."

"Ảnh của Thương Kỳ là do cô ấy chụp, cũng là do cô ấy tung lên. Sau khi những tấm ảnh đó bị tung ra thì video đó gần như là ngay lập tức bị người ta âm mưu tung ra, khẳng định là Thương Kỳ đã từng uy hiếp cô ấy, dù sao đối với Thương Kỳ mà nói, những tấm ảnh kia chính là cửa tử."

Khổng Thành nghe xong phân tích của anh, dù trong lòng có thừa nhận hay không thì ngoài miệng vẫn nói, "Không thấy cô ấy gọi đến."

"Cô ấy đang ở đâu?"

"Chắc là đang ở công ty ạ."

Cận Ngụ ĐÌnh quay lại hai bước, "Đi, đi tìm cô ấy."

Khổng Thành cả kinh, "Cửu gia, ngài đi tìm cô ấy làm gì?"

"Tôi giúp cô ấy chuyện quan trọng như vậy, theo lý thì cô ấy nên cảm ơn tôi phải không?"

Khổng Thành còn đứng tại chỗ chưa muộn hò đồ theo anh, "Mỗi lần ngài đi gặp cô ấy cũng đều là ôm theo tức giận trở về, ngài việc gì phải thế chứ?"

Lại nói, người khác làm việc tốt không phải đều là âm thầm mà làm sao? Anh ta là thấy Cận Ngụ Đinh lúc nào cũng chỉ hận không thể được Cố Tân Tân biết hết, biết thôi cũng chưa đủ, còn phải cảm động đến rơi nước mắt mới thỏa.

"Tôi chỉ cần nhìn thấy cô ấy là muốn phát hỏa rồi." Nhưng dù phát hỏa cũng muốn gấp. Bây giờ cái cớ cũng đã có đầy đủ vậy rồi, cô ấy chính là nợ anh một câu cảm ơn, không phải sao?

Khổng Thành hết cách, cấp trên của anh có sở thích bị tình yêu giày vò, nhân viên làm công ăn lương như anh ta cũng phải gắng sức mà chịu giày vò theo thôii.

Chiều tối, cả người Cố Tân Tân uể oải, đặt bảng vẽ điện tử sang bên cạnh.

Cô load trang web một lần nữa, nhưng vẫn không thấy một tin tức nào về mình cả. Chẳng lẽ Thương Kỳ đổi tính, hay là nói, đột nhiên lương tâm trỗi dậy hả?

Nhưng Cố Tân Tân không tin khả năng này có thể xảy ra, cũng có thể là có ai đó đứng phía sau chặn lại tất cả những thứ này.

Tống Vũ Ninh mở cửa đi từ bên ngoài vào. "Tân Tân, đi được rồi."

"Ừm." Cô thu hồi thần đáp nhẹ, mấy ngày nay nhân viên công ty đều vất vả tăng ca liên miên, Cố Tân Tân nghĩ chiêu đãi bọn họ một

bữa nên đã chọn tối nay.

Cố Tân Tân cầm chiếc túi bên cạnh chuẩn bị đi ra ngoài, trước khi đi như đột nhiên nhớ ra gì đó mở tủ ra sau đó cầm một thứ bên trong bỏ vào túi xách.

Nơi tổ chức liên hoan ở ngay tầng dưới của công ty, Tống Vũ Ninh đã đặt sẵn chỗ trong một nhà hàng buffet sang trọng ở đó. Đoàn người cười nói ồn ào đi vào trong, Cố Tân Tân vừa muốn đi vào thì bên tai đột nhiên truyền đến tiếng của Khổng Thành.

"Cố Tân Tân." Anh ta biết bây giờ gọi cô là Cửu phu nhân không còn phù hợp nữa, bất đắc dĩ dành gọi đầy đủ cả tên họ của cô ra.

Tống Vũ Ninh vừa nhìn thấy anh ta, mức độ cảnh giác lập tức lên cao nhất, "Mấy người lại đến nữa?"

Anh ta ở đây, chứng tỏ Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã có mặt.

Cố Tân Tân kéo cánh tay cô ấy về, không để cho cô ấy kích động lên, "Chị vào trong xếp chỗ trước đi, em lập tức vào sau."

"Có chuyện gì thì gọi cho chị."

"Vâng."

Bọn họ đang đứng trước cửa lớn, Cố Tân Tân đi sang một góc. "Có chuyện gì?"

"Cửu gia kêu tôi đến đây hỏi cô, cô có biết video lần Kiều Dư bắt cóc cô suýt chút nữa đã bị công bố ra bên ngoài không?"

Nét mặt Cố Tân Tân cũng không có mấy biến hóa, "Biết, Thương Kỳ đã gọi điện cho tôi."

"Vậy cô có cảm thấy kỳ quái vì sao nó lại không xuất hiện trên mấy trang web lớn không?"

Nét mặt Cố Tân Tân vẫn không có biến hóa gì lớn. "Tôi cũng chẳng phải người nổi tiếng gì, cũng không phải là một đại minh tinh, dù video đó có bị công khai ra ngoài thì cũng chẳng có mấy người nhận ra tôi."

Khổng Thành đứng sững tại chỗ, có chút không biết phải nói tiếp thế nào. Anh ta đường đường là một trợ lý xuất sắc, chuyện phức tạp thế nào cũng không chớp mắt một cái liền có thể xử lý xong, thế nhưng trước giờ đi theo Cận Ngụ ĐÌnh anh ta cũng chưa bao giờ bị đẩy ra đối mặt với loại vụn vặt này.

Khổng Thành thật sự không thích tiếp xúc với phụ nữ, nhất là xử lý mấy việc nhỏ vặt vãnh này, cảm giác giống như ném anh ta vào một cái chợ ồn ào náo loạn, mà công việc của anh ta hiện tại chính là cò kè mặc cả với mấy bà hàng rau hàng thịt chợ búa kia.

"Chỉ cần video đó bị truyền ra bên ngoài nhất định cô sẽ lập tức được người người biết đến, e là tất cả mọi người đều sẽ xem được."

"Anh muốn nói là Cận Ngụ ĐÌnh đã âm thầm đứng sau lưng giúp tôi?"

Khổng Thành liếc nhìn chiếc xe cách đó không xa. "Hóa ra cô cũng biết."

"Tôi vốn cũng không chắc lắm, thế nhưng anh cũng đã nói rõ như vậy rồi, đến kẻ ngốc cũng có thể đoán ra."

Khổng Thành nhanh chóng chuyển qua chủ đề chính, "Cửu gia muốn gặp cô."

"Anh giúp tôi nói một tiếng cảm ơn đến anh ta là được rồi không phải sao? Nhân viên công ty của tôi còn đang chờ." Cố Tân Tân nói xong liền muốn xoay người.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trong xe xuyên qua tấm kính quan sát một lúc, nghĩ lại muốn Cố Tân Tân qua đây là chuyện không thể, anh dứt khoát đẩy cửa xe bước xuống.

Cố Tân Tân nhìn thấy anh đi về phía này, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên chiếc túi xách. "Cửu gia muốn chính tai nghe tôi nói cảm ơn hả?"

Nếu không thì hình như anh cũng không còn lí do nào tìm đến cô rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh không ngờ cô sẽ thẳng thắn vậy, "Em chịu nói cảm ơn tôi?"

"Đương nhiên, đây là chuyện lớn thế nào chứ, vừa rồi tôi cũng đã nhờ Khổng Thành chuyển lời....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, "Chỉ nói một câu là xong?"

"Vậy để tôi mời anh ăn tối đi, nếu anh không để tâm thì cùng tham gia bữa tiệc liên hoan của nhân viên công ty tôi nhé?"

Cận Ngụ ĐÌnh không có chút nào không thoải mái. "Đi."

Khổng Thành há miệng muốn can ngăn, "Cửu gia?"

Người đàn ông đi theo Cố Tân Tân vào trong, vào đến bàn ăn, nhân viên của công ty nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đều bị giật mình, Tống Vũ Ninh cũng không hiểu rõt cuộc là Cố Tân Tân muốn làm gì. Cận Ngụ ĐÌnh chọn một vị trí sát cửa sổ, Cố Tân Tân đặt túi lên bàn, "Anh muốn ăn gì? Tôi giúp anh đi lấy."

"Tôi thích ăn gì hắn em hiểu rõ."

Cố Tân Tân đến khu bày đồ ăn tùy tiện lấy một ít rồi quay lại, cô ngồi xuống đối diện Cận Ngụ ĐÌnh. Cô cũng đói gần chết rồi, vừa ngồi liền cầm đũa không ngừng gấp thịt bò bỏ vào miệng."

"Hôm nay tôi đã nói chuyện với Thương Lực, em đoán không sai, cô ấy đã tỉnh lại rồi."

Cố Tân Tân khẽ nhắc mắt, "Vì sao cô ấy còn phải giả điên?"

"Có một số việc chưa hiểu rõ muôn nhân lúc này đi tìm đáp án."

Khóe miệng Cố Tân Tân hơi nhếch, "Chúc mừng anh nha, Cửu gia, cuối cùng thì anh cũng đợi được ngày này rồi."

"Em có ý gì?"

Còn cần phải hỏi sao?

Cố Tân Tân gấp đậu bắp trong đĩa bỏ vào miệng. "Người anh tâm niệm cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, Thương Lực hẳn là vẫn còn nhớ anh, không phải bây giờ việc anh cần làm là đoạt lại cô ấy sao?"

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh nhàn nhạt rơi xuống khuôn mặt cô, "Cuốn nhật ký đó là do Thương Kỳ làm giả, Thương Lực chưa từng có tình cảm với tôi, tấm thiệp tôi đưa cô ấy cũng không hề đến được tay người cần đưa."

Khoan đã.....

Cố Tân Tân thả đũa trong tay xuống, suy nghĩ trong đầu không ngừng xoay tròn, trong miệng cô nhét đầy đồ ăn, thậm chí chưa kịp nuốt xuống đã mở miệng hỏi lại. "Anh vừa nói, Thương Lực chưa từng thích anh?"

Cận Ngụ Đinh biết việc này nếu như để cho Cố Tân Tân biết nhất định cô sẽ ngạc nhiên mà cười trên nỗi đau khổ của anh, "Ù, cô ấy cũng chưa từng đáp lại tôi gì cả."

"Phụt -----"

Cố Tân Tân vội vàng che miệng lại, "Thật ngại quá, thật ngại quá. Tôi thật sự không nhịn được. Buồn cười chết rồi."

Cô thật vất vả mới nuốt xong đám thức ăn xuống bụng, lập tức dùng hai tay ôm bụng, tiếng cười cũng hoàn toàn không kìm nén lại, cô còn làm quá duỗi ngón tay trở ra chỉ vào Cận Ngụ Đinh, "Cười chết tôi rồi, Cận Ngụ Đinh, đây là mối tình đầu của anh đó sao? Không đúng, không thể tính là mối tình đầu rồi, thàm mén? Thật là không ngờ nhỉ, không nghĩ Cửu gia lại thảm bại trong tình yêu đến thế."

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh biến đổi liên tục. "Cười đủ chưa?"

"Chưa," tiếng cười của Cố Tân Tân rất lớn, kéo đến không ít ánh mắt của mọi người, cô suýt chút nữa cũng cười ra nước mắt rồi. "Hóa ra ánh trăng sáng Cửu gia để trong lòng thậm chí còn chưa từng thuộc về anh nữa, à, xin đừng tức giận, tôi chỉ là cảm thấy quá mức buồn cười."

Cận Ngụ Đinh cầm dao và đũa nhìn đến đám đồ ăn Cố Tân Tân tùy tiện lấy cho mình, mặc kệ cho Cố Tân Tân cười.

Một hồi lâu sau ý cười trên khóe miệng Cố Tân Tân mới thu về, giọng nói đột nhiên trở nên bén nhọn cùng lạnh lùng, "Cận Ngụ Đinh, bây giờ anh lại nói với tôi anh và Thương Lục lúc trước chẳng có chuyện gì. Vậy những chuyện anh đã làm với tôi trước đây tính thế nào đây? Anh vì Thương Lục mà ép buộc tôi cưới vào Cận gia, vì che chắn cho thư anh gọi là tình cảm giữa hai người mà lấy tôi ra làm bia đỡ đạn, bây giờ thì hay rồi, mọi việc anh làm trở thành trò cười, đến cả tôi còn muốn cười nhạo anh."

Trong mắt Cố Tân Tân có ngọn lửa cháy bập bùng, tầm mắt khóa chặt Cận Ngụ Đinh không tha. "Tôi rất muốn thương hại anh, thế nhưng lại nhớ đến anh là kẻ đáng ghét đến thế nào, anh không xứng. Cận Ngụ Đinh, bây giờ anh nói cái gì cũng đã muộn rồi, đừng nói là vì Thương Lục không thích anh nên anh muốn quay lại tìm tôi?"

"Không phải," Cận Ngụ ĐÌnh buồn bực khủng khiếp. "Chuyện của tôi và em không liên quan gì đến Thương Lục."

"Ha ha -----" Thật sự là một câu chuyện quá đỗi nực cười. "Nếu không vì Thương Lục anh sẽ cưới tôi sao? Cận Ngụ ĐÌnh, bây giờ anh lại nói chuyện này cho tôi làm gì? Chẳng lẽ là cảm thấy khó khăn quá không bước qua được nên muốn tìm một nơi trốn tránh thực tại? Hình như anh tìm nhầm người rồi thì phải?"

"Tân Tân, tôi đã sớm buông xuống cô ấy, em không cần phải dùng cái giọng chỉ hận không thể biến từng chữ thành đao nhọn đâm về phía tôi như vậy. Tôi chỉ muốn cho em hiểu rõ tôi và cô ấy lúc trước quang minh chính đại, lúc trước em vẫn coi nó là một cái gai, bây giờ cái gai này đã không còn....."

"Rồi sao? Cửu gia cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều lắm rồi?"

Cận Ngụ ĐÌnh đúng là cảm thấy yên tâm và thoải mái hơn hẳn.
"Ừ."

"Vậy thì tốt, không biết đây có thể coi là một cái gai khác đâm trong lòng Cửu gia hay không?" Cố Tân Tân nói xong, lấy thứ trong túi xách ra. Cận Ngụ ĐÌnh liếc mắt qua liền thấy được tấm thiệp đỏ rực, đây chính là tấm thiệp Cố Tân Tân đã nói muốn đưa cho anh.

Cô lại thật sự muốn anh tham gia đám cưới của mình, Cận Ngụ ĐÌnh ngay lúc này thật sự hận không thể lập tức bóp chết cô.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Mau Tới Quyển Rũ Cửu Gia

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân đặt thiệp mời lên bàn, đẩy nó đến sát đầu ngón tay của Cận Ngụ ĐÌnh.

Tầm mắt người đàn ông cố định trên đó, cau mày, khóe miệng cũng mím chặt.

Anh vốn cho là sau khi vội vàng tới đây nói với cô bọn họ đã không còn Thương Lục chen ở giữa thì anh và cô sẽ không phải gian nan như vậy nữa. Thế nhưng hiển nhiên là bây giờ dù anh có nói gì cũng sẽ không ngăn cản được quyết tâm cưới một người khác không phải anh của cô.

Cận Ngụ ĐÌnh mở tấm thiệp ra liếc qua, thấy được ngày tổ chức là ngay tháng sau.

Anh gấp lại tấm thiệp cưới, "Em nghĩ tôi sẽ đến sao?"

"Đến hay không là chuyện của anh, tôi phát thiệp mời cho anh chính là vì nghĩ đến chút giao tình giữa hai chúng ta, hơn nữa Cửu gia còn vừa mới giúp tôi nữa, theo lý thì mức giao tình này đã tăng lên được một bậc rồi."

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh tái mét, Cố Tân Tân làm như không nhìn thấy. Người đàn ông cầm thiệp cưới trên bàn dùng sức xé thành hai mảnh.

Cố Tân Tân nghe được âm thanh nhìn về phía anh. "Ây, làm như anh sẽ mất may mắn đó."

"Chẳng lẽ tôi còn phải chúc em hạnh phúc?"

Cố Tân Tân cầm miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, "Tôi tin tấm lòng khoan dung của Cửu gia sẽ không nhỏ như vậy, còn nghĩ sẽ được anh chuẩn bị cho một món quà cưới thật hoành tráng cơ."

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh thay đổi liên tục, cô lại còn mặt mũi mà đòi anh tặng quà.

"Cố Tân Tân, tôi sẽ không để cho lễ cưới này của em thành công."

Sắc mặt cô cũng trở nên khó coi, "Nếu như hôm nay anh tới đây chỉ để nói với tôi như vậy thì anh có thể đi được rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh bắt lấy cổ tay Cố Tân Tân, Cố Tân Tân bị dọa nhảy dựng, dù sao đây cũng là ở nơi công cộng, hơn nữa nhân viên công ty còn đang ở đây, cô nóng nảy muốn rút tay về. Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt hơn, khiến cho cổ tay cô bị khóa cứng không thể động, "Tôi biết em và Tu Tư Mân không có tình cảm, em muốn kết hôn với anh ta cùng lắm là vì muốn tìm một người có thể che chở cho em, đã như vậy không phải dứt khoát tìm tôi là xong sao?"

"Tìm anh?" Cố Tân Tân cười lạnh. "Ngược lại tôi còn muốn tránh thật xa khỏi anh, Cận Ngụ ĐÌnh, anh bây giờ thật coi tôi thành lốp xe dự trữ đấy à? Thương Lục không muốn anh, nên anh quay đầu tìm tôi, vì sao anh không hỏi thử một câu xem tôi còn có hứng thú với anh không?"

"Dĩ nhiên là có, em luôn miệng nói không muốn gặp tôi còn không phải vì trong lòng em có tôi sao? Em chính là không quên được, thích tôi, em sợ tôi xuất hiện sẽ làm em lung lay, em sợ tôi sẽ khiến sự kiên định của em dần bị bào mòn. Nếu không em đã coi như tôi không tồn tại."

Cô Tân Tân có chút bị anh làm cho á khẩu, nhưng vẫn tìm được lời đâm chọc anh, "Tôi muốn coi anh như không tồn tại, thế nhưng anh hết lần này đến lần khác cố tình tìm tôi. Giống như bây giờ, như là thuốc cao da chó bứt thế nào cũng không ra."

Cận Ngụ Đinh cắn chặt răng, điện thoại bỏ trong túi đột nhiên vang lên, anh dùng một tay còn lại ấn nghe. Cô Tân Tân muốn nhân cơ hội này rút tay ra, thế nhưng người đàn ông nhất quyết không chịu buông tay.

"A lô."

Không Thành bên kia nói gì đó, ánh mắt Cận Ngụ Đinh lập tức sáng ngời, "Được, tôi biết rồi."

Cô Tân Tân cầu mu bàn tay anh. "Buông."

Cận Ngụ Đinh bỏ lại điện thoại về túi, mắt không chớp nhìn cô. "Em có hiểu rõ Tu Tư Mân không? Em muốn kết hôn với anh ta thì chí ít cũng nên điều tra cuộc sống riêng tư của anh ta một chút đi chứ?"

"Anh muốn nói gì?"

"Lúc mà em đã ở đây liều mạng thì anh ta ở bên ngoài vui vẻ ôm ấp người đẹp, chẳng lẽ cuộc sống em muốn lại là như thế này?"

Cô Tân Tân hận không thể cầm đám dao dĩa bên cạnh lén cho chúng nó nói chuyện với anh, "Dù đó có là thật thì có quan hệ gì với anh không?"

"Em có biết bây giờ anh ta đang ở đâu không?"

"Tôi tin tưởng anh ấy sẽ không làm chuyện có lỗi với tôi."

Cận Ngụ Đinh đổi tay nắm chặt cổ tay cô, "Đi, tôi dẫn em đi xem."

"Tôi không đi, tôi còn phải ăn cơm tối."

"Không lẽ đối với người mình sẽ kết hôn em lại không có gì hiểu kỳ sao?"

"Lấy thì cũng lấy rồi, có gì hay mà hiểu kỳ."

Cố Tân Tân bị anh mạnh mẽ kéo đứng dậy, cô đi theo lên vài bước, Tống Vũ Ninh thấy vậy thì bước nhanh lên chặn trước mặt bọn họ. Cận Ngụ ĐÌnh không muốn cùng cô ấy lãng phí thời gian, nhấc tay lên đẩy cô ấy ra. Tống Vũ Ninh còn muốn tiến lên, Cố Tân Tân không muốn bọn họ cứng đỏi cứng, hướng về phía Tống Vũ Ninh khẽ lắc đầu.

Cận Ngụ ĐÌnh kéo Cố Tân Tân ra khỏi nhà hàng, cô ngẩng đầu nhìn về phía nhà vệ sinh phía trước, một giây sau Cố Tân Tân che miệng lại. "Ọe -----"

Người đàn ông quay đầu lại nhìn về phía cô. "Em làm sao thế?"

"Bụng khó chịu quá, vừa rồi đói quá nên ăn hơi vội, ọe -----"

Cố Tân Tân nói xong, thoát khỏi bàn tay của Cận Ngụ ĐÌnh rồi chạy nhanh về phía trước. Người đàn ông đi theo sau, đến trước nhà vệ sinh, Cận Ngụ ĐÌnh kéo cánh tay cô ấy lại.

"Tôi muốn nôn, thả ra."

"Cố Tân Tân, em muốn gọi cho Tu Tư Mân phải không?"

Cố Tân Tân liên tục nôn khan, "Lẽ nào..... anh muốn tôi ói lên người anh?"

Cô tiếp tục thoát khỏi bàn tay của Cận Ngụ ĐÌnh rồi bước nhanh vào, mấy phút sau Cố Tân Tân mới từ trong đi ra.

Người đàn ông đứng ngoài cửa chờ cô, Cố Tân Tân vẫy vẫy nước trên tay, Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt lông mày. "Không phải là em đã báo tin cho Tu Tư Mân rồi đấy chứ?"

"Tôi lại ngu như thế được hả?" Cố Tân Tân đứng trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Nếu anh muốn dẫn tôi đi thì nhất định là có kịch hay cho tôi xem, tôi cũng rất tò mò rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao tôi phải báo tin cho anh ấy chứ?"

Người đàn ông tỉ mỉ quan sát nét mặt cô, Cố Tân Tân vỗ vỗ ngực. "Cuối cùng cũng dễ chịu đôi chút."

"Đi thôi."

"Cận Ngụ ĐÌnh," Cố Tân Tân nhìn anh đi về phía trước hai bước mới gọi giật anh lại, "Anh nói xem, vừa rồi tôi khó chịu buồn nôn, có phải là mang thai không nhỉ?"

Sống lưng người đàn ông cứng đờ, Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu nhìn về phía cô, trong mắt tràn lên âm trầm không chút ánh sáng. Cố Tân Tân âm thầm nuốt một ngụm nước bọt. "Thật sự khó chịu lắm ấy, trước đây dù có đói thế nào cũng sẽ không đau thành như thế."

Cận Ngụ ĐÌnh cắn chặt răng, muốn làm ra vẻ không quá để ý, "Em có mang thai hay không thì người rõ nhất là em mới phải chứ?"

"Tôi cũng chưa có kinh nghiệm mà, đây không phải là đứa con đầu lòng sao?" Cố Tân Tân nói xong, đưa tay sờ sờ bụng mình.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm động tác của cô, "Em..... thật sự mang thai?"

"Ai biết được. Đi thôi." Cố Tân Tân lướt qua anh, thấy Cận Ngụ ĐÌnh không nhúc nhích thì dừng bước nhìn anh, "Tôi vốn là đang rất vui vẻ cùng các đồng nghiệp ăn liên hoan nhưng lại bị anh đe dọa quấy rối, nếu như sau đó không có chuyện gì xảy ra thì anh có thể hứa từ sau đừng đến quấy rầy tôi được không?"

"Em tin tưởng anh ta như vậy?"

"Chồng mình không tin thì còn tin ai được chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh không biết phải nói gì tiếp theo, ngón tay chỉ về phía cô sau đó bực bội thu về. Cố Tân Tân trịnh trọng hỏi. "Trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi đi, nếu như Tu Tư Mân thật sự trong sạch thì anh sẽ để tôi và anh ấy được yên chớ?"

"Vậy nếu như anh ta thật sự có gì đó thì sao?"

Tầm mắt hai người đụng nhau, Cố Tân Tân khẽ nói, "Vậy tôi sẽ xem xét lại việc kết hôn với anh ấy."

"Tốt." Cận Ngụ ĐÌnh hào phóng đồng ý, "Đi."

Lúc ngồi trên xe Cố Tân Tân còn không quên châm chọc anh thêm vài câu. "Anh không cảm thấy chúng ta thật ngược đời sao? Anh cùng tôi đi bắt gian Tu Tư Mân, thế này gọi là gì?"

"Tôi là vì muốn tốt cho em cả thôi, không để cho em bị người ta lừa gạt."

Cố Tân Tân khinh thường lên tiếng, "Thế thì phải cảm ơn lòng tốt của Cửu gia rồi."

Đến trước một nhà hàng xa hoa, Cố Tân Tân nhắc mắt nhìn vào. "Nơi này rất bình thường, lúc trước không lẽ anh chưa từng đến?"

"Tôi chỉ là tới chơi, không phải đến chơi phụ nữ."

Cố Tân Tân nhìn dáng vẻ chắc chắn của Cận Ngụ ĐÌnh, cô theo anh đi xuống xe, Khổng Thành đi phía sau hai người. Xem ra là Cận Ngụ ĐÌnh đã sớm tra ra được cả phòng bao của Tu Tư Mân, bước chân thoăn thoắt hướng về phía trước.

Bọn họ đi dọc hành lang đến trước một căn phòng, vừa rồi từ xa Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh đều nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi đến trước cửa phòng bao này sau đó đẩy cửa bước nhanh vào trong.

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống khuôn mặt cô, Cố Tân Tân còn rất cứng miệng, "Sao thế? Dù anh ấy có đúng là ở đây thì cũng bình thường thôi, bàn chuyện công việc phải đến mấy nơi này là chuyện bình thường."

"Giỏi, một lát nữa nhìn thấy cảnh bên trong thì đừng có khóc."

"Yên tâm đi, tôi mạnh mẽ lắm."

Hai người đi đến trước cửa phòng bao, Cận Ngụ ĐÌnh đặt tay trên nắm cửa, không để cho người bên trong một giây phản ứng lập tức vặn nắm cửa đẩy ra.

Bên trong tối đen như mực, một chút tiếng động cũng không có.

Nhưng vừa rồi rõ ràng anh đã tận mắt nhìn thấy Tu Tự Mân đi vào, Cố Tân Tân ló đầu nhìn vào trong. "Chuyện này..... có ai không?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc chân đi vào trong, nghe được Khổng Thành đứng phía sau hỏi Cố Tân Tân. "Sao cô không vào?"

Người đàn ông phản ứng cực nhanh quay đầu lại, thấy Cố Tân Tân đưa tay muốn đẩy anh vào trong. Cận Ngụ ĐÌnh nhanh tay nhanh mắt lập tức nghiêng người, cánh tay cũng thuận thế quấn lấy eo cô lùi vào phòng bao.

Anh nhắc chân đá cửa phòng, Cố Tân Tân dùng sức giãy dụa, thế nhưng sức lực của Cận Ngụ ĐÌnh vẫn luôn lớn hơn cô rất nhiều, một khi đã ôm chặt thì sẽ không buông ra.

Cố Tân Tân ngậm chặt miệng không nói lời nào, trước đây những lúc như thế này cô đã sờm la hét ầm ĩ, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức nhận ra điểm bất thường này. Bóng đèn bên trong phòng bao đột nhiên sáng lên, hai người còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột thì Cận Ngụ ĐÌnh đã nghe được một giọng nói yếu điệu truyền vào tai.

"Cửu gia....."

Cận Ngụ ĐÌnh tập trung nhìn về phía đó, người phụ nữ xông đến mặc không đủ che, áo dây cùng quần đùi, phần lớn da thịt đều lộ ra ngoài. Cố Tân Tân bị anh ôm chặt không thể động đậy, mấy... người phụ nữ kia áp sát người Cận Ngụ ĐÌnh, "Cuối cùng thì Cửu gia cũng đến rồi, chúng tôi chờ ngài lâu lắm rồi đó."

Cố Tân Tân buồn bực giãy dụa bả vai. "Buông tôi ra."

"Cố Tân Tân, đến cùng là tôi mang em đến xem kịch vui, hay là em đã bố trí sẵn một vở kịch chờ tôi tiến vào?"

"Tôi nghe không hiểu anh nói gì."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bốn phía xung quanh, nơi nào có bóng người của Tu Tư Mân. Phòng bao này và gian phòng bên cạnh thông nhau, e là lúc anh bước chân vào trong này thì Tu Tư Mân đã đi ra ngoài rồi.

Nếu như vừa rồi anh phản ứng chậm một bước thì chưa biết chừng lúc này đã bị Cố Tân Tân đẩy vào trong phòng bao, còn bị nhóm phụ nữ này chặn lại.

Rất tốt, đây chính là nông phu và rắn trong truyền thuyết(*), Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt tay, Cố Tân Tân đau đến mức phải la lên. "Thả tôi ra, đau đấy."

(*)một tác phẩm từ tuyển tập ngũ ngôn Aesop. Ý nói làm người nhất định phải phân biệt rõ thiện ác, chỉ được đưa tay ra giúp đỡ người hiền lành, đối với những kẻ ác dù bọn họ có hết lòng quan tâm giúp đỡ thì bản tính của họ vẫn sẽ không thay đổi

"Cửu gia, ngài xem, ngài vừa nói đêm nay muốn tới chúng em liền chuẩn bị đâu đấy cả rồi....."

"Đúng rồi đó, lần trước cũng là bọn em chăm sóc cho ngài, ngài nói ngài rất hài lòng, này....."

"Câm miệng." Cận Ngụ ĐÌnh lạnh lùng ngắt lời bọn họ, "Biết điều một chút, dẹp sang một bên rồi ngậm miệng lại."

Sắc mặt anh cực kỳ khó coi, nham hiểm trong mắt cũng bị phủ kín tầng tầng hung ác. Mấy người phụ nữ nhìn nhau, thật sự không dám lại gần thêm một bước nào nữa.

Cố Tân Tân còn không quên lên tiếng chế nhạo. "Hóa ra Cửu gia muôn đưa tôi đến đây để nhìn anh phong lưu thế nào hả? Anh cứ nói thẳng là được rồi, áp a áp úng, tôi rất hứng thú mà."

"Cố Tân Tân, ngay từ lúc bắt đầu em đã cùng với Tu Tư Mân giảng bẫy tôi phải không? Gì mà buồn nôn muôn ối, tất cả chỉ là ngụy tạo, em đi vào nhà vệ sinh chính là để thông báo cho Tu Tư Mân phải không? Em có ngốc không? Em xem xem giờ này đã là giờ nào rồi mà anh ta còn phóng đãng ở đây, còn em thì lại quay đầu cắn tôi?"

Khóe mắt Cố Tân Tân hiện lên ý cười, "Cửu gia, tôi thật sự không hiểu ngài đang nói cái gì."

Cận Ngụ ĐÌnh chuyển sang túm lấy hai vai cô. "Không hiểu? Em thông minh vậy còn không hiểu những từ này nghĩa là gì sao?"

"Tôi đã nói với anh Tu Tư Mân không phải như vậy rồi, ngược lại chính là anh. Anh nhìn đi, phụ nữ bên cạnh anh nhiều như hoa đào rơi. Buông ra, anh ôm tôi làm cái gì?" Cố Tân Tân vùng vẩy, nhưng dù là làm cách nào cũng không thể thoát khỏi Cận Ngụ ĐÌnh, "Mấy cô sợ hãi cái gì? Đến đây đi, mấy người còn lo Cửu gia là Liễu Hạnh hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh hoàn toàn bị cô chọc điên rồi, anh ôm Cố Tân Tân sau đó đi đến ghế sô pha đối diện, ném cô lên đó.

Cố Tân Tân đầu choáng mắt hoa, vừa muôn đứng dậy thì bị Cận Ngụ Đinh đè xuống.

"Cửu gia, là anh đưa tôi đến đây, sao anh lại trách tôi chứ? Nếu không vì đi theo anh thì sao tôi nhìn được cảnh này, hôm nay đúng là mở mang tầm mắt mà."

Cận Ngụ Đinh ôm hai vai cô, kéo cô ôm vào trong ngực. Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân áp sát vào trước ngực anh, lời nói truyền ra cũng trở nên mơ hồ. "Làm gì thế? Thả ra!"

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, ngay sau đó cánh cửa bị mở ra.

Tu Tư Mân nhìn thấy tư thế của hai người thì sắc mặt trầm xuống, hẵn bước từng bước vào phòng. "Tân Tân."

Cố Tân Tân vẫy vẫy tay với hắn, thế nhưng vẫn không nói ra lời.

Cánh tay Cận Ngụ Đinh siết chặt, Cố Tân Tân chỉ có thể la lên một tiếng rồi lại tắt ngúm, Tu Tư Mân híp mắt lại, "Cửu gia, vợ tôi có làm gì đắc tội anh sao?"

***

Bát Bát: Ghi nhận phúc lợi 10k votes wattpad. Chỉ là số lượng chương tích trữ đã sau đợt bạo phúc lợi vừa rồi đã cạn kiệt, mấy ngày nay ta lại bận tới tấp, duy trì 1 ngày 1 chương đã là miễn cưỡng hị hị.

Ta không có ý nuốt phúc lợi của mọi người đâu haha, chỉ là ngay lập tức thì chưa được. Ngày trả phúc lợi chưa rõ, nhưng ta sẽ trả trong tuần này, hi vọng mọi người kiên nhẫn a, yêu thương yêu thương: *.*.*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Cố Tân Tân, Em Có Hồi Hận Không?

Dịch: CP88

***

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh đồi đầu với Tu Tư Mân, "Cô ấy không đắc tội tôi, ngược lại là đồng khác, cô ấy rất tốt với tôi."

Cố Tân Tân đánh vào thắt lưng anh, nhưng một chút sức lực ấy đồi với Cận Ngụ ĐÌnh mà nói cũng chỉ là khoa châm múa tay mà thôi, Cận Ngụ ĐÌnh tăng sức lực trên cánh tay khiến cho Cố Tân Tân đến cả chút sức lực cuối cùng cũng không còn.

"Nếu không có vấn đề gì thì Cửu gia hà cớ gì phải gây khó dễ cho người khác như vậy."

"Tôi làm khó dễ cô ấy chỗ nào?"

"Tân Tân không phải người máy, cô ấy có chính kiến của chính mình. Tôi cũng không tin cô ấy lại chủ động thân mật với anh."

Cố Tân Tân không có cách nào vùng vẫy, chỉ có thể dùng đầu ngón tay véo đùi Cận Ngụ ĐÌnh. Cơ bắp Cận Ngụ ĐÌnh vốn rất rắn chắc, Cố Tân Tân trực tiếp ngắt một chút thịt sau đó xoắn mạnh một vòng, thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh trước sau vẫn như một pho tượng đá ngồi đó bất động. Không kêu đau, cũng không nhúc nhích, "Là cô ấy chủ động theo tôi tới đây, anh nói cô ấy không cam tâm tình nguyện, là anh anh sẽ tin sao?"

"Dĩ nhiên là tin." Tu Tư Mân tiếp tục tiến lên hai bước, "Cửu gia, chuyện trước kia của anh và Tân Tân tôi không quan tâm, nhưng bây giờ cô ấy là vợ tôi, anh làm như vậy thật sự không ổn."

"Anh tin là bởi vì thật sự đủ khoan dung hay là vì chính bản thân cũng ở bên ngoài ăn chơi trác táng nên mới cảm thấy chút đó của cô ấy không là gì?"

Trên mặt Tu Tư Mân không có bất kỳ tức giận nào, "Cửu gia đúng là thích nói đùa, tình cảm của hai chúng tôi rất tốt, còn nữa, anh thấy tôi ăn chơi đàng điếm ở đâu bao giờ sao?"

"Có người thích tự lừa mình dối người nên tôi cũng hết cách rồi," Cận Ngụ ĐÌnh rũ mi mắt liếc nhìn Cố Tân Tân, "Tôi giúp anh làm hiểu vậy, tôi và Cố Tân Tân đến đây là để chơi, anh nhìn bộ dạng này của chúng tôi chắc cũng đã hiểu rồi. Tu Tư Mân, trong thời gian này tôi và cô ấy vẫn chưa từng cắt đứt liên lạc, hôm nay nếu như không phải bị anh bắt được....."

Cố Tân Tân thật khó khăn mới thở được một hơi, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh câm miệng cho tôi!"

"Yên tâm đi, để cho anh ta biết cũng tốt," đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh bị bao phủ bởi một tầng u ám, chính anh cũng không biết bản thân mình hiện tại đang lên cơn giận giữ hay là vẫn đang tiếp tục duy trì bình thản nữa, "Nói không chừng Tu tiên sinh sau chuyện này lại nghĩ đến chuyện thành toàn cho chúng ta thì sao?"

"Buông tôi ra!"

Tu Tư Mân cười khẽ, "Là chính Cửu gia không cần, sao bây giờ lại có thể mở miệng nói chuyện này được nhỉ? Thêm nữa, ánh mắt của tôi rất tốt, càng không phải người mù, có một số việc không cần Cửu gia liên tục nhấn mạnh."

Hắn đi đến trước mặt bọn họ, khom lưng kéo cánh tay Cố Tân Tân, thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh ngồi im bất động trên ghế sô pha lại

không hề có ý buông tay.

Tu Tư Mân nhẹ giương mắt, ánh mắt thẳng tắp phóng đến đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia, tốt xấu gì thì bây giờ Cố Tân Tân cũng là người của tôi, để chúng ta không phải lúng túng thì anh vẫn nên buông tay đi thôi."

Cố Tân Tân liên tục đấm lên người anh, Cận Ngụ ĐÌnh biết cô bắt đầu quýnh lên. Anh khẽ buông lỏng cánh tay, Cố Tân Tân lập tức chui ra, bắt lấy bàn tay Tu Tư Mân lấy đà đứng lên.

Đầu cô hơi rói, Tu Tư Mân nhìn thấy, đưa tay ra giúp cô vén lại mấy sợi tóc tán loạn, "Không sao chứ?"

"Không sao."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi dựa người về sau, bộ dạng lười biếng quan sát hai người. Tu Tư Mân có thể sống sót bước ra từ cuộc nội chiến của Tu gia, lại đứng ở địa vị như ngày hôm nay, tất cả đều nói rõ một điều rằng hắn không phải là một nhân vật tầm thường. Tất cả tâm tình đều được hắn giấu đi đến triệt để, tỉ như hiện tại, Cận Ngụ ĐÌnh không thể nhìn được từ trên khuôn mặt hắn bất kỳ một sự tức giận nào. Tu Tư Mân khoác nhẹ cánh tay lên bả vai Cố Tân Tân. "Đi thôi."

Cố Tân Tân hung hăng trùng mắt với Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia, tôi hi vọng anh nhớ lời hôm nay chính miệng mình đã nói, nếu chồng tôi không làm chuyện gì có lỗi với tôi thì từ sau xin anh đừng đến làm phiền tôi nữa, người tôi không muốn nhìn thấy nhất trên đời này chính là anh."

Cô xoay người đi theo Tu Tư Mân ra ngoài, lúc sắp tới cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên lên tiếng, "Khoan đã."

Hai người cùng dừng lại, bàn tay Tu Tư Mân đã đặt trên tay nắm cửa.

Giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh vang lên từ phía sau, "Những câu nói vừa rồi của tôi đều không phải là thật, tôi và Cố Tân Tân..... không có làm gì cả."

Tu Tư Mân xoay nắm cửa, nhấc chân đi ra ngoài, Cố Tân Tân đi theo sau hắn, lúc ra khỏi phòng bao không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn.

Mấy người phụ nữ kia vẫn còn bên trong căn phòng, chỉ là đều đã chụm lại một góc, tận lực khiến cho sự tồn tại của mình giảm xuống con số không. Bên trong phòng bao to lớn giống như đã bị bóng dáng của Cận Ngụ ĐÌnh chiếm trọn. Ánh đèn từ bốn phía phủ xuống, bao lấy người đàn ông ngồi trên ghế sô pha, hai tay anh nắm lấy nhau, sống lưng thẳng tắp từ lúc nào đã hơi trùng xuống. Anh ngồi đó, ánh mắt nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, Cố Tân Tân vừa tiếp xúc với thứ ánh sáng cô độc trong mắt anh liền lập tức quay đầu đi, bóng dáng cũng triệt để đi xa.

Nói cho cùng thì anh vẫn sợ Tu Tư Mân sau khi trở lại sẽ làm khó dễ Cố Tân Tân.

Vừa rồi chỉ cần cô cho anh một ánh mắt do dự thôi cũng đã tốt lắm rồi, thế nhưng lần thứ hai Cố Tân Tân xoay người đi, lần thứ hai theo người đàn ông khác rời khỏi anh.

Khổng Thành bước nhanh vào trong, lướt tình hình bên trong phòng bao một lượt, cuối cùng mới hướng về đám phụ nữ đang nhìn nhau. "Đi ra ngoài!"

Bọn họ lập tức lui đi như một làn khói, Khổng Thành đóng cửa lại, "Cửu gia?"

Cận Ngụ ĐÌnh không nói lời nào, duy trì một tư thế ngồi đó, Khổng Thành không tiếp tục hối thúc anh nữa, yên lặng đứng một bên chờ.

Cố Tân Tân theo Tu Tư Mân lên xe, người đàn ông đóng cửa xe lại, hướng về phía tài xế dặn dò, "Về nhà."

"Vâng."

Bên trong xe nồng nặc mùi thuốc lá tản ra từ người Tu Tư Mân, Cố Tân Tân dùng tay che trước mũi. "Anh đã hút bao nhiêu điếu thuốc thế?"

"Tôi không hút, là của mấy người trong phòng bao đó."

"Anh phản ứng nhanh ghê đó, từ chỗ em qua đây cũng chưa tới nửa giờ nữa."

Tu Tư Mân đã bắt đầu ngửi thấy mùi thuốc lá trên người mình, "Cửu gia đích thân đến bắt người, tôi cũng không thể để anh ta thoát vọng được."

Không biết vì sao Cố Tân Tân lại đột nhiên nhớ đến ánh mắt cuối cùng của Cận Ngụ Đinh, thật ra anh có thể không cần nói gì cả, như vậy theo góc nhìn của anh thì chính là có thể khiến cho cô và Tu Tư Mân mâu thuẫn rồi.

Người đàn ông thấy cô không nói lời nào, tiến sát đến. "Sao em không thử xông đến bắt ngò? Biết đâu tôi thật sự giàu ở đó mấy người phụ nữ thì sao?"

"Em rất yên tâm về anh, anh sẽ không." Cố Tân Tân liếc nhìn hắn.

"Vì sao?"

Cố Tân Tân đưa tay lên, hai ngón tay nâng cằm Tu Tư Mân, "Loại phụ nữ đó không lọt nổi mắt xanh của anh, hơn nữa anh là người cẩn trọng, ngoài em và Văn Văn sẽ không dễ dàng để cho người khác đến gần."

Tu Tư Mân cười cười, "Nhưng mà để cho anh ta quần lấy em mãi như vậy cũng không phải cách hay."

"Em đã đưa thiệp cưới cho anh ta, chờ lễ cưới của chúng ta kết thúc anh ta sẽ có thể triệt để hết hi vọng rồi."

Tu Tư Mân liếc bàn tay cô đặt bên cạnh, hắn đưa tay ra nắm chặt, "Tân Tân, em có bao giờ hối hận không?"

"Hối hận gì cơ?"

"Có thể thấy anh ta luôn tìm đủ mọi cách để đến gần em."

Cố Tân Tân cười khổ, "Anh đừng quên em là bị đuổi ra ngoài, lúc em bị ép vào đường cùng anh ta cũng chưa từng xuất hiện lấy một lần."

Tu Tư Mân nhìn cô hồi lâu, không nói nữa, chỉ là bàn tay nắm lấy tay cô càng thêm chặt. Cố Tân Tân cũng không nói gì, nắm chặt lại tay hắn.

Ngày hôm sau.

Thương Lục theo Cận Hàn Thanh đi ra ngoài, cô ấy cũng không biết anh ta muốn đưa mình đi đâu, mãi đến khi chiếc xe lái vào bệnh viện Thương Lục mới ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng lập tức hoảng hốt.

Hai người xuống xe, Cận Hàn Thanh cầm cổ tay cô ấy, "Gần đây em khôi phục rất tốt, nhân lúc thuốc vừa hết chúng ta đi tìm bác sĩ kiểm tra lại một lượt coi sao."

Thương Lục không nói lời nào đi về phía trước, Cận Hàn Thanh cẩn thận nắm tay cô ấy, một tay kia ôm bả vai cô ấy.

Suốt một chặng đường dài đều không thấy một bóng người, nghĩ cũng đúng thôi, Cận Hàn Thanh muốn dẫn cô ấy đi gấp bác sĩ thì

tuyệt đối sẽ không để cho người khác nhìn thấy, vạn nhất bị truyền đi mặt mũi anh ta biết để đi đâu chứ?

Từ trong thang máy đi ra, ngoài ý muốn gặp y tá đứng trước cửa phòng khám, cô ấy vừa thấy Cận Hàn Thanh lập tức đi nhanh đến.

"Cận tiên sinh, bên trong có người, ngài và Cận phu nhân đến phòng bên cạnh nghỉ ngơi chờ một lát ạ."

Sắc mặt Cận Hàn Thanh thoáng chốc trở nên khó coi. "Không phải tôi đã đặt hẹn từ hai ngày trước rồi sao?"

"Chúng tôi cũng là bắt đắc dĩ, người đột ngột tìm tới chúng tôi cũng không đắc tội được."

Cận Hàn Thanh nhắc mắt nhìn cánh cửa khép chặt, có thể chỉ trong một thời gian ngắn sắp xếp lịch khám ở nơi này, xem ra lai lịch của người này cũng không nhỏ. Anh ta dẫn Thương Lục đi vào phòng nghỉ, y tá liếc nhìn Thương Lục, "Tình trạng của Cận phu nhân gần đây tốt chứ ạ?"

Trên mặt Cận Hàn Thanh rõ cuộc cung xuất hiện ý cười. "Cũng được."

"Xem ra hướng trị liệu không sai, tôi tin là không lâu nữa Cận phu nhân sẽ hồi phục hoàn toàn thôi."

Cận Hàn Thanh giương khóe miệng, y tá nhanh nhẹn xoay người đi pha trà. Thương Lục quan sát bốn phía xung quanh, mắt thấy y tá bụng cốc nước lại. "Cận tiên sinh, mời."

Người đàn ông nhận lấy, vốn là muốn đưa cho Thương Lục, nhưng thấy vẫn còn nóng nên đặt sang một bên.

Y tá cầm giấy bút đến, ngồi xuống đối diện Cận Hàn Thanh. "Để lát nữa bác sĩ có thể hiểu rõ trạng thái khôi phục của Cận phu nhân thì bây giờ tôi sẽ hỏi trước vài câu hỏi nhé."

Thương Lục không hề có chút ấn tượng nào với nơi này, bên trong phòng nghỉ cũng chỉ có ba người bọn họ, giọng nói dịu dàng của y tá truyền vào tai cô ấy. "Bữa thuốc cuối cùng là uống lúc nào?"

"Sáng nay."

"Gần đây cảm xúc của Cận phu nhân vẫn ổn định chứ ạ?"

Cận Hàn Thanh thấy Thương Lục không ngừng nhìn về bốn phía, anh ta gật đầu, "Ừ."

Tầm mắt của Thương Lục rơi xuống khuôn mặt của cô y tá nhỏ, thấy cô ta cầm bút nhưng chẳng viết được một chữ, đôi mắt cố định trên khuôn mặt Cận Hàn Thanh trước sau chưa từng rời đi.

Trong ánh mắt kia rõ ràng có thường thức và sùng bái. Thương Lục thấy Cận Hàn Thanh nghiêng đầu nhìn qua, tầm mắt chạm tới ánh mắt của cô y tá nhỏ kia.

Cô gái đó trong khoảnh khắc bị ánh mắt của anh ta làm bối rối, thế nhưng vẫn không có ý định dời tầm mắt đi. Cận Hàn Thanh là một người thông minh như vậy, không thể không phát hiện trong mắt cô ta đều là thứ tình cảm mờ ám.

Y tá cười với Thương Lục, "Cận tiên sinh, ngài thật tốt với Cận phu nhân."

"Còn gì muốn hỏi không?"

Thương Lục cảm thấy bản thân thật bi ai. Nếu như cô ấy là người bình thường thì chắc người khác sẽ không đến nỗi ngay trước mặt cô ấy đi đánh mất đưa tình với chồng của cô phải không? Cô thần trí không tỉnh táo, dù có nhìn thấy thì có thể làm gì được chứ? Thế nhưng rốt cuộc thì cô ấy cũng chỉ là một người điên thôi, người đàn ông ưu tú như vậy có thể dành thời gian đưa cô ấy đến bệnh viện làm trị liệu đã coi như là đủ tận tâm rồi, không lẽ cô ấy còn muốn anh ta phải vì mình mà giữ thân như ngọc?

Cửa phòng nghỉ đột nhiên bị người ta đập lén rầm rầm, ngay sau đó có người đẩy cửa tiến vào.

Thương Lục giật mình, thấy một người đàn ông chạy về phía mình, tay còn không ngừng quơ loạn, "Nhìn nè, diều bay cao quá. Ôi rồi mất rồi, rơi rồi -----"

Phía sau còn có hai người phụ nữ trung niên, bọn họ vội vàng tiến lên nhưng đều không kéo lại được cậu ta.

"Con trai ngoan, đừng làm loạn, mau về nhà nào."

Thương Lục nhìn thấy anh ta đẩy mạnh mẹ mình ra, sức mạnh cũng không hề được kiểm soát, khiến cho người phụ nữ kia lảo đảo đập người vào bức tường bên cạnh. Hai tay Thương Lục vô thức nắm chặt, Cận Hàn Thanh lập tức ôm cô ấy vào trong ngực, "Bạn họ là ai?"

Y tá vội vàng đứng dậy. "Đây là phòng nghỉ, mọi người đi nhầm rồi."

Bác sĩ cũng đã đuổi đến nơi, ông ấy dùi người phụ nữ đứng dậy. "Không sao chứ?"

Trên trán người phụ nữ sưng vù một mảng, người phụ nữ còn lại và y tá còn đang lôi kéo người đàn ông kia.

Anh ta đã hoàn toàn mất kiểm soát, ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ. "Nhìn kia, diều rơi mất tiêu rồi!"

Dù Thương Lục đã chôn mặt trong ngực Cận Hàn Thanh nhưng vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng nét mặt của người đàn ông kia, tuy anh ta đang cười, thế nhưng nét mặt méo mó đến đáng sợ. Anh ta tấn công tất cả mọi người, đến cả mẹ của chính mình cũng không tha. Lẽ nào con người ta lúc phát điên đều là cái bộ dạng này sao?

Người đàn ông kia đã thoát ra được kìm kẹp của hai người phụ nữ rồi xông về phía này, Cận Hàn Thanh nhận ra được Thương Lực đang sợ hãi, liền lập tức đá cho tên đó ngã lăn quay ra đất.

Mấy người trong phòng nghỉ lập tức chạy đến đè lại, người phụ nữ trung niên không quản được đau đớn trên trán nữa, khóc thành tiếng. "Con trai, đừng chấp niệm chuyện quá khứ nữa, con cứ như một đứa bé như vậy, con muốn mẹ phải làm sao đây?"

"Nhìn kia, diều, diều bay lên rồi -----"

Bác sĩ bước nhanh ra ngoài, lúc trở lại mang theo một ống tiêm, dứt khoát đâm xuống, người đàn ông kia lập tức yên lặng.

Từng cảnh tượng ấy đều thu vào trong mắt Thương Lực, cô nhìn lại vết thương trên cổ tay, nói không chừng cô ấy cũng đã từng bị đối xử như thế.

Y tá gọi người đến khênh người đàn ông đó đi, bác sĩ thở dài, ông ấy vốn rất quen thuộc với Cận Hàn Thanh. "Không phải điều gì đâu, vợ chưa cưới của cậu ấy ngồi đúng chuyến máy bay gặp nạn, một người đang yên đang lành liền cứ như vậy mà biến thành người điên."

Thương Lực run rẩy, Cận Hàn Thanh vội vàng vỗ nhẹ lưng cô ấy, "Không sao, đừng sợ."

"Về nhà, em muốn về nhà." Thương Lực bị kích động, dùng sức đẩy mạnh Cận Hàn Thanh ra rồi đứng lên.

Cận Hàn Thanh vội vàng ôm lấy cô ấy. "Thương Lực....."

"Em muốn về nhà!" Thương Lực hướng về phía anh ta gầm nhẹ, Cận Hàn Thanh muốn khiến cô ấy bình tĩnh lại, "Đây chỉ là bất ngờ thôi, em đừng sợ, có tôi ở đây....."

"Bốp -----"

Âm thanh chói tai khiến Cận Hàn Thanh phải nuốt nửa câu sau về, cô y tá nhỏ đứng bên cạnh cũng sững sờ, cô ta há hốc miệng, ánh mắt không nhịn được nhìn chằm chằm Thương Lục.

Lòng bàn tay Thương Lục nóng bỏng, nửa khuôn mặt Cận Hàn Thanh cũng hằn rõ năm ngón tay, Thương Lục lùi về phía sau một bước. "Em muốn về nhà, em không muốn ở lại đây, em muốn đi."

Cận Hàn Thanh hoàn toàn không kịp chuẩn bị, cái tát vừa rồi dĩ nhiên cũng không kịp tránh.

Trên mặt nhất định là đã sưng lên, bác sĩ và y tá đứng bên cạnh nhìn nhau, Cận Hàn Thanh lúc này mới định thần lại, vừa muốn kéo tay cô ấy thì Thương Lục đã hất ra. "Đi ra."

"Được rồi, hôm nay không kiểm tra nữa, chúng ta về nhà trước." Cận Hàn Thanh lần thứ hai tiến lên, mạnh mẽ kéo cô ấy vào lòng ngực mình sau đó nói với bác sĩ kia, "Cứ chuẩn bị thuốc trước, bữa khác tôi sẽ đưa cô ấy đến."

"Được."

Thương Lục rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, cô ấy tránh khỏi ánh mắt của bác sĩ rồi đi theo Cận Hàn Thanh ra ngoài.

Bầu không khí bên trong xe ngưng trọng, tài xế không dám mở miệng, hết sức chăm chú lái xe.

Cận Hàn Thanh sờ khuôn mặt mình, đau, một cái tát này của Thương Lục thật sự là đã dùng toàn lực. Sắc mặt người đàn ông tràn ra nham hiểm, ngọn lửa từ đáy mắt không ngừng bùng lên.

Thương Lục luôn như vậy, ỷ bản thân mình không còn thần trí nên hễ nổi hứng đánh liền đánh, muốn mắng liền mắng, mà anh ta thì một chút phản kháng cũng không làm được.

Thương Lục nắm chặt hai tay với nhau, lòng bàn tay đến bây giờ vẫn còn đau, có thể tưởng tượng được vừa rồi bản thân đã ra tay nặng thế nào.

Cận Hàn Thanh quay đầu về một bên, trong lòng vẫn còn bức bối không sao tan đi hết, thi thoảng anh ta lại sờ má mình, sau đó bị đau lại phải thu tay về.

Thương Lục nghĩ đến cô y tá kia, càng nghĩ càng giận, càng giận thì càng không muốn để ý đến anh ta.

Hai người không nói lời nào, bầu không khí bên trong xe càng ngày càng nặng nề.

Thương Lục chớp mắt một cái, vừa rồi cô ấy phản ứng như vậy, có phải sau khi trở về Cận Hàn Thanh sẽ nhớ cô ấy trong phòng không?

Cô ấy muốn rời khỏi Cận gia, vẫn luôn chờ đợi cơ hội ra ngoài, nhưng vừa rồi cô ấy động thủ với Cận Hàn Thanh, anh ta nhất định là đã nỗi giận.

Ngón tay Thương Lục không ngừng vẽ vòng tròn, cuối cùng chầm chậm nhích đến gần Cận Hàn Thanh, cánh tay đưa ra kéo kéo góc áo của anh ta.

Cận Hàn Thanh không phản ứng, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thương Lục gác cằm mình lên bả vai anh ta, ngón tay hướng đến vành tai Cận Hàn Thanh kéo anh ta quay mặt về phía mình.

Người đàn ông rốt cuộc cũng nhìn lại cô ấy, tức giận hỏi. "Làm gì thế?"

Thương Lục sờ sờ gó má anh ta, "Có đau không?"

Cận Hàn Thanh đẩy tay cô ấy ra, dù biết là Thương Lục điên rồi nhưng anh ta phải chịu đòn như vậy trong lòng sao có thể không ám ức chứ.

Thương Lục nhấc tay lên, bàn tay ấn xuống da mặt anh ta, Cận Hàn Thanh hít một ngụm khí, quay đầu trừng mắt với cô ấy, "Em có ý có phải không?"

Thương Lục bị dọa sợ vội vàng thu tay về, người cũng ngồi thẳng lại, trên khuôn mặt nhỏ cũng tràn ngập sợ hãi. Cận Hàn Thanh thấy thế thì như quả bóng xì hơi. "Thương Lục..... tôi, tôi không cố ý. Tôi không có đau."

Thương Lục dè dặt nhìn anh ta, khiến cho Cận Hàn Thanh đau lòng không thôi. "Thật đấy, tôi không đau, không tin em sờ thử xem."

Thương Lục nghe vậy thì lập tức dùng tay ấn mạnh lên mặt anh ta, Cận Hàn Thanh á lên một tiếng, đau đến mức suýt chút nữa bật người dậy.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Ác Mộng Trở Thành Sự Thật, Tận Cùng Thống Khổ

Dịch: CP88

***

Bỏ đi, bỏ đi, Thương Lục điên rồi, cô ấy cũng không cố tình, càng không biết nặng nhẹ là thế nào.

Bỏ đi.

Cận Hàn Thanh không ngừng an ủi chính mình, mấy ngón tay lần mò đến bên mặt, nhưng đầu ngón tay vừa chạm đến thì cơn đau lập tức lan ra khiến cho anh ta phải vội vàng thu về.

Thương Lục nhìn hết vào trong mắt, tâm trạng cũng thoái mái lên không ít, đáng đời anh ta ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Tuy là vừa rồi anh ta không liếc mắt đưa tình với cô y tá đó, nhưng nếu như không có mặt cô ấy ở đó thì sao? Chẳng ai nói trước được.

"Lát nữa nếu để cho mẹ thấy, tôi xem em ăn nói với bà ấy như thế nào." Cận Hàn Thanh bức bối quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thương Lục cũng chẳng mấy lo lắng đến chuyện này. Cô ấy là người điên đó, người điên có làm gì thì mọi người đều sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua, dù biết cô ấy đánh thì có ai lại nỡ lòng nào đi trách mắng cô ấy được chứ?

Đến lần thứ hai Cận Hàn Thanh quay lại đã thấy Thương Lục quay đầu sang một bên khác vui vẻ ngắm cảnh, đúng là không tâm không phổi mà.

Về tòa nhà Đông, Cận Hàn Thanh gọi tiểu Vu, "Giờ tôi phải đến công ty, cô trông chừng Cận phu nhân cho tốt."

"Vâng."

"Cổng lớn tòa nhà Đông trừ mẹ ra ai cũng không được đi vào."

Tiểu Vu vâng dạ, Cận Hàn Thanh đi đến bên cạnh Thương Lục. Dầu tay trên mặt anh ta còn chưa tan đi hết, Cận Hàn Thanh hơi cúi người hôn lên má Thương Lục. Toàn thân cô ấy căng thẳng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại không động thủ.

"Tôi đi rồi sẽ về sớm, em ở nhà phải ngoan nhé."

Thương Lục không đáp lại, Cận Hàn Thanh đi ra khỏi nhà, trước khi đi còn thuận tay đóng cửa lại.

Tiểu Vu nhìn sang Thương Lục, "Cận phu nhân có muốn ăn hoa quả không? Tôi đi lấy cho phu nhân."

Thương Lục lắc đầu, người hàng ngày ở bên cạnh cô ấy nhiều nhất là tiểu Vu, trừ lúc vào nhà vệ sinh thì tiểu Vu gần như là đều đi theo cô ấy, điều này có nghĩa là cô ấy sẽ biết rất nhiều chuyện, chỉ là cô chịu nói ra hay không thôi.

Thương Lục nhìn ra ngoài cửa, cánh tay đột nhiên nâng lên chỉ về phía đó, "Có người đến kìa."

Tiểu Vu theo hướng chỉ của cô ấy nhìn tới, "Đâu có ai ạ, Cận phu nhân, phu nhân nhìn nhầm rồi."

"Thật đấy, cô nghe đi, có tiếng bước chân. Là phụ nữ." Thương Lục sợ sệt ôm lấy người mình, "Có một người phụ nữ đang đi về phía này, có phải cô ta tìm Cận Hàn Thanh không? Cô ta là ai?"

"Cận phu nhân, đâu có ai đâu ạ." Tiểu Vu đi đến mở cửa, "Phu nhân xem, không có ai mà."

"Tôi nói là thấy có người, một người phụ nữ. Cô ta còn gọi tên Cận Hàn Thanh nữa, cô mau nghe thử mà xem."

Tiểu Vu dường như đã rất quen với tình huống này, cô ấy đóng cửa lại sau đó đi đến trước mặt Thương Lục, "Cận phu nhân, phu nhân đừng nghĩ nhiều, chuyện như vậy từ sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa."

"Vì sao?" Thương Lục nhẹ giọng hỏi, không bao giờ xảy ra nữa, nghĩa là trước đây đã từng xảy ra sao? "Đúng là có người tìm đến mà, cô không nhìn thấy sao?"

"Không có, không thấy ạ." Tiểu Vu đi tìm điều khiển, muốn mở tivi để Thương Lục yên tĩnh lại một chút.

"Cô không thấy là vì trước đây đã từng có người đến sao?" Thương Lục thình lình hỏi.

Tiểu Vu cầm điều khiển từ xa quay lại bên cạnh Thương Lục. "Cận phu nhân, phu nhân đã nhớ lại rồi sao?"

Thương Lục cũng nghe được ngập ngừng trong lời nói của tiểu Vu, cô ấy gật đầu sau đó nói với tiểu Vu, "Có người đã đến phải không?"

"Cận phu nhân, đây đều đã là chuyện trước kia rồi....." Tiểu Vu mở tivi, không muốn Thương Lục hỏi tiếp nữa. "Bây giờ Cận tiên sinh rất tốt với phu nhân, phu nhân hẳn đều đã thấy được."

Thương Lục bình tĩnh nhìn về phía trước, đầu mơ hồ đau, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía bàn trang điểm đã bị dọn dẹp sạch sẽ. Thương Lục tinh táo đã được vài ngày, nhưng phải đến tận lúc này cô ấy mới nhớ ra mình đã quên mất một thứ ở đó.

Cô ấy đứng dậy, bước nhanh về phía bàn trang điểm, đồ đạc trên đó đều đã bị cất gọn đi, hẳn là vì sợ cô ấy sẽ tự làm mình bị thương.

"Hộp của tôi đâu? Hộp của tôi đâu?"

"Hộp gì cơ ạ?" Tiểu Vu bước đến bên cạnh cô ấy.

Thương Lục sốt ruột tìm loạn trên bàn, "Hộp của tôi không còn, không còn nữa....."

"Cận phu nhân, là thứ lúc trước phu nhân đặt ở đây ạ?" Tiểu Vu vội vàng đè lại cánh tay cô ấy, "Phu nhân yên tâm, tất cả mọi đồ đạc của phu nhân đều là một tay tôi thu dọn, không có vứt đi."

"Ở đâu?"

Bên hông tiểu Vu đeo một chùm chìa khóa, cô ấy lấy xuống sau đó mở một ngăn tủ nhỏ phía dưới cùng ra, "Phu nhân xem, đều ở đây hết."

Thương Lục vội vàng ngồi xuống lục lọi, tiểu Vu sợ cô ấy sẽ bị thương nên vội vàng muốn kéo lại tay Thương Lục. "Phu nhân nói với tôi này, phu nhân cần lấy thứ gì? Để tôi lấy giúp cho."

Thương Lục nhìn thấy chiếc hộp nhét trong góc, cô ấy đẩy mấy thứ xung quanh đi sau đó ôm lấy cái hộp kia đứng dậy.

"Cận phu nhân, để tôi cầm cho."

Thương Lục ôm chặt chiếc hộp không buông, dùng sức lắc mạnh đầu sau đó bước nhanh đến trước giường ngồi xuống.

Tiểu Vu hết cách, bất đắc dĩ ngồi xuống dọn lại những thứ đồ bị đẩy tung ra sau đó khóa lại tủ.

Thương Lục vuốt nhẹ mép chiếc hộp, tiểu Vu đi đến bên cạnh cô ấy. "Cận phu nhân, trong đó có bảo bối gì sao ạ?"

"Tôi thích cái này." Thương Lục cọ cọ mặt mình lên đó.

Đó cũng chỉ là một chiếc hộp bình thường, không có góc nhọn, cũng không có thứ gì có thể làm thương Thương Lục, tiểu Vu lúc này mới yên lòng để cho cô ấy giữ nó. Một lúc sau Thương Lục ngẩng đầu nhìn về phía cô ấy. "Tôi đói."

"Phu nhân muốn ăn gì nào?"

"Mì."

Tiểu Vu khẽ cười. "Để tôi đi nói người giúp việc nấu cho phu nhân."

Cô ấy xoay người đi ra ngoài, Thương Lục chờ đến khi tiếng bước chân đi xa, tiếp theo là tiếng cửa đóng lại mới nhanh chóng mở chiếc hộp ra. Tầng trên cùng đặt vài thứ đồ trang sức và mỹ phẩm, Thương Lục mở lớp cách ngăn, nhìn thấy phía dưới vẫn còn chiếc máy quay phim cỡ nhỏ.

Chiếc hộp này có một điểm đặc biệt đó là nó có một hình điêu khắc ngay phía trước ngực trang cho chiếc máy quay này. Lúc trước khi điên Thương Lục đặt nó lên bàn trang điểm, đối diện với chiếc giường lớn của phòng ngủ. Lúc đó dù cô ấy đã lấy Cận Hàn Thanh nhưng xung quanh anh ta có cả tá những lời đồn đặc sắc, hơn nữa trùng hợp cô ấy phải về nhà để hai ngày nên mới nghĩ ra cách này.

Dù sao không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn, sau đó xảy ra chuyện, chiếc máy quay phim đặt ở trên bàn trang điểm có lẽ cũng không bị lấy đi.

Thứ này là sản phẩm của công ty Cận Hàn Thanh phát minh ra, nghe nói là có thể quay liên tục trong vòng 500 ngày. Nói cách khác, chính là chỉ cần không có người tắt nó đi thì nhất định vật này sẽ quay lại được không ít thứ quan trọng.

Thương Lục khẽ nhấn lên, thế nhưng màn hình tối đen. Cô ấy có chút hồi hộp, không lẽ thứ này vừa đặt ở đó thì sáng hôm sau đã bị Cận Hàn Thanh phát hiện ra rồi sao?

Thương Lục ấn nút bật nguồn, không mở được, xem ra là đã hết pin.

Dây sạc ở bên cạnh, Thương Lục nhanh chóng lấy ra. Tiểu Vu hẳn là cũng đã sắp quay lại rồi, cô ấy nhớ là tủ đầu giường có một ổ cắm, Thương Lục mở ra sau đó nhanh nhẹn cắm vào.

Mọi chuyện vừa xong xuôi thì bên ngoài có tiếng bước chân đi đến, tiểu Vu mở cửa đi vào, trên tay còn bưng một bát mì.

Thương Lục ngoan ngoãn ăn sạch sẽ, sau đó nói với tiểu Vu muốn đi ngủ.

Tiểu Vu đỡ cô ấy nằm xuống giường, lại giúp cô ấy đắp kín chăn. Thương Lục nhắm mắt lại, tiểu Vu ngồi bên cạnh trông chừng, một lúc sau đoán chừng Thương Lục đã ngủ mới rón rén rời khỏi.

Tiếng đóng cửa truyền vào tai Thương Lục, cô ấy lập tức mở mắt. Thương Lục ngồi lên sau đó mở tủ đầu giường, rút dây sạc rồi cầm máy quay phim ra.

Thương Lục ngồi giữa chiếc giường lớn rồi mở máy quay phim ra, màn hình sáng lên, tuy là chưa đầy pin nhưng hoàn toàn đủ để xem lại đám video đã quay được.

Thương Lục ấn xuống nút cuối cùng, mở danh sách video.

Bên cạnh mỗi video đều có thời gian đi kèm, Thương Lục tùy ý mở một video ra, phát hiện máy quay hoạt động bình thường thì mới yên tâm lại.

Thương Lục trực tiếp tìm một video sau khoảng nửa năm cô ấy phát điên, mở ra, chất lượng hình ảnh quả thật rất tốt.

Ngón tay của cô ấy liên tục tua đi, mãi đến khi thấy hình ảnh một người phụ nữ khác trong phòng.

Thương Lục lùi lại mấy giây, thấy cửa phòng ngủ bị mở ra sau đó Cận Hàn Thanh ôm một người phụ nữ xinh đẹp gọi cảm tiến vào.

Thương Lục nhíu chặt mày, phạm vi quay của chiếc máy quay này rất rộng, không chỉ nhìn thấy cửa mà còn có thể nhìn thấy cả Thương Lục ngồi trên giường.

Lúc ấy Thương Lục đang ngồi trên giường, vừa thấy hai người đó đi vào liền co rúm lại muốn trốn.

Cận Hàn Thanh giống như đã uống say, anh ta loạng choạng tiến lên, đến bên giường liền đẩy ngã người phụ nữ đó xuống chiếc giường lớn.

Thương Lục kinh hãi đứng lên, Cận Hàn Thanh tháo mạnh cà vạt, ánh mắt mơ màng nhìn cô ấy. "Thương Lục, em xem thử một chút, người phụ nữ này so với em thế nào?"

Khi đó Thương Lục điên điên khùng khùng, thần trí mơ hồ, nhưng hình ảnh này vẫn có thể kích thích đến cô ấy. Thương Lục trên màn hình hết lùi lại rồi lại bước lên, thi thoảng còn dùng tay che lấy tai. Người phụ nữ ngồi dậy, hai tay ôm lấy eo Cận Hàn Thanh kéo anh ta về phía mình.....

Hai người cứ như vậy không biết xấu hổ ở ngay trước mặt cô ấy hôn hít, quần quýt một chỗ. Thương Lục đứng bên cạnh ngây ngẩn nhìn theo, cũng chỉ biết nhìn mà không biết chạy ra ngoài, có thể một chút suy nghĩ đó cô ấy cũng không còn nữa.

Cận Hàn Thanh cho là cô ấy không biết gì cả nên mới có thể thoải mái mà nhục nhã cô ấy.

Người phụ nữ trên giường không ngừng phát ra những âm thanh yêu kiều mị hoặc, tầm mắt Thương Lục chuyển đến khuôn mặt của chính mình trên màn hình, cảm thấy khi đó mình đúng là đáng thương, đáng thương đến mức chính cô ấy hiện tại còn hận không thể chui vào đó an ủi.

Thương Lục trên màn hình bắt đầu la hét, tiến lên muốn kéo Cận Hàn Thanh lại, nhưng căn bản là không kéo lại anh ta.

Người phụ nữ dưới thân anh ta thậm chí còn lên tiếng chê giễu, "Cận phu nhân, phu nhân có thể rộng lượng một chút không? Nếu phu nhân không muốn xem thì cũng có thể nằm luôn xuống đây, ba người chúng ta cùng chơi đùa."

Thương Lục cắn mạnh đầu ngón tay, đau đớn giúp cô ấy kéo lại chút lý trí của bản thân, trước mắt đã bị nước mắt ướt nhòa. Hóa ra cuộc sống trong hai năm qua của cô ấy chính là như vậy, khó trách bệnh tình của cô ấy càng ngày càng tệ. Hóa ra Cận Hàn Thanh có thể vừa ra vẻ quan tâm chăm sóc cô ấy, vừa còn có thể dùng biện pháp biến thái đến buồn nôn như vậy giày vò cô ấy.

Anh ta khăng khăng giữ suy nghĩ trong lòng là vì Cận Ngụ Đinh mà cô ấy biến thành bộ dạng đó, vì sao anh ta chưa từng nghĩ đến Tàn Niệm tìm cô ấy thật ra hoàn toàn là vì anh ta, anh ta mới là kẻ tội lỗi nặng nề đây.

Thương Lục đưa tay quệt nước mắt, nghe tiếng la hét như xé tim gan của chính mình trên màn hình.

Người phụ nữ kia ôm cổ Cận Hàn Thanh, "Sao lại ở chỗ này chứ?"

"Có gì không được?"

"Anh xem..... bên cạnh còn có người nhìn đó."

Bàn tay của Cận Hàn Thanh đặt bên eo người phụ nữ khẽ vuốt ve. "Còn ngại?"

"Thật sự rất kỳ quặc, khó tự nhiên lắm." Người phụ nữ nũng nịu nói.

"Được rồi được rồi," Cận Hàn Thanh đứng lên, kéo người phụ nữ ngồi dậy, "Chúng ta ra phòng khách."

Thương Lục nhìn hai người thân mặt rời khỏi, trên màn hình chỉ còn lại cô ấy ngồi xổm trên mặt đất, không ngừng giật tóc mình gào khóc. Cô ấy như vậy, nhưng Cận Hàn Thanh lúc này đang ở đâu? Anh ta chính là đang ở căn phòng bên cạnh hoan lạc.

Thương Lục không thể hiểu được, rốt cuộc là anh ta hận cô ấy đến thế nào mới có thể nghĩ ra cái cách giày vò như vậy chứ.

Một lúc sau người đàn ông mặc quần dài quay về phòng ngủ, nửa người trên đê trần. Anh ta đi đến trước mặt Thương Lục, thấy cô ấy không chịu đứng dậy thì hung hăng kéo Thương Lục đứng lên.

"Không dám nhìn?"

Thương Lục đánh lén ngực anh ta, Cận Hàn Thanh lập tức đẩy Thương Lục ngã xuống giường, bắt đầu xé quần áo của cô ấy.....

Cô ấy khóc rống, nhưng tất cả cuối cùng đều bị Cận Hàn Thanh ép cho nghẹn lại ở cổ họng. Cả người Thương Lục run rẩy, cúi người nghẹn ngào khóc không thành tiếng, nước mắt từng hàng tuôn xuống.

Ngón tay đặt trên màn hình cũng không ngừng run, Thương Lục cảm nhận được cơn buồn nôn ở cổ họng, loại cảm giác muối ói kia làm thế nào cũng không thể ép xuống. Cô ấy thoát khỏi video đó, ấn xuống mấy lượt, tiếp tục mở một video khác.

Đúng lúc nghe được âm thanh của một người phụ nữ khác, chỉ là khuôn mặt đã thay đổi.

Cận Hàn Thanh thật bẩn, anh ta bẩn thành như vậy, còn có thể khiến cho cô ấy trong lúc điên điên dở dở mang thai, sau đó lại sảy thai.

Mỗi lần anh ta đều là mang về những người phụ nữ khác nhau, nhưng sau đó sẽ đều làm cùng một việc đó là thân thiết ở ngay trước mặt cô ấy. Thương Lục thật sự khâm phục chính mình, khi đó cô ấy không bị kích thích đến mức tự sát đã là quá giỏi rồi.

Thương Lục tắt máy quay phim đi sau đó giấu lại vào trong chiếc hộp, cô ấy nằm dài trên giường, nhưng lăn qua lộn lại một hồi lâu vẫn không sao ngủ được.

Một bên má Thương Lục áp sát với chiếc gối mềm, ánh mắt nhìn chằm chằm một chỗ như người mất hồn, trên gối đã ướt đẫm thành một mảng.

Những hành động cử chỉ của Cận Hàn Thanh trước mắt cô ấy chắc hẳn cũng chỉ là giả tạo, nếu như không phải ma xui quỷ khiến thế nào khiến cho cô ấy đặt thứ này ở đây thì sợ là cả đời này cô ấy cũng sẽ không thể biết được trong hai năm bắn thân phát điên đã xảy ra những chuyện gì.

Cận Hàn Thanh phóng đăng như vậy, người giúp việc của tòa nhà Đông và tiểu Vu hắn là đều thấy được, nhưng bọn họ sẽ không nói cho cô ấy biết, bởi nói với một người điên thì cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Thương Lục nhấm nháp cơn đau xé lòng, trái tim giống như bị người ta không ngừng kéo mạnh muôn xé thành hai mảnh, nước mắt không sao ngừng được, giống như thay cô ấy thả ra hết thảy những sỉ nhục, thay cô ấy đau lòng vì bản thân đã vô lực phản kháng đến thế nào.

Thương Lục nắm chặt chiếc ga trải giường, nhưng dù có dùng sức thế nào cũng không thể xé nát nó ra.

Khóc thỏa thuê, Thương Lục đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt rồi đi ra.

Cô ấy quay về giường, ánh mắt thất thần nhìn chằm chằm trần nhà. Cô ấy biết Cận Hàn Thanh đặt camera giám sát trong phòng nên mấy ngày trước thửa lúc "phát điên" đã đập nát hết.

Tối đó cô ấy còn giả vờ mình mơ thấy ác mộng, sau đó nói với Cận Hàn Thanh có con mắt nào đó đang nhìn chằm chằm mình, liên tục nói đi nói lại như vậy vài lần mới khiến cho Cận Hàn Thanh đập nát chiếc camera giám sát giấu kín còng lại trong phòng ngủ, sau đó còn hứa sẽ không lắp tiếp nữa.

Thương Lục tận lực khiến cho chính mình bình tĩnh lại, cô ấy nhất định là không thể tiếp tục ở lại Cận gia, nhưng cũng không thể về Thương gia. Cô ấy bây giờ không có gì cả, vậy nên cô ấy nhất định phải chuẩn bị cho mình thật tốt sau đó mới có thể rời đi.

Cố Tân Tân bận rộn ở công ty đến nửa đêm mới về đến nhà, cô cũng đã nói với Tu Tư Mân đêm nay mình còn mấy kế hoạch của tháng chưa hoàn thành cần phải tăng ca, nói hắn cứ đi ngủ trước không cần chờ mình.

Đêm đã khuya, Cố Tân Tân ngồi trên xe ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Chiếc xe đi trên đường, Tống Vũ Ninh đang nghe điện thoại, Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn về phía cô ấy.

"Dừng xe."

Cố Tân Tân liếc nhìn, "Có chuyện gì thế?"

"Văn Văn đến Lục Thành rồi, chiếc xe chở con bé gấp chút phiền phức."

"Hơn nửa đêm sao con bé lại đến đây được? Mà Tu Tư Mân cũng đã phái người ở bên cạnh con bé, chị yên tâm đi."

Dù cô không nghe được người bên kia nói gì, nhưng có thể nghe được bên kia là giọng của phụ nữ, hơn nữa giọng nói hốt hoảng, tốc độ nói cũng rất nhanh.

Tài xế vừa rồi sau khi nghe vậy đã lập tức vội vàng tấp sang lề đường.

Tống Vũ Ninh gõ nhẹ lên màn hình điện thoại hai lần, "Anh đưa Tân Tân về trước."

Cô Tân Tân hơi giật mình, "Chị muốn đi đâu?"

Sắc mặt người phụ nữ có chút căng thẳng nhìn ra bên ngoài, trên cửa xe bị mưa phủ kín, đến cả người qua đường cũng không nhìn được rõ ai với ai.

Cô Tân Tân kéo lại cổ tay áo cô ấy, "Chị đi đâu? Để tài xế đưa chị đi đi."

Tống Vũ Ninh hiếm khi nghiêm túc, cô ấy đẩy cửa xe sau đó đóng mạnh lại. Tài xế chậm rãi khởi động xe, Cô Tân Tân nhìn qua gương chiếu hậu nhưng không thấy rõ người bên ngoài, cô bèn áp sát khuôn mặt lên cửa sổ xe, lúc này mới thấy được Tống Vũ Ninh cầm chiếc ô đen đứng dưới đường, mưa cũng khiến cho bóng người cô ấy có chút mơ hồ.

Ven đường sẽ có taxi đi ra, không lâu lắm thì Tống Vũ Ninh bắt được xe.

Chiếc xe phía trước chậm rãi rời đi, Khổng Thành thấy vậy liền cho tài xế bám theo.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi phía sau xe không lên tiếng, Khổng Thành nhìn đồng hồ. Thời gian đã rất muộn, bên ngoài trời còn mưa, đúng là cũng chỉ có Cận Ngụ ĐÌnh là còn cái tâm trạng thảnh thoái mà đi ra ngoài giờ này thôi.

"Cứu gia, còn một đoạn ngắn nữa là đến nhà cô ấy rồi."

"Ừ."

Khổng Thành xoay người nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Vì sao ngài..... nửa đêm còn muôn đi ra ngoài?"

"Khổng Thành, hôm nay tôi đã mơ thấy một giấc mơ."

"Mơ gì cơ ạ?"

Cận Ngụ ĐÌnh lắc đầu, đó là một cơn ác mộng, anh thật sự không muốn nói.

Chiếc xe đột nhiên phanh lại, Khổng Thành được dây đai an toàn kéo về, vừa muốn mở miệng thì tiếng va chạm từ phía trước truyền tới tai.

Cận Ngụ ĐÌnh nhấc mắt nhìn, thấy chiếc xe Cố Tân Tân ngồi đã bị đẩy ra xa rồi lật úp ở bên đường. Đôi mắt anh trợn trừng, không ngờ cơn ác mộng đó lại trở thành sự thật rồi.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Ai Cũng Đừng Hòng Cướp Em Đi

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh không có thời gian gọi tên Cố Tân Tân, anh mở cửa xe, sốt sắng chạy về phía trước.

Khổng Thành cũng đã lấy lại hồn theo xuống xe, hai người không ai nghĩ đến cầm ô, mưa rơi nặng hạt bên ngoài cứ như vậy nện xuống người bọn họ. Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh dần mơ hồ, chiếc xe gây nạn kia chuyền bánh, đạp ga lập tức phóng đi xa.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không quan tâm được điều này, lúc bước nhanh tới còn đạp phải mấy vũng nước. Cận Ngụ ĐÌnh đến trước chiếc xe bị lật, anh không biết Cố Tân Tân ở phía bên nào của xe, chỉ có thể sốt ruột dùng tay lau đi những hạt mưa trên cửa sổ, "Tân Tân, Cố Tân Tân!"

Bên trong xe không có tiếng đáp lại, bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không ngừng lau, "Cố Tân Tân."

"Cứu gia, cửa không mở được."

"Phá đi!"

Khổng Thành hướng về phía tài xế đứng cách đó không xa vẫy tay ra hiệu, tài xế lập tức lái xe đến cạnh bọn họ rồi bước xuống xe, lấy dụng cụ.

Tài xế bước nhanh về phía trước làm tư thế phá cửa, thế nhưng đập lên cánh cửa lại không có chút xoay chuyển nào cả. Cận Ngụ ĐÌnh lòng như lửa dốt, đoạt lấy sau đó dùng sức đập lên cửa xe, nhưng cũng không có gì khác.

Khổng Thành thấy Cận Ngụ ĐÌnh như sắp mất lý trí thì vội vàng kéo anh lại, "Sợ là cánh cửa này đã được chế tạo đặc biệt, tôi sẽ lập tức gọi người đến."

"Còn kịp không?" Cận Ngụ ĐÌnh ngơ ngác hỏi.

"Kịp, nhất định kịp." Khổng Thành vội vàng gọi người.

Cận Ngụ ĐÌnh không nhìn thấy người ở bên trong, bất lực khuỷu gối trên mặt đường, sống lưng cũng cong xuống. Phía trên tấm kính còn đang có nước mưa không ngừng chảy xuống, đột nhiên có cánh tay bám lên tấm kính. Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng nâng cao giọng. "Tân Tân?"

Cố Tân Tân không lên tiếng, không biết là không nói ra lời hay là đã ngất đi.

"Tân Tân, em nói gì đó đi, em đâu rồi? Còn có thể cử động chứ? Nếu như có thể thì thử mở cửa ra....."

Cận Ngụ ĐÌnh biết anh nói những lời này đều là vô dụng, Cố Tân Tân nếu như tỉnh táo thì đã sớm kêu cứu rồi.

Khổng Thành nuôi đám người kia vẫn rất tốt, hiệu suất làm việc luôn là thần tốc, dù sao mỗi khi muốn dùng đến bọn họ khẳng định đều là trong những tình huống liên quan đến tính mạng.

Những thứ dụng cụ bình thường căn bản là không thể phá những chiếc xe kiên cố như tù giam kia, Khổng Thành kéo Cận Ngụ ĐÌnh sang bên cạnh. "Cứu gia, nhất định sẽ không sao."

Khổng Thành để Cận Ngụ ĐÌnh dựa lưng lên chiếc xe của anh, cố gắng giúp anh rời đi sự chú ý, "Cứu gia, rất nhanh thôi sẽ ổn cả thôi."

"Trời mưa lớn thế này, cũng đã trễ vậy rồi, cậu nói vì sao cô ấy một thân một mình..... lại phải liều mạng như vậy chứ?"

Khổng Thành không dám nói lung tung, chỉ sợ sẽ chạm đúng chỗ đau của Cận Ngụ ĐÌnh, "Đây chỉ là bất ngờ."

"Bất ngờ? Tai nạn xảy ra ngay trước mắt chúng ta. Đây không phải bất ngờ, mà là mưu sát."

"Cứu gia....."

Cách đó không xa tiếng cửa bị phá truyền đến, Khổng Thành xoay người nhìn về phía đó, vừa muốn lên tiếng thì Cận Ngụ ĐÌnh đã bước nhanh qua.

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước mặt cô ấy, thấy Cố Tân Tân khép chặt mi mắt, từ trên xuống dưới đều không thấy vết thương ngoài da, chỉ là trên trán có vết máu đọng. Anh ngồi xổm xuống ôm lấy cô ấy, vừa bước nhanh về phía xe mình vừa gọi tên cô ấy, chỉ là Cố Tân Tân lúc này đến sức lên tiếng cũng không có, đừng nói gì là mắng anh.

Cận Ngụ ĐÌnh đặt Cố Tân Tân vào ghế sau xe, chiếc xe phóng nhanh đến bệnh viện. Dọc đường đi có thể thấy được gió càng ngày càng lớn, hàng cây bên đường giống như chỉ một chút nữa thôi là sẽ bật gốc. Mưa cũng càng ngày càng lớn, từng giọt mưa lớn đập xuống tấm kính chắn gió, tiếng lộp bộp àm ĩ như muốn đập nát màng nhĩ bọn họ.

Cố Tân Tân được đẩy vào phòng cấp cứu, cánh cửa đóng lại trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

Không lâu sau y tá đẩy cửa ra, Khổng Thành nhanh nhẹn đi làm thủ tục nằm viện, thế nhưng vì trong bệnh viện cần phải có người ký tên nên Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy không do dự ký tên của mình xuống.

Anh không quan tâm bấy giờ quan hệ của mình và Cố Tân Tân là như thế nào, anh chỉ biết một điều rằng người phải cứu, còn chuyện sai thông tin thì để sau này rồi tính cũng không muộn.

Cận Ngụ ĐÌnh không có tâm tư quản được mấy thứ này, cuối cùng tất cả đều giao cho Khổng Thành xử lý.

Chờ đợi ngoài phòng cấp cứu là một điều già vò con người ta nhất, Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt hai tay, thời gian càng trôi qua thì bàn tay lại thêm siết chặt hơn. Cận Ngụ ĐÌnh không ngừng đập trán lên ngón trỏ, trong đầu anh lúc này chỉ là một khoảng trống rỗng.

Khổng Thành ngồi xuống bên cạnh anh, Cận Ngụ ĐÌnh nhắm mắt, tất cả những khả năng có thể xảy ra lần lượt hiện ra trong đầu, anh thậm chí còn nghĩ dù là Cố Tân Tân có gãy chân, mất trí nhớ hay là tàn tật, thậm chí cả đời không đứng lên được thì anh đều sẽ nuôi cô hết phần đời còn lại. Chỉ cần cô còn sống, còn sống là tốt rồi. Nhưng nghĩ lại liền thấy nực cười, cô ở bên trong không biết thế nào, mà anh ở bên ngoài này còn có thể nghĩ linh tinh xa như vậy.

Anh hét ngồi lại đứng lên, thế nhưng đứng lên rồi lại không biết phải làm gì.

Khổng Thành nhìn anh đi tới đi lui, thi thoảng lại đến trước cửa phòng cấp cứu đi qua đi lại.

Anh ta đã thử trấn an Cận Ngụ ĐÌnh, thế nhưng hiển nhiên đối với Cận Ngụ ĐÌnh lúc này tất cả những lời đó đều chỉ là vô dụng mà thôi. Mà dù anh có nghe lọt thì cũng thế nào chứ, Cố Tân Tân đang hôn mê, còn anh lại không biết làm gì ngoài việc đứng chờ ở đây.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Cận Ngụ Đinh cũng theo đó mà càng ngày càng trở nên bất an lo sợ.

Tống Vũ Ninh đưa Tu Thiện Văn về đến nhà, nhìn thấy Tu Tư Mân đang nghe điện thoại.

Tống Vũ Ninh đẩy vali của Tu Thiện Văn vào trong, "Muộn vậy rồi em còn tới đây làm gì hả?"

Tu Tư Mân bước nhanh xuống, vừa thấy Tống Vũ Ninh sắc mặt liền thay đổi hoàn toàn, "Sao cô lại ở đây?"

"Văn Văn tới đây, trên đường xảy ra chút chuyện....."

"Chuyện của con bé tôi sẽ tự có sắp xếp, tôi cho cô đi theo Cố Tân Tân là để cô bảo vệ cô ấy!"

"Tân Tân..... vẫn chưa về ạ?"

Khuôn mặt Tu Tư Mân tái mét, cắn răng nói. "Tai nạn xe, đã được đưa vào bệnh viện."

"Cái gì?" Tống Vũ Ninh thắt kinh, "Không, không thể nào. Lúc tôi rời đi còn rất tốt mà."

Tu Tư Mân bước nhanh ra ngoài, Tu Thiện Văn cũng bị dọa sợ. "Anh, em đi cùng anh."

"Đừng gây thêm phiền phức cho anh." Tu Tư Mân quay đầu lại liếc cô bé một cái, tầm mắt rất nhanh chuyển qua Tống Vũ Ninh, "Trông chừng con bé cho tốt."

Tống Vũ Ninh đuổi theo lên hai bước. "Vẫn là để cho tôi đi cùng đi."

Tu Tư Mân mở cửa bước ra ngoài. "Lúc tôi để cho cô đi theo cô ấy, cô đã ở đâu?"

"Thật xin lỗi."

"Quay về sẽ tính sổ với cô!" Tu Tư Mân bỏ lại câu đó rồi bước nhanh đi.

Tu Thiện Văn đi theo ra đến cửa, cuối cùng quay sang nhìn Tống Vũ Ninh, "Chị đâu sẽ không xảy ra chuyện gì chứ ạ?"

"Sẽ không."

Cố Tân Tân mỉm cười lớn như vậy, nhất định sẽ không sao.

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, lúc Cố Tân Tân được đẩy ra vẫn còn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, ngờ ngợ nhìn thấy một bóng người xông về bên này.

Cô không sao nhớ được trước khi ngất đi đã xảy ra chuyện gì.

Cô cố gắng muốn mở mắt ra, thế nhưng làm cách nào cũng không mở ra được, đỉnh đầu có ánh đèn chói chang chiếu thẳng vào mắt, Cố Tân Tân còn mơ hồ nghe thấy có ai đó đang gọi tên mình.

Mỗi tiếng hít thở của cô đều cực kỳ nặng nề, mỗi một lần không khí tiến vào đều có thể khiến cho cô đau đớn đến chết đi sống lại.

Khoang ngực giống như bị xé rách, thế nhưng Cố Tân Tân vẫn còn tâm trạng đoán người bên cạnh là ai. Cô hơi hé mi mắt, nhưng vẫn chỉ thấy một cái bóng mờ mờ.

"Tu Tư Mân." Cô nhỏ giọng gọi tên hắn, bởi vì ngoài hắn ra cô cũng không nghĩ được đến ai khác.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thấy tiếng cô nỉ non, anh không đáp lại, chỉ càng thêm nắm chặt tay cô hơn.

"Anh đến rồi." Cố Tân Tân mơ hồ hò hò, không nghe được tiếng người đàn ông trả lời mình.

Người đàn ông chỉ một mực nắm lấy tay cô, một đường đi tới phòng bệnh.

Anh ôm lấy cô đặt lên giường bệnh, Cố Tân Tân người thấy một mùi hương quen thuộc, nhưng không phải là Tu Tư Mân, rốt cuộc là ai nhỉ?

Cô muốn quay đầu nhìn thêm một lần, nhưng phát hiện ra đầu không thể nhúc nhích, giống như cổ của cô đã bị cố định lại.

Cố Tân Tân nghe thấy bác sĩ nói gì đó mà gãy xương, gì mà va chạm, còn nói phải ở lại bệnh viện quan sát thêm ít nhất nửa tháng. Cô muốn đứng dậy phản đối, thế nhưng toàn thân vô lực, cuối cùng mi mắt còng trừng xuống.

Bên trong phòng bệnh rất nhanh yên tĩnh trở lại, Cố Tân Tân cảm thấy thoải mái không ít, ít nhất thì bên tai cô không còn tiếng lầm rầm nhức óc nữa.

Cận Ngụ Đinh ngồi xuống bên cạnh, tuy là Cố Tân Tân đã thoát khỏi giai đoạn nguy kịch nhưng trái tim anh vẫn lơ lửng không yên.

Bộ dạng này của cô khiến anh có chút không đành lòng nhìn thêm, cuối cùng đành quay đầu về một bên.

Lúc Cố Tân Tân hoàn toàn tỉnh lại, còn chưa kịp quan sát tình hình xung quanh thì đã bị giọng nói lo lắng ở một bên lôi kéo sự chú ý. "Em tỉnh rồi."

Cô muốn quay đầu, thế nhưng phát hiện mình vẫn không nhúc nhích được.

"A -----" cô chỉ vừa động một chút thôi toàn thân đã đau rã rời.

Cận Ngụ Đinh đứng lên đi đến trước mặt cô, để cho cô có thể nhìn rõ mặt anh.

Cố Tân Tân sau khi nhìn rõ ràng là anh, câu đầu tiên vội mà lại là. "Sao anh lại ở đây?"

"Tôi vẫn luôn ở đây, nếu không em nghĩ là ai hả?"

Cố Tân Tân nhấp mắt lại, một lần nữa mở ra, tầm mắt quét một vòng quanh phòng bệnh, "Tu Tư Mân đâu?"

Cận Ngụ ĐÌnh tức giận ngòi về chỗ cũ, "Em còn muốn tìm anh ta?"

"Vừa rồi rõ ràng tôi nghe thấy tiếng của anh ấy mà."

"Cố Tân Tân, em có lương tâm không vậy hả?"

Cố Tân Tân cười khanh khách, "Tôi làm sao thế này?"

Cận Ngụ ĐÌnh cắn răng. "Vẫn còn cười được?"

"Đương nhiên là phải cười chứ, đại nạn không chết tất có hậu về sau, tôi đang rất mong chờ tương lai của mình đây."

"Em có biết vừa rồi suýt chút nữa đã gãy cổ rồi không? Em nhìn bộ dạng em bây giờ mà xem, sờ thử đầu em mà xem, nó đã tạm biệt cơ thể em mà đi rồi đấy!"

Cố Tân Tân nghe xong, bàn tay thật sự đưa ra sờ đến lớp cố định trên cổ, xem ra lúc chiếc xe lật lại một chân cô đã bước qua cánh cửa tử rồi. "Cận Ngụ ĐÌnh, anh vẫn còn tâm tình trêu đùa nhỉ."

Cô hơi động cái cổ, cơn đau liền lập tức kéo đến, cô không dám lộn xộn nữa, dù sao như vậy cũng tốt, không phải nhìn thấy mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Mấy giờ rồi?"

"Em muốn làm gì?"

"Báo cho người nhà nha."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái. "Tôi chính là người nhà của em."

"Tôi nói thật đấy, xem bộ dạng này của tôi thì nhất định là sẽ phải nằm viện, sau đó sẽ có cả chuỗi thủ tục....."

Cận Ngụ ĐÌnh cắt đứt lời cô, "Tôi cũng không lừa em, lúc em làm cấp cứu cần ký tên cũng đều là tôi ký."

Cố Tân Tân duỗi tay từ trong chăn ra, "Điện thoại của tôi đâu?"

"Lúc tôi cứu em ra không hề thấy điện thoại của em."

Cô hình như muôn nhỗm người dậy, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng đè lại mu bàn tay của cô, "Muốn chết hả?"

Bên ngoài truyền đến tiếng gỗ cửa, Cận Ngụ ĐÌnh để Cố Tân Tân nằm trở lại rồi đáp. "Vào đi."

Không Thành đẩy nhẹ cửa đi lên vài bước, cũng không xuất hiện trong tầm mắt của Cố Tân Tân. "Cửu gia."

"Có chuyện gì?"

"Tu Tư Mân đến rồi."

Cố Tân Tân xoay cổ, cô vẫn chưa quen với chuyện bị cố định cổ nên luôn quên mất. Cố Tân Tân đau đến mức phải hít một ngụm khí lạnh, Cận Ngụ ĐÌnh nhét tay cô vào trong chăn. "Không gấp."

Không Thành liếc người trên giường bệnh. "Anh ta đến tìm Cố Tân Tân."

"Tôi đã nói rồi, không gấp."

Cố Tân Tân tiếp tục đưa tay ra, lần mò sang bên cạnh, thế nhưng đều không mò tới. Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy thì đưa tay về phía cô, Cố Tân Tân lập tức nắm chặt, "Để anh ấy vào."

"Em cũng không nghĩ thử xem hôm nay vì sao mà mình bị người ta đâm sao?"

Cố Tân Tân trầm mặc một lúc. "Có thể là bất ngờ thôi."

"Quan hệ xung quanh em đơn giản như vậy, dù có người muốn hại thì cũng sẽ không dùng thủ đoạn độc ác như thế. Tu Tư Mân thì khác, phía sau anh ta có hàng tá người chờ đợi anh ta chết đi, em có biết không hả? Cố Tân Tân, em cũng đâu phải kẻ ngốc, không lẽ lại còn muốn làm đệm thịt chăn cho anh ta sao?"

Cố Tân Tân bất động nằm đó, cũng nhờ thế mà đầu óc linh hoạt hơn rất nhiều, "Sao tôi lại là đệm thịt cho anh ấy chứ? Mỗi ngày anh ấy còn phải đối mặt với nhiều nguy hiểm hơn tôi gấp bội."

"Vậy mà em còn muốn ở cạnh một kẻ nguy hiểm như thế?"

Cố Tân Tân miệng lưỡi khô quắt queo, giọng nói cũng mang theo không ít cô đơn, "Đôi khi con người ta cũng là do thân bất do kỷ, dù biết anh ấy nguy hiểm nhưng trước đó nếu không có anh ấy thì tôi cũng sẽ không khá hơn chút nào. Dù sao tôi vẫn chưa chết phải không? Nếu đã có thể sống thì sau nhất định sẽ còn có cơ hội trở mình thôi."

Cận Ngụ Đinh nghe vào tai, đột nhiên cảm thấy khiếp đảm, Không Thành đứng bên cạnh anh lên tiếng nhắc nhở. "Tôi không để anh ta tới đây, nhưng anh ta cũng không chịu đi."

Cố Tân Tân nghe ra bất thường, "Sao lại không cho anh ấy đến đây?"

Cô không biết phòng bệnh này đã bị canh giữ nghiêm ngặt, càng không biết vệ sĩ ở bên ngoài đã được lệnh, không có phân phó của anh sẽ không để cho ai vào, kể cả bác sĩ và y tá.

"Cố Tân Tân, tôi sẽ không để cho anh ta vào đây, càng không tạo cơ hội cho anh ta mang em đi. Em chỉ cần ngoan ngoãn ở trong này

dưỡng bệnh là được rồi."

Cố Tân Tân giật mình, "Anh muốn giam tôi?"

"Em muốn đi cùng anh ta, không thể. Anh ta muốn đến đây cướp người, cũng được thôi, tôi chờ xem anh ta có thể đoạt em về hay không."

***

Bát Bát: Hồi tôi phát hiện ra một cái game cực kỳ thú vị tên là "Granny". Mọi người nếu có ai thử thì sau bày ta cách chơi với, vì ta vẫn chưa có qua được màn nào cả:))))

p/s: hôm qua không đăng được chương mới lên wattpad và wordpress mà chỉ đăng được trên fb hiuhiu~~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Đích Thân Chăm Sóc

Dịch: CP88

***

"Anh....." Anh thật sự khiến cô nói không nên lời.

Cận Ngụ ĐÌnh nói với Khổng Thành. "Đuối anh ta đi đi, nói anh ta đừng phí sức."

"Nhưng mà....." Trong mắt Khổng Thành hiện ra do dự. "Anh ta nói nếu không gặp được Cố Tân Tân thì sẽ không đi."

"Cận Ngụ ĐÌnh, dù thế nào thì đây cũng là bệnh viện, Tu Tư Mân là người nhà của tôi, anh không cho anh ấy gặp tôi là vì muốn anh ấy thật sự mang người đến cướp sao?" Cố Tân Tân nói một hơi dài, chút không khí ít ỏi trong lòng ngực vì thế mà rút cạn, cô nhẹ giọng thở dốc.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng từ trên cao nhìn xuống, "Để cho anh ta mang em về tìm cái chết sao?"

"Không phải, anh ấy....."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay gót chân, Cố Tân Tân nóng nảy muốn kéo anh lại, thế nhưng cô hiện tại nhúc nhích không nổi, cuối cùng đành nhìn theo bóng lưng Cận Ngụ ĐÌnh dần khuất sau cánh cửa.

Người đàn ông mở cửa đi ra ngoài, hành lang có mấy vệ sĩ đứng nghiêm ở đó. Anh dừng chân trước cửa, nhìn thấy bóng người Tu

Tư Mân thấp thoáng cuối hành lang.

Cận Ngụ ĐÌnh đi lên hai bước, Tu Tư Mân ngoài cười nhưng trong không cười nhắc khéo miệng, "Cửu gia, Tân Tân không sao chứ?"

"Anh hi vọng cô ấy xảy ra chuyện, hay là không?"

"Cô ấy là vợ tôi, đương nhiên tôi không mong cô ấy xảy ra chuyện."

Cận Ngụ ĐÌnh cười lạnh, "Cô ấy chỉ vừa mới thoát khỏi tình trạng nguy kịch, chậm một chút nữa thôi là chết rồi."

Trên khuôn mặt Tu Tư Mân không có một chút biểu cảm dư thừa, Cận Ngụ ĐÌnh quan sát một chút, "Nghe tôi nói như vậy mà anh cũng không thấy sợ hãi hay cảm giác nghĩ mà sợ sao?"

"Cô ấy không sao là được rồi."

"Có phải anh đã sớm quen cuộc sống này nên nhiều cũng thành quen? Anh cảm thấy chỉ cần không chết là được rồi, còn quá trình ở giữa thế nào anh cũng không buồn để ý, có phải không?" (Bát Bát: Lúc trước cũng có ai đó nói chỉ cần không chết là được rồi đó:))))

Ánh mắt Tu Tư Mân nhàn nhạt dừng trên khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh, hắn đương nhiên lo lắng, chỉ là trước mặt người không liên quan hắn nhất định phải giấu tâm tình của mình đi thật triệt để, "Tân Tân là vợ tôi nên Cửu gia kịp thời cứu cô ấy tôi dĩ nhiên tôi phải nói lời cảm ơn, còn chuyện từ bây giờ anh có thể giao cho tôi rồi."

"Không cần, không phiền đến anh."

Tu Tư Mân nhíu chặt hai hàng lông mày. "Lời này của Cửu gia tôi nghe không hiểu."

"Nghe không hiểu phải không? Được thôi, để tôi nói thẳng ra vậy. Ý của tôi chính là, anh đừng hòng mang Cố Tân Tân đi đâu hết, cô ấy ở đây rất tốt, ăn được ngủ được, còn có đội ngũ y bác sĩ tốt nhất. Bác sĩ cũng đã nói cô ấy cần phải nằm lại viện dưỡng thương, mà tôi dám khẳng định sẽ không có nơi nào có thể tốt hơn điều kiện ở đây đâu."

Tầm mắt Tu Tư Mân lướt qua Cận Ngụ ĐÌnh, dừng lại trước cửa phòng bệnh, "Cửu gia, anh đừng quên quan hệ của tôi và Tân Tân."

"Quan hệ của hai người trong mắt tôi vô nghĩa thôi, người ở đây, tôi sẽ không thả. Anh muốn sử dụng biện pháp mạnh cũng được thôi, báo cảnh sát cũng chẳng sao, tôi đều sẽ tiếp tay cùng." Cận Ngụ ĐÌnh sợ là cả đời này sẽ không thể nào quên đi được hình ảnh đó, lực va chạm của hai chiếc ô tô thật sự rất lớn, anh chỉ cần nhắm mắt là hình ảnh chiếc xe của cô lật úp ngay trước mặt lại hiện ra.

"Xem ra có một câu này tôi không thể không nhắc anh, tháng sau chúng tôi phải tổ chức lễ cưới, anh giam lỏng cô dâu của tôi là muốn gì đây?"

Khóe mắt Cận Ngụ ĐÌnh giật giật. "Lễ cưới của hai người có cử hành được hay không còn phải xem bác sĩ nói gì, nếu ngày hôm đó ông ấy nói Cố Tân Tân vẫn chưa thể xuất viện thì sao? Không lẽ anh vẫn còn muốn tổ chức?"

"Tôi chỉ muốn hỏi Cửu gia một câu, anh lấy thân phận gì không cho tôi gặp Tân Tân?"

Cận Ngụ ĐÌnh trong nháy mắt bị hắn chọc trúng chỗ đau, anh cắn răng trả lời, "Tôi là chồng cũ của cô ấy."

"Này không tính được, dù sao hai người còn chưa đăng ký kết hôn."

Phẫn nộ hòa cùng từng nét ngũ quan anh tuấn của Cận Ngụ ĐÌnh, anh cười lạnh, "Tùy anh muốn nói sao thì nói, mùa này trời

nhanh sáng, anh vẫn là nênh nhanh quay về ngủ đi thôi. Đừng nói hôm nay chỉ có một mình anh tới, dù ngày mai anh có dẫn theo cả một đám người đến tôi cũng sẽ không thả người, nghĩ cũng đừng nghĩ có thể đoạt người từ trong tay tôi đi. Tu Tư Mân, anh đừng quên nơi này là Lục Thành, trước khi đặt chân đến nơi này hắn là phải tìm hiểu trước chỗ này ai là chủ!"

"Tôi đương nhiên biết. Cửu gia không chỉ có Cận gia hậu thuẫn, sau lưng còn có Cận thị trưởng, người bình thường không ai dám chọc vào." Vẻ mặt Tu Tư Mân lãnh đạm, ánh đèn trên hành lang có thể tính là mờ nhạt, thế nhưng vẫn có thể khiến cho từng sợi dây thần kinh của những người ở đây căng như dây đàn. "Anh mở miệng ra liền nói là vì Tân Tân, anh có thể đảm bảo cô ấy ở lại đây sẽ không xảy ra chuyện gì không?"

"Nếu như tôi đã để cho cô ấy ở lại thì đây tuyệt đối sẽ là nơi an toàn nhất."

"Được thôi, vậy tôi muốn nhìn mặt cô ấy một chút chắc được chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh không chút lưu tình phun ra mấy chữ. "Cô ấy ngủ rồi."

Tu Tư Mân cười lạnh, "Chuyện như vậy đúng là lần đầu tiên tôi gặp phải đấy, quan hệ đã được pháp luật bảo vệ mà vẫn vô dụng với Cửu gia."

"Đúng."

"Rất tốt." Tu Tư Mân không tiếp tục kiên trì, "Hi vọng Cửu gia nói lời giữ lời, đến lúc đó nhớ trả lại cho tôi một Cố Tân Tân hoàn hảo nguyên vẹn."

Trong phòng bệnh, Khổng Thành đứng gần cửa, Cố Tân Tân ngờ có thể nhìn thấy bóng người của anh ta.

"Khổng Thành."

Cái bóng đó hơi động, Cố Tân Tân hơi nhắc tay lên. "Tôi muốn ngồi dậy."

"Cô vẫn là nên nghe lời bác sĩ, chịu khó nằm dưỡng thương đi."

"Anh không sợ bọn họ sẽ đánh nhau?"

Khổng Thành cực kỳ ung dung, nhìn không ra một chút nào là lo lắng. "Cô yên tâm, chúng tôi đồng người hơn, dù có đánh nhau thật thì Cửu gia cũng không phải là người chịu thiệt."

"Anh cũng cảm thấy anh ta làm như vậy là đúng sao? Gây thù chuốc oán với Tu Tư Mân có điểm nào có lợi chứ? Lại nói chuyện này đều là vì tôi, không đáng..... Anh đi theo anh ta lâu như vậy, nhất định biết phải làm thế nào mới là tốt nhất cho anh ta....."

"Bác sĩ đã dặn dò phải để cho cô nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt, cô vẫn là nên ngoan ngoãn một chút đi."

Cố Tân Tân vẫn còn muốn thuyết phục anh ta, "Anh không cảm thấy Cận Ngụ Đinh tìm một người khác là cách tốt nhất sao?"

"Nhìn cô có vẻ vẫn còn rất dồi dào sức lực nhỉ, tôi đề cử một cách này cho cô nhé. Cô đếm cùi đi, có lẽ rất nhanh sẽ ngủ được thôi."

"....." Cố Tân Tân thật sự bị anh ta làm cho nội thương, đúng là đâm đầu phải một cái cọc gỗ.

Bên tai truyền đến tiếng mở cửa, Cận Ngụ Đinh bước vào trong rồi đi đến bên giường, cô nhìn về phía sau anh, không thấy Tu Tư Mân.

"Anh ấy đâu rồi?"

"Về rồi."

Cố Tân Tân kinh ngạc, "Cận Ngụ ĐÌnh, rốt cuộc là anh muốn làm gì?"

Người đàn ông ngồi xuống mép giường. "Tôi thấy tinh thần của em vẫn rất tốt, vất vả nhặt về được một cái mạng mà cũng không biết quý lấy. Tôi muốn làm gì à? Không phải tôi đã nói rõ với em lầm rồi sao? Em không cần phải hết lần này đến lần khác hỏi lại không biết mệt thé đâu."

Cố Tân Tân cũng đã kiệt sức, hơn nữa đau đớn toàn thân cũng đang bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy. Cô nhắm mắt lại, âm thanh phát ra cũng rất nhẹ, rất thấp. "Tôi muốn ngủ."

"Ngủ đi, ngủ ngon." Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy sau đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Khổng Thành thả nhẹ bước chân đi ra ngoài.

Cố Tân Tân nằm đó giả vờ đã ngủ thiếp đi, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm bàn tay của cô, muốn đưa tay ra cầm lấy tay cô, thế nhưng lại sợ đánh thức cô dậy.

Anh không hề cảm thấy buồn ngủ, trái tim vẫn bị hoảng hốt và sợ hãi quần lấp không buông. Lòng bàn tay anh lạnh lẽo, đợi đến khi hô hấp của Cố Tân Tân đều đặn mới đưa tay ra phủ lên mu bàn tay cô.

Bàn tay anh rất lạnh, nói giống như khối băng cũng không quá. Cố Tân Tân không biết trong lòng anh bây giờ khổ sở thế nào, dù cô đã thoát khỏi nguy kịch nhưng dư âm của nó vẫn còn ám ảnh đến anh.

Đầu ngón tay người đàn ông dịu dàng vuốt nhẹ từng ngón tay của Cố Tân Tân, bầu không khí bao quanh yên lặng đến ngọt ngạt, cũng chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của hai người. Dây thần kinh của Cố Tân Tân đều bị kéo căng, nếu còn tiếp tục như vậy thì sợ là đêm nay cô cũng đừng mong ngủ được.

Cố Tân Tân rút tay về rồi rụt vào trong chăn, tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống khuôn mặt cô.

Cô vẫn không hề mở mắt, giọng nói khàn khàn vang lên. "Đừng như vậy."

"Vì sao còn chưa ngủ?"

"Cận Ngụ Đinh, cầm được thì phải buông được."

Sắc mặt người đàn ông thoảng chốc trở nên âm u, "Nếu tôi không bỏ xuống được thì phải làm thế nào?"

"Anh biết rõ có rất nhiều chuyện không thể thay đổi được nữa."

Cận Ngụ Đinh không lên tiếng, anh khom lưng, nửa người trên nằm xuống bên cạnh Cố Tân Tân.

Tòa nhà Đông.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tuy đã là nửa đêm nhưng Thương Lục vẫn chưa ngủ, vậy nên vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Cận Hàn Thanh vì không muốn làm phiền cô ấy nên lúc đi vào cũng tận lực khiến cho tiếng bước chân giảm xuống thấp nhất có thể, đi đến trước giường anh ta không khỏi dừng lại chân, nhìn Thương Lục một cái.

Trên người anh ta có mùi rượu nồng nặc, còn xen lẫn cả mùi thuốc lá, Cận Hàn Thanh nhanh chóng đi tắm rửa. Thương Lục men theo ánh đèn ngủ liếc nhìn thời gian, xem như anh ta ở bên ngoài phóng đãng xong rồi vẫn còn biết đường về. Nhưng nếu như anh ta cứ việc đi cả đêm khỏi cần về, để cô ấy một mình ở lại tòa nhà Đông không phải là tốt nhất sao? À, cũng có thể là anh ta sợ mình quá vô pháp vô thiên sẽ không qua được con mắt của Tần Chi Song, nên mới ở ngay trước mặt người khác cố gắng giữ gìn hình tượng một người chồng hoàn hảo.

Thương Lục duy trì tư thế nằm im bất động, Cận Hàn Thanh tắt đèn đi ra, đến trước giường, vén chăn nằm xuống.

Anh ta áp sát ngực sau lưng Thương Lục, cánh tay cũng rất tự nhiên mà ôm lấy eo cô ấy. Tiếng hít thở của Thương Lục có hơi loạn, nhưng chung quy vẫn không đẩy anh ta ra.

Cận Hàn Thanh ngửi được trên người cô ấy có mùi sữa tắm thơm thoang thoảng, tức thì khó lòng kìm néi siết chặt cánh tay lại, đôi môi mỏng cũng lần xuống đặt lên chiếc cổ mảnh mai của Thương Lục.

Thương Lục theo bản năng rụt vai về, Cận Hàn Thanh thấy vậy thì cánh tay trượt xuống trước ngực Thương Lục, bắt đầu cởi đồ ngủ của cô ấy. Thương Lục không tiếp tục giả vờ ngủ được nữa, đưa tay ra đè lại bàn tay Cận Hàn Thanh, thế nhưng sức mạnh của anh ta rất lớn, lập tức nhổm người dậy khóa chặt lấy cô ấy.

Cận Hàn Thanh đè phía trên Thương Lục khiến cô ấy không có cách nào giãy dụa sau đó đưa tay vào áo ngủ của Thương Lục, chầm chậm đẩy lên. Thương Lục thật sự không ngờ được anh ta lại tinh lực dồi dào như vậy, đến cả người điên cũng không buông tha.

"Không muốn....." Thương Lục hạ giọng phản kháng, đưa tay đẩy mạnh người đàn ông ra, thế nhưng cô ấy làm sao có thể dừng lại được một người đàn ông đã bị dục vọng xâm chiếm lí trí chứ. Anh ta cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, vì Thương Lục mà đã nhịn lại không ít lần, hiện tại anh ta thật sự đã nhịn không nổi nữa.

Cận Hàn Thanh hôn liên tiếp lên khuôn mặt nhỏ của Thương Lục, đẩy không ra, ngăn cũng không ngăn được, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng tiếp theo anh ta muốn làm lại khiến Thương Lục buồn nôn.

"Thương Lục." Tiếng nỉ non của anh ta không ngừng rót vào tai Thương Lục, thế nhưng trong đầu cô ấy lúc này ngập kín đều là hình ảnh anh ta ôm áp những người phụ nữ khác, cô ấy thật sự không muốn bị bàn tay bẩn thỉu của anh ta chạm vào.

Thương Lục dùng sức chống trước ngực không cho anh ta lại gần, Cận Hàn Thanh lập tức kéo hai tay cô ấy đặt bên người sau đó cúi người hôn lên môi cô ấy. Thương Lục không đau lại được anh ta, chỉ có thể dần bất lực từ bỏ.

Bàn tay của Cận Hàn Thanh lướt từ eo nhỏ của cô ấy lên phía trên, đến xương quai xanh rồi lại dịch xuống, bàn tay to bao lấy ngực Thương Lục.

Anh ta nghĩ rằng Thương Lục đã từ bỏ phản kháng, liền thả lỏng nghiêng người hôn lên môi cô ấy. Thương Lục đưa hai tay ôm lấy bả vai anh ta khiến cho Cận Hàn Thanh mừng rỡ, thế nhưng làm sao cũng không ngờ đến giây tiếp theo nghênh đón anh ta là một cơn đau đớn rút tim.

Thương Lục há miệng cắn vào cổ anh ta, nơi đó không có nhiều thịt nên cũng không phải dùng quá nhiều sức. Cận Hàn Thanh đẩy Thương Lục ra, thế nhưng cô ấy lại như con thú hoang phát điên, bị phản ứng của anh kích thích càng cắn sâu hơn.

Ngũ quan người đàn ông méo mó vì nhịn đau, trên trán chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu, anh ta đưa tay ra án lên vai Thương Lục. "Thương Lục, nhả ra."

Ngược lại Thương Lục càng thêm dùng sức, Cận Hàn Thanh hít vào một ngụm khí lạnh. Anh ta không đành lòng làm đau Thương Lục, cuối cùng đành nhẫn nhịn chờ cho cô ấy cắn mỏi rồi nhả ra.

Thế nhưng Thương Lục dĩ nhiên không có dễ dàng buông tha như vậy. Cô ấy rất hận, tức giận trong lòng cũng không biết làm sao phát tiết ra ngoài. Cận Hàn Thanh đúng là đã đụng phải lưỡi thương rồi.

Thương Lục không tin anh ta sau khi đi xã giao về có thể sạch sẽ không dính chút bẩn, nếu đã ở ngoài chơi đùa chán rồi thì vì sao về nhà còn không chịu buông tha cho cô ấy? Anh ta không thấy mệt, nhưng cô ấy thấy cực kỳ buồn nôn đây.

Cận Hàn Thanh cảm giác được một miếng thịt của mình sắp bị cắn rời xuống rồi, anh ta đưa tay ra nắm lấy cầm Thương Lục nhưng cô ấy vẫn không chịu nhả ra. Cận Hàn Thanh không còn cách nào khác dùng sức bóp nhẹ cầm cô ấy, Thương Lục buộc phải lưu luyến rời đi, Cận Hàn Thanh lập tức ngồi dậy.

Anh ta đưa tay lên lần mò cổ mình, đau đớn lan ra quanh chỗ bị cắn, đau đến mức khiến anh ta có cảm giác bên tai có tiếng ong ong.

Trong lòng bàn tay có cảm giác nhớp nháp, Cận Hàn Thanh biết nhất định đó là máu. Trong phòng chỉ có chút ánh sáng lờ mờ, Cận Hàn Thanh nhìn về phía Thương Lục đã rụt người vào trong bóng tối, cô ấy không điên lên mà ngược lại còn yên tĩnh ngồi đó, càng lúc càng khiến anh ta có cảm giác khác lạ.

"Thương Lục?"

Thương Lục nhắc chân đá về phía anh ta, sức mạnh lớn đến mức giống như muốn đạp anh ta lăn xuống giường.

Cận Hàn Thanh vội vàng bắt lấy cổ chân cô ấy, Thương Lục la hét, "Đừng có chạm vào tôi. Đi ra! Đi ra!"

Người đàn ông nhịn đau đi xuống giường, vết thương trên cổ không thể chậm trễ không xử lý. May là trong nhà có hộp sơ cứu, hơn nữa mấy vết thương nhẹ bình thường đều là anh ta tự mình xử lý.

Ngày hôm sau.

Cố Tân Tân mở mắt ra, ánh nắng xuyên qua tấm kính tiến vào trong phòng bệnh, cô đưa tay ra, nơi khói mắt thấy được một cái đầu ở bên cạnh.

Cận Ngụ Đinh vẫn còn chưa đi, Cố Tân Tân muốn tự mình ngồi dậy nhưng một chút sức lực cũng không có. Sau mấy lần nỗ lực đều

không thành công, cô đang tập trung nghĩ cách đứng dậy thì từ phía sau vang lên giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh, "Em làm cái gì đấy?"

Khuỷu tay Cố Tân Tân chống trên lớp đệm giường, bởi vì dùng sức mà khuôn mặt đỏ ửng, "Tôi muốn ngồi dậy."

"Em không thể nghe lời bác sĩ một chút sao? Vì sao không thể ngoan ngoãn nằm im một chút hả?" Cận Ngụ ĐÌnh tức giận đè lại vai cô, kéo Cố Tân Tân nằm trở lại. Cố Tân Tân thật vất vả mới ngồi dậy được, cô co hai chân lên, tư thế này khiến cô khó chịu cực kỳ.

"Tôi..... tôi muốn đi vệ sinh!"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Tôi Muốn Hôn Em, Em Có Thể Tránh Sao?

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh không biết phải đáp lại thế nào, anh đưa tay ra kéo Cố Tân Tân ngồi dậy. Tình trạng của Cố Tân Tân hiện tại chính là đầu nặng thân nhẹ, cô cảm giác được xung quanh đang có mấy ngôi sao bay vòng vòng. Cận Ngụ ĐÌnh vừa buông tay ra cô đã phải vội vàng dùng chút sức lực cuối cùng níu lấy cánh tay anh, người đàn ông thấy vậy thì nhanh nhẹn giữ lấy bả vai cô. "Làm sao thế?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, yếu ớt đến mức nói không ra lời, mắt một hồi lâu cho bản thân tỉnh táo lại mới lên tiếng, "Vừa rồi suýt chút nữa ngồi không vững mà ngã xuống rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh lo lắng ngồi xuống bên cạnh cô, "Có phải là không có sức?"

"Ừ." Cố Tân Tân đặt tay đè lên ngực, Cận Ngụ ĐÌnh nắm nhẹ cánh tay cô. "Tôi bế em đi."

"Không cần." Đi vệ sinh cũng phải có người ôm, muốn biến cô thành trò cười sao.

Cô chật vật đứng dậy, thế nhưng vừa muốn bước đi thì nhận ra đến cả chân cũng đang truyền đến cơn đau nhức.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đó liếc cô một cái, "Chân em cũng bị thương, em không cảm nhận được à?"

Ông trời muốn cô sống sao đây? Bây giờ cô như người què rồi, nghĩ cũng đừng nghĩ có thể vào được nhà vệ sinh. Cố Tân Tân không nghĩ nữa ngồi xuống mép giường, "Có thể giúp tôi mòi một hộ sĩ không?"

"Em cần hộ sĩ làm gì?"

"Bây giờ tôi không tiện hoạt động, anh muốn nhìn tôi tự mình làm mọi việc chắc?"

Cận Ngụ Đinh khẽ cười, "Không phải còn có tôi à?"

Cố Tân Tân lườm anh một cái, chuyển tầm mắt sang hướng khác. "Anh không đến công ty à?"

"Tôi có thể nói Khổng Thành chuyển công việc đến đây, tôi có thể vừa chăm sóc em vừa làm việc."

Cố Tân Tân tưởng tượng thôi đã thấy đau đầu, "Anh là muốn chăm sóc tôi hay là giám sát tôi?"

"Giám sát là sao?"

"Đừng có ra vẻ đạo mạo trước mặt tôi."

Cận Ngụ Đinh khom lưng, không tồn chút sức lực đã có thể nhắc bỗng Cố Tân Tân lên, bởi vì sờ động vào vết thương của cô mà lúc di chuyển cũng đặc biệt chậm rãi.

Cố Tân Tân muốn giãy dụa, thế nhưng đừng nói là lúc bị thương, ngay cả khi khỏe mạnh cô còn đau lại Cận Ngụ Đinh. Cận Ngụ Đinh ôm Cố Tân Tân sải bước về phía trước, Cố Tân Tân hiện tại đến sức đá anh còn không có huống chi là sức lực từ trên người anh nhảy xuống.

"Anh cho tôi xuống."

"Không cho."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh hơi bị quá đáng rồi đấy!"

Cận Ngụ ĐÌnh cẩn thận từng li từng tí ôm cô tiến vào nhà vệ sinh, lại cẩn thận đặt cô xuống bên cạnh tay vịn gắn trên tường dành riêng cho bệnh nhân. Hai chân Cố Tân Tân đặt xuống nền đá, gắng sức chịu đựng, cô thật sự sắp chịu không nổi nữa, "Anh còn không chịu ra ngoài?"

"Em tự làm được không?"

Lời này nghe thế nào cũng quá kì quặc đi, "Nếu tôi không tự làm được, không lẽ anh còn muốn giúp chắc?"

"Tôi có thể giúp em," Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đưa tay về phía eo cô.

Cố Tân Tân hoảng đến mức đánh mạnh lên cổ tay anh, nhưng cũng vì thế mà cơ thể theo đà nghiêng ngả, suýt chút nữa ngã nhào. Cô cắn răng miễn cưỡng bám vào tay vịn, tránh được một lần vồ ếch. Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh vội vàng đỡ một tay Cố Tân Tân để cho cô dùng lực nâng người lên.

"Anh..... anh ra ngoài."

Cận Ngụ ĐÌnh biết cô khó chịu nên không lưu lại thêm nữa, anh đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại. Cố Tân Tân vội vàng ngồi xuống, cô thật sự xấu hổ gần chết rồi.

"Này, anh đi xa ra một chút!"

Dù sao cũng chỉ có một cánh cửa ngăn cách, bên trong có âm thanh gì chưa biết chừng bên ngoài đều có thể nghe thấy hết.

Cận Ngụ ĐÌnh thuận theo cô đi ra ngoài, thế nhưng Cố Tân Tân vẫn không thể yên tâm, muốn để cô lại bệnh viện là vì muốn giày vò cô đến chết sao?

Trên bồn rửa tay bày không ít đồ, đều là đồ mới hoàn toàn đêm qua Khổng Thành mua mang tới. Cận Ngụ Đinh thật sự buồn cười, chuẩn bị kem đánh răng, bàn chải và khăn mặt đã không nói làm gì, anh còn dặn dò Khổng Thành mua cả nước súc miệng, thậm chí còn cả một bộ mỹ phẩm dưỡng da và hai hộp mặt nạ. Đây là ý muốn để cho cô trong lúc nằm viện cũng phải chăm sóc sắc đẹp hả.

Cố Tân Tân rửa mặt qua loa rồi đi ra ngoài, Cận Ngụ Đinh nghe được tiếng mở cửa, nhanh chóng đi tới.

"Em vừa làm cái gì hả?"

"Làm sao nữa?"

Cận Ngụ Đinh chỉ mái tóc ướt sũng nước của cô, cả một mảng áo ướt sượt, "Sao lại để dính nước thế kia?"

"Rửa mặt thôi."

Người đàn ông khom lưng bế cô lên, Cố Tân Tân dùng bàn tay tự do còng lại đánh lên người Cận Ngụ Đinh. "Tôi tự đi được."

Anh đặt Cố Tân Tân xuống giường, đúng lúc bên ngoài truyền đến tiếng gỗ cửa. Khổng Thành tiến vào, thần sắc vẫn không có gì đặc biệt, chỉ là hôm nay anh ta còn chưa kịp cạo râu. Khổng Thành đặt hộp cơm lên tủ đầu giường, Cố Tân Tân liếc một cái, "Hai người về hết cả đi, tôi ở đây một mình được rồi."

Lời của cô dĩ nhiên Cận Ngụ Đinh không nghe lọt, anh hỏi Khổng Thành. "Quần áo của tôi có mang đến không?"

"Rồi đây ạ."

"Cậu đứng đây trông chừng."

"Được."

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ ĐÌnh đi vào, bất đắc dĩ lặp lại lời vừa rồi với Khổng Thành, "Mang tới đây cho tôi một hộ sỹ đi, hoặc là gọi điện thoại giúp tôi, để vú nuôi nhà tôi đến."

"Cô chỉ cần ngoan ngoãn ở đây dưỡng bệnh, Cửu gia đã nói một mình ngài ấy có thể chăm sóc tốt cho cô."

"Anh vậy mà lại tin anh ta khoác lác hả?"

Khổng Thành nghiêm túc trả lời, "Tôi tin."

Hai mắt Cố Tân Tân trợn trừng, không còn gì để nói với anh ta. Cận Ngụ ĐÌnh tắm rửa sạch sẽ đi ra, Khổng Thành không một phút chần chờ lập tức đi ra ngoài. Người đàn ông đi đến trước giường bệnh, nhìn Cố Tân Tân đang nằm. "Ăn sáng thôi."

"Không ăn."

"Em muốn chết đói hả."

"Không ăn là không ăn."

Cận Ngụ ĐÌnh lấy từng hộp thức ăn bên trong ra. "Có phải sau nửa tháng nằm giường dưỡng thương béo lên nên nghĩ đến giảm béo ngay từ đầu?"

"Tôi bị thương nghiêm trọng thế à?"

Nét mặt Cận Ngụ ĐÌnh thoảng dịu lại, lấy bát và thìa ra, "Em vẫn còn nghi ngờ tôi làm chuyện bé xé ra to?"

Người đàn ông điều chỉnh góc độ giường để Cố Tân Tân có thể ngồi thoải mái, còn anh cầm bát ngồi xuống mép giường, đưa chiếc thìa đến bên khóe miệng cô.

Cô đúng là đói muốn chết rồi, Cố Tân Tân há miệng ngậm lấy thìa cháo, nuốt xuống, đúng là khiến cho cô thoải mái lên không ít. "Cháo ngon."

"Đầu bếp của tòa nhà Tây vẫn là người trước đây, mùi vị này em phải quen thuộc nhất mới phải."

Cố Tân Tân không biết anh là vô tình hay cố ý nhắc đến chuyện trước kia, nhưng lúc này cô cũng không có tâm tình tranh luận với anh. Tu Tư Mân không thể đưa cô đi chứng tỏ lần này Cận Ngụ Đình đã hạ quyết tâm, bây giờ cô còn không thể hành động bình thường, càng không thể cứng đối cứng với anh.

Ăn sáng xong, y tá vào chuẩn bị cho cô tiếp nước, Cố Tân Tân nhìn mu bàn tay của mình, đúng là thời gian không có gì tốt đẹp mà.

Có người đi vào, Cố Tân Tân nhận ra cô ấy là người giúp việc của tòa nhà Tây. Cô vốn nghĩ là Cận Ngụ Đình đã cho người đến chăm sóc mình, lại thế nào cũng không ngờ được cô ấy chỉ cầm hộp cơm sau đó đi luôn.

Cận Ngụ Đình ngồi xuống mép giường, Cố Tân Tân nằm đó không nhúc nhích, nhìn anh xắn ống tay áo lên.

"Em nói xem, sau khi bị từ chối thẳng thừng Tu Tư Mân sẽ lên mưu đồ gì tiếp theo?"

"Anh ấy không có xấu như vậy."

Cận Ngụ Đình thật sự không chịu được bộ dạng nói đỡ cho người đàn ông khác của cô. "Anh ta sẽ không thể đi qua cánh cửa này, nhưng anh ta nhất định anh ta sẽ tìm người có thể tiến vào cánh cửa này."

"Ý anh là....."

"Ba mẹ em."

Cố Tân Tân kỳ thực cũng đã nghĩ đến, Cận Ngụ Đình có thể ngăn cản người khác, nhưng sẽ không chặn đường Cố Đông Thăng

và Lục Uyển Huệ. Cô mím chặt môi, nhìn người đàn ông khom người chống hai tay bên người mình.

"Để tránh tới lúc đó gặp nhau lại lúng túng nên tôi đã dặn dò Khổng Thành phong tỏa cả tầng phòng bệnh này, đến lúc đó kể cả ba mẹ em cũng không thể vào đây được."

Đôi mắt Cố Tân Tân mở to, "Anh dựa vào cái gì mà làm như thế?"

"Em vẫn nên tập trung dưỡng bệnh cho tốt, nóng nảy sẽ không có lợi cho sức khỏe của em."

"Cận Ngụ Đinh, đó là chuyện của riêng tôi!"

Một giây trước vẻ mặt của người đàn ông vẫn nhu hòa, nhưng ngay sau khi nghe cô nói xong lời này đã giận tím mặt. "Em đi theo anh ta rốt cuộc là có gì tốt? Em không cần mạng nữa phải không? Cố Tân Tân, nếu như lần này bị tông chết thì phải làm sao? Tôi hỏi em đây, phải làm sao hả?"

"Không phải là vẫn không có chuyện gì....."

"Nếu không có tôi ở đó thì chiếc xe kia rất có thể sẽ tông thêm lần thứ hai, thứ ba. Em cảm thấy mạng của mình đủ lớn vậy sao hả?"

Cố Tân Tân không ngờ anh sẽ phản ứng lớn như vậy, "Cận Ngụ Đinh, anh không thấy bây giờ tôi vẫn rất khỏe mạnh đó à?"

"Thế sao?" Cận Ngụ Đinh nhắc tay gõ nhẹ xuống lớp cổ định cổ của cô, "Thế này mà nói là khỏe mạnh?"

Cố Tân Tân kêu đau, người đàn ông đứng bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống, "Đáng lẽ tôi phải mặc cho em bị đâm thành liệt nửa người luôn đi mới đúng, như vậy tôi cũng sẽ nhàn nhã hơn một chút."

"Anh mong tôi thảm như vậy hả?"

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh tăm tối, lời thốt ra khỏi miệng càng không thể hay ho. "Dù sao còn hơn là để cho em thân thiết với kẻ khác."

Anh cứu cô, Cố Tân Tân dĩ nhiên là có cảm kích, nhưng chung quy bọn họ sẽ không thể nào có hi vọng quay lại. Cố Tân Tân đã sớm nghĩ đến thấu triệt, cô thật sự không muốn để lại một chút ám muội hay dây dưa không rõ gì với anh, cô càng không thể chịu được anh hết lần này đến lần khác can thiệp vào cuộc sống của cô.

"Tôi qua lại với ai, ở cùng ai đã sớm không liên quan gì đến anh. Cận Ngụ ĐÌnh, vì sao anh mãi không chịu tiếp nhận sự thật chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh lập tức phóng ánh mắt đáng sợ về phía cô, sau đó im lặng một lúc không nói.

Cô chuyển tầm mắt đi quyết định không để ý đến anh, thế nhưng người đàn ông đã ở miệng, trong giọng nói đã tràn ngập tức giận.

"Được, từ giờ em sống hay chết tôi cũng mặc kệ, em đi theo Tu Tư Mân chịu chết tôi cũng không cản em lại nữa. Em cho là vụ tai nạn này đơn giản như em nghĩ sao? Tu Phụ Thành chính là muốn Tu Tư Mân chết! Em có biết đám cưới của hai người có nguy cơ lớn với anh ta thế nào không? Sau nhiều lần mà anh ta vẫn không thể trừ khử được Tu Tư Mân nhất định sẽ chuyển mục tiêu sang em, em có bao nhiêu cái mạng để cho anh ta giết nữa đây?"

Cố Tân Tân nhìn dáng vẻ phát điên của Cận Ngụ ĐÌnh, Khổng Thành đứng bên ngoài nghe thấy tiếng quát mắng của Khổng Thành cũng không nhịn được đẩy cửa ra nhìn.

"Chỉ cần em rời khỏi anh ta, tôi nhất định có thể bảo đảm em có được một cuộc sống vô ưu vô lo." (Bát Bát: có ai đó trước đây khi ép con nhà người ta gả về cũng đã hứa lèo dù TT nhà ta gấp chuyện gì

khó giải quyết cũng sẽ không cần sứt đầu mẻ trán mà có mình thu xếp cho rồi thì phải:))))))

Cố Tân Tân muốn lắc đầu, nhưng cổ không thể nhúc nhích. "Lúc tôi cần anh bảo vệ, anh không ra mặt. Cận Ngụ Đinh, bây giờ mới nói những lời này đã là quá muộn rồi."

"Vì sao chậm? Rốt cuộc là em bán thân cho anh ta hay là gì hả? Chỉ cần em gật đầu một cái, tôi nhất định sẽ có cách giúp em thoát khỏi ổ hang sói đó."

"Tôi không đi." Cố Tân Tân nhàn nhạt lên tiếng.

"Em -----" Cận Ngụ Đinh tức giận, đôi mắt cũng tràn ngập lửa giận, "Không đi phải không?"

"Đúng."

"Cố Tân Tân, em đừng trách tôi lần sau sẽ không quản em nữa, mặc em muốn tự sinh tự diệt thế nào thì thế!"

Màng nhĩ Cố Tân Tân như muôn rách toạc, thế nhưng vẻ mặt cô vẫn hết sức bình thản, "Tốt nhất là anh thực hiện luôn từ bây giờ đi."

Ánh mắt người đàn ông như muốn đục một cái lỗ trên mặt cô, "Nghĩ thì hay lắm! Em ở bên cạnh một con cáo già đơn độc như vậy không sợ sẽ có ngày nó quay đầu cắn ngược mình sao?"

Cố Tân Tân cũng là lần đầu tiên thấy được bộ dạng này của Cận Ngụ Đinh. Cận Ngụ Đinh tức giận đến mức ngực pháp phồng, ngọn lửa trong lòng không làm cách nào dập đi được.

Có thể là chuyện lần này đã thật sự khiến anh bị dọa sợ.

Chính Cố Tân Tân lại không biết cái cảm giác đó, cô chỉ biết sau khi tỉnh lại phát hiện mạng này vẫn còn, nhưng nói thế nào đi chăng

nữa thì cái cảm giác giày vò lúc canh giữ ngoài phòng cấp cứu kia cô cũng có thể hiểu được.

"Rồi rồi," Cố Tân Tân cũng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.
"Tôi đói rồi."

Cô tìm đại một cái lí do, Cận Ngụ ĐÌnh nghe được thì hai hàng lông mày không khỏi giương lên, ngồi xuống mép giường.

"Tôi đói rồi."

"Cố Tân Tân, em vừa mới ăn sáng xong đấy, em có chắc là đang đói không?"

"A?" Cố Tân Tân cười nhẹ, "Đúng nhỉ, tôi nói sai đó, là khát mới đói. Tôi khát rồi."

"Không phải là em không màng đến tính mạng sao? Tôi cho em chết khát luôn đi."

Cố Tân Tân không nhịn được cười, "Cửu gia, tôi bây giờ đang nằm trong tay anh, chạy không được nhúc nhích cũng không xong. Mong anh đừng thù dai như thế, ít nhiều cũng cho tôi một con đường sống đi mà."

Ngọn lửa trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh lập tức tắt ngúm, anh xoay người đi đến trước bình lọc nước, cầm cốc rót cho cô một ly.

Cố Tân Tân nhìn bình nước trên đầu đang chậm rãi nhỏ giọt, Cận Ngụ ĐÌnh đoán không sai, cô cũng đã nghĩ đến người anh trưởng kia của Tu gia. Tin tức cô và Tu Tư Mân kết hôn đã truyền ra ngoài, đối phương nhất định sẽ không để cho bọn họ được toại nguyện.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm cốc nước quay lại, Cố Tân Tân nằm đó, người đàn ông khom lưng quan sát cô.

"Muốn uống không?"

"Anh không muốn cho thì thôi."

"Nóng nảy quá nhỉ." Cận Ngụ ĐÌnh mở tủ đầu giường, lấy một chiếc ống hút ra.

Đầu của Cố Tân Tân bị cố định nên không thể động đậy, Cận Ngụ ĐÌnh nãy giờ quan sát cô một hồi lâu đột nhiên cúi người xuống. "Em nói xem, bộ dạng này của em có phải là nếu như tôi hôn em thì em cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn không?"

"Anh muốn làm gì?" Cố Tân Tân nghe anh nói vậy thì lập tức như một con nhím xù lông, bày ra tư thế phòng bị.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Sự Khác Biệt Giữa Vô Tình Và Cố Ý Giở Trò Lưu Mạnh

Bát Bát trả nợ đã quay lại đây. Phúc lợi 10k votes wattpad kkk

***

Chương 32: Sự khác biệt giữa vô tình và cố ý giở trò lưu manh

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn vẻ mặt của cô, khéo miệng không khỏi cong lên, "Em nói xem, tôi đang muốn làm gì?"

"Tôi..... tôi khát nước."

Cánh tay người đàn ông chống hai bên đầu Cố Tân Tân, đầu anh cũng hơi cúi xuống, Cố Tân Tân trùng mắt nhìn anh, đúng là không thể động đậy.

Môi của họ chỉ còn cách hai centimet là sẽ chạm nhau, Cố Tân Tân vội vàng mở miệng. "Anh không phải là kẻ thừa lúc người khác gấp khó khăn làm chuyện vô lại."

"Tôi cũng không phải người dễ bị chiêu khích tướng lừa gạt."

Cố Tân Tân thấy anh vẫn không chịu rời đi thì hơi bĩu môi, miệng lầm bẩm gì đó không ai hiểu được.

Cận Ngụ ĐÌnh nhét ống hút vào một bên khóe miệng Cố Tân Tân, cô cảnh giác không há miệng, người đàn ông cười khẽ, "Không phải vừa kêu khát à? Yên tâm uống đi, tôi sẽ không lợi dụng lúc người khó khăn."

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ hơi nhấp khóe miệng ngâm lấy ống hút, uống hai ngụm nước.

Người đàn ông đưa tay quệt nước dính trên khóe miệng cô, khuôn mặt Cố Tân Tân hơi đỏ lên khiến cho cả khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh đều là ý cười.

"Được rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh rút ống hút ra, mắt vẫn còn dán chặt lấy môi cô, Cố Tân Tân dứt khoát nhắm mắt lại, "Mẹ tôi nhất định sẽ biết. Ngày nào tôi cũng gọi điện về cho mẹ, nếu bà ấy không liên lạc được cho tôi sẽ đi tìm Tu Tư Mân."

"Nếu tôi là Tu Tư Mân thì nhất định sẽ giấu không cho bọn họ biết, dù sao em chỉ mới ở cùng anh ta không lâu mà đã xảy ra chuyện liên tiếp như vậy, có bậc cha mẹ nào có thể yên tâm để cho hai người ở chung chứ?"

"Tôi cần người chăm sóc, anh giúp tôi thuê một hộ sĩ không được sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh đặt cốc uống nước lên tủ đầu giường. "Tôi thì không được hả?"

"Cửu gia sao có thể đi làm công việc chăm sóc người khác này chứ? Còn nữa, nam nữ thụ thụ bất thân."

"Có gì mà có thể hay không thể? Tôi tình nguyện."

Cố Tân Tân thật sự là bị anh chọc điên rồi, "Lát nữa dù sao cũng sẽ phải lau qua người, dù anh không ngại thì tôi cũng quan tâm, tôi

rất không thoải mái."

Vì kích động mà môi Cố Tân Tân chạm phải môi Cận Ngụ ĐÌnh, nhịp tim của người đàn ông trong nháy mắt nhanh một nhịp. "Tự nhiên lại hôn tôi?"

Cố Tân Tân nín thở, "Ai hôn anh."

"Em vừa mới chạm vào đó, em không cảm giác được hả?"

"Đó chỉ là chạm, không phải hôn!"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thế, cả người lập tức hạ xuống, môi đặt lên khόe miệng Cố Tân Tân. Cố Tân Tân vội vàng đẩy ngực anh, tức giận quát, "Cận Ngụ ĐÌnh!"

"Tôi cũng chỉ chạm chút thôi mà."

"Vô tình và cố ý giờ trò lưu manh, anh không phân biệt được phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi thẳng người, dù đang đấu võ mồm với Cố Tân Tân nhưng trên khόe miệng vẫn luôn treo một nụ cười, "Em đúng là lý lẽ hùng hồn mà. Em hôn tôi rồi nói chỉ là vô tình chạm, tôi không cẩn thận chạm nhẹ một cái em lại nói là tôi cố ý giờ trò lưu manh. Tôi đúng là có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không gột sạch được oan uổng này mà."

Cố Tân Tân chửi miệng, "Tôi không muốn nói chuyện với anh."

"Được, vậy nghỉ ngơi đi, em cần phải tĩnh dưỡng."

Ngực Cố Tân Tân pháp phòng. Nghỉ ngơi tĩnh dưỡng? Anh ở đây rồi muốn cô yên tâm mà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thế nào?

Khách sạn.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, sau khi người bên trong đáp lại người đứng bên ngoài hành lang mới tra thẻ mở cửa đi vào.

Trong phòng ngủ bật đèn, nhưng toàn bộ rèm cửa đều được kéo lên, đứng ở trong này khiến cho người ta có cảm giác không phân biệt được đang là ban ngày hay là ban đêm.

"Tu tiên sinh."

Tu Phụ Thành ngồi trên ghế sô pha, trong phòng ngập ngụa mùi thuốc lá, anh ta cầm điều khiển trên tay dụi xuống, "Xử lý đến đâu rồi?"

"Vốn là không có sơ hở nào, nhưng không ngờ người của chúng ta đụng phải Cận Ngụ Đinh. Ngài cũng đã nói đây là địa bàn của Cận gia nên không thể trêu chọc, chúng tôi vừa gặp liền lập tức rời đi."

Người đàn ông hít một hơi, "Thế nên mấy người chỉ có thể làm đến đó?"

"Chúng tôi đã điều tra được bệnh viện Cố Tân Tân nằm."

Tu Phụ Thành dựa lưng về sau, trầm thấp cười, giọng nói chế giễu phát ra từ cổ họng, "Điều tra được rồi thì sao?"

"Chúng ta có thể cho người trong bệnh viện ra tay."

"Cậu không muốn sống cũng đừng có kéo tôi theo vào!"

Người kia hơi khom người, bộ dạng cung kính, mi mắt khẽ nháu nhìn về phía Tu Phụ Thành, "Chỉ cần bỏ thời gian một chút, nhất định có thể tìm ra sơ hở."

"Tu Tư Mân đến rồi tay không quay về, cậu thấy sao?"

"Tôi nghe nói quan hệ của Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh không tầm thường, anh ta không trả người cũng không có gì kỳ quái."

Tu Phụ Thành trầm mặc một lát, cuối cùng lên tiếng, "Tu Tư Mân là ai? Cậu ta thâm sâu khó lường thế nào, dù trong lúc khẩn cấp cũng có thể tính toán tỉ mỉ từng bước. Đây là Lục Thành, mà Cố Tân Tân còn đang bị thương, cậu ta để Cố Tân Tân ở bên cạnh Cận Ngụ Đình chính là cách tốt nhất."

"Ý ngài là..... anh ta không có ý muốn mang Cố Tân Tân đi?"

"Ha! Có một người năng lực mạnh như vậy giúp cậu ta bảo vệ Cố Tân Tân 24/24, còn có thể giúp cậu ta tập trung tâm tư đối phó tôi, có lý gì mà cậu ta không chấp nhận chứ? Cậu ta để người lại bệnh viện, có thể đảm bảo sự an toàn cho Cố Tân Tân. Chỉ e là Cận Ngụ Đình chẳng hay biết gì, đúng là ngu ngốc cho kẻ khác lợi dụng."

"Vậy phải làm thế nào đây?"

"Cố Tân Tân bị thương chắc không nhẹ? Xem ra ngày tổ chức đám cưới phải lùi lại rồi."

Người kia nhìn Tu Phụ Thành ngồi đó, "Nhưng bên kia hình như không có ý định dời lại ngày."

"Yên tâm đi, nếu Cận Ngụ Đình đã giữ cô ta ở lại bệnh viện thì cô ta nghĩ cũng đừng nghĩ có thể xuất hiện ở lễ cưới."

Trái tim lơ lửng của người kia cuối cùng cũng có thể hạ xuống.
"Được, phía bên bệnh viện tôi sẽ cho người âm thầm theo dõi."

"Nói chung đám cưới để tùy ý cậu ta tổ chức đúng ngày, nhưng ở đó tuyệt đối không được để cho cô dâu xuất hiện."

"Ngài yên tâm." Người kia nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa truyền vào tai Tu Phụ Thành, anh ta đưa một chân gác lên bàn. Đời này thứ anh ta không muốn chấp nhận, cũng không muốn đổi mặt nhất chính là cái tên của mình.

Tu Phụ Thành.

Ba chữ này, cõi nào qua loa, cõi nào có mục đích. Tu, cũng chỉ là vì kiếp trước anh ta tích đủ đức nên được Tu gia nhận về nuôi, anh ta nên cảm tạ bọn họ đã cho anh ta một cái họ đó. Mà hai chữ Phụ Thành này, Phụ trong hỗ trợ, còn chữ Thành cuối cùng, chính là mọi thành công anh ta nỗ lực có được đều sẽ phải chuyển cho người khác.

Ngày đó Tu phu nhân tuổi đã đầu bốn nhưng vẫn không thể mang thai, sau đó nghe nói nếu như nhận con nuôi sẽ mang phúc khí cho người mẹ có thể mang thai, bà cũng là quá vô vọng rồi nên mới đường cùng quyết định nhận nuôi Tu Phụ Thành.

Không ngờ sau khi Tu Phụ Thành tiến vào Tu gia được hai năm Tu phu nhân lại thật sự mang thai, hơn nữa còn là một đứa con trai.

Trên dưới Tu gia đều ngập tràn trong không khí hân hoan vui mừng, từ khoảnh khắc ấy Tu Phụ Thành đã nhận ra một điều, Tu gia sẽ không bao giờ có chỗ cho anh ta đặt chân vào.

Năm Tu phu nhân hơn năm muỗi tuổi bắt ngờ mang thai lần thứ hai, rồi lại liều mạng sinh ra Tu Thiện Văn. Chỉ cần là con của bà thì dù có mất mạng bà cũng phải sinh ra. Có thể tưởng tượng được Tu gia lớn như vậy, nhưng cũng chỉ có Tu Phụ Thành là người thừa.

Sau khi Tu tiên sinh qua đời, Tu Phụ Thành và Tu Tư Mân cùng nhau tiếp quản công ty, nhưng chỉ cần là người có đầu óc thì sẽ đều đoán ra được Tu Tư Mân mới là chủ nhân thật sự của bọn họ. Hơn nữa trước khi Tu tiên sinh từ giã cõi đời đã lập di chúc, một khi Tu Tư Mân cưới vợ, Tu Phụ Thành nhất định phải giao toàn bộ quyền cho hắn.

Trước đây Tu Tư Mân đã từng đưa cho anh ta giấy chứng nhận kết hôn, Tu Phụ Thành tuy tuổi còn trẻ nhưng lại cáo già vô cùng. Anh ta trước sau đều không chấp nhận tờ giấy đó của hắn, nói chỉ chấp nhận nếu như Tu Tư Mân tổ chức lễ cưới, mời khách khứa

đến công bố rộng rãi. Dù sao khi anh ta nói ra câu này là ở buổi họp của công ty, hơn nữa người trong đó đều do anh ta cất nhắc lên, cũng vì vậy mà Tu Tư Mân không thể mạnh mẽ cưỡng ép anh ta giao quyền, chỉ có thể chờ cho đám cưới hoàn thành thì mới có thể triệt để khiến anh ta lui ra khỏi hội đồng quản trị.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Cố Tân Tân trở thành một nhân tố vô cùng quan trọng.

Tại bệnh viện.

Chiều tối nay quả nhiên Khổng Thành mang máy tính công ty và tài liệu giấy tờ đến phòng bệnh, Cố Tân Tân chê anh phiền ném Cận Ngụ ĐÌnh trực tiếp xử lý công việc bên ngoài phòng ngủ của cô.

Trên tường treo một chiếc tivi, cô vốn là muôn xem, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh nói như vậy sẽ không tốt cho mắt nên không mở lên.

Cố Tân Tân đã truyền xong nước, nằm trên giường bệnh nhảm chán đếm thời gian trôi, cô có cảm giác mình sắp bị nơi này biến thành kẻ đần độn luôn rồi.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, có một số việc phải gặp mặt trực tiếp bàn bạc nên nhân viên ở công ty buộc phải tìm đến tận nơi hỏi Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Tân Tân vểnh tai lên nghe ngóng, nhưng không nghe được gì cả.

Cô nâng cao giọng gọi, "Cận Ngụ ĐÌnh, Cận Ngụ ĐÌnh -----"

Người đàn ông bên ngoài hơi ngừng lại, xác định là Cố Tân Tân đang gọi mình mới đặt tay xuống, "Chờ tôi một chút."

Anh đứng dậy đi đến trước cửa phòng, đẩy cửa đi vào, tầm mắt Cố Tân Tân lập tức chuyển sang anh.

"Có chuyện gì?"

"Tôi đói rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không bước đến, anh tựa lưng lên bức tường phía sau nhìn cô, "Cái bụng này của em rốt cuộc làm bằng gì thế? Em đã kêu đói đến lần thứ tám rồi đấy, thật sự ăn được nhiều vậy sao?"

"Được chứ được chứ, tôi muốn ăn mì cay."

"Bây giờ em chỉ có thể ăn cháo loãng, những thứ khác có nằm mơ cũng đừng nghĩ được ăn."

"Tôi cũng không phải vừa làm cuộc phẫu thuật gì lớn....."

Bây giờ cô có chân nhưng cũng không đi được nên Cận Ngụ ĐÌnh cũng không buồn phí sức dỗ dành cô, anh xoay người muốn đi ra ngoài, Cố Tân Tân vội vàng gọi anh lại, "Tôi buồn chán gần chết rồi, anh tìm cho tôi một người nói chuyện đi."

"Tôi để em dưỡng bệnh là muốn em ngoan ngoãn nằm đó ngủ, nhưng em có vẻ thiếu kiên nhẫn thật đấy."

"Tôi nhắm mắt lại là ngủ, mở mắt ra cũng bị anh ép đi ngủ, tôi sấp tích tụ oán khí thành cương thi luôn rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy bộ dạng cô nằm đó cũng có chút đáng thương, "Chờ tôi xử lý xong công việc rồi quay lại nói chuyện với em."

"Anh cho Lý Dĩnh Thư đến đây là được rồi."

"Cô ta sao? Cô ta đến đây chỉ càng thêm phiền."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, Cố Tân Tân bực bội la hét, "Tôi mặc kệ! Tôi không muốn nằm, tôi muốn có người tiếp chuyện."

Người đàn ông đi ra ngoài, công việc cũng đã gần xử lý xong, anh nói nhanh vài câu kết thúc sau đó quay lại phòng bệnh.

"Thật là, muốn xử lý công việc thôi mà em cứ ở bên trong àm ĩ, không muốn để cho ai yên phải không?"

Cố Tân Tân co chấn lên, một chân chậm rãi duỗi ra, "Anh cho tôi về nhà không phải là cách tốt nhất à?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi một bên giường. "Nói đi, không phải muốn nói chuyện sao?"

"Tôi và anh thì có gì để nói?" Cố Tân Tân ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng lên tiếng. "Anh có thể để Tống Vũ Ninh mang máy tính và bảng vẽ điện tử đến cho tôi không?"

"Không thể."

Cố Tân Tân nhíu chặt hai hàng lông mày, "Tôi cũng đâu phải là cái gì cũng không được động vào. Bác sĩ cũng đã nói không nên cho tôi xuống giường đi lại nhiều thôi, đâu có nói không được cho tôi nằm xem tài liệu."

"Cố Tân Tân, em có thể nghe lời một chút không hả."

"Xin anh ấy, không có máy tính tôi sẽ chết mất, anh cũng không muốn tôi bị buồn chết phải không? Dù tôi có liên lạc với bên ngoài cũng sẽ không ảnh hưởng gì mà, Tu Tư Mân tìm đến tận cửa còn bị anh chặn lại, anh còn sợ tôi sẽ cầu cứu anh ấy chắc?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhét chân cô về trong chăn, "Dĩ nhiên là tôi chẳng có gì phải sợ."

"Thì đó, tôi sẽ không tìm anh ấy, thật đấy. Công ty của tôi vừa mới khởi bước, tôi không thể vì lần này mà gác lại được, tôi hứa với anh mỗi ngày chỉ dùng máy tính nửa giờ. Nửa giờ thôi, có được không?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái, "Em còn biết dùng cụm từ xin anh với tôi cơ đấy."

"Đúng nha, co được dǎn được mới là kẻ thức thời."

"Vậy em hát cho tôi nghe đi."

Cố Tân Tân thật cảm thấy Cận Ngụ ĐÌnh là kẻ rất biết được đằng chân lân đằng đầu, tỉ như hiện tại đây. Cô âm thầm mắng chửi anh một trăm lần trong lòng sau đó nói, "Anh muốn nghe bài nào?"

"Tùy em, cứ chọn bài nào em thích."

Cố Tân Tân hắng giọng một cái, "Tiểu bảo bối, ngủ đi ngủ đi, trong mộng sẽ có mẹ luôn ở bên....."

Cận Ngụ ĐÌnh vậy mà dường như nghe đến là hưởng thụ, khéo miệng cong cong nhìn cô. Ánh mắt đó khiến cho Cố Tân Tân mấy lần suýt không cất giọng nổi nữa, cũng may là so chiêu mặt dày thì Cố Tân Tân cô cũng coi như có chút bản lĩnh.

Thật tốn sức mới khiến cho anh vui vẻ đồng ý để Khổng Thành đi tìm Tống Vũ Ninh để lấy về mấy thứ đồ Cố Tân Tân muốn.

Ăn cơm tối xong, Cố Tân Tân muốn bật máy tính, Cận Ngụ ĐÌnh điều chỉnh giường cho cô dựa lưng rồi đi làm việc của mình. Cố Tân Tân mở trang web, may là những mảng nhỏ của trang web đều có biên tập phụ trách nên không vì không có cô mà bị rối loạn.

Cố Tân Tân nhân lúc Cận Ngụ ĐÌnh không chú ý đến mình liên lạc với Tu Tư Mân.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng trước bàn trà, khom lưng thả lá trà vào trong ấm, "Tự mình kiềm chế đi, hôm nay chỉ có thể cho em 20 phút thôi."

"Biết rồi." Cố Tân Tân đáp nhẹ.

Tu Tư Mân hỏi tình trạng sức khỏe của cô, cô trả lời về hai chữ "Rất tốt."

Cố Tân Tân thi thoảng lại liếc nhìn Cận Ngụ Đình, chỉ sợ anh đột ngột đi về phía này. Tu Tư Mân hỏi cô, "Đám cưới vẫn tổ chức ngày đó chứ?"

Bàn tay Cố Tân Tân đặt trên bàn phím, quả quyết gõ ra câu trả lời. "Có thể."

***

Bát Bát: Mấy hôm trước được một cô bé đáng yêu giới thiệu cho bộ Ma đạo tổ sư, hiện tại ta đang phát cuồng với cp Vong Tiện luôn ấy. Mọi người nhất định không nên bỏ qua, có truyện chữ nè, truyện tranh nè, phim hoạt hình nè, cả kịch truyền thanh nữa, mọi người đừng bỏ qua một cái nào hết nha~~~ (có cả phim chuyển thể, nhưng ta không nghĩ mọi người nên coi, đó là kinh nghiệm sau n năm đọc truyện của ta đó. Nếu đã đọc truyện thì không nên xem phim chuyển thể, đã xem phim chuyển thể thì ngàn vạn lần không cần đọc truyện ^^)

P/s: Còn cả fanpage Ma đạo tổ sư nữa, tất cả những thứ hay ho đều ở đó cả, ad ở đó nhiệt huyết lắm, dịch cũng siêu siêu hay kkk

Hôm qua nghe nói bên kênh youtube của họ bị báo cáo (chỉ sau vài giờ mà mấy nàng ấy đã lập 1 kênh mới, khiến một người mất mấy tháng phục hồi sau khi bị xóa tài khoản như ta cảm thấy thận với lòng + khâm phục vô cùng haha). Chỉ là muốn nói, thời buổi khó khăn này có những người không tiếc bỏ ra công sức mang đến cho chúng ta bộ truyện hay ho như vậy thật sự không dễ dàng đâu, vậy nên làm người vẫn là nên dễ dàng với người một chút nha. Nếu không mọi người nhìn mấy người con thứ của má Yêu mà coi, tiểu Thanh ngược Tân Tân bảo bảo bị Lục Lục ngược lại, Kỳ Kỳ ngược Tân Tân bị n người ngược trả, quy luật nhân quả cả rồi a. Người ta nói đời như một tấm gương, bạn mỉm cười với nó thì nó sẽ mỉm

cười lại với bạn. Sống dễ dàng một chút, cuộc sống tất sẽ bình bình
an an mà trôi qua ^^!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Bỏ Trốn

Dịch: CP88

***

Tu Tư Mân đáp lại một chữ "tốt".

Cố Tân Tân đóng trang web, đúng lúc Cận Ngụ ĐÌnh cầm cốc nước đã được rửa sạch sẽ quay lại, anh cầm chiếc cốc đặt lên tủ đầu giường, "Pha một ấm trà cho em, lát nữa cho em uống."

"Cám ơn."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc qua màn hình máy tính của cô, thấy cô đang dặn dò nhân viên chuyện công việc thì không khỏi đi đến bên cạnh, "Đừng quá sức."

"Ừ." Cố Tân Tân đáp nhẹ rồi nhìn anh một cái, khóe mắt đuôi lông mày của Cận Ngụ ĐÌnh đều toát lên vẻ dịu dàng, ngón tay cô hơi run, người đàn ông đón lấy ánh mắt cô, "Làm sao thế?"

"Không có gì."

Tầm mắt Cố Tân Tân trở lại màn hình máy tính, ngón tay vô tình gõ nhẹ lên bàn, trong đầu hơi loạn. Cố Tân Tân biết phòng bệnh này là nơi tốt nhất đối với cô, kỳ thực sau giọng điệu hung hăng đó thì Cận Ngụ ĐÌnh đều là vì muốn bảo vệ cho cô, dù sao bây giờ cô có quay về thì còn vừa phải dưỡng bệnh, lại vừa phải đề phòng khắp nơi.

Trên bàn còng có hoa quả Khổng Thành mang đến, Cận Ngụ ĐÌnh rửa sạch sau đó gọt vỏ, bàn tay Cố Tân Tân không tiện cầm đồ nên anh bỗ thành từng miếng nhỏ rồi đưa đến bên miệng Cố Tân Tân.

Cô đã ăn không ít, bây giờ bắt đầu cảm thấy no đến đau cả bụng, Cố Tân Tân mím chặt môi. "Không ăn nữa, no rồi."

"Ăn miếng này nữa thôi." Anh giống như đang dỗ dành một đứa bé.

Cố Tân Tân bắt đắc dĩ há miệng, câu chữ phát ra khỏi miệng cũng mơ hồ. "Sao lại cho tôi ăn nhiều thế?"

"Em vừa mới bị thương nặng, nếu không bù đủ dinh dưỡng thì cơ thể này sao chịu được?"

Cố Tân Tân vừa ăn vừa nhìn màn hình, Cận Ngụ ĐÌnh liếc đồng hồ, anh vậy mà lại đi bấm đồng hồ thật. Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay đặt trên máy tính của Cố Tân Tân, cô lập tức duỗi tay ra chặn lại, quên mất cả vết thương trên tay. "Làm gì thế hả?"

"Hết 20 phút rồi."

"Tôi còn chưa xong."

Cận Ngụ ĐÌnh cưỡng ép gập lại máy tính của cô, "Không có em thì cái trang web đó vẫn có thể hoạt động bình thường."

Nói rồi đặt máy tính sang bên cạnh, đỡ Cố Tân Tân cho cô nằm về giường, sau đó lại điều chỉnh cho giường hạ xuống. Khổng Thành tiến vào vừa vặn nhìn thấy nét mặt khó ở của Cố Tân Tân, nhưng anh ta cũng quá quen rồi, đây cũng là do Cận Ngụ ĐÌnh chiều cô, chiều thành hư luôn.

Khổng Thành đứng bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, Cố Tân Tân dời tầm mắt sang chỗ khác.

Người đàn ông vẫn không có ý đứng dậy đi ra ngoài, "Khổng Thành, từ giờ có gì cứ nói thẳng, không cần tránh."

"Gần đây Thương nhị tiểu thư đặc biệt thu mình, không tùy tiện chạy đến tòa nhà Đông nữa. Sự kiện lần trước tuy Thương gia đã cố gắng dìm xuống nhưng sức lan rộng của dư luận quá mãnh liệt, cô ta thật sự không còn mặt mũi nào mà ra khỏi cửa."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, tầm mắt không khỏi rời xuống gò má Cố Tân Tân, "Đều là nhờ những tấm ảnh kia ban tặng, lựa góc độ chụp rất tốt, hình ảnh sắc nét, chụp rõ ràng từng khoảnh khắc vật của cô ta."

Cố Tân Tân không lên tiếng, Khổng Thành nói tiếp, "Chỉ là hai ngày nay Cận tiên sinh lại giới thiệu cho cô ta một mối mới, gia cảnh của đối phương không tầm thường, cũng chỉ lớn hơn vài tuổi."

"Anh hai giúp cô ta tìm hôn sự?" Cận Ngụ ĐÌnh nghi ngờ vừa rồi mình đã nghe nhầm.

"Vâng, Thương phu nhân rất vui vẻ. Đối phương có vẻ cũng không để tâm đến những tin tức kia, hôm nay gặp nhau lần đầu nhìn thái độ giống như cũng dồn không ít tâm huyết."

Cận Ngụ ĐÌnh luôn cảm thấy trong chuyện này có điểm kỳ quái, "Lần trước vì chuyện bánh ngọt mà anh ấy giận tím mặt, hơn nữa Thương Kỳ còn chọc gãy bánh xe mối quan hệ của anh ấy và Thương Lục, sao anh ấy có thể tốt bụng mà đi tìm người cho Thương Kỳ chứ?"

Khổng Thành cũng đã tra rõ ràng chuyện này, giọng nói vững vàng báo cáo lại cho anh. "Thương phu nhân rất nhiều lần tìm đến tòa nhà Đông, nói là danh tiết của Thương nhị tiểu thư bị tổn hại quá nặng nề, nói Cận tiên sinh nhất định phải nể mặt Cận phu nhân mà giúp đỡ."

Cận Ngụ ĐÌnh bật cười, "Nếu thật là nể mặt Thương Lục....."
Anh không nói tiếp sau. "Con người anh hai ấy à, có thù tất báo, đặc biệt là chuyện liên quan đến Thương Lục. Bất kỳ kẻ nào muốn gây khó dễ cho Thương Lục anh ấy đều hận không thể bóp chết tại chỗ, dù có là em gái ruột thì cũng sẽ không có ngoại lệ."

"Vậy ý của ngài là?"

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh càng lúc càng giương cao, "Ai biết được. Cũng có thể là anh hai chịu không nổi nước mắt của Thương phu nhân, lại nghĩ để cho Thương Kỳ gả đi anh ấy có thể sẽ được thanh tịnh chút."

Không Thành nhìn chầm chằm Cố Tân Tân trên giường bệnh, cô có chút không vui hỏi anh ta. "Có chuyện gì không muốn nhắc đến trước mặt tôi? Nếu vậy hai người đi ra ngoài đi."

"Còn có việc?" Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng mặt lên.

"Tôi cho người điều tra, Tu Tư Mân chưa hủy bỏ đám cưới kia, khách sạn và công ty tổ chức đám cưới đều không nhận được dặn dò gì mới của anh ta."

Tầm mắt Cố Tân Tân chuyển sang Cận Ngụ ĐÌnh, thấy khuôn mặt anh trong nháy mắt trở nên tối tăm, cũng quay sang nhìn về phía cô, "Lúc đó em vẫn còn phải nằm viện đây."

"Không sao, tôi có thể xuất viện sớm."

"Cố Tân Tân, em dám lặp lại một lần nữa?"

Cố Tân Tân mím môi, "Anh thật nực cười, Cận Ngụ ĐÌnh, anh cứ định mãi không tiếp thu sự thực tôi sẽ phải kết hôn với người khác như vậy sao?"

Không Thành còn đứng bên cạnh, Cận Ngụ ĐÌnh lạnh mặt, "Em nghĩ mình có giá quá rồi đấy, em kết hôn với ai là chuyện của em, tôi

chỉ là xem xét giao tình trong quá khứ của chúng ta nên mới cứu em một mạng thôi. Tôi cũng không phải người tùy tiện thích cứu người."

"Rồi rồi rồi. Mấy chuyện đó anh cũng chẳng bận tâm, chỉ là vì nhìn tôi đáng thương nên mới bố thí chút lòng tốt cho tôi, nói như vậy được chưa?"

"Sự thật chính là như thế."

Khổng Thành kinh nghiệm đầy mình, thời khắc này ngoan ngoãn đứng một bên không lên tiếng.

"Nếu đã vậy thì anh thả tôi ra đi, lòng tốt của anh tôi nhất định sẽ ghi lòng tạc dạ."

Cận Ngụ ĐÌnh nghiêm mặt không lên tiếng, Khổng Thành còn nhận ra anh đang tức giận, Cố Tân Tân đương nhiên không thể không thấy. Tính tình của anh thế nào cô còn không rõ sao?

"Được rồi được rồi. Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ dưỡng sức thật tốt mới xuất đầu lò diện trở lại, chuyện kết hôn tôi tạm thời sẽ không nghĩ đến, cũng không thể vì một cái đám cưới mà không cần mạng phải không? Chỉ là thiệp cưới đã phát đi rồi, dù gì Tu Tư Mân muốn hủy đi cũng cần phải thời gian, hai ngày nay anh ấy dồn hết tâm tư điều tra chuyện tai nạn, hơi sức đâu mà nghĩ đến chuyện phía khách sạn chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh ngẫm nghĩ, cũng đúng, đâu ra cái đạo lý cô dâu còn đang ở trong bệnh viện mà đám cưới vẫn tổ chức chứ?

Sắc mặt anh khẽ buông lỏng, "Em hiểu là được rồi."

Khổng Thành liếc hai người, xem ra hiện tại Cố Tân Tân cũng không muốn cứng đối cứng với Cận Ngụ ĐÌnh, sau khi nói vài câu khiến Cận Ngụ ĐÌnh bốc hỏa vẫn biết tùy tiện nói ra mấy lời mềm mỏng dỗ dành anh. Mà theo anh ta thấy thì Cận Ngụ ĐÌnh vẫn luôn

bị chiêu này hạ gục, đúng là một người muốn đánh một người muốn bị đánh.

Từ sau khi Thương Lục tỉnh táo lại vẫn luôn uống thuốc được đưa đến.

Cô ấy không còn cách khác, bây giờ đến cả tòa nhà Đông cô ấy cũng khó mà bước ra khỏi, lúc trước cô ấy đã từng thử lừa cho tiểu Vu đi ra ngoài, thế nhưng cổng tòa nhà Đông còn chưa ra được đã bị bảo vệ chặn lại dẫn về.

Thời gian này tình trạng của Thương Lục chuyển biến rất tốt, nếu không phải thi thoảng còn ngơ ngẩn rồi lại lầm bầm nói lảm nhảm thì có lẽ Cận Hàn Thanh sẽ cho là cô ấy đã hoàn toàn khỏe lại luôn rồi.

Mấy ngày nay Thương Lục luôn miệng nói muốn ra ngoài, Cận Hàn Thanh vốn muốn từ chối, thế nhưng cuối cùng vẫn là đồng ý.

Cận Hàn Thanh sợ nhất chính là đưa Thương Lục ra ngoài, anh ta sợ sẽ xảy ra chuyện, thế nhưng anh ta lại không chịu nổi ánh mắt của cô ấy, đành gọi tiểu Vu và cả Tần Chi Song tới, hi vọng sẽ không xảy ra tình huống đột xuất.

Đến gần trung tâm thương mại, Thương Lục vừa đi vừa âm thầm ghi nhớ xung quanh. Đây là con phố kinh doanh mới mở nên đối với cô ấy hoàn toàn xa lạ.

Tần Chi Song và Cận Hàn Thanh đi phía trước đang nói chuyện, có mấy câu nói thi thoảng sẽ lọt vào tai Thương Lục.

"Đưa cái gì đó có ý nghĩa chút nhỉ..... đồ trang sức có phải tầm thường quá không?"

"Mẹ, chuyện đó mẹ đừng hỏi con..... Không thì tặng một căn hộ đi?"

Tần Chi Song tức giận chỉ thảng mặt Cận Hàn Thanh, "Con đó, quá khô khan, nhìn đã thấy chướng mắt."

"Nhà phía tây thành Thái Hồ cũng không đắt, còn thích hợp để dưỡng lão. Một tòa biệt thự đơn độc nơi chân núi, trước mặt còn có sông, đúng là phong cảnh hữu tình nha." Cận Hàn Thanh nói xong, quay đầu nhìn Thương Lục, bước chân anh ta chậm lại, chờ đến khi Thương Lục đến gần đến thì cầm lấy tay cô ấy.

"Lão Cửu gần đây lơ luôn chuyện trong nhà, con thì cũng chẳng khác hơn. Mẹ cũng coi như có một đứa con gái, thế nhưng chị cả con còn bận bịu hơn cả hai đứa con trai này, đến cả một đứa nhỏ cũng không có, mấy đứa chẳng có đứa nào làm mẹ an tâm được cả."

Cận Hàn Thanh thấy vậy thì vội an ủi bà, "Được rồi được rồi, chờ đến sang năm mẹ sẽ có đủ cả cháu nội cháu ngoại, đến lúc đó mẹ sẽ chỉ phải lo không có đủ tay mà bế thôi."

"Thật?"

"Thật. Con sẽ là đứa nhỏ đầu tiên, vậy được không?"

Thương Lục rũ mi mắt, Tần Chi Song nhìn về phía cô, đuôi lông mày nhiễm ý cười. "Mẹ thấy tình trạng hồi phục gần đây của Thương Lục không tệ, mẹ chờ tin tốt của hai đứa."

"Kia không phải là Thương nhị tiểu thư sao?" Tiểu Vu tinh mắt nhìn thấy người cách đó không xa.

Đôi nam nữ đi về phía này cũng đã nhìn thấy bọn họ, bước chân của Thương Kỳ theo bản năng hơi dừng lại, miễn cưỡng cong khoe môi, "Bác Tần, chị, anh rể."

"Kỳ Kỳ, con cũng ở đây à." Tầm mắt Tần Chi Song không khỏi chuyển sang người đàn ông đứng phía sau.

Thương Lục nhìn người đàn ông xa lạ kia, đổi phuơng hình như quen biết Cận Hàn Thanh, tiến lên bắt tay chào hỏi anh ta.

"Chị." Thương Kỳ muốn tiến lên, thế nhưng Cận Hàn Thanh đã ôm Thương Lục vào trong lòng, "Em vợ của tôi không tệ chứ?"

"Tớ và Kỳ Kỳ rất hợp nhau, đều là nhò cậu đã giới thiệu cho một người con gái tốt như vậy."

Khuôn mặt Thương Kỳ không khỏi đỏ lên, hạ giọng nói. "Nói gì thế, anh không thấy xấu hổ à?"

"Có gì mà phải xấu hổ? Anh chỉ nói thật lòng thôi mà."

Người đàn ông đó cười cười kéo Thương Kỳ qua, "Cuối cùng thì cũng chỉ là một tiểu cô nương, trêu một chút mặt đã đỏ mặt rồi. Đây cũng là chị gái và anh rể em thôi mà? Anh khen ngợi em vài câu chẳng lẽ còn không được?"

"Thôi đi." Thương Kỳ hờn dỗi muốn rút tay về.

Cận Hàn Thanh kéo nhẹ khéo miêng, trong mắt có ý lạnh đang âm thầm lan ra. Thương Lục không thấy được, dời tầm mắt sang một bên. Cận Hàn Thanh biết rõ Thương Kỳ đã làm gì cô ấy, thế nhưng vẫn còn giúp cô ta thu xếp tìm một mối hôn sự tốt, xem ra là vì anh ta thật sự không để cô ấy vào trong lòng. Cô ấy bị Thương Kỳ bắt nạt không biết bao nhiêu lần, nhưng anh ta cũng chỉ là ngoài mặt tức giận mà thôi, dù sao anh ta vẫn còn muốn làm tốt chức vụ con rể Thương gia, cũng chỉ vậy mà thôi.

"Hàn Thanh, trưa nay cùng ăn đi?" Người đàn ông đó mở miệng.

"Không được, lát nữa chúng tôi phải về rồi, cậu đưa Kỳ Kỳ đi chơi đi."

"Được, hôm khác gặp."

"Ủ."

Người đàn ông đó nắm tay Thương Kỳ muốn rời khỏi, cô ta xoay người nhìn Thương Lục, "Gần đây chị vẫn tốt chứ ạ?"

"Rất tốt." Cận Hàn Thanh trả lời.

Thương Kỳ biết bọn họ không muốn để cho cô ta đến gần Thương Lục, cô ta cũng không muốn chọc thêm phiền toái, xoay người ngoan ngoãn cùng người đàn ông kia rời đi.

Tần Chi Song nhìn chằm chằm bóng lưng cô ta, khó hiểu nhìn Cận Hàn Thanh. "Lúc trước không phải là có ý với Lão Cửu à? Sao lại....."

"Cô ta thích Lão Cửu không phải là giả, thế nhưng mẹ sẽ để cho cô ta vào Cận gia sao?"

"Nhưng tốc độ này cũng quá nhanh rồi." Tần Chi Song khẽ lắc đầu, "Từ bao giờ con lại quản đến cả chuyện này nữa hả?"

"Mẹ, sao mẹ lại nói thế. Kỳ Kỳ tốt xấu gì cũng là em vợ con, chuyện chung thân đại sự cả đời sao con có thể bỏ mặc chứ."

Thương Lục không muốn nghe tiếp, lôi kéo Cận Hàn Thanh muốn đi, người đàn ông bắt đắc dĩ đi theo lên trước vài bước.

Tần Chi Song đi vào một cửa hàng sườn xám, nhân viên bán hàng đi theo bà hăng hái giới thiệu từng mặt hàng. Cận Hàn Thanh thấy Thương Lục có vẻ cũng hứng thú thì cầm vài chiếc cho cô ấy xem. "Thích không?"

Thương Lục không ngừng gật đầu, cảm thấy chiếc nào cũng đẹp, Cận Hàn Thanh không khỏi cong môi cười, "Vậy em cũng thử đi, thích cái nào tôi mua cho em."

Thương Lục cầm quần áo treo về. "Em khát."

Tiểu Vu nhanh nhẹn lôi chai nước từ trong túi ra, thế nhưng Thương Lục lại nhíu chặt hai hàng lông mày, "Muốn nước trái cây."

"Dưới lầu có bán nước ép hoa quả, để tôi đi mua." Tiểu Vu nói xong, bỏ lại chai nước vào trong túi.

"Để tôi." Cận Hàn Thanh cho tiểu Vu trông Thương Lục, dù sao cũng là thứ bỏ vào trong bụng, Cận Hàn Thanh không được tận mắt nhìn sẽ không thể yên tâm.

Thương Lục ngồi trên ghế trong phòng nghỉ, Cận Hàn Thanh vừa rời khỏi tiểu Vu đã đứng cạnh cô ấy trông chừng.

Tần Chi Song đang thử đồ, Thương Lục cũng đứng dậy cầm mấy bộ ngắm nghĩa. Tần Chi Song từ trong phòng thử đồ đi ra, mấy nhân viên bán hàng đều vây quanh bà.

"Thế nào?"

Tiểu Vu được hỏi ngay lập tức nghiêng đầu nhìn qua đó, "Đẹp ạ, màu sắc rất hài hòa."

Thương Lục nhân lúc tiểu Vu không chú ý nhanh chân đi ra ngoài sau đó bước nhanh về phía thang máy.

Thang máy này đi thẳng xuống tầng hầm để xe, Cận Hàn Thanh dù muốn tìm cô ấy cũng sẽ không nghĩ được để đến nơi đó ngay lập tức.

Hơn nữa vừa rồi lúc đến đây cô ấy đã quan sát một lượt, nếu như may mắn thì có thể gặp được xe taxi thả khách ở đó, cô ấy chỉ cần ngồi lên xe là có thể an toàn rời khỏi nơi này. Thương Lục ấn nút bấm thang máy, nhìn con số dần đi xuống, trong lòng không khỏi hồi hộp. Đây là cơ hội cô ấy thật khó khăn mới nắm được, chờ đợi thật lâu mới có thể ra khỏi cổng lớn, nếu lần này không thành công thì e là sau này càng khó khăn hơn gấp bội.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Từng Bước Tính Toán, Được Voi Đòi Tiên

Dịch: CP88

***

Thang máy dừng hẳn, sau đó tịnh một tiếng, Thương Lục bước nhanh vào trong.

Bên trong thang máy không có nhiều người, cô ấy đi vào một góc sau đó cúi thấp đầu, tận lực không để người quen nào nhìn thấy.

Cửa thang máy đóng lại, thang máy tiếp tục đi xuống, thế nhưng vì lượng người trong trung tâm thương mại rất lớn nên tầng nào thang máy cũng phải dừng lại. Ở tầng tiếp theo, khi cửa mở Thương Lục đột nhiên nghe có người gọi cô ấy. "Chị?"

Trong lòng thầm than một tiếng không ổn, đầu càng cúi thấp hơn.

"Chị?"

Thương Kỳ bước nhanh về phía trước, đến bên cạnh cô ấy, "Sao chị lại đứng một mình ở đây? Anh rể đâu rồi?"

Thương Lục mím môi không đáp, Thương Kỳ kéo cánh tay cô ấy. "Không phải chị lại lén chạy ra ngoài đấy chứ?"

Thương Lục đẩy tay cô ấy ra rồi xoay người sang một bên khác, xuyên qua tấm cửa thủy tinh có thể thấy được quang cảnh bên ngoài và người qua lại. Thương Lục không khỏi chán nản, một khi đụng phải Thương Kỳ thì xem như tám phần là đi không nổi rồi.

"Đi ra." Thương Lục không ngẩng đầu, nói với cô ta.

"Chị mau nói với em đi, anh rể ở đâu? Anh ấy mà không thấy chị nhất định sẽ gấp chết đó."

Thương Lục nhìn thang máy dừng lại ở tầng một, bất đắc dĩ đi ra ngoài, cũng không thể để cho Thương Kỳ đi theo cô ấy đến tận tầng hầm được.

Thương Kỳ đi theo sau Thương Lục, "Chị, chị chờ chút....."

Thương Lục bước nhanh về phía trước, nhìn phương hướng thì giống như chỉ bước đi loạn xạ không có mục đích. Thương Kỳ liếc nhìn bốn phía xung quanh, bên trong trung tâm thương mại nơi nào cũng lắp camera giám sát, cô ta không dại mà ra tay ngay chỗ này. "Chị, em đưa chị đi tìm anh rể nhé, chị đừng đi lung tung nữa."

Thương Lục không nghe, bước chân càng nhanh hơn. Cô ấy muốn cắt đuôi Thương Kỳ, thế nhưng cô ta lại như thuốc cao bồi lên da chó, làm thế nào cũng không bỏ lại được.

Thương Kỳ vội vàng chạy theo cô ấy, "Chị, chị đi chậm một chút. Chị chờ em, em gọi điện thoại cho anh rể."

Đúng lúc Thương Lục thấy phía trước có cầu thang cuốn, cô ấy bèn sải bước đi về phía đó. Thương Kỳ sợ đến mức phải thả lại điện thoại về sau đó đuổi theo Thương Lục, thật vất vả mới có thể đi đến bên cạnh cô ấy. Thương Lục đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cô ta, cái nhìn này vô cùng giống với Thương Lục trong ấn tượng của Thương Kỳ.

"Chị?"

Thương Lục vẫn không nói chuyện, Thương Kỳ ghé sát đến bên tai cô ấy hỏi. "Gần đây chị thế nào rồi? Chị, hẳn là chị sắp khỏe lại rồi có phải không?"

Thang cuốn đi xuống điểm cuối nhưng Thương Lục vẫn không nhắc chân đi ra, Thương Kỳ không chú ý và phải Thương Lục đứng phía trước, khiến cho Thương Lục suýt chút nữa té ngã. Thương Kỳ hoảng hốt vội vàng kéo tay cô ấy lại, bây giờ dù chỉ là một chút qua loa cô ta cũng không dám, vạn nhất xảy ra chuyện rồi Cận Hàn Thanh truy tội, cô ta dù có trăm cái miệng cũng sẽ không giải thích được, cuối cùng nhất định sẽ bị khép vào tội cố ý đẩy ngã Thương Lục.

"Chị, chị không sao chứ?" Thương Kỳ hiện tại cũng không có tâm tình đi tìm hiểu bệnh tình của Thương Lục nữa, cô ta thậm chí còn có chút hối hận vì đã đi theo Thương Lục. Đáng lẽ ra cô ta nên giả vờ như không nhìn thấy cô ấy mới phải, vốn chỉ là định ra xe lấy ít đồ, giờ thì hay rồi, muốn bỏ cũng không xong.

Thương Lục cũng biết là mình đi không được, nhưng khăng định bây giờ tiểu Vu đang chạy xung quanh tìm cô ấy, nói không chừng cả Tân Chi Song cũng đã lo lắng muôn điên rồi. Nếu bây giờ cứ như thế mà trở lại thì Cận Hàn Thanh chắc chắn sẽ không bao giờ dẫn Thương Lục đi ra ngoài nữa, vậy thì một cơ hội nhỏ nhoi cũng mất.

Thương Lục tiếp tục làm như đi lung tung không có mục đích về phía trước, đột nhiên nhìn thấy bóng người của Cận Hàn Thanh. Muốn mua nước ép trái cây thì phải chờ, hơn nữa còn có hàng dài người xếp hàng nên có lẽ Cận Hàn Thanh đã phải chờ khá lâu. Hiện tại anh ta đang đứng trước quầy hàng, quan sát đối phương pha chế.

Thương Lục có chút không hiểu, nếu như tiểu Vu phát hiện ra cô ấy mắt tích thì đáng lẽ việc đầu tiên sẽ là gọi điện cho anh ta.

Cô ấy bước nhanh về phía trước, nhân lúc Thương Kỳ chưa kịp mở miệng liền nhanh chóng ôm lấy Cận Hàn Thanh từ phía sau, cánh tay vòng qua thắt lưng người đàn ông, nửa người trên dán sát sau lưng anh ta.

Cận Hàn Thanh bị dọa hết hồn, theo bản năng đẩy người phụ nữ phía sau ra, quay đầu lại phát hiện là Thương Lục.

"Thương Lục, sao em lại ở đây?"

Cô ấy hơi nhắc cằm lên đặt lên bả vai người đàn ông, tầm mắt Cận Hàn Thanh chuyển về Thương Kỳ đứng phía sau cô ấy, ngũ khí lập tức thay đổi, "Sao cô cũng ở đây?"

"Anh rể, lúc em vào thang máy gặp chị, đoán là chị ấy tách ra khỏi mọi người nên mới dẫn chị ấy đi tìm anh, may mà gặp anh ở đây....."

Cận Hàn Thanh nóng nảy kéo Thương Lục đến trước mặt mình, "Sao em lại không đi cùng tiểu Vu hả?"

Thương Lục cười ngó ngắn, Thương Kỳ rốt cuộc cũng có thể yên tâm, "Anh rể, anh đừng trách chị, nhất định là tiểu Vu không trọng chừng chị ấy cẩn thận."

"Ở đây không còn chuyện của cô rồi." Cận Hàn Thanh lấy điện thoại ra xem, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ, vì điện thoại của anh ta để chế độ yên lặng nên mới không biết.

Cận Hàn Thanh gọi lại cho Tân Chi Song, báo cho bà Thương Lục đang ở cùng mình, lúc này Tân Chi Song mới có thể thở phào một hơi, "Làm mẹ sợ gần chết, thật sự là dọa mẹ sợ muốn chết rồi."

"Bọn con quay lại ngay đây."

Thương Kỳ nhân lúc Cận Hàn Thanh gọi điện thoại đã rời đi, Thương Lục nhìn chằm chằm yết hầu chuyển động lén xuống của người đàn ông, còn tầm mắt của Cận Hàn Thanh trước sau đều dán chặt trên khuôn mặt cô ấy.

Kết thúc trò chuyện, Cận Hàn Thanh bỏ lại điện thoại vào trong túi.

Một tay anh ta khoác nhẹ lên bả vai Thương Lục, cô ấy biết có một câu anh ta nhất định sẽ hỏi.

"Thương Lục, rõ ràng tôi đã để tiễn Vu trong chừng em rồi mà? Sao em lại ra được đây?"

Trên đường đến đây Thương Lục cũng đã tìm được một cái cớ cho mình, "Đi tìm anh."

"Tìm tôi?"

"Đúng nha, tìm anh," Thương Lục nói xong, lần nữa vòng tay qua thắt lưng Cận Hàn Thanh, "Không nhìn thấy anh. Lo lắng."

Ánh mắt người đàn ông nhuộm ý cười, "Tôi làm theo ý em mà? Tôi đi mua nước ép hoa quả cho em, là em muốn uống."

Thương Lục nhíu chặt lông mày, giống như thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ, Cận Hàn Thanh thấy vậy thì dùng ngón tay vuốt nhẹ cho chúng giãn ra, "Được rồi được rồi, tôi biết em nhất định là đã quên mất. Nhưng em cũng không thể lén đi ra ngoài như vậy biết không, vừa rồi mẹ lo lắng suýt thì khóc đấy."

"Em không lén, em chỉ đi quanh tìm anh thôi, sau đó gặp cô ta, cô ta nói mang em đi tìm anh."

Ngón tay Cận Hàn Thanh lập tức dừng lại, "Ai?"

Cô ấy khẽ lắc đầu, Cận Hàn Thanh liếc về phía đó không xa, "Là Thương Kỳ?"

"Ừm."

"Cô ta nói mang em đi tìm tôi?"

"Ừm." Thương Lục đáp nhẹ.

"Sao hai người lại gặp nhau?"

Thương Lục giả bộ chăm chú suy nghĩ, "Đi qua đi lại một hồi thì gặp được, lúc cửa thang máy mở em tự đi ra, nhưng cô ta nói anh không ở đây, còn nói anh ở phía dưới một tầng nữa cơ....."

Dưới này một tầng không phải là tầng hầm sao? Thương Kỳ muốn dẫn Thương Lục xuống tầng hầm để xe làm gì?

Cận Hàn Thanh ôm cô ấy vào trong ngực, "Vì sao em không đi với cô ta?"

"Em muốn tìm anh, chỉ nghe lời của anh, lời của người khác không được nghe."

Nhân viên phục vụ đóng nắp, nhìn hai người như vậy thì không nhịn được nói. "Tiên sinh, vị phu nhân này của ngài nhìn thật hạnh phúc, ngài cũng vậy."

Cận Hàn Thanh nghe được dĩ nhiên là vui vẻ không thôi, anh ta nhận lấy nước ép hoa quả từ tay đối phương rồi cầm lấy tay Thương Lục đi về phía trước.

"Tôi đã nói với em rồi, cách xa Thương Kỳ một chút."

Bước chân của Thương Lục lập tức dừng lại, "Cô ta gọi em là chị."

"Đừng nghe cô ta, trước mặt cô ta gọi em là chị, nhưng sau lưng không biết được còn muốn hại em thế nào đâu."

Thương Lục đi theo anh ta về phía trước, Cận Hàn Thanh dĩ nhiên là tin lời cô ấy nói, tuy cách biểu đạt của Thương Lục không tốt nhưng Thương Kỳ là hạng người gì anh ta không phải không rõ.

Thế nên bây giờ dù cô ta có thêm mười cái miệng biện minh thì Cận Hàn Thanh cũng sẽ không tin cô ta.

Hai người quay lại cửa hàng, Tần Chi Song cũng đã mệt hưng thủ đồ, vừa nhìn thấy Cận Hàn Thanh và Thương Lục đi đến liền vội vàng bước nhanh về phía trước, "Thương Lục, con vừa đi đâu thế?"

"Mẹ đừng lo, cô ấy đi tìm con."

Tiểu Vu đứng bên cạnh vành mắt đã đỏ hoe, xem ra là bị dọa sợ không nhẹ.

"Đúng là dọa chúng ta sợ chết rồi."

Cận Hàn Thanh kéo Thương Lục đến trước mặt mình, "Tù sau con nhất định sẽ coi cô ấy thật kỹ."

Trái tim Thương Lục đánh thích một cái, lại nghe Tần Chi Song nói. "Không ngờ con bé lại biết đi tìm con mà không có đi lạc, đây cũng là chuyện tốt. Hàn Thanh, Thương Lục đúng là càng ngày càng quấn con rồi."

Cận Hàn Thanh cười cười, cầm chiếc cốc trong tay đưa cho Thương Lục, đây đối với anh ta đúng là một chuyện cực kỳ tốt.

Bệnh viện.

Cố Tân Tân nằm trên giường chờ đến giờ ăn cơm tối, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Cận Ngụ Đinh hơi nghiêng đầu, "Vào đi."

Khổng Thành ôm hai chiếc hộp giữ nhiệt đi vào, Cận Ngụ Đinh liếc anh ta một cái, "Hôm nay đến sớm thế?"

"Vâng..... người phía Cố gia đến, nhưng đều đã bị chặn lại."

Cố Tân Tân nghe vậy thì sốt sắng muôn ngồi dậy, "Mẹ tôi đến đây sao?"

"Đúng."

"Sao anh lại dám không cho bà ấy vào hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhận lấy hộp giữ ấm từ trong tay Khổng Thành, "Đây là ý của tôi."

"Cận Ngụ ĐÌnh, mẹ tôi không nhìn thấy tôi nhất định sẽ rất lo lắng."

Khổng Thành nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh, Cận Ngụ ĐÌnh cầm bát đưa ra, lại lấy thức ăn từ trong hộp giữ ấm bày ra bàn, "Em biết tôi sẽ không thể từ chối ba mẹ em, đến lúc đó bọn họ nhìn thấy bộ dạng này của em nhất định sẽ rất sốt ruột, hoặc là, bọn họ nghe theo Tu Tư Mân nằng nặc muốn mang em đi. Đến lúc đó tôi còn cương quyết muốn ngăn cản thì không phải sẽ khiến hai bên càng khó chịu hơn sao?"

"Dù là thế thì anh cũng không thể chặn mẹ tôi lại không cho chúng tôi gặp nhau được!" Giọng điệu của Cố Tân Tân cực kỳ không tốt.

"Tân Tân, nếu để mẹ em thấy bộ dạng này của em, em nghĩ bà ấy có thể giữ tâm trạng thoái mái mà trở về không?"

"Liếc mắt một cái còn hơn là không biết gì hết, không nhìn thấy sẽ nghĩ ngợi lung tung. Dù sao tôi cũng đã qua giai đoạn nguy hiểm, hai ngày nay cánh tay cũng có thể động rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, gấp thức ăn bỏ vào bát rồi ngồi xuống mép giường.

Cố Tân Tân tức giận đến mức cả khuôn mặt nhỏ đều đỏ lên.

"Vừa rồi không phải là kêu đói à? Giờ lại không muốn ăn nữa?"

Cô tức no luôn rồi, Cố Tân Tân cắn thận từng li từng tí nhích người về phía mép giường, Cận Ngụ ĐÌnh khom lưng nhìn vẻ mặt của cô. "Xem ra em không cần ăn nữa, vậy để tôi xử lý chúng giúp em nhé?"

"Ăn đi, cho anh no chết."

"Đây là thức ăn chính tay mẹ em làm đấy, nói không chừng là đã phải ra chợ từ sớm để chuẩn bị, còn đi thật xa như vậy để đưa tới. Em đúng là nhẫn tâm thật."

Cố Tân Tân hận không thể che kín lỗ tai của chính mình lại. "Anh còn muốn giam tôi đến bao giờ?"

Đôi đũa trong tay Cận Ngụ ĐÌnh hơi dừng lại, "Em cho là tôi đang giam em?"

Cố Tân Tân khẽ cắn môi không nói, Cận Ngụ ĐÌnh gấp một miếng thịt bò vào trong miệng, Cố Tân Tân lập tức nhìn thấy. "Không được ăn."

"Không phải là em không muốn ăn à?"

Tay cô cầm lấy mép gối, "Anh thật phiền."

"À hiểu rồi, vậy tôi ra ngoài ăn là được chứ gì?" Cận Ngụ ĐÌnh nói xong liền không do dự đứng dậy, Cố Tân Tân vội vàng gọi anh lại. "Khoan đã."

"Sao thế?"

"Đây là mẹ tôi làm cho tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhịn cười, gấp một miếng thịt đưa đến miệng cô. Cố Tân Tân mím chặt môi. "Đổi đôi đũa khác đi."

"Sao thế? Em còn ghét bỏ tôi bǎn?"

"Anh dùng rồi, tiêu chuẩn vệ sinh cơ bản anh có biết không hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh không đổi, không đổi chính là không đổi, "Em không ăn thì cơm tôi cũng miễn đi."

Cố Tân Tân im lặng một chút, hai hàng lông mày cũng dần giãn ra, "Mẹ tôi đi chưa?"

"Hắn là đi rồi, nhưng em yên tâm, Khổng Thành sẽ sắp xếp đâu vào đó."

"Điện thoại không có bên người nên tôi không thể gọi cho ba mẹ, cũng không biết gần đây bọn họ thế nào."

Cận Ngụ ĐÌnh chăm chú quan sát khuôn mặt cô, "Ăn cơm trước đã."

Lần này Cố Tân Tân ngoan ngoãn há miệng, ăn được một miếng liền thử thương lượng với anh một lần nữa. "Anh tìm được điện thoại của tôi rồi hả?"

"Ừm." Người đàn ông không tỏ rõ ý kiến trả lời.

"Có thể đưa cho tôi không?"

"Dưỡng bệnh còn muốn ôm điện thoại?"

Cố Tân Tân nằm xuống, đưa tay muốn túm lấy cánh tay của anh, thế nhưng vì người đàn ông đứng quá xa nên cô không với tới, mà Cận Ngụ ĐÌnh cũng không hề có ý tiến lên.

"Tôi muốn dùng nó để báo cáo tình hình của mình cho bọn họ, như vậy tôi cũng có thể yên tâm dưỡng bệnh, không cần phải cả ngày nghỉ ngơi....."

Cận Ngụ ĐÌnh không mở miệng, tiếp tục gấp thức ăn cho cô, Cố Tân Tân thật ra đã có thể tự ăn, nhưng thời khắc này lại đặc biệt biết nghe lời. "Không đến nỗi là anh còn lo tôi sẽ liên lạc với Tu Tư Mân đấy chứ?"

"Em muốn liên hệ với anh ta hay không là chuyện của em."

Cố Tân Tân có chút oan ức, cái miệng nhỏ không khỏi bĩu một cái, "Tôi muốn nói chuyện với ba mẹ tôi, tôi rất nhớ bọn họ."

"Được rồi." Cận Ngụ Đinh sợ cứ tiếp tục như vậy cô sẽ khóc thật mất. "Ngày mai đưa cho em, vậy được chưa?"

"Thật hả?"

"Em không tin tôi?"

"Đương nhiên là tin," Cố Tân Tân nuốt miếng cơm trong miệng, "Còn nữa, mấy ngày nay thời tiết rất đẹp, tôi bị nhốt trong phòng thật sự rất khó chịu, đi đứng cũng bất tiện. Anh có thể chuẩn bị cho tôi một cái xe lăn, một ngày cho tôi ra ngoài 20 phút hít thở không khí trong lành không?"

Cận Ngụ Đinh gõ gõ chiếc đũa lên miệng bát, "Em đừng có mà được một tắc lấn một thước."

"Đâu có nha, chỉ là anh xem xem, tôi sắp bị buồn chán chết rồi. Mấy ngày nay tôi cũng rất nghe lời mà, dù sao tôi cũng không thể chạy đi được, anh đẩy tôi đi xem phong cảnh một chút thôi cũng không được sao?"

Cô càng nói càng ấm ức, cái cổ cũng dần trở nên nhức nhối, Cố Tân Tân muốn đưa tay chạm tới, khiến cho Cận Ngụ Đinh nhìn thấy một màn này trái tim đều mềm nhũn.

***

Bát Bát: Chỉ muốn nói là mọi người còn 1 cái phúc lợi 188 lượt theo dõi wordpress cp88blog.wordpress.com kkkkkk

P/s: Vì sao ta lại muốn mọi người theo dõi cả 3 nơi như vậy?

Như mọi người thấy đó, hôm bữa cáp quang nối ra nước ngoài của fpt bị trục trặc gì đó nên ta không đăng được chương mới trên

wattpad và wordpress, chỉ đăng được trên facebook (kể cả thông báo hoãn post cũng khó đến được với những độc giả trên hai nơi đó), những lúc như vậy nếu mọi người theo dõi cả 3 nơi thì lập tức biết và đọc được trên fb.

Sau này có thể có những trường hợp tương tự như vậy, page trên FB bị hack, wattpad và wordpress bị báo cáo hoặc xóa gì đó. Ai mà biết trước được bất ngờ phải không nào?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Sự Ôn Nhu Cuối Cùng

Dịch: CP88

***

Thế nhưng dù anh đã bị câu nhở nhà của cô làm mềm lòng thì ngoài miệng vẫn nói. "Ai biết mục đích của em có thật sự là ngắm cảnh không?"

"Anh vẫn nghĩ là tôi sẽ chạy trốn?"

"Không lẽ trong đầu em chưa từng có ý nghĩ này hả?"

Cố Tân Tân dùng sức ngắt lấy chiếc gói phía dưới, "Tôi cần gì phải lãng phí thời gian vào chuyện không thể?"

Nét căng thẳng trên mặt Cận Ngụ Đình nhanh chóng biến mất. "Được rồi, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày sẽ cho em nửa giờ ra ngoài cho khuây khỏa. Nhưng chỉ nửa giờ thôi, một phút cũng không hơn được."

"Được được!" Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân tràn ngập vui vẻ, "Tôi biết anh tốt nhất mà."

Chỉ là một câu thuận miệng thôi nhưng Cận Ngụ Đình nghe vào, ánh mắt lập tức thấp thoáng tia kích động. "Cuối cùng thì em cũng biết tôi mới là người tốt nhất với em."

Cố Tân Tân nghe tai trái qua tai phải, dù đây có không phải là lời thật lòng thì lúc này cô cũng sẽ không bóc trần.

"Ăn cơm thôi."

"Ừ." Cô cười tí, đồng ý ngay tắp lự.

Lần đầu tiên là Cận Ngụ ĐÌnh đưa cô đi, xe lăn vừa đẩy vào phòng bệnh Cố Tân Tân đã không thể chờ đợi được nữa muốn đứng dậy.

Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh về phía trước, lại liếc quần áo trên người cô, "Quần áo gì mà rộng thùng thình, có muốn thay bộ khác không?"

"Cũng không phải là đi ra ngoài chơi, cần gì phải mặc đẹp chứ."

Cố Tân Tân cẩn thận từng li từng tí ngồi dậy rồi vẫy tay ra hiệu cho Cận Ngụ ĐÌnh, muốn anh đỡ cô, người đàn ông tiến lên, trực tiếp bế cô lên rồi đặt xuống chiếc xe lăn.

Cố Tân Tân không thể chờ đợi được nữa. "Đi thôi."

Bàn tay người đàn ông đặt lên tay cầm, Cố Tân Tân quay đầu liếc nhìn, bàn tay rơi xuống cổ tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Có phải dưới đó có một cái sân lớn không?"

"Ừ, tôi đã xuống đó đi vòng quanh một lượt, trong sân cũng không có nhiều người."

"Anh thấy biểu hiện của tôi thế nào? Có đáng khen không?" Cố Tân Tân hỏi một câu không đầu không đuôi.

"Là sao?" Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cô đi về phía trước.

"Hôm nay trên tôi gửi wechat cho anh, anh không thấy hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh vừa mới đi ra ngoài một chuyến, đương nhiên cũng đã đọc được, "Sao tự nhiên lại gửi tin nhắn cho tôi?"

"Sao thế? Làm phiền anh hả?"

"Đương nhiên là không."

Cận Ngụ ĐÌnh đầy Cố Tân Tân đi trên hành lang, Khổng Thành đi phía trước nhanh nhẹn tiến lên án nút bấm thang máy. Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được nhìn Cố Tân Tân ngồi ngay ngắn trên xe, hình ảnh này thật giống như họ đã trở lại lúc trước. Hồi đó ngày nào anh cũng nhận được tin nhắn cô gửi qua wechat, hoặc là nói trời mưa có sấm sét kêu anh cẩn thận, hoặc là sẽ nói ở đâu đó có quán trà sữa mới mở rồi kêu anh trên đường về tiện đường mua cho cô. Mỗi ngày như vậy anh đều chưa từng chê cô phiền, bây giờ anh đột nhiên có ảo giác ngày tháng đó đã quay trở lại.

Xuống sân, vì trận nóng bức nhất đã qua rất lâu nên hôm nay thời tiết đặc biệt đẹp, Cố Tân Tân hít một hơi thật sâu.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên chiếc ghế dài bên cạnh, nhìn thấy một đôi trai gái đang chậm chạp bước đi, cô gái kia có lẽ là đi lại bất tiện nên cậu thanh niên đi bên cạnh đỡ lấy cô ấy, kiên nhẫn thả chậm bước chân chờ đợi.

Cố Tân Tân lười biếng thả lỏng toàn thân, khuôn mặt thỏa mãn. "Thoải mái quá đi."

"Đây cũng không phải nơi nghỉ dưỡng, có cần phải kích động như thế không?"

"Anh làm sao biết được, đã rất lâu rồi tôi không được thả lỏng như thế này đây. Nếu không nhờ lần này thì đoán là hiện tại tôi đang ở công ty bận tối tăm mặt mũi đây."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thẳng vào mắt cô, kéo chiếc xe của cô đến gần mình hơn. "Ai kêu em liều mạng như vậy?"

"Con người chính là như thế đó, chỉ ở trong lúc không thể làm gì được nữa mới chịu tạm thời thả xuống mọi thứ trên vai rồi dành thời gian đi ngắm nghía mọi người xung quanh."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay chiếc xe lăn, để cho cô đối diện với anh, "Vậy còn tôi thì sao, em có nhìn thấy tôi không?"

Cố Tân Tân nhéch khóe miệng, "Tôi cũng đâu có phải người mù."

"Tôi là muôn hỏi, em có nhìn được đến trái tim tôi không?"

Cố Tân Tân hơi nghiêng người, ngón trỏ điểm nhẹ trước ngực Cận Ngụ ĐÌnh, "Trong đó có gì thế?"

"Em không nhìn ra sao?" Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, bắt lấy cổ tay Cố Tân Tân, cô muốn rút về, lại bị anh càng nắm chặt hơn.

"Đau."

Anh suýt chút nữa quên mất cô bị thương khắp nơi, trên tay và đùi cũng có, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng thả tay ra.

Cố Tân Tân lấy điện thoại, bật camera sau đó giơ lên trước mặt mình. Người đàn ông nhíu mày, đẩy tay cô ra. "Đừng có chụp tôi."

Cố Tân Tân bật cười, "Ai chụp anh, tôi tự sướng mà."

Anh liếc cô một cái, thấy Cố Tân Tân giơ tay trái lên, không ngừng thay đổi tư thế, một hồi lâu sau Cận Ngụ ĐÌnh đã bắt đầu có chút không nhìn nổi nữa.

"Anh đến đây." Cố Tân Tân vẫy vẫy tay gọi anh.

"Làm gì?"

"Đến đây." Cố Tân Tân cười tí mắng.

Cận Ngụ ĐÌnh bất đắc dĩ đứng dậy đi đến phía sau Cố Tân Tân, trên màn hình lập tức xuất hiện khuôn mặt của anh. Cố Tân Tân vuốt nhẹ, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy trên đầu mình mọc thêm một đôi tai thỏ, anh giật mình theo bản năng tránh sang bên cạnh.

"Làm cái gì thế." Cố Tân Tân muốn kéo anh lại.

"Em thích thì tự chơi đi, tôi không chơi với em."

Cố Tân Tân cực kỳ mệt hưng, "Tôi mặc kệ, anh nhất định phải chụp với tôi hai tấm. Nhanh nhẹn một chút đi nào."

Cô túm ống tay áo của Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông sợ mình còn tránh nữa sẽ kéo ngã cô, không còn cách nào khác đành trở lại màn hình.

Một đôi tai thỏ cùng xuất hiện trên đầu anh và Cố Tân Tân, cô nhìn vẻ mặt căng cứng của anh, "Cười đi, hoặc là học theo động tác mèo cầu tài của tôi nè."

"Em giỏi rồi." Người đàn ông có cảm giác mình như một thằng ngốc, anh không khỏi nhìn quanh bốn phía, may là Khổng Thành không có đi theo xuống đây.

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chóng nghe được tiếng tách truyền vào trong tai, vội vàng lên tiếng uy hiếp cô. "Tốt nhất là em mau xóa nó đi."

"Xóa làm gì chứ, đẹp mà." Cố Tân Tân nói xong, phóng to bức ảnh, "Anh nhìn vẻ mặt của anh này, cứ như một con thỏ không được ăn cà rốt ấy."

"Em lưu tấm ảnh này trong điện thoại, không sơ ngày nào đó sẽ bị Tu Tư Mân nhìn thấy hả?" Anh nói xong câu này, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân.

Thế nhưng nét mặt cô cũng không có mấy biến đổi, "Tôi vui là được rồi, hiếm khi mới thấy được vẻ mặt đáng yêu như vậy, không lưu lại thì lãng phí quá."

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được cong lên, Cố Tân Tân đổi sang một kiểu bán manh khác, "Chụp thêm vài tấm nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Một tấm là đủ rồi, còn chụp làm gì nữa?"

"Qua đây đi mà, chơi vui lắm, nhanh lên một chút."

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân hơi nghiêng tìm một góc độ vừa vặn nhất, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, kề sát khuôn mặt mình vào một bên má cô.

Cố Tân Tân hơi khụng lại, hô hấp của người đàn ông phả lên tai cô, nhiệt độ của anh cũng truyền qua cô. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, "Không chụp à?"

Cô định thần lại, khẽ ấn chụp.

Cận Ngụ ĐÌnh chống hai tay trên tay bám của chiếc xe lăn, "Còn chụp nữa không?"

"Không cần nữa, tôi muốn tự sướng thêm mấy tấm nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, đứng lên rồi ngồi xuống chiếc ghế dài đối diện Cố Tân Tân, "Em ngoan ngoãn ở lại bệnh viện dưỡng bệnh cho tốt, nhất định phải chờ hồi phục hoàn toàn mới được xuất viện."

"Sao tự nhiên lại nói vậy?"

"Đám cưới của em và Tu Tư Mân đã hủy bỏ, Không Thành hôm nay hỏi khách sạn đó, biết được họ đã nhận một đám khác, Tu Tư Mân đã tự hủy đi rồi."

Cố Tân Tân không hề giật mình, "Bộ dạng này của tôi không thể nào làm đám cưới với anh ấy được, nếu anh ấy không hủy đi, đến lúc đó cô dâu không có thì hóa ra lại tự biến mình thành trò cười à?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm thần sắc của cô. "Nói không chừng sau lần này sẽ triệt để hủy luôn rồi."

"Có thể lắm, anh vui vậy sao?"

"Tôi thì có gì mà vui?"

Cố Tân Tân nói, "Chút tâm tư này của anh tôi còn không biết chắc?"

"Được rồi, sắp hết nửa giờ, quay lại thôi."

"Không muốn," Cố Tân Tân oan ức trùng mắt nhìn người đàn ông. "Tôi mang theo điện thoại nên có thể nhìn được giờ đó, còn chưa hết 20 phút nữa."

"Tôi thấy em nãy giờ nói liên tục, đã vậy quay về rồi nằm trên giường nói cũng như nhau thôi."

Cố Tân Tân mím môi. "Được thôi, tôi không nói nữa."

Ngón tay cô điểm nhẹ lên màn hình, chuyển hiệu ứng chụp, xoay người một vòng, bốn phía xung quanh đều chụp một lần. Cận Ngụ ĐÌnh không hiểu, chơi vui vậy cơ à? "Cố Tân Tân, không ngờ em cũng tự luyến đến mức đó."

"Dĩ nhiên rồi, có khuôn mặt xinh đẹp như vậy mà không tự luyến một chút thì đúng là lãng phí."

Cô thu lại điện thoại, muốn tại chỗ vươn vai thêm một lần, thế nhưng cánh tay truyền đến mơ hồ đau.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy đẩy cô về phòng bệnh, toàn thân Cố Tân Tân đỏ đầy mồ hôi, "Muốn tắm."

"Tôi giúp em."

Dù Cận Ngụ ĐÌnh đã nói sẽ không mời hộ lý cho cô, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi cái miệng đó của cô. Mỗi ngày anh sẽ cho người giúp việc ở tòa nhà Tây chạy đến một chuyến, đến chiều tối sẽ giúp Cố Tân Tân tắm rửa.

"Tôi muốn nằm."

Cận Ngụ ĐÌnh ôm cô về giường bệnh, Cố Tân Tân nhét điện thoại vào trong chăn.

Người đàn ông đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cô vội vàng gửi mấy tấm ảnh chụp được cho Tu Tư Mân, sau đó nhanh tay xóa lịch sử trò chuyện và máy tính ảnh trong album.

Ngày tổ chức đám cưới càng ngày càng đến gần, vết thương trên người Cố Tân Tân đã gần bình phục hoàn toàn, chỉ là vẫn chưa thể xuất viện.

Cô giả bộ ngủ liếc Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh. "Mấy giờ rồi?"

Người đàn ông nhìn đồng hồ, "Tám rưỡi."

"Hôm nay là ngày bao nhiêu nhỉ?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái. "Điện thoại và máy tính đều đã đưa em, không tự nhìn được à?"

"Không có việc gì tự nhiên đi xem ngày làm cái gì."

Cận Ngụ ĐÌnh nói ra một con số, Cố Tân Tân ậm ừ. "Nghĩ lại mới thấy hóa ra đã ở trong bệnh viện lâu như vậy rồi, đúng là buồn bực muôn diên mà."

"Không phải vẫn có tôi ở bên cạnh nói chuyện với em đây sao?"

Cố Tân Tân một chữ về đám cưới cũng không nhắc đến với anh, kỳ thực cô vẫn luôn nhớ kỹ ngày tháng, chỉ là Cận Ngụ ĐÌnh càng không thể hiện ra thì cô càng phải khiến cho anh tin tưởng rằng đám cưới kia đã bị hủy bỏ.

Buổi tối trước ngày tổ chức đám cưới, Cố Tân Tân như người không liên quan ăn hết phần cơm tối.

Cô bình tĩnh không một chút nóng nảy hay sốt ruột như vậy đã thành công khiến Cận Ngụ ĐÌnh hoàn toàn tin tưởng, tối đó anh cho cô ngủ sớm rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

Nếu như mọi ngày thì anh sẽ tắt đèn sau đó sang phòng bên cạnh xử lý công việc, có lẽ khoảng 12 giờ đêm mới đi ngủ.

Ban ngày lúc cô tỉnh táo phần lớn thời gian anh đều ở bên cạnh cô, công việc phải xử lý vì vậy mà đều phải chuyển hết về đêm.

Cố Tân Tân khẽ gọi, "Cận Ngụ ĐÌnh."

Người đàn ông quay lại nhìn cô, "Làm sao thế?"

"Tôi....." Cố Tân Tân muốn nói lại thôi, "Tôi muốn uống nước."

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh quét về phía tủ đầu giường, chỗ đó vừa rồi anh đã đặt sẵn một cốc nước đầy, chỉ là Cố Tân Tân giống như càng ngày càng ỷ lại vào anh, mỗi lần muốn uống nước, ăn cơm, hay thậm chí là ăn hoa quả cũng đều sẽ gọi anh.

Cận Ngụ ĐÌnh quay người, cầm cốc nước rồi đặt ống hút vào một bên khói miệng của cô. Dù hiện tại cô đã có thể đứng dậy nhưng Cận Ngụ ĐÌnh vẫn cho cô dùng ống hút, như vậy cô cũng đỡ phải tốn sức.

Cố Tân Tân uống hai ngụm, Cận Ngụ ĐÌnh đặt cốc nước về chỗ cũ, lúc chuẩn bị thu tay về lại phát hiện ra cánh tay áo đã bị cô nắm chặt.

"Làm sao thế?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, sau này anh sẽ quên tôi chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân, "Không biết."

"Anh vẫn là nên quên tôi đi."

Người đàn ông ngồi xuống mép giường. "Vì sao?"

Cố Tân Tân không thể nói nhiều, bởi vì ngày mai đối với cô cực kỳ quan trọng, cô đã làm nhiều việc như vậy đều là để kế hoạch ngày mai có thể thuận buồm xuôi gió, cô không muốn giây phút cuối cùng lại bị một chút ưu tư này phá hủy hết thảy. Cố Tân Tân giả bộ ung dung, đùa giỡn nói. "Tôi cũng đã đăng ký kết hôn với người ta rồi, đây là sự thật....."

"Kết hôn và chưa kết hôn cũng chỉ khác nhau một chữ mà thôi."

Cố Tân Tân không nói nữa, Cận Ngụ Đinh là người nhạy cảm đến thế nào chứ, lẽ ra lời này cô cũng không nên nói, chỉ là thật sự không nhịn được.

"Nhân tiện muốn nói với anh hôm nay chân tôi hơi đau, ngày mai lúc kiểm tra phòng anh nhớ hỏi bác sĩ xem sao."

"Đau chân thì đừng có động đậy lung tung nữa, mau đi ngủ đi."

Cố Tân Tân nhắm mắt lại, "Ừm."

Cận Ngụ Đinh ngồi một lúc rồi chậm chạp đứng dậy, đi sang phòng bên cạnh, tiếng đóng cửa vừa vang lên Cố Tân Tân lập tức mở mắt ra.

Đôi mắt cô đỏ ngầu, còn phủ một tầng nước mắt, trong lòng không ngừng dâng lên chua xót.

***

Bát Bát: Đêm qua ta phát hiện ra hết chương để phúc lợi rồi, bây giờ ta đã dịch sát với bên Trung, haha.

P/s: Ý ta là phúc lợi 188 lượt theo dõi wordpress có lẽ mọi người không cần phải chấp niệm nữa, ai cảm thấy cần thiết thì theo dõi thôi. ^^!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Gấp Rút Chạy Đến Lễ Cưới

Dịch: CP88

***

Ánh đèn từ căn phòng bên cạnh xuyên qua khe cửa tiến vào trong phòng, đáy mắt Cố Tân Tân càng ngày càng chua xót, cô nhắm mắt lại, dòng lệ theo khói mắt chảy xuống.

Tâm tư của Cận Ngụ ĐÌnh đối với cô không phải Cố Tân Tân không thấy rõ.

Tuy là anh không giỏi biểu đạt, có những khi còn giấu đi tâm tư của chính mình, thế nhưng Cố Tân Tân vẫn có thể nhìn thấy hết cả.

Cận Ngụ ĐÌnh cho là chút thời gian này có thể khiến cho Cố Tân Tân suy nghĩ đến việc quay trở lại trước đây, mà cô đúng là đã thuận theo anh thể hiện ý tứ đó, chí ít là ở trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh chưa từng chủ động nhắc đến Tu Tư Mân, cũng không dùng lời nói đi kích thích anh.

Thay đổi của cô khiến trái tim Cận Ngụ ĐÌnh nhảy nhót tung tăng, đối xử với cô cũng càng ngày càng cẩn thận dè dặt.

Thế nhưng Cố Tân Tân biết hai người họ không thể quay lại, trong lòng cô rõ ràng hơn ai hết, thế nên đường ranh giới cảng kết cõi kia của cô sẽ không để cho Cận Ngụ ĐÌnh giật đứt.

Cô khó khăn xoay người, thời gian còn sớm nên Cận Ngụ ĐÌnh chắc chắn chưa đi ngủ, thi thoảng anh sẽ đứng dậy, cái bóng cao

lớn cũng theo đó mà in lên cửa.

Cố Tân Tân cắn chặt môi dưới, nghĩ đến vừa rồi suýt chút nữa không nhịn được kéo tay anh lại. Cô muốn anh hết hi vọng, thế nhưng cô không thể nói, càng không thể để mọi nỗ lực của mình đổ sông đổ bể.

Quên đi thôi, Cận Ngụ ĐÌnh, không quên được sao?

Cứ dây dưa mãi như vậy có thể đến được đâu chứ? Cô và cuộc sống của anh đã sớm cảnh còn người mất, huống chi trước giờ cô vẫn chưa từng tha thứ cho anh.

Cô thật sự không có cách nào có thể tha thứ cho anh, không có cách nào hết.

So với mỗi ngày mang theo oán hận đồi mặn với nhau, chỉ bằng quên nhau đi, quên đi những lúc hai người đâm đố phuong máu me đầm đìa, cũng quên sạch hết thảy những ngọt ngào từng có.

Từng hàng dài nước mắt lăn xuống, cô có thể cương quyết với Cận Ngụ ĐÌnh, cô thật sự có thể làm được, trái tim của cô đã phải sớm biến thành đá.

Thế nhưng.....

Cô không biết vì sao nước mắt lại không ngừng rơi, mà trái tim này cũng đau đớn không muốn sống.

Cận Ngụ ĐÌnh hoàn toàn không biết gì hết, cũng không hề có chút đề phòng nào với cô, anh càng như vậy càng khiến cô khó chịu như có vạn con kiến bò trong lòng.

Ngày mai băng mọi giá cô phải rời khỏi bệnh viện, bắt luận Tu Tự Mân có thành công đưa cô ra hay không thì dù phải trở mặt với Cận Ngụ ĐÌnh cô cũng phải ra khỏi chỗ này.

Cố Tân Tân không dám nghĩ tới sau khi Cận Ngụ ĐÌnh biết được
sẽ như thế nào, cô cũng không nghĩ được nhiều như vậy.

Bên ngoài truyền đến tiếng ho khan của người đàn ông, mấy
ngày nay ban ngày phải chăm sóc cô, đêm lại làm việc đến khuya,
nếu không phải cơ thể anh vốn khỏe mạnh thì có lẽ đã sớm vì cô mà
sụp đổ.

Cố Tân Tân cuống quýt lau nước mắt, nếu còn khóc như vậy nữa
thì sợ là ngày mai đôi mắt của cô sẽ sưng vù lên mắt.

Cô phải ép đám tâm tình đó xuống triệt để, buông tay có khó như
vậy sao?

Hình như không hề, cô đã sớm được trải qua cảm giác đau
thương muôn chết, khả năng tự chữa lành vết thương cũng nhờ đó
mà được tu bổ đến một mức không ai có thể tưởng tượng được. Có
thể coi là cô đã hồi sinh một lần, Cận Ngụ ĐÌnh cũng sẽ buông được
thôi phải không?

Chuyện Thương Lực ngã cầu thang đến tận bảy giờ vẫn không
có kết luận, anh so với bất kỳ ai khác phải là người rõ ràng nhất
giữa bọn họ tuyệt đối sẽ không có khả năng. Mà anh như vậy có lẽ
sở dĩ chỉ là vì một phần chấp niệm nào đó đi. Anh đã bắt đầu lung
lay, nghi ngờ có thật hay không chuyện Thương Lực liên quan đến
cô, nên anh hoảng hốt, sợ sệt, muốn dùng mọi cách giữ cô lại rồi
mới nghĩ đến bước tiếp theo.

Chỉ là cuộc đời này đâu ra chuyện viễn vông như vậy, anh luôn
nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, đến tận lúc này cũng chưa từng để ý
đến cảm nhận của người khác dù chỉ một lần.

Cố Tân Tân nhấc tay lau nước mắt trên mặt, dù cô có không tha
thứ cho Cận Ngụ ĐÌnh đi chăng nữa thì cô cũng không muốn phải
vĩnh viễn làm người đối địch với Cận Ngụ ĐÌnh.

Chỉ là bây giờ Cận Ngụ ĐÌnh lại một mực cố chấp không chịu buông tay.

Nước mắt cô dâng lên như thủy triều, càng lau càng trào ra nhiều hơn, Cố Tân Tân bực bội dứt khoát từ bỏ, kéo chăn lên đến đỉnh đầu.

Một hồi lâu sau cánh cửa bị Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ nhàng mở ra, anh rón rén đi vào. Cố Tân Tân nằm quay lưng về phía cửa, anh đi đến bên giường, khom lưng kiểm tra.

Cô giống như đã ngủ rất say, Cận Ngụ ĐÌnh kéo lại góc chăn bị cô đẩy ra, ánh sáng từ phía ngoài lọt vào không nhiều nên anh cũng không thấy được vẻ mặt của Cố Tân Tân.

Anh sợ sẽ đánh thức cô nên rất nhanh lại đi ra ngoài, Cố Tân Tân không mở mắt, chỉ nháy tay vuốt nhẹ lên khóe mắt mình.

Ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng Tu Thiện Văn đã từ phòng ngủ dành cho khách đi ra ngoài, cô bé đi qua phòng ngủ chính, thấy cánh cửa khép hờ thì không nhịn được thả nhẹ chân tiến lên nhòm qua khe cửa nhìn vào trong.

Bố trí trong căn phòng đã được thay đổi, còn trải chăn đệm màu đỏ mừng tân hôn. Tu Tư Mân dĩ nhiên không sành mấy chuyện này, thế nhưng ba mẹ của cô nhất định sẽ đến đây, hắn không thể để cho cô bị thiệt thòi.

Mùi thuốc lá nồng nặc chui vào mũi Tu Thiện Văn, cô bé đẩy cửa đi vào. "Anh, sao anh lại hút nhiều thuốc thế này?"

Tu Tư Mân không ngẩng đầu, "Vẫn còn sớm, sao không ngủ thêm chút nữa?"

Tu Thiện Văn đi tới mở cửa sổ, cô bé mặc chiếc váy ngủ hồng phấn đi đến trước mặt Tu Tư Mân. "Anh, trong phòng toàn là mùi thuốc lá, lát nữa chị dâu về nhất định sẽ không vui đâu. Còn cả hai tay anh nữa, không phải nói tan là tan mùi đi được đâu."

Người đàn ông gầy tàn thuốc vào gạt tàn. "Thời gian vẫn còn sớm lắm, mau quay lại ngủ đi."

"Em không ngủ được." Tu Thiện Văn ngồi xuống bên cạnh người đàn ông, "Anh, hôm nay chị dâu sẽ về thật ạ?"

"Đương nhiên." Giọng nói của Tu Tư Mân đầy kiên định.

"Nhưng cứ nhất quyết muốn tổ chức ngay trong hôm nay như vậy, chị dâu còn chưa về, ngộ nhỡ....."

Tầm mắt Tu Tư Mân rơi xuống khuôn mặt của Tu Thiện Văn, khẽ xoa đầu cô bé, "Không có ngộ nhỡ."

"Anh, bao nhiêu khách mời đều ở đó, nếu như chị dâu không đến kịp thì chúng ta phải làm sao đây?"

Trên khuôn mặt Tu Tư Mân không có chút bối rối nào, "Anh tin cô ấy nhất định sẽ đến đúng giờ."

Tu Thiện Văn nhìn quanh bốn phía, cảm thấy trong căn phòng này trống rỗng đến cô quạnh, "Em rất nhớ chị dâu."

Người đàn ông rút tay về, trên giường bày lễ phục hôm nay hắn sẽ mặc, "Anh cũng thế."

"Chị dâu nhất định sẽ bình an trở về phải không?"

Tu Tư Mân nhìn khuôn mặt tràn ngập lo lắng của Tu Thiện Văn, đột nhiên đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô bé. "Ngoan, Văn Văn quay lại phòng ngủ một giấc rồi thức dậy trang điểm thật xinh

đẹp đi đón chị dâu nhé. Nếu không lát nữa chị dâu em về nhìn thấy bộ dạng này nhất định sẽ lại mắng anh."

"Không phải anh cũng đang ngồi đây lo lắng à? Anh là chú rể mà còn thức trắng đêm không ngủ."

Hiện tại tâm trạng của Tu Tư Mân rất nặng nề, nhưng đối diện với Tu Thiện Văn cũng chỉ có thể mở miệng an ủi. Tu Thiện Văn biết hắn hiện tại không khá hơn mình chút nào, không để cho hắn phiền thêm liền đứng dậy rời đi.

Chiều tối Cố Tân Tân àm ī muốn ra ngoài chơi, Cận Ngụ ĐÌnh còn đang trong phòng nghe điện thoại, nghe được động tĩnh liền bước nhanh vào phòng ngủ của cô.

Cố Tân Tân đã tự mình đứng dậy, đang ngồi ở mép giường, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng kết thúc trò chuyện sau đó đẩy xe lăn qua chỗ cô. "Em đúng là..... một ngày không được ra ngoài sẽ náo loạn đến gà bay chó sủa."

"Cũng chỉ có một chút thời gian tự do đó, anh sao có thể nỡ lòng nào triệt để cắt mất chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh muốn ôm cô lên, Cố Tân Tân chống hai tay bên người tự đứng dậy. "Không cần....."

Cô muốn tự mình đi đến chỗ chiếc xe lăn, thế nhưng hai chân không có chút sức lực nào, Cận Ngụ ĐÌnh bế ngang cô lên, "Còn tưởng em thế nào chứ, đúng là thích thế hiện."

"Đâu có, chỉ là muốn thử một chút....." Cố Tân Tân ra vẻ tức giận, giật chân. "Không phải là chân tôi tàn phế luôn rồi đó chứ? Vì sao bây giờ muốn bước đi cũng không được?"

"Chỉ có thể nói là em vẫn chưa hồi phục hoàn toàn." Cận Ngụ ĐÌnh đẩy chiếc xe lăn đi về phía trước, ra đến sân, Cố Tân Tân thuận miệng hỏi. "Hôm nay là ngày bao nhiêu?"

"Sao tự nhiên lại hỏi thế?"

"Còn bao nhiêu việc chưa làm nữa, thời gian ở chỗ này trôi qua nhanh thật đấy."

Cận Ngụ ĐÌnh rũ mi mắt nhìn chằm chằm đỉnh đầu Cố Tân Tân, "Hôm nay là ngày 15."

Cố Tân Tân quay đầu lại cười với anh, "Nói vậy, đáng lẽ mai là ngày đẹp làm đám cưới của tôi đó."

Người đàn ông miễn cưỡng giương khóe miệng. "Tiếc hả?"

Cố Tân Tân chỉ về phía cách đó không xa. "Ra đó ngồi đi, mấy ngày nay bị nắng cháy da luôn rồi."

"À đúng rồi, hôm nay Khổng Thành mang kem chống nắng đến đây, quên mất không mang xuống cho em."

Cố Tân Tân xoa mặt mình. "Nắng thật đáng ghét, hun người ta sắn thành bộ dạng như mấy người đàn ông rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cô vào nơi tránh nắng, còn mình thì ngồi xuống ghề đá, "Tôi đâu thấy đen gì đâu, rất trắng."

"Lúc trước rõ ràng là trắng hồng, mà bây giờ thì....." Hai tay Cố Tân Tân ôm lấy mặt mình, đưa người về phía trước rồi chống hai tay lên bàn đá.

"Vẫn rất trắng." Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không nhìn ra cô có chỗ nào khó coi, Cố Tân Tân trợn mắt, cuối cùng quyết định không để ý đến anh nữa.

Cô biết hôm nay là ngày 16, Cận Ngụ ĐÌnh không phải là người có thể nhớ nhầm ngày tháng, anh nhất định là cố tình nói sai.

Đến một tia hi vọng Cận Ngụ ĐÌnh cũng không muốn cho cô, không muốn cô nghĩ ngợi. Cố Tân Tân cũng thuận theo anh, thàn

sắc luôn giữ vẻ tự nhiên không mấy quan tâm, thi thoảng lại đá động đá tây, hoàn toàn phá vỡ lớp phòng bị cuối cùng của Cận Ngụ Đinh.

"Tôi nay muốn ăn gì để tôi nói người giúp việc mang tới?"

Cố Tân Tân lần mò bụng, "Không thể ăn mấy món dầu mỡ, thôi thì ăn gì đó thanh đạm đi."

"Được."

"Cận Ngụ Đinh, anh cũng đã lớn tuổi rồi, người trong nhà không thúc giục chuyện kết hôn hả?"

Người đàn ông chuyển tầm mắt đi, nhìn về phía cách đó không xa. "Tôi vẫn còn trẻ lắm."

"Hơ, anh phải chấp nhận sự thật rằng mình đã là một ông chú rồi."

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh rơi xuống khuôn mặt cô, "Tôi thấy em rất rảnh rồi."

"Không phải tôi vẫn không có chuyện gì làm sao?" Cố Tân Tân nhéo bắp đùi của mình. "Tôi muốn thử tập đi."

"Không được, tốt nhất em cứ ngoan ngoãn ngồi một chỗ cho tôi."

"Cứ ngồi trên xe lăn như vậy cũng không phải là cách, không phải bác sĩ cũng đã nói nên kết hợp với vận động sao? Nếu không chờ đến khi chân tôi hỏng hoàn toàn anh có chịu trách nhiệm được không?"

Cận Ngụ Đinh không chút do dự trả lời. "Được, tôi chịu trách nhiệm."

"Không muốn nghe anh nói nữa." Cố Tân Tân buồn bức đẩy xe về phía trước, Cận Ngụ Đinh đứng dậy, tách tay cô ra. "Được rồi, việc này cũng không thể một sớm một chiều là xong."

Cận Ngụ ĐÌnh đầy xe lăn đi trong sân, anh đi đến phía đối diện Cố Tân Tân rồi để cho cô bám lấy cánh tay anh đứng dậy. Cô khó khăn bước lên một bước, không ngờ đột nhiên mắt trọng tâm ngã nhào vào lòng ngực của Cận Ngụ ĐÌnh.

Cô vội vàng đứng thẳng người lên. "Khó thật đấy."

"Đừng cố quá."

"Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm được." Cố Tân Tân hít sâu một hơi, nhắc chiếc chân còn lại lên, trước khi ngã nhào đã được Cận Ngụ ĐÌnh đỡ lại. "Đi từ từ thôi."

Cố Tân Tân chưa bước được hai bước cả người đã toàn là mồ hôi, cô lau mای giọt mồ hôi đã chảy xuống đêm cầm. "Mặt trời hôm nay cũng thật là, nóng quá đi mất."

"Không thì quay về trước, mai rồi luyện tập tiếp."

"Không được." Cố Tân Tân vừa nói xong cơ thể đã xông về phía trước, trán đập vào cầm Cận Ngụ ĐÌnh. Cô không nhịn được cười toe toét. "Không phải đã đập lệch cái cầm anh luôn rồi chứ?"

"Tôi cũng không phải yếu đuối như vậy."

"Nóng chết mất," Cố Tân Tân giơ tay che mắt. "Không Thành mới mang xịt chống nắng đến hả? Chắc tôi phải dùng tới nó thôi."

Ánh nắng chiếu thẳng xuống đỉnh đầu Cố Tân Tân, cô híp mắt lại. "Anh mau kêu anh ta mang xuống đi."

Thật ra lúc trời vừa sáng cô đã thấy Không Thành rời khỏi bệnh viện, Cận Ngụ ĐÌnh lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi đi, đột nhiên nhớ ra. "Không Thành đi rồi, về công ty."

Trước mũi Cố Tân Tân đều là mồ hôi. "Vậy anh đi lấy đi."

Phòng bệnh có khóa vân tay, người khác đều không vào được. Cận Ngụ ĐÌnh hơi do dự, Cố Tân Tân lèn mò sang bên cạnh. "Tôi ngồi đây chờ anh."

Cô bắt được tay bám của chiếc xe lăn, gắng gượng ngồi xuống, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy bộ dạng này của cô còn lo cô sẽ chạy sao?

Hơn nữa Cố Tân Tân cũng không quen địa hình chỗ này, dù có muốn đi thì trong thời gian ngắn cũng không thể tìm được đường.

Thế nhưng dù là như vậy thì Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không yên tâm. "Nếu không thì tôi đẩy em lên, lấy được rồi lại đẩy em xuống nhé."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh đang lo nghĩ cái gì vậy hả, tôi không đi, cũng chẳng đi được." Cố Tân Tân khó chịu lên tiếng, mấy ngày nay cô đặc biệt bớt giương cung bạt kiếm với anh, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nhìn cô với cái ánh mắt như cai ngục nhìn tù nhân nữa.

"Được, vậy em ở đây chờ tôi."

"Ừm."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người rời đi, được mấy bước thì quay đầu kiểm tra, nhìn thấy Cố Tân Tân ngoan ngoãn ngồi trên xe lăn không động đậy lung tung mới hơi yên tâm lại.

Rất nhanh anh đã tiến vào trong, Cố Tân Tân ngây ngẩn nhìn theo bóng lưng của Cận Ngụ ĐÌnh, mắt thấy anh hoàn toàn đi ra khỏi tầm mắt mới đưa tay ra. Cô điều khiển chiếc xe lăn đi về phía trước, trong mắt những người xung quanh thì có lẽ cô cũng chỉ như một bệnh nhân bình thường đang giải sầu thôi.

Chiếc xe lăn của Cố Tân Tân đi đến hành lang bên cạnh, trước mặt cô là một vườn hoa. Cô một giây cũng không muốn lãng phí, hai tay đặt dưới thân đẩy người lên sau đó nhanh nhẹn bước qua vườn hoa, vượt qua dãy hành lang dài sau đó bước nhanh rời đi.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Tham Dự Đám Cưới Của Cô

Dịch: CP88

***

Trong lòng Cố Tân Tân cũng có chút sợ hãi, sợ đột nhiên nghe được giọng của Cận Ngụ Đình, cũng sợ sẽ gặp được ai đó. Dù sao một kế hoạch có được tính toán kỹ đến cỡ nào thì cũng có thể có những bất ngờ. Chân cô thật ra đã hồi phục gần như là hoàn toàn rồi, vết thương trên người cũng được bảy tám phần, cô giả bộ trước mặt Cận Ngụ Đình như vậy chẳng qua là vì muốn khiêu anh lơ là thôi.

Cố Tân Tân càng chạy càng nhanh, xuyên qua hành lang sau đó tiến vào sảnh bệnh viện. Cô đứng trước thang máy, bởi vì chạy quá nhanh mà chân có chút run rẩy. Cô chống một tay trên mặt tường, cửa thang máy mở ra liền nhìn thấy mấy người đứng bên trong.

"Tu phu nhân."

Cô bước nhanh vào trong, một người đứng trong đó đỡ lấy cô, "Phu nhân không sao chứ?"

"Không sao."

"Xe đã chuẩn bị xong, đang chờ phu nhân ở phía dưới tầng hầm."

Cố Tân Tân gật nhẹ, cửa thang máy khép lại, cô nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của mình phản chiếu trên cửa thang máy. Cố Tân

Tân khẽ tựa lưng về sau, trong đầu trống rỗng cực kỳ khó chịu.

Nếu bây giờ cô còn chưa đi thì hẳn là đang ở cùng Cận Ngụ Đinh, sau khi anh mang bình xịt chống nắng xuống nói không chừng còn muốn giúp cô xịt lên. Sau đó cô nhất định sẽ trêu chọc anh một chút, nói anh nhất định phải chú ý dưỡng nhan, nếu không khuôn mặt đẹp trai đó sớm muộn cũng sẽ xuất hiện nếp nhăn. Thời gian trong bệnh viện thật sự trôi qua quá nhanh, nửa tháng này cũng chỉ như một cơn gió thoảng qua, khiến cô còn chưa kịp phản ứng lại đã có một vài chuyện trở thành vô cùng cấp bách rồi.

Cố Tân Tân nhìn gương mặt phía đối diện, có lẽ là vì cô đã diễn kịch với Cận Ngụ Đinh quá lâu nên mới dễ dàng coi đùa thành thật sao?

Cô không thể triệt để rút hết mọi cảm xúc cùng đi, giống như đã bị sa lầy vào cái vòng luẩn quẩn đó.

Vì sao đến lúc này bỗng nhiên cô lại không nỡ? Cô không dám nghĩ tới Cận Ngụ Đinh sẽ phản ứng thế nào khi phát hiện ra cô đã chạy trốn, cô chỉ có thể ép cho mình nhanh chóng dứt ra, để cho bản thân trở lại thế giới thực tại.

Cô không có cách nào nắm lấy bàn tay Cận Ngụ Đinh rồi nhận lấy một lời hứa hẹn trọn đời, cuối cùng thì người đàn ông này cũng sẽ không thể trở thành chỗ dựa của cô được, không phải sao? Vạn nhất bàn tay đó một lần nữa thu lại, cô không chỉ mất đi nơi che mưa chắn gió mà ngay cả chỗ dựa cuối cùng cũng không còn.

Khoảng thời gian ngắn ngủi này là quá đủ rồi, cửa thang máy mở ra, Cố Tân Tân rũ mi mắt, không chút do dự bước ra ngoài.

Trước mặt có một chiếc xe đang đậu, Cố Tân Tân cùng mấy người trong thang máy bước nhanh về phía trước, lúc này cô đã không còn gì để sợ nữa, dù có bị người ta ngăn lại thì những người Tu Tư Mân phái đến cũng sẽ đưa được cô đi.

Cửa xe bị người ngồi bên trong đẩy ra, Tống Vũ Ninh cười với cô. "Tân Tân."

Cố Tân Tân nhấc chân ngồi vào, người đứng bên ngoài nhanh chóng đóng cửa lại.

Cận Ngụ ĐÌnh quay lại lấy đồ nhưng trái tim luôn thấp thỏm không yên, có một nỗi sợ hãi không tên nào đó đang dần sinh sôi. Anh đi vào phòng, cầm lọ kem chống nắng sau đó bước nhanh ra ngoài.

Có người chào hỏi anh, "Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh không đáp lại, bước chân gấp gáp rời đi. Anh bước vào thang máy, trái tim càng ngày càng không chịu nghe lời đập thình thịch. Anh không biết mình làm sao nữa, thời gian này luôn không ngừng nghi thần nghi quỷ. Rõ ràng là anh đã thử thăm dò Cố Tân Tân, biết được cô không có ý đồ gì, biểu hiện cũng cực kỳ tự nhiên, thế nhưng cuối cùng vì sao anh vẫn còn phải lo lắng mãi đây?

Anh chính là nhát gan như vậy, chính là không tài nào yên tâm như vậy, luôn sợ sệt sẽ có sơ suất nào đó.

Anh mặc kệ việc làm của mình có thể sẽ khiến cô phản kháng anh, hận anh, nhưng anh nhất định phải làm như vậy, ít nhất thì cũng phải qua ngày cưới của bọn họ rồi nói tiếp.

Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ đến hôm nay là ngày 16, trong lòng lại đột nhiên hoảng hốt, anh có cảm giác chỉ cần một giây Cố Tân Tân không ở trong tầm mắt thôi anh sẽ lại như muốn phát điên.

Người đàn ông không nhẫn thêm được nữa đập tay lên bức tường bên cạnh, đôi mắt nhìn chằm chằm con số ở góc thang máy. Anh tiến lên đứng ngay trước cửa, chờ đến khi cửa thang máy mở ra liền lập tức bước nhanh ra ngoài.

Cửa thang máy thậm chí còn chưa hoàn toàn mở ra nhưng người còn đứng lại cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng vội vã của người đàn ông.

Trong sân không có nhiều người, nếu là bình thường thì anh chỉ cần phóng tầm mắt đi là có thể nhìn thấy bóng người của Cố Tân Tân.

Nhưng lúc này dù anh đã quét quanh bốn phía ba lượt thì vẫn không tìm thấy bóng dáng của cô đâu, lòng anh nóng như lửa đốt, Cận Ngụ Đinh bước nhanh về phía trước, hồn bay phách lạc gọi tên Cố Tân Tân.

"Cố Tân Tân -----"

Tầm mắt quét về một góc hành lang, anh nhìn thấy một chiếc xe lăn, một chiếc xe lăn không người.

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh càng lúc càng trắng bệch, hai chân cứng ngắc hơi giật giật, sau đó chậm rãi tiến lên. Vườn hoa bên cạnh còn lưu lại vết chân, anh không cam lòng nhìn bốn phía xung quanh một vòng nữa.

Anh rốt cuộc cũng phải chấp nhận sự thật, trong tay nắm chặt chiếc lọ, nhắc chân lên tàn nhẫn đạp chiếc xe lăn.

Chiếc xe lăn lật úp, bánh xe quay tít, trái tim anh như bị bóp nghẹt. Cận Ngụ Đinh lùi về sau, lảo đảo bước hụt xuống vườn hoa, mấy cành cây vừa cứng vừa nhọn xuyên qua lớp vải mỏng cắt lên da thịt, anh như người mất hồn ngồi phịch xuống đất.

Anh đã hiểu, hiểu đến rõ ràng.

Cố Tân Tân không cần kem chống nắng gì cả, cũng không phải không nhớ rõ ngày, mà ngược lại cô nhớ đến rõ ràng, nên cô mới lựa chọn đúng ngày hôm nay chạy trốn. Chính là, dù chỉ một chút thời gian cô cũng không cho anh, nếu như cô rời đi trước một ngày

thì có lẽ anh sẽ có cơ hội đoạt lại cô về tay, nhưng nếu là thời điểm này thì anh có thể làm gì đây?

Nếu anh đoán không lầm, đám cưới này có lẽ chưa từng bị hủy đi.

Hô hấp của Cận Ngụ Đình càng lúc càng gấp gáp, cảm giác như không thể thở nổi.

Cố Tân Tân lừa anh, hơn nữa có lẽ là trong thời gian này vẫn luôn lừa anh, mà anh thì hoàn toàn chẳng hề hay biết gì, đây là mục đích của cô sao?

Cận Ngụ Đình liếc chiếc lọ trong tay, bàn tay nắm lại siết chặt như muốn bóp nát chiếc lọ. Anh biết hiện tại dù có đuổi theo cũng vô dụng, nhất định là cô không hành động một mình mà sẽ có người tiếp ứng.

Cô đòi anh đưa cho máy tính và điện thoại khẳng định là đã liên lạc với Tu Tư Mân, sợ là đi thế nào, bao giờ đi cũng đã bàn bạc thống nhất kỹ lưỡng cả rồi.

Cận Ngụ Đình đau lòng đến mức không có cách nào đứng dậy, anh không biết phải làm sao để tiếp nhận tổn thương đó, đến lúc này vẫn không có cách nào tin được Cố Tân Tân lại làm như vậy với anh.

Hôm qua bọn họ vẫn tốt đẹp như vậy, ngày hôm trước cũng thế, thậm chí trước khi ngủ cô còn đòi anh kể chuyện cổ tích. Anh không tin tất cả những gì anh đã làm cô lại không nhìn thấy. Nhưng nếu như cô thấy rõ thì đó hẳn là có ý, là vì cô hoàn toàn không để anh trong lòng.

Tầm mắt Cận Ngụ Đình có chút mơ hồ, anh nhấc tay lên, mu bàn tay khẽ đặt trước trán, sống lưng kiêu hãnh luôn thẳng tắp cũng đã trùng xuống. Anh thật sự muốn đồng cảm với chính mình, thế nhưng anh cảm thấy bản thân chính là tự làm tự chịu.

Cố Tân Tân về đến nhà, Tu Tư Mân và Tu Thiện Văn đều đang đứng ở cửa chờ.

Vừa nhìn thấy chiếc xe đi tới, Tu Thiện Văn tiến lên vài bước, Cố Tân Tân đẩy cửa xe đi xuống, cô bé lập tức nhào đến ôm lấy cô. "Chị dâu."

Cố Tân Tân khẽ cười, "Văn Văn, lâu rồi không gặp nhỉ."

"Chị dâu, em lo muôn chết rồi, chờ chị mãi đấy."

"Giờ yên tâm được rồi nè," Cố Tân Tân xoa đầu cô bé. "Chị không sao."

"Vết thương trên người ổn chứ?" Tu Tư Mân nhìn từ trên xuống dưới một lượt, trong lời nói tràn ngập quan tâm và lo lắng. Cố Tân Tân khẽ gật đầu. "Gần khỏi hẳn rồi."

"Trên đường thuận lợi chứ?"

"Thuận lợi."

"Chị dâu, bố trí trong nhà cũng không thay đổi gì nhiều. Vừa rồi váy cưới đã mang đến, còn cả khăn voan, chỉ còn thiếu mỗi chị thôi."

Cố Tân Tân cười kéo tay cô bé đi vào trong. "Chị phải tắm trước đã."

"Đúng nha, hôm nay chị là cô dâu, phải trang điểm thật xinh đẹp."

Cố Tân Tân bị hai chữ cô dâu hung hăng đâm vào lòng. Đây là lần thứ hai cô kết hôn, nhưng cả hai lần một chút vui vẻ cô cũng không có, trong lòng cũng không thể nghĩ đến chuyện gì khác.

Lần đầu tiên là bị cưỡng ép, lần thứ hai là tự nguyện, chỉ là loại vui mừng mong chờ dù là tầm thường kia hình như Cố Tân Tân chưa từng được trải qua.

Cô Tân Tân từ trong nhà tắm đi ra, thợ trang điểm đã chờ sẵn, vỉ thời gian gấp gáp nên mọi thứ phải tiến hành nhanh chóng. Một tấm mặt nạ lạnh lẽo đắp lên, lạnh đến mức khiến cho trái tim cô cũng dần trở nên buốt giá.

Cô nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, có người sấy tóc cho cô, một người khác cầm lấy tay cô bắt đầu tỉ mỉ làm móng.

Tu Tư Mân tựa lưng lên cánh cửa, một lúc sau mới đứng thẳng người đi vào trong.

Hắn đứng phía sau Cô Tân Tân, mặt nạ trên mặt cô đã được lấy xuống.

"Tân Tân, đừng miễn cưỡng chính mình, nếu cơ thể không tốt....."

"Em như vậy không phải rất tốt sao?" Cô Tân Tân nhìn Tu Tư Mân qua gương trang điểm, "Anh yên tâm, em đã gần hồi phục hoàn toàn rồi."

Tu Tư Mân đặt hai tay lên bả vai cô, "Phía Tu Phụ Thành tôi đã nói với anh ta là sẽ hoãn lại thời gian tổ chức đám cưới, anh ta giả mù sa mưa hỏi thăm tình hình của em, lát nữa gọi điện mời anh ta đến cũng không biết là vẻ mặt của anh ta sẽ biến thành cái bộ dạng gì."

"Ba mẹ em thì sao?" Trong ánh mắt Cô Tân Tân lộ ra lo lắng, "Tuyệt đối đừng để Tu Phụ Thành chuyển hướng sang ba mẹ em."

"Em yên tâm, tôi đã cho người đón bọn họ đến khách sạn, dù cánh tay của Tu Phụ Thành có dài đến mức nào thì cũng sẽ không thể với tới tận đây."

"Ừm." Cô Tân Tân tiếp tục nhắm mắt lại, "Vậy thì em có thể yên tâm rồi."

Khổng Thành đi vào phòng bệnh không thấy Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh đâu, anh ta đi ra ngoài hỏi người đứng canh bên ngoài, "Cửu gia đâu?"

"Đẩy xe lăn đi rồi."

"Bao lâu rồi?"

"Chắc là khoảng một giờ."

Khổng Thành có chút không hiểu, bình thường Cận Ngụ ĐÌnh sẽ không mang Cố Tân Tân đi lâu như vậy, anh ta mở cửa đi về phía thang máy.

Đi ra đến sân, Khổng Thành lập tức nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh và chiếc xe lăn nằm lăn lóc, anh ta kinh hãi, khuôn mặt cũng biến sắc, "Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nhắc mắt lấy một cái, Khổng Thành đứng bên cạnh anh, "Chuyện gì thế này? Cố Tân Tân đâu rồi?"

"Đi rồi."

"Cái gì?" Ánh mắt phức tạp của Khổng Thành hướng về phía anh, "Cô ấy....."

Nhất định là đã chạy trốn, nếu không thì chiếc xe lăn cũng không trống không thế này.

"Tôi lập tức cho người tìm về."

Cận Ngụ ĐÌnh khó khăn nhắc khóe miệng, "Không cần."

"Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ lắc đầu, "Nếu cô ấy đã muốn chạy thì ai cũng không ngăn cản được, cướp về rồi thì có thể làm gì tiếp đây? Bây giờ nếu như triệt để bức ép cô ấy, nhất định sau khi trở lại cô ấy sẽ

náo loạn một phen, đến ngay cả diễn kịch cũng không buồn làm nữa. Không ai muốn phải đi đến bước đường cùng đó cả, hơn nữa, có lẽ lúc này cô ấy cũng đã quay lại bên kia rồi....."

Khổng Thành cũng có chút tức giận, "Nếu như vậy, cô ấy..... đám cưới vẫn tiếp tục sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh cười lạnh. "Cậu nói xem?"

Cái bẫy, đây chính là một cái bẫy lớn! Khổng Thành tức giận không sao tiêu, "Cô ấy nếu đã muốn kết hôn như vậy thì chúng ta phá tan đám cưới đó đi, khiến cho cô ấy càng muôn càng không được!"

Hai vai Cận Ngụ ĐÌnh rũ xuống, chậm rãi bật cười, "Rất hay, ý này rẩy hay."

"Cô ấy bất nhân thì cũng không thể trách chúng ta bất nghĩa, Cửu gia, tôi sẽ lập tức sắp xếp người."

Cận Ngụ ĐÌnh ngắm nhìn chiếc lọ trong tay, "Khổng Thành, cậu nói xem, vì sao cô ấy lại phải gạt tôi?"

"Vì trong đầu cô ấy chỉ nghĩ muôn kết hôn với Tu Tư Mân."

Cận Ngụ ĐÌnh vừa tức vừa hận, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Mấy ngày nay anh chăm sóc cô, bảo vệ cô, sợ tình trạng hồi phục của cô không tốt nên hai ba ngày lại đi tìm bác sĩ chủ trị của cô. Anh chăm sóc cô như vậy, cho cô dần khỏe lại, nhưng không phải là vì muốn cô khỏe mạnh rồi trốn đi cưới tên đàn ông khác.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên, bàn tay buông lỏng, chiếc lọ trong tay cũng rơi xuống đất, "Khổng Thành, hủy tất cả lịch trình buổi tối đi, tra xem nơi tổ chức đám cưới là ở đâu."

"Vâng."

Anh nói xong thì đứng tại chỗ không nhúc nhích, Khổng Thành dựng chiếc xe lăn lên. Bọn họ đề phòng tất cả mọi người, ngay cả ba mẹ của Cố Tân Tân cũng không cho đến gần, nhưng không thể ngờ được người thật sự phải phòng chính là Cố Tân Tân.

Cô nếu thật muốn đi, không ai ngăn cản được.

Tên khách sạn tổ chức đám cưới có viết trên thiệp mời, thời gian cũng giống như lúc trước. Chiếc xe dừng hẳn lại, Khổng Thành xuống xe sau đó mở cửa xe cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Từ xa anh đã có thể nhìn thấy bức ảnh lớn đặt trước cửa lớn khách sạn, đó là ảnh cưới của Cố Tân Tân và Tu Tư Mân, thật đủ chê giễu, không một chút lưu tình đập vào mắt Cận Ngụ ĐÌnh.

Khổng Thành theo sau anh tiến lên, đến trước cửa liền bị người ta chặn lại.

"Phiền ngài cho xem thiệp mời."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng thẳng lưng, lạnh lùng phun ra hai chữ.
"Tránh ra."

"Gì cơ?"

Tống Vũ Ninh nhìn thấy hai người, nét mặt lập tức thay đổi, cô ấy nhấc chân lên sau đó tiến vào bên trong.

Tu Tư Mân đang đón tiếp khách khứa, Tống Vũ Ninh đi đến bên cạnh hắn, hạ giọng nói. "Cận Ngụ ĐÌnh đến rồi."

Nét mặt người đàn ông không đổi, khóe miệng lại giương lên tạo thành một đường cong. "Đến thì đến thôi."

"Nhưng không có thiệp mời."

"Cửu gia dự tiệc còn cần thiệp mời à? Cho anh ta vào."

Tống Vũ Ninh liếc hắn một cái, sau đó gật đầu. "Vâng."

***

Bát Bát: Gần đây wordpress bị làm sao ấy mọi người à, chỉ có thể đăng mà không edit thêm link được (thường thì sau khi đăng chương mới ta sẽ vào chương cũ và phần danh sách chương chèn thêm link chương sau, mà giờ thì không edit post được). Có ai theo dõi wordpress không? Mọi người vẫn đọc được chương mới chứ? Thời gian này mọi người chịu khó về trang chủ tìm chương muốn đọc nha, khi nào edit được ta sẽ bổ sung ngay lập tức hiuhiu~~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38: Không Phải Cậu Ta Đến Đây Để Gây Chuyện Đó Chứ?

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh đứng ngoài cửa nhìn chằm chằm Cố Tân Tân trong ảnh cưới không chớp mắt.

Ảnh cưới có lẽ đã chụp từ trước, cô trên ảnh đặc biệt dịu dàng, không hề có một chút nào giống như bị ép buộc.

Anh vô cùng hận không thể đưa tay ra xé nát tấm ảnh đó.

"Cửu gia!" Phía sau đột ngột có người gọi, anh cũng không quay đầu lại, Tiêu Tụng Dương tiến lên vài bước đứng bên cạnh anh, "Cậu cũng tới à?"

Không Thành liếc anh ta một cái. "Ngài cũng nhận được thiệp mời?"

"Còn không phải sao," Tiêu Tụng Dương cầm tấm thiệp mòi đập bộp bộp vào lòng bàn tay, "Cậu nói xem, có phải là bọn họ đang cố tình muốn thị uy không?"

Cận Ngụ ĐÌnh đứng chôn chân ở đó không lên tiếng, Tiêu Tụng Dương đụng nhẹ cánh tay anh. "Nếu tớ là cậu thì tớ nhất định sẽ không đến, như vậy có khác gì tự tìm lửa giận hả?"

"Có cái gì mà phải tức giận?" Môi mỏng của Cận Ngụ ĐÌnh khẽ mở, lạnh lùng nói.

"Cậu vậy mà không tức giận? Cố Tân Tân cũng chưa rời đi được bao lâu đã tìm người khác kết hôn, lại còn mời cậu đến đám cưới....."

"Cô ấy muốn gả cho ai là chuyện của cô ấy, không liên quan gì đến tôi." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, xoay người nhìn vào bên trong.

Tiêu Tụng Dương có chút không tin, "Đúng đúng đúng, cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi, có là gì với Cửu gia cơ chứ."

Tống Vũ Ninh bước nhanh từ phía xa đến sau đó hướng về phía nhân viên phục vụ đứng cửa khẽ mắng. "Cửu gia mà cũng không nhận ra, đúng là tự tìm cái chết."

Sau đó làm động tác mời, "Cửu gia, chúng tôi đã xếp cho ngài ghế trên cùng rồi."

Tiêu Tụng Dương cười lạnh, đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào trong.

Trong hội trường có không ít khách mời quen biết Cận Ngụ ĐÌnh, thế nhưng trong thời khắc này có ai dám tiến lên chào hỏi anh chứ? Nếu không cẩn thận lỡ lời, chưa biết chừng lại tự rước họa vào thân, hơn nữa sắc mặt của Cận Ngụ ĐÌnh cũng cực kỳ khó coi. Nói gì thì nói đây cũng là vợ trước của anh, đến cuối cùng cũng chỉ có Tiêu Tụng Dương dám bám theo Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông chọn bừa một chỗ sau đó ngồi xuống, Khổng Thành nhìn quanh bốn phía, đám cưới còn chưa bắt đầu nên đám người láo nháo vẫn chưa hề có ý định ngồi xuống bàn, âm thanh ồn ào đau màng nhĩ không ngừng đập vào tai.

Bên trong phòng khách sạn, Cố Tân Tân ngồi trước bàn trang điểm, thời gian tổ chức hôn lễ càng ngày càng đến gần.

Thợ trang điểm đang làm tóc cho cô, Cố Đông Thăng không nói tiếng nào ngồi ở mép giường, Lục Uyển Huệ lại không nhịn được đứng dậy.

Bà dựa người lên bàn trang điểm nhìn con gái, Cố Tân Tân lên tiếng, "Mẹ, làm sao thế?"

"Tân Tân à, con đã nghĩ kỹ chưa?"

"Sao tự nhiên mẹ lại hỏi thế?"

Lục Uyển Huệ biết ngày quan trọng thế này có mấy lời vẫn là không nên nói, nhưng bà thật sự không nhịn được. "Mẹ biết Tư Mân đã giúp con không ít, nhưng kết hôn là chuyện chung thân đại sự....."

"Mẹ, con biết mẹ sợ con sống không tốt, nhưng xin mẹ hãy yên tâm. Con và Tư Mân kết hôn thật sự không vì lý do nào khác, chúng con là thật lòng muốn ở bên nhau."

Lục Uyển Huệ liếc nhìn thợ trang điểm, có mấy lời bà cũng không tiện nói rõ, dù sao người ở đây đều là do Tư Mân mời tới, vạn nhất những lời này truyền đến tai Tư Mân sẽ không tránh được khiến hai bên lúng túng.

"Lúc trước Cận Ngụ Đinh đưa con đến bệnh viện, nếu như Tư Mân không nói hôm nay con sẽ trở về thì mẹ và ba con....."

"Mẹ, Cận Ngụ Đinh cũng biết chuyện con sẽ kết hôn, đang tốt đẹp đừng nhắc đến tên anh ta làm gì."

Trên mặt Lục Uyển Huệ tràn ngập lo lắng, bà nhìn Cố Đông Thăng, thế nhưng ông cũng chỉ nhìn lại bà một cái sau đó không nói gì.

"Tân Tân, mẹ và ba con cũng không cầu gì to tát, chỉ mong con khỏe mạnh vui vẻ là tốt rồi." Lời này nói ra nghe rất tầm thường,

nhưng đó chính là hi vọng chân thành nhất của mọi bậc phụ huynh. Cố gia không lo ăn không lo mặc, tuy không phải danh gia hào môn nhưng những niềm vui nho nhỏ như bao gia đình bình thường khác bọn họ cũng đều có.

Lục Uyển Huệ tận mắt chứng kiến lần kết hôn đầu tiên của Cố Tân Tân thất bại, mang theo một thân thương tích đầy mình trở về, bây giờ còn chưa hoàn toàn hồi phục đã phải nghênh đón lần thứ hai.

"Mẹ, bây giờ con rất tốt, rất vui vẻ. Thật đây."

Nếu không có Tu Tư Mân thì khẳng định là hiện tại đến cười cô cũng không cười nổi nữa, nói không chừng đến khóc lóc cũng không thể nào. Ai biết nếu như không có Tu Tư Mân thì hiện tại cái mạng này của cô có còn hay không đây?

Cố Đông Thăng ngồi bên cạnh cuối cùng cũng lên tiếng. "Tân Tân, nếu như con đã quyết tâm thì ba mẹ cũng tôn trọng ý kiến của con. Kết hôn hai lần chẳng phải là chuyện gì quá nghiêm trọng, chỉ cần có thể hạnh phúc là được. Ba hi vọng con sẽ không vì bản thân tái giá lần hai mà tự thiệt thời mình, ngược lại..... nếu như một ngày nào đó không thể tiếp tục được nữa con vẫn có thể tìm về với ba mẹ, con gái của ba dù là bao nhiêu tuổi hay là thân phận gì thì vẫn phải tự biết quý lấy mình, biết không?"

Đôi mắt Cố Tân Tân đỏ ngầu, mũi cũng chua xót đến lợi hại. Cô làm sao không hiểu được ý của Cố Đông Thăng kia chứ, ông là muốn cô tuyệt đối đừng vì cưới lần hai mà khinh thường chính mình, bởi trong mắt bọn họ thì dù hôn nhân của cô có thất bại hay không, cô trong mắt bọn họ mãi mãi là viên ngọc quý cần được nâng niu bảo vệ.

"Ba, con hiểu, cũng ghi rõ trong lòng."

Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, Cố Tân Tân vội vàng cầm khăn giấy chấm nhẹ trên khói mắt hai lần. Cô đã trang điểm xong

xuôi rồi nên không thể khóc, nếu không lát nữa lại phải trang điểm lại.

Tu Tư Mân đẩy cửa đi vào, hắn đã đổi sang bộ lễ phục cưới, Lục Uyển Huệ liếc nhìn một cái, quả nhiên là tuấn lăng bất phàm, phong độ ngời ngời.

Bà cũng chỉ nghĩ được ra hai cụm từ đó để hình dung, Cố Tân Tân nhìn thợ làm tóc vần mái tóc lên cho cô. Da mặt căng mịn trắng hồng, mái tóc sau khi được vần lên càng khiến cho ngũ quan thêm sắc sảo. Chiếc vương miệng được cố định trên đỉnh đầu Cố Tân Tân, cô thấy hơi nặng, thợ làm tóc khẽ cười. "Đây là Tu tiên sinh đặt riêng cho ngài đó ạ, toàn bộ đều được khảm kim cương, viền còn khảm đá quý, tiêu tốn cũng không ít đâu."

Cố Tân Tân nhìn người đàn ông đứng bên cạnh qua gương trang điểm, "Anh hoang phí vậy làm gì?"

"Đây là đám cưới của chúng ta," Tu Tư Mân vỗ nhẹ bả vai cô, khom lưng rồi tiến sát đến vành tai Cố Tân Tân. "Cả đời cũng chỉ có một lần, đương nhiên là tôi phải khiến cho em trở thành người phụ nữ xinh đẹp nhất."

Cố Tân Tân nhìn thợ trang điểm cố định lại chiếc vương miện nhỏ, Tu Tư Mân lại lên tiếng. "Ai muốn đội vương miện thì phải chịu được sức nặng của nó(*), câu này nói em cũng không sai."

(*) có lẽ chính là slogan trong phim Những người thừa kế, "One Who Want to Wear the Crown, Bears the Crown". Ta không biết Tu Tư có phải là ý sâu xa này không hay đơn giản chỉ là nghĩa đen của nó. Tóm lại Tu Tư của ta là tốt nhất, Oh Yeah!))))

Cô nhìn chằm chằm chính mình trong gương, nhận ra bản thân đã quên mất lần đầu tiên làm cô đâu là như thế nào. Cận Ngụ ĐÌnh ra tay khẳng định không keo kiệt, nhất định cô cũng đã từng được một lần rực rỡ chói mắt như vậy. Thế nhưng có lẽ tiềm thức Cố Tân

Tân muốn đem mọi chuyện lúc trước quên hết, nên hiện tại lại thật không thể nhớ ra được tình cảnh lúc ấy là như thế nào.

Vương miện được cố định trên đầu, thợ trang điểm giúp cô dặm thêm lớp phấn trên trán. Tu Tư Mân đứng thẳng người dậy sau đó đi đến trước mặt Lục Uyển Huệ, "Mẹ, con đã gặp chú thím, còn có cậu nữa, con đều đã cho người tiếp đón bọn họ rồi."

"Tốt." Lục Uyển Huệ đáp, nhìn thấy Cố Tân Tân đứng dậy.

"Đúng rồi," Tu Tư Mân quay đầu nhìn về phía cô, "Cận Ngụ Đinh cũng đến."

Bước chân Cố Tân Tân hơi ngừng lại, "Cũng đã đưa thiệp mời cho anh ta rồi, không phải chuyện gì kỳ lạ."

"Ừ, thế nhưng nói là đánh mất thiệp mời, chỉ là sợ anh ta gây sự nên tôi đã dặn dò người cho anh ta vào."

Cố Đông Thăng và Lục Uyển Huệ nhìn nhau, Lục Uyển Huệ bỗng chốc căng thẳng, "Tân Tân, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Cố Tân Tân thấp giọng an ủi bà. "Đương nhiên là sẽ không."

"Ngụ Đinh cậu ta..... sẽ không đến để gây sự đây chứ?"

Cố Tân Tân không muốn để ba mẹ cô phải thay mình lo lắng. "Sẽ không, trong trường hợp quan trọng như thế này, lại còn có nhiều người quen, Cận Ngụ Đinh sẽ không làm chuyện áu trĩ đó."

Cô nói xong, đứng dậy đi vào trong nhà tắm. Cố Tân Tân đóng cửa nhà tắm lại, đến trước bồn rửa tay, cô hít sâu một hơi, nhìn chính mình trong gương.

Mỗi một chi tiết nhỏ trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều được trang điểm tỉ mỉ, da dẻ trắng nõn như trứng gà luộc vừa bóc vỏ, môi đánh

son hồng, vẽ mắt mascara càng khiến cho đường nét trên khuôn mặt cô trở nên sắc sảo.

Cố Tân Tân chống hai tay lên bồn rửa để có thể thấy được bần thân sâu trong đáy mắt của chính mình. Tuy là cô nói vậy với bọn họ, nhưng thật ra trong lòng cô hiện tại lại loạn như mớ bòng bong.

Cô không hiểu vì sao Cận Ngụ ĐÌnh lại đến, anh hẳn phải nên hiểu rõ cô không nói một lời nào bỏ đi là vì hôn lễ này, hơn nữa, với tính cách của anh thì rất có khả năng anh đến đây để phá hoại.

Đến lúc đó, không chỉ lễ cưới bị hủy, ngay cả bọn họ cũng sẽ biến thành trò cười cho thiên hạ.

Cận Ngụ ĐÌnh sẽ không vì thân phận của mình mà bận tâm đến mặt mũi, không những thế anh còn có thể vì tức giận mà càng thêm bất chấp.

Nhưng dù anh đến thì cũng có thể làm gì chứ? Còn có thể thay đổi được gì đây?

Cố Tân Tân đưa tay chạm vào khuôn mặt mình, ngón tay vừa chạm đến gò má vành mắt đã đỏ ửng, chỉ có thể hơi ngửa mặt lên, cố gắng nuốt ngược nước mắt trở lại.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. "Tân Tân, sắp đến giờ rồi."

"Ừm, em ra ngay đây." Cô hít sâu một hơi, xoay người đi ra ngoài.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi ở chiếc bàn trên cùng, anh cũng không quan tâm trên đó có tên của mình hay không, Tiểu Tụng Dương thấy vậy, kéo Khổng Thành cùng ngồi xuống.

Đúng lúc đó có người tìm được biển tên muốn ngồi xuống, thế nhưng vừa nhìn thấy bọn họ thì bước chân lập tức dừng lại.

Khách sạn giám đốc đi đến cũng không biết phải làm sao, dù sao đối phương cũng là Cận Ngụ ĐÌnh, ai dám mở miệng nói anh đỗi chổ chứ?

Tống Vũ Ninh được báo cáo tình hình, lập tức cho người đi sắp xếp chỗ ngồi. Tiêu Tụng Dương thu hết màn này vào mắt không khỏi cười khẽ, một chiếc bàn lớn cuối cùng chỉ còn lại ba người bọn họ, anh ta liếc Khổng Thành ngồi bên cạnh, "Lát nữa có chương trình đặc sắc gì không?"

"Ngài hi vọng sẽ có chương trình gì đây?"

Ngón tay của Tiêu Tụng Dương gõ nhẹ trên bàn hai lần. "Tôi có thể giúp nha, Khổng Thành, cậu xem xung quanh có bao nhiêu người quen biết Cửu gia? Bọn họ lại còn phát cho Cửu gia thiệp mời, hôn lễ này nếu như có thể thuận lợi kết thúc thì tôi cũng khâm phục Cửu gia nhà cậu."

Anh ta biết lời này nhất định Cận Ngụ ĐÌnh sẽ nghe được, người đàn ông rất nhanh đã quay đầu nhìn về phía anh ta. "Cậu muốn giúp thế nào?"

"Đợi đến khi có mặt đầy đủ chủ rể và cô dâu tớ có thể lên đó nói vài câu về hai người các cậu, Tu gia có nhiều người đến như vậy, dù là Tu Tư Mân còn muốn tiếp tục thì với từng ấy mập mờ cũng đủ khiến cho cuộc sống sau này của Cố Tân Tân không được dễ chịu."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, Tiêu Tụng Dương cười nói, "Tôi biết cậu xem thường làm mấy chiêu trò đó, thế nên tớ sẽ làm."

Cơn giận này tích tụ trong lòng Tiêu Tụng Dương đã rất lâu rồi, nếu không tìm cơ hội xả ra thì anh ta sợ là mình sẽ nhịn đến tức chết.

Chiếc bàn cách đó không xa, Tu Phụ Thành đi đến ngồi xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, lửa giận trong lòng ngực đến tận bây giờ vẫn còn chưa thể nguội đi.

Anh ta thế nào cũng không ngờ được Tu Tư Mân sẽ chơi đùa mình như thế, nếu không phải người được anh ta phái đi trở về báo Cố Tân Tân đã quay lại thì anh ta sẽ chẳng thể tin được hôn lễ hôm nay không phải là tìm một cô dâu đóng thế.

Giỏi lăm, kẻ nào cũng lừa anh ta, hơn nữa còn xoay anh ta như chong chóng.

Tu Tư Mân cũng thật là liều mạng, dù Cố Tân Tân đã bị thương thành như vậy mà vì tránh đêm dài lăm mông liền cương quyết cử hành đúng ngày.

Giờ lành đã đến, MC lên tiếng mở màn, tiếng chúc mừng không ngớt chui vào tai Cận Ngụ ĐÌnh, đến tận khi MC mời chú rể vào Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nhắc mắt lấy một cái.

MC nói thêm vài câu nữa, Tiêu Tụng Dương đột nhiên xì một tiếng khinh thường, "Cửu gia nhìn kia, cô dâu đến rồi."

Khổng Thành nhìn theo hướng Tiêu Tụng Dương chỉ, thấy Cố Tân Tân đội khăn voan, khoác tay Cố Đông Thăng đứng ở phía xa. Nơi đó dù không có ánh đèn thì vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Cận Ngụ ĐÌnh không có dũng khí quay đầu lại, anh chỉ có thể giả vờ không nghe thấy.

Anh sợ mình chỉ cần liếc nhìn một cái thôi sẽ không kiểm soát được xông đến chất vấn cô, thậm chí có thể gỡ bỏ mọi phép tắc lịch sự hung hăng lôi kéo cô.

Ghen tuông đôi khi chính là thứ ma ám khiến người ta không có cách nào phòng bị, còn thống khổ không thể tả.

Tiêu Tụng Dương ngồi bên cạnh còn tiếp tục thêm mắm dặm muối, Khổng Thành nhìn thấy sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh khó coi thì vội vàng đá chân anh ta, ra hiệu cho anh ta im miệng.

Tiếng nhạc vang lên, Cố Tân Tân hít sâu một hơi sau đó đi theo Cố Đông Thăng bước về phía trước.

Mãi đến khi đi lên chiếc thảm đỏ cô mới nhìn thấy bóng người của Cận Ngụ ĐÌnh trên hàng ghế đầu tiên, hơn nữa anh còn ngồi sát với đường đi, cơ hồ là chỉ cần đưa tay ra liền có thể với tới cô.

Lo lắng trong lòng Cố Tân Tân không ngừng tăng lên, dĩ nhiên là cô sợ Cận Ngụ ĐÌnh sẽ gây chuyện. Dù sao đi nữa thì cũng chỉ mới có một thời gian ngắn trôi qua, không phải cô đã cứng cáp đến mức không gì có thể xuyên thủng. Giày cao gót dưới chân giống như tảng đá nặng nề, khiến cho mỗi bước đi của cô đều khó khăn chật vật.

Trên mu bàn tay đột nhiên có người vỗ nhẹ, Cố Tân Tân ngẩng đầu, Cố Đông Thăng cười hiền từ với cô. "Đừng căng thẳng."

Cố Tân Tân cười đáp lại ông, "Vâng."

Cô đi lướt qua bàn của Cận Ngụ ĐÌnh, khăn voan trắng muốt đâm cho hai mắt Cận Ngụ ĐÌnh rỉ máu, anh thật sự không cam lòng, càng không thể chấp nhận, phẫn nộ và bi thương hòa vào nhau không ngừng giày vò trái tim anh. Cận Ngụ ĐÌnh khẽ giương mắt, thấy được đến cả một cái liếc mắt Cố Tân Tân cũng không cho anh. Có phải cô hoàn toàn không biết hổ thẹn, càng không cảm thấy bản thân đã làm sai hay không?"

***

Bát Bát: Mọi người cmt trên Facebook đừng tag CP88 vào phần bình luận nhé, lúc ta án vào đó nó không dẫn thẳng đến cmt của mọi người đâu, mà sẽ dẫn đến list các bài post được tag, như vậy sẽ bị bỏ sót cmt mất, hiuhiu~~

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Tận Mắt Chứng Kiến Cô Trở Thành Vợ Người

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân thấy bàn tay Cận Ngụ Đinh khẽ nắm lại, thật ra cô cũng đang run cực kỳ, nếu như không có người bên cạnh vừa kéo vừa đỡ thì đến đứng vững cũng khó chứ đừng nói chi là bước đi.

Trước mắt Cận Ngụ Đinh đều là chiếc khăn voan, anh rũ mắt, lúc này mới không còn nhìn thấy khuôn mặt của Cố Tân Tân nữa.

Cố Đông Thăng kéo Cố Tân Tân đến trước mặt Tu Tư Mân thì xoay người, tầm mắt rơi xuống người Cận Ngụ Đinh.

Ông vì lo lắng trong hôn lễ sẽ xảy ra chuyện nên mời người trong Cố gia tới không nhiều, là người có mặt đều là bạn bè người quen chí cốt, Cố Đông Thăng thật sự sợ con gái mình sẽ phải chịu ủy khuất.

Ông không có thời gian âm thầm đi tìm Cận Ngụ Đinh nói chuyện, và lại bây giờ ông cũng không còn là bố vợ Cận Ngụ Đinh nữa, cũng không có tư cách nói gì nữa rồi.

MC đưa mic cho ông, Cố Đông Thăng đứng bên cạnh Cố Tân Tân, lúc này mới thu hồi tầm mắt chuyển sang Tu Tư Mân.

"Hôm nay là ngày kết hôn của con gái tôi, lời đầu tiên phải cảm tạ các vị đã gác lại trăm công nghìn việc bận rộn dành chút thời gian....."

Cận Ngụ ĐÌnh mơ mơ màng màng, nghe được tiếng của Cố Đông Thăng mới lại ngẩng đầu lên.

"Người làm cha mẹ không cầu gì quá to lớn, cũng chỉ mong con của mình hạnh phúc, cả đời không phải gặp sóng gió lớn. Tôi không hi vọng con gái mình phải có được vinh hoa phú quý, chỉ cầu con bé có thể gả cho người mình thích, có thể sống cùng nhau đến hết đời. Nếu như có thể thì sinh hai đứa nhỏ, làm công việc mình thích, sau đó thanh thản sống đến già."

Khóe môi Cố Tân Tân có chút run rẩy, những câu nói này nếu là ngày thường Cố Đông Thăng nhất định sẽ không nói với cô. Trong ấn tượng của Cố Tân Tân, việc ba cô thích nhất là đi mua thức ăn sau đó làm những món cô thích.

Cô khẽ sụt sịt, nét mặt Tu Tư Mân cũng đã có chút xúc động, mà trái tim Cận Ngụ ĐÌnh như bị người ta hung hăng đâm cho một nhát, đau đến không nói thành lời.

"Tư Mân, ngày hôm nay ba giao con bé cho con, con nhất định phải đối xử thật tốt với nó."

Tu Tư Mân nặng nề gật đầu. "Ba, ba yên tâm."

Cận Ngụ ĐÌnh có chút không thể tiếp tục ngồi được nữa, một tiếng ba này không nghi ngờ gì chính là con dao sắc bén nhất, không ngừng đâm khoét vào trái tim anh.

Bây giờ anh không chỉ là mắt đi Cố Tân Tân, mà tiếng ba này cũng không còn là do anh gọi nữa.

Tu Tư Mân hơi khàn giọng nói. "Con không còn ba mẹ, nên từ giờ ba chính là ba ruột của con, con nhất định sẽ hiếu thảo với ba mẹ, khiến cho ba mẹ có thể sống một cuộc sống tốt nhất."

Cố Đông Thăng liếc nhìn Cố Tân Tân bên cạnh, đáy mắt tràn ra lệ. "Con gái ba khi còn ở nhà từ nhỏ đến lớn đều được nâng niu

chưa từng phải chịu khổ, kết quả học tập cũng xuất sắc chưa bao giờ cần bậc phụ huynh như chúng ta phải bận tâm. Hôm nay là ngày tốt của hai đứa, ba cũng đã chuẩn bị rất nhiều lời chúc phúc, thế nhưng chưa kịp nói ra thì đã quên mất....."

Lục Uyển Huệ ngồi phía dưới nâng tay lau khói mắt, MC chuyên nghiệp đứng ra điều hòa bầu không khí ngượng ngùng.

Cố Đông Thăng cơ hồ là không kìm lại được xúc động, nơi khói mắt nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh ngồi tại chỗ không nhúc nhích thì lại tiếp tục nói. "Hôn nhân giống như nước đang đun sôi, tình cảm cũng giống như nhiệt độ của nó, dù là có tốt đẹp đến thế nào thì cũng có thể sẽ có những lúc nguội lạnh. Ba hi vọng hai đứa có thể yêu nhau một đời, cũng có thể một đời làm người bạn tri kỷ của đối phương....."

"Cám ơn ba."

Cố Đông Thăng nói đến đây, toàn bộ tâm tình đều bị ép vỡ. "Nếu thật sự phải có một ngày kia, ba hi vọng con có thể nghĩ đến những tốt đẹp lúc trước mà không đuổi tận giết tuyệt, hoặc là đừng thấy chết mà không cứu. Bởi vì ngày hôm nay hai đứa đến với nhau chính là lựa chọn của cả hai bên, nếu có một ngày con bé lâm vào cảnh khó xử, ba hi vọng con vẫn có thể đưa một tay ra giúp đỡ con bé....."

Cố Đông Thăng nói lời này đến rõ ràng, cũng chính là để cho Cận Ngụ ĐÌnh nghe.

Trong hoàn cảnh này mà ba của cô dâu lại nói những câu như vậy, khó tránh khỏi sẽ khiến mọi người phải bàn tán.

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh xám xịt như tro tàn, tâm tình ngột ngạt như muốn ngừng thở, Cố Đông Thăng nhất định là ám chỉ khi đó anh đã khoanh tay đứng nhìn. Đây thực sự không thể nghi ngờ chính là cái tát mạnh mẽ đánh lên mặt anh, đau đến mức nửa ngày sau vẫn chưa thể phản ứng lại.

Cố Tân Tân và Tu Tư Mân đều hiểu được, Tu Tư Mân tiếp lời ông. "Ba, ba yên tâm, con và Tân Tân vĩnh viễn sẽ không có ngày đó."

"Được, câu nói này của con chính là lời cam kết tốt nhất. Ba tin con."

"Cám ơn ba."

Cố Đông Thăng nhìn xuống dưới đài, khoảnh khắc sắp trao bàn tay Cố Tân Tân cho Tu Tư Mân lại đột nhiên lần nữa cầm lấy chiếc mic, "Tôi hi vọng hôn lễ của con gái mình có thể trở thành hồi ức đẹp nhất của con bé, từ đó con bé có thể bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi cầu mong trời cao có mắt phù hộ cho hôn lễ ngày hôm nay được thuận lợi."

Lời này của Cố Đông Thăng đã để cho người nghe một đầu mối mơ hồ, ngón tay Cận Ngụ Đinh hơi giật giật, trái tim đã đau đến tê liệt nhưng vẫn cố gắng khiến cho chính mình tỉnh táo.

Trời cao trong lời nói của Cố Đông Thăng hẳn là chỉ anh đi?

Ông sợ anh đến đây để gây sự nên mới lựa chọn thời điểm như thế này nói ra những lời ấy, cũng mong anh có thể niệm chút tình cũ mà tha cho Cố Tân Tân một con đường sống.

Tiêu Tụng Dương thu hết màn này vào trong mắt, lời nói ra mang theo ý lạnh. "Lời của ông ta là ý gì? Thể hiện mình ở thế yếu hay là đang uy hiếp?"

Cố Tân Tân khẽ kéo cánh tay Cố Đông Thăng. "Ba?"

Trong lời nói mang theo nức nở, bàn tay cầm mic của Cố Đông Thăng cũng hạ xuống. "Đứa nhỏ ngốc, ngày tốt lành như thế này không được khóc."

"Cám ơn ba."

"Tốn bao nhiêu công sức mới trang điểm xong, không được khóc có biết không?"

Cố Tân Tân nén lại chua xót ở chóp mũi, không ngừng gật đầu, Cố Đông Thăng nắm chặt bàn tay của cô rồi đặt nó vào bàn tay Tu Tư Mân.

Cận Ngụ Đinh hít thở không thông, mỗi một đợt hô hấp tiến vào lại càng đè ép khiến cho ngực đau quặn. Anh nhìn chằm chằm người trên đài, thấy được Tu Tư Mân ôm lấy eo Cố Tân Tân sau đó đưa tay lên dịu dàng lau mẩy giọt lệ trên khóe mắt cô. Khuôn mặt Cố Tân Tân giãn ra, lập tức cười thật tươi.

Bọn họ thuận lợi tiến hành các thủ tục tiếp theo, nói lời thề sau đó trao nhẫn.

Tiêu Tụng Dương nhúc nhích muốn đứng lên, Khổng Thành thấy vậy thì vội vàng đè lại cánh tay anh ta. "Ngài muốn làm gì?"

"Lẽ nào hai người còn nhìn tiếp được?"

Cận Ngụ Đinh không lên tiếng, Khổng Thành dĩ nhiên không thể tự chủ trương, "Ngài bình tĩnh lại đã."

"Tránh ra -----" Tiêu Tụng Dương hất tay Khổng Thành ra sau đó đứng lên. Bởi vì bọn họ ngồi trên cùng nên mọi cử động đều dễ dàng lọt vào mắt người khác, bao gồm cả Tu Phụ Thành ngồi cách đó không xa, "Cuối cùng cũng không nhịn được rồi."

Cố Tân Tân cũng nhìn thấy Tiêu Tụng Dương đứng dậy, sức lực nắm lấy bàn tay Tu Tư Mân tăng lên không ít, người đàn ông quét mắt qua, lên tiếng trấn an cô, "Đừng sợ."

Một tay kia của Cố Tân Tân còn đang cầm nhẫn, chiếc nhẫn đã đưa đến đầu ngón tay của Tu Tư Mân, chỉ là vì hành động đột ngột của Tiêu Tụng Dương đã khiến động tác của cô có chút loạn.

Người đàn ông tiến lên một bước, nhấc chân muốn đi lên đài.

"Tiêu Tụng Dương." Bên cạnh truyền đến giọng nói lạnh lùng của Cận Ngụ ĐÌnh.

Tiêu Tụng Dương hạ tầm mắt liếc anh một cái. "Làm sao thế?"

"Ngồi về."

"Gì cơ?" Tiêu Tụng Dương khó tin nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia, cậu nói thật hay đùa thế?"

"Tôi không muốn lặp lại lần hai." Giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh mang theo cứng rắn không thể thương lượng, một chân của Tiêu Tụng Dương đang nhắc lên kia miễn cưỡng thu về, nhưng lại không ngồi xuống ngay.

Anh ta hơi khom người, nói với Cận Ngụ ĐÌnh, "Đây là thời cơ tốt nhất đó, vừa rồi cậu không nghe những lời bọn họ nói à? Cửu gia, nếu như để chuyện này truyền ra ngoài, người khác sẽ nhìn cậu thế nào chứ? Không lẽ cậu lại không muốn lật tung chỗ này lên sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn lạnh nhạt như cũ, "Tôi cần phải làm thế nào không đến lượt cậu lên mặt dạy đời."

"Nhưng sẽ không có cơ hội nào tốt hơn ngay bây giờ đâu."

MC cũng đã nhận ra bất thường, cười ha ha điều hòa bầu không khí, giọng nói của anh ta cũng vừa vặn đè lên giọng của Tiêu Tụng Dương. Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh đảo qua, ánh mắt tràn ngập nham hiểm, "Tôi nói cậu ngồi xuống!"

Trên mặt anh có nét tức giận, Khổng Thành thấy vậy thì nhanh chóng kéo Tiêu Tụng Dương ngồi về.

"Ngài đừng làm loạn thêm nữa, mau ngồi xuống."

Tiêu Tụng Dương cực kỳ không cam lòng, "Cậu nói xem, rốt cuộc là cậu ta đang nghĩ cái gì vậy?"

Còn có thể nghĩ thế nào được chứ, Khổng Thành hoàn toàn có thể hiểu được. Còn không phải là vì không nỡ sao? Chỉ cần Cận Ngụ Đinh muốn làm àm ĩ thì ai có thể ngăn cản được anh cơ chứ? Xem ra những lời vừa rồi của Cố Đông Thăng thật sự đã chạm đến anh, Cố Đông Thăng cũng thật lợi hại, chỉ mấy câu nói đó thôi đã có thể thành công uy hiếp đến Cận Ngụ Đinh rồi.

Cố Tân Tân thở phào một hơi, dưới sự nhắc nhở của MC chậm chạp đeo nhẫn vào cho Tu Tư Mân.

Cận Ngụ Đinh nhìn đến xuất thần, hôn lễ của anh và Cố Tân Tân vô cùng qua loa. Cô không thích anh, anh cũng chẳng yêu gì cô, đến bây giờ nghĩ lại giống như không còn gì để khơi gợi lại. Tiêu Tụng Dương khẽ thở dài, ánh mắt chăm chú nhìn lên đài, Tu Tư Mân cũng đã hoàn tất việc trao nhẫn cho Cố Tân Tân.

Cận Ngụ Đinh biết bước cuối cùng của buổi lễ là gì.

Tầm mắt anh có chút mơ hồ, bóng dáng của Cố Tân Tân cũng trở nên không rõ ràng, thế nhưng anh vẫn có thể thấy được Tu Tư Mân đưa tay ra nhắc cầm Cố Tân Tân lên sau đó hơi cúi đầu xuống.

Ánh mắt Cố Tân Tân tràn ngập ý cười, dáng vẻ đó hẵn là vì vô cùng hạnh phúc đi. Lúc trước anh còn có thể tự lừa mình dối người, luôn tự nhủ cô chỉ là vì bị đẩy đến bước đường mới phải làm vậy, thế nhưng mọi việc xảy ra hôm nay thật sự chính là một cú đấm mạnh mẽ đánh cho anh phải quay về thế giới hiện thực.

Tu Tư Mân khom người, liếc nhìn bờ môi Cố Tân Tân. Cô theo bản năng hơi mím môi, lại nghĩ đến nhiều con mắt đang nhìn vào mình như vậy đành tự ép mình giãn ra. Hai tay Tu Tư Mân đặt trên bả vai cô, Cố Tân Tân hơi hốt hoảng chuyển tầm mắt đi chỗ khác, đến khi môi Tu Tư Mân gần chạm đến Cố Tân Tân lại đột ngột kiêng chân, thật nhanh đặt lên khuôn mặt hẵn một nụ hôn.

Tu Tư Mân giật mình, sau đó khóe miệng lại không nhịn được giương lên, Cố Tân Tân nhìn dấu son trên mặt hắn cũng không nhịn được bật cười.

Người khác nhìn vào nhất định sẽ chỉ nghĩ là tình thú của cặp vợ chồng trẻ này mà thôi, cô dâu hoạt bát lợn mợt, đổi bị động thành chủ động, cũng đủ mới mẻ.

Tu Tư Mân sờ mặt mình, "Có phải là để lại vết son rồi?"

Cố Tân Tân kéo tay hắn xuống. "Giữ lại lát nữa đi chúc rượu đi, nhìn cũng không tệ đâu."

Mà khán giả là Cận Ngụ Đinh hiện tại đã bắt đầu hối hận vì chọn một vị trí gần như vậy, tất cả tâm tình của anh hắn là đều không chạy thoát khỏi những con mắt sáng quắc của mọi người. Từ trước đến giờ anh không quen bày tỏ, cũng giỏi ẩn nhẫn, thế nhưng đến lúc này rồi còn có thể ẩn giấu được nữa sao?

Anh đều có thể nhìn thấy động tác của bọn họ đến rõ ràng, thế nhưng anh lại không thể đứng dậy rời đi, bởi nhất định lúc này đang có không ít ánh mắt đang âm thầm quan sát anh.

Anh không sợ trời không sợ đất, nhưng lúc này anh lại bắt đầu sợ hãi.

MC nói thêm mấy lời thêu gấm thêu hoa, Tu Tư Mân khẽ ôm lấy eo Cố Tân Tân, khóe miệng giương lên nhìn xuống dưới dài.

Có lẽ chỉ có hắn mới có thể hiểu được vì sao Cố Tân Tân lại làm như vậy, cô không muốn hắn hôn cô nên mới ngay trước mặt mọi người chủ động hôn lên gò má hắn, bởi nụ hôn này là một thủ tục cực kỳ quan trọng.

Sẽ không có ai yêu cầu bọn họ phải làm thêm một lần nữa, bọn họ sẽ nghĩ, xem đi, cô dâu này thật là một người nhiệt tình.

Ánh đèn tập trung vào chính giữa sân khấu, khoảng cách giữa bọn họ gần đến mức chỉ cần Cận Ngụ ĐÌnh nhát là có thể nhìn được chiếc vương miện trên đỉnh đầu Cố Tân Tân.

Ý cười của cô dịu dàng đến thế, cũng chưa từng liếc mắt nhìn anh một cái, giống như không xem sự tồn tại của anh vào mắt.

Tiệc cưới bắt đầu, nhân viên phục vụ cũng lần lượt bưng đồ ăn lên, bàn ăn của Cận Ngụ ĐÌnh là phong phú nhất, thế nhưng trống vắng nhất lại chính là nơi này.

Chú rể ôm cô dâu đi xuống, cầm chai rượu champagne đổ xuống tháp ly thủy tinh, băng khô theo từng tầng rượu tràn xuống bốc ra thành lớp sương mờ mờ ảo ảo, dưới lớp huyền ảo đó chính là khung cảnh Cố Tân Tân và Tu Tư Mân nói nói cười cười.

Ngày hôm nay Cố Tân Tân rất đẹp, xuất hiện trước mắt Cận Ngụ ĐÌnh lại khiến anh có cảm giác không chân thực, thế nhưng sự thật là cô đang đứng sờ sờ ở chỗ đó, chỉ là trong mắt cô không có anh mà thôi.

Dòng lệ ấm tràn ra khỏi viền mắt sau đó lưu lại nơi khói mắt, thế nhưng đến khi nhỏ xuống mu bàn tay anh lại lạnh như băng. Cận Ngụ ĐÌnh nhấc tay lên chạm đến khói mắt, lòng bàn tay trong chốc lát trở nên ẩm ướt.

Rõ ràng là anh đã đau đến mức không muốn sống, thế nhưng lại không lên đó ngăn cản bọn họ. Đáng ra anh phải náo loạn một trận, anh không được dễ chịu thì cũng phải kéo theo Cố Tân Tân để cô không được toại nguyện mới phải!

Khoảng thời gian chờ đợi lúc đuổi đến đây trong đầu anh cũng đều là nghĩ đến chuyện đó, ngay cả khi đã ngồi xuống chỗ này cũng vẫn luôn nghĩ như vậy.

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh nắm nhẹ, nước mắt không tiếp tục chảy ra nữa, thế nhưng sâu bên trong vẫn còn có thể thấy được giọt nước

trong suốt đọng lại.

Cô lừa cho anh đau đớn quằn quại, thế nhưng anh lại có chút bất lực với cô.

Cố Tân Tân cầm chai rượu đặt xuống, nơi khéo mắt không nhìn được nhìn về phía Cận Ngụ Đinh.

Dáng vẻ của anh lập tức đập vào mắt cô, nụ cười trên khóe miệng Cố Tân Tân có chút cứng lại.

Anh đã không lên dây.

Thật ra cô chưa từng hi vọng xa vời hôn lễ này có thể trở thành hồi ức cả đời của mình, nhưng cô cũng không hi vọng cuộc sống của mình sẽ đi vào bế tắc, hôn lễ này vẫn không ngừng ép lên trái tim nặng như chì của cô, khiến cho cô chỉ có thể miễn cưỡng vui cười.

***

Bát Bát: Ra mắt tuyển tập "Lượm lặt", tổng hợp sưu tầm về các nhân vật trong bộ truyện do CP88 dịch.

~> Wattpad: up thành một quyển mới, mọi người vào hồ sơ @newwloser88, vào phần tác phẩm tìm nhé.

Link:

~> Facebook:

Link album:

~> Wordpress:

P/s: Chương truyện ngày hôm nay được 200 likes/votes sẽ lập tức đăng phần tiếp theo của Lượm lặt

Phần tiếp theo "Lượm lặt" là Cận gia tiểu kịch trường, bao gồm 3 cảnh về 3 cặp: Thương Lực - Anh hai, Cửu gia - Tân Tân, Chị cả - Anh rể. Ngoài ra còn có má Yêu phụ trách cameo nữa, hóng chưa nè kkkkk.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Tôi Không Nghĩ Sẽ Chúc Phúc Cho Em

Dịch: CP88

***

Khách dự tiệc bắt đầu đi lại chúc rượu, Khổng Thành và Tiêu Tụng Dương làm theo Cận Ngụ Đinh không nhúc nhích, nhân viên phục vụ kỳ quái nhìn mấy người một chút sau đó mới mang đồ ăn mới lên bàn.

Cố Tân Tân quay về đứng bên cạnh Tu Tư Mân, nụ cười trên mặt có chút không tự nhiên.

Tu Tư Mân nhìn ra được bất thường, đưa tay ôm lấy cô từ phía sau rồi hạ giọng hỏi. "Làm sao thế?"

"Chân bắt đầu đau, em sợ lát nữa sẽ không chịu được nữa."

Tu Tư Mân cúi đầu liếc đôi giày cao gót của cô, "Đi thay quần áo nhé. Tôi đã chuẩn bị cho em một đôi giày đế bằng, thay đồ xong thì ngồi một chỗ thôi, không cần em phải đi lại nữa."

Cố Tân Tân khẽ đặt tay lên cổ tay Tu Tư Mân, "Chúc rượu là bắt buộc, đi thay quần áo trước đã."

"Ờm."

Lần này Cố Tân Tân bước đi gần như là được Tu Tư Mân vừa ôm vừa dìu, người khác không thấy được, nhưng Cận Ngụ Đinh biết đôi chân kia của cô sợ là đã sắp không chịu nổi nữa. Cô thích cậy

mạnh, dù cô có lén ở sau lưng anh hồi phục thì thời gian này vẫn là quá ngắn, mà cô là tại nạn xe chứ không phải chỉ đơn giản té một cái ở đâu đó. Cận Ngụ Đinh nhìn một màn này, trong lòng vừa khó chịu vừa tức giận, cô nghĩ là anh sẽ giam cô cả đời chắc? Cũng chỉ là một cái đám cưới mà thôi, kéo dài thêm mấy tháng thì có sao? Cô cứ phải làm bộ dạng như không thể chờ đợi dù chỉ một giây đó mới hài lòng hả?

Tu Tư Mân dìu Cố Tân Tân về phòng khách sạn, Cố Tân Tân chống tay trên vách tường, khuôn mặt đầy nét ẩn nhẫn, người đàn ông thấy vậy thì dứt khoát khom lưng bế cô lên.

Hắn chậm rãi bước vào phòng thay đồ, lễ phục được treo thành từng hàng, Tu Tư Mân cẩn thận đặt cô lên ghế sô pha.

Bàn tay của người đàn ông nhẹ nhàng đặt lên đầu gối Cố Tân Tân, ánh mắt lo lắng nhìn cô. "Nếu khó chịu thì ở đây thôi, đừng cố đi ra ngoài."

"Sao làm vậy được?" Cố Tân Tân đặt tay lên mu bàn tay Tu Tư Mân, "Qua tối nay là tốt rồi."

"Sao em lại cứng đầu vậy chứ?"

Cố Tân Tân khom lưng muốn tháo giày cao gót ra, Tu Tư Mân thấy vậy thì quỳ một chân xuống mặt thảm, nhắc chân cô lên sau đó cẩn thận tháo ra. Hắn nhìn thấy mu bàn chân cô đỏ lên, bàn tay không nhịn được nhẹ nhàng đặt lên, Cố Tân Tân hơi tránh đi. "Tất cả những gì chúng ta làm đều là vì không muốn đêm dài lầm mông, hôn lễ càng kéo dài thì Tu Phụ Thành sẽ càng thêm điên cuồng bất chấp, chúng ta không thể để cho anh ta có thời gian chuẩn bị."

Tu Tư Mân nghe được cô nói nhưng không trả lời, chỉ đem khuôn mặt tuấn tú kề sát đầu gối Cố Tân Tân.

Cô nhắc tay đặt lên bả vai Tu Tư Mân, "Anh phải càng thêm cường đại thì mới có thể bảo vệ em và Văn Văn an toàn, ngày sau

có thể vô lo vô nghĩ. Anh đừng quên, tất cả những gì chúng ta đã làm cho đến ngày hôm nay mục đích là để anh lấy lại tất cả những gì vốn thuộc về mình."

Cố Tân Tân nói xong, bàn tay cũng thu về. "Em phải thay đồ rồi, ngoài đó cũng không thể thiếu đi cô dâu và chú rể quá lâu được."

Tu Tư Mân đứng dậy, giúp cô mang lễ phục và giày dép.

Hội trường đám cưới, Tiêu Tụng Dương cầm đũa gấp salad. "Ăn đi chứ, sao không ăn? Dù sao cũng đã đưa quà cưới rồi."

Không Thành không động đũa, Cận Ngụ ĐÌnh từ đầu đến cuối chỉ nhìn chằm chằm phía trước.

"Lát nữa hắn là sẽ đến mời rượu, Cửu gia không cho tớ gây sự, vậy có phải là chúng ta phải chúc phúc cho bọn họ hay không?"

Không Thành cầm chai rượu rót cho Tiêu Tụng Dương một ly đầy, anh ta không thể ngoan ngoãn ăn rồi ngậm miệng lại sao?

"Hôm nay tôi không uống rượu." Tiêu Tụng Dương đẩy ly rượu ra, "Tửu lượng của tôi không tốt, lát nữa mà bùng nổ thì làm sao?"

Không Thành quyết định mặc kệ anh ta sau đó quay sang Cận Ngụ ĐÌnh, nhỏ giọng hỏi. "Cửu gia, có muốn đi hay không?"

Cố Đông Thăng ngồi ngay bàn ở phía sau, lát nữa bọn họ qua đó chúc rượu xong nhất định sẽ đến bên này, như vậy sẽ lúng túng đến thế nào chứ? Không Thành tưởng tượng ra tình cảnh kia, cảm thấy như vậy thì thà rằng ngay bây giờ rời đi.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc chiếc ly trong tay, cầm lên sau đó đổ rượu bên trong đi.

Cố Tân Tân và Tu Tư Mân đi ra, cô đã đổi sang một bộ lễ phục bó sát người, làn váy rất dài, giày cũng đã đổi sang loại giày đế

bằng. Cô không thể đứng lâu, vì nếu như vậy sẽ không kiểm soát được chân run lên. May mà tối nay khách mời không có nhiều, hơn nữa Tu Tư Mân đã sớm đi chào hỏi một lượt nên sẽ không có ai làm khó bọn họ.

Kính rượu xong bàn của Cố Đông Thăng, Tu Tư Mân dẫn theo Cố Tân Tân đi sang bên cạnh.

Lý Dĩnh Thư là phù dâu, bên cạnh còn có phù rể cầm theo ly, vừa nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh cô ấy liền vội vàng đến gần Cố Tân Tân. "Làm sao bây giờ?"

"Gì mà làm sao bây giờ? Đến rồi thì dĩ nhiên là phải ở lại."

Lý Dĩnh Thư lại không bình tĩnh được như thế, chồng cũ đến hôn lễ có bao giờ là tốt đẹp?

Cố Tân Tân đi theo Tu Tư Mân đến bàn phía trước, Tu Tư Mân cầm chai rượu, tự mình rót cho Cận Ngụ ĐÌnh một ly đầy, cũng rót cho cả Khổng Thành. "Nào, Cửu gia, tôi mời anh."

"Hôm nay không phải là ngày tốt của anh sao? Phải là tôi mời anh mới phải." Cận Ngụ ĐÌnh ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Tuy anh nói vậy nhưng cũng không có ý muốn cầm ly lên, phù rể thấy vậy thì nhanh nhẹn giơ cao ly rượu, "Nào nào nào, tôi mời ngài một ly."

"Cậu là cái thá gì ở đây?" Tiêu Tụng Dương hù hiales. "Đến phiên cậu xia vào chỗ này hả?"

Âm ĩ như vậy cũng có chút khó coi, một tay Tiêu Tụng Dương đặt trên mặt bàn gỗ nhẹ, "Đây là phân biệt đối xử sao? Vì sao lại không có ai rót rượu cho tôi vậy?"

Lý Dĩnh Thư đứng bên cạnh anh ta rốt cuộc không nhịn được nói.
"Ly của anh đã đầy rồi, sao còn muốn rót nữa?"

"Thế sao?" Tiêu Tụng Dương liếc cô ấy một cái, cầm ly rượu đỗ xuống mặt đất, Lý Dĩnh Thư tức giận đến mức khuôn mặt tái mét.
"Anh..... anh có biết làm như vậy rất không may mắn không?!"

Đây là đám cưới, đỗ rượu lên mặt đất, đó là.....

Cố Tân Tân quét mắt qua, nhếch miệng cười lạnh, "Hóa ra hôm nay Cửu tiên sinh đến còn dẫn theo cả bạn nữa, thứ lỗi cho chúng tôi vì đã không nhìn thấy. Thế này đi, tôi mời anh một ly."

Cố Tân Tân nói xong, tiến lên một bước, đưa tay ra sau đó cổ tay hơi nghiêng về bên phải, ly rượu trong tay dĩ nhiên cũng nghiêng theo, rượu bên trong lập tức đổ xuống bên cạnh chân Tiêu Tụng Dương.

Người đàn ông giật tím mặt. "Cố Tân Tân, cô đang rửa tội chết đấy hả?"

"Tôi đâu dám chứ, chỉ là học theo anh thôi mà."

Cô nói xong lời này, cơ thể giống như không đứng vững, bàn tay liền nhanh chóng bám lấy mép bàn. Cận Ngụ Đinh thu hết vào trong mắt, anh cầm lấy ly rượu sau đó đứng dậy.

Tu Tư Mân thấy vậy thì cũng đưa ly rượu ra, tầm mắt Cận Ngụ Đinh rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân, "Có phải là tôi nên chúc em tân hôn hạnh phúc, trăm năm hòa hợp không?"

"Nếu Cửu gia đã có tấm lòng như vậy thì dĩ nhiên là tôi vô cùng cảm kích."

"Vậy nếu như tôi nói tôi không nghĩ sẽ chúc em hạnh phúc, có được không?"

Cố Tân Tân nhếch môi cười. "Cũng được, dù sao thì tôi cũng không cần lời chúc của Cửu gia. Cửu gia đến cũng đã đến rồi, nếu thật sự không muốn uống ly rượu này cũng không sao, ăn nhiều một chút bù lại là được."

Cố Tân Tân nói xong, đè cánh tay của Tu Tư Mân xuống, "Hôn lễ này có bao nhiêu người là thật lòng chúc phúc chứ? Thêm một Cửu gia không nhiều, bớt một Cửu gia cũng không tính là ít."

"Cố Tân Tân, thái độ đó của cô là sao hả?" Tiêu Tụng Dương ngồi bên cạnh cũng đã có chút không nhìn nổi. "Nếu vừa rồi cậu ta không cản thì tôi đã sớm phá tan cái hôn lễ này của cô rồi."

"Anh nghĩ hôn lễ của tôi, anh muốn phá là phá được sao?" Giọng nói của Cố Tân Tân chuyển lạnh, tầm mắt dừng trên khuôn mặt của Tiêu Tụng Dương, "Nếu anh muốn náo loạn thì người mất mặt cũng chỉ có anh mà thôi. Đường đường là lão đại của Danh Động Mạn nhưng không đấu lại nổi một người phụ nữ, còn hèn hạ đến mức đến đám cưới của người ta gây sự. Tiêu Tụng Dương, anh nên cảm ơn Cửu gia đã ngăn anh lại đi, nếu không đến ngày mai sợ là anh sẽ một bước nổi danh đấy."

"Cô -----" Tiêu Tụng Dương tức giận không nói ra lời.

Cố Tân Tân lúc này mới quay sang Cận Ngụ Đinh, độ cong nơi khóe miệng hơi hạ xuống, "Cửu gia, vẫn phải cảm ơn anh dù bạn trăm công nghìn việc vẫn đến đây chung vui."

Cận Ngụ Đinh nhìn bàn tay chống trên mép bàn, cả cơ thể hơi nghiêng về phía trước của cô, đoán là cô đang khó chịu. Lý Dĩnh Thư cũng thấy được, nhanh nhẹn tiến lên đỡ lấy cánh tay Cố Tân Tân.

Tiêu Tụng Dương còn muốn tiếp tục nói, thế nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã thấy Cận Ngụ Đinh cầm ly rượu đặt bên môi, uống đi hơn nửa sau đó không nói gì nữa trở về chỗ ngồi.

Trong lòng Cố Tân Tân rốt cuộc cũng nhẹ nhõm, Tu Tư Mân không để phù rể uống thay mà trực tiếp nhấp một ngụm sau đó mang Cố Tân Tân đi qua bàn khác.

"Cô ta nhất định là giả vờ," Tiêu Tụng Dương chỉ bóng lưng Cố Tân Tân. "Ở trước mặt cậu cô ta chỉ là đang giả vờ yếu đuối mà thôi, vì sao cậu lại có thể bị chiêu này của cô ta lừa chứ?"

Huyệt thái dương của Cận Ngụ ĐÌnh căng cứng, đau dữ dội, thế nhưng Tiêu Tụng Dương ngồi bên cạnh vẫn còn lan man không ngừng. "Cậu nhìn thái độ của cô ta mà xem, lúc cứng rắn lúc lại mềm yếu. Vừa mới nói không cần chúc phúc, lúc sau đã có thể dễ dàng mở miệng nói cảm ơn cậu rồi. Có phải chỉ cần cô ta cứ nói hai ba lời hay ý đẹp là cậu sẽ bỏ qua cho cô ta như vậy không?"

"Tiêu Tụng Dương, cậu câm miệng cho tôi." Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm cách đó không xa.

"Nhìn đi, hiện tại lại khỏe khoắn như vậy, vừa rồi còn giả cái bộ dạng bệnh tật yếu đuối....."

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh hướng trên bàn vung mạnh, ly rượu lăn lông lốc trên mặt bàn, chất lỏng màu đỏ trong nháy mắt nhuộm đỏ khăn trải bàn. Tiêu Tụng Dương lập tức ngậm miệng, không dám nói tiếp nữa.

Tu Tư Mân đi đến gần Cố Tân Tân, liếc nhìn chân cô một cái. "Có phải lại khó chịu không?"

Cố Tân Tân cười khẽ. "Không có a."

"Vậy vừa rồi....."

"Đỗi giày xong đã tốt lên rồi, anh không phải lo lắng cho em."

Tu Tư Mân giương mắt, nhìn thấy Tu Phụ Thành ngồi cách đó không xa vừa nhìn chằm chằm về phía Cận Ngụ ĐÌnh vừa nói

chuyện với người bên cạnh.

"Nghe nói tính tình Cận Ngụ ĐÌnh rất không tốt, theo lý thuyết thì không thể dễ dàng để cho bọn họ qua như thế chứ?"

Tu Phụ Thành cầm quả hạch đào (Bát Bát: hạch đào quay lại rồi đây:3) bóp nhẹ một cái, lớp vỏ ngoài liền vỡ ra. "Còn có thể là vì sao nữa, Cận Ngụ ĐÌnh không muốn làm khó Cố Tân Tân. Cơ hội tốt như vậy mà lại bỏ lỡ, thật đáng tiếc."

"Vậy phải làm sao đây? Nếu như hôn lễ này thành công....."

Đáy mắt Tu Phụ Thành hiện ra mấy phần âm u, "Còn có thể làm sao?"

Rốt cuộc thì anh ta vẫn không thể được tính là người Tu gia, trừ phi người Tu gia đều chết hết, nếu không thì sẽ không thể nào đến lượt anh ta.

"Nhiều năm nay ngài đã tốn bao nhiêu mồ hôi công sức vào công ty đó, lẽ nào bọn họ lại không nhìn thấy được?"

Tu Phụ Thành không khỏi cười lạnh, anh ta dù có làm thêm nhiều hơn nữa thì cũng có ích gì đây? Tu gia mang anh ta trở về vì lời đồn tích phúc kia, mục đích đạt được rồi lại bồi dưỡng anh ta, thế nhưng không phải vì để cho anh ta thừa kế gia nghiệp này, mà là muốn anh ta trở thành một phụ tá đắc lực cho Tu Tư Mân. Cuối cùng thì anh ta vẫn cứ là người thừa, dù năng lực có mạnh hơn thì có thể làm gì chứ?

Lúc Cố Tân Tân đi theo Tu Tư Mân qua bàn này, đáy mắt Tu Phụ Thành đã kịp thu lại ý lạnh, Cố Tân Tân cười tít mắt chào hỏi anh ta. "Anh cả."

"Tân Tân, thân thể thế nào rồi?"

"Rất tốt ạ." Cố Tân Tân kéo nhẹ khóe miệng, Tu Tư Mân rót cho Tu Phụ Thành một ly rượu đầy, "Anh cả, em mời anh một ly."

Tuy là ý cười trong mắt Tu Phụ Thành cực kỳ giả dối, nhưng tốt xấu gì cũng là cười, anh ta đứng dậy, "Được, hôm nay là ngày tốt, hai anh em chúng ta nhất định phải uống cùng nhau một ly."

Tu Tư Mân đưa ly rượu trong tay đến, chạm nhẹ một cái, Tu Phụ Thành phồng khoáng uống một hơi cạn sạch, sau đó đột nhiên chỉ về phía đó không xa. "Sao lại không để Văn Văn qua đây ngồi với anh?"

"Anh cả, Văn Văn còn nhỏ nên không uống được rượu, cũng không thể để con bé làm anh tụt hứng."

Tu Phụ Thành không biết là do uống nhiều hay gì, anh ta cười thành tiếng, "Sợ là không có đơn giản như vậy, lẽ nào là vì chú sợ anh làm tổn thương Văn Văn?"

"Em sao có thể nghĩ như vậy chứ. Anh cả, Văn Văn là em gái của chúng ta, sao anh có thể nghĩ đến điều đó được?"

Tu Phụ Thành gật đầu, "Đúng, đúng, hai đứa là người thân nhất của anh đấy."

Tu Tư Mân nhắc tay lên đặt nhẹ trên vai Tu Phụ Thành, "Anh cả, hôm nay là ngày tốt, anh cứ uống thoải mái đi. Em đã cho người đặt phòng khách sạn, đêm nay anh đừng về, ở lại nghỉ ngơi."

"Được." Tu Phụ Thành cười cười ngồi về chỗ, anh ta là anh cả, là người thân của Tu Tư Mân nên sẽ không thể gây chuyện trong ngày hôm nay. Dù anh ta có không cam lòng đến thế nào, trong lòng có tức giận bất bình thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể trực tiếp biểu hiện ra ngoài mặt, càng không thể để thiên hạ nắm được thóp rồi lời ra tiếng vào.

Tầm mắt anh ta chuyển sang bên cạnh, thấy chân của Cố Tân Tân sau lớp váy bó sát người hình như đang run lên, cánh tay cô làm như đang khoác lấy tay Tu Tư Mân, thế nhưng thật ra là dựa vào hắn lấy sức gắng gượng.

Cũng đúng thôi, đổi lại là người bình thường còn mệt chết, huống chi là một Cố Tân Tân bị thương nặng thành như vậy.

Cô lần lượt làm hỏng chuyện của anh ta, lại còn cùng Tu Tư Mân tính toán, bây giờ anh ta không thể ngăn cản lại được đám cưới này, thế nhưng anh ta lại luôn có cách khiến cô không thể thoải mái.

"Tân Tân, một bàn này đều là các bậc trưởng bối nên không thể chậm trễ, rượu cũng phải là kính từng người một, còn phải mời thuốc nữa, hiểu chưa?"

Tu Tư Mân nghe vậy thì hai hàng lông mày nhíu chặt, "Vẫn là làm một lần luôn đi."

"Đây là phép tắc căn bản nhất rồi."

Cố Tân Tân khẽ kéo cánh tay Tu Tư Mân, những câu này của Tu Phụ Thành rơi vào tai người khác cũng không phải là đang làm khó cô, mà ngược lại chỉ đơn giản là muốn dạy bọn họ phải kính trọng người trong nhà thế nào thôi.

Cận Ngụ Đinh thu lại tầm mắt, Cố Tân Tân không vừa mắt anh, lúc anh đau đớn chết đi sống lại cô cũng không buồn để ý đến anh, không phải sao?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Oán Cô, Nhưng Vẫn Phải Cứu Cô

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân lấy thuốc cho một trưởng bối ngồi bên cạnh, lại nhận lấy bật lửa từ trong tay Lý Dĩnh Thư châm cho ông ấy.

Tu Tư Mân còn phải tiếp tục chúc rượu, sẽ tránh không được đối phương nói mấy lời chúc mừng. Trên bàn hiện tại có tầm mươi người ngồi, nếu cứ theo cái đà này thì chưa biết chừng sẽ mất không ít thời gian.

Cô Tân Tân khẽ dựa người sang mép bàn bên cạnh, muốn thả lỏng chân một chút, chỉ là mỗi lần đến người tiếp theo cô sẽ lại phải miễn cưỡng nhắc chân đi theo bên cạnh Tu Tư Mân.

Lý Dĩnh Thư nhìn ra bất thường, hỏi thăm cô hai câu, thế nhưng Cô Tân Tân đều nói không sao.

Đến lượt mấy vị trưởng bối tuổi tương đối cao, nói hơi nhiều, thậm chí còn nói đến cả chuyện của Tu Tư Mân khi còn nhỏ.

"Ba mẹ con mất sớm, Tu gia hiện tại đều là dựa vào con và anh cả con chèo chống, nhiều năm như vậy dõi theo hai đứa, hiện tại nhìn con kết hôn thật khiến bá vui mừng vô cùng....."

Tu Tư Mân âm ỉ vài cái, "Con mời bác."

"Nhất định phải đổi xử với nhau thật tốt biết không? Nhìn cô con dâu nhỏ này lớn lên cũng thật xinh đẹp, vừa nhìn là biết người được dạy dỗ tốt, còn có....."

Cố Tân Tân khẽ đặt tay lên đùi, cô muốn tìm một nơi nào đó ngồi xuống, nhưng tiệc đang giữa chừng nên cô cũng không thể cứ như vậy mà đi. Tu Tư Mân đã thấy Cố Tân Tân gắng sức chống đỡ, không muốn người kia tiếp tục đè tài này nữa, "Đúng ạ, Tân Tân cái gì cũng tốt, bác yên tâm, con nhất định sẽ đổi xử với cô ấy thật tốt."

Hắn nói xong thì nhanh chóng cầm ly chạm đến ly rượu của người kia khiến cho ông ta phải ép lại lời chưa kịp nói ra, trên mặt ông ta không khỏi xuất hiện tia khó chịu.

Tu Tư Mân không quan tâm, tiếp tục đi sang người bên cạnh.

Tiêu Tụng Dương ăn được mấy miếng, vừa ngẩng đầu đã thấy người bên cạnh đứng lên.

Chờ đến khi anh ta định thần thì Cận Ngụ ĐÌnh ở bên cạnh đã cầm ly rượu đi xa, Tiêu Tụng Dương vừa muốn lên tiếng thì lại thấy Khổng Thành cũng đứng lên.

"Này, hai người đi đâu thế?"

"Tôi đi theo Cửu gia." Khổng Thành nói xong, bước nhanh theo phía sau Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận Ngụ ĐÌnh đi thẳng đến bàn Tu Phụ Thành, anh ta âm thầm giấu đi giật mình trong đáy mắt. "Đây không phải là Cửu gia sao?"

"Ừm."

"Nghe danh đã lâu, không ngờ lại có thể gặp được ở chỗ này." Tu Phụ Thành nói xong cầm ly rượu đứng dậy, trên bàn cũng có mấy người đứng lên theo.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn Cố Tân Tân đứng bên cạnh sau đó nhanh chóng thu lại tầm mắt, "Tôi mời mọi người một ly đi."

"Không dám, không dám, phải là chúng tôi mới phải."

Cố Tân Tân không khỏi nhìn Cận Ngụ ĐÌnh xen vào giữa chừng một cái, xưa nay anh không có khả năng làm mấy chuyện như thế này, dù có thật sự là đi xã giao thì nếu không phải có quan hệ nhất định anh cũng sẽ không mời người khác uống rượu bùa bãi. Anh vốn không sợ đắc tội ai, ngược lại ai cũng phải lo lấy lòng anh, khiến anh dưỡng thành thói muốn làm gì thì làm.

Người đàn ông ngồi cạnh Tu Phụ Thành nhường chỗ, Khổng Thành nhìn theo Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống sau đó mới đi đến đứng phía sau anh.

Tầm mắt Cố Tân Tân và Khổng Thành khẽ chạm nhau, sắc mặt anh ta đặc biệt nghiêm túc, ánh mắt cũng đầy thâm ý. Anh ta không tin Cố Tân Tân không biết vì sao Cận Ngụ ĐÌnh phải làm vậy.

Cô nắm chặt ly rượu trong tay, ly rượu đã trống không, cô không nói gì lặng lẽ lui về sau.

Hiện tại cũng không còn ai để tâm chuyện chúc rượu hay không chúc nữa, Cố Tân Tân lùi về sau hai bước sau đó hướng môi đến gần tai Tu Tư Mân. "Em sắp hết chịu đựng nổi rồi, em muốn ngồi."

Tu Tư Mân đưa ly rượu cho phù rể, một tay ôm lấy eo Cố Tân Tân sau đó đỡ cô đi lên trước, hắn tìm một ghế trống sau đó nhanh chóng cho cô ngồi xuống.

Tu Phụ Thành cũng đã thu lại tầm mắt, nói với Cận Ngụ ĐÌnh mấy câu. Cận Ngụ ĐÌnh không lưu lại lâu, uống mấy ly rượu rồi trở về bàn của mình.

Tiêu Tụng Dương ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh. "Uống rượu giải sầu hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc khăn ướt bên cạnh, tì mỉ lau mu bàn tay mình, "Bao giờ cậu về?"

"Phía sau còn nhiều chương trình lăm mà, cậu không muốn xem hǎ?"

Cận Ngụ ĐÌnh sợ là không còn dũng khí tiếp tục ngồi đây nữa, một đoạn đường vừa đi vừa về vừa rồi anh giống như một cái xác chết di động. Có một vài điều không muốn thấy, nhưng một mực lại cứ xuất hiện trước mắt anh không thể nào lờ đi.

Anh đặt khăn ướt sang bên cạnh, Khổng Thành khẽ thở dài, "Cửu gia, chúng ta đi thôi."

Tiêu Tụng Dương nhìn anh một cái, ánh mắt đầy đồng cảm đó khiến anh cảm thấy khó chịu cực kỳ, "Cậu về cùng tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh muốn đứng dậy, lại phát hiện ra không có chút sức lực nào. Anh muốn nhắm mắt làm ngơ, thế nhưng trong lòng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng thống khổ, tích tụ ngày càng chồng chất không có cách nào phát tiết ra.

Nhân viên phục vụ vẫn còn tiếp tục mang đồ ăn lên, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi thêm một chút nữa thì đứng lên.

Khổng Thành và Tiêu Tụng Dương cũng đứng lên theo, hội trường rộng lớn ồn ào náo nhiệt, mọi người chìm đắm trong tiếng nói cười xã giao, giống như không có một ai phát hiện ra bọn họ đã rời đi.

Nhân viên phục vụ liếc bàn trống không, cũng không biết có cần mang món chính lên nữa không.

Cố Đông Thăng và Lục Uyển Huệ ngồi bàn bên cạnh, lúc Cận Ngụ ĐÌnh đi bọn họ đều nhìn thấy.

Cố Đông Thăng gấp thức ăn cho Lục Uyển Huệ, "Hôm nay là ngày tốt của con gái chúng ta, ăn nhiều một chút."

Lục Uyển Huệ cũng không có khẩu vị, thu lại kinh ngạc trên mặt.

Đi ra đến ngoài, xe đã chờ sẵn ngoài cửa khách sạn, Tiêu Tụng Dương thấy Khổng Thành mở cửa xe thì nhanh chóng bước lên. "Cửu gia, cậu không sao chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh không đáp, khom lưng tiến vào trong xe, ngồi ngay ngắn đâu đầy mới lên tiếng. "Về thôi."

Chiếc xe chậm rãi khởi động, Cận Ngụ ĐÌnh mệt muộn chết, anh khép mắt lại, cánh tay nhắc lên che đi hai mắt.

Trong nháy mắt mọi thứ chìm trong bóng tối, Khổng Thành ngồi phía trước không dám quấy rầy anh, tài xế cũng im lặng lái xe.

Cố Tân Tân tranh thủ thời gian đi đổi lễ phục ngồi nghỉ một lúc trong phòng, chờ đến khi cô quay lại thì phát hiện Cận Ngụ ĐÌnh đã đi rồi.

Trên bàn anh trống trơn không một bóng người, giống như là rời đi rất đột ngột. Không còn bóng dáng người đàn ông đâu, một chút dấu vết cũng không lưu lại, như thể từ đầu anh vốn dĩ chưa từng đến.

Cố Tân Tân miễn cưỡng giương môi cười, bữa tiệc này còn chưa kết thúc, cô dĩ nhiên còn phải tiếp tục đi lại.

Xe của Cận Ngụ ĐÌnh lái về tòa nhà Tây, tài xế bật đèn pha, không ngờ phía trước lại đột ngột xuất hiện bóng người.

"Cửu gia, là phu nhân."

Cận Ngụ ĐÌnh lập tức mở mắt, "Dừng xe."

Tài xế dừng xe lại, Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa xe đi xuống, quả nhiên nhìn thấy Tân Chi Song đứng một mình trong sân. Anh bước nhanh về phía trước, "Mẹ, trời đã tối rồi, sao mẹ lại ở đây?"

"Mẹ thấy con chưa trở về, lo lắng cho con."

Cận Ngụ ĐÌnh miễn cưỡng nhéch môi. "Con lớn rồi mà, có gì mà phải lo lắng chứ?"

"Hôm nay là ngày Tân Tân kết hôn có phải không?"

Người đàn ông nhìn bà một cái, "Ai nói với mẹ?"

"ĐÌnh đám như vậy làm sao mẹ không biết." Tân Chi Song nhìn sắc mặt nhợt nhạt của anh, biết trong lòng anh lúc này hẳn không dễ chịu gì. Bà nhắc tay lên, vỗ nhẹ lên bả vai rắn chắc của anh hai cái. "Mẹ cũng không lo lắng con sẽ gây ra chuyện, mẹ chỉ sợ con đi rồi, khi quay trở về sẽ mang theo một trái tim đầy rẫy vết thương. Cần gì phải thế chứ?"

"Mẹ, mẹ lo xa rồi."

"Nếu con cảm thấy không đáng là gì thì đã không đến. Đây không phải chỉ là một tiệc cưới đơn giản, con sẽ đụng mặt ba mẹ, người thân của Tân Tân, mỗi giờ mỗi khắc sẽ nhắc nhở con rằng con đã sớm không còn là gì trong mắt họ nữa." Tân Chi Song thở dài, "Lão Cửu, hè tất phải làm như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh phóng tầm mắt ra xa. "Con cũng không hiểu vì sao mình lại đi."

Tân Chi Song kéo cánh tay anh đi về phía trước, "Đây là con đường Tân Tân tự mình lựa chọn. Con người trong cuộc đời của mình sẽ phải đưa ra rất nhiều quyết định, có thể là đúng, cũng có thể là sai, nhưng đến cuối cùng sẽ không có ai biết được quyết định ban đầu rốt cuộc là sai hay đúng."

"Mẹ, vậy mẹ nói khi đó con để cho Tân Tân rời khỏi tòa nhà Tây rốt cuộc là đúng hay sai đây?"

Tần Chi Song khẽ lắc đầu. "Mẹ không cho con đáp án được, Lão Cửu, đừng xiềng xích bản thân mình nữa, con phải chấp nhận sự thật."

Trước mắt Cận Ngụ ĐÌnh trở nên mông lung, "Nếu như con vẫn không thể cam lòng thì phải làm sao đây?"

"Chuyện không thể cam lòng có nhiều lắm, nhưng sau khi chấp nhận rồi con sẽ phát hiện ra ngày tháng trôi qua lại dễ dàng hơn rất nhiều."

Hai người đi đến cửa, Tần Chi Song dừng chân. "Mau vào trong đi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút."

Bà biết trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh hẳn là đang rất giày vò, sắc mặt của anh đã nói rõ tất cả, đôi mắt thâm sâu hiện tại đã phủ kín âm u tối tăm. Thế nhưng Tần Chi Song cũng không có cách nào, có những chuyện phải là chính mình chịu đựng, người ngoài cuộc dù có nói nhiều hơn thế nào cũng sẽ vô dụng.

Hôn lễ kết thúc, Cố Tân Tân và Tu Tư Mân trở về nhà, cả trong và ngoài có không ít người đứng canh giữ, Tu Tư Mân cho Tu Thiện Văn đi ngủ trước.

Cố Tân Tân tắm xong ngồi trên mép giường, hai tay không ngừng nắm bóp chân, Tu Tư Mân tiến lên. "Khó chịu lắm à?"

"Kết hôn thật là mệt mà."

"Nằm xuống nghỉ ngơi đi." Một tay Tu Tư Mân đỡ phía sau lưng cô, để Cố Tân Tân chậm rãi nằm xuống, thế nhưng cô lại không hề buồn ngủ, "Văn Văn ngủ chưa?"

"Rồi."

"Hẹn ngày mai hả?"

"Ừ." Tu Tư Mân để cô gác chân lên đùi mình, sau đó giúp cô mát xa chân, "Em thấy sắc mặt của Tu Phụ Thành không? Đoán chừng lúc này đã bị chọc điên lên rồi."

"Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Cố Tân Tân lo lắng, "Biết đâu anh ta chó cùng rút dâu, không đối phó được với chúng ta liền quay sang đối phó người khác."

"Chuyện này sẽ không tái sinh nữa." Một bên khoe miệng của Tu Tư Mân nhếch lên, "Anh ta cũng có gia đình của chính mình, cũng có vợ có con. Anh ta bảo vệ người nhà mình tốt đến như vậy, cẩn thận không chừa ra một lỗ hổng, nhưng chúng ta chỉ cần bỏ ra chút tâm tư thì cũng không phải là không thể tìm ra kẽ hở."

"Nghĩa là sao?"

Tu Tư Mân nhìn mắt cá chân của Cố Tân Tân, đều đã sưng đỏ, trong mắt hắn hiện ra không đành lòng, "Người chăm sóc con anh ta cũng có con của mình, em nói xem đây có thể tính là lỗ hổng hay không?"

"Không biết sau ngày mai sẽ như thế nào đây, hi vọng có thể dễ dàng hơn một chút."

"Đến lúc đó rồi biết thôi."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, "Ừm."

"Bắt đầu từ ngày mai em phải ở nhà dưỡng bệnh cho tốt, không được đi đâu nữa. Nếu em lo chuyện công ty thì ngày cuối tuần có thể để cho bọn họ qua đây."

Cố Tân Tân lại gật đầu. "Anh yên tâm đi, sức khỏe là vốn liếng quan trọng nhất để trở mình. Em sẽ chỉ liều mạng lần này thôi, bắt đầu từ ngày mai sẽ chăm sóc nó thật cẩn thận."

"Một lời đã định."

"Đương nhiên."

Tu Tư Mân tựa lưng về sau, "Từ nay về sau tất cả mọi người sẽ đều biết em là Tu phu nhân rồi."

"Đúng vậy." Cố Tân Tân không khỏi nhớ đến bóng người của Cận Ngụ Đinh, nếu như lúc đó không có anh giúp cô chặn lại đám người kia thì đêm nay sợ là chân cô cũng phế bỏ.

Cố Tân Tân xoay người, cô mệt quá, mệt đến mức không muốn nói chuyện với bất kỳ ai. Ngoài miệng dù vẫn có thể ung dung, còn có thể bày ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng hiện tại cô lại chỉ muốn khóc, thật sự rất muốn khóc rống một trận.

Tòa nhà Tây, phòng tập thể hình.

Ngay khi về nhà Cận Ngụ Đinh đã phải lập tức tìm đến chỗ này, giống như nếu như anh không làm gì đó sẽ sụp đổ mất.

Cận Ngụ Đinh chưa từng ngừng lại, đôi chân mạnh mẽ giẫm trên đường chạy, trên cánh tay và sau lưng đều là mồ hôi, quần áo cũng dính chặt trên người. Anh không kịp điều chỉnh hơi thở, thậm chí còn bị kìm nén lại, rất nhanh trong đầu bắt đầu có cảm giác thiếu hụt dưỡng khí. Anh há miệng thở dốc, chỉ trong khoảnh khắc như thế này mới có thể tạm thời loại bỏ khuôn mặt của Cố Tân Tân ra khỏi trí óc.

Sức lực toàn thân đã cạn kiệt, Cận Ngụ Đinh trượt chân khỏi máy chạy bộ, cơ hồ là ngã nhào xuống bên cạnh. Anh ngồi bệt ngay chỗ đó, cầm chai nước uống hai ngụm sau đó dốc ngược thân chai đổ toàn bộ phần nước còn lại lên mặt. Mồ hôi trong nháy mắt được dội sạch, áo ướt đẫm một mảnh. Cận Ngụ Đinh ném vỏ không sang bên cạnh, một tay túm lấy mái tóc, dùng sức nắm chặt.

Chỉ là lúc này anh đã không thể cảm giác được đau đớn, cũng không nhìn ra được bản thân đang chật vật thế nào. Anh chỉ cảm thấy nơi cổ họng dù làm động tác nuốt cực kỳ nhẹ cũng vô cùng khó khăn, một cỗ ghen tuông từ chóp mũi tràn lên đáy mắt. Anh khó chịu lau mặt, đây rõ ràng là nước lạnh, thế nhưng khi bàn tay chạm đến vệt nước trên đó lại là nóng bỏng.

Cận Ngụ ĐÌnh buông thõng cánh tay đặt lên đầu gối, thân thể khẽ dựa về sau, nhưng phía sau không có thứ gì cho anh tựa vào, cuối cùng anh trực tiếp nằm ngửa ra sàn, ánh mắt nhìn chầm chằm trần nhà trắng toát lạnh lẽo.

Nơi này có rất nhiều ký ức liên quan đến Cố Tân Tân. Cô không thích vận động, thường xuyên chui trong ổ ngồi miết, Cận Ngụ ĐÌnh sợ cô sẽ đóng kén luôn trong nó nên thường xuyên kéo cô đến phòng tập thể hình này.

Lần nào đến đây cô cũng than vãn àm ĩ, Cận Ngụ ĐÌnh không để cho cô xin tha, ép cô hết chạy bộ rồi lại chống đẩy. Cuối cùng cô sẽ điên lên vừa mắng anh vừa làm theo, bộ dạng đó thật sự là cực kỳ thú vị.

Thế nhưng bây giờ dù anh có muốn nghe cô mắng chửi cũng không thể nữa, căn phòng này đã sớm trở nên trống trải, đến bóng dáng của cô cũng không lưu lại chút nào cho anh.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Tìm Được Người Làm Chứng Quan Trọng Nhất

Dịch: CP88

***

Ngày hôm sau.

Cô Tân Tân mệt đến mức không muốn mở mắt, thế nhưng cổ chân đau nhức khiến cô không thể không tỉnh dậy. Cô vén chăn lên, nhìn thấy mắt cá chân phải sưng phồng, cô vốn nghĩ rằng sau một đêm sẽ tốt hơn một chút, thế nhưng hiển nhiên là chưa hề tiêu sưng.

Cô dụi mắt, nhìn đồng hồ, lại gắng gượng đi vào nhà vệ sinh.

Làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, cô thay quần áo sau đó xỏ đôi dép trong nhà, bàn chân lúc này mới hơi thoải mái một chút. Cô Tân Tân xuống lầu, thấy Tu Tư Mân đang ngồi trong phòng khách.

"Dậy sớm thế?" Tu Tư Mân thấy cô đi đến thì dừng dậy, tiến lên nắm lấy tay cô để cô mượn lực dựa vào, lại nhìn mắt cá chân cô, "Có đỡ hơn chút nào không?"

"Khá hơn chút rồi."

"Em ở nhà đi, tôi sẽ về đó một mình."

Cô Tân Tân khó hiểu hỏi, "Vì sao?"

"Hôm qua vất vả như vậy, cơ thể em đã đến giới hạn chịu đựng rồi. Hơn nữa trên đường đi không an toàn, mang theo em sẽ không tiện."

Cố Tân Tân biết trong lòng hắn nghĩ gì. "Luật sư và mấy người Tam thúc thì sao?"

"Tôi cho người trực tiếp đón qua đây sau đó cùng nhau về bên kia."

Cố Tân Tân nắm lấy cổ tay Tu Tư Mân. "Có phải anh sợ trên đường đi Tu Phụ Thành sẽ làm gì đó ngăn cản chúng ta?"

"Đây là cơ hội cuối cùng của anh ta, với tính cách đó thì có lẽ anh ta sẽ không dễ dàng cam chịu như thế."

"Thế nên anh thật không muốn mang em theo?" Cố Tân Tân nói xong, nhắc chân đi về ghế sô pha sau đó nhanh chóng ngồi xuống. "Dù em có ở nhà thì cũng chưa chắc đã an toàn, nói không chừng anh vừa đi thì anh ta sẽ lập tức cho người đối phó với em. Chi bằng cùng anh trở về, tận mắt chứng kiến anh đoạt lại quyền từ tay anh ta, như vậy cũng đủ sảng khoái."

Tu Tư Mân vẫn còn nhìn chằm chằm mắt cá chân sưng đỏ của cô, "Bộ dạng này của em còn có thể chịu được sao?"

"Có thể, chờ ngày hôm nay kết thúc em sẽ lập tức trở lại bệnh viện kiểm tra."

Tu Tư Mân vẫn còn do dự, Cố Tân Tân kéo cổ tay áo hắn, "Đừng nghĩ nữa, đây là quyết định tốt nhất."

"Tôi vốn định để em và Văn Văn cùng nhau chờ ở nhà."

"Mang theo cả Văn Văn về nữa."

Tu Tư Mân cuối cùng vẫn phải gật đầu đồng ý.

Tòa nhà Tây.

Khổng Thành đợi dưới lầu một lúc lâu, nhìn thấy người giúp việc từ trong nhà bếp đi ra thì nhanh chóng gọi. "Tới đây."

Đợi cho người giúp việc đi đến trước mặt mình, Khổng Thành liếc nhìn trên lầu rồi nói. "Cô đi gọi thử xem Cửu gia đã dậy chưa."

"Tôi không dám đâu." Người giúp việc sợ đến mức xua tay liên tục. "Tôi khuyên anh cũng đừng lên đó."

"Làm sao thế?"

"Mấy ngày nay tâm tình của Cửu gia rất tệ, tóm lại là đừng có ai chọc đến ngài ấy."

Người giúp việc vừa nói xong câu này thì trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, cô ấy vội vàng ngậm miệng rồi bước nhanh về nhà bếp.

Khổng Thành tiến lên vài bước đến trước chân cầu thang, thấy Cận Ngụ Đinh ăn mặc chỉnh tề, thần thái không hiện ra chút nào gọi là chán chường. Chỉ mới có một buổi tối mà thôi, anh ta không biết anh đã làm thế nào để xốc lại tinh thần, nói chung là tình hình như thế này đã vượt ngoài dự liệu của Khổng Thành.

"Cửu gia."

"Hôm nay phải đến Thượng Hải."

"Tôi nhớ rõ, chỉ là sơ ngài quên nên mới đến đây đón."

Cận Ngụ Đinh đi ra cửa đổi giày, dáng người anh thảng lắp, đôi mắt cũng có chút thần sắc, chỉ là trên khuôn mặt tuấn tú không giấu được nét phờ phạc. Khổng Thành đã sắp xếp xong xe, hai người đi ra ngoài. Mặt trời hôm nay có phần rực rỡ chói mắt, Cận Ngụ Đinh theo bản năng híp mắt lại.

"Cửu gia, ngài dặn dò tôi điều tra chuyện của Tu Phụ Thành, tôi đã tra ra được một tin tức rất quan trọng."

Cận Ngụ ĐÌnh quay mặt về phía ngược lại, lúc này mới mở mắt ra. "Tin gì?"

"Năm đó ba mẹ Tu Tư Mân đột nhiên qua đời, Tu Phụ Thành là con trưởng trong nhà nên vẫn tham dự vào chuyện của công ty. Rất nhiều chức vụ quan trọng đều đã bị anh ta khống chế trong tay, hiện tại Tu Tư Mân muốn lấy lại công ty e là không có dễ dàng như vậy. Chỉ là sáng sớm nay Tu Tư Mân đã cho người đi đón luật sư và các vị trưởng bối của Tu gia, nghe nói là muốn đi tìm Tu Phụ Thành yêu cầu anh ta giao quyền."

Cận Ngụ ĐÌnh đi ra ngoài hai bước, mở cửa xe ngồi vào trong, tài xế đợi cho Khổng Thành cũng ngồi vào ngay ngắn mới bắt đầu khởi động xe.

"Nói cách khác, nếu như Tu Phụ Thành không muốn ngồi chờ chết thì hôm nay nhất định sẽ có hành động?"

Khổng Thành khẽ gật đầu. "Tai nạn xe của Tu Tư Mân lúc trước, và cả....." Anh ta hơi dừng lại, sau đó tiếp tục nói. ".....tai nạn xe của Cố Tân Tân, tám phần là có liên quan đến Tu Phụ Thành. Ngày hôm nay có lẽ không phải là một ngày yên bình rồi."

Người đàn ông nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc sau mới lên tiếng, "Cố Tân Tân chắc là cũng phải trở về?"

"Hắn..... là vậy đi."

"Nguy hiểm như vậy cô ấy không thể nào không có chuẩn bị trước đã đâm đầu vào, hơn nữa còn có Tu Tư Mân ở đó. Anh ta cũng đã chịu không ít vỗ đau từ Tu Phụ Thành, nhất định hiện tại đã phải nhớ kỹ."

Khổng Thành nghe Cận Ngụ ĐÌnh nói vậy thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, "Vâng."

Hàm ý chính là không cần bọn họ phải quản, vả lại bây giờ Cố Tân Tân là Tu phu nhân, Cận Ngụ ĐÌnh lấy thân phận gì mà đòi giúp cô đây?

Cố Tân Tân và Tu Tư Mân cùng ngồi trên một chiếc xe trở về, Tu Thiện Văn cũng đi theo, trước sau đều có xe bảo vệ.

Tu Thiện Văn cũng đã quen với cảnh này, cô bé ngồi ở hàng ghế sau, chờ xe khởi động thì bắt đầu lấy điện thoại ra, cắm tai nghe chuẩn bị xem phim.

Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn, "Văn Văn, xem ít thôi, cẩn thận mỏi mắt đấy."

"Chị đâu yên tâm, em chỉ xem một tập thôi."

Chiếc xe chậm rãi lái đi, Cố Tân Tân nhìn theo mấy chiếc xe xung quanh không ngừng lượn lách thay đổi đường đi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn có thể đảm bảo phía trước và sau bọn họ đều có xe.

Toàn bộ dây thần kinh của Cố Tân Tân đều kéo căng, cô nhìn chằm chằm phía trước, chỉ sợ sẽ bỏ sót gì đó. Tu Tư Mân đưa cho cô một bình nước. "Không cần phải lo lắng."

"Chiếc xe của Tam thúc và luật sư an toàn chứ?"

"Đương nhiên là an toàn."

Cố Tân Tân không nói nữa, tự thấy mình nói nhiều rồi, chỉ là nếu như không tìm chuyện gì đó để nói thì cô sẽ lại cảm thấy hoảng hốt.

Phía trước là trạm thu phí, mấy chiếc xe từ từ giảm tốc độ, Cố Tân Tân xuyên qua cửa xe nhìn lên bầu trời. Hôm nay khí trời trong lành mát mẻ, từng đám mây trắng như kẹo bông lững lờ trôi.

Từng chiếc xe một đi qua trạm thu phí, Cố Tân Tân nhìn thấy đầu đường bên kia có mấy chiếc xe đen dừng ở đó, vừa nhìn thấy xe của bọn họ liền đồng loạt khởi động.

Trái tim Cố Tân Tân treo lơ lửng, Tu Tư Mân dĩ nhiên cũng thấy được. Tài xế thả chậm tốc độ hết sức có thể, lại thấy mấy chiếc xe kia đầu tiên là vượt lên sau đó đi trước dẫn đường, còn có cả mấy chiếc xe nữa dàn hàng xung quanh đường xe chạy.

Lòng cô nóng như lửa đốt. "Bọn họ là ai?"

"Không phải sợ." Vẻ mặt Tu Tư Mân hết sức bình thản, "Sẽ không xảy ra chuyện."

Sau khi tiến lên mấy km, mấy chiếc xe kia dường như không hề có ý định động thủ, Cố Tân Tân nhìn chằm chằm phía trước, trong mắt bắt đầu dâng lên nghi ngờ.

Thế nào mà Cố Tân Tân càng nhìn lại càng có cảm giác như mấy chiếc xe này đang bảo vệ cô thế nhỉ?

"Là anh tìm đến hả?"

"Không phải." Tu Tư Mân khẽ lắc đầu.

Trong lòng Cố Tân Tân tức thì nhảy ra đáp án, ngoại trừ Cận Ngụ Đinh cô cũng không thể nghĩ ra ai khác nữa.

Tu gia.

Tu Tư Mân trở về, Tu Phụ Thành hiện tại đứng trong phòng khách, có ảo giác căn nhà này sớm sẽ không còn dung nạp anh ta nữa.

Bước tường phía xa treo ảnh của hai vợ chồng Tu gia, anh ta không tiến lên mà đứng chân chôn chân tại chỗ.

Người giúp việc đi đến, đặt ấm trà ngon đã pha sẵn lên bàn. Điện thoại trong túi Tu Phụ Thành vang lên, anh ta đi ra ngoài, nhìn hiển thị trên màn hình sau đó ẩn nghe. "Alo?"

"Tu tiên sinh, chúng tôi thực sự không tìm được cơ hội hạ thủ."

"Đường đi dài như vậy, không có cơ hội thì cậu phải tạo ra cơ hội cho tôi."

"Tu Tư Mân rất cẩn thận, không chỉ vậy còn có Cận Ngụ ĐÌnh nhúng tay vào, chúng tôi thực sự hết cách."

Tu Phụ Thành cười lạnh, mỗi một chữ đều mang theo nghiến răng nghiến lợi, "Lại là anh ta."

"Nếu anh ta đã thò một chân vào thì chúng ta chỉ có thể bó tay, nếu đắc tội anh ta, Cận gia phía sau....."

Quan hệ lợi hại như vậy, hơn nữa sau lưng Cận Ngụ ĐÌnh còn có Cận Duệ Ngôn, ai ai cũng biết vị nữ thị trưởng này của Lục Thành không phải là người dễ chọc, Tu Phụ Thành dĩ nhiên cũng hiểu rõ.

Mấy người Cố Tân Tân bình an về đến nhà, vừa xuống xe liền nhìn thấy Tu Phụ Thành đi ra nghênh đón.

"Anh đã chờ mấy đứa lâu lắm rồi đấy."

Tu Tư Mân khẽ gọi một tiếng, "Anh cả."

Tu Thiện Văn lại không hề che giấu tâm tình, dùng ánh mắt để phòng nhìn Tu Phụ Thành, không tiến lên, cũng không lên tiếng chào hỏi. Tu Phụ Thành hướng về phía Tu Thiện Văn vẫy tay, "Làm sao thế? Trên đường gặp chuyện gì sao?"

"Không ạ." Cố Tân Tân nhẹ nhàng đặt tay lên vai Tu Thiện Văn rồi đi về phía trước. "Chỉ là lúc trước em gặp tai nạn xe nên làm con

bé hoảng sợ thôii, khiến con bé bây giờ dù là đi xe gì cũng luôn cảm thấy không an toàn."

"Đó chỉ là không may mắn thôi mà," Tu Phụ Thành hời hợt nói, "Xe đi trên đường lớn như vậy, ai có thể đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì được chứ."

Tu Thiện Văn đi lướt qua anh ta, lạnh lùng đáp lại. "Đó không phải là không may mắn, là mưu sát."

Đáy mắt Tu Phụ Thành trong khoảnh khắc hiện ra tia âm trầm, "Thế sao?" Sau đó cũng xoay người đi theo mấy người vào trong, "Vậy em nói cho anh cả biết, là kẻ nào lớn mật như vậy, lại dám hại Tân Tân. Anh sẽ giúp em dâu đòi lại công bằng."

"Cám ơn anh cả quan tâm." Bàn tay của Cố Tân Tân đặt trên vai Tu Thiện Văn vỗ nhẹ, để cho cô bé nhẫn lại không nói lung tung. "Tư Mân đã cho người đi điều tra, em tin là kẻ đó sẽ không đắc ý được lâu đâu."

Tu Phụ Thành gật đầu, đi vào nhà.

Bên trong thư phòng Tu gia, người cầm đèn cũng đã đến đông đủ, Cố Tân Tân dẫn theo Tu Thiện Văn về phòng sau đó đóng cửa lại.

Tu Thiện Văn ngồi ở mép giường nhìn cô, "Chị dâu, chị không điạ?"

"Chị đi làm gì? Anh trai của em nhất định sẽ xử lý êm xuôi."

"Nhưng em sợ là chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như thế."

"Nếu anh ấy không giải quyết được thì chúng ta có ra mặt cũng vô dụng thôi." Cố Tân Tân cầm gối, tựa người về đầu giường.

Mãi đến tận hơn mươi hai giờ, Cố Tân Tân mới nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, cô vểnh tai lên, nghe thấy Tu Thiện Văn reo lên. "Anh."

Tu Tư Mân đi vào, nét mặt ung dung. "Chắc đều đói là rồi hả? Xuống ăn cơm trưa thôi."

"Xong rồi?"

Người đàn ông tiến lên, ôm Cố Tân Tân từ trong chăn ra, "Xong rồi."

"Kết quả thế nào vậy?"

"Như chúng ta mong muốn."

"Có thật không?" Hóa ra mọi bình tĩnh lúc trước của Cố Tân Tân đều chỉ là giả vờ, Tu Tư Mân hiện tại cũng đã gỡ bỏ mọi căng thẳng xuống, "Lúc trước anh ta nhất quyết không chịu giao quyền cũng chỉ là dựa vào bốn chữ "hôn lễ kết thúc" trên di chúc mà thôi. Ba không biết mấy chữ này có thể mang đến nhiều phiền phức đến vậy, tạo cơ hội cho anh ta nói lời của người lớn không thể không tuân theo. Bây giờ tôi cũng đã kết hôn rồi, lại có Tam thúc ở bên cạnh hỗ trợ, so với bị người ta đẩy xuống đài thì chi bằng đường đường chính chính từ bỏ, ít nhất còn có thể giữ lại chút thể diện."

Cố Tân Tân ngồi dậy, xỏ dép lê, "Vậy thì phải chúc mừng anh rồi."

Khóe miệng Tu Tư Mân cong lên, Tu Thiện Văn ngồi bên cạnh không ngừng vỗ tay, "Quá tuyệt rồi, như vậy từ sau sẽ không có ai dám bắt nạt chúng ta nữa."

"Vốn dĩ là không có ai dám bắt nạt em."

Cố Tân Tân cười cười nhìn Tu Tư Mân, đây hẳn là chuyện tốt, thế nhưng cô lại có cảm giác như người đàn ông ngồi đối diện còn

có tâm sự nặng nề gì đó, giống như trong lòng mãi chôn giấu một bí mật không ai biết.

Lục Thành.

Sắc trời đã tối, Khổng Thành đi vào văn phòng, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh cũng không làm việc mà đang thát thèn nhìn chằm chằm một điểm vô định.

Anh ta bước nhanh về phía trước, đứng trước mặt Cận Ngụ Đinh. "Cửu gia, ngày hôm nay ngài vất vả rồi, chạy qua chạy lại giữa Thượng Hải và Lục Thành như vậy. Không còn sớm nữa, ngài mau quay về nghỉ ngơi đi."

"Không cần, đêm nay tôi ở lại đây."

Tòa nhà Tây và nơi này cũng không có gì khác biệt lắm, cũng chỉ là cần một nơi để ngủ mà thôi.

"Sáng sớm nay đã sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy, người cũng đã an toàn về đến nhà, hiện tại ngài nên thả lỏng ngủ một giấc mới phải."

"Cậu về trước đi."

Khổng Thành thực sự không yên tâm, nhưng anh ta ở lại chỗ này cũng không giúp được gì, đứng chôn chân ở đó một lúc lâu, cuối cùng vẫn phải bắt đắc dĩ rời đi.

Một tháng sau.

Cố Tân Tân ở Tu gia làm con sâu lười suốt một tháng ròng, thân thể lúc này đã hoàn toàn bình phục, chỉ là một tháng này khiến cô buồn gần chết, không chỉ không được đi lại lung tung, mà ngay cả cổng lớn Tu gia cũng không được ra khỏi.

Mấy ngày nay cô lẽo đẽo quần lầy Tu Tư Mân không ngừng năn nỉ, người đàn ông mới rốt cuộc đồng ý thả cho cô đến công ty.

Tòa nhà Tây.

Mấy ngày nay Cận Ngụ Đinh đều không ngủ đủ giấc, điện thoại đặt chế độ yên lặng, lúc đứng dậy vẫn theo bản năng liếc nhìn sang bệ cửa sổ.

Cái bàn nhỏ Cố Tân Tân thường dùng vẫn được anh giữ lại, đặt nguyên xi chỗ cũ, anh rửa mặt sau đó vào phòng thay đồ, thay quần áo rồi xuống lầu.

Khổng Thành dưới phòng khách đang lo lắng đi tới đi lui, vừa nghe được tiếng bước chân liền vội vàng đi lên. "Cứu gia, tôi gọi cho ngài mà không được."

"Để chế độ yên lặng, có chuyện gì sao?"

"Nhân viên bán hàng ngài dặn dò tôi đi tìm, tôi đã tìm được rồi."

Động tác xắn tay áo của anh thoảng khụng lại, "Người đâu?"

"Bây giờ tôi lập tức đưa ngài qua."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Em Vốn Không Quên Được Tôi

Dịch: CP88

***

Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh ngọt ngạt khó chịu, anh đi ra ngoài, lời chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã bị mạnh mẽ nuốt trở lại.

Ngồi ngay ngắn vào xe, anh càng thêm phiền lòng không thôi. Cận Ngụ ĐÌnh quan sát nét mặt nghiêm túc của Khổng Thành, nếu anh ta đã tìm được nhân viên bán hàng kia thì hẳn là có một số việc đã hỏi ra rồi, chỉ là hiện tại anh ta không nói một lời, xem ra là vì đã hỏi ra được đáp án khó nói ra? Hoặc là, nhân viên bán hàng kia đã nói sự kiện ngày đó thật ra là không liên quan đến Cố Tân Tân? Nếu đúng là vậy thì nói không chừng Khổng Thành vì sợ khiến anh tự trách và giày vò chính mình nên mới nói dối anh.

Mà Cận Ngụ ĐÌnh đúng là bị giày vò đến ngopot thở. "Khổng Thành?"

"Dạ."

"Chuyện đó, cậu đã hỏi cô ta chưa?"

Khổng Thành quay đầu lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh. "Đã hỏi rồi, chỉ là cô ta nhất quyết không chịu nói thật, từ đầu đến cuối luôn miệng nói không liên quan gì đến cô ta. Tôi nóng lòng muốn đi tìm ngài nên cũng không tiếp tục ép hỏi nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ thở ra một hơi, chậm chạp dựa lưng về sau, rốt cuộc là anh đang lo sợ gì đây? Không lẽ là sợ đối phương nói chuyện ngọc trai dự phòng thật ra không liên quan đến Cố Tân Tân? Đối với anh đó không phải là chuyện tốt sao?

Nhưng đúng là dù kết quả thế nào thì Cận Ngụ ĐÌnh đều sẽ không thể vui mừng.

Chiếc xe nhanh chóng đi vào một tiểu khu, Cận Ngụ ĐÌnh xuống xe, theo Khổng Thành đi vào trong.

Ngay tầng trệt đã có người canh giữ, bên ngoài và trong phòng của người phụ nữ đó cũng đứng đầy người. Khổng Thành và Cận Ngụ ĐÌnh tiến vào trong phòng, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy người phụ nữ ngồi trên ghế sô pha.

Cô ta muốn đứng dậy, thế nhưng lại bị người đứng bên cạnh đè vai xuống, cô ta chỉ có thể thu chân về không dám lộn xộn, cũng kiềm néo lại cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống đối diện cô ta, "Cô chính là nhân viên bán hàng đó?"

"Vâng, đúng vậy."

"Trốn rất giỏi, mấy tháng trời đều không thể mò ra được cái mặt cô."

Người phụ nữ khẩn trương nhúc nhích người, "Tôi không trốn, chỉ là..... chỉ là đổi công việc thôi."

"A," Khổng Thành cười lạnh, "Đã đến bước này rồi mà còn không chịu nói thật. Chúng tôi có thông tin cá nhân của cô, vốn dĩ chỉ cần muốn tìm nhất định sẽ dễ dàng tìm ra. Thế nhưng cô trốn cũng đủ kỹ đây, từ sau khi từ chức cũng chưa từng xin việc mới có phải không?"

Người phụ nữ căng thẳng nắm chặt hai tay, Khổng Thành tiếp tục nói. "Thông tin của bạn trai cô tôi cũng đã tra ra rồi. Tên đó cũng không tệ đâu, ngược lại còn rất khá, có một công việc khá lý tưởng đấy, thậm chí còn mua được nhà cho cả hai rồi."

Khuôn mặt người phụ nữ trắng bệch, vừa nghe Khổng Thành nhắc đến bạn trai mình thì lập tức ngẩng phắt đầu hỏi, "Các người muốn gì?"

"Căn nhà kia hẳn là cũng tiêu tốn không ít tiền nhỉ? Còn cả tiền mua nội thất trang trí nữa. Tôi đã điều tra tình trạng tài chính của hai người....." Khổng Thành nói tới đây, chủ đề đột ngột thay đổi 180 độ. "Thế nên, rốt cuộc chuyện ngọc trai dự phòng đó đối phương đã cho cô bao nhiêu tiền?"

"Tôi không hiểu ý của anh."

Trong mắt Cận Ngụ Đinh lộ ra mệt kiêu nhẫn. "Nhất định phải cho cô nếm thử mùi vị giãy dụa giữa sự sống và cái chết mới chịu khai ra phải không?"

"Tất cả những món đồ trang sức trong cửa hàng đều theo đúng quy trình bán ra....."

"Khổng Thành." Cận Ngụ Đinh phẩy tay một cái, "Gọi điện cho công ty của bạn trai cô ta đi, tố cáo anh ta nhận hối lộ, để cho bọn họ điều tra một chút. Nếu vẫn trong sạch thì tạo ra cho cậu ta một khoản tiền tham ô, này chắc không khó nhỉ?"

"Không khó, không hề khó." Khổng Thành vừa dứt lời liền rút điện thoại ra. Người phụ nữ đó gấp gáp đứng bật dậy. "Không được!"

"Chuyện này không liên quan đến anh ấy, anh ấy càng không biết gì cả. Công ty đó anh ấy phải mất bao nhiêu mồ hôi công sức mới có thể xin vào được, đừng....."

Cận Ngụ ĐÌnh duỗi ngón trỏ chỉ về phía cô ta, ra hiệu cho cô ta ngồi xuống. "Nếu chúng tôi đã tìm đến cô thì chứng tỏ một điều rằng mọi chuyện đã tra ra gần hết rồi, cô hà có gì phải cứng đầu đối nghịch với tôi?"

Hai vai của người phụ nữ trùng xuống, cô ta biết, một khi để cho bọn họ tìm đến một lần nữa thì đồng nghĩa với việc chân tướng đã đến lúc bị phanh phui.

Người Cận gia đúng là thủ đoạn gì cũng có thể nghĩ tới, cô ta rũ mi mắt.

"Còn nữa, chỉ cần cô dám nói dối một câu, tôi sẽ triệt để không cho cô cơ hội hồi hận. Thế nên trước khi mở miệng tốt nhất là hãy suy nghĩ cho kỹ càng."

Người phụ nữ nuốt những lời đã được sắp xếp cẩn thận về, nơm nớp lo sợ lên tiếng, "Là Thương gia nhị tiểu thư, cô ta muốn tôi giữ lại một viên ngọc trai dự phòng."

Tuy là Cận Ngụ ĐÌnh đã sớm chuẩn bị, nhưng vẫn bị những lời này của cô ta tàn nhẫn đâm tới. Hai tay anh xiết chặt, trán cũng cúi xuống đặt lên mẩy ngón tay, "Thế nên cô đã đưa lại viên ngọc trai dự phòng đó cho cô ta?"

"Vâng."

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh đầy nét căng thẳng, "Trước đó cô ta đã bàn bạc trước với cô, hay là ngay tại cửa hàng tìm cơ hội ra hiệu cho cô?"

"Không có. Lúc trước Cận phu nhân thích đến cửa hàng này mua đồ nên Thương nhị tiểu thư cũng theo tới mấy lần, còn lấy cả wechat của tôi. Ngày đó Cửu phu nhân chọn dây chuyền xong, lúc tôi mang dây chuyền đi gói lại liền nhận được tin nhắn của Thương nhị tiểu thư. Cô ấy nói tôi giữ lại một viên ngọc trai dự phòng rồi sẽ cho tôi 20 ngàn đồng (*), còn nói sau đó sẽ lại cho tôi thêm một

khoản nữa. Tôi..... tôi nhìn số tiền đó, liền giống như bị quỷ thần xui khiến lấy ra một viên ngọc trai."

(*) này là đơn vị tiền tệ của TQ nha, không phải VND đâu ^^

Cận Ngụ ĐÌnh tức giận không sao tiêu hết, nhưng ngọn lửa này lại tích tụ trong lòng ngực không sao thoát ra ngoài. "Cô làm cách nào để tránh khỏi camera giám sát?"

"Nhân viên như chúng tôi đối với mọi vị trí của hàng đều rất quen thuộc, hơn nữa lấy ra một viên ngọc trai nhỏ không phải là chuyện khó khăn gì. Tôi cũng không ngờ chỉ một viên ngọc trai lại có thể gây ra họa lớn như vậy, tôi thật sự không cố tình."

Thật nực cười, một viên ngọc trai làm hại Thương Lục sảy thai, bây giờ cô ta lại nói là mình không cố ý.

"Thế nên, Thương Kỳ chính là cho cô một khoản tiền, cô liền có thể hại chết một bào thai chưa thành hình, còn hại vợ tôi. Cô thật sự cho rằng mình có thể thoát tội sao?"

Người phụ nữ sợ sệt không ngừng lắc đầu, "Lúc đó tôi thật sự không biết Thương nhị tiểu thư muốn lấy viên ngọc trai này để làm gì, sau đó biết được rồi tôi lại càng không dám nói ra nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm cô ta, hoàn toàn không nhìn bộ dạng run rẩy sợ hãi của cô ta vào mắt, "Sau đó Cố Tân Tân đến tìm cô, nói sẽ cho cô một khoản tiền, rốt cuộc chuyện đó là sao?"

"Cô ấy đã nghi ngờ tôi động chân động tay vào ngọc trai dự phòng nên muốn tôi nói ra là ai sai khiến, nhưng lúc đó tôi đã biết chuyện Cận phu nhân sảy thai, tôi..... tôi là vì quá sợ hãi. Nếu như tôi nói ra, các người cũng sẽ không buông tha cho tôi, tôi chỉ có thể cắn răng ngậm miệng, đánh chết cũng không khai."

Cận Ngụ ĐÌnh nghiêng người qua, cầm chiếc gạt tàn bằng thủy tinh hung hăng ném đến. Người phụ nữ theo bản năng nghiêng

người tránh đi, gạt tàn đập lên vách tường bên cạnh, âm thanh chát chúa truyền vào tai cô ta. Có mấy mảnh thủy tinh vỡ ra bắn lên người cô ta, người phụ nữ đó sợ đến mức hai chân mềm nhũn, không còn chút sức lực quỳ thụp xuống mặt đất, "Những gì biết được tôi đều nói hết rồi. Điều là do vị Thương nhị tiểu thư đó sai khiến tôi, chuyện về sau thế nào tôi không biết gì hết, thật đấy!"

Chuyện về sau?

Còn chưa đủ rõ ràng sao? Ngọc trai dự phòng rơi vào tay Thương Kỳ, thế nhưng Cố Tân Tân lại hoàn toàn không có cách chứng minh mình vô tội.

Rất nhiều chi tiết nhỏ rốt cuộc đã được sáng tỏ, Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt hai tay thành nắm đấm, liên tiếp đập mạnh vào trán mình. Anh mệt mỏi đến cực điểm, có một số chuyện không muốn cũng phải tiếp nhận. Anh biết điều này với Cố Tân Tân là chuyện tốt, nhưng còn anh thì sao? Cuối cùng là chuyện tốt, hay là sau khi biết rõ chân tướng rồi anh sẽ chỉ càng dần vặt hơn mà thôi?

Cố Tân Tân ngồi trên xe, trên đùi đặt máy tính xách tay, cô đang kiểm tra số liệu thống kê của trang web.

Tống Vũ Ninh ngồi bên cạnh không nhịn được lên tiếng. "Nghỉ ngơi trước đã đi, đọc đường nhìn máy tính sẽ đau đầu."

"Em chỉ xem một chút nữa thôi."

"Về nhà còn rất nhiều thời gian."

Phía trước kẹt xe nên tốc độ của chiếc xe Cố Tân Tân đang ngồi cũng rất chậm, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, "Đường này luôn rất thông thoáng, hôm nay làm sao lại tắc đường?"

"Nói không chừng là có tai nạn xe gì đó."

Hai chiếc xe phía sau chậm rãi tiến lên, chặn trước và sau rồi dừng lại.

Mấy chiếc xe xung quanh nhấn còi, Tống Vũ Ninh nhíu chặt hai hàng lông mày, "Xảy ra chuyện gì?"

Tài xế của chiếc xe kia nhấn còi inh ỏi, Cố Tân Tân không khỏi nghiêng đầu, qua cửa kính thấy cửa xe của đối phương đã hạ xuống.

Cố Tân Tân thấy vậy thì cũng hạ cửa sổ xe mình xuống, ngay lập tức nhìn thấy gò má của Cận Ngụ ĐÌnh.

"Hóa ra là Cửu gia à."

Ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống khuôn mặt cô, "Thân thể thế nào rồi?"

"À, dưỡng sức một tháng, hoàn toàn khỏe lại rồi."

Hai chiếc xe cách nhau rất gần, tựa như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm đến đối phương, Cố Tân Tân hé môi cười, "Cửu gia, mấy chiếc xe lần trước tôi biết là của anh sắp xếp. Cám ơn."

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên đùi gỗ nhẹ, Khổng Thành nháy mắt với tài xế để cho anh ta hạ cửa sổ xe ghế bên cạnh tài xế xuống.

Cố Tân Tân theo bản năng nhìn sang, thấy được nhân viên bán hàng kia.

Cô không khỏi giật mình, thế nhưng rất nhanh lại giấu đi cảm xúc, "Đã tìm được rồi sao."

Nhân viên bán hàng kia nhìn cô một cái, cũng không dám nhìn thẳng lâu, rất nhanh đã cúi đầu xuống thấp. Cố Tân Tân nhìn bộ

dạng đó của cô ta liền hiểu được, xem ra là tám chín phần Cận Ngụ Đinh đã hỏi rõ được chân tướng rồi.

"Cửu gia, bây giờ có thể trả lại cho tôi trong sạch chưa?"

Yết hầu Cận Ngụ Đinh khó khăn chuyển động, gian nan một hồi lâu mới khẽ gật đầu. "Ừ, tôi đã hỏi rõ ràng."

Cố Tân Tân ra hiệu cho tài xế đi lên trước một chút, vì chiếc xe phía trước vẫn đứng yên bất động nên xe của cô cũng chỉ có thể nhích lên được vài chục phân đã dừng lại. Cố Tân Tân nhìn sang, vừa vặn thấy được khuôn mặt của nhân viên cửa hàng kia.

"Nếu không phải bị bức đến đường cùng thì chắc cô cũng sẽ không nói ra điều này?"

"Cửu phu nhân, xin lỗi, xin lỗi." Nhân viên bán hàng kia càng ngày càng cúi thấp đầu, lưng cũng khom xuống, "Lúc đó tôi thật sự không biết kết cục sẽ thành như vậy, tôi đã nghĩ đó chỉ là một viên ngọc trai mà thôi....."

"Tôi không nhận lời xin lỗi này của cô, dù sao hiện tại nó cũng không có ý nghĩa gì với tôi nữa rồi. À mà cũng là nhờ có cô nên bây giờ tôi đã không còn là Cửu phu nhân đây."

Cận Ngụ Đinh nghe vậy, đau lòng lại tiếp tục xông tới dồn dập, mối hận trong lòng cũng tăng thêm không ít.

Nhân viên bán hàng nghe vậy thì sắc mặt tái mét, khóe môi cũng run lẩy bẩy, "Cửu phu nhân, hiện tại chân tướng đã rõ, phu nhân....."

"Cô cảm thấy mình làm như vậy có thể cứu vãn lại được chút ít, Cửu gia cũng vì thế mà không làm khó dễ cô nữa?"

Quả thật là đến nước này rồi cô ta cũng chỉ có thể ôm hi vọng như vậy, người phụ nữ nuốt một ngụm nước bọt, "Tôi thật sự không

cố ý."

"Tình cảm của tôi và anh ta lúc đó đang cực kỳ tốt đẹp, tôi tìm cô, muốn cô giúp tìm ra chân tướng. Thế nhưng cô ngược lại còn khiến hiểu lầm của anh ta với tôi càng thêm sâu, cô còn nói mình không phải là cố ý?"

Người phụ nữ đó không ngừng lặp đi lặp lại, "Xin lỗi, xin lỗi....."

"Tôi sẽ không tha thứ cho cô."

Cận Ngụ Đinh lại để cho tài xế nhích xe lên một chút, tầm mắt hai người lần nữa đổi đầu. Cố Tân Tân buồn bực nhìn về cách đó không xa, kẹt xe lúc nào không kẹt, lại nhầm đúng lúc này.

Định mệnh chính là như vậy, người bạn càng không muốn gặp thì càng có thể nhầm đủ tình huống bất ngờ gặp được bạn.

Cố Tân Tân cảm thấy cực kỳ mỉa mai, cô biết chân tướng sớm muộn cũng sẽ được đưa ra ánh sáng, thế nhưng chỉ cần muộn thêm một chút thôi liền có thể khiến cho cuộc sống của tất cả mọi người đảo lộn đến long trời lở đất.

Tầm mắt của cô vẫn hướng về phía trước, hai chiếc xe cơ hồ dán vào nhau. "Cận Ngụ Đinh, anh có hối hận không?"

Đương nhiên là anh hối hận, hối hận đến mức hận không thể đưa tay ra bóp chết người phụ nữ còn sống sờ sờ phía trước, hối hận đến mức gần như hoàn toàn mất đi lý trí.

"Nếu tôi nói tôi hối hận rồi, thì thế nào?"

Cố Tân Tân cắn răng, trong lòng không có một chút an ủi hay dễ chịu, "Vậy thì anh cứ tiếp tục hối hận đi, đây là điều anh vốn phải nhận, tốt nhất là anh hãy dùng cả đời này mà hối hận."

Cô Tân Tân nói xong lời này, tầm mắt đối mặt với Cận Ngụ Đình, cũng thấy được thống khổ và giày vò trong mắt anh.

Cánh tay người đàn ông hơi động, gác tay lên cửa sổ xe, "Cô Tân Tân, không phải em nói đã sớm buông xuống rồi à?"

"Anh nói lời này, là có con mắt nào thấy tôi không buông xuống được sao?"

Trên khuôn mặt nặng nề của Cận Ngụ Đình dường như thấp thoáng nét vui mừng, "Em hi vọng tôi không thể sống thoải mái, hi vọng tôi hối hận, muốn tôi phải áy náy thậm chí là dằn vặt cả đời, chứng tỏ em chưa từng bỏ xuống được sự kiện kia, càng không buông xuống được tôi."

Trái tim Cô Tân Tân đập thích một cái, giống như có người ném một hòn đá vào mặt nước yên ả.

Cô hờ lạnh, "Ai nói tôi nhất định phải tha thứ cho anh? Lại có ai quy định muốn anh tự làm tự chịu là không buông xuống được anh? Anh đúng là tự luyến quá mức rồi thì phải."

Cận Ngụ Đình nhìn cô vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ đỏ cả lên, rốt cuộc thì sau chuỗi ngày u ám nặng nề này anh cũng thấy được một chút ánh sáng, cũng coi như là trong một mớ bòng bong tìm ra được chút ngọt.

"Cám ơn em quá khen, em thật quá hóa giận như vậy đã nói rõ suy đoán của tôi là đúng."

***

Bát Bát: Dạo này có phải ta hơi nhạt không nhỉ? Ha ha

Phản tiếp theo của Lượm lặt là gì nhỉ. Không biết phải nói sao, kiểu như một bài về về các nhân vật trong truyện, mà cũng không giống. Túm lại cũng khá thú vị kkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Bị Thương Vì Cô

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân nghĩ, thái độ của cô có rõ ràng như vậy sao?

Cô thật sự không nhìn nổi bộ dạng không biết xấu hổ này của Cận Ngụ Đinh, làm sao từ miệng anh lại có thể thoát ra..... gì mà không buông xuồng được, còn gì mà quá khen nữa?

Mặt anh phải dày thế nào mới có thể nói ra những lời như vậy chứ.

Cô Tân Tân chỉ có thể cố gắng bày ra vẻ mặt không để tâm, lạnh lùng nhắc khéo miệng, "Anh muốn tự lừa mình đổi người coi đó là khen ngợi cũng được thôi, tôi cũng không rảnh tranh luận với anh."

Tống Vũ Ninh nhìn chằm chằm con đường phía trước, hận không thể đánh bay đám xe đó rẽ lối cho tài xế phóng xe đi tránh thật xa khỏi nơi này.

Nhân viên bán hàng cúi thấp đầu hết mức có thể, hiện tại cô ta không còn dám mở miệng cầu xin tha thứ hay chen vào cuộc đói thoại giữa hai người.

Cận Ngụ Đinh có chút mệt hưng, anh vốn không phải là loại người thích bám lấy không buông hay không cần mặt mũi, đã nói hết lời nhưng thái độ của đối phương vẫn lạnh như băng thì ngọn lửa nhiệt huyết trong ngực cũng dần lui tàn.

"Em định đi đâu?"

Cố Tân Tân nghe vào tai, ánh mắt rất nhanh lướt xuống chiếc máy tính đặt trên đùi. "Về công ty."

"Bây giờ tôi đến Thương gia, em đi cùng tôi."

Ngón tay Cố Tân Tân lướt nhanh trên bàn phím, "Tôi đến đó làm gì?"

"Em không muốn xem bộ dạng của Thương Kỳ sao?"

"Có gì hay mà xem. Cô ta rồi cũng sẽ bào chữa cho mình được trong sạch thôi, hoặc là sẽ nói tôi bây giờ có tiền rồi nên mua được nhân viên bán hàng này, sau đó lại kêu oan."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm gò má cô, "Trong việc này em là người bị hại nhiều nhất, bây giờ cơ hội đặt trước mắt để chứng minh bản thân thuần khiết, không lẽ em lại không muốn nghe thử cô ta đã hại em thế nào à?"

Trong lòng Cố Tân Tân dâng lên phức tạp, rốt cuộc không thể tập trung xử lý công việc nữa. Cô gấp lại máy tính, lạnh nhạt nhìn Cận Ngụ ĐÌnh. "Lúc trước tôi muốn biết chân tướng là vì muốn chứng minh với anh tôi không giữ viên ngọc trai dự phòng đó, càng không hại Thương Lục. Nhưng bây giờ khác rồi, xô nước bẩn này giữ lại trên đầu tôi đủ lâu nên cũng thấy quen, thế nên tôi không còn quan tâm Thương Kỳ sẽ nói gì, càng không quan tâm cô ta hại tôi thế nào. Chỉ là phải làm phiền Cửu gia chuyển lời đến Cận tiên sinh một tiếng, nếu đã chứng minh được mọi chuyện không liên quan đến tôi thì xin anh ta có thể nước sông không phạm nước giếng, tôi không cầu gì anh ta đèn bù, chỉ cần anh ta không còn tiếp tục đến tìm tôi gây chuyện là được rồi."

Câu này của cô, cuối cùng là muốn anh nhẫn lời hộ, hay là vốn muốn nói thẳng cho anh nghe đây?

"Em thật sự không muốn sao?"

"Ồ." Cố Tân Tân cười khẽ, "Tôi không cần phải chứng minh với anh mình vô tội. Vô nghĩa."

Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh chua xót khủng khiếp, Khổng Thành nãy giờ yên lặng ngồi một bên, hiện tại chỉ hận không thể kéo cửa kính lên để Cận Ngụ ĐÌnh không phải nói chuyện với Cố Tân Tân nữa. Đã biết rõ là sẽ không nhận được lời nào hay ho, hà tất phải tự mình chuốc lấy khổ? Nhắm mắt làm ngơ không phải là tốt nhất sao?

Nhưng anh ta dĩ nhiên không dám tự mình quyết định. Trong một tháng Cố Tân Tân ở Tu gia dưỡng thương Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nói một chữ nào về cô, thế nhưng Khổng Thành biết rõ trong lòng anh nghĩ gì, nên thi thoảng anh ta vẫn sẽ báo lại tin tức bên kia cho anh.

Phía trước đó quả nhiên là xảy ra tai nạn xe, bọn họ thật khó khăn mới có thể nhích lên được một đoạn ngắn. Cố Tân Tân nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz và một chiếc xe điện đâm vào nhau, hai người đang cãi nhau kịch liệt.

Con đường thông thoáng vì vậy mà bị tắc nghẽn, hơn nữa còn không thiếu người vây quanh xem trò vui dường như chỉ sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn liên tục kích bác hai người đó.

"Phí lời với anh ta làm gì, đánh nhau đê!"

"Đúng đó, cũng chỉ là một cái xe điện mà thôi, có gì mà phải sợ?"

"Còn không đúng sao? Mercedes lại sợ xe điện?"

Tài xế nhán còi, thế nhưng chiếc xe phía trước không có ý định khởi động, còn có mấy người rất rảnh rỗi, liên tiếp thò đầu ra gio điện thoại chụp ảnh quay video, lời bàn tán cũng ngày càng trở nên ồn ào.

Chủ xe điện thấy chiếc Mercedes bị đụng tạo ra một vết xước dài, anh ta cũng không hiểu lầm luật giao thông, chỉ sợ đối phương đòi tiền bồi thường nên hết sức cẩn trọng lên tiếng. "Tôi thật sự không nhìn thấy xe của anh."

"Mày không có mắt à? Có mắt như mù?"

"Có chuyện gì từ từ nói....."

"Nói gì mà nói, đường này là đường của nhà mày mở chắc?" Chủ xe Mercedes nói xong, quay lại xe của mình sau đó lấy từ trong đó ra một thanh đao dài.

Chủ xe điện vừa cảm thấy bất thường liền nhanh chân bỏ chạy, hai bên đường đầy xe nên anh ta chỉ có thể chạy thực mạng qua mấy chiếc xe bị kẹt lại. Cố Tân Tân ngồi trong xe nên không nhìn thấy cây đao trong tay người đàn ông kia, chỉ kịp nhìn thấy một chiếc bóng hốt hoảng chạy đến. Hai chiếc xe của cô và Cận Ngụ Đình cách bọn họ một khoảng rất gần, chủ chiếc xe điện vừa la hét kêu cứu vừa điên cuồng mà chạy.

Người đàn ông rượt đuổi theo phía sau vẻ mặt hung thần ác sát, chỉ là va chạm một chút thôi mà có thể ồn ào giống như có thảm cừu đại hận gì vậy.

Thời điểm tên đó sắp đuổi kịp người đàn ông phía trước liền giương đao chém qua, người kia sợ đến mức hai chân mềm nhũn, ngã sõng soài ra mặt đất. Chiếc đao của chủ xe Mercedes chém mạnh vào mui xe của Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân chỉ kịp nhìn thấy một vệt sáng loang loáng lướt qua, Tống Vũ Ninh ngồi bên cạnh vội vàng đứng dậy bảo vệ, Cận Ngụ Đình bên kia cũng không chút do dự mở cửa xe xông ra. Anh dùng lực đá mạnh khiến cho chủ xe Mercedes ngã phịch xuống mặt đất.

Cố Tân Tân nghe được Cận Ngụ Đình gầm lên với cô. "Kéo cửa xe lên!"

Tài xế đúng là quên mất cửa kính phía sau còn đang mở, động tác của Tống Vũ Ninh nhanh như chớp làm thay cô, cửa kính màu trà theo đó mà chậm rãi kéo lên. Cửa kính mới chỉ vừa lên được một nửa, Cố Tân Tân nhìn thấy chủ xe kia thận quá hóa giận lồm cồm bò dậy, còn không quên nhặt theo thanh đao dài rơi dưới đất lên.

Cận Ngụ Đình mở cửa xe, cửa xe bên này của Cố Tân Tân đã hoàn toàn đóng lại. Chủ xe Mercedes đứng dậy, lưỡi đao làn này hướng thẳng cửa xe của cô mà chém tới.

Kẻ này đúng là điên thật rồi, chỉ vì không đuổi kịp người đàn ông kia mà đồ hối hả tức giận lên người Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đình.

Cửa xe của Cận Ngụ Đình mới chỉ mới lên được một nửa, tên đàn ông kia thấy vậy thì nhấc cánh tay lên, không chém loạn nữa mà xoay ngang nó ra rồi đâm mạnh vào trong xe.

Cố Tân Tân sợ đến mức khuôn mặt tái mét, theo bản năng đập hai tay lên cửa kính xe, "Cẩn thận!"

Cô không rõ là bên trong xe đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy tài xế của Cận Ngụ Đình nhanh chóng bước xuống sau đó xông về phía chủ xe kia, một chiêu liền chế trụ được tên tài xế điên, thanh đao cũng thuận theo đà rơi xuống bên chân.

Cố Tân Tân hạ cửa xe xuống, thế nhưng cửa xe bên cạnh đã hoàn toàn đóng lại, cô đã không có cách nào nhìn rõ được tình huống bên trong xe đó là như thế nào, tầm mắt vừa chuyển xuống mặt đất liền thấy một lưỡi đao dính máu.

Bờ môi Cố Tân Tân run rẩy, tên chủ xe điên kia còn đang la hét, rất nhiều người quanh đó thấy anh ta phát điên muốn chém người thì cũng không dám nán lại nữa, con đường phía trước trong chớp mắt thông thoáng.

Tống Vũ Ninh hướng về phía tài xế phân phó. "Lái xe đi."

Tay chân Cố Tân Tân phát lạnh, thế nhưng chỉ xuyên qua cửa kính xe thì không có cách nào xác định xem Cận Ngụ ĐÌnh có bị làm sao hay không, khoe mắt lại nhìn thấy lưỡi đao dính máu thì lập tức run rẩy muốn mở miệng.

Tài xế đạp chân ga, chiếc xe chầm chậm đi về phía trước, cỗ họng Cố Tân Tân khô khốc, "Khoan đã....."

Ít nhất, ít nhất thì cô cũng phải xem xem anh có nguy hiểm đến tính mạng không đã chứ?

Tổng Vũ Ninh lần này không nghe lời cô, tài xế cũng cố lơ đi, chiếc xe nhanh chóng tăng tốc phóng vọt đi.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trong xe, ánh mắt lạnh lùng thu về. Anh cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi trắng đã dính máu.

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu nhìn sang Khổng Thành, thấy một bàn tay anh ta đang nắm chặt, máu từ giữa ngón tay rỉ ra ngoài. Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi nhíu mày. "Không sao chứ?"

"Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi."

Vừa rồi trong khoảnh khắc thanh đao đó luồn vào trong thật ra đã bị cửa xe đang đi lên cản lại một phần, lưỡi đao thật ra không thể đâm tới Cận Ngụ ĐÌnh, thế nhưng Khổng Thành lại không chút nghi ngờ nắm lấy lưỡi đao.

Tài xế đá tên điện kia một cái, anh ta lập tức khuỵu hai chân quỳ xuống mặt đất, cảnh sát giao thông cũng đúng lúc chạy đến.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn theo tài xế quay về chỗ ngồi, mở miệng nói, "Đến bệnh viện trước."

"Vâng."

Khổng Thành nhìn vết thương của mình, lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh ta thật sự không ngờ Cố Tân Tân lại có thể cứ như vậy mà đi. Nếu không có Cận Ngụ ĐÌnh mở miệng nhắc nhở thì người kia cũng sẽ không cầm đao chém về phía Cận Ngụ ĐÌnh. Dù là không còn tình cảm thì một tiếng hỏi thăm cũng nên có chứ?

Lẽ sao phụ nữ sau khi thay lòng đổi dạ sẽ đều tuyệt tình như vậy?

Chiếc xe đi một đoạn xa khỏi đoạn đường tắc, rốt cuộc Cố Tân Tân cũng lấy lại tinh thần. "Dừng xe! Dừng xe!!"

Tài xế nghe vậy thì vội vàng tấp xe vào lề đường, Tống Vũ Ninh khó hiểu nhìn cô, "Làm sao thế?"

"Lẽ nào chúng ta cứ như vậy mà đi sao?"

"Ai biết được tên điên đó có đuổi theo hay không chứ."

Cố Tân Tân hạ cửa sổ xe xuống, dáo dác nhìn quanh. "Không phải anh ta đã bị đè xuống rồi sao?"

"Tân Tân, rốt cuộc là em bị sao vậy? Không còn sớm nữa, vừa rồi em vẫn nói nhiều việc cần giải quyết mà?"

Cố Tân Tân nói năng có chút lộn xộn. "Chị có nhìn thấy trên thanh đao kia dính máu không? Nhất định là anh ta đã đâm trúng người rồi, biết đâu, biết đâu.....anh ta đâm chết người rồi thì sao?"

"Tân Tân," Tống Vũ Ninh thấy cô quá mức căng thẳng thì vội vàng vỗ về cô, "Sẽ không, trên xe còn có tên trợ lý kia, anh ta cũng không phải là vật trang trí, sẽ không để cho Cận Ngụ ĐÌnh bị thương."

"Nhưng trong tình huống bất ngờ đó Khổng Thành sao có thể phản ứng lại kịp được cơ chứ."

Đối với Tống Vũ Ninh thì có lẽ đây chỉ là một chuyện hết sức bình thường mà thôi, cô là vệ sĩ chuyên đi bảo vệ người khác, thế nên từ một chi tiết nhỏ liều có thể biết được Cận Ngụ ĐÌnh nhất định sẽ không có chuyện gì. "Nếu anh ta bị đâm chết rồi thì sẽ không thể nào lại không có động tĩnh gì như vậy được. Mà dù anh ta có bị thương thì tài xế của anh ta ở gần như vậy nhất định sẽ phát hiện ra phải không? Em có thấy bộ dạng của tài xế đó cực kỳ bình tĩnh không? Đó chỉ có thể chứng tỏ máu trên lưỡi dao không phải là của anh ta."

Cố Tân Tân nghe được, nhưng trái tim vẫn không ngừng đập thình thịch, "Thế nhưng ngộ nhỡ là đúng thì phải làm thế nào bây giờ?"

"Tân Tân, sao em lại sợ hãi đến thế?"

Cô không khỏi ngẩn ra, "Em đâu có."

"Nếu em thật sự không yên tâm thì chị có thể nói tài xế cho quay xe."

Cố Tân Tân không lên tiếng, tầm mắt một lần nữa chuyển ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy chiếc xe Cận Ngụ ĐÌnh lướt qua, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác yên tâm. Tống Vũ Ninh nói đúng, Cận Ngụ ĐÌnh không có chuyện gì.

"Không cần, đi thôi."

Tống Vũ Ninh ra hiệu cho tài xế tiếp tục đi về phía trước, "Trên đời này, người điên càng ngày càng có nhiều, thậm chí có thể vì lời ra tiếng vào mà nảy sinh ham muốn giết người. Những lúc như vậy anh đừng tiến lên chính là thắt sách, rút lui về cũng không phải là yếu đuối, mà là để bảo toàn tính mạng."

Cố Tân Tân khẽ dựa lưng lên cửa sổ xe không lên tiếng, đúng vậy, lòng người đáng sợ nhất chính là ham muốn cướp đi sinh mạng của người khác.

Lòng bàn tay của Khổng Thành bị rách một đường vừa dài vừa sâu, trong lúc bác sĩ xử lý vết thương Cận Ngụ ĐÌnh đều đứng bên cạnh.

"Cửu gia, ngài đến Thương gia trước đi, lát nữa tôi sẽ theo sau."

"Không vội."

Khổng Thành bị đau hít một ngụm khí lạnh, Cận Ngụ ĐÌnh theo bản năng lên tiếng. "Nhẹ tay một chút."

Y tá đã nhẹ nhàng nhất có thể, nhưng vết thương này quả thật có chút khó tránh, cô ấy cũng không có cách nào. Cận Ngụ ĐÌnh đút một tay trong túi, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cửu gia, đáng lẽ ngài không nên liều lĩnh như vậy. Ngộ nhớ kẻ kia thật sự đâm ngài bị thương thì làm sao bây giờ?"

"Tôi tự biết chừng mực."

"Tôi sợ chỉ cần là chuyện liên quan đến Cố Tân Tân thì ngài đều sẽ không còn lý trí nữa."

Sóng lưng Cận Ngụ ĐÌnh thăng bằng, "Y tá, khâu cả miệng cậu ta vào đi."

"Á?"

Khổng Thành nghe vậy, vội vàng ngoan ngoãn im lặng.

Thương gia.

Từ sáng sớm Thương phu nhân đã tự mình đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, hiện tại đang ở trong nhà bếp dặn dò người giúp việc, Cận Hàn Thanh và Thương Lục ngồi ngoài phòng khách, Thương Kỳ cũng ngồi ở đó.

Cận Hàn Thanh lột vỏ cam cho Thương Lục, anh ta liếc nhìn Thương Kỳ một cái, "Kỳ Kỳ, hôm nay không ra ngoài hẹn hò à?"

"Em biết hai người đến đây nên ở nhà chơi với chị đó."

"Tôi cũng hi vọng mỗi hôn sự của hai người nhanh chóng đi đến quyết định, tránh phải lo đêm dài lầm mộng."

Thương Kỳ ngẩng đầu, đôi mắt lộ ra nghi hoặc nhìn Cận Hàn Thanh. "Gì mà đêm dài lầm mộng ạ?"

"Em không sợ cậu ta sẽ biết được chuyện trước kia?"

Thương phu nhân đi từ trong nhà bếp ra, liếc nhìn bàn uống nước, sau đó lại nói với Thương Kỳ. "Con không biết nhìn sao, chị con và anh rể đã ngồi lâu như vậy rồi mà vẫn không biết đi pha trà hả?"

"À." Thương Kỳ vội vàng muốn đứng dậy.

Một người giúp việc từ bên ngoài đi vào. "Phu nhân, Cửu gia đến."

Thương phu nhân nghe vậy thì khuôn mặt không khỏi hiện lên khó chịu, "Không gấp. Cậu ta đến nhất định là chẳng có chuyện gì tốt đẹp, lần trước đến đây cũng suýt chút nữa khiến cái nhà này tanh bành rồi."

"Ngài ấy còn dẫn theo người đến nữa."

"Cô cứ nói với cậu ta hôm nay nhà chúng ta có khách, có chuyện gì ngày khác rồi tới."

Thật khó khăn mới có một ngày con gái và con rể cùng về chơi, Thương phu nhân thật sự không muốn tâm trạng tốt đẹp của mình lại cứ như vậy mà bị phá nát.

Thế nhưng bà ta vừa mới dứt lời, Cận Ngụ Đinh đã từ ngoài cửa đi vào.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Thăm Dò (Anh Có Khỏe Không?)

Bát Bát: Có thể mọi người đều biết rồi, bài này là nhạc chuông của giáo sư Dương (Mãi Mãi là bao xa - Diệp Lạc Vô Tâm) - hình mẫu lý tưởng một thời thanh xuân của ta kkk. Tuy đây không phải gu nhạc của ta, nhưng đúng là lúc trước có một khoảng thời gian ta đã lấy làm chuông báo thức vì quá cuồng giáo sư Dương kkkkk

***

Chương 45: Thăm dò (Anh có khỏe không?)

Dịch: CP88

***

"Không muốn gặp tôi đến vậy sao?"

Thương phu nhân lạnh mặt, nhìn thấy phía sau Cận Ngụ ĐÌnh còn có hai người đi theo, trong đó có một người phụ nữ trẻ rụt rè mãi không dám bước lên trước, Khổng Thành đứng bên cạnh không nhịn được thúc giục cô ta.

Thương Kỳ quay đầu lại, bị dọa đến mức hồn phi phách tán, hai chân mềm nhũn.

Cận Hàn Thanh cũng đã chú ý thấy, "Lão Cửu, chú đây là?"

"Anh hai, em đã tìm được nhân viên bán hàng kia rồi."

Vỏ cam trong tay Cận Hàn Thanh còn chưa bở xuồng, anh ta dùng sức siết chặt, mi mắt nhẹ giương. Nhân viên bán hàng kia bị kéo vào phòng khách, bộ dạng khum na khum núm, Thương Lục cũng thuận theo mọi người liếc qua. Người này cô ấy biết, lúc trước cô ấy đến cửa hàng mua trang sức đều là do cô ta tiếp đón, thái độ cực kỳ nhiệt tình, miệng cũng vô cùng ngọt.

Chỉ là, cô ta có liên quan gì đến Cận gia sao?

"Chú mang cô ta đến Thương gia làm gì?"

Cận Ngụ Đinh liếc nhìn Thương Kỳ đã sớm tái mét mặt, anh đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô ta, "Bởi vì cô ta đã nói ra một chuyện có liên quan đến Thương gia."

"Nói thẳng đi."

"Ngọc trai dự phòng không liên quan đến Cố Tân Tân, là Thương Kỳ lén lút ra hiệu cho nhân viên bán hàng để cô ta lấy lại một viên ngọc trai dự phòng trước khi đưa cho Cố Tân Tân, sau đó lại đưa viên ngọc trai đó cho Thương Kỳ."

Khóe miệng Thương Kỳ run rẩy kịch liệt, không ngừng lắc đầu, "Không, cô ta nói xằng bậy thôi!"

"Thương nhị tiểu thư, cô mau nói với bọn họ đi. Tôi thật sự không biết tiểu thư nói tôi giữ lại ngọc trai dự phòng là để hại Cận phu nhân."

Trái tim Thương Lục thoáng chốc chìm trong hầm băng lạnh lẽo, trên mu bàn tay cũng nổi lên từng tầng từng tầng da gà.

Sự việc kia cô ấy đã chắp vá một phần từ trong miệng bọn họ biết được chút ít, tự mình cũng tìm ra được một chút manh mối, thế nhưng cũng phải tới hôm nay cô ấy mới biết được kẻ đứng đằng sau hết thảy là Thương Kỳ.

Cô ấy vốn cho rằng dù Thương Kỳ có nghĩ ra bao nhiêu mưu mẹo kia, có ác đến thế nào thì cũng sẽ không thể động tâm tư đến chuyện giết người.

Cận Hàn Thanh giận dữ, giọng nói cũng lên cao, "Viên ngọc trai kia là ở trong tay Thương Kỳ?"

"Đúng, như vậy thì chuyện camera giám sát cũng không khó giải thích rồi. Chỗ mà Cố Tân Tân khom lưng xuống Thương Kỳ cũng đã từng đứng lại, còn chuyện Thương Kỳ làm gì để thả được hạt châu chỗ đó thì chắc không còn quan trọng nữa."

Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, mà liên quan đến cả đứa con trong bụng của Thương Lục. Thương phu nhân khó tin mở miệng, "Không thể nào. Không phải đã nói tất cả mọi chuyện là do Cố Tân Tân làm sao? Thế nào lại sinh ra một nhân viên bán hàng, còn chạy đến đây ăn nói lung tung? Kỳ Kỳ là em gái ruột của Thương Lục, làm sao con bé có thể làm ra loại chuyện đó?"

Thương Kỳ nghe vậy thì lập tức làm ra bộ dạng oan ức đến mức vành mắt cũng đỏ cả lên, cô ta đứng dậy muốn đi đến bên cạnh Thương phu nhân, thế nhưng đã bị Cận Ngụ Đinh duỗi một chân ra chặn đường.

Thương Kỳ rũ mi mắt. "Cửu ca, em thật sự không hiểu cô ta đang nói cái gì, một chữ cũng nghe không hiểu."

"Thương nhị tiểu thư, xin đừng nói như vậy. Tuy tiểu thư đã yêu cầu tôi xóa lịch sử trò chuyện, còn bắt xóa cả lịch sử wechat, nhưng những câu tiểu thư nói với tôi hiện tại tôi đều nhớ đến rõ ràng. Còn nữa..... còn khoản tiền tiểu thư chuyển cho tôi, lịch sử chuyển khoản nhất định vẫn còn."

Thương Kỳ cắn chặt răng, Cận Ngụ Đinh kéo cổ tay cô ta, hất văng cô ta ngã sõng soài lên ghế sofa. "Khoản tiền chuyển khoản kia hẳn là cô tự mình chuyển khoản rồi phải không? Nảy ra suy nghĩ muốn cô ta giúp cô giữ lại ngọc trai dự phòng là nhất thời, 20 ngàn

đó nhất định chuyển bằng điện thoại của cô. Cô còn cần tôi phải tra từ điện thoại cô không?"

Thương Kỳ rất muốn mở miệng phủ nhận, thế nhưng mấp máy môi một hồi lại không biết phải nói lời nào.

Nếu như lúc đó cô ta không lập tức trả tiền thì nhân viên bán hàng kia chắc chắn sẽ không làm việc cho cô ta. Cơ hội tốt như vậy, làm sao cô ta có thể cam lòng bỏ qua đây?

Cận thận đến mấy cũng sẽ có sơ sót, chuyện khác cô ta đều đã làm đến gọn gàng sạch sẽ, chỉ có 20 ngàn trong lịch sử chuyển khoản này.....

"Trong điện thoại của tôi vẫn còn, ngài có thể kiểm tra." Nhân viên bán hàng nói xong, vội vàng móc điện thoại từ trong túi ra.

Thương phu nhân nhìn theo cô ta đi lên đưa điện thoại cho Cận Ngụ Đinh, bà ta vẫn khó mà có thể tin được chuyện này. "Không, Kỳ sẽ không làm như thế."

Cận Hàn Thanh đứng lên, Thương Kỳ rõ ràng là co rúm lại. "Anh rể, sao em có thể hại chị được chứ? Nói không chừng là do Cố Tân Tân sắp xếp, đúng rồi, nhất định là cô ta đã mua chuộc nhân viên bán hàng này đến đỗ tội cho em....."

Người đàn ông lập tức ném đám vỏ cam trong tay thẳng vào mặt Thương Kỳ, thậm chí còn có một mảnh đập vào mắt cô ta, Thương Kỳ đau đớn mức khuya gối xuống, hai tay ôm mặt. "Em thật sự không có làm."

Thương phu nhân thấy được lửa giận và tia hung ác trong mắt Cận Hàn Thanh, bà ta không chút do dự tiến lên kéo cánh tay anh ta, "Hàn Thanh, chờ điều tra cho rõ ràng đã, con nghe mẹ nói một câu."

Lịch sử chuyển khoản rất nhanh đã tìm ra được, Cận Ngụ Đinh đưa điện thoại đến trước mặt Cận Hàn Thanh, "Đây là Thương Kỳ chắc không sai đâu nhỉ?"

Bốp -----

Một cái tát nặng nề truyền vào trong tai những người ở đây, Thương Kỳ gần như bị bất ngờ, cô ta ôm một bên má, hoảng sợ nhìn Cận Hàn Thanh. "Anh rě?"

Cận Hàn Thanh vốn không đánh phụ nữ (Bát Bát: gần đây phát hiện trí nhớ của ta tuy chõ khác tàn tạ, nhưng với nội dung của bộ này thì đặc biệt tốt, ta vẫn nhớ vụ Hàn Thanh ném gạt tàn đến chân Tân Tân, hơ hơ), thế nhưng chỉ cần nghĩ tới hình ảnh Thương Lục nằm giữa vũng máu ngày hôm đó là anh ta lại không thể nào bình tĩnh. "Thương Kỳ, cô đúng là chán sống rồi, không hại ai khác lại để hại chính chị gái của mình?"

"Anh rě, em thật sự không làm mà." Việc duy nhất bây giờ Thương Kỳ có thể làm chính là ngậm chặt miệng không thừa nhận. "Thứ này có thể chứng minh được gì chứ, cũng có thể là bị làm giả mà. Anh phải tin em."

Một tay Cận Hàn Thanh đặt ở gáy cô ta, án mặt cô ta lên ghế sô pha. Thương Kỳ cúi rạp người xuống, bộ dạng cực kỳ thảm hại, miệng và mũi đều bị áp chặt lên lớp da, cảm giác như Cận Hàn Thanh muốn khiến cho cô ta ngập thở đến chết. Hai tay Thương Kỳ vung loạn xạ, lời phát ra cũng mơ hồ không rõ ràng. "Mẹ, mẹ, cứu con."

Sức mạnh trong tay Cận Hàn Thanh tăng lên không ít, Thương phu nhân thấy vậy thì vội vàng muốn tiến lên kéo anh ta ra. "Hàn Thanh, con bình tĩnh đã."

Cận Hàn Thanh nhấc tay hất bà ta ra, Thương phu nhân lảo đảo ngã xuống đất, suýt chút nữa đập trán vào bàn uống nước. Thương Lục sợ đến mức đứng bật dậy, Cận Ngụ Đinh liếc cô ấy một cái, thu

lại tầm mắt sau đó hơi cúi người xuống kéo Thương phu nhân đứng lên.

Thương Lục cố kìm lại bản thân không cho mình tiến lên, cô ấy quay về ngồi xuống ghế sô pha, trở về bộ dáng lạnh nhạt nhìn chằm chằm một màn trước mặt.

Thương Kỳ ngoài xin tha cũng chỉ còn lại tiếng gào khóc, "Cứu với -----"

Thương Dư Khanh từ trên lầu đi xuống, nhìn một màn trước mắt thì không khỏi giật mình. "Làm cái gì vậy?"

"Ba, cứu con!"

Cận Hàn Thanh không hề bị sự xuất hiện của Thương Dư Khanh làm lung lay ý chí, sức lực trong tay càng ngày càng mạnh, Thương Dư Khanh bước nhanh xuống, "Hàn Thanh, con buông tay ra cho ba!"

Người đàn ông không thèm quay đầu lại lấy một cái. "Hôm nay đừng hòng ai ngăn được tôi, tôi nhất định phải bóp chết cô ta."

"Con nhìn một chút cho rõ ràng. Chỗ này không phải là Cận gia, đây là Thương gia!" Nhìn thấy bộ dạng của con gái mình, Thương Dư Khanh nóng nảy đến mức chạy vội lên kéo Cận Hàn Thanh ra, Cận Ngụ Đinh thấy vậy thì đứng dậy, "Thương Lục sắp thai là do Thương Kỳ hãm hại, nhân chứng đã mang đến đây."

Thương Dư Khanh trùng mắt nhìn anh. "Không thể nào."

"Không tin thì ngài có thể tự mình hỏi cô ta."

Thương Dư Khanh cũng không nhìn nhân viên bán hàng kia lấy một cái, ông ta đi qua Cận Ngụ Đinh sau đó kéo Cận Hàn Thanh ra. "Hàn Thanh, con bình tĩnh đã."

"Ba," Cận Hàn Thanh quay đầu nhìn ông ta, "Thương Lục cũng là con gái của ba, ba không thể thiên vị như thế được."

"Ba không thiên vị." Thương Dư Khanh mắt bao nhiêu sức mới có thể kéo được Cận Hàn Thanh ra, Thương Kỳ vội vàng đẩy người lên sau đó co rùm người vào một góc sô pha. Tóc tai hai bên rũ rượi, khuôn mặt nhỏ bé của Thương Kỳ cũng ngập trong kinh hãi, lớp trang điểm trên mặt đã bị nước mắt rửa xuống phân nửa.

Thương phu nhân bước nhanh về phía trước, "Kỳ Kỳ, con không sao chứ?"

Thương Kỳ nhào vào ngực bà ta khóc rống lên, "Mẹ, con không có làm, thật đấy."

Tầm mắt của Thương Dư Khanh lúc này mới hướng về phía nhân viên bán hàng, "Cô ta đã nói gì?"

"Ngọc trai dự phòng là Thương Kỳ sai cô ta giữ lại, còn có lịch sử chuyển khoản, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ."

Thế nhưng Thương Dư Khanh lại bày ra vẻ mặt xem thường. "Rất nhiều thứ đều có thể làm giả, nếu không vì sao ngay từ đầu cô ta không nói ra? Cô ta có thể hại Cố Tân Tân kia thì cũng có thể hại Kỳ Kỳ."

"Chuyện đến nước này rồi mà ngài còn muốn nói giúp cô ta?" Cận Ngụ Đinh lạnh mặt liếc sang Thương Kỳ đứng gần đó. "Ngài nhìn lại con gái mình đi, ngài có thể hiểu được cô ta mấy phần chứ?"

Thương Dư Khanh vẫn chưa bị Cận Ngụ Đinh thuyết phục, cho rằng Cận Ngụ Đinh đang làm quá. "Cậu cho tôi chút thời gian để tôi điều tra, lời của người phụ nữ này không thể tin tưởng được."

"Ngài có muốn xem thử lịch sử chuyển khoản của Thương Kỳ chính trong ngày Cố Tân Tân mua sợi dây chuyện đó không?"

"Dù là thế thì cũng vẫn không thể chứng minh được là thông tin không bị làm giả. Cậu nhìn lại chính mình mà xem, chính cậu lúc đã đã một mực tin tưởng người hại Thương Lục sảy thai là Cố Tân Tân, bằng chứng vô cùng xác thực, thế nào bây giờ lại muốn đổi qua đầu Kỳ Kỳ?"

Sắc mặt Cận Ngụ Đinh biến đổi liên tục, "Khi đó có thể tạo ra chứng cứ xác thực, nhưng đã là chuyện xấu thì nhất định sẽ bị lộ ra, tỷ như chính lúc này."

Thương Dư Khanh rõ ràng vẫn rất bao che cho Thương Kỳ. "Chuyện này là không thể nào, nhất định là có hiểu lầm gì đó."

"Ba," Cận Hàn Thanh quay về bên cạnh Thương Lục, chỉ cô ấy. "Ba nhìn đứa con gái này của ba mà xem, có phải liếc cô ấy một cái là trong lòng ba đã hiểu rồi không? Khi đó con và Thương Lục mong mỏi đứa con này như thế nào, sau khi cô ấy sảy thai người không ra người ngơm không ra ngơm, tất cả ba đều nhìn hết vào mắt. Ba nói nếu như hiện tại cô ấy đã là một người tinh táo đứng đây, sau khi nhìn thấy bộ dạng này của ba sẽ khổ sở đến thế nào?"

Yết hầu Thương Dư Khanh hơi lăn, ánh mắt Thương Lục và Cận Ngụ Đinh chạm nhau, đôi con ngươi trong vắt như nước, không có cuồng loạn, thậm chí còn có phần điềm đạm đáng yêu.

"Ba..... ba tin là Thương Lục cũng sẽ tin Kỳ Kỳ, dù sao hai đứa nó cũng là chị em ruột."

"A," Cận Hàn Thanh nghe vậy thì không khỏi thấy châm chọc đến nực cười. "Con đã nói rồi, dù có là người thân với cô ấy nhất thì nếu đã làm hại Thương Lục đều sẽ phải trả một cái giá thật lớn!"

Tầm mắt của Thương Lục không khỏi chuyển sang Cận Hàn Thanh, anh ta không vì cô ấy điên đến hồ đồ mà để cho cô ấy phải chịu uất ức, toàn tâm toàn ý muốn thay Thương Lục đòi lại công bằng.

Cận Ngụ ĐÌnh tự biết hiện tại mình không còn nhiệm vụ gì ở đây nữa, anh đứng lên, "Em về trước đây."

Khổng Thành đi phía sau anh ta, nhân viên bán hàng thấy vậy thì hấp tấp muốn đi theo, Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt về phía cô ta. "Cô ở lại đây, chuyện của cô còn chưa xong đâu."

"Nhưng....." Cô ta hẽn nhìn thấy bộ dạng của Cận Hàn Thanh là lại sợ hãi run lẩy bẩy.

Cận Ngụ ĐÌnh không đáp lại, Khổng Thành đi theo anh ra ngoài, hai người ngồi vào trong xe, Khổng Thành rốt cuộc cũng không nhịn được nữa. "Ngài cứ thế mà đi sao?"

"Tôi còn ở lại làm gì?"

"Nếu nói đến tính nợ thì ngài cũng có phần, không phải sao?" Nếu không vì Thương Kỳ thiết kế cạm bẫy này thì anh và Cố Tân Tân sẽ không có chuyện phải đi đến bước đường ngày hôm nay.

"Có anh ấy ở đó rồi, Thương Kỳ sẽ không có ngày nào được sống dễ chịu, tôi cũng chẳng buồn phí sức với cô ta." Cố Tân Tân nói không sai, đối với cô và anh mà nói, Thương Kỳ có thừa nhận hay không cũng không còn quan trọng nữa. Nếu như bên cạnh cô không có Tu Tư Mân thì ít nhất anh còn có thể xông tới tìm cô, thế nhưng đều đã quá muộn rồi.

Cố Tân Tân quay lại công ty, tinh thần vẫn luôn hốt hoảng bất an, cô ngồi xuống bàn làm việc của mình.

Một lát sau, cô lại đứng dậy đi tới đi lui, tuy là Tống Vũ Ninh đã phân tích cho cô nghe tình huống của anh, mơ hồ biết anh sẽ không có chuyện gì, thế nhưng không hiểu sao trong lòng cô vẫn cứ mơ hồ bất an.

Ngộ nhở thì sao? Ngộ nhở cây đao kia đâm trúng vào anh thì phải làm thế nào?

Ngộ nhỡ Cận Ngụ ĐÌnh thật ra bị đâm chết rồi, lúc đó không có động tĩnh gì là vì muốn giữ bí mật?

Không được không được, nếu còn tiếp tục thế này cô sẽ phát điên mất.

Cố Tân Tân quay lại bàn làm việc, liếc chiếc điện thoại trên mặt bàn một cái. Cô cầm điện thoại lên, đấu tranh tư tưởng một hồi, rốt cuộc có nên gọi điện thoại cho anh không đây?

Thế nhưng cô cũng không muốn quản anh sống hay chết, gọi điện làm gì?

Cố Tân Tân tuy là nghĩ vậy, nhưng điện thoại vẫn bám dính lấy lòng bàn tay không buông xuống được.

Một hồi lâu sau, cô giống như vừa hạ một quyết tâm lớn, tìm vào mục soạn tin nhắn. Cô vẫn còn nhớ số điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh, Cố Tân Tân nhanh nhẹn gõ vài chữ sau đó gửi đi.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được tiếng chuông báo tin nhắn, liếc mắt một cái, thấy trên màn hình phủ đầy mấy dấu câu vô nghĩa. Ý gì đây?

Khóe môi người đàn ông không khỏi giương lên, ngón tay lướt như bay trên màn hình, gõ ra mấy chữ. "Làm sao thế?"

Cố Tân Tân nhận được tin nhắn, trái tim treo lơ lửng rốt cuộc cũng được hạ xuống. Cô thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, sau đó ném điện thoại về mặt bàn.

Tinh thần bắt đầu phấn chấn, trong đầu lập tức nhảy ra một danh sách dài những công việc cần phải làm trong ngày hôm nay. Cận Ngụ ĐÌnh đợi một hồi lâu không thấy Cố Tân Tân trả lời lại, bèn gửi tiếp cho cô một tin nhắn nữa. "Em tìm tôi?"

Cố Tân Tân liếc mắt một cái, không muốn quan tâm, nhưng người đàn ông lại gần như là lập tức gửi đến một tin nhắn khác, "Tìm tôi có việc gì không?"

Cố Tân Tân phát phiền với anh, thế nhưng phiền thì phiền, cô vẫn cầm điện thoại lên trả lời. "Không có chuyện gì, điện thoại bỏ trong túi không cần thận ấn phải."

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh nhiễm ý cười, "Em lưu số điện thoại của tôi rồi à?"

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Xin Hãy Cứu Tôi, Mang Tôi Đi Đì

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân ném điện thoại qua một bên, chẳng muốn nhìn thêm một cái.

Sau khi biết anh không sao, cô liền trở lại trạng thái tràn trề sức sống, cảm giác như toàn bộ công việc có thể hoàn thành ngay trong ngày hôm nay.

Tống Vũ Ninh gõ cửa sau đó đi vào, cầm tài liệu đã được in sẵn. "Đây là thông tin em muốn chị tìm. Trang web này tuy chỉ mới hoạt động được mấy năm nhưng có thể nói là thu về thành công rực rỡ. Một điểm đặc biệt là toàn bộ truyện tranh và truyện chữ được đề cử đều không phải của họ. Nói để dễ hiểu thì chính là trang web này không có tác giả của riêng họ mà chỉ tìm người hợp tác sau đó chia phần trăm, sau hai năm càng làm càng lớn, những nhà họ hợp tác cũng càng ngày càng có địa vị, hợp đồng đều là với những công ty lớn. Công ty của chúng ta chỉ mới thành lập, e là sẽ không lọt được vào mắt xanh của đối phương."

Cố Tân Tân đưa tay ra, Tống Vũ Ninh đặt tài liệu vào tay cô.

"Dù là không lọt được vào mắt bọn họ thì cũng phải thử một lần, nếu không được thì cứ coi như là một lần mất công đi."

Tống Vũ Ninh khẽ cười. "Đôi khi chị cũng không thể không khâm phục nghị lực của em."

"Nếu không thì phải làm sao bây giờ đây?" Cố Tân Tân háng giọng một cái rồi nói, "Liều mạng..... mới có thể thành công."

Tống Vũ Ninh nhìn cô, hai tay vòng trước ngực, "Đúng rồi, nếu em còn không yên tâm bên kia thì chị cho người điều tra thử xem Cận Ngụ Đinh có chuyện gì không nhé?"

Chiếc bút trong tay Cố Tân Tân gõ nhẹ trên trán mấy cái. "Không cần."

"Vì sao?"

"Anh ta cũng chẳng còn liên quan đến em nữa. Chị đi ra ngoài đi, em còn một đồng việc phải làm đây."

Tống Vũ Ninh chống hai tay lên mép bàn. "Đúng rồi, em nên nghĩ được như vậy. Cũng chỉ là chồng trước mà thôi, ngược lại nếu để Tu tiên sinh biết việc này, nhất định ngài ấy sẽ không vui."

"Anh ấy không có dễ giận như vậy đâu." Cố Tân Tân xua tay, ý để cô ấy đi ra ngoài chơi một mình đi.

Tống Vũ Ninh đứng thẳng lưng đi ra ngoài, khoanh khắc cánh cửa phòng làm việc khép lại còn nhìn thấy Cố Tân Tân cầm điện thoại lên liếc màn hình một cái.

Cận Ngụ Đinh đúng là gửi tin đến nghiệp luôn rồi, cô chỉ thăm dò anh một câu, thế nhưng anh lại đên cuồng gửi tin nhắn về không biết mệt mỏi.

"Tôi nghĩ ra rồi, có phải là em sợ tôi xảy ra chuyện không?"

"Nói một câu đi."

"Có phải là em muốn biết liệu tôi còn chưa chết không?"

"Lần sau trực tiếp gọi điện là được rồi, bây giờ điện thoại đều có chức năng khóa màn hình, làm sao mà ẩn nhầm gửi tin nhắn được chứ."

Cố Tân Tân đau đầu vỗ trán, cô cũng không ngờ chỉ là một cái tin nhắn thôi mà lại phiền phức đến vậy. Cô cũng không muốn tranh luận với anh, trực tiếp coi như không nhìn thấy.

Thương gia.

Người giúp việc đều đã bị đuổi ra ngoài, nhân viên bán hàng kia thật ra ở lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa, cô ta run rẩy đứng một góc trong phòng khách. Cuộc cãi vã kịch liệt đã trôi qua, hiện tại cũng chỉ còn tiếng khóc nỉ non của Thương Kỳ và bầu không khí lạnh lẽo mà nặng nề đến ngột thở tỏa ra từ Cận Hàn Thanh.

Hiện tại Thương Dư Khanh cũng chỉ có thể che chở cho Thương Kỳ, nếu không, nhìn bộ dạng này của Cận Hàn Thanh thì rất có thể là thật sự muối màng của cô ta.

"Con để cô ta lại đây để ba hỏi chuyện, sau đó ba nhất định sẽ để cho con một câu trả lời thuyết phục."

Người phụ nữ nghe vậy thì không ngừng lắc đầu, "Cận tiên sinh, ngàn lần không được đâu....."

Cận Hàn Thanh liếc cô ta một cái, "Cho cô ta lại đây để ba người nghĩ cách triệt để đem chuyện này đổ cho người khác sao?"

"Con gọi ba một tiếng ba mà lại không tin ba sao?"

Cận Hàn Thanh cười gằn một tiếng, "Con tin Lão Cửu, nếu cậu ta chưa điều tra rõ ràng thì sẽ không tiết lộ chuyện này ra."

"Đó là vì cậu ta có tâm tư riêng, cậu ta muốn bao che cho Cố Tân Tân!"

Cận Hàn Thanh chống tay lên thắt lưng, hai bên cùi dây dưa mãi cũng không phải là cách, Thương gia đã nhất quyết cho rằng chuyện này không liên quan đến Thương Kỳ thì bọn họ có ở lại đây cũng vô nghĩa.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn Thương Lục đang ngồi ngoài ngác trên sô pha, "Đi, chúng ta về nhà."

Tay chân Thương Lục lạnh lẽo, cô ấy tin đây mới chính là chân tướng thật sự. Tuy cô ấy không hiểu rõ con người của Cố Tân Tân, mà người trước mặt còn là em gái ruột, nhưng cô ấy cũng đã chính tai nghe được Thương Kỳ làm thế nào gây xích mích, mỗi câu mỗi chữ của Thương Kỳ, còn cả ngữ khí và bộ dạng đó, đáng sợ đến mức bây giờ vẫn còn lưu lại trong ký ức của Thương Lục.

Thương Kỳ ngồi gần đó, cô ta biết hiện tại Cận Hàn Thanh sẽ chỉ nghe lời một mình Thương Lục, cô ta đột nhiên đứng dậy vồ lấy vai cô ấy. "Chị, làm sao em có thể hại chị được chứ? Người tốt nhất với em trước giờ luôn là chị, chị mau nói với anh rể một câu đi....."

Thương Lục muốn đẩy Thương Kỳ ra, nhưng cô ta lại ôm chặt không buông, Thương Lục dùng sức đâm móng tay vào cánh tay của chính mình.

"Á -----" cô ấy đột nhiên liên tục la hét, cơ thể cũng bắt đầu giãy dụa, Cận Hàn Thanh thấy vậy thì lập tức rút cánh tay của Thương Lục ra.

"Làm sao thế?"

Thương Lục đau đến mức vành mắt cũng đỏ ửng, ngón tay run run, "Đau, đau quá."

Cô chỉ mặt một chiếc váy trắng tay dài đơn giản, Cận Hàn Thanh tháo cúc trên cổ tay áo rồi đẩy tay áo lên, bên trong có dấu vết bị cào do móng tay cực kỳ rõ ràng. Thương Kỳ ngây ra nhìn, sau đó đứng phắt dậy liên tục xua tay, "Em không có."

Cô ta dám thề độc là mình không có làm chuyện này, hiện tại đang là thời điểm sinh tử, cô ta sao có thể giở trò với Thương Lục cơ chứ?

Nhưng dĩ nhiên Cận Hàn Thanh không nghe lọt, nếu không phải cô ta thì còn có thể là ai?

Lửa giận cơ hồ muốn thiêu cháy các tế bào thần kinh, "Ngay trước mặt tôi mà cô còn dám ném đá giấu tay, Thương Kỳ, có thể tưởng tượng ra lúc trước mỗi lần cô chạy đến tòa nhà Đông còn mang theo dã tâm gì rồi!"

Câu nói vừa kết thúc, anh ta nhấc chân đá vào mặt Thương Kỳ. Cô ta bị bất ngờ, không kịp chuẩn bị gì liền ngã sõng soài xuống ghế sô pha, sau đó cả cơ thể trượt xuống, ngồi bệt trên mặt đất.

Thương Dư Khanh thật sự nhìn không nổi, đây là con gái của ông ta đấy. Ông ta tức giận chỉ tay về phía Cận Hàn Thanh. "Lại dám động thủ ngay tại chỗ này. Dù thế nào thì con bé cũng là con gái của ba, đây là Thương gia đấy!"

Ông ta tức giận đến mức đứng không nổi nữa, sắc mặt cũng trắng bệch, Cận Hàn Thanh cầm lấy cổ tay Thương Lục, "Ba yên tâm, từ giờ con sẽ không bao giờ quay lại cái nhà này, Thương Lục cũng vậy."

"Con vừa nói cái gì?"

"Hai người biết rõ Thương Kỳ đã bắt nạt Thương Lục thế nào nhưng không hề để tâm đến nói cho cùng thì cũng đều là vì hai người đã coi cô ấy thành kẻ điên chứ không phải là người bình thường nữa. Nếu như cô ấy không bị điên thì tốt rồi, như vậy cô ấy có thể nói được với hai người cô ấy đã khổ sở thế nào khi mất con, biết đâu vì vậy mà hai người có thể có một chút đau lòng?"

Thương phu nhân ngồi trên ghế sô pha ôm mặt khóc, Cận Hàn Thanh dẫn Thương Lục đi ra ngoài, còn mang cả nhân viên bán

hàng kia theo.

Thương Lục ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, cô ấy cũng đã từng nghĩ tới sau khi rời khỏi Cận gia có thể còn trở về Thương gia, biết đâu bọn họ cũng có thể bảo vệ cho cô? Bây giờ nghĩ lại thật giống như một câu chuyện cười, con đường này cũng cứ như vậy mà đi vào ngõ cụt.

Thương Lục không biết trong hai năm bản thân phát điên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dù Cận Hàn Thanh có luôn bảo vệ cô đi chăng nữa thì chắc hẳn cũng sẽ có không ít chuyện anh ta không thể biết được mà ngăn chặn. Nếu như cô ấy không tìm cách rời khỏi Cận Hàn Thanh thì sớm muộn cũng sẽ có một ngày cô ấy bị bức điên lần nữa.

Muốn trốn thoát thì cách duy nhất chính là phải tìm cơ hội ra khỏi cửa lớn Cận gia, chỉ cần có cơ hội ra ngoài thì cô ấy sẽ có hi vọng.

Mấy ngày sau.

Cố Tân Tân ngồi trong phòng làm việc ngây người, Tống Vũ Ninh đi đến trước mặt mà cô vẫn chưa phát hiện ra, cô ấy không khỏi xua tay trước mặt Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân định thần, "Sao thế?"

"Đang nghĩ gì vậy?"

"Ai da, ăn no xong không có việc gì làm, chắc phải đi ngủ thôi."

"Đâu ra mà không có chuyện để làm." Tống Vũ Ninh đưa hai tấm vé cho Cố Tân Tân, cô liếc nhìn một cái. "Nhạc kịch? Không phải chứ, em không có tế bào nghệ thuật này đâu, nghe không lọt."

"Lại nghĩ vớ vẩn rồi. Không phải em muốn tìm cách bàn chuyện hợp tác với vị Anna đó sao? Hôm nay công ty bọn họ thả phúc lợi cho nhân viên, nghe nói là lãnh đạo cũng sẽ đến. Hai tấm vé này rất

khó khăn mới lấy được đây, em không thấy đây là cơ hội ngàn năm có một à?"

Cố Tân Tân nghe vậy thì đôi mắt sáng rực, cô cầm tấm vé lên, vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, "Chị thật lợi hại, có thể đi làm thám tử tư được rồi đó."

"Quá khen."

Hôm qua Cố Tân Tân đã đến trụ sở của trang web này tính để cập đến bàn chuyện hợp tác nhưng lại bị nhân viên lễ tân chặn lại ngay từ sảnh, nói gì mà buổi chiều còn mở họp. Đây rõ ràng là hạ lệnh đuổi khách, Cố Tân Tân thật sự không hiểu nổi, người làm kinh doanh chính là muốn kiếm tiền, cô đưa cho họ cơ hội kiếm tiền sao họ lại không muốn?

"Được, chiều này chúng ta cùng đi gặp các vị lão đại này nào."

"Chị chỉ sợ bọn họ không thèm liếc mắt đến em lấy một cái thôi."

Cố Tân Tân đứng lên, cầm chiếc túi xách trên bàn sau đó nhét hai tấm vé vào, "Đừng vì hào quang của người khác mà tự diệt đi uy phong của chính mình vậy chứ."

Tuy là cô nói như vậy, nhưng lúc đến nơi đã bị muộn. Cô và Tống Vũ Ninh rón rén đi vào trong, cố gắng không gây ra tiếng động ảnh hưởng đến những người đang chăm chú thưởng thức màn biểu diễn.

Tống Vũ Ninh nhìn về phía sân khấu. "Chị đã nói rồi mà, trong trường hợp này chị không thích hợp xuất hiện đâu, đáng lẽ chị phải chờ ở ngoài....."

Cố Tân Tân vừa muốn mở miệng, lại cảm giác lưng ghế của mình bị người ta đá lên. Cô nghĩ là đối phương bị bọn họ làm phiền nên nhắc nhở, liền vội vàng ngậm miệng lại, còn quay sang Tống Vũ Ninh khẽ lắc đầu ra hiệu cho cô ấy đứng nói nữa.

Không ngờ người phía sau lại đá thêm phát nữa.

Cố Tân Tân nghĩ vừa rồi mình đến muộn đã khiến người ta khó chịu rồi, bèn nhẫn nhịn, thế nhưng đến khi đối phương đá lần thứ ba thì cô rốt cuộc không chịu nổi nữa quay đầu lại.

Lúc cô đi vào đúng là không chú ý đến người ngồi phía sau, hiện tại nhìn thấy Cận Ngụ Đinh nhắc lông mày nhàn nhã ngồi đó thì mắt không khỏi híp lại. "Anh theo dõi tôi?"

"Tôi đến trước em mà, câu này phải là tôi nói mới đúng chứ?"

Cố Tân Tân xoay người lại, Tống Vũ Ninh cũng thu hồi tầm mắt, không nói gì.

Phía trước đã ngồi chật kín, Cố Tân Tân nhìn về phía trước, ánh đèn ở đây lờ mờ, mà cô cũng không quá quen mặt Anna nên mất một hồi lâu vẫn không tìm được, cuối cùng ngoài dự định lại thấy Thương Lục và Cận Hàn Thanh ngồi phía trước.

Cố Tân Tân không có hứng thú với nhạc kịch, xem một lúc thì đưa túi xách trong tay cho Tống Vũ Ninh rồi nói với cô ấy, "Em đi nhà vệ sinh một chút."

"Chị đi với em."

"Không cần, chị còn sợ em đi lạc à?"

"Chị không yên tâm." Tống Vũ Ninh nói xong, đứng dậy đi theo Cố Tân Tân.

Lúc hai người đi vào Thương Lục đã nhìn thấy bọn họ, vừa phát hiện ra hai người bọn họ một trước một sau đi ra ngoài, liền quay sang nhìn Cận Hàn Thanh đang chăm chú xem kịch.

"Em muốn đi vệ sinh."

Cận Hàn Thanh thu lại tầm mắt, "Được, tôi với em."

Cận Hàn Thanh còn cho cả Tiểu Vu đi theo, Thương Lục đè lại cánh tay của anh ta. "Nhà vệ sinh nữ, anh là đàn ông."

Cận Hàn Thanh không nhịn được cười. "Tôi không đi vào mà, tôi chờ em ở bên ngoài."

Thương Lục vẫn không chịu đứng dậy. "Anh không thể đi, anh là đàn ông."

Tiểu Vu ngồi một bên còn lại của Thương Lục, thấy vậy thì hạ giọng nói với Cận Hàn Thanh. "Cận tiên sinh, ngài yên tâm đi, đi ra ngoài cửa rồi rẽ phải là nhà vệ sinh rồi, để tôi dẫn Cận phu nhân đi."

Cận Hàn Thanh biết tính Thương Lục, tuy cô ấy điên đến hồn đồ nhưng vẫn rất bướng bỉnh, nếu anh ta còn khăng khăng thì chưa biết chừng cô ấy sẽ nhịn đến lúc về nhà luôn.

"Trông chừng cô ấy cho cẩn thận."

"Vâng."

Tiểu Vu dẫn Thương Lục về phía nhà vệ sinh, thật ra Thương Lục cũng không chắc chắn lắm Cố Tân Tân có ra đây hay không, nhưng cũng không đến nỗi là mới mở màn đã rời đi chứ?

Đi đến trước cửa, quả nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

Thương Lục dừng chân, nói với Tiểu Vu. "Đừng có đi theo tôi."

Tiểu Vu gật nhẹ, chỗ này chỉ có một con đường duy nhất, nếu như Thương Lục ra ngoài thì nhất định cô ấy sẽ thấy được. "Vâng, tôi chờ phu nhân ở đây."

Thương Lục bước nhanh vào trong, dựa theo hướng phát ra tiếng nói chuyện đến trước một cánh cửa. Thương Lục vừa dừng lại

cánh cửa liền mở ra, Cố Tân Tân nhìn thấy Thương Lục thì hơi giật mình.

Thương Lục vội vàng nháu chân lên đi vào trong, kéo Cố Tân Tân trở lại sau đó đưa tay khóa trái.

Cố Tân Tân há miệng. "Chị dâu."

Cô ấy đưa ngón tay lên miệng làm động tác giữ im lặng, sau đó hạ giọng xuống mức thấp nhất, "Có thể giúp tôi một chuyện không?"

"Làm sao vậy?"

"Tôi muốn đi, muốn rời khỏi Cận Hàn Thanh."

Cố Tân Tân nghe vậy thì sắc mặt hơi trambio, "Đúng là chị đã tỉnh lại."

"Ừ, tôi không có nhiều thời gian nói chuyện này. Tôi không thể tìm người khác giúp đỡ, càng không thể nói cho bất kỳ ai biết mình đã tỉnh lại."

"Vậy chị..... vì sao chị lại tin tưởng em?"

Một tay Thương Lục chống trên cánh cửa. "Chuyện Thương Kỳ hại cô tôi đã biết, tôi cũng có khả năng phân biệt phái trái. Tôi biết chuyện này có thể sẽ kéo đến một phiền phức không nhỏ, nhưng Cận gia là một cái nhà tù, thân phận người điên này của tôi thật sự không thể ra ngoài được, người thân cũng không thể giúp, tôi chỉ có thể nghĩ tới cô."

Bên ngoài truyền đến giọng nói của tiểu Vu. "Cận phu nhân, không có chuyện gì chứ?"

Thương Lục căng thẳng đáp lại. "Không có."

Cố Tân Tân có chút tiến thoái lưỡng nan, Cận Hàn Thanh là ai chứ, từ trước đến giờ anh ta luôn coi Thương Lục là mạng của

chính mình, cái mạng này của anh ta mà biến mất thì không phải là ép anh ta phát điên luôn sao? Hơn nữa cô và Cận gia đã sớm không còn liên quan gì đến nhau, mọi khổ sở cô phải chịu đều bắt nguồn từ Thương Lục, vì sao cô phải giúp cô ấy cơ chứ?

***

Bát Bát: Biển lớn sắp đến:)))

Truyền kỳ về nam chính đỗ vỏ trong truyền thuyết bắt đầu từ đây, Hàn Thanh cũng chuẩn bị chịu ngược kkkkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Cách Tự Cứu Tốt Nhất Là Kéo Anh Cùng Xuống Nước

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân nhíu mày. "Chị cũng biết Cận Hàn Thanh là người cẩn trọng như thế nào, em thật sự không có bản lĩnh đưa chị đi."

"Tôi đã nghĩ cách rời khỏi anh ta, nhưng vì tôi không quen thuộc địa hình xung quanh nên dù có chạy ra được cũng không biết nên đi đâu."

Cô Tân Tân nhìn Thương Lục, hôm nay cô ấy mặc chiếc váy len đơn giản, cổ áo hơi trễ làm nổi bật lên chiếc cổ xinh đẹp, khuôn mặt tinh khiết và ngũ quan tinh xảo, Cô Tân Tân không khỏi dõi mắt. "Không phải em không muốn giúp chị, mà sự thật là rất khó. Em cũng không có cách nào giải cứu chị đi, hơn nữa Cận Hàn Thanh cũng rất nhanh sẽ tìm ra, đến lúc đó đến cả em anh ta cũng sẽ không buông tha."

Trong mắt Thương Lục lộ ra tuyệt vọng, không thể trông cậy vào Thương gia, những người bạn trước đây cũng đã sớm không còn đến thăm cô ấy. Thương Lục cảm giác được bản thân hiện tại không khác gì một con chim hoàng yến nhốt trong lồng, nơi nào cũng đừng hòng đi được.

Cô Tân Tân khẽ nắm tay thành quyền, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói của Tống Vũ Ninh, "Còn chưa xong à?"

Cố Tân Tân mở ra một khe nhỏ, hướng về phía Tống Vũ Ninh nói, "Chị về trước đi."

"Làm sao thế?"

"Nghe lời em, nhanh!"

Tống Vũ Ninh thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô thì vội vàng đi sang gian bên cạnh sau đó cũng đóng cửa lại.

"Chị đâu, vì sao chị lại nhất định muôn đi?"

"Tôi đã biết chuyện trong hai năm bẩn thân phát điên anh ta chơi đùa bên ngoài thế nào rồi, còn dẫn về nhà không ít phụ nữ, tôi thật sự không thể nào tiếp tục sống cùng anh ta nữa. Nếu tôi nói rõ với anh ta thì đoán chắc anh ta càng không để tôi đi. Nhưng tháng ngày đó quá giày vò, tôi thật sự phải đi."

Cố Tân Tân do dự. "Chị muốn rời đi ngay hôm nay sao?"

"Ừ, tôi đã phải chờ cả tháng trời mới có được một cơ hội ra khỏi cửa, nhưng chỉ dựa vào chính mình thì tôi không thể trốn thoát."

Cố Tân Tân chuyển tầm mắt về lại khuôn mặt cô ấy, "Chị có thể nói Cận Ngụ Đinh giúp mà."

"Tôi không tin anh ấy."

Cố Tân Tân có chút bất ngờ với câu trả lời đó, "Chị..... chị không tin anh ta?"

"Bọn họ là anh em ruột thịt, hơn nữa tôi còn chưa bao giờ sống một mình. Anh ấy nhất định sẽ do dự, hoặc là sẽ nói tôi cân nhắc, tôi thật sự không có nhiều thời gian để thuyết phục anh ấy."

Trong tình huống cấp bách như vậy, Cố Tân Tân cũng không biết phải làm sao. Giọng nói của Tống Vũ Ninh đột nhiên từ trên đỉnh đầu

của hai người truyền vào tai. "Tân Tân, em điên rồi, Cận gia hại em như vậy còn chưa đủ sao hả?"

Cố Tân Tân ngẩng đầu lên, Tống Vũ Ninh còn đang nầm nhoài trên vách ngăn, trái tim cô suýt chút nữa thì nhảy ra ngoài.

Bên ngoài lại truyền đến giọng nói của tiểu Vu, "Cận phu nhân?"

"Tôi còn chưa xong đâu." Thương Lục vội vàng trả lời.

"Chị cho em nửa giờ suy nghĩ sau đó quay lại đây, nếu như em có thể nghĩ ra cách giải quyết vẹn toàn đôi bên thì sẽ mang chị đi, nếu không được thì cũng sẽ báo cho chị một tiếng."

Thương Lục cũng biết yêu cầu của mình quá đột ngột, Cố Tân Tân có thể đồng ý với cô ấy sẽ suy nghĩ là đã hết lòng hết dạ rồi.

"Được."

Cố Tân Tân xoay người đẩy cửa ra, "Chị ra ngoài trước đi."

Thương Lục nhắc chân lên đi ra ngoài, Cố Tân Tân lập tức đóng cửa lại sau đó ấn nút xả nước che mắt tiểu Vu bên ngoài. Thương Lục đi ra, tiểu Vu đang đứng trước gương sửa sang lại tóc tai, vừa nhìn thấy cô ấy đi tới thì lập tức tiến lên. "Phu nhân làm gì mà chậm thế?"

Thương Lục ôm bụng, đưa tay ra trước vòi nước, tiểu Vu quan tâm hỏi. "Không sao chứ?"

Cô ấy rửa tay xong xuôi, vòi nước còn chưa tắt đã bước ra ngoài.

Cố Tân Tân nghe tiếng bước chân đã đi xa mới mở cửa, Tống Vũ Ninh đang đứng bên ngoài chờ. "Chị phải nhắc nhở em một câu, em tuyệt đối đừng làm chuyện ngốc nghếch."

"Chị cảm thấy em không nên giúp chị ấy?"

"Em việc gì phải giúp cô ta?"

Cố Tân Tân đứng trước gương, vừa rửa tay vừa nói. "Em không chịu được sự tuyệt vọng trong mắt chị ấy. Người thân thiết nhất hại sảy thai, đến cả nhà của mình cũng không thể quay về, ở bên cạnh Cận Hàn Thanh thì hai ba ngày lại phải chịu đủ mọi kích thích....."

Tống Vũ Ninh ngắt lời cô. "Nhưng chuyện này và em thì có liên quan gì đây?"

Cố Tân Tân trầm mặc một chút, "Từng ấy thời gian ở Cận gia em cũng đã hiểu được một phần cuộc sống của chị ấy. Dù em đúng là bị hại đến thảm, nhưng ít nhất còn có thể mở miệng khóc lóc kẽm lề, nhưng Thương Lực thì không giống vậy. Không những không thể, mà sau khi biết mình bị hại cũng không có cách nào để phản đòn. Em không thể giúp cô ấy sống tốt hơn, nhưng ít nhất thì có thể giúp cô ấy rời khỏi Cận Hàn Thanh."

Tống Vũ Ninh nghe vậy thì tức giận đến mức không nói ra lời, chống một tay lên bồn rửa tay. "Chị nghĩ em đủ hiểu rõ con người Cận Hàn Thanh hơn cả chị, có cần phải mang chính mình ra thử nghiệm như vậy không hả? Một khi anh ta biết em mang theo vợ mình bỏ trốn, chị dám chắc em sẽ rất thảm, đến lúc đó dù bên cạnh em có mười chị thì cũng không thể bảo vệ cho em an toàn."

Trong lòng Cố Tân Tân dĩ nhiên cũng rõ ràng, cô vẩy vẩy nước trên tay, "Đi, về trước đã rồi nói."

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, Cố Tân Tân liếc quanh bốn phía. Nơi này chỗ nào cũng có camera giám sát, nhất cử nhát động nhất định là đều bị quay lại không sót một chi tiết."

Vì sợ bị Cận Hàn Thanh ngồi phía trước nhìn thấy nên lúc đi vào Cố Tân Tân và Tống Vũ Ninh hết sức giảm thấp sự tồn tại của mình lại.

Hai người ngồi xuống chỗ của mình, Cố Tân Tân hiện tại đã triệt để không có tâm tư mà xem màn nhạc kịch trước mắt.

Thời gian của cô không có nhiều, một khi màn kịch này kết thúc thì Thương Lục cũng sẽ phải đi về.

Tống Vũ Ninh khẽ đá chân cô, "Em đừng quên mục đích đến đây hôm nay của chúng ta."

Cô không nói lời nào, nhưng hai mắt không ngừng nhìn bốn phía xung quanh, bộ dáng cực kỳ không chịu ngồi yên. Tống Vũ Ninh cực kỳ đau đầu, chuyện này đích thực chính là một phiền phức lớn, có thể mặc kệ thì tốt rồi, nhưng Cố Tân Tân lại nhất quyết muốn ôm vào người.

Muốn tránh camera rồi mang Thương Lục đi thật sự là chuyện khó hơn cả lên trời, từ phòng chiếu này đến bãi đậu xe cũng là dài vô tận, dù có đi thang máy thì cũng có camera giám sát.

Trong thời gian ngắn như vậy, dù Cố Tân Tân có thể mang Thương Lục rời đi thì e là còn chưa chạy được bao xa đã bị Cận Hàn Thanh đuổi theo chặn lại, đến lúc đó phiền phức mới thực sự bắt đầu.

Tống Vũ Ninh còn đang nhỏ giọng khuyên nhủ Cố Tân Tân, "Em đừng quản chuyện không đâu. Bọn họ là vợ chồng, dù có bị bắt lại cô ta cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng em thì khác, lúc trước em và anh ta còn có mối thù sâu thế nào, em không sợ anh ta sẽ bóp chết mình sao hả?"

Hai người đè thấp giọng nói hét mức có thể, lúc nói chuyện đều kè sát tai của đối phương mà nói, cũng không biết là đang bàn chuyện gì bí mật lắm. Cận Ngụ Đinh ngồi phía sau không nhịn được nhìn chầm chằm, có lời gì không thể chờ đến lúc về rồi nói hay sao mà phải ngay ở chỗ này làm cái bộ dạng thì thầm to nhỏ vậy chứ.

Người đàn ông đá lên lưng ghế Cố Tân Tân, cô quay đầu lại nhìn anh.

Cận Ngụ Đình hơi nghiêng người về phía trước, "Có biết phép tắc lịch sự tối thiểu nơi này không thế?"

Cố Tân Tân cũng không có tâm trạng tranh luận với anh, hơn nữa nói chuyện ở chỗ này cũng là không đúng. Cô xoay người, suy nghĩ một chút, đột nhiên quay phắt lại, ánh mắt thẳng tắp chiếu lên người Cận Ngụ Đình.

Người đàn ông hơi rũ mi mắt, ánh mắt này của cô đột nhiên khiến anh nỗi da gà. "Có chuyện?"

Cố Tân Tân không lên tiếng, quay về tư thế ban đầu.

Thương Lục ngồi phía trước, trái tim treo lơ lửng, mà Cận Hàn Thanh ngồi bên cạnh vẫn chăm chú xem biểu diễn trên sân khấu. Hiếm khi anh ta mới có cơ hội đưa Thương Lục đi ra ngoài thả lỏng nên rất tận lực hưởng thụ khoảng thời gian này, nhất định là làm sao cũng không thể ngờ được trong đầu Thương Lục thật ra đều là suy nghĩ làm thế nào để rời khỏi mình.

Thương Lục nắm nhẹ hai tay lại, ngón tay ngắt mạnh mu bàn tay. Lúc trước cô ấy từng nghe được từ miệng Tần Chi Song những chuyện Cận Hàn Thanh đã từng làm với Cố Tân Tân, sau khi cô ấy bị sẩy thai tất cả mọi mũi nhọn đều chĩa về phía Cố Tân Tân, còn khiến cho Cố Tân Tân gánh trên lưng tội danh ăn cắp ý tưởng. Khi ấy đến ngay cả lời khuyên của Tần Chi Song mà Cận Hàn Thanh cũng không nghe, đến mức khiến cho bà sơ anh ta sẽ làm chuyện cực đoan với cô.

Thương Lục nghĩ đến đây, chút hi vọng le lói trong lòng phút chốc vụt tắt, Cố Tân Tân sẽ giúp cô ấy sao?

Dù sao cô ấy cũng từng gián tiếp hại Cố Tân Tân, cô phải hận cô ấy mới phải.

Nhưng Thương Lục thật sự không còn biết phải tìm ai để cầu xin sự giúp đỡ nữa, nếu như ngày hôm nay cô ấy không tận dụng cơ hội này thì không biết còn phải chờ đợi đến bao giờ.

Cận Hàn Thanh đột nhiên khoác tay lên vai Thương Lục, cơ thể cũng hướng về phía cô ấy. "Hay không?"

Cô ấy yên lặng nhìn phía trước không lên tiếng, Cận Hàn Thanh kéo một tay cô ấy về phía mình, ngón tay dịu dàng vuốt ve mu bàn tay Thương Lục.

Cố Tân Tân ngồi phía sau, đầu ngón tay gõ nhẹ lên đùi, một hồi sau đột nhiên đẩy người muốn đứng dậy, Tống Vũ Ninh nhanh tay nhanh mắt đè lại cổ tay cô. "Em đi đâu đấy?"

"Mặc kệ, cứ mang chị ấy ra ngoài đã rồi nói tiếp."

"Em điên thật rồi," Tống Vũ Ninh thật sự không hiểu vì sao Cố Tân Tân phải làm như vậy. "Dù em có mặc kệ thì cũng không có ai nói gì được em cả đâu."

"Em có cách, chị phải tin em."

Cố Tân Tân đẩy tay Tống Vũ Ninh ra. "Đi, chị đi theo em."

"Em....."

Cố Tân Tân cầm túi đứng dậy, Tống Vũ Ninh không kéo lại được, không còn cách nào khác là đuổi theo.

Thương Lục vẫn luôn chú ý tình hình xung quanh, vừa mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Cố Tân Tân đi ra ngoài thì trong lòng không khỏi dâng lên hi vọng, dù Cố Tân Tân có tính toán thế nào, chí ít cô cũng đã đồng ý sẽ cho cô ấy một cái đáp án.

Thương Lục đẩy tay Cận Hàn Thanh ra, "Đau bụng."

"Sao lại thế?" Cận Hàn Thanh lập tức lo lắng nhìn cô ấy.

"Muốn vào nhà vệ sinh."

Thương Lục dễ dàng thoát khỏi Cận Hàn Thanh, dù sao phía sau vẫn có tiểu Vu đi theo. Hai người đi đến gần nhà vệ sinh, tiểu Vu lại tiếp tục đứng bên ngoài chờ. Thương Lục bước nhanh vào trong, thấy có một cánh cửa mở ra. Cô ấy bước nhanh đến, thấy Cố Tân Tân và Tống Vũ Ninh đang đứng bên trong.

Tống Vũ Ninh bực mình ném cho cô ấy một ánh mắt khó chịu, Cố Tân Tân đẩy nhẹ cánh tay cô ấy. "Chị ra ngoài nghĩ cách kéo tiểu Vu đi đi."

"Chị? Chị thì có cách gì được?"

"E là sẽ rất khó," Thương Lục khẽ nhíu mày, "Trừ lúc vào nhà vệ sinh ra, còn lại gần như là lúc nào tiểu Vu cũng theo sát tôi không rời."

Cố Tân Tân ngẫm nghĩ một chút, "Vậy thì chị nghĩ cách đẩy cô ta ra vài phút là được rồi."

Tống Vũ Ninh bị đẩy ra ngoài, hết sức không tình nguyện, thế nhưng Cố Tân Tân đã cương quyết muốn đâm đầu vào lửa, cô ấy không kéo lại được, chỉ có thể bất đắc dĩ phối hợp theo.

Tiểu Vu chờ ở bên ngoài, điện thoại bỏ trong túi quần, Tống Vũ Ninh đi đến bên cạnh cô ấy, tay phải duỗi ra sau đó người không biết quỷ không hay thu về. Có người đi tới, rửa tay xong rồi đi lướt qua hai người ra ngoài.

Đợi người kia đi ra khỏi cửa, Tống Vũ Ninh đếm nhầm mấy tiếng, sau đó mới chậm chạp đi đến bên cạnh tiểu Vu, vỗ vỗ vai cô ta.

"Vừa rồi có người trộm điện thoại của cô đó."

"Gì cơ?" Tiểu Vu giật mình nhìn về phía cô ấy, Tống Vũ Ninh chuyển tầm mắt ra ngoài cửa, "Thật đấy, chính là cái người vừa mới

ra ngoài kia kìa."

Tiểu Vu nghi ngờ mò vào trong túi tìm kiếm, quả nhiên là không còn.

Cô ấy theo bản năng đuổi ra ngoài, nhìn thấy người kia còn chưa đi xa, thầm nghĩ khoảng cách ngắn như vậy nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, Thương Lục nhất định sẽ không thể chạy loạn.

Tiểu Vu ba chân bốn cẳng chạy ra, Tống Vũ Ninh thấy vậy thì nhanh chóng lên tiếng. "Được rồi."

Cố Tân Tân đi ra cửa trước thăm dò bên ngoài, thấy tiểu Vu đã đuổi kịp người kia, tiếng cãi vã rất nhanh truyền đến tai bọn họ. "Trả điện thoại lại cho tôi."

Cố Tân Tân cầm tay Thương Lục bước nhanh ra ngoài, hai người nhanh chóng đi về hướng ngược lại, tiểu Vu còn đang bận rộn lôi kéo với người kia nên căn bản là không nhìn thấy.

Ba người tiến vào thang máy, Thương Lục vẫn có thể thấy được bóng người của tiểu Vu, liền vội vàng tránh sang bên cạnh.

Trái tim Cố Tân Tân không ngừng gia tốc, căng thẳng muôn chêt. Cô vội vàng rút điện thoại ra, ngón tay gõ trên bàn phím run rẩy, gõ sai mấy lần mới xong.

Cận Ngụ Đinh vẫn còn ngồi bên trong, điện thoại rung lên, anh rút ra liền nhìn thấy thông báo Cố Tân Tân gửi tin nhắn cho mình.

Khóe miệng vốn dĩ là đang cong lên, nhưng sau khi đọc được nội dung thì lập tức cứng đờ.

Cố Tân Tân gửi tin nhắn cho anh, nội dung cực kỳ đơn giản, chỉ có một câu nói. "Tôi sẽ mang Thương Lục đi."

Điên rồi!

Cận Ngụ ĐÌnh nóng nảy tìm kiếm Thương Lục, quả nhiên vị trí bên cạnh Cận Hàn Thanh đã trống không.

"Mau dẫn cô ấy về đây!" Cận Ngụ ĐÌnh vừa nhăn lại vừa bước nhanh ra ngoài.

Cố Tân Tân liếc điện thoại, không trả lời, thang máy đi thẳng xuống tầng một, Thương Lục bám sát Cố Tân Tân, cũng không dám nhìn lung tung.

Cận Ngụ ĐÌnh đi ra ngoài, từ rất xa đã nghe được tiếng cãi vã, trong đó mơ hồ có thể thấy được giọng của tiểu Vu. Anh không nghĩ được nhiều, vội vàng gọi cho Cố Tân Tân.

Ba người ngồi vào trong xe, Cố Tân Tân để Thương Lục khom người xuống, tận lực tránh không cho người bên ngoài nhìn thấy. Điện thoại rung lên, cô lập tức ấn nghe, bên kia truyền đến tiếng gầm của Cận Ngụ ĐÌnh. "Cố Tân Tân, em không muốn sống nữa phải không? Mau dẫn Thương Lục về!"

Cố Tân Tân căng thẳng đến cực điểm, "Là Thương Lục muốn tôi dẫn chị ấy đi, anh cũng biết chị ấy đã tỉnh lại rồi mà, chị ấy là người rõ ràng hơn ai hết bản thân đang muốn làm gì."

"Em mau đưa cô ấy về đây trước khi quá muộn."

Cố Tân Tân nhìn theo chiếc xe đang chầm chậm ra ngoài, tận lực khiến bản thân mình tỉnh táo lại, "Không, đã muộn rồi, người đã bị tôi mang đi. Nhưng camera xung quanh sảnh đã quay lại được toàn bộ hình ảnh của chúng tôi, tôi biết Cửu gia nhất định sẽ có cách. Thời gian có thể cho anh không nhiều lắm nhưng anh cứ coi như là giúp tôi một chuyện này đi, cảm ơn trước."

Cận Ngụ ĐÌnh tức giận đến mức hận không thể đập nát chiếc điện thoại trong tay. "Em -----"

Cố Tân Tân dứt khoát ngắt máy, đây là cách duy nhất cô có thể nghĩ ra, chuyện này có thể thành công hay không còn phải dựa vào Cận Ngụ Đinh rồi.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Nỗi Giận Đùng Đùng Tìm Đến Tận Cửa

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thấy bên kia truyền đến tiếng tút tút, lúc gọi lại Cố Tân Tân cũng không nhận nữa.

Hiện tại anh cũng không có thời gian mà tức giận, cô cứ như vậy ném lại một đám hỗn loạn cho anh rồi chạy, lẽ nào chưa từng nghĩ việc làm này của mình sẽ khiến mọi chuyện phức tạp đến thế nào?

Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ lại, cũng đúng thôi, cô mà nghĩ được thì còn dám mang theo Thương Lục chạy loạn chắc?

Cận Hàn Thanh nhất định sẽ kiểm tra camera giám sát, một khi tra ra Cố Tân Tân, anh thấy là cái mạng nhỏ của cô cũng không khác gì ném cho chó ăn là mấy.

Cận Ngụ ĐÌnh không do dự nữa, xoay người đi về hướng ngược lại, bước nhanh vào thang máy sau đó bấm tầng cao nhất.

Xe chạy băng băng trên đường, Thương Lục vẫn nằm nhoài bất động, Tống Vũ Ninh liếc cô ấy một cái sau đó lên tiếng. "Cho xuống chỗ này đi, phía trước là ga tàu rồi."

"Không được." Cố Tân Tân không chút nghi ngờ từ chối. "Chị ấy nhất định là đến cả thẻ căn cước cũng không mang theo bên mình thì có thể đi đâu chứ? Mà dù có chạy đi được thì cũng sẽ vì không

quen với cuộc sống bên ngoài mà chật vật, lại nói nếu như Cận Hàn Thanh cho người tra tên hành khách là sẽ biết chị ấy đi đâu rồi."

"Vậy em nói đi, em muốn mang cô ta đi đâu?" Tống Vũ Ninh thật sự không muốn Cố Tân Tân dính vào vũng nước đục này.

"Về nhà trước đã."

Tống Vũ Ninh càng ngày càng bị cô dọa cho khiếp sợ. "Em..... em muốn mang cô ta về nhà?"

"Bây giờ ở đâu cũng không an toàn, mang về rồi tính tiếp."

Mọi chuyện Tống Vũ Ninh vẫn là phải nghe theo Cố Tân Tân, cần khuyên thì cũng đã khuyên rồi, nếu như Cố Tân Tân vẫn cương quyết thì cô ấy cũng hết cách.

Tiểu Vu lôi kéo với đối phương một hồi, người kia thầm nghĩ đụng phải kẻ thần kinh. "Ai lấy trộm điện thoại của cô chứ. Cô nói cho rõ ràng, hơn nữa cô nhìn tôi đi, chiếc ví nhỏ này thì đụng được cái gì hả?"

Người phụ nữ đó vừa nói xong thì kéo khóa ra để cho tiểu Vu nhìn vào trong, lại móc cả túi quần lộn ngược ra, cuối cùng đưa hai tay đến trước mặt tiểu Vu, "Thấy điện thoại của cô không?"

"Không thể nào." Tiểu Vu soát lại một lượt trên người mình, điện thoại đúng là đã mất, mà vừa rồi trong đó cũng chỉ có người phụ nữ này đi ra ngoài.

"Có phải cô còn đồng bọn đi cùng không?"

"Đúng là bệnh thần kinh!" Người phụ nữ tức giận nhắc chân bỏ đi. "Tôi đến đây là vì muốn trộm điện thoại của cô? Cô thấy tôi còn thiếu chút tiền đó sao?"

Tiểu Vu còn muốn kéo lại, đổi phương lập tức hất văng tay cô ấy ra. Tiểu Vu cũng không dám tiếp tục đuổi theo, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo mà quay lại, dù sao Thương Lục vẫn còn ở trong đó.

Tiểu Vu quay lại nhà vệ sinh, càng nghĩ càng bức mình, nghĩ thầm lát nữa nhất định phải báo cảnh sát. Cô ấy đứng bên ngoài thêm một lúc nữa, sau đó nâng cao giọng gọi. "Cận phu nhân, phu nhân xong chưa?"

Bên trong không có ai trả lời lại, tiểu Vu cảm thấy không đúng, cô ấy đi vào trong hai bước. "Cận phu nhân, nghe thấy thì đáp lại tôi một tiếng đi ạ."

Xung quanh không có lấy một tiếng đáp lại, tiểu Vu gấp đến mức chạy vội vào trong. Mấy cánh cửa mở đều không có ai, cô ấy đi vào trong cùng, thấy giống như bên trong có người thì lập tức không do dự giơ tay gõ nhẹ lên cánh cửa. "Cận phu nhân?"

"Ai vậy!" Bên trong truyền ra giọng nói xa lạ, tiểu Vu sợ đến mức rụt vội tay về. Cô ấy tìm trong đó thêm một vòng nữa, vẫn không hề thấy bóng dáng Thương Lục đâu.

Tiểu Vu hồn vía đã sớm lén mây quay lại nơi Cận Hàn Thanh đang xem nhạc kịch, cô ấy hiện tại chỉ có thể hi vọng Thương Lục đã tự quay về, thế nhưng đứng từ phía xa nhìn lại liền có thể thấy được hai ghế bên cạnh Cận Hàn Thanh đều trống không.

Tiểu Vu thật sự rất muốn khóc, mang theo vành mắt đỏ ửng tiến lên, hai chân dần nhũn ra. Cận Hàn Thanh vốn dĩ ch襍 ch襍 lại nhìn ra ngoài cửa, tiểu Vu bước vào đúng lúc anh ta quay đầu lại, vừa thấy một mình tiểu Vu đi vào thì sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi.

"Cận tiên sinh....." Tiểu Vu vừa nói được ba chữ này nước mắt liền chảy ròng ròng.

"Thương Lục đâu?" Sóng lưng Cận Hàn Thanh lạnh toát, lo lắng đứng dậy.

"Tôi không thấy phu nhân trong nhà vệ sinh."

Cận Hàn Thanh vừa nóng nảy vừa điên tiết. "Không phải là cho cô đi theo cô ấy hả? Làm sao lại không thấy?"

"Tôi..... điện thoại của tôi bị trộm, tôi đuổi theo đòi lại, nhưng đến lúc quay về....."

Cận Hàn Thanh đẩy cô ta bước nhanh ra ngoài, hai người đi ra đến hành lang, người đàn ông lúc này mới nâng cao giọng hỏi. "Tìm hết trong nhà vệ sinh chưa?"

"Rồi ạ, phòng nào cũng đã tìm qua."

"Xung quanh thì sao?"

Tiểu Vu run rẩy kịch liệt, "Tôi nóng lòng muốn quay về báo cho ngài nên chưa đi tìm."

Cận Hàn Thanh cố gắng tự trấn an bản thân, nghĩ đến chuyện lần trước ở trung tâm thương mại, đoán chừng Thương Lục chỉ là bị lạc đường thôi, "Chia nhau ra tìm."

"Vâng."

Thế nhưng dù Cận Hàn Thanh đã tìm bốn phía xung quanh một lượt thì vẫn không thấy bóng dáng Thương Lục, trên mặt anh ta tràn ngập lo lắng, vội vàng gọi điện cho Cận Ngụ Đinh.

Người đàn ông nhận được điện thoại, vừa nhìn biểu hiện trên màn hình liền không chậm trễ một phút ấn nghe. "A lô."

"Không thấy Thương Lục."

Giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh có chút chập trùng, "Xảy ra chuyện gì?"

"Chú mau đến đây đi."

"Được."

Cận Hàn Thanh đứng trong sảnh, vừa thấy Cận Ngụ ĐÌnh từ trong thang máy đi ra liền vội vàng đi lên hai bước. "Không phải chú cũng đang xem à?"

"Không Thành vừa mang tài liệu khẩn đến muộn em ký tên nên em ra bãi đỗ xe một chút. Xảy ra chuyện gì? Sao lại không thấy Thương Lục?"

Khuôn mặt Cận Hàn Thanh tái xanh. "Đi vào nhà vệ sinh một chuyến, điện thoại của tiểu Vu bị trộm nên đuổi theo người ta, lúc quay lại thì đã không thấy Thương Lục đâu rồi."

"Đây là nơi nào, sao có thể có thành phần trộm cắp?"

Cận Hàn Thanh nhìn về phía tiểu Vu, "Chính cô phát hiện ra mất điện thoại?"

"Không, không phải. Có người nói cho tôi biết."

"Ai?"

Tiểu Vu cẩn thận nghĩ lại, lúc đó phản ứng đầu tiên của cô ấy chính là tìm điện thoại trong túi, sau khi phát hiện ra túi trống rỗng thì lập tức đuổi theo người kia, thật sự không nhớ ra nỗi bộ dạng người phụ nữ nhắc nhở mình ra sao. "Tôi..... tôi không để ý."

"Cô -----"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì không khỏi thở ra một hơi, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn vô cùng nghiêm túc, "Xem ra chuyện chị dâu mắng tictich không có đơn giản như vậy, nếu cô ấy là tự mình đi thì chắc

chắn sẽ không đi được xa. Bốn phía chỗ này đều có camera, chúng ta đã kiểm tra thử trước đã."

Cận Hàn Thanh hung hăng lườm tiểu Vu một cái, cô ấy hiện tại như chim sợ cành cong, gần như bị dọa chết rồi. Mỗi lần đưa Thương Lục ra ngoài đều phải lo lắng đề phòng, chỉ lo sẽ xảy ra chuyện.

Bọn họ cùng đi vào phòng giám sát, Cận Ngụ Đinh đứng bên cạnh Cận Hàn Thanh, yên lặng nghe anh ta nói chuyện với người quản lý. Đôi phương bày ra bộ dạng khó xử. "Thật ngại quá Cận tiên sinh, hệ thống camera giám sát của cả tòa nhà này đã hỏng rồi, hai ngày nay đang sửa chữa....."

"Cậu nói cái gì?"

"Ngài xem biên bản đây. Hệ thống hôm qua xuất hiện vấn đề, hiện tại còn đang gấp rút sửa chữa."

Cận Hàn Thanh hất văng cuốn sổ của anh ta ra, "Có một người vừa mới mất tích ở chỗ này đây, vậy mà cậu lại nói với tôi camera giám sát hỏng rồi? Cậu muốn chết có phải hay không hả?"

"Chuyện này đâu có liên quan gì đến chúng tôi chứ."

Cận Ngụ Đinh đe cánh tay Cận Hàn Thanh xuống, "Chuyện quan trọng bây giờ là tìm ra chị đâu, nếu camera đã hỏng rồi thì chúng ta phải nghĩ cách khác."

Cận Hàn Thanh đi ra ngoài, nỗi lo sợ không tên trong lòng không ngừng trào lên mãnh liệt, "Cô ấy có thể đi đâu chứ? Không tìm được anh nhất định cô ấy sẽ rất sợ hãi. Anh đã cho cô ấy học thuộc số điện thoại của mình, nhưng cô ấy cũng không có điện thoại....."

"Anh hai, anh đừng sốt ruột."

"Sao có thể không sốt ruột?" Yết hầu Cận Hàn Thanh khẽ lăng.
"Biết đâu là vì có người muốn hại cô ấy, có phải cô ấy đã xảy ra
chuyện gì đó rồi không?"

"Bây giờ em lập tức gọi người đến, lục soát lại một lượt tòa nhà
này thử xem sao."

Tiểu Vu ngồi xổm một bên khóc, sợ hãi chồng chất sợ hãi, nếu
Thương Lục thật sự mất tích thì chưa biết chừng Cận Hàn Thanh sẽ
lột da cô ấy mất.

Xe của Cố Tân Tân chậm chậm rẽ vào trong sân, dừng lại trước
cửa lớn, cô đi xuống trước.

Thương Lục đi phía sau, Tống Vũ Ninh cũng theo vào trong, Cố
Tân Tân giúp Thương Lục lấy ra một đôi dép lê mới, "Đổi dép trước
đã."

"Cám ơn."

Cô dẫn Thương Lục vào phòng khách, đợi cô ấy ngồi xuống rồi
nói người giúp việc mang trà ra.

"Chị dâu, bệnh của chị đã khỏi hoàn toàn rồi sao? Có cần đi bệnh
viện kiểm tra lại không?"

Thương Lục khẽ lắc đầu, "Không cần."

"Tân Tân, em thật sự không chú ý thấy? Ngộ nhỡ Tu tiên sinh
nghe được em gọi cô ta là chị dâu, trong lòng ngài ấy sẽ nghĩ gì
chứ?"

Cố Tân Tân biết Tống Vũ Ninh còn đang tức giận, dù sao chuyện
này cũng quá nguy hiểm, "Em đã nói rồi, anh ấy không có dễ tức
giận vậy đâu."

Thương Lục hướng về phía Cố Tân Tân khẽ cười. "Cô có thể gọi tên của tôi."

"Được."

Cố Tân Tân nhìn đồng hồ. "Cận Hàn Thanh nhất định là sắp điên rồi, cũng không biết mọi chuyện đã xử lý đến đâu."

"Cô mang tôi về nhà mình, ngộ nhỡ bị anh ta tìm ra....."

Cố Tân Tân dĩ nhiên cũng sợ. "Yên tâm, em đã nói Cận Ngụ Đình giúp rồi."

"Cô nói với anh ấy rồi hả?"

"Chỉ dựa vào một mình em thì thật sự là hết cách, chỉ có thể tiền trảm hậu táu, em tin là Cận Ngụ Đình sẽ không nói cho Cận Hàn Thanh biết. Ở đó có camera giám sát, cũng chỉ có anh ta mới có thể xử lý chuyện đó."

Tống Vũ Ninh nghe vậy thì sắc mặt càng thêm nghiêm túc, làm như vậy không phải là loạn càng thêm loạn sao?

"Bây giờ trong nhà cũng chỉ có một mình em, trên phòng có mấy phòng trống. Em sẽ nói người giúp việc dọn một phòng cho chị."

"Tân Tân, cảm ơn."

Cố Tân Tân cười khẽ. "Có thành công hay không còn chưa biết được, ngộ nhỡ Cận Hàn Thanh tìm được đến nơi thì e là sau này chị càng có thêm nhiều rắc rối."

Thương Lục dĩ nhiên đã nghĩ đến hậu quả, "Nếu anh ta tìm ra được thì cứ nói cho anh ta biết tôi đã khôi phục là được."

Cố Tân Tân hiểu được hàm ý trong lời nói của cô ấy. Thương Lục sẽ không để cô chịu liên lụy, nếu thật sự đi đến bước đường cùng thì cô ấy sẽ để cho Cận Hàn Thanh biết rằng là do bản thân tự

nguyệt, mà cách duy nhất chứng minh cô ấy tự nguyện cũng chỉ có mình Thương Lục làm được thôi.

Tống Vũ Ninh không còn sức chen vào giữa. Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ.

Mãi cho đến chiều tối, cả một tòa nhà lớn gần như đã bị lục tung nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng Thương Lục.

Cận Hàn Thanh càng ngày càng điên cuồng, giống như một con thú hoang bị vây hãm không ngừng tìm kiếm bốn phía. Cận Ngụ Đinh biết trong lòng anh ta hẳn là nóng như lửa đốt, nhưng lúc này anh cũng chỉ có thể lửa Cận Hàn Thanh. Một khi để cho anh ta biết chuyện này có liên quan đến Cố Tân Tân, ngày tháng sau này chỉ sợ cô sẽ không có một ngày an ổn.

Cận Hàn Thanh gần như muốn phát điên rồi, gặp ai cũng đưa ảnh của Thương Lục ra cho bọn họ xem, nhưng khi đó mọi người đều đang theo dõi vở kịch trên sân khấu, làm sao có khả năng gặp được chứ?

Cận Ngụ Đinh đi lên vài bước. "Anh hai, bức ảnh này nếu để người ta nhìn thấy được, e là tin tức chị dâu mất tích sẽ bị truyền đi....."

"Anh không quản được nhiều như vậy," Cận Hàn Thanh vịn một tay lên thang máy bên cạnh. "Không thấy Thương Lục, trong đầu anh toàn là trường hợp xấu nhất có thể xảy ra với cô ấy. Lão Cửu, chú nói xem hiện tại cô ấy thế nào rồi? Còn sống không?"

"Sẽ không tệ đến mức đó."

"Không thì có thể là gì?" Cận Hàn Thanh đã hoàn toàn mất đi phong thái lãnh đạm ngày thường, "Bản thân cô ấy chắc chắn sẽ không nghĩ muốn rời đi. Cô ấy biết anh sẽ lo lắng, hơn nữa cô ấy cũng không có nơi nào để đi, người duy nhất cô ấy có thể dựa chỉ có anh thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn hết mọi thống khổ trên mặt anh ta vào mắt, Cận Hàn Thanh nói như vậy đều là vì anh ta không biết được Thương Lục đã tỉnh lại.

"Tiếp tục tìm đi."

Cận Hàn Thanh ngồi phịch xuống, "Anh không tin cô ấy đã xảy ra chuyện, anh nhất định phải tìm cô ấy trở về."

Cận Ngụ ĐÌnh nhấc mi mắt nhìn ra xa, chờ đến khi Cận Hàn Thanh lấy lại tinh thần nhất định sẽ nghĩ đến kiểm tra camera giám sát giao thông bên ngoài, chưa biết chừng sẽ bắt gặp bóng người của Cố Tân Tân.

Anh đã gọi cho Cố Tân Tân cả trăm cuộc, thế nhưng không có ai nghe, có lẽ cô cũng rất sợ hãi.

Cận Ngụ ĐÌnh để Khổng Thành ở lại giúp Cận Hàn Thanh, còn mình thì viện cớ đi tìm bạn bè hỏi thăm tin tức.

Chiều tối, Cố Tân Tân đuổi Tống Vũ Ninh về trước, cũng để cho người giúp việc dẫn Thương Lục lên lầu nghỉ ngơi.

Thần kinh của ai cũng căng muôn đứt, chỉ là chuyện đã xảy ra rồi, đành đến đâu tính đến đó vậy.

Cố Tân Tân ngồi trên ghế sô pha, ngoài cửa truyền đến tiếng chuông cửa dồn dập, cô đi tới liếc nhìn, sau đó mở cửa.

Cận Ngụ ĐÌnh nỗi giận dùng dùng đứng bên ngoài, cửa vừa mở ra liền không nói hai lời nhắc chân đi thẳng vào trong.

"Thương Lục đâu?"

Cố Tân Tân đóng cửa lại, đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào phòng khách. "Anh nói nhỏ thôi, chị ấy chắc là đã ngủ thiếp đi rồi."

"Cái gì cơ?" Cận Ngụ ĐÌnh không thể tin nổi quay đầu lại nhìn Cố Tân Tân. "Lúc này rồi mà vẫn còn có tâm tư nghỉ ngơi?"

"Có vấn đề gì sao?" Cố Tân Tân nhếch môi cười. "Trời ban cơn mưa để mẹ tái giá(*), trời có sập xuống thì vẫn còn có núi cao chốn đỡ mà."

(*) hàm nghĩa những gì đã là Thiên ý rồi thì con người không nên và không thể can thiệp

Cận Ngụ ĐÌnh giận dữ bật cười. "Câu này của em, ám chỉ núi cao đó là tôi phải không?"

Cố Tân Tân biết rõ tính của anh, nếu anh thật sự muốn nói cho Cận Hàn Thanh thì sẽ không tìm đến đây. "Bớt giận đi nào, dù sao người tôi giúp cũng không phải ai khác, là Thương Lục đó."

"Thương Lục thì sao?"

Cố Tân Tân giơ tay lên, phẩy phẩy trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Chị ấy là ánh trăng sáng của anh đó nha, tôi cứu cô ấy chính là cứu anh đó."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Người Tôi Hận Là Anh, Không Liên Quan Đến Chị Ấy

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ Đinh bắt được cổ tay Cố Tân Tân, dùng sức siết chặt khiến cô không khỏi kêu đau.

"Buông tay."

"Em đã biết rõ lúc trước tôi và Thương Lục chưa từng có gì cả rồi, hà tất phải lặp đi lặp lại mãi như vậy?"

Cố Tân Tân chỉ chỉ cổ tay mình, dáng vẻ khổ sở cũng có chút làm quá. "Là chính miệng anh nói ra mà cũng quên rồi hả. Được thôi, không nói thì không nói, anh buông tay ra trước."

Cận Ngụ Đinh vẫn không chịu buông, "Em không thấy được bộ dạng của anh hai, nếu em được tận mắt nhìn thấy thì chắc chắn sẽ hối hận vì đã mang Thương Lục đi."

"Vậy thì tôi phải cảm thấy vui vì không thấy rồi, dù sao người cũng đã mang đi. Nếu anh nói cho anh ta thì chắc chắn anh ta sẽ nghĩ rằng tôi muốn hại Thương Lục, hiện tại tôi còn có thể lượn qua lượn lại được như vậy sao?"

"Nếu trong lòng đã rõ ràng, vì sao em phải làm như vậy?" Sức mạnh trong tay Cận Ngụ Đinh ngược lại còn tăng thêm, kéo Cố Tân

Tân sát về phía mình, cô hết đánh rồi đấm lên bả vai rắn chắc của anh, cuối cùng vẫn không có cách nào rút tay về.

"Là Thương Lục yêu cầu tôi dẫn chị ấy đi, ở lại bên cạnh Cận Hàn Thanh phải giày vò như vậy thì vì sao chị ấy không có quyền được bỏ đi chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh đối đầu với ánh mắt của cô, Cố Tân Tân yếu xìu đánh lên mu bàn tay anh, "Đau thật đấy."

Người đàn ông khẽ buông lỏng, Cố Tân Tân vội vàng thu tay về, tay còn lại không nhịn được vuốt nhẹ. "Thương Lục đã biết được rất nhiều chuyện chị ấy đã phải trải qua trong hai năm qua, bao gồm chuyện Cận Hàn Thanh mang phụ nữ về nhà, còn cả làm thế nào để kích thích chị ấy. Anh cảm thấy sau khi tỉnh lại rồi biết được những chuyện như vậy, chị ấy còn có thể ở lại Cận gia sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh đứng tại chỗ không nhúc nhích, Cố Tân Tân xoay người đi về phía ghế sofa. "Nếu đổi lại là tôi thì tôi đã giết chết Cận Hàn Thanh từ lâu rồi. Thật đấy."

"Những chuyện này đều là Thương Lục nói cho em biết?"

"Ừ," Cố Tân Tân ngồi xuống ghế, "Tôi hỏi chị ấy làm thế nào biết được những chuyện đó. Chị ấy nói lúc trước có đặt camera ngụy trang ngay trong phòng, quay lại được rất nhiều. Tôi chỉ nghe thôi đã cảm thấy ghê tởm huống chi là chị ấy phải tự mình chứng kiến những cảnh đó. Cận Ngụ ĐÌnh, anh từng thích Thương Lục là chuyện không thể nào chối cãi, lẽ nào anh dành lòng nhìn chị ấy sống trong giày vò, hoặc là nói, bị chính anh và Cận Hàn Thanh một lần nữa bức điện sao?"

Trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh thấp thoáng tia phức tạp, chậm chạp bước tới rồi ngồi xuống đối diện Cố Tân Tân.

"Nhưng em làm như vậy là quá liều lĩnh. Em có biết nếu như việc này bị lộ ra thì đến mình cũng không giữ được mạng không?"

"Là liều lĩnh, nhưng cũng là cơ hội, Thương Lục không dễ dàng gì mới tìm được cơ hội bước ra khỏi cổng lớn Cận gia. Hơn nữa những lúc ở nhà chị ấy đều bị trói buộc như một "người điên" thực thụ, anh còn hi vọng chúng tôi có đủ thời gian mà vẽ ra một kế hoạch tỉ mỉ kỹ lưỡng sao? Kế hoạch tốt mà không dùng được thì cũng chỉ là giấy vụn bỏ đi."

Trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh có cả trăm lời muốn nói, Cố Tân Tân liếc anh một cái. "Không thì tôi gọi Thương Lục xuống đây."

"Không cần," người đàn ông trầm giọng đáp, "Để cho cô ấy ngủ."

Có lẽ từ sau khi tỉnh lại cho đến giờ thì đây là lần đầu tiên cô ấy được thả lỏng toàn bộ cảm giác mà ngủ một giấc thật ngon.

Hai người cứ ngồi như vậy, cuối cùng vẫn là Cố Tân Tân phải lên tiếng phá vỡ bầu không khí bế tắc. "Tiếp theo anh định làm gì?"

"Lời này phải là tôi hỏi em đây." Tức giận trên mặt Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa tan.

Cố Tân Tân khẽ xoa hai bên mắt, "Tuy là tôi mang chị ấy về nhà, nhưng muốn đưa ra ngoài lại rất khó. Dù sao cũng còn phải tránh khỏi tai mắt của Cận Hàn Thanh, lại phải sắp xếp chu toàn nơi ở cho chị ấy. Chuyện này e là lại phải làm phiền đến anh."

Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi nhìn quanh bốn phía, giống như không nghe lọt lời của Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân gọi hai tiếng, tầm mắt của người đàn ông mới quay lại trên mặt cô, "Em mang Thương Lục về không sợ sẽ bất tiện sao?"

"Ý anh là Tu Tư Mân hả? Anh ấy vừa mới tiếp quản công ty nên mấy ngày nay sẽ không ở Lục Thành, anh yên tâm đi."

Trên mặt Cận Ngụ ĐÌnh lộ ra khinh thường. "Tôi yên tâm cái gì?"

"Không phải là anh sợ Thương Lục bất tiện à?"

Cận Ngụ ĐÌnh buồn bực vung tay, cũng không biết là cô cố ý xuyên tạc hay thật sự nghe không hiểu lời anh nói. "Anh hai sẽ rất nhanh cho người điều tra camera bên ngoài, sau đó điều tra ra được em cũng đến xem nhạc kịch. Em cảm thấy anh ấy có thể liên hệ chuyện Thương Lục mất tích với em hay không?"

"Dù anh ta có nghĩ được ra tôi thì cũng không thể quy việc này là do tôi làm được, anh ta đâu có chứng cứ."

Cận Ngụ ĐÌnh đan hai tay lại với nhau, ngón tay trỏ không ngừng điểm nhẹ giữa trán, "Vì sao em phải giúp Thương Lục?"

"Tôi giúp chị ấy khiến anh ngạc nhiên thế cơ à?"

"Em không hận cô ấy sao?"

Cố Tân Tân nghiêng người về phía trước cầm lấy quả lựu trên bàn, "Người tôi hận là anh, không liên quan gì đến chị ấy."

"Cố Tân Tân -----"

"Rồi rồi, oan oan tương báo tới khi nào mới xong," khóe miệng Cố Tân Tân cong cong, "Như vậy đi, sau khi anh giải quyết xong chuyện này thì coi như chúng ta không ai nợ ai, được chưa?"

Cận Ngụ ĐÌnh luôn cảm thấy lời này có chỗ nào đó không đúng, "Hiện tại ý em là muốn tôi giúp có phải không?"

"Là tôi cho anh giúp nha. Anh tìm được nhân viên bán hàng kia, cũng đã nói anh hối hận rồi, mà điểm quan trọng nhất trong chuyện này chính là anh đã trách oan tôi. Bây giờ anh chỉ cần đưa Thương Lục đi thì tôi sẽ xem như chuyện đó chưa từng tồn tại, lời quá rồi còn gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn động tác chăm chú bóc lựu của cô, "Tôi sẽ không giúp em, cứ để tôi thiêu nợ em đi."

Mi mắt cô giật giật, ngẩng đầu nhìn anh, "Cảm giác thiêu nợ người khác tốt vậy hả?"

"Rất tốt."

Cố Tân Tân ném quả lựu về đĩa trái cây, "Tôi không còn lời nào để nói với anh."

"Đây là muốn hạ lệnh đuổi khách?"

Nếu là bình thường thì hẳn là Cố Tân Tân đã sớm đuổi Cận Ngụ ĐÌnh ra ngoài, nhưng tình huống hiện tại của cô đúng là cưỡi hổ khó xuống. "Lúc trước anh che chở Thương Lực như vậy, chị ấy chỉ cần gặp chút tổn thương thôi liền hãi hùng khiếp vía, đau lòng không thôi, thậm chí còn vì chị ấy mà kết hôn, tìm cho chị ấy một cái bia đỡ đạn. Bây giờ chị ấy gặp nạn rồi, đáng lẽ so với tôi anh càng phải hết lòng hơn chứ?"

"Tôi đã hết lòng lắm rồi, nếu không có tôi thì những hình ảnh trong camera giám sát kia đã sớm lọt vào tay anh ấy."

Cố Tân Tân khẽ dựa người về sau. "Được thôi, không giúp thì thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc đĩa hoa quả trên mặt bàn, anh đưa tay ra cầm quả lựu Cố Tân Tân vừa mới trả về sau đó rút một tờ khăn giấy bên cạnh trải ra trước mặt. "Mượn nhà vệ sinh một chút."

Cố Tân Tân phớt lờ, Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, rửa tay xong sau đó quay về chỗ ngồi, bắt đầu thong thả lột vỏ lựu.

"Em đoán xem hiện tại anh hai đang làm gì?"

"Làm sao mà tôi biết được."

Cận Ngụ Đinh tách quả lựu ra làm hai, đem đâm vỏ và cùi đặt lên khăn giấy, "Thương Lục mắt thích, không chỉ có anh ấy nỗi điên mà đến Thương gia cũng sẽ phát điên, một lần liều lĩnh này của em đổi lại đắc tội với cả hai nhà. Nay giờ tuy là Tu Tư Mân đã đoạt được quyền về tay, nhưng bên kia vẫn còn Tu Phụ Thành theo dõi sát sao, em nhẫn tâm bắt anh ta chia cả tâm tư về bên này xử lý rắc rối cho em? À không, là quản chuyện nhà của chồng cũ."

Nét mặt Cố Tân Tân không có chút biến hóa, "Tôi sẽ không để anh ấy phải bận tâm."

"Nhưng em bắt tôi phải bận tâm."

"Giúp hay không tùy anh." Cố Tân Tân nói xong, đứng lên, "Lộ thì lộ. Thương Lục cũng đã nói rồi, nếu như bị Cận Hàn Thanh tìm đến thì chị ấy sẽ nói là mình chủ động đi theo tôi, chẳng có liên quan gì đến tôi cả."

"Ừ, nếu vậy thì đúng là em có thể vứt bỏ hoàn toàn." Cận Ngụ Đinh bỏ một hạt lựu vào miệng, "Thế nhưng sau đó Thương Lục nghĩ cũng đừng nghĩ có thể tiếp tục rời đi."

Cố Tân Tân đã đi được hai bước, Cận Ngụ Đinh liếc nhìn bóng lưng của cô. "Này, chỗ này có cơm không?"

"Làm gì?"

"Tôi vất vả chạy ngược chạy xuôi như vậy vì em. Em xem bên ngoài một chút đi, trói tôi rồi, giữ tôi lại ăn một bữa tối chắc được chứ."

Trong lòng Cố Tân Tân có một vạn cái không tình nguyện, nhưng ngoài miệng lại không thể từ chối, "Chỉ có cơm canh đậm bạc."

"Được, vậy là được rồi."

Thương Lục ở trên lầu chợp mắt được một lúc, nhưng vì tâm trạng nặng nề nên cũng không ngủ được sâu. Cô ấy đi xuống lầu, từ xa liền nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh, vốn là muôn gọi Cửu ca, nhưng vừa nghĩ đến quan hệ của Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh, lại nghĩ đến tình cảm lúc trước của Cận Ngụ ĐÌnh đối với cô ấy, cuối cùng vẫn là muôn tránh hiểu lầm.

"Ngụ ĐÌnh, đến rồi à." Cô là chị dâu của anh, xưng hô như vậy không thể thích hợp hơn được nữa, dù sao bọn họ cũng không phải làm bộ tận lực xa lánh.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy quay mặt về phía cô ấy, hiện tại Thương Lục đã không cần phải giả bộ điên điên khùng khùng nữa mà dùng tư thế tự nhiên nhất đối mặt với anh. Mấy năm nay Thương Lục không hề thay đổi một chút nào, bây giờ anh nhìn cô ấy lại có ảo giác nhìn thấy Thương Lục khi còn ở Thương gia.

"Chị dâu." Yết hầu hơi lăn, anh khó khăn phát ra tiếng gọi này.

Thương Lục hơi gật đầu, người giúp việc bày bữa tối lên bàn, Cố Tân Tân kéo ghế ngồi xuống, "Thương Lục, ăn tối thôi."

Cô nhìn Cận Ngụ ĐÌnh đứng ngây ngốc một chỗ, "Còn anh nữa, không phải vừa mới nói muốn ăn cơm à?"

Người đàn ông vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. "Hai người ăn đi, tôi về trước."

"Ngụ ĐÌnh," Thương Lục khẽ gọi anh một tiếng, "Em còn rất nhiều chuyện không hiểu, lần trước còn chưa kịp hỏi cho rõ ràng."

Cố Tân Tân và Thương Lục đều đã ngồi xuống, Cận Ngụ ĐÌnh đi đến, kéo ghế ra.

Anh chỉ vừa mới ngồi xuống, Thương Lục đã lên tiếng. "Tân Tân, chuyện tôi ngã sảy thai không liên quan gì đến cô. Xin lỗi."

"Chị đừng nói vậy, mà phải nói xin lỗi thì cũng không đến lượt chị nha."

Thương Lục nhận lấy bát đưa người giúp việc đưa cho. "Cám ơn."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi tại chỗ, khó chịu đè nén, tay vừa đặt lên bàn lại nghe Thương Lục nói. "Cho tôi ở lại đây thật sự đã làm phiền cô nhiều rồi."

"Không phiền, thời gian này chồng em cũng không về đây."

Thương Lục cảm giác rõ ràng bầu không khí càng ngày càng đông cứng, âm thầm liếc mắt sang Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh. Có mấy lời vẫn không thể nói trăng ra, tuy là không có khẩu vị nhưng cô ấy vẫn cố gắng nuốt vài miếng cơm vào miệng.

"Ngụ ĐÌnh."

"Ừ."

"Nếu mọi chuyện đều đã điều tra rõ ràng thì hắn là cũng đã biết được mục đích Thương Kỳ rồi? Có phải là vì anh không?"

Cố Tân Tân làm như người ngoài cuộc bình thản ăn phần của mình, cô nghe được Cận Ngụ ĐÌnh thừa nhận. "Hắn là vậy."

Đây không phải là anh tự luyến, mà anh cũng không cần phải làm vậy, đây chỉ là đang thuật lại mà thôi.

"Thế nên cô ta đem chuyện em phát rồ đẩy lên người anh, nói người tiểu thư Tần gia yêu thầm là anh. Còn nhỏ như vậy mà mưu kế thật đa đoan. Em phát điên tất sẽ khiến anh áy náy, chỉ cần còng một ngày em không tỉnh lại thì một ngày đó anh sẽ không thể tập trung vào chuyện tình cảm của chính mình. Mà cô ta thì dựa vào thân phận em gái ruột của em liên tục đến thăm, nhờ đó mà có cơ hội tiếp cận anh. Cô ta là muốn đợi đến thời cơ sau đó sẽ nói để cho

người khác chăm sóc em cô ta không yên tâm, muốn ngày ngày ở bên em, như vậy chuyện Thương gia và Cận gia liên hôn một lần nữa cũng không phải là chuyện không thể nào nữa rồi."

Lời của Thương Lục không sót một chữ lọt vào tai Cố Tân Tân, tuy là mới tỉnh táo không lâu nhưng vẫn có thể đem mọi chuyện phân tích đến thấu đáo như vậy, đúng là không hổ danh với bốn chữ tâm tư sắc bén.

Đó là em gái thân thiết nhất của Thương Lục, cùng nhau lớn lên, thế nhưng bây giờ nhắc đến chuyện Thương Kỳ tồn thương mình lại có thể dùng giọng điệu nhẹ như mây bay này. Có lẽ trong lòng cô ấy cũng chằng chịt vết thương đi, chỉ là không biểu hiện ra mà thôi.

"Em rời khỏi Cận gia rồi, sau đó sẽ làm gì?"

"Cứ tránh Cận Hàn Thanh trước đã, nếu như có thể thì tìm một nơi yên tĩnh sống qua ngày, làm những chuyện trong khả năng nuôi sống chính mình."

Cận Ngụ Đinh nhìn theo người giúp việc bưng thức ăn đặt lên bàn, vừa nhận ra là món Cố Tân Tân thích liền cầm đũa gắp một miếng vào bát cô. Chỉ là từ đầu đến cuối anh vẫn nhìn Thương Lục, "Em phải biết nếu như anh hai không tìm được em thì sẽ không dừng lại."

"Nếu như không thể rời khỏi anh ta thì em cũng sẽ không ngừng lại."

Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, "Đây là nhà tôi, anh không biết phải khách sáo một chút à?"

"Thế sao?" Cận Ngụ Đinh quay đầu lại liếc cô một cái. "Tôi quên mất."

Tầm mắt Thương Lục chiếu thẳng đến khuôn mặt Cận Ngụ Đinh, "Tân Tân là bị em kéo xuống nước, bất luận là chuyện gì xảy ra anh

cũng không được để cho anh hai biết được chuyện này có liên quan đến cô ấy."

"Lá gan cô ấy rất lớn, sẽ không biết sợ là gì."

"Ngụ Đinh, phương thức chứng minh sự tồn tại của anh rất thô bạo, anh nên dành sự thông minh của mình cho tình cảm nhiều hơn nữa."

Cận Ngụ Đinh bị Thương Lục nói như vậy thì không khỏi trợn mắt, anh ở bên ngoài chạy ngược chạy xuôi nửa ngày giúp hai người phụ nữ này giấu trên lùa dưới, nguy hiểm biết bao nhiêu, thế nhưng hai người bọn họ thì sao?

So về độ vô ơn bạc nghĩa thì chỉ có hơn chứ không thể kém.

Cố Tân Tân khẽ cắn đầu đũa trong miệng. Quan hệ giữa người với người đôi khi cũng thật kỳ lạ, trước đây cô xem Thương Lục như tình địch, Cận Hàn Thanh còn luôn nói chờ đến sau khi Thương Lục tỉnh lại Cố Tân Tân cũng sẽ không còn tác dụng gì ở Cận gia nữa. Lời này cũng không hẳn là sai, thế nhưng dù hiện tại cô và Cận Ngụ Đinh đã thật sự tách ra lại vẫn có chút muốn cười trên nỗi đau khổ của người khác một trận. Cận Hàn Thanh giờ thì thảm cũng kém gì đâu?

Đến cả vợ mình cũng chạy mất rồi.

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Tôi Nghĩ, Tôi Yêu Em

Dịch: CP88

***

Tòa nhà Đông.

Cận Hàn Thanh về đến nhà đã là nửa đêm, anh ta kéo bước chân nặng nề đi lên lầu. Toàn bộ đoạn đường này Tiểu Vu không dám nói thêm một câu, cô ấy sợ mình chỉ cần mở miệng nói một câu thôi, Cận Hàn Thanh sẽ nhớ ra phải xé cô ấy ra thành trăm mảnh.

Tiểu Vu ngơ ngác đứng dưới phòng khách không dám về phòng, chỉ sợ Cận Hàn Thanh có việc muốn gọi cô ấy.

Người đàn ông trở lại phòng ngủ chính, muốn đi đến chiếc giường lớn nhưng toàn thân vô lực, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng bước đến trước bàn trang điểm rồi ngồi xuống.

Anh ta đã huy động nhiều người như vậy đi tìm nhưng lại không thấy bóng dáng Thương Lục đâu, tất cả những khả năng có thể anh ta đều đã nghĩ đến. Cận Hàn Thanh nhìn chính mình trong gương, thấy được vẻ hoảng hốt và chán chường không thể tả. Anh ta nhắc tay khẽ chống lên trán mình, trong đầu đều là bộ dạng kinh hoảng và bất lực của Thương Lục. Cô ấy có thể bị người ta khi dễ hay không? Hay là đã bị người ta mang đi đâu đó rồi?

Nếu là bắt cóc thì vì sao đến cả một cuộc điện thoại của đôi phuơng cũng không có?

Cận Hàn Thanh lại lấy điện thoại ra nhìn một cái, không có cuộc gọi nhỡ nào cả.

Thương Lục sống đơn giản, sẽ càng không có chuyện đắc tội với người khác, anh ta làm thế nào cũng không nghĩ ra được có người muốn hại cô ấy.

Huống hồ còn có tiểu Vu đi theo đến tận nhà vệ sinh, tuy lúc ấy tiểu Vu đứng quay lưng về phía cửa nhưng cũng chỉ cách đó chừng mười mét, nếu Thương Lục bị người ta cưỡng ép mang đi thì không thể không có một chút động tĩnh nào được chứ?

Nếu là tự cô ấy đi thì sao đây? Nhưng mà Thương Lục rất ỷ lại vào tiểu Vu, nếu cô ấy nhìn thấy tiểu Vu thì tuyệt đối sẽ không đi lung tung.

Cận Hàn Thanh gõ nhẹ đầu, thật sự không nghĩ ra được điều gì khác nữa. Anh ta ngẩng đầu lên, tầm mắt đột nhiên rơi xuống hộc tủ bên cạnh.

Trong đó đều là đồ đạc sau khi Thương Lục phát điên được tiểu Vu thu dọn lại, bởi anh ta sợ Thương Lục sẽ làm tổn thương chính mình nên rất nhiều thứ đã bị giấu đi.

Cận Hàn Thanh đã tinh táo lại không ít, anh ta nghĩ đến lần trước Thương Lục suýt chút nữa chạy mất, còn cả lúc cô ấy ngồi bên cạnh anh ta xem nhạc kịch, hình như có gì đó đã không còn thích hợp. Khi ấy Thương Lục không ngừng nhìn quanh bốn phía, hai lần ồn ào muốn vào nhà vệ sinh, còn không cho anh ta đi theo. Này giống như cô ấy đã càng ngày càng có chủ kiến hơn rồi.

Người đàn ông đi ra cửa, nâng cao giọng gọi tiểu Vu.

Tiểu Vu nơm nớp lo sợ đi lên lầu, cũng không dám đến quá gần Cận Hàn Thanh. "Cận tiên sinh?"

"Thời gian gần đây cô có phát hiện ra phu nhân có chỗ nào khác lạ không?"

Tiểu Vu rụt cả hai vai lại đứng một bên, "Không..... không có ạ."

"Thuốc thì sao? Vẫn uống thường xuyên chứ?"

"Vâng."

"Cô có nhìn tận mắt không?"

"Có ạ," Tiểu Vu khẽ gật đầu, những công việc liên quan đến Thương Lục cô ấy thật không dám qua loa. "Đều là tôi đặt vào tay phu nhân, sau đó nhìn phu nhân nuốt xuống."

Cận Hàn Thanh xoay người đi vào phòng ngủ, tiểu Vu đứng ngoài cửa không dám nhúc nhích, giọng nói của người đàn ông sau cánh cửa truyền ra. "Cô sợ hãi cái gì?"

Tiểu Vu đúng là đang sợ, vừa rồi nếu như không có Cận Ngụ Đinh giúp cô ấy nói mấy câu thì cô ấy sẽ cực kỳ tin là Cận Hàn Thanh sẽ hận không thể giết chết mình.

Người đàn ông đi đến trước bàn trang điểm, chỉ hộp tủ trước mặt. "Mở ra."

"Vâng." Tiểu Vu vội vàng quay về phòng mang chìa khóa đến, sau đó tra khóa vào, vặn nhẹ đem ngăn tủ mở ra.

Cận Hàn Thanh ngồi xổm xuống, lấy từng thứ đồ bên trong ra, tiểu Vu nhìn thấy một chiếc hộp khá quen mắt, "Lúc trước Cận phu nhân từng đòi tôi lấy cái này."

"Khi nào?"

"Cũng không lâu lắm, khi ấy phu nhân àm ĩ muốn tìm hộp nên tôi mở ngăn tủ này ra cho phu nhân. Lúc vừa nhìn thấy chiếc hộp này

phu nhân liền ôm chặt không chịu buông tay, à nhưng mà sau hai ngày phu nhân lại đưa tôi để cất lại rồi."

Cận Hàn Thanh nghe vậy thì nhịn không được cầm chiếc hộp đó đặt lên bàn trang điểm. Anh ta nhìn qua một lượt thấy không có gì khác lạ, nhưng ngón tay vừa chạm đến hình khắc ở cạnh hộp ánh mắt liền trầm xuống, anh ta nén lại hơi thở sau đó mở nó ra.

Bên trong có một vài thứ đồ trang sức lặt vặt, Cận Hàn Thanh mở lớp ngăn, đưa chiếc hộp đến trước ánh đèn, liền nhìn thấy chiếc máy quay phim mini bên trong.

Thứ này không ai có thể quen thuộc hơn anh ta nữa, bởi nó là thứ do công ty anh ta nghiên cứu ra. Vì sao trong chiếc hộp của Thương Lục lại xuất hiện thứ này?

Cận Hàn Thanh lấy ra, ngón tay ấn nhẹ lên nút bấm ngoài cùng, đây là trạng thái tắt nguồn.

Người đàn ông nhìn chằm chằm vật trên tay không tha, vì sao Thương Lục phải tìm hộp? Mà vì sao trong chiếc hộp cô ấy muốn tìm lại có chiếc máy quay phim này?

"Cô cất chiếc hộp này vào trong tủ là khi nào?"

"Lâu lắm rồi ạ, hình như là lúc phu nhân vừa mới phát điên."

Cận Hàn Thanh nhấn giữ nút bật nguồn, phát hiện màn hình hơi lấp lóe sau đó bật lên. Càng lúc anh ta càng cảm thấy khác lạ, Cận Hàn Thanh kéo ghế ra ngồi xuống, mở những đoạn video bên trong ra. Anh ta trực tiếp nhìn ngày tháng bên cạnh, thấy được ngày tháng quay liền mạch, nói cách khác chiếc máy quay này luôn trong trạng thái thu hình. Đoạn video của ngày cuối cùng không quay lại được bất kỳ ai đi tới tắt nó đi, hơn nữa khoảng thời gian đó Thương Lục đã phát điên. Như vậy thì chỉ còn lại một cách giải thích cuối cùng.

Máy quay phim này dừng lại là vì lượng pin đã tiêu hao hết.

Cận Hàn Thanh nghĩ tới đây đột nhiên rùng mình một cái, không nhịn được nhìn chầm chằm cột hiển thị 70% pin trên góc phải của màn hình.

Anh ta không hề biết có thứ này đặt ở đây, tiểu Vu khẳng định cũng không biết, mà thứ này là của Thương Lục, nếu vậy.....

Có thể nói, sau khi cô ấy nhận lấy chiếc hộp từ tay tiểu Vu đã tìm được chiếc máy quay phim trong này, cũng đã sạc điện cho nó.

Nếu Thương Lục chỉ là một kẻ điên thì cô ấy có thể nghĩ tới thứ đồ trong này sao? Lại còn có thể không khiến tiểu Vu không một chút nghi ngờ trả về chỗ cũ?

Cận Hàn Thanh càng nghĩ lồng lung càng lạnh buốt, anh ta căng thẳng tìm dữ liệu trong bộ nhớ của chiếc máy quay, muốn nhìn một chút đến cùng là trong này có thứ gì.

Mãi đến khi hình ảnh anh ta ôm một người phụ nữ tiến vào trong phòng, còn có cả tiếng Thương Lục la hét đau xé tâm gan, Cận Hàn Thanh rốt cuộc cảm thấy được sự tuyệt vọng trước nay chưa từng có. Thương Lục nhất định đã nhìn thấy, tuyệt đối là đã nhìn thấy!

Ngón tay của người đàn ông bám chặt mép màn hình, nổi lên từng khớp xương. Nếu là máy quay do công ty anh ta nghiên cứu ra thì Cận Hàn Thanh tự nhiên sẽ có cách để kiểm tra lịch sử xem lại của nó.

Hô hấp của Cận Hàn Thanh càng ngày càng gấp gáp, anh ta vẫn còn ôm hi vọng tất cả những thứ này chỉ là trùng hợp mà thôi. Cận Hàn Thanh mở phần thiết lập, lần lượt làm từng thao tác, nhập số liệu, sau đó lấy ra lịch sử xem lại của chiếc máy quay.

Từng đoạn video ngắn hiện ra trước mắt, Cận Hàn Thanh mở ra máy đoạn, hầu hết đều là những đoạn anh ta mang những người phụ nữ khác nhau về. Anh ta tiếp tục kiểm tra thời gian xem lại, gần như đã hiểu ra toàn bộ.

Thương Lục đã xem lại những thứ này. Cận Hàn Thanh cẩn thận nhớ lại, không trách đêm đó cô ấy lại hung dữ cắn anh ta một cái như hận không thể cắn đứt một miếng thịt xuống như vậy.

"Cận tiên sinh?" Tiểu Vu dè dặt gọi.

Cận Hàn Thanh còn đang chìm đắm bên trong bi thương và khó có thể tiếp thu, xem ra là Thương Lục đã sớm khôi phục thần trí, mà tất cả mọi người đều đã bị cô ấy lừa.

Nhưng vì sao chứ?

Anh ta vậy mà một chút cũng không nhìn ra, càng không hề có một điểm nghi ngờ. Cô ấy oán hận anh ta như vậy, nhưng vì sao lại không nói ra?

Anh ta có thể giải thích cho Thương Lục, rằng anh ta chưa bao giờ chạm vào những người phụ nữ kia, anh ta chỉ đẩy bọn họ vào trong phòng khách, ngoài ra không hề tiến thêm một bước nào cả.

Nhất định là cô ấy đã hiểu lầm nên mới hận anh ta muôn chét, rõ ràng là cô ấy tự mình trốn đi nên Tiểu Vu mới không thể ý thức được. Nhưng cô ấy có thể tự mình bỏ trốn sao?

Cận Hàn Thanh uể oải vung tay ra hiệu cho Tiểu Vu đi ra ngoài trước, trong tay vẫn nắm chặt chiếc máy quay phim mini. Bây giờ nghĩ lại, đúng là nét mặt của Thương Lục gần đây so với người bình thường không khác nhau là mấy, chỉ là vì cô ấy thường xuyên nói linh tinh nên Cận Hàn Thanh mới không để trong lòng.

Ngày hôm sau.

Thương gia cũng đã biết được tin, Thương Dư Khánh đích thân đi một chuyến đến tòa nhà Đông, thế nhưng bị chặn lại ngoài cửa.

Cận Hàn Thanh biết Thương Lục không về Thương gia, những lời chất vấn liên tục kia anh ta cũng lười nghe, thời gian đôi co với

bọn họ chỉ bằng tập trung đi tìm người.

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh ra khỏi cửa đặc biệt dặn dò tài xế cẩn thận, ngàn vạn lần không được để có người theo đuôi.

Cố Tân Tân vẫn đến công ty như bình thường, xe vừa lái ra khỏi cổng liền thấy xe của Cận Ngụ ĐÌnh dừng lại cách đó một đoạn.

Cô không khỏi nhíu mày, sau đó nói tài xế không cần bận tâm đến anh làm gì. Chiếc xe của đối phương cũng rất nhanh khởi động rồi đi theo xe của cô.

Cố Tân Tân hạ cửa xe xuống, Cận Ngụ ĐÌnh quay sang đón lấy ánh mắt của cô.

"Sao anh lại tới nữa? Có phải là anh muốn cho cả thiên hạ biết được Thương Lực đang ở đây không?"

"Tôi chỉ đến hỏi em Thương Lực thế nào rồi thôi?"

Cố Tân Tân bực mình trả lời. "Rất khỏe!"

"Tôi sợ anh ấy sẽ nhanh điều tra ra em thôi, phải nhanh chóng nghĩ cách đưa Thương Lực ra ngoài."

Cố Tân Tân dĩ nhiên biết đây là phiền phức lớn nhất, cũng là chuyện vô cùng cấp bách hiện tại, nhưng một mình cô thì không thể nào làm được gì. Cận Ngụ ĐÌnh giơ tay xem đồng hồ, "Vẫn còn sớm, em ăn sáng chưa?"

"Chuyện đó không cần anh quan tâm."

"Phía trước có một nhà hàng, cùng vào ăn đi, có chuyện rồi vừa ăn vừa nói."

Cận Ngụ ĐÌnh nói xong thì cho cửa xe đóng lại, chiếc xe nhanh chóng dẫn trước. Cố Tân Tân do dự một chút, cuối cùng vẫn để cho tài xế đuổi theo.

Quanh đây đúng là có rất nhiều nhà hàng ngon, bọn họ cũng là lượt khách hàng đến sớm. Cố Tân Tân xuống xe, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở cửa chờ mình.

Cô cầm túi xách đi đến. "Còn việc gì nữa? Không phải tối qua đã nói rõ lắm rồi sao?"

"Vào trong đi."

Cận Ngụ ĐÌnh đặt phòng bao riêng sau đó dẫn theo Cố Tân Tân đi vào trong, cô vừa ngồi xuống Cận Ngụ ĐÌnh liền chọn món, rồi chờ cho nhân viên phục vụ đi ra ngoài.

"Tôi thấy tốt nhất là để cho Thương Lực rời khỏi Lục Thành, nhưng chị ấy nhất định không quen với cuộc sống bên ngoài, mà lại chỉ có một mình....."

Cận Ngụ ĐÌnh rót cho cô một chén trà. "Cô ấy có dự định gì không?"

"Đối với chị ấy thì chỉ cần thoát khỏi Cận Hàn Thành là được, còn chuyện đi đâu cũng không quá quan trọng."

"Tôi sẽ sắp xếp đưa cô ấy đi."

Cố Tân Tân nghe vậy, trong lòng khẽ thở ra một hơi, "Vậy thì tốt."

"Nhưng tôi cũng cần có thời gian tìm chỗ, còn phải sắp xếp người. Tôi sẽ làm nhanh nhất có thể, nhưng cũng cần ít nhất là một tuần. Trong một tuần này em nhất định phải giấu cô ấy thật kỹ, tốt nhất là không nên đổi địa điểm, như vậy sẽ không an toàn."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu. "Yên tâm, chị ấy chỉ cần không ra khỏi cửa là sẽ không có chuyện gì."

Thức ăn rất nhanh được mang lên, Cố Tân Tân cầm đũa bắt đầu ăn, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh đăm chiêu. Cố Tân Tân vừa hành

động liền mang người đi, ném lại cho anh một mớ rắc rối không nhỏ. Dám ngay dưới mí mắt của Cận Hàn Thanh mang người đi, hiện tại bộ dạng của Cận Hàn Thanh lại điên rồ như hận không thể gặp người liền cắn. Cố Tân Tân cho là chuyện gì anh cũng có thể xử lý ổn thỏa, cũng không biết vì chuyện đó của cô mà hai ngày nay anh bận đến sứt đầu mẻ trán.

Cố Tân Tân quan sát sắc mặt của anh, "Cận Ngụ Đình, tôi có một chuyện muốn hỏi anh."

"Chuyện gì?"

"Lúc anh biết Thương Lục đã tỉnh lại có cảm giác gì?"

Cận Ngụ Đình gấp một miếng thịt bò vào miệng, chậm rãi nói, "Đương nhiên là vui mừng, rốt cuộc thì cô ấy cũng đã thoát khỏi bóng tối của chính mình rồi."

"Còn gì nữa không?"

Cận Ngụ Đình đón lấy ánh mắt của Cố Tân Tân, "Ngoại trừ vui mừng..... chắc là còn có nhẹ nhõm đi."

"Anh đúng là không có tương lai gì cả. Thương Lục đã biết những chuyện lúc trước Cận Hàn Thanh từng làm với cô ấy nên chắc chắn sẽ không quay lại với anh ta, anh không thấy cơ hội của mình đã đến rồi à?"

Động tác cầm đũa của Cận Ngụ Đình hơi khụng lại, Cố Tân Tân vỗ vỗ bả vai anh. "Bây giờ anh cứu Thương Lục ra chính là chiêu anh hùng cứu mỹ nhân hoàn hảo nhất."

"Đến lúc này rồi mà em còn có tâm tư làm mối cho tôi và Thương Lục?"

Cố Tân Tân cầm cốc sữa bò bên cạnh uống một ngụm, lại cầm đũa gấp một khối bánh dày đường đỏ đặt vào trong bát. "Lúc trước

tôi đã nói với anh sẽ nghĩ cách cho anh và Thương Lực về với nhau rồi còn gì, nhưng tôi thừa nhận là lúc đó chỉ muốn chọc tức anh, vì khi đó chuyện đó là không thể nào. Nhưng bây giờ thì khác, tôi cũng là nói thật. Nếu cơ hội đã tới thì anh phải nắm cho thật chắc, để đoạn tình cảm mây năm qua của anh không trở thành vô nghĩa."

Cận Ngụ Đinh đặt đũa về, "Em còn chưa nhìn ra được tôi hết lần này đến lần khác tới tìm em là vì cái gì sao?"

Cố Tân Tân rũ mi mắt, "Đương nhiên là vì có việc nên mới tìm."

"Em hè tất phải giả ngu không biết, trong lòng em nhất định là đã rõ ràng."

"Anh nói sao thì là vậy đi." Cố Tân Tân đặt bàn tay lên chiếc cốc thủy tinh, cổ tay lập tức bị Cận Ngụ Đinh bắt lấy, "Em nói theo lời tôi nói, vậy tôi nhắc lại cho em biết, tôi đã nói em đừng có tiếp tục lôi Thương Lực vào giữa chúng ta. Tôi không chỉ là thích em, điểm này nhất định em đã rõ ràng, tôi chính là nghĩ tôi còn yêu em, hiện tại cũng đã hiểu....."

"Cận Ngụ Đinh, dừng dừng." Cố Tân Tân muốn rút tay về, "Anh muốn dọa chết tôi đấy à?"

"Lá gan em nhỏ như vậy sao? Chỉ nghe vậy mà có thể bị dọa chết?"

Xác thực là trái tim của Cố Tân Tân đang đập nhanh hơn, đeo gò má cũng không kiểm soát được hơi phiếm hồng, "Đúng vậy, nên anh đừng nói nữa."

"Vì sao lại sợ phải nghe những lời đó?" Cận Ngụ Đinh chăm chú quan sát nét mặt của cô.

"Cận Ngụ Đinh, lời phát ra từ miệng anh, một chữ tôi cũng không tin."

Đặc biệt là những chữ kia.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Tôi Là Lốp Xe Dự Phòng Của Em Đó À?

Dịch: CP88

***

"Vì sao lại không tin?"

"Đâu ra nhiều cái vì sao thế?" Cố Tân Tân túm lấy mu bàn tay của anh. "Chỉ là mỗi khi nhìn lại chính mình lúc trước cảm thấy rất buồn cười, nhìn đến anh lại càng buồn cười hơn."

"Em cảm thấy tôi cười em về làm bia đỡ đạn, khó khăn lắm Thương Lực mới tỉnh thì tôi lại nói thích em buồn cười lắm sao?"

Chẳng lẽ không đúng? Anh làm hết thảy đều là vì Thương Lực, tuy ngay từ ban đầu cô đã biết nhưng cuối cùng vẫn mang theo một thân thể đầy thương tích rời đi. Bây giờ anh lại nói người anh thích thật ra là cô, không phải chuyện cười thì là cái gì?

Cố Tân Tân cảm thấy những nước mắt kia giống như đã rơi xuống vô ích, nghĩ lại thì cũng không phải, chỉ là Cận Ngụ Đinh đã nói ra lời này quá muộn, từ sau cái ngày nước mắt cô chảy cạn, mọi thứ đều đã muộn hết rồi.

Thích và yêu là hoàn toàn khác nhau, thế nhưng bây giờ Cận Ngụ Đinh lại nói ra chữ này.

Cố Tân Tân thu tay về, nét mặt cũng nghiêm túc lại không ít, "Tôi không muốn dây dưa mập mờ với anh, những lời như thế này xin anh sau này đừng nói nữa."

"Được, tôi sẽ chỉ nói lần này, sau này không bao giờ nói nữa."

Cố Tân Tân đầy bát trong tay ra. "Tôi no rồi."

"Tôi đồng ý với em không nói những câu kia, vậy thì em cũng phải đồng ý với tôi một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Từ giờ không được gán ghép tôi và Thương Lực nữa. Lúc trước đúng là tôi đã từng bị cô ấy hấp dẫn, nhưng đây đều là chuyện đã qua. Cố Tân Tân, tôi yêu em trước khi biết được Thương Lực không có tình ý với tôi, nên em cũng không thể nói rằng tôi là lùi lại rồi níu kéo em. Em dùng hai chữ Thương Lực đó cũng không làm tôi đau lòng được, mà ngược lại có thể khiến tôi cảm thấy hai chữ này phải là đang quấy phá trong lòng em mới đúng."

Hai hàng lông mày của Cố Tân Tân sắp xoắn lại với nhau, "Cận Ngụ Đinh, chữ yêu này của anh lại có thể nói ra nhẹ bỗng đến vậy."

"Nhẹ hả?" Cận Ngụ Đinh hạ giọng hỏi. "Em luôn nói trong lòng tôi có Thương Lực, nhưng sự thật là từ trước đến giờ tôi chưa từng yêu cô ấy."

Nhip tim của Cố Tân Tân tăng lên kịch liệt, càng không dám nhìn thẳng vào mắt Cận Ngụ Đinh. Đáng lẽ cô mới là người chiếm thế thượng phong, thế nhưng trong chuyện tình cảm từ trước đến giờ không có ai thắng ai thua, hoặc là anh được tôi được, hoặc là cả hai bên cùng làm tổn thương nhau.

Cô và Cận Ngụ Đinh rõ ràng chính là hai bên cùng làm tổn thương nhau, cô luôn không nhịn được dùng Thương Lực đâm chọc anh, đúng, là vì cô muốn khiến anh khó chịu. Trái tim của cô bị anh giẫm đạp lên như vậy, cô lại không có cách nào có thể trả thù anh mà trong lòng được vui vẻ, càng như vậy cô lại càng muốn dùng Thương Lực khiến anh phải chịu giày vò.

Ngoài miệng đã nói không muốn có bất kỳ liên quan gì, nhưng chỉ cần Cận Ngụ ĐÌnh xuất hiện trước mặt thì cô sẽ lại không nhịn được đâm chọc anh, quấy phá lòng anh.

Đây giống như một căn bệnh, nhất định phải trị.

Cố Tân Tân vén lọn tóc buông lơi về sau tai, "Chuyện đó, anh..... anh nhớ cho kỹ, có mấy lời chỉ tôi nghe thì không sao, nhưng nếu để cho người khác nghe được sẽ hủy hoại thanh danh của tôi, có biết không?"

"Em thật giống như con giun trong bụng tôi."

Cố Tân Tân không đáp, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn khuôn mặt đối diện mình một hồi lâu. Vậy mà anh lại nói ra lời đó rồi.

Từ bao giờ anh đã muốn nói ra câu nói đó nhỉ? Cận Ngụ ĐÌnh cẩn thận nghĩ lại, có lẽ là trong hôn lễ của Cố Tân Tân anh đã muốn nói cho cô biết.

Câu nói ấy nghẹn giữa cổ họng không thể thoát ra cũng không sao nuốt được xuống. Khi đó chỉ cần trên khuôn mặt Cố Tân Tân để lộ ra một chút không tình nguyện thì sự tình cũng sẽ không biến thành như ngày hôm nay.

"Anh ăn xong chưa?" Lỗ tai Cố Tân Tân nóng lên, cảm giác chỉ cần ở lại đây thêm một giây nữa thôi cô có thể sẽ thật sự tan vỡ.

Động tác ưu nhã của Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không hề có ý định dừng lại. Hôm nay khẩu vị của anh rất tốt, một lòng bánh bao gạch cua đã giàn hết. "Tôi qua bận rộn không ăn được gì cả."

"Không đúng, tôi qua không phải là anh ăn ở nhà tôi à?"

Cận Ngụ ĐÌnh yên lặng đón lấy ánh mắt của cô. "Hình như thế."

"....."

Cố Tân Tân vốn là cũng chưa no, vừa rồi không ăn được mấy, mắt thấy Cận Ngụ ĐÌnh không có ý đứng lên ngay liền dứt khoát cầm đũa, cũng bắt đầu ăn.

Một bàn đầy ắp đồ ăn bị cô và Cận Ngụ ĐÌnh ăn gần hết. Người đàn ông gấp miếng sủi cảo tôm cuối cùng đặt vào đĩa của cô. "Không được lãng phí."

Cố Tân Tân có chút miễn cưỡng ăn vào, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đặt đũa xuống rồi lên tiếng. "Thương Lục ở chỗ em đã có đủ vật dụng sinh hoạt hàng ngày chưa?"

"Ừ, mà nếu không đủ thì bên ngoài cũng có siêu thị."

"Quần áo thì sao?"

Cố Tân Tân cũng đang nghĩ đến chuyện này. "Tạm thời lấy quần áo của tôi đưa chị ấy, nhưng có lẽ vẫn phải ra ngoài mua đồ mới."

"Ừ, từ nhỏ Thương Lục đã chú trọng gọn gàng, số đo của hai người cũng không giống nhau, vẫn là đi mua thì hơn."

Cố Tân Tân cầm chiếc túi xách đặt bên cạnh. "Tôi hiểu rồi, giao cho tôi đi."

"Vạn nhất bị anh hai tra ra những bộ quần áo em mua kia là số đo của Thương Lục, tôi xem xem em sẽ làm gì."

Cố Tân Tân kinh ngạc. "Tôi không tin, thứ này mà anh ta cũng muốn tra?"

"Một khi anh ấy đã nghi ngờ em thì e là một ngày nhà em ăn mấy bữa cũng sẽ tra ra bằng hết."

Cố Tân Tân ngẫm nghĩ một chút, "Vậy thì mua số đo giống nhau là được."

"Tôi dẫn em đi."

Cố Tân Tân liếc anh một cái, "Không cần."

"Với quan hệ của em và tôi thì dù anh ấy có thấy cũng sẽ không nghi ngờ, em việc gì phải cứng ngắc vậy."

"Nếu anh thật sự không yên tâm thì có thể giúp Thương Lục đi mua, mua xong mang đến nhà tôi là được."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc khăn ướt bên cạnh, chậm rãi lau từng ngón tay, "Em cảm thấy chủ ý này có khả quan không?"

Cố Tân Tân đẩy ghế đứng dậy, "Được thôi, hôm nay tôi sẽ bỏ ra nửa ngày đi mua đồ cho Thương Lục, nếu Cửu gia thật sự rảnh rỗi đến phát ngán vậy thì có thể đi cùng."

"Được." Anh rất rảnh rỗi.

Hai người đi ra ngoài, nhưng vì thời gian còn sớm nên trung tâm thương mại còn chưa mở cửa.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đồng hồ, "Tôi biết một chỗ mở cửa sớm, chúng ta qua đó."

"Tôi chỉ có nửa ngày, chiều nay còn có công việc cần xử lý."

"Được, chút thời gian ấy là đủ rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đề nghị cùng ngồi một chiếc xe để che giấu tai mắt, Cố Tân Tân kỳ quái nhìn anh. "Hai chúng ta mới là cần phải tránh hiềm nghi."

"Trốn tránh gì chứ, lén lén lút lút mới càng khiến người ta chú ý." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, kéo cổ tay Cố Tân Tân sau đó nhét cô vào trong.

Đi đến một khu trung tâm thương mại mới mở, bên trong vắng vẻ không có mấy bóng người.

Cố Tân Tân liếc Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh. "Tôi không biết cô ấy thích kiểu gì."

"Đơn giản thoái mái là được, nói không chừng những thứ em thích cô ấy cũng sẽ thích."

Cố Tân Tân nhớ lại quần áo Thương Lục mặc ngày thường, tuy đều là màu trắng nhưng lại có cảm giác rất vừa mắt. Cô và Cận Ngụ ĐÌnh đi vào một cửa hàng, cô để cho anh chọn, nhân viên bán hàng vừa thấy cửa hàng mới khai trương đã có khách thì càng nhiệt tình tiếp đón.

Cận Ngụ ĐÌnh lựa được vài bộ, cho Cố Tân Tân đi mặc thử. Cô ôm đầm quần áo, đều là số đo của Cố Tân Tân.

Cô hạ giọng hỏi, "Sao tôi lại phải mặc?"

Người đàn ông liếc nhăn mác treo trên đó, cũng hạ giọng theo cô rồi nói. "Em không thử thì sao biết được mặc vào nhìn như thế nào."

"Nhưng lát nữa mua số đo khác sẽ khiến người ta nghi ngờ."

"Ai quan tâm em mặc số lớn nhất hay là số nhỏ nhất." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đẩy vai Cố Tân Tân, nhét cô vào phòng thay đồ.

Cô đứng bên trong thay đồ, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Đúng nha, chỉ là mua quần áo thì có ai lại đi quan tâm số đo chứ, thế nhưng rõ ràng lúc ở nhà ăn Cận Ngụ ĐÌnh đã nói vậy mà.

Cố Tân Tân cầm chiếc váy trong tay mặc vào, lúc mở cửa chuẩn bị ra ngoài lại bị người đàn ông đứng chặn lại, cánh tay chống trên vách tường, đầu cũng theo đó thò vào trong.

"Ù, rất đẹp."

Nhân viên bán hàng đứng bên ngoài hỏi. "Số đo có vừa không ạ? Ngài có thể ra ngoài soi gương thử."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng chặn ở cửa bất động, "Đẹp như vậy cũng chỉ có tôi được xem thôi, thay tiếp bộ khác đi."

Cố Tân Tân đóng cửa lại, Cận Ngụ ĐÌnh lại cho nhân viên bán hàng đi lấy thêm vài bộ, thế nhưng mỗi lần Cố Tân Tân thay xong đều bị anh ngăn không cho ra. Nhân viên bán hàng đứng ngây ở bên ngoài, đúng là trước giờ chưa từng gặp một vị khách nào có ham muốn sở hữu mạnh mẽ như vậy.

Lúc tính tiền, nhân viên bán hàng ôm toàn bộ quần áo bên trong ra, Cận Ngụ ĐÌnh xỏ một tay trong túi quần. "Đổi cỡ hết đi, có một chút không đúng cho lắm."

"Số này không vừa sao?"

"Ù."

Nhân viên bán hàng kỳ quái nhìn anh, nếu ngay từ cái đầu tiên không vừa thì có thể thay cỡ của những bộ sau mà. "Không thì tôi đi lấy cỡ khác, ngài thử lại xem sao?"

Cố Tân Tân liên tục xua tay, "Không cần không cần, tôi biết size mình mặc, không cần phải thử lại."

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến một phía khác, nhìn thấy trên đó đặt một hàng giày cao gót, anh cầm lên một đôi sau đó gọi Cố Tân Tân qua. "Em thử xem."

Cô đưa tay ra nhận lấy, ngồi xuống xỏ vào. "Được đấy, rất thoải mái."

"Thích không?"

Nhân viên bán hàng đi đổi mấy bộ quần áo của bọn họ, Cố Tân Tân xoay chân trái phải một lượt. "Chị ấy nhất định sẽ thích."

"Tôi hỏi em có thích không."

Cố Tân Tân nhắc mi mắt, "Sao thế? Muốn mua cho tôi?"

"Ừ."

Cô tháo ra, "Tôi thì không cần, ở nhà còn cả đống không đi hết đây."

Nhân viên bán hàng từ một căn phòng khác đi ra, Cận Ngụ ĐÌnh đến trước mặt Cố Tân Tân, khom lưng cầm đôi giày kia lên sau đó theo cô ấy đi thanh toán. Anh đặt đôi giày lên, lại chỉ chỉ kệ hàng phía trước, "Lấy thêm đôi thứ nhất hàng thứ hai và hàng thứ ba, cả đôi này nữa, size như đôi này."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh quẹt thẻ, cầm túi lớn túi bé đi theo Cố Tân Tân ra ngoài, "Mua đủ rồi chứ?"

"Em là phụ nữ, lời này sao lại đi hỏi tôi."

"Ừ, còn thiếu áo ngực."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc chân đi ra ngoài, vừa đi được vài bước thì chuông điện thoại vang lên. Anh đưa mây chiếc túi bên tay phải cho Cố Tân Tân rồi rút điện thoại ra nhìn hiển thị trên màn hình.

Sắc mặt của anh có chút trầm xuống, liếc Cố Tân Tân một cái rồi ăn nghe. "A lô."

"Lão Cửu, chú đang ở đâu?"

"Có chuyện gì sao?" Cận Ngụ ĐÌnh không trả lời mà hỏi ngược lại, giọng nói của Cận Hán Thanh khàn đặc, đoán chừng cả đêm qua đã hút không ít thuốc. "Lúc nào rồi mà chú còn đi dạo với Cố Tân Tân?"

Vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh không đổi, "Anh cho người theo dõi em?"

"Anh theo dõi chú làm gì?"

Tầm mắt của người đàn ông rất nhanh trở lại khuôn mặt của cô,
"Vậy là anh cho người theo dõi Cố Tân Tân?"

Cố Tân Tân nghe vậy thì sắc mặt khẽ chuyển lạnh, bộ dạng
giống như gãy phải đại địch. Đầu bên kia truyền đến tiếng bập lửa,
"Lão Cửu, bây giờ anh không tin bất kỳ một ai cả, tất cả những kẻ có
khả năng anh đều muốn theo dõi sát sao. Anh chỉ là không hiểu vì
sao mới sáng sớm chú đã ở cùng với Cố Tân Tân, còn có thể đi
mua quần áo cùng cô ta?"

Cận Ngụ ĐÌnh vô dùng tự nhiên đáp lại, "Em muốn đi mua quần
áo cho cô ấy, lúc trước không có cơ hội."

"Những lời này của chú khiến anh không có cách nào tin tưởng."

"Anh hai, Tu Tư Mân bây giờ không có ở Lục Thành. Anh hẳn là
phải hiểu."

Cố Tân Tân lườm anh một cái, Cận Ngụ ĐÌnh ra hiệu cho cô
đừng lên tiếng. Tuy hiện tại Cận Hàn Thanh không có tâm tư quản
chuyện của Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng ngoài miệng vẫn nói. "Cách xa cô
ta một chút. Bây giờ cô ta đã là người Tu gia rồi, em và cô ta mà
truyền ra tin đồn mờ ám thì đối với cả hai bên đều không có lợi."

"Em tự biết chừng mực. Anh cứ làm như không thấy đi, em cũng
sẽ không để cho ai truyền chuyện của em và cô ấy ra ngoài."

Cận Hàn Thanh ở đầu dây bên kia hơi dừng lại một chút. "Rất có
thể là Thương Lục tự mình rời đi."

"Sao có thể?" Cận Ngụ ĐÌnh giả vờ kinh ngạc. "Cô ấy sao có thể
tự mình đi được chứ?"

"Nếu anh đoán không sai thì có lẽ cô ấy đã hồi phục thần trí rồi."

Cố Tân Tân mơ hồ nghe được vài chữ, anh ta nhanh như vậy đã biết được chuyện Thương Lục tỉnh lại, xem ra muốn tra ra cô cũng không quá khó.

Cận Ngụ ĐÌnh đáp lại anh ta mấy câu, tuy là hiện tại Cận Hàn Thanh không còn gấp gáp như hôm qua, nhưng sự nóng nảy trong giọng nói vẫn có thể nghe ra được.

"Rất có thể là cô ấy đã tìm được người giúp mình, nếu không chỉ dựa vào cô ấy một thân một mình lại không có một đồng trên người sẽ không thể biến mất không còn bóng dáng như vậy được."

Cận Ngụ ĐÌnh đi về phía trước, Cố Tân Tân thấy vậy thì cũng đuổi sát theo sau.

"Những người bạn lúc trước chị dâu đều không còn liên lạc, tìm về Thương gia có lẽ cũng là chuyện không thể nào. Nếu thật sự là tìm người hỗ trợ thì ít nhất phải có kế hoạch, thế nhưng rõ ràng là ngày thường chị dâu không có cách gì liên lạc với người bên ngoài."

Cận Hàn Thanh cũng đau đầu muốn chết, "Nếu tra ra được là kẻ nào mang cô ấy đi, anh nhất định sẽ lột da kẻ đó."

Cố Tân Tân nhìn theo Cận Ngụ ĐÌnh ngắt máy, sau đó tầm mắt đảo qua đảo lại trên người cô. "Nghe thấy chưa? Em đúng là ngứa da."

"Nếu Cận Hàn Thanh thật sự tìm tới thì tôi sẽ nói là anh sai khiến tôi, tôi là vì bị anh ép nên mới miễn cưỡng giúp anh cứu Thương Lục ra ngoài."

Cận Ngụ ĐÌnh nhấc tay chỉ cô. "Cố Tân Tân, em đúng là cái đồ không có lương tâm."

"Cái này gọi là biết tự bảo vệ mình, tốt nhất là trước khi rơi xuống nước tìm được một người chống lưng đủ mạnh."

Cố Tân Tân nói xong, tiếp tục đi ra ngoài, tiếng của Cận Ngụ Đình đuổi theo tới, "Tôi hiểu rồi, tôi chính là lốp xe dự phòng của em sao?"

Cố Tân Tân không nhịn được cười, lốp xe dự phòng và người chống lưng vốn không giống nhau. Mà có người phụ nữ nào lại cả gan như vậy chứ, dám coi anh thành lốp xe dự phòng?

***

Bát Bát: Gần đây suy nghĩ một chút, wattpad hay có kèm chương mới với vid nhạc, bên fb có ảnh kèm, mỗi wordpress là trông trơn. Tự nhiên thấy bản thân không công bằng haha

~~> Nay chính là lí do mấy bữa nay ta đăng trên wordpress sớm hơn vài phút, như vậy có thể coi là công bằng chưa nhỉ? Hị hị

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Muốn Thịt

Dịch: CP88

**

Cố Tân Tân về đến nhà, trong không khí ngập tràn mùi thơm ngào ngạt, giống như chỉ cần hít một hơi thôi đã đủ no. Cô đổi dép đi vào trong, thấy người giúp việc từ trong nhà bếp đi ra.

"Tu phu nhân."

"Hôm nay có món gì vậy?" Cố Tân Tân vừa nói vừa đi vào trong.

Người giúp việc chỉ chỉ vào nhà bếp, đúng lúc này Thương Lục từ trong đó đi ra. Cố Tân Tân đi về phía cô ấy, ngó nghiêng vào trong.

"Làm chút bánh ngọt."

Cố Tân Tân quay lại, đặt mấy thứ đồ trong tay lên bàn ăn, "Mua cho chị mấy bộ đồ."

"Cám ơn."

"Là tiền của Cận Ngụ Đinh nên chị không cần phải khách sáo."

Thương Lục cười cười không nói gì nữa.

Mấy ngày nay Thương Lục đều không dám bước một bước ra ngoài sân, dù sao người ra người vào, khắp nơi đều có thể là tai mắt của Cận Hàn Thanh.

Cố Tân Tân và Thương Lục ngồi ngoài ban công, tẩm lụa mỏng được kéo lên, lúc ẩn lúc hiện có thể nhìn thấy được phong cảnh bên ngoài. Trên bàn đặt hai đĩa bánh ngọt, còn có trà mới pha. Khuôn mặt Thương Lục điềm tĩnh, trải qua từng đó tồn thương nhưng đôi mắt cô ấy vẫn trong vắt, trên mặt cũng không nhìn ra một chút oán hận hay không cam lòng nào cả.

Cố Tân Tân tự thấy bản thân không làm được như vậy, oán khí tích tụ trong lòng cô trước giờ vẫn không thể nào tiêu tan, cho đến tận bây giờ mỗi khi nhìn thấy Thương Kỳ đều hận không thể đánh cho cô ta một trận, với Cận Hàn Thanh cũng như vậy.

"Thương Lục, sợ là Cận Hàn Thanh tìm chị muốn phát điên luôn rồi."

"Anh ta không cần phải tìm tôi." Thương Lục nói xong, nhắc chén trà lên, "Anh ta nên vui mừng vì thoát khỏi một người điên mới phải, từ nay về sau không còn bị ai quản nữa. Anh ta chỉ cần công bố với bên ngoài là do chị đã điên nhiều năm, bây giờ đã mất tích, như vậy liền có thể vừa sắm vai một người chồng thâm tình, lại vừa có thể tiêu dao mà mang phụ nữ về nhà. Quá tốt rồi còn gì."

Cố Tân Tân nghe ra được câu cuối cùng của cô ấy có bao nhiêu cay đắng.

"Nếu anh ta không mang mấy người phụ nữ kia về tòa nhà Đông thì đến em cũng thật sự tin anh ta yêu chị tha thiết. Tất cả mọi việc liên quan đến chị anh ta đều không thể giữ bình tĩnh, thậm chí còn có thể vì chị mà trở mặt với người xung quanh."

Thương Lục coi như gió thoảng ngoài tai, "Nên mọi người đều nghĩ là anh ta yêu tôi, đây mới chính là mục đích của anh ta."

Cố Tân Tân á khẩu không trả lời được, cẩn thận nghĩ lại thì đúng là có chuyện như vậy.

"Tân Tân, xin lỗi."

Cố Tân Tân nhắc mi mắt nhìn cô ấy, "Sao tự nhiên lại nói vậy?"

"Những chuyện Cận Hàn Thanh từng làm với cô, tôi cũng đã biết được chút ít."

"Đó cũng là anh ta có lỗi với em, không phải chị."

Ngón tay Thương Lục đảo quanh miệng chén, "Tôi đã nói với Ngụ Đinh rồi, chuyện của Tân tiểu thư không liên quan gì đến anh ấy. Sau khi biết chuyện thấy anh ấy có vẻ rất nhẹ nhõm, cô có biết điều này có ý nghĩa gì không?"

Cố Tân Tân trầm mặc một chút, lắc đầu.

"Tôi với anh ấy vốn không có gì cả, từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc đều rõ ràng, chỉ là vì khi đó tôi không tỉnh táo nên không thể làm rõ chuyện này. Cô và anh ấy..... cũng thật đáng tiếc."

"Thứ đáng tiếc trên đời này cùng lắm cũng chỉ là bỏ lỡ nhau mà thôi, với cả giữa chúng em cũng không thể tính là bỏ lỡ nhau."

Thương Lục thông minh thế nào chứ, tự biết đến đâu thì cần dừng lại, "Tôi hiểu rồi, nếu không phải bị ép đến đường giới hạn thì cô cũng sẽ không đột ngột kết hôn với người lạ như thế."

Hai người không tiếp tục đề tài này nữa, Thương Lục cũng biết mình không có tư cách giúp Cố Tân Tân đưa ra quyết định. Bây giờ chính cô ấy còn khó tự lo cho thân mình, tình hình của bản thân rối loạn thành một mớ bòng bong, cô ấy cũng chưa chắc đã tỉnh táo hơn Cố Tân Tân.

Lại nói, hiện tại Cố Tân Tân đã là Tu phu nhân, đây là một thân phận danh chính ngôn thuận được người người công nhận.

Cận gia.

Đến giờ ăn cơm nhưng không một ai dám đi lên lầu gọi, Tần Chi Song đi lên cầu thang, lúc đi qua bậc thang Thương Lục té ngã không nhẹn được dừng lại.

Tiểu Vu nơm nớp lo sợ đi sát phía sau bà, Tần Chi Song quay đầu lại nhìn cô ấy, thấy hai mắt tiểu Vu sưng đỏ, bộ dạng cũng tiêu tụy không thể tả. "Đã đến nước này rồi có khóc cũng vô dụng, nếu là tự Thương Lục bỏ đi thì cô có phòng cũng không phòng nổi. Không cần quá tự trách mình."

Tiểu Vu nhìn Tần Chi Song, cảm thấy được an ủi không ít. "Cám ơn phu nhân."

Tần Chi Song đi đến trước cánh cửa mở rộng của phòng ngủ chính sau đó quay đầu lại nhìn tiểu Vu. "Mấy ngày nay cô cố gắng tránh phải xuất hiện trước mặt Hàn Thanh, nếu thật sự không được thì qua tòa nhà chính. Hàn Thanh bây giờ lúc nào cũng nóng lòng như lửa đốt, khó tránh khỏi sẽ giận chó đánh mèo lây sang cô."

Tiểu Vu nhìn bà bằng ánh mắt cảm kích, không đi theo vào nữa.

Tần Chi Song vào trong, Cận Hàn Thanh ngồi ở mép giường, nghe được tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên, vừa thấy là Tần Chi Song liền rũ mi mắt trở lại.

"Có tin tức của Thương Lục chưa?"

Anh ta khẽ lắc đầu.

Tần Chi Song tiến lên, nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai Cận Hàn Thanh. "Trước khoan hãy tìm, lúc này Thương Lục chắc hẳn là không muốn gặp con. Con bé đã có cách để trốn đi thì chắc chắn cũng sẽ có cách để tránh khỏi con thật xa."

"Mẹ," Giọng nói của Cận Hàn Thanh cực kỳ nặng nề. "Con nhất định phải tìm được cô ấy, giải thích rõ ràng cho cô ấy hiểu mới được."

"Giải thích cái gì?" Nói đến đây, rốt cuộc Tần Chi Song không khống chế được lửa giận trong lòng nữa, "Dù con có giải thích với con bé thì thế nào, con cảm thấy con bé sẽ tin tưởng sao? Những người phụ nữ kia là chính con mang về, cũng là tự con giả vờ thân mật ngay trước mặt con bé, con bé sẽ tin con chưa từng làm gì sao?"

"Dù cô ấy có không tin thì con cũng phải nói."

Bên ngoài truyền đến tiếng gỗ cửa, trợ lý của Cận Hàn Thanh đứng bên ngoài, nghe được giọng khàn khàn của Cận Hàn Thanh, "Vào đi."

Người đàn ông nhanh chóng đi vào, nhưng vẻ mặt cũng không hề dễ nhìn, có thể thấy được là vẫn chưa có tin tức của Thương Lục.

"Cận tiên sinh."

"Thế nào rồi?"

"Camera của mấy con đường lớn xung quanh đều đã kiểm tra, nhưng đều không thấy bóng dáng Cận phu nhân."

"Lẽ nào cô ấy còn có thể bay?" Cận Hàn Thanh đứng dậy. "Nói tài xế cho xe ra."

"Cận tiên sinh ngài đừng gấp, tôi điều tra được một chuyện này khá kỳ quái. Ngày hôm đó Cố Tân Tân cũng đến phòng xem nhạc kịch, nhưng lại giữa chừng rời khỏi. Xe của cô ta xuất hiện trên camera giám sát của một đại lộ gần đó, chỉ là không thấy rõ người ở bên trong. Nhưng thời gian cô ta rời khỏi cũng khá trùng khớp với khoảng thời gian Cận phu nhân mất tích, huống hồ khi đó màn nhạc kịch còn chưa kết thúc. Tôi đã cho người điều tra lịch trình ngày hôm đó của cô ta, đoán chừng khi đó cô ta đến tìm người bàn chuyện làm ăn, nhưng trong chuyện này đúng là có chút chuyện không thể nào giải thích được....."

"Không thể giải thích được thì chính là cô ta." Đáy mắt thâm thúy của Cận Hàn Thanh xuất hiện vài tia sáng, "Tôi sẽ lập tức đi tìm cô ta, nhất định là cô ta đã giấu Thương Lục đi!"

"Khoan đã." Tần Chi Song thấy vậy thì vội vàng kéo cánh tay Cận Hàn Thanh lại. "Con đi đâu?"

"Con đến nhà Cố Tân Tân một chuyến."

"Con có bằng chứng gì chứng minh là Tân Tân giấu Thương Lục đi? Chỉ vì xe của con bé xuất hiện trên camera giám sát sao?"

Nhưng dĩ nhiên là Cận Hàn Thanh không nghe lọt mấy lời này. "Nói không chừng Thương Lục đang gặp nguy hiểm. Cô ta nhất định là còn nhớ những chuyện lúc trước con làm với mình, chỉ sợ sẽ không hạ thủ lưu tình với Thương Lục."

"Rõ ràng con đã biết chuyện Thương Lục sảy thai không liên quan đến Tân Tân, vậy con có bao giờ nghĩ lại những chuyện mình làm với con bé không? Con còn thiếu con bé một lời xin lỗi đấy."

"Nếu như Thương Lục vẫn còn bình yên vô sự, đừng nói là xin lỗi, dù Cố Tân Tân có đánh có mắng thì con cũng sẽ không chớp mắt để cho cô ta làm thỏa thích."

Tần Chi Song tức giận duỗi ngón tay trả chỉ anh ta, "Con đó!"

Xe của Cận Ngụ Đinh lái xe trên đường, Khổng Thành có việc phải ra ngoài nên tài xế tiện đường đưa anh ta một đoạn.

Người đàn ông thu tầm mắt bay bổng ngoài cửa sổ về, Khổng Thành thắt dây an toàn. "Cửu gia, phía Thương nhị tiểu thư xem chừng rất sốt ruột, nhìn thái độ của Thương gia thì đoán là đang sốt ruột muốn lập tức quyết định chuyện kết hôn."

"Bây giờ đến cả Thương Lục cũng chạy mất, cô ta biết chúng ta sẽ không bỏ qua cho mình, nhưng lại không có một ai để cầu cứu.

Nếu đến cọng rơm cuối cùng cũng không nắm lấy thì coi như xong thật rồi."

"Tôi thấy phía Cận tiên sinh cũng rất giỏi giữ bình tĩnh."

Theo tính tình của Cận Hàn Thanh, Thương Kỳ đáng ra đã phải chết trăm lần trong tay anh ta, thế nhưng đến tận bây giờ cô ta vẫn còn bình yên vô sự, Khổng Thành cho là vì khoảng thời gian này mọi tâm tư của Cận Hàn Thanh đều đặt vào chuyện Thương Lục mất tích nên mới không rảnh bận tâm đến Thương Kỳ.

"Anh ấy không phải là giữ được bình tĩnh, ngược lại sợ rằng càng ủ lâu thì âm mưu sẽ càng lớn." Cận Ngụ ĐÌnh suy nghĩ một chút, đột nhiên lên tiếng, "Đi, chúng ta đi đốt thêm bó lửa."

Cận Ngụ ĐÌnh cho tài xe chạy đến Tào gia, đến trước cổng liền thấy được xe của Thương Kỳ.

Công tử Tào gia đích thân ra cổng nghênh đón, Thương Kỳ dễ dàng đi phía sau anh ta, vừa thấy người bên ngoài là Cận Ngụ ĐÌnh thì tay chân luống cuống.

"Cửu gia, ngọn gió nào mang ngài tới đây thế này?"

"Khách khí vậy làm gì." Đầu là người cùng một giới, vị công tử này có quen biết với Cận Hàn Thanh, lại còn là bạn tốt, dĩ nhiên thi thoảng cũng có nói chuyện với Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận Ngụ ĐÌnh đi thẳng vào trong, Thương Kỳ miễn cưỡng cười. "Cửu ca."

Người đàn ông không đáp, cũng chẳng thấy cần phải cho cô ta mặt mũi. Tào Diệc Thanh vỗ vai cô ta, ra hiệu cùng nhau đi vào trong.

Ba mẹ của Tào Diệc Thanh đều không có nhà, anh ta dặn dò người giúp việc mang trà ra rồi mới lên tiếng. "Đúng rồi, nghe nói là

Cận phu nhân mất tích?"

"Ừ, anh hai đã phái người đi xung quanh tìm kiếm, anh ấy cũng sắp phát điên rồi."

"Trời vừa sáng Kỳ Kỳ đã đến đây, cũng là vì lo lắng không thôi. Tôi cũng đã phái người ra ngoài tìm rồi."

"Sợ là rất khó mà tìm được, cô ấy là chủ động bỏ trốn."

Lời này hai người đứng đối diện đều nghe không hiểu, Thương Kỳ đột ngột lên tiếng. "Anh nói chị là chủ động trốn đi?"

"Bị người thân nhất hại đến đứa nhỏ cũng không còn, cô cảm thấy cô ấy còn có thể nhẫn nhục chịu đựng đối mặt với nó? Có mấy người chính là thấy cô ấy không có khả năng đánh trả nên mới trắng trợn không kiêng dè bắt nạt, cô thấy tôi nói có đúng không?"

Sắc mặt Thương Kỳ hết xanh lại trắng, chuyện như vậy dĩ nhiên không thể để cho Cận Ngụ Đình nói toạc ra, "Cửu ca, những nơi chị em thường đến đã tìm hay chưa? Em..... bây giờ em sẽ đi tìm thử."

"Nói không chắc là bây giờ cô ấy đã đến khu trượt tuyết rồi. Cô ấy thích tuyết nhất, có phải là bây giờ đã đi lạc trong rừng rồi hay không?"

Rất nhiều chuyện anh đã đoán ra, Tào Diệc Thanh cũng không ngốc, khoanh hai tay trước ngực nhìn người đàn ông đối diện. "Cửu gia, thế nào mà tôi cứ cảm thấy trong lời nói của anh mang theo hàm ý thâm sâu vậy nhỉ?"

"Thế sao? Nếu anh có thể nghe ra thì tốt."

Hai tay Thương Kỳ chống trên đầu gối, cô ta biết Cận Ngụ Đình và Cận Hàn Thanh sẽ không dễ dàng buông tha cho mình nên mới sốt sắng muốn người nhà đứng ra. Dù sao gia cảnh của Tào gia

cũng không tệ, mà cô ta dù gì cũng phải tìm cho mình một chỗ dựa rồi mới nói tiếp.

"Kỳ Kỳ là em gái ruột của Cận phu nhân, chuyện của Cận gia chính là chuyện của tôi, anh yên tâm."

"Thương Kỳ cũng không coi Thương Lục là chị gái, tôi còn có thể hi vọng gì vào anh chứ?"

Tào Diệc Thanh nghe vậy thì tầm mắt không khỏi chuyển sang Thương Kỳ đứng bên cạnh, cô ta căng thẳng đến mức lắc đầu liên tục. "Cửu ca, em biết anh rất nóng lòng, nhưng có một số việc....."

"Thật không ngờ bây giờ cô lại vội vàng tìm người kết hôn như vậy. Đáng lẽ tôi phải ghi âm lại những lời nói muốn kết hôn với tôi lúc trước của cô mới phải."

Thương Kỳ biến sắc, "Cửu ca, em chưa bao giờ nói như vậy."

"Chưa bao giờ nói như vậy?" Trong ánh mắt của Cận Ngụ Đình đều là chê giễu, "Suýt chút nữa cô đã bò lên giường tôi, vậy mà bây giờ lại có thể quên sạch. Nếu không vì tôi và công tử nhà họ Tào có chút giao tình thì tôi cũng đã chẳng phải đến đây bỏ tâm tư nhắc nhở. Thương Kỳ, cô muốn tìm thì tìm người không liên quan đến Cận gia, như bây giờ cô tìm đến Tào gia, tôi thật sự không thể trợ mắt nhìn được."

Khuôn mặt Tào Diệc Thanh cực kỳ khó nhìn, sắc mặt cũng xanh mét, Thương Kỳ không ngừng lắc đầu. "Em không có, Cửu ca, sao anh có thể nói như vậy?"

"Được rồi, ở trước mặt tôi không cần phải giả bộ. Lúc trước là do tôi và anh hai quá bao che cho cô, bây giờ thật sự cũng không muốn nghĩ đến những việc cô đã làm không thể lộ ra ngoài....."

Thương Kỳ gấp gáp đến mức túm lấy cánh tay Tào Diệc Thanh, Cận Ngụ Đình không nói tiếp nữa. Như vậy đã đủ tàn độc rồi, nếu

còn thêm một chút nữa thì e là mối hôn sự này sẽ triệt để bị hủy trong tay anh mắt.

Cận Ngụ ĐÌnh rời đi, Tào Diệc Thanh không nói một lời ngòi xuống, Thương Kỳ vẫn còn giải thích với anh ta. "Có lẽ chị em đang mâu thuẫn nên Cửu ca mới lo lắng đến hồn nhiên vậy. Đúng rồi, anh ấy thích chị gái của em, lúc trước kết hôn cũng chỉ là để che mắt người khác thôi. Anh phải tin em, em và anh ấy không có gì hết."

Khóe miệng người đàn ông không khỏi vẽ ra một đường cong, chỉ là Thương Kỳ còn đang sốt ruột muốn giải thích nên không chú ý thấy.

Buổi tối, Cận Ngụ ĐÌnh quay về phòng ngủ, vừa tắm xong đi ra thì nhận được điện thoại của Khổng Thành.

"Cửu gia, đêm nay xem ra là Thương nhị tiểu thư sẽ ở lại Tào gia. Cũng không biết cô ta đã nói gì mà công tử Tào gia lại không đuổi cô ta đi."

Cận Ngụ ĐÌnh cười đáp lại lè sau đó kết thúc trò chuyện.

Anh nhìn chiếc giường lớn trống trải, anh chính là đã góp một chút sức lực giúp Tào công tử đó, nhưng còn anh đến bao giờ mới có thịt ăn đây?

***

Bát Bát: Mới đổi giao diện wordpress, mọi người thấy cái này có dễ nhìn hơn trước không? ^^!

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Người Đàn Ông Đột Nhiên Xuất Hiện Ngoài Cửa Phòng

Dịch: CP88

***

Tào gia.

Thương Kỳ xoay người, trong lòng chỉ còn lại một mảnh lạnh lẽo, Thương phu nhân liên tục gọi hết cuộc gọi này đến cuộc gọi khác đến nhưng cô ta đều không nhận.

Vừa rồi cô ta đã gửi wechat báo cho người nhà đêm nay mình sẽ không quay về.

Thương Kỳ hiểu rõ Thương phu nhân là đang nóng vội muốn cô ta trở lại, dù sao hiện tại đến cái danh phận cô ta cũng không có, nếu khăng khăng muốn qua đêm ở Tào gia như vậy sẽ khó tránh khỏi bị lời ra tiếng vào. Thế nhưng Thương Kỳ đã sớm không quan tâm được nhiều vậy, cô ta còn bị bối rối sao?

Ban đầu Thương Kỳ vốn đã từ chối lời mời chào của Tào Diệc Thanh, thế nhưng sau khi Cận Ngụ Đinh đến đây nó đã trở thành tiêu chuẩn kiểm nghiệm xem có đúng là cô ta có tình cảm với Cận Ngụ Đinh hay không. Thương Kỳ biết rõ mình bị cố ý đẩy đến bước đường cùng này, nhưng cô ta vẫn phải gan lì bước tới.

Thương phu nhân muốn Cận Hàn Thanh nể mặt Thương Lục mà tha cho cô ta nên vẫn liên tục đến tìm Cận Hàn Thanh, nhưng đó

chính là một con hồ ly đấy. Anh ta ngoài miệng có thể nói là người một nhà, còn nói sau này không tiếp tục tái phạm là được, nhưng trong lòng cô ta rõ ràng, nhất định Cận Hàn Thanh sẽ bắt kể giá nào khiếu cho cô ta đẹp mặt.

Chấn trên người bị kéo đi mất, Thương Kỳ hạ tầm mắt, dừng lại trên chân của người đàn ông đang gác trên đùi mình. Giận dữ và xấu hổ, toàn bộ ký ức này đang ép cô ta muôn phát điên.

Đối với cô ta mà nói, Thương Lục mất tích không phải là chuyện tốt. Dù sao đó cũng là chị gái của cô ta, dù chuyện ngọc trai dự phòng đã bị bại lộ thì chỉ cần còn lại tầng quan hệ huyết thống này thì Cận Hàn Thanh sẽ vẫn phải kiêng kỵ. Nhưng nếu như Thương Lục xảy ra chuyện gì thì sao? È là cô ta thật sự không giữ được cái mạng này rồi.

Trời sáng, Cố Tân Tân vừa mới rời giường, bên ngoài đã truyền đến tiếng gõ cửa.

Cô ngáp một cái đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy người đàn ông bên ngoài thì kinh hãi.

Cố Tân Tân thật khó khăn mới áp chế được kinh ngạc, "Anh, sao anh lại ở đây?"

"Lạ lắm hả?"

Cố Tân Tân nhanh như chớp đẩy mạnh cánh cửa muốn đóng lại, thế nhưng Cận Ngụ Đinh phản ứng cũng nhanh không kém, cánh tay lập tức chặn lại cánh cửa sắp đóng, hơi dùng sức lần thứ hai mở ra.

Tối qua cô đi ngủ chỉ mặc một chiếc áo choàng tơ tằm, bây giờ đứng ngay trước mặt Cận Ngụ Đinh gần như là lộ ra toàn bộ hai vai và xương quai xanh, Cố Tân Tân thẹn quá hóa giận. "Ai mở cửa cho anh? Còn nữa, là ai cho anh vào đây?"

Dưới lầu còn có người giúp việc, sao bọn họ có thể cho anh ta lên lầu?

"Người giúp việc nhà em mở cửa cho tôi."

"Không thể nào!" Cố Tân Tân trực tiếp bóc trần anh, "Bà ấy cầm lương của Tu Tư Mân, chuyện mở cửa cho anh, còn để anh tự do đi lên lầu, anh thấy có hợp lý không?"

"Sự thật chính là như vậy."

Cố Tân Tân cười lạnh, muốn xoay người đi vào, nhưng nếu không thể nhốt Cận Ngụ Đinh bên ngoài thì căn phòng này cũng không khác gì đầm rồng hang hổ, cực kỳ không an toàn.

Người giúp việc dưới lầu nghe được động tĩnh bèn đi lên, "Tu phu nhân, phu nhân gọi tôi ạ?"

Cố Tân Tân nhanh chóng đáp lại, "Không phải. Đúng rồi, hôm nay có ai đến đây không?"

"Không có, mới sáng sớm thôi mà. Ngài muốn ăn gì để tôi chuẩn bị?"

Cố Tân Tân không chút do dự tóm lấy chiếc cà vạt của Cận Ngụ Đinh rồi kéo anh vào trong phòng, cô vừa đóng lại cửa thì người hầu cũng lên đến nơi.

"Làm chút cháo thanh đạm đi."

"Vâng, còn vị tiểu thư kia thì sao?" Người giúp việc dĩ nhiên là còn chưa biết thân phận của Thương Lục.

"Chuẩn bị chút bánh ngọt, chờ chị ấy tỉnh lại rồi gọi chị ấy xuống ăn."

"Vâng."

Người giúp việc nói xong, đứng đó một lúc, lại nhìn xung quanh cô một lượt. "Tu phu nhân, vừa rồi phu nhân không gọi tôi thật ạ?"

"Ừ, tôi vừa gọi điện thoại."

"À."

Người giúp việc xoay người đi xuống lầu, Cố Tân Tân vội vàng đóng cửa lại.

Cô quay đầu về phía Cận Ngụ Đình, "Anh điên rồi có phải không? Đây là nhà tôi, anh lại tự nhiên như không xông vào, nếu lời này bị truyền đi thì phải làm sao hả?"

"Cũng đâu có ai thấy tôi đi vào."

"Rốt cuộc là anh vào đây bằng cách nào?"

Tầm mắt Cận Ngụ Đình di chuyển xuống, khoan thai tháo chiếc cà vạt bị cô kéo lỏng ra, một lần nữa thắt lại, "Em bạo lực quá rồi, cổ tôi cũng suýt chút nữa thì bị em kéo gãy."

Cố Tân Tân còn đang hạ giọng nói. "Đừng có đánh lạc hướng, đến cùng là anh làm sao mà vào đây được?"

"Cửa không khóa."

"Không thể nào. Giờ này người giúp việc chưa thể ra ngoài được, làm gì có chuyện cửa không khóa?"

"Sao em biết là cô ta không ra ngoài? Biết đâu là cô ta ra ngoài bỏ rác, hoặc là đi mua thức ăn, hoặc là....."

"Được rồi, dừng lại," Cố Tân Tân bước nhanh vào trong, cầm chiếc áo khoác vắt trên ghế sô pha khoác lên, "Cứ coi như là anh có cách vào trong, nhưng anh làm thế nào mà đi thẳng được lên đây?"

"Tôi gõ cửa, sau đó em kéo tôi vào, em không nhớ sao?" Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, nhắc chiếc cà vạt lên, "Em vừa mới kéo nó đây này?"

"Anh có biết nếu như bị người khác thấy được thì hậu quả sẽ thế nào không?"

Cận Ngụ ĐÌnh bẻ cổ áo, "Vậy giờ phải làm thế nào?"

"Bộ dạng này của anh....." Cố Tân Tân tức giận đến mức giật chân. "Ngộ nhỡ bị người ta hiểu lầm, nói đêm qua anh ở đây thì sao hả?"

"Tôi không ngại ánh mắt của người khác."

"Nhưng tôi ngại."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay đặt lên tay nắm cửa. "Vậy giờ tôi đi ra ngoài là được."

Cố Tân Tân bắt lấy cánh tay của anh, kéo anh lại, "Bây giờ người giúp việc ở ngay dưới đó, vừa rồi cũng không thấy anh lên đây. Anh cứ như vậy đi xuống tôi càng không thể giải thích."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, bộ dạng ung dung thong thả quay về. "Vậy giờ em muốn thế nào?"

Trong phòng đột nhiên hiện ra một người đàn ông, còn là không có một ai nhìn thấy anh đi lên, chuyện như vậy dù nói thế nào cũng không thể rõ ràng.

"Anh có bản lĩnh đi vào thì cũng phải có bản lĩnh biến mất không còn dấu vết chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe xong, rút bàn chân đang chuẩn bị rời đi về. Anh đi đến trước mặt Cố Tân Tân, lưng cô còn đang chắn trước cánh cửa, hai tay Cận Ngụ ĐÌnh khẽ chống lên hai bên đầu cô, vây

cô vào trong lồng ngực mình, "Vậy em dạy cho tôi cách biến mất không còn dấu vết đi?"

Cố Tân Tân cứng ngắc cựa mình, "Được rồi, tôi sẽ tìm cách đẩy người giúp việc đi, lúc đó anh nhớ nắm lấy thời cơ đi nhanh."

"Nếu tôi không chịu thì sao?"

"Anh dựa vào cái gì mà không chịu?"

"Dựa vào chân là ở trên người tôi."

Cố Tân Tân đẩy cánh tay anh ra, vừa muốn tránh đi liền bị cánh tay của Cận Ngụ Đinh đẩy lại, xem ra hiện tại muốn đẩy anh ra cũng không thể rồi.

"Anh tới đây là muốn nói cho tôi đã tìm được địa điểm cho Thương Lục?"

"Đâu có đơn giản như vậy, vừa phải tìm chỗ vừa phải tránh khỏi tai mắt của anh hai. Mấy ngày nay ai anh ấy cũng cho theo dõi sát sao, em và tôi đều phải cẩn trọng."

Cố Tân Tân cũng bắt đầu hơi lo lắng, "Sớm muộn gì anh ta cũng sẽ nghi ngờ tôi, nói không chừng sẽ ngay lập tức tìm đến đây."

"Yên tâm, tôi sẽ ở bên cạnh che chở cho em."

Ánh mắt Cố Tân Tân dừng lại trên người anh thật lâu, "Rất tốt. Cửu gia nhất định phải nhớ câu này cho thật kỹ."

Tầm mắt Cận Ngụ Đinh dời xuống, Cố Tân Tân vẫn còn đang ngái ngủ, anh không khỏi nhìn đến chiếc giường lớn. May mà Tu Tư Mân không có ở Lục Thành, nếu không nhìn thấy bộ dạng này của cô anh nhất định sẽ hiểu lầm.

"Anh tạm ở lại đây đi, lát nữa tôi còn phải đến công ty, còn chưa có rửa mặt nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh ngoan ngoãn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Cố Tân Tân đi vào phòng thay đồ, khóa trái cửa sau đó thay quần áo rửa mặt, lúc đi ra đúng là thấy Cận Ngụ ĐÌnh không hề đi lại lung tung.

"Sau này anh đừng tùy tiện đến nhà tôi, để người ta nhìn thấy sẽ không tốt."

"Cố Tân Tân, từ bao giờ em lại để ý đến ánh mắt của người khác thế?"

"Có ai mà không để ý? Anh sao?" Cố Tân Tân cảm thấy lời này thật sự buồn cười, "Mấy ngày nữa Tu Tư Mân sẽ trở lại, chuyện của Thương Lục tôi còn có thể giải thích với anh ấy, nhưng anh thì sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhỏ giọng lầm bầm. "Giải thích không được mới là tốt nhất."

"Anh vừa mới nói cái gì?"

"Tôi nói hôm nay em mặc như thế này không sợ lạnh à?"

Cố Tân Tân đi ra cửa, đẩy anh cách mình một đoạn, "Anh đợi đó đi, tôi dụ dì ấy ra ngoài đã."

Cô mở cửa, trước tiên thò một cái đầu ra ngó nghiêng như kẻ trộm sau đó đi đến đầu cầu thang, một tay bám tay vịn, nghiêng đầu xuống. "Dì ơi -----"

Người giúp việc nghe được liền nhanh chóng từ trong nhà bếp đi ra, "Tu phu nhân."

"Tự nhiên tôi muốn ăn bánh quẩy. Ở con đường trước nhà có một cửa hàng mới mở, dì qua đó mua một ít nha."

"Vâng." Người giúp việc đáp ứng, quay vào tắt bếp rồi đi ra.

Cố Tân Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích, mãi đến tận khi bóng lưng người giúp việc khuất sau cánh cửa mới thở ra một hơi.

Cận Ngụ Đinh đi theo ra, từ sau lưng Cố Tân Tân thình lình lên tiếng, "An toàn rồi?"

Anh đột ngột xuất hiện dọa cho Cố Tân Tân nhảy dựng, cô cẩn thận nhìn ra ngoài cửa, "Qua mấy phút nữa rồi hẵng đi."

"Em muốn giữ tôi lại ăn sáng?"

"Tôi sợ anh ra ngoài lại đụng phải dì nhà tôi còn chưa đi được xa."

Cận Ngụ Đinh tựa lưng lên lan can, "Trong thời gian ngắn bà ấy chắc chắn còn chưa về được, tôi có thể ở lại thêm một lúc nữa."

Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn anh, "Tôi cũng phải đi làm, anh ở lại đây làm gì? Muốn gặp Thương Lục?"

"Sao thế? Em ghen đấy à?"

"Ha ha." Cố Tân Tân cố ý nâng cao giọng sau đó đi lên hai bước, Cận Ngụ Đinh cũng nhắc chân muôn xuống theo.

Ngoài cửa mơ hồ truyền đến động tĩnh, Cận Ngụ Đinh không phát hiện ra, nhưng Cố Tân Tân lại đang trong tư thế nhạy cảm cực kỳ. Cô lập tức quay lại, đè hai vai Cận Ngụ Đinh xuống. Người đàn ông đứng thẳng lưng bất động, nhìn chằm chằm cô, "Làm gì thế?"

"Ngồi xuống ngồi xuống. Mau lên!"

Cận Ngụ Đinh bị cô ấn mạnh phải cúi rạp người, cánh cửa lạch cách một tiếng mở ra. Người giúp việc bước nhanh vào trong, vừa thấy Cố Tân Tân còn đứng tại chỗ thì dừng lại, "Thật ngại quá Tu phu nhân, tôi quên mất không mang theo ví tiền và điện thoại."

"Không..... không sao." Trái tim Cố Tân Tân trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên, cô hơi dịch người sang bên cạnh, cố gắng chặn lại không để người giúp việc nhìn thấy Cận Ngụ Đinh.

Người giúp việc bước nhanh vào nhà ăn, lúc cầm đồ ra ngoài thấy Cố Tân Tân vẫn còn đứng tại lúng túng cười thì không khỏi thấy kỳ quái, ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Tân Tân cười gượng. "Tôi sắp đói chết rồi."

"À, tôi sẽ đi nhanh về nhanh."

Người giúp việc không chậm trễ thêm nữa, bước nhanh ra ngoài.

Cửa lớn vừa đóng lại, tiếng của Thương Lục từ phía sau liền truyền đến, "Hai người đây là....."

Cận Ngụ Đinh nghiêng đầu qua, thấy Thương Lục đứng trên hành lang liền không chút do dự đứng dậy, trên mặt cũng xuất hiện vẻ mắt tự nhiên, bộ dạng rõ ràng là lúng túng.

Cố Tân Tân chỉ anh, "Đều là tại anh ta, mới sáng sớm đã chạy đến dọa người."

Thương Lục tiến lên vài bước, "Ngụ Đinh, sao anh lại ở đây?"

"Anh..... tới xem chút."

Thương Lục liếc chõ anh đang đứng một cái. "Lầu hai dù gì cũng là không gian riêng tư, tiếp khách không phải nên là ở dưới lầu à?"

"Anh quên mất, cứ nghĩ chõ này là tòa nhà Tây."

Cố Tân Tân trợn mắt, "Đừng nói lời thừa thãi nữa, đi mau."

Cô bắt đầu lôi kéo cánh tay Cận Ngụ Đinh, anh còn đang phủi phủi một góc áo, thấy cô như vậy thì không khỏi nhíu mày. Có cần phải chật vật như vậy không?

"Đi thôi." Cố Tân Tân tiếp tục hạ lệnh đuổi khách.

Sắc mặt người đàn ông có chút khó coi, "Thanh giả tự thanh, ai nói gì em thì em cứ chặn lại miệng bọn họ là được."

Thương Lục mơ hồ hiểu được tình hình, cũng nhanh chóng đẩy lùn Cận Ngụ Đinh. "Xuống lầu đã rồi nói tiếp, để người khác nhìn thấy thì phiền lắm đó."

Đến cả Thương Lục cũng giúp cô, Cận Ngụ Đinh vô cùng oan ức để Cố Tân Tân kéo ra phòng khách, ánh mắt Thương Lục tràn đầy nghi ngờ quét tới quét lui trên người Cận Ngụ Đinh, "Anh vào đây thế nào vậy?"

"Anh ta nói cửa không khóa nên đã nhân lúc đó lén vào."

"Mới sáng sớm làm sao đã có ai ra ngoài mà mở cửa? Bây giờ chắcdì đã ra ngoài rồi phải không?"

Cận Ngụ Đinh né tránh ánh mắt của hai người, Thương Lục vậy mà lại đứng về phía cô? Anh giúp cô ấy như vậy, sao cô ấy lại không suy nghĩ cho anh chút nào chứ?

"Anh hai đã cho điều tra toàn bộ hình ảnh của camera giám sát xung quanh, một khi anh ấy phát hiện ra xe của Cố Tân Tân từng xuất hiện ở đó thì nhất định sẽ nghi ngờ."

Đôi mi thanh tú của Thương Lục cau lại, không tiếp tục suy nghĩ chuyện cánh cửa kia nữa, "Anh ta có thể sẽ tìm đến nơi này sao?"

"Không sớm thì muộn."

Thương Lục và Cố Tân Tân trao đổi ánh mắt cho nhau, Cố Tân Tân cong môi cười với cô ấy. "Không sao, không phải là đã có Cửu gia ở đây rồi à?"

"Cửu gia vừa mới bị em đè trên đất như vậy, hiện tại còn chưa tỉnh táo lại, tức ngực khó thở, cái gì cũng nghĩ không ra." Cận Ngụ ĐÌnh lưu loát lên án Cố Tân Tân.

"Không không không, tôi thấy bộ dạng anh trấn định bình tĩnh như vậy mà, nhất định là đã có cách."

Cận Ngụ ĐÌnh bĩu môi. "Đã là lúc này rồi, dù có nói ngọt hơn nữa cũng vô dụng."

"Vậy thì anh đi đi, tự tôi đưa Thương Lục ra khỏi đây." Vẻ mặt cô không có chút hoang mang, đã vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi thôi. Thành công hay không còn phải xem ý trời, cô cũng chẳng cần Cận Ngụ ĐÌnh.

Hoặc là có lẽ cô đã sớm nắm chắc Cận Ngụ ĐÌnh trong tay nên mới dám cứng miệng như vậy chăng.

***

Bát Bát: Dạo này ta đang rất tự kỷ vì cái tỷ lệ trả lời cmt của ta, ta sắp thành một kẻ tồi tệ rồi. T.T

Ta đang rất nghiêm túc kiểm điểm nhưng vẫn không nghĩ ra lối thoát nào cả, ta muốn có thời gian đọc hết cmt của mọi người bởi vì ta đang thiếu động lực trầm trọng huuu TTT.TTT

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Chú Đãy Là Đang Học Người Làm Chuyện Vụng Trộm

Dịch: CP88

***

"Đã vậy thì để em qua chỗ khác ở trước đi." Trên khuôn mặt Thương Lục xuất hiện tia lo lắng.

"Có thể đi đâu được chứ?" Cận Ngụ Đinh chuyển tầm mắt sang, "Bên ngoài nói không chừng còn có tai mắt của anh ấy, chỉ cần em xuất hiện thì sẽ là nguy hiểm, mà không ai trong hai người bọn anh công được nguy hiểm đó."

Cố Tân Tân đến bên cạnh Thương Lục, khéo miệng hơi cong lên. "Chị cứ yên tâm ở đây thôi, anh ta cũng không thể xông vào đây được. Chờ đến khi Cửu gia sắp xếp được chỗ tốt rồi, anh ta sẽ mang chị ra ngoài."

Cận Ngụ Đinh đi đến trước bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống, "Hôm nay bữa sáng ăn gì?"

"Có phải anh bắt đầu coi đây là nhà anh rồi đấy không?"

"Nếu bây giờ tôi vội vàng ra ngoài rồi gặp người giúp việc nhà em thì đó mới là phiền phức đó, còn không bằng cứ quang minh chính đại ngồi đây, lát nữa người giúp việc nhà em về thì nói tôi đến lúc bà ta vừa ra khỏi cửa là được."

Cố Tân Tân và Thương Lục nhìn nhau, Thương Lục hơi nghiêng mặt, nhìn chăm chú Cận Ngụ ĐÌnh, "Trước đây không phát hiện ra anh ấy còn có mặt này, lúc nào cũng đều rất nghiêm chỉnh."

"Có lẽ là bởi vì quá nghiêm chỉnh nên mới không theo đuổi được chị, bị gạt ra không chút tiếc nuối."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa lưng về phía hai người, nghe cô nói như vậy thì da đầu tê dại. Thương Lục ngược lại không hề mất tự nhiên, người đàn ông đứng lên, không nói một lời đi ra ngoài.

Thương Lục gọi, "Cửu ca!"

Anh cũng không để ý, bước đi thoăn thoắt, hung hăng đóng cửa lại.

Thương Lục khẽ lắc đầu. "Những câu nói này cũng chỉ có cô nói ra được, đổi thành người khác thử mà xem."

Cố Tân Tân nâng tay che miệng, "Em nói sai rồi."

"Anh ấy không thoải mái có thể khiến cho cô vui vẻ sao?"

Cố Tân Tân nhắc chân đi vào nhà bếp. "Cũng không đến mức đó. Chỉ là muốn anh ta mau đi ra khỏi đây, ngoài cửa còn dán chữ hỷ kia, chị nói mới sáng sớm ra em đã đi cùng một người đàn ông ra ngoài, nếu để người ta nhìn thấy thì biết ăn nói thế nào?"

Thương Lục biết cô cũng có kiêng kỵ, cũng đúng thôi, dù sao thân phận của cô vẫn là Tu phu nhân.

Người giúp việc rất nhanh đã mua bữa sáng về, Cố Tân Tân vội vàng ăn mấy cái rồi chuẩn bị ra ngoài.

Cô đi ra ngoài, vừa đóng cửa lại liền nhìn thấy trên đất có mấy chữ hỷ đỏ thẫm, nhìn qua liền hiểu được là bị người ta xé xuống.

Có tiếng lạo xạo truyền vào tai, Cố Tân Tân nhìn theo Cận Ngụ Đình từ trong bụi cây bên cạnh bước ra, cô khó tin nhìn anh, "Anh....."

Người đàn ông ném mấy chữ hỷ trong tay đến bên chân cô, được rồi, bốn cửa sổ xung quanh đều bị anh xé xuống. Cố Tân Tân chăm chú nhìn trên mặt đất, "Anh làm cái quái gì thế?"

"Em không cảm thấy mấy thứ này rất dung tục à?"

"Kết hôn đều là như vậy. Mẹ tôi đã nói không thể lấy xuống, phải đợi màu đỏ này tự phai màu đi, nếu không sẽ không may mắn!"

Cận Ngụ Đình nhắc chân, giày da đen bóng giẫm lên chữ hỷ đỏ thẫm, di qua di lại mấy lượt.

"Không phải là anh đã đi rồi sao?"

"Nói không chừng người của anh hai đang ở bên ngoài, tôi và em phải ra ngoài cùng nhau."

Sau khi Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đình đi khỏi, người giúp việc ra ngoài một chuyến, vừa nhìn thấy một đám tàn tạ trên đất thì bị dọa nhảy dựng, "Ai làm thế này, thất đức như vậy?"

Đến ga ra, Cố Tân Tân mở cửa xe, lại thấy Cận Ngụ Đình vòng sang bên kia, cũng mở cửa ghế phụ ra.

"Anh làm cái gì thế?"

"Đưa tôi đi một đoạn, tài xế của tôi đã mang xe đi rồi, nơi này cũng không gọi được xe." Cận Ngụ Đình cũng không quan tâm Cố Tân Tân đồng ý hay không, mở cửa xe trực tiếp ngồi vào.

Tuy là cô thấy cực kỳ không ổn, nhưng cũng không có cách nào kéo anh ra được, Cố Tân Tân ngồi vào rồi khởi động xe.

"Em học lái xe từ bao giờ?"

"Cái gì cũng phải học, không thể chuyện gì cũng ỷ vào người khác được." Tốc độ của chiếc xe rất chậm, vừa chuẩn bị từ trong tiều khu đi ra, cửa sổ của một chiếc xe cách đó không xa liền hạ xuống, có người giơ máy ảnh lên, chụp lại hình ảnh của Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh.

Lúc tiêng chuông cửa vang lên Thương Lục đã trở về phòng, người giúp việc đi ra cửa, nhìn thấy trên màn hình xuất hiện một người đàn ông.

"Xin hỏi anh là?"

"Nhân viên giao hàng."

"À, anh đặt ngoài đó giúp tôi."

"Thật ngại quá, bưu kiện này cần phải ký tên."

Người giúp việc hơi do dự, nhưng nhớ lời dặn dò của Cố Tân Tân nói bà ấy không được biểu hiện quá cẩn trọng. Người giúp việc mở cửa ra, người đàn ông cầm một hộp bưu kiện đưa cho bà, đợi bà ký tên.

Đối phương nhìn bốn phía trong phòng một lượt, không thấy một bóng người. Người giúp việc ký xong trả lại bút cho anh ta, người đàn ông cầm ra một bưu kiện khác.

"Thương Lục có ở đây không?"

"Thương Lục nào cơ?" Người giúp việc giả bộ hoàn toàn nghe không hiểu.

"Ở đây có một bưu kiện là chuyển cho Thương Lục, bà xem đây có đúng là địa chỉ ở đây không?"

Người giúp việc tiến lên liếc nhìn địa chỉ nhà. "Đúng, địa chỉ là nhà tôi, nhưng ở đây không có ai tên như vậy."

"Trong nhà còn có ai nữa không? Nói không chắc là tùy tiện điền một cái tên, bà cứ lấy về cho người đó đi.""

"Không có." Vẻ mặt người giúp việc trán định, không thể nhìn ra chút nào là đang nói dối. "Phu nhân nhà chúng tôi vừa ra khỏi cửa, trong nhà chỉ còn tôi."

"Vậy thì lạ thật." Người đàn ông đó lầm bẩm mấy câu, "Người ký gửi là Cố Tân Tân, nhất định Thương Lục và Cố Tân Tân biết nhau."

Người giúp việc hơi hồi hộp, người ký gửi là Tu phu nhân?

Chẳng lẽ gói bưu kiện này đúng là gửi cho vị tiểu thư trên lầu kia sao? Dĩ nhiên tuy là nghi ngờ nhưng trên mặt bà cũng không lộ ra chút cảm xúc nào. "Cố Tân Tân là phu nhân nhà tôi, nếu không anh gọi điện hỏi phu nhân xem sao. Nơi này thật sự không có ai tên Thương Lục, thật ngại quá, trong bếp còn đang đốt lửa....."

"Được."

Người giúp việc xoay người đóng cửa lại, bà không biết đối phương có đúng là nhân viên chuyển phát nhanh hay không, nhưng chuyện này nhất định có điểm khác thường. Nếu đúng là bưu kiện Cố Tân Tân gửi đi, vì sao lại là gửi về nhà được?

Người đàn ông cũng quay gót rời đi, chiếc xe giao hàng đi ra khỏi tiểu khu liền dừng lại bên đường.

Anh ta xuống xe rồi đi đến bên cạnh một chiếc xe, mở cửa ngồi vào. Người bên trong quay mặt sang, người đàn ông đó khẽ lắc đầu.

"Không có?"

"Nói là không có người này, nhìn biểu hiện không giống như là đang nói dối, bên trong cũng không thấy có ai khác."

Người kia không lên tiếng, tầm mắt vẫn còn nhìn chăm chú cánh cổng của tiểu khu.

Buổi trưa.

Còn chưa đến thời gian ăn cơm Tống Vũ Ninh đã đẩy cửa bước nhanh vào trong, "Tân Tân."

"Nếu là muốn nói chuyện của em và Cận Ngụ Đình thì không cần, em đã biết rồi."

"Xảy ra chuyện gì?"

Cố Tân Tân gật máy tính, khẽ lắc đầu. "Không biết."

"Sao lại không biết? Sáng sớm nay rõ ràng là anh ta ngồi trong xe em, lại từ trong nhà của em đi ra, chuyện này....."

"Đây là đưa tin xuyên tạc sự thật, chỉ chụp được ảnh lúc anh ta đi ra. Không phải là đến chị cũng nghi ngờ em đấy chứ?"

Tống Vũ Ninh dứt khoát kéo ghế ngồi xuống đối diện. "Nghi ngờ gì chứ. Nhưng em xem những tấm ảnh kia mà xem, rõ ràng như vậy. Chị chỉ sợ em có miệng cũng không thể giải thích rõ ràng."

Đang nói chuyện thì chuông điện thoại của Cố Tân Tân vang lên, Tống Vũ Ninh quét mắt rồi đứng dậy. "Chị ra ngoài trước."

"Ừm."

Cố Tân Tân chuyển nghe, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt Tư Mân. Hắn đang ngồi trong phòng bao của nhà hàng nào đó, xung quanh có tiếng nói rì rầm. Hắn đứng dậy đi ra cửa sổ, "Đang làm gì thế, ăn cơm chưa?"

"Chưa, lát nữa xuống ăn." Cố Tân Tân biết tám phần hắn gọi đến là vì chuyện đó. "Anh thấy rồi hả?"

"Ừ, mà dù có không thấy thì cũng sẽ có người nghĩ cách để tôi thấy được."

"Sự tình không phải như vậy, sáng nay Cận Ngụ Đình đến....." Cố Tân Tân nói tới đây, cũng tự cảm thấy có chút không ổn, "Trước khi Thương Lục được đưa đi, e là tránh không được phải chạm mặt anh ta vài lần."

"Tôi không lo mấy chuyện này, tôi lo nhất là Cận Hàn Thanh tìm đến em. Anh ta là người thế nào em phải là người rõ ràng nhất."

"Yên tâm." Cố Tân Tân đơn giản đáp lại hai chữ, chăm chú quan sát nét mặt của người đàn ông. "Em còn tưởng anh gọi đến hỏi tội cơ đấy."

"Hỏi tội em và Cận Ngụ Đình cùng vào rồi cùng ra hả?"

"Em không có."

"Tôi tin em. Vết thương lúc trước còn chưa lành, em sẽ không để cho người ta tiếp tục kè dao lên cổ mình."

Cố Tân Tân muốn cười, nhưng trong lòng không nhịn được dâng lên chua xót, "Chỉ sợ em không để cho người ta vác đao đến chém thì đã có người cầm sẵn dao găm đứng chờ rồi."

"Chuyện của Thương Lục tôi đã sớm nói với em, em không nên nhúng tay vào chuyện này."

"Lúc chị ấy phát bệnh còn biết ôm chặt em lúc em suýt chút nữa bị đẩy từ tầng ba của trung tâm thương mại xuống. Em không thể thấy chết mà không cứu."

Đối với Tu Tư Mân mà nói, việc này thật sự là chuyện phiền phức lớn, mọi nhân nhượng của hắn với Thương Lục đều là vì nể mặt Cố Tân Tân mà thôi, "Vậy nhân lúc phiền phức còn chưa tìm đến cửa thì phải nhanh giải quyết cho gọn gàng."

"Anh thì sao? Bao giờ anh về?"

"Qua mấy ngày nữa, chờ bên này hết bận đã." Tu Tư Mân dựa lưng lên bức tường bên cạnh, "Tân Tân, chuyện của em và Cận Ngụ Đinh tôi sẽ không quản, nhưng như vậy không có nghĩa là tôi không để ý."

"Em biết."

"Tôi cũng biết em tự có chừng mực."

Cố Tân Tân khẽ cong môi, "Yên tâm. Chờ Thương Lục rời đi rồi, em sẽ cắt đứt mọi liên quan với anh ta."

"Tốt."

Chiều tối, Cố Tân Tân về đến nhà, đến trước cổng liền bị xe của Cận Hàn Thanh chặn lại.

Cố Tân Tân nhìn theo người đàn ông bước xuống xe rồi đi thẳng đến bên cạnh xe mình, cô hạ cửa xe xuống, nét mặt trán định lên tiếng. "Cận tiên sinh, ngọn gió nào đã đưa ngài đến đây thế này?"

"Thương Lục đâu?"

Rốt cuộc thì anh ta vẫn là kiểu người nóng nảy, dù không có bất kỳ một bằng chứng nào nhưng vẫn không nhịn được mà tìm đến cửa.

"Thương Lục không ở tòa nhà Đông sao?"

"Cô đừng giả bộ hồ đồ với tôi, nhất định là cô đã mang Thương Lục đi."

Cố Tân Tân nghe vậy thì không nhịn được bật cười. "Vì sao tôi phải mang Thương Lục đi?"

Người đàn ông cúi người xuống, ánh mắt lướt một lượt người trong xe, "Có phải Thương Lục đã tỉnh lại rồi không?"

Trái tim Cố Tân Tân đập thình thịch, cô giả vờ giật mình nhìn Cận Hàn Thanh. "Thương Lục đã tỉnh rồi? Vậy thì chúc mừng Cận tiên sinh nhé, à, ngài nhất định phải nhớ hỏi chị ấy xem chuyện sảy thai rốt cuộc có liên quan đến tôi hay không."

"Cố Tân Tân, chuyện đó là lỗi của tôi. Cô muốn làm gì tôi cũng được, nhưng xin cô đừng làm臊 thương Thương Lục."

"Cận tiên sinh, tôi thật sự không hiểu anh đang nói cái gì."

Cận Hàn Thanh hơi đổi sắc mặt, "Ngày đó là cô đưa Thương Lục đi phải không?"

"Tôi không hận Thương Lục, thật đấy. Tôi sẽ không làm chuyện臊 thương chị ấy, cũng không ngốc lại đi đắc tội anh."

Cận Hàn Thanh vẫn nhìn chằm chằm cô không tha, "Vậy thì cô chính là đang giúp cô ấy, giúp cô ấy rời khỏi tôi."

Đối mặt với người như anh ta nếu là người không có tố chất thì hẳn đã giương cờ trắng đầu hàng từ lâu. Cố Tân Tân bình thản chuyển tầm mắt sang chỗ khác. "Tuy là tôi không hận chị ấy, nhưng cũng không đến mức yêu quý chị ấy đến mức nguyện chuốc phiền phức vào người. Tôi không tính toán với chị ấy đã là giới hạn rồi, dựa vào cái gì mà tôi phải giúp chị ấy? Hơn nữa Cận tiên sinh à, anh không thấy lời nói của mình rất mâu thuẫn sao? Anh yêu Thương Lục như vậy thì vì sao chị ấy phải rời khỏi anh?"

Lời này tàn nhẫn mà hung hăng đâm vào lòng Cận Hàn Thanh, đáy mắt anh ta tăng thêm mấy phần u ám, "Lão Cửu thì sao? Chú ấy liên tục ra ra vào vào chỗ này, chẳng lẽ không phải là vì Thương Lục ở đây?"

Cô Tân Tân có chút không biết phải đáp thế nào, nhưng rất nhanh vẫn tìm được câu trả lời. "Anh ta bám lấy tôi dây dưa, đó là chuyện của anh ta."

"Vậy sao?"

Cô Tân Tân cười nhạt, "Chính là như vậy đấy. Anh ta biết chuyện Thương Lục té ngã không liên quan gì đến tôi, một lòng muốn tôi quay lại nên mới dùng đến mọi thủ đoạn bất chấp nó tồi tệ đến mức nào, thậm chí còn xông đến cả nhà tôi."

Cận Hàn Thanh đứng dậy, "Nhìn bộ dạng đó của cô, đúng là cô không hề để cậu ta vào trong lòng."

"Cận tiên sinh, anh muốn tìm Thương Lục thì vẫn là phải mời anh dời bước. Bất kể là muốn hại hay cứu Thương Lục tôi đều không có lấy một lý do nào cả, tôi cũng có rất nhiều việc phải làm, không thể lãng phí thời giờ ở đây với anh."

Cận Hàn Thanh đứng tại chỗ không nhúc nhích, trong mắt có ý lạnh rõ ràng. "Trước khi Thương Lục mất tích vì sao tôi lại không thấy Lão Cửu liên tục chạy qua đây thế?"

"Em đến đây không liên quan gì đến chuyện Thương Lục mất tích." Giọng nói của người đàn ông đột ngột truyền đến, nơi khói mắt Cô Tân Tân vừa phát hiện ra một bóng người, Cận Ngụ Đinh đã đi đến cạnh xe, "Em chạy qua là vì hiện tại Tu Tư Mân không có ở đây."

"Lão Cửu, chú học cái gì tốt không học lại đi học người ta vụng trộm."

"Hết cách rồi, không nhịn được."

Khuôn mặt Cô Tân Tân tái mét, không nói lời nào ngồi đó. Cận Ngụ Đinh nhấc tay đặt lên mui xe, tầm mắt của Cận Hàn Thanh quét hai người một lượt. "Xem ra mấy tấm ảnh kia là thật?"

"Anh hai, anh đừng nói với mẹ. Đêm nay em cũng sẽ không về, em sẽ ở lại đây."

"Chú không sợ Tu Tư Mân trở về sẽ chặt đứt chân chú sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, ngược lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ. "Đây là Lục Thành, kẻ nào dám động đến em chứ?"

Anh nói xong lời này, mở cửa xe muôn ngồi vào, nhưng Cố Tân Tân ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Cận Ngụ ĐÌnh đẩy vai cô, "Xích qua đi, cũng không phải là anh hai không biết quan hệ của hai chúng ta."

Sớm biết vậy Cố Tân Tân đã bỏ cửa chạy lấy người, đầu không khỏi đau nhức, thật sự động cũng không muốn động nữa.

***

Bát Bát: Chương sau 10k chữ (gấp đôi 1 chương bình thường). Cơ mà để mọi người không bị gián đoạn thì tối mai ta sẽ đăng một nửa của chương 55 trên Facebook, ngày kia sẽ đăng full trên cả ba mặt trận.

Thời gian này đang có dự án mới nên thật sự bận rộn, cả chủ nhật cũng không thoát được khỏi công việc, không thể tặng phúc lợi, hi vọng mọi người thông cảm a. Yêu thương: *.*.*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Có Cần Người Mang Thai Hộ Không?

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh hơi dùng sức đẩy cô, khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân lập tức nghiêng qua nguýt anh một cái.

"Không lẽ em lại muốn tôi đi bộ vào?"

Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, khom người nhìn Cố Tân Tân, thấy cô còn chưa động thì dứt khoát đẩy cô sang bên cạnh rồi ngồi xuống.

Cận Hàn Thanh thấy anh muốn đóng cửa xe, một tay liền vươn ra cản lại, "Lão Cửu, chú cũng không phải là người không có chừng mực như vậy."

"Lẽ nào anh có làm việc gì vì Thương Lục mà có chừng mực?"

Bàn tay Cận Hàn Thanh hơi buông lỏng, "Chỉ sợ thu về không đủ bù lại cái đã mất."

"Anh không cần lo, đây là chuyện riêng của em." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đóng cửa lại.

Tài xế ngồi im không nhúc nhích, Cố Tân Tân đành ra hiệu cho ông ấy lái đi.

"Cận Ngụ ĐÌnh, những tấm ảnh kia là anh cho người chụp phải không? Chuyện này nhất định không liên quan đến Cận Hàn Thanh,

Thương Kỳ hiện tại đang bị mấy người theo dõi gắt gao thì dù có chụp được cũng sẽ không thể có cách nào tung ra."

Cận Ngụ ĐÌnh khoanh hai tay trước ngực, "Đúng, nếu không tôi sẽ không còn lý do đến chỗ này nữa, anh ấy cũng nhất định sẽ bắt chấp mà xông vào."

"Anh không cảm thấy mình quá bừa bãi rồi sao? Chỉ vì cần một cái lý do mà giội nước bẩn lên người tôi?"

"Đây không phải nước bẩn. Nếu một chút tín nhiệm đó Tu Tư Mân cũng không thể cho em thì em theo anh ta chỉ vô nghĩa."

Cố Tân Tân cảm nhận sâu sắc tư duy càng ngày càng không bình thường của Cận Ngụ ĐÌnh, "Tu Tư Mân cũng biết chuyện Thương Lục ở đây. Anh cảm sừng cho anh ấy như vậy, không sợ anh ấy trở về sẽ nói chuyện này cho Cận Hàn Thanh?"

"Anh ta sẽ không. Anh ta lo cho an nguy của em, vậy nên anh ta chỉ có thể nhẫn."

"Không thể hiểu được."

"Trước khi Thương Lục rời đi tôi vẫn sẽ phải đến thêm vài lần nữa, để anh hai nghĩ theo chiều hướng đó, mối quan hệ này sẽ trở thành tầng bảo vệ tốt nhất."

Cố Tân Tân tức giận đến mức bật cười, "Vớ vẩn."

"Tôi lại cảm thấy như vậy rất tốt."

Về đến nhà, Cận Ngụ ĐÌnh còn muốn theo Cố Tân Tân vào trong, đã thấy người giúp việc bước nhanh từ trong nhà ăn ra, trong tay cầm theo một hộp bưu kiện chuyển phát nhanh. "Tu phu nhân, cái này gửi cho phu nhân."

"Ai gửi?"

"Còn có một bưu kiện khác là gửi cho Thương Lục, nhưng tôi đã nói ở đây không có người này, nhân viên chuyển phát nhanh còn nói người gửi là phu nhân."

Cố Tân Tân cầm lấy hộp bưu kiện, còn chưa kịp mở ra đã bị Cận Ngụ Đinh đoạt lấy, anh lắc lắc chiếc hộp, "Bên trong chắc là trống không rồi."

"Dì không tiết lộ gì đó đấy chứ?"

Người giúp việc khẽ lắc đầu. "Đều y như lời phu nhân dặn dò."

"Tốt."

Cận Ngụ Đinh đặt chiếc hộp lên bàn, "Sau này Thương Lục càng phải cẩn thận hơn."

Người giúp việc quay lại nhà bếp, Cận Ngụ Đinh nhìn chằm chằm theo bóng lưng bà ấy, "Có thể tin được không?"

"Người Tu Tư Mân sắp xếp nhất định là tin được, anh ấy lựa người rất nghiêm khắc, không thể có vấn đề gì được."

"Nói vậy thì, chuyện tôi đến nơi này bà ta cũng sẽ báo lại hả?"

"Còn cần báo?" Cố Tân Tân càng nghĩ càng giận. "Bây giờ còn có ai không biết?"

Cũng đúng, Cận Ngụ Đinh nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy sáng sủa hẳn lên.

Lúc người giúp việc quay lại, ánh mắt nhìn Cận Ngụ Đinh có chút khác lạ. Bà cầm tiền lương của Tu Tư Mân, trong nhà xuất hiện một người đàn ông xa lạ bà cũng không tiện nói chuyện, bầu không khí cực kỳ lóng túng.

Cận Ngụ Đinh bình thản ngồi đó, người giúp việc lén lút nhìn anh, anh liền quang minh chính đại nhìn lại.

Cố Tân Tân bỏ chiếc túi xách lên bàn, "Anh gọi tài xế đến đón đi."

"Nếu bây giờ tôi đi ngay lập tức thì không phải là nói cho người khác biết chuyện này có vấn đề à?"

"Rốt cuộc là anh muốn thế nào? Nếu như người bên ngoài đến tối cũng không đi thì sao? Anh còn muốn ở lại đây qua đêm?"

Cận Ngụ ĐÌnh hơi giương lông mày nhìn cô, Cố Tân Tân không chút nghĩ ngợi quát lên. "Đừng hòng!"

Người đàn ông đi thẳng đến trước ghế sofa ngồi xuống, anh nhìn đồng hồ, gửi một tin nhắn cho Khổng Thành.

Tầm mắt người giúp việc rơi xuống khuôn mặt của Cố Tân Tân. "Chuyện này....."

"Không cần phải để ý đến anh ta, dù cứ đi chuẩn bị cơm tối đi."

"Được."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi chờ chán chê, lại cầm điều khiển từ xa mở TV, tự nhiên như ở nhà. Cố Tân Tân dù có nhìn không nỗi cũng tự biết mình cản không xong.

Không lâu lắm, có người nhấn chuông cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên nói với Cố Tân Tân. "Để tôi, chắc là Khổng Thành."

Anh đi ra mở cửa, quả nhiên thấy được Khổng Thành ôm máy tính đứng bên ngoài.

"Cửu gia."

Anh đây là muốn đóng trại ở chỗ này? Cố Tân Tân thật sự hết nhìn nỗi, đi thẳng lên lầu.

Cố Tân Tân vào phòng Thương Lực, thấy cô ấy ngồi ở mép giường, rèm cửa sổ xung quanh đều che kín mít. Bên trong phòng

tối om, Cố Tân Tân đi lên mấy bước, "Sao không bật đèn?"

"Không sao, tôi cũng không làm gì cả."

Cố Tân Tân bật đèn lên, cũng không biết là Thương Lục đã ngồi như vậy bao lâu, cô ngồi xuống đối diện cô ấy.

"Tân Tân."

"Làm sao vậy?"

"Có phải bây giờ ba mẹ tôi đang rất lo lắng không?"

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, "Bạn họ đang tìm chị khắp nơi."

"Nhưng tôi lại không có cách nào báo được cho bạn họ biết mình không sao."

"Ừm," Cố Tân Tân nhìn vào đáy mắt Thương Lục, "Bạn họ cho rằng chị ở lại Cận gia chính là lựa chọn tốt nhất. Trước kia là vậy, hiện tại cũng không khác."

Thương Lục cười bi thương, không nói gì nữa.

"Cận Ngụ Đinh lại đến rồi."

Thương Lục nhắc mi mắt lên nhìn cô, "Tôi đang nghĩ, ngộ nhỡ chồng cô về, khi đó Cửu ca phải làm thế nào?"

"Da mặt anh ta đủ dày, sẽ không cảm thấy lúng túng." Cố Tân Tân cảm thấy bản thân hiện tại đang cực kỳ bị động, cô cũng không thể vì giúp Thương Lục mà khiến mình bị trói buộc như vậy. Chuyện ngày hôm nay là do một tay Cận Ngụ Đinh làm ra, hiện tại Cố Tân Tân mới có tâm tư ngẫm nghĩ lại một lượt. Cô không nói chuyện với Thương Lục nữa, đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Nếu quá buồn chán thì có thể tìm sách đọc, em về phòng trước."

"Được."

Cố Tân Tân nhanh chân quay lại phòng, vì sao cô lại quên mất Cận Duệ Ngôn cơ chứ? Việc làm hiện tại của Cận Ngụ ĐÌnh chính là tổn hại danh dự nghiêm trọng, phía bên Cận Duệ Ngôn không có động tĩnh nào, chỉ có một khả năng duy nhất đó là cô ấy còn chưa biết.

Lúc trước Cố Tân Tân từng gửi thư tố cáo vào hòm thư của thị trưởng, bây giờ cô cũng có thể làm lại một lần nữa.

Đến giờ ăn cơm tối, Cận Ngụ ĐÌnh không hề khách khí, không cần Cố Tân Tân gọi đã tự động ngồi vào bàn ăn, còn kéo cả Khổng Thành theo.

Người giúp việc bày thức ăn lên bàn, Thương Lực giúp bà ấy mang bát canh ra, Cận Ngụ ĐÌnh vừa cầm đũa lên, điện thoại di động đã reo.

Anh nhìn hiển thị trên màn hình, Cận Duệ Ngôn cực kỳ ít khi tìm anh, Cận Ngụ ĐÌnh nhanh nhẹn接听. "A lô."

"Chú đang ở đâu?"

"Ăn cơm tối, có chuyện gì vậy?"

"Có phải lại chạy đến nhà người khác?"

Cận Ngụ ĐÌnh đặt đũa xuống, nháu mắt nhìn về phía Cố Tân Tân, "Không thể nào."

"Chị chờ chú ở văn phòng, bây giờ chú lập tức qua đây cho chị."

"Chị, chị đừng nghe mấy lời đồn thổi....."

"Cũng đã lâu rồi chị không gặp chú. Chị chờ chú ở văn phòng, nếu chú còn không chịu thì chị đành phải đến tòa nhà Tây một chuyến."

Cận Duệ Ngôn cúp máy, Cận Ngụ ĐÌnh hơi lúng túng, anh liếc Cố Tân Tân một cái rồi đẩy ghế ra đứng dậy. Khổng Thành thấy vậy cũng vội vàng rời chỗ đứng lên, Thương Lục tò mò hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

"Chị cả gọi điện nói anh qua đó một chuyện."

Cố Tân Tân mặt không đổi sắc, thức ăn trong miệng bỗng nhiên ngon lạ thường.

Cận Ngụ ĐÌnh làm những chuyện như thế này đương nhiên phải lén lút giấu diếm sau lưng Cận Duệ Ngôn, nhưng anh vẫn là không thể nào phòng được có người ngầm ngầm ở sau lưng ám toán, tỷ như Cố Tân Tân từng cho anh nếm vị đắng đây.

Trong văn phòng thị trưởng.

Bên ngoài truyền đến tiếng gỗ cửa, một tay Cận Duệ Ngôn chống trán, tức giận lên tiếng. "Vào đi!"

Cửa bị đẩy ra, một bóng người cao lớn xuất hiện trong tầm mắt, cô ấy không khỏi nhíu chặt mày. "Sao anh lại đến đây?"

Đoàn Cảnh Nghiêu đi thẳng đến trước bàn làm việc, "Tôi thì không thể đến sao?"

"Đương nhiên là không phải." Cận Duệ Ngôn thu lại tập tài liệu trên bàn, người đàn ông biết cô ấy đè phòng mình, mà anh ta cũng không có ý định bóc trần, "Đi thôi, cùng nhau ăn cơm tối."

"Không cần, lát nữa tiểu Cửu sẽ qua đây."

"Cuối cùng thì em cũng đã biết những chuyện hoang đường gần đây của cậu ta rồi à?"

Cận Duệ Ngôn đưa ngón trỏ day nhẹ trên huyệt thái dương, ánh mắt hơi lạnh, "Anh cũng biết?"

"Ồn ào như vậy, không muốn biết cũng khó."

"Sao anh không nói với tôi?"

Đoàn Cảnh Nghiêu chống một tay lên bàn, "Tôi quản được hai người em trai của em chắc? Mà nếu tôi đi nói với em, em sẽ tin sao? Tám phần là em sẽ nói tôi hại bọn họ."

"Nếu nó làm sai thì ai tôi cũng không thiên vị."

"Vậy sao?" Đoàn Cảnh Nghiêu nhắc đùi phải, trực tiếp ngồi lên bàn làm việc của Cận Duệ Ngôn, "Ba ngày trước cậu ta đoạt một miếng thịt vốn đã ở trong miệng tôi, Cận thị trưởng, em nhất định phải quản cậu ta cho tốt, nếu không Đoàn gia sắp bị hai người em trai của em vét cạn rồi. Em cũng đừng quên chính mình cũng là người của Đoàn gia."

Cận Duệ Ngôn chỉ xuống chân anh ta, "Đây không phải ở nhà."

Đoàn Cảnh Nghiêu khẽ cười, vỗ chân mình, "Cũng không có người ngoài, chúng ta vẫn là vợ chồng với nhau, chắc không cần phải tỏ ra cứng ngắc vậy chứ?"

Bên ngoài truyền đến tiếng gỗ cửa, Cận Duệ Ngôn lên tiếng đáp lại, liền thấy Cận Ngụ Đình mở cửa ra.

Giận dữ trên khuôn mặt cô ấy lập tức không tiếp tục kìm nén nữa bộc phát toàn bộ ra ngoài, Đoàn Cảnh Nghiêu đứng dậy đi sang chiếc ghế sô pha bên cạnh. Cận Ngụ Đình chào anh ta một câu rồi đi đến trước bàn làm việc của Cận Duệ Ngôn, "Chị, chị gấp gáp gọi em qua đây là có chuyện gì sao?"

"Chú còn có mặt mũi mà hỏi?"

Đoàn Cảnh Nghiêu tiện tay cầm quyển tạp chí trên bàn, Cận Ngụ Đình lại không hề cảm nhận được sự nghiêm trọng đến mức đó, "Giận thành thế này, là vì chuyện của em và Cố Tân Tân hả?"

"Chú cùng cô ta còn có quan hệ gì nữa sao?"

"Chị, chị đừng quản nhiều như vậy."

Cận Duệ Ngôn nghe vậy thì lửa giận càng bùng lên cao, "Giỏi lắm. Lúc trước âm thầm kết hôn còn chưa tính, bây giờ còn dán díu với người đã có chồng. Chú muốn ném mặt mũi của chị đi đâu nữa hả?"

"Không nghiêm trọng đến thế."

"Còn cãi?"

Cận Ngụ Đinh biết việc này không nên bị Cận Duệ Ngôn biết được, có một số chuyện nếu như mắt nhắm mắt mở thì có thể qua đi, nhưng máu chốt là không thể để nó bị khui ra, "Bớt nóng nào, già rồi, phải cẩn thận nếu không sẽ có nếp nhăn."

Cận Duệ Ngôn vẫn lạnh mặt, "Tiểu Cửu, tính tình của chị thế nào chú hẳn là hiểu rõ, đừng có cợt nhả với chị."

"Chị, dù em có từ trong phòng Cố Tân Tân đi ra thì có thể làm sao được chứ, cũng chẳng có kẻ nào dám nói gì."

Cận Duệ Ngôn khẽ dựa về sau, "Chú là em trai của chị, chú làm ra chuyện đó không phải là đang đánh lên mặt chị sao?"

Cận Ngụ Đinh đưa tay ra, muốn chạm đến khuôn mặt Cận Duệ Ngôn. "Chị, chị sờ thử mà xem, mặt của chị không phải là vẫn rất nguyên vẹn đây à?"

"Lão Cửu!" Đoàn Cảnh Nghiêu đột nhiên lên tiếng, động tác của người đàn ông dừng lại, quay đầu nhìn về phía anh ta.

Cận Duệ Ngôn bực mình đẩy tay anh ra. "Chị nhắc lại một lần nữa cho chú hiểu. Bắt đầu từ ngày mai cầm chú không được có bất kỳ tiếp xúc nào với Cố Tân Tân, đặc biệt là cùng nhau đi ăn. Chuyện

cô ta và Tu Tư Mân kết hôn còn có mấy ai không biết? Bây giờ chú nhất quyết muốn xen ngang thì có ích lợi gì?"

"Chị, chị sợ em làm ảnh hưởng đến chị? Yên tâm đi, em sẽ không để chuyện đó xảy ra."

"Tiểu Cửu," Cận Duệ Ngôn chống hai tay lên mép bàn đứng lên, "Chú là người Cận gia, đàn ông của Cận gia..... không đến mức phải làm chuyện đó. Chú muốn phụ nữ kiểu gì liền có, còn lo thiếu phụ nữ sao? Nếu hiện tại Cố Tân Tân chưa kết hôn thì chị tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện của chú, nhưng tình hình bây giờ đã khác hoàn toàn, chị không muốn chú phải lãng phí thời gian. Ở trước mặt bọn họ gọi chú một tiếng Cửu gia, nhưng sau lưng bàn luận về chú thế nào? Nói chú lén lút vụng trộm, còn ra vào phòng tân hôn của người khác, chú....."

"Chị, em không để ý đến ánh mắt của người khác. Em làm việc tự có chừng mực của chính mình, dù là đúng hay sai, hậu quả em sẽ tự mình gánh chịu."

"Hồ đồ!"

Có thể nói chuyện với Cận Ngụ ĐÌnh như vậy e là cũng chỉ có Cận Duệ Ngôn, Đoàn Cảnh Nghiêu ngồi nghe, cảm thấy trong lòng thoái mái lên không ít. Ai bảo ngày thường Cận Ngụ ĐÌnh đem mắt để lên đầu, cũng không đặt người anh rể này vào trong mắt.

Thời gian không còn sớm, Cận Duệ Ngôn bận rộn đến tận tối, vốn là muốn nghỉ ngơi một chút, kết quả lại thấy được tin này.

Dạ dày mơ hồ co lại đau đớn, Cận Duệ Ngôn chậm chạp ngồi về ghế, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô ấy. "Làm sao thế?"

Cận Duệ Ngôn vung tay, đau đến mức không nói thành lời, Đoàn Cảnh Nghiêu bỏ quyển tạp chí trong tay xuống bàn rồi đi tới.

"Chị, đừng tức giận. Em nghe chị là được chứ gì."

Cận Duệ Ngôn nghe vậy, sắc mặt mới hòa hoãn lại chút ít. Cô ấy cầm cốc nước muốn uống một ngụm, Đoàn Cảnh Nghiêu nhanh tay hơn nhấc lên thử độ ấm, phát hiện ra nước bên trong đã nguội lạnh.

Người đàn ông đến trước máy lọc nước, đổ nước cũ đi rồi tráng qua chiếc cốc, lại rót một cốc nước ấm cho cô ấy.

"Chú nhớ kỹ những lời vừa nói cho chị, đừng để chị lại biết được chú làm những chuyện hò đồ kia."

"Rồi rồi, em nhớ rồi, chị phải chăm sóc chính mình cho thật tốt, có phải là cơm tối còn chưa ăn hay không?"

Cận Duệ Ngôn vung tay. "Về đi."

"Em đưa chị về, chúng ta cùng nhau ăn tối luôn?"

"Không cần, chị nhìn thấy chú là phát hỏa."

Đoàn Cảnh Nghiêu đặt cốc nước vào trong tay Cận Duệ Ngôn, Cận Ngụ Đinh thấy vậy, không thể làm gì khác là xoay người rời khỏi.

Từ chỗ xa như vậy chạy đến chỉ để nghe mắng một trận tơi tả. Ai nói người mắng anh là Cận Duệ Ngôn chứ, anh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên chịu trận.

Cận Duệ Ngôn uống hai hớp nước, Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn đồng hồ. "Đi thôi, không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn cơm tối."

"Không muốn ăn."

Người đàn ông cầm tay Cận Duệ Ngôn kéo cô ấy đứng lên, hiện tại cơ thể Cận Duệ Ngôn suy yếu, cũng giãy dụa không lại.

Lên xe, Cận Duệ Ngôn tựa lưng về sau, nhắm mắt lại, "Anh tự quyết định đi, cái gì cũng được."

Cận Duệ Ngôn luôn lãnh đạm như vậy, người ngoài nhìn vào có thể nghĩ là do cô ấy tôn trọng ý kiến của anh ta, chuyện ăn cơm đều theo ý anh ta, nhưng sự thật chỉ là vì cô ấy dửng dưng không để tâm mà thôi. Đoàn Cảnh Nghiêu tình nguyện nhìn Cận Duệ Ngôn làm vẻ mặt hào hứng nói ra mình muốn đi đâu đó ném thử món này món kia, chỉ một chuyện tầm thường như vậy thôi, dù có phải lãng phí một hai tiếng đồng hồ đứng ngoài cửa chờ đợi thì anh ta cũng đã vui vẻ hạnh phúc lắm rồi. Thế nhưng dĩ nhiên Cận Duệ Ngôn sẽ không làm như vậy, cô ấy sẽ nói là lãng phí thời gian. Dù sao với những người ngoài ở địa vị cao thế này, thời gian tự nhiên sẽ trở thành một thứ đồ xa xỉ."

Xe chạy trên đường được một hồi lâu, Đoàn Cảnh Nghiêu liếc mắt sang người phụ nữ nằm bên cạnh, hình như cô ấy đã ngủ thiếp đi.

Anh ta cởi áo khoác phủ thêm cho Cận Duệ Ngôn, cô ấy lại vì tính cảnh giác quá cao mà lập tức mở mắt ra.

"Là tôi." Người đàn ông dùng đôi mắt nặng nề nhìn cô ấy.

Cận Duệ Ngôn ngồi thẳng người. "Đã đến chưa?"

"Chưa đâu. Em đúng là ngủ đến mơ hồ luôn rồi, xe mới chỉ đi được không lâu."

"Tôi buồn ngủ quá."

Trong mắt và lời nói của Đoàn Cảnh Nghiêu đều không nghe ra chút dao động, "Vậy em ngủ tiếp đi, đến nơi tôi sẽ gọi."

"Không cần, ngủ như vậy cũng không mấy thoải mái."

Người đàn ông đưa tay ra, cánh tay lướt qua lưng rồi nắm nhẹ bả vai Cận Duệ Ngôn, muốn kéo cô ấy về phía mình. Nhưng cơ thể Cận Duệ Ngôn cứng ngắc bất động, đến vai của anh ta mà cô ấy cũng không muốn mượn dựa.

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn cô ấy, dứt khoát ngồi dịch qua đó, Cận Duệ Ngôn nâng tay đẩy nhẹ trước ngực anh ta.

Người đàn ông nhấc tay lên, "Đừng để cho người khác dễ dàng chạm vào mặt em, dù là hai người em trai của em cũng không được."

Lời vừa dứt, lòng bàn tay của anh ta đã áp sát khuôn mặt nhỏ mềm mại của cô ấy, vuốt nhẹ mấy lần. Cận Duệ Ngôn không quen như vậy, đẩy tay anh ta ra.

"Em làm như vậy với tôi làm gì? Tôi là chồng em, không giống."

Bả vai cô ấy giật giật, lại bị anh ta dùng sức ôm chặt, nửa người trên của Cận Duệ Ngôn cơ hồ là bị anh ta ấn sâu vào trong lồng ngực.

"Hoặc là em nhắm mắt lại ngủ, hoặc là tiếp tục bị tôi ôm như vậy."

"Được, tôi ngủ." Cô ấy không chút do dự đưa ra lựa chọn.

Cận Duệ Ngôn cúp mắt, đầu khẽ dựa sang một bên, lúc này cánh tay của Đoàn Cảnh Nghiêu mới khẽ buông lỏng. Bên trong xe yên tĩnh không có một tiếng động, Cận Duệ Ngôn ngược lại không hề buồn ngủ, một lát sau lén lút mở mắt ra, muốn kiểm tra xem Đoàn Cảnh Nghiêu đang làm gì. Chỉ là đôi mắt vừa mới hé được một nửa, khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông đã nằm chình ình ngay trước mặt. Cô ấy run lên, còn chưa kịp phản ứng đã bị Đoàn Cảnh Nghiêu cúi xuống chặn lại môi.

"A -----"

Cận Duệ Ngôn biết mình có giãy dưa cũng vô dụng, Đoàn Cảnh Nghiêu ôm chặt cô ấy vào trong ngực, cô ấy giơ chân hung hăng đá về phía đó, lại đạp trúng ghế phía trước.

Tài xế xuyên qua gương chiếu hậu quan sát tình hình phía sau, biết phi lỗ chó nhìn, liền lập tức chuyển tầm mắt trở về.

Người đàn ông cạy mồi cô ấy ra, nụ hôn càng kéo dài tiếng hít thở của anh ta càng trở nên trầm đục. Cận Duệ Ngôn sắp thở không ra hơi, một hồi lâu sau nụ hôn này mới kết thúc, thân thể cô ấy khẽ lui về sau, hai tay vẫn còn đặt trên ngực Đoàn Cảnh Nghiêu.

Khuôn mặt nhỏ đã sớm đỏ hồng, vừa muốn lên tiếng lại phải mạnh mẽ nuốt trở lại.

Cô ấy không cần mở miệng cũng đoán ra được lời giải thích của Đoàn Cảnh Nghiêu, nhất định anh ta sẽ nói bọn họ là vợ chồng, làm một vài chuyện thân mật thì có gì sai?

"Tôi hơi mệt, muốn ngủ."

Người đàn ông cong môi cười cười, "Ngủ đi."

Đây không phải ở nhà, còn có tài xế ở phía trước, vì thế nên cảm giác lúng túng này khiến cho Cận Duệ Ngôn có chút không biết phải làm sao. Cô ấy và Đoàn Cảnh Nghiêu kết hôn hoàn toàn là vì lợi ích, nhưng bọn họ đều là người đã trưởng thành, biết rõ bản thân muốn cái gì nên sẽ không bài xích làm chuyện thân mật. Nhưng Cận Duệ Ngôn hi vọng việc này chỉ hạn chế ở nhà, chứ không phải như bây giờ, giống như anh ta đã hơi không khống chế được nữa rồi.

Cô ấy khép chặt mi mắt, đầu dựa sang cửa sổ xe bên cạnh, Đoàn Cảnh Nghiêu muốn cô ấy được tự nhiên nên rút cánh tay về.

Anh ta cầm áo khoác giúp cô ấy đắp lại, Cận Duệ Ngôn không nhúc nhích, dạ dày đã bớt đau hơn một chút. Cả cơ thể đều là mệt mỏi, chỉ muốn yên tĩnh ngủ một chút, dù là mười phút cũng được.

Người đàn ông nương theo chút ánh sáng ít ỏi trong xe tì mỉ nhìn ngắm Cận Duệ Ngôn, nghĩ đến bộ dạng hung dữ mắng mỏ Cận Ngụ Đinh vừa rồi của cô ấy thì không khỏi cong môi, thế nhưng nghĩ lại thêm một lần, trong lòng lại dâng lên một chút chua xót.

Chuyện cô ấy phải bận lòng có nhiều lầm, ngày nào cũng bận rộn như con quay, thật sự không giống một người phụ nữ bình thường.

Cô ấy đối với hai người em trai của mình chính là kiểu yêu cho roi cho vọt, nhưng cũng chỉ những lúc đi cùng bọn họ thì mới chịu lộ ra một khía cạnh chân thật nhất.

Đoàn Cảnh Nghiêu thậm chí còn có chút hâm mộ bọn họ, dù hễ gặp là sẽ bị cô ấy mắng mỏ, nhưng đến thời điểm cần cô ấy che chở thì người đầu tiên xông lên sẽ luôn là Cận Duệ Ngôn.

Đến nơi, phòng bao đã được đặt trước, Đoàn Cảnh Nghiêu đánh thức Cận Duệ Ngôn rồi cùng cô ấy xuống xe.

Dạ dày Cận Duệ Ngôn kém nên anh ta chỉ gọi vài món thanh đạm, cô ấy ăn rất ít, Đoàn Cảnh Nghiêu trực tiếp gấp thức ăn vào bát cho Cận Duệ Ngôn.

Thời gian hai người ngồi với nhau như vậy không có nhiều, Đoàn Cảnh Nghiêu dặn dò nhân viên phục vụ mang lên một cốc sữa bò nóng. Cận Duệ Ngôn nhìn một bàn đầy thức ăn, hai hàng lông mày không khỏi hơi nhíu lại. "Gọi nhiều như vậy làm gì, không thấy lãng phí hả?"

"Mỗi cái nếm thử một chút. Nào, thử cái này xem."

"Lần sau vẫn là nên gọi ít thôi."

"Được, đều nghe theo em."

Cận Duệ Ngôn phát hiện ra đêm nay mình nói hơi nhiều, Đoàn Cảnh Nghiêu là thương nhân, phô trương lãng phí là chuyện thường

tình. Mà cô là vì ngồi ở vị trí này nghiêm khắc với bản thân cũng không nói làm gì, nhưng đúng là không nên áp quy tắc của bản thân lên người khác.

Ăn được một nửa, Đoàn Cảnh Nghiêu đột nhiên mở miệng, "Thạch Thành Chi Vận mòi thầu, vì sao trước đó không hề có một chút tin tức nào?"

"Không có hả?" Cận Duệ Ngôn bày ra vẻ mặt không hiểu nhìn thẳng vào mắt anh ta, "Mời thầu không phải là công khai sao? Có phải là gần đây anh bận quá nên mới không nhận được tin tức không?"

"Tôi vẫn luôn cho người liên tục để ý phía đó, một khắc cũng không dám lơ là, nhưng đến lúc tôi nhận được tin tức thì mọi thủ tục liên quan đã hoàn thành cả rồi."

Cận Duệ Ngôn gấp thức ăn bỏ vào miệng, hờ hững đáp. "Vậy thì đúng rồi, có một vài dự án không cho người ngoài biết."

"Duệ Ngôn, đến tận bây giờ em vẫn không hề tin tưởng tôi."

"Sao tự nhiên lại nói vậy?" Cận Duệ Ngôn nhìn người đàn ông ngồi đối diện.

"Em để tất cả những chỗ tốt cho em trai mình, thật sự coi tôi thành người ngoài rồi sao?"

Cận Duệ Ngôn buông đũa xuống, "Anh nên biết, chuyện trên thương trường của mấy người tôi không quan tâm, cũng không tham dự."

"Tôi không cầu em phải tham dự, chỉ hi vọng em đừng làm khó dễ từ bên trong là được rồi." Có một số việc bọn họ vẫn luôn có thể ngầm hiểu mà không cần nói ra, chính là giữa hai người chưa từng có sự tin nhiệm lẫn nhau.

"Anh cho rằng tôi đã làm hỏng chuyện của anh?"

"Duệ Ngôn, chúng ta là vợ chồng, vì sao em lại không chịu tin tưởng tôi?"

Cận Duệ Ngôn mím chặt môi, mắt không chớp nhìn anh ta, "Vậy còn anh thì sao, anh tin tôi sao?"

"Đương nhiên là tôi tin em."

Cận Duệ Ngôn cầm đũa lên, "Tôi thấy là không hẳn đâu."

"Cận gia và Đoàn gia kết thông gia, đối với cả hai bên đều là chuyện tốt. Tôi không muốn tôi và em phải tiếp tục tính toán lẩn nhau, tôi cũng muốn có thể hòa thuận sống với em."

Cận Duệ Ngôn không phải là một cô gái mới lớn, những lời ngon tiếng ngọt dĩ nhiên là vô dụng, nhưng cô ấy lại không có sức lực mà đi tranh luận với Đoàn Cảnh Nghiêu. "Được thôi, từ bây giờ chúng ta sẽ tin tưởng lẫn nhau."

Ăn xong cơm tối về đến nhà, Cận Duệ Ngôn tắm xong liền lên giường nằm, lúc người đàn ông đi ra cô ấy đã gần ngủ thiếp đi.

Anh ta lên giường, nằm xuống bên cạnh sau đó vươn mình áp sát đến bên cạnh cô ấy, Cận Duệ Ngôn theo bản năng chống tay lên lồng ngực của anh ta.

"Không muốn, tôi mệt lắm."

"Ngày nào em cũng nói như vậy, có phải là vốn dĩ không muốn cho tôi chạm?"

Cận Duệ Ngôn bị anh ta ép có chút khó chịu, "Ngày mai đi."

"Nhưng tôi lại muốn ngay bây giờ." Người đàn ông vừa nói xong, tay đã bắt đầu động, Cận Duệ Ngôn biết giãy dụa cũng vô dụng. Tuy

anh ta nhẫn nhịn rất giỏi, nhưng một khi đã muốn rồi nhất định sẽ không cho cô ấy thỏa hiệp.

Cô ấy duỗi tay ra muốn tắt đèn, Đoàn Cảnh Nghiêu thấy vậy, đưa tay ra đè lại.

"Không muốn nhìn tôi sao?"

"Chói mắt."

"Vậy thì ráng nhẫn."

Đoàn Cảnh Nghiêu thích được nhìn khuôn mặt của cô ấy những lúc như thế này, bởi chỉ có vào khoảnh khắc ấy thì anh ta mới có cơ hội được nhìn thấy một Cận Duệ Ngôn chân thật nhất.

Căn phòng chìm trong thứ ánh sáng kiều diễm ướt át, bờ môi Cận Duệ Ngôn khẽ mở, thi thoảng lại cắn môi dưới. Đoàn Cảnh Nghiêu muốn khiến cô ấy kêu ra tiếng, nhưng dù cô ấy có đến giới hạn chịu đựng thế nào thì cuối cùng vẫn sẽ cắn môi không chịu để cho bản thân phát ra dù chỉ một chút âm thanh.

Đoàn Cảnh Nghiêu không còn bộ dạng thong dong như ngày thường, rất nhanh liền ôm chặt lấy bờ vai Cận Duệ Ngôn, lòng ngực đầy mồ hôi ép xuống người cô ấy.

Cận Duệ Ngôn tránh đầu sang một bên, "Người anh toàn là mồ hôi, đi tắm đi."

"Không vội." Người đàn ông chôn mặt vào hõm cổ của cô ấy, Cận Duệ Ngôn theo bản năng co rúm hai vai, anh ta rất nhanh liền lui lại, bước vào nhà tắm.

Cận Duệ Ngôn kéo chăn lên che kín người, cảm giác đau đớn ở dạ dày càng ngày càng mãnh liệt. Cô ấy chống tay ngồi dậy, kéo ngăn tủ lấy một lọ thuốc ra.

Đoàn Cảnh Nghiêu tắm rửa qua rồi khoác áo choàng đi ra, Cận Duệ Ngôn quay lưng về phía này, hình như đang khom lưng làm gì đó. Anh ta tiến lên hai bước, lập tức nhìn thấy Cận Duệ Ngôn cầm cốc nước, ngửa đầu bỏ mấy viên thuốc trong tay vào miệng.

Anh ta nhanh chân tiến lên, không chút nghĩ ngợi hất tay cô ấy ra, "Em đang làm cái quái gì thế?"

Đoàn Cảnh Nghiêu đột nhiên xuất hiện khiến cô ấy không khỏi bị giật mình, Cận Duệ Ngôn cầm cốc không chắc, chiếc cốc nảy lên rồi rơi xuống tủ đầu giường, nước bên trong văng ra tung tóe.

"Em vừa uống cái gì?"

Cận Duệ Ngôn kinh ngạc nhìn anh ta, lúc này mới kịp phản ứng lại. Cô ấy đẩy tay anh ta ra, "Anh cho là tôi vừa uống cái gì?"

"Em lại không muốn có con như vậy?"

Cận Duệ Ngôn dựng chiếc cốc nằm lăn lóc lên sau đó ngồi xuống mép giường, "Vậy nên từ giờ anh cũng đừng có trách tôi không tín nhiệm anh. Anh nhìn lại chính mình đi, anh tin tôi được mấy phần?"

"Tôi đang hỏi em, em vừa uống cái gì? Lén lút uống thuốc tránh thai sau lưng tôi, em đã từng thương lượng với tôi chuyện này chưa?"

Cận Duệ Ngôn khép mi mắt, "Từ khi nào mà Đoàn tiên sinh lại nóng nảy thế này?"

"Tôi cần một đứa nhỏ," Đoàn Cảnh Nghiêu nói đến đây, khom lưng nhìn chằm chằm khuôn mặt của Cận Duệ Ngôn. Anh ta đưa tay ra nâng cằm của Cận Duệ Ngôn lên, dùng sức bóp mạnh, đầu cũng cúi sâu hơn, "Em đã là người của Đoàn gia thì phải có trách nhiệm sinh con cho tôi."

Cận Duệ Ngôn mở mắt, chút nhiệt độ cuối cùng nơi đáy mắt vì câu nói này của Đoàn Cảnh Nghiêu mà trong khoảnh khắc lụi tàn. "Đoàn tiên sinh tồn công tồn sức như vậy, hóa ra chỉ là vì muốn có đứa bé."

"Em không để ý, nhưng tôi để ý. Cận Duệ Ngôn, dù em có mang thai thì có thể ảnh hưởng bao nhiêu đến địa vị hiện tại chứ? Em yên tâm đi, chỉ cần em mang thai con của chúng ta, tôi sẽ đảm bảo cho vị trí này của em, khiến nó càng thêm vững chắc."

"A," Cận Duệ Ngôn khinh thường lên tiếng. "Tôi còn cần anh bảo đảm sao?"

Sức lực trong tay Đoàn Cảnh Nghiêu tăng thêm mấy phần, "Là vì em cảm thấy tôi không có ích lợi gì với em, nên mới đến đứa bé cũng không cần, là vậy sao?"

"Tôi thật sự không thể hiểu nỗi con người anh."

"Vì sao em lại lén lút uống thuốc sau lưng tôi?"

"Làm sao thế? Không lẽ tôi đau dạ dày, uống hai viên thuốc cũng phải xin phép anh?"

Ngón tay Đoàn Cảnh Nghiêu hơi run lên, Cận Duệ Ngôn nhân cơ hội đó hất tay anh ta ra. Người đàn ông liếc nhìn tủ đầu giường, lọ thuốc vẫn còn đặt ở trên đó, anh ta cầm lên nhìn, đúng là thuốc đau dạ dày.

Đoàn Cảnh Nghiêu không yên tâm, lại kéo ngăn tủ ra, bên trong không hề có những loại thuốc khác.

Cận Duệ Ngôn cười lạnh, "Đây chính là tín nhiệm anh dành cho tôi đấy."

Cô ấy vén chăn nằm xuống, chiếc gối đã sớm ướt đẫm một mảng vì mồ hôi, gò má cô áp trên đó, khép lại mi mắt.

Người đàn ông đứng chôn chân tại chỗ, lòng bàn tay siết chặt lọ thuốc.

Rốt cuộc là vì không đủ tín nhiệm nên mới không hỏi đúng sai đã nổi giận, anh ta chăm chú nhìn bóng lưng của Cận Duệ Ngôn. Cô ấy nằm ở đó, hai tay vòng trước bụng, hẳn là dạ dày vẫn còn đang khó chịu.

Đoàn Cảnh Nghiêu kéo chiếc gối bên cạnh qua, khẽ đẩy vai Cận Duệ Ngôn, nhưng cô ấy lại không nhúc nhích.

Người đàn ông thật sự hết cách, bắt đắc dĩ luồn cánh tay qua bả vai cô ấy, khẽ nâng đầu lên sau đó đổi lại chiếc gối ướt kia.

Gò má Cận Duệ Ngôn chạm tới lớp vải mềm mại khô ráo, Đoàn Cảnh Nghiêu đứng dậy, cầm chiếc gối của cô ấy đem bỏ đi.

Làm mọi chuyện xong xuôi, Đoàn Cảnh Nghiêu quay lại giường, sau đó hơi cúi người, khom lưng chống hai tay bên đầu cô ấy. "Cận thị trưởng, không phải chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà giận rồi chứ?"

"Vì sao tôi phải tức giận với anh? Đáng sao?"

"Đúng đúng, không đáng."

Cận Duệ Ngôn vẫn khép chặt mi mắt, "Người nhà anh thúc giục chuyện đứa nhỏ?"

"Từ lúc chúng ta kết hôn đến giờ vẫn không hề có một chút tin tức nào cả, đổi lại là ai cũng sẽ gấp."

Cận Duệ Ngôn nhíu chặt lông mày, khuôn mặt cũng trở nên căng thẳng, "Anh ranh ma như vậy mà lại không có cách đối phó với họ sao?"

"Không phải là em muốn tôi kiểm con bên ngoài rồi mang về đây chứ?" Đoàn Cảnh Nghiêu lại nghe thành ý này, đúng là Cận Duệ

Ngôn có thể vì việc lớn của mình, chuyện gì cũng có thể làm ra được, "Cận thị trưởng, em đây là muốn tôi đi mượn người mang thai hộ?"

Cận Duệ Ngôn thình lình mở mắt, chống tay bên người rồi ngồi phắt dậy, ánh mắt thẳng tắp chiểu đến Đoàn Cảnh Nghiêu. "Sao thế? Anh còn nghĩ ra được ý này?"

"Không phải là ý của em hả?"

"Đoàn Cảnh Nghiêu, anh mà dám làm ra chuyện như vậy tôi nhất định sẽ lột da anh. Nếu anh là đang dò xét ý tứ của tôi, tôi khuyên anh ngay lập tức dẹp cái ý nghĩ này đi." Cô càng nghĩ, trong lòng càng khó chịu, "Không lẽ anh đã có người phụ nữ nào đó mang thai bên ngoài?"

Đoàn Cảnh Nghiêu thật sự rất khâm phục trí tưởng tượng của cô ấy, nhưng ngoài miệng vẫn nói. "Nếu đúng là thế thì sao?"

"Nhân lúc cô ta còn chưa sinh ra, anh lập tức xử lý luôn đi. Nếu đã sinh rồi....."

"Thì?"

Cận Duệ Ngôn khẽ cắn răng. "Tôi sẽ cho một nhà ba người đến một nơi khác đoàn tụ!"

Trong mắt cô ấy lộ ra tia tàn nhẫn, Đoàn Cảnh Nghiêu thả lọ thuốc trong tay lên tủ đầu giường. "Yên tâm đi. Chuyện như vậy dù có cho tôi một trăm lá gan thì tôi cũng không dám."

"Tôi còn tưởng Đoàn tiên sinh không sợ trời không sợ đất cơ."

Người đàn ông nghe vậy, lại khom người xuống, "Nhưng tôi sợ em mà."

Sắc mặt Cận Duệ Ngôn hơi đổi, có chút không tự nhiên trốn tránh ánh mắt của anh ta. "Đoàn Cảnh Nghiêu, tôi khuyên anh tốt nhất đừng có động tới mấy thứ ý đồ xấu đó, tôi sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra trên người mình."

"Được, tôi nghe lời em."

Cận Duệ Ngôn nằm xuống, "Tắt đèn đi."

Người đàn ông vươn tay tắt đèn, nằm xuống bên cạnh cô ấy, cánh tay lại đưa ra ôm lấy eo Cận Duệ Ngôn. "Em uống thuốc đau dạ dày như vậy, ngộ nhỡ mang thai thì làm sao bây giờ?"

Cận Duệ Ngôn mím chặt môi không nói, nơi huyệt thái dương đau đến lợi hại, hiện tại chỉ muốn ngủ.

"Cận Duệ Ngôn, em không sợ sẽ trúng lần này đang mang thai sao?" Giọng nói của người đàn ông mang theo lo lắng.

Thấy cô ấy không lên tiếng, Đoàn Cảnh Nghiêu lại khẽ lay vai cô ấy.

Cận Duệ Ngôn đã sấp hết kiên nhẫn, "Thuốc này không có tác dụng phụ, bác sĩ đã đảm bảo rồi nên anh có thể yên tâm..... Giờ thì ngủ đi, mệt chết rồi."

Dù cô ấy đã nói vậy, nhưng Đoàn Cảnh Nghiêu vẫn cực kỳ không yên lòng, xem ra ngày mai phải mang thuốc này đến bệnh viện xác nhận lại một lần nữa.

Cận Ngụ Đinh chân trước vừa rời khỏi văn phòng của Cận Duệ Ngôn, chân sau đã ném hết những lời dặn dò và uy hiếp ra sau đầu. Anh nhất định sẽ còn đến chỗ của Cố Tân Tân, chỉ cần tránh không để Cận Duệ Ngôn biết là được rồi.

Cận gia.

Cận Hàn Thanh từ bên ngoài trở về, cả người mệt mỏi đến kiệt quệ, vừa ngồi xuống điện thoại bàn đã có bảo vệ ngoài cổng gọi đến.

Nói là có người muốn cung cấp tin tức Thương Lực mất tích, Cận Hàn Thanh nghe đến đó, đâu còn tâm trạng gì mà nghỉ ngơi nữa, lập tức để cho bảo vệ mang người vào.

Anh ta chờ trong phòng khách của tòa nhà Đông, người đàn ông được mang đến nhìn qua rất trẻ trung, tầm ngoài ba mươi. Cận Hàn Thanh vừa nhìn thấy anh ta liền sải bước đi đến. "Anh nói anh có tin tức của Thương Lực?"

"Vâng."

"Làm sao anh biết được tôi đang tìm người?"

"Vòng tròn này lớn như vậy, dù không có thông báo tìm người nhưng không ít người đều đang âm thầm giúp ngài tìm Cận phu nhân. Nếu không nhìn thấy ảnh của Cận phu nhân thì tôi cũng không nghĩ ra người ngày đó mình nhìn thấy đúng là phu nhân."

Cận Hàn Thanh cũng không có ý gặng hỏi thêm, trực tiếp đi vào chủ đề chính, "Anh gặp cô ấy ở đâu?"

"Hôm đó tôi cũng đến xem nhạc kịch, lúc ra ngoài nhận điện thoại trùng hợp nhìn thấy Cận phu nhân."

"Cô ấy lúc đó đang làm gì? Chỉ có một mình thôi sao?"

Người đàn ông đó cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, sau đó khẽ lắc đầu, "Không phải, còn có người khác."

"Anh có thấy cô ấy đi đâu không?"

"Vào thang máy."

Trái tim Cận Hàn Thanh lơ lửng, "Tình hình khi đó của cô ấy thế nào? Có phải là giống như đang gặp nguy hiểm không?"

"Cái này thì tôi không nói được, chỉ thấy người kia nắm lấy cánh tay của phu nhân, cụ thể là lôi kéo hay ý nghĩa là khác tôi thật sự không dám chắc."

Cận Hàn Thanh cắn răng, "Anh có thấy được người kia nhìn thế nào không?"

"Thấy được, là phụ nữ, còn rất xinh đẹp."

Cận Hàn Thanh vội vàng lấy điện thoại ra, lục tìm một tấm ảnh của Cố Tân Tân từ trong album ảnh sau đó đưa đến trước mặt người đàn ông kia, "Có phải là cô ta không?"

Người đàn ông liếc một cái, không chút do dự gật đầu. "Đúng."

Cận Hàn Thanh âm thầm chửi thề, quả nhiên là Cố Tân Tân!

"Là cô ta mang Thương Lực đi?"

"Đúng, tôi thấy bọn họ đi vào thang máy, chuyện về sau thế nào thì tôi không biết."

Cận Hàn Thanh vừa vội vừa tức, bây giờ đã có nhân chứng, sự việc đúng là đã dễ dàng hơn nhiều, "Anh đi theo tôi một chuyến, đem những lời vừa rồi lặp lại một lượt cho bọn họ!"

"Chuyện này....." Người đàn ông có chút do dự. "Chuyện này sẽ đắc tội người đó chứ? Tôi chỉ muốn cung cấp thông tin, còn chuyện khác....."

Cận Hàn Thanh ngắt lời anh ta. "Chờ chuyện này kết thúc, tôi sẽ không bạc đãi anh."

Người đàn ông suy nghĩ một chút, gật đầu.

Hiện tại đã là buổi tối, Cố Tân Tân đã ăn cơm ở công ty, về đến nhà liền thấy Thương Lục đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem TV. Bốn phía rèm cửa che lại kín mít, ngoại trừ ánh sáng trong nhà, bên ngoài đều sẽ không nhìn thấy người bên trong.

"Tân Tân, về rồi à."

"Ừm, chị ăn chưa?"

"Rồi." Thương Lục đứng dậy, tắt TV.

"Không xem nữa hả?"

"Lên lầu đọc sách thôi."

Bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa, người giúp việc đi ra nhìn, thấy là Tống Vũ Ninh thì đưa tay mở cửa ra. Tống Vũ Ninh bước nhanh vào trong. "Tân Tân, Cận Hàn Thanh lại đến rồi."

"Cái gì?" Cố Tân Tân hoảng sợ, "Không phải trưa nay mới đến sao?"

"Chúng ta không còn nhiều thời gian, anh ta dẫn theo không ít người, xem ra là lần này khó mà dễ dàng thoát được."

Trên mặt Thương Lục cũng xuất hiện tia lo lắng, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Chị lên lầu trước đi, trở về phòng, khóa trái cửa lại."

Thương Lục đứng đó không nhúc nhích, "Nếu anh ta đã mang người đến, thì chứng tỏ là đã có chuẩn bị mà đến. Tôi vẫn là nên tự mình đi ra ngoài thôi."

"Như vậy có khác gì chưa đánh đã khai?"

Thương Lục hiểu rõ tình thế hiện tại của bọn họ, giãy dụa trước lúc chết vốn chỉ là một hành động vô nghĩa. "Để anh ta tìm đến đây

thì chi bằng tôi tự đi ra, như vậy chí ít anh ta sẽ không tìm cô gây phiền toái."

"Nếu đây đã là nhà của em, thì em sẽ không dễ cho anh ta dễ dàng tìm ra được chị." Cố Tân Tân nói xong, đẩy vai Thương Lục về phía Tống Vũ Ninh, "Chị mang Thương Lục đi đi, nhanh."

"Được."

Thương Lục không kiên trì nữa, theo Tống Vũ Ninh lên lầu.

Cận Ngụ ĐÌnh nhận được tin tức khi đang trên đường, liền lập tức vội vàng cho tài xế quay xe lại.

Cận Hàn Thanh trực tiếp xông thẳng vào khu biệt thự, bảo vệ muốn ngăn cản không ngăn được, mấy chiếc xe cứ như vậy mà lần lượt dừng lại trước cổng căn biệt thự của Cố Tân Tân.

Cận Hàn Thanh đi đầu, vóc dáng cao lớn đứng trước cổng, ngón tay ấn chuông, bên trong vọng ra tiếng vang liên tiếp. Ngoại trừ sân biệt thự thì cả một tòa biệt thự đều không có chút ánh sáng, Cận Hàn Thanh nhấn chuông liên tục không ngừng nghỉ.

Cố Tân Tân đứng ở cầu thang, cô đã nói Tống Vũ Ninh gọi người đến, hiện tại hẳn là bọn họ có thể chống đỡ được một khoảng thời gian. Nhưng dù sao Thương Lục còn đang trong nhà, điều cô sợ nhất chính là bị Cận Hàn Thanh xông vào lục soát.

Kiên nhẫn của người đàn ông đã hoàn toàn bị rút cạn, Cố Tân Tân nghe thấy tiếng của Cận Hàn Thanh, "Phá cửa."

"Vâng."

Ngay sau đó là tiếng rầm rầm truyền vào trong tai. Tiếp tục như vậy không phải là cách hay, Cố Tân Tân vội vàng chạy vào một căn phòng sau đó phi thẳng ra ban công, hướng về phía họ hô lên. "Ai đó?"

"Mở cửa!"

Cố Tân Tân cố gắng bình tĩnh. "Đã tối muộn rồi, có chuyện gì sao?"

"Cố Tân Tân, tốt nhất là cô ngoan ngoãn mở cửa ra cho tôi." Cận Hàn Thanh đứng đó không nhúc nhích, âm thanh phá cửa cũng dừng lại, Cố Tân Tân chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian. "Được, nhưng tôi đang chuẩn bị đi ngủ. Anh chờ một chút, tôi đổi bộ quần áo rồi xuống ngay lập tức."

"Tôi cho cô năm phút."

Cố Tân Tân quay về, lấy điện thoại ra muốn gọi cho Cận Ngụ Đinh, lại phát hiện ra Cận Ngụ Đinh đã gửi cho mình một tin nhắn, có lẽ là vừa rồi cô quá rối nên mới không phát hiện ra.

Nội dung chỉ có ba chữ đơn giản, viết lập tức qua.

Cố Tân Tân hít sâu một hơi, không sao, chờ anh đến nhất định sẽ có cách.

***

Bát Bát: Gần đây không biết má Yêu của chúng nàng phát hường cái gì mà tung hàng loạt chương 10k từ, hai hôm nay thì chia ra một ngày đăng hai chương mỗi chương 5k từ, ta nhìn mà phát choáng luôn haha.

Chương 56 và 57 sẽ đăng như chương 55 này nhé, chia nửa đăng.

Nếu còn nàng nào chưa biết trang của ta trên FB thì vô ô tìm kiếm rồi gõ @CP88 hoặc @CP88shome (Ta cũng không nhớ lăm ta đặt link dẫn như nào hị hị), ảnh đại diện giống hệt trên wattpad và wordpress.

P/s: Sau này ta rảnh rồi lại dự là sẽ tung kha khá chương phúc lợi đây kkkkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Trốn Trong Chăn

Dịch: CP88

***

Mỗi phút mỗi giây đối với Cận Hàn Thanh mà nói đều là giày vò, kéo phẫn nộ và lo lắng trong lòng anh ta đến cực hạn.

Cố Tân Tân chờ trên lầu một lúc sau đó đi ra bước xuống lầu, tiếng chuông cửa vẫn tiếp tục, đồng thời truyền vào tiếng của Cận Hàn Thanh.

"Nếu trong thời gian ngắn không ra thì đập vỡ cửa sổ đi, tôi cũng không tin nơi này là tường đồng vách sắt không vào được."

"Vâng!"

Xem ra đến cả hậu chiêu Cận Hàn Thanh cũng đã chuẩn bị rồi.

Điện thoại trong lòng bàn tay rung lên hai lần, Cố Tân Tân liếc nhìn, là Tống Vũ Ninh gửi đến, nói người đã đến.

Bên ngoài có tiếng còi xe truyền vào tai, Cố Tân Tân hít một hơi, tiến lên mở cửa ra.

Cận Hàn Thanh mang theo bộ dạng hung thần ác sát đứng bên ngoài, cửa vừa mới mở ra liền không thể chờ đợi được nữa đi vào trong.

Cố Tân Tân mặc quần áo đơn bạc, trên vai khoác tạm một chiếc áo khoác, cô đưa tay ra cản lại đường đi của Cận Hàn Thanh. "Tôi muộn như vậy rồi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Cố Tân Tân, Thương Lục đâu?"

"Không phải hôm nay anh mới tới một lần rồi à? Tôi đã nói rồi, tôi không biết."

Ánh đèn bên ngoài men theo chiếc cửa lớn mở ra chui vào trong, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Cố Tân Tân, cũng khiến cho khuôn mặt của cô hoàn toàn lộ ra ánh sáng.

Cận Hàn Thanh xoay người, liếc mắt nhìn người đàn ông phía sau lưng, đối phương thấy vậy thì lập tức tiến lên một bước.

"Chính là cô ấy, ngày đó là cô ấy mang theo Cận phu nhân rời đi."

Cố Tân Tân hồi hộp nhìn anh ta. "Có ý gì?"

Người bên ngoài cửa cũng đã tiến vào, người đứng đầu gọi Tu phu nhân, Cận Hàn Thanh không khỏi cười lạnh một tiếng. "Nhanh như vậy đã gọi được cứu viện đến rồi."

"Sự an toàn của tôi đang bị đe dọa, tuy là chồng tôi không có ở Lục Thành nhưng anh ấy cũng sẽ không trơ mắt nhìn."

Cận Hàn Thanh nghe vậy, sự khinh thường càng thêm lộ rõ, "Cô và Lão Cửu như vậy mà Tu Tư Mân còn muốn quản cô?"

"Đây là chuyện riêng của tôi."

"Có người nhìn thấy cô mang Thương Lục đi," tầm mắt Cận Hàn Thanh nhìn đến cầu thang, "Thảo nào Lão Cửu lại liên tục chạy qua bên này, hẳn là cậu ta cũng biết chuyện này? Hai người muốn lấy vải thưa che mắt thánh phải không?"

"Cận Hàn Thanh, anh chỉ dựa vào lời từ một phía mà xông đến nhà tôi, ai biết anh ta là người anh sắp xếp hay là kẻ âm mưu gây rối chứ."

Cận Hàn Thanh thu hồi ánh mắt, liếc nhìn những người đứng sau lưng cô, "Đêm nay tôi nhất định phải lục soát chỗ này."

"Vậy tôi sẽ báo cảnh sát, nếu cảnh sát không quản được anh thì tôi đi tìm Cận thị trưởng nhờ chị ấy phân xử."

"Cô dám?"

Cố Tân Tân kéo nhẹ cánh môi, "Anh cứ thử liền biết tôi có dám hay không. Tôi không còn là Cố Tân Tân lúc trước bị mấy người đuổi ra khỏi Cận gia nữa, bây giờ có rất nhiều việc tôi đều có thể làm được. Tuy là không thể lật đổ Cận tiên sinh, nhưng ít ra cũng sẽ không để cho anh được lợi."

Cận Hàn Thanh cũng không bị mấy câu nói này của Cố Tân Tân làm chùn bước. "Tùy cô."

Mỗi ngày anh ta đều gặp phải uy hiếp, tuy tiện lấy ra một trường hợp đều sẽ nghiêm trọng hơn lời này của Cố Tân Tân rất nhiều. Nếu sợ hãi thì anh ta còn có thể ngồi ở địa vị này đến tận ngày hôm nay sao?

"Anh nói đi, ngày hôm đó anh còn thấy được gì nữa?"

Người đàn ông kia nghe vậy, đem toàn bộ những gì đã nói với Cận Hàn Thanh lúc trước lặp lại một lượt, "Tôi thấy cô ấy mang Cận phu nhân đi, chính xác trăm phần trăm, tôi sẽ không nhận nhầm người."

Cố Tân Tân sợ nhất chính là ngày hôm đó bị người ta bắt gặp mình đi cùng Thương Lực, tuy là hình ảnh của camera giám sát không còn, nhưng không có nghĩa là xung quanh hoàn toàn không có một ai làm nhân chứng sống.

Cô trấn tĩnh đáp lại, "Nói vớ vẩn, ngày hôm đó tôi không hề gặp Thương Lục."

"Có phải nói vớ vẩn hay không cứ kiểm tra là ra."

Cận Hàn Thanh bỏ lại câu nói đó rồi hướng đến cầu thang mà đi, Cố Tân Tân nhanh chân chắn trước người anh ta. "Đây là nhà của tôi, Cận tiên sinh làm như vậy có phải là quá ngang ngược rồi hay không?"

Cận Hàn Thanh đẩy Cố Tân Tân ra, mấy người đứng sau lưng cô thấy vậy liền tiến lên ngăn cản.

Người của hai bên giằng co, Cố Tân Tân lòng như lửa đốt, rõ ràng là Cận Ngụ Đình đã nói sẽ lập tức đến ngay, vì sao đến tận bây giờ vẫn không thấy bóng dáng anh đâu?

Cô bị ép lui về sau hai bước, vóc dáng cao lớn của Cận Hàn Thanh áp sát về phía cô, Cố Tân Tân siết chặt hai tay, "Nếu không tìm được Thương Lục, anh sẽ làm thế nào?"

"Nếu cô ấy không ở đây thì tôi sẽ nói xin lỗi cô."

"Anh xông tới nhà tôi như vậy, tôi còn ham một câu xin lỗi của anh sao?"

Cận Hàn Thanh lướt qua cô đi thẳng lên trên, Cố Tân Tân chỉ chăm chăm nghĩ làm sao ngăn cản anh ta lại, cô vội vàng kéo lấy cổ tay áo của anh ta, "Nếu không có Thương Lục ở đây, tôi hi vọng chuyện như vậy sẽ không tiếp tục phát sinh, sau này anh tuyệt đối không được tìm tôi gây chuyện."

"Được!"

Cận Hàn Thanh hất tay Cố Tân Tân ra, biến ba thành một bước hướng lên lầu.

Cố Tân Tân gấp đến mức gào lên. "Anh đứng lại!"

Cô càng như vậy thì càng khiến cho Cận Hàn Thanh thấy là bản thân cô đang chột dạ. Trái tim Cố Tân Tân nhảy lên, người đàn ông lên đến lầu hai, gọi tên Thương Lục mấy lần.

Cận Hàn Thanh không khách khí chút nào đẩy cửa phòng ngủ chính ra, bên trong không có một ai, sắc mặt Cố Tân Tân tái nhợt, "Anh thấy rồi đấy, nơi này không có Thương Lục nào cả, anh mau đi đi."

Người đàn ông bước ra ngoài, lại hướng về phòng dành cho khách, cũng là phòng Thương Lục đang ở. Cố Tân Tân gấp đến mức chạy thực mạng lên trước cản lại anh ta, thế nhưng Cận Hàn Thanh lại như con thú phát điên vậy, đẩy một cái liền khiến Cố Tân Tân ngã nhào.

Anh ta vặn tay cầm, hai hàng lông mày đột nhiên nhíu chặt, sau đó dùng khuôn mặt hung ác quay lại nhìn Cố Tân Tân. "Chìa khóa đâu?"

"Không có chìa khóa, phòng này là cho em gái của Tu Tư Mân, bây giờ con bé không ở đây nê....."

Cận Hàn Thanh lùi về sau hai bước, giơ chân lên sau đó đạp mạnh lên cửa, Cố Tân Tân thấy cánh cửa rung lên, sốt ruột đứng dậy, "Dừng tay!"

Bây giờ cô chỉ có thể hi vọng Cận Ngụ Đinh xuất hiện, cô thực sự không có cách nào ngăn cản được tên điên này nữa rồi. Cận Hàn Thanh đạp mấy phát nữa, cánh cửa đến điểm giới hạn bật ra.

Người đàn ông mang theo khuôn mặt u ám đi vào trong, hai chân Cố Tân Tân mềm nhũn, đi theo sau anh ta lại có cảm giác bần thần đang đập trên bông.

Hai người đều nhìn thấy chiếc chăn nhô lên, còn bị người bên trong kéo qua đỉnh đầu. Cận Hàn Thanh vừa gấp vừa tức, anh ta cũng đã tìm đến cửa rồi mà Thương Lục còn muốn trốn anh?

Cố Tân Tân run rẩy lấy điện thoại ra, muốn gọi điện thoại cho Cận Ngụ Đinh, nhưng đầu ngón tay đã hoàn toàn cứng ngắc.

Cận Hàn Thanh đi đến trước giường, tầm mắt rũ xuống, trong ngực bùng lên lửa giận, nhưng trái tim treo lơ lửng rốt cuộc cũng hạ xuống. Chỉ cần Thương Lục không có chuyện gì thì những thứ khác đều là chuyện nhỏ.

Anh ta nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, "Thương Lục."

Người nằm trên giường không lên tiếng, Cận Hàn Thanh tìm đến công tắc điện, bật đèn lên.

Anh ta vén chăn lên. "Em còn muốn trốn tôi đến lúc nào?"

Cố Tân Tân theo bản năng nhắm tịt mắt, cô đúng là ăn phải gan hùm mật gấu rồi mới không nhân cơ hội này chạy trốn.

"Anh hai, anh làm gì thế?"

Khoan.....

Đây không phải là giọng của Cận Ngụ Đinh à?

Cố Tân Tân vẫn còn chưa hoàn hồn, cô ti hí một mắt ra nhìn. Người trên giường đã ngồi dậy, nửa trên để trần, đầu tóc rối loạn, nét mặt trán định không chút hoang mang khi bị Cận Hàn Thanh bắt tại trận.

Cố Tân Tân kinh ngạc đến mức cầm cึง sấp roi xuống. Cô đứng đơ ra như khúc gỗ, ngực Cận Hàn Thanh pháp phòng, tầm mắt rất nhanh quét một vòng trong căn phòng, cuối cùng mới trở lại khuôn mặt của Cận Ngụ Đinh.

"Sao chú lại ở đây?"

"Em vẫn ở đây mà."

"Gì cơ?" Hai hàng lông mày của Cận Hàn Thanh đã sấp xoắn lại thành một đường.

"Em nói, em vẫn ở đây." Cận Ngụ Đinh kéo chăn lên đến thắt lưng, "Anh hai, chuyện ngày hôm nay anh nhìn biết vậy thôi, tuyệt đối đừng nói với chị cả. Hôm nay chị ấy còn vừa mới dạy dỗ cho em một trận đấy."

"Sao chú lại không ở phòng ngủ chính mà chạy qua đây làm gì?"

"Anh điên hả?" Trên mặt Cận Ngụ Đinh lộ ra khó chịu rõ ràng, "Ở đó liền cảm thấy xúi quẩy, với cả cũng không thể lưu lại dấu vết ở đó."

Sắc mặt Cận Hàn Thanh khó coi đến cực điểm, mắt mát, thất vọng và không cam lòng đều biểu hiện toàn bộ ra bên ngoài. Anh ta nhìn quanh bốn phía, lại đến phòng thay đồ bên cạnh, thậm chí còn mở cả cửa tủ ra.

Cố Tân Tân gấp đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng bên trong phòng thay đồ đều trống không, đến ngay cả đồ trong nhà tắm nhà vệ sinh đều đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Nét mặt cô lộ vẻ nghi hoặc, đứng tại chỗ không nói tiếng nào, Cận Hàn Thanh lại như người mất魂 quay lại trước mặt Cận Ngụ Đinh, "Thương Lục đâu?"

"Thương Lục sao lại ở đây?"

"Có người nhìn thấy cô ta mang Thương Lục đi." Cận Hàn Thanh nói xong, nhấc tay lên chỉ về phía Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh lạnh nhạt đáp lại. "Em ở đây không hề thấy Thương Lục."

Cố Tân Tân cũng đi lên trước vài bước, "Anh lục soát đủ chưa, có thể đi được rồi chứ?"

Cận Hàn Thanh nhắc chân đi ra ngoài, nhưng chắc chắn anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, cô bước nhanh đến trước giường, hạ giọng nói với Cận Ngụ ĐÌnh. "Xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện gì là chuyện gì? Những chuyện em vừa làm với tôi em đều quên sạch rồi?"

Cố Tân Tân đã mơ hồ đoán ra chuyện gì, cô cúi đầu xuống, từ miệng cơ hồ là không phát ra bất kỳ một âm thanh nào, lấy khẩu hình hỏi. "Thương Lục đâu?"

Cận Ngụ ĐÌnh kéo chăn ra, tầm mắt Cố Tân Tân đi xuống, lập tức quay phắt đi, "Anh!"

Toàn bộ đều cởi sạch, chỉ còn lại một chiếc quần lót màu đen. Dù anh có muốn diễn kịch thì cũng không cần phải làm đến thật như vậy chứ?

Người đàn ông cầm quần áo đặt trên tủ đầu giường lên, mới vừa mặc được chiếc áo sơ mi đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Cận Hàn Thanh vọt vào trong phòng ngủ, hai mắt đỏ ngầu, trên trán đều là mồ hôi, "Mau nói cho tôi, rốt cuộc thì Thương Lục đang ở đâu?"

Cố Tân Tân cũng đã lấy lại được sức, "Chỗ nào cũng bị anh tìm cả rồi, Thương Lục vốn là không ở đây."

"Tôi không tin!"

"Anh hai, tâm trạng của anh em hiểu được, nhưng Cố Tân Tân thật sự không có lý do nào phải mang Thương Lục đến đây cả." Cận

Ngụ ĐÌnh nói đến đó, cầm chiếc quần dài xỏ vào chân, anh đứng lên, kéo khóa cài khuy quần, lại luồn thắt lưng da, "Nếu cô ấy ở đây thì anh đã sớm phát hiện ra rồi. Anh vừa tìm một vòng, có thấy không?"

"Nhất định là Cố Tân Tân đã giấu cô ấy đi." Cận Hàn Thanh biết chuyện này nhất định có vấn đề, nhưng anh ta lại không tìm được Thương Lục, "Lão Cửu, lẽ nào đến chú cũng muốn gạt anh?"

"Anh hai, thả lỏng một chút, anh quá nóng vội rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh mặc xong quần dài, chậm rãi đóng lại từng chiếc cúc áo, "Nếu anh vẫn không yên tâm thì có thể cho người soát lại một lượt."

Cố Tân Tân vẫn rất sợ, dù sao một khắc trước Thương Lục còn ở chỗ này, ngộ nhỡ có thứ gì đó rớt lại thì có phải là cô có mười cái miệng cũng không thể giải thích được hay sao?

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống mép giường, "Anh dẫn người đến nên em không thể đi ra ngoài. Cũng không thể để người khác nhìn thấy em ở đây mà phải không?"

"Nhưng rõ ràng là có người nhìn thấy Cố Tân Tân mang Thương Lục đi."

"Vậy anh phải thử hỏi từng chi tiết nhỏ cho rõ ràng, chưa biết chừng là có người muốn nhân cơ hội này gây sự thì sao?"

Cố Tân Tân hiện tại cũng đã hoàn toàn trán định lại, "Tôi đi xuống cùng anh, có một số việc tôi có thể giúp anh hỏi cho rõ ràng."

Cận Hàn Thanh đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Tôi biết Thương Lục đã ở đây."

"Cận tiên sinh, nếu anh nhất quyết muốn nghĩ như vậy thì tôi cũng không còn lời nào để nói nữa."

"Cô không hiểu Thương Lực đối với tôi mà nói quan trọng như thế nào."

Cố Tân Tân không đổi sắc nhìn anh ta, "Dù cô ấy có là mạng của anh thì cũng không liên quan đến tôi. Anh quấy nhiễu cuộc sống của tôi, tôi không thật sự khôn hi vọng bị cuốn vào chuyện của hai người."

"Anh hai, em vừa mới bị chị cả mắng cho một trận tơi bời, không phải là anh cũng muốn ném thử mùi vị đó đây chứ?"

Cận Hàn Thanh nhìn chầm chằm chiếc giường lớn ngỗng ngang, "Nếu đã bị mắng chửi thì sao trí nhớ lại kém như vậy?"

"Có những lúc dục vọng con người rất khó mà khống chế."

Cận Hàn Thanh đứng đó ngây ra, vẫn không cam lòng, nhắc chân lên đi vào phòng tắm.

Cố Tân Tân lòng như lửa đốt, đi theo vào, cô nhìn thấy anh ta đi đến trước bồn rửa mặt, ánh mắt đảo quanh một vòng, bộ dạng không chịu buông tha bất kỳ một dấu vết nào dù là nhỏ nhất.

Cố Tân Tân siết chặt tay, sợ bị anh ta phát hiện ra gì đó. Người đàn ông lại tiếp tục đến trước bồn tắm, cúi người xuống, đột nhiên lấy từ bên trong ra một sợi tóc.

Anh ta xoay người lại nhìn Cố Tân Tân, trái tim cô gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, giọng nói cũng hơi run lên, "Không lẽ Cận tiên sinh lại muốn làm Holmes?"

"Sợi tóc này là của Thương Lực."

"Nực cười, căn phòng này là của tôi, bồn tắm dĩ nhiên tôi cũng sẽ dùng."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đó, nhìn theo Cận Hàn Thanh bước ra, "Chiểu theo lời của hai người, thì cô và Lão Cửu đúng là đang ở với nhau, cô lại nhân lúc Tu Tư Mân không có nhà kéo cậu ta đến ở qua đêm, là vậy sao?"

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân hơi uể oải, ánh mắt nhìn chằm chằm sợi tóc trên tay anh ta. "Lẽ nào chuyện này còn phải báo cáo cho anh?"

"Cố Tân Tân, cô cần gì phải làm mọi chuyện phức tạp như vậy. Cứ dứt khoát ly hôn với Tu Tư Mân rồi trở lại Cận gia, như vậy không phải là tốt hơn rất nhiều sao?"

Cô đã hoàn toàn bị anh ta chọc giận, "Thảo nào Thương Lục lại muốn rời khỏi anh, cái kẻ có tâm lý tăm tối như anh vốn dĩ không xứng với cô ấy!"

"Cô mới nói cái gì?" Cận Hàn Thanh bước lên một bước, Cố Tân Tân bị người phía sau kéo về giấu sau lưng, giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh cũng cực kỳ khó chịu, "Anh hai, anh quản chuyện của chính mình là được. Em và cô ấy yêu đương thế nào là chuyện riêng của bọn em."

Cận Hàn Thanh nắm chặt sợi tóc kia trong tay, "Tôi sẽ đi tìm người làm giám định, một khi phát hiện nó là của Thương Lục, vậy thì Cố Tân Tân, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô."

Trái tim Cố Tân Tân triệt để chìm xuống, "Kính xin anh nhớ đến lời vừa mới đáp ứng, nếu không tìm được Thương Lục thì từ sau đừng quay lại làm phiền tôi."

Người đàn ông xoay người đi ra ngoài, Cố Tân Tân đi theo đến hành lang, thấy không ít người cũng đã bắt đầu lục đục lên đây.

Cô tức giận chỉ đám người đó, "Ai cho mấy người lên đây?"

Cận Hàn Thanh đi lên vài bước, Cố Tân Tân đi theo phía sau anh ta, "Không tiễn."

Cận Hàn Thanh xoay người nhìn vào mắt cô, "Đến khi gặp lại Thương Lục, nhất định cô phải nói với cô ấy biết một tiếng, nhưng thứ cô ấy nhìn thấy kia đều không phải là sự thật. Trong hai năm cô ấy phát điên tôi chưa từng chạm qua bất kỳ một ai khác. Tôi hận cô ấy, nỗi giận với cô ấy đều là vì cô ấy dù mơ mơ hồ hồ vẫn nhớ đến Lão Cửu. Có một số chuyện tôi muốn đối mặt với cô ấy trực tiếp giải thích, tôi hi vọng cô ấy chịu đến gặp tôi."

"Nếu gặp được thì tôi sẽ nói."

Cận Hàn Thanh cảm nhận trái tim mình lại thêm một lần nữa bị vét sạch đến trống rỗng, anh ta mang theo một trái tim đầy hi vọng đến đây, cuối cùng không chỉ không thu về được gì, ngược lại còn khiến bản thân càng thêm đau đớn.

Cố Tân Tân nhìn người đàn ông cùng đi lên kia, đến trước mặt anh ta hỏi. "Anh nói ngày đó tôi mang Thương Lục đi, vậy xin hỏi một tiếng, ngày hôm đó tôi mặc gì?"

"Ai mà nhớ rõ được như vậy?"

"Đến cả mặt tôi anh cũng nhớ được, vậy mà tôi mặc quần áo gì lại không nhớ?"

Tên đàn ông hừ một tiếng, "Chuyện này thì có gì mà kỳ quái, dù cô có trang điểm thì tôi cũng sẽ vẫn nhận ra thôi."

"Rất tốt, vậy ngày đó là một mình tôi mang Thương Lục đi, hay là có đồng bọn nữa?"

Tên đàn ông đó chớp mắt hai cái, "Chỉ có một mình cô."

Cố Tân Tân cười nói. "Hôm đó tôi đúng là đi xem nhạc kịch, nhưng bên cạnh tôi còn có một trợ lý đi theo."

"Nhưng tôi thấy cô và Cận phu nhân đi với nhau, những thứ khác tôi không để ý."

Cố Tân Tân nhún vai, "Không tính. Anh nói là tôi mang đi, tôi cũng không còn lời nào để nói, nhưng quan trọng là bây giờ lục soát không ra người. Mấy người có thể rời đi rồi chứ?"

Cận Hàn Thanh bước lên trước, mỗi một bước đi tựa như đạp trên mũi đao nhọn, đau thấu tâm can.

Anh ta nhớ đến rõ ràng tính đến ngày hôm nay là ngày thứ bao nhiêu Thương Lục mất tích, lại là bao nhiêu giờ đã trôi qua. Anh ta không biết mình còn có thể chịu đựng thống khổ này đến bao giờ, anh ta chỉ biết một ngày không có Thương Lục, anh ta như một cái xác không hồn, không thể làm gì, cũng không nghĩ được gì.

Cố Tân Tân nhìn mấy người kia đi theo sau Cận Hàn Thanh xuống lầu, người đàn ông đã biết dù có tìm thêm cũng không có kết quả.

Cố Tân Tân theo xuống đến phòng khách, trong căn phòng bừa bộn ngỗng ngang, bồn hoa vỡ nát, mấy kệ trang trí cũng bị hất đổ.

Cô vội vàng đóng cửa lớn lại, đầu hơi cúi chạm đến tấm gỗ cứng, hai tay chống trên cánh cửa, cơ thể tụt xuống, chân khuỵu trên đất, như trút được cả gánh nặng ngàn cân.

"Bọn họ đi rồi."

Giọng nói của người đàn ông từ phía sau truyền vào trong tai, Cố Tân Tân ngồi dậy xoay người lại, tựa lưng lên cánh cửa.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng trên đầu cầu thang nhín xuống, bộ dáng cao cao tại thượng, ánh sáng phía sau càng tôn lên phong thái tuấn lăng cao quý của anh. Cố Tân Tân choáng ngợp đủ, bước nhanh lên, sau đó theo từng bậc thang đi lên trên, đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, còn cách một đoạn dài liền dừng lại. "Thương Lục đâu?"

"Sao em hỏi tôi? Không phải người ở chỗ em à?"

Cố Tân Tân tức giận đập mạnh lên ngực anh, "Còn muốn trêu chọc tôi phải không?" Anh không biết cô đã căng thẳng đến mức muốn khóc. "Thật sự là hù chết tôi rồi, lúc đó suýt chút nữa tôi đã quay người bỏ chạy. Lần sau anh có thể nhắc nhở tôi một câu được không, ít nhiều cũng để cho tôi chuẩn bị tâm lý trước chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì không khỏi bật cười, "Tôi cũng không ngờ được lá gan của em lại nhỏ như vậy."

"Lúc đó tôi còn tưởng người trên giường là Thương Lục. Căn phòng này là cho Thương Lục, làm sao tôi có thể nghĩ được anh lại xuất hiện ở chỗ này chứ? Không đúng, vừa rồi chúng tôi đều ở dưới lầu, anh lên đây bằng cách nào?" Cố Tân Tân càng nghĩ càng giận, vừa rồi đến đứng hai chân cũng run rẩy không vững. Nếu thật sự bị Cận Hàn Thanh bắt sống thì không biết là sẽ rước về bao nhiêu phiền phức.

Cố Tân Tân còn chưa hết giận, đấm bôm bốp lên bả vai Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông ăn đánh đủ, đưa tay ra nắm chặt cổ tay cô kéo về phía mình.

Cô không kịp chuẩn bị nhào về phía trước, vừa vặn đụng trúng vào ngực anh. Cánh tay của Cận Ngụ ĐÌnh đặt sau lưng cô, chặn lại ý muốn lùi về sau của Cố Tân Tân sau đó nhẹ nhàng cúi đầu, đem cầm gác lên đỉnh đầu của cô, "Tôi đã nói là sẽ lập tức qua, em còn gấp cái gì?"

"Tôi cũng không thấy bóng dáng anh đâu, nhiều người như vậy đều xông vào đánh nhau, Cận Hàn Thanh thì xông thẳng lên lầu, tôi còn có thể hi vọng được anh chắc?"

Ngón tay thon dài của Cận Ngụ ĐÌnh ấn lên lưng Cố Tân Tân, "Vậy người em đang dựa vào là ai đấy?"

Cố Tân Tân không thể động, dùng móng tay đâm vào eo anh, "Thả ra."

"Tôi thấy em bị dọa sợ không nhẹ, vẫn là nên an ủi em một chút."

"A, tôi vô dụng đến vậy sao?"

Một tay khác của anh đặt trên bả vai cô dịu dàng vuốt ve, "Đã tỉnh táo lại rồi nhỉ, có phải trong đầu đang nghĩ muốn một cước đá bay tôi hay không?"

Hai tay Cố Tân Tân bấm mạnh lên thắt lưng của anh, thật vất vả mới chui ra khỏi lòng ngực rắn chắc của người đàn ông, "Thương Lực đâu?"

"Em đúng là chỉ quan tâm Thương Lực, không thể dành chút quan tâm cho tôi hả?"

"Không phải anh vẫn đứng sờ sờ trước mặt tôi đây à?"

Cận Ngụ Đinh ho nhẹ hai tiếng, "Vừa mới để trần, thời tiết đông lạnh, hình như đầu tôi đang đau lắm."

"Không ai ép anh cởi sạch ra như vậy cả." Cố Tân Tân đẩy anh ra, trong lòng buồn bực, danh tiếng của cô cứ như vậy bị hủy trong tay anh. Anh có muốn đóng kịch, cũng được thôi, nhưng anh cũng không cần làm đến triệt để thế, dù là anh trai của anh thì cũng không cần phải phóng khoáng như vậy!

"Đúng là chẳng có chút lương tâm nào cả."

Cố Tân Tân không nhịn được nhìn anh, "Thương Lực đâu?"

"Ở trong phòng đó."

"Trêu chọc tôi vui lắm phải không? Anh coi tôi là con khỉ diễn xiếc đầy hả?"

Gương mặt Cận Ngụ ĐÌnh đầy vô tội. "Em nhìn cái mặt này của tôi có giống như đang đùa giỡn không?"

"Bên trong phòng khách đó vốn không có chỗ trốn, lướt một vòng là có thể thấy được toàn bộ. Hơn nữa còn có Tống Vũ Ninh, anh nói đi, hai người bọn họ có thể trốn đi đâu?"

"Trong phòng ngủ chính."

"Vậy cũng không thể." Cố Tân Tân vừa nói vừa đi lên trước, "Cận Hàn Thanh cũng đã đến phòng ngủ chính tìm rồi, lại nói ở đó cũng không có chỗ nào có thể giấu người cả. Tủ quần áo trong phòng thay đồ mở ra là thấy được ngay, trừ phi anh biết làm cho người đang sống sờ sờ trước mắt tàng hình."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo cánh tay cô. "Nếu bọn họ đúng là đang ở phòng ngủ chính thì sao?"

"Tôi không tin."

"Có muôn cược thử không?"

"Không." Cố Tân Tân có chút chột dạ, dù sao cô vẫn chưa biết Cận Ngụ ĐÌnh dùng cách gì giấu người đi. Cô cũng không có ngốc tự đẩy chính mình vào bẫy.

Cận Ngụ ĐÌnh âm mưu chiếm tiện nghi thất bại, Cố Tân Tân bước nhanh về phía phòng ngủ chính, vừa tới cửa liền nghe thấy tiếng nói chuyện mơ hồ từ bên trong truyền ra.

"Đi thật rồi hả?"

"Chắc vậy, không còn thấy động tĩnh gì nữa."

Cố Tân Tân bước nhanh vào trong, quả nhiên nhìn thấy Thương Lục và Tống Vũ Ninh. Cô kinh ngạc tiến lên, "Hai người trốn chỗ nào vậy?"

Thương Lục chỉ vào phòng thay đồ, Cố Tân Tân khó tin lắc đầu, "Không thể nào, bên trong đó đâu có chỗ nào trốn được."

Sắc mặt Tống Vũ Ninh không mấy dễ nhìn, cô ấy kéo Cố Tân Tân vào phòng thay đồ sau đó mở ra một ngăn kéo, đưa tay luồn vào trong. Bức tường bình thường phía trước đột nhiên tách thành hai, chờ đến khi bức tường hoàn toàn lộ ra một khoảng không gian nhỏ cô mới tiến lên nhìn, thấy bên trong còn có một cái két sắt.

"Tân Tân, em có biết chỗ này không?"

Khuôn mặt Cố Tân Tân cứng đờ, lắc lắc đầu.

Tống Vũ Ninh hạ thấp giọng nói, "Nhưng Cận Ngụ ĐÌnh biết."

"Cái gì?"

"Chỗ này là anh ta tìm ra, công tắc mở cửa cũng là anh ta nhấn."

Sắc mặt Cố Tân Tân biến đổi liên tục, cô bước nhanh ra ngoài, "Vì sao trong phòng thay đồ lại có thứ đó?"

"Không phải là em nghĩ do tôi làm đấy chứ?"

Cố Tân Tân cũng cảm thấy hoang đường, chẳng lẽ Cận Ngụ ĐÌnh còn có thể cho người đi vào rồi làm ra một nơi như vậy sao? "Vậy làm sao anh biết được?"

"Căn biệt thự nào cũng có cái này, em không biết hả?"

"A?" Cố Tân Tân bị anh làm cho mơ hồ, "Nghĩa là sao?"

"Lúc trước khi mua nhà người môi giới nhà đất đã nói rồi, bởi vì liên quan đến vấn đề bảo mật nên không viết rõ trên sách vẽ thiết kế thôi, nhưng trong tập giấy giờ ký tên thì lại có ghi chú. Không gian đó là được thiết kế riêng để cho chủ nhà cất giấu những thứ đồ quan trọng quý giá, két sắt cũng vốn là ở trong đó."

Cố Tân Tân vẫn không thể tin được, "Nhà là nhà của tôi, vì sao lại không nói cho tôi biết?"

"Tiền là tôi trả, người ta đương nhiên là nói cho tôi rồi."

Cố Tân Tân bực mình, "Nói vớ vẫn, người đứng tên là tôi, môi giới nhà đất không thể thông báo cho tôi, trừ phi..... có phải là anh uy hiếp bọn họ không được nói ra?"

"Em nghĩ tôi xấu xa quá rồi đấy."

"Anh vốn dĩ không có chỗ nào tốt đẹp cả."

Thương Lục đứng nhìn hai người tranh cãi một lúc, không nhịn được lên tiếng khuyên can. "Dù sao bây giờ cũng đã qua tình huống nguy cấp rồi, hai người để dành sức nghỉ ngơi đi thôi."

Khuôn mặt Cố Tân Tân tái mét, đôi mắt trừng lớn nhìn Cận Ngụ Đinh. "Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết anh vào đây bằng cách nào rồi chứ?"

"Đương nhiên là đi vào đây."

"Lúc đó tôi ở dưới lầu, căn bản là không thấy bóng dáng anh. Đừng nói với tôi là anh bay?"

Cận Ngụ Đinh đút một tay trong túi, một tay chỉ ra ngoài cửa sổ, "Bò theo cột nhà lên đó, suýt chút nữa ngã chết rồi."

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ. "Chỗ này trị an đâu có kém như vậy? Ai cũng có thể bò lên trên lầu?"

"Cố Tân Tân, rõ ràng là tôi giúp em cứu nguy, sao đến một câu cảm ơn cũng không có vậy?"

Cô nhìn sang Tống Vũ Ninh, "Cũng không biết người của Cận Hàn Thanh có đi hay không. Chị về trước đi, tiện thể thăm dò tình huống trên đường một chút."

"Em....." Tống Vũ Ninh liếc Cận Ngụ ĐÌnh, tầm mắt rất nhanh lại quay về khuôn mặt của Cố Tân Tân, "Em có thể giải quyết được chuyện phía sau không?"

"Yên tâm đi."

"Được rồi." Tống Vũ Ninh vừa dứt lời liền đi ra ngoài.

Sắc mặt Thương Lục hơi nặng nề, Cố Tân Tân còn chấp niệm cái gian phòng nhỏ kia, càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

"Cận Ngụ ĐÌnh, trước đó anh không có trốn trong đó đấy chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không ngờ cô sẽ nghĩ như vậy, "Tôi trốn trong đó làm cái gì? Nhìn trộm em chắc?"

"Ai biết được."

"Nhìn em thay quần áo cũng đã nhìn chán rồi." Cận Ngụ ĐÌnh cũng không muốn ở lại đây, mỗi lần đi vào liền cảm thấy không may đầy đầu. Anh bước nhanh ra khỏi phòng ngủ chính, nhưng cũng không đi mà đứng ở bên ngoài chờ.

Cố Tân Tân đưa Thương Lục về phòng, "Đồ dùng và quần áo đâu rồi?"

"Vội vàng thu lại sau đó nhét toàn bộ vào trong một chiếc túi, chỉ sợ để sót lại thứ gì đó rồi bị anh ta phát hiện."

Cố Tân Tân nghĩ đến sợi tóc bị Cận Hàn Thanh phát hiện ra, trong lòng trầm xuống.

"E là vẫn có thứ bị sót lại."

"Cái gì?" Thương Lục biến sắc.

"Trong bồn tắm có tóc của chị, đã bị anh ta mang đi rồi."

Giữa hai hàng lông mày của Thương Lục hiện lên chán nản, "Lúc đó thật sự không còn thời gian, không nghĩ ra....."

Cố Tân Tân lén lút nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông phát giác ra ánh mắt của cô, bực mình nạt. "Nhìn tôi làm cái gì?"

Mỗi khi cô nhìn anh bằng ánh mắt đó thì nhất định là sẽ có chuyện không hay ho gì, nhưng anh vẫn cười tươi nói với cô, "Nhất định quay về anh ấy sẽ cho người mang đi giám định, đến lúc đó tôi xem xem em đối phó thế nào."

"Anh thần thông quảng đại lắm mà, thay đổi kết quả báo cáo giám định chắc cũng không làm khó được anh đâu ha?"

Cận Ngụ ĐÌnh học bộ dạng lúc trước của cô, hờ lạnh. "Tôi về đây."

Cố Tân Tân cũng không có ý níu kéo, Cận Ngụ ĐÌnh vốn là đứng ở cửa, một chân bước ra ngoài nhưng vẫn chưa lập tức rời đi. Dừng lại hai ba giây, cuối cùng vẫn là không nhịn được quay lại, một tay chống eo hỏi Cố Tân Tân. "Nếu bây giờ tôi rời đi thì không phải là những công sức vừa rồi thành công cốc à? Tâm phần là anh hai vẫn còn đang ở bên ngoài....."

"Tức là anh không muốn đi nữa?"

"Dĩ nhiên là muốn. Tôi sẽ đi ngay lập tức đây, dù sao anh hai cũng sẽ không nghĩ ngờ đến tôi."

Cố Tân Tân dùng ánh mắt tóe lửa nhìn anh, lửa giận bốc lên đỉnh đầu. Nhưng đúng là Cận Ngụ ĐÌnh nói không sai, một giây trước anh còn nằm trên giường cô, bộ dạng chính là sắp phát sinh chuyện gì đó với cô. Nếu bây giờ anh bỏ đi thì có khác gì khai cho người ta biết có điều kỳ lạ trong chuyện này?

"Chờ chút," Cố Tân Tân lên tiếng gọi anh lại, "Anh xuống phòng khách chờ tôi, tôi có lời muốn nói với anh."

Cận Ngụ ĐÌnh nhận được câu trả lời mong muốn, không chần chừ thêm một giây lập tức đi thẳng xuống lầu.

Thương Lục ngồi xuống mép giường, "Nếu hôm nay không có hai người....."

"Đừng nghĩ nhiều. Cận Hàn Thanh đã đi rồi, anh ta sẽ không tiếp tục quay lại."

Cố Tân Tân nói Thương Lục nghỉ ngơi sớm rồi đi ra, tuy là cô biết cô ấy sẽ khó mà ngủ được, nhưng bình tâm một chút vẫn hơn là suy nghĩ lung tung.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, khắp nơi đều là bừa bộn lộn xộn như một bãi chiến trường. Anh cũng nhìn thấu suy nghĩ của cô, hắn là cô muốn nói anh đứng ra giải quyết chuyện sợi tóc kia.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, sau đó trên người bị thứ đồ gì đó đập vào người, Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu lên nhìn, thấy được trong lòng mình là chán và gối.

Đôi mắt đẹp đẽ hơi mở rộng, "Làm cái gì đây?"

"Đêm nay anh sẽ ngủ ở đây."

"Em lại để tôi ngủ trên ghế sô pha?"

Cố Tân Tân ngồi xuống đối diện anh, "Không được sao? Nơi này cũng không có thửa phòng cho anh ngủ đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh ném chăn xuống đất, "Tôi chưa bao giờ phải ngủ ghế sô pha."

"Ghế sô pha nhà tôi rất thoải mái đó, có thể sánh ngang với giường lớn."

"Em thấy thoải mái như vậy thì đi mà ngủ."

Cố Tân Tân liếc chiếc chăn trên đất, "Tôi nhường phòng ngủ chính cho anh thì anh ngủ được chắc?"

"Vì sao không thể?"

"Rất tốt." Cố Tân Tân nói xong, ôm chăn lên sau đó trải lên ghế sô pha. "Tôi ngủ đâu cũng được."

Khuôn mặt người đàn ông không đổi nhìn chằm chằm cô, "Em nói tôi ở lại, có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi không?"

Cố Tân Tân chớp mắt. "Không phải vừa rồi anh mới nói à? Hiện tại anh không thích hợp đi ra ngoài."

Cô nói xong câu cuối cùng, tông giọng đã hạ xuống không ít. Cô nhìn tia nham hiểm trên mặt Cận Ngụ Đinh, hai tay anh thả xuống đặt lên đầu gối, "Đây là nhà của em và Tu Tư Mân, em thật sự không để tâm chuyện cho tôi ở lại đây một đêm?"

Trong lời nói của anh mang theo phức tạp, Cố Tân Tân ngồi dậy, im lặng nhìn anh, "Tôi đúng là không để ý, chẳng lẽ anh lại đổi ý rồi?"

"Em cho là trái tim tôi làm bằng sắt đá, sẽ thật sự không để ý?"

Cố Tân Tân thả hai chân xuống đất, "Vậy thì lát nữa tôi đưa anh ra ngoài."

Người đàn ông nghe vậy, gương mặt hơi xù xuống, "Em không sợ sau lần này danh dự sẽ bị tổn hại sao."

"Cửu gia còn có thể bỏ qua danh tiếng của mình thì sao tôi lại không dám?"

Cận Ngụ Đinh mím chặt môi, bên trong phòng khách tối om, ánh đèn màu cam từ bên ngoài xuyên qua lớp cửa kính tràn vào phủ lên

một tầng mật ngọt, còn có một chút rơi vào đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh. Anh nhắc môi, "Phía chị cả là em tố cáo?"

"À."

"À cái gì mà à."

"Đúng." Cố Tân Tân túm mẩy ngón tay trái vặn vẹo.

Cận Ngụ ĐÌnh dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng có thể đoán ra cô. "Tôi bị chị ấy mắng cho một trận."

Cố Tân Tân cúi đầu, "Chi bằng tôi báo cho chị ấy biết cả những chuyện tối nay nữa nhé, để chị ấy mắng Cận Hàn Thanh một trận nữa cho đủ bộ?"

"Em nghĩ chị cả rảnh rồi lắm sao. Đêm ngày đều bận rộn, đến cơm cũng không nhớ mà ăn. Sau này nếu em nhìn tôi không vừa mắt thì có thể trực tiếp nói với tôi, đừng có đi làm phiền chị ấy nữa."

Cố Tân Tân rất biết điều, dễ dàng đồng ý, "Được thôi, tôi cam đoan đây là lần cuối."

"Hôm nay làm sao thế? Không thấy giường nanh múa vuốt như ngày thường."

"Bị dọa sợ, đến bây giờ vẫn chưa hoàn hồn ấy mà."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe cô nói vậy thì không nhịn được cười, "Nhìn không giống."

"Tôi nói thật anh lại không tin."

Ngón tay người đàn ông vuốt ve lòng bàn tay của chính mình, Cố Tân Tân nhìn anh, "Vậy lát nữa anh muốn sao? Hay là tôi cứ đưa anh ra ngoài trước rồi tính tiếp?"

"Cố Tân Tân, em và Tu Tư Mân là ở cùng một phòng hả?"

Cố Tân Tân há miệng, có chút câm nín, "Sao..... sao tự nhiên lại hỏi cái này?"

"Tò mò."

"Anh vẫn là nên đi luôn đi." Cố Tân Tân nói xong, đứng lên.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi tại chỗ không nhúc nhích, "Sau này đừng xen vào chuyện của người khác nữa. Chính bản thân em còn khó tự bảo vệ cho chính mình, em và Tu Tư Mân cùng đối phó với một Tu Phụ Thành đã đủ tốn sức rồi, không cần phải tiếp tục đi đắc tội với người khác."

"Ờ." Cố Tân Tân đáp.

"Em đi ngủ đi."

Cố Tân Tân đứng dậy chuẩn bị lên lầu, Cận Ngụ ĐÌnh nhắc mi mắt nhìn cô. "Tôi ngủ trong phòng, em ngủ trên ghế sô pha."

"Anh vậy mà lại có thể nói một cô gái ngủ trên ghế sô pha?"

"Có gì không được hả?"

Cố Tân Tân đúng là hết lời, một lần nữa quay lại nằm lên ghế sô pha, kéo chăn đắp lên người, đưa lưng về phía Cận Ngụ ĐÌnh rồi nhắm mắt lại.

Nhưng anh ngồi chỗ đó khiên cô làm sao cũng không thể yên tâm ngủ nổi, cũng may là Cận Ngụ ĐÌnh rất nhanh liền đứng dậy đi lên lầu.

Bên trong phòng khách trống vắng không còn lại ai khác ngoài một mình Cố Tân Tân cô đơn lẻ bóng. Cô quay đầu lại nhìn, Cận Ngụ ĐÌnh vậy mà lại thật sự lên lầu ngủ!

Cô kéo chăn lên đến đỉnh đầu, hết cách rồi, ai bảo cô dại dột đi đồng ý với anh làm gì.

Cận Ngụ ĐÌnh gõ cửa phòng ngủ dành cho khách, Thương Lục mở cửa, "Ngụ ĐÌnh."

"Đã gần sắp xếp xong chỗ rồi, đến lúc đó sẽ nghĩ cách mang em ra ngoài."

Thương Lục khẽ gật đầu. "Ừm."

"Bây giờ anh hai đã biết em tỉnh lại rồi. Nếu anh ấy mang người Thương gia ra uy hiếp thì em sẽ làm gì?"

"Người nhà họ thương dù gì cũng vẫn là người thân của anh ta, Cận Hàn Thanh sẽ không thể làm gì quá phận. Lại nói em vẫn còn là Cận phu nhân, em không tin anh ta sẽ đuổi tận giết tuyệt."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng ở cửa, cũng không có ý định đi vào. "Em có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, anh chỉ sợ em sẽ làm theo cảm tính."

"Sẽ không, anh yên tâm."

Cố Tân Tân ở dưới lầu nằm một lúc, não bộ dần bị cơn buồn ngủ xâm chiếm, rất nhanh cũng ngủ thiếp đi.

Cận Ngụ ĐÌnh nói chuyện một lúc Thương Lục rồi nhanh chóng kết thúc, lúc đi qua phòng ngủ chính không khỏi liếc vào bên trong. Cố Tân Tân đúng là không tim không phổi, lại thật sự tin lời anh là thật.

Cô vậy mà có thể tin là anh sẽ ngủ được trong phòng của cô và Tu Tự Mân? Cận Ngụ ĐÌnh đi ra đầu cầu thang nhìn xuống, quả nhiên thấy Cố Tân Tân đang co rúc trên ghế sô pha, hình như đã ngủ thiếp đi.

Cô co hai chân lên, có lẽ là sợ ngã xuống đất nên nằm áp sát vào bên trong.

Cận Ngụ ĐÌnh thả nhẹ bước chân đi đến trước mặt cô, hơi khom lưng nhìn xuống.

Mi mắt cô khép chặt, hô hấp đều đặn. Có lẽ là do vừa rồi quá căng thẳng nên vừa có thể buông lỏng xuống liền ngủ mất. Ngủ ở đây cũng không phải là cách hay, lát nữa sẽ bị đông cứng lại thôi. Cận Ngụ ĐÌnh cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống, cánh tay đưa ra bé lấy cô.

Cận Ngụ ĐÌnh bế Cố Tân Tân đứng dậy, cô lại theo bản năng muốn kéo lại chăn bị rơi ra, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng ôm cô về trong ngực. Có chỗ dựa rồi nên cảm giác thiêu thoán rất nhanh liền tan đi, cô tựa đầu lên bả vai anh, ngủ đến an ổn.

Cận Ngụ ĐÌnh hạ tầm mắt xuống chăm chú nhìn khuôn mặt cô, hiện tại Cố Tân Tân ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ. Người đàn ông tận lực thả nhẹ bước chân, lúc đi lên cầu thang cũng cẩn thận bước từng bước một, giống như chỉ sợ sẽ đánh thức cô.

Đến trước cửa phòng ngủ chính, Cận Ngụ ĐÌnh có hơi do dự, cuối cùng vẫn đi vào trong.

Anh cẩn thận đặt Cố Tân Tân lên giường, cô khẽ ưm một tiếng, xoay người sang một bên ôm lấy chăn, lại kéo lên đến ngực.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm một góc chăn đắp lên cho Cố Tân Tân.

Người đàn ông cực kỳ cẩn thận ngồi xuống mép giường, anh chống hai tay bên đầu Cố Tân Tân, chậm rãi khom lưng.

Cô ngủ rất say, anh cứ giữ nguyên một tư thế như vậy ngắm nhìn Cố Tân Tân một hồi lâu, toàn bộ ôn nhu trong mắt đều được ánh đèn đầu giường chiếu sáng.

Một hồi lâu sau, anh hạ thấp người xuống, môi mỏng đặt trên trán cô. Cố Tân Tân không có một chút phản ứng nào, nụ hôn của anh liền chậm rãi di chuyển từ mắt xuống đến môi cô.

Anh cứ giữ nguyên như vậy một hồi lâu không muốn dời đi, Cố Tân Tân còn đang chìm trong mộng đẹp đột nhiên nhíu mày, cảm giác giống như có thứ gì đó chặn mắt hô hấp. Cô nghiêng đầu sang một bên, Cận Ngụ ĐÌnh giật mình đứng dậy, nhìn thấy cô liếm liếm môi, vẻ mặt thỏa mãn như vừa được ăn một khối đường ngọt ngào.

Khóe miệng người đàn ông hơi giãn ra, chỉ là mi mắt vừa nhẹ giương liền nhìn thấy một chiếc gối khác đặt bên cạnh.

Trong lòng không kịp phòng bị lập tức nuốt phải một trận chua xót, chỉ hận không thể xông đến xé nát nó ra.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Sắc Đẹp Của Anh Lại Gây Họa Rồi

Bát Bát: có thể một vài nàng chưa biết, tên cuốn 1 "nắm mỹ hành hung" có lẽ chính là miêu tả tiểu cửu, ở cuốn hai thật ra có một chương nào đó Tân Tân bảo bảo nhắc đến cụm từ này lúc miêu tả tiểu cửu rồi, chỉ là ta không để nguyên nên không ai biết. Túm lại, "nắm mỹ hành hung" chính là kiểu cậy đẹp đi gieo họa khắp nơi:))))

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân tỉnh lại đã là nửa đêm, bốn phía yên tĩnh không một tiếng động. Cô mở mắt, trước mắt chỉ là khoảng tối đen.

Cô không nhận ra được bản thân đang ngủ ở đâu, đưa tay ra lẩn mò bên cạnh, phát hiện ra vậy mà mình lại đang ngủ trên một chiếc giường lớn.

Cô Tân Tân ngồi dậy bật đèn, bây giờ mới nhìn rõ ràng được là cô đang ở phòng ngủ chính. Nhưng lẽ ra cô đang ngủ ở ghế sô pha mới phải.

Nếu cô nhớ không nhầm thì giờ này Cận Ngụ ĐÌnh vẫn sẽ còn đang ở đây.

Cô Tân Tân nhìn đồng hồ, hóa ra cũng đã trễ thế này rồi. Nếu cô ngủ ở phòng ngủ chính thì Cận Ngụ ĐÌnh hẳn là đang ngủ trên ghế sô pha?

Ánh đèn từ đầu giường chiếu đến, chiếu lên tường một cái bóng tròn nhỏ. Cố Tân Tân ôm đầu gối, xuất thần nhìn chằm chằm một chỗ, hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định xuống giường.

Cô muốn đi xác nhận một chút xem có phải Cận Ngụ Đình đang ngủ ở đó không, nhưng ngộ nhỡ Cận Ngụ Đình tỉnh rồi thì cô nên nói gì bây giờ?

Cố Tân Tân chuẩn bị sẵn cho mình một lý do sau đó đi rót nước, đến lúc đó có thể nói cảm ơn anh ta đã giúp, sợ anh ta khát nên mới rót một cốc nước mang xuống.

Cô chỉ bật đèn hành lang rồi đi ra ngoài, đi đến cầu thang thì dừng lại. Ánh đèn trên này nó thể chiếu sáng được nửa phòng khách, Cố Tân Tân nhìn thấy chiến trường đổ nát đều đã được thu dọn toàn bộ, mấy lọ hoa rơi vỡ cũng không thấy đâu.

Hôm nay Cố Tân Tân đặc biệt cho người giúp việc về sớm, những thứ này không thể là do bà ấy dọn được. Như vậy khả năng duy nhất cũng chỉ có Cận Ngụ Đình thôi.

Cố Tân Tân đi xuống phòng khách, còn chưa đến trước ghế sofa đã thấy được trên đó là một khoảng trống không.

Cả chăn và gối đều được cuộn lại đặt một góc, cũng không thấy bóng dáng của Cận Ngụ Đình.

Cố Tân Tân không thể miêu tả được cảm giác hiện tại của mình là gì, cô đặt cốc nước lên bàn. Cũng đúng thôi, Cận Ngụ Đình là người kiêu ngạo như thế nào chứ, làm sao có khả năng anh sẽ ở lại đây ngủ qua đêm?

Kỳ thực so với bất kỳ ai khác, mỗi một chỗ trong căn nhà này đối với anh đều là chướng tai gai mắt, chúng biến thành những mũi gai nhọn làm tổn thương trái tim anh, làm thế nào cũng không rút ra được.

Cố Tân Tân khom lưng ngồi xuống, bóng lưng ủ rũ mất hưng, cơn buồn ngủ cũng bay sạch.

Thương gia.

Thương Kỳ ngồi trong phòng ngủ, cửa khóa trái, trong khung chat hiện lên lịch sử trò chuyện.

Tuy là bây giờ cô ta đang bị kiềm chế, bao nhiêu con mắt đều nhìn chằm chằm, nhưng như vậy không có nghĩa là có một số việc không thể từ cô ta kéo ra.

Người bạn bên kia lo lắng nói. "Tên kia muốn thêm tiền."

"Là sao?"

"Nói vốn chỉ là đồng ý đứng ra cung cấp manh mối, nhưng không ngờ còn bị mang đi tìm Cố Tân Tân, suýt chút nữa thì lộ tẩy rồi."

Thương Kỳ siết chặt chiếc điện thoại trong lòng bàn tay, "Cứ đáp ứng anh ta đi."

"Chỉ sợ những kẻ như vậy lòng tham không đáy."

"Nếu anh ta còn dám có lần sau thì cứ nói với anh ta, một khi anh ta để cho Cận Hàn Thanh biết mình bị anh ta lừa nhất định anh ta cũng không được yên ổn."

Thương Kỳ ném điện thoại lên giường, chuyện Thương Lục mắt tích Thương gia đã dồn mọi nguồn lực đi điều tra. Thương phu nhân nói ngày đó Cố Tân Tân cũng đến xem nhạc kịch, hơn nữa còn rời đi trước khi kết thúc. Thương Kỳ cũng không biết chuyện này có đúng là liên quan đến cô hay không, nhưng cô ta biết chỉ cần là chuyện liên quan đến Thương Lục thì Cận Hàn Thanh đều sẽ không còn lý trí mà xông đến. Nên cô ta mới dựa vào đầu mối đó bỏ ra một số tiền lời mua một người về, còn sắp xếp chuyện sau đó.

Thương Kỳ cũng không biết Thương Lục có trốn trong nhà Cố Tân Tân hay không, cô ta chỉ muốn dẫn ngọn lửa này lên người cô mà thôi. Chỉ cần Cận Hàn Thanh nhận định chuyện Thương Lục mất tích có liên quan đến Cố Tân Tân thì nhất định sẽ liên tục đến tìm Cố Tân Tân gây phiền phức, tuyệt đối sẽ không cho cô sống một cuộc sống yên bình.

Nói cho cùng cô ta biến thành bộ dạng như ngày hôm nay cũng đều là nhờ một tay Cố Tân Tân làm hại.

Thương Kỳ xử lý xong chuyện này, bỏ điện thoại sang một bên, cơ thể cô ta hơi dịch sang một bên tủ đầu giường, mở ngăn tủ dưới tầng thấp nhất ra.

Bên trong có vài cuốn sách, Thương Kỳ lấy ra một quyển, tiện tay mở ra, liền thấy được giấy đăng ký kết hôn ở bên trong.

Ngay hôm qua cô ta đã lén cầm sổ hộ khẩu ở nhà đi đăng ký kết hôn với Tào Diệc Thanh.

Thương phu nhân biết cô ta và Tào Diệc Thanh không tệ, nhưng vì tâm niệm cô ta còn nhỏ nên đặt rất nhiều quy tắc lên người hai người. Lần trước cô ta tự ý qua đêm bên ngoài, Thương Dư Khánh đã phát một trận hỏa lớn. Dù sao dưới cái nhìn của bọn họ, cô ta và Tào Diệc Thanh vẫn chưa thể đến giai đoạn chung chăn chung gối, phụ nữ là phải biết tự trọng.

Nhưng Thương Kỳ từ nhỏ đã rõ ràng hơn ai hết, cô ta hiểu rõ mình đang làm gì, lại muốn làm gì.

Chuyện đăng ký kết hôn cũng là tự Tào Diệc Thanh nói ra. Từ sau lần Cận Ngụ Đinh đến Tào gia gây chuyện, nó biến thành mìn nhọt trong lòng Tào Diệc Thanh lúc nào cũng ngứa ngáy. Thương Kỳ cũng không muốn kết hôn nhanh như vậy, nhưng sau một hai lần từ chối đã khiến thái độ của Tào Diệc Thanh thay đổi rõ ràng, nói trong lòng cô ta có người khác, còn nói những câu kia của Cận Ngụ Đinh xem ra tám phần là sự thật.

Cô ta bỏ lại cuốn sổ màu đỏ vào trong cuốn sách, khóa ngăn tủ lại.

Người trong nhà còn chưa biết, mà Tào Diệc Thanh cũng muốn chọn ngày đến hỏi cưới, rồi nhanh chóng định ra ngày tổ chức hôn lễ.

Thương Kỳ biết Cận Ngụ Đinh nhất định là đã biết toàn bộ những việc cô ta đã làm với Thương Lục, nên cô ta sớm đã không còn dám vọng tưởng thêm nữa. Bây giờ người duy nhất cô ta có thể dựa dẫm là Tào Diệc Thanh, kết hôn cũng là điều cần thiết. Chỉ cần cô ta cẩn thận không đi chọc vào Thương Lục nữa thì nói không chừng Cận Hàn Thanh sẽ nể mặt cô ta cũng là người Thương gia mà tha cho cô ta một mạng.

Sau chuyện tối qua, Thương Lục lại càng không dám xuống lầu một bước.

Cố Tân Tân cũng bị dọa cho kinh hồn bạt vía. Nếu như đúng là căn biệt thự nào cũng có cái không gian kia, vậy thì có phải là những người chủ của các căn biệt thự khác cũng sẽ biết không? Ngộ nhỡ chuyện này truyền đến tai Cận Hàn Thanh thì cô phải làm thế nào?

Yếu tố chủ chốt bây giờ chính là thời gian, phải xem Cận Hàn Thanh và Cận Ngụ Đinh ai nhanh hơn rồi.

Buổi trưa Cố Tân Tân không muốn ăn, Tống Vũ Ninh gọi cô mấy lần Cố Tân Tân đều không ra ngoài.

Hai rưỡi chiều, dạ dày reo ầm ĩ kháng nghị, Cố Tân Tân đóng cửa phòng làm việc sau đó tiêu sái đi ra ngoài.

"Tân Tân, em đi đâu?"

"Đi mua chút đồ ăn."

Tống Vũ Ninh không yên tâm muốn đưa cô ra ngoài, hai người đi đến quảng trường Ni Thịnh, Cố Tân Tân muốn ăn mì, lượn một vòng mới tìm được một cửa hàng nhỏ.

Cố Tân Tân vừa muốn đi qua, lại bị một người nào đó vội vã đi qua và phải. Cô dừng chân, cô gái kia liên tục nói xin lỗi.

"Không sao." Cố Tân Tân cũng không để trong lòng.

"Xin hỏi cô có biết xung quanh đây có hiệu thuốc nào không?"

Tống Vũ Ninh chỉ cách đó không xa. "Bên kia có."

"Cám ơn."

Cố Tân Tân và Tống Vũ Ninh tiếp tục đi lên trước. Người phụ nữ đó đi cùng hướng với hai người, cô ta đến gần Cố Tân Tân, "Hai người đi dạo phố hay là đi ăn thế?"

"Ăn cơm."

"Nơi này có không ít quán ăn ngon nha, tôi cũng hay đến đây lắm."

Cố Tân Tân liếc cô ta một cái, luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Cô ta cũng chỉ là đến hỏi đường, nhưng suốt dọc đường liên tục nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, cô thật sự không quen bị người ta tiếp cận kiểu đó.

"Bên kia là hiệu thuốc."

"À, cám ơn."

Người phụ nữ đó nhìn về phía trước, bỗng nhiên bắt lấy tay Cố Tân Tân. Cô bị giật nảy mình, không chút nghĩ rút tay khỏi ma trảo của cô ta.

Đối phuong lão đảo mấy bước, lui về sau. "Thật ngại quá, chỉ là muốn nói cám ơn với cô thôi."

"Cũng chỉ là chỉ đường thôi, cô không cần phải làm như vậy." Cố Tân Tân sinh nghi, nhìn bàn tay mình một chút, có chút khâm phục tính nghi thần nghỉ quý thái quá của mình.

Tống Vũ Ninh theo bản năng chấn trước người Cố Tân Tân, "Hiệu thuốc cô muốn tìm ở ngay bên đó rồi."

"Cám ơn hai người." Người phụ nữ nói xong, nhanh chân rời đi.

Cố Tân Tân cau mày, Tống Vũ Ninh quay đầu nhìn cô, "Không sao chứ?"

"Không sao, chỉ là làm em giật cả mình."

"Cố Tân Tân!" Đột nhiên có người gọi, Cố Tân Tân ngẩng đầu lên nhìn về hướng phát ra âm thanh, thấy được Cận Ngụ ĐÌnh trên lầu hai, nửa người trên đã thò ra hẳn khỏi lan can thủy tinh.

Người đàn ông hướng về phía cô ngoắc ngoắc tay, ra hiệu cô lên đó, Cố Tân Tân hừ một tiếng, không để ý.

Cô và Tống Vũ Ninh vừa đến trước cửa quán mì, Khổng Thành thở hồng hộc chạy đến. "Cố tiểu thư, Cửu gia mời cô qua đó một chuyến."

"Sao tự nhiên lại đổi xưng hô như vậy, vẫn là gọi Cố Tân Tân đi."

"Cố Tân Tân, Cửu gia kêu cô qua đó."

Tống Vũ Ninh mím môi, cảm thấy tên đàn ông trước mặt này không cần nghi ngờ gì chính là dựa vào thực lực của chính mình mà độc thân đến tận bây giờ. Cứng nhắc vô vị, vừa ngốc vừa đần.

Cố Tân Tân khoác tay lên cánh tay Tống Vũ Ninh. "Bây giờ chúng tôi phải đi ăn rồi, không rảnh."

"Cửu gia nói, ngài ấy chỉ nói với cô hai câu thôi, hơn nữa còn đảm bảo cô sẽ thu hoạch được rất nhiều, không để cô phải lãng phí chuyến đi này."

Cố Tân Tân có chút do dự, Tống Vũ Ninh đứng bên cạnh không chút lưu tình vạch trần. "Tân Tân đừng nghe họ, chỉ là muốn lừa em qua đó thôi."

Cố Tân Tân nhỏ giọng. "Hắn là chuyện của Thương Lục."

"Em đừng tin dễ dàng như vậy chứ."

"Quên đi, qua đó một chuyến thôi cũng chẳng tổn thất gì." Cố Tân Tân nói xong, buông tay Tống Vũ Ninh ra.

Tống Vũ Ninh thấy cô đi về phía thang máy, vừa muốn tiến lên ngăn cản liền bị Khổng Thành nhanh hơn một bước đi lên cản lại đường đi.

"Cô muốn đi theo cũng được thôi, Cửu gia rất hoan nghênh. Mời."

"Anh đừng có tưởng tôi không biết ý định của mấy người, Tân Tân chính là dễ tin người như vậy."

Khổng Thành nghe vậy, cười khẽ. "Nói không chừng trong lòng cô ấy cũng không hề bài xích việc gặp Cửu gia, ngược lại còn có chút chờ mong. Nay giờ vừa vặn có một bậc thang đặt trước mặt, cô ấy liền không chút nghĩ ngợi bước lên."

"Xem ra anh cũng không có ngốc."

Khổng Thành nhún vai, "Tôi có nói với cô mình ngốc bao giờ à?"

Tống Vũ Ninh thấy Cố Tân Tân đã vào thang máy, liền nhanh chóng đẩy Khổng Thành ra sau đó đuổi theo.

Lên lầu hai, Cận Ngụ ĐÌnh chờ bọn họ trong phòng bao, Khổng Thành dẫn Cố Tân Tân và Tống Vũ Ninh vào trong, Cố Tân Tân đi thẳng vào vấn đề. "Có phải anh đã định được ngày đưa Thương Lục đi?"

"Gấp gáp vậy làm gì? Có phải là còn chưa ăn cơm?"

Anh đã gọi sẵn một bàn ăn thịnh soạn, Cố Tân Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích. "Nếu không phải thì còn gọi tôi đến đây làm gì?"

"Cùng nhau ăn một bữa không được hả?"

"Tôi muốn ăn mì, không định ăn mấy thứ này."

"Không thành vấn đề." Cận Ngụ ĐÌnh liếc Khổng Thành. "Đi mua một bát mì lên đây."

"Vâng."

Cố Tân Tân vội vàng lén tiếng ngăn lại, "Không cần, mì bỏ vào hộp giấy sẽ bị nát."

Cô nhắc chân muôn rời đi, Cận Ngụ ĐÌnh đan hai tay vào nhau, khuỷu tay chống lên mép bàn, "Vừa rồi người phụ nữ kia đã nói gì với em?"

"Không có gì, chỉ là người hỏi đường thôi." Cố Tân Tân nói xong, đi lên hai bước.

"Em không thấy cô ta có chút quen mắt hùm?"

Bước chân cô lập tức dừng lại, quay đầu nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, trong mắt tràn ngập nghi hoặc. Cố Tân Tân không lập tức trả lời, cẩn thận nghĩ một lượt, cuối cùng vẫn lắc đầu. "Tôi không quen người đó."

"Em cũng đã nhìn rõ mặt cô ta rồi mà, cẩn thận nghĩ lại xem."

Cố Tân Tân quay lại vài bước, "Anh nói luôn đi."

"Em nghĩ thử xem, bộ quần áo cô ta mặc, còn cả kiểu tóc nữa, không thấy quen hả?"

Cố Tân Tân trợn tròn mắt, "Ý anh là....."

"Không giống Thương Lục hả?"

Cố Tân Tân khẽ nuốt một ngụm nước mắt, "Giống."

"Chiều cao và dáng người thì sao?"

Sắc mặt Cố Tân Tân càng ngày càng kém. "Giống."

"Trí nhớ của em đúng là quá kém, bộ quần áo hôm nay của người phụ nữ đó giống với bộ ngày hôm đó Thương Lục mặc y như đúc."

Khó trách Cố Tân Tân cứ luôn thấy kỳ quái, nhưng lúc đó đúng là gấp muộn chêt, còn tâm tư đâu mà nhớ xem Thương Lục mặc cái gì.

Cố Tân Tân gấp đến mức vội vàng quay lại nói với Tống Vũ Ninh, "Nhanh, đi tìm cô ta về."

"Được."

Tống Vũ Ninh xoay người đi ra, sắc mặt Cố Tân Tân âm trầm. "Thảo nào cô ta lại cố tình tiếp cận tôi."

"Bây giờ cho người đi tìm cũng vô ích, em cảm thấy cô ta còn đứng tại đó chờ em đến bắt chắc?"

Một tay Cố Tân Tân đặt lên lưng ghế, "Là có người muốn cố tình ngụy tạo bằng chứng tôi và Thương Lục đi cùng nhau phải không?"

"Cô ta chỉ cần giấu mặt đi, lại mặc thêm bộ quần áo đó liền hoàn toàn trở thành Thương Lục rồi."

Cố Tân Tân tức giận đập tay lên ghế, "Sao tôi lại không nghĩ ra chứ!"

"Ngồi xuống đi."

Cố Tân Tân chống tay lên lưng ghế, cô quay đầu nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, "Không đúng. Cảnh vừa rồi anh đều nhìn thấy phải không? Có phải anh đã sớm nghi ngờ từ đầu?"

"Lúc đó tôi ở trên lầu, nhìn xuống không thấy rõ khuôn mặt của đối phương. Khi đó tôi còn nghĩ em lại có cái lá gan lớn như vậy, dám mang Thương Lục ra ngoài.

Cố Tân Tân không kìm được đi về phía anh, "Sau đó anh có thấy được mặt của đối phương không?"

"Thấy, hóa ra là hàng giả."

Đáy mắt Cố Tân Tân lóe sáng, "Vậy anh có cho người theo dõi cô ta không?"

"Tôi cũng không có hứng thú với cô ta, cho người theo dõi làm gì?"

"Anh biết rõ cô ta không có ý tốt, cô ta chính là đến hại tôi!"

Cận Ngụ ĐÌnh cầm đũa lên, gấp một con tôm đã bóc vỏ cho vào miệng, "Em nhìn cô ta trực diện còn không nhìn ra được, tôi thì có thể có hi vọng gì?"

"Cận Ngụ ĐÌnh!" Cố Tân Tân thật sự gấp muộn chết rồi.

Người đàn ông chỉ sang chiếc ghế bên cạnh. "Hấp táp làm gì, con người không phải sắt thép, lấp đầy cái bụng trước rồi nói tiếp."

Cố Tân Tân nhìn chầm chằm mặt anh một lúc, đột nhiên trấn tĩnh lại. Cô đúng là dễ kích động quá rồi, cũng quên mất Cận Ngụ ĐÌnh là ai. Người đàn ông này không thể nào cứ như vậy thả cho người đi mà không có chút phòng bị nào. Cố Tân Tân kéo ghế ngồi xuống, còn không quên hỏi. "Vậy tôi để cho Tống Vũ Ninh xuống tìm cũng là công cốc rồi hả?"

"Có thể thử xem, biết đâu cô ta vẫn chưa chạy xa thì sao?"

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ, Cận Ngụ ĐÌnh đã đưa đũa cho cô. "Ăn cơm."

"Cửu gia, có phải là gần đây anh rảnh rỗi quá mức rồi không?"

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh không chút cảm xúc, "Có phải là chỉ cần tôi xuất hiện ở trước mặt em, em liền cho rằng tôi đang rất rảnh rỗi?"

"Tôi sao dám....."

Dù cô có đúng là nghĩ vậy thì cũng không dám nói ra nha.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Khổng Thành đi đến mở cửa. Cố Tân Tân còn tưởng Tống Vũ Ninh đã quay về, lúc quay đầu nhìn lại thấy người phụ nữ kia bị đẩy vào.

Khổng Thành túm lấy cổ áo người phụ nữ kia, kéo cô ta đến trước bàn ăn, kéo chiếc ghế đối diện với Cố Tân Tân ra sau đó ép cô ta ngồi xuống.

Đối phuơng sợ đến mức không nói ra lời, Cố Tân Tân nhìn theo cánh cửa phòng bao bị đóng lại.

Cận Ngụ ĐÌnh chỉ bộ quần áo trên người đối phuơng. "Bộ quần áo đó là từ đâu ra?"

"Tôi, tôi mua."

Khổng Thành kéo cổ tay đối phương, bẻ tay về sau, "Mua hết bao nhiêu tiền? Ở đâu?"

"Mấy người muốn làm gì?"

"Đừng có nói với tôi cô không biết gì."

Người phụ nữ đó la lên. "Tôi thật sự không biết....."

Cửa phòng bao lại bị mở ra, lần này là một người đàn ông xa lạ bị đẩy vào. Đối phương né tránh không dám nhìn thẳng những người trong phòng, chiếc máy ảnh trong tay cũng lặng lẽ giấu về sau.

Khổng Thành tiến lên hai bước, giật lấy chiếc máy ảnh sau đó đặt vào tay Cận Ngụ Đinh.

Người đàn ông xem thử vài tấm đã chụp, đưa cho Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân nhìn thấy toàn bộ đều là ảnh của cô và người phụ nữ kia, còn thấy một tấm ảnh Cố Tân Tân dùng sức hất tay ra, người phụ nữ kia giả vờ lảo đảo khiến hình ảnh chụp lại giống hệt như cô đẩy đối phương một cái, hại cô ta suýt chút nữa ngã nhào.

Toàn bộ những tấm ảnh này đều không chụp lại khuôn mặt của người phụ nữ đó mà chỉ có bóng lưng, Cố Tân Tân ném chiếc máy ảnh lên bàn, "Là ai sai khiến mấy người?"

Người phụ nữ kia khai trước, "Tôi thật sự không biết, quần áo là có người cho tôi, tôi chỉ nhận tiền làm việc thôi. Tôi không biết gì hết."

"Ai đưa quần áo cho cô?"

Người phụ nữ chỉ sang tên đàn ông đứng bên cạnh. "Là anh ta."

"Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, đây cũng là có người sai tôi làm thôi....." Người đàn ông kia thấy sự việc sắp bị bại lộ tất

nhiên là sẽ chán nản không thôi, "Tôi cũng chỉ là một người chuyên đi chụp trộm ảnh, có một trang web chuyện nhận đơn đặt hàng. Có người đặt hàng với tôi, nói tôi chỉ cần chụp cho người đó mấy tấm ảnh. Đôi phương nói không cần chụp cận mặt, hơn nữa tấm ảnh phải có cảm giác xung đột. Tôi cũng chỉ là nhận tiền thay người ta làm việc thôi mà."

"Nên bây giờ hai người muốn giữ sạch tội? Thông tin của khách hàng kia đừng nói là mấy người cũng không biết?"

Tên đàn ông đó liên tục lắc đầu. "Thật sự không biết."

Cố Tân Tân nhớ lại vẫn còn có cảm giác nghĩ mà sợ. Đây rõ ràng là có người muốn cầm những tấm ảnh này đưa cho Cận Hàn Thanh, đúng là một giây bình an cũng không muốn cho cô mà.

Cô quay đầu liếc tên đàn ông đó một cái, ngón tay đặt trên mặt bàn của Cận Ngụ Đinh gõ theo nhịp. "Em thấy kẻ khả nghi nhất là ai?"

"Này còn phải nói sao?"

Có thể biến một người phụ nữ không liên quan gì thành bộ dạng giống hệt Thương Lục, lại còn muốn dùng Thương Lục hại cô, ngoại trừ Thương Kỳ thì còn có thể là ai khác đây?

"Cửu gia, tôi vừa thấy Thương nhị tiểu thư và công tử nhà họ Tào." Khổng Thành đứng bên cạnh nói.

"Thật hả? Ở đâu?"

"Lên lầu ba, ở đó có một phòng trà là Tào công tử bỏ tiền đầu tư."

"Cũng đúng dịp quá rồi." Cận Ngụ Đinh cầm chiếc máy ảnh, thưởng thức lại một lượt. "Cố Tân Tân, em nhìn chính mình bị chụp

lại này. Tôi nói cho em biết, đứng cũng cần phải có phong thái của đứng, nhìn em mà xem, lưng cong vai trùng, xấu chết đi được."

Cũng đã lúc nào rồi mà anh vẫn còn có tâm trạng phê bình cô.

Tuy là Cố Tân Tân nghĩ vậy, nhưng vẫn đi lên nhìn, lại không cam lòng chỉ tám ảnh kia. "Góc chụp nhất định là có vấn đề. Lưng tôi đâu có còng, dáng đứng của tôi vẫn rất đẹp."

Cận Ngụ Đinh đặt máy ảnh lên bàn, "Ăn cơm đi."

"Tôi đi tìm Thương Kỳ."

Cận Ngụ Đinh kéo cổ tay cô, "Em có tìm thì cô ta cũng sẽ không thừa nhận."

"Tôi không hi vọng cô ta sẽ nhận."

Cận Ngụ Đinh đè cô ngồi xuống, "Tôi có công lớn như vậy, em ăn với tôi một bữa cơm không quá phận chứ?"

"Tôi nuốt không trôi cơn giận này."

"Tôi không cần em phải nuốt xuống, nhưng phải ăn no bụng trước đã." Cận Ngụ Đinh nháy mắt với Khổng Thành. "Còn không mang bọn họ ra ngoài, nhìn một cái mắt hết cả khẩu vị."

"Vâng." Khổng Thành đẩy hai người đó ra ngoài.

Cửa phòng bao bị đóng lại, Cố Tân Tân cầm dũa, cũng không thèm nhìn là cái gì liền trực tiếp bỏ vào miệng.

Cô coi thịt bò như Thương Kỳ mà điên cuồng ngấu nghiến, vừa ăn vừa tức giận nói. "Tôi không tính nợ cô ta thì thôi, vì sao cô ta còn muốn hại tôi? Trước đây cô ta ôm mộng với anh mà thù ghét tôi cũng không nói làm gì, không lẽ đến bây giờ cô ta lại nghĩ mọi bất hạnh của mình đều là do tôi nữa?"

Cận Ngụ ĐÌnh xoa mắt, "Có thể xin em nuốt xuống rồi nói tiếp không? Nước bọt văng đầy mặt tôi rồi."

Ngón tay Cố Tân Tân vuốt nhẹ cánh môi, nhai mấy lượt rồi nuốt xuống, "Tôi muốn điên rồi đây."

"Em cũng nghĩ thật đẹp, hại người còn cần phải có lý do sao? Nếu cõi đời này làm gì cũng cần đạo lý thì đã không có anh lừa tôi gạt rồi."

"Nhưng cô ta hại tôi đều là vì anh đó?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhấp một ngụm trà. "Bây giờ em đã là Tu phu nhân rồi, cô ta muốn hại em sao lại liên quan đến tôi?"

Cố Tân Tân hiện tại gấp phải cái gì liền bỏ vào miệng cái đó, hoàn toàn không kén ăn. Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô đưa đũa về chiếc đĩa nhỏ gần mình, anh muốn ngăn lại. "Này....."

Nhưng cô đã đưa đũa vào miệng, mù tạc lập tức tràn vào khoang mũi. Cỗ họng Cố Tân Tân nghẹn ứ, hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng cầm cốc nước bên cạnh đưa đến miệng cô.

Cố Tân Tân không chút nghĩ ngợi uống từng ngụm lớn, tay anh đặt sau lưng cô còn vỗ nhẹ. Cố Tân Tân thậm chí đã tưởng tượng ra bộ dạng của mình hiện tại như thế nào: hoa hoa lệ lệ, điềm đạm đáng yêu, bộ dạng này rơi vào trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh có phải là khiến trái tim anh tan chảy thành nước rồi không.

Đàn ông có phải là đều không thể chống đỡ được bộ dạng đó của phụ nữ hay không?

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống mặt cô, một tay buông ra, sau đó rút mấy tờ giấy ăn đưa đến.

"Nước mũi cũng chảy ra rồi kìa."

***

Bát Bát: Sau lần update gần nhất của wattpad, ta phát hiện ra hai vấn đề

Một là cmt không bị lỗi nữa, không cần phải copy nội dung trước khiấn bình luận để để phòng cmt không gửi lên được phải cmt lại haha. Cái này là vấn đề tích cực ^^

Hai là vấn đề không hiện cmt, sau khi ta rep cmt của các nàng xong sẽ không quay lại xem được nữa trừ phi các nàng tiếp tục trả lời lại, phải gọi là cực kỳ thảm, thảm hơn cả cái vấn đề thứ nhất, vì sau đó quay lại ta hổn thề nhớ được ta đã rep cmt cái nào:3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Đừng Đánh Người Phụ Nữ Của Tôi

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân có cảm giác máu cũng phut ra ngoài, vội vàng đoạt lấy giấy ăn trên tay Cận Ngụ ĐÌnh rồi xoay lưng lại.

Cô bị cay đến nhức nhối, thật vất vả mới có thể bót một chút, khóe miệng vẫn còn run run.

Cận Ngụ ĐÌnh lại đưa thêm một tờ giấy ăn ra, "Lau một chút đi."

Cô Tân Tân đưa tay qua vai đẩy tay anh ra.

Cô cầm cốc nước uống hai ngụm, bàu không khí có chút lúng túng, dù sao cảnh vừa rồi đúng là quá chật vật. Có ai lại không muốn bày ra bộ dạng thực nữ trước mắt người khác chứ?

Cô Tân Tân vội tìm một chủ đề để nói chuyện, "Tên Tào công tử kia, nhân phẩm và tính tình thế nào?"

"Cũng được."

"Tôi có chút tò mò, tin tức lúc trước Thương Kỳ bị đuổi từ trên xe xuống ồn ào như vậy, theo lý thuyết thì vị Tào công tử này không thể không biết, làm thế nào mà anh ta còn có thể chấp nhận cô ta chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh như có điều gì suy nghĩ nhìn cô, "Có mấy người chính là không để ý, không cần thiết."

"Một cô gái chưa lấy chồng đến chút thanh danh cũng không còn."

"Em quản nhiều vậy làm gì."

Cố Tân Tân cầm đũa, suy nghĩ một chút lại đặt xuống. "Tống Vũ Ninh chắc là vẫn còn ở bên ngoài tìm người, tôi đi tìm chị ấy."

"Gọi điện cho cô ta đi."

"Vội vàng đi ăn cơm nên không mang theo." Cố Tân Tân nói xong, đứng dậy.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thức ăn trên bàn còn nguyên. "Tôi thấy là em muốn chạy trốn."

"Tôi trốn? Trốn được sao?" Cố Tân Tân cười khẽ. "Tôi đã nói sẽ ăn với anh thì nhất định sẽ ăn xong mới đi."

"Được, tôi chờ em."

Cố Tân Tân đẩy ghế đi ra ngoài, cô đứng bên ngoài gọi tên Tống Vũ Ninh hai lần nhưng đều không thấy bóng dáng cô ấy đâu.

Lầu ba phòng trà.

Tào Diệc Thanh đặt đĩa bánh ngọt lên bàn trà, Thương Kỳ vừa rồi vội vàng ra ngoài nên còn chưa trang điểm xong, hiện tại đang ngồi vẽ lông mày.

Người đàn ông ngồi xuống đối diện, "Chỉ là đi gấp tôi thôi mà, có cần phải trang điểm đẹp như vậy không?"

"Lông mày em nhạt lấm, không vẽ sẽ rất khó nhìn."

Tào Diệc Thanh rót cho cô ta một chén trà, "Vừa mới pha, nếm thử xem."

"Vâng." Thương Kỳ thu lại bút kẻ, "Em đi rửa tay trước."

Cô ta đứng dậy đi ra ngoài, Tào Diệc Thanh khẽ giương mi mắt nhìn chầm chằm theo bóng lưng của cô ta.

Rửa tay xong xuôi, Thương Kỳ chuẩn bị trở lại, đã thấy một người nhân viên phục vụ đang đứng chờ sẵn, "Thương tiểu thư, Tào tiên sinh đổi phòng bao, nói tôi mang tiểu thư qua đó."

"Thay đổi qua phòng nào?"

"Ngài ấy nói giờ này chắc tiểu thư cũng đói rồi, nghe nói hơn nửa người đến quảng trường Ni Thịnh đều là vì Kim Ngọc lâu mà đến, nói nhất định phải cho tiểu thư nếm thử."

Thương Kỳ theo bản năng nhìn đồng hồ, bây giờ ăn sớm vẫn còn hơi sớm, nhưng Tào Diệc Thanh cũng đã nói tối nay anh ta có việc, có lẽ vì vậy nên mới muốn ăn tối sớm với cô ta. "Được."

Thương Kỳ theo nhân viên phục vụ xuống lầu.

Đến trước phòng bao của lầu hai, nhân viên phục vụ không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa ra.

Thương Kỳ nhắc chân lên, còn chưa kịp nhìn tình huống bên trong đã bị người phía sau đẩy vào.

Bước chân cô ta hơi lảo đảo, cửa đã bị đóng lại. Cận Ngụ Đinh vốn là đang ngồi chờ Cố Tân Tân, vừa nghe tiếng mở cửa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Thương Kỳ.

Thương Kỳ sợ run đứng tại chỗ không nhúc nhích, dĩ nhiên là nghĩ Cận Ngụ Đinh chủ động muốn gặp cô ta.

Cô ta không tiến lên, giọng điệu cũng yếu ớt đi không ít. "Cửu ca, anh tìm em có việc gì không?"

Cô Tân Tân còn chưa về, xem ra là lại lừa anh rồi. Giờ mà đi ra ngoài tìm người chứ, cô làm những việc này đúng là áu trĩ muôn chết. Nhưng dù sao chuyện cũng đã đến nước này, anh cũng không thể khiếm nỗ lực của cô uổng phí, "Ngồi đi."

"Cửu ca, Diệc Thanh còn đang chờ em quay lại."

"Không mất nhiều thời gian của cô, mượn vài phút thôi."

Thương Kỳ không tình nguyện tiến lên vài bước, Cận Ngụ Đinh đứng dậy, tự mình giúp cô ta kéo ghế. "Lúc trước cũng đâu có như vậy, bây giờ hình như đã xa lạ hơn không ít đấy."

Thương Kỳ kỳ quái nhìn anh, "Có một số việc em muốn nói em chưa từng làm nhưng anh lại không tin em."

"Phía chị gái cô đã có tin tức gì chưa?"

Thương Kỳ khẽ lắc đầu, "Không có."

"Tôi thấy cô cũng không mấy lo lắng nhỉ, còn có thời gian ra ngoài ăn uống với Tào Diệc Thanh."

Thương Kỳ nhẹ nhàng đặt hai tay lên đầu gối, "Chúng em vẫn bàn chuyện đi tìm chị ấy thế nào."

Lầu ba.

Cô Tân Tân ngồi một góc của phòng trà, nhìn thấy nhân viên phục vụ quay lại, gõ cửa phòng bao.

Tào Diệc Thanh đáp lại, nhân viên phục vụ đẩy cửa vào.

"Thấy Thương tiểu thư không?"

"Có ạ, tiểu thư từ nhà vệ sinh đi thẳng xuống lầu hai, tôi đi theo mấy bước thì thấy tiểu thư tiến vào một phòng bao."

"Lâu hai?" Tào Diệc Thanh đặt chén trà trong tay xuống. "Dưới lâu không phải đều là nhà hàng hả?"

"Vâng, cô ấy đi vào Kim Ngọc lâu."

Tào Diệc Thanh đứng lên, đi ra ngoài, Cố Tân Tân nhìn thấy anh ta bước nhanh ra khỏi phòng trà. Cô cũng không có ý định đi theo, ung dung ngồi thưởng trà.

Đến trước phòng bao của Kim Ngọc lâu, Tào Diệc Thanh trực tiếp đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy Thương Kỳ và Cận Ngụ Đinh đang ngồi một chỗ, đang nói gì đó.

Tầm mắt anh ta đảo trên bàn ăn một lượt, trong tay Thương Kỳ còn có bát và đũa, trước mặt còn đặt một cốc nước, xem ra lại còn chuẩn bị ăn với nhau rồi?

"Cửu gia, trùng hợp thật."

Cận Ngụ Đinh vẫn chưa đứng dậy, chỉ hướng về phía anh ta cười cười, không rõ ý tứ. "Anh ở đây à."

"Không có tôi ở đây thì sao anh có thể gặp được Kỳ Kỳ?"

Cận Ngụ Đinh cười trầm thấp, "Vậy mà tôi còn tưởng cô ta là đặc biệt đến gấp tôi."

"Cửu ca?" Thương Kỳ nghe vậy, lập tức đứng dậy, "Là anh đưa em đến đây mà."

"Được rồi," Cận Ngụ Đinh vung tay, "Mang cô ta đi đi."

Tào Diệc Thanh không nói gì, xoay người đi ra ngoài, Thương Kỳ thấy vậy, cũng vội vàng chạy theo.

Đoc đường đi, Thương Kỳ liên tục giải thích cho anh ta, nhưng sắc mặt Tào Diệc Thanh căng cứng, cũng không biết có nghe vào hay không.

Hai người đi thang máy trở lại lầu ba, lúc vào phòng trà khách đã không còn nhiều, vắng vẻ cũng chỉ có một vài người. Cố Tân Tân cúi đầu, chỉ nghe thấy Thương Kỳ một mực gọi tên Tào Diệc Thanh.

Người đàn ông đi vào phòng bao trước, Thương Kỳ đi theo sau, gấp gáp đến nỗi quên đóng cửa.

Cố Tân Tân ngẩng mặt lên, còn chưa kịp nhìn thì một chuỗi âm thanh đã truyền vào trong tai, ngay sau đó là tiếng thét chói tai của Thương Kỳ.

Thanh âm kia rất thê thảm, đến Cố Tân Tân cũng giật thót.

Thương Kỳ ngồi bệt trên đất, một tay ôm mặt, dùng ánh mắt khó có thể tin nỗi nhìn Tào Diệc Thanh. "Diệc Thanh?"

"Tôi ngồi đây chờ cô, cô lại đi tìm Cận Ngụ Đinh, rốt cuộc cô có để tôi vào mắt không hả?"

Một nửa bên mặt của Thương Kỳ sưng thành cái bánh bao, cô ta khó khăn nhắc khóc môi, "Em....."

Cô ta khẽ nhắm mắt lại, đau đến mức không nói thành lời. Tào Diệc Thanh tiến lên hai bước, "Còn ăn cơm với anh ta phải không? Ăn ngon không?"

Cố Tân Tân xuyên qua cánh cửa mở rộng nhìn thấy Thương Kỳ ngồi trên đất, cầm bị anh ta bóp chặt, "Em không có....."

Cố Tân Tân ngồi bên ngoài xem trò hay, cô thật sự không ngờ Tào Diệc Thanh sẽ động thủ với Thương Kỳ. Anh ta nhìn qua là một người khá có giáo dưỡng, sao lại có thể công khai đánh người trong quán trà như vậy?

Người đàn ông đi ra cửa, khách uống trà bên ngoài nghe được động tĩnh đều đưa mắt nhìn vào.

Một nhân viên phục vụ đi qua, trên tay nâng một bộ chén tinh xảo, Tào Diệc Thanh cầm một chiếc cốc ném qua một người khách gần đó nhất.

Chiếc chén cứ như vậy ném trúng trán của người kia, Cố Tân Tân bị dọa, nhanh chân đứng dậy.

Người đàn ông trong quán trà ôm đầu, máu tươi theo khe hở giữa những ngón tay chảy ra, anh ta gục xuống bàn không đứng lên nổi.

Tất cả khách khứa trong quán trà trong chốc lát đều trở nên nhốn nháo, hai bàn gần cửa nhất đều đã chạy ra ngoài. Cố Tân Tân vừa mới bước ra được một chân, bả vai đã truyền đến đau đớn kịch liệt.

Chiếc chén đập trúng cô rơi xuống đất, cô đau đến mức phải đưa tay lên đè lại, nhắm mắt liền thấy Tào Diệc Thanh đang đi về phía mình.

Cố Tân Tân lùi về sau, "Tôi chỉ ở đây uống trà, anh muốn làm gì?"

Chân lại đụng phải ghế tựa, Cố Tân Tân mất thăng bằng ngã xuống đất. Thương Kỳ đuổi theo vài bước, nhìn thấy Cố Tân Tân liền đứng dậy ra như phỗng.

Cố Tân Tân căng thẳng muốn đứng dậy, lại nhìn thấy người đàn ông đã cầm lên một chiếc chén sứ trên bàn, Cố Tân Tân theo bản năng che mặt, "Tào công tử, tôi và anh không thù không oán, anh muốn đả thương tôi thì ngày sau tất sẽ rước về phiền phức, hà tất phải như vậy?"

"Vừa rồi cô nhìn thấy gì?" Người đàn ông nhìn chén trà trong tay hỏi.

"Tôi không nhìn thấy gì cả, tôi chỉ đến uống trà thôi."

Tào Diệc Thanh thấy có người muốn chạy, cánh tay nhanh như tên bắn ném chiếc chén trong tay ra. Cố Tân Tân nghe được tiếng hét thảm thiết truyền đến, cô quay đầu lại, thấy một cô gái nhỏ tầm tuổi học sinh trung học ngã nhào trên mặt đất.

Cố Tân Tân giật mình nhìn người đàn ông trước mắt, trên mặt Tào Diệc Thanh ngập tràn phẫn nộ, loại lửa giận này thiêu cháy toàn bộ lý trí anh ta, khiến cả người anh ta nhức nhối không yên, vì vậy nên anh ta nhất định phải phát tiết toàn bộ ra ngoài.

Anh ta hung ác nhìn Cố Tân Tân, Cố Tân Tân nhìn Thương Kỳ ôm mặt, vừa nhìn liền biết bị đánh không hề nhẹ. Cô nhấc tay lên chỉ Thương Kỳ, "Ai chọc giận anh thì đi mà tìm người đó tính sổ!"

Thương Kỳ co rúm người, xoay người chạy vào phòng bao, đem cửa khóa trái.

Cố Tân Tân thấy vậy, bò dậy muốn chạy ra ngoài, Tào Diệc Thanh bước hai bước dài đuổi theo. Cô vừa chạy ra đến cửa, vai liền bị người phía sau túm lấy.

Cố Tân Tân la hét. "Cứu mạng, thả tôi ra!"

Tào Diệc Thanh hơi dùng sức, "Cô yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương cô."

Có quỷ mới tin lời anh ta, Cố Tân Tân dùng sức giãy dụa, nhưng chút khí lực đó căn bản là không phải đối thủ của anh ta.

Tào Diệc Thanh đè cô ngồi lên ghế, vai Cố Tân Tân đau cực kỳ, cô nhìn Tào Diệc Thanh gọi nhân viên phục vụ đến, "Xuống lầu hai, mời Cửu gia lên đây."

"Vâng."

Cố Tân Tân nghĩ đến cảnh trong phim hắc bang, tình huống hiện tại của cô có thể tính là bị bắt làm con tin không nhỉ?

Cận Ngụ ĐÌnh quay trở lại, tiếng bước chân gấp gáp vang lên.
Cố Tân Tân ngồi đó không thể động đậy, bả vai hơi giãy dụa lièn bị
Tào Diệc Thanh giữ lại, hơn nữa còn là nắm trúng chỗ đau.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô, ánh mắt lại nhanh chóng quay về khuôn
mặt của Tào Diệc Thanh. "Muốn làm gì?"

"Cửu gia, nhân duyên với phụ nữ của anh thật tốt."

Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên một bước, nhìn thấy sắc mặt Cố Tân Tân
trắng bệch, một bên vai hơi ép xuống, nhìn qua giống như đang nhin
đau.

"Nếu tôi nhớ không nhầm thì lúc trước cô ta là người của anh?"

"Đừng nói là lúc trước, bây giờ cô ấy cũng là người của tôi." Sắc
mặt Cận Ngụ ĐÌnh tái mét.

"Vậy vì sao anh còn ăn cùng Kỳ Kỳ?"

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ ĐÌnh cười khổ, được rồi, xem như lần
này cô tự bê đá đập vào chân mình.

"Tôi và Thương Kỳ quen biết từ trước, chỉ là cùng nhau ăn một
bữa cơm mà thôi, không có ý gì khác."

Tay Tào Diệc Thanh trước sau đều đè lên vai Cố Tân Tân, không
cho cô lên tiếng, "Cửu gia, anh nói như vậy tôi cũng yên tâm, dù sao
tôi cũng không muốn đắc tội với anh."

"Vậy sao còn chưa chịu thả người?" Cận Ngụ ĐÌnh ít nhiều cũng
đã từng nghe đến chuyện của Tào Diệc Thanh, bây giờ Cố Tân Tân
lại ở trong tay anh ta, anh càng không thể công kích anh ta.

"Cửu gia, tôi hỏi anh một câu."

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chóng ép cho mình trấn định lại, kéo chiếc
ghế bên cạnh ra, "Anh hỏi đi."

"Nếu tôi đánh cô ta, anh có đau lòng không?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống, "Anh nói xem?"

"Anh không cần phải ra vẻ bí hiểm với tôi."

"Đương nhiên là đau lòng." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, liếc nhìn Cố Tân Tân, "Quan hệ của tôi và cô ấy không lẽ anh không biết một chút nào hả?"

"Hoặc là tôi đánh cô ta, hoặc là tôi đánh Thương Kỳ sống dở chết dở, anh chọn cái nào?"

Cố Tân Tân đúng là từ bé chưa từng nghe đến loại chọn lựa nào như vậy, trong lòng không kìm được nghĩ, cái tên Tào công tử này thần kinh có phải là có vấn đề không vậy?

Thương Kỳ trốn trong phòng bao, toàn bộ lời của bọn họ đều lọt vào trong tai. Cô ta không chút nghĩ ngợi mở cửa đi ra ngoài. "Diệc Thanh, đừng như vậy."

Tào Diệc Thanh không liếc nhìn cô ta lấy một cái, tiếp tục hỏi Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia?"

"Một là người phụ nữ của tôi, một là người phụ nữ của anh. Anh để cho tôi chọn đương nhiên tôi sẽ chọn về trước, chỉ cần không động vào Cố Tân Tân, người phụ nữ của anh thì anh cứ đánh tự nhiên."

Sắc mặt Thương Kỳ trắng như tờ giấy, vết máu nơi khói miệng đã khô. Vừa rồi Tào Diệc Thanh mới chỉ dùng một phần lực đã có thể đánh cô ta đến mức hồ đồ.

"Cửu gia, chuyện này trước sau gì cũng phải làm sáng tỏ với anh, tôi không hề có ý định động cô ta."

"Tốt." Cận Ngụ ĐÌnh khẽ gật đầu. "Bây giờ có thể trả người được rồi chứ?"

Tào Diệc Thanh dùng tay vỗ vai Cố Tân Tân, mấy lượt này đều đập đúng chỗ bị chiếc chén ném trúng vừa rồi. Cố Tân Tân đau đến mức hai hàng lông mày nhíu chặt, Cận Ngụ ĐÌnh cũng đều nhìn vào trong mắt.

"Được rồi, vật trả về với chủ."

Cố Tân Tân nghe xong, vội vàng nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông đi đến trước mặt cô, đưa tay kéo cô về phía mình.

Trái tim Cố Tân Tân vẫn còn lơ lửng, Tào Diệc Thanh sẽ không giấu một con dao sau lưng, sau đó nhân lúc bọn họ không để ý mà đâm cho một dao đầy chứ?

Cô đứng bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông phía sau đột nhiên lên tiếng. "Cái này là....."

Cố Tân Tân nghe lại lạc ý, không lẽ thật sự muốn đâm họ?

Cô vội vàng lùi về bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, dùng lực đẩy anh ra. Người đàn ông không khỏi lui về sau hai bước, Cố Tân Tân vừa quay đầu lại liền thấy Tào Diệc Thanh đang cầm điện thoại của cô trong tay.

Cố Tân Tân ngạc nhiên, hóa ra là vừa rồi vội vàng trốn ra mà làm rơi điện thoại.

Cô dùng tư thế gấp phải đại địch nhìn chằm chằm Tào Diệc Thanh, trong lòng sinh ra một loại cảm giác quái dị. Cận Ngụ ĐÌnh lần thứ hai tiến lên, cầm lấy điện thoại của cô.

Một tay anh ôm bả vai cô, nhẹ nhàng hỏi, "Anh ta đánh em hả?"

"Ù, dùng chén ném trúng bả vai tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh đặt điện thoại vào tay cô, Cố Tân Tân cảm giác được sức nặng trên bả vai hơi buông lỏng, chờ đến khi cô kịp phản ứng lại thì Cận Ngụ ĐÌnh đã cho Tào Diệc Thanh một nắm đấm lên mặt. Anh ta lui về sau vài bước, một tay bám lấy mép bàn bên cạnh ổn định thăng bằng, nhưng vẫn cười cười. "Đủ hả giận chưa?"

Cận Ngụ ĐÌnh kéo Cố Tân Tân về phía mình, "Không sao chứ?"

"Không đáng lo."

Tào Diệc Thanh đáp lại sau đó cười cười đứng lên, dùng tay lau khói miệng. Cận Ngụ ĐÌnh vòng qua eo Cố Tân Tân đưa cô ra ngoài.

Cố Tân Tân theo anh quay lại lầu hai, Cận Ngụ ĐÌnh mở cửa phòng bao, đẩy mạnh cô vào trong.

Một tay Cố Tân Tân xoa nhẹ bả vai, "Cái tên Tào Diệc Thanh kia nhìn rất kỳ quái."

"Biết anh ta kỳ quái mà em còn đi chọc giận anh ta?"

Cố Tân Tân vội vàng bước đến trước mặt anh. "Sao anh ta lại lên cơn như vậy?"

"Làm sao tôi biết được."

"Nhất định là anh phải biết."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cắn răng, "Chuyện của Thương Kỳ từ sau em đừng nhúng tay vào nữa."

"Sao lại gọi là nhúng tay? Rõ ràng là cô ta hại tôi trước."

"Em nghĩ cách để Tào Diệc Thanh nhìn thấy tôi và Thương Kỳ ở cùng nhau. Cô ta đúng là bị ăn đánh, nhưng em thì có khác sao?"

Cố Tân Tân đúng là không nghĩ tới Tào Diệc Thanh lại có phản ứng đó. "Anh ta còn đả thương mấy người khách trong quán trà, như một tên điên ấy. Nhưng sao sau khi bị anh đánh lại vẫn cười được?"

"Cố Tân Tân, em nói xem, nếu hôm nay em bị anh ta đánh chết, vậy có đáng không?"

Đương nhiên là không đáng rồi.

Cố Tân Tân ngẫm lại, bắt đầu có chút sợ hãi. "Ăn miếng trả miếng là rất bình thường mà, chỉ là tôi không ngờ người này lại đáng sợ như vậy....."

Cận Ngụ ĐÌnh quay lại bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống. "Hiếm khi mới có dịp cùng em ăn một bữa, sao em lại không thể ngoan ngoãn một chút nhỉ?"

Cô nhìn bóng lưng Cận Ngụ ĐÌnh, nghĩ đến Tào Diệc Thanh mang theo khói miệng rỉ máu cười cười, đúng là đủ dọa người. "Anh ta sẽ không trả thù anh chứ? Biết đâu anh ta sẽ thật sự cho là anh và Thương Kỳ có mờ ám, sau đó....."

"Cuối cùng cũng biết lo cho tôi đây à."

"Giờ mới nghĩ ra." Cố Tân Tân đi đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Sau này anh cẩn thận một chút."

"Phiền phức này không phải là em cho tôi đây hả?"

Cố Tân Tân nghĩ thầm, người như vậy vẫn là không nên trêu chọc, chỉ là nếu không có chuyện ngày hôm nay thì cô cũng không biết Tào Diệc Thanh lại đáng sợ như vậy.

Lòng bàn tay lạnh lẽo bị kéo qua, Cận Ngụ ĐÌnh lôi cô đến trước bàn ăn, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

"Vừa rồi em chấn trước mặt tôi làm gì? Có phải là vì tưởng anh ta muốn ra tay với tôi?"

Cô Tân Tân nhớ lại khi đó, đúng là cô đã làm như vậy, chỉ là phải giải thích thế nào bây giờ?

***

Bát Bát: Nay có chút việc ra ngoài nên đăng sớm hihi

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Khiến Anh Ta Vĩnh Viễn Không Thể Quay Lại

Dịch: CP88

***

"Có hả?" Cố Tân Tân ngẩng đầu, "Sao tôi có thể chấn trước mặt anh được chứ? Dựa theo tính cách của tôi thì phải là tôi lùi về sau lưng anh mới đúng. Anh..... anh nhất định là nhớ nhầm rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh không đáp, mím môi cười, đôi mắt trước sau nhìn chằm chằm cô không tha.

Cố Tân Tân càng thêm chột dạ, "Nhìn tôi như vậy làm gì?"

"Tôi không có nhớ nhầm, lúc đó em chấn trước người tôi, còn đẩy tôi ra nữa."

Cố Tân Tân đột nhiên au một cái, sự chú ý của Cận Ngụ ĐÌnh lập tức chuyển sang bả vai cô, "Đau vai hả?"

"Ù, dọa chết tôi rồi, nếu lúc đó anh ta ném trúng đầu tôi thì có phải là bây giờ tôi đi đời rồi không nhỉ?"

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh đi vào cũng đã nhìn thấy mấy người nằm sấp, một bàn cách đó không xa cũng có một người, đến tận lúc anh đi bọn họ cũng chưa bò dậy được. Cố Tân Tân có chút sốt sắng hỏi. "Có nên báo cảnh sát không?"

"Yên tâm, Tào Diệc Thanh sẽ sắp xếp đưa bọn họ đến bệnh viện. Phòng trà đó là anh ta mở, đến lúc tỉnh táo lại nhất định sẽ có cách

xử lý thích đáng."

Cố Tân Tân hiếu kỳ, vẫn không nhịn được muốn hỏi. "Cái tên Tào công tử đó rốt cuộc là làm sao thế?"

Cận Ngụ ĐÌnh cốc nhẹ trán cô, "Có thể quan tâm chính bản thân mình trước được không?"

"Tôi không sao, cũng may là không ném đến xương quai xanh, chỉ bị đau thôi."

Người đàn ông kéo cổ áo cô muốn mở ra, dọa Cố Tân Tân hoảng hồn vội vàng ép tay anh xuống. "Làm gì thế?"

"Tôi nhìn một chút."

"Tôi đã nói là không sao rồi mà."

Tư thế này mà bị người ngoài nhìn thấy thì không phải là cô xong đời rồi à?

Cận Ngụ ĐÌnh dĩ nhiên không nghe lọt lời cô, đẩy tay cô ra.

Nhin qua không thể thấy được rõ ngoại thương, chỉ là thấy được chỗ đó có máu đọng, Cố Tân Tân nhanh chóng đè lại cổ tay anh, "Đã nói là không sao rồi."

"Nếu vừa rồi trong tay anh ta là dao, tôi xem bây giờ em còn nói được như vậy không."

"Sau này tránh xa anh ta ra một chút là được rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn sợ hãi, "Cố Tân Tân, sau này dù là thời điểm nào thì tôi cũng không cần em phải chấn trước người tôi, em hiểu chưa?"

Cô vẫn còn mạnh miệng, "Tôi đâu có....."

"Nhớ kỹ lời của tôi, hiểu chưa!" Cận Ngụ Đinh nâng cao âm điệu, khẩu khí cũng rất nghiêm túc. Cố Tân Tân bất đắc dĩ "ờ" một tiếng.

"Còn Thương Kỳ nữa, tôi và anh hai sẽ không tha cho cô ta, nên em cũng không cần phải nhúng tay, đã hiểu chưa?"

Cố Tân Tân có chút không phục. "Nhưng cô ta lúc nào cũng muốn hại tôi."

"Một khi đã để lộ ra một con mắt thì tất sẽ không thể tiếp tục trốn nữa, trước đây để cô ta lợi dụng là vì tôi và anh hai quá tin nhiệm cô ta." Cận Ngụ Đinh nhìn một bàn thức ăn trước mặt. "Thức ăn cũng sắp nguội rồi, em còn chưa ăn được mấy miếng đâu."

"Bị dọa no luôn rồi."

"Không phải em đến đây để ăn mỳ à? Đi, tôi đưa em đi."

Cố Tân Tân ngồi trên ghế không nhúc nhích. "Không cần, vừa rồi ở trong phòng trà đã gọi mấy miếng bánh ngọt, ăn cũng gần no rồi."

Cận Ngụ Đinh nắm tay Cố Tân Tân, cô liền rút về. Người đàn ông thấy vậy, một lần nữa nắm lấy, lần này còn trực tiếp siết chặt không cho cô cơ hội giãy dụa. "Hôm nay nếu Tào Diệc Thanh không kéo lại chút lý trí, em nói thử xem, em sẽ làm gì?"

"Có phải là anh rất sợ chuyện đó sẽ xảy ra?"

"Lá gan em lớn vậy sao, lại không sợ?"

Cố Tân Tân liếc mắt nhìn bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô, "Nói thật, tôi vẫn nghĩ mưu kế của mình tính toán đến hoàn hảo. Lúc nhìn thấy anh ta động thủ đánh Thương Kỳ thực sự rất sảng khoái, chỉ là những chuyện về sau đều không nghĩ tới, đúng là có chút sợ."

Tầm mắt cô dời lên trên, dừng lại trên khuôn mặt đẹp trai hại dân hại nước của Cận Ngụ Đinh. "Đúng rồi, sao hôm nay anh lại ở đây?

Đừng nói là anh theo dõi tôi đấy nhé?"

"Em cũng quá đề cao mình rồi."

"Trùng hợp quá nhiều sẽ không còn là trùng hợp nữa."

"Hôm nay là trùng hợp thật." Cận Ngụ Đinh ngồi nhích sang, vai cũng nhích tới gần. "Em nói nghe coi, tôi giúp em, em muốn báo đáp tôi thế nào đây?"

"Những phiền phức kia vốn dĩ chính là vì anh."

"Cuối cùng em chính là vẫn muốn quyết nợ."

Cố Tân Tân xem thời gian. "Trời ạ, không còn sớm, công ty còn có việc."

"Đến bệnh viện một chuyến trước đi."

"Không cần."

Cửa phòng bị người ta đẩy mạnh ra, Tống Vũ Ninh cũng không nhớ gõ cửa lập tức xông đến trước mặt bọn họ. "Tân Tân, không tìm được người kia."

Cố Tân Tân đúng là quên mất cô ấy, cô nhìn trên trán Tống Vũ Ninh đầy mồ hôi, còn là một bộ dạng nóng nảy gấp gáp thì suýt chút nữa bật cười, may mắn cuối cùng vẫn nhịn lại được.

Cô và Cận Ngụ Đinh nhìn nhau, đáy mắt người đàn ông cũng có ý cười, chỉ là anh cũng không có ý định khai ra.

"Không tìm được à? Vậy thì thảm rồi, còn không biết sau đó sẽ có chuyện gì nữa."

"Mỗi cửa hàng đều đã lục soát một lượt, tám phần là đã rời khỏi đây."

Cố Tân Tân nhanh nhẹn đứng lên. "Đi tìm lại một lượt thử xem."

"Được."

Tống Vũ Ninh đi theo Cố Tân Tân ra ngoài, Cận Ngụ Đình cũng không ngăn lại, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn theo hai người nhanh chóng đi mất.

Chiều tối.

Cửa phòng làm việc truyền đến tiếng gõ cửa, Cận Duệ Ngôn liếc nhìn đồng hồ, xem ra là thư ký lại đến nhắc cô ấy đi về.

Cửa mở ra, cô ấy ngẩng đầu, ngoài dự tính nhìn thấy Đoàn Cảnh Nghiêu.

"Sao anh lại đến đây?"

"Qua đón em."

Cận Duệ Ngôn đứng lên, cầm chiếc áo khoác, "Không phải đã nói hẹn gặp nhau ở bữa tiệc đó sao?"

"Tiện đường, qua đón em luôn." Đoàn Cảnh Nghiêu tiến lên, nhìn thấy Cận Duệ Ngôn đi dép lê. Cô ấy bước về phía tủ giày, lấy ra một đôi giày cao gót xỏ vào.

Trong tất cả những người phụ nữ Đoàn Cảnh Nghiêu đã gặp qua, Cận Duệ Ngôn là người mặc âu phục có mùi vị nhất. Anh ta đi đến sau lưng Cận Duệ Ngôn, vỗ nhẹ lên vai cô ấy. "Tính cứ mặc như vậy đi hả?"

"Không được sao?"

"Tôi có chuẩn bị lễ phục cho em đấy."

Cận Duệ Ngôn cười cười, khẽ lắc đầu. "Không cần, tôi mặc không quen mấy thứ đó."

"Lát nữa phụ nữ ở đó sẽ đua nhau khoe sắc, em không muốn sao?"

Hôm nay tâm trạng Cận Duệ Ngôn không tệ, thậm chí còn có thể nói đùa với anh ta, "Tôi có thể trêu ghẹo bọn họ một chút nha."

"Vậy em trêu chọc tôi thử xem nào?"

Cận Duệ Ngôn đẩy tay anh ta ra. "Đi thôi, nếu không sẽ bị muộn đấy."

Bây giờ cô ấy ngồi ở vị trí cao như vậy, còn ai dám yêu cầu cô ấy phải mặc thứ gì? Cô ấy đi đến đâu cũng đều trở thành tiêu điểm, đến ngay cả những người đàn ông thành công cũng sẽ bị cô ấy đè đầu xuống, vậy nên Cận Duệ Ngôn chính là tùy hứng cũng không ai có thể nói gì.

Tùy hứng lại không ngạo mạn, mỗi một thời khắc đều được cô ấy nhớ đến khắc cốt tâm.

Vào đại sảnh tổ chức bữa tiệc, Cận Duệ Ngôn khoác cánh tay Đoàn Cảnh Nghiêu đi vào trong. Trong mắt mọi người bọn họ chính là một đôi kim đồng ngọc nữ, môn đăng hộ đối, được người người hâm mộ gọi là cuộc hôn nhân xứng đôi nhất.

Hai người còn chưa đứng lại đã có người đi đến chúc rượu, Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn từng khuôn mặt giả dối, càng lúc càng cảm thấy quyền lực thật ra cũng rất tốt.

Vòng xã giao của Đoàn Cảnh Nghiêu và Cận Duệ Ngôn không giống nhau, hai người rất nhanh liền tách nhau ra.

Tính tình Đoàn Cảnh Nghiêu lạnh lùng, những lúc không muốn nói chuyện sắc mặt rất kém. Anh ta ngồi trong khu nghỉ ngơi, ánh mắt phóng ra xa tìm bóng dáng của Cận Duệ Ngôn.

Cô ấy luôn rất bận rộn, không biết lại bị ai lôi đi đâu mất rồi. Thật ra Đoàn Cảnh Nghiêу vốn đã tính sẽ cùng cô ấy tìm một góc yên tĩnh ngồi tán gẫu, thời gian bình thường ở cùng nhau khi ở nhà của bọn họ vốn đã ít ỏi đến đáng thương, mỗi khi ra ngoài thì đừng nói là ở cùng nhau, đến cả thời gian nói chuyện cũng phải đếm ra từng giây.

Anh ta đứng dậy chuẩn bị đi tìm Cận Duệ Ngôn, cũng đã đến lúc phải ngồi xuống bàn rồi, lẽ nào cô ấy còn định bỏ anh ta sang một bên?

Đoàn Cảnh Nghiêу đi lên vài bước, phía sau đột nhiên có người gọi, "Cảnh Nghiêу."

Anh ta dừng chân, quay đầu nhìn về sau, đáy mắt trong thoáng chốc hiện ra ngạc nhiên, "Sao cô lại ở đây?"

"Sao thế, kỳ lạ thế cơ à?"

"Không," trên mặt Đoàn Cảnh Nghiêу không có chút gợn sóng, "Không phải cô đang định cư ở Úc sao?"

"Sức khỏe mẹ em không tốt nên quay về, dù sao bên kia cũng vẫn không thể quen thuộc bằng ở nhà."

Đoàn Cảnh Nghiêу khẽ gật đầu, chuẩn bị rời đi.

"Cảnh Nghiêу, anh có khỏe không?"

"Đương nhiên."

Trên tay người phụ nữ đó cầm ly rượu, tóc dài đến eo, tóc uốn cong thành từng lọn, trang điểm cũng rất nhạt. Cô ta cười với Đoàn Cảnh Nghiêу, lên tiếng. "Lâu không gặp, lẽ nào anh lại không phát hiện ra em có gì đó thay đổi hả?"

Đoàn Cảnh Nghiêu cũng không buồn cắn thận đánh giá lấy một lượt. "Mập lên? Hay gầy đi?"

Đối phương có chút không vui nhíu chặt lông mày. "Tóc em dài ra không ít đó."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn, lại nói. "Quá dài, nên sửa đi một chút."

"Chẳng lẽ anh đều quên lời mình nói cả rồi?"

"Tôi có nói gì hả?"

Người phụ nữ siết chặt ly rượu trong tay. "Anh nói anh thích tóc dài, phải dài đến eo mới là đẹp."

Đoàn Cảnh Nghiêu đúng là đã quên mất mình từng nói câu nói đó, chí ít thì là lúc anh nói câu này với vị Dương tiểu thư này. Khi đó có lẽ anh ta chỉ là thuận miệng nói bừa, không có ý định ám chỉ gì đó cụ thể, nếu không thì không đến nỗi một chút ẩn tượng anh ta cũng không có như vậy.

"Chỉ là bây giờ tôi lại thấy tóc dài quá phiền, không bằng để tóc ngắn, nhìn cũng thấy nhẹ nhàng khoan khoái lại tươi mát."

Người phụ nữ đó hơi biến sắc, nhưng ý cười vẫn giữ được trên môi. "Sau khi Đoàn tiên sinh ở cùng Cận tiên sinh một thời gian, đến cả khẩu vị cũng thay đổi rồi."

"Thế hả?" Đoàn Cảnh Nghiêu không muốn thừa nhận. "Nói không chừng trước đây tôi vẫn là như vậy, chẳng qua là Dương tiểu thư nghe rồi hiểu nhầm ý của tôi thôi."

"Có thể sao?"

Lời này đúng là không cho cô ta chút mặt mũi nào. "Vừa rồi em mới thấy Cận thị trưởng."

"Chào qua?"

"Cận thị trường bận rộn như vậy, sao có thể lãng phí thời gian với em chứ?"

Khóe miệng Đoàn Cảnh Nghiêu hơi giương lên, "Tiệc tối sắp bắt đầu rồi, xin lỗi không tiếp được."

"Cảnh Nghiêu." Dương tiểu thư vạn lần cũng không nghĩ tới thái độ của Đoàn Cảnh Nghiêu sẽ lạnh nhạt như vậy. "Chúng ta đã rất lâu rồi không gặp."

Cận Duệ Ngôn thật vất vả mới thoát khỏi đám người, cô ấy đi tìm Đoàn Cảnh Nghiêu trong đám đông, đi một vòng mới mơ hồ thấy được bóng lưng của người đàn ông, liền nhắc chân đi tới.

Có lẽ là Đoàn Cảnh Nghiêu gặp được người quen, âm điệu không nhanh cũng không chậm của anh ta truyền vào trong tai Cận Duệ Ngôn có chút mơ hồ không rõ.

Ngược lại giọng của người phụ nữ lại có chút sắc bén cùng không cam lòng, nếu âm điệu lớn hơn chút nữa chắc Cận Duệ Ngôn sẽ cho là cô ta đang chát vấn Đoàn Cảnh Nghiêu mất.

"Khi đó anh chọn Cận gia làm thông gia là vì cái ghế kia của Cận Duệ Ngôn có phải không? Anh vốn dĩ không thích cô ta, mà là địa vị của cô ta, là quyền thế trong tay cô ta."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, "Tôi kết hôn với ai là chuyện của tôi, cô chanh chua như vậy làm gì?"

"Xét theo tình huống của hai chúng ta lúc đó, không thể nói là anh đã bội ước sao? Trước khi tìm thấy cao kia anh cảm thấy tôi không tệ, nhưng vừa ngắm được Cận gia liền đá tôi sang một bên."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhếch miệng cười gằn, "Dương tiểu thư, chúng ta từng có hôn ước sao?"

"Lẽ nào anh lại chưa từng có ý muốn kết thông gia?"

Đoàn Cảnh Nghiêu khẽ cười thành tiếng, "Được thôi, cứ coi như đúng là có ý đó, nhưng con người hướng đến nơi cao(*), đạo lý này còn cần tôi phải giải thích với cô sao?"

(*) trong câu "người hướng lên cao, nước chảy chỗ trũng", hướng lên cao ở đây là phần đầu hay có chí tiến thủ để trở thành tốt hơn, hay giàu có hơn, vân vân. Việc con người ta hướng lên cao là việc tự nhiên, giống như nước thì luôn chảy xuống chỗ trũng vậy.

Dương tiễn thư không ngờ anh ta lại có thể sảng khoái thừa nhận như vậy, cũng không hề biết kiêng dè.

"Hay cho câu con người hướng đến nơi cao." Cận Duệ Ngôn đi lên vài bước, đứng bên cạnh Đoàn Cảnh Nghiêu. "Tìm mãi không thấy anh."

"Ừ, gặp được người quen, chào hỏi mấy câu."

Dương tiễn thư này cũng là lần đầu tiên quan sát Cận Duệ Ngôn ở khoảng cách gần như vậy, trên người cô ấy nơi nào có chỗ cho yếu đuối, dịu dàng, ngược lại tuy Cận Duệ Ngôn là phụ nữ, nhưng khí thế lạnh lẽo bức người, có thể có người đàn ông nào thích kiểu người như vậy đây?

Nhưng cô ấy là vị thị trưởng tiếng tăm lừng lẫy của Lục Thành, Dương tiễn thư thật sự không dám đắc tội với cô ta.

"Cận thị trưởng, xin chào."

"Chào." Cận Duệ Ngôn nhàn nhạt đáp lại.

Dương tiễn thư còn nhiều lời chưa nói xong nhưng đều bị cưỡng ép đi xuống, cô ta cũng không đến mức muốn đối mặt với một tình địch cường đại đến mức người người sợ hãi.

Đoàn Cảnh Nghiêu kéo cánh tay Cận Duệ Ngôn. "Đi thôi, chúng ta vào bàn."

Toàn bộ những lời bọn họ vừa nói Cận Duệ Ngôn đều nghe được rõ ràng. Đúng thôi, kết thông gia không phải đều là như vậy sao? Chẳng lẽ Dương tiểu thư này đến bây giờ mới nhìn ra nên mới làm cái bộ dạng không thể hiểu được như thế?

Cận Duệ Ngôn cô và Đoàn Cảnh Nghiêu kết hôn dĩ nhiên là vì nhu cầu của cả hai bên, chứ không lẽ lại là vì tình yêu?

Trong lòng cô ấy rõ ràng, trong lòng Đoàn Cảnh Nghiêu cũng rõ rõ ràng ràng. Nhưng một câu con người hướng đến nơi cao vừa rồi của anh ta đúng là vẫn khiến Cận Duệ Ngôn có chút khó chịu trong lòng.

Có một số việc ngầm hiểu ý là tốt rồi, hà tất phải thừa nhận một cách trần trụi như vậy?

Hơn nữa còn lại nói trắng trợn ngay trước mặt một người phụ nữ khác.

Cận Duệ Ngôn xoay người rời đi, Đoàn Cảnh Nghiêu chỉ kịp nhìn gò má của cô ấy, thấy được sắc mặt tái nhợt, bộ dạng như hoàn toàn muốn trở mặt với anh ta.

Ngồi xuống bàn được xếp sẵn, Cận Duệ Ngôn không nói một lời nào, Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn cô ấy, "Nóng à? Có muốn cởi áo khoác không?"

"Nóng lạnh tôi tự biết, còn cần anh phải nhắc hả?" Khẩu khí của cô có chút gắt gỏng, người ngồi bên tay trái Cận Duệ Ngôn không khỏi nhìn hai người một cái.

Đoàn Cảnh Nghiêu hạ giọng nói. "Em sao thế?"

"Vừa rồi nói nhiều quá nên giờ không muốn mở miệng thôi, anh đừng có mà chạm vào lưỡi thương."

Đoàn Cảnh Nghiêu mở khăn ra, toàn bộ quá trình Cận Duệ Ngôn đều giữ mặt lạnh, mấy người ngồi bàn bên cạnh tiến lên chúc rượu cô ấy cũng chỉ ứng phó qua loa lấy lệ.

"Người người đều nói tình cảm của Cận thị trưởng và Đoàn tiên sinh vô cùng thân thiết, đây thực sự là phúc khí của toàn bộ Lục Thành chúng ta."

Cận Duệ Ngôn nghe vậy, khóc mồi hiện lên trào phúng, nhưng người này vì nịnh nọt lấy lòng mà cái gì cũng có thể nói ra được.

Bọn họ lấy con mắt nào nhìn ra được cô và Đoàn Cảnh Nghiêu tìm cảm thắm thiết vậy?

Cận Duệ Ngôn cười cười, nhìn Đoàn Cảnh Nghiêu gấp thức ăn vào bát cô, vừa nghĩ đến người phụ nữ kia trong lòng liền cực kỳ không thoải mái. "Đúng, may mà có chồng như vợ đảm ở nhà, tôi mới có thể yên tâm ở bên ngoài chuyên tâm công tác. Nói như vậy, xem ra tôi còn phải kính Đoàn tiên sinh một ly rượu rồi."

Những người trên bàn có chút lúng túng, có một vài người trong họ cũng quen biết với Đoàn Cảnh Nghiêu, dĩ nhiên biết được hai chữ vợ đảm này đối với anh ta là nỗi nhục lớn đến thế nào.

Cận Duệ Ngôn cầm ly rượu lên, đưa đến trước mặt Đoàn Cảnh Nghiêu. Đáy mắt người đàn ông tích tụ sóng ngầm, môi mỏng mím chặt, phần nộ trong mắt như núi lửa phun trào, anh ta lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Cận Duệ Ngôn.

Cô ấy kéo nhẹ môi. "Chồng, vất vả rồi, mời anh một ly."

Đoàn Cảnh Nghiêu hiện tại dù có đứng dậy hất tung bàn ăn này cũng không phải là quá, nhưng cuối cùng anh ta vẫn nén lại tâm tình kích động, nét mặt căng đến mức gần như sắp biến thành bức

tượng điêu khắc cứng nhắc. Anh ta đưa tay ra, cầm ly rượu trên bàn, chạm nhẹ một cái với Cận Duệ Ngôn.

Anh ta dùng một hơi uống cạn rượu trong ly, không tránh được khiến cho vị cay nồng xông lên mũi. Anh ta nghĩ đến trăm phương ngàn kế muốn kéo cô ấy xuống khỏi cái vị trí đó, nguyên nhân lớn nhất cũng chính là vì không muốn bị Cận Duệ Ngôn chèn ép cả đời.

Trên đường trở về, đến cả tài xế cũng nhìn ra bầu không khí giữa hai người bất bình thường. Cận Duệ Ngôn uống mấy ly rượu nên có chút lâng lâng, hiếm khi được thả lỏng.

Một tay cô ấy chống lên cửa sổ xe, ánh mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, "Về Cận gia một chuyến đi."

Tài xế giảm tốc độ, ánh mắt xuyên qua gương chiếu hậu nhìn về phía Đoàn Cảnh Nghiêu chung cầu ý kiến của anh ta, khuôn mặt người đàn ông không cảm xúc, nói, "Về nhà!"

Cận Duệ Ngôn nghiêng đầu nhìn anh ta. "Tôi muốn về Cận gia."

"Về đó làm gì?"

"Vẫn còn sớm mà."

Đoàn Cảnh Nghiêu cũng không hề nể mặt cô. "Con mắt nào của em thấy thời gian còn sớm thế?"

Cận Duệ Ngôn ngồi thẳng lưng, lông mày nhíu chặt, nhìn thẳng lên tài xế ngồi ở phía trước. "Về Cận gia."

"Về nhà."

"Đoàn Cảnh Nghiêu, anh không muốn đi thì xuống xe ngay lập tức cho tôi!"

Đoàn Cảnh Nghiêu cười lạnh. "Em đúng là ngang ngược thành thói, dựa vào cái gì mà tôi phải nghe theo em?"

"Tốt thõi, vậy anh dừng xe, thả tôi xuống thì được chứ?"

"Hôm nay em ngồi xe tôi thì phải nghe lời tôi." Đoàn Cảnh Nghiêu chọn một tư thế thoải mái, mi mắt khẽ nháy lại, "Tôi xem kẻ nào dám cho em xuống xe."

"Sao thế? Chỉ nói một câu đó mà đã kích thích đến anh rồi sao?"

Đoàn Cảnh Nghiêu mặt không biến sắc. "Em nghĩ nhiều quá rồi."

"Có phải tôi nói anh như người vợ đâm nên chạm phải nỗi đau của anh rồi?"

Đoàn Cảnh Nghiêu cười lạnh lẽo, "Em muốn nói thế nào thì là thế đó đi."

Cận Duệ Ngôn giơ tay đập lên cửa sổ xe, "Dừng xe!"

Tài xế ngồi nghiêm chỉnh, chỉ là tay cầm vô lăng sấp không giữ vững, ngũ quan Cận Duệ Ngôn hơi lạnh, "Nghe không hiểu lời tôi nói sao? Tôi ra lệnh cho anh, dừng xe!"

Đoàn Cảnh Nghiêu không để ý lăm đáp lại cô. "Xe là của tôi, người là tôi bỏ tiền ra thuê, em đừng có tưởng rằng mình là thị trưởng thì có thể tùy tiện ra lệnh cho người khác. Tôi không nghe đấy, em có thể làm gì tôi?"

Sau đó đôi mắt mở ra, nửa thân trên áp qua, một tay nắm lấy cầm cò ấy, "Tôi coi em như Đoàn phu nhân, nên em mới có thể an ủn đến bây giờ mà làm Cận thị trưởng của em. Em nhớ kỹ cho tôi, trước phải có Đoàn phu nhân mới có Cận thị trưởng, hiểu chưa?"

Cận Duệ Ngôn hất tay anh ta ra, "Vậy tôi cũng nói cho anh biết, anh trước là chồng của Cận thị trưởng, sau mới là Đoàn tiên sinh. Trước đây anh cũng chỉ là một tên thương nhân làm ăn lớn mà thôi, sẽ có ai biết đến cái danh của anh?"

"Nói hay, rất hay!" Đêm nay Đoàn Cảnh Nghiêu thật sự là bị chọc tức muốn hộc máu, bây giờ đúng là không thể phát hỏa nổi nữa.
"Cận Duệ Ngôn, em rất giỏi."

"Cám ơn đã quá khen."

Tài xế tăng tốc, gì cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ muốn nhanh chóng mang hai vị đại Phật gia này trở về Đoàn gia rồi chuồn êm.

Cận Duệ Ngôn nghịch chiếc nhẫn trên ngón áp út, cô ấy và Đoàn Cảnh Nghiêu kết hôn vốn là vì lợi ích, bây giờ cô ấy lại phải tức giận cái gì đây?

Cố Tân Tân từ trong công ty đi ra, đã thấy xe của Cận Ngụ ĐÌnh đậu sẵn, cơn đau từ bả vai mơ hồ lại rục rịch nhồm dậy.

Tống Vũ Ninh nhìn về phía cô ấy, có mấy lời có khuyên can cũng vô dụng, liền dứt khoát không nói.

Trong lòng Cố Tân Tân cũng có ranh giới, tiềm thức không muốn cô đi tới, cô liền theo Tống Vũ Ninh chuẩn bị rời đi.

"Tân Tân," Cận Ngụ ĐÌnh hạ cửa sổ xe, "Qua đây."

Cô làm như không nghe thấy, tài xế nhấn còi, còn Cận Ngụ ĐÌnh mở cửa xe. "Có việc gấp, không lừa em."

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ quay đầu nhìn anh, thấy sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh có chút nặng nề thì không kiểm soát được đi đến cạnh xe anh. "Làm sao?"

"Ở đây không tiện nói, lên xe trước."

Tống Vũ Ninh đứng sau lưng cô nhắc nhở, "Em đừng quá dễ dàng tin người."

Cố Tân Tân cúi người, "Anh nói đi."

"Liên quan đến chuyện giám định, em xác định chỗ này sẽ không có tai vách mạch rùng?"

Cố Tân Tân thu lại nghi ngờ trên mặt, ngồi vào trong xe, Khổng Thành thấy vậy, đưa tay muốn đóng cửa xe lại.

Mắt thấy Tống Vũ Ninh còn đứng tại chỗ, liền mở miệng nhắc nhở. "Cô còn không tránh ra?"

Tống Vũ Ninh lùi về sau một bước, cửa xe đóng lại, Cố Tân Tân lập tức hỏi. "Giám định ra rồi sao?"

"Không nhanh như vậy, Tân Tân, em xác định sợi tóc anh hai lấy được kia là của Thương Lục?"

"Tôi không biết, nhưng phòng đó tôi không hề ở qua, Văn Văn cũng không ở đó. Tôi nghĩ tám phần chính là của Thương Lục."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, đưa tay đặt lên đầu Cố Tân Tân, cô theo bản năng rút vai lại, "Làm gì thế?"

"Xin một sợi tóc của em, phòng ngừa vạn nhất."

Cố Tân Tân liền ngoan ngoãn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, Cận Ngụ ĐÌnh nhổ một sợi tóc, "Đau không?"

"Không." Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn anh. "Anh muốn nghĩ cách đổi lại?"

"Nếu bắt buộc phải đi đến bước đó thì cũng chỉ có thể làm như vậy."

"Vậy thì anh tùy tiện tìm một người đi, chỉ cần không phải Thương Lục là được rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh cười khẽ, "Ngô nhỡ anh ấy đa nghi, mang cả ba mẹ em đến giám định thì sao?"

"Không đến nỗi đó chứ?"

"Tác phong làm việc của anh hai rất biến thái, chỉ có thứ em không nghĩ tới, không có thứ anh ấy không làm được."

Cố Tân Tân vén lọn tóc về sau tai, "Vừa rồi anh làm cái mặt nghiêm túc đó chỉ là vì chuyện này? Cứ trực tiếp hỏi tôi là được rồi không phải sao?"

"Ăn tối chưa?"

"Tôi không đi ăn tối với anh." Cố Tân Tân lập tức từ chối. "Sau này anh vẫn là nên duy trì khoảng cách với tôi đi."

Cận Ngụ Đinh thả tầm mắt xuống, quét trên mặt cô mấy vòng, "Sao thế, Tu Tư Mân về rồi hả?"

"Không liên quan đến anh ấy, lời này của anh thật giống như tôi có gì đó không thể nói với anh ấy không bằng."

Cố Tân Tân tự nhận mình đủ thanh bạch, hơn nữa Tu Tư Mân cũng sẽ tin tưởng cô.

"Chúng ta như hiện tại không phải là tốt lắm sao? Anh ta có thể đừng bao giờ quay lại nữa thì tốt."

TRÀM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60: Anh Ta Không Thỏa Mãn Được Tớ

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân nghe xong lời này, lông mày đã nhíu chặt, "Anh nói cái gì?"

"Anh ta sống cuộc sống của anh ta, em sống cuộc sống của em, không phải là rất tốt sao."

"Dù là thế thì chúng tôi cũng sẽ không ly hôn."

Cận Ngụ Đinh trầm mặc một lúc, tiếp tục mở miệng, "Như vậy đối với em có ích lợi gì?"

"Đây gọi là không rời không bỏ."

"Bốn chữ đó không phải dùng như vậy."

Cô Tân Tân đưa mắt ra ngoài cửa sổ. "Nếu đã sắp xếp gần xong chỗ cho Thương Lục thì có phải là đã có thể cho cô ấy rời đi rồi không?"

Cô tự biết khoảng thời gian này không được tiếp xúc quá gần với Cận Ngụ Đinh, hết thảy bắt đầu từ ngày cô mang Thương Lục về nhà, vậy nên chỉ cần Thương Lục rời đi thì cô có thể quay lại cuộc sống yên tĩnh trước kia rồi.

Tài xế biết Cận Ngụ ĐÌnh muốn đi đâu bởi anh đã dặn dò từ trước đó rồi, cứ như vậy ai cũng không hỏi ý kiến của Cố Tân Tân liền đi thẳng về phía trước.

Đến một con phố nhỏ, Cố Tân Tân xem quang cảnh ngoài cửa sổ có chút lạ lẫm, "Đây là đâu?"

"Chỗ ăn cơm tối."

"Tôi ăn rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa xe, một chân bước ra ngoài mới quay đầu lại liếc cô một cái, "Em vừa mới nói em chưa ăn cơm tối."

"Tôi nói vậy bao giờ?"

"Trí nhớ em thật kém. Cũng đã trễ thế này rồi, nếu em không tự nói thì không lẽ tôi lại tự nhiên dẫn em đi ăn?"

Cố Tân Tân đúng là bụng đang đói cồn cào, đói đến mức mắt mờ tay run. Cô nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn ngồi không nhúc nhích, "Đưa tôi về đi, tôi không đói."

"Mỗi ngày em đều ở lì trong công ty ăn mấy thứ đồ ăn kia, dù có ra ngoài cũng không ăn được bao nhiêu thứ hợp khẩu vị. Ở quán này có lẩu shabu-shabu(*), không thích hả?" Cận Ngụ ĐÌnh nói đến đây, cả hai chân đều đã bước ra ngoài, còn thuận tay mở rộng cửa xe để Cố Tân Tân nhìn thấy biển tên của quán ăn kia. "Chỗ này có thịt dê và thịt bò là tuyệt nhất, còn có bí chế trong công đoạn nhúng tương, chỗ khác không thể nào có được. Đến thì cũng đến rồi, em xác định không muốn thử?"

(*) nguồn gốc từ Nhật Bản

Anh vừa dứt lời, cửa xe từ một bên khác đã bị Cố Tân Tân đẩy ra. "Lẩu shabu-shabu? Chưa từng nghe nói."

"Đồ ăn ngon không ngại ngõ hẹp sâu." Cận Ngụ ĐÌnh đóng cửa xe.

Không Thành dẫn theo tài xế vào đại sảnh lầu một gọi hai nồi lẩu, Cố Tân Tân thì theo Cận Ngụ ĐÌnh lên lầu.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa thực đơn cho Cố Tân Tân, cô nhìn chiếc bếp nhỏ trên bàn, nhận ra đây cũng chỉ là loại bếp phổ thông. Cô đọc mấy món mình thích sau đó đưa trả thực đơn cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông trực tiếp gọi một phần, lại thêm hai phần thịt dê, nhân viên phục vụ rất nhanh liền mang món ăn lên, Cố Tân Tân không khỏi nhìn chằm chằm nồi lẩu trước mắt đang sôi sùng sục.

Cận Ngụ ĐÌnh bỏ thịt và bí đỏ vào, Cố Tân Tân kỳ quái nhìn anh. "Bỏ bí đỏ vào sẽ bị nát đấy?"

"Như vậy nước mới có mùi vị, lát nữa em thử rồi biết."

Cố Tân Tân đã đói đến lợi hại, cũng học theo Cận Ngụ ĐÌnh bỏ thịt vào trong, nhân viên phục vụ tiếp tục mang đến cho bọn họ mấy đĩa nguyên liệu nhúng.

Cô gấp một miếng thịt dê nhúng tương bò vào miệng, Cận Ngụ ĐÌnh thấy hai mắt Cố Tân Tân mở to, biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ cũng khuếch đại hơn bình thường. Cô không ngừng chỉ miệng của mình, nhưng miệng bận nhai nên không nói ra được lời nào, mãi đến khi miếng thịt dê đã nuốt vào bụng thì giọng nói vui vẻ mới có cơ hội thoát ra. "Ôa, thịt dê nhúng tương này làm thế nào mà ăn ngon thế? Ăn ngon thật!"

"Đã nói là bí chế rồi còn gì, điểm đặc biệt chính là ở nguyên liệu nhúng."

Cố Tân Tân không chần chờ gì nữa ăn miếng thứ hai. "Ngon, ngon thật sự luôn."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy thịt trong nồi cô không kịp miệng ăn, liền bỏ thịt bò từ trong nồi của mình vào bát cô. Cố Tân Tân ăn đến say xưa, thế nhưng lông mày Cận Ngụ ĐÌnh lại hơi nhíu, đã trễ thế này rồi, xem ra là đã nhịn đói từ rất lâu.

Ngày nào cũng không ăn cơm đúng giờ như vậy, sớm muộn gì cũng phá nát cái dạ dày này mất.

"Nhân viên phục vụ, mang lên một suất cơm kho thịt trước đi."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc bát không bên cạnh mức cho Cố Tân Tân một phần canh, rất nhanh cơm cũng mang lên.

Cố Tân Tân ném thử một thia, "Ừ, ngon lắm, thơm thơm ngọt ngọt."

Cơm kho thịt cũng rất hợp khẩu vị, nước thịt phủ lên cơm trắng, vừa cho vào miệng toàn bộ khoang miệng đều là vị thơm. Cận Ngụ ĐÌnh biết cô thích ăn cải trắng, liền gấp toàn bộ cải trắng từ nồi lẩu bỏ vào bát của cô.

"Cái này nhúng tương ngon ghê á."

Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi bật cười. "Em nói mấy lần rồi."

"Có thể gói mang về không? Để mai nhúng lẩu ăn."

"Tự nhiên nói vậy, cũng không sợ bị ông chủ đánh chết?" Cận Ngụ ĐÌnh bỏ thêm chút thịt bò, "Em đã thích ăn như thế thì sau này tôi mang em qua nhiều hơn là được."

"Lát nữa anh gửi địa chỉ cho tôi đi."

Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu nhìn cô. "Làm gì? Muốn mang người khác đến?"

"Để lúc nào muốn ăn thì tự tôi có thể đến chứ sao."

"Vậy em gọi tôi là được."

Cố Tân Tân thật sự không thể hiểu nổi con người trước mặt này.
"Sao lần nào cũng gọi anh được?"

"Nơi này cần phải đặt chỗ trước, em cho là chỉ cần em muốn liền
có thể đến ăn sao?"

"Khó khăn đến vậy?"

Cận Ngụ Đinh mím môi, khẽ gật đầu. "Đúng."

Cố Tân Tân hiện tại không có thời gian lo đến mấy thứ này, cô
vùi đầu ăn, lắp đầy cái bụng trước rồi nói tiếp đi.

Xe của Đoàn Cảnh Nghiêu trở về Đoàn gia, xe vừa dừng lại Cận
Duệ Ngôn liền tức giận đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Vào đến phòng, cô ấy tháo giày cao gót, ném mỗi chiếc lăn lóc ở
một bên sau đó đi dép lê bước nhanh lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, Cận Duệ Ngôn ném túi xách lên tủ đầu giường
sau đó cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Đoàn Cảnh Nghiêu đi theo vào, đúng lúc Cận Duệ Ngôn đóng
sầm cửa phòng tắm lại. Tính tình cô ấy trước giờ không tốt, mà tâm
trạng của người đàn ông hiện tại cũng không khá hơn bao nhiêu.
Anh ta nói lồng cà vạt, tháo ra.

Tầm mắt của Đoàn Cảnh Nghiêu rơi xuống chiếc túi xách của
Cận Duệ Ngôn, anh ta chưa bao giờ lén xem đồ của cô ấy, nhưng
bây giờ không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay ra, mở khóa
túi xách.

Điện thoại của Cận Duệ Ngôn đặt trong túi, Đoàn Cảnh Nghiêu
vốn là muốn xem thử mỗi ngày cô ấy liên lạc với những ai. Ngày

thường cô ấy đối với anh ta không lạnh lại không nhạt, lẽ nào là đối với ai cũng như vậy?

Ngón tay người đàn ông trượt nhẹ, trên màn hình nhanh chóng hiện ra thông báo cần nhập mật khẩu.

Đoàn Cảnh Nghiêу nhập ngày sinh nhật của Cận Duệ Ngôn, điện thoại báo nhập không chính xác.

Người đàn ông ngẫm nghĩ trong chốc lát, không lẽ là sinh nhật của hai anh em Cận gia? Anh ta cũng chỉ đoán ra được mấy thứ đó, hay là, thử ngày kỷ niệm ngày cưới của bọn họ xem?

Tuy là Đoàn Cảnh Nghiêу cảm thấy vô cùng không thể, nhưng cuối cùng vẫn thử, quả nhiên không đúng.

Anh ta thầm nhủ trong lòng, sợ là Cận Duệ Ngôn đã sớm quên mất ngày kỷ niệm ngày cưới của bọn họ rồi. Người đàn ông ngồi lên mép giường, điện thoại có hạn chế số lần mở khóa, vượt qua từng ấy lần phần mở khóa sẽ tự động khóa lại.

Đoàn Cảnh Nghiêу ngẫm nghĩ một chút, không lẽ là sinh nhật của anh ta?

Đây lòng anh ta nỗi lên từng đợt sóng ngầm, biết đâu đây lại đúng thì sao?

Bất luận là Cận Duệ Ngôn vô tình hay cố ý, có thể lúc cô ấy tiện tay cài mật khẩu lại nghĩ đến ngày sinh nhật của anh ta thì sao?

Đoàn Cảnh Nghiêу nóng lòng muốn thử, khả năng đó cũng không phải là không thể. Anh ta nhân lúc Cận Duệ Ngôn còn chưa ra cẩn thận từng chút một gõ ngày sinh của mình vào.

Trên màn hình rất tàn nhẫn hiện lên mấy chữ: mật khẩu không chính xác.

Sắc mặt của người đàn ông triệt để khó coi, trong đáy mắt cũng có không ít phẫn nộ không tên. Ngón tay anh ta đặt trên màn hình gõ lung tung, mãi đến khi trên màn hình hiện ra thông báo hết lượt nhập.

Đoàn Cảnh Nghiêu phẫn hận thả lại điện thoại lên tủ đầu giường.

Cận Duệ Ngôn tắm xong đi ra, thấy Đoàn Cảnh Nghiêu đứng dậy đi sang bên kia giường, cô ấy theo bản năng cầm điện thoại lên nhìn, phát hiện ra màn hình vậy mà lại bị khóa mất rồi.

"Anh động vào điện thoại của tôi?"

Đoàn Cảnh Nghiêu tháo thắt lưng, lại ung dung thong thả cởi áo khoác, "Tôi động vào điện thoại của em làm cái gì?"

"Vậy vì sao điện thoại của tôi lại bị khóa?"

"Làm sao tôi biết được, có thể là em đụng phải cái gì đó đấy."

Cận Duệ Ngôn ném điện thoại lên đệm. "Anh muốn xem cái gì thì nói với tôi là được rồi, Đoàn Cảnh Nghiêu, tôi không có bí mật gì giấu giếm anh cả, nên anh không cần phải lén lén lút lút như vậy."

"Thế sao?" Đoàn Cảnh Nghiêu treo áo khoác lên, tùy ý cởi cúc áo sơ mi. "Không nghĩ tới Cận thị trưởng lại hào sảng như vậy, tôi muốn xem liền cho tôi xem?"

"Đoàn Cảnh Nghiêu, tôi nói này, sao anh lại như thiếu nữ mới lớn thế. Tôi có bao giờ kiểm tra điện thoại của anh đâu, thật sự không ngờ được anh lại kiểm tra tôi." Cận Duệ Ngôn tự nhận bản thân chưa từng nói lời gì không nên nói, xử lý cũng đều là chuyện làm ăn, người ngay thì chẳng có gì phải sợ. "Chuyện như vậy tôi hi vọng không có lần thứ hai, nếu anh muốn xem thì có thể nói với tôi, tôi nhất định thỏa mãn anh."

Đoàn Cảnh Nghiêu nghe xong lời này, đi lên trước vài bước đến bên cạnh cô ấy, nhìn chằm chằm chiếc điện thoại kia, "Rất tốt, bây giờ tôi liền muốn xem."

Cận Duệ Ngôn cũng không ngờ anh ta vậy mà lại muốn xem thật, đây cũng không giống tác phong của Đoàn Cảnh Nghiêu. Cô ấy cố tình cười chế nhạo một tiếng. "Thật không biết anh còn có sở thích tra xét người khác cơ đấy?"

"Cứ cho là như vậy đi, Cận thị trưởng nói lời giữ lời, đừng để tôi nhìn không nổi em."

"Anh -----" Cận Duệ Ngôn khom lưng cầm điện thoại lên. "Được thôi, anh thích thì cứ xem."

Có những tin nhắn quan trọng cô ấy sẽ đọc xong rồi xóa đi, đây cũng là thói quen bao lâu nay của Cận Duệ Ngôn. Màn hình đã khôi phục lại bình thường, cô nhập lên đó chuỗi dây số 123456.

Điện thoại cứ như vậy mở ra, cả quá trình Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn chằm chằm không rời mắt, cảm thấy đúng thật là vừa bức vừa mắc cười.

Cận Duệ Ngôn quơ quơ điện thoại trước mặt anh ta, "Anh muốn xem cái gì?"

Đoàn Cảnh Nghiêu nhận lấy, mở wechat ra trước, trong đó có lượng thông tin chủ yếu. Cận Duệ Ngôn tựa lưng trên tủ đầu giường bên cạnh, dáng vẻ không chút chột dạ. "Nếu anh thấy được thứ gì liên quan đến cơ mật thì tốt nhất là cẩn thận cho tôi, một khi chúng bị lộ ra ngoài, khi đó đừng có trách tôi đuổi theo anh truy cứu trách nhiệm đến cùng."

"Em đang đe dọa dẫm tôi?"

"Ai dám chứ, chỉ là nhắc nhở anh một tiếng thôi."

Đoàn Cảnh Nghiêу đút một tay trong túi, "Vậy thì Cận Duệ Ngôn, tôi cũng nhắc nhở em một câu. Làm người không nên ở nơi quá cao, cẩn thận ngày nào đó sẽ té đau từ trên đó xuống."

"Nếu tôi thật sự té xuống, vậy xem như nguyện vọng của anh được hoàn thành rồi." Cận Duệ Ngôn vừa cầm khăn lau tóc vừa nhìn Đoàn Cảnh Nghiêу trượt màn hình xem lịch sử các cuộc trò chuyện của cô ấy.

Đầu ngón tay của người đàn ông lướt xuống, thấy được avatar của một người phụ nữ có chút quen mắt.

Cận Duệ Ngôn có không ít bạn bè, nhưng người có thể đến tầm khuất(*) thì không vượt quá ba người, mà người này chính là một trong ba người đó.

(*) bạn thân áy

Bởi vì tám chuyện với bạn thân nên bình thường cô ấy cũng sẽ không xóa đi, Cận Duệ Ngôn cũng chỉ nghĩ Đoàn Cảnh Nghiêу sẽ đọc những trò chuyện bàn giao công việc của mình, hoàn toàn không nghĩ đến anh ta sẽ tò mò trò chuyện của cô ấy với bạn bè.

Người bạn thân này biết Cận Duệ Ngôn bận rộn nên cũng không thường xuyên tìm cô ấy, chỉ là mỗi lần tán gẫu lượng từ sẽ không kém những người bạn bè bình thường.

Cô ấy cũng biết quan hệ của Cận Duệ Ngôn và Đoàn Cảnh Nghiêу, cũng sẽ không nghĩ đến chiếc điện thoại này sẽ rơi vào tay Đoàn Cảnh Nghiêу.

Bắt đầu cuộc trò chuyện bao giờ cũng rất bình thường, chỉ là hàn huyên mấy chuyện lặt vặt, hỏi gần đây bạn rộn vây có ăn cơm thường xuyên không, còn có khi nào rảnh rỗi hẹn nhau ăn một bữa.

Đoàn Cảnh Nghiêу chuyển sang trang tiếp theo, đề tài quả nhiên đã thay đổi.

Phụ nữ vốn yêu thích bát quái, huống hồ còn là bát quái với một nhân vật tầm cỡ Cận Duệ Ngôn sẽ càng khiến người ta quan tâm hơn.

Đề tài nhảy sang quan hệ vợ chồng của bọn họ, người bạn thân đó hỏi Cận Duệ Ngôn vì sao kết hôn lâu như vậy vẫn chưa sinh con, có phải là vì sinh hoạt vợ chồng mỗi tháng không đủ nhiều?

Cận Duệ Ngôn ở trước mặt người bạn thân này cũng không có chút nào kiêng kỵ.

Liền trả lời lại, ừ.

Người bạn thân đó đìen cuồng gửi tin nhắn trả lời. Cái gì? Không nhiều lần? Không phải là có câu đàm ông 30 như hổ đói sao? Đoàn tiên sinh nhà cậu nhìn qua giống như luôn bị nhịn đến nội thương, đàm ông nhịn nhiều không phải càng cường hahn hả?

Lúc đó Cận Duệ Ngôn không muốn tiếp tục đề tài này cho lắm, liền trực tiếp nói một câu kết thúc.

"Anh ta không thỏa mãn được tớ, cũng là ứng phó qua loa thôi."

Đoàn Cảnh Nghiêu không đọc tiếp nữa, anh ta xoay màn hình chuyển đến trước mặt Cận Duệ Ngôn.

Cuộc hội thoại cứ như vậy hiện lên trước mặt cô ấy, động tác lau tóc của Cận Duệ Ngôn hơi ngừng lại, trong mắt thoáng chốc phủ kín giật mình và lúng túng, cô ấy đã hoàn toàn không nhớ ra được mình đã từng nói như vậy.

Cận Duệ Ngôn khẽ nhắc môi, "Không phải, ý tôi không phải vậy."

"Tôi không nghĩ tới nhu cầu của Cận thị trưởng lại mãnh liệt vậy đấy. Đã vậy sao em không nói với tôi?"

"Không phải," Cận Duệ Ngôn có chút không biết giải thích làm sao, "Anh có thể thấy được mà, chỉ là vì tôi không muốn cậu ấy tiếp tục hỏi nên mới nói như vậy thôi."

"Vậy em có thể không trả lời cô ấy, hà có gì lại nói tôi thành như thế?"

"Được, lần sau tôi sẽ không như vậy nữa."

Cánh tay Đoàn Cảnh Nghiêu buông xuống, "Có chỗ nào tôi không thể thỏa mãn em? Hoặc là em nói cho tôi biết đi, có phải là một ngày đó chưa thể đủ với em?"

"Có thể dừng đê tài này lại được không?" Cận Duệ Ngôn giơ tay lên, làm động tác xin dừng.

"Đừng hòng!"

Huyệt thái dương không khỏi giật giật, Cận Duệ Ngôn cảm nhận được một loại dự cảm bất an cực kỳ mãnh liệt.

Trong quán lẩu shabu-shabu, Cố Tân Tân đã ăn no muôn chết, không những ăn sạch phần của mình mà đến phần của Cận Ngụ Đinh cũng quét sạch, một bàn cơm kho thịt cũng bị cô ăn hết.

Nhân viên phục vụ mang lên một bát cháo đậu đỏ, Cố Tân Tân múc một thìa bỗn vào miệng, vốn lúc đầu chỉ định nếm thử mùi vị, chỉ là không ngờ lại ngon đến lạ kỳ.

"Ăn ít thôi." Cận Ngụ Đinh sợ cô ăn no quá lát nữa lại ồn ào kêu khó chịu.

"Sẽ không sao." Cố Tân Tân ăn thêm hai thìa.

Cận Ngụ Đinh chuẩn bị tính tiền, Cố Tân Tân vội vàng hạ giọng nói với anh. "Thật sự không thể gói mang về hả?"

"Em đừng có ép tôi làm chuyện mắt mặt."

"Gói một phần thôi mà được rồi, tôi ăn còn chưa đủ, mang về trưa mai ăn ở công ty."

Cận Ngụ ĐÌnh khinh bỉ. "Nếu em muốn ăn thì mai tôi lại mang em qua đây."

"Không được đâu. Lịch trình ngày mai kín mít cả rồi, trong công ty có bếp với nồi nấu lẩu, chỉ không có nguyên liệu nhúng thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh chỉ chỉ một hàng chữ nhỏ trên bàn ăn. "Cầm mang ra ngoài, có thấy không?"

"Nhất định anh sẽ có cách."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn nhân viên phục vụ đứng cách đó không xa, chỉ có thể nói nguyên liệu nhúng không đủ, nhờ cô ấy mang cho thêm một phần.

Chờ đồ được mang lên, Cận Ngụ ĐÌnh nhân lúc người ta không để ý cầm chiếc cốc giấy dùng một lần ở bàn bên cạnh sau đó đổ toàn bộ nguyên liệu nhúng trên đĩa vào trong. Anh cẩn thận túm miệng cốc lại, lại bỏ vào túi áo com lê. Anh cũng là lần đầu tiên làm chuyện như vậy, kinh nghiệm không hề có, chỉ có thể hi vọng không bị người ta phát hiện ra.

Việc này nói ra nghe có vẻ hoang đường, nhưng anh vẫn làm.

***

Bát Bát: Bữa nay lại có chút việc bạn phải ra ngoài nên đăng sớm ^_!

Còn nữa, Trung Thu vui vẻ a <3 <3 <3

Yêu thương yêu thương: *-*-*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61: Ghen

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân có chút chột dạ nhìn chầm chằm túi Cận Ngụ ĐÌnh, tuy đúng là cô nói ra, cũng đúng là muồn Cận Ngụ ĐÌnh làm như vậy, nhưng cô không nghĩ tới anh sẽ lại nghe theo thật.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên cũng rất cẩn thận, dù sao trong túi tiền có chiếc cốc đó, ngộ nhỡ đụng phải cái gì đó rồi văng ra thì phải làm sao?

Quầy thu ngân ở dưới lầu, Cố Tân Tân cầm túi xách đi theo sau Cận Ngụ ĐÌnh.

Hai người đi đến trước quầy, nhân viên thu ngân lấy hóa đơn ra nhìn, "Chào ngài, tổng cộng là 386 đồng, ngài thanh toán bằng tiền mặt hay là....."

"Tiền mặt đi....."

Cận Ngụ ĐÌnh lấy từ ví tiền ra vài tờ giấy lớn, cũng không có ý định lấy lại tiền thừa, anh quay sang nháy mắt với Cố Tân Tân, "Đi thôi."

"Ù." Cố Tân Tân xoay người, cũng một lòng muốn chuồn lẹ.

Cận Ngụ ĐÌnh vừa mới đi lên hai bước đã bị một người nhân viên phục vụ cản lại, "Tiên sinh, chào ngài."

Cố Tân Tân trong lòng lộp bộp hai tiếng, sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh không đổi. Không hổ là người có máu mặt, so với cô vẫn có tiền đồ hơn nhiều. "Chuyện gì?"

"Thú trong túi của ngài có thể lấy ra được không ạ?" Người mở miệng là một cậu thanh niên, còn có một cô gái trốn sau lưng cậu ta. Cố Tân Tân nhìn cô ấy, nhận ra cô gái này chính là người đã mang thức ăn lên cho bọn họ.

Xem ra là cô gái này da mặt mỏng nên bất đắc dĩ phải tìm đồng nghiệp đến.

"Trong túi tôi? Có đồ gì sao?" Cận Ngụ ĐÌnh hỏi ngược lại.

Cố Tân Tân không ngờ lại bị phát hiện, càng không ngờ được đối phương sẽ hỏi thẳng ra như vậy, bọn họ không biết như vậy sẽ lúng túng đến thế nào à?

Cô đỏ mặt đứng đó không biết làm sao, chẳng lẽ cầm chút nguyên liệu nhúng về cũng không được?

"Phần nguyên liệu nhúng mang lên cuối cùng đã bị ngài gói lại mang về. Tiên sinh, thật ngại quá, quy định chỗ này của chúng tôi là không được mang đồ ra ngoài, ngài xem....." Nhân viên phục vụ cũng sợ đắc tội với hai người, nên nói chuyện cũng tận lực cẩn thận. Cố Tân Tân nghe được đối phương nói thẳng tuột như vậy liền biết trò lén lút của hai người đã không thể tránh được ánh mắt của người khác nữa rồi.

Cô nhìn ra bốn hướng, dưới lâu ngồi đầy người, đã bắt đầu có người nhìn qua bên này hóng chuyện.

Đối phương cũng đã nói đến vậy, Cận Ngụ ĐÌnh muốn tiếp tục làm bộ nghe không hiểu cũng khó mà làm được.

"Cậu xem lại một chút, một phần nguyên liệu nhúng này bao nhiêu tiền tôi có thể trả gấp mười lần, trăm lần cũng được."

Xã hội này, chắc không đến nỗi có chuyện gì mà tiền không thể giải quyết được nhỉ?

Không nghĩ đến nhân viên kia vậy mà lại cực kỳ bướng bỉnh. "Thật ngai quá, ông chủ của chúng tôi cực kỳ quy tắc, không để nguyên liệu nhúng mang ra ngoài cũng là vì lo ngại chuyện cạnh tranh cùng ngành. Dù sao đây cũng là bí chế, nếu ngay cả điểm đặc biệt này cũng bị mất thì lúc đó....."

Cố Tân Tân nghe vậy, vội vàng xen vào giữa. "Chúng tôi không phải người cùng nghề, chỉ là muốn mang về nhà ăn thôi."

"Thật sự xin lỗi, không thể."

Có lẽ từ lúc sinh ra đến nay Cận Ngụ Đinh chưa từng gặp phải chuyện này, cuối cùng anh cũng có thể cảm nhận được câu nói kia, hận không thể đào ra một cái khe dưới chân, sau đó cùng kéo Cố Tân Tân chui vào trong.

Cố Tân Tân biết anh lúng túng, cô tiến lên trước thương lượng. "Vị này chính là Cửu gia của Lục Thành đó, không thể nể mặt hả?"

Cận Ngụ Đinh nghe vậy, lập tức hung hăng lườm cô một cái, đây là chê anh còn chưa đủ mất mặt phải không?

Mà cô hiện tại cũng không chú ý được nhiều như vậy, dù sao cái tên Cửu gia này hữu dụng vô cùng, đi đến đâu cũng đều sẽ khiến người ta e sợ. Dù sao như thế này cũng hơn là bị người ta nhìn chằm chằm, sau đó lại ngay trước mắt bao nhiêu người rút trả chiếc cốc dùng một lần đó phải không?

Hai người nhân viên phục vụ nhìn nhau, vẫn là người đứng trước kia lên tiếng. "Thật ngai quá, ông chủ của chúng tôi là người Đài Loan, lại mới đến không lâu nên chưa quá quen thuộc với Lục Thành....."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cắn răng, đưa tay vào túi com lê, tầm mắt Cố Tân Tân dịch chuyển theo. Bộ trang phục trên người anh dù nói khiêm tốn nhất cũng phải mẩy vạn, đây là mức tối thiểu, vì còn có khả năng mắt cô vụng về không thể nhìn ra giá trị thực sự của nó. Cô nhìn theo tay Cận Ngụ ĐÌnh xỏ vào chiếc túi, viền may là những sợi kim tuyến màu bạc, cũng là điểm nhấn của mẫu thiết kế này. Chỉ là Cố Tân Tân còn chưa kịp nhìn kỹ, Cận Ngụ ĐÌnh đã lấy chiếc cốc giấy dùng một lần ra rồi đặt lên quầy thu ngân.

Nhân viên phục vụ kia khom lưng, "Cám ơn ngài đã hợp tác."

Cận Ngụ ĐÌnh không nói thêm một lời, xoay người đi ra ngoài.

Anh đúng là không ném nỗi cái mặt này.

Cố Tân Tân nhìn thấy những người kia đều ném ánh mắt về phía cô, bọn họ suy nghĩ một chút liền biết chuyện lén lấy nguyên liệu nhúng tám phần là từ cô mà ra, bằng không một người đàn ông vừa nhìn qua đã biết thân phận đại tôn quý như thế làm sao lại có thể.....

Nhưng Cố Tân Tân cũng muốn mặt mũi nha, lại nói nguyên liệu nhúng này cũng không phải do cô lấy.

Cô vừa đi ra ngoài vừa nói. "Ai da, sao trong túi anh lại có chiếc cốc dùng một lần đó thê? Anh bỏ vào bao giờ vậy?"

Cô chạy ra cửa, nhanh chóng đẩy cửa bước ra ngoài.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh xe, sắc mặt âm trầm chờ cô. Cố Tân Tân đi lên mấy bước, thấy Khổng Thành và tài xế đã ở trong xe chờ bọn họ.

Người đàn ông không nói một lời nào, mở cửa xe.

Cố Tân Tân thấy vẻ mặt khó coi của anh thì lên tiếng. "Tôi tự mình gọi xe về."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trong xe liếc cô một cái. "Lên xe,"

Cô khom lưng ngồi xuống bên cạnh anh, đóng cửa xe lại. Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn cửa tiệm kia, "Khổng Thành, cậu trở về tra một chút xem nhà hàng này đã nhập vào hội hay vẫn là đơn độc kinh doanh?"

"Cửu gia, ngài muốn làm gì?"

"Mở một cửa hàng nho nhỏ cũng không mất bao nhiêu tiền."

Cố Tân Tân ngồi bên cạnh không khỏi cảm thán, "Cửu gia, anh đừng quên mình là người sống yên tĩnh qua ngày nha, không lẽ giờ lại muốn xuất sơn làm tổng giám đốc bá đạo lại thù dai hả? Tùy tiện liền muốn mở một nhà hàng, có phải có chút máu chó không?"

"Tôi chỉ hỏi em một câu, lần sau nếu còn muốn ăn thì em còn mặt mũi nào đi vào đây không?"

Cố Tân Tân nhắc môi, chỉ là lời chưa kịp ra khỏi miệng đã nuốt trở lại.

Cô có mặt mũi đi vào nha, cửa tiệm kia một ngày có bao nhiêu khách chứ, ai nhớ được mặt cô? Lại nói, người lén lút lấy nguyên liệu nhúng cũng không phải cô, sao cô phải sợ.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn ra ngoài cửa sổ, Khổng Thành không biết chuyện gì vừa mới xảy ra. Cố Tân Tân nhồm người dậy nghiêng về phía trước, đến gần ghế cạnh tài xế rồi nói. "Khổng Thành, anh không thấy bộ dạng vừa rồi của Cận Ngụ ĐÌnh, thật sự rất mắc cười."

Bắp chân bị đá một cái, Cố Tân Tân vội vàng dùng tay xoa xoa, "Khổng Thành không phải người của anh hả, nói cho anh ta biết cũng có làm sao."

"Em dám nói thêm một chữ thử xem?"

Cố Tân Tân liền lập tức tiếp tục, "Tôi nói với anh....."

Khổng Thành rất thức thời bịt tai. "Tôi không nghe, cô không cần phải nói."

"Hừ, nhạt nhẽo." Cố Tân Tân đưa người về.

Chiếc xe đi thẳng về phía trước, mãi đến khi đến trước cửa nhà Cố Tân Tân vẫn không thấy Cận Ngụ ĐÌnh nói thêm một câu.

Cô đẩy cửa xe chuẩn bị vào trong, Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn, đi theo cô xuống xe.

Cố Tân Tân nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn anh, "Tôi tự vào được."

"Tôi đưa em đi."

"Không cần, tôi tự vào được rồi." Cố Tân Tân không lập tức đi vào, Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay lên chạm nhẹ đến khóe miệng cô khiến Cố Tân Tân phải nghiêng đầu qua một bên khác.

"Miệng em kìa." Ngón tay cái của anh khẽ chà khóe miệng cô, Cố Tân Tân vội vàng đưa mu bàn tay lên lau loạn.

"Chuyện giám định tôi thấy sẽ rất phiền phức đấy."

"Không cần em phải quan tâm, em chăm sóc mình cho tốt là được."

"Vậy thì tốt." Cố Tân Tân nhích chân. "Tôi đi đây."

"Ừ."

Cô xoay người đi vào trong, thân ảnh thon gầy rất nhanh hòa vào bóng đêm. Cận Ngụ ĐÌnh thả tầm mắt ra xa, nếu lúc này là anh và cô cùng nhau trở về, lại là về nhà của bọn họ thì tốt biết bao?

Trước đây anh chưa bao giờ quý trọng những tháng ngày như vậy, thế nên hiện tại nó đã trở thành thứ mà anh mong cũng không được.

Ngày hôm sau.

Đoàn Cảnh Nghiêu xã giao xong, rời khỏi nhà hàng, chiếc xe chỉ vừa mới ra đường lớn tài xế đã đạp phanh thăng gấp, trợ lý ngồi bên cạnh vội vàng đưa tay ra chắn cho anh ta khỏi bị theo quán tính đập về phía trước.

"Xảy ra chuyện gì?" Chờ đến khi chiếc xe dừng lại, trợ lý lên tiếng, giọng điệu nghiêm túc.

Tài xế cũng bị giật mình, chỉ chiếc xe đột nhiên xuất hiện ở phía trước, "Bỗng nhiên xông tới, cũng không biết là ai."

Lời vừa dứt Đoàn Cảnh Nghiêu đã nhìn thấy một người phụ nữ từ trên xe bước xuống, đổi phương bước nhanh về phía này. Anh ta hạ cửa xe xuống, lại là cái vị Dương tiểu thư kia.

Đoàn Cảnh Nghiêu có chút không vui. "Sao thế, Dương tiểu thư đây là muốn cùng tôi đồng quy vu tận?"

Dương tiểu thư đi đến cạnh xe anh ta, liếc nhìn vào bên trong, không thấy Cận Duệ Ngôn. Cô ta đặt hai tay lên cửa xe, hơi khom lưng xuống. "Cảnh Nghiêu, em gặp chút phiền phức."

"Gặp phiền phức thì tìm người trong nhà giúp đỡ, sao lại đến tìm tôi?"

"Chuyện này e là chỉ có anh đứng ra mới hữu dụng."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhắc mi mắt liếc cô ta một cái, "Dương tiểu thư, sao tôi lại phải giúp cô? Như vậy tôi được lợi gì?"

"Em cũng là bị liên lụy mà thôi. Em có mở một thẩm mỹ viện, mà với vòng quan hệ này của em thì chuyện làm ăn dĩ nhiên sẽ không tệ, đương nhiên, trong đó cũng bao gồm cả một ít tiểu phẫu chỉnh hình....."

Đoàn Cảnh Nghiêу nhẹ nhàng ngắt lời cô ta. "Tôi không có hứng thú nghe chuyện làm ăn của cô, phương diện làm đẹp kiểu này tôi cũng không hiểu, nếu chuyện làm ăn không tệ thì có phải là tôi cần chúc mừng cô một tiếng không?"

"Trước ngày hôm qua vốn rất tốt đẹp, nhưng hôm nay mới sáng sớm đã có người của mấy cơ quan liên quan xuống kiểm tra. Những giấy phép cần thiết em đều đã trình ra đầy đủ, nhưng anh cũng biết chuyện tiểu phẫu chỉnh hình đều sẽ ít nhiều dính đến những khía cạnh khác nữa. Em thật vất vả mới đuổi được họ đi, nhưng không ngờ vừa rồi có không ít khách quen của em nhìn thấy một màn đó, liền lập tức cho là thẩm mỹ viện của em có vấn đề, cứ theo đà này chính là muốn em đóng cửa mà."

Ánh mắt Đoàn Cảnh Nghiêу cố định trên khuôn mặt của người phụ nữ, mà vị Dương tiểu thư này càng nói càng hoảng hốt. Cô ta từ bỏ tất cả ở nước ngoài về nước lập nghiệp, muốn một lần công thành danh toại, lại không nghĩ rằng vừa mới cất bước đã bị người ta làm khó dễ.

"Dương tiểu thư, cô chạy đến đây làm gì? Không lẽ cô cho rằng những người kia là tôi phái đến?"

"Cảnh Nghiêу, anh việc gì phải giả vờ không biết, dù có là thật không biết thì em cũng đã nói tới nước này rồi anh không thể nào chưa đoán ra chứ. Ở Lục Thành còn ai có cái quyền lợi này nữa? Nếu như mỗi ngày Cận thị trưởng đều cho người đến thanh tra, toàn bộ vốn liếng của em sợ là bỏ sông bỏ bể rồi."

Ý cười nơi khóe miệng của Đoàn Cảnh Nghiêу đã không thể kìm nén lại được nữa, nhưng ngoài miệng vẫn nói. "Cận thị trưởng luôn công tư phân minh, cô ấy không thể làm loại chuyện đó."

"Vậy anh giải thích chuyện ngày hôm nay như thế nào đây? Tôi qua em cũng chỉ mới nói ra vài câu, hôm nay liền có phiền phức tìm đến tận cửa. Ngoại trừ Cận thị trưởng em thật sự không thể nghĩ đến ai khác."

Đoàn Cảnh Nghiêу nhẹ nhàng co một chân dài lên. "Cô cảm thấy là cô ấy cố ý trả thù?"

"Cô ấy cho người đến kiểm tra em, đối với người khác cũng là một chuyện bình thường, dù sao nghề này của em đúng là có chút nhạy cảm. Nhưng một ngày cô ấy lại cho người ta đến kiểm tra mấy lần, chẳng lẽ còn không phải là vì anh?"

Đoàn Cảnh Nghiêу rốt cuộc không nhịn được bật cười, lời còn chưa ra khỏi miệng, tiếng cười đã vang vọng.

"Cô đúng là quá đề cao tôi rồi, lời nói của tôi ở trước mặt Cận thị trưởng cũng không có sức nặng gì cả. Thật ngại quá, không giúp được gì cho cô."

"Anh thử giải thích với cô ấy một chút, nói chúng ta không có quan hệ gì cả, xin cô ấy hãy giơ cao đánh khẽ."

Đoàn Cảnh Nghiêу khẽ lắc đầu, "Phụ nữ thực sự rất dễ trở mặt, hôm qua nếu cô không nói như vậy thì hôm nay cũng đâu gấp phải chuyện phiền toái này."

"Em cứ nghĩ là Cận thị trưởng đại nhân đại lượng sẽ không để tâm những câu nói kia."

"Dù sao thì cũng vẫn là phụ nữ."

Dương tiểu thư cũng không chú ý được nhiều như vậy, "Cảnh Nghiêу, anh thử thương lượng với cô ấy một câu không được sao? Tất cả tiền của em đều đã bỏ vào đó, không thể thành dã tràng xe cát như vậy được."

Đoàn Cảnh Nghiêu đặt một tay lên cửa xe, "Từ giờ tránh xa tôi một chút là được rồi, nhìn thấy cô ấy cũng cố mà giữ khoảng cách."

Nói xong lời này, cửa xe cũng chậm rãi kéo lên.

Tài xế khởi động xe, Đoàn Cảnh Nghiêu lén tiếng dặn dò, "Đến văn phòng của cô ấy một chuyến."

"Vâng."

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra tác phẩm này là của Cận Duệ Ngôn.

Đến nơi vừa vặn vào giờ nghỉ trưa của Cận Duệ Ngôn, thư ký ngăn Đoàn Cảnh Nghiêu ngoài cửa. "Cận thị trưởng nói ngài ấy rất mệt, muốn chợp mắt một chút, ai cũng không được quấy rầy."

"Tôi cũng không được?"

"Tôi thấy tâm trạng của ngài ấy hôm nay không tốt cho lắng, chỉ bằng....."

Đoàn Cảnh Nghiêu không để ý lắng, trực tiếp mở cửa đi vào. Thư ký không cản được anh ta, vừa muốn đi vào theo thì bị Đoàn Cảnh Nghiêu đóng cửa lại chặn bên ngoài rồi.

Cận Duệ Ngôn nghe được tiếng đóng cửa, cơ thể đang nằm trên ghế sô pha hơi nhúc nhích sau đó ngồi dậy, vén chiếc chăn len đặt sang bên cạnh, "Sao anh lại đến đây?"

"Sao thế? Hiếm thấy em nghỉ trưa, là vì tối qua quá mệt mỏi hả?"
(Bát Bát: ai kêu mọi người chê H ít, giờ má trực tiếp cắt luôn rồi đây này:))))

Cận Duệ Ngôn dứt khoát không thèm chấp đền anh ta, người đàn ông tiến lên, ngồi xuống đối diện cô ấy. "Tôi vừa mới đi ăn cơm, tiện đường rẽ vào đây."

Cận Duệ Ngôn hơi lùi về sau, dùng tay vỗ mặt, "Anh qua đây nhiều quá cũng không tốt, sau này chú ý một chút."

"Em càng ngày càng cao giá rồi ha, chỗ này từ bao giờ mà đến cả người nhà như tôi cũng không được vào nữa?"

"Anh không sợ bị người ta nói ra nói vào sao."

Đoàn Cảnh Nghiêu chăm chú quan sát khuôn mặt nhỏ của Cận Duệ Ngôn, khẽ cười thành tiếng. "Không phải là em cũng không quan tâm sao?"

"Tôi không giống anh."

Cận Duệ Ngôn nói xong, cầm cốc nước trên bàn uống một ngụm.

"Em cho người đến kiểm tra thẩm mỹ viện của Dương tiểu thư, còn liên tục soát đi soát lại nhiều lần, em không sợ Dương tiểu thư đó nói em làm việc không công tư phân minh hả?"

Cận Duệ Ngôn khẽ nhíu mày. "Sao vậy, nhanh như vậy đã cáo trạng với anh rồi?"

"Không phải là cáo trạng, mà là tôi xin tha."

Cận Duệ Ngôn nhẹ nhàng ngắt lời anh ta. "Cũng chỉ là làm việc công theo thông lệ thôi. Gần đây những phòng khám tư và thẩm mỹ viện quá loạn, cũng nhận được không ít tố cáo, tôi cho người để mắt hơn một chút cũng là chuyện bình thường."

Khóe mắt đuôi lông mày của Đoàn Cảnh Nghiêu đều là ý cười, ánh mắt trước sau đều cố định trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cận Duệ Ngôn, "Sớm không làm muộn không làm lại nhầm đúng lúc này đi điều tra. Tra ai không tra, lại nhất định phải là khai đao với vị Dương tiểu thư đó. Duệ Ngôn, em như vậy có chút không bình thường đấy."

Cận Duệ Ngôn đón lấy ánh mắt của anh ta. "Anh không cam lòng đến vậy hả, sợ tôi động đến cô ta?"

"Không liên quan gì đến tôi nha, tôi chỉ đến đây xem kịch vui thôi."

Cận Duệ Ngôn hơi biến sắc, "Trò hay? Chuyện này có chỗ nào đùa vui?"

"Em yên tâm, tôi và vị Dương tiểu thư đó chẳng có gì cả, hôm qua chỉ là ngẫu nhiên chạm mặt mà thôi."

Cốc nước trong tay Cận Duệ Ngôn hơi rung. "Anh và cô ta thế nào tôi không quan tâm, cho người kiểm tra cô ta cũng là chuyện công, anh đừng hiểu lầm."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn bộ dạng mạnh miệng này của cô ấy, cảm thấy chơi cũng vui lắm, "Em không sợ người khác nói em lấy việc công trả thù riêng hả?"

"Tôi làm việc ngay thẳng, ai dám nói tôi?"

Người đàn ông nhẹ nhàng thả đôi chân dài, "Rồi rồi rồi, Cận thị trưởng một lòng suy nghĩ vì dân, Dương tiểu thư đó chỉ là trùng hợp đụng phải mà thôi."

"Đoàn Cảnh Nghiêu, anh tưởng bở quá rồi đấy."

"Được thôi, em nói sao thì là như vậy đi."

Cận Duệ Ngôn đứng lên, quay lại bàn làm việc. "Đừng có làm phiền tôi xử lý công việc, anh về đi."

"Em làm việc của em, tôi ngồi đây làm việc của tôi, vậy không được hả?"

"Không được, tôi còn phải đi họp ngay bây giờ, đi nhanh đi."

Cô ấy không hề khách khí liên tiếp hạ lệnh đuổi khách, tuy là Đoàn Cảnh Nghiêu tức giận nhưng cuối cùng vẫn phải đứng dậy.

Đi ra khỏi văn phòng, tiến vào trong thang máy, vừa bước ra được vài bước thì Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn thấy thư ký của Cận Duệ Ngôn đứng cách đó không xa.

Người đàn ông nhanh chân tiến lên, thư ký quay đầu lại nhìn anh ta, "Đoàn tiên sinh."

"Cô đứng đây làm gì?"

"Có người gọi điện nói là Cận thị trưởng có bưu kiện, tôi không yên tâm nên xuống đây xem."

"Không phải tất cả bưu kiện đều có người phụ trách nhận sao?"

"Vâng, nhưng bưu kiện này không có tên người ký gửi, tôi cảm thấy không bình thường nên nghĩ tự mình xuống kiểm tra."

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì một người nhân viên chuyển phát nhanh đã ôm một thùng giấy bước nhanh tới, thư ký muộn đưa tay ra tiếp, Đoàn Cảnh Nghiêu đã kéo cô ấy lại, hướng về phía nhân viên chuyển phát nhanh kia nói. "Đặt xuống đất đi."

"Vâng."

Đoàn Cảnh Nghiêu nói trợ lý đi lấy dao rọc giấy đến, còn thư ký của Cận Duệ Ngôn đứng đó ký nhận hàng, Đoàn Cảnh Nghiêu chăm chú quan sát nhân viên chuyển hàng kia.

"Người này có thể tin được không?"

"Tin được."

Đoàn Cảnh Nghiêu ra hiệu cho trợ lý rạch lớp băng dính ra, dao rọc giấy lướt nhẹ một đường, thùng giấy nhanh chóng được mở ra.

Thư ký tiến lên hai bước, vừa nhìn vào thứ đồ trong thùng liền sợ hãi thét lên một tiếng, thân thể cùng lùi về sau hai bước. Đoàn Cảnh Nghiêu nhanh chóng đá chiếc thùng giấy ra xa, trên khuôn mặt tuấn lăng trong phút chốc phủ kín phẫn nộ.

***

Bát Bát: Thật ra ta có chuyện này có lẽ nhiều nàng sẽ thấy ta nói nhiều đến mức có chút quen tai luôn rồi (hình như ta bắt đầu nói vậy từ lúc bắt đầu dịch bộ này hơ hơ), cơ mà ta thật sự khâm phục mấy nàng theo được tới tận đây đây haha. Nên nếu có ai bỏ thì ta cũng không nói gì đâu, chỉ xin mọi người đừng cmt nặng lời mắng ta (bonus Tu Tu nếu có thể:3) là được rồi, có gì tìm má Yêu a kkkkk

P/s: Thú nhận là mấy ngày nay động lực giúp ta dịch bộ truyện này là cặp Ngôn tỷ x Nghiêu ca. Tuy Tân Cửu mới là con nuôi chính thức, nhưng đúng là ta có chút không chịu được tình trạng hiện tại của hai đứa nó, mỗi lần dịch đến đoạn của hai đứa nó là phải đọc mấy chương Ma đạo tổ sư lấy sức:3 (Ta thè ta không có tính lăng xê truyện đam, ta chỉ đang kể chuyện vậy thôi:))))))

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Cho Em Một Niềm Vui Bất Ngờ

Dịch: CP88

***

"Á -----"

Thư ký sợ hãi ngồi bệt trên mặt đất, hai tay che mắt.

Đoàn Cảnh Nghiêu ngay lập tức hồi thần, chỉ tên nhân viên chuyển phát nhanh kia. "Đè anh ta lại!"

Trợ lý đứng bên cạnh bước lên hai bước, đè nhân viên giao hàng cũng bị dọa sợ tái mét mặt xuống đất.

Nửa giờ sau, thư ký vội vàng gõ cửa phòng làm việc của Cận Duệ Ngôn.

Cận Duệ Ngôn đang chuẩn bị đi ra ngoài, một tay vắt áo khoác, một tay kia cầm điện thoại, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của thư ký, "Xảy ra chuyện gì?"

Thư ký đi đến trước bàn làm việc. "Vừa rồi không biết có ai gửi chuyển phát nhanh đe dọa đến, Đoàn tiên sinh mang nhân viên chuyển phát nhanh kia đi rồi."

"Sao lại thế?"

"Tôi..... Tôi không dám nhìn kỹ, hình như là động vật gì đó, trong thùng giấy lót một lớp túi plastic, bên trên là một tấm lông trắng đều

là máu, còn là bị..... bị lột ra."

Nét mặt Cận Duệ Ngôn cũng hơi nghiêm túc, "Dù có đúng là vậy thì cũng không thể là nhân viên giao hàng đó mang đến được."

"Bộ dạng của Đoàn tiên sinh lúc đó thật sự rất dọa người, không nói một lời liền mang người đi."

Cận Duệ Ngôn rất nhanh đã trán tĩnh lại, "Anh ta hẳn thương như vậy làm gì? Những chuyện như vậy dù bây giờ không xảy ra thì sau này cũng sẽ có, tôi bị người ta uy hiếp cũng không phải lần một lần hai."

"Cận thị trưởng, lúc đó ngài không ở đó nên không biết, dù tôi đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng lúc nhìn thấy vẫn bị dọa sợ gần chết."

Cận Duệ Ngôn cười lạnh. "Nếu có gan thì trực tiếp mang người chết tới đây, chỉ là chó mèo vô hại lại tưởng có thể dọa được tôi sao."

"Ngài....." Trái tim đáng thương của thư ký hiện tại còn đang đập thình thịch, "Làm sao bây giờ?"

"Cho người đi tìm một cửa hàng thú cưng rồi mang xác chết bị đưa tới đi hỏa táng đi, tiền tôi sẽ bồi." Cận Duệ Ngôn nói tới đây, đáy mắt đã hơi sẫm lại, "Dù sao đó cũng là một sinh mệnh còn sống sờ sờ, lại vì tôi mà chết."

"Vâng."

Cận Duệ Ngôn đi ra ngoài hai bước, đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì đó, "Đừng để anh ta làm loạn, kêu anh ta thả người nhân viên giao hàng kia ra trước đã."

"Tôi cũng đã nói vậy rồi, nhưng Đoàn tiên sinh không có nghe lọt."

Cận Duệ Ngôn vừa đi vừa gọi cho Đoàn Cảnh Nghiêu, nhưng trước sau đều không có người nhận máy.

"Ngài đi trước đi, tôi sẽ tiếp tục liên lạc với Đoàn tiên sinh."

Cận Duệ Ngôn thấy cũng không còn nhiều thời gian, gật đầu nói, "Được, nhất định phải làm cho anh ta thả người ra, đừng vì kích động mà chuyện bé xé ra to."

"Được."

Cận Duệ Ngôn kết thúc buổi họp ra ngoài, thư ký chờ ngay ngoài cửa.

Cỗ họng cô ấy hơi khô, uống một hớp nước thư ký đưa cho, "Thế nào rồi?"

Thư ký khó xử lắc đầu, "Điện thoại vẫn không có ai tiếp."

"Tôi về trước." Cận Duệ Ngôn không yên lòng, đến văn phòng cũng không quay lại liền trực tiếp đi ra ngoài.

Về đến nhà vẫn không thấy bóng dáng Đoàn Cảnh Nghiêu đâu, gọi điện thoại cũng không có ai nhận, Cận Duệ Ngôn sốt ruột đi đi lại trong phòng khách.

Mãi đến lúc chập tối, ngoài cửa mới có động tĩnh truyền đến, Cận Duệ Ngôn ném gói ôm trong tay ra đứng dậy, nhìn thấy Đoàn Cảnh Nghiêu đi vào.

Cô ấy bước nhanh về phía trước, ngũ khí mang theo lo lắng. "Người đâu?"

"Làm sao thế?"

"Chuyện này không liên quan gì đến nhân viên giao hàng, anh không có làm gì anh ta đấy chứ?" Cận Duệ Ngôn quan sát sắc mặt của Đoàn Cảnh Nghiêu.

"Sao không thấy em hỏi tôi có gặp nguy hiểm, có bị người ta làm gì không?" Đoàn Cảnh Nghiêu lướt qua cô ấy, đi lên lầu.

Cận Duệ Ngôn đi sau anh ta, vào đến tận phòng ngủ mà Đoàn Cảnh Nghiêu vẫn không nói một lời, Cận Duệ Ngôn không khỏi bồn chồn. "Nếu anh thật sự làm gì đó nhân viên giao hàng kia thì chuyện này sẽ bị làm lớn đây. Kẻ sau lưng kia nhất định đang nhìn chằm chằm chúng ta, ngộ nhỡ người kia xảy ra chuyện gì, hắn ta sẽ lập tức mượn cơ hội này gây sóng gió."

Đoàn Cảnh Nghiêu giống như không nghe vào lời của cô ấy, Cận Duệ Ngôn vẫn tiếp tục kéo tay anh ta lại, trong lời nói đã không kìm chế được mang theo phẫn nộ. "Không phải là anh cố ý đẩy chứ? Đoàn Cảnh Nghiêu, có phải vì thật khó khăn mới tìm được cơ hội này nên anh mới không chút do dự bỏ đá xuống giếng như vậy không hả?"

Người đàn ông đột nhiên hất tay cô ấy ra, Đoàn Cảnh Nghiêu xoay người, ánh mắt chiết lấy Cận Duệ Ngôn không tha, "Em cho là tôi muốn hại em?"

"Tôi đang nghiêm túc hỏi anh, người giao hàng kia đâu?"

"Tôi tìm người đánh cho anh ta một trận, đánh cho không nhận ra nỗi cha mẹ anh ta mới nhận tội, nói là nhận tiền của người khác. Thông tin người gửi trên thùng giấy đó một chữ cũng không có, tôi không hỏi anh ta thì có thể hỏi ai?"

Chuyện đã đến nước này rồi, Cận Duệ Ngôn trở lại bình tĩnh đến thần kỳ, "Vậy anh có hỏi ra được gì nữa không? Anh ta cùng lăm cững chỉ có thể nói cho anh biết là người khác sai khiến, ngoài ra không biết gì nữa hết, anh hè tắt phải dâng nhược điểm của chúng ta ra cho đối phương như vậy?"

"Vậy theo ý của em, chính là tôi phải cung kính trả anh ta về nhà?"

"Bây giờ anh tùy tiện đánh người, ngộ nhỡ tạo cơ hội cho đối phương bày trò thì chúng ta phải làm sao?"

Sắc mặt Đoàn Cảnh Nghiêu hơi thay đổi, khéo miệng hơi co lại, lạnh lùng chuyển tầm mắt sang chỗ khác. "Tôi thì có gì phải sợ? Tôi hại người cũng không phải lần đầu tiên, em đừng có quên lần kia chính là tự tay em giăng bẫy tôi."

Cận Duệ Ngôn nhất thời bị anh ta làm cho nghẹn họng, hàm răng cắn chặt, "Đoàn Cảnh Nghiêu, có phải vì lúc trước tôi hãm hại anh nên bây giờ anh mới đáp trả tôi chút phiền phức này?"

Đáy mắt người đàn ông tích tụ sóng ngầm, anh ta hung hăng nhìn cô ấy, "Em có biết trong đó có thứ gì không? Đây không đơn giản chỉ là uy hiếp, nói không chừng đối phương chính là muốn mạng em!"

"Dù là như vậy thì thế nào? Sau lưng có bao nhiêu người mong chờ tôi chết đi? Lẽ nào anh nghĩ tôi để tâm mấy chuyện đó sao?"

"Em không để tâm, tôi để tâm!" Đoàn Cảnh Nghiêu nói xong lời này, đột nhiên đẩy vai Cận Duệ Ngôn ra đi về phía trước. Cận Duệ Ngôn ngó người, lại nghe được giọng nói của người đàn ông truyền vào trong tai. "Em vậy mà lại không nghĩ tới, nếu như có một ngày em biến thành cái bộ dạng kia....."

Anh ta nói đến đây, giọng nói đã có chút run rẩy, Đoàn Cảnh Nghiêu xoay người nhìn cô ấy, Cận Duệ Ngôn cứ như vậy thụ động đón lấy ánh mắt của anh ta.

"Tôi biến thành bộ dạng gì cơ?"

Đến tận bây giờ anh ta vẫn còn sợ hãi, nghĩ cũng không dám nghĩ. "Tôi là chồng em, vì sao em lại không thể tin tôi một lần? Đến bây giờ rồi em còn nghĩ tôi sẽ bỏ đá xuống giếng sao? Dù chuyện tôi đánh người bị lộ ra thì tôi cũng đảm bảo sẽ không để chuyện đó ảnh hưởng đến em, em yên tâm đi."

Cận Duệ Ngôn khẽ nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng cảm nhận được một trận chua xót trước nay chưa từng có, lời đến bên môi cũng bị cô ấy hung hăng nuốt vào trong. Cận Duệ Ngôn cũng không biết cô ấy còn có thể nói gì.

Buổi tối.

Cố Tân Tân và Thương Lục ngồi ăn cơm tối, Cố Tân Tân mang cho Thương Lục cốc nước trái cây, cô ấy vội vàng nhận lấy, "Cám ơn."

"Hôm đó lúc Cận Hàn Thanh đến lục soát, nói nếu em gặp chị thì nhất định phải chuyển cho chị một câu."

"Nói gì?"

"Anh ta nói, anh ta và những người phụ nữ kia không có gì hết, trong hai năm chị phát điên anh ta chưa bao giờ chạm vào một ai khác. Anh ta chỉ là giận chị, hận chị, có một số việc anh ta muốn gắp mặt giải thích rõ ràng với chị."

Thương Lục nhếch miệng, khẽ nhấp một hớp, "Cô có tin không?"

"Em..... em không biết, dù sao thì em cũng không quá hiểu rõ anh ta."

Thương Lục không dấu vết giương nhẹ khóe miệng. "Tôi hiểu anh ta rất rõ, nhưng tôi cũng không tin tưởng lời của anh ta."

Bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa, người giúp việc đi ra, nhìn qua màn hình thấy được người đứng bên ngoài.

"Tu phu nhân." Người giúp việc có chút do dự nhìn về phía Cố Tân Tân.

Cô đặt đũa xuống đi ra, thấy được Cận Ngụ Đinh, cô không mở cửa ngay mà nhẹ giọng hỏi. "Đã trễ thế này rồi, còn có chuyện gì

không?"

"Kết quả báo cáo giám định có rồi." Trên mặt Cận Ngụ ĐÌnh không có biểu cảm gì lớn, không nhìn ra là vui hay buồn. Cố Tân Tân nghe vậy, tay đặt trên nắm cửa, mở ra.

Cận Ngụ ĐÌnh tự nhiên như vào nhà mình, anh bước nhanh vào trong, thấy được Thương Lục ngồi trên bàn ăn.

Thương Lục vội vàng đứng dậy, "Kết quả thế nào rồi?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn về phía cô ấy khẽ cười, "Không sao, đương nhiên sẽ không tra ra được em."

"Anh đổi được sang tóc của tôi rồi à?" Cố Tân Tân nghe được lời đó của anh, giọng nói đã nhẹ nhõm hơn nhiều.

Người đàn ông đặt một tay lên ghế dựa, khẽ gật đầu với cô, "Ngoại trừ quá trình ban đầu thì kết quả đều là điều em muốn."

"Quá tốt rồi." Trái tim lơ lửng của Cố Tân Tân cuối cùng cũng coi như được thả xuống. "Từ giờ anh ta sẽ không thể tiếp tục tìm chúng ta gây phiền toái nữa."

Tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh rời xuống bàn ăn, tuy là chỉ có hai người nhưng thức ăn rất phong phú, từ món mặn đến nước canh, mỗi đĩa thức ăn cũng được chuẩn bị kỹ lưỡng vô cùng. Anh kéo ghế ngồi xuống. "Tôi bận rộn đến tận bây giờ, còn chưa có ăn tối nữa."

Cố Tân Tân và Thương Lục nhìn nhau, đây là nhà Cố Tân Tân nên Thương Lục cũng không tiện nói gì, huống chi đây cũng là chuyện của hai người bọn họ.

Cố Tân Tân nói người giúp việc vào bếp lấy thêm bát đũa, Cận Ngụ ĐÌnh không hề khách khí, Thương Lục thấy vậy thì cũng ngồi xuống.

Người đàn ông ngồi xuống, tự mình gấp thức ăn, người giúp việc đứng bên cạnh nhìn. Cận Ngụ Đinh ném thử tôm bóc vỏ, cảm thấy không tệ, còn rất lạ miệng, liền gấp cho Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân nhìn anh. "Đây là nhà tôi."

"Nhà em thì sao?"

"Đâu ra kiểu khách gấp thức ăn cho chủ?"

"Đó là vì tôi không coi mình là khách." Cận Ngụ Đinh nói xong, lại tự mình múc canh.

Cố Tân Tân cũng không biết làm sao với anh, người giúp việc định quay lại bếp, đột nhiên nghe thấy động tĩnh truyền vào từ cửa. Bà ấy đi ra nhìn, tay vừa đặt lên tay nắm, cửa đã mở ra.

Cố Tân Tân vừa nhét một miếng cơm vào miệng, liền nghe được tiếng reo vui mừng của người giúp việc, "Tu tiên sinh!"

Thương Lục nghe được ba chữ kia thì sắc mặt hơi đổi, sống lưng cũng cứng đờ. Cố Tân Tân suýt chút nữa nghẹn miếng cơm trong miệng, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy Tu Tư Mân từ bên ngoài đi vào.

Tu Tư Mân nhìn thấy Cận Ngụ Đinh, tầm mắt rất nhanh rơi xuống người Cố Tân Tân, "Hôm nay trong nhà có khách?"

Cố Tân Tân có chút không được tự nhiên đứng lên, "Ủ, sao anh về bất ngờ thế?"

"Muốn cho em một kinh hỉ." Tu Tư Mân tiến lên, Cận Ngụ Đinh không đổi sắc, cũng không có ý định đứng dậy.

Thương Lục đặt đũa trong tay xuống, đứng lên chào hỏi với Tu Tư Mân. "Tu tiên sinh, chào anh."

"Xin chào." Tu Tư Mân mỉm cười, "Mời ngồi, không cần khách khí."

"Anh đã ăn tối chưa?" Cố Tân Tân khẽ hỏi.

"Vẫn chưa."

Tu Tư Mân cởi áo khoác, giao cho người giúp việc đứng bên cạnh, "Tôi đi rửa tay trước."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, kéo ghế ngồi xuống, khẽ liếc mắt về phía Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông ngồi đó không nói lời nào, người giúp việc cũng rất nhanh đã đi ra, Tu Tư Mân rửa tay xong ngồi xuống đối diện Cận Ngụ ĐÌnh.

"Cửu gia đến thăm chị dâu của mình sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ giọng mi mắt, "Không phải."

Tu Tư Mân không hỏi nữa, bầu không khí trên bàn ăn rất kỳ quái. Nói cho cùng thì Cố Tân Tân hiện tại đã là Tu phu nhân, Cận Ngụ ĐÌnh có thể gặp được cô hoàn toàn là vì trong thời gian này Tu Tư Mân không có ở Lục Thành, mà anh đúng là suýt chút nữa đã quên mất sự tồn tại của người này.

Thương Lục cũng không mấy thoải mái, cô ấy vốn là dựa vào Cố Tân Tân mà ở lại nơi này, nhưng dù sao cô ấy với Tu Tư Mân không quen không biết, hiện tại hắn cũng đã trở về, cô ấy nghĩ mình cũng nên đi rồi.

"Ngụ ĐÌnh, bên anh đã sắp xếp xong chưa?"

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn dừng trên người đàn ông đối diện, Tu Tư Mân cũng không khách khí đáp lại anh.

Một hồi lâu sau, Cận Ngụ ĐÌnh mới chuyển tầm mắt trở lại người Thương Lục. "Chuyện này không thể để quá nhiều người biết, lẽ

nào chị tin anh ta?"

Thương Lục hơi run, hiểu được "anh ta" trong lời của Cận Ngụ
Đình chính là Tu Tư Mân.

Cô ấy ở đây một thời gian, cũng biết được Cố Tân Tân không
giấu Tu Tư Mân chuyện gì cả, chứng tỏ cô tin tưởng hắn.

Tu Tư Mân nghe vậy, mở miệng trước, "Không lẽ Cửu gia cho là
tôi sẽ đi báo tin?"

"Có rất nhiều chuyện không thể biết được."

Tu Tư Mân khẽ lắc đầu, "Tôi làm như vậy cũng không có chỗ nào
tốt cả."

"Nói cách khác, một khi có thể mang lại lợi ích cho anh thì anh sẽ
làm phải không?"

Cố Tân Tân nhíu mày, "Anh yên tâm, chuyện Thương Lục ở đây
anh ấy sẽ không nói ra. Dù anh ấy mặc kệ người khác thì cũng sẽ
quan tâm an nguy của tôi."

Cận Ngụ Đình nghe vậy, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Thương Lục buông đũa xuống, "Ngụ Đình, anh đi ra đây với em,
em có mấy câu muốn nói với anh."

Cận Ngụ Đình ngồi đó không nhúc nhích, Thương Lục đứng dậy,
tay nhẹ bấm lên cánh tay của anh. "Tôi có việc gấp, thật đấy."

Người đàn ông lấy lại tinh thần, thu lại làn sóng ngầm cuộn trào
mãnh liệt và cả cảm xúc ghen ghét dưới đáy mắt. Đúng, anh chính
là vừa đố ky vừa hận, Cận Ngụ Đình đứng dậy, đi theo Thương Lục
ra ngoài.

Cố Tân Tân nhìn theo bóng dáng hai người biến mất khỏi tầm
mắt, cô khẽ cắn đũa, có chút xuất thần.

Tu Tư Mân không chút biến sắc gấp thức ăn cho cô, Cố Tân Tân nhìn hắn. "Anh đừng hiểu lầm. Anh ta đến đây là vì chuyện của Thương Lục, không liên quan gì đến em."

"Tôi biết," Tu Tư Mân mỉm cười, chỉ là ý cười không hề chạm đến đáy mắt. "Anh ta lúc nào cũng tâm niệm niêm niệm Thương Lục, em đã nói với tôi như vậy."

Cố Tân Tân cắn chặt đũa trong miệng, thật sao?

Cô đã phải có bao nhiêu từ bỏ mới có thể ngay đến câu nói như vậy cũng nói với Tu Tư Mân rồi.

Cận Ngụ Đinh đi ra đến sân, Thương Lục dừng chân.

"Đừng lo lắng, muộn nhất là ngày kia anh sẽ sắp xếp cho em rời đi."

Thương Lục quay đầu lại nhìn anh. "Em là lo lắng cho anh."

"Anh thì có gì phải lo lắng?"

"Giống như ngày hôm nay, sau này sẽ không chỉ phát sinh một lần hai lần. Em khuyên anh sau này cách xa cô ấy một chút, đỡ phải tự làm tổn thương mình."

Cận Ngụ Đinh không để ý lầm hờ lạnh, "Tổn thương? Em nghĩ nhiều rồi."

"Nếu vừa rồi em không gọi anh ra, anh định sẽ kết thúc như thế nào?"

Cận Ngụ Đinh trầm mặc mấy giây, Thương Lục là người thứ ba đứng quan sát nên dĩ nhiên cũng sẽ nhìn ra rõ ràng hơn, "Tu tiên sinh sẽ không cảm thấy lúng túng, bởi vì đây là nhà của anh ấy, còn anh thì sao? Ngày thường là một người kiêu ngạo như vậy, nhưng chuyện như vậy cuối cùng cũng chỉ có thể nhịn mà thôi."

"Đến em cũng nói vậy hả?"

"Thật ra anh cũng đã cảm nhận được rồi, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu lại, nhìn ánh sáng chiếu ra từ phòng khách, có vài tia sáng đi lạc chiếu lên khuôn mặt cô đơn của anh.

"Em mau vào đi, lát nữa bị người ta nhìn thấy sẽ không tốt."

"Em biết, yên tâm, chỗ này bốn phía đều có vật chắn, người bên ngoài cũng không nhìn vào được."

Nét mặt của Cận Ngụ ĐÌnh vẫn căng cứng vô cùng, "Thương Lục, người ta thường nói người ngoài cuộc có thể nhìn đến rõ ràng. Vậy em nói cho anh biết đi, trong lòng Cố Tân Tân có anh không?"

Thương Lục không trực tiếp cho anh đáp án mà nói, "Chuyện đã đến nước này rồi, anh còn phải hỏi ai nữa hả? Chuyện như vậy không phải anh chính là người rõ ràng nhất sao?"

"Trong lòng cô ấy luôn có anh, cô ấy vẫn rất yêu anh."

Thương Lục thúc giục anh. "Mau về đi thôi."

Trong phòng, Cố Tân Tân nhai miếng cơm nhạt như nước ốc, nơ khóe mắt thi thoảng lại liếc ra cửa, mà những động tác lén lút này dĩ nhiên không chạy thoát khỏi con mắt sắc bén của Tu Tư Mân.

"Tôi sẽ ở lại bên này mấy ngày, tuần sau phải trở về rồi."

Cố Tân Tân định thần, "Chuyện bên kia giải quyết xong cả rồi?"

"Vẫn chưa, còn phải thanh lọc cho thật sạch mới được."

Cố Tân Tân lúc này mới tỉ mỉ nhìn Tu Tư Mân, thấy được trên mặt anh ta đều là uể oải, xem ra trên đường về đây cũng không hề có một giây giải lao.

"Anh mau ăn đi, ăn xong rồi mau đi ngủ."

Tu Tư Mân cười khẽ. "Em không thích nhìn thấy tôi như vậy cơ à, tôi còn chưa tâm sự được với em quá ba câu, cũng chưa hỏi gần đây em thế nào."

"Chúng ta vẫn luôn gọi điện thoại mà."

"Được được, tôi thừa nhận là vì tôi muốn nói chuyện với em quá thôi."

Cố Tân Tân giục hắn mau ăn, Tu Tư Mân cũng không có khẩu vị gì. Lúc Thương Lục đi vào, Cố Tân Tân không nhịn được nhìn về phía cô ấy.

Phía sau cô ấy cũng không có ai khác, Thương Lục đi vào, đỗi dép đi trong nhà rồi đóng cửa lại.

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, Thương Lục quay lại bàn ăn, lên tiếng. "Anh ấy đột nhiên có việc gấp nên về trước rồi."

Đây là cách kết thúc tốt nhất, không phải sao? Đỡ phải đến lúc đó ai cũng không còn mặt mũi nhau.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63: Trốn Thoát

Dịch: CP88

***

Bát Bát: Tuy quy tắc của ta là không spoil, chỉ thi thoảng nỗi hứng thì nhắc nhẹ đến trong một cmt nào đó, nhưng đều không phải tình tiết gì lớn. Lần này có chút khác biệt, vì hình như gần đây ta không chỉ muốn trở mặt với tiểu cửu mà đến cả TT bảo bảo cũng muốn trở mặt luôn rồi hiuhiu. Và ta thì thật sự không muốn Tu Tu bị người ta hiểu lầm, TT bảo bảo, má Yêu và độc giả bên Trung làm tổn thương Tu Tu quá nhiều rồi, ta thật sự không muốn Tu Tu bị cả độc giả Việt làm tổn thương, người yêu cái đẹp như ta sẽ rất đau lòng hiuhiu

Spoil thứ nhất: Tu Tu bị dội nước bẩn

Spoil thứ hai: Đã nói là bị dội nước bẩn thì chính là Tu Tu bị oan, bị oan, hoàn toàn bị oan, điều quan trọng phải nhắc lại ba lần:3

Spoil thứ ba: Kẻ tính toán Tu Tu cục cưng không ai khác chính là tiểu cửu mà gần đây đến cả bà mẹ nuôi như ta cũng có chút chướng mắt như khi má Tần nhìn ống:3:3

Spoil thứ tư: Tu Tu vì đau lòng bị Tân Tân không tin tưởng mà bỏ đi giữa đêm khuya, gặp tai nạn hay ám hại gì đó mà xe đâm xuống vực, sống chết thế nào hồi sau sẽ rõ...

Cái này không phải suy đoán của ta, là vì ta đọc trước các nàng mấy chương nên biết thôi.

P/s: Lần này để nguyên vẹn cá nhân ảnh hưởng đến các nàng, có thể còn làm những ai yêu thích Cửu Tân phật lòng, để chuộc lỗi thì 8h sáng mai sẽ đăng chương phúc lợi hì hì (Ta mới biết bên wattpad đã lên 20k votes từ lâu, thật sự có chút bất ngờ vì lần này ta không hề đề cập gì đến chuyện vote tặng chương phúc lợi, coi như là bonus cả cái này nữa đi hì hì)

***

Cố Tân Tân tắm xong đi ra, Tu Tư Mân đứng bên cửa sổ, rèm cửa sổ bị hàn mở ra. Hai tay Tu Tư Mân đút trong túi quần, ánh mắt nhìn ra xa.

Cố Tân Tân tiến lên vài bước. "Anh ngồi xe đi lâu như vậy chắc mệt rồi, mau đi ngủ đi."

"Tôi không mệt." Người đàn ông ngồi đó không nhúc nhích.

Cô đi đến bên cạnh Tu Tư Mân, khẽ kéo tay áo hắn, "Anh ngủ trên giường đi, Thương Lục trong nhà, không tiện cho lắm."

"Vậy còn em?"

"Em ngủ đâu cũng được mà."

Cố Tân Tân xoay người, lại bị Tu Tư Mân ôm lấy từ phía sau. "Em ngủ với tôi."

Cố Tân Tân cả kinh, vội vàng muốn gỡ cánh tay hắn ra, "Đùa gì thế này."

"Chúng là vợ chồng hợp pháp, lẽ nào yêu cầu này lại quá mức vây hả?" Tu Tư Mân dùng sức, ôm cô thật chặt vào ngực, Cố Tân Tân hoàn toàn không thể nhúc nhích.

"Đừng như vậy." Cố Tân Tân co hai vai lại, phản ứng rõ ràng là bài xích.

Tu Tư Mân cười cười, cánh tay buông lỏng, "Nhìn em sơ thành như vậy kìa."

"Em biết ngay là anh đùa giỡn mà." Cố Tân Tân cười đi đến bên giường, giữ chăn ra. Tu Tư Mân nhìn chầm chằm bóng lưng cô, ánh mắt nặng nề. Dù bọn họ là vợ chồng, cũng đã đăng ký kết hôn, nhưng rõ cuộc thi mức độ thân mật còn chưa là gì so với cô và Cận Ngụ ĐÌnh.

Trở lại Cận gia, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trong xe, tài xế vừa lái qua cổng lớn đã hướng về phía anh lên tiếng. "Cửu gia, là Cận tiên sinh."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn ra ngoài, thấy Cận Hàn Thanh cô đơn lẻ bóng đứng cách đó không xa, giống như đang chờ anh.

Cận Ngụ ĐÌnh ra hiệu cho tài xế dừng xe, sau đó đẩy cửa xe bước xuống, "Anh ở đây làm gì?"

"Có rảnh không? Uống với anh hai chén."

"Được." Tâm trạng Cận Ngụ ĐÌnh cũng không tốt hơn chỗ nào.

Cận Hàn Thanh đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào tòa nhà Tây, đến trước tủ rượu, Cận Ngụ ĐÌnh chọn một bình rượu mang ra, anh vừa xoay người thì Cận Hàn Thanh cũng đã ngồi xuống quầy bar.

Hai anh em họ ngồi đối diện nhau, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chầm chầm chất lỏng bên trong ly rượu dần dâng lên cao, "Vẫn không có tin tức của Thương Lục?"

Cận Hàn Thanh chống trán, cả người đều là bộ dạng chán chường, "Cô ấy hận anh như vậy sao?"

"Những lúc anh làm chuyện bừa bãi sao không nghĩ tới rồi một ngày nào đó những việc anh đã làm sẽ bị cô ấy biết được?"

"Anh có làm gì sao?" Cận Hàn Thanh hỏi ngược lại, đưa tay cầm một ly rượu được đổ đầy, "Anh đã nói 100 lần rồi, anh không có chạm vào những người phụ nữ kia, anh và bọn họ vốn không có xảy ra chuyện gì cả."

"Lời này anh thử nói cho chính mình nghe thử xem." Cận Ngụ ĐÌnh nói đến đây, cầm ly rượu đung nhẹ với ly của Cận Hàn Thanh.

"Còn không phải là vì chú?" Cận Hàn Thanh hung hăng nói.

Cận Ngụ ĐÌnh để thử chất lỏng cay xè trôi vào cổ họng, "Đừng có chuyện gì cũng đẩy lên người em, em không có nói anh làm như vậy với Thương Lục, cũng không có nói anh làm mấy chuyện sau này tìm chỗ chết, những chuyện kia đều là anh tự làm tự chịu."

"Được được được, đều là anh!"

Bây giờ có nói những lời kia cũng đã muộn, Cận Hàn Thanh uống nửa ly rượu, đã có men say.

"Chú nói cô ấy có thể ở đâu đây?"

"Cô ấy không muốn bị chúng ta tìm ra nên nhất định sẽ trốn ở nơi chúng ta không thể tìm thấy."

Cận Hàn Thanh cười khổ, "Anh cũng đã lật tung cả cái Lục Thành này lên rồi, không lẽ cô ấy đã đi khỏi đây?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng hiện tại của anh ta, toàn bộ hối hận và lo lắng đều viết trên mặt. Anh nhìn đến xuất thần, phảng phất còn thấy chính mình trong đó. Trong một nháy mắt đó Cận Ngụ ĐÌnh còn suýt không kìm nén được kích động muốn mang chuyện của Thương Lục nói cho anh ta biết, nhưng nghĩ lại.....

Cận Ngụ ĐÌnh uống một hớp rượu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cận Hàn Thanh. "Nếu không phải vì anh thì Cố Tân Tân cũng sẽ

không đi, càng không kết hôn với cái tên họ Tu kia. Em nhìn anh như vậy cũng là đáng lắm!"

Bộ dạng Cận Hàn Thanh chán chường không chịu được, ngón tay gõ lên mặt bàn. "Lúc đó tất cả mọi chứng cứ và hình ảnh trên camera giám sát đều chĩa mũi nhọn về phía Cố Tân Tân, anh không nghi ngờ cô ta thì có thể nghi ngờ ai đây? Anh đã mong mỏi đứa nhỏ với Thương Lục suốt hai năm trời, nhưng lại cứ như vậy mà không còn....."

Khoảng thời gian Thương Lục phát điên, trong miệng vẫn luôn lặp đi lặp lại hai chữ đứa nhỏ, Cận Hàn Thanh cũng thiếu chút nữa thôi là bị bức điên theo rồi. Bây giờ nghĩ lại, lại có chút nghĩ không ra khi đó anh ta đã vượt qua như thế nào.

Nhưng sau khi anh ta thật vất vả mới có thể vượt qua, Thương Lục lại không thấy nữa.

Cận Hàn Thanh liên tục gõ lên trán mình, những câu nói kia bị Cận Ngụ Đinh mạnh mẽ nuốt trôi về. So với những chuyện Cố Tân Tân từng phải chịu đựng thì Cận Hàn Thanh cũng không thể tính là thảm. Hơn nữa, một ngày không tìm được Thương Lục, anh ta sẽ lại có thêm một phần giày vò và dần vặt, như vậy cũng có thể khiến Cận Hàn Thanh ném thử quả đắng anh ta đáng phải chịu. Chỉ có khi chịu đau đớn đến cực điểm thì anh ta mới biết được cướp đi hạnh phúc của người khác là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

Cận Hàn Thanh rất nhanh liền uống say, mà vốn dĩ cũng là muốn mượn rượu giải sầu. Ly rượu trong tay bị anh ta thả lỏng lăn lóc trên quầy bar. Nửa người trên cúi rạp xuống, còn không ngừng đập trán mình lên quầy bar. Tiếng rầm rầm truyền vào tai Cận Ngụ Đinh, anh cũng chỉ lạnh lùng nhìn.

Anh muốn nói Cận Hàn Thanh là tự làm tự chịu, nhưng nghĩ lại thì, anh cũng có khác gì đâu?

Nếu Cận Hàn Thanh biết có ngày hôm nay, anh ta tuyệt đối sẽ không đi kích thích Thương Lục kiểu đó. Bây giờ anh ta không chỉ phải ôm nỗi khổ giải thích không được, còn mất luôn cả người mình yêu.

Mà anh thì sao? Nếu anh biết có ngày hôm nay, dù anh có phải khiến cho Cố Tân Tân ngủ sâu rồi giấu đi cũng sẽ không để cho cô rời khỏi tòa nhà Tây.

Nhưng trên đời này, thứ vô nghĩa nhất chính là hai chữ nếu như.

Ngày hôm sau.

Thương Lục đi xuống lầu, Cố Tân Tân và Tu Tư Mân đang ngồi trước bàn ăn dùng bữa sáng, Cố Tân Tân liền gọi Thương Lục vào ngồi cùng.

Thương Lục không quá kén ăn, chí ít là khi ở nhà của Cố Tân Tân thì có gì sẽ ăn đó. Dù người giúp việc có hỏi cô ấy muốn ăn gì, cô ấy cũng sẽ nói theo Cố Tân Tân là được, nói cô ấy không kén ăn.

Lúc trước Tu Tư Mân không có nhà Thương Lục còn cảm thấy thoải mái hơn một chút, hiện tại hắn về rồi, sẽ luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

"Tân Tân, Ngụ Đinh nói muộn nhất là ngày mai sẽ đưa tôi ra ngoài. Lát nữa tôi thu xếp một chút, chưa biết chừng ngay hôm nay có thể đi rồi."

"Nhanh vậy hả?" Cố Tân Tân giật mình đặt bát đũa xuống, sao hôm qua không thấy Cận Ngụ Đinh nhắc đến?

"Đúng vậy, làm phiền cô mấy ngày nay mà vẫn chưa nói được một tiếng cảm ơn đàng hoàng, còn mang đến cho cô nhiều phiền phức như vậy."

Cố Tân Tân nghe vậy, vội vàng nói. "Việc nhỏ việc nhỏ, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi."

Tu Tư Mân nhấp một ngụm sữa bò, mùi sữa nhàn nhạt quanh quẩn trong cổ họng. Hắn liếc nhìn Cố Tân Tân ngồi bên cạnh. "Chỉ cần không cần thận một chút cái mạng nhỏ của em liền đi tong, em thì hay rồi, nói được như vậy."

Cố Tân Tân biết Tu Tư Mân đối với chuyện cô giúp Thương Lục chạy trốn vẫn có thành kiến. Dù sao lúc trước Cận Hàn Thanh hại cô thành như vậy, bây giờ cô lại giúp Thương Lục, như vậy có khác gì một lần nữa đổi nghịch với Cận Hàn Thanh. Hắn là vì thật sự không muốn cô tiếp tục rơi vào hiểm cảnh.

Cố Tân Tân thấy Thương Lục không lên tiếng, cô vội vàng dùng chân đá Tu Tư Mân. Người đàn ông không nói tiếp nữa, nhưng lại đứng lên, "Lát nữa tôi còn phải đi gặp hai người bạn, tôi đi trước."

"Ừm."

Cố Tân Tân nhìn hắn cầm điện thoại đi ra ngoài, "Vậy trưa nay anh có về ăn không?"

"Không, tối tôi qua đón em."

"Ừ."

Tiếng đóng cửa rơi vào trong tai Cố Tân Tân, cô lập tức nói với Thương Lục. "Chị đừng để lời của anh ấy vào trong lòng."

"Không để."

"Anh ấy là vì sợ Cận Hàn Thanh biết rồi tìm em tính sổ thôi."

"Tôi đều hiểu."

Cố Tân Tân ăn qua loa cho xong bữa sáng, cầm điện thoại liếc nhìn. "Hai ngày này em sẽ không ra ngoài, ngộ nhỡ Cận Ngụ Đinh

muốn đưa chị ra ngoài, không có em ở nhà sẽ làm lỡ kế hoạch."

"Không cần đâu Tân Tân, tôi biết cô bận rộn....."

"Em ở nhà làm cũng như nhau." Cố Tân Tân nhìn Thương Lực, chậm chạp đưa tay ra nắm lấy bàn tay của cô ấy, "Chờ đến sau khi chị rời đi rồi, tảng đá trong lòng em rốt cuộc cũng có thể đặt xuống. Em hi vọng sau này chị có thể hạnh phúc, thật thật hạnh phúc."

"Em cũng vậy."

Bên ngoài biệt thự vẫn có người luân phiên theo dõi, dù Cận Hàn Thanh không tìm được người từ đây, nhưng anh ta vẫn cho người theo dõi sát sao tình hình bên này.

Tu Tư Mân tiến vào một nhà hàng, nhiệm vụ hôm nay của Khổng Thành chính là theo dõi hắn.

Tòa nhà Đông.

Đã sắp trưa nhưng Cận Hàn Thanh vẫn chưa dậy, người giúp việc và tiểu Vu đều không dám gõ cửa nhắc nhở. Gần đây tần suất anh ta uống rượu rồi say như chết càng ngày càng nhiều, bình thường đều là tự anh ta tỉnh lại. Tính tình anh ta cũng càng ngày càng hung bạo, càng ngày càng không có ai dám đến chọc giận anh ta.

Điện thoại trên tủ đầu giường vang lên liên miên, Cận Hàn Thanh bị làm phiền xoay người sang một bên, nhưng tiếng chuông càng ngày càng chói tai, anh ta không thể làm gì khác hơn là đưa tay ra cầm lấy.

"A lô."

Bên kia truyền đến giọng nói xa lạ. "Là Cận tiên sinh phải không?"

"Anh là ai?"

"Tôi có tin tức của Cận phu nhân, không biết ngài có hứng thú muốn biết không?"

"Cái gì?" Cận Hàn Thanh trong nháy mắt tỉnh táo lại, anh ta mang theo cái đầu hỗn loạn lại nặng trịch vén chăn lên ngồi ở mép giường, "Cô ấy ở đâu?"

"Bây giờ tôi đang ở một nhà hàng, ngài có thể qua đây một chuyến không?"

"Tôi hỏi anh, Thương Lục ở đâu?"

"Ngài yên tâm, Cận phu nhân rất khỏe, chỉ là tôi muốn gặp mặt ngài trước."

Cận Hàn Thanh chống tay lên tủ đầu giường, mắt không ít sức lực mới đứng được lên, "Được, tôi lập tức qua đó."

Tối qua sau khi trở lại từ tòa nhà Tây anh ta liền gục trên giường ngủ thiếp đi, Cận Hàn Thanh bây giờ sốt ruột ra ngoài, đến quần áo cũng không kịp thay.

Anh ta vội vàng vào phòng tắm rửa tay, lại hấp tấp rửa mặt, tất cả chỉ gói gọn trong vòng một phút đồng hồ, sau đó lại như một cơn gió xông ra ngoài.

Cận Hàn Thanh đi xuống lầu, tiểu Vu nhìn thấy liền bước nhanh ra cửa, "Cận tiên sinh....."

Cận Hàn Thanh dừng chân lại, liếc nhìn người giúp việc, "Chuẩn bị thêm mấy món ăn Cận phu nhân thích, còn có, thu dọn lại phòng ngủ chính."

"Cận tiên sinh, Cận phu nhân về rồi à?" Tiểu Vu đánh bạo hỏi.

Cận Hàn Thanh mở cửa, "Tiểu Vu, cô đến cửa hàng hoa một chuyến, mua loại hoa mà Thương Lục thích về, toàn bộ lọ hoa trong nhà đều phải cắm hoa."

Anh ta thật sự là vui vẻ không chịu được, dù bây giờ còn chưa gặp được Thương Lục, nhưng anh ta cũng cảm thấy bản thân hưng phấn muôn điên rồi.

Tiểu Vu vội vàng gật đầu, "Vâng!"

Cận Hàn Thanh bước nhanh ra ngoài, dưới chân như mang theo gió, luôn cảm thấy như Thương Lục hiện tại đang ở ngay trước mặt.

Xe của Cận Hàn Thanh rất nhanh ra khỏi tòa nhà Đông, hướng về phía một nhà hàng.

Đến điểm hẹn, Cận Hàn Thanh đi thẳng về phía phòng bao đã được báo trước.

Bên ngoài có vệ sĩ, nhìn thấy Cận Hàn Thanh đi đến liền có một người trong đó nhắc tay lên cản lại.

Nhưng anh ta là ai cơ chứ, đừng nói là thông báo trước, từ trước đến giờ cũng chỉ có người khác chờ anh ta. Cận Hàn Thanh đẩy cánh tay của người đàn ông đó ra, mở cửa sau đó tiến vào trong.

Mấy người trong phòng đang nói chuyện, thấy đột nhiên có người xông vào, Tu Tư Mân không khỏi mắt lén nhìn, thấy được Cận Hàn Thanh thì trong mắt hơi lộ ra giật mình.

"Thương Lục đâu?" Cận Hàn Thanh không biết người gọi điện cho anh ta rốt cuộc là ai, anh ta chỉ biết đối phương hẹn với anh ta chính là phòng bao này.

Tu Tư Mân nghe vậy, đứng lên.

Thật ra Thương Lực cũng không có đồ đặc gì muốn thu dọn, cô ấy cũng chỉ ở nơi này mất ngày, thứ đồ duy nhất chính là quần áo.

Cố Tân Tân ngồi trong phòng khách xem TV, người giúp việc đẩy cửa đi vào, "Tu phu nhân, ngài có mua đồ gì không ạ?"

"Đồ gì cơ?"

"Tôi thấy có mấy người mang theo một cái hòm lớn, cũng sắp đến cửa nhà chúng ta rồi."

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ đặt bảng vẽ điện tử trên đùi xuống, cô đi ra cửa, quả nhiên nhìn thấy mấy người đàn ông đỡ một chiếc thùng giấy cao hơn đầu đang đi đến, nhìn hình dáng giống như bên trong là tủ lạnh hay gì đó.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, cô vội vàng lấy ra nhìn, lại là Cận Ngụ Đình.

Cố Tân Tân nhanh chóng ấn nghe. "A lô."

"Người của tôi đã đến rồi, em để cho Thương Lực chuẩn bị đi."

Cố Tân Tân khẽ giương mắt, "Là mấy người vác chiếc thùng lớn kia hả?"

"Ừ, bọn họ sẽ mang Thương Lực ra ngoài, em không cần phải lo lắng."

"Những người bên ngoài thì phải làm sao?"

"Chỉ có cách này thôi, nhất định chúng ta phải thành công. Có lẽ anh hai đã biết Thương Lực ở đây rồi."

"Cái gì?" Cố Tân Tân cả kinh, tóc gáy đều dựng đứng. "Sao anh ta biết được?"

"Anh ấy đang mang người chạy về phía này, không còn nhiều thời gian đâu, em mau để cho Thương Lục đi đi!"

Cố Tân Tân nghe ra giọng nói của Cận Ngụ Đình mang theo lo lắng, giống như lửa xém lông mày. Cô không hỏi tiếp nữa, vội ngắt điện thoại rồi nói với người giúp việc. "Mau đi gọi Thương Lục xuống đây."

"Vâng."

Mấy người vác thùng giấy đã đi đến cửa, một người trong đó lấy ra cuốn sổ ký nhận, "Xin hỏi có phải là Cố Tân Tân không?"

"Đúng."

"Phu nhân có đặt mua thứ này, xin hãy ký nhận."

Cố Tân Tân nhận lấy chiếc bút, nhanh chóng ký tên của mình lên đó. "Chuyển vào trong đi."

Bọn họ vác đồ vào trong phòng, một người trong đó mở thùng giấy ra, Cố Tân Tân nhỏ giọng hỏi. "Ai sai mấy người tới đây?"

"Cửu gia hắn đã nói với phu nhân, người đâu ạ?"

Cố Tân Tân quay đầu nhìn về phía cầu thang, Thương Lục đang vội vàng đi xuống. Thùng giấy được mở ra, bên trong là tủ lạnh, chỉ là không giống như đồ mới.

Người đàn ông đó mở cửa tủ lạnh ra, Cố Tân Tân nhìn thấy bên trong có cách tầng.

"Nhanh, mau vào đi."

Thương Lục bước nhanh về phía trước, Cố Tân Tân có chút do dự, "Cái này an toàn chứ?"

"Yên tâm, đã thiết kế lỗ thông hơi, dù sao cũng không mất nhiều thời gian nên sẽ không xảy ra chuyện gì."

Thương Lục vỗ nhẹ cổ tay Cố Tân Tân, "Không sao, tin tưởng Ngụ Đình đi. Tân Tân, tôi phải đi rồi, cảm ơn cô, còn có..... hẹn gặp lại"

"Được."

Thương Lục nhấc chân bước vào, cửa tủ lạnh đóng lại. Người đàn ông cầm một thứ đồ cố định lại cánh cửa, sau đó lập tức cho người một lần nữa nâng lên, "Đi."

Cố Tân Tân đi theo lên vài bước, hi vọng người bên ngoài không nỗi lên nghi ngờ, dù sao trong mắt người ngoài thì Cố Tân Tân cũng chỉ là đôi tủ lạnh mới, hiện tại đang bỏ cái cũ đi mà thôi.

Cô đứng ở cửa nhìn theo đám người rời đi, rất nhanh bọn họ liền đặt tủ lạnh lên xe chở hàng.

Cố Tân Tân có chút mệt mỏi, trong lòng cũng hơi thấp thỏm không yên, cuối cùng cầm điện thoại gọi cho Cận Ngụ Đình.

Đầu kia rất nhanh liền có người nhận, Cố Tân Tân không chờ anh mở miệng đã trực tiếp hỏi. "Những người kia là anh sắp xếp phải không? Bọn họ đưa Thương Lục đi rồi."

"Ừ, tôi sẽ cho người đi theo bảo vệ."

"Vậy thì tốt."

"Em mau thu dọn đồ đạc trong nhà đi, một chút dấu vết cũng không được lưu lại, đặc biệt là những thứ đồ đã được Thương Lục dùng qua. Mau lên!"

Cố Tân Tân vội vàng gật đầu. "Được!"

Lúc này cô đã không còn tâm trạng để ý đến những thứ khác nữa, Cố Tân Tân cúp máy sau đó lập tức gọi người giúp việc đến giúp.

Lầu một trong nhà hàng.

Cận Hàn Thanh gần như là lao ra ngoài, sắc mặt hung ác, tựa như muốn ăn thịt người. Anh ta bước từng bước dài ra ngoài, tài xế dừng xe ngay trước cửa, anh ta mở cửa rồi ngồi xuống.

"Nhanh, đến nhà Cố Tân Tân."

"Vâng."

Cận Hàn Thanh lấy điện thoại ra, bận rộn gọi cho trợ lý.

"Nói những người canh giữ ngoài cửa nhà của Cố Tân Tân một bước cũng không được rời khỏi. Không không, nói bọn họ ngay bây giờ đến gõ cửa, nhất định phải gõ đến khi nào người bên trong mở cửa mới thôi. Thương Lục đang ở trong đó, nhanh!"

Lo lắng trong lòng cứ không ngừng sinh sôi nảy nở, anh ta không ngừng thúc giục tài xế. "Nhanh."

"Vâng."

"Không cần dừng chờ đèn đỏ, trực tiếp vượt đi!"

Anh ta chỉ lo chậm một phút thôi Thương Lục sẽ lại một lần nữa biến mất trước mắt anh ta, anh ta thật sự đã không thể chịu nổi hành hạ như vậy nữa.

Chỉ cần cho anh ta tìm được Thương Lục, bắt anh ta làm gì cũng được, dù là lấy đi của anh ta mươi năm tuổi thọ cũng không sao. Xe của Cận Hàn Thanh chạy đến nơi, người của anh ta vẫn bị chặn lại ngoài cửa. Cố Tân Tân nhất định không mở cửa cho bọn họ, người

hai bên giằng co qua lại. Cận Hàn Thanh tiến lên vài bước, mặt không đổi dùng tay đập lên cánh cửa.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: Bị Người Thân Cận Nhất Bán Đứng

Dịch: CP88

***

Sau khi Cố Tân Tân xác định toàn bộ đều được xử lý sạch sẽ mới đi xuống lầu.

Cửa bị người ta đập àm àm, lúc này Thương Lục đã không còn trong nhà, cô cũng không có gì phải sợ. Lại nói Cận Hàn Thanh trực tiếp tìm tới đây, vậy nói rõ Thương Lục rời đi rất thuận lợi, cũng không hề bị phát hiện.

"Đến đây đến đây, ai vậy!" Cố Tân Tân nâng cao giọng hỏi.

Cận Hàn Thanh không lên tiếng, Cố Tân Tân để người giúp việc làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra quay lại phòng bếp sau đó đi ra mở cửa, Cận Hàn Thanh liền dẫn theo một đoàn người xông vào.

"Sao anh lại đến rồi?"

Cận Hàn Thanh đến liếc cũng không liếc cô lấy một cái, bước nhanh về phía cầu thang. Người anh ta mang tới cũng bắt đầu lục soát khắp căn nhà, Cố Tân Tân không vui lên tiếng, "Mấy người muốn làm gì?"

Cận Hàn Thanh đi lên lầu, cơ hồ đem toàn bộ lầu hai và lầu ba lật lên ba lượt, chút hi vọng le lói cuối cùng vẫn bị bóp tắt. Cận Hàn Thanh không muốn tin, nhưng anh ta tìm tới tìm lui đều không thấy

bóng dáng Thương Lục đâu. Anh ta lòng như lửa đốt xuống lầu, vừa đến trước mặt Cố Tân Tân liền đưa tay túm lấy cánh tay cô, sức lực lớn đến mức giống như hận không thể bóp nát đám xương yếu ớt đó của cô.

"Thương Lục đâu? Thương Lục ở đâu hả?"

Cố Tân Tân bày ra vẻ mặt vô tội, "Tôi không hiểu anh đang nói gì cả. Anh cũng đã đến đây tìm hai lần nhưng không phải là đều không thấy sao?"

"Cô đưa cô ấy đi rồi có phải không?"

"Cận Hàn Thanh!" Cố Tân Tân dùng sức muồn hất tay anh ta ra, nhưng sức lực của người đàn ông thật sự quá lớn, cô làm thế nào cũng thoát không được. "Tôi đã nói rồi, tôi và Thương Lục không hề gặp nhau, tôi không có lý do gì để giúp hoặc là hại cô ấy. Lần trước anh không thu hoạch được gì cũng đã đồng ý sẽ không quấy rầy tôi nữa, nhưng lần này rõt cuộc là thế nào đây?"

"Cố Tân Tân, chỉ cần cô giao Thương Lục ra đây tôi sẽ không truy cứu chuyện cô giấu cô ấy đi, còn cả những chuyện trước đây, tôi có thể xin lỗi cô....."

"Không cần," Cố Tân Tân lạnh lùng ngắt lời Cận Hàn Thanh, "Cận tiên sinh nói giọng đó tôi thật sự không chịu nổi, lại nói tôi thật sự chưa từng gặp Thương Lục."

Cận Hàn Thanh thấy cô chính là không có ý muốn nói ra, tầm mắt liền quét về phía mấy người đứng gần đó, "Mấy người thì sao? Canh giữ ở bên ngoài có thấy kẻ nào khả nghi ra vào không?"

Mấy người đó nhìn nhau, cuối cùng có một người đứng ra nói. "Ngay nửa giờ trước thôi có mấy người vác một thùng giấy lớn đi vào."

"Làm sao? Nhà tôi thay tủ lạnh thôi cũng phải báo cáo với các anh?"

"Vác vào một thùng giấy lớn?" Cận Hàn Thanh cảm thấy không đúng. "Sau đó thì thế nào?"

"Không lâu sau thì mang một cái tủ lạnh ra ngoài."

Cố Tân Tân đúng là vẫn có chút chột dạ, "Tôi đổi tủ lạnh cũng không được?"

Cận Hàn Thanh nhìn Cố Tân Tân, tầm mắt không khỏi nhìn về hướng nhà bếp. Lòng bàn tay Cố Tân Tân đỏ đầy mồ hôi, tủ lạnh kia chất đầy đồ bên trong, đoán chừng Cận Hàn Thanh chỉ cần liếc một cái là biết không phải chỉ mới mua hôm nay.

Nhưng người đàn ông đó cũng không tiếp tục truy cứu, quay sang mắng mấy người đó một câu. "Ngu xuẩn!"

Anh ta xoay người muốn đi, Cận Hàn Thanh ra đến ngoài, hỏi người đi theo bên cạnh. "Người vận chuyển tủ lạnh đó đi đâu?"

"Lái xe đi rồi, có lẽ là về hướng Tây."

"Biển số xe là bao nhiêu?"

"Không..... không để ý."

Cận Hàn Thanh nhắc chân đá mạnh một cái, người đàn ông đó đau đến mức cúi rạp người xuống, một câu cũng không dám tiếp tục nói.

Cận Hàn Thanh quay đầu lại nhìn về phía Cố Tân Tân, cô đáp lại anh ta bằng biểu cảm ung dung thong thả. Người đàn ông dùng sắc mặt căng thẳng nói với cô. "Tốt nhất là cô hãy cầu nguyện Thương Lục sẽ không xảy ra chuyện gì."

"Cô ấy có làm sao hay không không liên quan đến tôi, tôi cũng không quan tâm."

Cố Tân Tân dứt lời, đặt tay lên nắm cửa. "Tôi hi vọng đây sẽ là lần cuối cùng, nếu lần sau Cận tiên sinh còn như vậy thì đừng trách tôi báo cảnh sát."

Cố Tân Tân nói xong lời này, đóng cửa lại sau đó kè sát lỗ tai lên cánh cửa, sau khi xác định bọn họ đều đã đi xa mới dùng tay vỗ ngực.

Suýt chút nữa, suýt chút nữa, thật sự là suýt chút nữa thôi.

Nếu người của Cận Hàn Thanh đến sớm hơn một chút, dù là mười phút thôi thì ngày hôm nay coi như Thương Lực đi không xong rồi.

Chờ đến khi Cận Hàn Thanh kiểm tra ra chiếc xe kia đã sớm không thấy bóng dáng Thương Lực đâu. Cận Hàn Thanh độc ác đến thế nào, nếu để anh ta tìm thấy những người kia thì chưa biết chừng sẽ động thủ, nên đối phương cũng không cho anh ta cơ hội này.

Cận Ngụ Đinh đã sớm cho người ta chuẩn bị một chiếc tủ lạnh thật sự, với chiếc tủ lạnh mang ra từ nhà Cố Tân Tân cơ bản là giống nhau như đúc.

Những người kia sau khi ném chiếc tủ lạnh kia vào chợ secondhand, liền biến mất bất vô âm tín.

Dù bây giờ Cận Hàn Thanh có cảm thấy sự tình cực kỳ không đúng, nhưng anh ta có thể đi tìm ai được đây? Đến người để tính sổ cũng không có.

Cố Tân Tân vừa thở phào một hơi, liền nhận được điện thoại của Cận Ngụ Đinh.

Trong lòng tránh không được hoảng hốt, không lẽ phía Thương Lục gặp phiền phức rồi?

Cố Tân Tân không chút nghĩ ngợi nhẫn nghe. "A lô?"

"Em mau ra đây."

"Làm sao vậy?"

"Đi ra!" Ngũ khí của Cận Ngụ Đình rất gấp gáp.

Cố Tân Tân cúp máy, bước nhanh ra ngoài. Xe của Cận Ngụ Đình đang dừng trước cổng, cô mở cửa xe ngồi vào, xe cũng không hề dừng lại liền lập tức lái đi.

Cố Tân Tân chần chờ liếc anh một cái. "Làm sao vậy?"

"Tu Tư Mân đâu?" Cận Ngụ Đình không mặn không nhạt hỏi.

"Anh ấy ra ngoài rồi, anh tìm anh ấy có việc?"

"Rốt cuộc anh hai cho anh ta cái gì mà anh ta có thể đem Thương Lục và em đều bán đứng?"

"Cái gì?" Cố Tân Tân nghe anh nói vậy, ăn một đại kinh, cô theo bản năng lắc đầu, "Không thể, anh ấy và Cận Hàn Thanh vốn dĩ không gặp mặt nhau, hơn nữa anh ấy cũng đã sớm biết Thương Lục ở đây, nếu anh ấy thật sự muốn nói thì cũng sẽ không giữ đến tận bây giờ."

"Nhưng anh ta thấy được tôi và em ở cùng nhau, còn thấy được tôi ra ra vào vào nhà em. Em thật sự cho rằng anh ta có thể rộng lượng đến thế?"

Cố Tân Tân vẫn không tin, "Anh ấy sẽ không thể không để ý đến an nguy của tôi, anh ấy cũng biết tác phong làm việc của Cận Hàn Thanh, sao anh ấy có thể đẩy tôi vào hố lửa chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh cười lạnh, "Khổng Thành vẫn luôn cho người theo dõi anh hai, hôm nay Tu Tư Mân đến một nhà hàng, anh hai sau đó cũng vội vội vàng chạy đến."

"Có thể, có thể chỉ là trùng hợp mà thôi." Cố Tân Tân ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng đã bắt đầu lung lay.

"Trùng hợp? Vậy thì anh ta tiến vào phòng bao của Tu Tư Mân cũng là trùng hợp sao?"

Cố Tân Tân nuốt một ngụm nước bọt, "Anh thấy bọn họ ở cùng một chỗ?"

"Có người nhìn thấy, còn có cả ảnh chụp. Em muốn xem không?"

Cố Tân Tân không lên tiếng, sắc mặt trắng bệch. Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đưa điện thoại đến trước mặt cô, ở đó có không ít ảnh chụp. Có bức ảnh chụp Tu Tư Mân tiến vào một nhà hàng, cũng có của Cận Hàn Thanh, còn có tấm ảnh chụp Cận Hàn Thanh tiến vào phòng bao của Tu Tư Mân. Từng góc chụp đều hoàn hảo đến không thể chê được, Cố Tân Tân còn chưa dám tin tưởng, cũng không dễ dàng tin tưởng như vậy.

"Nếu bị Cận Hàn Thanh tìm được Thương Lục trong nhà, anh ấy nhất định sẽ biết hậu quả....."

"Vậy em phải nghĩ lại thử xem, có phải là anh hai đã chấp nhận yêu cầu gì đó của anh ta hay không. Tu Tư Mân tiếp quản công ty, nhưng sau lưng còn có Tu Phụ Thành như sói hổ nhìn chằm chằm, xem ra cũng là do em đặt địa vị của mình quá cao trong lòng anh ta mà thôi. Cũng có một khả năng nữa, anh hai vì sốt ruột muốn tìm ra Thương Lục nên đã đáp ứng với Tu Tư Mân sẽ không tính toán với em, như vậy anh ta sẽ không hại em, chỉ là suýt chút nữa hại Thương Lục đến thảm mà thôi."

Cố Tân Tân trầm mặc, cô khẽ dựa về sau, Cận Ngụ ĐÌnh lấy lại điện thoại. "Nếu không phải tôi nhanh hơn một bước sắp xếp

Thương Lục rời đi, em có biết sau đó cô ấy sẽ phải đối mặt với điều gì không? Nói không chừng chính là cả đời này sẽ không trông mong được ra khỏi tòa nhà Đông dù chỉ một bước."

Sắc mặt Cố Tân Tân trắng nhợt như tờ giấy, giọng nói của Cận Ngụ Đinh còn mang theo trầm trọng, "Còn em nữa, dù anh hai có đồng ý thật đi chăng nữa, nhưng chờ đến khi anh ta lấy lại tinh thần em nghĩ em còn có thể bình an vô sự sao?"

Cố Tân Tân khẽ nhắm mắt lại. "Cứ coi như..... coi như bọn họ gấp mặt đi, nhưng như vậy cũng không thể chứng minh Tu Tư Mân đã nói ra chuyện của Thương Lục."

"Vậy em giải thích thế nào về việc anh hai sau khi ra khỏi quán rượu mang theo bộ dạng lo lắng, còn là trực tiếp xông thẳng đến nhà em?"

Cố Tân Tân đúng là không thể giải thích được.

Nhưng cô vẫn ngoan cường lắc đầu, "Tu Tư Mân sẽ không làm như vậy, anh ấy rất tôn trọng lựa chọn của tôi. Chuyện của Thương Lục tôi đã nói với anh ấy từ sớm, anh ấy sẽ không làm ra loại chuyện đó."

Cận Ngụ Đinh nghe vậy, tức giận đến nghiến răng. "Em lại có thể tin tưởng anh ta như vậy?"

"Đây là thứ tôi phải cho anh ấy, sự tin tưởng tối thiểu."

Ánh mắt Cận Ngụ Đinh rơi xuống khuôn mặt cô, "Vậy là em không tin tôi sao?"

Cố Tân Tân không lên tiếng, anh đá đá chân cô. "Trầm mặc cái gì? Nói chuyện đi."

"Thương Lục không sao là được rồi."

"Cố Tân Tân, em chính là muôn bở qua như thế phải không?"

Cô mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói gì. Cận Ngụ Đinh xoay người nhìn ra cửa sổ, bên trong xe yên tĩnh không một tiếng động, mãi một lúc sau tài xế mới nghe được phân phó của anh.
"Đưa cô ấy quay về."

Tài xế cho xe khởi động, quay đầu hướng về nhà Cố Tân Tân.

Cô đẩy cửa xe bước xuống, tài xế không dừng lại lập tức rời đi, Cố Tân Tân xoay người nhìn theo, chỉ thấy chiếc xe đã lái đi thật xa.

Cố Tân Tân về phòng, cầm điện thoại gọi cho Tu Tư Mân, nhưng trước sau đều không có ai nghe.

Mãi đến chiều tối, Cố Tân Tân không ngồi nổi nữa, mới lấy xe chuẩn bị ra ngoài.

Xe ra khỏi không lâu, Cố Tân Tân vô tình nhìn thấy một chiếc xe màu đen đi theo sau qua gương chiếu hậu.

Ban đầu cô cũng không để trong lòng, nhưng sau khi đi qua hai ngã tư mà chiếc xe kia vẫn còn theo sát cô, Cố Tân Tân đột nhiên tăng số, chiếc xe phía sau rõ ràng cũng tăng tốc theo.

Cố Tân Tân thấy vậy, nhanh chóng tấp xe vào lề đường, cô đẩy cửa xe ra, chờ cho chiếc xe kia đi đến.

Người trên xe muốn lách qua nhưng đã không còn kịp, Cố Tân Tân đi đến bên cạnh xe, nhấc tay lên gõ trên cửa kính hai lần.

Tài xế thấy vậy, khuôn mặt trán định hạ cửa sổ xuống.

"Cận Hàn Thanh đâu?" Cố Tân Tân trực tiếp hỏi.

"Tôi không hiểu cô đang nói cái gì."

"Đừng có giả vờ, mấy người tiến vào nhà tôi lục soát hai lần rồi mà vẫn không hết hi vọng sao? Anh ta còn muốn để mấy người theo dõi tôi đến bao giờ?"

Tài xế ấn còi, "Tôi thật sự không hiểu lời cô đang nói."

Cố Tân Tân đi vòng ra sau, muốn mở cửa xe. "Đưa tôi đi gặp Cận Hàn Thanh."

"Cô đừng có gây sự."

"Anh không cho tôi gặp anh ta? Được thôi, vậy thì hôm nay anh cũng đừng hòng đi được."

Người đàn ông trầm mặc, Cố Tân Tân lại kéo cửa xe, "Có cần tôi phải gọi điện cho anh ta không?"

Tài xế không đáp lại cô, nhưng vẫn kéo cửa xe lên sau đó gọi đi một cuộc điện thoại, rất nhanh, cửa xe được mở khóa ra.

Cố Tân Tân mở cửa ngồi lên, cô biết tài xế muốn dẫn cô đi gặp Cận Hàn Thanh, nhưng chỉ là cô không nghĩ tới anh ta vậy mà lại đưa cô đến Cận gia, vào tòa nhà Đông.

Cố Tân Tân xuống xe, suýt nữa không kìm được lòng mà đi về một hướng khác. Đoạn đường này cô đã đi qua rất nhiều lần, chỉ là hiện tại đứng ở đây cũng đã sớm cảnh còn người mất.

Cận Hàn Thanh đứng trong sân tòa nhà Đông chờ cô, Cố Tân Tân được người dẫn vào. Người đàn ông ngồi trước bàn đá, nét mặt uể oải, nghe được tiếng bước chân cũng không nhắc mắt lấy một cái.

"Cận tiên sinh."

Cận Hàn Thanh khẽ mở đôi môi mỏng, "Sao thế, cô là đến nói cho tôi biết tung tích của Thương Lực sao?"

"Tôi đã nói cả trăm lần rồi, tôi không biết Thương Lục đang ở đâu."

Người đàn ông hiếm khi không kích động như mấy lần trước,
"Vậy cô tới đây tìm tôi có việc gì?"

"Vì sao hôm nay anh lại đến nhà tôi? Tôi chỉ là muôn yên ổn sống qua ngày, lần trước rõ ràng anh đã đồng ý với tôi sẽ không quay lại quấy rầy cuộc sống của tôi."

Cận Hàn Thanh cười lạnh, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân, "Tôi cũng không tin, lời của một người thân cận nhất sẽ là lời nói dối."

Cố Tân Tân đã đoán ra được đôi chút, nhưng trên mặt vẫn là gǎng gượng, "Người thân cận nhất của tôi? Dội nước bẩn lên người tôi mà có thể tính là người thân cận nhất sao?"

"Anh ta chung chăn gối với cô, lẽ nào lời nói của anh ta lại không thể tin sao?"

Nơi cổ họng của Cố Tân Tân khô khóc, một chút kiên trì cuối cùng bị ép đến vỡ vụn. Lời này của Cận Hàn Thanh đã quá rõ ràng, ngoại trừ Tu Tư Mân còn có thể là ai chứ?

***

Bát Bát: Ta không cấm mọi người chửi bậy (viết tắt để giữ thuần phong mĩ tục và watt hay những nơi khác không rà ra là được), cũng không cấm mọi người mắng nhân vật của truyện (có bức mình thì phải xả ra, nếu không bị ức chế tích tụ cũng không tốt cho sức khỏe, sức khỏe của mọi người làm sao ta sẽ có lỗi:3). Ta cũng chỉ có 1 quy tắc duy nhất thôi, những ai đọc truyện của ta đã lâu sẽ biết, nhưng có lẽ vì ta chỉ nhắc trong cmt vài lần chứ chưa công khai nhắc trên đây bao giờ nên có thể có nhiều người không biết.

Đó là, ta hi vọng mọi người không spoil nội dung truyện. Tất cả những cmt có hơi hướng tiết lộ nội dung truyện chưa được ta đăng và ta không có dự tính để nó được lộ sẽ bị xóa ngay khi ta nhìn thấy.

Nói nghiêm túc vậy thôi, chứ ta xóa xong ta cũng không ghim ai đâu, nên lần sau mọi người đừng làm vậy nữa là được à, yêu thương nè kkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65: Đồng Tâm

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân chính là không muốn tin.

Nhưng dù hiện tại có không muốn tin thì cũng không thể không tin được nữa rồi.

Dẫu sao thì vẫn ở ngay trước mặt Cận Hàn Thanh, cô cố gắng để không biểu lộ ra. "Tu Tư Mân sẽ không vô duyên vô cớ hại tôi."

"Vậy đã nói rõ đây không phải vô duyên vô cớ gì, nên tôi sẽ tin đây là sự thật."

Chính là vì lời Tu Tư Mân nói nên Cận Hàn Thanh mới có thể tin chắc không nghi ngờ, có phải không?

Dù sao cô cũng là Tu phu nhân, lời của Tu tiên sinh sao có thể là giả đây?

Cận Hàn Thanh đột nhiên đứng lên, Cố Tân Tân theo bản năng lùi về sau hai bước, người đàn ông lập tức ép lên trước, "Cô nói đi, rốt cuộc là cô đã giấu Thương Lục đi đâu rồi?"

"Tôi không có." Cố Tân Tân cắn răng, chết cũng không chịu thừa nhận, "Tôi không biết vì sao anh ấy lại nói vậy, nhưng Thương Lục chưa từng xuất hiện ở nhà tôi."

"Vậy cô nói đi, tôi phải tin cô, hay là tin tưởng Tu tiên sinh đây?"

Bàn tay buông xuồng bên người của Cố Tân Tân khẽ nắm lại, "Đó là chuyện của anh, chuyện tôi có làm hay không trong lòng tôi là rõ ràng nhất."

Cận Hàn Thanh còn tiếp tục đi về phía trước, Cố Tân Tân rũ mi mắt, chân đột nhiên không biết vấp phải cái gì, suýt chút nữa thì ngã chổng vó. Cận Hàn Thanh dừng lại, cười lạnh, ánh mắt vẫn còn ghim chặt trên mặt cô, "Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô, nếu tôi đã đồng ý không truy cứu chuyện của cô thì nhất định sẽ làm được. Thương Lục tự tôi sẽ đi tìm, Cố Tân Tân, lúc trước một phần cũng là lỗi của tôi, chuyện này coi như là bù đắp một phần cho những thương tổn tôi đã từng làm với cô đi."

Cố Tân Tân nghe vậy, không khỏi di chuyển tầm mắt của mình lên khuôn mặt của Cận Hàn Thanh, chỉ là không dám nhìn quá kỹ. Cô có chút hoài nghi của mình, Cận Hàn Thanh lại có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

Theo tính cách của anh ta, dù anh ta có không tìm được Thương Lục thì cũng sẽ không buông tha cho cô mới phải, dù sao chuyện này cũng coi như là có bằng chứng, chỉ thiếu một bước là không tìm được Thương Lục ở nhà cô mà thôi.

Cố Tân Tân không tiếp tục nghĩ nữa, chuyện cô muốn hỏi đã có đáp án. Bây giờ bộ dạng của Cận Hàn Thanh như vậy có chút đáng sợ, cô lưu lại thêm nữa sợ là sẽ không an toàn.

Cố Tân Tân xoay người bước nhanh rời đi, cô chỉ lo gấp phải người khác trong Cận gia, nhất là Tân Chi Song, cho nên cô cơ hồ là chạy chối chết ra khỏi cổng lớn Cận gia.

Cận Hàn Thanh trở về phòng khách của tòa nhà Đông, không bao lâu sau thì Cận Ngụ Đinh đến.

Anh ta nghe được tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu.
"Được rồi đấy, lần này như ý nguyện của chú."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống đối diện Cận Hàn Thanh, "Anh cảm thấy cô ấy sẽ tin sao?"

"Dù sao anh cũng đã nói rồi, trừ phi cô ta tín nhiệm Tu Tư Mân đến một trăm phần trăm. Nhưng nếu đã như vậy thì chú cũng đừng cố gắng làm gì nữa, tranh cãi không tranh nổi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng mệt mỏi bơ phờ của Cận Hàn Thanh, nếu không phải vì quan hệ của hai người thì có lẽ anh ta đã sớm đuổi anh ra ngoài, hoặc là dùng một cước đá chết anh rồi. Bởi vì ngay chiều nay, cũng tại nơi này, giữa bọn họ còn có một cuộc đối thoại khác.

Sau khi Cận Hàn Thanh không thu hoạch được gì trở lại tòa nhà Đông, ai cũng không muốn gặp.

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh tiến vào, ánh mắt của anh ta hung hăng mà nhìn anh, người đàn ông liền tiến lên vài bước ngồi xuống đối diện với anh ta.

Cận Hàn Thanh liên tục nhìn anh rồi cười lạnh, "Chuyện Cố Tân Tân giấu Thương Lục đi rõt cuộc chú biết được bao nhiêu?"

"Thương Lục không có ở chỗ Cố Tân Tân."

"Ủ, bây giờ đương nhiên là không có ở đó, hai người đem cô ấy giấu đi đâu hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh biết lòng nghi ngờ của Cận Hàn Thanh rất lớn, có mấy lời cũng không hợp nói lòng vòng quanh co làm gì, tốt nhất là nói rõ luôn ra, "Anh hai, người gọi điện cho anh là em sắp xếp, cả người trong quán rượu tiết lộ tin tức cho anh, nói Thương Lục ở trong nhà Cố Tân Tân cũng là em. Bao gồm những người đưa tú lạnh đến nữa, đều là em tìm đến."

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của Cận Hàn Thanh chiếm lấy anh không tha, "Chú nói cái gì?"

"Lúc anh tiến vào nhà hàng đó hắn là nhìn thấy Tu Tư Mân?"

Đáy mắt Cận Hàn Thanh nén đầy tức giận, tay phải đặt lên đùi, "Mục đích chú làm vậy là gì?"

"Mục đích của em đã đạt được, chính là để anh đi một chuyến đến nhà Cố Tân Tân."

Cận Hàn Thanh híp mắt, "Cận Ngụ Đinh!"

"Em rất hiểu Cố Tân Tân. Em sẽ khiến cô ấy phải đến tìm anh, đến lúc đó em hi vọng anh nói với cô ấy, nguyên nhân anh tìm đến nhà cô ấy là vì có người đã nói cho anh biết Thương Lực ở nơi này, mà người này chính là Tu Tư Mân."

Cận Hàn Thanh phẫn nộ, hận không thể đứng dậy đập cho anh một trận, "Cận Ngụ Đinh! Chú -----"

Cận Ngụ Đinh khép mi mắt lại, "Em biết anh đang tức giận, nhưng xin anh bớt giận trước đã."

Người đàn ông tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Chú biết anh đã hết toàn bộ tâm tư vào việc tìm Thương Lực thế nào, có tin tức phong thanh thôi liền hận không thể lập tức bay đến đó. Chú có biết lúc nhận được cuộc điện thoại kia anh đã vui vẻ đến thế nào không? Chú nhìn đi, anh còn cho người cắm đầy hoa tươi trong nhà, còn cả thứ này nữa."

Cận Hàn Thanh chỉ chỉ lọ hoa trên bàn trà, bên trong cắm đầy loại hoa mà Thương Lực thích. Cận Hàn Thanh càng nghĩ càng giận, vung tay lên hất lọ hoa rơi xuống đất, "Bây giờ chú lại dám ngang nhiên tính toán cả anh nữa rồi phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn đám đỗ nát trên mặt đất, "Em chỉ không muốn nhìn thấy tên họ Tu đó mà thôi. Lúc trước anh cũng đã từng đến nhà Cố Tân Tân náo loạn một lần, nếu lần này khiến bọn họ xích mích, như vậy hai người đó sẽ không thể tránh khỏi hiểu lầm sinh hiềm khích."

"Nhưng nếu Thương Lục không có ở chỗ Cố Tân Tân, như vậy gây xích mích thì có tác dụng gì? Cố Tân Tân không ngốc, cô ta sẽ tin sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh hơi nhếch khóe miệng, "Vậy thì không cần anh phải giải thích với cô ấy. Cố Tân Tân thông minh như vậy, có thể nghĩ đến rõ ràng. Lúc Tu Tư Mân không ở Lục Thành, mỗi lần em đến nhà cô ấy khẳng định đều bị người giúp việc nhìn vào trong mắt, sau đó lại thông báo cho anh ta. Anh ta sẽ làm như vậy, mà mục đích cuối cùng chính là vì em."

Cận Hàn Thanh lạnh lùng nhắc môi. "Vì sao anh phải giúp chú?"

"Đó là vì anh nợ em."

Cận Hàn Thanh lạnh lùng trừng anh, "Anh nợ chú?"

"Anh còn cảm thấy không đáng kể? Chuyện của anh và Thương Lục kéo em và Cố Tân Tân vào, Thương Lục sẩy thai không liên quan gì đến cô ấy, nhưng khi đó anh có tin lời của em không?"

"Dừng!" Cận Hàn Thanh không muốn bị Cận Ngụ ĐÌnh tiếp tục xát muối lên miệng vết thương. "Có phải anh không giúp chú sẽ không được?"

"Mọi chuyện cũng đã làm đến mức này rồi, em còn sắp xếp cho anh và Tu Tư Mân gặp mặt, nếu vở kịch này không kết thúc được thì em nhất định sẽ bị lộ. Nếu anh không giúp em, em sẽ không giúp anh đi tìm Thương Lục, lại nói em là em trai của anh, anh giúp em một tay không phải là điều hiển nhiên sao?"

Cận Hàn Thanh tựa như nghe được một câu chuyện cười, khinh bỉ nói, "Hiếm thấy nhỉ, chú lại ngồi đây nói chuyện tình thân với anh."

"Việc này em không tiện nói trước cho anh, chỉ có thể chờ sau khi anh không thu hoạch được gì mới có thể tìm anh giúp em."

"Nên từ đầu đến cuối chú vẫn đứng xem anh làm trò hè?"

"Không dám." Cận Ngụ ĐÌnh nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy ngay cả trên bàn ăn cũng bày hoa tươi, xem ra cái gì Cận Hàn Thanh cũng chuẩn bị đâu vào đấy hết cả rồi. "Em biết anh một lòng cho lo lắng cho Thương Lục, em cũng sẽ nghĩ tất cả các cách để giúp anh tìm được cô ấy."

Cận Ngụ ĐÌnh nói ra lời này cũng không hề cảm nhận chút nào chột dạ, phải biết hôm nay chính là thuộc hạ của anh đã đưa Thương Lục đi.

Anh biết Cận Hàn Thanh nhất định sẽ nghi ngờ chuyện tủ lạnh, bây giờ trái lại cũng coi như là một lời giải thích hoàn hảo. Sau khi anh thừa nhận như vậy, mọi chuyện liền được hợp lý hóa rồi.

Cận Hàn Thanh đứng lên, "Chú đi đi, mấy ngày này anh không muốn nhìn thấy chú."

Nói cho cùng, nếu Cận Ngụ ĐÌnh đặt bản thân vào anh ta mà nghĩ, thì sẽ không tính toán đến cả anh ta.

Thất vọng lặp đi lặp lại nhiều lần, Cận Hàn Thanh cảm thấy anh ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, cũng đứng lên, "Được, nếu như Cố Tân Tân có hỏi thì em hi vọng anh sẽ giúp em."

"Anh không giúp chú, anh sẽ đem toàn bộ lời chú nói với anh nói cho cô ta biết!" Anh ta đã không tìm được Thương Lục, thì cũng sẽ không để cho Cận Ngụ ĐÌnh dễ chịu. Chỉ cần lát nữa anh ta đem

toàn bộ những lời Cận Ngụ ĐÌnh nói cho Cố Tân Tân nghe, Cận Ngụ ĐÌnh sợ là cả đời này cũng đừng hòng sẽ đoạt lại cô về tay.

Thế nhưng rốt cuộc thì, Cận Hàn Thanh vẫn là giữ được một tia lý trí không đi hại anh.

Cố Tân Tân về đến nhà, phát hiện Tu Tư Mân cũng đã quay về rồi.

Người đàn ông chuẩn bị đi lên lầu, nghe được tiếng mở cửa liền quay người nhìn cô. "Em đi đâu vậy?"

"Em đưa Thương Lục đi."

Tu Tư Mân lùi về vài bước, đi đến trước mặt Cố Tân Tân, "Không phải là bên ngoài vẫn có người theo dõi sao? Em làm thế nào mà đưa đi được?"

"Không phải đã có Cận Ngụ ĐÌnh rồi sao, em chỉ việc phối hợp làm theo thôi."

Tu Tư Mân thu lại tia không thích nhàn nhạt trong đáy mắt. Dù sao thì chuyện này cũng đã giải quyết xong, hắn cũng có thể yên tâm trở lại. Tu Tư Mân nhắc tay đặt lên bả vai Cố Tân Tân. "Đưa đi là tốt, đỡ phải giữ một quả bom hẹn giờ trong nhà."

"Thương Lục không có đáng sợ như vậy."

Tu Tư Mân chăm chú nhìn vào mắt cô, cảm thấy cô luôn như vậy, thích vì người khác suy nghĩ, cô vậy mà thật sự đã quên khi trước bọn họ đã đối xử thế nào với cô.

"Được, rốt cuộc thì từ giờ chúng ta đã có thể yên ổn mà sống rồi."

Tu Tư Mân nói xong lời này, xoay người chuẩn bị lên lầu.

Ngay lúc hắn chuẩn bị xoay người, Cố Tân Tân bổ sung thêm một câu, "Hôm nay Cận Hàn Thanh lại tìm đến."

"Thế hả?" Tầm mắt của Tu Tư Mân lần nữa rơi xuống mặt Cố Tân Tân, "Anh ta không phát hiện ra gì chứ? Nếu không trong nhà cũng không yên tĩnh thế này."

Cố Tân Tân đi lên trước. "Chỉ suýt chút nữa thôi, nếu anh ta đến sớm hơn mười phút thì sẽ bắt được Thương Lục trong nhà."

Tu Tư Mân nghe vậy, trên mặt vẫn không có chút chột cảm xúc thừa. "Vậy thì được, Tân Tân, đừng nghĩ nhiều quá, mọi chuyện đều qua rồi."

"Em chỉ không hiểu vì sao Cận Hàn Thanh lại tìm đến đây, anh ta nói là có người nói cho anh ta biết Thương Lục ở đây."

Tu Tư Mân khẽ dựa lưng lên lan can cầu thang, "Có biết là ai không?"

"Hôm nay anh ở đâu?"

Tu Tư Mân yên lặng nhìn cô, tầm mắt của hai người giao nhau, chút khó hiểu trong mắt Tu Tư Mân rốt cuộc đã sáng tỏ. Hóa ra chuyện Cận Hàn Thanh xông vào phòng bao của hắn cũng không phải vô tình, khi đó anh ta hỏi thăm tung tích của Thương Lục, cuối cùng bị nhân viên phục vụ mời ra ngoài. Tu Tư Mân đã vốn chỉ cho đó là trò đùa nào đó mà thôi. Không ngờ được, đúng là không ngờ được, hiện tại toàn bộ những gì mơ hồ coi như đã có đáp án rồi.

Lúc đó người ngồi bên cạnh Tu Tư Mân còn giải thích với hắn, nghe nói là gần đây Cận Hàn Thanh điên cuồng đi tìm kiếm tung tích của Cận phu nhân, cơ hồ đã lật tung toàn bộ Lục Thành lên, nên nói hắn không cần phải để tâm đến anh ta làm gì.

Dù khi đó Tu Tư Mân có cảm thấy khó hiểu thế nào, nhưng vì có những chuyện quan trọng hơn cần bàn bạc kỹ lưỡng nên cũng

không nghĩ sâu.

Hắn nhíu mày. "Tôi đi bàn chuyện công việc, ở một nhà hàng."

Quả nhiên là ở một nhà hàng.

"Anh có gặp được Cận Hàn Thanh không?"

Tu Tư Mân tự nhận không thẹn với lương tâm, hắn cũng không phải giấu giếm. "Gặp được, nhưng anh ta tìm nhầm người, sau khi tiến vào phòng bao của tôi cũng rất nhanh liền đi ra ngoài."

Hắn nhìn được trong đáy mắt của Cố Tân Tân là dao động và hoài nghi, Tu Tư Mân cau mày thật chặt, "Lẽ nào em cho là chuyện Cận Hàn Thanh tìm tới có liên quan đến tôi?"

Cố Tân Tân vẫn không cho hắn một câu trả lời chắc chắn, "Dù Thương Lục bị phát hiện thì chị ấy cũng sẽ không để cho Cận Hàn Thanh làm gì em, em tin tưởng chị ấy."

"Em tin tưởng cô ấy, nhưng lại không tin tôi?"

"Em đã thấy được mấy tấm ảnh, là anh và Cận Hàn Thanh cùng nhau ở trong cùng một phòng bao. Còn có, em đã đi tìm Cận Hàn Thanh."

Tu Tư Mân nghe vậy, sắc mặt hơi đổi. "Em đi tìm Cận Hàn Thanh? Có phải sẹo đã lành nên em mới quên đau, quên luôn anh ta là loại người gì?"

"Bây giờ anh ta đã biết chuyện Thương Lục sắp thai không liên quan gì đến em, anh ta sẽ không làm gì em."

"Nhưng một khi anh ta nhận định chuyện Thương Lục mất tích liên quan đến em, em nghĩ anh ta còn có thể buông tha cho em sao?"

Bàn tay Cố Tân Tân buông xuống bên người không khỏi nắm nhẹ, cảm giác được lòng bàn tay có chút ẩm ướt, "Nếu có người nói với anh ta, có thể báo cho anh ta tung tích của Thương Lục, nhưng điều kiện tiên quyết là không được tốn thương em, em nghĩ anh ta sẽ đồng ý."

Cô còn kém bước nói trán trụi ra mà thôi, Tu Tư Mân cũng không ngốc, xâu chuỗi mọi chuyện một chút liền sáng tỏ rồi.

"Tân Tân, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, em là đang nghi ngờ tôi có phải không?"

Cố Tân Tân hơi mím môi. "Cận Ngụ Đinh ra vào chỗ này đều là vì Thương Lục ở đây, anh đừng hiểu lầm."

"Tôi thấy người hiểu lầm là em mới đúng, từ đầu đến cuối tôi đều tin là em và Cận Ngụ Đinh sẽ không có chuyện gì cả, càng không vì ngăn cản hai người gặp nhau mà đem chuyện Thương Lục ở chỗ này nói cho Cận Hàn Thanh. Tân Tân, tôi thật sự không ngờ đến bây giờ em lại không tin nhiệm tôi nữa."

Môi mỏng của Cố Tân Tân khẽ giật nhẹ, "Anh..... đừng nghĩ như vậy, có mấy lời em cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi."

Sắc mặt Tu Tư Mân coi như hòa hoãn lại một chút, hắn đi xuống bậc thang, đứng bên cạnh Cố Tân Tân. "Chuyện này đã trôi qua, sau này em không cần phải tiếp tục nơm nớp lo sợ nữa. Tôi đột nhiên nghĩ ra tôi còn phải đi gặp một người, tôi ra ngoài một chuyến."

Cố Tân Tân thấy anh đi ra ngoài, cô xoay người nhìn theo bóng lưng của người đàn ông. "Anh không ăn cơm tối hả?"

"Em ăn trước đi, không cần chờ tôi."

Người đàn ông bỏ lại câu nói đó, người đã đi ra khỏi cửa. Cố Tân Tân muốn đuổi theo, nhưng cửa rất nhanh đã bị Tu Tư Mân đóng

lại. Người giúp việc từ trong nhà bếp bước nhanh ra, "Tu phu nhân."

Cố Tân Tân nhìn bà ấy, người giúp việc không phát hiện ra bầu không khí không đúng. "Lát nữa có thể ăn cơm rồi, tôi đã chuẩn bị không ít thức ăn, đều là món mà phu nhân và Tu tiên sinh thích đấy."

Cố Tân Tân kéo nhẹ khéo miệng. "Tôi nay anh ấy còn phải đi gặp đối tác."

"Đã giờ này rồi mà còn phải ra ngoài sao?

"Đúng đó."

Người giúp việc lau tay, "Vậy phu nhân thì sao?"

Cố Tân Tân vừa muốn mở miệng, điện thoại đã truyền đến tiếng báo tin nhắn, là Tu Tư Mân gửi đến.

"Văn Văn ở nhà một mình, tôi không yên tâm nên về một chuyến."

Hóa ra hắn không đi gặp khách hàng gì hết, mà là trực tiếp rời khỏi Lục Thành.

Trong lòng Cố Tân Tân có trăm mối ngồn ngang, cô bỏ lại điện thoại vào trong túi, "Tôi còn có việc, tối nay không ăn ở nhà."

"Gì cơ?" Người giúp việc ngạc nhiên. "Cả hai người đều không ăn ở nhà?"

"Ừm." Cố Tân Tân nói xong, nhắc chân lên đi ra ngoài.

Cô lái xe ra khỏi cổng, cũng không biết muốn đi đâu, chiếc xe lồng vòng một hồi lâu. Mãi đến khi cô cảm nhận được cơn đói cồn cào, đói đến mức đến dạ dày cũng bắt đầu đau, Cố Tân Tân mới nhớ ra phải đi ăn tối.

Cố Tân Tân nghĩ đến quán lẩu shabu-shabu lúc trước, cô ngờ còn nhớ đường, liền lái đi.

Đến nơi cần đến, Cố Tân Tân dừng xe đi xuống, lúc vào trong cửa hàng liền có nhân viên phục vụ nhiệt tình chào đón. "Hoan nghênh ghé thăm."

Cố Tân Tân nhìn người kia có chút quen mắt, đây không phải là nhân viên phục vụ ngày hôm đó sao?

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên, tự mình thôi miên mình, "Cô ấy không biết mình, không nhớ ra được mình."

Nhưng hành vi của cô và Cận Ngụ ĐÌnh ngày đó thực vượt qua mức bình thường, đến nay đều để lại ấn tượng sâu sắc với người khác. Hơn nữa từ ánh mắt người nhân viên phục vụ đó nhìn cô, liền biết là cô ấy đã nhận ra rồi.

Cố Tân Tân cũng không muốn nghĩ nữa, tìm chỗ sau đó ngồi xuống, gọi một phần thức ăn.

"Thêm cơm thịt kho, canh đậu đỏ, bánh budding caramel."

"Được."

Cố Tân Tân mở nồi lẩu ra, một lát sau nhân viên phục vụ liền mang ra toàn bộ thức ăn đã gọi.

Một đĩa nguyên liệu nhúng được đặt lên bàn, khuôn mặt cô hơi đỏ, nói một tiếng cảm ơn.

"Sao cô không mang cho cô ấy hai phần nguyên liệu nhúng đi?" Một câu trêu tức phát ra, Cố Tân Tân ngẩng đầu liền nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống đối diện cô.

Cô nhíu chặt hai hàng lông mày. "Bàn này chỉ có một người, Cửu gia, ngài tự tìm chỗ đi."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm thực đơn, trực tiếp gọi thêm, "Còn có, thêm hai phần thịt bò."

"Được." Nhân viên phục vụ gật đầu, xoay người rời đi.

Cô Tân Tân đổ nguyên liệu vào nồi lẩu, trong chốc lát liền có thể ăn. Cô cầm đũa, vừa muốn gấp một miếng thịt bò, đã có một người nhanh hơn một bước đoạt lấy.

Hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không lẽ đến cơm tối cô cũng không thể ăn ngon sao?

Cô Tân Tân tức giận đập lên đũa Cận Ngụ ĐÌnh, miếng thịt kia liền rơi lại về nồi.

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66: Còn Không Bằng Một Tên Nhóc

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh duy trì động tác nâng đỡa nhìn cô, "Hẹp hòi vậy, ăn có một miếng thịt thôi cũng không được?"

"Không phải anh cũng đã gọi rồi à? Không ăn phần của anh đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh đưa ta mở nồi lẩu trước mặt. "Phần tôi gọi còn chưa mang lên, chắc phải chờ một lát nữa."

"Vậy thì anh chờ đi."

"Bữa này tôi trả là được rồi chứ gì."

Cố Tân Tân giơ tay cản lại, không cho anh ta có thêm cơ hội đưa đỡa ra, "Tôi thiếu của anh một trăm đồng hả?"

"Nếu không thiếu, lát nữa em thanh toán luôn cho tôi đi."

"Đừng dùng chiêu này nữa." Cố Tân Tân chỉ bàn trống ở bên cạnh, "Cũng không phải là kín chõ, anh nhất định phải ngồi cùng bàn với tôi làm gì?"

"Ăn cơm có người ăn cùng mới vui, em không cảm thấy một mình em ngồi đây rất nhạt nhẽo à?"

"Không hề thấy." Cố Tân Tân gấp thịt trong nồi lẩu bở vào bát mình, lại bỏ nguyên liệu nhúng vào bát mình.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chàm chàm bộ dạng của cô, không thể làm gì khác là thu tay lại, đặt đũa lên bàn, "Không phải Tu Tư Mân ở đây sao? Vì sao không thấy anh ta đi cùng em?"

Cố Tân Tân liếc nhìn sắc mặt anh, lại nghĩ đến những lời của Tu Tư Mân, nếu không từ lời nói của Cận Hàn Thanh thì Cố Tân Tân cũng sẽ không phải nghi ngờ hắn. Nhưng cô cũng đã từng nếm qua quả đắng kia, chuyện Thương Lục sảy thai cũng là chứng cứ rõ ràng, khi đó cô thật sự có miệng không thể giải thích. Nhưng nếu chuyện này không liên quan đến Tu Tư Mân, vậy ai là người nói với Cận Hàn Thanh đây?

Ánh mắt Cố Tân Tân dừng lại trên khuôn mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, chuyện này đến cuối cùng ai sẽ là người được lợi nhiều nhất?

Sẽ không phải là Cận Ngụ ĐÌnh đây chứ?

Cận Ngụ ĐÌnh vừa chạm đến ánh mắt của cô, liền biết trong lòng cô đang nghĩ gì, vẻ mặt anh lạnh nhạt, tầm mắt cũng không có ý định chuyển đi chỗ khác.

"Chuyện Thương Lục đã sắp xếp xong xuôi, cô ấy nói mấy ngày nữa sẽ liên lạc với em."

Cố Tân Tân nhai thịt trong miệng, khẽ gật đầu.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô tiếp tục cắm đầu ăn, "Không phải là đến hỏi em cũng không hỏi Tu Tư Mân một tiếng đây chứ?"

Cố Tân Tân làm bộ nghe không hiểu. "Hỏi cái gì?"

"Còn giả vờ?"

"Không cần hỏi, chuyện đó không liên quan gì đến anh ấy."

Giọng của Cận Ngụ ĐÌnh cũng nghiêm túc lên, "Trăm phần trăm là anh ta làm, em lại nói không liên quan gì đến anh ta? Cố Tân Tân, em cũng không thèm hỏi anh ta lấy một tiếng?"

"Đây là sự tín nhiệm cơ bản nhất giữa vợ chồng, anh hiểu không?" Cố Tân Tân nói xong lời này, nhắm mắt lên nhìn anh, trong mắt xen lẫn sự phẫn nộ không tên.

Nếu không phải vì Cận Ngụ ĐÌnh trước đã biết được một mình Tu Tư Mân rời khỏi Lục Thành thì lúc này anh nghe xong lời Cố Tân Tân nói không hẳn là không thể có ý định muốn lật bàn.

Tu Tư Mân đến một đêm cũng không ở lại, lại còn vừa mới về không lâu liền giận dùng dùng bỏ đi, có thể đoán được Cố Tân Tân đã nói gì đó với hắn. Cô hiện tại cũng chỉ là mạnh miệng mà thôi, bây giờ tâm trạng không tốt nên mới phải một mình chạy đi ăn lẩu như vậy.

Cô càng như vậy thì anh càng vui vẻ, chỉ là Cận Ngụ ĐÌnh không thể biểu lộ rõ ràng trên mặt, anh nhất định phải giả vờ làm bộ dạng ẩn nhẫn tức giận mới được.

"Tín nhiệm? Tôi thấy chính là anh ta không hề có chút tín nhiệm nào với em cả."

Cố Tân Tân cắn miếng thịt, hiện tại đây là câu cô không muốn nghe nhất. Cô và Tu Tư Mân ở chung đến tận bây giờ luôn có cảm giác thiếu một thức gì đó, không lẽ là tín nhiệm sao?

Theo lý thuyết, xem xét quan hệ của cô và Tu Tư Mân, ở giữa đã sớm trải qua một thứ tin tưởng lẫn nhau, nhưng đúng là hiện tại cô không thể phân biệt được lời nói của Cận Hán Thanh đến cùng là thật hay giả. (Bát Bát: Ta nói thật đấy, mọi người bỏ truyện hết đi, để ta bồi nữa, ta hết chịu nổi rồi T.T)

"Anh đừng có vọng tưởng gây xích mích ly gián, vô dụng thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh không chút biến sắc cầm đũa. Vô dụng? Anh có thể bức cho Tu Tư Mân ngay giữa đêm rời khỏi nhà, đã nói rõ Cố Tân Tân cũng không có tốt như biểu hiện bên ngoài với Tu Tư Mân.

Nhân viên phục vụ mang toàn bộ đồ ăn bưng lên, nồi nấu lẩu cũng đã sôi, Cận Ngụ ĐÌnh bỏ tất cả vào trong. Cố Tân Tân ăn gần đủ, anh phóng đũa tới, gấp một cọng nấm bỏ vào bát.

Cố Tân Tân vừa muốn cướp lại, Cận Ngụ ĐÌnh đã bỏ vào miệng, "Thịt không thể ăn, bây giờ ăn một cây nấm thôi cũng không cho?"

"Anh đừng có quá đáng, mỗi người một nồi, sao anh cứ phải cướp của tôi?"

"Lúc trước hai chúng ta đến đây ăn em còn ăn hết cả phần của tôi, khi đó sao em không có nói như vậy?"

Cố Tân Tân tức giận đồ toàn bộ nguyên liệu nhúng vào trong, "Đó là anh tự gấp cho tôi!"

"Tôi cho em ăn em liền ăn? Tôi cũng không thấy em có bất mãn gì lúc ăn cả."

"Bây giờ tâm trạng tôi vô cùng không tốt, anh đừng có mà chọc vào tôi."

"Vì sao lại không tốt?" Cận Ngụ ĐÌnh gấp thịt trong nồi của mình ra, "Thương Lục đã an toàn, em còn có gì phải bức bối?"

"Tự nhiên không tốt, không được hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhếch miệng cười lạnh, "Được, đương nhiên là được. Nếu em đã khẳng định Tu Tư Mân không làm chuyện đó thì cũng không cần phải khiến tâm trạng mình tồi tệ đi, đáng ra phải cười vẻ coi như mọi chuyện đã qua đi mới phải."

"Tôi đã nói rồi, không liên quan gì đến anh ấy!" Cố Tân Tân hiện tại thật sự không muốn nhắc đến chuyện này, tốt nhất là quên đi đến triệt để mới được.

Đáy mắt Cận Ngụ ĐÌnh tràn ra ý cười, thịt dê nóng nảy bỏ vào trong bát. Cố Tân Tân lấy điện thoại ra nhìn, sau khi Tu Tư Mân gửi cho cô tin nhắn kia đã không còn gửi thêm một tin nào nữa.

Cô nhắn tin nói hắn đi đường cẩn thận, hắn cũng không phản hồi lại. Cố Tân Tân thất thần nhìn chầm chằm màn hình, người đàn ông có chút nhìn không nổi, đưa tay ra muốn cướp.

Cố Tân Tân giật mình rút điện thoại về. "Làm gì đấy?"

"Lúc ăn cơm thì tập trung ăn cơm, không biết nguyên tắc cơ bản này sao?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh đúng là quản lǎm chuyện, sao tôi đến nơi nào cũng gặp phải anh vậy? Anh theo dõi tôi có phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh không để ý lǎm hỏi ngược lại. "Tôi theo dõi em làm gì?"

"Tôi cực kỳ nghi ngờ chính anh là người đã nói cho Cận Hán Thanh!"

Cận Ngụ ĐÌnh ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Đúng, là tôi, em cũng thật thông minh quá cơ. Chính là tôi muốn anh ấy tìm đến nhà em, để anh ấy phát hiện ra Thương Lục, từ nay về sau liền hận em nghiến răng nghiến lợi, em hài lòng chưa?"

Cố Tân Tân đương nhiên không hài lòng, lời này vừa nghe chính là giả, lại nói, cô cũng không hi vọng đây là thật.

Cố Tân Tân lúc trước ăn quá nhanh nên hiện tại đã nhanh no căng bụng. Cô không có ý định ngồi lại, giơ tay vẫy nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ tiến lên vài bước, Cố Tân Tân cầm ví tiền.
"Phải xuống dưới đó thanh toán sao?"

"Quy khách cũng có thể quét mã wechat để thanh toán, ghi chú thêm tên bàn là được." Nhân viên phục vụ nói xong, chỉ chỉ hai con số bên tay trái Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân cầm điện thoại lên quét, lúc điền số bàn không khỏi liếc Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đối diện.

"Vậy tôi và anh ta tính là một bàn hả?"

"Đúng vậy."

Cố Tân Tân thu hồi tầm mắt. "Tôi với anh ta không liên quan đến nhau, là tự anh ta chạy đến đây."

"Cố Tân Tân, chơi vui không?" Cận Ngụ ĐÌnh đoán một bàn này nhiều lắm cũng chỉ tầm 400 đồng, cô làm vậy là có ý gì? Tính toán 200 đồng với anh sao?

"Rất vui."

Cận Ngụ ĐÌnh đặt đũa xuống, "Em không cần cho, tôi tự trả."

"Tôi cũng không thiếu chút ấy." Cố Tân Tân nói xong, điền số bàn vào, thanh toán xong xuôi liền cầm lấy túi xách định đi. "Được rồi, tôi đã thanh toán xong. Lần trước anh mòi tôi, lần này coi như tôi trả lại."

"Em ăn của tôi nhiều bữa như vậy, muốn một lần này mà xong sao?"

Cố Tân Tân đứng lên, "Đừng có được voi đòi tiên."

"Tôi còn chưa ăn xong."

"Anh cứ từ từ mà ăn, không ai giục anh cả."

Cận Ngụ ĐÌnh lộ vẻ mặt khó chịu. "Em là cố tình muốn tôi chịu đói phải không? Bây giờ em đi rồi, lẽ nào một mình tôi ngồi chờ này ăn?"

"Có gì khác sao?" Cố Tân Tân dù nói vậy, nhưng mông đã đặt về. "Anh mau ăn đi."

Cận Ngụ ĐÌnh hài lòng cầm đũa gấp thức ăn, "Lát nữa đi đâu?"

"Đi đâu là đi đâu? đương nhiên là về nhà ngủ."

"Trạng thái này của em có thể về nhà ngủ được hả?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh có thể không nói chuyện lúc ăn không?" Đầu Cố Tân Tân thật sự đang đau như búa bổ.

Người đàn ông ăn vài miếng, sau đó đặt đũa xuống. "Em trả tiền thật rồi hả?"

"Ừ."

Cố Tân Tân thấy anh đã ăn xong, bèn đẩy ghế ra đứng dậy, Cận Ngụ ĐÌnh giật khăn giấy lau tay. "Không muốn gói đồ mang về nữa à?"

"Anh cố ý có phải không?" Cố Tân Tân nhỏ giọng, không ở lại nữa mà bước nhanh đi.

Ra đến bên ngoài, Cố Tân Tân đi thẳng đến trước xe của mình, chuẩn bị trở về. Cận Ngụ ĐÌnh đuổi theo lên vài bước, tay đè xuống cửa xe.

Cố Tân Tân nhìn anh, "Làm gì đấy?"

"Tiện đường không? Đưa tôi về."

Cố Tân Tân nhíu chặt lông mày nhìn anh, "Tài xế của anh đâu? Không Thành đâu?"

"Khổng Thành có chút việc, tôi nói tài xế đưa anh ta đi rồi."

"Vậy thì thuê xe đi." Cố Tân Tân đẩy tay anh ra. "Tôi với anh không chỉ không tiện đường, mà ngược lại còn ngược hướng."

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cô ra, trực tiếp mở cửa xe tiến vào trong ghế lái. "Tôi lái xe là được, trước tiên về nhà tôi, sau đó em lái xe quay lại."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh đừng như vậy. Hôm nay tôi thật sự không có tâm trạng, chỉ muốn về nghỉ ngơi."

"Vậy thì đừng có lãng phí thời gian nữa, lên xe đi."

Cố Tân Tân muốn kéo anh xuống, nhưng người đàn ông đã thắt đai an toàn lại, cô bất đắc dĩ phải mở cửa xe ngồi vào hàng ghế phía sau.

Cận Ngụ ĐÌnh khởi động xe đi về phía trước, Cố Tân Tân mang theo một bụng tâm sự nặng nề. Ngược lại Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy rất tốt, không có Tu Tư Mân ở đây làm chướng tai gai mắt, anh muốn gấp cô lúc nào liền có thể gấp ngay lúc đó.

Chiếc xe rất nhanh hòa vào dòng đường, Cố Tân Tân không có tâm tư để ý Cận Ngụ ĐÌnh đi về phía nào.

Mãi đến khi xe dừng hẳn, cô mới mở mắt ra nhìn. Cố Tân Tân cũng mới chỉ chợp mắt được một lúc, không nghĩ lại nhanh như vậy đã đến. Cô nghe thấy tiếng mở cửa truyền đến từ bên cạnh, Cận Ngụ ĐÌnh kéo tay cô đi xuống.

Cố Tân Tân liếc ra ngoài, cảm thấy không đúng lầm. Nơi này không phải tòa nhà Tây của Cận Ngụ ĐÌnh, cũng không phải nhà cô, Cố Tân Tân định thần lại, vậy mà lại là vườn thú.

Cố Tân Tân vội vàng muốn rút ra khỏi tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh dẫn tôi đến đây làm gì?"

"Không phải những lúc tâm trạng không tốt em thường đến vườn thú hả?"

Cố Tân Tân cảm thấy anh thật sự rất buồn cười, "Ai nói với anh?"

"Tự tôi có mắt, tự thấy được."

Cố Tân Tân xoay người muốn quay lại, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức nắm lấy cổ tay cô, "Đến cũng đã đến rồi, vào trong giải trí một chút."

"Xin anh đây, đêm rồi, vườn thú cũng đã đóng cửa."

"Giờ này vẫn còn kịp xem tiết mục voi biểu diễn, đi thôi."

Cố Tân Tân không có chút nào muốn đi, cô thử rút tay ra mấy lần đều không được.

Cô không tình nguyện đi theo phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, tiến vào sân biểu diễn, thấy được bên trong có không ít người ngồi chờ mở màn.

Cận Ngụ ĐÌnh tìm được một vị trí khá cao, kéo Cố Tân Tân ngồi xuống.

Trên mặt cô đều là không thích. "Tôi không thích xem biểu diễn, anh làm tôi khó chịu đấy."

"Thả lỏng nào, vui cực kỳ."

Cố Tân Tân quay đầu đi, không nói lời nào.

Cận Ngụ ĐÌnh chỉ nghĩ cô thích, không nghĩ tới cô lại thật không có tâm tình nào, nhưng đến cũng đến rồi, không thể àm ĩ đòi về được.

May mà buổi biểu diễn rất nhanh liền bắt đầu, trong sân, MC cầm mic đứng trên đài cao, âm thanh phát đi vừa vang lại lớn, đang nhiệt huyết giới thiệu buổi biểu diễn.

Cố Tân Tân thấy có người cưỡi voi lớn đi ra, xung quanh vây một đám trẻ con liên tục hưng phấn la to.

"A, mẹ mau nhìn kia, mũi dài quá đi."

"Ba ba, lớn thật nha, có thể sẽ đi ra một cái hố lớn không nhỉ?"

Cố Tân Tân bị kẹt giữa đám trẻ con này, bên tai bị tiếng ong ong không ngừng tấn công đến đại não. Cô nhìn thấy con voi lớn vung chiếc mũi dài về phía người xem, giống như đang bắt chuyện.

Cô trốn về sau đám người, cảm thấy cái mũi này đột nhiên trở nên thật đáng sợ.

Toàn bộ quá trình Cố Tân Tân đều như tiến vào trong mộng, cũng không hề có hứng thú gì xem biểu diễn.

Cận Ngụ ĐÌnh thi thoảng lại liếc nhìn gò má của Cố Tân Tân, ánh mắt cô cực kỳ nhạt nhẽo, đến cả phần con voi lớn đó chạy rầm rầm và cả phần khiêu vũ đều không xem vào mắt. Chương trình rất nhanh tiến hành được một nửa quá trình, MC đi xuống. "Bây giờ tôi mời một vị khách quý đến ra để cho voi thi đấu, để cho người này tùy ý ra một đề bài trong vòng tám, cộng trừ nhân chia đều được, nếu voi lớn đáp đúng, toàn bộ khán giả cho nó một tràng pháo tay. Nếu nó đáp không đúng thì vị khách quý ra để sẽ nhận được một phần quà bí mật, như vậy có được không nào?"

"Được!" Mọi người ở đây đều thích chơi trò như vậy.

"Tôi xem nào, vị khách quý nào muốn ra để đây?"

Cố Tân Tân nhìn thấy không ít người đều giơ tay, cô giấu hai tay về sau lưng, dĩ nhiên là không có ý định chơi mấy thứ này.

Vị MC kia quét mắt một vòng, cuối cùng ánh mắt kết thúc trên khuôn mặt của Cố Tân Tân. "Liền mời vị mỹ nữ này đi."

Cô đến đầu cũng không nâng, đương nhiên sẽ không nghĩ tới lại bị chọn trúng, vừa rồi đến cả yêu cầu ra đề cô cũng không nghe được.

Cận Ngụ Đinh vội vàng lên tiếng nhắc nhở. "Bảy cộng với tám."

Cố Tân Tân không chút nghĩ ngợi lặp lại. "Bảy cộng với tám."

"Mỹ nữ, đề toán trong vòng tám(*)."

(*) đại khái là đề toán có đáp án từ 8 trở xuống, nếu ta không nhầm thì là như vậy haha

Cố Tân Tân vẫn không phản ứng lại, Cận Ngụ Đinh lại nhắc cô. "Năm cộng với sáu."

Cố Tân Tân lặp lại một lần nữa, MC rốt cuộc không nhịn được bật cười. "Xem ra trình độ ra đề không tốt rồi. Nào nào nào, mời người bạn nhỏ này đi."

Anh ta nói xong, đưa mic đến bên miệng một câu nhó.

Đối phương há miệng, giọng nói non nớt vang lên. "Hai cộng với ba."

"Không tệ không tệ," MC xoa nhẹ đầu cậu nhóc, "So với chị gái vừa rồi nhanh nhẹy hơn nhiều."

***

Bát Bát: Tối mai sẽ đăng muộn một chút nha, khoảng 12h đêm giờ đó, nếu xong sớm hơn thì sẽ đăng sớm haha. (Mấy ngày nay cứ nhìn thấy chương mới là sợ hãi, đến tận tối nay vẫn chưa vượt qua được chướng ngại. Ngày mai ra ngoài cân bằng một chút, tối về nếu mọi người vẫn chưa bỏ truyện thì sẽ liều cái mạng già dịch chương mới, túm lại quy tắc mỗi ngày 1 chương sẽ không phá vỡ nên các

tình yêu hãy thông cảm cho bà dịch giả xúc động quá mức là không làm được việc gì như ta hiuhiu:3)

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67: Rơi Xuống Vách Núi

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân dĩ nhiên không thể nghĩ ra được đề trong cái tâm trạng đó, lúc bị MC gọi tên, đầu óc hoàn toàn trống rỗng nên mới phải nói theo Cận Ngụ ĐÌnh.

Mẹ của cậu bé kia không nhịn được quay đầu lại nhìn cô, có lẽ đã cho rằng cô là kẻ ngốc.

Cố Tân Tân tức giận đạp lén mu bàn chân của Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông đau đớn đến mức hạ giọng nói. "Làm sao thế? Tôi ra đề không đúng chắc?"

"Anh cố ý có phải không? Cận Ngụ ĐÌnh, chơi vui lắm sao."

Voi lớn sau khi nghe được đề bài, dùng mũi cuốn đáp án năm, MC cầm một mô hình siêu nhân đến tặng cho cậu nhóc ra đề kia.

Mẹ của cậu bé cực kỳ hăng diện ôm chặt cậu nhóc vào ngực, quay đầu lại nói với Cố Tân Tân. "Đề trong vòng tám tức là đáp án từ tám trở xuống, bảy cộng với tám làm sao có thể tính được."

Dĩ nhiên là Cố Tân Tân biết, chuyện đó còn cần người giải thích sao?

Nhưng rõ ràng là cô biết vậy, nhưng sau khi nghe Cận Ngụ ĐÌnh nhắc hai lần đều không chút nghĩ ngợi lặp lại.

Cô lớn đầu như vậy, lại không bằng một đứa nhỏ ba tuổi?

Biểu diễn kết thúc, mọi người đều đã giải tán gần hết. Cố Tân Tân nhìn xung quanh một chút, trong nháy mắt nơi này trở lại thành một khoảng trống, cũng không cần hai người bọn họ phải chen chúc trong đám người nữa.

Hai bên đường lớn chật kín người, Cố Tân Tân nhìn thấy con voi lớn kia cũng chầm chậm rời đi. Cô vuốt mấy sợi tóc rối về sau, ánh mắt thuận theo nhìn sang Cận Ngụ Đình ngồi bên cạnh.

"Anh nói thật đi, có phải anh muốn theo đuổi tôi không?"

Khóe miệng Cận Ngụ Đình căng cứng, "Em là phụ nữ đã có chồng."

"Hóa ra là anh vẫn còn nhớ." Cố Tân Tân lại gần anh hơn một chút, "Vậy tôi tặng cho anh một lời khuyên, sau này nếu còn muốn theo đuổi ai khác thì nhớ đừng dùng đến chiêu này."

Hai hàng lông mày của Cận Ngụ Đình sắp kết lại thành một cục. "Ý em là sao?"

"Làm gì có ai giữa đêm giữa hôm kéo con gái nhà người ta đến vườn thú chứ, còn xem cái gì mà biểu diễn. Với đẳng cấp của anh, kéo người ta lên máy bay rồi lượn vài vòng có phải là vi diệu hơn không. Anh mang tôi vào vườn thú, là vì muốn nói với tôi biết bộ dạng của tôi giống với voi hả?"

Cận Ngụ Đình chuyển tầm mắt lên khuôn mặt của Cố Tân Tân, "Nhưng..... là em thích chỗ này."

"Tôi có nói tôi thích vườn thú bao giờ sao?"

"Lần trước không phải em chạy đến đây hả? Còn ngồi đó khóc nháo một trận, nếu không thích thì em phải đến chỗ khác chứ."

Cố Tân Tân đúng là hết nói nổi, cuối cùng không nhịn được bật cười, "Tôi đến vườn thú liền chứng tỏ tôi thích nơi này? Vậy khi còn nhỏ ngày nào tôi cũng bị ép đến trường, liền nói tôi thích trường hả? Có mấy ai lại thích đi học chứ."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, đứng lên, cũng hòa vào đám người xung quanh rời đi.

Cố Tân Tân chống má, cô biết Cận Ngụ ĐÌnh nghe được những lời này nhất định sẽ mất hứng. Nhưng đây là sự thật, sau này anh cũng thật sự không cần phải vì lấy lòng cô mà mang cô đến đủ những chỗ khác nhau.

Tuy mắt thấy đám người đã đi gần hết, nhưng Cố Tân Tân vẫn ngồi tại chỗ. Cận Ngụ ĐÌnh chờ ở bên ngoài một hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng cô bước ra.

Anh quay lại sân, nhân viên đang chuẩn bị đóng cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên ngoài gọi cô một tiếng. "Ngồi đó làm gì? Còn không đi?"

Cố Tân Tân định thần, đứng dậy đi ra ngoài, hai người bọn họ chân trước vừa bước ra khỏi đó, cánh cổng phía sau liền đóng lại.

Cô thò tay lần mò trong túi xách tìm chìa khóa xe, Cận Ngụ ĐÌnh nhấc tay lên đung đưa thứ mình đang cầm trước mặt cô. "Ở chỗ tôi đây này."

Cố Tân Tân đưa tay muốn cướp về, Cận Ngụ ĐÌnh lại giơ tay lên cao, "Đã nói sẽ đưa tôi về trước rồi mà."

"Anh phiền quá đấy, anh nhìn đối diện kia đều là taxi đợi khách, anh qua đó vẫy bừa một cái đi."

"Như vậy không được, không an toàn."

Cố Tân Tân đi đến trước xe mình, nhìn anh. "Đàn ông gì mà lại sợ không an toàn, vậy anh lái xe của tôi đi, tôi đi gọi xe."

Cận Ngụ ĐÌnh mở cửa xe, lôi Cố Tân Tân ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh ghế tài xế.

Anh nhanh chóng đóng cửa xe lại, Cố Tân Tân một tay chống cầm, lười biếng nhìn anh đứng bên ngoài. "Anh đúng là cái đồ nhát gan. Đây là xã hội pháp trị rồi, anh còn sợ bị người khác bắt cóc chắc?"

"Cũng không phải không có khả năng đó."

Cố Tân Tân ngắt lời anh. "Trên TV đúng là thấy khá nhiều."

Cận Ngụ ĐÌnh vòng sang bên kia ngồi vào ghế tài xế, khởi động xe, nghe được Cố Tân Tân nói không khỏi nhìn cô lâu hơn một chút. "Có phải vì gần đây sống yên ổn quá nên đã quên mất rất nhiều chuyện rồi không? Phía sau em còn có Tu Phụ Thành, ngay lúc em nằm trên giường ngủ, chưa biết chừng anh ta vẫn còn đang suy nghĩ làm sao để giết chết hai người."

Cố Tân Tân khẽ cong khóe môi. "Thay vì cả ngày chìm đắm trong sợ hãi dọa cho mình thành trầm cảm luôn thì chi bằng tới đâu hay tới đó không phải là tốt hơn nhiều sao."

Cố Tân Tân biết Tu gia nguy hiểm, nhưng đúng là nghĩ nhiều cũng không được tích sự gì cả.

Người đàn ông lái xe đi, "Nếu em thoát khỏi Tu gia rồi thì sẽ không phải lo nhiều như vậy nữa."

"Sao thế, anh còn muốn tôi ly hôn?"

"Cũng không phải tôi nói gì em cũng nghe lọt, nhưng nếu có thể thì tôi thật sự hi vọng em chưa từng có bất kỳ dính dáng gì đến người của Tu gia."

Cố Tân Tân khép mi mắt lại, "Tu Phụ Thành không có ở Lục Thành, tôi trở về đây cũng là để tránh anh ta."

"Nhưng cánh tay của anh ta có thể vươn đến Lục Thành."

"Anh yên tâm....." ban đầu Cố Tân Tân cũng hơi lo lắng, nhưng mới đây Tu Phụ Thành bị thương nặng, có lẽ sẽ an phận được một khoảng thời gian. "Có Tu Tư Mân ở đây rồi, anh ấy hiểu rõ nhất lòng dạ ác độc của Tu Phụ Thành, anh ấy sẽ bảo vệ cho tôi an toàn."

"Tôi sợ là đến bản thân anh ta cũng khó mà bảo toàn."

"Anh ấy có thể đứng ở vị trí của ngày hôm nay, chứng tỏ anh ấy cũng không phải người đơn giản."

Cận Ngụ Đinh bẻ tay lái, "Đương nhiên là anh ta không đơn giản, năng lực và lòng dạ độc ác đều có, nhưng có một điểm anh ta vĩnh viễn không bằng được Tu Phụ Thành."

"Cái gì?"

"Lục thân bất nhận(*), có lẽ đối với Tu Phụ Thành mà nói, anh ta bởi vì là con nuôi nên không cần phải nương tay với bất kỳ kẻ nào. Tu Tư Mân lúc trước suýt chết trong tay anh ta, nhưng chung quy Tu Tư Mân sẽ không đến mức muôn mạng của Tu Phụ Thành, nên nếu hai người này tranh đấu thì Tu Tư Mân sẽ không thể thắng được, trừ phi anh ta có thể triệt để tuyệt tình, trực tiếp lấy mạng của Tu Phụ Thành."

(*) mất hết tính người (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận)

Cố Tân Tân nghe vậy, trái tim hơi run rẩy, cô chuyển tầm mắt sang Cận Ngụ Đinh ngồi bên cạnh.

Nơi khói mắt của người đàn ông thấy được vẻ mặt của cô, "Sao thế, tôi nói không đúng?"

Cố Tân Tân dựa lưng về sau, điều chỉnh tư thế ngồi. Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, cô rút điện thoại ra, thấy được là số điện thoại của Tu Tư Mân.

Cô tính nhầm một chút, đoán là Tu Tư Mân đã về đến nhà, có lẽ là gọi cho cô báo bình an.

Cố Tân Tân không nghĩ nữa, nhanh tay ấn nghe. "A lô, anh về đến....."

Đầu bên kia truyền đến tiếng thở dốc, âm thanh đứt quãng, giống như lúc nào cũng có thể biến mất. Cố Tân Tân cả kinh ngồi thẳng dậy, "Tu Tư Mân?"

"Tu phu nhân..... cứu mạng."

Khuôn mặt Cố Tân Tân lạnh lẽo, đáy mắt phủ kín một tầng băng, "Đã xảy ra chuyện gì? Mấy người đang ở đâu? Anh ấy đâu rồi?"

"Tai nạn xe, Tu tiên sinh bị thương rất nặng, tôi..... tôi đã báo người, nhưng tình huống của ngài ấy rất nguy cấp, phu nhân mau tới đây đi."

Cố Tân Tân đã gấp đến mức không nói được một câu hoàn chỉnh, Cận Ngụ Đinh cũng nghe được, tấp xe vào lề đường. Cố Tân Tân bám tay lên cửa xe, tận lực khiến cho giọng nói của mình bớt hoảng hốt. "Điện thoại có thể phát định vị không? Nhanh định vị cho tôi, tôi lập tức qua đó."

"Tu phu nhân." Người nói chuyện chắc là tài xế của Tu Tư Mân, "Cao tiên sinh đã chết, tôi không biết tình huống của Tu tiên sinh thế nào rồi, nhưng tôi gọi ngài ấy, ngài ấy....."

Cố Tân Tân đột nhiên cảm thấy mỗi hơi thở phát ra đều mang theo đau rát, Cao tiên sinh trong miệng tài xế là người vẫn luôn đi theo Tu Tư Mân. Anh ta đã chết rồi, vậy Tu Tư Mân hắn còn có thể có khả năng sống sót nào sao?

"Đừng, đừng lo lắng, anh phát định vị cho tôi trước đã."

"Được."

Cố Tân Tân hất tấp lau nước mắt đọng ở khói mắt, đè cánh tay Cận Ngụ Đinh. "Lái xe, đi....."

"Xảy ra chuyện gì?"

Cố Tân Tân không ngừng lắc đầu, "Đi trước đã, trên..... trên đường cao tốc....."

Cô sợ đến mức đầu óc trống rỗng, nhưng dĩ nhiên Cận Ngụ Đinh vẫn rất tỉnh táo, sau khi khởi động xe liền lập tức gọi cho Khổng Thành nói anh ta sắp xếp người, hẹn gặp nhau trên đường cao tốc.

Tài xế rất nhanh liền phát định vị đến điện thoại của Cố Tân Tân, Cận Ngụ Đinh cầm điện thoại cô liếc một cái.

Chỗ này Cận Ngụ Đinh biết, "Không nghe thấy giọng của Tu Tư Mân sao?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu.

Cận Ngụ Đinh không nói nữa, chiếc xe nhanh chóng phóng đi. Lúc bọn họ đến nơi Khổng Thành vẫn chưa xuất hiện, Cận Ngụ Đinh dừng xe bên đường, đợi gần mươi phút.

Cố Tân Tân lòng như lửa đốt, liên tục thúc giục. "Chúng ta đi trước đi?"

"Sao em có thể khẳng định nhất định là Tu Tư Mân đã xảy ra chuyện? Ngộ nhỡ là cái bẫy thì sao? Ngộ nhỡ đối phương muốn hại em, em lại muốn tự mình chui đầu vào lưới?"

Cố Tân Tân hiện tại thật sự không nghĩ được gì khác, "Tu Tư Mân đã xảy ra chuyện rồi. Người đó là tài xế của anh ấy, anh ta nhất định sẽ không nói dối tôi."

"Cố Tân Tân, nhưng tôi đang đi cùng em đây, dù em không tiếc mạng thì cũng phải nghĩ cho tôi đi chứ?"

Cố Tân Tân nhìn vào mắt anh, vồ tới mở đai an toàn của anh ra. "Vậy để tôi đi thôi được không?"

Cận Ngụ ĐÌnh tức giận đến mức hất mạnh tay cô ra, "Em lại muốn đi chết đến vậy?"

"Tôi không có đi chịu chết. Tôi đang rất bình tĩnh, anh ấy đang rất cần tôi."

"Tài xế không chỉ thông báo cho mình em, sẽ có người đến cứu bọn họ."

Cố Tân Tân co người lại trên chiếc ghế, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy mấy chiếc xe lái tới, còn nhấn còi. Tài xế của anh lái xe đến bên cạnh, Khổng Thành đi xuống.

Khổng Thành gõ nhẹ mấy cái lên cửa sổ xe Cận Ngụ ĐÌnh mới hạ cửa kính xuống, lại kéo theo Cố Tân Tân từ một bên khác xuống, cùng nhau chui vào chiếc xe bên cạnh.

Chiếc xe nhanh chóng lái đi, Cố Tân Tân không ngừng nhìn chằm chằm màn hình, có thể thấy được bọn họ vẫn ở chỗ đó chưa hề di chuyển đi một tấc nào.

Cô căng thẳng siết chặt điện thoại, chỉ là không lâu lăm thì đến vị trí chia sẻ cũng biến mất.

Cố Tân Tân gấp đến mức liên tục vuốt màn hình. "Chuyện gì xảy ra thế này?"

"Chắc là hết pin."

Cố Tân Tân vội vàng gọi lại, quả nhiên là báo thuê bao. Lòng cô như lửa đốt, "Vì sao lại như vậy? Không phải là đã xảy ra chuyện gì

đó rồi chứ?"

"Em đừng suy nghĩ lung tung, có thể người đã được cứu lên rồi, hoặc chỉ là điện thoại hết pin mà thôi."

Sao Cố Tân Tân có thể không gấp chứ?

Trong lòng cô rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, đêm muộn Tu Tư Mân bị bức đến phải bỏ đi hoàn toàn là bởi vì cô không tin tưởng hắn. Nếu không phải vì cô làm tổn thương hắn, như vậy hắn cũng không cần phải bỏ cả đêm đi trên đoạn đường vừa dài vừa nguy hiểm đó, nếu hắn không đi, lúc này cũng không phải xảy ra chuyện.

"Có phải đã có người nhanh hơn một bước không?"

Cận Ngụ Đinh nghiêm túc nhíu mày, điều này cũng không phải không thể, nếu như lần này không phải bất ngờ thì khả năng này cũng rất lớn.

Cố Tân Tân gấp đến mức trái tim muốn nhảy khỏi cổ họng, "Làm sao bây giờ?"

Cận Ngụ Đinh đưa tay ôm lấy bả vai cô. "Đừng suy nghĩ lung tung nữa, đến đó rồi nói tiếp."

Khổng Thành ngồi bên cạnh tài xế quay lại nhìn hai người. "Bây giờ còn cần đến đó không? Chờ chúng ta đến nơi sợ là người hoặc đã được cứu lên hoặc đã được đưa đến bệnh viện, tôi nghĩ bọn họ sẽ không còn ở chỗ đó."

"Cậu cho người chú ý mấy bệnh viện xung quanh, xem có ca cấp cứu nào có điểm liên quan không. Bây giờ không liên lạc được với bên kia, cũng chỉ có thể chạy qua đó kiểm tra thử."

Khổng Thành thấy sắc mặt Cố Tân Tân tái mét, bắt đắc dĩ gật đầu một cái.

Chiếc xe phóng nhanh lên trước, Cố Tân Tân cũng không biết đã qua bao lâu, cô chỉ biết là lúc đó đã có rất nhiều xe dừng lại bên đường, cũng đã có rất nhiều người đứng đó.

Cố Tân Tân đẩy cửa xe đi xuống, thấy có người bước nhanh về phía cô. "Tu phu nhân."

"Anh..... anh ấy ở đâu?"

Đối phương không lên tiếng mà liếc sang bên cạnh, Cố Tân Tân theo tầm mắt của anh ta nhìn sang, thấy có một đoạn rào chắn bị đâm phải đã biến dạng, phía dưới là vách núi, tầm mắt của bọn họ hoàn toàn bị rừng cây rậm rạp bên dưới cản lại. Ngay cả mấy cánh cây ven đường cũng đã bị bẻ gãy, Cố Tân Tân nhìn kỹ lại, phía dưới đó đúng là vách núi sâu hun hút.

Cô theo bản năng lùi về sau, lo lắng lên tiếng. "Người đâu?"

"Còn đang tìm."

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Lúc anh ấy có chuyện mấy người đều ở đây có phải không? Đã lâu như vậy rồi mà đến chiếc xe cũng không tìm thấy là sao?"

"Tu phu nhân, bên dưới đó không có đường, người đến cứu viện căn bản là không xuống được."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Sống Chết Không Rõ

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân cơ hồ đứng không nổi nữa, cơ thể chỉ muôn ngồi thụp xuống, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng kéo lại cánh tay cô.

Cô cứng ngắc cắn răng nhìn xuống dưới, thấy được trước mắt là một khu rừng rậm rạp, đứng từ đây nhìn xuống căn bản là không thấy được xe của Tu Tư Mân.

"Vẫn chưa có người nào xuống sao?"

"Vừa bắt đầu đã bó tay toàn tập, phu nhân xem, từ đây xuống căn bản là không có đường, với lại....." người đàn ông đó chỉ sang mấy người đứng cách đó chừng mười mấy mét, "Mới miễn cưỡng mở xuống một con đường nhỏ từ chỗ kia, nhưng chỉ như vậy thôi chưa đủ để mang theo cả cáng xuống."

Cô Tân Tân tránh khỏi bàn tay của Cận Ngụ ĐÌnh, "Có liên lạc được với anh ấy không?"

"Không được, điện thoại của Tu tiên sinh và của tài xế đều không thể kết nối."

Cô Tân Tân lo lắng đi về phía trước, ven đường có xe cứu thương, còn có toàn bộ người Tu Tư Mân mang theo. Đoạn đường này không còn là trên cao tốc nữa, Cô Tân Tân đi đến chỗ người đàn ông kia nhắc đến, nhìn thấy trên hàng rào cột mấy sợi dây

thừng. Một đầu khác hẳn là quần trên thắt lưng mấy người kia, dùng để bảo đảm an toàn.

Cố Tân Tân nhắc chân muốn bước tới, Cận Ngụ ĐÌnh không chút nghĩ ngợi kéo cô về. "Em muốn làm gì?"

"Tôi xuống tìm người."

"Em đi đâu tìm?" Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bên dưới một mảnh tối thui, dù ven đường có ánh đèn, những chiếc xe bên cạnh cũng đều mờ đèn lớn, nhưng nguy hiểm dưới đó không ai có thể biết chắc được. "Những người xuống dưới đó có ai mà không chuyên nghiệp hơn em? Bây giờ em xuống đó chỉ thêm phiền mà thôi."

"Không lẽ tôi lại phải đứng đây chờ sao?" Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, "Cám ơn anh đã đưa tôi đến đây, anh về trước đi."

Cận Ngụ ĐÌnh biết hiện tại lòng cô như lửa đốt nên cũng không tính toán với cô, một chiếc xe lớn như vậy không khó tìm, lần theo dấu vết là có thể tìm được. Chỉ là công đoạn cứu lên sẽ cực kỳ khó khăn, dù có tìm được xe và người thì trong nhất thời cũng khó mà đưa được bọn họ lên.

Nhưng đối với Cố Tân Tân mà nói, đứng ở trên này càng là dày vò hơn vạn lần. Cố Tân Tân đặt một chân lên hàng rào chắn, Cận Ngụ ĐÌnh vừa muốn kéo lại đã bị cô tránh đi, nhưng vì dùng sức mà suýt chút nữa trượt chân ngã xuống, dọa cho người đàn ông đứng bên cạnh phải vội vàng kéo cô lại. "Tu phu nhân, không sao chứ?"

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh trong chốc lát tái mét, anh cũng bước một bước dài đến trước hàng rào chắn, Khổng Thành đứng phía sau vội vàng tiến lên cản lại.

"Cứu gia, nếu thật sự phải xuống thì để tôi sắp xếp người đi."

Cố Tân Tân đã đứng bên ngoài hàng rào chắn, ánh mắt nặng nề nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh đừng xuống, nếu anh không muốn

về ngay thì có thể đứng đây chờ tôi."

"Em cảm thấy tôi có thể để cho em đơn độc xuống đó sao?"

Cố Tân Tân đúng là không muốn liên lụy đến anh, "Chuyện này không liên quan đến anh, hơn nữa phía dưới còn không biết thế nào....."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ra trước mặt người đàn ông bên cạnh, "Đưa dây thừng cho tôi."

Khổng Thành nóng nảy, đến mức hận không thể kéo anh trở về. "Cứu gia, không được!"

"Nếu đã có người đi xuống thì chứng tỏ phía dưới vẫn có đường. Đừng lãng phí thời gian, tôi tự có chừng mực."

Sắc mặt Khổng Thành tái xanh, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân. Đứng ở góc độ của cô thì lời của Cố Tân Tân cũng không sai, hiện tại Tu Tư Mân sống chết không rõ, cô càng không thể chờ đợi ở chỗ này. Cố Tân Tân gấp đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh đừng xuống!"

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ra trước mặt Khổng Thành. "Đừng nói nữa, tôi đã nói là tôi sẽ tự có chừng mực."

Khổng Thành cũng biết tính tình của Cận Ngụ ĐÌnh, anh ta không cản được Cố Tân Tân, dĩ nhiên cũng càng không cản được Cận Ngụ ĐÌnh.

Có người mang dây thừng đến, Khổng Thành nói tài xế mang đến mấy trợ thủ cầm theo dây thừng. Anh ta cũng là lo lắng bên dưới đó sẽ gặp bất trắc, dù sao chỗ này độ nguy hiểm quá lớn, chỉ cần có chút sơ hở liền không biết chừng sẽ gặp phải nguy hiểm mất mạng.

Cố Tân Tân bám dây thừng đi xuống, thật vất vả mới bắt đầu quen thuộc với chuyện này. Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô gấp gáp muôn tăng tốc độ bước chân, liền đưa tay giật chiếc dây thừng buộc trên eo cô. "Đừng gấp, đi từ từ thôi."

Khổng Thành cũng đi theo, nhưng trên thắt lưng buộc dây thừng nên thật sự không thể nhanh được, Cố Tân Tân vừa mới đi được vài bước dây thừng đã mắc phải bụi cây, buộc cô phải dừng lại kéo mấy lần mới được. Cứ như vậy, đi được dăm ba bước lại phải dừng lại một lần.

Cố Tân Tân nhìn thấy trên mặt đất có mấy sợi dây thừng bị ném ra, xem ra những người kia cũng đã cảm thấy chiếc dây thừng này không mấy thuận tiện. Cô tháo nút thắt dây thừng ra, Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành cũng đã cởi dây thừng, chỉ là như vậy thì càng phải cẩn thận hơn.

Hai bên có dấu vết cành cây bị phát đi, rơi bừa bãi một bên, Cố Tân Tân lần theo những thứ này đi thẳng về phía trước.

Khổng Thành cảnh giác nhìn xung quanh, đối với anh ta mà nói, an nguy của Tu Tư Mân không trong phạm vi anh ta cần quan tâm, nơi này tối đen, ánh đèn bên trên cũng chỉ có thể lướt qua đỉnh đầu. Cận Ngụ ĐÌnh cầm đèn pin, ánh sáng rọi vào khoảng không phía trước, Khổng Thành chỉ sợ đột nhiên có người lao ra tấn công Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Tân Tân càng đi càng nhanh, nhưng bởi vì dưới bàn chân đường không rõ ràng nên cũng rất khó khăn.

Cận Ngụ ĐÌnh muốn nói cô đi chậm một chút, nhưng hiện tại cô đâu có nghe lọt lời của ai. Đột nhiên có một cành cây chìa ra đập vào mặt cô, Cố Tân Tân đau đớn mức rên lên một tiếng, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng kéo cô lại.

Anh chiếu đèn pin lên mặt cô, Cố Tân Tân bị chói phải híp mắt lại, ngón tay người đàn ông vừa mới chạm nhẹ lên mặt cô, Cố Tân

Tân đã đau đến mức đẩy mạnh tay anh ta.

"Cần thận một chút."

"Không sao." Cố Tân Tân sờ mặt, hắn là rách da rồi.

Cô nhắc chân lên, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, liền kéo cô về phía sau, "Theo sau tôi."

Khổng Thành vội vàng muốn lén trên cùng, "Cứu gia, vẫn là để tôi đi phía trước đi."

"Cậu đi sau Tân Tân, quan sát xung quanh."

Khổng Thành không còn cách nào khác, cũng thật sự không yên tâm, may mà người phía sau vì bảo đảm cho an toàn của Cận Ngụ ĐÌnh nên đều đi lên trước.

Cận Ngụ ĐÌnh đi đầu tiên, dưới bàn chân đều là sỏi đá, bên chân cũng có vô số những bụi cây, đâm vào lòng bàn chân Cận Ngụ ĐÌnh, chỉ là đau đớn chưa kịp lan ra thì những thứ làm tổn thương người khác kia đều bị Cận Ngụ ĐÌnh đá sang bên đường rồi.

Cố Tân Tân đi xuống một đoạn dốc, bị mất thăng bằng mà lảo đảo đập đầu vào lưng của Cận Ngụ ĐÌnh đi phía trước.

Người đàn ông thuận thế ôm lấy eo cô, tránh để cô bị té ngã, Cố Tân Tân theo bản năng bám lấy vai Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận Ngụ ĐÌnh kéo một tay cô. "Đi thôi."

Tuy là không phân biệt được phương hướng, bốn phía lại tối đen, nhưng bọn họ đi lên thêm một đoạn liền ngờ ngợ nghe được âm thanh ồn ào từ phía xa truyền đến.

Trong lòng Cố Tân Tân le lói hi vọng, hạ giọng hỏi. "Có phải là sắp đến rồi?"

"Ủ."

Cô sốt ruột muốn tăng nhanh bước chân, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng kéo lại cổ tay cô, càng là lúc này thì càng không thể gấp.

Tiếng ồn ào càng ngày càng gần, Cố Tân Tân cũng nghe được tiếng tim mình đập càng thêm nhanh, hai chân cũng không còn cảm giác đạp trên sỏi đá cứng rắn nữa, mà giống như đạp trên bông.

Toàn thân cô đều vô lực, nếu không phải có Cận Ngụ ĐÌnh kéo thì rất có khả năng là bây giờ cô đã không bước nổi nữa rồi.

Bàn tay của người đàn ông mang theo ấm áp, Cố Tân Tân hiện tại không làm được gì nữa, chỉ có thể càng dùng sức siết chặt tay Cận Ngụ ĐÌnh hơn.

"Cẩn thận, người bên trái đừng nhúc nhích, đúng..... phía bên phải dùng sức."

"Chuyện này..... là thế nào?" Cố Tân Tân khẽ hỏi.

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, hai người đi đến nơi, Cố Tân Tân lúc này mới thấy được chiếc xe của Tu Tư Mân đã thảm hại đến thế nào. Không chỉ bị biến dạng nghiêm trọng mà đầu xe còn đâm phải một thân cây lớn, vỏ cây bị tróc ra rơi xuống một bên, nhìn thôi cũng thấy giật mình.

Cố Tân Tân nhắc chân chạy về phía trước, nhưng không ngờ được lại bị rễ cây ngáng chân ngã nhào xuống. Cận Ngụ ĐÌnh gấp gáp tiến lên, muốn kéo cô ngồi dậy.

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân nhăn nhó, cô đặt tay trước ngực, Cận Ngụ ĐÌnh căng thẳng nhìn chồ bàn tay cô ấn xuống. "Làm sao thế? Đau lắm không?"

Cô nhất thời nói không ra lời, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy trên mặt đất đều là đá vụn, gấp đến mức kéo tay cô ra, "Tôi nhìn một chút."

Cố Tân Tân khó khăn nói ra được hai chữ. "Không sao."

Cô chống tay xuống bên người, được Cận Ngụ ĐÌnh đỡ đứng dậy.

Những người kia hợp lực đẩy xe cách khỏi thân cây kia một đoạn, có người lo lắng gọi Tu Tư Mân.

"Tu tiên sinh!"

Tuy là cửa kính được chế tạo đặc biệt, nhưng với mức va chạm như vậy cũng khó mà còn nguyên vẹn, Cố Tân Tân ngờ ngò có thể nhìn thấy bóng người của Tu Tư Mân. Cô vừa muốn nhào tới chiếc xe, lại bị Cận Ngụ ĐÌnh kéo về.

Cố Tân Tân đẩy ngực anh. "Anh làm cái gì thế?"

Cận Ngụ ĐÌnh không nói một lời, quay lưng cô lại, không cho cô nhìn tình huống bên đó.

Tu Tư Mân thắt dây an toàn nén mới không bị hất văng về phía trước, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh chỉ cần liếc mắt một cái liền biết được tình huống của hắn không hề khả quan.

Hắn không phải ngồi đàng hoàng trên ghế, mà giống như đã gục xuống, đầu của người đàn ông ngồi bên cạnh áp lên cửa kính xe, trên mặt đều là máu, cũng không còn thấy được rõ ràng ngũ quan nữa rồi.

Cố Tân Tân nóng nảy muốn đi qua, lại bị Cận Ngụ ĐÌnh dùng sức khóa lại không thể động đậy, đến đâu cũng không cho cô ngó ra nhìn. Cô dùng sức giãy dụa, nhưng là càng như vậy thì Cận Ngụ ĐÌnh càng không cho cô cơ hội thoát ra.

"Anh ấy sao rồi? Anh để cho tôi qua."

"Đã có rất nhiều người ở đó rồi, em đi qua thì có tác dụng gì?"

Cố Tân Tân càng nghĩ càng thấy hốt hoảng, vì sao Cận Ngụ ĐÌnh lại không cho cô quay đầu nhìn?

"Anh buông tôi ra!"

Cô càng giãy dụa thì càng mãnh liệt, Cận Ngụ ĐÌnh không thể làm gì khác là dùng tay ôm chặt lấy eo cô. Người đến cứu viện muốn lôi Tu Tư Mân ra, nhưng cửa xe đã bị biến dạng nghiêm trọng.

Có người thấy gọi Tu Tư Mân không phải cách, bác sĩ và y tá theo xuống chui qua cửa sổ vào trong xe, kiểm tra qua một lượt, giọng nói phát ra đã gấp như cháy lớn.

"Nhanh, sắp không còn kịp nữa, mau nghĩ cách đi!"

Cố Tân Tân nghe được, toàn thân như nhũn ra, móng tay cô bấm lên cánh tay của Cận Ngụ ĐÌnh. "Cái gì không còn kịp cơ?"

"Không có gì, em nghe nhầm rồi."

"Không đâu, tôi nghe được hết."

Tiếng va mạnh truyền vào trong tai Cố Tân Tân, Cận Ngụ ĐÌnh xuyên qua cửa xe bị biến dạng có thể nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Tu Tư Mân.

Sắc mặt hắn trắng như một tờ giấy, môi mỏng khép lại, đôi mắt cũng nhắm chặt, người bên ngoài cơ hồ không cảm nhận được tiếng tim đập của hắn. Tay chân của hắn nghe được lời nói vừa rồi của bác sĩ, giống như liều mạng cũng phải kéo được hắn ra.

Cửa xe bị đá văng ra, có người bàn tay đã bị cắt ra một đường thật dài, bê bết máu. Nhưng hiện tại đã không còn ai cảm giác được đau đớn, bọn họ cắt đứt dây đai an toàn trên người Tu Tư Mân, lại cẩn thận từng li từng tí mang hắn ra ngoài.

Tài xế kia cũng đã không còn ý thức, mấy người đều được khiêng xuống đặt trên đất, bác sĩ và y tá nhanh chóng bước đến kiểm tra.

Cận Ngụ Đinh bây giờ mới khẽ buông lỏng sức mạnh trong tay, Cố Tân Tân không chút do dự dừng giãy dụa, xoay người bước nhanh về phía trước.

Xuyên qua đám người kia, cô ngờ ngợ có thể thấy được Tu Tư Mân, cô đi đến nơi, liền nghe được bác sĩ và y tá tuyên bố Cao tiên sinh đã tử vong. Cố Tân Tân kinh hồn bạt vía, ngồi bệt xuống, nhìn Tu Tư Mân nằm đó không nhúc nhích

Cô vội vàng đẩy mấy người trước mặt ra, gần như là bò lên phía trước.

Cố Tân Tân chạm đến bàn tay của Tu Tư Mân, "Anh đừng làm em sợ, anh vẫn ổn mà phải không? Anh mau đứng dậy nhìn em đi, Tu Tư Mân?"

Trên trán hắn có vết thương, hiện tại vẫn còn đang chảy máu, nửa khuôn mặt gần như là tẩm trong máu. Cố Tân Tân không ngừng kéo tay hắn. "Là em này, anh mau mở mắt ra nhìn em."

Bác sĩ và y tá đang làm các biện pháp cầm máu khẩn cấp, Tu Tư Mân nằm trên đất, mặc cho Cố Tân Tân gọi bao nhiêu lần cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

"Bây giờ vấn đề là phải đưa người lên như thế nào, nơi này điều kiện có hạn, còn tiếp tục như thế này thì e là....."

Cận Ngụ Đinh ngẩng đầu nhìn lên trời, nghe được có người lên tiếng. "Nếu thật sự không được thì tôi có thể cõng Tu tiên sinh đi lên."

Bác sĩ và y tá ngồi xổm trên mặt đất liếc anh ta một cái. "Dù anh có thể cõng ngài ấy thì chỉ sợ ngài ấy không chờ được lâu như thế."

"Vậy..... máy bay thì sao?"

"Anh cho là chỗ này muốn bay liền cho bay chắc?"

Khổng Thành nghe vậy, đi đến bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia, lúc tôi xuất phát đến cũng đã báo xin phê chuẩn rồi, ngài xem, cần sắp xếp gì tiếp theo đây?"

Cố Tân Tân nghe được lời này, quay đầu nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, ánh mắt người đàn ông cũng chiếm lấy cô không tha.

"Cậu nhanh chóng sắp xếp đi, tra cả những bệnh viện xung quanh xem có bệnh viện nào có chỗ cho máy may tư nhân đậu xuống không, cơ sở vật chất thiết bị cũng phải tìm một chỗ tốt."

"Vâng."

Cố Tân Tân nắm chặt bàn tay Tu Tư Mân, liên tục gọi tên hắn. Cô sợ hãi không thôi, còn hắn đến cả một tiếng đáp lại cũng không có.

Trên người hắn cũng có máu, trên tay không còn bao nhiêu độ ẩm. Cố Tân Tân muốn khóc nhưng không khóc nổi, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể như một con rối không ngừng lặp đi lặp lại tên hắn.

***

CP88: Bù lại chương ngày hôm qua đăng muộn, hôm nay phát ra ba cái điều kiện tặng chương phúc lợi: 1k5 lượt like trang FB CP88, 25k votes wattpad và 188 lượt theo dõi wordpress cp88blog.wordpress.com.

P/s: Mấy chương gần đây có thể khiến mn khó chịu rất nhiều, mn có thể thoải mái xả ra trong phần cmt, và ta hi vọng sau khi xả xong ở đó thì mn đừng để nó ảnh hưởng đến công việc hay học tập ngoài đời nhé. Hoặc hết chịu nổi thì có thể bỏ truyện, ta sẽ không nói đến chuyện bỏ dịch nữa, nhưng nếu bộ truyện ảnh hưởng quá lớn đến

tâm trạng và cuộc sống của mọi người thì ta vẫn giữ nguyên lời khuyên của mình. Ta không bỏ là vì đạo đức nghề nghiệp, lương tâm ta không cho phép, nhưng mọi người thì khác, và với đứa tật mười bộ truyện về chỉ đọc được hai bộ hoàn chỉnh như ta thì việc bỏ truyện cũng là rất thường tình, chung quy thì đọc truyện cũng là một phương thức giải trí mà thôi, mọi người không cần phải thấy có lỗi với ta hay gì đó đại loại thế đâu ^^

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69: Quả Phụ

Dịch: CP88

***

Bệnh viện.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Cố Tân Tân ngồi trên ghế không nhúc nhích. Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh, cũng không biết mình còn có thể nói gì để an ủi cô.

Người của Tu Tư Mân đều đứng bên cạnh, ánh đèn trên đỉnh đầu Cố Tân Tân đều bị chặn lại, cũng giống như từng cái bóng đen đang che đi toàn bộ ánh sáng của cô.

Cố Tân Tân áp lòng bàn tay che lại khuôn mặt nhỏ, lúc này ngoài cầu nguyện cô thật sự không biết phải làm gì tiếp theo.

Có người đưa mắt nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, trong mắt đều là hận ý, đã là lúc này rồi mà bọn họ cũng chẳng kiêng kỵ ánh mắt của ai, trong thời khắc Tu Tư Mân sống chết không rõ lại vẫn có thể ngồi đó sóng vai nhau?

Tu Tư Mân vào trong đã hai mươi phút, Cố Tân Tân biết thương thế của hắn cực kỳ nghiêm trọng, thời gian cấp cứu và phẫu thuật nhất định là sẽ rất lâu rất lâu.

Cô vẫn luôn nhìn chằm chằm kim đồng hồ không chớp mắt, thậm chí có chút hoài nghi có phải chiếc đồng hồ này hỏng rồi hay không.

Cô nhở đến lần Cố Đông Thăng bị đưa vào phòng cấp cứu, hình như tâm trạng cũng giống như lúc này đây.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy hai vai cô run rẩy, anh thật sự không nhìn nổi nữa, nhấc tay lên đặt lên bả vai cô.

Cố Tân Tân thoảng dùng sức, hất tay anh ra.

Cánh cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra từ bên trong, tất cả những người đứng bên ngoài đều ngẩn ra.

Tống Vũ Ninh cũng đã nhận được tin tức chạy đến, hiện tại cô ấy là người đứng gần cánh cửa phòng cấp cứu nhất. Cô ấy bước nhanh lên phía trước, lo lắng hỏi. "Thế nào rồi? Có phải đã thoát khỏi nguy hiểm không?"

"Ai là Cố Tân Tân?" Bác sĩ tháo khẩu trang, lên tiếng hỏi.

Sau lưng Cố Tân Tân toát ra mồ hôi lạnh, một lần nữa liếc nhìn thời gian, bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt. Không phải lúc này bọn họ nên tập trung toàn lực cấp cứu cho Tu Tư Mân sao? Vì sao vị bác sĩ này lại đi ra? Cố Tân Tân ngẩng đầu lên, nhìn thấy tất cả mọi người đang nhìn cô, trên mặt giấu không được vẻ bi thương.

Cô khóc không ra nước mắt, không thể làm gì khác đứng dậy, hai chân cứng ngắc đi lên phía trước. "Là tôi."

"Bệnh nhân muốn gặp cô."

Cố Tân Tân vội vàng nắm lấy cánh tay bác sĩ, như đang túm lại cọng rơm cứu mạng cuối cùng, giống như trong khoảnh khắc bị người ta đe dọa đến tính mạng, cô cũng đã bắt lấy cánh tay của Tu Tư Mân như thế.

"Vì sao không tiếp tục cấp cứu? Vì sao bác sĩ lại ra đây? Anh ấy thế nào rồi?"

"Cô đi vào trong trước đi." Bác sĩ nhìn cô, rút tay về.

Ánh mắt Cố Tân Tân dần tan rã, cô đi vào phòng cấp cứu, cánh cửa cũng theo đó đóng lại.

Bên trong chỉ còn lại một hai người, y tá gấp quần áo của Tu Tư Mân lại, đặt một bên.

Sau đó, bác sĩ và y tá đều rời đi.

Cố Tân Tân nuốt một ngụm nước bọt, thật vất vả mới phát ra được âm thanh. "Cứu người đi, mấy người mau cứu người đi chứ!"

Lúc trước bộ quần áo hắn mặc chính là màu trắng thuần, hiện tại đặt ở một bên đã dính đầy máu tươi.

Người đàn ông nằm trên bàn mổ, không nói lên lời, chỉ có thể nhắc tay vẫy cô.

Cố Tân Tân bước nhanh về phía hắn, bên cạnh không có chỗ nào có thể ngồi, Cố Tân Tân trực tiếp nhào đến bên cạnh nắm lấy bàn tay kia. "Có phải đã không sao rồi không? Nên mới gọi em vào trong? Vậy thì phải nói bọn họ đẩy anh vào phòng hồi sức đi chứ, chúng ta đặt một phòng bệnh riêng, ở đó từ từ dưỡng bệnh được không?"

"Tân Tân....." giọng nói của Tu Tư Mân cực kỳ suy yếu, "Đừng như vậy."

"Đừng cái gì? Không phải là anh đã không sao rồi hả?""

Sắc mặt Tu Tư Mân trắng nhợt như một tờ giấy trắng, lại gần như trong suốt, "Xin lỗi."

"Anh không hề có lỗi với em."

"Tôi đã nói sẽ bảo vệ thật tốt cho em, nhưng tôi sợ mình sẽ không làm được."

Cố Tân Tân nghe hắn nói, trong lòng hoảng hốt, "Anh sẽ không làm sao được, lần trước anh cũng đã gặp phải tai nạn xe, không phải đã trở về từ cõi chết rồi sao?"

Tu Tư Mân khép mắt lại, mỗi một chữ nói ra đều giống như đang tháo ra từng khúc xương trên người, đau đớn đến mức không muốn tiếp tục thở.

"Lần này không giống."

"Không, giống, đều giống." Nhìn mắt của Cố Tân Tân đã không ngừng được nữa, một hàng rồi lại một hàng lăn xuống. "Nhất định sẽ không sao."

"Tân Tân."

Cố Tân Tân nhìn thấy bả vai hắn lộ ra ngoài, trên người đắp một tấm vải trắng. Cô đứng dậy, cầm một góc vải muốn kéo nó ra.

"Đừng." Tu Tư Mân đè tay cô lại, "Đừng nhìn."

"Rốt cuộc là làm sao vậy?"

Tâm mắt của cô rơi xuống tấm vải kia, Cố Tân Tân mơ hồ nhìn ra điểm khác lạ. Một người bình thường nếu như nằm ở đó thì không thể có cái tư thế đó được. Cố Tân Tân đứng bên cạnh khóc thành tiếng. "Vì sao lại như vậy? Lẽ nào..... lại là Tu Phụ Thành sao? Anh ta nhất định phải đưa anh vào chỗ chết mới được sao?"

Nơi khóe mắt của Tu Tư Mân cũng ngập tràn bi thương. "Đúng thế, chúng tôi vốn là anh em, lại nhất định phải một mất một còn như vậy sao?"

Cố Tân Tân nhìn quanh bốn phía, vì sao bác sĩ và y tá đều đi hết rồi?

"Người đâu? Người đâu? Mau đến cứu người đi!"

Tu Tư Mân không gọi được cô, cũng không kéo được, một chút ý thức cuối cùng cũng dần mơ hồ. "Tân Tân."

Cố Tân Tân thật sự không nhìn nổi bộ dạng này của hắn, cô cúi người xuống, nhưng vẫn không nghe được Tu Tư Mân đang nói gì, liền đem tai áp sát đến khói môi hắn.

"Chăm sóc tốt cho Văn Văn."

Cố Tân Tân đau thương không thoát ra được, cơ hồ cũng sắp tan vỡ. "Đừng như vậy mà, em còn cần anh. Em không thể bảo vệ mình, cũng không bảo vệ được Văn Văn, anh mới là người che chở cho em và con bé, anh không thể có chuyện gì được....."

"Thật ra lần trước lúc xảy ra tai nạn xe, khi đó tôi đã có cơ hội vĩnh viễn trừ hậu hoạn." Tu Tư Mân nằm ở đó, ánh đèn trên đỉnh đầu quá chói mắt, hắn sắp không thể mở mắt nổi nữa. "Tôi biết anh ta muốn tôi phải chết, tôi cũng có thể âm thầm kết liễu mạng anh ta. Tôi..... tôi vốn đã sắp xếp xong tất cả, chỉ là ngày đó anh ta ra khỏi cửa, đứa nhỏ kia lại nhất định muốn đi theo. Tôi còn nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, tôi nghe được đứa nhỏ kia nói muốn em trai hoặc em gái. Tôi không hiểu khi đó mình đã nghĩ cái gì..... chỉ là cuối cùng lại cho người rút về."

Cuối cùng thì Cố Tân Tân cũng coi như đã hiểu được lời của Cận Ngụ Đinh là có ý gì rồi.

Trong lòng Tu Tư Mân còn có tính thiện, mà Tu Phụ Thành lại hoàn toàn không xem hắn và Văn Văn là người thân. Như vậy kết quả này sớm đã định sẵn thắng thua, nước mắt của cô không ngừng chảy xuống, "Chờ đến khi vết thương của anh hồi phục, anh ta muốn gì chúng ta liền cho là được rồi. Chúng ta về Lục Thành, không bao giờ quay lại nữa có được không?"

Tu Tư Mân cong môi, "Trên đời này..... ở đâu ra chuyện nhẹ nhàng như vậy? Em đã nghĩ qua, không có nghĩa là tôi chưa từng nghĩ tới."

"Anh tin em, nhất định anh sẽ không có chuyện gì, em sẽ giúp anh khỏe lên."

Tu Tư Mân lắc đầu. "Tân Tân, anh ta muốn gì liền cho anh ta đi, chỉ cần em và Văn Văn có thể khỏe mạnh....."

"Không, em muốn cả anh cũng phải khỏe mạnh." Cố Tân Tân siết chặt bàn tay Tu Tư Mân, "Từ giờ anh nói gì em cũng sẽ tin, có được không? Em sẽ không bao giờ nghi ngờ anh nữa, anh đừng như vậy, anh phải mau khỏe lên....."

Tu Tư Mân khép hờ đôi mắt, "Tân Tân."

"Chúng ta chuyển viện có được không? Đến bệnh viện khác đi....."

Tu Tư Mân khẽ lắc đầu. "Tôi mệt lắm rồi, tôi không còn sức nữa, em có thể ngoan ngoãn nghe tôi nói được không? Tôi sợ mình còn chưa kịp nói xong....."

"Được, anh nói, anh nói." Cố Tân Tân cố nén tiếng nức nở, huyệt thái dương đau nhức, cũng không dám nhìn Tu Tư Mân nữa. Cô nắm chặt bàn tay của người đàn ông, áp trán lên mu bàn tay của hắn.

Cánh cửa phòng cấp cứu vẫn đóng chặt, Tống Vũ Ninh dựa vào vách tường không nói lời nào.

Cận Ngụ Đinh nhìn chằm chằm cánh cửa kia, từ lúc thấy dáng vẻ của Tu Tư Mân trong chiếc xe kia, anh cũng đã mơ hồ đoán được bảy tám phần, chẳng qua là Cố Tân Tân vẫn không chịu chấp nhận mà thôi.

Không Thành ngồi bên cạnh, thời gian không còn sớm, nhưng hắn là bây giờ có nói thế nào Cận Ngụ Đinh cũng sẽ không đi.

"Cứu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ thở dài, ra hiệu anh ta không cần nói gì hết, nhưng Khổng Thành vẫn không nhịn được nói. "Bên này đều là người của Tu Tư Mân, ngài..... ngài không thích hợp ở lại đây, tôi sợ sau đó ngộ nhỡ....."

"Tôi tự có chừng mực, cậu yên tâm đi."

Khổng Thành nghe vậy, cũng không tiện nói thêm nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh dĩ nhiên không hi vọng Tu Tư Mân xảy ra chuyện, ít nhất là hiện tại không được. Tu Tư Mân là bị anh tính kế nên mới tức giận bỏ về, hắn cũng có thể coi là một người tâm tư chu toàn, lần này gấp gáp bỏ về như vậy nguyên nhân lớn chính là từ anh mà ra. Nếu như chuyện này bị Cố Tân Tân biết được.....

Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt hai tay lại với nhau, không dám nghĩ thêm nữa, nhưng tất cả những khả năng tồi tệ nhất đều đã hiện lên trong đầu. Anh biết rõ, nếu như Cố Tân Tân biết được chuyện kia là một tay anh sắp xếp, cô nhất định sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nữa.

Bên trong phòng cấp cứu, Cố Tân Tân cắn chặt răng không nói một lời, im lặng lắng nghe Tu Tư Mân.

Giọng nói của Tu Tư Mân càng ngày càng nhẹ, "Tôi nhớ lúc tôi còn rất nhỏ, mới có ý thức về thế giới này, có một lần ở bên ngoài bị những đứa trẻ khác bắt nạt, là Tu Phụ Thành đã lao ra đánh bọn họ một trận. Anh ta nói tôi là em trai của anh ta, dù là ai cũng không được bắt nạt tôi....."

Cố Tân Tân nghẹn ngào, vì sao thời gian trôi qua lại có thể khiến lòng người thay đổi nhiều đến vậy?

Vì sao Tu Phụ Thành nhất định phải muốn mạng của Tu Tư Mân đây?

Bọn họ là anh em, dù không có quan hệ máu mủ thì chung quy vẫn là anh em.

"Tôi vẫn luôn nhớ kỹ lần đó. Tôi vốn không nên nhớ kỹ, nếu tôi có thể quên mất thì có phải đã tốt hơn không? Tôi biết..... không gì có thể hơn được chính bản thân tôi có thể sống, nhưng thật nhiều lần, đến cuối cùng tôi vẫn thu tay lại. Tôi cuối cùng vẫn sẽ nghĩ đến khi còn bé đã từng gọi anh ta một tiếng anh."

Cố Tân Tân nắm chặt bàn tay Tu Tư Mân không buông, "Anh đừng nói nữa, giữ lại một chút thể lực."

Hắn cũng không còn khí lực nữa.

Ba mẹ đều mất cả rồi, Tu Tư Mân không còn ai che chở, Tu Phụ Thành là mãnh hổ, mà hắn cũng bị bức thành một con sói hung tàn. Nhưng con sói này dù có bao nhiêu tàn nhẫn cũng sẽ có những lúc yếu lòng, giữ lại một chút tình thân này là điểm trí mạng, nhưng đối với Tu Tư Mân mà nói, người thân nhất của hắn ngoại trừ Tu Thiện Văn, cũng chỉ có Tu Phụ Thành nữa mà thôi.

Tất cả những điều này đối với Cố Tân Tân mà nói, đều quá đột ngột.

Cô hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật, rõ ràng một khắc trước Tu Tư Mân còn ở trước mặt cô, nói chuyện với cô, vì sao chỉ sau một cái chớp mắt đã biến thành cái bộ dạng này rồi?

"Anh ta hoàn toàn không coi anh là em trai, cũng không phải người thân của anh....."

Tu Tư Mân không lên tiếng, Cố Tân Tân thật hận không thể ngay lập tức bóp chết Tu Phụ Thành, "Anh cẩn thận dưỡng thương, chờ vết thương lành rồi nói tiếp."

Tu Tư Mân vẫn không trả lời.

Cố Tân Tân gói đầu bên cạnh hắn, trái tim bỗng nhiên đập mạnh, bàn tay cô run run, cô không dám ngẩng đầu, lần mò chạm đến ngón tay của Tu Tư Mân. Cố Tân Tân đưa tay hắn kề sát gò má mình, "Anh tuyệt đối không được có chuyện gì, anh đừng làm em sợ."

Nhưng không có ai đáp lại cô, Cố Tân Tân cố nén lại sợi hãi ngồi dậy, ánh mắt chậm chạp chuyển đến khuôn mặt của Tu Tư Mân. Hai mắt hắn nhắm nghiền, Cố Tân Tân hé lèn một tiếng. "Không -----"

Tiếng gào xé đau đớn xuyên qua cánh cửa truyền ra bên ngoài, Cận Ngụ Đinh cả kinh đứng bất động.

Cố Tân Tân vội vàng chạy đi tìm bác sĩ và y tá, "Cứu mạng!"

Nghe được tiếng kêu gào của cô, bác sĩ chủ trị chạy tới, kéo Cố Tân Tân ra, Cố Tân Tân rất nhanh thấy được bác sĩ liên tục lắc đầu với mình.

"Có, có ý gì?"

"Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức."

Người đó nói gì Cố Tân Tân cũng không chịu tin, "Không thể nào, vừa rồi anh ấy còn đang nói chuyện với tôi. Không phải, anh ấy..... anh ấy sẽ không cứ như vậy rời đi được."

Tu Tư Mân đi rất nhanh, trước sau không đến nửa giờ. Cố Tân Tân nhìn người đàn ông nằm trên bàn mổ, chung quy vẫn không thể nào tin.

Cô dùng sức nhéo đùi mình, đau, đau quá, nhưng làm thế nào cũng không bằng được cơn đau trong lòng.

Cố Tân Tân lắc đầu mạnh một cái, lẽ nào cô đang nhìn thấy ảo giác? Hay là cô vẫn đang nằm mơ?

Tu Tư Mân làm sao có thể cứ như vậy mà không còn chứ?

Có thể đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Bác sĩ ngảng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đọc thời gian tử vong, còn kéo tấm vải trắng qua đỉnh đầu Tu Tư Mân.

Cố Tân Tân khóc thành tiếng, tiến lên kéo lại. "Tu Tư Mân, anh đứng dậy, mau đứng dậy!"

"Cô đừng như vậy." Y tá đứng bên cạnh muốn khuyên nhủ cô.

Hai mắt Cố Tân Tân đỏ ửng, đứng chặn trước bàn mỗ không cho ai đến gần, "Anh ấy chỉ đang hôn mê mà thôi, vì sao các người không cứu anh ấy? Lẽ nào các người là người của Tu Phụ Thành? Tôi muốn chuyển viện, tôi muốn chuyển viện!"

Cô không tin Tu Tư Mân cứ như vậy mà bỏ đi.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70: Chúng Ta Trở Về, Có Được Không?

Dịch: CP88

***

Cánh cửa phòng cấp cứu lần nữa bị mở ra, bác sĩ và y tá đều đi ra ngoài.

Tống Vũ Ninh kéo lại một người trong đó. "Sao..... thê nào rồi?"

"Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức."

"Không thê nào!" Cô ấy cũng cảm thấy khó có thể tin, Tống Vũ Ninh lùi về sau một bước, bác sĩ hướng về phía mấy người nói.

"Người thân bên trong không chịu tiếp nhận sự thật, cũng không để chúng tôi đến gần, mấy người nghĩ cách....."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, đứng dậy đi đến, Tống Vũ Ninh phát hiện ra, bước ra một bước cản lại Cận Ngụ ĐÌnh muốn tiến vào trong phòng cấp cứu. "Đứng lại."

Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt nhìn cô ấy. "Muốn làm gì?"

"Tu tiên sinh cũng đã đi rồi, anh không thể để ngài ấy được ra đi trong yên bình sao? Tân Tân là Tu phu nhân nên cô ấy ở đây là lẽ dĩ nhiên, còn anh? Anh lấy cái quyền gì....."

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy tay cô ấy ra, "Làm sao? Tôi có thể làm gì, không thể làm gì còn đến phiên cô khoa tay múa chân?"

Anh nhắc chân đi vào trong, trên mặt Tống Vũ Ninh đều là bi thương nồng đậm, cô ấy đưa tay muốn kéo Cận Ngụ ĐÌnh, lại bị Khổng Thành cản đường.

Những người canh giữ bên ngoài dồn dập kéo lên trước, từng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Khổng Thành và Cận Ngụ ĐÌnh. Khổng Thành đứng chắn trước cửa, tầm mắt đảo qua một lượt, cuối cùng dừng lại trên mặt Tống Vũ Ninh.

"Hiện tại Tu phu nhân của mấy người sẽ không muốn gặp mấy người đâu."

Tống Vũ Ninh đứng trước mặt anh ta, hạ giọng hỏi. "Vậy Cận Ngụ ĐÌnh thì sao? Anh ta ngang nhiên đi vào như vậy, lẽ nào các người không suy nghĩ một chút nếu như tin này truyền đi sẽ mang đến cho Tân Tân bao nhiêu phiền phức không?"

"Cũng đã là lúc nào rồi, cô nghĩ quá nhiều thôi."

Có người muốn tiến lên, nhưng đến trước mặt Khổng Thành đều dừng chân lại, không tiếp tục bước lên nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh tiến vào, nhìn thấy Cố Tân Tân nằm nhoài trên mép bàn mỗ, hai chân bởi vì vô lực mà khuỵu xuống, chỉ là đầu gối vẫn chưa chạm đến mặt đất, tiếng khóc khàn khàn truyền vào trong tai Cận Ngụ ĐÌnh. Anh đứng bên cạnh bàn mỗ, liếc nhìn người đàn ông nằm trên đó.

Tu Tư Mân đã đi rồi, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không cảm thấy giật mình, anh sớm đã đoán được kết quả sẽ như vậy.

Anh tiến lên hai bước, nắm lấy vai Cố Tân Tân. "Tân Tân."

Nước mắt của Cố Tân Tân đã thấm ướt một mảng lớn ga trải giường, cô lén tiếng. "Không cần lo cho tôi."

"Người chết không thể sống lại."

Hai chân cô dùng sức, thật vất vả mới tìm được một chút khí lực đứng lên, "Anh giúp tôi gọi cho bệnh viện khác được không? Tôi không tin anh ấy cứ như vậy mà đi, những người kia không phải là đã cầm tiền của Tu Phụ Thành đấy chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn gò má cô, khẽ thở dài. "Cô Tân Tân, có một số chuyện em không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận. Người đã không còn, em mang theo anh ta chạy tới chạy lui thì có tác dụng gì? Chỉ càng thêm đau lòng mà thôi.

"Nhưng anh ấy không có chết!" Cố Tân Tân nâng cao giọng, "Anh ấy phải về nhà, lúc này đáng lẽ đã phải ở nhà rồi. Vì sao lại như vậy được?"

Nước mắt từng hàng từng hàng chảy xuống, "Rõ ràng anh ấy đã được cứu lên rồi mà....."

"Em bình tĩnh đi."

"Vì sao không cho tôi dù chỉ một chút thời gian để chuẩn bị? Không thể như vậy được đâu, thật đấy," Cố Tân Tân nâng hai tay che mặt, "Sao anh ấy có thể chết chứ? Tôi không tin."

Trước mũi đều là mùi máu tanh nồng nặc, Tu Tư Mân nằm trên bàn mổ, môi đã chuyển sang màu xám trắng. Cận Ngụ ĐÌnh chuyển tầm mắt, đột nhiên Cố Tân Tân giơ tay giáng cho mình một cái tát chói tai. "Vì sao tôi lại chất vấn anh ấy chứ, vì sao lại nói những câu nói kia. Tôi đáng ra phải tin tưởng anh ấy, đều là lỗi của tôi, là tôi hại anh ấy."

Huyệt thái dương của Cận Ngụ ĐÌnh căng cứng, mắt thấy Cố Tân Tân lại muốn tiếp tục tự đánh mình liền vội vàng nắm lấy cổ tay cô. "Chuyện này thì có liên quan gì đến em?"

"Nếu tôi không nói những câu nói kia thì tối nay anh ấy sẽ không đi, nếu không phải vì suốt đêm ở bên ngoài thì anh ấy đã không xảy

ra chuyện." Cố Tân Tân muốn rút tay về. "Là tôi hại chết anh ấy, đều là lỗi của tôi."

"Không, chuyện này không thể trách em."

"Vậy thì có thể trách ai đây? Tôi mới chính là kẻ gây ra mọi chuyện."

Khóe môi Cận Ngụ ĐÌnh giật giật, cuối cùng một chữ cũng không có cách nào thoát ra. Cố Tân Tân hiện tại cảm thấy chỉ có hung hăng đánh cho mình một trận mới có thể làm giảm bớt sự hổ thẹn trong lòng cô.

Cận Ngụ ĐÌnh không khuyên nỗi cô, cũng suýt chút nữa không kéo lại cô, anh chỉ có thể từ phía sau dùng sức ôm Cố Tân Tân vào trong ngực.

"Đừng như vậy."

Cố Tân Tân một lần nữa xụi lơ ngồi xuống, "Đây nhất định không phải sự thật. Anh ấy sẽ không chết, tôi không tin, tôi sẽ không bao giờ tin!"

"Được, không tin thì không tin, em tỉnh táo lại trước đã."

Móng tay Cố Tân Tân đâm lên cánh tay của Cận Ngụ ĐÌnh, càng ngày càng dùng sức, nhưng bên ngoài có nhiều người đang chờ cô như vậy, cô là Tu phu nhân, cô đến cả tư cách gục ngã cũng không có.

Cận Ngụ ĐÌnh một câu an ủi cũng không làm cách nào nói ra, chỉ có thể nhìn cô thương tâm gần chết.

Người, là sáng sớm được đặt vào quan tài băng, chuẩn bị đưa về Tu gia.

Cố Tân Tân mang theo đôi mắt sưng đỏ, ngồi dựa lên vách tường của phòng bệnh, là Cận Ngụ ĐÌnh sợ cô không chịu được nữa nên đã ép cô nằm viện.

Hai tay cô không ngừng lau mắt, người đàn ông ngồi bên cạnh không nói một tiếng nào. Vai Cố Tân Tân run rẩy, Cận Ngụ ĐÌnh cầm khăn giấy đưa cô.

"Lát nữa tôi về cùng em."

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu. "Không cần."

"Một mình em sẽ không thể nào ứng phó với tình huống ở đó."

Cố Tân Tân ngẩng đầu, tầm mắt rơi lên bả vai của Cận Ngụ ĐÌnh. "Anh theo tôi trở về có ý nghĩa gì anh có biết không?"

"Tôi không quản được nhiều như vậy."

"Tu Phụ Thành hiện tại hi vọng nhất chính là thấy được tôi và anh đi cùng nhau, đến lúc đó anh ta sẽ dùng quan hệ của chúng ta làm àm lên, tôi không muốn Tu Tư Mân đã đi rồi cũng không được yên ổn."

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh bị đâm mạnh, trong mắt lộ ra lo lắng. "Bây giờ Tu Tư Mân đã đi rồi, em có nghĩ tới con đường trước mắt sẽ như thế nào không? Em sẽ trở thành cái định trong mắt Tu Phu Thành, trở thành đối tượng đầu tiên anh ta muốn nhổ sạch tận gốc."

Trong lòng Cố Tân Tân không ngừng chua xót, cô nén lại tiếng khóc, nhưng lời nói ra vẫn đều là run rẩy. "Anh ta hại chết người rồi cũng đừng nghĩ sẽ được yên ổn."

"Em có thể làm gì được anh ta chứ?"

Cố Tân Tân khép mi mắt, "Bây giờ tôi không muốn nghĩ gì hết, chỉ muốn mang anh ấy về nhà. Văn Văn có lẽ còn chưa biết đã xảy

ra chuyện, tôi cũng không biết phải nói gì với con bé."

Đối với Tu Thiện Văn mà nói, hắn là người gần gũi nhất, cũng là người thân duy nhất của cô bé, nhưng bây giờ ngay cả người anh trai coi cô bé như mạng cũng không còn nữa.

Cố Tân Tân nhớ được rõ ràng Tu Tư Mân nằm trên bàn mổ đã nhờ cô chăm sóc cho Văn Văn, tốt nhất hãy trực tiếp mang về Lục Thành. Hắn biết bọn họ đấu lại không nỗi Tu Phụ Thành, hắn nói Cố Tân Tân đưa tất cả những gì Tu Phụ Thành muốn cho anh ta, hắn để lại cho cô và Tu Thiện Văn một khoản tiền đủ để hai người sống một cuộc sống đầy đủ sau này.

Thứ Tu Phụ Thành muốn chính là cổ phần của công ty, Tu Tư Mân nói cô đưa nhà cho anh ta, bởi thứ này anh ta vẫn luôn canh cánh trong lòng, bây giờ nếu bọn họ để ngôi nhà đó cho anh ta, có lẽ anh ta sẽ không đến nỗi còn muốn đuổi tận giết tuyệt bọn cô.

Hắn hình như đã nghĩ chu toàn đâu đấy, cũng đã sớm dọn sẵn đường lui cho bọn họ.

Trong cuộc chiến một mất một còn này, hắn muốn thắng, nhưng cũng đã sớm chuẩn bị đón nhận bại trận.

Một khi chuyện đó xảy ra, thứ hắn muốn bảo đảm chính là cho Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn đều được an toàn, mà điều duy nhất hắn có thể làm chính là chắp tay nhường ra. Nhường lại hết thảy những gì Tu Phụ Thành muốn.

Nước mắt Cố Tân Tân không nhịn được tuôn trào, cô vẫn không thể quên được một màn ngày hôm ấy, là bàn tay kia đưa ra trước mặt cô, chỉ cần cô nhắm mắt lại sẽ không ngừng hiện lên.

Cận Ngụ Đinh nắm nhẹ vai Cố Tân Tân. "Ngủ một chút đã."

Bộ dạng này e là cô còn chưa về được đến nhà đã gục ngã rồi.

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, cô còn có thể ngủ thế nào được chứ?

Đầu óc cô như muôn nỗi tung, "Lát nữa là xuất phát rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ của cô, "Bộ dạng này của em, là muốn quay về đó xử lý những chuyện kia như thế nào?"

"Không phải vẫn còn có Tu Phụ Thành sao? Trước mặt người ngoài anh ta nhất định sẽ làm ra vẻ còn tận tâm hơn tôi gấp bội. Tu Tư Mân rời đi rồi, anh ta có thể tính là có quan hệ tốt với những trưởng bối của Tu gia, mọi chuyện anh ta nhất định sẽ tận tâm tận lực."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống đối diện Cố Tân Tân. "Nếu như vậy thì chuyện sau đó của Tu gia em không cần phai bận tâm nữa, nếu em muốn đấu thì căn bản không phải là đối thủ của Tu Phụ Thành, em suy nghĩ một chút đến người trong nhà của em."

Cố Tân Tân nhấc tay lau nước mắt, "Cận Ngụ ĐÌnh, những chuyện này đều không liên quan đến anh, anh đừng can thiệp vào."

"Cái gì gọi là không liên quan đến tôi?" Cận Ngụ ĐÌnh nghe ra trong lời cô có gì đó không đúng. "Em muốn làm gì?"

Cố Tân Tân hiện tại thương tâm gần chết, nói thêm một câu cũng cảm thấy mệt muốn gục ngã, cô khẽ lắc đầu.

"Nếu em không nói cho rõ ràng thì đừng hòng tôi để cho em quay về."

"Anh vì tôi suy nghĩ, tôi hiểu, chờ tôi xử lý xong tất cả những chuyện này sẽ mang theo Văn Văn về Lục Thành."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh trói chặt khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân. "Thật không?"

"Tu Tư Mân còn không đấu lại anh ta, tôi có thể làm gì chứ?" Mắt Cố Tân Tân sưng đến khó chịu, "Tôi tự biết thân biết phận mình."

Trái tim lơ lửng của người đàn ông thoảng hạ xuống. "Tôi hi vọng em có thể nhớ được những lời vừa nói."

Lúc Cố Tân Tân trở ra đã có không ít người tập trung bên ngoài, quan tài băng được nâng lên xe. Cố Tân Tân mang theo khuôn mặt tiêu tụy đứng sau xe, nhìn quan tài băng từng chút từng chút một được đưa vào trong. Tầm mắt cô trở nên mông lung, Tống Vũ Ninh cũng không nhịn được sụt sùi. "Đi thôi, Tân Tân."

Cận Ngụ ĐÌnh không có ở đây, Cố Tân Tân cũng không có ý định đi tìm hắn, cô nhắc chân muốn lên cùng chiếc quan tài.

Tống Vũ Ninh kéo cổ tay cô. "Tân Tân, em ngồi chiếc xe phía trước đi."

"Không cần." Cố Tân Tân đẩy tay Tống Vũ Ninh ra, "Cũng chỉ có vậy em mới có thể chăm sóc cho anh ấy, em không sao."

"Tân Tân....."

"Chị còn phải phụ trách an toàn trên đường, chị ngồi xe trước đi, tự mình chú ý một chút."

Cố Tân Tân nói xong, lên chiếc xe chở quan tài băng, cửa xe từ từ được đóng lại.

Đoàn xe nhanh chóng xuất phát, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trong xe, Khổng Thành cũng là một khuôn mặt bơ phờ mệt mỏi vì một đêm không hề chợp mắt. "Cửu gia, chúng ta về thôi?"

"Cho người đi theo bảo vệ."

"Ngài yên tâm, tôi bảo đảm đoạn đường này sẽ được bảo vệ an toàn."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ lùi người về sau, "Chúng ta cũng đi theo."

Khổng Thành giật mình quay đầu lại liếc anh một cái. "Cửu gia, ngài muốn qua đó?"

"Ù, cậu cho người âm thầm điều tra nơi ở của Tu Phụ Thành, đừng để cho người khác phát hiện."

Khổng Thành theo bản năng khuyên can. "Như vậy quá nguy hiểm, tôi sợ Tu Phụ Thành này sẽ đánh chủ ý lên ngài, hiện tại ngài vẫn là không nên lao vào bãі nướс đục này thì hơn."

"Khổng Thành, nếu cậu không muốn đi thì có thể xuống xe."

Ý túc của Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã quá rõ ràng, Khổng Thành không tiện nói gì thêm, chỉ có thể dặn dò tài xế lái đi.

Tu Thiện Văn hôm nay vốn dĩ không đến trường, nhưng sáng sớm Cố Tân Tân vẫn gọi điện về, dặn dò người giúp việc để cô bé ở nhà.

Xe dừng lại trước cửa Tu gia, Tu Thiện Văn là người đầu tiên chạy ra.

Cố Tân Tân mang theo khuôn mặt tái nhợt bước xuống xe, Tu Thiện Văn vui vẻ tiến lên đón. "Chị đâu!"

Cố Tân Tân cơ hồ muốn khóc lên, cô tiến đến kéo tay Tu Thiện Văn, kéo cô bé đến bên cạnh. "Văn Văn."

"Chị đâu, sao chị lại về đột ngột thế? Anh em đâu? Anh ấy cũng về rồi à?"

Có người đỡ chiếc quan tài băng kia xuống, nơi khói mắt của Tu Thiện Văn cũng đã thấy được mơ hồ, cô bé muốn qua đó nhìn, lại bị Cố Tân Tân kéo về. "Văn Văn, có chuyện này chị nhất định phải nói cho em biết."

"Làm sao thế ạ?" Trong lòng Tu Thiện Văn dâng lên bất an, cô bé dứt khoát quay đầu lại, nhìn thấy quan tài băng đã được đặt trên mặt đất.

Tu Thiện Văn sợ đến mức khuôn mặt biến sắc. "Đó..... cái đó là gì?"

"Văn Văn, em nghe chị nói."

Tu Thiện Văn sợ hãi lùi về sau hai bước, "Anh của em đâu? Anh của em ở đâu?"

Cố Tân Tân vội vàng nắm lấy cánh tay cô bé, "Văn Văn."

"Chị đâu, anh của em đâu?" Tu Thiện Văn đã khóc thành tiếng, "Anh ấy đâu rồi?"

Cố Tân Tân thấy vậy, sấp không nhịn được nữa, viền mắt đỏ ửng, nước mắt theo khói mắt chảy xuống, nhưng cô vẫn còn không quên dỗ dành Tu Thiện Văn. "Đừng khóc, em nghe chị nói....."

Nhưng bi thương một mạch xông tới, Cố Tân Tân sớm đã không nói ra được một câu đầy đủ.

Tu Thiện Văn nức nở nhìn quan tài băng kia, tránh hai tay của Cố Tân Tân chạy ào tới. Cô bé rất nhanh nhìn thấy người nằm bên trong, Tu Thiện Văn nhào tới, trong nháy mắt khóc đến cuồng loạn. "Anh! Anh!"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71: Lời Đồn Có Thể Hại Chết Người

Dịch: CP88

***

Tu Thiện Văn không ngừng đập tay lên quan tài, cách một tấm kính, cô bé có thể nhìn thấy rõ ràng Tu Tư Mân nằm bên trong.

"Anh, anh mau ra đây, anh đừng làm em sợ, anh hai!" Tu Thiện Văn thảm thiết gọi, bàn tay đánh trên mặt kính một hồi lâu không có ý định dừng lại. Tống Vũ Ninh mang theo khuôn mặt ú ám tiến lên, "Văn Văn."

"Đây không phải sự thật có phải không? Vì sao lại như vậy?" Tu Thiện Văn ôm mép quan tài băng không chịu buông. "Mở nó ra đi, anh của em nằm trong đó sẽ bị buồn chết đây, mọi người muốn làm gì anh ấy?"

Một cô gái ngày thường mềm yếu như thế, nhưng hiện tại Tống Vũ Ninh lại không có cách nào kéo được cô bé ra. Tu Thiện Văn khóc đến tan nát cõi lòng, khóc đến mức cả khuôn mặt đều đỏ lên, cổ họng cũng nghẹn đắng.

"Chị đâu, vì sao lại như vậy? Em không tin....."

Cố Tân Tân khó khăn tiến lên, cô không dám đến gần quan tài, càng không dám nhìn người nằm bên trong đó.

Cô cũng không muốn tin tưởng, nhưng cuối cùng thì vẫn chỉ có thể hết hi vọng mà tiếp thu sự thật.

Cố Tân Tân kéo cánh tay Tu Thiện Văn, "Chúng ta mang anh em vào trước có được không?"

"Anh ấy sẽ tự mình đi vào, chân anh ấy đã khỏi từ lâu rồi mà, hu hu-----" Tu Thiện Văn hiện tại không chịu nghe lời của bất kỳ ai, "Anh ấy còn sống mà, vì sao lại để anh ấy nằm đó?"

"Văn Văn." Cố Tân Tân ôm lấy bả vai cô bé, "Có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm cũng ta, mang anh em vào nhà trước, có được không?"

Bàn tay níu lấy quan tài của Tu Thiện Văn cuối cùng cũng chịu nới lỏng, Cố Tân Tân nhân cơ hội đó kéo cô bé ra, Tống Vũ Ninh cho người bên cạnh nhắc quan tài băng lên mang vào trong.

Tất cả người giúp việc trong nhà đều được gọi ra phòng khách, bọn họ nhìn thấy thú mang vào trong nhà, trên mặt đều mang theo nét bối rối, rất nhanh toàn bộ Tu gia chìm trong mây đen phủ kín. Tu Thiện Văn quỳ gối bên cạnh quan tài băng, khóc đến mức giọng cũng khàn khàn.

Cố Tân Tân ngồi bên cạnh, nước mắt cũng đã không kìm nén được chảy xuống, nhưng cô biết mình vẫn còn rất nhiều chuyện khác phải làm.

Ngoài cửa có người đi vào, dè dặt nói. "Tu phu nhân, người đến rồi."

Cố Tân Tân nghe liền biết là ai đến.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động, cô cố gắng nháu mi mắt, nhìn thấy Tu Phụ Thành nhanh chân tiến đến, vừa vào liền hỏi. "Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?"

Tu Thiện Văn gào lên một tiếng, vồ tới, Cố Tân Tân nhanh tay nhanh mắt đưa tay ôm lấy cô bé. "Văn Văn!"

Tu Thiện Văn gập cánh tay, hai bàn tay nắm chặt thành quyền.
"Là anh, là anh! Anh trả anh hai cho tôi, tôi muốn giết anh!"

Tu Phụ Thành xanh mặt, "Văn Văn, em làm cái gì vậy?"

"Vì sao anh phải làm vậy?" Tu Thiện Văn muốn thoát khỏi vòng tay của Cố Tân Tân, "Rốt cuộc là anh hai đã làm chuyện gì có lỗi với anh, anh trả lại anh ấy cho tôi!"

"Văn Văn!" Cố Tân Tân muốn cản cô bé lại, "Đừng như vậy, đừng mà."

"Chị đâu, chị nói đi, có phải chính anh ta là người giết anh em không?" Trong mắt Tu Thiện Văn đều là hận ý, "Chính là anh ta!"

Tu Phụ Thành không tính toán với cô bé, liếc nhìn quan tài băng trong phòng khách. "Chuyện gì thế này?"

Cố Tân Tân cắn răng, hung hăng nhìn anh ta, "Đã xảy ra chuyện gì sao? Đừng nói với em là anh không biết gì?"

"Tôi vẫn luôn ở nhà, làm sao mà biết được?" Tu Phụ Thành tiến lên hai bước, từ trên cao nhìn xuống Tu Tư Mân nằm trong quan tài băng. Hắn đã được đổi sang một bộ quần áo mới, hiện tại nằm ở đó không nhúc nhích. Tu Phụ Thành cúi người xuống. "Sao lại thế này? Chuyện xảy ra khi nào?"

Cố Tân Tân biết anh ta diễn trò, nhưng dù cô có biết thì có thể làm gì đây?

"Tôi qua, đang trên đường về thì xảy ra tai nạn xe." Cố Tân Tân tận lực đè lại bi thương.

"Là tai nạn bất ngờ sao?"

Tu Thiện Văn quay đầu nhìn chằm chằm người đàn ông đứng sau lưng. "Là bị anh hại chết đấy, đều là do anh!"

"Văn Văn," Tu Phụ Thành cũng quay đầu lại, tầm mắt dừng trên khuôn mặt của Tu Thiện Văn. "Vì sao anh phải hại chú ấy? Đó là em trai của anh đấy, hại chết người thì anh được lợi gì?"

"Như vậy anh mới có được tất cả, hết lần này đến lần khác anh muốn hại chết chúng tôi, đều là anh!"

Tầm mắt của Tu Phụ Thành lần nữa quay lại chiếc quan tài băng, "Chú ấy đi rồi, anh rất đau lòng, thật đấy. Dù các người nghĩ thế nào thì hiện tại trong lòng anh chính là không thể chấp nhận, anh cũng không dám tin."

Cô Tân Tân thật sự không nhìn nổi, hận đến mức chỉ muốn xông lên xé nát cái bộ mặt giả nhân giả nghĩa đó của anh ta. Nhưng cô lại không có bằng chứng, chỉ dựa vào lời nói sợ là vô dụng.

Cô lên tiếng, hàm răng còn run rẩy, trong lời nói đều là thù hận, cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Lúc này, cô tạm thời còn phải nhờ vào anh ta.

"Anh cả, trưởng bối và họ hàng trong nhà phải nhờ đến anh thông báo rồi. Văn Văn còn nhỏ, em cũng không hiểu những chuyện này, càng không còn sức đi quản, làm phiền anh rồi."

Tu Phụ Thành khẽ gật đầu. "Em đâu yên tâm, xảy ra chuyện lớn như vậy anh dĩ nhiên sẽ dốc sức đến cùng."

"Chị đâu....." Tu Thiện Văn khóc đến kiệt sức, ngồi bệt xuống đất. "Vì sao còn phải dùng giọng điệu đó nói chuyện với anh ta? Rõ ràng là anh ta hại chết anh em, em hận không thể giết chết anh ta!"

"Văn Văn," ý nghĩ đó Cố Tân Tân cũng có, mỗi giờ mỗi khắc đều có, nhưng càng bị bi thương đè nén thì cô càng phải càng tinh táo hơn. "Chúng ta đưa anh của em đi trước đã, để anh ấy được ra đi."

"Em không muốn!" Tu Thiện Văn đẩy Cố Tân Tân ra, bò đến bên cạnh quan tài, nửa người trên nằm nhoài trên mặt quan tài, hết lần này đến lần khác gọi tên Tu Tư Mân, nhưng rốt cuộc hắn đều sẽ không nghe được.

Khi Tu Tư Mân còn sống, đối với cô em gái này cưng chiều thế nào không ai không nhìn ra. Không nỡ nhìn cô bé rời nước mắt, cũng không nỡ nhìn cô bé buồn bã, nhưng hôm nay Tu Thiện Văn đau lòng thành như vậy, hắn cũng chỉ có thể nằm đó bó tay không có biện pháp.

Tu Phụ Thành đi qua hai người, rất nhanh liền rời đi, hắn là đã bắt đầu sắp xếp hậu sự cho Tu Tư Mân.

Cố Tân Tân ôm vai Tu Thiện Văn tìm kiếm sự an ủi, cô cũng sợ chính mình không gắng gượng được nữa, giống như chỉ có thể ôm Tu Thiện Văn như vậy Cố Tân Tân mới biết được mình còn có động lực để tiếp tục chống đỡ.

Cận Ngụ Đinh là một đường theo tới, Khổng Thành có cách trong một khoảng thời gian ngắn tìm được nhà của Tu Phụ Thành, nhưng vì thời gian gấp gáp, lại muốn bảo đảm an toàn cho Cận Ngụ Đinh nên tạm thời phải sắp xếp cho anh nghỉ ngơi trong một khách sạn gần đó.

Chiều tối, tin tức Tu Tư Mân gặp tai nạn cũng đã truyền ra.

Thân thích Tu gia lũ lượt kéo nhau đến.

Cận Ngụ Đinh nằm trên giường, luôn có cảm giác không thể lờ đi tiếng khóc bên tai, hình như là Cố Tân Tân, lại giống như không phải. Ảo giác như cô xung đột với Tu Phụ Thành, lại giống như không phải. Mơ hồ thấy được cô bị người Tu gia vây lấy, muốn ép cô giao ra toàn bộ những gì của Tu Tư Mân để lại, lại..... giống như không phải.

Đầu Cận Ngụ ĐÌnh đau như búa bổ, bên ngoài có tiếng gỗ cửa, anh nhắm mắt lại không muốn để ý tới, nhưng Khổng Thành vẫn đi vào.

Người đàn ông đóng cửa lại, đi vài bước lên trước giường. "Cửu gia, ăn chút gì đó đi."

"Mấy cậu ăn trước đi, tôi không đói."

"Bận rộn hai ngày rồi, dù thế nào thì ngài vẫn phải giữ sức."

Cận Ngụ ĐÌnh chống tay ngồi dậy, Khổng Thành đặt hộp cơm lên tủ đầu giường, lại đưa đũa cho Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông mở hộp cơm ra, "Hiện trường tai nạn xe đã cho người đến kiểm tra chưa?"

"Rồi, tài xế gây ra chuyện chắc cũng biết là chạy không được nên sau khi đụng phải liền dừng lại ngay lập tức. Nhưng lúc Tu Tư Mân trở về còn có xe đi xung quanh hộ tống, họa này e là không chỉ có một chiếc xe đó gây ra. Chỉ là sau khi gây họa thì những chiếc xe đánh yểm trợ khác đều nhân lúc rối loạn mà đào tẩu cả rồi."

"Vậy thì tra toàn bộ những chiếc xe xuất hiện trước và sau khi xảy ra chuyện một lượt, có camera giám sát thì kiểm tra camera giám sát, không có thì kiểm tra hộp đen trên xe Tu Tư Mân. Tôi cũng không tin là không thể tìm ra được bọn họ."

"Vâng." Khổng Thành đáp, mở hộp cơm ra, "Ngài ăn trước đã."

"Bên Cố Tân Tân thế nào rồi?"

"Tu gia đã có không ít người đến rồi, trong thời điểm này, e là bên đó đang loạn thành một đoàn."

Cận Ngụ ĐÌnh đặt đũa xuống chiếc hộp bên cạnh, "Với cái tính đó của cô ấy, có thể đoán được lại không ăn không uống gì rồi."

"Cửu gia, sau khi Tu Tư Mân qua đời, không chỉ có Tu Phụ Thành mà ngay cả những trưởng bối trong nhà đều sẽ nhìn chằm chằm cô ấy, ngài vào lúc này ngàn vạn lần....."

"Tôi biết." Cận Ngụ ĐÌnh ngắt lời Khổng Thành.

"Vừa rồi Cận thị trưởng cũng gọi điện tới."

Cận Ngụ ĐÌnh nhét một miếng cơm trắng vào miệng, "Nói gì?"

"Chuyện Tu Tư Mân cũng đã truyền đến tai ngài ấy, Cận thị trưởng nói ngài không được làm bùa. Cận gia và Tu gia trước giờ nước sông không phạm nước giếng, không cần phải tự đi tìm phiền phức."

Cận Ngụ ĐÌnh ăn hai miếng cơm, không lên tiếng, Khổng Thành cũng không dám nói thêm gì nữa.

Lễ truy điệu của Tu Tư Mân đã xác định là hai ngày sau, Cố Tân Tân cũng không biết trong hai ngày này cô đã dựa vào cái gì mà chống đỡ.

Cố Đông Thăng và Lục Uyển Huệ cũng chạy tới, Lục Uyển Huệ vừa nhìn thấy bộ dạng của Cố Tân Tân, đau lòng không thôi, "Tân Tân."

Dây thần kinh căng như dây đàn của Cố Tân Tân có chút thả lỏng. "Mẹ."

Nước mắt của Lục Uyển Huệ không ngừng rơi xuống, cô và Tu Tư Mân mới kết hôn được bao lâu chứ, "Đứa nhỏ này....."

Sao mệnh lại khổ như vậy?

Ngày diễn ra lễ truy điệu, Tu Phụ Thành bận rộn đi xung quanh tiếp đón khách khứa, Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn đứng một chỗ,

nếu không có chút bi thương cuối cùng chống đỡ thì e là hai người đã sớm không chịu được rồi.

Lục Uyển Huệ ngồi trước quan tài khóc một trận, sau đó rót một cốc nước mang đến cho Tu Thiện Văn.

"Con ngoan, uống một ngụm nước."

Mỗi Tu Thiện Văn khô khốc, từng mảng da nứt nẻ, ngơ ngơ ngác ngác như thể bất cứ lúc nào cũng có thể gục ngã, cô bé cứ dùng cái ánh mắt mắt hồn đó mà nhìn Lục Uyển Huệ một lúc lâu.

Lục Uyển Huệ đặt miệng cốc đến bên miệng cô bé. "Uống đi, uống hai ngụm thôi."

Tu Thiện Văn nhấc môi, để nước chảy xuôi vào cổ họng.

Hôm nay có không ít khuôn mặt xa lạ đến viếng, có bạn bè của Tu Tư Mân, có đối tác làm ăn, cũng có cả những người chỉ gặp qua mấy lần.

Cố Tân Tân rũ mắt, chỉ mong sao thời gian nhanh chóng trôi đi, nhưng cô lại sợ đến một khắc đó sẽ không chịu được nữa.

Một đôi chân bỗng xuất hiện trước tầm mắt cô, Cố Tân Tân nhìn, cũng không có vẻ mặt dư thừa.

Lục Uyển Huệ đứng bên cạnh có chút giật mình, "Ngụ..... Ngụ Đình?"

Cô không ngờ được trong trường hợp như thế này mà Cận Ngụ Đình lại đến, Cố Tân Tân nghe được tên anh, ngẩng đầu lên.

Nét mặt của người đàn ông cực kỳ nghiêm túc, tầm mắt dừng trên khuôn mặt của Cố Tân Tân. Chỉ mới hai ngày không gặp nhưng cô rõ ràng đã già rộc đi, khuôn mặt đã nhỏ nay lại càng nhỏ hơn, giữa hai hàng lông mày tràn ngập mệt mỏi, bộ dạng tiêu tụt không

chịu được. Cố Tân Tân nhìn anh, nước mắt đột nhiên trào ra. Cô nghĩ rằng bản thân sớm đã không còn nước mắt nữa, nhưng lúc này lại không sao ngừng được.

Cố Tân Tân nhanh chóng chuyển tầm mắt đi, Cận Ngụ ĐÌnh muốn mở miệng, nhưng lại không biết phải nói gì.

Tu Phụ Thành đứng cách đó không xa, thu toàn bộ cảnh này vào trong mắt. Anh ta ra hiệu cho mấy người đứng bên cạnh nhìn sang, bọn họ liếc nhìn, chỉ thấy Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh đứng đối mặt nhau, bộ dạng giống như có nhiều điều muốn nói.

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không yên tâm về cô, anh biết mình không tiện đến Tu gia, nhưng hôm nay là lễ truy điệu của Tu Tư Mân, nhiều người như vậy đều đến, anh và Tu Tư Mân cũng có thể coi như từng qua lại, đến đây đưa hàn đi cũng không phải không thể.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô còn đang gồng mình chống đỡ, trái tim cũng coi như hạ xuống, chí ít thì cô nhất định sẽ còn có thể tiếp tục chống đỡ.

Anh nhắc chân đi vào trong, Cố Tân Tân lại rũ mắt xuống, trong mắt không có chút sóng lớn.

Tu Thiện Văn đứng bên cạnh đột nhiên lảo đảo, suýt chút nữa ngã nhào, Lục Uyển Huệ vội vàng đỡ lấy cô bé, "Không sao chứ?"

"Mẹ, mẹ mang Văn Văn vào trong nghỉ ngơi trước đi."

"Được."

Tầm mắt Cố Tân Tân dừng lại trên bóng lưng của Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông thấp một nén hương, Khổng Thành cũng đi theo bên cạnh. Ánh mắt cô hơi trầm xuống, cô biết anh không yên tâm về cô, hai ngày nay anh gọi điện thoại tới, lại nhắn cho cô không ít tin nhắn, nhưng Cố Tân Tân đều không trả lời.

Anh thật sự không nên đến đây, anh cảm thấy mình ngay thẳng không có gì trái lòng, nhưng những người có tâm tư sẽ không nghĩ như vậy.

Tu Thiện Văn được Lục Uyển Huệ đưa vào phòng nghỉ, những người đến phúng viếng đều được sắp xếp nghỉ ngơi ở căn phòng sát vách.

Cố Tân Tân đứng đến mức hai chân đều tê dại, sống lưng cũng như muôn gãy đôi.

Cô thật sự không chịu được nữa ngồi xổm xuống, lại nghe được đủ lời xì xào bàn tán truyền vào trong tai.

"Đây không phải là Cận Ngụ Đình sao?"

"Đúng đấy, sao thế?"

"Cô không biết à? Anh ta là chồng trước của Tu phu nhân, quan hệ của hai người này vẫn luôn mập mờ không rõ ràng. Có người nói sau khi Tu phu nhân đã tái hôn vẫn ở Lục Thành, không những vậy bọn họ còn....."

Cố Tân Tân nghe vào tai, nghe đến cả người khó chịu.

"Không thể nào?"

"Không biết hả, có người nói anh ta còn liên tục ra vào Tu gia bên đó, bây giờ Tu tiên sinh mất rồi, không phải là quá đúng dịp hả?"

"Có phải là bọn họ....."

Cố Tân Tân ngồi xổm trên nền gạch lạnh lẽo, ngồi lâu đến mức đầu óc hỗn loạn, muốn đứng lên cũng không đứng nổi nữa.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72: Từng Bước Ép Sát

Dịch: CP88

***

Tu Thiện Văn bưng một cốc nước, ngơ ngác ngồi đó. Lục Uyễn Huệ nhìn bộ dạng đó của cô bé thì không sao mặc kệ được, sao có thể cứ không ăn không uống như vậy được chứ.

Bà muốn đi tìm thứ gì đó về cho cô bé, dù có đúng là ăn không vào thì cũng phải cố mà nuốt lấy thứ gì đó vào bụng.

Lục Uyễn Huệ vừa đi khỏi, Tu Phụ Thành đã bước đến bên cạnh Tu Thiện Văn.

"Văn Văn, người chết không thể sống lại, nếu em thật sự gục ngã rồi thì phải làm thế nào bây giờ?"

Tu Thiện Văn siết chặt hai tay, "Không cần anh quan tâm."

"Anh biết em đang hiểu lầm anh, nhưng anh là anh của hai đứa, làm sao anh có thể làm ra loại chuyện đó được chứ? Sợ là em đã hận nhầm người rồi."

Đôi mắt Tu Thiện Văn đỏ au, cả người đều run rẩy. Cô bé hận anh ta muốn chết, nhưng lại có thể làm gì đây? Dù chỉ là muốn đánh anh ta một trận thì cô bé cũng không phải là đối thủ của Tu Phụ Thành.

"Em còn nhỏ nên có rất nhiều chuyện không hiểu, càng không biết lòng người hiềm ác thế nào. Biết mặt không biết lòng, chuyện của Cố Tân Tân và người đàn ông kia truyền ra àm ĩ như vậy, lẽ nào lúc trước em chưa từng nghe được một lần nào sao?"

Tu Thiện Văn khẽ cắn răng. "Anh nói bậy."

"Anh nói bậy? Cố Tân Tân đi theo anh của em có mục đích gì, sợ là chỉ có em mới không biết rõ. Cô ta và Tu Tư Mân đột nhiên kết hôn, ai biết là cô ta đang muốn giở trò quỷ gì? Bây giờ thì sao, anh của em chết không rõ ràng, mà em lại không cảm thấy chuyện này với cô ta có liên quan gì sao?"

Nước mắt của Tu Thiện Văn không ngừng rơi xuống, đến bây giờ còn chưa thể tiếp nhận sự thật này.

Tu Phụ Thành tiếp tục nói. "Người đàn ông của cô ta còn dám đến nơi này giễu gõ dương oai rồi, chỉ là em nhìn mà không muốn chấp nhận thôi. Văn Văn, chúng ta là anh em, anh mới là người thân duy nhất em có thể dựa vào, Cố Tân Tân cô ta là kiểu người gì chúng ta đều không biết được....."

Tu Thiện Văn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, trong đầu hỗn loạn, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy có người đang sôi nổi bàn tán.

Cô bé cũng nhìn thấy Cận Ngụ Đinh, lúc anh vừa tiến vào cô bé đã thấy được.

"Chuyện của Tư Mân khẳng định không phải là chuyện bất ngờ, anh sẽ cho người điều tra rõ, lúc đó liền biết chuyện này và Cố Tân Tân với Cận Ngụ Đinh kia..... có liên quan gì không rồi. Dù sao cô ta và anh của em đã đăng ký kết hôn, một khi anh trai của em mất thì người được hưởng lợi nhiều nhất chính là cô ta."

Tu Phụ Thành quả nhiên là không buông tha dù chỉ một nhân tố nhỏ nhoi, anh ta rõ ràng là muốn kéo Tu Thiện Văn về phía mình.

Nếu đến cả Tu Thiện Văn cũng có hiềm khích với cô, thì phía Cố Tân Tân, anh ta có rất nhiều cách để xử lý cô.

Ví như đẩy cô vào tử địa, hoặc như thêm cho cô một cái đơn ly hôn, để ngày là trước ngày Tu Tư Mân chết, anh ta chỉ cần cho người đi một chuyến, chuyện đơn ly hôn cũng không phải là khó.

Chỉ cần xử lý được Cố Tân Tân thì mọi chuyện đều dễ dàng rồi, người được thừa kế gia sản sau đó dĩ nhiên là đến anh ta và Tu Thiện Văn.

Tu Thiện Văn còn nhỏ, vậy Tu gia này không phải cứ như vậy mà rơi vào tay anh ta sao?

Cố Tân Tân ngồi dưới đất nhất thời không thể đứng lên, cả người như nhũn ra, từng cơn choáng váng ào tới.

Một bàn tay túm lấy cánh tay cô muốn kéo cô lên, Cố Tân Tân nhắc khuôn mặt nhỏ, tầm mắt tuy đã mông lung nhưng vẫn có thể nhìn ra được là Tu Thiện Văn. Tu Thiện Văn cũng không còn nhiều khí lực, nhưng vẫn dùng hết sức kéo Cố Tân Tân lên.

"Chị đâu, chị không sao chứ?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Không sao."

"Văn Văn," Cố Tân Tân vỗ nhẹ lên cổ tay Tu Thiện Văn. "Chị thật sự không sao."

Cổ họng cô cũng nghẹn ứ, lời nói ra khàn đặc, nếu không phải tập trung hết cõi lồng nghe thì căn bản là không thể nghe được cô đang nói cái gì.

Lời của Tu Phụ Thành, Tu Thiện Văn không nghe lọt, cô bé chỉ nhớ trước đây Tu Tư Mân từng dặn dò với mình, ở trên đời này trừ hắn ra, người duy nhất cô bé có thể tin tưởng cũng chỉ có Cố Tân Tân. Tu Tư Mân khiến cho cô bé tin tưởng Cố Tân Tân vô điều kiện,

để sau này bắt luận là chuyện gì xảy ra cũng sẽ không có kẻ nào có thể gây xích mích quan hệ của hai người. Cô bé hoàn toàn tin tưởng Tu Tư Mân, nên theo lẽ tự nhiên cũng sẽ tin người mà hắn muốn cô bé tin tưởng.

Từ nay về sau, Tu Thiện Văn ngoài người chị dâu này sẽ không còn bất kỳ một người thân nào khác nữa.

Bây giờ cô bé cô độc chỉ có một mình, những kẻ được gọi là họ hàng thân thích kia là mỗi kẻ đều hận không thể ngay lập tức đem cô bé ăn tươi nuốt sống.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi cách đó không xa, nhìn thấy Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn nắm chặt tay nhau. Lúc này bọn họ cũng chỉ có thể sống nương tựa vào nhau như vậy. Nhưng anh cũng hi vọng bàn tay Cố Tân Tân nắm lấy là anh biết bao nhiêu, chỉ là trong tình huống này anh đúng là vẫn phải vì cô cân nhắc, không thể tùy tiện làm vậy.

Kết thúc lễ truy điệu chính là màn tử biệt cuối cùng.

Cuộc đời con người quá đỗi ngắn ngủi, ai cũng biết rõ trong lòng rồi bản thân sẽ rời đi như thế nào, cuối cùng thì ai cũng đều như nhau, về với cát bụi.

Nhưng đối với người thân của họ mà nói, không có gì có thể đau đớn tê tâm liệt phế hơn việc tận mắt nhìn người thân thiết nhất của mình bị đẩy vào trong ngọn lửa.

Tu Thiện Văn nhào đến trước bức tường thủy tinh, bàn tay đã đập đến sưng vù. Cố Tân Tân siết hai tay thành nắm đấm, trán áp lên mặt thủy tinh, khóc đến không thở nổi.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên ngoài, anh biết dù hiện tại có bao nhiêu khó chịu trong lòng thì anh cũng không thể đến đó đứng bên cạnh cô, nhưng ít nhiều cũng đã là đứng ở chỗ này, cũng có thể coi như một chút an ủi dành cho cô.

Lục Uyển Huệ ôm vai Cố Tân Tân, cũng là đau khổ tột cùng. Dù sao đây là con rể của bà, còn từng nói sẽ chăm sóc Cố Tân Tân hết cuộc đời này.

Bọn họ hoàn toàn không thể giấu nỗi bi thương, bởi đây cũng là nơi không bao giờ thiếu tiếng khóc.

Đây là nơi lạnh lùng vô tình nhất, một khi đã tiến vào nơi đó, chính là coi như đã hoàn toàn buông tay với cuộc sống tươi đẹp này rồi.

Từ nay về sau, trên thế giới này sẽ không còn người đàn ông tên Tu Tư Mân.

Từ nay về sau, người muôn gặp sẽ không còn được gặp lại, chỉ có thể chờ đến khi bóng dáng người trong hồi ức chậm rãi mờ đi.

Tu Thiện Văn không chịu nổi cú đả kích quá lớn này, xui lơ quỵ trên mặt đất, Cố Tân Tân vội vàng nói Lục Uyển Huệ đỡ cô bé lên.

Bọn họ ngồi trên một băng ghế tựa, Tu Thiện Văn kiệt sức nằm đó, đầu gối trên đùi Lục Uyển Huệ.

Cố Tân Tân đứng dậy đi ra ngoài, bọn họ đếm từng giây từng phút trôi qua, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được hóa ra thời gian lại có thể khiến con người ta khổ sở đến như vậy.

Bên tai rất yên tĩnh, tiếng nói chuyện và tiếng khóc đều có thể nghe được rõ ràng, Cố Tân Tân nhấc tay, dụi hai mắt.

Một đôi mắt sắp bị lau đến hỏng, đau dữ dội, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi. Đã liên tục nói với chính mình, không khóc, không được khóc, nhưng cuối cùng làm thế nào cũng không nhịn được.

Cánh tay bị chạm nhẹ, Cố Tân Tân nhìn sang, thấy một cánh tay đeo đồng hồ, còn cả một bình nước trên tay anh.

Cố Tân Tân rời mắt, "Sao anh lại qua đây?"

"Không yên tâm về em."

"Yên tâm đi, tôi chịu được."

Cận Ngụ ĐÌnh dúi mạnh chai nước khoáng vào tay cô, "Em uống xong chỗ này tôi liền đi."

Cố Tân Tân cầm chai nước, đôi mắt và hai gò má đều sưng lên, "Từ giờ đừng quản chuyện của tôi nữa, Cận Ngụ ĐÌnh, tôi cầu xin anh đấy."

"Là tôi ép em thành bộ dạng này, tôi sẽ không mặc kệ em."

Cỗ họng nghẹn đắng, tựa như không nói ra lời. "Anh không ép tôi, tôi biết, nên anh không cần phải tiếp tục như vậy."

"Nếu lúc trước em không rời khỏi tòa nhà Tây thì vĩnh viễn sẽ không gặp phải những chuyện như thế."

"Cận Ngụ ĐÌnh, đây vốn dĩ là số mệnh, số mệnh rồi, anh có biết không? Giống như không ai có thể biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, tôi không muốn lún quá sâu vào những chuyện quá khứ, đều đã qua cả rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh chăm chú quan sát khuôn mặt nhỏ của cô, "Vậy còn Tu Tư Mân? Qua ngày hôm nay chuyện của anh ta cũng nên được để cho trôi vào dĩ vãng, em cũng nên về Lục Thành rồi?"

Cố Tân Tân khẽ cắn răng, cầm chai nước đứng lên, Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô muốn đi, hơi dùng sức ấn vai cô xuống. "Vì sao không chịu nói lời nào, rõ cuộc là em muốn làm gì?"

Cô giãy dụa, lại không thể tránh ra.

Giọng của Tu Phụ Thành thình lình truyền vào trong tai Cố Tân Tân. "Tân Tân, em đang làm gì vậy?"

Đáy mắt Cố Tân Tân mang theo mấy phần lạnh lẽo, giương mắt lên nhìn, liền thấy phía sau Tu Phụ Thành còn có mấy người trưởng bối trong nhà. Họ không ngừng lắc đầu, trong mắt lộ ra ghê tởm và khinh thường, cuối cùng xoay người rời đi.

"Anh cả, không có gì, chỉ là gặp người quen nói hai câu thôi."

"Người quen? Mỗi quan hệ này sợ là không có đơn giản như vậy?"

Cố Tân Tân đi lên, đến trước mặt Tu Phụ Thành mới dừng chân. "Vậy còn có thể phức tạp đến thế nào nữa?"

"Tân Tân, em hiểu câu hài cốt còn chưa lạnh có ý gì không?"

"Em không hiểu, hay là trong lòng anh đã biết quá rõ, anh chính là kẻ hiểu nhất câu hài cốt còn chưa lạnh kia?"

Tu Phụ Thành cười lạnh, "Lời này của em anh lại nghe không hiểu rồi."

"Nghe không hiểu thì thôi." Cố Tân Tân gần như là dùng toàn bộ sức lực mới có thể khiến cho mình mở miệng nói chuyện, nói thêm quá nhiều cũng vô nghĩa, mà cổ họng cô cũng không chịu nổi nữa.

Tu Phụ Thành liếc Cận Ngụ ĐÌnh đúng cách đó không xa. "Cửu gia, thật không ngờ sẽ gặp được anh ở chỗ này."

"Chuyện anh phải bắt ngờ còn nhiều lắm, chỉ cần anh không động đến Cố Tân Tân thì tôi cũng sẽ không động đến anh. Chỉ cần anh dám động vào một ngón tay của cô ấy, tôi chắc chắn sẽ chặt đứt hai chân của anh."

Cận Ngụ ĐÌnh nói đến rõ ràng, ý tứ nhắc nhở cũng không hề che giấu. Bên cạnh Tu Phụ Thành còn có người khác đang đứng, anh ta không dám cứng đói cứng với Cận Ngụ ĐÌnh, dù là trên lời nói cũng

không dám. Hiện tại đi đắc tội Cận Ngụ Đinh, đối với anh ta cũng không có chỗ nào tốt.

Cố Tân Tân cũng không nghĩ Cận Ngụ Đinh sẽ nói như vậy, cô xoay người, không khỏi nhìn anh lâu hơn một chút.

Lẽ truy điệu kết thúc, Tu Thiện Văn ôm hộp tro cốt về Tu gia.

Bên trong Tu gia ngồi chật kín người, Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn ngồi sát nhau, Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng liếc nhìn bốn phía, luôn có cảm giác ánh mắt của những người ở đây rất lạ lẫm, tựa như lang hổ ăn thịt người.

Trên bàn đặt hộp tro cốt, vốn là muốn đặt trên án đài, nhưng Tu Thiện Văn biết mục đích của những người này trước khi đến đây. Tu Thiện Văn nhìn chằm chằm bức ảnh trên hộp tro cốt, lên tiếng trước.

"Hôm nay làm phiền các vị trưởng bối rồi, sau này cũng không dám làm phiền các vị thêm nữa. Con và chị dâu mấy ngày hôm nay vì quá đau lòng nên có thể có những lúc tâm tình không thể kiềm chế, nếu có gì không chu đáo thì kính mong mọi người tha thứ. Hôm nay cháu và chị dâu đều mệt mỏi, lát nữa anh cả sẽ sắp xếp chuyện cơm tối, chúng cháu xin phép lên lầu nghỉ ngơi."

Tu Thiện Văn nói xong lời này, muốn đứng dậy.

"Văn Văn, khoan đã." Tu Phụ Thành đã sớm không thể chờ nữa, "Từ sau căn nhà này cũng chỉ còn mình em, anh thật sự không yên tâm, em chuyển về ở cùng bọn anh đi."

Cố Tân Tân nghe vậy thì không khỏi nhíu mày. "Anh cả, anh nói lời này có phải quá sớm rồi không, Văn Văn còn có em."

"Cô?" Tu Phụ Thành cười như không cười, hoàn toàn không khách khí nói, "E là chẳng mấy chốc sẽ tái giá, để cho Văn Văn theo cô sao tôi có thể yên tâm? Lại nói con bé là em gái của tôi, ở cùng tôi so với cô vẫn là quen thuộc hơn."

Lục Uyển Huệ sốt ruột muốn nói xen vào, Cố Đông Thăng thấy vậy, vội vàng đè lại cổ tay bà.

Cố Tân Tân không đổi sắc chuyển tầm mắt đến khuôn mặt của Tu Phụ Thành, "Văn Văn không phải trẻ nhỏ, cô bé muốn ở cùng ai là chuyện của em ấy, chỉ sợ anh cũng không thể làm chủ."

"Văn Văn, em nói đi." Ở lẽ truy điệu Tu Phụ Thành đã nói nhiều lời như vậy rồi, anh ta không tin Tu Thiện Văn lại không nghe lọt. "Anh có thể lập tức cho người giúp việc thu dọn, nếu em thấy không quen thì anh và chị dâu chuyển qua đây cũng không vấn đề."

"Không được!" Tu Thiện Văn không chút do dự lên tiếng, ngữ điệu cứng rắn, còn mang theo tức giận và thù hận. "Đây là nhà của tôi và anh tôi, không cho anh ở!"

Sắc mặt Tu Phụ Thành trong nháy mắt tái mét. "Em đừng quên anh cũng là người của Tu gia, anh cũng là anh em!"

"Căn nhà này còn có một chủ nhân khác nữa chính là chị dâu của tôi, sau này chị dâu tôi đi đâu thì tôi sẽ đi đó, không phiền anh phải bận tâm!"

Mấy người trưởng bối ngồi một bên đã không thể nghe nổi nữa, "Văn Văn, dù thế nào thì Cố Tân Tân cũng là người ngoài, bây giờ anh của con đã đi rồi, con càng không thể hi vọng vào cô ta được."

"Chị ấy là chị dâu con, là người thân của con. Con có thể nhận biết thị phi, không cần mọi người dạy bảo."

"Văn Văn -----"

Tu Phụ Thành đã thề không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. "Cố Tân Tân, bây giờ Tư Mân mất, công ty không thể không có người đáng tin cậy quản lý. Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cho Văn Văn thật tốt, còn cô..... hoa hồng hàng năm của công ty tôi cũng sẽ chia cho cô."

"Có ý gì?" Cố Tân Tân ngắt lời anh ta. "Hoa hồng hàng năm của công ty không cần anh phải chia cho tôi. Chồng tôi đi rồi, công ty dĩ nhiên sẽ là của tôi, tôi sẽ tiếp quản."

"Nói đùa sao?" Ánh mắt của Tu Phụ Thành chiếm lấy Cố Tân Tân không tha. "Cô thì có năng lực gì?"

"Có năng lực hay không là chuyện của tôi. Tôi là phu nhân của anh ấy thì không phải tôi mới là người thừa kế sao?"

Đuôi mắt Tu Phụ Thành toát ra hung ác, "Công ty là của Tu gia, cô đừng có mơ mộng hão huyền."

Có một vị trưởng bối cũng đứng ra nói. "Tư Mân ra đi quá đột ngột, dĩ nhiên sẽ không để lại di ngôn. Tu gia có quy định, nếu không có di chúc thì cổ phần của công ty sẽ theo ý kiến của Hội đồng Quản trị. Bây giờ cô có mạnh mẽ muốn chiếm cũng vô dụng, trừ phi cô có thể mang di chúc ra đây."

"Vậy làm sao ngài biết được Tư Mân lúc trước không có lập di chúc đây?"

***

Bát Bát: Tối mai 8h58p ta sẽ live audio trên trang FB @CP88, ai rảnh rỗi có thể bay qua tám nhảm với ta ^^\n

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73: Có Anh Chồng Lưng

Dịch: CP88

***

Những người kia lập tức chuyển tầm mắt sang Cố Tân Tân. "Ý cô là, có di chúc?"

"Dù không có thì tôi cũng là người thừa kế thứ nhất, mọi thứ của anh ấy đều là của tôi."

"Văn Văn, em nghe đi, như vậy rồi mà em còn muốn gọi cô ta một tiếng chị dâu?" Tu Phụ Thành nén lại ngọn lửa cháy bùng trong lồng ngực, "Nếu cô ta thật sự có thể lấy di chúc ra thì em nên nghỉ ngơi một chút. Anh em đang sống khỏe mạnh, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vì sao phải để lại di chúc? Với lại cô ta còn nói, tất cả của Tu Tư Mân vốn là của cô ta, vậy còn phần của em thì sao?"

"Chuyện này dĩ nhiên không cần anh cả phải bận lòng." Cố Tân Tân tiếp lời anh ta, "Lập di chúc cũng là chuyện rất bình thường, trước khi chúng tôi còn chưa biết nhau anh ấy từng gặp phải tai nạn xe, còn suýt chút nữa mất mạng. Bây giờ anh ấy đã lập gia đình, muốn bảo đảm cho người thân của mình một cuộc sống tốt nhất mà làm điều đó cũng là chuyện hợp tình hợp lý."

"Nếu vậy thì cô mang di chúc ra đây đi."

Cố Tân Tân liếc đồng hồ, "Hắn cũng đã đến rồi."

Tu Phụ Thành đúng là không ngờ được còn có khả năng này, mà dù có dự liệu trước thì cũng khó mà phòng được, ai mà biết Tu Tư Mân sẽ di chúc lại cho ai?

"Lúc trước tôi không nói là vì sợ có mấy người biết được tin sẽ làm gì bất lợi với luật sư Trương, dù sao lòng người chính là thứ khó đoán nhất."

Trong lúc nói chuyện, có người đi vào, Tống Vũ Ninh đích thân hộ tống luật sư Trương vào phòng khách.

Cố Tân Tân nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, "Luật sư Trương."

"Tu phu nhân."

Luật sư Trương liếc chiếc hộp trên bàn, "Không ngờ bản di chúc này lại phải lấy ra nhanh như vậy."

"Vâng." Cố Tân Tân nhịn lại đau xót trong cổ họng, ra hiệu cho luật sư Trương ngồi xuống.

Trước khi Tu Tư Mân chết đã từng nói cho cô biết, chuyện lập di chúc để ở chỗ luật sư Trương vốn là để phòng ngừa vạn nhất, không ngờ được đúng là cuối cùng lại phát huy tác dụng.

Tu Thiện Văn còn nhỏ, lúc hắn lập di chúc, viết người thừa hưởng đều là Cố Tân Tân.

Nhưng trước khi Tu Tư Mân chết lại thay đổi chủ ý, nói Cố Tân Tân buông tay. Mục đích trước giờ của Tu Phụ Thành không phải tiền, chỉ cần đưa công ty cho anh ta thì cũng coi như tâm nguyện đạt thành rồi.

Còn Cố Tân Tân, cô có thể cầm khoản tiền kia mang theo Tu Thiện Văn rời đi, bây giờ trang web của cô hoạt động đã khá tốt, sau

khi có thêm nguồn tài chính rồi, tương lai chắc chắn phát triển sẽ không tệ.

Chí ít như vậy sẽ có thể giúp Cố Tân Tân có một cuộc sống an ổn, đây là điều duy nhất trước khi hắn đi muốn làm cho Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn.

Cố Tân Tân nhìn luật sư Trương lấy di chúc ra, đọc từng mục từng mục một. Trên di chúc viết rõ ràng, một khi Tu Tư Mân mất, toàn bộ tài sản trên danh nghĩa sẽ để lại cho Cố Tân Tân.

Cơ mặt Tu Phụ Thành căng chặt, đoạt di chúc về, lại cẩn thận đọc lại từng chữ.

Dưới cùng có chữ ký của Tu Tư Mân, còn có dấu vân tay, thậm chí còn có cả con dấu, hắn đúng là làm xong xuôi mọi thủ tục rồi.

Tu Phụ Thành không còn lời nào để nói, chỉ có thể cười lạnh nhìn Cố Tân Tân.

Lúc này có vẻ như việc tiếp tục gây xích mích quan hệ của Tu Thiện Văn và Cố Tân Tân cũng đã không còn cần thiết nữa.

"Cố Tân Tân, cô đúng là thủ đoạn cao minh, cậu ta thậm chí còn không để lại một thứ gì cho Văn Văn."

"Anh ấy để lại toàn bộ cho tôi, tôi sẽ không bạc đãi Văn Văn."

Tu Thiện Văn là người của Tu gia, Tu Phụ Thành cũng không khác biệt, nếu trên di chúc nói muồn cho Tu Thiện Văn thì sẽ không tránh được sẽ bị Tu Phụ Thành tiếp tục tranh giành.

"Tôi rất hoài nghi bản di chúc này là giả."

"Anh hoàn toàn không cần phải hoài nghi." Cố Tân Tân hướng về phía luật sư Trương nói. "Photo ra thêm một bản, để anh cả trở về có thể tỉ mỉ nghiên cứu lại."

Trưởng bối Tu gia thấy vậy, cũng đã không còn nói được gì. Dù sao di chúc được pháp luật bảo vệ, nhưng ai ai ngồi đây cũng không cam tâm. "Cô không hiểu cách vận hành của công ty, cô đây chính là muôn toàn bộ Tu gia tán gia bại sản."

"Anh ấy để lại những thứ này cho tôi chứng tỏ anh ấy không lo lắng tôi sẽ quản lý công ty như thế nào. Cũng sẽ không làm sao được, tôi sẽ học, nhất định không phiền các ngài phải hao tổn tâm tư."

Lời này rõ ràng là hạ lệnh đuổi khách, cô đứng dậy trước. "Thật ngại quá, tôi và Văn Văn cần nghỉ ngơi, thứ lỗi không thể tiếp tục tiếp chuyện."

Tu Thiện Văn đi theo sau, Tu Phụ Thành cắn chặt răng, chân nhúc nhích, động tác đứng lên cũng có chút cứng ngắc, anh ta là người ra khỏi nơi này đầu tiên.

Đợi đến khi toàn bộ bọn họ rời đi hết, Tống Vũ Ninh mới đi qua đóng cửa lại.

Lục Uyển Huệ lo lắng đi đến bên cạnh Cố Tân Tân, "Tân Tân, mẹ thấy người kia hung thần ác sát, không giống người tốt, anh ta sẽ không làm gì hai đứa chứ?"

"Mẹ, mẹ yên tâm, sẽ không sao." Cố Tân Tân có chút đứng không vững, bám lấy tay Lục Uyển Huệ. "Mẹ nhanh đi nghỉ ngơi đi, mọi chuyện còn lại chờ qua mấy ngày nữa rồi tính tiếp."

Cô thật sự quá mệt rồi, mệt đến mức chỉ muốn ngất đi.

Cố Tân Tân xoay người nhìn về phía Tu Thiện Văn. "Văn Văn, em cũng đi nghỉ đi."

"Vâng."

"Em yên tâm, lúc trước em là em gái của chị, sau này cũng sẽ như vậy. Tuy trong di chúc của anh em không nhắc đến em, nhưng mọi thứ đều là của....."

"Chị dâu." Tu Thiện Văn ngắt lời cô, "Em không cần những thứ kia, tiền nhiều hơn hay ít hơn em đều không quan tâm. Em chỉ cần được đi theo chị là tốt lắm rồi, em cũng tin tưởng chị sẽ đối tốt với em, rất rất tốt."

Chóp mũi Cố Tân Tân ê ẩm, cô đưa tay ôm Tu Thiện Văn vào lòng.

Cố Tân Tân trải qua cú đả kích lớn như vậy, đáng lẽ phải cho cô thời gian phục hồi, nhưng dĩ nhiên Tu Phụ Thành sẽ không có cái lòng tốt đó.

Chuyện của công ty một chữ bẻ đôi cô cũng không biết, cô chỉ có một ý niệm duy nhất còn sót lại trong đầu. Thứ Tu Phụ Thành càng muốn, anh ta càng đừng bao giờ hi vọng cô sẽ cho anh ta được toại nguyện. Dựa vào cái gì mà anh ta hại chết người rồi lại được mãn nguyện sống tiếp? Cố Tân Tân biết cái gì gọi là lầy lội chọi đá, nhưng chủ động buông tay, cô làm không được.

Thư ký của Tu Tư Mân trước đó đã đến Tu gia một chuyến, rất nhiều quyết sách cần Cố Tân Tân ký tên, nhưng cô căn bản là xem không hiểu chữ nói gì là cầm bút ký tên. Ngộ nhỡ đây là cái bẫy Tu Phụ Thành bày ra chờ cô nhảy vào trong thì phải làm sao bây giờ?

Đầu Cố Tân Tân đau như búa bổ, vốn đã tích tụ vô số uất nghẹn trong lòng, hiện tại nhìn một bàn chất đầy tài liệu văn kiện càng không biết phải làm gì.

"Tu phu nhân, phu nhân vẫn là nên quyết định nhanh thôi, phía hội đồng quản trị còn đang chờ kết quả đấy ạ."

Cố Tân Tân ôm đάm văn kiện lên. "Ý kiến của thành viên hội đồng quản trị thế nào?"

"Đều đồng ý rồi."

Cố Tân Tân vuốt nhẹ tập văn kiện, "Chiều tối anh qua đây một chuyến nữa đi, tôi cần thời gian sắp xếp lại một chút."

"Được."

Hai ngày nay Tu Thiện Văn đều ở trong phòng không đi đâu, Cố Tân Tân biết cô bé còn chưa chấp nhận được sự thật này.

Cố Tân Tân đặt tập văn kiện xuống, ngồi chờ ra một hồi lâu mới đứng dậy đi đến trước án đài.

Trên đó có đặt một khung ảnh của Tu Tư Mân, Cố Tân Tân xếp một đĩa hoa quả đi tới, đốt thêm một nén hương rồi cắm vào lư hương.

"Anh yên tâm, em không sao. Vốn đã nghĩ sẽ không chịu nổi, nhưng em vẫn rất tốt, tuy là khổ sở nhưng sớm muộn vẫn phải vượt qua. Anh nhất định phải phù hộ cho Văn Văn, con bé còn nhỏ....."

Cố Tân Tân nhìn người đàn ông trong ảnh, luôn cảm thấy tất cả mơ hồ đến không chân thực, giống như từ đầu đến cuối vẫn là một giấc mộng, mà bây giờ đã đến lúc cô phải tỉnh lại.

Cô đi ra, mở cửa chuẩn bị ra ngoài, Lục Uyển Huệ đứng đầu cầu thang, không yên tâm hỏi. "Tân Tân, con đi đâu?"

Cố Tân Tân quay đầu nhìn bà, "Mẹ, con chỉ đi dạo một vòng trong sân thôi, con không sao."

"Được."

Lục Uyển Huệ không yên tâm, nhưng bà cũng biết Cố Tân Tân không yêu đuổi như vậy. Chuyện xảy ra thì cũng đã rồi, chỉ có thể đợi Cố Tân Tân tự mình đi ra.

Cô đi ra sân, phía xa thấy có người đứng trước cổng.

Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước, người kia lên tiếng trước, "Tu phu nhân."

"Anh là ai?"

"Là Cửu gia phái tôi tới."

Cố Tân Tân theo bản năng khẽ nhíu lông mày, "Anh ta bảo anh tới đây làm gì?"

Đối phương nghe vậy, rút chiếc danh thiếp từ trong túi áo trước ngực ra đưa cho Cố Tân Tân, "Ngài ấy biết phu nhân đang gặp khó khăn."

Cố Tân Tân thấy trên danh thiếp có ghi nghề nghiệp là quản lý kinh doanh, cô không quá hiểu rõ loại công việc này, nhưng về cơ bản là gì thì vẫn có thể nắm được đại khái.

"Anh ta phái anh tới?"

"Vâng, ngài ấy biết phu nhân không am hiểu phương diện quản lý công ty."

Cố Tân Tân kinh ngạc nhìn chằm chằm danh thiếp một lúc, thật lâu sau mới phản ứng lại.

"Nếu phu nhân đã quyết định xong, vậy ngày mai tôi sẽ cùng phu nhân đến công ty một chuyến."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu. "Được."

"Vậy tôi xin phép."

Đợi người đàn ông kia xoay người rời đi hoàn toàn, Cố Tân Tân mới nghĩ đến việc phải gọi điện cho Cận Ngụ ĐÌnh xác nhận.

Điện thoại vừa vang lên một tiếng tút, bên kia đã có người ấn nghe, đầu dây truyền đến giọng nói quen thuộc.

"A lô."

Cố Tân Tân nuốt một ngụm nước bọt, trong chốc lát không biết phải mở miệng thế nào, Cận Ngụ ĐÌnh có chút sốt ruột. "Em không sao chứ?"

"Không sao." Cố Tân Tân đáp lại.

"Có ăn cơm đúng giờ không?"

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, "Yên tâm, tôi tự chăm sóc được mình."

"Ừ, tôi cũng không biết phải nói lời gì an ủi em."

Trong lòng Cố Tân Tân rõ ràng, gấp chuyện như vậy không phải chỉ dùng vài câu nói đơn giản là qua đi. "Người quản lý kinh doanh kia là anh tìm cho tôi sao?"

"Ừ, em không quen thuộc việc này, anh ta có thể giúp em trong một thời gian ngắn đưa công ty vào quỹ đạo, bằng không để cho những người kia động tay động chân thì e là trong vài ngày sẽ khiến mọi hoạt động kinh doanh của công ty đều tê liệt."

Cố Tân Tân không biết còn có thể nói cái gì. "Cám ơn."

"Nhưng tôi nhớ em đã nói với tôi sẽ về Lục Thành."

"Tôi sẽ không giao công ty cho Tu Phụ Thành."

Bên kia trầm mặc trong chốc lát, Cố Tân Tân vừa muốn ngắt máy, liền nghe được Cận Ngụ ĐÌnh nói. "Tôi biết tìm người bùa bái em sẽ không yên tâm, người kia là đích thân tôi bồi dưỡng, cậu ta sẽ dốc toàn lực giúp em."

Chóp mũi Cố Tân Tân chua xót lợi hại. "Được."

"Chuyện của công ty không cần em phải đứng ra, cậu ta có thể phụ trách toàn bộ. Tân Tân, em theo tôi về đi."

Cố Tân Tân cảm giác được trên mặt nong nóng, cô đưa tay ra xoa xoa. "Bây giờ tôi chưa đi được."

"Tu Phụ Thành sẽ không bỏ qua cho em."

"Nhưng tôi cũng sẽ không để cho Tu Tự Mân chết vô ích."

Cận Ngụ ĐÌnh biết hiện tại thuyết phục cô là vô cùng khó khăn, "Tôi sẽ tiếp tục ở lại, có chuyện gì thì gọi cho tôi."

"Anh..... anh không về Lục Thành sao?"

"Không."

Cố Tân Tân lo lắng. "Anh mau về đi, Tu Phụ Thành là kẻ điên, nếu như anh ta biết được anh âm thầm giúp đỡ sau lưng nhất định sẽ không buông tha cho cả anh."

"Biết lo cho tôi rồi?"

"Tôi chỉ không muốn liên lụy đến anh, tuy là ở đây có một đồng hỗn loạn cần tôi xử lý, nhưng tôi có thể xử lý từng chút một, sẽ chịu đựng được. Nếu kéo anh cùng liên lụy vào, như vậy phiền phức sẽ không ngừng tìm đến anh....."

Thiệt hơn đã rõ ràng như vậy rồi, Cận Ngụ ĐÌnh không thể không nhìn ra, nhưng anh lại thay cô sắp xếp xong xuôi từng bước một.

"Có một số chuyện không phải chỉ cần dựa vào nỗ lực là có thể giải quyết, quản lý công ty cũng không phải chuyện em muốn học là học được."

Cố Tân Tân hiểu, hiện thực không phải phim truyện, cũng không phải trong chốc lát liền có thể xoay chuyển tình thế.

Cô chỉ là một tiểu bạch thỏ, trong một đêm làm sao có thể lột xác thành lão đại được chứ? Dù có nằm mơ cũng đừng hòng.

"Cận Ngụ Đinh, nếu anh đến tôi quá gần, những lời đồn kia có thể sẽ dìm chết anh."

"Xưa nay tôi không sợ mấy lời đồn đại nhảm nhí, em sợ sao?"

Cố Tân Tân trầm mặc, đầu bên kia đột nhiên truyền đến tiếng Khổng Thành, hình như muốn nói gì đó với Cận Ngụ Đinh. Cố Tân Tân vội vàng nói tạm biệt rồi ngắt máy.

Tối đó, người giúp việc bận bịu trong nhà bếp, Lục Uyển Huệ đi vào hỗ trợ, Cố Đông Thăng thì ngồi trên ghế sô pha. Ông cũng không biết nên làm gì, chỉ cảm thấy làm gì cũng không có sức.

Trong nhà không ai có khẩu vị ăn uống, dù có bày bàn ăn ra thì cũng không ăn được bao nhiêu.

Nhưng đối với Lục Uyển Huệ mà nói, nếu không cho bà làm gì, bà sẽ lại suy nghĩ lung tung. Hai ngày nay đều là dựa vào bà liên tục khuyên nhủ mới có thể khiến cho Tu Thiện Văn chịu há miệng ra ăn chút cơm trắng. Mỗi lần nhìn thấy Tu Thiện Văn bà lại không kìm được đau xót, cô bé này quá đáng thương, dù thế nào cũng không thể để cho cô bé gục ngã.

Bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa, Cố Tân Tân đi ra mở cửa.

Trước cửa có một người phụ nữ đang đứng, tay xách mấy chiếc túi giấy, "Xin chào."

Cố Tân Tân cũng không quen người này, "Xin chào."

"Đây là quần áo và giày giao cho phu nhân, xin hãy ký tên."

"Đây là gì?" Cố Tân Tân liếc mắt. "Tôi không đặt những thứ này."

"Là có người cho tôi mang đến, nói phu nhân ngày mai phải đến công ty, sẽ cần những thứ này."

Cố Tân Tân nhắc mi mắt, chiếc xe của Cận Ngụ Đinh không hề có ý định che giấu tai mắt bên ngoài, đỗ trước cổng lớn Tu gia.

Anh đúng là chuyện gì cũng đã nghĩ chu toàn cho cô cả rồi, đến cả quần áo cũng không hề bỏ quên. Cánh tay cứng đờ của Cố Tân Tân duỗi ra, nhận lấy những chiếc túi nặng trĩu kia.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74: Vậy Em Báo Đáp Tôi Đi

Dịch: CP88

***

Người phụ nữ kia đã rời đi nhưng Cố Tân Tân vẫn còn ngơ ngác đứng đó, cửa cũng không đóng lại.

Ánh trăng thưa thớt, ánh đèn đường nhàn nhạt ngoài đường chiểu xuống thân xe màu đen. Cô một tay cầm túi giấy, một tay giữ tay nắm cửa, những ngón tay càng ngày càng dùng sức, nhưng có lẽ nhờ có một quyết tâm nào đó mà vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Lục Uyển Huệ từ trong nhà đi ra, liếc con gái, "Làm sao thế?"

Cố Tân Tân định thần, không biết vì sao lại có chút chột dạ, cô đặt đám túi vào tay Lục Uyển Huệ. "Có..... có người mang đồ đến, là quần áo."

Lục Uyển Huệ mở túi ra liếc nhìn, "Này để làm gì?"

"Ngày mai phải đến công ty."

"Tân Tân, con nhìn bộ dạng hiện tại của mình mà xem, chuyện của công ty con tạm thời đừng nhúng tay vào."

Cố Tân Tân biết không thể giải thích cho Lục Uyển Huệ hiểu, đối với những người làm mẹ mà nói, Lục Uyển Huệ nhất định là chỉ hi vọng Cố Tân Tân được ở nhà nghỉ ngơi, dành ra cho bản thân một khoảng thời gian phục hồi.

Nhưng đối với Cố Tân Tân mà nói, người khác căn bản sẽ không cho cô cơ hội để thở.

Ngày hôm sau.

Cố Tân Tân thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, đi qua chiếc gương của phòng thay đồ, cô không nhịn được dừng chân, nhìn chính mình bên trong chiếc gương.

Cô cảm thấy có chút lạ lẫm. Không chỉ phong cách ăn mặc thay đổi, mà hình như đến khuôn mặt này cũng không phải khuôn mặt cô quen thuộc. Cố Tân Tân không khỏi sờ gò má của mình, luôn cảm thấy bản thân của hiện tại đang khoác lên một tấm da người.

Cô rũ tay xuống, đi nhanh ra ngoài, vừa mới đi ra khỏi phòng ngủ liền đụng phải Tu Thiện Văn.

"Văn Văn."

"Chị đâu, chị đi đâu thế?

"Đến công ty một chuyến."

Tu Thiện Văn nghe vậy, tiến về phía cô, bàn tay siết chặt vạt áo của Cố Tân Tân, "Đừng đi."

"Vì sao?"

"Những người kia đều rất nguy hiểm, bọn họ nhất định sẽ dồn ép chị vào bước đường cùng. Anh em mất rồi, bọn họ sẽ lại chuyển mũi nhọn sang chị, em không muốn đến cả chị....."

Cố Tân Tân nghe vậy, khóe miệng thử cong lên, nhưng vẫn rất cứng ngắc. "Văn Văn, chúng ta không thể vì sợ mà trốn tránh nó, cũng không thể vì không chịu tiếp thu mà hâm sâu bên trong. Đi ra ngoài so với mãi ngồi đó tự trách sẽ tốt hơn rất nhiều, Văn Văn, hai chúng ta đều cùng phải cố gắng."

Tu Thiện Văn hơi buông tay ra. "Em không yên tâm về chị."

"Chị đâu em ấy mà, chính là Nữ Chiến Thần đánh đâu thắng đó, tin tưởng chị."

Tu Thiện Văn nghe xong lời này lại chỉ muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn phải để cho Cố Tân Tân đi.

Người quản lý kinh doanh Cận Ngụ ĐÌnh tìm cho cô đang đứng bên ngoài chờ, hai người cùng nhau lên xe, người đàn ông đưa cho cô một túi ván kiện, "Đây là tư liệu cơ bản, giữ cẩn thận."

Cố Tân Tân cầm trong tay, lúc đi vào công ty, nhân viên tiếp tân bên ngoài không có chút phản ứng nào, đến trước thang máy, chuẩn bị đi vào thang máy chuyên dụng.

Cố Tân Tân đi đến, không có phản ứng.

Cô nhìn thấy cách đó không xa có nhân viên đang chờ thang máy, vừa muốn đi qua liền bị người đàn ông chặn lại.

"Đây mới là thang máy ngài phải đi."

"Nhưng cửa không mở."

"Để nhân viên lễ tân gọi người đến thêm dấu vân tay vào, đây cũng là thang máy chuyên dụng lúc trước của Tu Tư Mân."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, bước nhanh về phía bàn tiếp tân, người phụ nữ đứng bên trong đang nghe điện thoại, thấy được Cố Tân Tân nhưng cũng không có ý định kết thúc trong vòng dăm ba câu.

Cố Tân Tân đứng đó nhìn chằm chằm cô ta, ánh mắt có chút lạnh lùng, nhân viên lễ tân thấy vậy không thể làm gì khác là ngắt điện thoại.

"Các người là?"

Người đàn ông mở cặp đựng văn kiện, lấy một tập giấy bên trong ra, "Đây là Tu phu nhân, từ giờ sẽ là đồng sự của công ty, những thứ này là tài liệu chứng minh. Hiện tại thang máy cần phải cho thêm dấu vân tay, mong cô nhanh chóng sắp xếp người đến."

Nhân viên lễ tân liếc tài liệu đặt trên bàn. "Chuyện này..... tôi, tôi phải gọi điện thoại xin chỉ thị đã."

"Xin chỉ thị gì?" Cố Tân Tân trực tiếp lên tiếng. "Cô muốn xin chỉ thị ai?"

Nhân viên lễ tân bị hỏi có chút cứng họng, Cố Tân Tân đã tiếp tục, "Lẽ nào tôi không thể chứng minh tôi là ai sao? Hay là dù có thể chứng minh thì cô cũng không để trong mắt?"

"Không phải, chúng tôi đến bây giờ vẫn chưa nhận được bất kỳ thông báo nào....."

"Lát nữa sẽ có thông báo xuống, hiện tại tôi cần phải đi thang máy."

Nhân viên lễ tân đặt tay lên điện thoại bàn, nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của Cố Tân Tân, cuối cùng vẫn thu về. "Như vậy đi, gọi nhân viên kỹ thuật đến cũng mất một thời gian, tôi lấy thẻ mở thang máy trước cho ngài, được không?"

"Cũng được."

Nhân viên lễ tân như nghe được lệnh đặc xá, nhanh chóng mở ngăn tủ lấy ra một chiếc thẻ.

Cô ta dẫn Cố Tân Tân đến trước thang máy, lại giúp cô nhấn số tầng, "Xin mời."

Cố Tân Tân và người đàn ông bên cạnh một trước một sau đi vào, đến trước văn phòng của Tu Tư Mân, thư ký của hắn đã chờ sẵn một bên.

"Tu phu nhân."

"Hôm nay tôi muốn mở họp, đã thông báo cho bọn họ chưa?"

"Đã thông báo rồi, nhưng....." Thư ký áp a áp úng, "Bọn họ đang họp trong phòng hội nghị rồi."

"Dẫn tôi đến đó."

"Được."

Đến trước cửa phòng họp, Cố Tân Tân nhìn thấy cửa đóng chặt, cô xoay tay nắm cửa, nhưng đã bị khóa trái.

Thư ký thấy vậy, vội vàng nhấc tay gõ nhẹ hai lần lên cửa, bên trong không có một động tĩnh nào truyền ra, thư ký buộc phải lén tiếng. "Xin chào, mời mở cửa, Tu phu nhân đã đến."

Đây rõ ràng là muốn ra oai phủ đầu với cô, e là chờ đến lúc bọn họ đi ra Cố Tân Tân cũng không cần họp nữa, cứ ở đây mà đứng chờ rồi.

Cố Tân Tân đi ra bên cạnh, hạ giọng nói với người đàn ông kia hai câu, anh ta gật đầu một cái, cầm điện thoại đi ra bên cạnh.

Bên ngoài phòng họp thi thoảng sẽ có người đi qua, thấy cảnh này cũng không nhịn được liếc mắt một cái. Người đàn ông đi xuống lầu một chuyến, không bao lâu thì dẫn một người mở khóa cửa đến.

Anh ta chỉ cửa phòng họp, "Mở ra."

Dọc theo đường đi tới đây, những tài liệu cần xác định đã hoàn thành cả rồi, bằng không là người khác cũng không dám tùy tiện động thủ.

Người mở khóa lấy dụng cụ ra, đứng ngoài cửa bắt đầu hành động, cũng không mất công sức lăm cắp cửa liền mở ra.

Thư ký đưa tiền cho anh ta, Cố Tân Tân đẩy cửa đi vào, lập tức thấy được vẻ mặt ngạc nhiên của những kẻ ngồi bên trong. Họ cũng không ngờ cô sẽ tìm người mở khóa đến, nhẹ nhàng một cái liền mở cửa ra rồi.

Cố Tân Tân đi đến trước bàn hội nghị, ghế của vị trí trên cùng đã bị cất đi, cũng không sao, cô đi đến bên tường kéo một chiếc ghế đến, sau đó đặt hai tay lên mép bàn, chậm rãi ngồi xuống.

"Cô là?" Có người cố ý không biết cô là ai, lên tiếng hỏi.

"Nếu mọi người không nhận thì tôi đành giới thiệu trước vậy. Tôi tên là Cố Tân Tân, phu nhân của Tu Tư Mân. Trên di chúc anh ấy đã nói sẽ để lại công ty cho tôi, sau này phải nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn."

"Quản lý công ty không phải trò đùa, cô cảm thấy mình làm được sao?"

Những lời chất vấn như vậy nhất định không thể tránh khỏi, Cố Tân Tân gắng gượng đáp lại từng câu một.

Bên trong phòng khách sạn, Cận Ngụ Đinh lắng nghe Cố Tân Tân lần lượt đáp, câu từ trật tự rõ ràng, còn mang ra chứng cứ là tờ di chúc của Tu Tư Mân.

Tuy là như vậy nhưng vẫn có người không chịu chấp nhận, từ đầu đến cuối đều cảm thấy cô chỉ là người ngoài mà thôi, giao công ty vào tay cô chính là hủy hoại tương lai của nó.

Cận Ngụ Đinh chống tay trên thắt lưng, chống lại công kích của cả một đám người như vậy, đúng là tố chất tâm lý phải cực kỳ tốt mới có thể duy trì được.

Hai tay Cố Tân Tân nắm lấy nhau đặt trên bàn, "Đúng là việc quản lý công ty có rất nhiều chuyện tôi không hiểu, nhưng tôi đã tìm

được một người quản lý kinh doanh, anh ấy sẽ toàn quyền phụ trách."

"Cái gì? Công ty này cũng không phải là không có người, vì sao phải mời người ngoài?"

"Lúc trước Tu tiên sinh quản lý cũng không tệ, công ty hiện tại vẫn là ngài ấy chăm lo chu toàn....."

Cố Tân Tân ngắt lời bọn họ, "Anh ta cũng là người ngoài, tôi không yên tâm."

"Ngài ấy sao có thể là người ngoài?"

"Vì sao không thể? Bây giờ tôi mới là đồng sự, anh ta đối với tôi mà nói cũng chỉ là người ngoài mà thôi."

Những người này đã theo Tu Phụ Thành rất lâu, dĩ nhiên là một lòng hướng về phía anh ta. Bọn họ căn bản sẽ không muốn cho Cố Tân Tân cơ hội lên sàn, mỗi một câu đều mang theo ngũ điệu sắc bén, như hận không thể ngay lập tức đá văng cô đi.

Tình cảnh rơi vào cục diện bế tắc, đầu Cố Tân Tân đau như búa bổ, rõ ràng cô có di chúc của Tu Tư Mân, bọn họ có phản đối nữa thì có tác dụng gì?

Công việc hiện tại của cô, chính là thu về công ty của Tu Tư Mân.

Điện thoại trong túi rung lên, cô nhìn biểu hiện trên màn hình, lại là Cận Ngụ Đinh gọi đến.

Anh nhất định biết hiện tại cô đang mở hộp, như vậy xem ra cú điện thoại này của anh là phải có chuyện thì mới gọi đến.

Cố Tân Tân đặt điện thoại lên tai, "A lô?"

"Mở túi văn kiện tôi đưa cho em ra, bên trong có một hợp đồng chưa ký tên. Em lấy nó ra cho bọn họ xem, nhất định có thể chặn lại

miệng của bọn họ."

Cố Tân Tân cũng muốn hỏi đó là hợp đồng gì, nhưng nhiều cặp mắt đang nhìn chằm chằm cô như vậy, chỉ có thể đáp nhẹ, "Được."

Cúp điện thoại, Cố Tân Tân liếc nhìn túi văn kiện bên cạnh, cô mở túi ra, lấy từ bên trong một bản hợp đồng.

Cô không nói một lời, trực tiếp ném bản hợp đồng trong tay lên bàn.

Hai người gần cô nhất liếc nhìn nhau, một người trong đó cầm hợp đồng lên nhìn một chút, rất nhanh lại giao cho người bên cạnh.

"Hợp đồng này.. cô lại lấy về được rồi?"

Cố Tân Tân tiếp lời anh ta. "Sao thế, không được hả?"

Người kia có chút khó tin nhìn chằm chằm cô, "Lúc trước Tu tiên sinh mất nửa năm mà đối phương đều không có ý tứ muốn ký, cô làm như thế nào?"

"Trên đời này, chỉ cần là người có năng lực thì tất sẽ có cách."

Bản hợp đồng đưa qua tay từng người, hết một vòng, cuối cùng lại trở về tay Cố Tân Tân. Cô mở trang cuối cùng ra, thấy công ty của đối phương đã ký tên, chỉ chờ bên này ký nữa là xong.

"Còn ai có ý kiến gì không?" Cố Tân Tân giơ bản hợp đồng lên, "Năng lực chính là minh chứng tốt nhất, phụ nữ thì đã sao? Không quen quản lý công ty thì thế nào? Có thể kiểm tiền cho mấy người mới chính là đạo lý, có ai lại chê tiền chứ, mà một hợp đồng này sau khi ký kết có thể lãi được bao nhiêu các người đã tính thử chưa?"

Cố Tân Tân nói ra những lời như vậy, tuy trên mặt lạnh lùng quyết đoán, nhưng kỳ thực trái tim đang đập thình thịch, cô chỉ sợ trái tim đó sẽ không chịu được nữa mà vọt ra ngoài.

Cô sợ bọn họ sẽ hỏi từng chi tiết nhỏ trong bản hợp đồng, nhưng cô cũng đã nghĩ xong cả rồi, đến lúc đó cô cứ nói là chuyện bí mật kinh doanh, không thể tiết lộ.

Tu Phụ Thành mất nửa năm không thể lấy được bản hợp đồng này về, hiện tại lại bị cô dễ dàng mang ra, còn chưa đủ chấn lại miệng bọn họ sao?

Lúc Cố Tân Tân rời khỏi công ty đã là hơn 12 giờ, người quản lý kia ở lại. Cô đi về phía bãi đỗ xe, ra khỏi thang máy, bàn tay đột nhiên chống lên vách tường.

Dạ dày lại co thắt khó chịu, có lẽ vừa rồi vì quá lo lắng. Tay cô đè xuống, thật lâu mới có thể thả lỏng một chút, liền nhắc chân đi về phía trước.

Chỗ này cô thật sự không muốn phải bước vào lần thứ hai, cũng may đã có người Cận Ngụ Đinh sắp xếp mang tới nên cô có thể hoàn toàn yên tâm.

Đến trước xe của mình, Cố Tân Tân vẫn chưa chú ý chiếc xe bên cạnh, mãi đến khi bên đó ấn còi cô mới nhìn sang.

Là xe của Cận Ngụ Đinh, cô sẽ không nhớ nhầm.

Cố Tân Tân không khỏi tiến lên hai bước, cửa sổ xe cũng cùng lúc hạ xuống.

"Về rồi hả?" Cận Ngụ Đinh nhẹ giọng hỏi.

Cố Tân Tân gật đầu. "Ừ."

"Ăn cơm chưa?"

"Chưa, lát nữa về rồi ăn."

"Cùng ăn một bữa đi."

Cố Tân Tân trầm mặc, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nói bỏ đi, chỉ nhắm mắt nhìn cô chăm chú.

Cô không khỏi nhìn bốn phía xung quanh, tiếng của Cận Ngụ ĐÌnh xuyên qua cửa sổ xe truyền tới. "Không cần nhìn, người của Tu Phụ Thành nhất định là đang đi theo chúng ta, nhưng chúng ta cũng đâu có làm việc gì không thể lộ ra ngoài, em sợ sao?"

"Nhưng miệng lưỡi người đời đáng sợ."

"Như vậy thì sau này chúng ta cũng không cần gặp mặt nhau."

Bàn tay buông xuống bên người khẽ nắm lại, "Anh không gặp tôi, đối với anh chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu."

"Không được gặp em, mới là mọi thứ trong mắt tôi đều biến thành chuyện xấu."

Cố Tân Tân không biết phải đáp lại anh thế nào, bàn tay cô đặt lên cửa xe, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, hơi dịch người sang bên cạnh, chừa ra một chỗ ngồi.

Cố Tân Tân ngồi vào, đóng cửa xe lại, tài xế nhanh nhẹn khởi động xe, giống như sợ chỉ cần chậm một chút là Cố Tân Tân sẽ chạy mất.

Xe đi được một hồi, Cố Tân Tân mới lên tiếng, "Cuộc điện thoại kia của anh quá đúng lúc, sao anh biết được lúc đó tôi đang mở hộp? Không đúng, anh nói tôi mang bản hợp đồng đó ra cho bọn họ xem, như vậy liền có thể chặn miệng họ lại. Làm sao anh biết được tình huống khi đó là như thế nào?"

"Chính là vì tôi liệu sự như thần."

"Khẳng định không phải như vậy." Ánh mắt Cố Tân Tân tràn đầy nghi hoặc nhìn anh. "Không lẽ anh đang theo dõi tôi?"

"Nào có, em nghĩ nhiều quá thôi."

Từ phản ứng của những người kia Cố Tân Tân có thể biết được bản hợp đồng này có bao nhiêu khó khăn, Tu Phụ Thành lại lợi hại như vậy, vậy mà bị cô dễ dàng vượt mặt.

"Cận Ngụ Đình, ngày hôm nay thật sự cảm ơn anh."

"Hiếm có dịp em nói cảm ơn tôi."

"Việc gì cũng có cái giá của nó, tôi cũng sẽ không vì quan hệ của hai chúng ta mà coi như chuyện đương nhiên nhận tất cả những gì anh cho tôi."

Khóe miệng Cận Ngụ Đình cong lên, tầm mắt chiếm lấy cô không tha, "Vậy em báo đáp tôi đi."

***

Bát Bát: Đặt thêm 1 cái phúc lợi nữa đi. 2,88k người theo dõi
wattpad @newwloser88 sẽ tặng 1 chương mới kkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75: Lại Là Tai Nạn Xe Cộ

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân rất nghiêm túc nói, "Được, công ty chia hoa hồng sẽ cho anh một phần, anh cũng có thể giới thiệu cho tôi mỗi lần ăn, mỗi lần đó tôi đều sẽ chia hoa hồng cho anh."

Cận Ngụ Đinh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, "Tôi thiếu chút tiền này của em sao?"

"Tôi nói thật."

"Tôi cũng nói thật, thay vì chia hoa hồng thì chi bằng em bán lại công ty cho tôi đi, tôi sẽ cho em một khoản tiền lớn."

Cố Tân Tân ngồi thẳng lưng nhìn về phía trước, nghiêm túc nói, "Không được."

"Được rồi, chọc em cười thôi, ăn cơm quan trọng."

Chiếc xe chạy về phía trước, Cố Tân Tân một tay gác trên cửa sổ xe, bộ dạng giống như có tâm sự nhìn chằm chằm một chỗ.

Phía trước là trạm xe buýt, lượng phương tiện qua lại cũng tương đối nhiều nên có chút kẹt xe. Cố Tân Tân nhìn thấy tất cả những người ngồi dưới chân cầu phía trước đồng loạt đứng lên, bọn họ mặc trên người những bộ quần áo rách rưới, tuổi tác cũng khá

lớn, đầu tóc rối loạn, vừa nhìn liền biết là dùng nghề ăn xin kiếm sống qua ngày.

Bọn họ hẳn cũng đã bàn bạc xong xuôi, nên không cùng nhau vây một chiếc xe, mà mỗi người chia nhau chạy về một chiếc xe đang đi tới.

Khổng Thành ngồi kế bên ghế tài xế nhìn người kia gõ cửa kính của mấy chiếc xe phía trước, có người không để tâm tới, nhưng cũng có người ghét phiền, hạ cửa xe xuống một khe hở sau đó đưa ra vài tờ tiền mặt.

Người ăn mày kia rất nhanh đã đi đến bên cạnh xe Cận Ngụ ĐÌnh, động tác đập cửa sổ xe cũng rất mạnh bạo, không hề sợ tay sẽ vì thế mà sưng lên.

Tài xế lơ đi triệt để, người kia thấy vậy, không từ bỏ ý định, lại vòng qua đầu xe sang bên kia.

Từng chuỗi âm thanh truyền vào tai Cố Tân Tân, tài xế nhấn còi, thênh nhưng người bên ngoài vẫn chưa dao động, tiếp tục lặp lại động tác đập cửa.

Khổng Thành nâng cao giọng nói vọng ra bên ngoài. "Không có tiền."

Đối phương thấy thế, móc một cái bảng trong túi ra, bên trên ghi. "Wechat hay Alipay đều được."

Tài xế không nhịn được cười khẽ, Khổng Thành thấy chiếc xe phía trước dịch chuyển, ra hiệu cho tài xế cũng cho xe dịch lên.

Nhưng người này lại đi theo đến cùng, "Xin thương xót, xin thương xót."

Khổng Thành nghiêng đầu qua, đối phương còn cầm một chiếc điện thoại, bà ta chỉ chỉ chiếc điện thoại trong lòng bàn tay mình,

"Wechat là được rồi, không cần nhiều, mua cho tôi mấy cái bánh bao là được."

Khổng Thành lắc sang bên cạnh cầm một thứ đồ lên, sau đó hạ cửa kính xuống.

Cửa sổ xe vừa hạ xuống, người kia liền không thể chờ đợi được nữa nhìn vào bên trong ngó quanh quất, Khổng Thành nhấc tay lên, xoay thứ đồ trong tay, trong nháy mắt xịt thẳng vào mặt bà ta.

Cố Tân Tân nghe được người phụ nữ kêu lên một tiếng, cơ thể cũng lùi về sau mấy bước. Khổng Thành kéo cửa xe lên, tài xế thấy vậy, đạp chân ga đi thẳng.

Người ăn mày kia còn muốn đuổi theo, nhưng vì đôi mắt cay dữ dội, đến mở cũng không mở ra được. Bà ta bất lực đứng tại chỗ, vừa nhảy vừa kêu la. "Đứng lại, đứng lại, tôi muốn báo cảnh sát."

"Cửu gia, xem ra chiếc bình xịt hơi cay tôi chuẩn bị này vẫn rất có tác dụng, ngài xem, hiệu quả thật tốt."

Cận Ngụ Đinh cười khẽ, "Cậu không sợ người ta báo cảnh sát bắt về à?"

Sắc mặt Cố Tân Tân hơi trầm xuống. "Vừa rồi người kia có điểm khác lạ?"

"Em cảm thấy có chỗ khác lạ?" Cận Ngụ Đinh quay đầu nhìn về phía cô.

Bàn tay đặt trên đùi của Cố Tân Tân hơi nắm nhẹ, "Đúng, mấy chiếc xe phía trước bà ta cũng đã chạy đến xin, nhưng chỉ cần bị cự tuyệt liền rất nhanh chuyển sang mục tiêu kế tiếp. Chỉ khi đến chỗ của chúng ta mới dây dưa từ bên trái qua bên phải, có chút không thích hợp."

"Tôi còn đang nghĩ, nếu một điểm ấy em còn không nhìn ra thì cái mạng nhỏ này của em giữ lại còn muốn đấu thế nào với Tu Phụ Thành? Chi bằng bỏ vũ khí đầu hàng cho rồi."

Cố Tân Tân không khỏi khẽ hỏi lại, "Nhưng Tu Phụ Thành làm sao biết được tôi sẽ đi đâu? Lại nói đây là xe của anh, chẳng lẽ anh ta còn có thể sắp xếp người liên tục canh giữ dưới chân cầu kia?"

"Trên đời này sẽ không có chuyện gì là không thể, chỉ có chuyện em không nghĩ tới mà thôi, không có chuyện người khác không làm được."

Cố Tân Tân cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía, nhưng sự tình biến thành như thế này, con đường này cũng là cô chọn lựa, dù có nhắm mắt cũng phải đi tiếp.

Xe đi đến chỗ ăn cơm, Cố Tân Tân ăn cái gì cũng được, Cận Ngụ Đinh đưa thực đơn cô cũng không có ý định muốn gọi, người đàn ông thấy vậy liền trực tiếp gọi mấy món cô thích ăn.

Bên trong phòng bao rộng lớn chỉ có hai người bọn họ, Cố Tân Tân nhìn ra ngoài cửa. "Anh cho Khổng Thành cùng vào ăn đi, hai người gọi chừng này thức ăn cũng lãng phí."

"Chúng ta hiếm lắm mới có dịp được ăn cùng nhau, không cho cậu ta đi theo làm bóng đèn."

Cố Tân Tân đặt hai tay lên mặt bàn, "Bao giờ anh về Lục Thành?"

"Chừng nào em trở lại thì tôi sẽ về."

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu. "Làm sao tôi có thể dễ dàng quay về như vậy, trong thời gian ngắn, không, có thể là sẽ còn phải ở lại thêm mấy năm nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, trong đáy mắt cũng có thấp thoáng tia lo lắng, "Đây dù sao cũng không phải Lục Thành."

Cô biết hàm ý trong lời nói của anh, "Yên tâm, tôi nhất định sẽ tự chăm sóc tốt cho mình."

"Lời này của em đối với tôi không có một chút tác dụng nào cả."

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang thức ăn lên, Cố Tân Tân cầm đũa gấp thức ăn vào bát, "Dù công ty đã có người giúp quản lý thì tôi cũng không thể yên tâm được, nếu tôi đi rồi không phải sẽ đúng ý Tu Phụ Thành quá sao?"

"Dù em có đi rồi thì vẫn sẽ là chiếc gai trong mắt anh ta, vậy còn không bằng trở về Lục Thành, chí ít ở nơi đó còn có tôi có thể bảo vệ cho em an toàn. Dù sao thì ở Lục Thành cũng sẽ không có kẻ nào dám động vào em."

Cận Ngụ ĐÌnh nói tới đủ rõ ràng, cũng đã vì Cố Tân Tân cân nhắc không ít. Cô thuận lợi thu công ty về tay, hơn nữa bây giờ còn có người của Cận Ngụ ĐÌnh giúp quản lý, Tu Phụ Thành muốn động chân động tay cũng không có dễ dàng như vậy.

Cận Ngụ ĐÌnh tiếp tục nói. "Tu Phụ Thành sẽ không chịu để yên, nhưng nếu em ở Lục Thành thì anh ta muốn động em sẽ còn phải e dè vị trí em đang ở. Thiên thời địa lợi nhân hòa, tính thế nào cũng thấy được mảnh đất Lục Thành kia đối với em có chỗ tốt vô cùng tận."

Cố Tân Tân không nói tiếp, không ngừng gấp thức ăn nhét vào miệng, Cận Ngụ ĐÌnh múc cho cô một bát canh, đặt bên cạnh.

"Tôi cũng không thích quản những việc này, tôi chỉ muốn làm những chuyện khiến tôi hứng thú, nhưng việc đã đến nước này rồi tôi còn có thể làm gì đây? Cận Ngụ ĐÌnh, anh không cần phải tiếp tục khuyên tôi, con đường này là tôi lựa chọn, hiện tại tôi chỉ mong

anh mau chóng quay về, giữ an toàn cho chính mình, đừng vì tôi mà chịu liên lụy."

Người đàn ông chăm chú quan sát gò má cô, "Em sợ tôi xảy ra chuyện?"

"Đương nhiên là sợ, càng sợ anh vì tôi mà xảy ra chuyện."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô xoay khuôn mặt nhỏ sang, chăm chú nhìn anh, "Trong lòng tôi đang cực kỳ cực kỳ bất an, Cận Ngụ ĐÌnh, tôi muốn anh khỏe mạnh."

"Yên tâm," người đàn ông cũng hạ giọng nói, "Tu Phụ Thành không làm gì được tôi."

"Lòng dạ anh ta độc ác thế nào không phải anh không biết. Chuyện gì cũng làm được, ngay cả em trai mình cũng có thể giết thì huống chi là anh?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, một tay đặt sau eo cô, thân thể hơi nghiêng về phía trước ôm cô vào trong ngực. "Tôi biết em lo lắng cho tôi, nhưng tôi cũng không thể bỏ mặc em một mình xoay sở chỗ này. Khi nào em có thể quyết định trở về Lục Thành, khi đó tôi tức khắc sẽ trở về, em không về, tôi cũng không về."

Trước mũi đều là mùi vị quen thuộc của người đàn ông, cô không chút nghĩ ngợi dùng sức đẩy ngực anh. "Đừng như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi lùi người về sau, thấy bộ dạng Cố Tân Tân hốt hoảng thì không khỏi cười khẽ. "Làm sao thế?"

"Anh đừng như vậy." Cô lặp lại một lần nữa.

Sắc mặt người đàn ông hơi tối lại, "Ăn cơm đi."

Cố Tân Tân vẫn không có khẩu vị gì, vừa rồi mới đói bụng đến đau quặn, hiện tại ăn vài miếng đã nghẹn đến cổ họng. Nhưng cô

không muốn Cận Ngụ Đinh phải lo lắng, cuối cùng ăn vào cũng không ít, Cận Ngụ Đinh thấy cô như vậy, rốt cuộc mới yên tâm lại một chút.

Ăn xong, Cận Ngụ Đinh đưa cô về Tu gia, giữa hai người cũng không có những lời dư thừa.

Cận Ngụ Đinh có thể nhìn ra tâm tình Cố Tân Tân bất ổn, tuy là nhìn như đã tỉnh táo lại, nhưng chung quy vẫn là Tu Tư Mân mới ra đi, bộ dạng cô lúc nào cũng là hoảng hốt, có những lúc nói chuyện với cô đều là nói một đằng trả lời một nẻo.

"Nghỉ ngơi cho tốt." Thấy cô đẩy cửa chuẩn bị ra ngoài, Cận Ngụ Đinh vội vàng lên tiếng.

Cố Tân Tân đáp lại một chữ "được" rồi đẩy cửa xe đi xuống.

Mấy ngày nay Tu Thiện Văn đều ở nhà, gần như là đến cửa lớn cũng không bước ra một bước. Cố Tân Tân quay về phòng ngủ, vừa nằm xuống, trời đất liền quay cuồng, mơ màng rơi vào giấc ngủ.

Người giúp việc biết mấy ngày nay cô vất vả nên dù đã làm xong cơm tối vẫn không lên gọi cô, Cố Tân Tân trùm kín chăn từ đầu đến chân, giống như chưa bao giờ được ngủ như thế.

Rèm cửa bị cô kéo lên, trong phòng tối om như đã về đêm. Cố Tân Tân hiện tại chỉ muốn rũ bỏ tất cả, cứ như vậy mà ngủ đi.

Nhưng cô cũng không có tắt máy, giống như dây cột đã lên sẵn, vì vậy mà chuông điện thoại vừa vang lên, Cố Tân Tân lập tức tỉnh lại, vươn tay lấy điện thoại.

Sau khi đổi điện thoại cô không lưu số điện thoại kia, nhưng vẫn có thể cảm thấy quen thuộc.

Cố Tân Tân án nghe, nghe được giọng nói từ đầu bên kia truyền tới, Cố Tân Tân mới nhớ ra đây là số của Khổng Thành.

Cô lười biếng nằm về gối, cũng không biết anh ta có chuyện gì tìm mình.

"A lô."

Đầu bên kia truyền đến giọng nói nóng nảy của Khổng Thành.
"Cửu phu nhân."

Cố Tân Tân còn chưa kịp giật mình với cách xưng hô này, cơ thể đã ngồi bật dậy. Ngày thường Khổng Thành vốn là người cực kỳ trầm ổn, cũng cực kỳ hiếm khi thấy anh ta hốt hoảng như thế. Trong lòng Cố Tân Tân không khỏi hồi hộp, đột nhiên nghĩ đến lúc Tu Tư Mân có chuyện, cô cũng đã nhận được một cú điện thoại như thế này.

Lòng Cố Tân Tân nóng như lửa đốt, lời nói xông thẳng lên yết hầu, nhưng vẫn không biết phải thốt ra như thế nào. Môi cô run lẩy bẩy, nghe được đầu dây bên kia nói. "Cửu gia xảy ra chuyện rồi."

Trái tim Cố Tân Tân chốc lát chìm trong hố băng lạnh lẽo, "Anh ta..... anh ta làm sao?"

"Xảy ra tai nạn xe, bây giờ đang ở trong bệnh viện cấp cứu, tôi sợ ngài ấy không qua khỏi....."

Cố Tân Tân sợ đến mức ngồi bật dậy, cơn choáng váng lập tức ập tới, cô vội vội vàng dùng tay chống lên tủ đầu giường. "Vì sao lại như vậy? Anh ta ở đâu? Có sao không?"

"Chúng tôi đi thẳng đến bệnh viện, vừa rồi loáng thoảng nghe được bác sĩ nói vết thương rất nghiêm trọng, máu quá nhiều. Phải làm sao bây giờ?"

Trái tim Cố Tân Tân giống như bị người ta hung hăng rạch ra, đau đén mức không thở nổi. Cô thở gấp, khó mà tin được. Tu Tư Mân vừa mới đi, bây giờ đến Cận Ngụ Đinh cũng bỏ cô mà đi sao?

Cô thật sự không thể tiếp thu.

Cố Tân Tân không kìm được khóc nức nở, sợ đến mức không dám tiếp tục hỏi Khổng Thành rốt cuộc hiện tại Cận Ngụ Đinh đang ở bệnh viện nào.

Khổng Thành hơi nghiêng đầu tránh xa chiếc điện thoại đó một khoảng, hai vai hơi co lại, nghe được tiếng khóc bên kia vẫn còn tiếp tục, hơn nữa còn có xu hướng càng ngày càng thảm thiết.

Xong rồi xong rồi, chuyện này hình như làm hơi quá, anh ta có thể sẽ bị Cố Tân Tân đánh chết hay không đây?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76: Đau Lòng Muốn Chết

Dịch: CP88

***

Mấy tiếng trước.

Cận Ngụ ĐÌnh từ bên ngoài trở về, Khổng Thành mở cửa cho anh, người đàn ông đi vào trong trước, Khổng Thành vừa muốn bật điện lên thì một tiếng rầm vang lên.

Anh ta bước nhanh về phía trước, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh quỳ một chân trên đất, hắn là không cẩn thận vấp phải thứ gì đó. Khổng Thành vội vàng kéo cánh tay anh, "Cứu gia, không sao chứ?"

"Không sao." Cận Ngụ ĐÌnh tuy nói vậy, nhưng vẫn quỳ ở đó không đứng dậy.

Khổng Thành biết thời gian này anh gần như không có thời gian nghỉ ngơi, anh ta cũng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện anh tuyệt đối đừng vì vậy mà sinh bệnh. Anh ta hơi dùng sức, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không chịu đứng dậy.

"Cứu gia?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc mắt, nhìn anh ta.

Cô Tân Tân muốn ra khỏi cửa, vẫn là xe của Khổng Thành phái tới đón. Cô vội vàng rửa mặt, muốn bản thân tỉnh táo lại một chút.

Mở cửa phòng đi ra ngoài, cô mới phát hiện ra trời đã tối.

Cố Tân Tân lảo đảo bước xuống lầu, người giúp việc nghe được động tĩnh, bước nhanh đến chân cầu thang, "Tu phu nhân, cuối cùng thì phu nhân cũng xuống rồi. Tôi vốn định gọi phu nhân xuống ăn cơm, nhưng vì thấy trong phòng không có tiếng động, đoán là....."

Ăn cơm? Không phải cô đã ăn ở bên ngoài rồi sao?

Đầu Cố Tân Tân nặng trĩu, "Tôi chỉ mới chưa ăn tối phải không?"

"Đâu chỉ có vậy, từ hôm qua trở lại phu nhân liền ngủ thẳng đến tận bây giờ."

Cố Tân Tân không nói nữa, "Tôi ra ngoài một chuyến."

"Ăn chút gì đó lót bụng trước đi ạ."

Cố Tân Tân mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy trước cổng có một chiếc xe dừng lại, đèn xe bật lên. Cố Tân Tân bước nhanh qua, mở cửa ngồi vào.

Trên xe chỉ có tài xế của Cận Ngụ Đinh, Cố Tân Tân vội vàng hỏi. "Thế nào rồi? Cận Ngụ Đinh thế nào rồi?"

"Vẫn còn đang trong phòng cấp cứu."

Cố Tân Tân bấy giờ mới chú ý thấy xe đã đổi sang một cái mới.

"Có phải rất nghiêm trọng không?"

"Tôi và Khổng Thành không quá đáng lo, nhưng hàng ghế phía sau bị biến dạng nghiêm trọng..... lúc Cửu gia được cứu ra ngoài đã hôn mê."

Cố Tân Tân bưng miệng, tài xế khởi động xe, cô hơi dựa lưng về sau, "Lại là Tu Phụ Thành sao?"

"Chúng tôi cũng không dám thông báo với người nhà, phía bệnh viện cũng đang loạn thành một đoàn, hiện tại chỉ mong Cửu gia nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm."

Cố Tân Tân cắn chặt răng, nhưng nước mắt vẫn không nhịn được chảy xuống, càng lau nước mắt lại chảy ra càng nhiều. Chiếc xe lái vào bệnh viện, tài xế dẫn cô bước nhanh vào trong.

Bên ngoài phòng cấp cứu chỉ có một mình Khổng Thành, Cố Tân Tân hít深深地吸了一口气, nhìn thấy hai tay Khổng Thành ôm đầu, trên tay đều là máu.

Cô nghĩ đến bộ dạng lúc Tu Tư Mân được kéo ra, run rẩy lên tiếng. "Người đâu?"

Khổng Thành lắc đầu, "Còn đang cấp cứu."

"Có bắt được người không? Là kẻ nào làm?"

Khổng Thành buông thõng cánh tay, ánh mắt thảng thompson đến khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân, "Lời này còn cần phải hỏi sao? Ai làm? Thủ hỏi ngoại trừ vị Tu Phụ Thành đó, còn có thể là ai nữa đây?"

Nước mắt không ngừng trào ra, "Tôi đã nói mang anh ta trở về rồi mà, nói anh ta đừng lo cho tôi, vì sao mấy người lại không làm theo?"

"Cô ở đây, ngài ấy có thể đi được sao? Chỉ cần có Cửu gia đứng sau lưng thì mục đích của Tu Phụ Thành sẽ vĩnh viễn không thể đạt được, như vậy việc đầu tiên anh ta phải làm theo lẽ dĩ nhiên sẽ chuyển sang diệt trừ Cửu gia, biến cô thành người tứ cỗ vô thân. Như bây giờ anh ta đã có thể hài lòng rồi."

Cố Tân Tân liếc nhìn cánh cửa khép chặt phía trước, ánh đèn trên đỉnh đầu sáng choang, tầm mắt cô trở nên mông lung. Biết rõ đây là sự thật, nhưng cô vẫn không thể nào tiếp nhận.

Tu Tư Mân chết cơ hồ đã lột đi của cô một lớp da, nếu như Cận Ngụ ĐÌnh lại vì cô mà chịu liên lụy, Cố Tân Tân không biết cô còn có thể chịu nổi hay không nữa.

Hoặc sẽ chịu đựng được, hoặc sẽ không khác gì một cái xác không hồn.

Bên trong phòng cấp cứu.

Cận Ngụ ĐÌnh nằm trên bàn mổ, điện thoại trong tay rung lên. Khổng Thành gửi tin nhắn đến, nói Cố Tân Tân đã có mặt.

Anh nhìn những người kia băng bó lại tay và chân của mình, anh sờ sờ xương quai xanh, mò ra được một vết sẹo dữ tợn.

Trên tay và đùi, chỉ cần là vị trí lộ ra ngoài đều sẽ có những vết máu úr đọng, trên mặt cũng vậy. Cận Ngụ ĐÌnh không cần nhìn cũng có thể đoán ra được bộ dạng của bản thân hiện tại có bao nhiêu thảm thương.

Mấy người này đều là do Khổng Thành đặc biệt tìm tới, tất cả những vết thương đều là do bọn họ tỉ mỉ vẽ ra, cũng không khác mấy hàng thật giá thật.

Cận Ngụ ĐÌnh nằm lâu đến mức lưng sắp cứng đơ, "Đã xong chưa?"

"Còn phải chờ một chút nữa, phải xử lý để khuôn mặt ngài nhìn thảm hơn một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh bài xích nhíu chặt lông mày. "Không cần, mỗi ngày đều sẽ phải để lộ mặt ra ngoài, tôi cũng không thể mang theo một khuôn mặt toàn vết thương quay về được."

"Nhưng như thế hiệu quả sẽ cao hơn."

"Không cần." Cận Ngụ Đinh biết thời gian chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu có bao nhiêu giờ vò, chỉ cần thêm một phút một giây thôi cũng đủ làm Cố Tân Tân đau khổ muốn chết đi sống lại, "Mấy người đi mau đi."

"Vâng." Người kia đáp, nhanh chóng thu dọn.

Trong chớp mắt cửa phòng cấp cứu được mở ra, Cố Tân Tân theo bản năng lùi về sau hai bước. Cô nhìn thấy bác sĩ mặc đồng phục phẫu thuật đi ra, bước chân lại tiếp tục lùi. Khổng Thành làm tròn vai diễn, bước nhanh về phía trước, sét sắng hỏi. "Thế nào rồi?"

Bác sĩ thở ra một hơi, ngũ điệu cũng mang theo nhẹ nhõm, "Đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch, nhưng vì vết thương quá mức nghiêm trọng nên cần được tĩnh dưỡng thật tốt."

Khổng Thành kích động nắm chặt tay đối phương. "Cám ơn, thật sự rất cảm ơn bác sĩ."

Bộ dạng đủ thành khẩn, như chỉ hận không thể quỳ xuống mà cảm ơn luôn rồi.

Cố Tân Tân nghe được rõ ràng hội thoại của bọn họ bước chân mới dừng lại, sau khi xác định là sự thật liền lập tức bước nhanh về phía trước.

Mùi khử trùng nồng nặc tràn vào khoang mũi, Cố Tân Tân cố nén cảm giác buồn nôn tiến lên. Cô luôn có cảm giác phòng cấp cứu của bệnh viện thật dài, Cố Tân Tân nhắc đôi chân mềm nhũn, thật vất vả mới vào đến một nơi giống như nơi trước đây Tu Tư Mân từng nằm.

Cô không dám suy nghĩ lung tung, mãi đến khi khuôn mặt quen thuộc chui vào tầm mắt. Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ Đinh mang theo một thân vết thương chằng chịt, hoảng hốt đến mức cả người nổi lên da gà, người đàn ông hơi nháu mắt, nói không ra lời.

Cố Tân Tân nức nở tiến lên, sau khi đến bên cạnh mới khẽ gọi.
"Cận Ngụ ĐÌnh?"

"Sao cô lại vào được đây? Mau ra ngoài chờ trước đã." Có y tá đi đến, hướng về phía Cố Tân Tân nói.

Lòng Cố Tân Tân nóng như lửa đốt, vội vàng hỏi. "Anh ấy thế nào rồi? Thật sự không sao rồi phải không?"

"Chỉ có thể nói là đã may mắn nhặt về được cái mạng."

Khổng Thành cũng đi theo vào, nói với hai người kia. "Để chúng tôi nói chuyện riêng một chút được không?"

"Có lời gì không thể chờ đến khi vào phòng hồi sức rồi nói tiếp hả?"

"Sắp xếp đi."

"Lát nữa chỗ này còn có một cuộc phẫu thuật khác."

Khổng Thành nghe vậy, không thể làm gì khác là kéo Cố Tân Tân sang một bên, "Để Cửu gia về phòng bệnh trước đã."

Cố Tân Tân đứng sát bên cạnh chiếc giường, nhận ra Cận Ngụ ĐÌnh cũng đang nhìn cô. Bác sĩ và y tá chuẩn bị đẩy anh về phòng hồi sức, Cố Tân Tân nhìn theo chiếc bình lắc lư, bước chân cũng đuổi sát theo sau.

Phòng bệnh cũng đã sắp xếp xong xuôi, phòng một người, cơ sở vật chất đương nhiên cũng là loại tốt nhất.

Trong suốt quá trình Cận Ngụ ĐÌnh được sắp xếp kiểm tra tổng thể, Cố Tân Tân vẫn luôn đứng từ xa nhìn lại, cũng không dám tiến lên. Người đàn ông nhìn về phía cô, "Không mồi mắt hả?"

Khổng Thành đứng một bên tức giận nói, "Chỉ sợ là không còn mặt mũi nào gặp ngài nữa."

Người đàn ông lườm anh ta một cái, sắc mặt Khổng Thành không đổi, thậm chí còn bạo gan nói tiếp. "Cửu gia, hôm nay ngài từ cõi chết trở về đều là vì cô ấy."

Đây cũng là câu nói Cố Tân Tân sợ hãi nhất, chuyện Tu Tư Mân lúc trước giống như một vết đao chém tới, gần như cướp đi nửa cái mạng của cô, bây giờ nhìn bộ dạng của Cận Ngụ ĐÌnh, cô đúng là không biết mình còn có thể nói cái gì.

Cận Ngụ ĐÌnh nhấc tay phải, ra hiệu cho Cố Tân Tân đi về phía mình, nhưng cô vẫn đứng tại chỗ không dám tiến đến.

"Làm sao thế?" Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ giọng hỏi.

Cố Tân Tân lắc đầu, vành mắt đỏ ửng. Cận Ngụ ĐÌnh lo lắng dọa cô sợ quá, trong lòng thầm mắng tất cả là tại Khổng Thành, nhất định là lúc gọi điện cho cô đã nói rất nghiêm trọng.

Nhưng kể cả Khổng Thành không nói gì thì nhìn bộ dạng của Cận Ngụ ĐÌnh đáng sợ như vậy, Cố Tân Tân không bị dọa gần chết mới là lạ đó.

"Lại đây."

Cố Tân Tân lau nước mắt tiến lên.

Khổng Thành đứng bên cạnh nói. "Cửu gia, chúng ta mau quay về Lục Thành đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh ra hiệu cho Khổng Thành đừng nói nữa, nhưng Cố Tân Tân đứng bên cạnh giường lại không ngừng gật đầu. Người đàn ông liếc cô một cái. "Về cái gì mà về, không phải em vẫn còn ở chỗ này hả?"

Cố Tân Tân nhìn thấy trên mu bàn tay anh dày đặc vết xước, khắp cơ thể không có một chỗ nào lành lặn. Cô cúi đầu nhìn anh. "Thương thế của anh có nghiêm trọng lắm không?"

"Tôi không sao."

"Còn nói không sao? Anh nhìn cái bộ dạng của anh mà xem!"

Khổng Thành đứng một bên thuận miệng nói, "Trước đó bác sĩ đã nói tôi thương nội tạng rất nghiêm trọng, nội thương cũng nghiêm trọng, muốn chúng tôi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Cô Tân Tân sợ đến mức nước mắt lại trào ra, Cận Ngụ ĐÌnh hiện tại không thể đứng dậy, cũng không thể nổi giận với Khổng Thành, anh hướng về phía anh ta, nhẹ giọng nói.

"Cậu đi ra ngoài trước đi."

"Cửu gia, tôi muốn sắp xếp đưa ngài trở lại."

"Đi ra ngoài."

Người đàn ông do dự một chút, cuối cùng vẫn nhắc chân đi ra.

Cô Tân Tân nghe được tiếng đóng cửa truyền vào trong tai, cô ngồi xuống một bên mép giường bệnh của Cận Ngụ ĐÌnh. Cô không dám đưa tay ra chạm vào anh, nhưng ánh mắt thì không ngừng nhìn chăm chăm những vết thương trên người Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay về phía cô, hai tay cô nắm chặt lấy nhau, không đưa ra.

"Dọa em sợ à?"

Cô Tân Tân cúi đầu, "Anh thật sự không sao?"

"Thật."

Cô Tân Tân nghẹn ngào nói. "Vết thương nghiêm trọng như vậy vì sao không cho người ở lại túc trực? Ngộ nhớ bệnh tình chuyển biến xấu, hay là..... hay là trên người còn có vết thương nào đó chưa phát hiện ra thì phải làm sao?"

"Cũng đâu phải trong phòng bệnh này không có ai, không phải là còn có em sao?"

"Tôi không phải bác sĩ cũng không phải y tá, tôi không hiểu." Cố Tân Tân tự nhận mình là người nhát gan, "Anh mau về Lục Thành đi, ở đó quen thuộc với anh hơn, cũng sẽ có bác sĩ tốt hơn chăm sóc cho anh."

"Em vẫn còn ở đây, tôi không đi."

Cố Tân Tân gấp đến mức nắm chặt cánh tay anh. "Anh còn quản tôi làm gì hả? Suýt chút nữa anh đã mất mạng rồi đây có biết không? Anh mau nhìn lại cái bộ dạng của mình mà xem."

"Tôi nắm đây vẫn còn hơn là em, đại nạn không chết tất có phúc về sau, tôi chờ được."

"Cận Ngụ Đinh!" Cố Tân Tân không biết nên nói gì, bàn tay không ngừng quệt nước mắt. "Anh biết rõ Tu Phụ Thành là hạng người gì, vì sao tôi đã khuyên anh hết lời rồi anh vẫn không chịu đi?"

"Em thật sự không biết vì sao?"

Chóp mũi Cố Tân Tân càng ngày càng đau nhức. "Anh muốn thế nào mới chịu quay về?"

"Em quay lại, tôi liền theo em."

Cô tủi thân khóc òa lên. "Anh chỉ cần không quản tới tôi thôi, không cần để tâm nữa, lập tức quay về đi!"

"Trong lòng tôi có em, toàn bộ đều là em, em thật sự không hiểu sao? Em còn muốn giả ngốc với tôi đến bao giờ?"

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm anh không tha. "Vậy giờ tôi không muốn anh đối tốt với tôi nữa, có được không? Anh không thể để yên cho tôi được làm chuyện mình muốn sao?"

"Chuyện em muốn làm chính là tự mình đi tìm chết?"

"Anh....." Cố Tân Tân đột nhiên hơi nghi hoặc quét mắt một lượt trên khuôn mặt anh. "Anh vừa mới trải qua một cuộc phẫu thuật lớn như vậy, thật khó khăn mới nhặt về được cái mạng, vì sao vẫn dùng được cái giọng mạnh mẽ đó mà nói chuyện vậy?"

Đuôi lông mày của Cận Ngụ Đình giật giật, anh ho khan một tiếng, diễn đến chân thực, bộ dạng giống như thở không ra hơi, cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Cố Tân Tân sợ đến mức đứng bật dậy, nhưng cô lại không biết phải làm gì, tay chân bối rối. "Anh không sao chứ, có cần gọi bác sĩ đến không?"

Cận Ngụ Đình nói không ra lời, khép mắt lại, mất thật lâu mới điều hòa hơi thở về bình thường.

Cố Tân Tân thấy bộ dạng đó của anh thì kinh hoảng, cẩn thận từng chút một đưa tay ra trước mũi anh. Người đàn ông mệt mỏi lên tiếng. "Yên tâm, tôi không chết được."

"Xin lỗi."

"Hôm nay sau khi xe bị đụng, trước khi ngất đi tôi vẫn còn chút ý thức, cảm giác được cơn đau đớn cực kỳ mãnh liệt, đau đến mức xương cốt toàn thân như thể gãy rời. Tân Tân, tôi rất vui vì hiện tại vẫn còn sống, lúc đó tôi đã nghĩ, nếu tôi cứ như vậy mà đi thì em phải làm thế nào?"

Cố Tân Tân kinh ngạc nhìn vào mắt Cận Ngụ Đình, người đàn ông đón lấy ánh mắt của cô, tiếp tục nói. "Từ nay về sau người khác muốn bắt nạt em thế nào liền có thể bắt nạt thế đó. Tu Phụ Thành sẽ không còn gì kiêng kỵ, đối với em càng không nương tay. Mà tôi không thể để chuyện đó xảy ra."

"Anh không thể nghe tôi một lần, về Lục Thành đi sao?"

"Em không thể nghe tôi một lần, về Lục Thành đi sao?" Cận Ngụ
Đình lặp lại y lời cô.

Tầm mắt của Cố Tân Tân rơi xuống xương quai xanh của anh,
nơi đó có một vết sẹo thật dài, hẳn là lớp da thịt rách ra được khâu
lại.

Cố Tân Tân không dám tiếp tục nhìn, sớm đã đau lòng muôn
chết.

"Có phải anh đã hạ quyết tâm, chỉ cần tôi không về thì anh cũng
sẽ không trở lại?"

"Đúng thế."

Cố Tân Tân nghe vậy, khẽ thở dài. "Được, chờ thương thế anh
 ổn định tôi sẽ cùng anh về Lục Thành."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77: Bón Ăn

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh hơi giật mình, có chút không kịp phản ứng lại, "Em theo tôi về Lục Thành?"

Trong chốc lát trái tim Cố Tân Tân loạn nhịp, không lập tức trả lời, người đàn ông gắt gao truy hỏi đến cùng, "Có phải em muốn theo tôi về Lục Thành rồi?"

"Ừ, tôi đưa anh về."

"Cái gì gọi là đưa tôi về?"

Cố Tân Tân liếc người đàn ông nằm trên giường bệnh. "Bộ dạng bây giờ của anh cũng không thể lập tức ra viện được, vừa vặn mấy ngày nay tôi đã sắp xếp lịch. Văn Văn phải chuyển trường, còn cả chuyện của công ty....."

Cận Ngụ ĐÌnh thở khỗ rên rỉ, "Vậy còn tôi thì sao?"

"Thương thế của anh nặng như vậy, vẫn là thông báo cho người nhà một tiếng đi. Dù sao với cái bộ dạng này thì sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ biết được thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chóng muốn cõi bỏ đi cái ý niệm này. "Nếu để cho mẹ tôi biết thì nhất định sẽ bất chấp mọi người ngăn cản

chạy qua đây. Một mình tôi ở đây còn chưa lo xong, ngộ nhỡ người trong nhà xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?"

Cố Tân Tân cắn thận nghĩ lại, cũng đúng.

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc cánh tay vô lực vãy cô, "Tu Phụ Thành này tâm tư ác độc, một khi biết tôi không chết e là sẽ còn liên lụy đến cả chị cả. Anh hai làm thương nhân nên không quá đáng lo, nhưng chị cả sợ nhất là bị bôi đen, cũng là người dễ bị kẻ khác xuống tay nhất. Tôi không muốn liên lụy đến chị ấy."

"Được rồi," Cố Tân Tân đáp nhẹ. "Tôi sẽ không nói với bọn họ."

Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên hít một hơi, khuôn mặt thống khổ, Cố Tân Tân bối rối, không biết anh đang bị đau chỗ nào, "Làm sao thế?"

"Cả người đau, đau không ngủ nổi."

Trên người anh có không ít những vết thương lớn nhỏ, e là cả những nơi được quần áo che đi cũng vô cùng thê thảm. Bình thường Cận Ngụ ĐÌnh rất chú trọng hình tượng, cực kỳ chăm bão dưỡng, bồn rửa mặt trong phòng tắm cũng là chai chai lọ lọ xếp đầy, không hề thua kém phái nữ.

Nhưng hôm nay.....

Cố Tân Tân nghĩ đến những vết thương khâu chằng chịt kia trong lòng liền dâng lên khó chịu, tay cũng theo bản năng ôm trán.

"Tôi không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dạng hiện giờ, hai ngày này em có thể chăm sóc tôi nhiều hơn được không?"

Cố Tân Tân đối mặt với yêu cầu như vậy không làm thế nào nói ra được chữ "không" kia.

Cô không có một chút hoài nghi thương thể trên người anh, dù sao những vết thương này chỉ cần nhìn thôi cũng đủ giật mình, cô

cũng sợ anh đau nên càng không dám đụng vào.

"Ăn cơm tối chưa?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, Cận Ngụ ĐÌnh bảo cô gọi Khổng Thành vào, nhưng cô lại đứng đó không nhúc nhích. "Anh có thể ngoan ngoãn nằm đó được không? Đừng bận tâm cho tôi."

"Khổng Thành." Cận Ngụ ĐÌnh hô lên.

May là Khổng Thành đứng sát cửa, Cận Ngụ ĐÌnh vừa gọi một tiếng, anh ta liền đẩy cửa đi vào. "Cửu gia."

"Tôi đói rồi." Cận Ngụ ĐÌnh đói bụng không phải là nói dối, vì làm việc kia mà phải nằm tư thế này mấy tiếng, anh thật sự sắp không chịu nổi nữa. "Cậu gọi cho Tùng Hạc Lâu giao chút đồ ăn qua đây."

Cố Tân Tân còn chìm đắm trong bi thương chưa thể thoát ra, cô nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, có phải vì anh không muốn cô lo lắng nên mới giả bộ ung dung như vậy không?

Khổng Thành đi đến bên cạnh giường của Cận Ngụ ĐÌnh, nháy mắt một cái nhắc nhở anh rời khỏi lén tiếng. "Cửu gia, bây giờ ngài chưa thể ăn những thứ đó. Vừa mới dạo qua Quý Môn Quan một lượt, thức ăn càng phải thêm chú ý!"

Nào có ai vừa mới dàn giật về được một cái mạng đã ăn thịt cá? Đây cũng quá không coi cái phòng bệnh này vào mắt rồi.

"Cô ấy còn chưa ăn tối."

Cố Tân Tân vội vàng xua tay, "Tôi không đói, không cần ăn."

"Khổng Thành, đi đi."

Khổng Thành xoay người đi ra ngoài, Cố Tân Tân đứng không được ngồi cũng không xong, tuy là Cận Ngụ ĐÌnh đã may mắn

về được cái mạng, nhưng trái tim cô cứ mãi lơ lửng. "Tôi sợ là Tu Phụ Thành sẽ không thỏa hiệp đâu, phải làm sao bây giờ?"

"Tạm thời đừng nhắc đến anh ta, tôi mệt lắm rồi." Cận Ngụ Đinh hiện tại không muốn nghe dù chỉ một chút liên quan đến cái họ Tu đó, "Lần này cũng là sơ ý. Tôi vốn cho là trong thời gian ngắn anh ta sẽ không dám tiếp tục giở trò, không ngờ chó cùng rút giậu, không khác gì một con chó điên."

Nét mặt Cố Tân Tân căng thẳng, giọng nói cũng nghiêm túc. "Không có gì đùa vui."

"Đừng đứng nữa, ngồi xuống đi."

Cố Tân Tân kéo chiếc ghế bên cạnh, Cận Ngụ Đinh vỗ nhẹ lên mép giường bên cạnh. "Ngồi đây."

"Anh ngoan ngoãn nằm đó đi." Cô ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ vẫn mang theo mây đen giăng kín, cả người chìm trong bầu không khí tăm tối. Cận Ngụ Đinh có chút lo lắng, sẽ không dọa cô sợ thật rồi chứ?

Ánh mắt ngơ ngẩn của Cố Tân Tân rơi xuống xương quai xanh của anh, người đàn ông vừa muốn nhúc nhích người, trên mặt đã hiện ra nét thống khổ, lông mày cũng lơ đãng cau lại. Cố Tân Tân thu hết cảnh này vào trong mắt. Nếu không phải vì quá đau đớn thì chắc chắn anh cũng sẽ không để lộ ra mặt, cô cũng không thể hỏi anh có sao không mai, anh không phải là đã không sao rồi đây à?

Lúc bữa tối được mang đến, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Khổng Thành mang theo hộp đựng thức ăn đi vào, Cố Tân Tân vội vàng lên tiếng. "Tôi không ăn, tôi không đòi."

Đâu ra cái đạo lý một người thì nằm đó sống dở chết dở, một người lại ngồi ăn chứ.

Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng muốn kéo tay cô. "Tôi cũng phải ăn nữa, hiện tại cả người không có sức lực, không ăn sẽ không chịu được."

Khổng Thành biết hẳn là anh đã sớm đói muốn chết, nhưng ở trước mặt Cố Tân Tân anh ta chỉ có thể tận lực giúp Cận Ngụ ĐÌnh che mắt. "Có thể ăn chút cháo thanh đạm. Tôi đã cho người mang cháo đến, cũng đã hỏi qua bác sĩ chủ trị của ngài, nói là có thể ăn được một chút."

"Thật sao?" Cố Tân Tân vẫn có chút không tin.

"Thật." Khổng Thành trả lời mà không có chút chột dạ.

Khổng Thành lôi chiếc bàn nhỏ trên giường ra, bày từng món lên bàn. Mặn nhạt phổi hợp đến chuẩn chỉnh, hơn nữa cái danh Tùng Hạc Lâu cũng không phải nói suông. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn theo từng hộp thức ăn được mở ra, cá sóc chua ngọt, sốt lươn, còn có canh gà hầm mấy tiếng đồng hồ không ngừng tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Cuối cùng, Khổng Thành bưng ra một bát cháo trắng, đây là đặc biệt chuẩn bị cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông đói cồn cào, yết hầu hơi lăn, hai tay chống trên mép giường muốn ngồi dậy.

Khổng Thành nhân lúc Cố Tân Tân không chú ý ép vai Cận Ngụ ĐÌnh xuống. "Cửu gia, tôi bón cho ngài ăn."

Cố Tân Tân cầm thìa, bưng bát cháo lên. "Để tôi đi."

Khổng Thành cầu còn không được, nhanh như một cơn gió đi ra ngoài.

Cố Tân Tân đưa thìa cháo đến bên miệng Cận Ngụ ĐÌnh, anh nhấc môi, nuốt xuống thìa cháo nhạt thêch không mùi vị đó, một bát này căn bản là không thể lấp đầy cái bụng anh.

Cố Tân Tân đút cho anh một lúc, Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc không chịu nổi xoay mặt đi, "Không thể ăn thức ăn bên đó sao?"

"Đã là lúc nào rồi mà anh còn chú ý đến cái này hả?"

"Đây không phải là chú ý, thật sự quá nhạt nhẽo, không thể nuốt trôi."

Cố Tân Tân vờ như không nghe thấy. "Bộ dạng này của anh có thể ăn hết bát cháo này đã là không tệ rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh dứt khoát giả vờ đến cùng, khẽ lắc đầu. "Không ăn được, cả người khó chịu."

Cố Tân Tân đặt bát về chiếc bàn nhỏ, Cận Ngụ ĐÌnh ôn nhu nói. "Em ăn cơm đi."

Trong bụng cô cũng là trống rỗng, Cố Tân Tân ăn vài miếng cơm vào bụng trước, sau đó mới gấp thức ăn.

Trước mũi Cận Ngụ ĐÌnh đều là mùi thơm của thức ăn, anh biết mấy ngày nay khẳng định cô không được ăn ngon, nếu không đã không gầy đến thế này. Ngón tay anh giật giật, nhưng dù đã nhắc lên được một chút, cuối cùng vẫn thu về.

Cố Tân Tân mấy ngày nay vốn không ăn được nhiều, hiện tại lại càng không có tâm tư.

Nhưng ít nhất thì cũng ăn được gần nửa bát cơm, cô thu dọn một bàn thức ăn, lại lau chùi sạch sẽ chiếc bàn rồi đặt lại chỗ cũ.

Trong lúc đó y tá có vào đổi bình nước truyền một lần, Cố Tân Tân không dám đi ngủ, chờ đến tận khi truyền xong mới thả lỏng đầu óc.

Cận Ngụ ĐÌnh lại vỗ lên mép giường, "Nằm chợp mắt một lúc đi."

"Anh ngủ trước đi."

"Cùng nhau ngủ." Người đàn ông tiếp tục kiên trì.

Cố Tân Tân nhìn anh, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng nói. "Em đừng hiểu lầm, tôi không có ý kia."

Đúng là lạy ông tôi ở bụi này. Cố Tân Tân dĩ nhiên cũng biết vào lúc này anh không thể có cái suy nghĩ đó được. Cả người chằng chịt vết thương như vậy, nhặt về được một cái mạng đã được xem như là may mắn rồi, "Anh mau đi ngủ đi, tôi cũng đi ngủ."

Cố Tân Tân nói xong, kéo chiếc ghế đến sát chiếc giường bệnh rồi nằm nhoài xuống bên người Cận Ngụ ĐÌnh. Cô xoay khuôn mặt nhỏ về một hướng khác, người đàn ông chỉ có thể nhìn chằm chằm đỉnh đầu cô.

Bên trong căn phòng cực kỳ yên tĩnh, cả một không gian rộng lớn chỉ có hai người bọn họ. Cố Tân Tân nhắm mắt, không lâu sau thì nghe thấy tiếng thở đều đều của Cận Ngụ ĐÌnh, hình như đã ngủ thiếp đi.

Cố Tân Tân nhúc nhích vai, cẩn thận từng lì từng tí một đứng dậy. Cận Ngụ ĐÌnh dường như đã ngủ say, trải qua một lần giày vò như vậy hẳn đã mệt muối chết.

Lúc này cô mới dám cẩn thận quan sát khuôn mặt anh, lại thêm một lần nữa để cho mọi sơ hãi cùng hoảng hốt bày lên khuôn mặt nhỏ.

Cố Tân Tân vốn cho rằng Cận Ngụ ĐÌnh không có gì là không làm được, dù là đối thủ có mạnh mẽ cỡ nào cũng sẽ không thể động đến anh. Nhưng chung quy đều là con người, thân thể đã là máu thịt thì sẽ có lúc không thể chống đỡ được. Tu Phụ Thành từng giây từng phút đều muốn hại cô, hại đến người bên cạnh cô.

Tu Thiện Văn và cô là nguy hiểm nhất, Cố Tân Tân còn có ba mẹ, cô cũng không thể để bọn họ vì cô mà tạm gác công việc cũng như sinh hoạt bên kia. Hơn nữa không sớm thì muộn cánh tay của Tu

Phụ Thành cũng sẽ vươn dài đến họ, lấy năng lực của cô có thể bảo vệ được cho bọn họ không đây?

Tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống khuôn mặt của Cận Ngụ Đình. Đây căn bản không phải cuộc sống cô mong muốn. Cô thích vẽ truyện tranh, thích tất cả những thứ liên quan đến sáng tác, cũng chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, làm một Cố Tân Tân bình thường mà thôi. Có những ngày nghỉ dành thời gian cho chính mình, có thể đi theo ba mẹ ra ngoài mua thức ăn, dạo phố, chứ không phải như bây giờ, sợ hãi cùng đè phòng kẻ khác có thể bắt cứ lúc nào đến lấy mạng cô.

Cố Tân Tân nhìn bộ dạng của Cận Ngụ Đình, không dám đưa tay đến chạm thử. Cô sợ bác sĩ chẩn đoán không chính xác, ngộ nhỡ Cận Ngụ Đình bị thương rất nặng nhưng bác sĩ lại không phát hiện ra.....

Đủ loại khả năng hiện ra trong đầu khiến cô không dám nhắm mắt lại ngủ, cũng không dám có một phút lơ là. Cô khom người, nhấc tay chạm đến trán Cận Ngụ Đình.

Vẫn còn may, nhiệt độ bình thường.

Cố Tân Tân tỉ mỉ quan sát khuôn mặt người đàn ông, vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Cận Ngụ Đình nên cô đã tắt đèn đầu giường đi.

Người đàn ông khép mi mắt, tuy là không nhìn thấy nét mặt của Cố Tân Tân, cũng không thấy được cô đang làm gì, nhưng anh biết cô đang đứng bên cạnh.

Đột nhiên có thứ gì đó nóng bỏng rơi lên mặt anh, mi mắt anh khẽ run, may là không bị Cố Tân Tân phát hiện. Anh cảm giác được giọt nước mắt kia dần chuyển lạnh, lại chàm chàm lan ra gó má anh.

Bàn tay bị cô nhét vào trong chấn siết lại thành nắm đấm, Cận Ngụ Đình muốn mở mắt ra ôm cô vào trong ngực. Anh không nỡ

nhìn cô khóc, hổ thẹn trong lòng cũng càng ngày càng lớn.

Nếu không vì anh nghĩ ra cái chủ ý này thì sẽ không dọa cho Cố Tân Tân lén lút ngồi đây khóc.

Trong một khoảnh khắc đó, Cận Ngụ ĐÌnh đã muốn khai ra tất cả sự thật với cô, nhưng bình tĩnh lại, vẫn là nhịn xuống.

Anh nhất định phải mang Cố Tân Tân về Lục Thành. Đây cũng là đường giới hạn của Cận Ngụ ĐÌnh, anh không thể tro mắt nhìn tính mạng của Cố Tân Tân gặp nguy hiểm, dù là nước mắt của cô cũng không làm anh từ bỏ được quyết tâm đó. Chúng có thể khiến anh mềm lòng, nhưng chắc chắn anh sẽ không thay đổi chủ ý.

Hiện tại Cận Ngụ ĐÌnh sợ nhất là cô sẽ nuốt lời, nên anh càng phải mang Cố Tân Tân về rồi mới tính tiếp.

Cố Tân Tân đưa tay ra, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên gò má anh.

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn nắm đó không nhúc nhích, Cố Tân Tân đã đè nén lại, nhưng tiếng khóc thút thít thi thoảng vẫn vang lên. Có lẽ cô nghĩ Cận Ngụ ĐÌnh đã ngủ thiếp đi, mới bạo gan nắm lấy bàn tay anh.

"Nếu anh thật sự xảy ra chuyện thì tôi phải làm sao bây giờ?" Cô nỉ non, cho rằng chỉ có cô mới có thể nghe thấy câu nói này.

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh đập thình thịch, giống như được ngâm trong nước ấm, hoàn toàn tan chảy.

Ngày hôm sau.

Cố Tân Tân dậy từ rất sớm, cô cũng không được ngủ ngon, vừa nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh tỉnh dậy liền nhanh chóng mang nước ấm đến, muốn giúp anh rửa mặt.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô bận rộn đi tới đi lui. "Có phải tối qua em đã khóc không?"

"Không có." Cố Tân Tân không ngẩng đầu, đáp.

"Trong lúc mơ màng hình như tôi đã nghe thấy có người đang khóc."

Cố Tân Tân vắt khô khăn mặt sau đó quay lại, đứng trước giường bệnh. "Anh nằm đó mà mơ."

Khổng Thành đẩy cửa phòng bệnh đi vào, nét mặt nghiêm túc. "Cửu gia."

Cố Tân Tân muốn lau mặt cho Cận Ngụ ĐÌnh, nhìn thấy sắc mặt khác lạ của anh ta, cánh tay không khỏi thu lại.

"Làm sao thế?" Cận Ngụ ĐÌnh khẽ hỏi, "Sáng sớm đã nóng nảy thế rồi. À, lát nữa đặt giao thức ăn đến đây đi."

"Cửu gia, Tu Phụ Thành điên rồi."

"Cái gì?" Cố Tân Tân vội vàng hỏi. "Xảy ra chuyện gì?"

"Nhất định là tối qua anh ta đã tra ra được chúng ta đặt thức ăn ở Tùng Hạc Lâu, sau đó lập tức động tay động chân muốn mua chuộc người giao thức ăn ở đó. Anh ta là quyết tâm muốn đưa ngài vào chỗ chết."

Sắc mặt Cố Tân Tân trắng bệch, nếu không phải chính tai nghe được, lại tận mắt nhìn thấy thì có lẽ cô sẽ nghĩ đó là chuyện chỉ có trên ti vi.

Cô thả chiếc khăn mặt về, mắt hòn ngòi xuồng.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78: Hung Hăng Giáng Cho Một Cái Tát

Dịch: CP88

***

Cận Ngụ ĐÌnh nằm đến mức cả người muôn co rút, dù sao cũng đã một ngày một đêm rồi anh chưa được cưa quậy chút nào nữa.

"Muốn đưa tôi vào chỗ chết sao, nằm mơ cũng đừng nghĩ."

Không Thành xem xét bộ dạng của anh. "Ngài cũng chỉ mới thoát khỏi hiểm cảnh thôi, không cần phải nói những lời như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh hận không thể đứng lên đạp anh ta xuống, "Có cách nào bắt được nhược điểm của anh ta không?"

"Anh ta rất cẩn thận, chuyện như vậy nhất định là đã giao cho người khác làm. Cũng có thể xem như lợi thế của anh ta chính là chúng ta đang ở trong địa bàn của anh ta, dù chúng ta đã phong tỏa tin tức cẩn thận thì anh ta vẫn biết được ngài chưa chết, thậm chí còn nghĩ ra được kế hoạch tiếp theo."

Cố Tân Tân càng nghe càng cảm thấy toàn thân phát lạnh, "Anh ta không sợ sự tình bại lộ sẽ khiến anh ta thân bại danh liệt sao?"

"Anh ta đến giết người còn dám, còn chuyện gì không thể làm nữa?"

Xương sống và thắt lưng Cận Ngụ ĐÌnh đều ê ẩm mỏi nhừ, theo đúng quy trình thì lát nữa y tá sẽ lại vào thay nước truyền cho anh,

anh quay sang nói với Cố Tân Tân. "Em về trước đi."

"Tôi về?"

"Sắp xếp chuyện của Văn Văn cho xong, còn cả chuyện của em nữa, không thể tiếp tục ở đây được."

Cố Tân Tân nghĩ thầm, cũng đúng. Tu Phụ Thành đã vươn tay đến tận bệnh viện này rồi, may mà Khổng Thành phát hiện ra sớm, lỡ như chậm một bước thôi thì sao? Cô thật sự không thể tiếp tục thụ động như thế, lúc nào cũng mang theo cái gai trên người.

"Tôi không có gì phải sắp xếp, chỉ có chuyện Văn Văn chuyển trường hơi phiền phức, bây giờ tôi sẽ lập tức đi một chuyến đến trường con bé."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ gật đầu, "Em cứ về nhà trước đi, tôi sẽ nói Khổng Thành sắp xếp chuyện đó, cũng sẽ cho xe đến đón em."

Cố Tân Tân nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đồng ý. "Được."

Cô đứng dậy rời đi, ra đến bên ngoài liền nhìn thấy có mấy vệ sĩ đứng canh, cô thuận tay đóng cửa lại.

Khổng Thành quay đầu lại, sau khi xác định Cố Tân Tân đã rời đi hoàn toàn mới hướng về phía Cận Ngụ ĐÌnh nói. "Cửu gia, ngài có muốn đứng dậy hoạt động gân cốt một chút không?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc tay vén chăn lên, anh hơi động bàn chân đã tê dại đến khủng khiếp. Khổng Thành vội vàng đỡ anh. "Không sao chứ?"

"Cô ấy mà còn không chịu đi nữa chắc tôi sẽ lại phải tiếp tục tiếp nước mắt."

"Cửu gia, khổ nhục kế có bao giờ là dễ chịu đâu, ngài nhất định phải kiên trì."

Miệng lưỡi đều là vị cháo nhạt nhẽo từ tối qua, "Lập tức mang thức ăn cho tôi, sắp đói chết rồi đây."

"Được được, lát nữa sẽ mang toàn bộ món ngon nhất lên cho ngài."

Cận Ngụ ĐÌnh xoa nhẹ đầu gối mấy lần sau đó đặt chân xuống đất, nhưng vẫn không lập tức đứng dậy, dù sao xương cốt vẫn còn cực kỳ cứng nhắc. "Hôm qua còn chưa tắm."

"Cứu gia, đừng nói là hôm qua, mấy ngày tiếp theo ngài cũng không thể tắm."

Cận Ngụ ĐÌnh đã sớm không chịu được mùi trên người mình, hơn nữa đây còn là bệnh viện, anh đã đi đủ một vòng trong cái phòng cấp cứu đó, trên người không có chỗ nào là dễ ngửi cả. "Dù sao bây giờ cô ấy cũng không có ở đây, tôi có thể tranh thủ tắm qua một lượt."

"Ngài đừng có quên mấy vết thương trên người ngài đều là đồ giả, đụng vào nước là đi tong hết."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc cánh tay lên, ngửi ống tay áo mình. "Vậy thì lát nữa vẽ lại là được."

"Cứu gia, việc này tốn thời gian thế nào ngài cũng không phải không biết, ngộ nhỡ đang lúc vẽ cô ấy quay lại thì phải làm thế nào? Không thể nói là lại đưa vào phòng cấp cứu rồi phải không? Lại nói, làm sao ngài có thể chắc chắn vết thương vẽ lần hai sẽ giống y đúc như lần đâu? Sơ ý một chút để cho vết thương từ bên trái chạy qua bên phải, không phải sẽ thành trò cười hay sao?"

Đầu Cận Ngụ ĐÌnh cũng nóng lên, "Không được tắm cũng không được động vào nước? Cậu là muốn tôi bốc mùi chết phải không!"

"Vậy ngài cũng chỉ có thể chịu bốc mùi thôi."

Khổng Thành thấy mặt anh lúc này cũng đã rất thối rồi. "Cửu gia, tôi còn phải nhắc nhở ngài một câu."

Cận Ngụ ĐÌnh thật vất vả mới đứng lên được, làm mấy động tác giãn cơ xong, cảm thấy đúng là thoái mái hơn hẳn. "Chuyện gì?"

"Thương thế của ngài nghiêm trọng như vậy, ít nhất cũng phải dưỡng thương đến mấy tháng. Đến lúc đó không chỉ không được ra ngoài, ngay cả khi có Cố Tân Tân đến chăm sóc ngài cũng phải nằm trên giường."

Đầu Cận Ngụ ĐÌnh đau khủng khiếp, lúc đó anh thật sự không nghĩ được nhiều như vậy. Vừa rồi khi anh vào phòng tắm đánh răng, vừa nhìn bộ dạng chính mình trong gương cũng suýt chút nữa không nhận ra người trong gương là anh.

Chẳng trách hôm qua Cố Tân Tân khóc thương tâm đến vậy, giống như anh lúc nào cũng có thể buông tay rời khỏi thế gian. Bây giờ nghĩ lại, cô có những phản ứng đó cũng là rất bình thường.

Anh không nhịn được khâm phục khả năng hóa trang thời buổi nay, có thể dễ dàng lấy giả thay cho thật, giống như anh thật sự vừa trải qua tai nạn xe nghiêm trọng vậy.

Bây giờ Cố Tân Tân không có ở đây, Cận Ngụ ĐÌnh lười biếng đuổi người đi ra ngoài, cũng không dám có ý định phải rửa mặt đàng hoàng nữa.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Khổng Thành đi ra, cẩn thận mở ra một khe hở nhỏ, sau đó lấy từ tay đối phương hộp đựng thức ăn.

Phần chuẩn bị cho Cận Ngụ ĐÌnh ngày hôm qua quả thật là quá thanh đạm, thanh đạm đến mức anh ta không dám liếc mắt nhìn đến lần thứ hai. Vậy nên ngày hôm nay mới sáng sớm anh ta đã cho người chuẩn bị sẵn thức ăn, đủ màu sắc đủ mùi vị, cũng chỉ chờ có Cố Tân Tân đi thôi.

Khổng Thành lần lượt bày ra toàn bộ thức ăn lên chiếc bàn nhỏ, có tới mươi mấy hộp như vậy, ngọt mặn đủ cả, khai vị tráng miệng cũng đầy đủ, còn có mấy bát mì, mì canh mì hải sản mì xào, có cả nước canh, tóm lại chỉ cần là đồ bổ dưỡng thì đều sẽ bị anh ta lôi đến nơi này hết.

Cận Ngụ Đinh xắn tay áo, cầm đũa ngồi xuống. Dạ dày anh đã sớm rỗng tuếch từ đêm qua, có cảm giác hiện tại chỉ cần có thứ gì đó đặt trước mắt đều có thể cho vào miệng.

Hóa ra điều độc ác nhất với con người, không gì khác chính là thời điểm phải kiêng ăn.

Cận Ngụ Đinh gấp một chiếc bánh bao nhân gạch cua bỏ vào miệng, Khổng Thành đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở. "Ngài ăn chậm thôi."

"Phía Cố Tân Tân cậu nhớ tiếp tục cho người đi theo."

"Ngài yên tâm."

Cận Ngụ Đinh có chút lo lắng mấy tháng tiếp theo của mình, giả bệnh quả nhiên không hề dễ dàng, anh nằm đây một ngày thôi còn sống dở chết dở, không biết nếu thật là mấy tháng thì phải làm sao mà sống sót.

Nước mì qua một thời gian sẽ không còn thơm ngon như ban đầu, Cận Ngụ Đinh chỉ liếc một cái, cầm một chiếc hộp khác lên.

Anh vừa mới đưa đũa về phía đó, liền nghe được tiếng nói chuyện truyền từ bên ngoài vào.

"Tiểu thư không thể vào."

Cố Tân Tân kỳ quái nhìn bọn họ, "Tôi chỉ vừa mới ra khỏi đây thôi, không lẽ mấy anh không nhận ra tôi?"

"Không phải....."

Cận Ngụ ĐÌnh bỏ đũa xuống, phi một mạch về giường bệnh, dép lê vì quần chân mà bị anh đá sang một bên. Anh vội vội vàng vén chăn lên nằm xuống, Khổng Thành cũng bị dọa hoảng, tay chân luống cuống muốn dọn bàn thức ăn đi, nhưng vừa nhìn đến liền hoàn toàn từ bỏ ý định.

Cố Tân Tân bỏ qua mấy người đó, cô chỉ sợ sẽ có chuyện gì đó xảy ra, trực tiếp đẩy cửa đi vào. Cố Tân Tân vừa vào đến nơi liền thấy được Cận Ngụ ĐÌnh nằm trên giường, hai mắt mở to. Trong phòng có mùi thơm ngào ngạt, Cố Tân Tân liếc mắt qua, thấy Khổng Thành đang bình chân như vại gấp từng sợi mì bỏ vào miệng.

Cận Ngụ ĐÌnh vì vừa chạy nên hơi thở có chút bất ổn, anh không lên tiếng ngay, Cố Tân Tân đứng đó nhìn chằm chằm Khổng Thành.

Nhưng Khổng Thành lại chỉ tập trung ăn, hoàn toàn lơ đi ánh mắt quái đản của Cố Tân Tân. Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, điều hòa lại hơi thở rồi lên tiếng. "Sao em lại quay lại?"

"Vừa rồi xuống dưới đó gấp được người giao đồ ăn về phía này, lúc đầu không để ý lắm, nhưng ngẫm lại một chút, thấy không yên tâm nên quay lại nhìn."

Cận Ngụ ĐÌnh cố gắng kéo khóc môi lên. "Em lo lắng quá rồi, ai nằm viện chẳng cần người giao đồ ăn. Bên này tôi có Khổng Thành quan sát rồi, sẽ không xảy ra chuyện được."

"Anh ta?" Cố Tân Tân hết sức hoài nghi mà nhìn anh ta, "Anh nằm đây không thể nhúc nhích, dù anh ta có không muốn ăn thì cũng phải ra ngoài ăn đi chứ, một bàn lớn như vậy không sợ lãng phí sao?"

Khổng Thành nghe được, da đầu có chút tê dại. "Là vì tôi sợ Cửu gia sẽ không chịu được. Ngài ấy chỉ có thể ăn đồ thanh đạm, nhìn người khác ăn đồ mặn chắc sẽ tốt hơn một chút."

"Tôi thấy là cậu không muốn sống." Cận Ngụ ĐÌnh trầm giọng nói.

Khổng Thành đặt đũa xuống, Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh năm đó, cái gì cũng không được ăn, quả thật là quá đáng thương. "Tôi thấy trên bàn kia cũng không có thứ gì anh ăn được."

"Khổng Thành đã đến nhà ăn của bệnh viện mua về cho tôi một bát cháo, nhưng mà đồ ăn của bệnh viện thật sự rất khó ăn, không thể nuốt trôi."

"Cứu gia, bây giờ ngài cũng không thể ăn những thứ khác."

Cố Tân Tân tiếp tục liếc nhìn Khổng Thành. "Anh ăn thì không thể tránh đi một chút sao?"

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh giật giật, vừa rồi chỉ mới được ăn vài miếng, sơn hào hải vị bày trước mắt, chưa ăn hết còn không tính, bây giờ còn phải trợ mắt nhìn. Đây đúng là chuyện già vò con người ta nhất mà.

Khổng Thành gật đầu như gà mổ thóc. "Được, được, lần sau nhất định sẽ nhớ kỹ."

"Tôi đi trước đây." Cố Tân Tân vừa xoay người, lại như nhớ ra gì đó nhìn đồng hồ, "Sắp đến giờ truyền nước rồi, hay là tôi ở lại đây....."

"Không cần!" Lần đầu tiên trong đời Cận Ngụ ĐÌnh muốn cô mau mau rời khỏi. "Lát nữa còn phải kiểm tra phòng, em cũng đừng làm chậm trễ chuyện của mình. Bên này còn Khổng Thành, em có thể yên tâm."

Cố Tân Tân không kiên trì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Sau một hồi lâu, xác định Cố Tân Tân đã đi xa và không thể quay trở lại, Cận Ngụ ĐÌnh mới vén chăn lên ngồi dậy, "Nguy hiểm thật."

Khổng Thành nhanh chóng rút khăn giấy lau miệng. "Ngài thấy chưa, may là vừa rồi không đi tắm đáy, nếu không thì có thêm 100 cái miệng cũng không giải thích được."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc vết thương giả trên mu bàn tay, "Sớm biết đã không làm thành thảm như vậy rồi."

"Nhưng nếu không tạo hiệu ứng mắt nhìn mạnh mẽ như vậy thì đã không nhìn ra được lòng của cô ấy đến cùng là như thế nào rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh ngẫm nghĩ, cũng đúng, xem ra như vậy vẫn là đáng giá.

Cố Tân Tân về đến nhà, người giúp việc đang dọn dẹp phòng khách, nghe được tiếng cửa mở liền quay đầu lại nhìn. "Tu phu nhân."

"Văn Văn đâu?"

"Tiểu thư còn chưa đi xuống."

Cố Tân Tân bước đến trước di ảnh của Tu Tư Mân, thắp hai nén hương, người giúp việc đứng bên cạnh dè dặt hỏi. "Tu phu nhân, đêm qua không thấy phu nhân về, không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Không sao." Cố Tân Tân cầm nén hương cắm vào bát hương.

"Phu nhân không quen thuộc với nơi này, thật sự làm tôi thấp thỏm cả một đêm."

"Chỉ xử lý chút chuyện nhỏ mà thôi."

Người giúp việc không nhịn được hỏi thêm một câu, "Xảy ra chuyện gì sao?"

Cố Tân Tân liếc bà ấy một cái. "Thật sự không có chuyện gì."

Người giúp việc biết mình không tiện nói nhiều nữa, "Chắc phu nhân còn chưa ăn sáng, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay."

Cố Tân Tân nhìn bóng lưng người giúp việc, hôm nay bà ấy nói có chút nhiều, Cố Tân Tân cũng không thể không sinh nghi. "Không cần, lát nữa tôi sẽ ra ngoài, còn mang theo cả Văn Văn, dì không cần làm đâu."

"Được."

Cố Tân Tân cảm thấy bản thân dần không thể tin tưởng được bất cứ ai, có lẽ đúng là chỉ có Lục Thành mới có thể mang đến cảm giác an toàn cho cô.

Cố Tân Tân đi lên lầu, gõ nhẹ cửa phòng của Tu Thiện Văn. Cánh cửa rất nhanh mở ra, Tu Thiện Văn mặc váy ngủ, đôi mắt sưng vù.

Cô khẽ thở dài, đi vào trong. "Văn Văn, lại nhớ anh em có phải không?"

"Vừa rồi em mơ thấy anh ấy."

Cố Tân Tân dịu dàng kéo tay cô bé. "Chị có chuyện này muốn bàn bạc với em."

"Làm sao thế? Chị đâu?"

"Chị muốn mang em về Lục Thành."

Tu Thiện Văn khẽ rụt tay về, chăm chú quan sát nét mặt Cố Tân Tân. "Thật sự phải đi sao?"

"Ừ, tối qua Cận Ngụ Đinh xảy ra tai nạn xe, chị sợ người tiếp theo chính là chị và em. Chị sẽ làm thủ tục chuyển trường cho em, đến Lục Thành chị sẽ sắp xếp cho em theo học một trường mới."

Chóp mũi Tu Thiện Văn ê ẩm. "Vậy anh em..... anh ấy sẽ phải ở lại đây một mình rồi."

"Nơi này là nơi anh ấy sinh ra và lớn lên, để anh ấy và ba mẹ được an táng cùng nhau anh ấy cũng sẽ không phải cô đơn. Văn Văn, người còn phải tiếp tục sống, đặc biệt là em, bây giờ em chính là hi vọng duy nhất của Tu gia." Cố Tân Tân ôm cô bé vào trong ngực. "Em yên tâm, mấy năm này chỉ cần tập trung học thôi, chờ đến khi em trưởng thành rồi chị sẽ giao lại cho em toàn bộ những gì anh ấy đã để lại cho chị."

Tu Thiện Văn nghe vậy, lắc đầu quầy quậy. "Không cần, em không cần."

Cố Tân Tân vỗ nhẹ lên bả vai cô bé. "Đây là chuyện sau này, bây giờ điều gấp rút nhất là em phải mau chóng thoát ra, về với cuộc sống thực tại."

Tu Thiện Văn dùng sức ôm lấy Cố Tân Tân. "Chị đâu, em biết chị sợ em ở lại đây sẽ bị người ta hăm hại. Chị yên tâm, em sẽ nghe chị hết, bây giờ anh hai đi rồi, em ở đâu cũng như vậy thôi. Em cũng chỉ có mình chị là người thân."

"Được." Cố Tân Tân vui mừng, trong lòng lại đột nhiên chua xót, "Lát nữa chị sẽ đến trường em, bàn với hiệu trưởng chuyện chuyển trường."

"Vâng."

Tối qua Cố Tân Tân không được ngủ ngon, nhưng cô cũng không có ý định nghỉ ngơi. Cô nhìn đồng hồ, không còn sớm, liền chuẩn bị đến trường của Tu Thiện Văn.

Tu Thiện Văn thay quần áo muộn đi với cô, hai người đi xuống lầu, Cố Tân Tân thay giày sau đó mở cửa, vừa muốn bước ra, lại bị một cánh tay cản lại.

"Tu phu nhân."

Cô dừng chân, có chút không hiểu nhìn người đàn ông xa lạ đứng bên ngoài. "Anh là ai?"

"Tu tiên sinh đã có lời, vì sợ phu ra ngoài không an toàn nên đặc biệt dặn dò phu nhân từ giờ chỉ nên ở trong nhà. Chúng tôi sẽ bảo đảm cho sự an toàn của phu nhân."

"Tu tiên sinh?" Cố Tân Tân cười lạnh. "Tu tiên sinh nào cơ?"

"Dĩ nhiên không thể là vị đã chết nào đó."

Tu Thiện Văn đứng phía sau, nghe được vậy, vành mắt lập tức đỏ lên, Cố Tân Tân không do dự vung tay giáng cho anh ta một cái tát thật mạnh.

Đối phương dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn cô không chớp mắt, Cố Tân Tân nghiến răng nhả ra từng chữ, "Nếu đã là chó giữ nhà thì phải chuẩn bị tốt tâm lý lúc nào cũng có thể bị ăn đánh!"

Cô nói xong lời này, kéo tay Tu Thiện Văn quay vào phòng. Xem ra Tu Phụ Thành là muốn giam lỏng các cô ở tại nơi này.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79: Trước Đây Là Cửu Phu Nhân, Sau Này Chưa Biết Chừng Sẽ Lại Là Vệ

Dịch: CP88

***

Tu Thiện Văn nhìn Cố Tân Tân đóng cửa lại. "Chị đâu, chúng ta không đi nữa à?"

"Đừng gấp, sẽ không sao."

Cô đi ra bên cạnh, gọi điện cho Tống Vũ Ninh.

"A lô, Tân Tân."

"Chị đang ở đâu? Ngoài cửa đã bị người của Tu Phụ Thành chặn lại rồi."

"Chị đã biết rồi." Tống Vũ Ninh hạ thấp giọng, nói, "Chị sẽ sắp xếp, xem ra bây giờ Tu Phụ Thành đã hoàn toàn không còn e ngại ánh mắt của người khác nữa."

"Em cũng định sẽ mang Văn Văn về Lục Thành."

Tống Vũ Ninh đầu bìa trầm mặc một lúc. "Tân Tân, em về Lục Thành là vì Cận Ngụ Đinh sao?"

"Đến chị cũng nghi ngờ em?"

"Chị không có ý đó."

Cố Tân Tân cảm thấy lòng ngực chất đầy buồn bực, cô hít một hơi thật sâu, "Em không thể bị vây ở chỗ này được, Tu Phụ Thành sớm muộn cũng sẽ nghĩ đến việc lấy mạng em và Văn Văn."

"Em yên tâm, chị sẽ đến ngay."

"Được."

Cố Tân Tân ngắt trò chuyện, liếc Tu Thiện Văn đứng ngoài cửa. "Văn Văn, em lên lầu trước đi."

"Chị dâu, anh ta dựa vào cái gì mà giam chúng ta trong này?"

Lời này Cố Tân Tân cũng muốn hỏi, đúng vậy đấy, anh ta dựa vào cái gì chứ? "Dựa vào anh ta muốn liều mạng cướp đi thứ không thuộc về anh ta, anh ta đã điên rồi."

"Em hơi sợ."

"Không phải sợ."

Tu Thiện Văn tiến lên, khẽ kéo cánh tay cô. "Đến anh trai em anh ta cũng có thể hại chứ nói gì đến chị."

"Nghe lời chị, lên lầu trước đã."

Tuy là Tu Thiện Văn lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời Cố Tân Tân đi lên lầu. Không lâu sau thì bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Cố Tân Tân chỉ vừa đứng lên, cửa đã mở ra, Tu Phụ Thành từ bên ngoài bước vào.

Cố Tân Tân nhíu mày. "Anh làm thế nào mà vào được đây?"

"Đây cũng là nhà của tôi, vì sao tôi không thể vào?"

Trái tim Cố Tân Tân hơi chìm xuống. "Anh lén giở trò với ổ khóa nhà tôi từ bao giờ? Tu Phụ Thành, Tu gia đã sớm đuổi anh ra khỏi nhà, hiện tại tôi trọng mời anh đi cho!"

"Đuỗi tôi ra ngoài? Chỉ với cô sao?" Tu Phụ Thành đi đến trước mặt Cố Tân Tân, ngồi xuống ghế sô pha đối diện. "Bây giờ chính cô còn khó bảo toàn, tôi khuyên cô vẫn là nên nghĩ cho mình đi."

"Anh chọc vào người Cận gia, anh thật sự cho rằng mình sẽ yên ổn được mãi sao?" Cố Tân Tân nói xong, cũng ngồi xuống.

Tu Phụ Thành nhếch miệng cười gần. "Học thật nhanh, còn biết lấy Cận Ngụ Đinh ra uy hiếp tôi. Nhưng tôi không hiểu lắm, từ bao giờ tôi lại đi chọc vào anh ta?"

"Đại trượng phu dám làm dám chịu. Anh hại Cận Ngụ Đinh thành như vậy, bây giờ lại muốn dùng một câu nói đó rũ bỏ trách nhiệm."

Tu Phụ Thành thật sự nghe không hiểu, hai hàng lông mày nhíu chặt nhìn chằm chằm Cố Tân Tân. "Không lẽ là tôi hại hai người ly hôn?"

"Tai nạn xe đó liên quan đến anh phải không?"

Tu Phụ Thành và cô vốn không cùng nghĩ một hướng. "Vì sao cô lại có thể nghi ngờ tôi được chứ? Tư Mân là em trai tôi, làm sao tôi có thể hại cậu ta?"

"Tai nạn xe của Cận Ngụ Đinh là anh sắp xếp!"

Tu Phụ Thành không hiểu mô tê gì nhìn cô, "Cận Ngụ Đinh? Tai nạn xe?" Cận Ngụ Đinh xảy ra tai nạn xe từ bao giờ sao anh ta không biết? Lời này của Cố Tân Tân là có ý gì?

Cố Tân Tân nhìn nét mặt vô tội của anh ta, thật sự chán ghét đến cực điểm, chỉ hận không thể đứng dậy xé nát khuôn mặt đó ra. "Anh ta thật khó khăn mới kéo về một cái mạng từ cửa tử, anh ta không chết, bây giờ anh đã biết sợ chưa hả?"

"Anh ta xảy ra tai nạn xe thì liên quan gì đến tôi? Thêm nữa, tôi căn bản không biết chuyện này."

Cố Tân Tân nhìn anh ta bằng ánh mắt cực kỳ khinh thường, "Đúng, dĩ nhiên là anh sẽ không thừa nhận, cũng như chuyện anh hại chính người thân của mình vậy, có đánh chết cũng sẽ không nhận!"

Tu Phụ Thành thật sự là không hiểu ra làm sao. "Ai nói với cô?"

"Còn cần ai nói với tôi sao?"

"Tôi thấy là do cô thương tâm quá độ nên mới nói nồng lộn xộn như vậy, xem ra tôi cho cô ở trong nhà bình tĩnh lại là rất đúng đắn." Tu Phụ Thành nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi, nơi khéo mắt đột nhiên nhìn thấy di ảnh của Tu Tư Mân trên án đài. Anh ta đi tới, đứng lại trước tấm ảnh đó, trên bàn có một bó hương, Tu Phụ Thành rút ra một nén, đốt lên sau đó hơi khom lưng.

Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước, đoạt lấy nén hương trong tay anh ta, "Anh không xứng được đốt hương cho anh ấy, nếu thật sự có cái thành ý này thì hãy quỳ xuống, dập đầu nhận sai đi."

"Cô đúng là thật coi mình thành Tu phu nhân!" Tu Phụ Thành thẹn quá hóa giận, bước lên một bước sau đó đưa tay ra bóp cổ Cố Tân Tân, lại kéo cô về phía mình, "Tôi nhắc nhở cô một câu, nếu sau đó cô có thể ngoan ngoãn không kiểm chuyện thì tôi cũng có thể đảm bảo giữ lại cái mạng nhỏ này của cô, tiền của Tu gia cũng sẽ chia cho cô, nhưng nếu như cô dám....."

Cố Tân Tân thở dồn dập, khuôn mặt nhỏ dần đỏ lên. Tu Phụ Thành dường như vẫn chưa hết hận, một tay khác cũng đưa ra bóp cổ cô.

"Nếu không phải vì cô thì cậu ta cũng sẽ không cần chết. Cô nói xem, cô kết hôn với ai không kết hôn, lại nhất định phải kết hôn với cậu ta là vì có gì."

Cố Tân Tân nâng tay lên, cầm nén hương đỏ rực trong tay hướng về phía mu bàn tay của Tu Phụ Thành đâm xuống. Người

đàn ông gầm lên một tiếng đau đớn, thu tay về, bàn tay còn lại lập tức ôm lấy mu bàn tay, mùi máu tanh chui vào mũi Tu Phụ Thành. Mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống, cánh tay anh ta run rẩy lợi hại, đau đến cơ hồ không thể đứng thẳng lưng.

Cố Tân Tân cũng không biết cô lấy đâu ra cái lá gan này, có lẽ là vì vừa rồi cho rằng anh ta sẽ dứt khoát hạ thủ với cô nên mới nảy ra ý định phải liều mạng lại với anh ta một lần.

Đáy mắt Tu Phụ Thành lộ ra hung ác, đứng thẳng người sau đó đi về phía Cố Tân Tân.

"Dừng tay!" Tu Thiện Văn nghe được động tĩnh dưới lầu, vừa đi ra đến đầu cầu thang liền nhìn thấy Tu Phụ Thành mang theo bộ mặt hung thần ác sát muốn hạ thủ với Cố Tân Tân, cô bé không do dự chạy xuống lầu. Vừa vặn chạy đến sau lưng Tu Phụ Thành, Tu Thiện Văn vội vàng ôm lấy cánh tay anh ta. "Anh không được động vào chị dâu của tôi."

Tu Phụ Thành cũng bởi vì cơn đau dữ dội mà khuôn mặt méo mó, anh ta hất Tu Thiện Văn ra. Tu Thiện Văn dù sao cũng chỉ là một cô gái nhỏ yếu đuối, bước chân lảo đảo, nặng nề té về sau, lưng cũng đập lên án đài. Bát hương và di ảnh đều rơi xuống, Tu Thiện Văn ngồi dưới đất khóc òa lên, không sao đứng dậy được. Cố Tân Tân lo lắng cô bé bị làm sao, vội vàng muồn đi lên.

"Văn Văn!"

Tu Phụ Thành tàn nhẫn nhìn Tu Thiện Văn, "Anh với em ở với nhau lâu như vậy, tốt xấu gì anh cũng là anh cả của em, nhưng em thà giúp người ngoài cũng không giúp anh."

"Anh không phải anh trai tôi, tôi đã sớm không còn anh trai rồi."

Tu Phụ Thành buông tay, liếc mu bàn tay của mình, lớp da trên đó đã không thể nào nhìn thêm được nữa. Tầm mắt của anh ta chuyển về trên người Cố Tân Tân, đưa tay ra kéo cổ tay cô.

"Anh thả chị dâu tôi ra!" Tu Thiện Văn thấy vậy, loay hoay muốn tiếp tục đứng lên.

Cố Tân Tân vội vàng nháy mắt ra hiệu cho cô bé. "Văn Văn, em đừng qua đây!"

"Tu tiên sinh, bớt nóng nào." Đột ngột có một giọng nói xen vào giữa khung cảnh hỗn loạn, "Hà tất phải chấp nhặt với hai người con gái chứ."

Cố Tân Tân nghe giọng nói có chút quen tai, cô ngẩng đầu nhìn lại, thấy Khổng Thành mang theo hai người đàn ông khác từ bên ngoài đi vào.

Sức mạnh trong tay Tu Phụ Thành khẽ buông lỏng, Cố Tân Tân nhân cơ hội đó rút cánh tay về. Khổng Thành nhanh chân tiến lên, quét từ trên xuống dưới của Cố Tân Tân một lượt, lại nhìn Tu Phụ Thành đang vuốt mu bàn tay. Vẫn còn may, Cố Tân Tân không xảy ra chuyện gì, nếu không anh ta quay về sẽ không biết phải bàn giao thế nào với Cận Ngụ Đình.

Tu Phụ Thành biết mặt Cận Ngụ Đình, dĩ nhiên cũng sẽ nhận ra Khổng Thành luôn đi bên cạnh anh.

Anh ta có thể hiên ngang đi vào như vậy, xem ra những người bên ngoài đã được giải quyết cả rồi. Tu Phụ Thành siết chặt hai tay, "Nghe nói Cửu gia gặp tai nạn xe, không nghiêm trọng chứ?"

"Cám ơn Tu tiên sinh quan tâm, cũng không có gì đáng lo."

"Vậy thì tốt."

Cố Tân Tân cũng không muốn tiếp tục tranh luận với anh ta, dù sao anh ta là kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ thế nào, từng làm ra bao nhiêu chuyện đáng hận không phải cô cũng không biết.

Tu Phụ Thành nhắc chân chuẩn bị rời đi, Khổng Thành tiếp tục lên tiếng. "Không biết Tu tiên sinh không cho bọn họ ra ngoài là có ý gì."

"Gần đây tình hình bên ngoài không ổn định cho lắm, tôi cũng là vì suy nghĩ cho an toàn của hai người họ thôi, dù sao đây cũng là người thân của tôi."

"Mục đích của ngài là ý tốt, nhưng ở trong mắt người khác sẽ khó tránh khỏi khiến cho người ta phải đoán già đoán non, cho là ngài bụng dạ khó lường."

Tu Phụ Thành cười lạnh. "Tôi không thiện với lương tâm, chỉ cần có thể bảo vệ cho họ an toàn là được."

"Nhưng ngài cũng nên hỏi ý của bọn họ một chút."

"Sao thế? Việc nhà của người khác mà Cửu gia cũng muốn quản sao?"

Khổng Thành chắp hai tay sau lưng, cười cười nói. "Nếu thật sự là người khác thì đúng là sẽ không quản, nhưng Cố Tân Tân lúc trước là Cửu phu nhân, Cửu gia không thể trợ mắt mặc kệ cô ấy."

"Cậu cũng đã nói rồi, là lúc trước."

"Trước hay sau, ai có thể nói trước được đây?"

Đáy mắt Tu Phụ Thành lộ ra khinh thường, "Cố Tân Tân, cô còn lời nào muốn nói không?"

"Cửu gia có dặn dò tôi chuyển lời cho ngài, nếu Tu tiên sinh cho rằng làm như vậy là thay cô ấy suy nghĩ thì chúng tôi cũng có thể cho người đến bảo vệ người nhà của ngài, dù sao Cửu gia cũng hi vọng cả gia đình của ngài đều bình an."

Sắc mặt Tu Phụ Thành hơi đổi, "Các người đang uy hiếp tôi?"

"Không không không, tôi đâu dám, chỉ là truyền lại lời mà thôi, là tôi mang nguyên văn lời của Cửu gia đến đây."

Tu Phụ Thành không tiếp tục đề tài đó. "Vừa rồi tôi mới nghe Tân Tân nói tai nạn của Cửu gia có liên quan đến tôi, ngược lại tôi có chút không rõ."

"Có liên quan đến ngài hay không, trong lòng ngài không phải rõ nhất sao?" Khổng Thành nhàn nhạt đáp lại.

"Dĩ nhiên là không liên quan gì đến tôi, tôi cũng không ngốc đi đồi nghịch với Cửu gia."

"Vậy là tốt nhất."

Cố Tân Tân kéo Tu Thiện Văn đứng lên, lại đặt di ảnh và bát hương về đúng chỗ cũ. Tu Phụ Thành không cam lòng, cực kỳ không cam lòng, đau đớn trên mu bàn tay thậm chí còn khiến anh ta có chút hoảng hốt.

Anh ta xoay người rời đi, Cố Tân Tân không khỏi quay đầu về phía cửa nhìn theo.

"Việc này không thể chậm trễ, cô mau mau xử lý cho xong chuyện chuyển trường đi, nếu không chỉ sợ Tu Phụ Thành sẽ không dễ cho hai người yên ổn rời khỏi."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, Tu Tư Mân đi rồi, những trợ thủ dưới tay hắn cũng đã rời đi. Cây đổ bầy khỉ tan, vậy nên Tu Phụ Thành mới có thể dễ dàng phái người đến giam lỏng bọn họ lại.

"Tôi biết rồi." Cố Tân Tân nhẹ giọng trả lời.

Mấy ngày sau đó Cố Tân Tân đều đến bệnh viện thăm Cận Ngụ Đinh.

Hơn nữa còn vô cùng đúng lúc, đều là chọn giờ anh ăn cơm, Cận Ngụ ĐÌnh vì "vết thương" trên người nên không dám động đậy, hơn nữa còn có cảm giác bắn thân sắp bốc mùi hôi thối.

Tu Tư Mân đi rồi, tâm trạng của Cố Tân Tân còn chưa bình phục lại, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không dám trêu chọc cô, nhưng thấy cô luôn vác theo cái bộ mặt mất hồn đó thì không khỏi bứt rút tay chân.

Anh đã sớm nói Khổng Thành khẩn trương giải quyết cho xong chuyện bên này, như vậy bọn họ liền có thể về Lục Thành rồi.

Cố Tân Tân ngồi trên mép giường, Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không thể động, anh vừa nhúc nhích chân, Cố Tân Tân liền định thần nhìn sang. "Anh đừng có mà lộn xộn, với thương thế này thì ít nhất cũng phải nằm đó nửa năm."

"Không có đâu." Cận Ngụ ĐÌnh sao có thể chịu được, "Bác sĩ đã nói rồi, nếu khôi phục tốt thì một tháng là khỏi hoàn toàn."

"Một tháng?" Cố Tân Tân không tin. "Bác sĩ nào nói vậy? Tổn thương đến gân cốt phải điều dưỡng một trăm ngày, mà anh còn nghiêm trọng hơn cả tổn thương gân cốt."

"Không..... có thể là nhìn nghiêm trọng vậy thôi, tóm lại lời của bác sĩ là đáng tin nhất."

Cố Tân Tân cân nhắc. "Bác sĩ thật sự nói như vậy?"

"Ừ."

"Vậy lát nữa anh đưa bệnh án cho tôi, tôi qua bệnh viện khác hỏi một chút. Đây là muôn mang tính mạng của anh ra đùa giỡn phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngó ra. "Bác sĩ này rất có uy tín, lý lịch cũng rất sáng sủa, ông ta sẽ không chấn đoán sai."

"Tôi không tin." Cố Tân Tân liếc Khổng Thành đứng cách đó không xa. "Để tôi nói Tống Vũ Ninh tìm một bệnh viện uy tín một chút, lát nữa tôi cầm bệnh án đi."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, không thể làm gì khác là từ bỏ ý định ban đầu. "Rồi rồi, tôi nằm thêm một thời gian là được, đúng là không thể gạt được em."

Cố Tân Tân liếc Cận Ngụ ĐÌnh giận dỗi xoay mặt sang một bên, "Chờ đến khi trở lại, mỗi ngày tôi đều sẽ đến kiểm tra anh."

Không phải chứ?

Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ thoi đã thấy sợ, "Có phải mấy ngày nay tôi gầy đi rất nhiều?"

"Vẫn rất tốt." Cố Tân Tân qua loa.

"Nhất định là rất gầy."

"Anh quan tâm đến cân nặng như vậy làm gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh đúng là nằm đến khó chịu, "Trở về Lục Thành rồi, em có dự định gì không?"

"Cũng không thể tiếp tục chán nản bi quan mãi, trước tiên phải vẽ cho xong mấy bộ truyện tranh còn dang dở."

"Sau này thì sao?"

Tầm mắt Cố Tân Tân trở lại khuôn mặt anh. "Còn có sau đó hả?"

"Cuối cùng rồi em vẫn sẽ phải đi ra, cũng sẽ phải nhìn đến người bên cạnh một chút."

Cố Tân Tân lờ mờ đoán ra được hàm ý trong câu nói của Cận Ngụ ĐÌnh, "Chuyện sau đó tôi cần làm, chính là không để cho Tu Phụ Thành được khoái chí."

Cô thật sự không muốn lại nói đến chuyện tình cảm, cô và Cận Ngụ ĐÌnh nói chuyện tình cảm, cô mang theo thương tích đầy mình rút về, Tu Tư Mân nói chuyện tình cảm với cô, liền trực tiếp mất một cái mạng.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80: Em Vừa Đánh Vào Đâu Đây?

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân rời đi, Khổng Thành tiến cô ra đến tận hành lang, vừa quay về đã nhìn thấy Cận Ngụ Đình đang lồm cồm bò dậy.

Vì để một màn kịch này được chân thật nên mấy ngày nay Cận Ngụ Đình đều không bước ra khỏi phòng bệnh nửa bước, anh sắp bị buồn chết rồi.

Khổng Thành tiến đến, thấy Cận Ngụ Đình đang đứng trên chiếc cân điện tử. "Cửu gia."

"Cậu nhìn đi, cậu nhìn đi," Cận Ngụ Đình như là đụng phải lửa, ngón tay trỏ duỗi ra chỉ vào chiếc cân. "Mấy ngày thôi đã giảm mất năm cân rồi."

"Chắc là cân này nặng hơn cân ở nhà, hoặc là bị hỏng rồi?"

"Lúc tôi vừa vào đây đã cân thử, chính xác là đã giảm cân, một lần liền mất 5 cân."

Khổng Thành nhanh nhẹn an ủi anh hai câu. "Thể chất của ngài rất tốt, dù có giảm đi 5 cân cũng không nhìn ra được."

Cận Ngụ Đình cực kỳ nghi ngờ Khổng Thành, anh bước ra khỏi chiếc cân, quay về giường.

Anh ngồi xuống mép giường, kéo chiếc áo bệnh nhân lên, sờ soạng eo mình một vòng. "Thịt thật sự đã bay đi hết rồi."

Khổng Thành nghiêng đầu nhìn, thấy động tác của Cận Ngụ Đinh thì không nhịn được muốn cười, nhưng dĩ nhiên anh ta vẫn không thể bật cười. "Cửu gia, ngài đa nghi quá rồi. Tôi chẳng thấy có gì thay đổi cả."

"Thật đấy. Cứ tiếp tục nằm như thế này nhất định không thể được." Cận Ngụ Đinh nặn nặn đấm thịt trên bụng, mặt buồn rười rượi.

"Chúng ta sẽ lập tức quay về Lục Thành, khi đó ngài không cần phải nằm viện nữa, về tòa nhà Tây rồi thì còn ai dám quản lý ngài? Dù sao cô ấy cũng sẽ không về tòa nhà Tây với ngài được, tự nhiên ngài sẽ có thể thoải mái mà ăn uống, muốn vận động liền có thể vận động. Cũng chỉ có 5 cân mà thôi, đảm bảo không đến hai ngày là lấy lại được rồi."

Cận Ngụ Đinh quét mắt về phía Khổng Thành, "Sao cậu biết cô ấy sẽ không theo tôi về tòa nhà Tây?"

Đây không phải là chuyện quá rõ ràng rồi sao? Khổng Thành không tin Cận Ngụ Đinh không hiểu, chỉ là anh vẫn không tự mình nói ra mà thôi. Lần này anh ta đúng là xong đời thật rồi, tự nhiên lại đụng trúng lưỡi thương của anh. "Tu gia mới xảy ra chuyện lớn như vậy, tuy nói Cửu phu nhân sớm muộn cũng sẽ về tòa nhà Tây, nhưng cũng không thể là hiện tại được."

Cận Ngụ Đinh khẽ lắc đầu, trong lòng cũng rõ như gương. "Chỉ sợ là khó."

Nhưng khó hơn nữa anh cũng sẽ có cách.

Thủ tục chuyển trường cho Tu Thiện Văn rất nhanh đã làm xong, ở đây cũng không còn chuyện gì phiền Cố Tân Tân phải lo lắng, Cận Ngụ Đinh và cô bắt đầu bàn bạc thời gian quay về Lục Thành.

Vốn dĩ Cố Tân Tân còn muốn đợi thêm một thời gian, dù sao thương thế của Cận Ngụ ĐÌnh nghiêm trọng, không nên xuất viện trong một thời gian ngắn. Nhưng Cận Ngụ ĐÌnh đã tự mình hoàn thành xong xuôi mọi thủ tục xuất viện, xe đưa bọn họ quay về cũng đã đầy đủ.

Cố Tân Tân cũng không có nhiều đồ đạc, chỉ mang theo hai chiếc vali lớn, một là của cô, một là của Tu Thiện Văn.

Trước khi đi, cô cũng đã mang theo cả di ảnh của Tu Tư Mân.

Tu Thiện Văn khóc hết nước mắt, đây dù sao cũng là nơi cô bé sinh ra và lớn lên. Cố Tân Tân không thúc giục, nhìn cô bé đứng trong sân không ngừng nâng tay gạt nước mắt, miệng cũng liên tục lầm bầm gọi ba, gọi mẹ, lại gọi anh trai.

Chỉ tiếc ba người yêu thương cô bé nhất cuộc đời này đều đã ra đi.

Đôi mắt Cố Tân Tân đỏ au, trong lòng cũng là trăm mối ngổn ngang. Cô và Tu Thiện Văn ngồi trên xe, Cố Tân Tân không kìm được nhìn ra ngoài cửa sổ, tài xế chuẩn bị khởi động xe. "Cửu gia sẽ trực tiếp xuất phát từ bệnh viện, chúng ta qua đó rồi đi với ngài ấy."

"Được."

Khổng Thành sắp xếp một chiếc xe dã ngoại, xe của Cố Tân Tân vừa đến nơi, tài xế liền dẫn hai người đi thẳng về phía đó.

Bên trong không thiếu một thứ gì, Cận Ngụ ĐÌnh vẫn nằm trên giường, Khổng Thành và mấy người khác ngồi trên ghế sofa, bên cạnh bồn rửa tay có người đang pha trà và cà phê.

Tu Thiện Văn lo lắng đi sát phía sau lưng Cố Tân Tân, Khổng Thành sắp xếp bọn họ ngồi vào chỗ, cách đó không xa có một khung cửa sổ nhỏ, Cận Ngụ ĐÌnh nằm ở gian trong.

"Chúng ta như vậy có phải là quá nghênh ngang rồi không? Với cả trước khi đi tôi cũng chưa chào hỏi Tu Phụ Thành nữa."

"Yên tâm, Tu Phụ Thành sẽ không dám làm gì em."

Cố Tân Tân chỉ cho rằng Cận Ngụ ĐÌnh đang an ủi mình mà thôi, đến Cận Ngụ ĐÌnh anh ta còn dám động tới huống chi là cô?

Chiếc xe rất nhanh khởi động, Cố Tân Tân vỗ nhẹ lên mu bàn tay Tu Thiện Văn để an ủi cô bé. Nhưng khi có người đưa bánh ngọt và trà đến Tu Thiện Văn vẫn không dám ăn, Cố Tân Tân bèn ngồi đó nói chuyện với cô bé, cố gắng để cô bé thả lỏng.

Không lâu sau, giọng của Cận Ngụ ĐÌnh truyền ra từ bên trong.

"Tân Tân."

Cố Tân Tân nghe được nhưng không đáp lại, anh lại gọi thêm hai lần, Khổng Thành vội vàng đi đến trước mặt Cố Tân Tân. "Cửu gia tìm phu nhân nhất định là có việc gấp."

Cố Tân Tân liếc qua đó một cái. "Cả đoạn đường đều rất bình thường, anh ta có thể có việc gấp gì cần tìm tôi?"

"Nói không chừng là thân thể không thoải mái, ngài ấy vì muốn sớm đưa phu nhân về Lục Thành một chút nên xuất viện sớm, chứ thật ra bác sĩ không hề đồng ý đâu. Có mấy lời Cửu gia không cho tôi nói, tôi cũng không tiện nói."

Cố Tân Tân nhíu mày, do dự một chút rồi quay sang nói với Tu Thiện Văn. "Chị đi xem thử."

"Vâng."

Cố Tân Tân đứng dậy đi tới trước cửa, gõ nhẹ một cái rồi bước vào. Cận Ngụ ĐÌnh nằm trên giường, đắp một chiếc chăn mỏng.

Điều kiện bên trong chiếc xe này rất tốt, cô ngồi xuống mép giường.
"Anh gọi tôi có việc gì không?"

"Sao em lại ngồi ngoài đó? Nói chuyện với tôi đi."

Cố Tân Tân nghe vậy, liền không chút do dự đứng lên, Cận Ngụ
Đình vội vàng nắm lấy cổ tay cô, "Vì sao lại phải đi?

Cố Tân Tân nhịn cơn giận nói, "Anh liên tục gọi tôi như vậy, Văn
Văn còn đang ngồi cạnh tôi, quan hệ của tôi và con bé thế nào
không phải là anh không biết. Anh trai của con bé mới mốt, anh
không sợ con bé sẽ suy nghĩ lung tung sao?"

"Tôi chỉ gọi em thôi mà, đâu có nghĩ được nhiều như vậy."

Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, "Tôi không muốn để con bé có cảm
giác ăn nhờ ở đâu."

"Em yên tâm, con bé sẽ không đến nỗi như vậy đâu."

Cố Tân Tân rất nhạy cảm, Tu Thiện Văn cũng vậy, nên dĩ nhiên
cô luôn có thể hiểu được cảm giác của Tu Thiện Văn. "Tuy là mọi
thứ Tu Tư Mân để lại đều là của Tu gia, nhưng bây giờ còn có Tu
Phụ Thành nhìn chằm chằm. Nhiều lần như vậy tôi và con bé đều là
dựa vào anh mới vượt qua được hiểm cảnh, tôi không muốn con bé
có thêm gánh nặng, thậm chí còn có thể vì tôi và anh mà....."

Cận Ngụ Đình ngắt lời cô, "Tôi thấy chính là cô bé không nghĩ
được phức tạp đến mức đó, chỉ có em nghĩ nhiều quá thôi."

"Cận Ngụ Đình, nói tôi về Lục Thành vì câu nói đó của anh cũng
không sai. Hơn nữa công ty đã giao cho người khác, cũng không
cần tôi phải tiếp tục đặt chính mình vào hiểm cảnh. Nhưng, chỉ có
vậy thôi."

"Mấy chữ cuối là ý gì?"

Cố Tân Tân dời tầm mắt. "Chỉ có một nguyên nhân đơn giản là vậy, đúng, không có gì khác nữa."

"Vậy chúng ta liều nói rõ luôn đi, thật ra là em muốn nói mình không còn liên quan gì đến tôi, sau khi trở về cũng sẽ không có bất kỳ một mối liên hệ gì với tôi nữa, có đúng không?"

Cố Tân Tân không trả lời, ngực Cận Ngụ ĐÌnh phồng, còn mơ hồ đau. Tay anh đặt lên ngực, nơi khóe mắt của Cố Tân Tân cũng vừa vặn nhìn thấy. "Anh làm sao thế?"

Khuôn mặt người đàn ông tái nhợt, không nói câu nào, Cố Tân Tân cũng biết mình đã nói sai.

Có mấy lời chỉ nên giấu trong lòng mà thôi, không cần phải nói ra, hơn nữa Cận Ngụ ĐÌnh giúp cô sắp xếp lần này cũng không phải vì thiếu nợ cô từ kiếp trước. Cố Tân Tân lại cẩn thận nghĩ lại, anh chính là thiếu nợ cô, ngay kiếp này thiếu nợ cô.

Hai người im lặng một hồi lâu, cuối cùng vẫn là Cận Ngụ ĐÌnh lên tiếng trước, "Vậy em cứ định sẽ cả đời như vậy sao?"

"Cả đời quá dài, còn chưa nghĩ tới."

Đề tài này là tự cô khơi ra, Cận Ngụ ĐÌnh dĩ nhiên cũng sẽ không ngốc ép buộc cô điều gì ngay lúc này, "Sau khi về Lục Thành rồi, chúng ta có thể tình cờ gặp mặt nhau không?"

Trên mặt Cố Tân Tân không có biểu cảm dư thừa, "Tôi và Cửu gia có vẻ sẽ không có nhiều cơ hội chạm mặt cho lắm."

"Vì sao?"

"Vì bất kể là cuộc sống hay công việc, chúng ta đều không có lý do gì phải gặp nhau cả."

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh nhói nhói, yên lặng nhìn cô, "Vậy tôi tìm em là được rồi phải không?"

"Tìm tôi làm gì? Cùng lăm cung chỉ có thể cùng nhau ăn bữa cơm."

Cận Ngụ ĐÌnh muốn mở miệng, nhưng lại không biết phải nói thế nào, cảm thấy lời của cô không hề sai. Dù anh có tìm cô thì cũng chỉ có thể cùng nhau ăn một bữa cơm xã giao, còn có thể có gì khác nữa đây?

Anh đặt tay về lại bên người, khéo miệng Cố Tân Tân nhêch lên, "Sau khi về Lục Thành, anh hãy tập trung dưỡng thương cho tốt."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, hai bàn tay đặt sau lưng của Cố Tân Tân nắm lấy nhau, "Hi vọng trên đường trở về sẽ không có chuyện gì xảy ra. Nếu như có thể toàn mạng quay lại Lục Thành, tôi sẽ mời anh..... ăn cơm."

Quả nhiên cũng chỉ có một bữa cơm hữu nghị.

Cận Ngụ ĐÌnh muốn nói anh cần bữa cơm đó của cô lầm sao? Người muốn mời anh dự tiệc có thể xếp thành một vòng quanh Lục Thành, hơn nữa còn phải nhìn sắc mặt của anh xem anh có đang vui vẻ hay không.

Nhưng có mấy lời sau khi ngẫm lại cẩn thận vẫn là không thể nói ra, nếu không ngay cả cơ hội ăn cơm cũng không còn.

"Cứ như vậy đi." Cố Tân Tân nói xong, muốn xoay người.

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn muốn giữ cô lại. "Yên tâm, trên đường đi nhất định sẽ an toàn, cũng sẽ không xảy ra chuyện."

"Vì sao?" Cố Tân Tân nghi hoặc.

"Tu Phụ Thành không dám đụng đến chúng ta, chỉ có thể trở mắt nhìn chúng ta quay về."

Cố Tân Tân chăm chú quan sát nét mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, "Có phải anh đã làm chuyện gì rồi không?"

"Chẳng làm gì cả, chỉ là cho mấy người đi theo vợ và con anh ta. Chúng ta an toàn, bọn họ cũng sẽ an toàn, nếu chúng ta xảy ra chuyện, thì bọn họ cũng đừng mong được tiếp tục yên ổn."

Quả nhiên, thứ có khả năng uy hiếp lớn nhất chính là tình thân thật sự.

Cố Tân Tân nghĩ đến câu nói trước khi chết của Tu Tự Mân, hắn vốn dĩ cũng đã có cơ hội ra tay, chỉ là.....

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn ra nét mặt khác lạ của cô, bèn đưa tay đẩy nhẹ một cái. "Nghĩ gì thế?"

"Không có gì."

Người đàn ông hơi cau mày, "Không phải trong lòng em đang nghĩ tôi vậy mà lại có thể ra tay với phụ nữ và trẻ con đây chứ?" Cận Ngụ ĐÌnh càng nghĩ càng thấy Cố Tân Tân chính là đang nghĩ như vậy. "Tôi chỉ cho người theo dõi thôi, lại nhắc nhở Tu Phụ Thành vài câu, nói dù anh ta có giấu bọn họ cũng vô dụng, trừ phi là cả đời không bao giờ bước chân ra ngoài. Tôi cũng không thật sự làm gì cả, em lại nghĩ tôi thành người thế nào rồi hả?"

Cố Tân Tân định thần, cô cũng chưa có nghĩ nhiều được đến vậy đâu, vậy mà anh lại có thể vẽ ra được xa đến thế rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh tức giận xoay người, đưa lưng về phía Cố Tân Tân.

Trái tim cô loạn nhịp, cảm thấy có gì đó không đúng.

Lửa giận này của Cận Ngụ ĐÌnh thật là không thể hiểu được, cô lại nghĩ thêm một lượt, đột nhiên đưa tay về phía anh, dùng sức đập một cái.

"Không phải anh bị thương rất nặng sao? Có thể dễ dàng trở mình như vậy?"

Cận Ngụ ĐÌnh cả kinh, anh đúng là bị giận đến mất trí mà quên mất.

Hiện tại anh cũng không tiện giả vờ rên đau, toàn thân cứng ngắc, "Em vừa đánh vào đâu đấy?"

"Tôi không có đánh anh, chỉ đập anh một cái thôi."

"Vậy em có biết mình vừa đập vào đâu không?"

Cố Tân Tân làm sao nhớ rõ. "Tiện tay vỗ một cái mà thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh cười lạnh, vẫn đưa lưng về phía Cố Tân Tân. "Có phải là vì em biết từ trên xuống dưới tôi chỉ có..... mông là không bị thương, nên mới chọn chỗ đó để đánh?"

Anh nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là nên dùng từ văn minh một chút.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81: Học Trộm Cách Tìm Vợ Về

Dịch: CP88

***

Cố Tân Tân nhìn chầm chầm lưng anh, "Tôi chỉ đánh vào lưng anh thôi."

"Không phải."

"Không phải thì không phải, tôi cũng chỉ vỗ anh một cái, có cần phải làm kiêu như vậy không?"

Cận Ngụ Đinh đưa lưng về phía cô, vẫn không quay lại, Cố Tân Tân sinh nghi, "Anh có thể trở mình rồi hả?"

"Từ ngày phẫu thuật đến giờ cũng được mấy ngày rồi, dù gì cũng phải tốt lên chứ. Ngày thứ ba sau khi phẫu thuật bác sĩ đã cho tôi trở mình, em cho rằng là bệnh nhân thì nhất định phải từng giây từng phút duy trì cái động tác cứng nhắc nằm trên giường kia chắc?"

"Tôi thấy anh cũng đã khá lên nhiều lắm rồi."

Cận Ngụ Đinh đặt một tay lên eo, chậm rãi nằm ngửa ra, "Tình trạng của tôi vốn không có quá đáng lo như vậy, em cũng không cần phải lo nghĩ thái quá."

"Đã vậy thì tôi đi ra ngoài đây."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, Cố Tân Tân đứng dậy đi ra cửa, vừa muốn bước ra thì thấy bên cạnh Tu Thiện Văn có một người phụ nữ khá trẻ đang ngồi.

Cô quay đầu nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, "Người phụ nữ kia là ai?"

"Em tốt nhất là đừng đi ra, để cho cô ấy và Tu Thiện Văn nói chuyện riêng một lúc."

Cố Tân Tân mờ mịt, "Vừa rồi tôi không có thấy cô ấy."

"Em qua đây."

Cố Tân Tân đứng tại chỗ không nhúc nhích, chăm chú quan sát một hồi lâu. Người phụ nữ kia vẫn đang nói gì đó với Tu Thiện Văn, giọng điệu ôn ào, thái độ nhã nhặn toát ra từ giữa hai hàng lông mày càng khiến người ta cảm nhận được một loại an tâm.

"Chỉ an ủi vài câu e là vô dụng, em vẫn là nên qua đây đi."

Cố Tân Tân nghe vậy, quay lại đứng đối diện với Cận Ngụ ĐÌnh, "Là bác sĩ tâm lý sao?"

"Ừ, người Không Thành tìm về nên em hoàn toàn có thể yên tâm."

"Lẽ nào đến cả hai người cũng cảm thấy Văn Văn có chút khác lạ?"

Cận Ngụ ĐÌnh sờ cô lại nghĩ lung tung, "Bây giờ cô bé chỉ cần có người cùng nói chuyện thôi. Đến cả người thân duy nhất cũng không còn, đừng nói là với một cô bé, là ai cũng không thể chịu được."

Cô khẽ gật đầu, từ sau khi xảy ra chuyện của Tu Tư Mân, ngày nào Tu Thiện Văn cũng chỉ ở nhà ủ rũ không chịu bước khỏi căn phòng nhỏ kia, ngày nào nhìn thấy cô bé cũng là mang theo một đôi

mắt vừa đỏ vừa sưng tấy. Cố Tân Tân muốn an ủi mấy câu, nhưng mỗi lần đó Tu Thiện Văn đều liên tục nói không sao không sao.

"Để em tự tìm ngược lại có lẽ em sẽ không thể yên tâm, tốt nhất cũng đừng để cho con bé biết đây là bác sĩ tâm lý."

Trong lòng có hơi ấm chàm chậm lan tỏa, nhưng Cố Tân Tân vẫn chuyển tầm mắt qua nơi khác.

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cong lên, nếu tiếp tục theo cái đà này thì anh cũng không phải sợ sau khi về Lục Thành Cố Tân Tân sẽ chia đường chia ngả với anh nữa rồi. Nhưng mà, cô nói trở mặt liền trở mặt, cũng không biết sau này anh phải làm gì tiếp theo đây.

Xe thuận lợi thẳng tiến về Lục Thành, Cố Tân Tân liếc mắt ra ngoài, "Lát nữa đưa anh về trước đi."

"Vì sao?"

"Đây là xe của anh."

Cận Ngụ ĐÌnh không đổi sắc, liếc cô một cái. "Em đừng có nói với tôi vì cảm thấy bầu không khí quá lúng túng nên mới qua loa tìm đại một cái chủ đề đấy nhé?"

"Tôi là muốn cho anh về sớm nghỉ ngơi sớm, dù sao nằm trên xe cũng không mấy thoải mái."

"Nếu không em về tòa nhà Tây với tôi luôn đi." Cận Ngụ ĐÌnh nhỏ giọng nói.

Cố Tân Tân nghe được, nhưng cũng chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy.

Cô ngồi ở mép giường, không khí trong không gian rộng lớn giống như đang dần bị rút đi. Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

"Cửu gia."

Cố Tân Tân vội vàng đứng dậy đi qua, mở cửa ra, ánh mắt Khổng Thành đứng bên ngoài lập tức thảng tấp chiểu vào cô. "Đến rồi."

Cố Tân Tân nhẹ gật đầu, Khổng Thành lại nói. "Đưa hai người về trước."

"Được, cảm ơn."

Khổng Thành xoay người, gọi người đi lấy vali cho Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn. Cô không lập tức đi ra ngoài mà quay đầu lại nhìn về phía Cận Ngụ Đinh. Người đàn ông cũng đang nhìn cô không chớp mắt, Cố Tân Tân mấp máy môi, muốn nói gì đó, lại như không biết phải nói gì. Cảm ơn sao? Hai chữ này hình như đã bị cô dùng đến phát ngấy, nhưng không lẽ lại không nói gì? Nếu là người khác cô đã sớm thảng thắn nói cảm ơn được rồi.

Bàn tay đặt bên người khẽ siết chặt. "Hẹn gặp lại."

"Câu này tôi nghe được rồi nhé, hi vọng sau khi xuống xe em sẽ không lại nói không gặp lại với tôi."

Cố Tân Tân cảm thấy hai chân mình như bị gắn một khối chì nặng trịch, nặng đến mức không sao nhấc lên được, "Tôi đi đây."

"Ừ."

Cố Tân Tân đi ra ngoài, thấy Tu Thiện Văn đã đứng dậy, người phụ nữ ngồi bên cạnh vẫy tay chào cô bé, thân thiết như một người chị đã quen biết từ rất lâu. Cố Tân Tân đi ra ngoài hai bước, vào lúc này nhanh chóng rời đi mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng cô vẫn không nhịn được quay lại nói với anh. "Sau khi về nhà rồi nhất định phải chú ý đến việc bổ dung dinh dưỡng và chế độ nghỉ ngơi, để lại di chứng sẽ không tốt."

"Được."

Cô bước nhanh về phía Tu Thiện Văn, bóng lưng cũng nhanh chóng ra khỏi tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh.

Hai người một trước một sau xuống xe, tài xế đã lấy vali đứng chờ sẵn một bên. Cố Tân mang theo Tu Thiện Văn về nhà, xe của Cận Ngụ ĐÌnh cũng không lưu lại, lập tức quay đầu xe rời đi.

Trên đường trở về tòa nhà Tây, Cận Ngụ ĐÌnh lo lắng dùng chiếc xe này quá mức nỗi bật khiến Tần Chi Song phát hiện ra, nên đã đổi qua xe khác.

Vừa vào đến phòng khách, Cận Ngụ ĐÌnh lại phát hiện ra Tần Chi Song vậy mà đã chờ sẵn bên trong, hiện tại có muồn trốn đi cũng không kịp nữa rồi.

Người giúp việc cũng nhìn thấy anh, hoảng hốt hỏi thăm. "Cửu gia, ngài làm sao thế này?"

Tần Chi Song vừa nghiêm đầu liền nhìn thấy vết thương trên mặt anh, bị dọa đến mức đứng cũng không vững. "Lão Cửu, con ----"

"Mẹ, không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu." Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chân tiến lên, vội vàng muốn giải thích. "Là giả, là giả thôi."

"Cái gì là giả?" Tần Chi Song kéo anh về phía mình, cẩn thận kiểm tra, lại thấy cả dưới cổ anh cũng có vết thương, bà xót xa đến mức đến cả giọng nói cũng thay đổi. "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Bị thương từ bao giờ?"

"Mẹ, mẹ nghe con nói đã. May vết thương này chỉ là giả thôi, là vẽ ra mà có đấy. Con đi rửa mặt trước."

Tần Chi Song bán tín bán nghi ngồi về ghế sô pha, Cận Ngụ Đinh cũng không ngờ được vừa về đã bị bà bắt tại trận, chỉ có thể nhanh chóng vào nhà tắm rửa sạch mặt mũi, sau đó mới dám quay lại trình diện.

Tần Chi Song lại quan sát thêm vài lần, lúc này mới tin tưởng. "Muốn chết hả, tự nhiên lại vẽ lung tung lên mặt nhiều vết thương như vậy làm gì?"

"Mẹ, cái gì cũng có lý do của nó."

"Lý do gì?" Tần Chi Song nói xong, tầm mắt chuyển sang Khổng Thành.

Khổng Thành sao dám vượt mặt nói gì, Tần Chi Song cẩn thận ngẫm nghĩ, càng nghĩ càng giận. "Tân Tân về rồi phải không?"

"Về rồi ạ."

"Vậy là con dùng khổ nhục kế lừa con bé về?"

Cận Ngụ Đinh vội vàng ngồi xuống cạnh Tần Chi Song. "Sao có thể chứ, cô ấy muốn về là việc của cô ấy, con phải về thì về thôi."

"Hai anh em con đúng là không có đứa nào làm mẹ bót lo."

"Anh hai làm sao ạ?"

Sắc mặt Tần Chi Song tái mét, thật sự không muốn phải nhắc đến Cận Hàn Thanh. "Uống rượu quá nhiều, bây giờ đang nằm trong bệnh viện."

"Không phải chứ."

"Con nghĩ mẹ thích lừa người như con chắc."

Cận Ngụ Đinh biết bây giờ mình có nói gì cũng thành sai, "Vậy tình trạng anh ấy thế nào, có nghiêm trọng không?"

"Không chết được."

"Mẹ, bây giờ anh hai đang cần người chăm sóc, vì sao mẹ không đến bệnh viện với anh ấy chứ?"

Nét mặt Tần Chi Song vẫn không có chút nào hòa hoãn xuống, "Đến thăm nó thì có tác dụng gì không? Nói cũng đủ nhiều rồi, có câu nào nó chịu nghe lọt, còn đi chà đạp thân thể của mình như vậy. Cả con nữa!"

"Con không có mà, đây chỉ là giả thôii."

Tần Chi Song khẽ thở dài, "Lão Cửu, gần đây có tin tức gì về Thương Lục không?"

Cận Ngụ Đinh dừng lại một chút rồi nói. "Không có."

"Con bé Thương Lục này, có lẽ là vì quá hận Hàn Thanh, nếu không cũng sẽ không nói một lời đã đi như vậy. Thật không biết con bé sống bên ngoài thế nào, bây giờ con bé không còn ai nương tựa, nhất định sẽ phải chịu khổ nhiều lắm."

Cận Ngụ Đinh rốt cuộc vẫn không tiện nói với bà Thương Lục không sao, không thể khiến bà yên tâm, cuối cùng chỉ có thể ngậm miệng thật chặt.

Lúc Cận Ngụ Đinh đi vào không khóa cửa, thình lình cánh cửa bị mở ra, kèm theo là một tiếng động cực lớn. Cận Ngụ Đinh quay đầu nhìn lại, thấy Cận Hàn Thanh lảo đảo tiến vào, Tần Chi Song giật mình đứng dậy. "Sao con lại qua đây?"

"Con nghe nói Lão Cửu đã về, muốn qua đây hỏi xem chú ấy có tin tức gì của Thương Lục không."

Tần Chi Song dù cảm thấy tức giận, nhưng vẫn không thể không xót xa con trai mình, liền vội vàng tiến lên kéo Cận Hàn Thanh ngồi xuống. "Mẹ vừa mới hỏi rồi, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm Cận Hàn Thanh. "Sao anh lại biến thành cái bộ dạng này thế?"

Không nhắc đến bộ râu ria như cả tuần không cạo kia, mà còn tinh thần càng ngày càng kém, bả vai vừa rộng vừa rắn chắc bây giờ giống như đến cả một bộ quần áo cũng sắp không đỡ nổi, như thể bất cứ giây phút nào cũng có thể sụp xuống. Cận Hàn Thanh lầm bẩm, "Cô ấy làm sao mà đi được? Có thể đi đâu được chứ?"

"Hai anh em các con, mẹ thật....." Tân Chi Song chỉ hận mài sắt không thành kim, hai người cũng đã lớn rồi, chung quy bà cũng không thể đánh cho một trận, "Một đứa thì cả ngày vác theo cái bộ dạng sâu nã không muốn sống, một đứa thì vẽ đầy người vết thương lừa gạt người khác....."

"Ai vẽ đầy người toàn vết thương cơ?" Cận Hàn Thanh nghiêng đầu hỏi.

Tân Chi Song chỉ về phía đứa con trai út của mình, "Còn có thể là đứa nào khác nữa, vừa rồi quay về mang theo một khuôn mặt đầy vết thương, suýt chút nữa dọa mẹ sợ chết rồi. Lần này thì hay rồi, lừa được Tân Tân về, mẹ cũng không muốn biết chi tiết bên trong còn có thêm bao nhiêu bỉ ổi, sau này xem xem từng đứa các con xử lý hậu quả thế nào."

Cận Ngụ ĐÌnh liên tục nháy mắt ra hiệu cho Tân Chi Song, bà lại xem như không thấy, một mạch phanh phui hết tất cả sự thật.

Cận Hàn Thanh nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh. "Thật hả?"

"Anh đừng nghe mẹ nói linh tinh, sao em có thể làm ra loại chuyện đó chứ?"

Vết sẹo ở xương quai xanh của Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa rửa đi, như ẩn như hiện, Cận Hàn Thanh nghiêng người về phía trước muốn vạch cổ áo của anh ra. Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng muốn chặn tay Cận Hàn Thanh lại. "Nói chuyện thì không động thủ....."

Cận Hàn Thanh kéo cổ tay anh ra, lại nhanh nhẹn vạch cổ áo, thấy được một vết sẹo vừa dài vừa dữ tợn. "Em lừa được Cố Tân Tân về rồi?"

"Hai người đừng nói linh tinh." Cận Ngụ ĐÌnh hất ngược lại tay anh ta ra.

"Anh hiểu rồi." Người đàn ông trầm ngâm nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, anh không để ý lầm ánh mắt kỳ quái của anh ta, bận rộn sửa sang lại cổ áo mình, "Anh hiểu cái gì cơ?"

Cận Hàn Thanh xoay người đi ra ngoài, Tần Chi Song không yên tâm, vội vàng đuổi theo lên vài bước. "Hàn Thanh."

"Mẹ, con không sao, mẹ yên tâm đi, con chỉ là hơi mệt nên muốn về nhà ngủ một giấc."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn theo bóng lưng của anh, cũng không biết Cận Hàn Thanh lại bị cái gì kích thích rồi.

Hai ngày sau, Cận Ngụ ĐÌnh mới biết anh ta căn bản là không bị cái gì kích thích, mà là đã được khai thông đầu óc.

Tin tức Cận Hàn Thanh gặp tai nạn xe đột nhiên bạo tạc các kênh tin tức của Lục Thành, dù Cận Hàn Thanh đã cố gắng giấu diếm nhưng càng như vậy thì tin tức lại càng truyền đi nhanh hơn, càng ngày càng không thể kiểm soát. Thậm chí còn có tin đồn Cận Hàn Thanh đang trong tình trạng thập tử nhất sinh, khó mà qua khỏi.

Không chỉ có vậy, bên ngoài bệnh viện anh ta nằm còn có không ít phóng viên canh giữ, giống như từng giây từng phút đều sẵn sàng tung tin tức mới nhất về anh ta.

Không lâu sau liền rò rỉ một tấm ảnh của Cận Hàn Thanh, cũng không biết làm thế nào họ mà chụp được, chỉ là giới săn tin thần thông quảng đại như vậy, cũng không có gì quá khó để lý giải. Trong tấm ảnh là Cận Hàn Thanh nằm trên bàn mổ, toàn thân đều có máu,

vừa liếc qua liền biết bị thương rất nặng, mi mắt khép chặt, giống như đã hoàn toàn mất đi ý thức. Bác sĩ và y tá bận rộn đi qua đi lại, bên trong phòng mổ là một mớ hỗn loạn.

Trong nhất thời tin tức Cận Hàn Thanh sống chết không rõ chiếm hơn nửa thời lượng của các kênh tin tức, vô số phóng viên cơm không ăn nước không uống, một mực bám trụ bên ngoài bệnh viện với hi vọng kiếm được một tin bài giật gân.

Chỉ cần bật tivi lên là có thể thấy được tin tức về chủ đề này, mà hiện tại Cận Ngụ Đinh đang ngồi trên ghế sô pha đối diện với màn hình lớn, lửa giận trong lòng không ngừng bùng lên, cuối cùng cầm điều khiển nện một cái thật mạnh lên ghế sô pha.

"Anh ấy lại có thể -----"

Khổng Thành đứng bên cạnh cũng đang cực kỳ đau đầu, "Hơn nữa còn làm lớn chuyện đến mức huyên náo như vậy, e là bây giờ đã làm cả cái Lục Thành loạn hết lên rồi."

"Anh ấy cho là chỉ cần làm lớn chuyện lên thì Thương Lục sẽ xem xét chút tình cảm trước đây mà đến thăm sao?"

Khổng Thành bỗng sung một câu. "Vậy nên ngài ấy làm là làm đến dứt khoát, để cho Cận phu nhân nghĩ rằng đây sẽ là lần cuối cùng."

Cận Ngụ Đinh chỉ màn hình tivi trước mặt, "Cố Tân Tân nhất định cũng sẽ xem được tin tức này. Thương thế của tôi còn chưa có hồi phục hoàn toàn đâu, anh ấy liền cứ như vậy liều mạng theo sau, không phải sẽ khiến cô ấy nghi ngờ sao?"

"Đúng là như vậy. Hai người cùng lúc gặp phải một tình huống giống nhau, có thể trùng hợp đến thế nào chứ?"

Đầu Cận Ngụ Đinh đau như búa bổ, "Lần này thật sự xong đời rồi. Anh ấy còn không thèm nói với tôi một câu, bây giờ đừng nói là

bệnh viện, có lẽ ngay cả bên ngoài Cận gia cũng đã bị vây kín, như vậy làm sao tôi có thể ra khỏi cửa chứ."

"Cứu gia, càng là như vậy ngài càng không thể ra ngoài, vẫn là nên chịu khó ở yên trong nhà 'dưỡng bệnh' thôi."

Ngực Cận Ngụ Đinh pháp phòng, cố nén lại lửa giận đang cháy bùng bùng, "Sao anh ấy không chịu nghĩ đến hậu quả chứ? Đây rõ ràng là muốn kéo tôi xuống nước!"

"Cận tiên sinh từ trước đến giờ còn làm ra ít chuyện đên rồ chắc, mà đã là ngài ấy làm ra thì cũng không ai có thể làm gì."

Cận Ngụ Đinh liếc nhìn tin tức còn đang chiếu trên tivi, đầu càng ngày càng đau. Anh vốn đã nghĩ thời gian này sẽ an phận một chút, không được đi gặp Cố Tân Tân cũng chỉ có thể cắn răng mà chịu, ít nhất cũng phải làm cho giống như đang dưỡng bệnh.

Giờ thì hay rồi, Cận Hàn Thanh chính là muôn mạng của anh.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82: Bị Bán Đứng

Dịch: CP88

***

Bên trong một khu biệt thự tư nhân tại Lục Thành.

Khu vực này dành riêng cho những căn biệt thự tư nhân được tự mua đất tự xây nhà, trung tâm có một chiếc hồ lớn, cạnh hồ nước có một căn biệt thự giản dị nhất, không có bè ngoài hoành tráng cao sang mà chỉ đơn giản là tường trắng ngôi xanh. Trước đây nơi này là của một đôi vợ chồng già, bọn họ cũng là giáo sư giảng dạy tại một trường đại học lớn nào đó, sau này vì ra nước ngoài ở với con cái mà dần lòng bán căn nhà này đi.

Trước nhà có một mảnh sân, chỉ là mảnh sân này cũng không giống với những căn biệt thự xa hoa xung quanh, hơn nữa còn được bao quanh bởi bốn bức tường cao kết hợp với một cánh cổng sắt màu đồng nặng nề, ngược lại càng làm tôn lên vẻ thần bí của nó.

Hai vợ chồng già còn để lại một góc sân làm vườn trồng rau, hiện tại nơi này đã được trồng kín hoa.

Bên cạnh vườn hoa đặt một chiếc bàn đá, còn có những dụng cụ bảo bối người chủ mới của căn nhà mang theo, một bên đặt mấy tờ giấy, đều là những bức họa thiết kế.

Trâm cài tóc Thương Lục già trên đầu cũng là do chính tay cô ấy làm, mái tóc tùy ý vẫn lại phía sau, mang hơi thở thanh tao mà dịu dàng. Thương Lục đang cực kỳ chăm chú trạm khắc món đồ trên tay.

Tất cả những sản phẩm này đều là chính tay cô ấy thiết kế và gia công. Cô ấy rất có năng khiếu vẽ tranh, lại có cả tay nghề trạm khắc, ban đầu vốn dĩ chỉ thử mở một tài khoản trên weibo rồi đăng vài tấm ảnh, chí là không ngờ đến có người sau khi thấy được ảnh cô ấy đăng lên liền nhắn tin riêng cho cô ấy, ngỏ ý muốn mua lại.

Thương Lục thử nhận hai đơn hàng, ngoài mong đợi được đối phương cực kỳ yêu thích, dần dần, người tìm đến cô ấy muốn thiết kế riêng cũng càng ngày càng đông.

Mãi đến chiều tối, Thương Lục mới rửa sạch tay, thu gọn lại đám đồ nghề rồi quay vào nhà.

Mỗi khi đến giờ này, một căn nhà lớn như vậy sẽ tự nhiên trở nên trống trải lạ thường. Buổi trưa vẫn còn cơm thừa, Thương Lục dự tính lát nữa thái chút rau rồi đập một quả trứng bắc vào rang là xong bữa tối, buổi tối đọc sách, một ngày liền cứ như vậy mà trôi qua.

Thương Lục đi vào phòng khách, thuận tay cầm điều khiển mở tivi.

Âm thanh từ tivi phát ra trong thoáng chốc tràn ra mọi ngóc nghách của căn nhà to lớn, cũng nhanh chóng xua đi cái trống trải cô quạnh của nơi này.

Cô ấy xoay người chuẩn bị quay về phòng ăn, chỉ là mới đi được vài bước lại nghe được tên của Cận Hàn Thanh. Trái tim đập lõi một nhịp, vốn đang nghĩ rằng Cận Hàn Thanh trong cơn kích động bắt đầu mở cuộc tìm kiếm quy mô lớn, muốn bằng mọi giá tìm ra cô ấy, làm thế nào cũng không nghĩ tới chui vào trong tai lại là mấy chữ tai nạn xe.

Thương Lục dừng chân, xoay người, tuy là đứng từ xa nhưng vẫn có thể thấy được khuôn mặt của Cận Hàn Thanh, hơn nữa còn cực kỳ rõ ràng.

Cô ấy khó mà tin tiến lên vài bước, đây là bản tin được phát lại, toàn bộ đều là hình ảnh chụp được lúc Cận Hàn Thanh nằm trong phòng cấp cứu. Cả người cô ấy phát lạnh, cái lạnh từ nền đá thật giống như xuyên qua một lớp dép bông truyền thẳng tới lòng bàn chân. Thương Lục theo bản năng nâng hai tay che miệng, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát ra một chữ, những bức ảnh kia dù là ai nhìn tới có lẽ đều sẽ bị dọa cho hoảng sợ.

Trên tin tức nói anh ta sống chết không rõ, đến tận bây giờ vẫn chưa có thông tin xác thực.

Thương Lục chống hai tay trên thành ghế, khó khăn tiến lên hai bước sau đó ngồi xuống.

Cô ấy chưa từng nghĩ tới Cận Hàn Thanh sẽ có một ngày gặp phải chuyện này, trong thâm tâm của Thương Lục, chỉ có anh ta mới là người đem đến tai vạ cho người khác, có bao giờ lại đổi thành bị người khác gieo vạ lại thế này đâu?

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, người đứng bên ngoài dùng sức đập tay lên cổng chứ không hề có tiếng chuông vang lên. Nơi này của Thương Lục vốn dĩ sẽ không có ai tìm đến, vậy nên Cận Ngụ Đinh cũng dứt khoát không lắp chuông cho cô. Bây giờ tiếng đập cửa đột nhiên dồn dập không khỏi khiến cô ấy hồi hộp, Thương Lục ráng gượng mình đứng dậy, bước từng bước chân nặng nề đi ra.

Người đến đây hẳn là Cận Ngụ Đinh. Không lẽ Cận Hàn Thanh đã không chịu nổi thêm nữa, anh đến để dẫn cô ấy đi gặp một lần cuối sao?

Thương Lục đi gần đến cổng, bước chân đột nhiên mạnh mẽ dừng lại. Cô ấy không muốn nhìn thấy anh, cái gì mà lần cuối chớ,

nhất định là lừa đảo mà thôi, cô ấy có ngốc mới đi tin!

Trong sân có một cột đèn điện được bật lên, Thương Lục đứng dưới ngọn đèn, trước mắt cũng dần trở nên mông lung.

Cô ấy nhẹ giọng hỏi. "Ai thế?"

"Em đây, Cố Tân Tân."

Thương Lục không chút do dự tiến lên mở cánh cổng nặng trịch, quả nhiên thấy được Cố Tân Tân đứng bên ngoài. Cố Tân Tân nhấc chân bước vào trong, thuận tay đóng cổng lại. "Thương Lục, đúng là chị ở đây rồi."

"Em về rồi hả? Về từ bao giờ thế?"

"Mới được mấy ngày."

Thương Lục quan sát chăm chú hai vành mắt của cô. "Gầy đi nhiều quá."

Cố Tân Tân đi theo Thương Lục vào trong, vừa đi vào phòng khách liền nghe được tin tức của Cận Hàn Thanh.

Thương Lục ngồi xuống ghế, ngơ ngác nhìn màn hình tivi, "Có thật không?"

"Em cũng không rõ, trên mạng đều là tin tức này, còn có người nói rất nhiều họ hàng của Cận gia đều đã đến bệnh viện..... Nhưng Cận Ngụ Đinh cũng mới xảy ra tai nạn xe, bây giờ lại đến Cận Hàn Thanh, em tự nhiên có cảm giác trong chuyện này có điểm lạ."

Thương Lục nhìn Cố Tân Tân, "Ngụ Đinh cũng gặp tai nạn xe? Xảy ra chuyện gì?"

Tầm mắt Cố Tân Tân chuyển sang màn hình tivi, "Tu Phụ Thành làm."

Thương Lục trầm mặc một lúc, cuối cùng lên tiếng. "Lúc em mới gặp chuyện ở bên kia chị đã nghĩ sẽ đi tìm em, nhưng Ngụ Đinh nói em sẽ quay về. Chị cũng không biết mấy ngày nay làm sao em trahi qua được, cũng không biết phải an ủi thế nào."

Cố Tân Tân đến cả miến cưỡng cười cười cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, "Thương Lục, chị không cần phải an ủi em. Yên tâm, em rất ổn."

Thật ra trong khoảnh khắc cô đã muốn hỏi Thương Lục muốn làm gì, dù sao có hận thế nào thì bọn họ cũng là vợ chồng, giống như khi cô biết tin Cận Ngụ Đinh nằm trong phòng cấp cứu cả trái tim như muốn quay cuồng. Ngô nhỡ đến cả lần gặp mặt cuối cùng Thương Lục cũng không có thì sẽ tiếc nuối đến thế nào chứ? Thương Lục là nhờ cô mới thành công rời khỏi Cận gia, nếu Cận Hàn Thanh thật bị oan thì xem như phần đời còn lại cô sẽ sống trong hổ thẹn mất.

"Chị..... có muốn quay về không?"

Thương Lục nghe vậy, lập tức đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, Cố Tân Tân vội vàng chặn cô ấy lại. "Hay là gọi điện hỏi Cận Ngụ Đinh trước."

"Chuyện lớn như vậy sao anh ta có thể gạt chị được chứ?"

"Trong một thời gian ngắn xảy ra liền ba vụ tai nạn xe, em cảm thấy vẫn là nên hỏi thử trước một chút đi."

Trong lòng Cố Tân Tân cũng có nghi hoặc, hai anh em họ sao lại trùng hợp xảy ra chuyện giống nhau như vậy?

Ngay sau khi Cố Tân Tân bước vào nhà Thương Lục thì Cận Ngụ Đinh bên kia cũng đã nhận được thông báo từ Khổng Thành.

Sắc mặt của anh hôm nay đã không tốt đẹp gì, sau khi nghe Khổng Thành nói xong lại càng tối tăm. Anh liền không chút nghĩ

ngợi vội vàng bấm gọi cho Thương Lục.

Cố Tân Tân đi tìm Thương Lục, có lẽ là đã bắt ngờ nghi ngờ đến anh rồi?

Đến anh còn cảm thấy không thể tin được, anh cũng không tin Cố Tân Tân lại không sinh nghi.

Chuông điện thoại bàn rất nhanh vang lên, Thương Lục hơi giật mình, nhìn về phía Cố Tân Tân, sợ hãi trong lòng không ngừng tràn ra. Cô ấy cố gắng khiến cho mình trấn định lại, cầm điện thoại đặt bên tai. "A lô."

"Thương Lục."

Cố Tân Tân ngồi xuống bên cạnh Thương Lục, có thể nghe được tiếng nói chuyện truyền đến. "Xem được tin tức rồi hả?"

"Xem rồi." Tuy là Thương Lục có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không dám thốt ra thành lời. Cận Ngụ ĐÌnh đang suy nghĩ phải tiếp tục thế nào, hai người cứ như vậy im lặng không nói gì mất một lúc. Cố Tân Tân có chút sốt ruột thúc giục cô ấy. "Chị mau hỏi đi."

Cô biết Thương Lục sợ hãi, nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, có hỏi hay không cũng không thay đổi được gì.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được giọng của Cố Tân Tân, trong lòng âm thầm hô lên một tiếng quả nhiên. Xem ra anh lại càng phải cẩn thận hơn mỗi câu mỗi chữ nói ra.

"Ngụ ĐÌnh, anh ta thế nào rồi?"

"Không sao, rất khỏe mạnh." Cận Ngụ ĐÌnh triệt để đem Cận Hán Thanh bán đi.

Cố Tân Tân và Thương Lục nhìn nhau, nét mặt căng thẳng của Thương Lục thoảng thả lỏng, "Đã thoát khỏi nguy kịch rồi sao?"

"Anh ấy vốn dĩ không có xảy ra tai nạn xe, đều là giả vờ mà thôi."

"Cái gì?" Thương Lục giật mình, "Giả vờ?"

"Lúc trước anh xảy ra tai nạn xe, sau đó anh ấy lại thấy Cố Tân Tân trở về Lục Thành, liền mặc định đó là nguyên nhân cô ấy trở về nên mới nghĩ muốn bắt chước theo. Bây giờ náo loạn đến mức cả Lục Thành đều biết, mẹ cũng bị chọc giận không nhẹ."

Thương Lục tức giận đến mức phải hít vào từng ngụm khí lớn, "Sao anh ta có thể làm ra loại chuyện đó?"

"Anh ấy thì còn chuyện gì không dám làm nữa, nếu anh ấy thật sự xảy ra chuyện thì anh đã gọi điện báo cho em ngay rồi."

Cận Ngụ Đinh cũng là bất đắc dĩ, vì để tránh bị Cố Tân Tân hoài nghi anh chỉ có thể phản bội Cận Hàn Thanh. Cố Tân Tân đang ở bên cạnh Thương Lục, Cận Ngụ Đinh tiếp tục giả bộ không biết tình hình bên đó.

"Anh còn chưa kịp khuyên can anh ấy một câu thì anh ấy đã sắp xếp xong xuôi hết cả thảy, anh sợ em tin nên mới vội gọi đến báo cho em một tiếng đây."

Thương Lục siết chặt chiếc điện thoại trong tay, "Anh ta làm cho người người đều biết được, thật sự điên rồi."

"Đúng là anh ấy điên rồi."

Cơn giận trong lòng Thương Lục vẫn còn sót lại chưa tiêu hết, cô ấy rũ mi mắt, thật sự không muốn nhắc lại chuyện của Cận Hàn Thanh một chút nào nữa, "Anh thì sao? Thương thế hồi phục đến đâu rồi?"

"Khá ổn rồi."

"Vì sao lúc trước không thấy anh nhắc đến một chữ?"

Cận Ngụ ĐÌnh giả bộ ung dung đáp. "Thêm một người biết là thêm một người lo lắng, với lại bây giờ anh đang trong thời gian dưỡng sức, không mất bao lâu sẽ trở về như trước đây thôi."

Thương Lục liếc Cố Tân Tân một cái, vừa muốn gọi cô lại, Cố Tân Tân liền xua tay một cái bỏ đi. Thương Lục hiểu được, không nói ra cô đang có mặt ở đây với anh nữa, "Anh cũng thật là, làm gì cũng phải cẩn trọng một chút chứ."

"Anh biết rồi." Cận Ngụ ĐÌnh lại nói tiếp. "Nếu bên đó thiếu cái gì hay muốn mua thêm gì đó thì cứ nói với anh, nếu trong thời gian ngắn anh không qua được thì sẽ cho Khổng Thành đưa sang."

"Được," Thương Lục đáp nhẹ, nghe thấy lời này của Cận Ngụ ĐÌnh lại có chút không yên tâm. "Anh thật sự không sao chứ?"

"May mắn nhất về được một cái mạng, xem như là không sao rồi."

Thương Lục biết tính cách của Cận Ngụ ĐÌnh, anh nói như vậy thì chính là đã qua giai đoạn nguy hiểm. "Tân Tân đã biết chưa?"

"Ừm," Cận Ngụ ĐÌnh nhàn nhạt nói, "Bác sĩ cũng đã nói với cô ấy đều ổn cả, những chuyện khác đều giấu không cho cô ấy biết, dù sao thì trước đó mới....."

Mới xảy ra tai nạn của Tu Tư Mân, ba chữ tai nạn xe có thể kiêng kỵ được thì tốt nhất là tận lực tránh đi.

Cố Tân Tân nghe lời của Cận Ngụ ĐÌnh không bỏ sót một chữ, lẽ nào anh vẫn còn vết thương nặng nào đó không nói cho cô biết?

Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy anh cũng không có nói láo, trên người tuy là không bị làm sao, nhưng bên trong lại có một trái tim thủng trăm ngàn lỗ, mà cái này anh cũng không có nói cho Cố Tân Tân.

Thương Lục ngắt trò chuyện, Cố Tân Tân nhìn cô ấy, "Người không sao là được rồi."

"Ủ." Thương Lục đặt tay phải vào lòng bàn tay trái, "Anh ta làm đến bước đường đó, có lẽ là muốn ép cho chị đi gặp anh ta một lần cuối, dù sao thì cũng từng là vợ chồng."

Cố Tân Tân ngồi cũng đã lâu, Thương Lục đứng dậy rót cho cô một cốc nước, đây cũng là lần đầu tiên Cố Tân Tân đến đây.

"Em hỏi được địa chỉ của chị từ Cận Ngụ Đinh, trên đường đến đây cũng rất cẩn thận. Thêm cả bây giờ Cận Hàn Thanh đang tập trung giả bệnh nên chắc sẽ không chú ý đến em."

Thương Lục đứng trước bàn trà, vẫn chưa ngồi xổng. "Ăn cơm tối cùng nhau luôn nhé."

"Không cần, em ăn rồi." Cố Tân Tân nhìn quanh bốn phía. "Ngày nào chị cũng phải ra ngoài mua thức ăn hả?"

"Không, có người mỗi ngày đúng giờ sẽ mang đến."

Cố Tân Tân không dám lưu lại lâu, lúc đi ra ngoài cũng cẩn thận từng li từng tí. Cô đi đến cạnh xe, không nhịn được quay lại nhìn tòa biệt thự này thêm một lần nữa.

Vừa rồi khi đi vào tuy là vội vàng nhưng vẫn có thể cảm giác được một loại không khí lạnh ngắt buồn tẻ. Đại tiểu thư được nuông chiều từ bé như Thương Lục bây giờ lại một thân một mình sống ở chỗ này, nhất định sẽ không tránh được có rất nhiều khó khăn, nhưng có lẽ chỉ cần thoát khỏi Cận Hàn Thanh thì mọi khó khăn đều biến thành hạnh phúc rồi.

Hôm nay Cố Tân Tân tự mình lái xe, dù sao càng ít người biết nơi ở của Thương Lục thì cô ấy sẽ càng an toàn. Cô khởi động xe, vừa muốn lái đi, điện thoại đặt bên cạnh chợt rung lên.

Cô nhìn hiển thị trên màn hình, là Lục Uyển Huệ gọi đến.

"A lô, mẹ ạ."

"Tân Tân, con đã xem tin tức chưa?"

"Dạ." Cố Tân Tân cho xe chậm rãi chạy đi.

"Sáng sớm nay mẹ đã thấy được rồi, chỉ là đến tận bây giờ vẫn chưa có xác thực chính thức. Tân Tân, con nói xem, Cận Hàn Thanh có vượt qua được không?"

Cố Tân Tân đã biết rõ anh ta giả vờ, liền cảm thấy cực kỳ buồn cười. "Mẹ, anh ta có vượt qua hay không là chuyện của anh ta, mẹ quan tâm đến anh ta làm cái gì?"

"Tân Tân, con dù gì cũng từng gọi người ta một tiếng anh hai, tuy là trước đây cậu ta từng làm những chuyện đó với con, nhưng trước cánh cổng sinh tử rồi mọi sự đều nên hóa nhỏ. Con nên qua đó thăm cậu ta một lần, ngộ nhỡ đây sẽ là lần cuối thì sao?"

"Mẹ, không đâu....."

"Tân Tân, hai vị nhà Cận gia đó đối với con cũng không tệ, đặc biệt còn là....." Lục Uyển Huệ nuốt mạnh hai chữ bố mẹ chồng trở lại. "Dù con không muốn đi thăm Cận Hàn Thanh thì cũng nên đi an ủi bọn họ vài câu."

Cố Tân Tân cũng khó mà nói thẳng với bà đó chỉ là giả vờ, dù sao bây giờ truyền thông nhìn chằm chằm vào như vậy, nếu muốn tiết lộ thì cũng không đến lượt phía cô làm rò rỉ thông tin ra.

"Mẹ, anh ta thật sự sẽ không sao đâu."

"Đi liếc một cái thôi cũng không được nữa hả? Nếu cậu ta thật sự không xảy ra chuyện gì thì trên tivi đã nhắc đến rồi."

Cố Tân Tân chỉ có thể đồng ý cho xong. "Rồi rồi rồi, con đi là được chứ gì?"

"Vậy bây giờ mẹ lập tức qua đó, chờ con ở cổng nhé."

"Gì ạ?" Cố Tân Tân không ngờ Lục Uyển Huệ vậy mà lại coi là thật. "Mẹ đi làm gì chứ?"

"Tuy không còn là thông gia nhưng bây giờ hắn là tâm trạng mẹ chồng trước của con không tốt đẹp gì, mẹ qua đó an ủi bà ấy mấy câu." Lục Uyển Huệ nói xong, nhanh chóng ngắt trò chuyện.

Đúng là càng ngày càng rối, Cố Tân Tân nghĩ nhanh chóng qua đó, bằng mọi giá phải chặn lại được Lục Uyển Huệ rồi nói với bà sự thật.

Xe của Cố Tân Tân hướng về phía bệnh viện nơi Cận Hàn Thanh nằm, tin tức này cũng rất nhanh truyền vào tai Cận Ngụ Đinh.

Anh lại bắt đầu lo lắng đến việc phải làm thế nào để Cố Tân Tân không gặp được Cận Hàn Thanh, vạn nhất Cận Hàn Thanh cũng giống như anh, thẳng tay quay lưng với anh, vậy không phải mọi công sức của anh đều đổ sông đổ bể sao?

Cận Ngụ Đinh nghĩ nghĩ, phải tìm cách ngăn cô lại mới được.

***

Bát Bát: Có chút việc phải ra ngoài nên đăng sớm, tối mát nhé mọi người kkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83: Cô Ấy Không Quan Tâm Tôi

Dịch: CP88

***

Chuyện này dĩ nhiên sẽ phải giao cho Khổng Thành làm, nhưng hiện tại muôn cản xe của Cố Tân Tân lại đã là chuyện cực kỳ khó khăn, mà những lý do khác cũng sợ là rất khó có thể chặn cô lại.

Chuyện này không thể chậm trễ, Khổng Thành chỉ có thể cứ gọi điện cho cô trước, còn lý do thì có thể từ từ vừa nói vừa tìm.

Cố Tân Tân rất nhanh đã ăn nghe, "A lô."

"Cửu phu nhân."

"Anh tìm nhầm người rồi."

Khổng Thành không hề giỏi làm những chuyện này, càng không thể cứ vậy mà nói Cố Tân Tân không được đến bệnh viện. "Hình như Cửu gia đang bị khó chịu chỗ nào đó."

"Anh ta làm sao?"

"Không biết là vết thương nhiễm trùng hay bị gì, mà hiện tại ngài ấy đang sốt 40 độ."

Cố Tân Tân không khỏi giảm tốc độ, "Đã đưa đến bệnh viện chưa?"

"Chưa, ngài ấy không chịu đi."

"Vì sao?"

Khổng Thành vất óc tìm lý do cho Cận Ngụ ĐÌnh, "Ngài ấy cứ nằm trên giường không chịu đi, tôi nghĩ mãi, cuối cùng đành phải gọi cho cô đến khuyên ngài ấy."

Cố Tân Tân ngẩng đầu lên, đột ngột giãm phanh xe, suýt chút nữa thì vượt đèn đỏ. Cô nhanh chóng nói một câu biết rồi, sau đó ngắt trò chuyện.

Khổng Thành đi vào phòng ngủ chính, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cửa sổ. "Cửu gia, một lát nữa cô ấy sẽ đến."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người nhìn anh ta, "Đến tòa nhà Tây?"

"Vâng, tôi nói ngài lên cơn sốt nhưng lại không chịu đến bệnh viện, muốn nhờ cô ấy đến khuyên ngài một câu."

Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt hai hàng lông mày, lại nhìn một lượt chính mình, "Bộ dạng này của tôi sao có thể đi gặp cô ấy được?"

Ngay ngày trở về anh đã lập tức chạy đi tắm rửa, những vết thương trên người sớm đã không còn, dù có muốn vẽ lại thì cũng phải mất nửa ngày, lại còn phải tìm người. Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên vài bước, "Sao cậu lại để cô ấy đến đây?"

"Là những lý do khác chắc chắn sẽ không thể cản được cô ấy đến bệnh viện, cũng chỉ có ngài cô ấy mới để tâm thôi mà."

Lời này là nói thật, cũng có thể làm ấm áp trái tim của Cận Ngụ ĐÌnh. Nhưng anh vẫn không thể để Cố Tân Tân nhìn thấy bộ dạng này được, "Như thế này đi, lát nữa cô ấy đến thì cậu cứ nói tôi đã đến bệnh viện, nói cô ấy cũng không cần phải quá lo lắng. Nếu cô ấy có tình muốn đến bệnh viện tìm tôi thì cậu ráng tìm lý do nào đó giữ chân cô ấy lại là được."

"Cửu gia, tôi thật sự không làm được đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh đi lên, vỗ nhẹ bả vai anh ta hai lần. "Không cần khiêm tốn, chuyện vừa rồi cậu làm rất tốt đó thôi. Cô ấy lo lắng cho tôi lắm hả?"

"Vâng, tôi còn nghe được bên đó truyền tới tiếng đạp phanh gấp. Tôi cũng đã nói cô ấy không cần quá nóng ruột rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh xỏ tay vào trong túi, nhìn đi, chỉ cần là trong trường hợp khẩn cấp cô liền lộ hết suy nghĩ trong lòng. Bình thường một mực muốn làm ra vẻ thờ ơ với anh mà không hề biết rằng anh đã sớm nhìn thấu cô rồi.

Anh sẽ chờ xem lát nữa cô gấp gáp chạy tới đây như thế nào.

"Cửu gia," Khổng Thành đứng bên cạnh nói. "Cô ấy muốn đi bệnh viện thì ngài cứ để cho cô ấy đi là được. Ngài chỉ cần nói một câu với Cận tiên sinh, để ngài ấy không tiết lộ chuyện của ngài là được rồi không phải sao? Việc gì phải cần tốn công sức như thế này làm gi."

"Anh ấy không được vui vẻ, hẳn cũng chỉ mong sao tôi không thể tốt hơn, với cái tính cách đó của anh ấy thì tôi có thể hi vọng được gì chứ?"

Khổng Thành trong thâm tâm hoàn toàn đồng ý, nói không chừng đến lúc đó Cận Hán Thanh còn thêm mắm dặm muối, như vậy mới là phiền phức thật sự.

Cô Tân Tân biết người đang lái xe tuyệt đối không được mắt tập trung, nếu không sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, cô không nghĩ nhiều nữa, tiến vào bệnh viện, xe vừa dừng lại liền nhìn thấy Lục Uyển Huệ đã đứng chờ sẵn.

Cố Tân Tân vội vàng bước về phía bà. "Mẹ, về thôi."

"Làm sao thế, đến cũng đã đến rồi, sao lại phải về?"

Cố Tân Tân hạ giọng, nói nhanh, "Anh ta thật sự không sao đâu, con gạt mẹ làm gì....."

Lục Uyển Huệ căn bản không nghe lọt lời cô, bắt lấy cổ tay Cố Tân Tân rồi kéo vào trong, dọc theo đường đi còn liên tục lặp đi lặp lại. "Mẹ hiểu được tâm trạng của người Cận gia, ôi, hi vọng là không xảy ra chuyện gì. Tuy lúc trước cậu ta cũng đã làm rất nhiều việc xấu, nhưng cũng không đến nỗi phải chết như thế, dù sao cũng thật quá đáng tiếc. Thật là, đáng tiếc đáng tiếc, còn trẻ như vậy."

Cố Tân Tân muốn rút tay về, nhưng hôm nay không hiểu sao Lục Uyển Huệ đặc biệt khỏe, một hơi lôi kéo Cố Tân Tân thẳng tiến.

Cận Hàn Thanh nằm trên tầng cao nhất, bên ngoài còn có người đứng canh. Cố Tân Tân và Lục Uyển Huệ bị chặn lại bên ngoài, nhưng có người nhận ra bọn họ, liền đi vào trong thông báo.

Rất nhanh đã thấy Tần Chi Song bước ra, bà thấy Cố Tân Tân và Lục Uyển Huệ thì có chút bất ngờ, Lục Uyển Huệ còn bước nhanh về phía bà rồi nắm lấy tay Tần Chi Song. "Không sao chứ? Bà vẫn ổn chứ?"

Tần Chi Song cũng không biết phải nói gì, bà dẫn Cố Tân Tân và Lục Uyển Huệ vào trong. Cận Hàn Thanh lần này thật sự là quá mức phô trương rồi, đến cả người của Cố gia cũng biết được tin tức đến.

Bà đi đến trước cửa phòng bệnh, mở cửa rồi đi vào trước, Cố Tân Tân và Lục Uyển Huệ đi sát phía sau.

Bên trong phòng bệnh rất yên tĩnh, Cố Tân Tân nhìn thấy khắp người Cận Hàn Thanh đều là vết thương lớn vết thương nhỏ. Trên tay, trên mặt, thậm chí cả cổ cũng đều có vết thương, vừa nhìn

qua liền biết là bị thương không hề nhẹ, giống như vừa mới được nhặt về từ một đống người chết.

Lục Uyển Huệ cũng bị dọa sợ, "Thương nặng như vậy sao."

Tần Chi Song lùorm người đàn ông nằm trên giường bệnh một cái. "Nó đâu có bị thương đâu....."

Ngay ở trước mặt Cố Tân Tân và Lục Uyển Huệ nên Tần Chi Song cũng không muốn nói dối, dù sao hai người cũng không tính là người ngoài. Chỉ là lời vừa mới ra khỏi miệng, đã bị Cận Hàn Thanh lên tiếng ngắt lời. "Mẹ."

"Làm sao hả?"

Lục Uyển Huệ thấy Tần Chi Song đứng đó, cũng không sốt ruột muốn tiến lên, trên mặt cũng không có một biểu cảm dư thừa nào. Xảy ra chuyện lớn như vậy, làm một người mẹ đáng lẽ ra phải thương tâm gần chết, lo lắng muốn điên lên mới phải chứ?

Cận Hàn Thanh vẫn còn ôm hoài nghi với Cố Tân Tân, anh ta tỉ mỉ giăng ra một cái bẫy lớn như vậy, cũng không thể vì sơ suất mà bị phá được.

Ngộ nhỡ đến lúc đó truyền vào tai Thương Lục, thì coi như mọi công sức của anh ta đều đổ sông đổ bể.

"Mọi người không cần lo lắng, đã rất tốt rồi." Cận Hàn Thanh yếu ớt lên tiếng.

Tần Chi Song càng nhìn càng muốn phát hỏa, Cố Tân Tân tiến lên hai bước, đứng bên cạnh giường bệnh. "Không ngờ anh lại bị thương nặng như vậy."

"Nhìn tôi biến thành cái bộ dạng này chắc cô rất vui vẻ nhỉ?"

Cố Tân Tân chăm chú quan sát những vết thương trên người Cận Hàn Thanh, luôn có cảm giác mọi thứ trùng hợp đến đáng nghi. Cô đã biết anh ta giả vờ, nhưng những vết thương quá giống thật, so với của Cận Ngụ ĐÌnh cũng không mấy khác biệt.

Cố Tân Tân nghi hoặc nhìn anh ta, nhưng vẫn không vạch trần, "Tôi sẽ không vì anh như vậy mà âm thầm vui vẻ, nhưng những vết thương này có vẻ giống với của Cận Ngụ ĐÌnh nhỉ?"

Cận Hàn Thanh híp mắt nhìn cô.

Cố Tân Tân lại tiếp tục, "Chỗ xương quai xanh này của anh ta cũng có một vết sẹo lớn như vậy."

Cận Hàn Thanh làm bộ muốn nhúc nhích, nhưng vì động tới vết thương mà phải hít một ngụm khí lạnh, "Chẳng lẽ lại có người lấy chuyện này ra đùa giỡn?"

Cố Tân Tân giấu đi nụ cười lạnh, sao anh ta lại có thể thốt ra lời lẽ khé thế đến như vậy chứ? May mà Thương Lục không có đến.

"Tôi không có nói anh mà, biết đâu là tôi đang Cận Ngụ ĐÌnh thì sao."

Xem ra cô đã nghi ngờ sang cả Cận Ngụ ĐÌnh rồi.

Cận Hàn Thanh hiện tại không thể ngồi dậy, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt của Cố Tân Tân, "Xem ra chú ấy đúng là đắc tội không nhỏ với cô nên dù vì cô mà gặp tai nạn gần chết cũng không thoát được bị cô nghi ngờ. Nếu như cô cảm thấy nghĩ như vậy có thể giảm đi áy náy trong lòng thì cô cứ nghĩ như vậy đi, chỉ cần lương tâm của cô có thể vượt qua thì có gì là không thể chứ."

"Hàn Thanh!" Tần Chi Song nghe vậy, quát một tiếng, "Nói chuyện kiểu gì vậy hả?"

Cận Hàn Thanh vung tay lên, "Con mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

Lục Uyển Huệ đi nhanh đến bên cạnh Cố Tân Tân, kéo cô đi ra ngoài, sắc mặt của Cố Tân Tân cũng rất khó coi.

Cửa phòng bệnh bị Tần Chi Song dùng sức đóng lại, Cận Hàn Thanh rốt cuộc cũng được tự do xoay người, cầm điện thoại đặt trên tủ đầu giường gửi tin nhắn cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Anh ta báo cho anh biết Cố Tân Tân đã đến bệnh viện rồi, còn nghi ngờ anh nữa, nhưng anh ta rất nghĩ khí, đã không nói lộ một câu nào. Cuối cùng Cận Hàn Thanh còn không quên bỏ sung thêm một câu. "Anh đối tốt với chú như vậy, sau này lừa được người về rồi nhớ là đừng có quên đấy, chuyện tìm Thương Lục cũng bỏ tâm sức thêm một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, sau đó nói với Khổng Thành đứng bên cạnh. "Nếu vậy thì nói ra tôi lại có lỗi với anh ấy à. Dù sao người cũng là bị tôi giấu đi, lại còn trước mặt Thương Lục bán đứng anh ấy. Thật không ngờ anh ấy lại giúp tôi giấu diếm."

"Có lẽ là lương tâm của Cận tiên sinh đột nhiên thức tỉnh chẳng."

Cận Ngụ ĐÌnh thả điện thoại vào trong túi. "Cô ấy không nói sẽ qua đây hả?"

"Cũng không biết được, có thể là sau khi rời khỏi bệnh viện sẽ lập tức chạy qua đây đấy ạ."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cười, "Trước tiên thử cô ấy một chút, đừng nói tôi đã đến bệnh viện mà cứ để cô ấy vào nhà đã. Nói với cô ấy tình hình của tôi đang cực kỳ nghiêm trọng. Tôi lại muốn nhìn thử xem cô ấy sẽ nóng ruột đến mức nào."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh cho Khổng Thành xuống dưới lầu chờ, khoảng cách từ bệnh viện đến nơi này không xa, nên hẳn là Cố Tân Tân rất

nhanh sẽ đến thôi.

Cố Tân Tân đưa Lục Uyển Huệ về, sau đó giống như đã hoàn toàn ném Cận Ngụ Đinh về sau ót, trực tiếp lái xe về nhà.

Cô vốn là muốn đi xem thử Cận Ngụ Đinh, nhưng nghĩ lại, Cận gia hiện tại đang bị đặt ngay trên đầu sóng ngọn gió, cô chạy tới đó khác gì tự rước phiền phức vào người? Bên ngoài Cận gia khảng định có rất nhiều phóng viên đang canh giữ, cô dại dột xuất hiện nhất định sẽ biến thành miếng mồi béo bở cho bọn họ thêu dệt tin giật gân.

Về đến nhà, Cố Tân Tân thay dép lê đi vào trong, đến trước án đài, cô theo thói quen thắp cho Tu Tư Mân một nén nhang.

Cố Tân Tân cầm khung ảnh, dùng tay nhẹ nhàng lau lớp bụi bám trên đó, chua xót cùng khó chịu vẫn luôn day dứt mãi trong lòng chưa hề nguôi đi. Một lúc sau, Cố Tân Tân đặt lại tấm ảnh về chỗ cũ rồi xoay người đi lên lầu.

Cận Ngụ Đinh sốt đã có Khổng Thành ở bên cạnh lo, đây còn là Lục Thành, anh nhất định sẽ không sao.

Cận Ngụ Đinh chờ ở nhà, chờ đến héo hon nhưng vẫn không thấy Cố Tân Tân xuất hiện.

Anh không khỏi cảm thấy kỳ quái, chỉ có một đoạn đường ngắn đó thôi mà mất nhiều thời gian của cô đến vậy sao?

Khổng Thành ở dưới lầu xem tivi chờ đợi, lúc suýt ngủ thiếp đi thì chuông điện thoại vang lên.

Người kia đi theo Cố Tân Tân về thẳng đến nhà cô, sau khi xác định cô không có ý định quay ra mới gọi điện thông báo cho Khổng Thành.

Khổng Thành lè mè đi lên lầu, đến trước cửa phòng ngủ chính, lại lè mè gõ cửa.

"Vào đi."

Khổng Thành đi vào trong, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên ghế sô pha, anh ngẩng đầu nhìn anh ta. "Đến rồi hả?"

"Cửu gia, cô ấy về nhà rồi."

"Cậu nói tôi đã đến bệnh viện?"

"Không phải," Khổng Thành dứt khoát nói một lèo. "Sau khi ra khỏi bệnh viện cô ấy liền trực tiếp về nhà luôn."

Nét mặt Cận Ngụ ĐÌnh lập tức thay đổi, "Về nhà?"

"Vâng."

"Không phải cậu đã nói với cô ấy....."

"Vâng, những gì cần nói đều nói cả rồi." Khổng Thành đã nói nghiêm trọng đến như vậy, chính anh ta cũng không ngờ Cố Tân Tân lại không đến.

"Vậy là sao?"

"Có thể....." Có thể là cảm thấy đây cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, dù sao so với tai nạn xe thì phát sốt một chút thôi tính là gì chứ.

"Cô ấy không hề để tôi vào trong lòng dù chỉ là một chút."

Khổng Thành liếc Cận Ngụ ĐÌnh một cái, "Nếu cô ấy không để ngài vào trong lòng thì đã không theo ngài về Lục Thành rồi. Mấy ngày sau khi Tu Tư Mân ra đi, cô ấy nhìn ai cũng giống như muốn ăn sống người đó luôn vậy, tôi còn lo là cô ấy sẽ nghĩ không thông, muốn một thân một mình lấy trứng chơi đá. Nếu cô ấy đã theo ngài

trở về thì chứng tỏ đó là chuyện tốt, cũng đã làm sáng tỏ rất nhiều chuyện."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, trong lòng mới dịu đi đôi chút.

Khổng Thành chuẩn bị ra ngoài, Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên mở miệng gọi anh ta lại, "Đi, đi ra ngoài ăn gì đó."

Khổng Thành giật mình nhìn anh, "Ngay bây giờ ạ?"

"Không phải hôm nay lẽ nào là mai?"

"Cửu gia, bên ngoài có rất nhiều người đó, ngộ nhỡ bị phóng viên chụp lại được....."

"Nghĩ cách dù bọn họ đi là được rồi, bây giờ bọn họ cũng chỉ có hứng thú với tin tức của anh hai," Cận Ngụ ĐÌnh chống tay lên eo, trong lòng vẫn có chút không thoải mái. "Cô ấy dù có trở về thì tôi cũng sẽ chẳng thể chạm mặt cô ấy ở bên ngoài được. Ngay cả tôi sinh bệnh mà cô ấy còn không để ý, sao phải sợ chút phần trăm nhỏ xíu chạm phải mặt cô ấy nữa chứ?"

Khổng Thành vẫn cảm thấy không yên tâm. "Ngộ nhỡ đụng phải người quen ở đó, rồi người đó lại quen biết với cô ấy thì phải làm sao?"

"Cậu không biết tìm chỗ nào kín đáo một chút hả? Mấy nơi không tiếp khách lạ ấy, đến chuyện này mà còn cần tôi phải dạy?"

Khổng Thành nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là làm theo.

Cận Ngụ ĐÌnh ra ngoài được một chuyến cũng không hề dễ dàng gì, cũng là vì thời điểm này có chút nhạy cảm, Khổng Thành không thể qua loa đại khái cho được.

Cố Tân Tân gấp phải chuyện lớn như vậy nhưng không thông báo cho bạn bè, chỉ có riêng Lý Dĩnh Thư quan hệ thân thiết, sau hai

lần tìm Lục Uyển Huệ thì gần như là biết được tất cả thôi.

Cố Tân Tân vừa lén lầu vào tới phòng mình thì nhận được điện thoại của Lý Dĩnh Thư.

"A lô, Tân Tân, đến ăn cơm đi."

Cố Tân Tân đặt lưng xuống chiếc giường lớn, mệt mỏi không chịu được, "Tớ ăn rồi."

"Không phải muôn mời cậu ăn không thôi đâu, mà tớ còn muốn gặp cậu một chút. Tớ biết một nhà hàng cực kỳ nổi tiếng, nếu không hẹn trước sẽ không tiếp đón, tớ phải nhờ người bạn mới đặt được chỗ đấy, cậu mau đến đây đi."

***

Bát Bát: Nghe nói hôm nay Triệu Lệ Dĩnh đã chính thức xác nhận tin kết hôn, cô ấy là thần tượng số 1 của cô bé trợ lý ta cưng nên ta nghĩ mình cũng nên chúc mừng Dĩnh Hỏa Trùng 1 câu kkk.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84: Bại Lộ

Bát Bát: Trả phúc lợi 25k votes wattpad nè!

#Mọi_người_cứ_việc_vote #việc_trả_phúc_lợi_đã_có_ta_lo_kkk

***

Chương 84: Bại lộ

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân một chút cũng không muôn động. "Hôm khác đi, Dĩnh Thư, mình mệt lắm."

"Tân Tân, cứ để dây thần kinh liên tục kéo căng như vậy không được đâu. Mình biết tâm trạng cậu không tốt, nhưng từ sau khi chuyện đó xảy ra ngay cả mặt cậu mình cũng chưa được nhìn một lần, mình cũng rất lo lắng."

Cô Tân Tân miễn cưỡng cong khோe miệng, "Cậu yên tâm đi, còn phải sợ mình không chống đỡ nổi được hả?"

"Cậu rốt cuộc có coi mình là bạn không thế?"

"Tự nhiên lại nói linh tinh gì vậy?"

"Mình chỉ muốn gặp cậu một chút thôi mà. Tâm trạng cậu xấu tệ, nhưng mình cũng không có tốt hơn."

Cố Tân Tân suy nghĩ một chút, cuối cùng đành đồng ý. "Vậy cũng được. Nhưng đừng chọn nơi xa quá, Văn Văn ở nhà một mình nên mình muốn về sớm."

"Biết rồi biết rồi mà, mình gửi địa chỉ cho cậu."

"Ừ." Cố Tân Tân đáp, ngắt trò chuyện.

Trước khi đi, Cố Tân Tân nhẹ nhàng đi đến trước phòng Tu Thiện Văn, cô khẽ đẩy cửa đi vào trong. Căn phòng tối om, có lẽ là cô bé đã ngủ rồi.

Cố Tân Tân cẩn thận khép cửa lại, sau đó mới xoay người rời đi.

Bệnh viện.

Tin tức của Cận Hàn Thanh đã được tung ra một ngày rồi, anh ta cũng không tin Thương Lực không xem được. Mỗi lần cửa phòng bệnh bị đẩy ra, hi vọng trong lòng lại thêm một lần được nhóm lên, nhưng cuối cùng ngoài thất vọng cũng chỉ có thất vọng.

Cận Hàn Thanh nhìn điện thoại, cũng không có cuộc gọi nhỡ. Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, anh ta vội vàng nhét điện thoại vào trong chăn. Cửa mở ra, đôi mắt anh ta mang theo tia sáng nhìn sang, nhưng lại chỉ thấy Cận Duệ Ngôn và Đoàn Cảnh Nghiêu một trước một sau đi vào.

Đoàn Cảnh Nghiêu đóng cửa lại, Cận Duệ Ngôn đập giày cao gót bước đến, vừa đến trước giường liền ném chiếc áo khoác lên mặt Cận Hàn Thanh. Người đàn ông kéo chiếc áo khoác xuống một chút, lộ ra đôi mắt.

Cận Duệ Ngôn duỗi ngón tay chỉ thẳng mặt anh ta mà nói. "Mặt mũi của chị đều bị cậu ném đi hết!"

Cận Hàn Thanh hơi chột dạ, nhưng vẫn cứng họng nói. "Chỉ xảy ra tai nạn xe thì sao có thể làm mất thể diện của chị được chứ, đây

là chuyện bất ngờ, muốn tránh cũng không thoát."

"Cậu có thật là bị đâm phải? Bị đâm vào đâu hả?" Cận Duệ Ngôn nói xong, đưa tay giật chiếc chăn trên người Cận Hàn Thanh ra, Đoàn Cảnh Nghiêu đứng bên cạnh muốn giữ lại tay cô ấy cũng không còn kịp. Sắc mặt người đàn ông đứng bên cạnh trong phút chốc tái mét, chăn của người đàn ông khác mà cô ấy muốn giật liền giật, cô ấy không nghĩ đến Cận Hàn Thanh có thể không mặc gì hoặc là chỉ mặc một chiếc quần nhỏ không hả?

Cận Duệ Ngôn nhìn vết thương trên cánh tay Cận Hàn Thanh, chọc mạnh, "Đau không?"

"Chị, em mới phẫu thuật xong đó....."

"Còn muốn gạt chị nữa phải không?"

Cận Hàn Thanh thấy vậy, dứt khoát ngồi dậy. "Người khác cũng đâu có biết được, bọn họ đều tin em thật sự gặp tai nạn mà."

"Cậu đúng là có bản lĩnh quá rồi nhỉ? Chị thấy cậu khỏi cần giả bộ xảy ra tai nạn xe đi, cứ dứt khoát giả chết cho rồi. Bởi chưa biết chừng Thương Lục thấy được cậu thê thảm như vậy còn vui vẻ cười to ấy chứ, nếu cậu tổ chức cái lễ tang, biết đâu cô ấy còn nể chút tình nghĩ vợ chồng trước đây mà đến tiễn đưa cậu."

Sắc mặt Cận Hàn Thanh kém đến cực điểm, nhưng người nói ra lời này không ai khác chính là chị cả của anh ta, anh ta cũng chẳng thể làm gì. Cận Hàn Thanh buồn bực ném chiếc áo khoác trong tay sang một bên.

"Em cũng không tin cô ấy sẽ không đến."

"Có muốn đánh cược với chị không?"

Cận Hàn Thanh cắn chặt răng, từ nhỏ đến lớn chỉ cần là đánh cược thì anh ta đều sẽ không thể thắng được Cận Duệ Ngôn. Cận

Hàn Thanh chuyển tầm mắt đi. "Lão Cửu chỉ dùng một chiêu này đã lừa được Cố Tân Tân về Lục Thành. Với tình cảm của em và Thương Lục, cô ấy sao có thể ngó lơ em được chứ?"

"Chỉ sợ cậu đã quá đề cao bản thân rồi."

Trái tim Cận Hàn Thanh nhói đau, "Chị!"

"Chuyện cậu xảy ra tai nạn xe ai ai cũng biết cả rồi, nhưng đến tận bây giờ Thương Lục vẫn không xuất hiện chỉ có một lý do duy nhất là vì không muốn gặp cậu. Vậy nên dù cậu có tiếp tục giả vờ cũng vô dụng thôi."

Cận Hàn Thanh ngược đầu, liếc Đoàn Cảnh Nghiêu một cái, âm thầm mắng anh ta sao không mau kéo cô ấy ra khỏi đây đi? Anh ta cũng đâu có xảy ra chuyện thật đâu, bọn họ còn đến thăm làm cái gì. Thật sự là dù không có bệnh cũng sắp bị Cận Duệ Ngôn chọc cho tức ra bệnh luôn rồi.

"Chị, chị không cần phải quan tâm em, cứ để mặc em là được."

"Cậu muốn tự mình xử lý thì chị cũng không nói, nhưng cậu khiến mẹ cũng lo lắng theo, còn phải vì cậu mà ứng phó với từng trưởng bối trong nhà. Cậu đúng là thèm ăn đánh!"

Đoàn Cảnh Nghiêu cầm áo khoác của Cận Duệ Ngôn lên, vắt trên tay mình, "Để cậu ta ở đây tự xử đi, em vắt vả cả một ngày rồi còn chưa đủ mệt hả? Đi thôi."

"Đúng đúng, chị mau về với anh rể đi." Cận Hàn Thanh cầu còn không được.

"Cậu có tin bây giờ chị bước ra khỏi đây liền lập tức làm sáng tỏ với người bên ngoài chuyện của cậu không? Chị sẽ nói cậu vốn dĩ chẳng xảy ra chuyện gì cả, tất cả chỉ là một màn kịch thôi."

"Chị!" Cận Hàn Thanh thật sự không thể phải làm gì Cận Duệ Ngôn. "Em sẽ chỉ tùy hứng một lần này thôi mà."

"Mà khoan, cậu vừa mới nói cái gì? Tiểu Cửu cũng dùng chiêu này?"

"Đúng đúng đúng," Cận Hàn Thanh không chút do dự nói. "Em chỉ học theo chú ấy thôi, những điểm cốt lõi đều là chú ấy nghĩ ra."

Chuyện này Tân Chi Song không nói cho Cận Duệ Ngôn biết, mấy ngày nay cô ấy cũng không về Cận gia nên không gặp Cận Ngụ Đinh. "Nhưng tên nhóc đó không làm loạn như cậu, ôn ào cho cả thành đều biết."

"Lúc chú ấy làm chuyện đó cũng không có ở Lục Thành mà. Với cả Cố Tân Tân cũng không phải là mất tích, tình huống rõ ràng là khác nhau."

"Còn cãi." Đoàn Cảnh Nghiêu đứng bên cạnh nói. "Chị cậu nói một câu cậu liền đốp lại một câu, tôi thấy cậu đúng là càng ngày càng có bản lĩnh."

Nếu là bình thường thì nhất định Cận Hàn Thanh sẽ không phục Đoàn Cảnh Nghiêu, nhưng bây giờ đang có Cận Duệ Ngôn ở đây, anh ta cũng không thể cãi lại.

Rời khỏi bệnh viện, nét mặt của Cận Duệ Ngôn vẫn rất căng, hai người đi thẳng về phía tầng hầm để xe.

Cận Duệ Ngôn vừa đi được vài bước liền có tiếng bước chân dồn dập truyền vào trong tai, con đường trước mặt trong giây lát bị chặn lại. Đám phóng viên vây quanh hai người họ, hàng loạt micro và máy ảnh đưa đến trước mặt Cận Duệ Ngôn. "Cận thị trưởng, xin hỏi tình hình hiện tại của Cận tiên sinh thế nào rồi? Có qua khỏi hay không? Sao lại để xảy ra tai nạn xe nghiêm trọng như vậy?"

Đoàn Cảnh Nghiêu đầy đám đồ vật có thể gây thương tích đó ra, một tay ôm chặt bả vai Cận Duệ Ngôn rồi đi nhanh về phía trước. Những phóng viên kia đuổi theo bọn họ, mãi đến bên cạnh trước xe vẫn không có ý định từ bỏ.

Đoàn Cảnh Nghiêu mở cửa xe, chặn lại đám người cho Cận Duệ Ngôn ngồi vào trước. Tài xế khởi động xe, Đoàn Cảnh Nghiêu ngồi xuống bên cạnh Cận Duệ Ngôn, vừa muốn đóng cửa lại thì có người lôi kéo từ bên ngoài. Anh ta quay đầu sang ném cho anh ta một cái nhìn sắc lẹm, sau đó dùng sức đóng mạnh cửa xe.

"Lái đi."

Tài xế chầm chậm cho xe tăng tốc, phía trước còn có vài người đứng chắn, Cận Duệ Ngôn hơi nghiêng người về sau. "Đúng thật là, không một ai làm tôi bớt lo."

"Người có thể khiến em bớt lo vẫn có đây, nhưng em lại không thấy thôi." Đoàn Cảnh Nghiêu đầy nhẹ cánh tay cô ấy. "Ví như tôi này."

Cận Duệ Ngôn không thèm liếc anh ta lấy một cái. "Tôi không có tâm trạng đùa giỡn với anh."

"Em trai em có thể làm thì cũng có khả năng tự thu dọn hậu quả. Em cứ mặc kệ đi, nhắm một mắt mở một mắt, để cho cậu ta tự xử."

Cận Duệ Ngôn không nói nữa, hàng lông mi hơi rũ xuống, chợt nhìn thấy trên mu bàn tay của Đoàn Cảnh Nghiêu có một vết xước dài.

"Tay anh làm sao thế?"

Người đàn ông lúc này mới chú ý thấy, anh ta vuốt nhẹ mu bàn tay, "Chắc là vừa rồi không cẩn thận bị thứ gì đó cà vào."

"Chuyện của Hàn Thanh tạm thời giúp nó giữ bí mật vậy. Chuyện đã đến nước này, muốn buộc nó dừng lại giữa chừng chắc chắn sẽ không cam tâm."

"Em chỉ quan tâm chuyện của người khác, cũng không hỏi thăm một chút tay tôi có làm sao không."

Cận Duệ Ngôn kỳ quái liếc anh ta một cái, "Cũng không có quá nghiêm trọng, chỉ xước nhẹ một cái thôi mà?"

"Biết đâu sẽ bị nhiễm trùng đấy."

"Tôi thấy từng người các người đều đi học theo tiếu Cửu, nhưng nói luôn là trò này không có tác dụng với tôi đâu."

Đoàn Cảnh Nghiêu xì một cái. "Tôi cũng không thèm làm cái chuyện đó."

Cận Duệ Ngôn biết tính tình anh ta, dứt khoát không tiếp lời anh ta nữa, triệt để lờ Đoàn Cảnh Nghiêu đi.

Cố Tân Tân lái xe đến chỗ hẹn với Lý Dĩnh Thư, Lý Dĩnh Thư vì sợ cô không tìm được nên đặc biệt đứng chờ cô ngoài cửa.

Buổi tối ở Lục Thành rất lạnh, Lý Dĩnh Thư vừa nhìn thấy cô liền nâng cao tay vẫy loạn xạ.

"Bên này."

Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước, "Sao không chờ trong phòng?"

"Sợ cậu không tìm được." Lý Dĩnh Thư ôm cánh tay Cố Tân Tân. "Tân Tân, sao cậu lại gầy thế này?"

"Có hả?"

"Cậu nhìn cái bộ dạng của mình một chút đi."

Hai người vừa nói vừa đi vào trong.

Cận Ngụ Đinh và Khổng Thành ngồi trong phòng bao, anh gọi một bàn thức ăn, ngay sau khi món đầu tiên mang lên anh đã bắt đầu cầm đũa rồi.

Khổng Thành khoanh chân ngồi trên chiếc đệm, liếc nhìn Cận Ngụ Đinh, đúng là hiếm khi nhìn thấy bộ dạng này của anh. "Cửu gia, ngài đợi vậy cơ à?"

"Không có, chỉ là cảm thấy món này mùi vị không tệ."

"Còn có món chính chưa mang lên, ngài cứ từ từ thôi."

Lý Dĩnh Thư dẫn Cố Tân Tân đi vào phòng bao đã đặt trước, bọn họ đi trên một đoạn hành lang dài dằng dặc. Trước cửa mỗi căn phòng nhỏ đều đặt giá để giày, Cố Tân Tân đi lên vài bước, thấy được một đôi giày, bước chân không khỏi chậm lại.

Lý Dĩnh Thư nhìn cô. "Làm sao thế?"

"Đôi giày này có chút quen mắt."

"Giày nào mà chẳng như giày nào? Hơn nữa còn là giày nam."

Cố Tân Tân không đáp, trầm ngâm nhìn đôi giày, cuối cùng khẽ lắc đầu, "Cửu gia đặc biệt chú trọng ăn mặc, anh ta và người khác không có giống nhau."

"Ý cậu là Cận Ngụ Đinh cũng ở đây? Mà cũng đúng thôi, nơi này nếu là anh ta thì sẽ dễ dàng đặt được phòng hơn chúng ta nhiều."

"Quan trọng là đáng ra anh ta không thể ở đây."

"Hả?"

So với đứng chỗ này nghĩ lung tung, chi bằng đi thẳng vào kiểm tra. Cố Tân Tân nói xong, đưa tay ra. Lý Dĩnh Thư muốn ngăn cô lại,

hạ giọng nói. "Tân Tân, cậu cứ như vậy đi vào hình như không tiện cho lắm? Người bên trong là ai chúng ta còn không chắc chắn."

Cố Tân Tân đẩy tay cô ấy ra, khẽ dùng sức vặn tay nắm cửa.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi quay lưng về phía cửa, tối nay anh không định uống rượu nên Khổng Thành gọi đều là những món nổi tiếng của nơi này. Người đàn ông cầm bát lên, một tay khác đang gấp thức ăn trong đĩa. Một thời gian không ra ngoài ăn, vào miệng phần lớn còn đều là cháo loãng, tự nhiên khẩu vị sẽ tốt hơn rất nhiều.

Cố Tân Tân xác định mình không hề nhìn nhầm, quả nhiên là anh.

Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành nghe được tiếng mở cửa, đồng loạt ngẩng đầu. Anh vừa liếc thấy Cố Tân Tân đứng ngoài cửa, phản ứng đầu tiên là ném đôi đũa trong tay đi, bát cũng bị anh ném về bàn.

Khổng Thành giật mình, hận không thể chắn trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. Nhưng đều chậm cả rồi.

Lý Dĩnh Thư không rõ tình hình, lên tiếng. "Đúng là anh ta luôn này."

Cận Ngụ ĐÌnh có chút chật vật, lúng túng ngồi đó, anh ngàn vạn lần không ngờ được sẽ lại đụng trúng Cố Tân Tân ở đây.

Bầu không khí dần đông cứng, Cố Tân Tân cố gắng lấy lại tinh thần, mặc không đổi sắc chào hỏi với Cận Ngụ ĐÌnh. "Cửu gia cũng ở đây à. Vết thương trên người đã khỏi cả rồi sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh không biết phải trả lời làm sao, anh đứng dậy, đi lên vài bước. Cố Tân Tân chăm chú quan sát khuôn mặt của người đàn ông, "Xem ra là đã rất tốt rồi."

Không nói đến những vết thương nghiêm trọng nhất trên người anh, dù là vết thương trên mặt, hay là những chỗ có máu đọng cũng đã không cánh mà bay cả rồi. Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước mặt Cố Tân Tân, tầm mắt cô rơi xuống cổ áo sơ mi mở ra của anh. "Anh không nằm ở nhà mà đến đây làm gì?"

"Tân Tân, tôi thấy tốt lắm rồi. Hôm nay có một cuộc hẹn quan trọng với khách hàng."

"Anh cảm thấy gạt tôi rất thú vị phải không?"

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh triệt để chìm xuống. "Không có."

"Anh không hề gặp tai nạn xe phải không? Trên người cũng không có một vết thương nào, đúng không?"

Cận Ngụ ĐÌnh cắn chặt răng không nói, Cố Tân Tân hít một hơi thật sâu, "Kỳ thực anh không cần như vậy. Hắn là anh cũng không thoải mái gì, làm bệnh nhân không dễ dàng."

Nói xong lời này, Cố Tân Tân quay gót đi ra ngoài, Cận Ngụ ĐÌnh không chút nghĩ ngợi đuổi lên. "Tôi chỉ là vì muốn nhanh chóng đưa em về thôi. Tôi không nghĩ ra được cách nào khác, Tân Tân, gạt em là tôi không đúng....."

"Được rồi." Cố Tân Tân dừng chân, nhưng không quay đầu lại. "Tôi không trách anh, anh quay lại đi."

"Tôi biết em đang trách tôi," Cận Ngụ ĐÌnh đi đến bên cạnh Cố Tân Tân, kéo cánh tay cô. "Em nghe tôi nói trước đã."

Cô nhắm mắt, tầm nhìn chuyển đến xương quai xanh của Cận Ngụ ĐÌnh, "Vết thương chỗ đó cũng là giả phải không? Có phải tất cả những vết thương trên người anh đều là giả?"

Cận Ngụ ĐÌnh bị nghẹn họng không trả lời được, chỉ là sức mạnh trên tay càng lúc càng lớn hơn. Nỗi sợ hãi không tên trong lòng

không ngừng lan ra, Cố Tân Tân không lớn tiếng chất vấn hay mắng mỏ anh, nhưng nhất định cô đang rất tức giận.

"Anh biết rõ Tu Tư Mân rời khỏi thế gian này như thế nào, nhưng anh lại vẫn dùng tai nạn xe để lừa tôi. Anh có biết mình đang không ngừng xát muối lên vết thương của tôi không? Mỗi lần nhìn thấy một thân toàn vết thương của anh tôi sẽ lại nhớ đến bộ dạng nằm trên bàn mổ ngày hôm đó của anh ấy, cả những vết thương dữ tợn trên người mà anh ấy nhất quyết không muốn cho tôi xem nữa. Nhưng anh thì sao? Anh lấy một thân đầy vết thương đó đi gạt tôi!" Cố Tân Tân muốn rút tay ra, Cận Ngụ Đinh thấy vậy, càng nắm chặt hơn.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85: Nhất Quyết Không Cho Đi

Dịch: CP88

***

"Tôi không nghĩ được cách nào khác. Tôi chỉ biết nếu như còn để em ở lại nữa thì em sẽ thật sự xảy ra chuyện mất."

"Anh lúc nào cũng có lý cả." Cánh tay Cố Tân Tân bị anh giữ chặt mơ hồ cảm thấy đau, Lý Dĩnh Thư đứng bên cạnh cũng coi như đã hiểu ra đôi chút, nhưng cô ấy và Khổng Thành cùng ăn ý không ai nói xen vào.

Cận Ngụ ĐÌnh không nghĩ sẽ cứ như vậy thả cho cô đi, dùng sức kéo Cố Tân Tân vào trong phòng, nhưng hai chân Cố Tân Tân lại như chôn chặt dưới đất không nhúc nhích. "Anh muốn làm gì?"

"Em đến ăn cơm phải không? Thức ăn phòng tôi đã mang lên đủ cả rồi, em vào ăn cùng luôn đi."

Cố Tân Tân dùng sức cạy mở ngón tay của Cận Ngụ ĐÌnh.
"Không cần, tôi còn có bạn đi cùng nữa."

"Để cô ấy vào cùng luôn."

Lý Dĩnh Thư vội vàng xua tay. "Không cần, không cần."

"Cửu gia vẫn không nghe ra được ý tôi sao? Một bữa cơm quan trọng không phải là ăn cái gì mà là ăn cùng ai. Hiện tại tôi không

muốn nhìn thấy anh, so với mắt thấy tâm phiền thì chi bằng không gặp."

Ngón tay Cận Ngụ Đinh vẫn siết chặt không buông. "Là tôi đã làm sai, tôi nói xin lỗi với em, nhưng em lại không chấp nhận."

Trên mặt người đàn ông tràn ngập lo lắng, lời nói cũng bắt đầu trở nên lộn xộn. Tất cả sự chú ý đều đặt trên Cố Tân Tân, giống như anh chỉ còn một lo lắng duy nhất là nếu anh thả lỏng một chút thôi Cố Tân Tân sẽ lập tức chạy mất. Lý Dĩnh Thư đứng bên cạnh đều nhìn vào mắt, dưới góc nhìn của cô ấy thì bộ dạng này của Cận Ngụ Đinh đã được xem như khép nép lắm rồi. Trong mắt anh đều là Cố Tân Tân, cũng không đi quan tâm người khác nhìn anh thành bộ dạng gì.

"Tôi chấp nhận rồi, người cũng quay về rồi, anh còn muốn thế nào nữa?"

"Rõ ràng em đang tức giận."

Cố Tân Tân khẽ thở dài, "Cận Ngụ Đinh, rốt cuộc là anh muốn thế nào đây? Tôi đã nói bỏ đi rồi, như vậy cũng không được sao?"

"Nếu em thật sự không tức giận thì đã không nói không muốn cho tôi thời gian cùng ăn tối."

Lý Dĩnh Thư và Khổng Thành nhìn nhau, Khổng Thành nháy mắt ra hiệu cho cô ấy mở lời khuyên Cố Tân Tân một câu. Lý Dĩnh Thư bất đắc dĩ bước lên. "Tân Tân, ăn ở đây cũng được."

Cố Tân Tân rũ mi mắt. "Không muốn."

"Tôi với em cũng đã mấy ngày không gặp rồi, ăn một bữa cơm cũng không được sao?" Cận Ngụ Đinh tiếp tục nói.

Cố Tân Tân giật mạnh mấy lần cũng không thu được cánh tay về. "Sao anh lại cứ không chịu nói lý như vậy chứ?"

"Ủ, tôi không nói lý được như vậy đấy."

Hai người tiếp tục dây dưa ở chỗ này cũng không phải là cách, đoạn hành lang này người đi qua đi lại không ít. Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ Đinh, đoán được anh sẽ không chịu buông tay, cô nhắc chân lên đi vào trong, Khổng Thành thấy vậy, cũng nhanh chóng đưa Lý Dĩnh Thư vào.

Bốn người ngồi xuống bàn ăn, Khổng Thành gọi người mang lên thêm hai bộ bát đũa nữa, Cố Tân Tân chăm chăm nhìn một bàn đầy thức ăn, không lên tiếng.

Cận Ngụ Đinh ngồi bên cạnh, thấy cô không động đũa thì cũng không nhúc nhích, Lý Dĩnh Thư dù đã đói đến cồn cào ruột gan nhưng cũng không tiện ăn trước. Khổng Thành ngồi bên cạnh nhẹ giọng nói, "Mấy ngày nay Cửu gia gầy đi rất nhiều, sau khi trở về khẩu vị cũng không có tốt hơn."

Cố Tân Tân nhàn nhạt quét một bàn thức ăn trên bàn, mấy ngón tay cứng ngắc giật giật, cuối cùng cầm đũa lên, gấp một miếng thịt.

Khổng Thành thấy vậy, cũng ra hiệu cho Lý Dĩnh Thư cầm đũa lên ăn, Cận Ngụ Đinh thì bận bịu gấp thức ăn vào bát cho Cố Tân Tân.

Một bữa cơm trôi qua trong bầu không khí đông cứng, ai cũng không mở miệng nói chuyện. Cố Tân Tân nhìn Lý Dĩnh Thư, đến khi cảm thấy cô ấy đã ăn đủ rồi mới đặt đũa xuống. "Tôi no rồi."

"Có muốn ăn một chút hoa quả không? Trà và bánh ngọt ở chỗ này cũng không tệ đâu."

"Không cần." Cố Tân Tân khẽ lắc đầu. "No lắm rồi, không thể ăn được nữa."

Khổng Thành hơi nhúc nhích người, nói với Lý Dĩnh Thư ngồi bên cạnh. "Lý tiểu thư, chúng ta ra ngoài trước đi."

Lý Dĩnh Thư cầm chiếc túi xách đặt một bên, không kìm được liếc Cố Tân Tân một cái, Cố Tân Tân cũng nghiêng người muốn ngồi dậy. "Chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, lòng bàn tay lại siết chặt cổ tay Cố Tân Tân. Cô quay đầu, tầm mắt dừng lại trên gò má anh, "Chúng tôi thật sự có chút chuyện cần nói với nhau. Bây giờ cơm đã ăn xong rồi, tôi có ở lại đây với anh cũng không nói thêm được gì, anh vẫn là thả tôi ra đi."

"Em định sẽ làm gì tiếp theo?"

"Làm gì là làm gì?"

"Sẽ không gặp lại tôi nữa, đúng không?"

Cố Tân Tân đón lấy tầm mắt của người đàn ông. "Không biết."

"Thật sao?"

"Thật."

"Được, vậy tôi tin em." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, bàn tay hơi nới lỏng. Cố Tân Tân thu tay về, cầm lấy túi xách rồi nhanh chóng theo Lý Dĩnh Thư đi ra ngoài.

Hai người hướng về xe của Cố Tân Tân mà đi, vừa rồi bị Cận Ngụ ĐÌnh cường ép ở lại nên bọn họ cũng không nói được gì với nhau.

Cố Tân Tân cho xe chạy đi một lúc, sau đó dừng lại ven đường, cô không nói một lời, mệt mỏi nằm nhoài lên vô lăng.

Lý Dĩnh Thư thấy vậy, nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai Cố Tân Tân. "Tân Tân?"

Cố Tân Tân nghiêng đầu sang, gò má áp lên vô lăng, "Dĩnh Thư, có phải mình đã thay đổi rồi không, có phải hiện tại đã khác trước rất

nhiều?"

"Sao tự nhiên lại nói vậy?"

"Thật ra lúc trước là mình cứ mãi chấp niệm với cái chết của Tu Tư Mân, nếu như không vì Cận Ngụ ĐÌnh xảy ra tai nạn xe thì mình cũng sẽ không trở về. Nhưng đêm nay thấy được anh ta khỏe mạnh đứng đó, lại cảm thấy rất mỉa mai."

Trong không gian chật hẹp này, hai người bọn họ giống như trở về trước đây, có thể thoải mái bộc bạch tâm sự cho đối phương. Lý Dĩnh Thư chăm chú quan sát khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân. "Hình như là vậy. Tính khí có vẻ tốt hơn rất nhiều. Nếu là trước đây thì cậu đã sớm nổi trận lôi đình rồi."

"Anh ta cũng là vì muốn tốt cho mình, không phải sao?"

Lý Dĩnh Thư khẽ gật đầu. "Mình cũng định nói với cậu như vậy."

"Không cần, trong lòng mình rõ ràng hơn ai hết. Tuy đúng là tức giận, nhưng lại không có cách nào phát ra. Nói cho cùng thì Cận Ngụ ĐÌnh và Tu gia vốn nước sông không phạm nước giếng, nếu không phải vì mình thì anh ta cũng không cần phải đi đắc tội với Tu Phụ Thành."

"Ừ đấy." Lý Dĩnh Thư khẽ thở dài, "Vậy cậu tính sẽ làm gì tiếp theo?"

"Tránh xa tất cả những người mình quan tâm, xa hơn một chút nữa, bao gồm cả cậu."

"Đùa gì thế." Lý Dĩnh Thư là một cô gái đơn giản, Cố Tân Tân cũng chưa từng kể chuyện Tu gia cho cô ấy nghe. "Quan hệ của chúng ta là thế nào rồi mà cậu còn muốn tránh xa mình hả?"

Cố Tân Tân không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, cô ngồi thẳng người, khởi động xe đưa Lý Dĩnh Thư về nhà.

Cận Hàn Thanh nằm viện ba ngày cũng không hề thấy bóng dáng Thương Lục đâu.

Tần Chi Song đã lười không muốn đến nữa, người của Cận gia cũng không còn ai để ý đến chuyện này.

Thời điểm trợ lý đẩy cửa bước vào, Cận Hàn Thanh đang ngồi trên mép giường, quay lưng về phía cửa, hai tay chống bên mép giường, bóng lưng cô đơn, dù nghe thấy tiếng mở cửa cũng không buồn quay đầu lại.

Trong ba ngày này anh ta đã liên tục hi vọng rồi lại thất vọng, đến bây giờ dù là một tia hi vọng mỏng manh cũng không còn.

Trợ lý dè dặt đi đến bên cạnh anh ta, "Cận tiên sinh."

"Xong cả rồi?"

"Vâng, hiện tại đã có thể quay về rồi."

Cận Hàn Thanh siết chặt ga trải giường, "Mấy ngày nay cô ấy thật sự không đến sao?"

"Ngoài cửa bệnh viện và ở trung tâm thương mại đối diện đều đã sắp xếp người của chúng ta, chỉ cần Cận phu nhân đến gần nhất định sẽ không qua được con mắt của bọn họ."

"Vậy nên nói, cô ấy căn bản không hề tới đây, đúng không?"
Giọng Cận Hàn Thanh khàn khàn, tiêu cự bắt đầu có chút không rõ ràng.

"Vâng."

Cận Hàn Thanh vẫn không muốn tin, "Cô ấy không thể không xem được tin tức. Lê nào cô ấy lại hận tôi như vậy, dù tôi có chết thì cô ấy cũng sẽ không chịu xuất hiện?"

"Cận tiên sinh, ngài đừng như vậy." Trợ lý thay anh ta vắt óc nghĩ đến đủ mọi loại khả năng. "Tuy là đã tung tin ra ngoài, nhưng biết đâu Cận phu nhân thật sự không xem được thì sao."

"Cô ấy không thể không xem được, không thể nào." Cận Hàn Thanh đứng lên, những vết thương kia vẫn còn. Anh ta đi đến bên cửa sổ, rèm cửa đã được kéo lên, anh ta giật phăng nó ra. "Tôi thật sự không ngờ cô ấy lại hận tôi đến mức ấy."

Trợ lý đứng đằng sau không nói nữa, đôi mắt của người đàn ông như có ngọn lửa bùng lên, cảm giác bất lực chèn ép anh ta mệt mỏi muốn gục ngã. Rốt cuộc thì Thương Lực đang ở đâu?

Cố Tân Tân đã trở về được hơn nửa tháng, bận rộn đến mức thời gian ngủ cũng không có. Chuyện chuyển trường cho Tu Thiện Văn đã xong xuôi, dù cô bé vẫn ngày ngày chìm đắm không chịu thoát khỏi bi thương, nhưng mỗi ngày đều vẫn sẽ để Tống Vũ Ninh đưa đón đi học.

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm đám giấy tờ đặt bên cạnh, đây là mấy bản hợp đồng mới ký với các công ty truyền hình. Thành tích gần đây của công ty có thể coi là khá tốt, nhưng hiện tại đến cả người chia sẻ cũng không còn nữa rồi.

Bên ngoài truyền đến tiếng gỗ cửa, Cố Tân Tân đan hai tay lại với nhau, nhẹ giọng đáp lại. "Vào đi."

Tống Vũ Ninh đẩy cửa bước nhanh vào trong. "Tân Tân."

"Có chuyện gì thế?"

"Đã lấy được thông tin của tên tài xế ngày hôm đó đâm vào xe Tu tiên sinh rồi."

Cố Tân Tân chống tay đứng phắt dậy. "Cái gì? Ở đâu?"

"Người, chị cũng đã tìm được rồi."

Cố Tân Tân gấp gáp cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn, "Đã cho người bám theo chưa?"

"Yên tâm đi."

Cố Tân Tân đi ra ngoài vài bước, "Sắp xếp thêm mấy người nữa đi cùng."

Tống Vũ Ninh chăm chú nhìn theo bóng lưng cô. "Quá nhiều người e là không tốt, dễ bứt dây động rừng."

Cố Tân Tân ngẫm nghĩ thêm một lúc, cuối cùng bước đến trước mặt Tống Vũ Ninh. "Vẫn là sắp xếp người đi theo thì hơn, chuyện như vậy không thể để phát sinh lần thứ hai, ngộ nhỡ lại có thêm người gặp nạn thì phải làm thế nào?"

"Em sợ người của Tu Phụ Thành đến rồi?"

"Nếu anh ta làm việc cho Tu Phụ Thành thì khả năng đó cũng không phải là không có."

Tống Vũ Ninh do dự. "Chúng ta khó khăn lắm mới tìm được anh ta, ngộ nhỡ lần này không bắt được người thì có khác gì kiểm cùi ba năm đốt một giờ? Như vậy mỗi thù của Tu tiên sinh biết đến bao giờ mới báo được?"

Cố Tân Tân vẫn kiên trì với lời giải thích vừa rồi. "Vậy cũng không thể xem nhẹ an nguy của bản thân được. Em cũng không muốn tiếp tục có thêm người bị thương."

Tống Vũ Ninh còn muốn nói gì đó, nhưng thấy ánh mắt của Cố Tân Tân kiên quyết, cũng chỉ đành đồng ý.

Ngồi vào xe, Cố Tân Tân dặn dò Tống Vũ Ninh, "Đoạn đường này cẩn thận một chút."

"Tân Tân, nếu thật sự có thể bắt được anh ta thì chị nhất định sẽ có cách khiến anh ta phải mở miệng, đến lúc đó Tu Phụ Thành cũng đừng mong thoát tội."

"Hy vọng có thể thuận lợi." Cố Tân Tân cũng không thể chờ đợi thêm nữa.

Chiếc xe phóng nhanh về phía trước, Tống Vũ Ninh nghe theo lời dặn của Cố Tân Tân, sắp xếp không ít người đi theo.

Đến chỗ cần đến, Cố Tân Tân xuống xe, Tống Vũ Ninh vung tay, ra hiệu cho mấy người phía sau đi lên trước.

Đây là một dãy nhà trọ kiểu cũ, đến cả thang máy cũng không có. Cố Tân Tân men theo từng bậc cầu thang đi lên, trong lòng vừa nặng nề vừa gấp gáp. Bọn họ đi lên tầng trên cùng, cửa cũng không gõ, liền trực tiếp phá khóa ra.

Cố Tân Tân đi tới, Tống Vũ Ninh đẩy cửa ra, đám người lần lượt tiến vào trong.

Thế nhưng trong phòng không có lấy một bóng người, Cố Tân Tân đi vào phòng khách, nhìn thấy trên bàn có mấy hộp cơm, đũa rơi dưới đất. Tivi vẫn còn mở, nhưng đã chuyển về chế độ yên lặng.

Tống Vũ Ninh cho người tỉ mỉ rà soát một lượt, nhưng không tìm được người.

"Tu phu nhân, trên tủ đầu giường trong phòng ngủ bị mở ra, bên trong trống không. Xem ra đối phương trước khi chạy đi đã mang theo thứ đồ gì đó."

Bàn tay buông bên người của Cố Tân Tân siết chặt. "Nơi này chỉ có một cầu thang duy nhất, dọc đường đi lên đây chúng ta cũng không đụng phải ai cả."

Cô đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, xoay người đi ra ngoài. Cố Tân Tân lẩn theo từng tầng một đi xuống, cuối cùng trên cửa sổ cầu thang lâu hai phát hiện có vết giày còn mới.

"Xem ra chúng ta vẫn bị chậm một bước."

Tống Vũ Ninh buồn bực. "Vẫn là rút dây động rừng, bây giờ đuổi theo cũng không còn kịp. Chỉ chậm một chút thôi!"

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm khung cảnh bên ngoài, Tống Vũ Ninh dựa lưng lên vách tường không nói lời nào, một hồi lâu sau Cố Tân Tân mới xoay người lại đứng đối mặt với cô ấy.

"Tân Tân, em nói xem, đến bao giờ chúng ta mới có thể báo thù cho Tu tiên sinh?"

Cố Tân Tân không đáp, cô cũng sốt ruột, nhưng có những chuyện càng sốt ruột lại không thể thành.

Xuống dưới, Tống Vũ Ninh cho những người theo sau lên xe trước. Cố Tân Tân đứng lặng người trên bãi cỏ, vừa muốn quay lại thì có một chiếc xe điện cuồng lao tới. Cô còn chưa thấy được biển số xe, thì tài xế đã cho dừng ngay cạnh cô, cửa xe cũng bị đẩy ra ngay sau đó.

Cố Tân Tân sợ bị cửa xe đụng phải, theo bản năng lùi về sau mấy bước, liền nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh nổi giận dùng dùng bước xuống.

Ngón tay trỏ của anh run run chỉ vào cô, không do dự một giây bắt đầu mắng. "Em không muốn sống nữa có phải không? Một thân một mình chạy đến chỗ này, nếu là có kẻ giăng bẫy thì phải làm thế nào hả? Đến lúc đó rồi có chết như thế nào cũng không biết!"

Cố Tân Tân nghi hoặc liếc anh một cái, "Tôi dẫn theo rất nhiều người, đâu có phải một mình?"

Dù anh không nhìn thấy người khác thì cũng phải thấy được
Tống Vũ Ninh chứ?

Cận Ngụ Đình lại nghe không lọt. "Không mang theo người của
tôi thì chính là một mình, ai cho em đến đây hả?"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86: Đã Từng Yêu, Thì Chính Là Bây Giờ Vẫn Còn Yêu

Dịch: CP88

***

Cô Tân Tân thấy Khổng Thành cũng đẩy cửa xe đi xuống, cô thu lại tầm mắt, "Tôi có chút việc."

"Việc gì?"

Tống Vũ Ninh nhíu mày, "Cửu gia, hình như việc này không có liên quan gì đến ngài."

"Ở đây không có chỗ cho cô xen miệng vào."

Tống Vũ Ninh cười lạnh. "Ngài cũng quá ngang ngược rồi, Tân Tân dù gì cũng là Tu phu nhân. Chúng tôi đang làm chuyện của Tu gia, vì sao lại không liên quan đến tôi?"

"Tống tiểu thư, càng nói càng sai, cô vẫn là nên ngoan ngoãn nhớ kỹ câu nói này đi." Khổng Thành đứng bên cạnh thong thả nói.

Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu lại, ánh mắt lướt qua dãy nhà trọ một lượt. "Tìm được người chưa?"

Tống Vũ Ninh vẫn không nhịn được chen miệng nói một câu. "Cửu gia biết chúng tôi đến tìm ai?"

"Nghe lời này của cô là đang nghi ngờ tôi đấy sao?"

Ánh mắt Tống Vũ Ninh khóa chặt Cận Ngụ ĐÌnh không tha, "Chúng tôi vừa mới tới thì anh cũng chạy đến. Cửu gia đến đây, thật sự là có chút đúng lúc."

"Cô có thể tra ra chỗ này thì chúng tôi cũng có thể, chỉ là không ngờ được người lại chạy mất," Khổng Thành tiến lên một bước, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Tống Vũ Ninh, "Vậy tôi có thể hiểu là do cô mật báo hay không?"

"Nói hươu nói vượn, tôi đi theo Tân Tân, toàn quyền phụ trách an toàn của em ấy. Anh lại cho rằng tôi sẽ làm ra loại chuyện đó?

"Vậy cô cho là với quan hệ của Cửu gia và cô ấy, ngài ấy có thể làm ra chuyện bất lợi cho cô ấy sao? Nghi ngờ ai cũng được, nhưng tuyệt đối đừng nghi ngờ một người đàn ông từng chung chǎn gối với cô ấy chứ?"

"Anh -----"

Cố Tân Tân ngắt lời Tống Vũ Ninh, "Hai người đúng là phiền thật đấy, có công sức đứng đó đánh võ miệng với nhau thì chi bằng ngẫm xem có cách nào đuổi theo người kia hay không đi."

"Từ giờ có chuyện gì cũng phải nói cho tôi biết, đặc biệt là chuyện tìm người. Em không cần phải trực tiếp tham gia, nếu như xảy ra chuyện bất ngờ thì phải làm thế nào?" Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn sợ hãi, làm thế nào mà cô lại không suy nghĩ một chút Tu Phụ Thành là kẻ ngoan độc thế nào, từng giây từng phút chỉ chờ lấy mạng của cô?

"Chuyện của tôi, tự tôi sẽ cẩn thận."

Cố Tân Tân nói xong, xoay người muốn đi, Cận Ngụ ĐÌnh kéo cánh tay cô về. Tống Vũ Ninh thấy vậy, nhanh tay nhanh mắt đưa tay ra, nhưng lại nắm phải cánh tay Khổng Thành đưa tới. Cận Ngụ ĐÌnh nhân cơ hội đó ôm lấy eo Cố Tân Tân rồi kéo cô ấy sang bên

cạnh, Cố Tân Tân còn chưa kịp hỏi anh muốn làm cái gì, đã bị Cận Ngụ ĐÌnh lưu loát một mạch nhét vào hàng ghế sau xe.

Tống Vũ Ninh bỏ tay Khổng Thành ra, lại bị anh ta dễ dàng bắt lại được. "Tống tiểu thư, tôi khuyên cô nên biết điều một chút."

Anh ta dùng sức hất tay Tống Vũ Ninh ra, sau đó quay người bước nhanh về xe của mình, tài xế cũng không chờ Cận Ngụ ĐÌnh lên tiếng liền lập tức cho xe chạy đi.

Tống Vũ Ninh đuổi theo mấy bước. "Tân Tân!"

Cố Tân Tân đập tay lên cửa xe, "Anh muốn làm gì hả!"

"Em không biết nghe lời, phải dạy dỗ."

Cố Tân Tân xoay người nhìn anh, "Tống Vũ Ninh có một câu nói rất đúng, anh đúng là một kẻ ngang ngược thành thói."

"Tôi hỏi em, em cứ như vậy mà xông vào, ngộ nhỡ bên trong có mai phục sẵn một đám người vô cùng hung hãn, trong tay mỗi người bọn chúng đều có dao găm thì em sẽ làm gì?"

"Trong tay bọn họ có dao, chúng tôi cũng không phải không có."

Cận Ngụ ĐÌnh có chút khó tin nhìn chằm chằm cô, Cố Tân Tân xoay mặt về phía cửa sổ, lại bị Cận Ngụ ĐÌnh nắm lấy cằm xoay về. "Bây giờ em giỏi quá rồi nhỉ? Chuyện như vậy mà cũng muốn liều mạng?"

"Tôi có thể tự bảo vệ mình, hơn nữa sớm muộn gì tôi cũng sẽ bắt được anh ta thôi."

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh càng tăng thêm sức mạnh, ánh mắt chăm chú quan sát từng thay đổi trên nét mặt của Cố Tân Tân, "Em không thích hợp với cuộc sống đó. Em thuộc về một nơi yên tĩnh có

thể cho em tự do vẽ tranh sáng tác. Quản lý một công ty đã là quá sức rồi, em cảm thấy cuộc sống như bây giờ vui vẻ lắm sao?"

"Cuộc sống mà, có bao nhiêu người được lựa chọn sống thế nào chứ? Ông trời sẽ không cho anh tùy hứng buông thả."

"Tôi có thể cho em sống tùy hứng buông thả."

Cô Tân Tân rũ mi mắt. "Cận Ngụ Đinh, anh lại thế nữa rồi. Vì sao anh cứ nhất định không chịu hiểu? Tôi với anh đã là quá khứ rồi, có một số việc đã qua thì vĩnh viễn không thể quay lại như lúc đầu."

"Được lắm. Nhưng em đã từng gạt tôi một câu, em nói em không yêu tôi."

Sắc mặt cô thoảng chốc căng thẳng. "Tôi nói tôi yêu anh bao giờ?"

"Bây giờ em không chỉ không chịu cho tôi tương lai mà ngay cả tình cảm đã từng có cũng muốn chối bỏ, có phải không?" Nửa người trên của Cận Ngụ Đinh áp sát, Cô Tân Tân bị ép lên tẩm cửa kính xe, có chút chột dạ, "Vậy ra bây giờ tôi còn phải nói với anh đúng là tôi yêu anh, chỉ là sau đó lại không thể nữa. Có phải như vậy thì anh sẽ dễ chịu hơn đôi chút?"

"Em đúng là rất giỏi đâm chọc tim của người khác."

"Bây giờ tôi đã hiểu thấu rồi, tình yêu cũng không phải là thứ thiết yếu bắt buộc phải có. Tôi còn rất nhiều việc muốn làm, bây giờ không muốn nói chuyện yêu đương, càng không muốn bàn luận đến những chuyện kia."

Cận Ngụ Đinh nhìn cô, khẽ cắn răng. "Tôi cũng không tin chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà em đã yêu Tu Tư Mân."

"Không cần biết có yêu hay không, bây giờ tôi chính là không thể nhìn được đến người khác."

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh trong chốc lát bị ngàn mũi tên xuyên trúng, khó có thể ngay tức khắc phản ứng hay tiếp nhận, "Vậy em coi tôi thành cái gì hả?"

Cố Tân Tân nhìn thẳng vào mắt Cận Ngụ ĐÌnh, phá lệ bình tĩnh đến lạ thường. Tuy là cô còn trẻ, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, tính tình cũng bị mài ra thành những góc sắc nhọn, trong lòng càng thêm thông suốt. "Từng là người tôi yêu, cũng từng là người nhà của tôi, bây giờ..... là bạn."

Cận Ngụ ĐÌnh bình tĩnh đón lấy ánh mắt của cô. "Bạn?"

Cô khẽ đẩy bả vai Cận Ngụ ĐÌnh để anh cách xa mình một chút, ngồi thẳng lưng, "Đúng vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh bỗng nhiên bật cười, Không Thành không nhịn được thông qua gương chiếu hậu lén liếc anh một cái. Anh ta vốn cho rằng anh sẽ tức giận, nhưng bất ngờ là không thấy một chút nào gọi là tức giận trên khuôn mặt anh cả.

Xe của Tống Vũ Ninh đuổi theo sát phía sau, giống như chỉ lo sẽ để lạc mất Cố Tân Tân.

Xe của Cận Ngụ ĐÌnh đi một đường về nhà Cố Tân Tân, đến trước cổng mới dừng hẳn, Cố Tân Tân muốn mở cửa xe, nhưng tài xế vẫn không chịu mở chốt.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc Cố Tân Tân một cái, bàn tay nhắc lên, nhẹ nhàng hạ xuống bả vai cô. Cố Tân Tân giật mình quay đầu nhìn về phía anh, người đàn ông vỗ nhẹ lên bả vai cô hai cái. "Căng thẳng như vậy làm gì. Tôi chỉ định nhắc em một câu, sau này những chuyện nguy hiểm như vậy đừng tự mình tham gia nữa."

"Ừm." Cố Tân Tân đồng ý cho xong. "Tôi còn có việc gấp, đi trước."

Cận Ngụ ĐÌnh ra hiệu cho tài xế mở cửa xe, Cố Tân Tân vừa đẩy cửa ra bước xuống thì Tống Vũ Ninh cũng đuổi đến nơi.

Cô đóng cửa xe lại, nhắc chân đi vào trong. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn theo bóng lưng của Cố Tân Tân, xe chạy đi được một đoạn, Khổng Thành mới dám quay đầu nhìn Cận Ngụ ĐÌnh.

"Cửu gia, ngài cười cái gì thế?"

Xem ra đã bị đả kích không hề nhẹ, bình thường vốn luôn là hỉ giận không rõ, bây giờ còn có thể cười như vậy nữa.

"Cô ấy nói tôi cũng được xem như người cô ấy đã từng yêu."

"Đúng vậy." Lời này đủ đau lòng, Khổng Thành cảm thấy đây quả thực là đoạn tình diệt yêu.

"Đã từng yêu, vậy cũng có nghĩa là người hiện tại đang yêu. Cậu cho rằng chỉ trong một thời gian ngắn như vậy liền nói không yêu là có thể không yêu nữa sao? Cô ấy chỉ cần thừa nhận đã yêu thì chẳng có gì phải lo lắng nữa rồi."

Khổng Thành nghe vào, cảm thấy lời này cũng có lý. Dù sao lúc Cận Ngụ ĐÌnh nói Cố Tân Tân không yêu Tu Tư Mân cô ấy cũng không hề phủ nhận.

Nhưng bây giờ điểm quan trọng nhất là cô ấy không chịu chấp nhận Cận Ngụ ĐÌnh mà nhỉ?

Mùa đông ở Lục Thành sắp đến, xem ra không chỉ có lạnh thấu xương, mà có thể còn lạnh tái tê lòng rồi.

Hôm nay là chủ nhật nên Tu Thiện Văn không đến trường, Cố Tân Tân vừa xuống lầu liền nhìn thấy cô bé ngồi một mình ngoài ban công.

Cô tiến lên vài bước, ngồi xuống bên cạnh Tu Thiện Văn. "Văn Văn, đang nghĩ gì thế?"

Tu Thiện Văn đang ôm cốc nước ngắn người, đột nhiên hoàn hồn, "Chị đâu."

"Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có tuyết rơi."

Giọng Tu Thiện Văn khàn khàn, "Em nhớ anh hai."

Cố Tân Tân không tránh được cảm giác nhói đau trong lòng. Đã là vết thương thì chung quy cần thời gian để phục hồi, dù có trăm ngàn câu an ủi cũng không thể bằng được phương thuốc mang tên thời gian. Cố Tân Tân nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt có chút mông lung. "Năm nay em muốn ăn Tết ở đâu?"

"Nơi đó đã không còn là nhà của em nữa. Chị đâu, em chỉ còn lại mình chị."

Cố Tân Tân choàng tay lên vai Tu Thiện Văn. "Vậy thì chúng ta sẽ đón Tết ở Lục Thành, có được không?"

Tu Thiện Văn khẽ gật đầu, nước mắt từng chuỗi từng chuỗi lăn xuống. "Hôm nay anh ta gọi điện kêu em về ăn Tết, còn nói sẽ cho người đến đón em, nhưng em đã từ chối rồi. Chị đâu, chị nói anh ta dựa vào cái gì mà vẫn được tiếp tục vui cười mà sống như vậy chứ. Anh trai em chết rồi, nhưng anh ta vẫn có thể vui vẻ an nhiên nói đến chuyện ăn Tết. Không phải người ta luôn nói ác giả ác báo sao?"

"Văn Văn em yên tâm, ngày đó sớm muộn cũng sẽ đến thôi."

Cố Tân Tân cũng muốn báo thù, mỗi giờ mỗi khắc đều muốn, giống như một tảng đá lớn ép cho cô không có cách nào thở được, khiến cô mỗi ngày đều không thể yên ổn mà sống.

Tòa nhà Tây.

Lúc Khổng Thành đi vào, Cận Ngụ ĐÌnh đang ngồi trước máy tính, anh ta tiến lên hai bước, thấy anh đang xem cuộn băng lấy về từ tòa nhà Đông. "Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không ngẩng đầu. "Tuyết rơi rồi hả?"

"Vẫn chưa, nhưng có lẽ là sắp rồi."

Tầm mắt của Cận Ngụ ĐÌnh vẫn cố định trên màn hình không di chuyển, Khổng Thành đi đến bên cạnh anh. "Cửu gia, mọi chuyện đã điều tra rõ ràng rồi, ngài còn ngồi xem những thứ này làm gì nữa?"

"Xem lại một chút cũng tốt, để mỗi thời khắc đều nhắc nhở tôi khi đó đã không giữ được cô ấy, rồi lại để cho cô ấy rời đi như thế nào."

Khổng Thành trầm mặc một lúc, chợt nhớ ra vừa rồi Tân Chi Song có qua đây, "Cửu gia, phu nhân nói năm nay ngài qua tòa nhà chính ăn Tết."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, Khổng Thành đứng nhích sang bên cạnh, người đàn ông đứng dậy đi ra ngoài hai bước, "Năm nay, tôi nghĩ sẽ trải qua cùng cô ấy."

"A? Ai cơ....." Khổng Thành biết rõ còn hỏi.

"Cô ấy nhất định sẽ ở lại Lục Thành."

"Nhưng cô ấy cũng có người thân ở nhà, ngài không sợ....."

Cận Ngụ ĐÌnh đút một tay vào túi quần, "Vậy tôi có thể qua đó với cô ấy. Là dịp cuối năm, cô ấy cũng không thể đuổi tôi ra ngoài được."

Khổng Thành nghe vậy, giật mình nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, "Ngài thật sự sẽ làm vậy?"

"Có gì không thể sao?"

"Đến lúc đó còn có người nhà của cô ấy, còn có cả em gái của Tu Tư Mân, ngài....."

Cận Ngụ Đình cảm thấy những chuyện này cũng không đáng là gì cả. "Tạm thời cậu đừng nói với cô ấy, đến lúc đó tôi trực tiếp đến gõ cửa là được rồi."

Đêm giao thừa, ngoài trời tuyết bắt đầu rơi, đây cũng là trận tuyết đầu tiên từ khi mùa đông bắt đầu ở Lục Thành.

Cô Tân Tân dẫn theo Tu Thiện Văn về nhà đón Tết cùng Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng. Hiện tại đối với cô mà nói, căn nhà kia cũng chỉ là một chỗ ở mà thôi, lạnh ngắt không có hơi ấm, thật sự không thể tính là nhà.

Vừa vào đến cửa, mùi thơm của thịt vịt kho lập tức tràn vào khoang mũi, đây mới là mùi vị của nhà.

Cô Tân Tân đứng trước cửa đỗi giày, lại cầm một đôi dép lê mới đưa cho Tu Thiện Văn. Cô xách túi lớn túi nhỏ đi vào, đặt trên ghế sofa của phòng khách.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi ngẩng đầu lên, trong đầu đột nhiên nghĩ đến Cận Ngụ Đình, nghĩ đến khung cảnh lần trước cô và anh cùng nhau quay về. Hóa ra.. đã qua một thời gian dài như vậy.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87: Nụ Hôn Triền Miên

Dịch: CP88

Cận Ngụ ĐÌnh đến Cố gia thì trời cũng đã tối, tài xế cho xe dừng lại ven đường, Khổng Thành ngó đầu ra nhìn lên lầu.

Ánh đèn sáng choang, cửa sổ của Cố gia cũng là trong suốt, dưới cột đèn dựng đứng cao cao, hoa tuyết tung bay được ánh sáng chiếu tới lại càng thêm rực rỡ.

Khổng Thành đẩy cửa xe bước xuống, một tay bật ô, một tay kia giúp Cận Ngụ ĐÌnh mở cửa. "Cứu gia, đến rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa một chân ra, lúc đứng dậy, chiếc áo choàng đen bên ngoài cũng theo đó buông xuống đến đầu gối. Hôm nay thời tiết đặc biệt lạnh, buốt thấu tim gan, bước ra khỏi chiếc xe có hơi ấm, Cận Ngụ ĐÌnh liền cảm nhận được mỗi một thớ thịt trong khoảnh khắc bị cái lạnh đột ngột này khoét sâu thật sâu.

Tài xế lấy quà Tết trong cốp xe ra, chuẩn bị đi theo Cận Ngụ ĐÌnh lên lầu.

Người đàn ông đưa tay ra cầm lấy. "Khổng Thành, hai người mau về đi, muộn lắm rồi."

"Cứu gia, tôi đưa ngài lên."

"Không cần," Cận Ngụ ĐÌnh mặt không đổi sắc liếc anh ta một cái, "Hai người về đi thôi, ở nhà cũng có người đang chờ hai người đấy."

"Nhưng lỡ như ngài....."

"Không sao." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, một mạch đi thẳng.

Khổng Thành giúp anh che ô, đưa anh vào đến cửa tiểu khu thì Cận Ngụ ĐÌnh bước chậm lại, ra hiệu cho anh ta không cần đi theo nữa.

Hai tay Cận Ngụ ĐÌnh xách đám túi giấy bước lên lầu, đèn cảm ứng trên vách tường lần lượt sáng lên. Khổng Thành vẫn còn đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Cận Ngụ ĐÌnh, ngoại trừ tiếng bước chân lộp bộp trên cầu thang trống vắng, anh ta còn nghe ngợ nghe được tiếng đun nấu từ căn nhà sát vách, còn có tiếng khóc của một đứa bé sơ sinh. Tết dĩ nhiên sẽ là náo nhiệt như vậy, nhưng anh ta nhìn theo Cận Ngụ ĐÌnh, cảm thấy cô quạnh không thể tả.

Khổng Thành xoay người trở lại xe, gấp ô lại sau đó ngồi xuống chiếc ghế cạnh tài xế.

Tài xế liếc anh ta một cái, "Chúng ta về hả?"

"Đợi thêm một lát nữa đi." Lỡ như một lát nữa Cận Ngụ ĐÌnh lại xuống mà đến bọn họ cũng trở về rồi thì cũng quá đáng thương đi.

"Được."

Cận Ngụ ĐÌnh hướng về phía trước mà đi, từng bước chân trầm ổn giẫm trên nền gạch. Những chiếc bóng đèn phía trước sáng lên, thì những chiếc bóng vừa đi qua lại tắt lịm. Anh nhớ rõ ràng nhà Cố Tân Tân ở tầng mây, lên đến tầng nhà của cô, tiếng bước chân càng ngày càng nặng nề trống trải, hai hàng lông mi cũng hơi rũ xuống.

"A....."

Bên tai bắt chọt có giọng nói xa lạ truyền tới. "Đây không phải là con rể của Cố gia sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngẩng đầu, ở nơi người đi qua đi lại như thế này
đụng phải người cũng không thể tính là kỳ lạ. Cận Ngụ ĐÌnh mỉm
cười chào, "Chúc mừng năm mới."

"Chúc mừng năm mới, lại qua một năm rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ gật đầu. "Vâng."

Ánh mắt đối phương nhìn anh mang theo chút tò mò, đúng là lâu
rồi chưa thấy anh tới đây, lúc trước còn nghe người khác nói Cố Tân
Tân dẫn một người đàn ông khác trở về..... Rốt cuộc là xảy ra
chuyện gì nhỉ?

Lục Uyển Huệ rất kín miệng, chuyện như vậy cũng khó mà hỏi
được từ bà, hơn nữa cuối năm nhà nào cũng bận rộn tối tấp, còn ai
có tâm tư đi quản chuyện nhà khác đâu?

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước cửa Cố gia, dây túi xiết vào lòng bàn
tay phát đau, anh không do dự nữa, nếu đã sớm quyết định muôn
qua thì cần gì phải suy nghĩ thêm nhiều cho phiền.

Anh giơ tay ấn chuông cửa, Cố Tân Tân đang ngồi trên ghế sô
pha và Lục Uyển Huệ đều nghe được tiếng chuông, Lục Uyển Huệ
từ trong phòng bếp nói vọng ra, "Ai vậy?"

Cố Tân Tân đứng dậy đi về phía đó, "Chắc là hàng xóm."

Hết đến Tết là mọi người ở đây sẽ chia cho nhau đồ ăn nhà mình
tự làm, chiều nay Lục Uyển Huệ còn đang tính sẽ làm bánh bao sau
đó mang đi biếu. Cố Tân Tân đi ra, cánh cửa vừa mở gió lạnh liền
lập tức phả vào mặt. Cô theo bản năng rụt cổ lại, mắt bị ánh sáng từ
hành lang chiếu vào có chút chói, cô hơi híp mắt, cuối cùng cũng
nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Tân Tân giật mình, "Anh, sao anh lại ở đây?"

Cận Ngụ ĐÌnh không để cô có thời gian kịp phản ứng, xách đám đồ lỉnh kỉnh lách qua người Cố Tân Tân bước vào trong. Lục Uyển Huệ còn đang đứng trước cửa phòng bếp, trên tay cầm chiếc muỗi múa canh, nhìn thấy anh thì cũng kinh ngạc không nói thành lời.

"Cô."

Lục Uyển Huệ lúng túng xoa tay, "Cậu..... cậu đến đây à."

Cố Đông Thăng nghe được động tĩnh cũng đi ra, thân hình Cận Ngụ ĐÌnh cao ráo, một mình đứng ở chỗ đó giống như chiếm mất nửa cái phòng ăn của Cố gia.

"Chú, năm mới vui vẻ."

"À..... năm mới vui vẻ." Cố Đông Thăng và Lục Uyển Huệ nhìn nhau, không một ai ở đây có thể nghĩ đến Cận Ngụ ĐÌnh sẽ tới.

Cận Ngụ ĐÌnh đặt đám đồ trên tay xuống bên cạnh, sau đó cũng không có ý muốn đi. Lục Uyển Huệ vội vàng quay về phòng bếp.
"Tôi còn đang nấu nồi canh gà."

Cố Đông Thăng cầm khăn lau tay, "Không thì, ngồi một chút nhé?"

"Vâng." Cận Ngụ ĐÌnh cũng không khách khí, đi thẳng vào phòng khách. Tu Thiện Văn đang ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy anh đi đến thì hơi lúng túng, đứng không được ngồi cũng chẳng xong.

Cố Tân Tân đi phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, Tu Thiện Văn vội vàng đứng dậy. "Chị đâu, em về phòng trước đây."

"Ừ."

Tu Thiện Văn xoay người đi vào phòng Cố Tân Tân, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Cố Tân Tân lập tức không chờ được lên tiếng, "Sao anh lại đến đây?"

"Đến chúc năm mới thôi mà, em có cần phải căng thẳng vậy không?"

"Tôi đâu có căng thẳng?" Cố Tân Tân chẳng qua là cảm thấy quá bất ngờ, càng không ngờ anh sẽ đến. "Cứ coi như anh muốn đi chúc Tết đi, vậy không thể đến vào ban ngày sao?"

"Ban ngày quá bận."

Cố Tân Tân có ngốc mới tin. "Được rồi, đồ đã mang đến rồi, người trong nhà chắc vẫn chờ anh về ăn cơm tối phải không?"

Hai tay Cận Ngụ Đinh nắm lấy nhau, không nói lời nào, Cố Tân Tân nhích gần hơn một chút, "Anh mau về đi."

Cố gia vốn đang chuẩn bị ăn cơm, trên bàn đã xếp đầy thức ăn. Lục Uyển Huệ đứng trong phòng bếp, kéo Cố Đông Thăng sát về phía mình. "Cậu ta có ý gì nhỉ?"

"Chắc là đến chúc Tết thôi, dù sao trước đây cũng từng là người một nhà."

Lục Uyển Huệ ló đầu ra ngoài nhìn. "Không giống đâu, ông xem, cũng đã muộn vậy rồi, lại không thấy có ý muốn về."

"Vậy phải làm thế nào?"

"Tôi sao biết được." Lục Uyển Huệ đổ thịt lợn và thịt gà trong nồi ra đĩa, "Bữa tối này còn ăn không đây?"

Cố Đông Thăng giúp bà mang vào phòng ăn bày trên bàn, Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh cứ ngồi đó dùng dằng mãi, dù Cố Tân Tân có thúc giục thế nào thì Cận Ngụ Đinh vẫn yên lặng không đáp, càng không có ý sẽ đi.

Hai tay người đàn ông vẫn còn nắm lấy nhau, Cố Tân Tân chú ý thấy móng tay anh bấm trên mu bàn tay, để lại mấy dấu móng tay rõ

rệt. Cận Ngụ ĐÌnh cũng không phải không gì có thể xuyên thủng, nhưng dù thế nào thì anh cũng sẽ phải mặt dày ngồi lại đây.

Cửa phòng Cố Tân Tân không đóng, Tu Thiện Văn đứng sau cánh cửa, lén lút thông qua khe cửa quan sát hai người.

Nếu Tu Tư Mân không chết thì nhất định bây giờ một nhà ba người bọn họ đang vui vẻ ngồi với nhau, cùng nhau ăn Tết, lại cùng nhau xem chương trình Liên hoan chào năm mới. Cô bé nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, trong lòng có trăm mối ngồn ngang, cuối cùng nước mắt không nhịn được trào ra. Có rất nhiều chuyện cô bé vẫn chưa hiểu, nhưng trong lòng lại rất khó chịu, cũng không thể biểu hiện ra ngay ở trước mặt Cố Tân Tân.

Cố Đông Thăng thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, ông tiến lên vài bước rồi nói, "Ăn cơm thôi."

Cố Tân Tân đứng dậy đi về phòng mình, Tu Thiện Văn hé cửa ra. "Chị dâu, đến giờ ăn cơm tối rồi à?"

"Ừ."

Cố Tân Tân thấy cô bé rũ mi mắt, vành mắt hồng hồng, biết được nhất định là cô bé lại nhớ Tu Tư Mân rồi.

"Đi, đi ăn cơm tối thôi." Cố Tân Tân nói xong, cầm tay Tu Thiện Văn đi về phía phòng ăn.

Cận Ngụ ĐÌnh đan ngón tay với nhau, cô đơn lẻ bóng ngồi đó. Cố Đông Thăng quay đầu nhìn Lục Uyển Huệ, hai người cũng không tiện quyết định chuyện của hai người họ. Nhưng Cố gia lại không phải kiểu người làm được chuyện đuổi khách, ông liền khách khí nói một câu. "Ngụ ĐÌnh, cơm tối làm xong rồi, hay là cậu ở lại ăn đi?"

"Được ạ." Cận Ngụ ĐÌnh lập tức đứng lên, Cố Đông Thăng âm thầm giật mình, không ngờ anh sẽ đồng ý.

Nhưng chuyện đã đến nước này rồi thì cũng không thể làm khác được, Lục Uyển Huệ cầm bát đũa đi ra, Cố Đông Thăng để Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống, sau đó từng người bọn họ lần lượt tìm chỗ của mình.

Tiếng pháo hoa từ bốn phía xung quanh truyền đến, nghe cực kỳ vui tai. Có nhà đã ăn từ sớm, giờ này có thể dẫn trẻ nhà mình ra nghịch tuyết, tiếng cười đùa xuyên qua cửa sổ truyền vào trong, Cố Tân Tân một bên bận rộn gấp thức ăn cho Tu Thiện Văn.

"Văn Văn, ăn nhiều một chút."

"Chị dâu, chị cứ mặc kệ em."

Cố Đông Thăng hỏi Cận Ngụ ĐÌnh. "Muốn uống chút rượu không?"

"Chú, sức khỏe chú không tốt, không phải là nên kiêng rượu sao?"

"Đúng vậy, từ sau chuyện lần trước đã sớm bị cấm rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chai nước ngọt bên cạnh lên. "Cháu cũng không uống, để cháu rót cho chú một cốc nước trái cây đi."

"Được."

Cố Tân Tân liếc nhìn động tác của người đàn ông, trong lòng đột nhiên có cảm giác buồn bức vô cớ. Tu Thiện Văn ngồi bên cạnh cúi đầu thật thấp, liên tục gấp thức ăn cho vào miệng, Cố Tân Tân nhìn thấy, khẩu vị càng thêm nhạt nhẽo. Cô nhớ đến lần đầu tiên Tu Tư Mân về đây, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, nhưng hắn đã lại ở một nơi khác.

Bữa cơm tối vô cùng ngọt ngạt, Cố Đông Thăng và Lục Uyển Huệ vốn dĩ tâm trạng đã không tốt rồi, dù sao chuyện Tu Tư Mân qua đời đối với bọn họ cũng là một đả kích không nhỏ.

Tivi ngoài phòng khách đang chiếu chương trình Liên hoan mừng năm mới, tiếng nhạc vui vẻ vang lên, tràn đến từng ngóc ngách của ngôi nhà.

Ăn đến khi cơm canh đều nguội, bọn họ vẫn không nói được mấy câu, tính đến cuối xem ra Tu Thiện Văn lại là người ăn được nhiều nhất, chỉ là cô bé hình như vẫn chưa có ý định đứng dậy.

Cơm tối kết thúc, Cố Tân Tân nói với Tu Thiện Văn, "Em đi xem tivi đi."

"Vâng."

Bấy giờ Cố Tân Tân mới chuyển tầm mắt sang Cận Ngụ ĐÌnh, "Không Thành đưa anh đến phải không?"

"Ừ."

"Bọn họ đâu?"

"Đi rồi."

Cố Tân Tân đứng dậy, thấy Cận Ngụ ĐÌnh còn ngồi liền túm cánh tay anh kéo lên. "Ăn xong no bụng, xuống lầu đi dạo tiêu cơm một chút."

Cô đi ra mở cửa, Cận Ngụ ĐÌnh hiểu ý cô. "Bên ngoài tuyết rất lớn, em mang ô theo đi."

Cố Tân Tân cầm một chiếc cô rồi đưa cho Cận Ngụ ĐÌnh, anh lại không nhận mà quay lại chào tạm biệt Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng.

Cố Tân Tân vốn là muốn đưa cô cho anh, cuối cùng chuyển thành đưa tay giữ cửa. Không biết hôm nay cô làm sao mà hai mắt luôn cảm thấy như có kim châm, đau muốn khóc, đặc biệt là khi nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Cận Ngụ ĐÌnh.

Đèn cảm ứng sáng một hồi thì tắt, người đàn ông đứng trong bóng tối, chỉ nhờ một chút ánh sáng lè lói từ trong phòng len lỏi ra chiểu sáng khuôn mặt.

Cố Tân Tân cuối cùng vẫn là không đành lòng, nhắc chân đi ra ngoài.

Trên hành lang chật hẹp, hai người một trước một sau yên lặng mà đi. Hai người họ xuống đến dưới tầng, chiếc xe đưa Cận Ngụ Đình đến đã đi rồi. Có người đứng gần đó đang hút thuốc lá, nơi này có nhiều người già và trẻ em nên quản lý đã đi tới nhắc nhở vài lần, nhưng hầu hết là không nghe vào tai.

Bên ngoài tuyết rơi quả nhiên rất lớn, so với khi Cận Ngụ Đình đến còn lớn hơn, một bầu trời tuyết rơi đầy, mang theo tiếng rì rào gió thổi. Cố Tân Tân mở ô ra, "Anh định về thế nào?"

"Cứ vậy về thôi."

"Bên ngoài chắc sẽ gọi được xe, nếu thật sự không được thì gọi điện bảo bọn họ đến đón đi."

Cận Ngụ Đình đứng đối diện với Cố Tân Tân, hơi cúi người nhìn thẳng vào đáy mắt cô. "Em đưa tôi ra ngoài đó đi."

Cô hơi do dự, "Tôi cho anh cái ô này luôn là được."

"Tôi không quen tự mình cầm ô."

"Cận Ngụ Đình, anh đúng là lý do gì cũng nghĩ ra được." Dù cô có nói vậy, thì cuối cùng vẫn làm bộ bất đắc dĩ bước nhanh hướng ra ngoài cổng tiểu khu, Cận Ngụ Đình thấy vậy, liền bước sát cạnh cô.

Dù cô có nâng tay lên cao nhất thì cũng không theo kịp chiều cao của anh, tuyết rơi cả một ngày, trên đường bắt đầu có tuyết đọng lại. Cố Tân Tân nghe được tiếng lạo xạo giòn tan khi giày đạp trên

tuyết, "Anh cần gì phải làm vậy chứ. Cuộc sống như thế này.....
ngày hôm nay anh nên ở tòa nhà chính đón Tết với người nhà của
anh mới phải."

"Em cũng là người nhà của tôi."

"Tôi không phải." Cố Tân Tân càng ngày càng thấy lạnh, một tay
còn lại dùng sức kéo hai vạt áo lại với nhau.

"Lạnh hả?" Cận Ngụ ĐÌnh dừng bước nhìn cô.

"Lạnh chứ, tôi mặc ít lắm, nên anh vẫn là tự mình ra ngoài đi."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc quần áo trên người cô. "Tôi cho em áo của
tôi."

Lời vừa dứt, liền muốn cởi chiếc áo khoác duy nhất trên người
xuống. Cố Tân Tân vội vàng giữ lại cánh tay của anh. "Không cần,
anh mặc còn ít hơn cả tôi. Lát nữa tôi vào nhà ngay rồi, không sao."

Cận Ngụ ĐÌnh tháo chiếc khăn quàng cổ xuống, Cố Tân Tân hơi
nhíu mày, "Đừng đưa tôi, tôi đã nói là không cần rồi."

Người đàn ông cố chấp quần khăn lên cổ cô, nhưng quần xong
rồi cũng không có ý định buông tay, mà thuận thế kéo một cái. Cố
Tân Tân không kịp phản ứng ngã nhào về phía trước.

Cận Ngụ ĐÌnh lập tức cúi đầu, môi mỏng hạ xuống, khóa môi cô.

Một tay Cố Tân Tân còn cầm ô, sau lưng bị cánh tay anh vòng
qua ép chặt về phía mình, chiếc khăn quàng cổ cùng vì vậy mà bị
buông lỏng. Anh mở hai vạt áo choàng ra, ấn Cố Tân Tân vào trong
lồng ngực. Ám áp lan tràn, hai tay anh ôm chặt cô không để cho
giữa hai người chừa một khe hở, hơn nữa còn càng ngày càng siết
chặt, môi lưỡi vấn vít, cũng ngày càng kịch liệt.

***

Bát Bát: Tối qua mở ra thấy tiểu cửu được ăn đậu hũ nên là làm biếng không dịch chương mới, hôm nay quay cuồng đến tận 6 giờ tối mới về đến nhà, còn tưởng không kịp đăng chương mới cơ. Cuối cùng tiểu cửu vừa được ăn tối no nê, vừa được ăn đậu hũ của TT bảo bảo, còn ta ôm cái bụng đói meo thành toàn cho lão giờ mới đi mua đồ ăn. Trời thật lạnh a, cầu FA cũng thật đáng thương a~~

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88: Cướp "Sắc"

Dịch: CP88

Cố Tân Tân vặn vẹo người muốn tránh ra, tiếng vải cọ vào nhau giống như âm thanh của màn mưa tuyết. Một tay cô còn cầm ô nên càng không thể xuất ra bao nhiêu lực.

Cận Ngụ ĐÌnh dễ dàng đem hàm cô cạy mở, nhâm nháp hương vị ấm áp kèm theo chút chua ngọt của nước trái cây. Bầu không khí xung quanh dường như dần tụ về nơi bọn họ đang đứng, cũng dần trở nên ám muội. Cố Tân Tân còn rất tỉnh táo, biết đây là không đúng, cũng cực lực muốn đẩy anh ra, nhưng cô bị anh siết chặt, dù là một chút khí lực phản kháng cũng không có.

Chỉ sợ là Cận Ngụ ĐÌnh đã sớm động đến cái ý niệm này nên mới lừa cho cô cầm ô, Cố Tân Tân càng không thể ngờ được anh lại có mưu đồ làm chuyện xấu.

Anh đưa một tay ra sau đỡ lấy đầu Cố Tân Tân, cô liền nhân lúc anh lơ đãng cắn một cái, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không có ý định buông cô ra.

Cố Tân Tân chật vật tránh khỏi môi lưỡi của anh, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nói một câu. "Buông ra..... Đừng như vậy, có người."

Dù hôm nay tuyết rơi lớn nhưng vẫn không cản được có người xuống lầu nô đùa nghịch tuyết, tiếng cười đùa cách đó không xa

càng ngày càng đến gần, Cố Tân Tân gấp gáp đến mức đưa tay ra đánh liên tục lên người anh.

Người đàn ông càng thêm quắn quýt, giống như phát điên vậy, Cố Tân Tân thậm chí ảo giác eo mình sắp gãy.

Chiếc ô trong tay rơi xuống nền tuyết trắng xóa, tuyết rơi xuống lưng Cận Ngụ Đình, trên vai, trên đầu cũng đều là tuyết. Trên mặt Cố Tân Tân có cảm giác lành lạnh, không sao mở được mắt.

Bộp -----

Có thứ gì đó rơi xuống vai Cận Ngụ Đình, anh không quay đầu, cũng không có ý định phản ứng lại.

"Ném người tuyết đi, ném người tuyết đi....." Một đứa nhỏ khoảng sáu, bảy tuổi cầm quả cầu tuyết trên tay, hướng về lưng Cận Ngụ Đình ném tới.

Cố Tân Tân ngơ ngợ còn nghe được tiếng của một người phụ nữ. "Cầu Cầu, không được nghịch, mau qua đây."

"Mẹ, ở đây có một người tuyết cực lớn."

Người phụ nữ đứng ở chỗ rẽ đi vào tiểu khu, lạnh đến mức liên tục giật chân, cũng bắt đầu nồng nảy hơn. "Mau quay lại! Ở ngoài đó thêm lát nữa là đông cứng đấy!"

Nhưng trẻ con đâu có dễ dàng nghe lời như vậy, mãi mới chờ được tuyết rơi, cậu nhóc hưng phấn đến mức liên tục nhảy nhót xung quanh. Cậu nhóc chạy về phía một bụi cây, cầm lên hai nắm tuyết rồi bắt đầu nặn thành quả cầu tuyết.

Người phụ nữ không mang ô, cậu nhóc thì mặc một chiếc áo mưa, thấy có gọi thế nào cũng vô dụng, bà ấy liền dứt khoát bước nhanh tới. "Về ngay cho mẹ!"

Cố Tân Tân co rúm người, hai tay nắm chặt vạt áo choàng của Cận Ngụ ĐÌnh muốn đẩy anh ra. Người đàn ông biết cô sợ cái gì, khuôn mặt tuấn tú hơi ngẩng lên, một tay ấn đầu cô xuống cho cô chôn mặt vào hõm cổ mình.

Bôp -----

Lại thêm một quả cầu tuyết nữa đập vào lưng Cận Ngụ ĐÌnh, người phụ nữ vội vàng kéo cậu nhóc về, liên tục nói xin lỗi với anh. "Xin lỗi nhé, thật ngại quá, trẻ con không hiểu chuyện."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi nghiêng người qua, khóe miệng cứng ngắt kéo lên một nụ cười. Đôi mắt anh sáng như sao, ánh đèn từ bốn phía chiếu tới tạo ra một tầng mông lung, ngũ quan sắc bén dường như cũng được nụ cười ấy làm cho ôn hòa hơn. "Không sao."

Người phụ nữ nắm tay cậu nhóc bước nhanh đi, được một đoạn lại không nhịn được mà quay đầu nhìn người đàn ông tuấn lanh kia. Phong thái như vậy, hẳn là đoàn phim nào đó chọn thời điểm cuối năm đến nơi này quay phim thần tượng đi?

Cố Tân Tân lén lút nhìn ra, thấy xung quanh đã khôi phục lại vắng vẻ như ban đầu, hai tay cô còn đặt trên lưng Cận Ngụ ĐÌnh, nhận ra áo của anh đã ướt một mảng lớn.

Cô hơi lùi về sau, cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh cũng chỉ hơi buông lỏng nên Cố Tân Tân miễn cưỡng cách ra được một bước, cuối cùng vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi lồng ngực của anh.

Cố Tân Tân oán hận nhìn anh, hai cánh môi hồng hồng, e lệ như cánh hoa đào dưới sương sớm. Cận Ngụ ĐÌnh hơi cúi đầu nhìn xuống, từ góc này có thể nhìn được hàng lông mi vừa cong lại vừa dài, như hai cây quạt nhỏ.

Cô muốn rút tay ra, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh lại ép hai cánh tay lại, kẹp chúng lại thật chặt.

"Cuối năm rồi mà em vẫn muốn ra tay với tôi?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh -----"

Cận Ngụ ĐÌnh chăm chú nhìn cô, giống như chỉ sợ rời mắt một giây thôi là cô sẽ biến mất. "Cái này coi như là lì xì năm mới em cho tôi đi."

"Không biết xấu hổ. Nhân lúc tôi còn chưa ra tay thì anh mau đi." "Không biết xấu hổ. Nhân lúc tôi còn chưa ra tay thì anh mau đi."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ thở ra một hơi, một tay cầm chiếc khăn trên cổ Cố Tân Tân kéo lên che trên đầu cô, "Lát nữa sẽ bị đau đầu."

Ánh mắt Cố Tân Tân nhìn anh vẫn cực kỳ không tốt, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh..... tự mình quay về đi thôi."

"Được thôi, chút chuyện đó với tôi không đáng kể."

"Anh nói xem. Bây giờ anh ở nhà có phải là tốt không, có người thân ở bên, còn có nơi ấm áp để tránh gió tuyết. Dù sao thì vẫn hơn là ở đây."

Cận Ngụ ĐÌnh trầm ngâm nhìn thẳng vào đáy mắt cô. "Nếu em có thể đứng với tôi thêm một chút nữa thì có bị đông cứng lại cũng không sao. Bây giờ tôi cảm thấy rất ấm áp, không lạnh chút nào cả."

"Cận Ngụ ĐÌnh, hôm nay là giao thừa, anh phải ở nhà quây quần với người thân mới phải."

"Em cũng là người nhà của tôi."

Cô đã sớm không muốn tranh luận chủ đề này với anh, dù sao cô có nói gì thì anh cũng nghe không lọt, giống như đòn gảy tai trâu. Cô nói là chuyện của cô, còn anh lại cứ lơ đi làm như không nghe thấy.

Không còn ô che nữa, hơn nữa tuyết càng ngày càng lớn. Cố Tân Tân cúi đầu nhìn chăm chú chiếc ô rơi trên mặt đất, phát hiện ra

nó đã sớm đựng một tầng dày tuyết trắng.

"Đi thôi, tôi đưa anh ra ngoài."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng đó không nhúc nhích, Cố Tân Tân dùng sức rút tay ra. "Tiểu khu này có rất nhiều người biết chúng ta, cũng có cả những người biết tôi đã từng mang Tu Tư Mân về nhà. Tôi biết có một số việc anh không hề để ý, nhưng bây giờ là cuối năm, tôi không muốn nhớ lại những chuyện thương tâm, chỉ muốn yên ổn ăn Tết."

Cận Ngụ ĐÌnh giống như vẫn không đành lòng, hai tay đặt trên bả vai Cố Tân Tân, nhưng cuối cùng vẫn thu về.

Cố Tân Tân khom lưng nhặt ô lên, một tay còn lại nắm chặt, nghiêm túc nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông chuyển tầm mắt xuống bàn tay kia. "Em muốn đánh tôi thật đấy à?"

"Anh luôn làm những chuyện khác người."

"Chuyện gì cơ?" Cận Ngụ ĐÌnh biết rõ còn hỏi.

Cố Tân Tân rũ chiếc ô trong tay, hoa tuyết bên trong rơi xuống lả tả. Cô nâng tay lên, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trước mặt. "Anh hoàn toàn có thể tự mình về."

Cận Ngụ ĐÌnh nhận lấy ô từ trong tay cô, "Đi thôi."

Cố Tân Tân xoay người muốn quay về, nhưng bị Cận Ngụ ĐÌnh kéo lại. "Đưa tôi ra ngoài đi, chờ tôi gọi được xe rồi hẵng quay về."

"Chỉ có một đoạn đường đó thôi....." Cố Tân Tân muốn nói anh có thể tự mình đi, nhưng tuyết trên đường đã đóng lại thành một lớp băng mỏng, ngộ nhỡ Cận Ngụ ĐÌnh trượt chân..... Cố Tân Tân theo bản năng kéo cánh tay anh, không nói gì nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh phuỷ tuyết trên bả vai đi, có một chút bắn vào mặt Cố Tân Tân, cảm giác lành lạnh.

Người đàn ông nhìn thấy cô đi đã được một đoạn, liền bắt lấy ống tay áo cô, kéo cô về phía mình. "Em thích đi dưới tuyết thế cơ à?"

"Không sao cả, dù sao cũng không phải mưa."

Hai người sóng vai đi về phía trước, trong tiểu khu cực kỳ thanh tĩnh, giờ này có lẽ nhà nhà đều đang đoàn tụ quây quần trong căn nhà ấm áp của mình. Cố Tân Tân đút hai tay vào trong túi áo, hai người đi ra đến ngoài, phát hiện trên đường vắng vẻ không thấy bóng dáng một chiếc xe taxi nào cả.

Cố Tân Tân hết nhìn trái rồi lại nhìn phải. "Không thì anh gọi cho tổng đài đặt xe đi."

"Em không đọc tin tức hả? Gọi tổng đài đặt xe không an toàn, cướp tiền cướp sắc không thiếu."

Cố Tân Tân liếc anh một cái. "Anh cũng chỉ có một cái điện thoại trên người thôi, còn có thể cướp được cái gì, lại nói..... anh thân là nam nhi đại trượng phu, sợ cái gì hả?"

"Ngộ nhỡ là nữ tài xế thì sao?" Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy khả năng đó cũng không thể không có.

Cố Tân Tân nhắc mồi, "Vậy phải làm sao đây? Trong nhà anh còn tài xế không?"

"Tài xế cũng là người, quanh năm suốt tháng phải đi theo tôi rồi, giao thừa cũng phải thả cho bọn họ về với người thân chứ." Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc ô, dịch gần sang Cố Tân Tân hơn một chút, "Sao em có thể yên tâm cho tôi ngồi một mình trở về như vậy được nhỉ."

Anh vẫn chưa chịu dừng lại cái chủ đề này, còn làm ra khuôn mặt không thể hiểu được.

Cố Tân Tân càng lúc càng cảm thấy quái lạ. "Anh yên tâm đi, có người phụ nữ nào dám động ý đồ cướp sắc với anh chứ. Anh khỏe như vậy, đây một cái là cô ta văng ra xa rồi."

"Ngộ nhỡ là cả nhóm người gây án thì sao?"

Cố Tân Tân liên tục nhìn theo xe cô đi lại trên đường. "Cuối năm rồi nữ tài xế người ta cũng phải về nhà chứ, đâu ra lập nhóm gây án. Rảnh rỗi như vậy sao?"

"Biết đâu là vì ao ước sắc đẹp của tôi từ rất lâu rồi, ngày thường không hạ thủ được nên hôm nay thấy tôi lạc lõng một mình, cảm thấy đây chính là một cơ hội tuyệt vời."

Cố Tân Tân lấy điện thoại ra, mở ứng dụng thuê xe, nhanh chóng định vị chỗ hai người đang đứng. Nhưng trên màn hình hiện lên thông báo xung quanh không có xe, xem ra đều đã trở về ăn Tết rồi.

Cô kéo khăn quàng cổ từ trên đầu xuống, quấn quanh cổ. "Không thì đi tàu điện ngầm đi, tàu điện ngầm và xe buýt hôm nay chắc chắn không nghỉ."

Cận Ngụ Đinh đứng chân tại chỗ không nhúc nhích, "Em nói tôi ngồi xe buýt?"

"Có vấn đề gì hả? Trạm tàu điện ngầm cách đây cũng không xa."

Cận Ngụ Đinh lắc đầu, "Em cứ bỏ tôi ở đây đi. Em muốn về thế thì cứ về trước."

"Quyết định như vậy nhé." Cố Tân Tân xoay người chui ra khỏi ô, chạy được hai bước quay đầu lại nhìn, thấy Cận Ngụ Đinh vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, không có ý định muốn nhấc chân lên rời đi, càng không có xoay người nhìn xem cô đã đi chưa.

Cố Tân Tân giật chân, thật đúng là khó hầu hạ.

Người đàn ông đứng đó, sống lưng thẳng tắp, cũng không biết là đang nghĩ cái gì mà bộ dạng có vẻ khá nhập tâm. Cố Tân Tân che hai tay trên đỉnh đầu, bất tri bất giác có chút tức giận. Cuối cùng lại không nghĩ ra rốt cuộc mình đang bức mình cái gì, cô nhúc nhích chân, bức bối quay lại trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Rốt cuộc là anh muốn gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô, ánh mắt sáng như sao, "Đúng rồi, còn có một chuyện này. Phía Tu Phụ Thành tạm thời em đừng manh động."

"Là sao?" Cố Tân Tân nhàn nhạt hỏi.

"Thay vì lao tâm cực khổ đi tìm chứng cứ thì chi bằng bình thản ngồi nhà chờ đợi tin tức. Nói chung là em cứ tập trung sống cuộc sống của chính mình là được."

Cố Tân Tân nghe ra có gì đó không đúng. "Anh nói rõ ràng cho tôi."

"Rồi sẽ có người đối phó với anh ta. Dù em có lao tâm cực khổ đi tìm chứng cứ thì cùng lắm cũng chỉ có thể cho anh ta một cái án tù chung thân, đến lúc đó giờ chút mánh khép còn có thể giảm nhẹ hình phạt, sau đó lại sớm được thả ra thôi." Cận Ngụ ĐÌnh nâng ô lên cao, che cho Cố Tân Tân. "Nhưng nếu như lấy một mạng đổi một mạng, hoặc là cho anh ta sống không bằng chết thì thù của Tu Tư Mân mới coi như được báo."

Ánh mắt Cố Tân Tân tràn ngập nghi hoặc nhìn anh không buông, "Cận Ngụ ĐÌnh, có phải anh muốn làm gì không?"

"Tôi có nói vậy sao?"

Cô không nhịn được kéo cánh tay anh. "Ý của anh tôi hiểu cả rồi, chuyện của Tu Tư Mân không liên quan gì đến anh, anh tuyệt đối đừng có nhúng tay vào."

Cận Ngụ ĐÌnh đặt tay lên mu bàn tay cô, lòng bàn tay anh rất lạnh. Thời tiết lạnh như vậy nhưng anh chỉ mặc đơn bạc, hẳn là đã sớm bị đông cứng. "Em chỉ cần nghe lời tôi thôi, đừng đặt bản thân vào hiểm cảnh, được không?"

"Không được." Cố Tân Tân thu tay về, túm lấy cổ áo choàng của anh, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh không liên quan gì đến chuyện này cả. Anh đừng có làm tôi cuối năm rồi còn phải lo lắng đề phòng."

"Vì tôi sao?"

"Đừng có đánh lạc hướng, tôi đang nghiêm túc nói chuyện với anh đấy."

Cận Ngụ ĐÌnh chăm chú nhìn cô, "Yên tâm, tôi sẽ không động thủ."

"Được, anh đồng ý rồi đấy. Nói lời giữ lời."

"Em đang dây dưa ở trước cửa tiểu khu với tôi đấy, không muốn đi rồi sao? Không thì em dẫn tôi về nhà đi."

Cố Tân Tân buông lỏng tay, tránh ánh mắt của anh. "Lát nữa tôi còn phải đưa Văn Văn về nhà, nếu con bé nhìn thấy anh nhất định sẽ lại nhớ anh trai."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ gật đầu. "Em về đi."

Cô lùi về sau một bước muôn đi, Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên, kéo tay cô, nhét ô vào tay. Cố Tân Tân vội vàng trả lại, "Tôi chạy về là được rồi, anh cứ cầm đi."

"Trên đường có tuyết đọng, chạy cái gì mà chạy?"

Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đẩy vai Cố Tân Tân. "Đi đi, bây giờ về còn kịp xem chương trình Liên hoan chào năm mới, ba mẹ em chắc vẫn còn đang chờ đấy."

Cố Tân Tân bị anh đẩy lùi về sau hai bước, cô siết chặt ô trong tay, muốn trả lại cho anh. Người đàn ông đứng giữa một trời tuyết rơi đầy, ngũ quan có chút trở nên mờ hờ. Chóp mũi cô chua xót cực kỳ, trước mắt nỗi lên lớp sương mù. Cận Ngụ Đinh phát phắt tay. "Có phải không nỡ bỏ lại tôi? Vậy thì cứ đưa tôi vào nhà là được rồi, cùng nhau uống trà hưởng thụ không gian ấm áp, thật tốt, cần gì phải hạ lệnh đuổi khách như vậy chứ."

Cố Tân Tân che ô rời đi, Cận Ngụ Đinh nhìn chằm chằm bóng lưng cô. Cô không dám quay đầu nhìn, cứ như vậy nhắc đôi chân cứng ngắc bước thẳng về phía trước.

Hoa tuyết rơi xuống mặt Cận Ngụ Đinh, lành lạnh, lại giống như nước mắt rơi xuống, lạnh lẽo thấu xương.

Cận gia.

Lúc Cận Duệ Ngôn và Đoàn Cảnh Nghiêu đến, trong phòng khách trống vắng không có một bóng người. Cận Duệ Ngôn đưa áo khoác cho người giúp việc, lúc này mới nhìn thấy Tần Chi Song ngồi trên ghế sofa.

"Mẹ, Hàn Thanh và tiểu Cửu đâu?"

"Một lang thang bên ngoài, một không có tâm trạng đến ăn cơm."

Cận Duệ Ngôn nhìn bốn phía xung quanh. Năm nay đúng là quá vắng vẻ rồi, Thương Lục mất tích, Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh mỗi người một ngả. Căn nhà đang đông vui tấp nập như vậy cuối cùng lại thành cái dáng vẻ này.

"Con gọi điện kêu chúng nó qua."

"Bỏ đi," Tần Chi Song khẽ lắc đầu. "Dù bọn chúng có tới thì trên mặt cả đám cũng đều như đưa tang, chúng ta cứ ăn đi thôi."

"Không được, đâu ra có cái kiểu đó?" Cận Duệ Ngôn cứng rắn, "Hôm nay là giao thừa, có phải xách cổ thì cũng phải kéo được chúng nó tới."

Cận Duệ Ngôn đi đến bên cửa sổ, lần lượt gọi cho Cận Ngụ ĐÌnh và Cận Hàn Thanh.

Cận Hàn Thanh đến trước, cơm tối ăn được một nửa Cận Ngụ ĐÌnh mới đến.

Người đàn ông kéo ghế ngồi xuống, ghế bên cạnh trống không, đối diện kia cũng là ghế không người, khung cảnh đúng là thê lương vô cùng.

Tần Chi Song liên tục thúc giục bọn họ ăn nhiều một chút, Cận Ngụ ĐÌnh cầm bao lì xì đưa cho bà, "Mẹ, đây là cho mẹ."

"Có lòng ghê nhỉ."

"Chị, đây là của chị." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, lại đưa cho Cận Duệ Ngôn một cái.

Đàn ông sẽ không có phần, năm nay Cận Hàn Thanh thật sự không có tâm tình, cũng không nhớ được những thứ này. Anh ta nhìn tuyết lớn ngoài cửa sổ, tuy là Cận Ngụ ĐÌnh và Cố Tân Tân mỗi người một phương, nhưng ít ra anh còn biết cô ở đâu. Còn anh ta thì sao?

Từ khi Thương Lực mất tích đến bây giờ không hề có một chút tin tức, bây giờ còn đang là giao thừa, cô ấy một thân một mình ở bên ngoài, khẳng định là rất nhớ nhà đi?

Chưa biết chừng bây giờ cô đang trốn ở góc nào đó khóc.

Sao cô ấy lại cứ phải bước bỉnh như vậy làm gì chứ? Vì sao không chịu về nghe anh ta giải thích một câu?

"Chị," Cận Ngụ ĐÌnh nhắc tay đặt lên bả vai Cận Duệ Ngôn. "Bây giờ cũng chỉ còn lại chị và anh rể, hai người nhất định phải thật hòa thuận đấy."

"Chị thấy hôm nay cậu cũng không có uống rượu, vậy mà nói mê sảng cái gì vậy?" Cận Duệ Ngôn đẩy tay anh ra.

Cận Ngụ ĐÌnh dứt khoát ôm lấy cô ấy, "Chị, em nói thật đấy. Nếu có thể thì hãy sống thật hòa thuận vào, tốt nhất là sinh một đứa nhỏ, em cũng muốn làm cậu rồi."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn chầm chầm cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh, nửa người trên của Cận Duệ Ngôn đều bị Cận Ngụ ĐÌnh kéo qua. Nhìn hai người thân mật như vậy thật sự khiến anh ta khó chịu không thôi.

"Được rồi được rồi, buông tay ra đi." Cận Duệ Ngôn ghét bỏ đánh lên mu bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh.

Đoàn Cảnh Nghiêu túm lấy cánh tay cô ấy, kéo Cận Duệ Ngôn về phía mình, ánh mắt thâm trầm lướt qua gò má Cận Duệ Ngôn thẳng tắp chiếu vào bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh.

Thương gia.

Thương Dư Khánh rót hai chén rượu uống cạn, Thương phu nhân ngồi bên cạnh đột nhiên đặt đũa xuống.

"Làm sao thế? Đã ăn được mấy đũa."

"Còn tâm trạng gì mà ăn nữa, Thương Lục không có tin tức gì, Thương Kỳ thì không về nhà, ôi....."

"Mẹ, mẹ....."

Bên ngoài có tiếng đập cửa rầm rầm, Thương phu nhân còn tưởng mình bị ảo giác. "Có phải là Kỳ Kỳ gọi tôi không nhỉ?"

Thương Dư Khanh đặt chén rượu xuống, cũng nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài, sau đó là tiếng cửa bị mở ra. Thương phu nhân nhanh chóng đứng lên, nghe được tiếng cửa ầm một cái, bà bước nhanh về phía trước, thấy được một bóng người co rúm trước cửa.

"Kỳ Kỳ!"

Thương Kỳ co rúm chỗ đó không nhúc nhích, Thương phu nhân bước nhanh về phía trước, "Chuyện gì thế này? Kỳ Kỳ?"

Thương phu nhân vội vàng dùi Thương Kỳ, cô ta suy nhược đứng đó, đầu rũ xuống. Thương phu nhân hoảng hốt gọi cô ta, "Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ."

Nửa bên mặt Thương Kỳ đều là máu, một con mắt còn không mở ra nổi, cuối cùng ngã vào lòng Thương phu nhân. "Mẹ, cứu con."

"Chuyện gì thế này? Con đừng làm mẹ sợ."

Thương Dư Khanh đi đến, nhìn thấy bộ dạng đó của cô ta cũng bị dọa cho hoảng hồn. "Bình tĩnh trước đã, mau gọi xe đi bệnh viện."

"Đúng đúng, đi bệnh viện."

Thương Kỳ thoi thóp thở, được hai người đỡ dậy. Bên ngoài tuyết lớn, lấy đâu ra xe chứ?

Cận Hàn Thanh ngồi trước bàn ăn, điện thoại đặt bên cạnh đột nhiên vang lên. Từ sau khi Thương Lục mất tích anh ta chưa bao giờ dám để chế độ yên lặng.

Vừa nhìn hiển thị trên màn hình, là Thương gia gọi tới, không lẽ đã có tin tức của Thương Lục?

Người đàn ông nhanh chóng đứng dậy, ấn nghe, "Alo, mẹ."

"Hàn Thanh, không hay rồi, Kỳ Kỳ bị thương, chúng ta đang đưa con bé đến bệnh viện."

Chút hi vọng le lói trong lòng bị đánh tan, anh ta không kiên nhẫn hỏi. "Cô ta làm sao vậy?"

"Đây mặt đều là máu, bị thương rất nặng, mẹ với ba con cũng không trông cậy được vào ai. Hàn Thanh....."

"Được, nói cho con là bệnh viện nào, con qua ngay."

Cận Hàn Thanh ngắt trò chuyện, cầm lấy áo khoác. "Thương Kỳ bị thương, con đến bệnh viện một chuyến."

Tần Chi Song không khỏi hỏi thăm một câu. "Con bé làm sao?"

"Ai biết, không chết được là được rồi."

"Cuối năm nói gở, chị thấy cậu đúng là thèm đòn." Cận Duệ Ngôn không vui lườm anh ta một cái.

"Mọi người ăn tiếp đi, con đi trước."

Toàn bộ Lục Thành sau trận mưa tuyết dường như được phủ lên một lớp áo bạc, cuối năm nên con đường trước cửa bệnh viện vắng tanh, đến ngay cả trước khoa cấp cứu cũng không có mấy người.

Lúc Cận Hàn Thanh đến nơi, Thương Kỳ đã được đẩy vào phòng hồi sức, bác sĩ đứng ngoài cửa, bộ dạng muôn nói lại thôi. Thương phu nhân gấp gáp hỏi, "Con gái tôi rốt cuộc là bị làm sao vậy?"

Người đàn ông bước nhanh về phía trước, liếc nhìn cánh cửa đóng chặt. "Thế nào rồi?"

"Mắt phải không giữ được."

Thương phu nhân nghe vậy, giống như bị rút cạn sức lực ngồi thụp xuống, Thương Dư Khánh dựa lưng vào vách tường, ngắn người.

"Sao..... Sao lại có thể như vậy?"

"Trên mặt còn có ngoại thương, vết thương ở khói mắt đã được khâu lại. Chúng tôi đã tận lực, tuy là nhẫn cầu không cần bỏ đi nhưng thị lực nhất định sẽ không có cách nào khôi phục."

"Không có cách nào khôi phục là thế nào?" Thương phu nhân kéo ống tay áo của bác sĩ.

"Thị lực hoàn toàn không còn, nói cách khác thì chính là mắt phải không thể nhìn được nữa."

"Không thể nào, vì sao có thể như vậy?" Thương phu nhân đau lòng khóc thành tiếng, "Con bé còn trẻ tuổi như vậy. Bác sĩ, ông nhất định phải cứu con bé."

Cận Hàn Thanh vặn tay nắm cửa, Thương Dư Khánh và Thương phu nhân còn đang lôi kéo bác sĩ muốn ông ấy nghĩ cách. Người đàn ông đi đến trước giường bệnh, thuốc gây mê còn chưa hết tác dụng, Thương Kỳ mơ màng nằm đó. Cận Hàn Thanh rút điện thoại ra, chụp lại một tấm.

Khóe môi người đàn ông kéo ra một nụ cười lạnh, chỉ tiếc là Thương Lục không có ở đây, nếu không anh ta nhất định sẽ dẫn cô ấy đến xem.

Một con mắt đền lại đứa con đã mất của anh ta, còn rất xa mới đủ.

Cận Hàn Thanh lạnh lùng nhìn cô ta thêm một cái, nhét điện thoại vào trong túi rồi đi ra ngoài.

Cô gia.

Lục Uyển Huệ muốn giữ Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn ở lại một đêm, nhưng Cố Tân Tân biết Tu Thiện Văn không quen nơi lạ, hơn nữa cũng không có chỗ để ngủ, liền quyết định quay về.

Cô khởi động xe, tốc độ xe không dám để quá nhanh. Đã tối muộn nên tiểu khu rất yên tĩnh, Cố Tân Tân cho xe chạy ra khỏi tiểu khu, theo bản năng nhìn về phía Cận Ngụ Đình hồi tối vừa đứng.

May là chỗ đó trống trơn, không có lấy nửa bóng dáng của anh.

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, nhưng cô đơn trong mắt không có cách nào giải đi được.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 89: Cửu Gia Rất Tức Giận, Hậu Quả Thực Nghiêm Trọng

Dịch: CP88

Đây có lẽ là lần đầu tiên Cận Hàn Thanh nhìn thấy Thương Dư Khánh ăn nói khép nép như vậy, bọn họ đang ngăn cản bác sĩ không cho ông ấy đi, giống như đang níu kéo chút hi vọng cuối cùng.

Bác sĩ cũng đã làm hết khả năng có thể, nếu không phải vì quan hệ với Thương gia thì ông ta cũng sẽ không bỏ lại bữa cơm giao thừa chạy đến đây tự mình mở chính rồi. Nhưng dù có là vậy thì cũng chỉ có thể giữ lại nhẫn cầu cho Thương Kỳ mà thôi, không thể hơn.

Cận Hàn Thanh tiến lên, đỡ Thương phu nhân. "Mẹ, nghĩ cách khác thôi."

Bác sĩ nhanh chóng rời đi, Thương Dư Khánh ôm đầu ngồi trên chiếc ghế dài trên hành lang, "Nhất định là tên súc sinh Tào Diệc Thanh kia!"

Cận Hàn Thanh vừa rồi không cần nghĩ cũng đoán ra được là anh ta, Thương phu nhân ôm mặt khóc rống, "Một mắt không nhìn thấy nữa, sau này phải làm gì bây giờ."

Một lúc sau, trong phòng mơ hồ bệnh truyền ra tiếng la hét, "Mẹ, ba....."

Thương phu nhân vội vàng đứng dậy đi vào. "Kỳ Kỳ."

Thương Dư Khanh cũng theo sát phía sau, Cận Hàn Thanh đứng ngoài cửa, lấy điện thoại ra gửi cho Tào Diệc Thanh một tin nhắn cực kỳ ngắn gọn. "Tôi đang ở bệnh viện thành phố, một mắt của Thương Kỳ đã không giữ được."

Thương Kỳ nằm trên giường bệnh đưa tay lèn mò mắt, đầu ngón tay lại chạm phải băng gạc trên mắt, cô ta ngạc nhiên về phía hai người đứng bên giường bệnh. "Mắt của con làm sao vậy?"

"Không sao, không sao." Thương phu nhân chỉ lo cô ta lại bị kích thích. "Bị thương nhẹ, đã không còn đáng ngại nữa. Con nói cho mẹ nghe, có phải là Tào Diệc Thanh lại làm gì con rồi phải không?"

"Cuối năm anh ta không về nhà còn chưa tính, ba mẹ anh ta căn bản là không quản được anh ta. Lúc con đi tìm anh ta, phát hiện ra anh ta đang giờ thói trăng hoa với một người phụ nữ khác. Mẹ, vì sao lúc trước con không phát hiện ra anh ta là người như vậy chứ. Người phụ nữ kia cười nhạo con, con không chịu được cơn giận này nên mới đánh cô ta....." Trên mặt Thương Kỳ đều là oan ức, "Không ngờ Tào Diệc Thanh lại nói sẽ khiến con mở một mắt nhắm một mắt. Con cũng không biết vì sao lúc sau lại ầm ĩ lên, sau đó anh ta thượng cẳng chân hạ cẳng tay....."

Cận Hàn Thanh đi vào, liếc nhìn Thương Kỳ, lần này thì đúng là thành mở một mắt nhắm một mắt rồi.

Thương Dư Khanh xoay người muốn tìm người Tào gia tính sổ, Thương phu nhân vội vàng kéo cánh tay ông ta. "Bây giờ ông mà đi thì chúng tôi phải làm sao hả?"

Bọn họ muốn giấu diếm chuyện lần này, Thương phu nhân thật sự không dám đối mặt với cô ta, "Hàn Thanh, con nói chuyện này nên xử lý thế nào bây giờ?"

"Đây là việc Thương gia, e là con không tiện nhúng tay vào."

"Con bé là em gái của Thương Lục, bây giờ lại bị bắt nạt như thế này, con nhìn được sao?"

Cận Hàn Thanh đương nhiên là nhìn nỗi, hơn nữa so với những gì Thương Lục phải chịu đựng thì chẳng có chút nào tính là thảm thương cả. Anh ta không có chút lòng thương hại nào với Thương Kỳ, dù bây giờ cô ta có sắp chết, toàn thân đều là vết thương thì anh ta cũng chỉ thấy sảng khoái, không có những cảm giác khác.

Nếu không phải vì Thương Kỳ thì giờ phút này Thương Lục cũng sẽ không ở bên ngoài. Chỉ cần anh ta nghĩ đến cô ấy đang một mình cô đơn ở một nơi nào đó mừng năm mới thôi, trong lòng sẽ đau đớn không thở nổi. Từ trước đến giờ Cận Hàn Thanh vốn không phải người lòng dạ yếu đuối, nhưng bây giờ cũng chỉ dựa vào chút thống khổ này của Thương Kỳ để tự an ủi cảm giác khó chịu khủng khiếp đó trong lòng.

Tào Diệc Thanh chạy đến bệnh viện, mang theo vẻ mặt lo lắng, bộ dạng đau khổ. Anh ta chạy vào bệnh viện, còn chưa chờ Thương Dư Khánh giận tím mặt đã tự giác quỳ xuống đất.

"Ba, mẹ, là con hò đò. Con uống rượu nên nhất thời không kiềm soát được đánh Kỳ Kỳ, con sai rồi."

Cận Hàn Thanh đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn một màn trước mắt, cho nên nói, biết co biết dãn chính là tốt nhất.

"Anh còn có mặt mũi mà đến đây," Thương phu nhân đẩy anh ta. "Anh nhìn đi, anh hại Kỳ Kỳ thành như vậy đấy. Anh nói sau này tôi phải làm thế nào bây giờ? Con bé phải làm sao bây giờ?"

"Mẹ, con hứa sau này sẽ đối xử thật tốt với cô ấy, cũng sẽ không tiếp tục đánh cô ấy nữa. Đêm nay con thật sự uống quá nhiều rồi, mẹ đánh con đi!"

Đúng là trò khôi hài, Cận Hàn Thanh đứng bên cửa sổ, xuyên qua một lớp rèm cửa bị gió thổi tung lên nhìn ra bóng đêm bên

ngoài.

Pháo hoa đủ sắc màu phía xa đứng từ đây cũng thấp thoáng có thể thấy được, sau khi vọt đến bầu trời đen liền tỏa rộng ra không trung, cuối cùng lại tan vào khoảng không tịch liêu.

Khóc nháo một hồi, mắng chửi một hồi, cuối cùng Thương phu nhân lại lỡ miệng nói ra. "Mắt phải của Kỳ Kỳ không giữ được, đứa con gái ngoan ngoãn xinh đẹp của tôi, sao anh lại có thể ra tay được như vậy chứ?"

Tiếng thét chói tai của Thương Kỳ giống như muốn xé rách màng nhĩ của tất cả những người đứng đây, nhưng Cận Hàn Thanh từ đầu đến cuối vẫn là một khuôn mặt lạnh lùng. Nhìn thấy bộ dạng gào khóc không muốn sống của Thương Kỳ, anh ta lại chỉ muốn cười thật to.

Tào Diệc Thanh cũng làm bộ khó có thể tin, đầu gối nhích lên, cầm chặt tay Thương Kỳ, "Vì sao lại như vậy? Kỳ Kỳ, anh có lỗi với em....."

Thương Kỳ không chịu chấp nhận sự thật này, đánh anh ta, cào cấu anh ta giống như một kẻ điên, kích động đến mức những mũi khâu trên mặt cũng như muốn rách toạc.

"Ba, mẹ, con bảo đảm sau này sẽ không bao giờ để xảy ra chuyện như vậy nữa, con sẽ đối xử thật tốt với Kỳ Kỳ." Thương phu nhân nghe vậy, đau lòng ôm vai Thương Kỳ, "Lúc đó mẹ đã khuyên con bao nhiêu lần rồi, vì sao con không chịu nghe chứ?"

"Mẹ, con biết sai rồi." Thương Kỳ dùng sức đẩy Tào Diệc Thanh ra, "Con muốn ly hôn."

"Được....." Thương phu nhân lập tức đồng ý, muốn trấn an cô ta.

Tào Diệc Thanh nghe vậy, liền vội vàng nắm lấy tay Thương Kỳ, "Kỳ Kỳ, em tha thứ cho anh một lần cuối cùng này đi. Hơn nữa bộ

dạng bây giờ của em, ly hôn có chỗ nào tốt chứ? Anh bảo đảm từ sau sẽ không bao giờ đánh em nữa, thật đấy."

Một câu này trong nháy mắt như thùng nước lạnh dội xuống khiến Thương phu nhân tỉnh táo. Đúng vậy, Thương Kỳ ly hôn đã là một chuyện rất mất thể diện rồi, bây giờ đến mức chỉ còn một bên mắt, sau này cô ta còn có quyền lợi lựa chọn người khác sao?

Cận Hàn Thanh biết, Tào Diệc Thành chỉ cần nói một câu đó thôi, phần thắng nhất định sẽ thuộc về anh ta. Giống như lúc trước anh ta và Thương Lục, dù Thương gia biết rõ cô ấy sống không tốt nhưng cũng không có ý định muốn đón cô ấy về. Còn không phải vì chỉ cần cô ấy còn ở Cận gia thì sẽ vẫn là Cận phu nhân sao?

"Tôi sẽ không tha thứ cho anh, tôi muốn ly hôn." Thương Kỳ cực kỳ kiên quyết, nhưng Thương phu nhân lại chỉ đứng bên cạnh không nói gì, ánh mắt tối tăm u ám.

Thương Dư Khanh đầy Tào Diệc Thanh, ra hiệu cho anh ta nhanh chóng rời khỏi nơi này để Thương Kỳ bình tĩnh lại trước đã. Tào Diệc Thanh biết bọn họ đã dao động, mục đích đã đạt được, liền không nán ná lại nữa mà quay người bỏ đi luôn.

Cận Hàn Thanh ở lại thêm một chút nữa thì cũng rời khỏi bệnh viện.

Sau khi Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn về đến nhà, người nào người nấy về phòng riêng, tắm rửa sạch sẽ sau đó quay lại phòng ngủ của Cố Tân Tân cùng nhau xem tivi. Cuối cùng Tu Thiện Văn ngủ quên luôn trên giường Cố Tân Tân, cô không đánh thức cô bé mà cẩn thận lấy chăn đắp lên người cho Tu Thiện Văn, hai người nằm sát nhau, coi như đang truyền hơi ấm cho nhau.

Nếu là trước đây, bọn họ ăn Tết nhất định sẽ cực kỳ náo nhiệt. Cố Tân Tân xoay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời tối đen như mực được pháo hoa chiếu sáng một vùng, nhưng ánh sáng đó lại không có cách nào làm tan đi đau thương và cô đơn trong mắt cô.

Bộ dạng Tu Tư Mân trước khi chết và bóng lưng của Cận Ngụ Đinh cứ không ngừng hiện ra trước mắt. Đầu cô đau như búa bổ, chỉ có thể nhắm mắt lại mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Hôm sau, Cố Tân Tân tỉnh dậy từ sớm, cô rửa mặt rồi thay quần áo, thấy Tu Thiện Văn vẫn còn đang ngủ, liền rón rén bước ra ngoài.

Vừa xuống lầu, cùng lúc tiếng chuông cửa vang lên, Cố Tân Tân đi ra mở cửa.

Tống Vũ Ninh mang theo khuôn mặt nghiêm túc đi vào trong.
"Tân Tân."

"Sao sáng sớm chị đã chạy qua đây rồi?"

"Người ngày đó tìm được rồi, quả nhiên là anh ta không nhịn được quay lại ăn Tết, chỉ là rạng sáng ba, bốn giờ mới về. Chị cho người liên tục theo dõi người nhà của anh ta, cuối cùng thì cơ hội cũng đã tới."

Cố Tân Tân nghĩ đến lần bắt hụt trước, lông mày không khỏi nhíu lại. "Đã cho người đi bắt anh ta chưa?"

"Sao chị dám manh động, chị tin là không chỉ có chúng ta mà cả người của Tu Phụ Thành cũng đang tìm anh ta. Lần này chúng ta đi nhất định không thể mang quá nhiều người, hơn nữa hành sự cũng phải tuyệt đối cẩn thận."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, "Gia đình anh ta còn có những ai?"

"Anh ta có một đứa con gái và một người ông."

"Vậy bây giờ chúng ta đi."

Tống Vũ Ninh hơi chần chừ. "Em định sẽ nói cho Cận Ngụ ĐÌnh không?"

"Không phải chị đã nói càng ít người biết thì càng tốt hả?"

"Chị sợ giống như lần trước. Tai mắt anh ta cài ở khắp nơi, đến lúc đó bứt dây động rừng thì cơ hội của chúng ta coi như sẽ lại đi tong."

Cô Tân Tân vừa bước ra ngoài vừa nói, "Vậy thì chúng ta cứ đi thôi, dù Cận Ngụ ĐÌnh có cho người theo dõi thì cũng không thể biết được chúng ta định đi đâu."

Hai người đi đến ga ra, xe của Tống Vũ Ninh cũng đậu ở đây, Cô Tân Tân cầm chìa khóa muôn tự lái, nhưng Tống Vũ Ninh lại nhận lấy chìa khóa của cô.

Tù trên xe Tống Vũ Ninh có hai cô gái đi xuống, đi đến trước mặt hai người. "Tu phu nhân."

Tống Vũ Ninh đưa chìa khóa xe của Cô Tân Tân cho bọn họ. "Hai người đi trước đi."

"Vâng."

Cô Tân Tân không biết có phải mình bị ảo giác hay không mà cảm thấy chiều cao của một cô gái trong đó không khác mình là mấy, ăn mặc cũng rất quen thuộc. Hai cô gái đó ngồi vào xe, nhanh chóng lái đi.

"Lần này chúng ta nhất định phải giữ bí mật, nhưng chị hứa bảo đảm cho em an toàn, tin tưởng chị."

Cô Tân Tân khẽ gật đầu. "Chị là người Tu Tư Mân để lại cho em, em đương nhiên sẽ tin chị."

Tống Vũ Ninh xoay người, mi mắt hơi rũ xuống, nhanh chân đi đến trước xe của mình.

Dọc đường đi đều là Tống Vũ Ninh tự mình lái xe, Cố Tân Tân giống như đang suy nghĩ gì đó nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

"Văn Văn vẫn ổn chứ?"

"Vẫn rất tốt," Cố Tân Tân định thần. "Nhưng cứ sống mãi như vậy cũng sẽ không tránh được đôi khi con bé lại nhớ đến những chuyện thương tâm."

"Tu tiên sinh ra đi quá đột ngột, ai cũng không thể tiếp thu được."

"Hi vọng ngày hôm nay thuận lợi, chúng ta cũng có thể nhẹ nhõm hơn một chút rồi."

Tống Vũ Ninh cho tốc độ xe tăng lên. Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, hai bên đường có người đang cặm cụi cào tuyết, tuyết chất thành một đống lớn tích dưới gốc cây đại thụ. Nhìn tình hình này, cũng không biết đến khi nào mới tan hết.

Xe tiến vào một tiểu khu, Cố Tân Tân theo Tống Vũ Ninh xuống xe. Chỗ rẽ lên lầu có một người mặc đồng phục chuyển phát nhanh đứng đó, trên tay cầm hộp bưu kiện, giống như đang chờ bọn họ.

Tống Vũ Ninh đến trước mặt anh ra, ra hiệu cho anh ta đi lên trước, lên đến tầng cao nhất, người đóng giả nhân viên chuyển phát nhanh nâng tay ấn chuông cửa.

Tống Vũ Ninh kéo Cố Tân Tân lùi về sau hai bước, trong phòng truyền ra tiếng đáp lại. "Ai vậy?"

"Giao chuyển phát nhanh."

"Đến đây."

Bàn tay Tống Vũ Ninh buông thõng bên người hơi nắm lại, cửa vừa hé ra, còn chưa kịp mở rộng, cô ấy liền dùng sức nắm chặt. Người bên trong bị bất ngờ nên không kịp phản ứng. "Cô là ai?"

Tống Vũ Ninh hơi dùng lực, Cố Tân Tân thấy thế, liền nối gót đi sau cô ấy.

Cánh cửa bị dùng sức mở ra, hai người một trước một sau đi vào.

Người đi ra mở cửa là một ông lão tóc hoa râm, đoán là khoảng bảy, tám mươi tuổi. Tống Vũ Ninh quét một vòng bên trong căn phòng, Cố Tân Tân nghe được tiếng bước chân vụn vặt từ căn phòng bên trong truyền tới.

Người đàn ông với khuôn mặt mệt mỏi xuất hiện, giống như vừa mới tắm xong, hai mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm hai người bọn họ. "Các người tìm ai?"

"Tìm anh." Tống Vũ Ninh khẽ cắn răng, đáp lại.

"Tôi không quen mấy người."

"Vậy Tu Tư Mân thì sao? Chắc anh biết chứ?"

Người đàn ông hơi hoang mang. "Tôi không hiểu các người đang nói cái gì?"

Đúng lúc này, một cô bé từ trong căn phòng đó đi ra, đoán chừng là tám, chín tuổi, trên tay còn ôm một hộp đựng đồ chơi chưa kịp mở ra. Cô bé nấp sau lưng người đàn ông, đôi mắt đen nhánh trong suốt đảo một vòng trên người Tống Vũ Ninh.

"Đã có một cô con gái đáng yêu như vậy rồi mà vì sao lại nghĩ không thông muốn đi hại người?"

"Cô nói bậy!"

Cố Tân Tân đi lên một bước, "Có phải nói bậy hay không, đi theo tôi một chuyến là được rồi."

Người đàn ông kéo cô bé về sau. "Tôi sẽ không đi theo cô."

"Có một số việc nếu nói rõ ra, đối với anh cũng chỉ có lợi chứ không có hại."

"Không biết là..... có lợi gì vậy nhỉ?" Một giọng nói quen thuộc đột ngột vang lên, Cố Tân Tân cảm thấy giọng nói này rất quen tai. Cô vừa nhắc mắt, liền nhìn thấy Tu Phụ Thành từ trong căn phòng kia bước ra.

Cố Tân Tân hơi giật mình, "Anh cũng ở đây?"

"Đúng vậy đó, đúng là trùng hợp thật đây."

Tống Vũ Ninh đứng bên cạnh Cố Tân Tân, Tu Phụ Thành chăm chú quan sát Cố Tân Tân, cười lạnh rồi nói. "Giao cho cô một công ty lớn như vậy nhưng cô lại không chịu làm việc cho đàng hoàng. Nếu đã không muốn chịu trách nhiệm với công ty, thì chi bằng giao cho tôi quản lý đi?"

"Hóa ra là ở đây chờ tôi à." Cố Tân Tân vẫn không hề sợ hãi, liếc về sau lưng Tu Phụ Thành, "Không biết có phải là người thật, hay là giả mạo đây?"

"Cô nói xem."

Cố Tân Tân cũng chỉ là muôn xác nhận lại mà thôi, "Anh đúng là đầu tư công sức, xem ra cũng không cần tìm người giả mạo rồi. Bởi vì chỉ cần anh thành công dù tôi đến thì anh cũng sẽ có cách cho anh ta thoát thân, đúng không?"

Tu Phụ Thành khẽ cười thành tiếng, "Lúc trước Tu Tư Mân nhìn trúng cô chắc cũng bởi vì cô thông minh nhỉ?"

"Anh muốn công ty, tôi sẽ không giao cho anh."

"Chuyện này e là cô không tự quyết định được."

Người đàn ông đứng phía sau Tu Phụ Thành tiến lên, đẩy Tống Vũ Ninh ra. Tống Vũ Ninh tuy không yếu, nhưng lại không hề động thủ. Người kia áo dài vai Cố Tân Tân, đẩy cô lên chiếc bàn trước mặt. Tu Phụ Thành cầm tập tài liệu trong tay đặt trước mặt Cố Tân Tân, "Cô chỉ cần đóng dấu vào đây, tôi đảm bảo từ nay về sau sẽ không bao giờ tìm cô gây phiền toái."

Cố Tân Tân tránh khỏi chế trụ của người kia, "Con dấu? Đâu ra con dấu?"

"Tôi đã chuẩn bị đầy đủ cho cô hết rồi," Tu Phụ Thành nói xong, lấy một con dấu và mực điểm chỉ đặt ra trước mặt Cố Tân Tân, "Tôi chỉ muốn công ty, nếu như cô ngoan ngoãn chịu nghe lời thì tôi tuyệt đối sẽ không làm khó cô."

Cố Tân Tân cầm con dấu lên nhìn chăm chú, trong đáy mắt thấp thoáng nét giật mình, ánh mắt quét về phía Tu Phụ Thành. "Làm sao anh lấy được?"

"Tôi tự có cách."

Con dấu này vẫn luôn đặt ở công ty, người bình thường không thể động vào được. Người Cận Ngụ Đinh sắp xếp cho cô sẽ không thể có vấn đề gì, tuy là Cố Tân Tân không muốn tin, nhưng tầm mắt vẫn rơi xuống người Tống Vũ Ninh.

Tống Vũ Ninh tránh né ánh mắt của cô, Cố Tân Tân nhíu mày nhìn cô ấy, "Là chị?"

Hai tay Tống Vũ Ninh hơi nắm lại, "Tân Tân, vì Văn Văn, chị không thể không làm thế."

"Chị nói đây là vì Văn Văn? Chị có biết giao công ty vào tay anh ta có nghĩa là gì không?" Cố Tân Tân tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ cũng đỏ lên.

"Tu tiên sinh để lại tất cả mọi thứ cho em, nhưng em thì sao? Chị chỉ thấy em ngày ngày cùng người tên Cận Ngụ Đinh đó ám muội mập mờ, em muốn chị phải nghĩ thế nào? Muốn chị nghĩ thế nào đây?"

Trong lòng cô hơi đau, "Chị vẫn luôn nghĩ em như vậy sao?"

"Em và Cận Ngụ Đinh thế nào chị vẫn luôn nhìn vào mắt, Văn Văn thiện lương nên luôn miệng nói hai người không có gì. Nhưng tối qua chị tận mắt thấy anh ta đến nhà em ăn Tết, còn cùng nhau làm cái loại chuyện đó, Cố Tân Tân, em cảm thấy em xứng với Tu tiên sinh không? Văn Văn đi theo em luôn mang theo tâm trạng ăn nhò ở đâu, đáng sao?" Tống Vũ Ninh không muốn mọi chuyện đi đến bước đường này, lúc Tu Tư Mân để cô ấy đi theo Cố Tân Tân cũng đã ra mệnh lệnh tuyệt đối cho cô ấy là phải bảo vệ cho an toàn của Cố Tân Tân, chính là trung thành tuyệt đối. Nhưng bây giờ đều thay đổi rồi, Tu Tư Mân chết, người duy nhất cô ấy phải bảo vệ cũng chỉ còn Tu Thiện Văn. "Tân Tân, sau này em sẽ tái hôn, cũng sẽ sinh con của chính mình, nhiều lăm thì em cũng chỉ có thể cho Văn Văn một cuộc sống không lo ăn lo mặc thôi. Nhưng rõ ràng tất cả những thứ này đều là của Tu tiên sinh để lại, em không thể bá chiếm về của riêng mình như vậy."

Cố Tân Tân chỉ hận không thể xông tới mắng cho cô ấy một trận, "Vậy nên chị cứ thoải mái như vậy mà bán đứng em?"

"Không thể gọi là bán đứng được, anh ta đã ký thỏa thuận với chị rồi. Đợi đến khi Văn Văn trưởng thành sẽ đem một nửa quyền nắm cổ phần cho con bé."

"Chị thà tin tưởng anh ta, chứ không chịu tin tưởng em?" Cố Tân Tân nhìn Tu Phụ Thành đứng bên cạnh. "Anh ta sẽ không làm được, Văn Văn đi theo anh ta sẽ không có ngày nào được sống dễ chịu."

"Vậy cũng còn hơn cho con bé đi theo em, nhìn em và Cận Ngu Đình ân ái thân thiết. Em không hề biết đó chính là đang xát muối lên vết thương của con bé!" Tống Vũ Ninh cũng gào lên, "Tân Tân, Văn Văn vô tội, vì sao em không chịu vì con bé suy nghĩ một chút chứ?"

Khuôn mặt Cố Tân Tân trắng bệch, không ngờ Tống Vũ Ninh lại nghĩ như vậy về cô. Tu Phụ Thành đứng bên cạnh không nhịn được phắt phất tay, "Được rồi, Cố Tân Tân, đừng kéo dài thời gian nữa."

Cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, lắc đầu, "Tôi sẽ không làm theo ý anh."

Người đàn ông đứng bên cạnh đánh vào eo cô, một tay kia đe vai Cố Tân Tân xuống, ép nửa người cô xuống mặt bàn. Cố Tân Tân đau đến mức phải đưa tay áo lên eo, "Công ty là Tu Tư Mân để lại cho tôi, tôi sẽ không giao ra cho anh."

Người đàn ông cầm lấy con dấu đóng lên, sau đó mở ra phần ký tên.

"Bây giờ chỉ còn thiếu chữ ký của cô nữa thôi."

Cố Tân Tân nắm tay thành quả đầm, giấu đi mười ngón tay, "Đừng hòng!"

Người đàn ông dùng sức cạy ngón tay cô ra, Cố Tân Tân đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Tống Vũ Ninh sốt ruột tiến lên. "Đừng..... đừng làm tổn thương người."

"Yên tâm đi," Tu Phụ Thành đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn, "Cô ta là người thương của Cửu gia, nếu cô ta chịu phối hợp thì tôi sẽ không làm gì cô ta."

Ngón tay Cố Tân Tân bị người phía sau dùng sức cạy mở, cô cố nén lại đau đớn, người đàn ông phía sau lại dùng sức hơn nữa, "Có phải là muốn tôi bẻ gãy ngón tay hay không?"

"Nếu thật sự không được thì trực tiếp lấy dấu vân tay đi." Tu Phụ Thành trực tiếp kéo ghế ngồi xuống.

Cố Tân Tân thấy người đàn ông kia kéo tay cô về phía mực đóng dấu, cô dùng sức nắm chặt, nhưng vẫn vô dụng. "Khoan đã."

Tu Phụ Thành nâng mắt nhìn cô, trên trán Cố Tân Tân lấm tấm mồ hôi, "Có phải chỉ cần tôi giao công ty cho anh thì sau khi Văn Văn trưởng thành anh sẽ đưa một nửa cổ phần cho con bé?"

"Đương nhiên, lời tôi đã nói ra thì sẽ tuyệt không đổi ý."

Nơi khéo mắt Cố Tân Tân hiện ra trào phúng, cô và Tu Phụ Thành đều hiểu được đây là chuyện không thể nào. "Vậy có phải chỉ cần tôi giao công ty cho anh thì anh sẽ buông tha cho Tu Thiện Văn? Hàng năm cũng sẽ chia tiền hoa hồng cho tôi?"

"Đây là lẽ dĩ nhiên."

Cố Tân Tân làm bộ suy nghĩ, lại làm như đã hạ quyết tâm. "Rất tốt, tôi đồng ý với anh."

Người đàn ông đứng phía sau cô nghe vậy, sức mạnh trong tay hơi buông lỏng. Hai ngón tay Cố Tân Tân giống như muốn đứt lìa, cô khó khăn cầm chiếc bút bên cạnh lên.

Tu Phụ Thành liếc người đàn ông đứng ở cửa phòng ngủ, cô con gái kia xem ra là đã bị dọa sợ chết khiếp rồi, hiện tại đang ôm anh ta cực kỳ chặt.

Tu Phụ Thành không đổi sắc lèn tiếng. "Anh ra khỏi đây trước đi."

"Vâng."

Người đàn ông nhắc chắn, nhưng đứa bé kia vẫn ôm chặt không buông. "Baba, ba muốn đi đâu? Đừng đi mà."

"Ngoan, con buông baba ra trước đã."

"Không muốn đâu, baba....."

Người đàn ông không đành lòng, nhưng vẫn dùng sức đẩy con gái ra rồi bước nhanh về phía cửa, động tác mở cửa và bước đi vô cùng dứt khoát.

Cố Tân Tân hận không thể liều mạng mà đuổi theo anh ta, nhưng hiện tại cô bị vây ở chỗ này, còn phải đối phó với Tu Phụ Thành trước mắt. Cố Tân Tân vừa gấp gáp vừa tức, hung hăng trừng mắt Tu Phụ Thành. Người đàn ông gõ nhẹ hai cái lên mặt bàn, "Tiếp tục đi."

Cố Tân Tân nắm chặt chiếc bút trong tay, ánh mắt rơi trên tập văn kiện, nhưng vẫn chậm chạp không chịu ký.

Tu Phụ Thành hơi mất kiên nhẫn, nếu còn kéo dài như vậy thì e là sẽ không kịp. "Cố Tân Tân, nhân lúc tôi còn khách khí với cô thì tốt nhất là ngoan ngoãn làm cho xong nhiệm vụ của mình đi."

Cô cầm tập tin lên, cuối cùng đặt bút ký tên mình lên đó.

Ánh mắt Tu Phụ Thành chất đầy tham lam theo dõi cô, chờ cho Cố Tân Tân ký xong liền không thể chờ đợi được nữa cầm tập tài liệu về.

Cố Tân Tân đặt bút trong tay xuống. "Chúc mừng anh đạt thành tâm nguyện, sau này, cũng chúc anh càng tiến càng cao."

Tu Phụ Thành cười sảng khoái, da mặt đúng là vẫn rất đú dày. "Cám ơn lòng tốt của cô, tôi cũng không ép cô ở lại nữa."

Nói không chừng Cận Ngụ Đinh đã nhận được tin tức, Tu Phụ Thành cũng không thể ở lại đây lâu.

Cố Tân Tân đi về phía cửa, lúc lướt qua Tống Vũ Ninh còn nhìn cô ấy một cái thật sâu.

Tống Vũ Ninh rũ mi mắt, chuyện đã đến nước này rồi, có nói gì cũng đều là sai.

Cố Tân Tân hồn bay phách lạc đi ra ngoài, một chân vừa bước khỏi cửa liền vội vã đi xuống lầu, xuống đến bãi đỗ xe, một chiếc xe nhanh chóng phóng tới dừng bên cạnh cô. Cố Tân Tân không kịp nhìn kỹ, trực tiếp mở cửa xe rồi ngồi vào. "Đi mau."

Tài xế đẹp ga cho xe chạy đi, Cố Tân Tân vội hỏi người bên cạnh. "Vừa rồi có một người đi xuống, nhất định nét mặt là hoang mang lo sợ, có nhìn thấy không?"

"Nhìn thấy."

"Đã cho người theo dõi chưa?"

"Đã sắp xếp người theo dõi, bên này còn có người của Tu Phụ Thành nên trước khi phu nhân đi xuống chúng tôi không dám manh động."

Cố Tân Tân nhắc tay chống cằm, không phải cô không tin tưởng Tống Vũ Ninh, mà chuyện này quá mức nguy hiểm, cô cũng không dám chỉ mang một mình Tống Vũ Ninh đến. Cô ngàn vạn lần cũng không ngờ được việc làm tưởng chừng thừa thãi này mà lại thật sự có lúc phát huy tác dụng.

Lúc trước tất cả mọi chuyện đều là Tống Vũ Ninh đứng ra sắp xếp, nếu không phải vì từ lần trước Tống Vũ Ninh luôn miệng nói sơ bút dây động rừng, lại còn muốn đơn độc hành động thì cô cũng không nghĩ đến việc muốn sắp xếp riêng.

Trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, không chỉ có thấp thỏm không yên, mà còn có cả cảm giác không thể nói thành lời.

Từ đầu đến cuối Tống Vũ Ninh đều không coi cô là người phe mình. Nhưng trong lòng Cố Tân Tân cũng cực kỳ rõ ràng, những thứ Tu Tư Mân để lại cô tuyệt sẽ không tham lấy một phần, chỉ là chưa

từng nhắc đến với Tống Vũ Ninh những sắp xếp về sau cô đã sớm nghĩ tới, vậy mà cô ấy liền nhận định cô sẽ không suy nghĩ cho Tu Thiện Văn.

Cố Tân Tân có chút đau lòng, Tu Phụ Thành là hạng người gì không phải Tống Vũ Ninh không hiểu. Nhưng cô ấy lại thà tin tưởng có thể giành được một nửa cổ phần từ trong miệng Tu Phụ Thành chứ không chịu tin tưởng cô.

Bỏ đi, bỏ đi, người với người đôi khi khó mà tránh khỏi sẽ phải đi đến bước đường kia. Nếu đã đến rồi thì cũng chỉ có thể thản nhiên tiếp nhận.

Xe chạy đi không bao lâu, người bên cạnh liền nhận điện thoại. Cố Tân Tân liếc anh ta một cái, đúng lúc đối phương quay sang nhìn cô. "Tu phu nhân, người đã bắt lại được rồi, bây giờ chúng ta làm gì tiếp theo?"

"Mang về nhà đi."

Đối phương khẽ gật đầu một cái, dặn dò người bên kia mấy câu.

Kết thúc trò chuyện, Cố Tân Tân gấp gáp hỏi. "Thật sự bắt được rồi sao?"

"Vâng, người của Tu Phụ Thành cũng đi theo, thật khó khăn mới đoạt được người về. Chúng ta bây giờ vẫn là nên quay về luôn đi, nếu không sợ là Tu Phụ Thành sẽ không chịu để yên."

Cố Tân Tân nuốt một ngụm nước bọt. "Được."

Tu Phụ Thành hài lòng cầm tập tài liệu đứng dậy, người ông kia đứng trước cửa phòng ngủ, không nói lời nào.

Ông biết cháu trai mình trước giờ thích quần lấp chameleon rắc rối vào người, cũng không biết lần này đắc tội vào người nào, cánh tay

gầy còm nhom nhem của ông theo bản năng ôm cô bé kia chặt hơn một chút.

Có người nhận điện thoại, sau khi ngắt máy liền quay sang báo cho Tu Phụ Thành. "Tu tiên sinh, không hay rồi, người đã bị mang đi."

"Thế sao?" Tu Phụ Thành đi thẳng ra cửa, "Giữ lại hai người này, chúng ta đi."

"Vâng."

Tống Vũ Ninh đã hết bỗn phận ở đây, liền quay người rời đi, trong căn phòng nhỏ rất nhanh đã vơi đi hơn nửa.

Cố Tân Tân về đến nhà, người đàn ông kia đã bị bắt về. Cô đi vào phòng khách, nhìn thấy người rồi trái tim lừng lơ rốt cuộc mới hạ xuống.

Cô đi đến trước án đài, theo thói quen thấp cho Tu Tư Mân một nén nhang. Người đàn ông đứng trước bàn trà, trên trán đều là mồ hôi, sắc mặt cũng cực kỳ căng thẳng.

Cố Tân Tân cắm nén nhang vào bát hương, cô xoay người, đôi mắt lạnh lẽo như mũi băng nhọn, tàn nhẫn mà phóng về phía người đàn ông kia.

Đối phương nuốt một ngụm nước bọt, đứng không được ngồi cũng chẳng xong.

Bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa, Cố Tân Tân đi ra mở cửa, thấy được là Khổng Thành.

"Sao anh lại ở đây?"

Khổng Thành đứng nhích sang một chút. "Cửu gia nói tôi đưa hai người này đến đây."

Cô Tân Tân theo động tác của anh ta nhìn sang, thấy người ông và cô con gái.

Cô hơi giật mình, suýt chút nữa thì quên mất nếu như hai người này còn trong tay Tu Phụ Thành thì e là cô có bắt được người đàn ông kia cũng vô dụng.

Cô Tân Tân hơi nghiêng người, để bọn họ đi vào.

"Các anh làm thế nào mà biết được?"

"Rõ ràng cô không hề nghe lọt lời Cửu gia. Ngài ấy đã rất tức giận, suốt dọc đường đi đến đây luôn miệng mắng cô. Cô vẫn là nên cẩn thận một chút đi."

***

Bát Bát: Đêm ngược 2 chương nữa đến quyển 3!

Bật mí tên cuốn 3 tạm dịch sẽ là: "Trái tim ngục tù đẹp nhất" – nếu ai chú ý sẽ nhận ra cụm "trái tim ngục tù" có xuất hiện trong đoạn cuối của văn án đó kkk

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 90: Vì Không Yên Tâm, Nên Đến

Dịch: CP88

Cô Tân Tân liếc về phía cách đó không xa. "Anh ta đến đây sao?"

"Đang ở trên xe."

"Bên ngoài tuyết lớn như vậy, còn là mùng một đầu năm, anh mau đưa anh ta về đi."

"....."

Cô Tân Tân biết ở Lục Thành này sợ là không gì có thể qua được mắt Cận Ngụ Đinh, "Phía tôi đã không sao rồi."

"Lá gan của cô đúng là càng ngày càng lớn. Cô không nghĩ tới, ngộ nhỡ Tu Phụ Thành không những không thả cô đi mà còn muốn mạng của cô thì cô muốn làm thế nào?"

Cô Tân Tân chuyển tầm mắt đi, nhưng nơi khói mắt vẫn còn lưu lại bóng dáng chiếc xe màu đen nghênh ngang đậu ở đó, giữa một trời tuyết trắng dường như lại càng thêm nổi bật hơn.

"Tu Phụ Thành có một câu là nói thật, trong mắt anh ta chỉ có công ty, giết tôi không đem lại lợi ích gì cho anh ta cả."

Nhưng Khổng Thành vẫn không nghe lọt câu này, "Đối với anh ta giết một mạng người cũng chỉ như bóp chết một con kiến, chẳng lẽ anh ta còn sợ người nhà của cô bị dồn vào đường cùng quay ngược lại phản kích sao?"

"Không phải vẫn còn Cận Ngụ ĐÌnh sao? Tu Phụ Thành sẽ không tự rước phiền phức lớn như vậy vào người."

"Hóa ra trong lòng cô vẫn rõ ràng."

Cố Tân Tân đối mặt với Khổng Thành, nhịp tim có chút nhanh. "Anh nói lại với anh ta, tôi không sao. Tôi còn chút chuyện phải xử lý, anh đưa anh ta về trước đi." Cố Tân Tân nói xong, đưa tay muốn đóng cửa lại.

"Còn nữa, giúp tôi nói lời cảm ơn anh ta."

Cửa lớn đóng lại trước mặt Khổng Thành, Cố Tân Tân xoay người đi vào trong nhà.

Khổng Thành đi ra ngoài, vừa lên xe liền nhắc lại y nguyên lời của Cố Tân Tân cho Cận Ngụ ĐÌnh nghe. Người đàn ông ngồi đó không nói lời nào, sắc mặt u ám lại càng thêm u ám.

"Cửu gia, bây giờ chắc là sẽ không có thêm nguy hiểm gì nữa. Hôm nay ngài còn phải cùng phu nhân đi chúc Tết lão già bên kia, việc quan trọng không thể chậm trễ."

"Cô ấy cứ liều mạng như vậy, có thể hết nguy hiểm được không?" Cận Ngụ ĐÌnh nén lại lửa giận. "Vì sao tôi nói với cô ấy nhiều như vậy rồi, mà cô ấy một câu cũng không nghe lọt vây chứ?"

"Nếu cô ấy có thể ngoan ngoãn nghe lời thì ngài đã không phải hao tổn tâm tư như vậy rồi."

Điện thoại trong túi liên tục rung lên, Cận Ngụ ĐÌnh biết là Tần Chi Song gọi đến, "Về trước đã, nếu không ông ngoại sẽ lại sốt ruột."

"Vâng."

Phía Tu Phụ Thành nhận được tin tức là khi đang trên đường trở về.

Người đàn ông liên tục nhìn tập tài liệu đã được ký tên, đường cong trên khóe miệng vẫn chưa thể hạ xuống. Anh ta chờ lâu như vậy, rốt cuộc thì cũng chờ được ngày này.

Trợ lý ngồi bên cạnh cúp máy, liếc anh ta một cái sau đó thận trọng lên tiếng. "Tu tiên sinh, một già một trẻ nhà kia cũng đã bị mang đi, xem xét tình hình thì có lẽ là người của Cận Ngụ Đinh."

"Mang đi nơi nào?"

"Đưa đến nhà Cố Tân Tân."

Tu Phụ Thành à một tiếng, lại nhìn tập tài liệu thêm một cái. "Mang đi thì mang đi thôi, cũng không thể gây ra sóng to gió lớn gì. Cố Tân Tân muốn tố cáo tôi thì có thể thế nào, chỉ dựa vào lời của một tên tài xế mà cô ta nghĩ có thể làm khó được tôi? Cô ta có chứng cứ gì chứng minh tôi là người sai khiến?"

Trợ lý ngồi bên cạnh khẽ gật đầu, "Vâng, chuyện này ngài hoàn toàn không phải lo lắng, sẽ không thể tra ra được ngài."

Rời khỏi Lục Thành trở về, Tu Phụ Thành ngay lập tức đến công ty.

Anh ta là kẻ có tính tình cao ngạo đến thế nào, dĩ nhiên không thể chấp nhận được việc kẻ khác chiếm chỗ của mình. Hơn nữa công ty này anh ta đã đổ vào bao nhiêu tâm huyết, người khác có thể không biết, nhưng mỗi một khoản hợp đồng nơi này anh ta đều nhớ đến rõ ràng.

Tu Phụ Thành đi thẳng lên tầng cao nhất, nhân viên công ty trên tầng này đang mở họp. Vậy là tốt nhất, đỡ tốn sức giải quyết nhiều lần.

Anh ta xông thẳng vào phòng họp, chí khí bùng bừng mà ngang nhiên. Người Cố Tân Tân tìm về đang ngồi ở vị trí chủ tịch, Tu Phụ Thành đi đến, đặt tập tài liệu xuống cạnh tay anh ta. "Đây là tự mình Cố Tân Tân ký tên, còn có con dấu của công ty làm chứng. Cô ta không quen làm công việc quản lý công ty, cũng không yên tâm giao cho người ngoài nên đã....."

"Thật là có chuyện như vậy? Tôi chưa hề nghe được thông báo liên quan nào cả." Người đàn ông đó dứt lời, cầm tập tài liệu lên nhìn qua một lượt.

"Không phải bây giờ tôi đang thông báo cho cậu đây à?"

Người ngồi trong phòng họp đưa mắt nhìn nhau, có người không nhịn được đã chum đầu lại thì thầm to nhỏ.

Người đàn ông liếc vị trí ký tên, khéo miệng cong lên, sau đó ném tập tài liệu về mặt bàn, "Không ngờ đường đường là Tu tiên sinh, nhưng chỉ vì không chấp nhận được chuyện có tiếng không có miếng mà không tiếc đi làm giả."

Tu Phụ Thành thầm kêu không ổn. "Đây đúng là con dấu của công ty."

"Nhưng hiện tại đã không phải," Người đàn ông đó nhắc mắt nhìn Tu Phụ Thành, "Trước Tết tôi đã cho người đổi sang con dấu mới rồi, con dấu cũ đã được cơ quan công an tiêu hủy. Nếu ngài không tin thì có thể đi kiểm tra thử."

Tu Phụ Thành cảm thấy như có sét đánh ngang tai, dù thế nào cũng không ngờ được kế hoạch lần này sẽ xuất hiện sai lầm. Ngay từ khi bắt đầu đều là bí mật cho người làm việc, Cố Tân Tân sao có thể đoán ra mà phòng anh ta ngay từ đầu được như vậy?

"Không thể nào!"

"Tu tiên sinh, đây là chuyện không có cách nào có thể làm giả, tôi lừa ngài làm gì chứ? Nếu không phải vì hạng mục lớn của Tu phu nhân thì chúng tôi cũng không cần phải ngay đầu năm đã mở họp, vậy nên tôi trân trọng yêu cầu ngài đừng làm lãng phí thời gian của chúng tôi nữa, được không?"

Sắc mặt Tu Phụ Thành trắng bệch, trong đầu như có hàng vạn con kiến cắn xé. Anh ta vẫn không thể tin được sự thật đã đặt ngay trước mặt, nhìn chầm chằm chữ ký của Cố Tân Tân. "Bên trên còn có chữ ký Cố Tân Tân tự tay ký lên."

"Thứ này sợ là cũng không nói lên được gì." Người đàn ông đó khép tập tài liệu trên tay lại, "Chữ ký này và chữ ký ngày thường của Tu phu nhân có chút khác biệt. Hơn nữa một khi con dấu không đúng thì tập tài liệu này đã xác định là không thể có bất kỳ một hiệu lực pháp lý nào rồi."

Tu Phụ Thành nghe ra được ý tứ đuối khách rõ ràng của anh ta, nhưng vẫn không cam tâm, cuối cùng cầm tập tài liệu trên bàn xoay người đi ra ngoài.

Thật khó khăn mới lấy được con dấu, cuối cùng lại phát hiện ra chỉ là đồ giả. Anh ta tỉ mỉ giăng lưới, thậm chí còn đầy cả tên tài xế đó ra, nhưng thu về chỉ là một tập tin không có hiệu lực pháp lý?

Tu Phụ Thành về đến nhà, bước nhanh vào phòng khách, sau đó dùng sức ném mạnh tập tài liệu lên bàn.

Tu phu nhân từ trên lầu đi xuống, thấy bộ dạng của anh ta thì ánh mắt không khỏi lộ ra lo lắng. "Bác sĩ đã nói anh phải thả lỏng tâm tình rồi, đừng quá lao tâm khổ tú vậy nữa. Em thấy anh chính là không có ý muốn khỏi bệnh mà."

"Tôi không sao." Người đàn ông nhắc tay, ấn nhẹ lên ngực hai lần, "Đã khỏe lắm rồi."

"Anh đó, chuyện gì cũng muốn tự mình làm, nghĩ quá nhiều, nên mới sinh ra tâm bệnh."

"Được rồi." Tu Phụ Thành hơi khép mắt, tâm tư hoàn toàn không để trên thân thể mình. Anh ta đã cho người đi thăm dò chuyện con dấu, cũng không biết có thể đảo ngược tình thế hay không.

Tu phu nhân đứng dậy đi vào phòng bếp, không lâu lăm liền bưng một bát nước thuốc ra. Cô ấy ngồi xuống bên cạnh Tu Phụ Thành, cẩn thận đặt bát thuốc vào lòng bàn tay anh ta. "Uống đi, còn đủ cho hai ngày nữa, hết sẽ lại đi lấy thêm."

"Bỏ đi." Tu Phụ Thành uống một hơi cạn đáy, miệng đắng ngắt, Tu phu nhân nhanh tay cầm bánh ngọt trên bàn đưa cho anh ta. Người đàn ông cắn một miếng sau đó lên tiếng. "Đừng chạy hết chỗ này đến chỗ kia nữa, tôi cũng không phải là mắc phải bệnh nặng gì, chỉ là không được nghỉ ngơi tốt nên thân thể không khỏe thôi."

"Anh suốt ngày chỉ biết chấp niệm mãi cái này cái kia, cứ như thế này sao mà cái thân đó có thể chịu nổi? Chúng ta cứ sống như bây giờ cũng đã tốt lắm rồi, anh....."

"Được rồi." Tu Phụ Thành mắt kiên nhẫn ngắt lời cô ấy. "Tôi lên lầu ngủ đây."

Tu phu nhân thấy tâm trạng anh ta không tốt, cũng không tiện nói thêm nữa.

Người Thương gia năm nay đón năm mới trong bệnh viện, sáng sớm mùng một đầu năm cũng chỉ có Tào Diệc Thanh mang hoa tươi và quà đến.

Hai người Thương gia vẫn còn chưa tiêu hết cơn giận kia, nhưng cũng chỉ có thể xả ra khi anh ta đã về.

Thương Kỳ mặt xám như tro tàn, đau đớn trên người không ngừng nhắc nhở cô ta bản thân vừa mới phải trải qua giày vò như

thế nào. Thương phu nhân đứng bên cạnh, đau lòng nhìn cô ta. "Kỳ Kỳ, ít nhất thì phải ăn một chút gì đó trước đã."

"Mẹ, có tin tức gì của chị chưa ạ?"

Thương phu nhân nghe vậy, sắc mặt càng thêm ảm đạm. "Không có, Thương Lục cũng thật là kiên quyết, cuối năm mà đến cả một cuộc điện thoại cũng không có."

"Mẹ, mẹ còn không nhìn ra được sao? Tào Diệc Thanh là anh rể giới thiệu cho con. Anh ta không muốn con được yên ổn mà sống, anh ta chính là cố ý."

Thương phu nhân và Thương Dư Khánh nhìn nhau, Thương Dư Khánh nghe cô ta nói vậy, lửa giận trong người lại bốc lên. "Có ai ép con phải khăng khăng gả cho cậu ta hả? Hay ai ép con lén lút cầm sổ hộ khẩu đi đăng ký kết hôn với cậu ta?"

"Được rồi." Thương phu nhân nóng nảy lên tiếng khuyên can. "Chuyện đã đến nước này rồi, nói những lời này cũng có ích lợi gì đâu?"

Thương Kỳ đưa hai tay lên ôm mắt. "Con không thể chịu đựng được cuộc hôn này nữa, con nhất định phải ly hôn."

"Con nhìn bộ dạng hiện tại của mình đi," Thương Dư Khánh vừa đau lòng vừa buồn bực, "Con đã từng suy nghĩ thử sau khi ly hôn rồi sẽ phải tiếp tục làm gì không?"

"Vậy vẫn còn hơn là ở bên cạnh anh ta, sớm muộn rồi cũng bị anh ta đánh chết!"

Thương phu nhân nghe xong, ngồi xuống mép giường bệnh, nắm hai tay Thương Kỳ. "Kỳ Kỳ, con dù sao cũng đã là phụ nữ gả đi rồi, không còn bé nhỏ gì nữa. Böyle giờ dù gì con cũng là Tào phu nhân."

"Những lời này con đã nghe đến mọc kén trong tai rồi, khi đó hai người cũng nói y hệt như vậy với chị con." Thương Kỳ không đổi sắc rút tay về.

"Con còn có mặt mũi mà nhắc đến chị con!" Thương Dư Khanh ngồi ở bên cạnh, nghĩ đến đứa con gái tung tích không rõ trong lòng liền khó chịu, "Ngay cả chị gái mình cũng có thể hại, sao ba lại sinh ra đứa con như con chứ?"

"Con không có!" Thương Kỳ kích động lên tiếng.

Thương phu nhân quát khẽ một tiếng, "Được rồi, vẫn là dành sức lực nghĩ xem phải làm gì với con mắt này đi. Bên này không điều trị được chúng ta đổi qua bệnh viện khác, không thể cứ như vậy mà chịu mù được."

Thương Kỳ kéo chăn qua đinh đầu. Cô ta biết những chuyện này nhất định là do một tay Cận Hàn Thanh bày ra, người đàn ông này có thù tất báo, làm sao có thể vì cô ta là em gái của Thương Lục mà dễ dàng buông tha cho cô ta chứ?

Đại gia đình Cận gia đều đến chúc Tết lão nhân gia, chỉ là lần này không còn Thương Lục, cũng không có Cố Tân Tân.

Tần Chi Song vì không muốn lão nhân gia lo lắng, nên đã chuẩn bị sẵn mấy lời để đến lúc mang ra gạt ông. Ăn xong cơm trưa, người cậu sắp xếp bọn họ đến làng du lịch mình mới mở.

Cận Hàn Thanh và Cận Ngụ ĐÌnh không có tâm tình vui chơi, nhưng trên mặt vẫn phải bày ra tươi cười, đi theo đoàn người.

Cận Duệ Ngôn kéo Cận Ngụ ĐÌnh vào bàn mạt chược, vốn là muốn kéo theo cả Cận Hàn Thanh, nhưng anh ta đâu có hứng thú gì, đã sớm tách khỏi đoàn bọn họ ngay sau khi vào đến đây.

Bên trong làng du lịch này đại đa số đều là cả một đại gia đình rủ nhau đến chơi, tình cờ còn có mấy đôi tình nhân. Cận Hàn Thanh

ngồi trong đình viện, bên trong có cung cấp trà và bánh ngọt miễn phí. Anh ta lảng lặng ngồi đó, cầm điện thoại mở mục ảnh của Thương Lục.

Không biết giờ này cô ấy đang làm gì, sống có tốt không, có hay không dù chỉ một chút nhớ đến anh ta?

Cách đó không xa có một đôi nam nữ chạy đến, hai người đều mặc những bộ quần áo sáng màu, chạy vào đến đình viện, người con trai kia giúp cô gái phủ túýt trên bả vai xuống.

"Anh nói xem, túýt này còn rơi đến bao giờ nhỉ."

"Ai biết được, tốt nhất là đừng có ngừng, phủ kín luôn ngọn núi này đi."

"Vì sao?" Cô gái đó khó hiểu nhìn cậu ta.

"Như vậy chúng ta có thể ở lại đây thêm mấy ngày, không cần phải gấp gáp quay về nữa."

Cô gái nhấc tay đánh lên bả vai cậu con trai kia. "Em thấy không ai xấu xa hơn anh được nữa rồi."

"Tôi có xấu chỗ nào hả?" Cậu con trai nói xong, ôm lấy cô gái, ngắt nhẹ một cái lên chiếc bụng phẳng lì của cô gái.

"Á, thả em ra, buồn đó!"

Cận Hàn Thanh nghe vào tai, đau đầu không thôi, anh ta thật sự không hiểu được mấy người yêu nhau rồi làm 痿 nơi công cộng như vậy làm gì? Nhưng anh ta vẫn nhìn bọn họ không chớp mắt, trong lòng như có khối u không ngừng lớn dần, anh ta và Thương Lục cũng chưa từng làm như vậy.

Cô gái kia bị chọc buồn, khom người cười khanh khách, tóc trên đầu cũng theo động tác đó rũ ra.

Tầm mắt của Cận Hàn Thanh cố định trên mái tóc của cô ấy, dừng lại trên cây trâm gỗ được chạm khắc rất tinh xảo. Cận Hàn Thanh không nhịn được đứng lên, kéo cậu con trai kia ra một bên.

Hai người đó dùng ánh mắt nhìn sinh vật lạ theo dõi anh ta, Cận Hàn Thanh trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề. "Cây trâm này ở đâu ra?"

"Mua đó." Cô gái đó hơi khó hiểu nhìn anh ta, theo bản năng lùi về sau hai bước.

Cậu bạn trai thấy vậy, nhanh chóng đứng chắn trước người cô gái, "Anh là ai?"

"Mua ở đâu?"

"Trên mạng."

Cận Hàn Thanh đưa tay ra. "Có thể cho tôi xem một chút không?"

Thấy anh ta không có ác ý, cô gái kia liền rút cây trâm trên đầu xuống rồi đặt vào tay Cận Hàn Thanh. Anh ta tỉ mỉ quan sát thứ đồ trên tay, cảm thấy mẫu thiết kế này có chút quen thuộc. Thương Lực rất có năng khiếu hội họa, còn về mấy thứ chạm khắc, anh ta cũng từng được thấy cô ấy từng làm qua, chỉ là khi đó cô ấy mới chỉ làm mấy thứ đánh dấu sách và đồ chơi nho nhỏ thôi.

"Mua chỗ nào trên mạng vậy?"

"Weibo đó, chị ấy rất có tài năng nha, thi thoảng sẽ đăng mấy thứ đồ thủ công tinh xảo, đều là chị ấy tự mình khắc ra."

Ngữ khí của Cận Hàn Thanh có chút kích động, "Tài khoản weibo của cô ấy là gì?"

Cô gái lấy điện thoại mở weibo, tìm trong danh sách theo dõi rồi đưa ra trước mặt Cận Hàn Thanh. "Chính là người này."

Cận Hàn Thanh không thể chờ đợi được thêm nhìn chằm chằm vào đó, âm thầm nhớ kỹ. Kéo xuống còn hiện ra mấy sản phẩm mới làm xong, có thẻ đánh dấu sách, có trâm cài tóc, thậm chí còn có cả vòng tay và dây chuyền. Chỉ đơn giản ghi chú thêm vài chữ, nhưng phần bình luận lại có vô số người quan tâm.

"Còn nhận làm riêng nữa đó, nhưng mấy thứ đồ đó sẽ làm rất chậm, thường phải chờ một thời gian."

Cận Hàn Thanh cũng không quan tâm mấy chuyện đó. "Bưu kiện có ghi địa chỉ người gửi không?"

"Không có đâu," chuyện này cô gái đó lúc trước cũng đã cảm thấy kỳ quái. "Không hề có thông tin người gửi, chỉ có số điện thoại thôi."

"Còn không? Còn số điện thoại không?" Cận Hàn Thanh cố gắng kìm néo kích động hỏi.

Cô gái khẽ lắc đầu. "Đơn chuyển phát nhanh không có thông tin cụ thể gì, sau đó tôi cũng ném đi rồi."

Cận Hàn Thanh trả điện thoại cho cô ấy, nhưng vẫn siết chặt chiếc trâm cài tóc trong tay. "Thứ này có thể bán cho tôi không?"

"Chuyện này..... không được." Cô gái cực kỳ không đành lòng, "Tôi phải chờ mấy ngày mới nhanh chân đặt được, cũng cực kỳ thích."

"Tất cả những chi tiêu của hai người ở đây đều không cần thanh toán, muốn chơi đến bao giờ thì chơi, vậy có được không?"

Cô gái hơi giật mình. "Anh là ông chủ chỗ này sao?"

"Không phải, nhưng tôi có thể chuyển lời."

"Chúng tôi chỉ ở lại đây một buổi tối thôi, từ ngày mai đã đặt kín cả rồi, không đi cũng không được."

Cận Hàn Thanh bỏ cây trâm kia vào trong túi mình, "Tôi sẽ sắp xếp phòng cho hai người, không cần phải lo lắng."

Anh ta cũng không quản cô gái đó có đồng ý hay không, dù sao thì cây trâm này anh ta sẽ không trả.

Cận Hàn Thanh vốn không dùng weibo, sau khi trở về phòng liền lập tức tải ứng dụng về, lại tìm follow tài khoản kia. Anh vào album ảnh kéo xuống dưới cùng, phát hiện ra bài đăng đầu tiên là không lâu sau khi Thương Lục mất tích.

Như thế này cũng quá trùng hợp rồi? Cận Hàn Thanh nhìn kỹ lại những bức ảnh kia, càng xem càng cảm thấy quen thuộc. Trong lòng nhảy ra mấy phần kích động và vui mừng không tên, nhưng anh ta nhất định phải bình tĩnh mới được.

Cố Tân Tân và người tài xế kia nói chuyện với nhau, cô vẫn chưa có ý định mang cô con gái kia ra, chỉ là dù cô có uy hiếp hay dụ dỗ thế nào thì đối phương cũng không chịu hé nửa lời.

"Tôi không làm, cũng không biết cô đang nói cái gì."

"Nếu bây giờ tôi thả anh về, Tu Phụ Thành cũng sẽ không buông tha cho anh, anh không sợ sẽ bị anh ta giết người diệt khẩu sao?"

Người đàn ông rũ mi mắt không nói, trên mặt cũng không có biểu cảm dư thừa. Tu Tự Mân chết rồi, nếu anh ta thừa nhận thì mới chính là không thể nghi ngờ gì sẽ gánh trên lưng tội danh mưu sát.

"Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không quen biết những người kia, các người..... các người có phải là đã tìm nhầm người rồi hay không?"

Cố Tân Tân trầm mặc, "Chiếc xe kia đã tìm ra rồi. Anh làm việc đúng là rất gọn gàng, ném nó vào xưởng sửa chữa ô tô, phun màu sơn mới, cũng thay đổi đi vài chỗ để ngụy trang. Nhưng anh nghĩ như vậy là có thể che mắt được sao?"

"Tôi..... tôi không biết cô đang nói gì."

Cố Tân Tân biết lo lắng trong lòng anh ta, "Tôi chỉ muốn lấy lại công bằng cho chồng tôi, anh chỉ biết những người kia không dễ trêu chọc, thế nhưng tôi cũng không phải dạng người hiền lành gì. Con gái anh rất đáng yêu, nhìn cái cách cô bé níu lấy người ông của anh cũng có thể thấy được từ nhỏ cô bé đã sống không dễ dàng gì."

Người đàn ông nghe vậy, ngẩng phắt đầu nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, trong mắt đều là đề phòng, "Cô muốn làm gì?"

"Anh hại chết chồng tôi, tôi lại không có con, chi bằng....."

"Cô đừng có làm loạn."

Sắc mặt Cố Tân Tân âm trầm, hai tay đặt lên ghế tựa, nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện không buông. "Nếu anh muốn thử xem tôi và Tu Phụ Thành ai tàn nhẫn hơn ai, thì tôi sẵn sàng hoàn thành tâm nguyện của anh."

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

"Cho anh chọn trước đi. Muốn giữ lại người ông kia, hay là cô con gái anh?"

Người đàn ông cắn chặt răng, "Không, cô không làm được."

"Ha ha -----" Cố Tân Tân cười lạnh, "Nếu vậy..... thì mang con gái anh ra trước đi."

"Không được!"

Cố Tân Tân đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, "Tôi cho anh thời gian cân nhắc, dù sao thì người thân của anh đều ở trong tay tôi rồi, tôi cũng không sợ anh có thể giở trò gì."

Cô đứng dậy đi ra ngoài, cô đã sớm không thể chờ đợi được thêm nữa, thật sự không chờ được muôn ngay lập tức đi tìm Tu Phụ Thành tính sổ!

Buổi tối, tên đàn ông kia vẫn không mở miệng, Cố Tân Tân cho người dọn dẹp hai căn phòng dưới tầng một, sắp xếp cho bọn họ vào đó ở.

Mất đi sự trợ giúp của Tống Vũ Ninh, người cô có thể tin tưởng ngày càng ít, cũng chỉ có thể đặt bọn họ ngay trong tầm nhìn của mình mà theo dõi mới cảm thấy yên tâm đôi chút.

Cố Tân Tân ngồi trong phòng khách, nghĩ phải tiếp tục hao tổn sức lực với anh ta thế nào. Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, cô theo bản năng nhấc mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã sắp mười giờ tối rồi.

Cô đứng dậy đi ra cửa, "Ai vậy?"

"Là chúng tôi."

Lại là giọng nói của Khổng Thành, Cố Tân Tân hơi do dự, cuối cùng vẫn đi ra mở cửa. Cô còn chưa nhìn rõ người đứng bên ngoài, một bóng người đã nhanh chóng lướt qua người cô đi vào trong, ngay sau đó là cổ tay bị nắm lấy. Khổng Thành muốn đi vào, cánh cửa lại bị người đàn ông vừa đi vào đóng lại, Khổng Thành đứng đơ ra, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh cửa khép chặt. (Bát Bát: Hôm nay Thành bị ăn hai lần bể mòn canh rồi:))))

Giọng nói của Cận Ngụ Đinh từ bên trong truyền ra. "Cậu về trước đi, nơi này không có việc cho cậu nữa."

Cỗ tay Cố Tân Tân có cảm giác lành lạnh, là cái lạnh truyền đến từ bàn tay của Cận Ngụ ĐÌnh, cô hơi giật tay mình, nhưng giãy không ra.

"Sao anh lại đến đây nữa?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đàn ông đứng cách đó không xa, "Không yên tâm em nên tới."

Lý do quá mức đơn giản.

Cố Tân Tân đi về phía trước hai bước, "Vậy thì cũng không nên là vào lúc này."

"Mới từ phía ông ngoại trở về, đáng lẽ là phải ở lại thêm một đêm, nhưng tôi lén lút trốn về đây."

Cố Tân Tân dừng chân xoay người nhìn anh, "Vì sao?"

Khóe miệng vẫn luôn mím chặt của người đàn ông hơi mở, "Biết rõ còn hỏi."

Anh cầm tay Cố Tân Tân đi lên, người tài xế kia và Cố Tân Tân đã tranh đấu tâm lý cả một ngày trời, xem ra cũng đã sắp mệt muốn chết rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh đi lên, đá một bước thật mạnh vào đùi anh ta. Tên đàn ông đó hoảng sợ nhảy lên, vừa nhìn thấy trước mắt xuất hiện thêm một người thì dây thần kinh không khỏi một lần nữa kéo căng.

"Đây chính là tên tài xế kia?"

"Đúng." Cố Tân Tân hất tay Cận Ngụ ĐÌnh ra.

Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt qua. "Chắc không chỉ có mình anh ta mà còn có cả những người khác nữa?"

"Ừm."

"Vẫn không chịu mở miệng phải không?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu.

Cận Ngụ ĐÌnh xỏ một tay vào túi quần, "Làm như em chính là thất sáu. Chuyện như vậy đáng ra phải giao cho Khổng Thành, tôi bảo đảm không cần đến một ngày là có thể khiến anh ta mở miệng rồi."

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ hỏi. "Là muốn bức cung sao?"

"Đúng là chỉ có em mới có thể nghĩ ra cách giải quyết này thôi. Nào có ở đâu ra kiểu bị giam mà còn được cung cấp đồ ăn thức uống, máy sưởi như vậy hả? Nghe tôi, trước tiên cứ đẩy anh ta ra ngoài đi, trói ngoài gốc cây một đêm rồi tính tiếp."

Cố Tân Tân cảm thấy có lý, "Có thể thử xem."

Cận Ngụ ĐÌnh kỳ thực hiểu rõ ràng, dù tên tài xế này có mở miệng, thậm chí đồng ý đứng ra chỉ điểm thì cũng không nhất định sẽ định tội được anh ta.

Tu Phụ Thành sẽ không ngốc mà tự mình đi tìm người, ngay cả sắp xếp cái gọi là tai nạn xe đó cũng sẽ không do chính tay anh ta làm. Nhưng bây giờ toàn bộ hi vọng của Cố Tân Tân đều đặt ở đây.

So với nhìn cô buồn bực sầu não thì chi bằng kiếm chút chuyện cho cô làm, chí ít như vậy, trong lòng cô sẽ có hi vọng.

Cô vui vẻ, anh mới có thể vui vẻ.

Đây là rào cản trong lòng Cố Tân Tân, nếu cô không thể bước qua, vậy anh sẽ ôm cô nhảy qua.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không tin trên đời này có thể có chuyện gì không thể vượt qua.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 91: Ác Giả Ác Báo

Dịch: CP88

Cô Tân Tân đi đến trước mặt đàn ông, duỗi tay chỉ vào anh ta, "Anh không nói phải không? Nếu anh còn không chịu nói tôi nhất định sẽ khiến anh phải khổ sở."

Tên đàn ông không hề bị dao động, xoay mặt đi chỗ khác.

Cận Ngụ Đinh khẽ hắt lông mày, tháo nào mà đến tận bây giờ cô vẫn không khiến anh ta khai ra được, bộ dạng không chút đe dọa này sẽ có ai nhìn mà sợ được đây?

Đoán chừng cô cũng không nghĩ ra cách khác, nhưng có thể từ miệng hổ của Tu Phụ Thành thoát ra cũng đã không tệ rồi. Cận Ngụ Đinh đi đến đối diện chiếc ghế sô pha, liếc nhìn tên đàn ông kia.

"Năm mới tồn công tồn sức ở đây với anh ta làm gì, em đi nghỉ ngơi một chút đi."

Cô Tân Tân đau đầu dữ dội, ngồi xuống ghế sô pha, "Anh về trước đi, vất vả đi đường dài về đây chắc cũng mệt rồi."

"Tu Phụ Thành không tìm em gây phiền phức chứ?"

"Không, anh ta quay về rồi."

Cận Ngụ Đinh thấy được ánh đài cách đó không xa cùng với bức ảnh bày trên đó, trong lòng có chút không thoải mái, "Anh ta không lấy về được công ty, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Anh cũng biết rồi?"

"Tu Phụ Thành chạy đến công ty rồi chịu một trận nhục nhã như vậy, em không thể không cảm trọng hơn."

Cố Tân Tân liếc anh một cái. "Ủ."

Đã trễ thế này rồi anh còn tự mình chạy đến đây, cũng là bởi vì không thể nào yên tâm. Nhưng anh không có lý do ở lại, Cố Tân Tân sẽ càng không giữ anh.

Cận Ngụ ĐÌnh đi về phía sau Cố Tân Tân, khom lưng chống hai tay trên thành ghế sô pha. "Tôi với em đánh cược một ván đi."

"Tôi không có tâm tư cá cược với anh."

"Tôi cũng là vì tạo động lực cho em thôi mà," Cận Ngụ ĐÌnh chọc chọc ngón tay vào lưng Cố Tân Tân. "Ngày mai tôi sẽ lại tới, nếu như em vẫn chưa hỏi được thì phải mời tôi đi ăn."

"Nếu tôi hỏi được thì sao đây?" Cố Tân Tân không phục, mới đáp lại một câu.

"Đây không phải là chuyện tốt hả, tôi mời lại em là được chứ gì?"

Chuyện này cũng có gì khác biệt đâu, đều là cùng nhau ăn cơm, chỉ khác chỗ người trả tiền là ai mà thôi. "Anh yên tâm, dù miệng anh ta có nạm kim cương thì tôi cũng sẽ cạy nó ra cho bằng được."

"Được, tôi mỏi mắt mong chờ."

Cố Tân Tân xoay người nhìn về phía anh, "Anh về nghỉ ngơi đi."

Anh cũng chỉ đến đây một lúc, tổng không quá mười phút, nhưng Cố Tân Tân có ảo giác căn phòng này đã ấm áp lên rất nhiều. Cận Ngụ ĐÌnh cũng như vậy, trước đó lo lắng chạy qua đây cũng chỉ là muốn nhìn thấy cô một chút mà thôi.

Bây giờ thấy được rồi, trong lòng đã yên, cảm thấy thứ gì trước mắt cũng tốt đẹp cả.

Cố Tân Tân đứng dậy tiễn Cận Ngụ ĐÌnh, Khổng Thành và tài xế vẫn còn đứng chờ bên ngoài, có lẽ là thay anh lo lắng năm hết Tết đến gọi xe cũng không có dễ dàng. Cận Ngụ ĐÌnh đi được một bước, làm như đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó quay ngoắt lại nhìn Cố Tân Tân. "Dù gì cũng là năm mới, tôi đến nhà em mà đến cả lì xì cũng không có sao?"

"Được rồi, đừng có nháo nữa."

"Tôi không có nháo."

"Ngài mai cho anh được chưa?"

Cận Ngụ ĐÌnh lập tức đồng ý. "Được, một lời đã định."

Anh xoay người đi ra ngoài, mãi đến khi Cố Tân Tân đóng cửa lại vẫn không nhận ra mình có câu nói nào đó không thích hợp hay là không được bình thường.

Nếu là đổi lại trước đây, chắc chắn cô sẽ không nói với Cận Ngụ ĐÌnh ngày mai sẽ cho anh, mà trực tiếp nói anh ngày mai đừng có đến. Chỉ là Cố Tân Tân vẫn chưa ý thức được điểm ấy, ngược lại Cận Ngụ ĐÌnh đã âm thầm nhớ kỹ.

Cô quay về trước ghế sofa, tính toán sẽ dùng khoảng thời gian còn lại đấu trí với tên đàn ông này.

Những kẻ liều lĩnh mang mạng sống ra đánh cược như vậy đơn giản cũng chỉ vì tiền, bây giờ người thân của anh ta đều ở trong tay cô, Cố Tân Tân cũng không tin sẽ không có cách nào ép anh ta khai ra.

Thế nhưng đến tận sáng ngày hôm sau mà đối phương vẫn cứ khép chặt miệng không chịu nói.

Cố Tân Tân tựa lưng trên ghế sô pha, không biết đã ngủ thiếp đi từ bao giờ, mãi đến khi Tu Thiện Văn bước đến gần, nhẹ giọng gọi, "Chị dâu."

Cố Tân Tân lập tức mở mắt, tầm mắt rơi vào một bên khác, may mà người kia vẫn còn chưa chạy mất, cô sợ đến mức vỗ nhẹ ngực mấy cái. Bên trong phòng khách còn có người bảo vệ, bên ngoài cũng có, dù anh ta có lắp cánh cũng khó mà bay thoát, nhưng thần kinh Cố Tân Tân vẫn căng đến chặt, dù là trong mơ cũng sợ hãi sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Văn Văn, em dậy rồi à."

"Vâng, từ tối qua đến giờ chị vẫn không ngủ sao?"

Cố Tân Tân ấn nhẹ ngón tay lên huyết thái dương, "Đã chớp mắt một lúc, bây giờ mấy giờ rồi?"

"Vẫn còn sớm, mới có bảy giờ thôi. Chị dâu, chị đi ngủ đi."

"Chị không sao." Cố Tân Tân định đi rửa mặt rồi lại tiếp tục.

Bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa, Tu Thiện Văn không chờ Cố Tân Tân đứng dậy đã nhanh nhẹn đi ra giúp cô mở cửa. Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ là Cố Tân Tân, lời nói vừa đến bên miệng liền mạnh mẽ nuốt vào.

Tu Thiện Văn nhìn anh, hơi nghiêng người về một bên. "Xin, xin chào."

"Xin chào."

Cận Ngụ ĐÌnh đi vào, nhìn thấy Cố Tân Tân ủ dột ngồi đó liền biết được cô chẳng hỏi ra được gì cả. "Thế nào rồi?"

Cô thất vọng cúi đầu, thật sự là quá khó chơi, cách gì cũng không có tác dụng, "Tôi không thể hiểu được, con gái mình như vậy mà

cũng nhìn nỗi sao? Tôi đã nói sẽ sắp xếp chỗ mới cho bọn họ, cũng sẽ bảo đảm cho cô bé cuộc sống sau này, thế nhưng....."

Thế nhưng đối phuơng vẫn không chịu đồng ý, một mực phủ nhận mình không có liên quan đến tai nạn xe của Tu Tư Mân.

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước mặt cô, "Em đi rửa mặt trước đi, đổi sang một bộ quần áo thoải mái, ăn uống cho đầy đủ. Chuyện này không vội được."

Cố Tân Tân mệt phờ nhìn anh. "Sao anh lại đến nữa rồi?"

"Không phải đã nói hôm nay sẽ cho tôi lì xì hả?"

Cố Tân Tân nghĩ đến những lời Tống Vũ Ninh nói, theo bản năng nhích ra xa khỏi Cận Ngụ ĐÌnh, không để cho Tu Thiện Văn nghĩ ngợi lung tung. Cận Ngụ ĐÌnh cũng nhìn ra, liền nâng tay đầy nhẹ bả vai cô. "Đi đi."

"Chị đâu, chị đi nghỉ một chút đi." Tu Thiện Văn đứng bên cạnh cũng khuyên nhủ.

"Chị đi tắm trước."

Tu Thiện Văn nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sô pha, lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, cuối cùng vẫn theo Cố Tân Tân lên lầu.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa mắt nhìn tên tài xế kia, nhìn trái một cái rồi lại nhìn phải một cái, đối phuơng đón lấy ánh mắt của anh. "Tôi không biết gì hết, không cần phải uống phí sức lực."

"Tôi còn chưa có hỏi gì đâu nhé, phản ứng như vậy có phải là vì có tật nên mới giật mình không?"

Đối phuơng lướt tầm mắt qua Cận Ngụ ĐÌnh, dừng lại trước di ảnh của Tu Tư Mân, "Nhìn cử chỉ ám muội vừa rồi của hai người

liền biết anh ta xảy ra chuyện đối với anh cũng là chuyện tốt. Chưa biết chừng anh chính là đang cảm thấy phải cảm tạ "tai nạn" này."

Phía sau ghế sofa còn có mấy người nữa đang đứng, đều là người Tu Tư Mân để lại cho Cố Tân Tân, bọn họ nghe xong lời này, ánh mắt liền dồn dập rơi trên người Cận Ngụ ĐÌnh.

"Vậy nên khi Tu Phụ Thành sai khiến anh hại chết Tu Tư Mân, đồng thời còn muốn hại tôi nữa phải không?"

Tên đàn ông đó vẫn không biến sắc. "Tôi không biết Tu Phụ Thành nào cả."

"Baba-----" Cách đó không xa, một cô bé đi tới, đưa tay lên xoa xoa mắt, giày cũng chưa mặc mà đã đi ra ngoài.

Trong phòng có máy sưởi nên bầu không khí không hề lạnh lẽo. Cận Ngụ ĐÌnh đi lên vài bước, đến trước mặt cô bé liền ngồi xổm xuống, "Tỉnh rồi?"

Cô bé sợ hãi muốn đi qua anh, lại bị Cận Ngụ ĐÌnh kéo lại. "Đừng qua đó, bây giờ chưa thể gặp baba đâu."

"Vì sao?"

Tên đàn ông đó có chút kích động, "Anh thả con gái tôi ra."

"Được, bây giờ tôi liền thả ra, ném ra ngoài được không?"

"Anh không được làm như vậy....."

Cận Ngụ ĐÌnh vung tay một cái, đẩy anh ta ra, "Trói lại, đừng có để cho anh ta thoái mái đi lại như vậy."

Những người kia đưa mắt nhìn nhau, không có ý định làm theo. Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, lạnh mặt nhìn bọn họ. "Tôi qua đây đưa với anh ta vẫn còn chưa thấy mệt sao? Tôi cũng không hại mấy người."

Năm hết Tết đến mà lại gặp cái tên đầu gỗ không chịu há miệng, bọn họ vốn đã tích một bụng hỏa trong người, bây giờ rốt cuộc không nhịn được nữa, liền lén bắt lấy bả vai tên đàn ông rồi kéo anh ta ra ngoài.

Cô bé thấy vậy liền cuống lên, chạy nhào tới. "Baba!"

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh như chớp kéo cô bé lại, "Ba nhóc bị nóng thoi, muốn ra ngoài hóng gió một chút."

Bọn họ kéo tên đàn ông ra ngoài, trói vào chiếc cột ngoài sân. Nơi đó không có gì che chắn, gió và sương ào ào kéo tới, lạnh đến mức khiến anh ta run lẩy bẩy, hơn nữa anh ta còn mặc quá phong phanh, rất nhanh liền không chịu nổi.

Cận Ngụ ĐÌnh chờ đến lúc thích hợp, lúc này mới buông lỏng tay, vỗ nhẹ lên vai cô bé. Cô nhóc lập tức chạy nhanh ra ngoài, ôm chầm lấy tên đàn ông đó. "Baba, ba mau vào nhà đi, ở ngoài này sẽ bị lạnh chết đó! Con không muốn không có baba đâu."

Tên đàn ông muốn lên tiếng an ủi, nhưng môi bị đông cứng thành một màu tím tái, mở miệng hàm răng liền va lặp cập vào nhau, "Ngoan, con vào nhà trước, baba không sao."

"Con không vào, lạnh như thế này, ba phải làm sao bây giờ? Hu hu-----"

Tên đàn ông hung hăng nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, "Có bản lĩnh thì đối phó với tôi đây này."

"Tôi đâu có làm gì ai khác đâu, không phải là con bé tự chạy về phía anh à?"

Cô bé muốn tháo dây trói cho anh ta, nhưng làm thế nào cũng không tháo được. Cô bé gấp đến mức gào khóc, tiếng khóc cực kỳ thê thảm. Tên đàn ông nói cô bé đi vào, nhưng cô bé sống chết

không chịu, nước mắt nước mũi tèm lem cả khuôn mặt, cũng đã lạnh đến mức mũi chóp mũi đỏ ửng.

"Cho con bé đi vào! Con gái tôi không liên quan gì đến chuyện này!"

Cận Ngụ Đinh lạnh mặt nhìn, "Nhưng chuyện này lại có liên quan đến anh."

Tiếng ồn ào lớn như vậy cũng đã khiến cho người ông đang ở trong nhà nghe thấy run rẩy đi ra, ngoài cửa hơi trơn, ông suýt chút nữa thì ngã nhào.

"Chuyện gì thế này? Con đang làm cái gì thế....." Người ông đi tới, muốn kéo cô bé ra, nhưng kéo thế nào cũng không lại được sức của cô bé.

Cố Tân Tân ở trên lầu cũng đã nghe được tiếng gào khóc, Tu Thiện Văn muốn đi xuống cùng cô, Cố Tân Tân khẽ kéo tay cô bé lại. "Văn Văn, em vào phòng trước đi, còn nhiều bài tập phải làm nữa đây."

Tu Thiện Văn hơi do dự, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Cố Tân Tân nhanh chóng đi xuống, bên trong phòng khách không có một bóng người. Cô đi ra ngoài, liền nhìn thấy tên đàn ông bị trói chặt bằng một chiếc dây thừng, cô con gái ôm chặt thắt lưng anh ta, trên vai người ông đều là huyết, run rẩy đứng đó khiến người ta có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Cận Ngụ Đinh lạnh lùng đứng đó, ánh mắt lạnh đến mức có thể hòa vào cùng cái lạnh của mùa đông này. Anh không hề bị khung cảnh trước mắt làm cho mềm lòng, kể cả một chút thương hại cũng không có.

Cố Tân Tân không biết nên nói cái gì, Cận Ngụ Đinh nháy mắt ra hiệu cho cô đi vào trong.

"Baba!" Cô con gái khóc lóc thảm thương, cũng vì quá lạnh mà bắt đầu ho khan.

Tốt xấu gì anh ta cũng là một người cha, lúc trước nếu không phải vì con gái thì cũng sẽ không bước vào con đường cùng này. Từ nhỏ anh ta không có cha cũng không có mẹ, dựa cả vào một tay ông bà nội nuôi lớn, sau này bà nội đi rồi, chỉ còn lại anh ta và người ông sống nương tựa vào nhau. Không ngờ con gái anh ta cũng có số khổ như chính bản thân anh ta, thậm chí còn đáng thương hơn rất nhiều.....

Cố Tân Tân chuyển tầm mắt đi, tên đàn ông bắt đầu biết những người này không hề tầm thường, nếu như còn tiếp tục mạnh miệng thì e là sẽ thật sự liên lụy đến người nhà mất.

Hình ảnh trước mắt này thật sự khiến anh ta không thể nào chịu được, anh ta hít một hơi thật sâu, cuối cùng hét lên, "Được, tôi thừa nhận, tai nạn đó có liên quan đến tôi."

Khóe mắt Cố Tân Tân giật giật mấy cái, Cận Ngụ ĐÌnh cho người thả tên đàn ông đó ra, sau đó lại kéo tất cả vào phòng.

Toàn bộ chi tiết nhỏ của vụ tai nạn đó nhanh chóng được đào ra, nhưng thông tin của những tài xế khác anh ta đều không biết, chỉ biết được mỗi người bọn họ đều nhận được những nhiệm vụ khác nhau, và sau khi làm xong việc phải nhanh chóng tẩu thoát.

Cố Tân Tân báo cảnh sát, lại sắp xếp cho người nhà của tên tài xế kia.

Tu Phụ Thành mất ngủ một đêm, anh ta thật sự không ngờ được mình sẽ bị Cố Tân Tân đùa bỡn. Bây giờ công ty không chiếm được, khiến lòng anh ta giống như bị người ta dùng dao khoét một cái lỗ thật sâu, nhức nhối không thôi.

Anh ta đi xuống lầu, chỉ cảm thấy hoa đầu chóng mặt, bụng còn có cảm giác đau mơ hồ. Anh ta chống tay lên vách tường, trên trán

toát ra mồ hôi lạnh. Đúng lúc người giúp việc đi lên lầu, nhìn thấy anh ta khổ sở đứng đó thì bước nhanh tới. "Tu tiên sinh, ngài làm sao vậy?"

Tu Phụ Thành nói không ra lời, một tay đặt trên bụng, khó chịu đến cực điểm.

Người giúp việc lập tức hô lớn. "Tu phu nhân, Tu phu nhân!"

"Đừng...." Tu Phụ Thành muốn nói người giúp việc đừng làm phiền cô ấy, nhưng đến cả khí lực nói chuyện cũng không có. Anh ta ngồi thụp xuống, ngực cũng đau.

Tu phu nhân từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy bộ dạng của Tu Phụ Thành thì bị dọa cho hoảng hốt. "Chồng, anh làm sao vậy?"

"Tu tiên sinh hình như rất khó chịu, phu nhân mau đưa ngài ấy đến bệnh viện đi."

Tu Phụ Thành vẫn nghĩ là do gần đây nghỉ ngơi không đủ mà thôi, "Không sao..... Dù tôi về phòng nghỉ một chút."

Tu phu nhân khẽ gật đầu, "Có thể là vì tối qua ngủ không ngon?"

"Phu nhân, dáng vẻ của Tu tiên sinh lạ lắm, tôi thấy ngài ấy đến cả thở cũng khó khăn, vẫn là sắp xếp cho xe đưa đi bệnh viện đi ạ." Người giúp việc nói xong, chạy nhanh lên lầu. Tu Phụ Thành tháo chiếc cúc trên cùng ra, "Khó chịu quá....."

Tu phu nhân ngạc nhiên nhìn anh ta, không lâu sau người giúp việc và tài xế cùng quay lại, luống cuống dùn Tu Phụ Thành đi ra ngoài.

Từ sau khi Tu Phụ Thành được đẩy vào phòng cấp cứu, Tu phu nhân liền đứng chôn chân ngoài cửa. Bóng đèn phía trước sáng đèn chói mắt, giống như muốn chọc mù người ta vậy.

Chờ đến khi Cố Tân Tân sắp xếp xong xuôi mọi chuyện đã là quá trưa, bận rộn đến mức một hạt cơm cũng chưa kịp ăn, thậm chí cả bữa sáng cũng quên mất.

Cố Tân Tân ngồi đờ ra trên ghế sô pha, Cận Ngụ Đinh đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, "Được rồi, chuyện này xong xuôi là có thể nghỉ ngơi rồi chứ?"

"Anh nói xem, làm như vậy sẽ đắc tội với Tu Phụ Thành phải không?"

"Chuyện tiếp theo cứ giao cho cảnh sát đi."

Cố Tân Tân day day trán, sức lực phảng phất bị rút đi hơn nửa.

Cận Ngụ Đinh đột ngột chìa tay ra trước mặt cô, Cố Tân Tân liếc một cái, mệt mỏi đẩy ra. "Làm cái gì thế?"

"Hôm qua đã hứa rồi còn gì, lì xì của tôi đâu?"

Cố Tân Tân thấy Cận Ngụ Đinh lại đưa tay tới, bèn dùng sức đẩy cánh tay anh ta. "Nếu anh thật sự muốn như vậy thì tôi sẽ chuyển tiền qua wechat cho anh."

"Tôi muốn phải là phong bao lì xì."

"Chờ lần sau đi, hôm nay không có tâm trạng."

Cận Ngụ Đinh dịch sang một chút. "Mọi chuyện đã giải quyết xong cả rồi, vì sao còn không vui vẻ?"

"Nhớ đến những lời lúc trước anh nói nên đột nhiên cảm thấy thấp thỏm không yên. Nếu như chuyện này đúng là không thể làm gì được Tu Phụ Thành, vậy sau này tôi còn có thể làm gì nữa đây?"

Cận Ngụ Đinh nhìn cô ăn mặc phong phanh, theo bản năng duỗi tay ra nắm lấy cổ tay cô, Cố Tân Tân giật mình thu vội tay về.

"Làm..... làm cái gì đấy?"

" Tay em lạnh lầm đấy có biết không."

Cố Tân Tân đứng dậy, ngồi xuống đối diện Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh sáng sớm đã qua đây nên chắc là còn chưa ăn sáng, mau đi ăn đi thôi."

"Em không mời tôi ăn sao?"

"Lát nữa tôi còn phải lên xem Văn Văn thế nào."

Cận Ngụ ĐÌnh trong nháy mắt chuyển thành bộ dạng ủ rũ ngồi đó, nơi khóe mắt còn có thể thấy được di ảnh của Tu Tư Mân.

Hắn là người có sức ảnh hưởng vô hình lại mạnh mẽ nhất, mạnh đến mức đến cả Cận Ngụ ĐÌnh cũng phải kiêng kỵ ba phần.

"Đêm bây giờ em cũng chưa ăn gì phải không?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Tôi không đói."

Khổng Thành đứng bên ngoài, đưa tay gõ cửa. Cánh cửa kia vẫn chưa đóng, Cố Tân Tân quay đầu lại liếc một cái, thấy vẻ mặt Khổng Thành có chút nghiêm túc.

"Vào đi." Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ giọng nói.

Khổng Thành đi lên hai bước, cánh cửa phía sau đóng lại. Cố Tân Tân không khỏi nhìn anh ta lâu hơn một chút, cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ người Khổng Thành giống như đang từng chút một hòa tan hơi ấm trong phòng. Khổng Thành cũng nhìn cô một cái, rồi nhanh chóng dừng lại trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

"Có chuyện gì không?" Cận Ngụ ĐÌnh khẽ hỏi.

"Cửu gia, có một tin tức, là liên quan đến Tu Phụ Thành."

Mặt Cố Tân Tân hơi biến sắc, không lẽ cô chỉ mới đưa người đi chưa được bao lâu mà phía anh ta đã có hành động mới? Trái tim

cô trong nháy mắt treo lén, "Anh ta lại làm gì?"

"Anh ta trúng độc, đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu."

"Trúng độc?" Cố Tân Tân có chút không tin, "Ý anh là gì?"

"Sau khi được cấp cứu tại bệnh viện, kết quả xét nghiệm đưa ra là trúng độc bách thảo khô(*)."

(*) cái này là thuốc diệt cỏ nè, để vậy cho mấy miều thôi:))))

Tên khác là Tử Tinh (Tử tím chứ không phải tử chết), tên tiếng anh gramoxone/viologens/paraquat, công thức hoá học C₁₂H₁₄Cl₂N₂, dạng bột màu trắng, dạng lỏng thì theo tên có lẽ là màu tím hoặc tím xanh gì đó (cái này ta không chắc chắn), khi người trúng độc này tỉ lệ tử vong là >90%.

Cố Tân Tân ngỡ mình nghe nhầm, bách thảo khô?

Lúc trước cô từng xem tin tức trên tivi, có một câu nói đén giờ vẫn còn nhớ rõ.

Bách thảo khô chỉ cho người ta thời gian hối hận, không cho người ta cơ hội sống sót.

Một khi uống vào, đón nhận cái chết là không thể nghi ngờ.

Cố Tân Tân đứng bật dậy, "Có thật không?"

"Chính xác trăm phần trăm."

Cận Ngụ ĐÌnh không có biểu cảm dư thừa, hoàn toàn không giống như Cố Tân Tân lộ ra giật mình cùng khó có thể tin.

-

Kết thúc quyển 2.

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 1: Quyển 3: Trái Tim Ngục Tù - Rất Lo Lắng Cho Anh

Dịch: CP88

***

"Vậy..... vây anh ta thế nào rồi?"

"Tất cả quy trình cấp cứu đều đã làm, nhưng cũng chỉ vô dụng mà thôi. Một khi dùng bách thảo khô thì khả năng cứu về là bằng không."

Cố Tân Tân vẫn không thể tin được, nói sao cũng cảm thấy vô cùng không thể tin được, "Không Thành, anh có điều tra cẩn thận không thế? Tu Phụ Thành là kẻ nham hiểm giả dối, chưa biết chừng là anh ta đóng kịch, phục vụ cho mục đích khác."

"Chuyện này anh ta không giả vờ được, chính là một trăm phần trăm."

Cố Tân Tân đột nhiên nhìn sang Cận Ngụ Đinh, bàn tay từ bao giờ đã siết lại, "Tu Phụ Thành làm sao có thể vô duyên vô cớ tiếp xúc với bách thảo khô? Đó là thuốc diệt cỏ chỉ dùng trong nông nghiệp mà."

"Chỉ cần có người muốn anh ta phải chết, còn sợ không mua được loại thuốc này sao?"

Cố Tân Tân ngồi về ghế, ánh mắt trước sau chưa từng rời khỏi Cận Ngụ Đinh, "Không Thành, anh có thể đi ra ngoài trước không?"

Khổng Thành nhìn hai người một cái rồi lặng lẽ xoay người đi ra ngoài. Cố Tân Tân nghe được tiếng đóng cửa truyền vào tai, trong lòng nóng như lửa đốt, trái tim nhỏ bé muốn nhảy vọt ra ngoài, nhưng có mấy lời cô vẫn không dám vội vàng hỏi ra khỏi miệng. Cô không dám đối diện với ánh mắt của Cận Ngụ Đinh, dời ánh mắt sang chỗ khác, "Có phải..... anh sai người làm không?"

Cận Ngụ Đinh hơi hất lông mày, "Sao lại nghĩ thế?"

"Lúc trước anh nói tôi đừng manh động, còn nói sẽ luôn có người muốn anh ta lấy một mạng đền một mạng, hoặc là sống không bằng chết, anh....."

Cận Ngụ Đinh đan hai tay lại với nhau, "Vì sao không dám nhìn tôi?"

Cố Tân Tân không biết là vì tức giận hay vì căng thẳng mà lời nói ra khỏi miệng cũng mang theo run rẩy. "Tôi không cần anh làm những việc này. Cận Ngụ Đinh, tôi sẽ tự có cách kéo Tu Phụ Thành xuống nước, một năm không được thì hai năm, hai năm vẫn không được thì năm năm. Tôi sẵn sàng lãng phí thời gian với anh ta, nhưng xin anh đừng nhúng tay vào, bây giờ tay anh đã dính máu rồi anh có biết hay không?"

"Năm năm? Em muốn bỏ ra khoảng thời gian dài như vậy chỉ để hao phí trên người một kẻ cặn bã?"

"Anh..... anh làm như vậy, chung quy giấy sẽ không gói được lửa. Dù Cận gia có lợi hại thế nào thì cũng là liên quan đến mạng người, ai cũng không cứu nổi anh."

Cận Ngụ Đinh khẽ gật đầu, "Có vẻ đúng là như vậy."

"Vậy phải làm sao đây?"

"Còn làm sao nữa, chờ anh ta chết, thù của Tu Tự Mân coi như đã báo xong."

Cố Tân Tân ngược lại không hề có chút vui sướng hay thỏa mãn nào, mà so với trước đó càng thêm nặng nề hơn. Cô không nhịn được đi đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, dứt khoát ngồi xổm xuống trước mặt anh. "Không thì, anh tự thú đi."

"Tự thú?" Cận Ngụ ĐÌnh đón lấy ánh mắt của cô, "Em yên tâm, sẽ không có kẻ nào tra ra được là tôi."

"Dù chuyện Tu Phụ Thành hại Tu Tư Mân đã được anh ta thuê người làm gọn gàng không chê vào đâu được, nhưng sớm muộn cũng sẽ có ngày bại lộ, Cận Ngụ ĐÌnh...." Cố Tân Tân nắm lấy cổ tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Tự thú đi, nhân lúc còn có thể."

Cận Ngụ ĐÌnh muốn rút tay ra, nhưng Cố Tân Tân thậm chí còn dùng móng tay bấm vào da thịt anh, đau đến mức anh phải hít một ngụm khí lạnh, "Tôi tự thú rồi thì em phải làm sao bây giờ?"

"Đã thế vì sao anh lại nghĩ không thông như vậy chứ?" Bàn tay Cố Tân Tân nắm lấy cổ tay anh càng lúc càng dùng sức, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy vành mắt cô đỏ ửng, thậm chí trong mắt còn có tia máu. Cận Ngụ ĐÌnh hơi giật mình, khóe môi khẽ nhếch lên, nhanh chóng nói. "Tôi vào đó rồi thì sao có thể ở bên em được nữa?"

"Đã vậy sao anh còn làm ra loại chuyện đó hả?"

"Vậy có phải là..... nếu như chuyện này không liên quan gì đến tôi, em sẽ ở bên tôi không?"

Cố Tân Tân đang nóng lòng chết đi được, như đang ngồi trên đồng than, sao còn để ý được khác lạ trong lời nói của Cận Ngụ ĐÌnh. "Hay là..... anh đi xem Tu Phụ Thành còn cứu được hay không đi."

"Nhất định là không cứu được nữa, có lẽ bây giờ cũng chỉ ở lại bệnh viện để kéo chút hơi tàn, giảm bớt chút đau đớn mà thôi."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Cố Tân Tân gấp đến mức tông giọng cũng lên cao hơn.

"Chuyện này không liên quan gì đến tôi," Cận Ngụ Đình cũng không ngờ Cố Tân Tân sẽ lập tức nghĩ chuyện Tu Phụ Thành trúng độc là do anh làm. "Tôi không làm mấy loại chuyện thương thiên hại lý đó, tôi thích ngồi làm ngư ông đắc lợi hơn."

Cố Tân Tân dùng ánh mắt tràn đầy hoài nghi mà nhìn anh, "Thật sự không liên quan gì đến anh?"

"Đương nhiên, tôi đã nói với em rồi mà, nếu chuyện này là do tôi làm thì sao bây giờ tôi còn đứng trước mặt em được chứ?"

Cô hình như vẫn còn chưa hoàn toàn tin, đôi mắt xinh đẹp híp lại. "Nhưng lúc trước rõ ràng anh đã nói như vậy với tôi, làm sao mà anh biết được?"

"Tôi cho người ngày ngày theo dõi nhất cử nhất động của Tu gia, nên mới biết được chuyện có người muốn hại anh ta."

"Là ai?"

Một tay Cận Ngụ Đình nắm lấy khuỷu tay Cố Tân Tân, muốn kéo cô đứng dậy, "Không phải tôi, cũng không phải em, càng không phải Tu Thiện Văn, nói như vậy em không còn phải lo lắng rồi chứ?"

Không phải người thân cận nhất làm ra tội ác này, thế thì cô có thể yên tâm rồi.

Cố Tân Tân lo lắng thừa, bức bối muốn đánh cho anh một cái, nhưng cô lại chỉ dám nghĩ không dám làm, cuối cùng đưa tay chống lên đùi anh đứng lên.

Cận Ngụ Đình nhìn cô, "Lại làm sao nữa?"

Cô ngồi về ghế sô pha, cơn giận sót lại vẫn chưa tiêu đi hết, đầu còn đau như búa bổ. Hai ngày nay căn bản là đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có, hai mắt vừa sưng vừa đau. "Rốt cuộc là ai làm?"

"Một kẻ như Tu Phụ Thành, người anh ta nghi ngờ nhất định sẽ không dùng, có thể hạ độc anh ta cũng chỉ có người thân nhất, cũng là người anh ta tin tưởng nhất mà thôi."

Cố Tân Tân không khỏi quay đầu nhìn về phía di ảnh của Tu Tư Mân, "Tôi muốn quay về đó một chuyến."

"Làm gì?"

"Tự mình đi xác nhận."

Hai hàng lông mày của Cận Ngụ Đình nhíu chặt, "Không được, quá nguy hiểm. Bây giờ anh ta đã là người sắp chết, chưa biết chừng sẽ càng thêm điên cuồng."

"Tôi sẽ không để mình gặp phải nguy hiểm."

"Muốn quay về cũng được thôi, nhưng em phải đưa tôi đi cùng."

Cố Tân Tân suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

Trong bệnh viện, Tu Phụ Thành nằm trên giường bệnh, tuy đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều nhưng thở vẫn rất khó khăn. Anh ta nằm đó nhìn về phía cửa chờ đợi.

Tu phu nhân tiến vào, Tu Phụ Thành hướng về phía cô ấy vãy vãy tay. Cô ấy không đổi sắc, đóng cửa lại rồi đi tới.

"Bác sĩ nói gì?"

Tu phu nhân chuyển tầm mắt đi chỗ khác, "Anh ngoan ngoãn phối hợp trị liệu, sẽ không sao."

"Em còn muốn gạt tôi đến khi nào?" Tu Phụ Thành nhìn thẳng vào khuôn mặt của cô ấy, "Em cho bách thảo khô vào thuốc của tôi có phải không? Từ ngày em cho tôi uống thang thuốc Đông y kia đã bắt đầu mỗi ngày cho vào một chút rồi phải không?"

Tu phu nhân không tiếp tục đi lên nữa, "Đúng, cũng chỉ có thể cho vào thuốc Đông y thì mới không bị anh phát hiện ra."

"Vì sao?" Trên mặt Tu Phụ Thành đều là không thể tin, còn có cả thống khổ. "Vì sao phải hại tôi?"

Tu phu nhân không mở miệng, chỉ chăm chú nhìn anh ta không chớp mắt, Tu Phụ Thành cười nhạt, cảm thấy trào phúng vô cùng, "Cả đời tôi đều đi tính toán người khác, thật khó khăn mới đi đến được ngày hôm nay. Nhưng đúng là ngàn phòng vạn phòng cũng không nghĩ tới đi phòng em, em là người của tôi, vì sao muốn hại tôi?"

"Anh không phòng tôi?" Giọng nói của Tu phu nhân bình tĩnh, không có chút vui mừng hay bi thương nào, "Từ ngày tôi và anh kết hôn, anh đã từng chân chính tin tưởng tôi bao giờ sao?"

"Đúng là lúc bắt đầu kết hôn với em từng giây từng phút tôi đều phòng bị em, nhưng sau khi chúng ta có con....."

Bàn tay buông bên người của Tu phu nhân hơi nắm lại, Tu Phụ Thành thở hổn hển, "Bây giờ tôi đối với em như thế nào em còn không nhìn ra sao? Tôi không thể hiểu được vì sao em lại muốn hại tôi, còn cho tôi ăn bách thảo khô, dù là một con đường sống cũng không chịu cho tôi."

Tu phu nhân nhìn anh ta vật lộn muốn đứng lên, cô ấy không tiến lên, đứng tại chỗ đáp, "Vì sao anh lại khẳng định là tôi? Trong nhà còn có người giúp việc, thang thuốc Đông y đó qua tay không ít người chứ không phải chỉ có mình tôi."

"Tôi đè phòng tất cả mọi người, dĩ nhiên bọn họ sẽ không có cơ hội hạ thủ, chỉ có em....."

Mặt Tu phu nhân vẫn không có chút cảm xúc nào, "Vậy anh báo cảnh sát đi."

"Em cho tôi một lý do."

"Hại thì chính là hại, còn cần phải lý do gì nữa."

"Tôi là chồng em! Là người cùng ngồi trên một con thuyền với em!" Trong ngực vẫn còn cảm giác khó chịu không ngừng đè nén, lúc trước Tu Phụ Thành cũng đã cảm giác được, nhưng vì không quá nghiêm trọng nên anh ta cũng không để trong lòng, còn nghĩ là bệnh cũ, làm thế nào cũng không ngờ được là trúng độc. "Tôi nghĩ mãi mà vẫn không thể hiểu được. Vì sao vậy?"

Khóe mắt Tu phu nhân trong thoáng chốc toát lên bi thương, muốn khóc không khóc nổi, muốn cười càng không biết phải làm sao mà cười, "Lúc anh hại chết người khác vì sao không hỏi lý do? Người chết trong tay anh còn không có được vận may như anh, ít ra anh còn có thể chết một cách nguyên vẹn."

Tu Phụ Thành lờ mờ cảm nhận được gì đó, kích động lên tiếng. "Em và Tu Tư Mân có quan hệ gì?"

"Tú có vô thân, còn có thể là quan hệ thế nào?"

"Em đây là muốn tôi có chết cũng không được chết rõ ràng phải không?"

Tu phu nhân cười lạnh, có rất nhiều thứ giấu tận sâu trong lòng, đã chôn sâu nhiều năm quá, lâu đến nỗi chính cô ấy cũng quên mất rốt cuộc mình là ai. "Tôi không phải là con gái ruột của Triệu gia, tôi là được nhận nuôi."

"Cái gì?" Tu Phụ Thành ngàn vạn lần đều không ngờ sẽ nghe được câu nói này. Người như anh ta, vốn không bao giờ hi vọng vào tình yêu, muốn cùng đầu một trận sống mái với Tu Tư Mân thì một khi muốn kết hôn anh ta cũng không thể tìm một người có cảnh bình thường được, "Em không phải con gái Triệu gia?"

"Đúng, là Tu Tư Mân sắp xếp tôi vào Triệu gia."

"Hahaha-----" Tu Phụ Thành cười như điên như dại, hai tay không ngừng đập vào bên cạnh, "Tôi hiểu, tôi đều hiểu rồi!"

"Không, anh chẳng hiểu gì cả."

Tu Phụ Thành vô lực nằm về, bây giờ đến cả thở anh ta cũng không dám dùng sức, "Vậy em nói cho tôi nghe một chút, tôi không hiểu cái gì?"

"Con người của anh, từ khi sinh ra chưa từng rời khỏi hai chữ tính toán. Tu Tư Mân nhỏ hơn anh, đó là ưu thế lớn nhất của anh, anh có thể ở trước mặt lão già tử lập công. Còn về việc lập công thế nào, hẳn anh là người rõ ràng nhất rồi?"

Tu Phụ Thành chăm chú quan sát khuôn mặt của người phụ nữ trước mắt, trong khoảnh khắc bỗng cảm thấy xa lạ cực kỳ.

Có lẽ là vì chuyện xấu anh ta từng làm có quá nhiều, vì thế nên thực sự không nghĩ ra.

"Dự án Tây Tùng Viên, bởi vì có người mắc lỗi trong khi điều khiển càn cẩu đào đất nên đã khiến một người công nhận bị thương nặng. Anh còn nhớ không?"

Tu Phụ Thành nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mắt. Trên mặt cô ấy có buồn bã, cũng có thống khổ, cắn răng mà nhả ra từng chữ, "Người công nhân bị thương kia chính là ba tôi, lúc đó hẳn là ông ấy còn chưa chết, đúng không? Nhưng anh sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, là anh hạ

lệnh cho người đầy ba tôi xuống cái hố đó, chôn sống ông ấy, cái này cũng không sai đúng chứ? Sau đó, chính anh cũng không cần ra mặt mà sẽ tự khắc có người đứng ra giúp anh giải quyết chuyện này. Tiền chính là thứ có thể giải quyết được mọi thứ, mẹ tôi bị thương thì cứ việc bi thương, còn việc tiếp thu sự thật "bất ngờ" này cũng không thể cứ mãi trốn tránh. Người ba đáng thương của tôi đến xác cũng không còn, là anh, đều là anh!"

Tu phu nhân nói xong, tiến lên đầy mạnh Tu Phụ Thành. Người đàn ông ngã ra giường, một chút sức lực đáp trả cũng không có.

Anh ta không khỏi tán thưởng Tu Tư Mân, kế hay, đúng là kế hay. Âm thầm đặt một người như vậy ở bên cạnh anh ta, còn có thể ngay dưới mí mắt anh ta biến cô ấy thành con gái Triệu gia, đúng là quá lợi hại.

"Mẹ tôi tuy là cầm tiền, nhưng vì quá suy sụp mà không thể sống quá một năm. Tu Phụ Thành, anh phá hủy gia đình tôi, sau khi đi cùng anh đến cả việc muốn quay lại hương khói cho bọn họ cũng không thể. Bây giờ tốt rồi, anh giải thoát rồi, tôi cũng đã được giải thoát."

Tu Phụ Thành đột ngột muốn kéo lấy tay cô ấy, Tu phu nhân lập tức lùi lại, từ trên cao nhìn xuống, "Nếu như tôi sớm ra tay một chút thì Tu Tư Mân cũng đã không phải chết, chung quy cũng là bởi vì tôi và cậu ấy đều quá mềm lòng."

"Ở bên cạnh tôi không tốt sao? Bây giờ em cái gì cũng có, chúng ta còn có một đứa nhỏ, vì sao phải dồn tôi vào chỗ chết?"

Người phụ nữ khẽ lắc đầu, không ngờ được đến giờ phút này rồi anh ta còn có thể nói như vậy, "Bởi vì ba tôi còn đang ở dưới lòng đất. Ông ấy chết quá oan uổng, mỗi ngày ông ấy đều đến tìm tôi. Tôi chịu đựng quá đủ rồi, Tu Phụ Thành, tôi và anh cùng nhau chết. Báo cảnh sát đi, bách thảo khô là tôi cho anh uống, lý do chính là vì tôi không muốn cho anh một cơ hội được sống sót, bởi vì tôi hận anh thấu xương!"

Người phụ nữ nói xong thì quay lưng rời đi. Trái tim Tu Phụ Thành hoàn toàn bị vét sạch, liên tục gọi tên cô ấy, nhưng cô ấy có lẽ đã lấy đủ kiên quyết, không quay đầu dù chỉ một lần.

Trước khi đi, Cố Tân Tân lén lầu báo với Tu Thiện Văn tình hình của Tu Phụ Thành.

Nhưng Tu Thiện Văn cũng không muốn quay về, "Chị đâu, em không muốn nhìn thấy anh ta một chút nào. Dù anh ta có chết thật đi chăng nữa em cũng sẽ không gặp."

Cố Tân Tân hiểu được tâm trạng của Tu Thiện Văn, "Vậy em ở nhà chờ chị. Chị sẽ nói ba mẹ qua đây ở với em, thuận tiện chăm sóc cho em."

"Chị yên tâm đi, em tự biết chăm sóc cho mình. Ngược lại là chị phải cẩn thận một chút, em sợ đây là tin giả."

"Yên tâm, chị không sao."

Cố Tân Tân trở về phòng thay quần áo, cầm túi xách đi xuống lầu. Cận Ngụ Đinh đã chờ sẵn ngoài cửa.

Hai người một trước một sau ngồi vào xe, Khổng Thành cũng đi, Cố Tân Tân đóng cửa lại, lấy một phong bao lì xì ra đưa cho Cận Ngụ Đinh.

Người đàn ông liếc sang liền thấy được, không chút khách khí cầm lấy, còn mở ra ngay trước mặt Cố Tân Tân. "Thật keo kiệt, chỉ cho tôi hai trăm đồng vậy thôi hả?"

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Chào Tạm Biệt Quá Khứ

Dịch: CP88

"Tôi không có thừa tiền."

Cận Ngụ ĐÌnh rút hai trăm đồng ra, lại vẩy vẩy phong bao lì xì mấy cái, một xu tiền nữa cũng không có.

"Thật keo kiệt."

"Có là tốt lắm rồi." Cố Tân Tân mặt không đổi sắc nói.

"Em nhìn tôi vì em mà cuối năm chạy tới chạy lui, vậy mà cuối cùng cũng chỉ được chút phí khổ cực này thôi?"

Cố Tân Tân liếc anh một cái, "Là anh tự mình chạy theo mà."

Không Thành ngồi ghế cạnh tài xế suýt chút nữa thì phì cười thành tiếng. Cố Tân Tân nói không sai, chính xác thì đều là Cận Ngụ ĐÌnh muốn đi theo.

Xe một đường chạy băng băng trên đường cao tốc, Cố Tân Tân ngồi trong xe, cảm giác cực kỳ khó chịu. Nhưng bên ngoài vẫn còn đang có tuyết rơi, dù là không lớn như hai ngày trước nhưng bởi gió đông lạnh lẽo nên cũng không thể mở cửa được.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn ra cô đang khó chịu, "Làm sao thế? Không sao chứ?"

Cố Tân Tân khẽ vuốt đuôi lông mày, "Hơi say xe, khó chịu."

"Có phải sáng vẫn chưa ăn gì không?"

Cố Tân Tân gật đầu, "Có thể là lí do đó."

Đang trên đường cao tốc nên cũng không thể dừng lại ăn cơm, Khổng Thành liếc biển chỉ đường phía xa, "Cứu gia, còn mấy km nữa sẽ đến trạm dừng chân, nếu không lúc đi qua chúng ta qua đó dừng lại một chút?"

(*) trạm dừng sân là một cơ sở công cộng, nằm bên cạnh một đường phố lớn như đường cao tốc, đường cao tốc hoặc xa lộ, nơi người lái xe và hành khách có thể nghỉ ngơi, ăn uống hoặc tiếp nhiên liệu mà không cần đi ra đường thứ cấp.

"Được."

Dù bên trong trạm dừng chân không thể so với nhà hàng, nhưng đồ ăn để lấp đầy bụng thì vẫn phải có. Chiếc xe của bọn họ chậm rãi tiến vào, năm mới nay cũng đặc biệt vắng vẻ. Tài xế dừng xe lại, Khổng Thành chuẩn bị xuống xe, "Cứu gia, tôi đi mua."

"Không cần," Cố Tân Tân không thể chờ được nữa đẩy cửa xe đi ra ngoài. "Tự tôi mua được rồi, tôi phải hít thở không khí một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, cũng nhanh nhẹn đi theo. Khổng Thành đưa ô cho anh, Cận Ngụ ĐÌnh mở ô, bước nhanh đến bên cạnh Cố Tân Tân.

Hơi gió lạnh lạnh phả vào mặt, Cố Tân Tân đi được vài bước đã cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Trạm dừng chân này trừ một siêu thị nhỏ bán đặc sản ở ngoài thì cũng chỉ còn một quán ăn nhỏ. Cố Tân Tân nhìn bảng menu phong phú dựng bên ngoài, lại vòng tay kéo lại vật áo run rẩy đi vào trong.

Chủ quán đang lấy bánh ra, nồi bánh cá hầm đặt bên cạnh sôi sùng sục, khói trắng tỏa ra từng vòng bốc lên trên, chỉ nhìn thôi đã thấy muốn chảy nước miếng rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa ô cho cô, Cố Tân Tân cầm lấy rồi đặt sang bên cạnh.

Cận Ngụ ĐÌnh chỉ chỉ vào trong nồi, "Lấy cái này, cái này, cái kia nữa, thêm cả một bát canh rong biển....."

Anh lúc nào cũng mặc rất phong phanh, đứng nơi đầu gió một lúc thôi mà chiếc cổ thon dài đã bị lạnh đến đỏ ửng. Cận Ngụ ĐÌnh quay sang nhìn cô. "Muốn ăn khoai lang không? Mua thêm cả bánh và sữa bò nóng nhé, mua nhiều một chút."

"Vậy thì lấy cả bánh đi, một bình sữa bò nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh tự vươn tay lấy một bình sữa bò, bóc ống hút rồi cầm vào, đưa cho Cố Tân Tân.

Cô nhanh chóng cầm lấy, nhưng vừa mới đưa đến miệng đã bị Cận Ngụ ĐÌnh đè lại cổ tay. "Suýt nữa thì quên, bụng đói không được uống sữa tươi."

Chủ quán cẩn thận đặt bánh cá hầm trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, anh cầm lấy ô bên bàn của cô rồi mới đưa bánh cá hầm cho cô. "Ăn cái này trước."

Cô cầm một xiên lén, ăn vài viên, sau đó mới uống nửa cốc sữa bò.

Trong bánh cá hầm(*) còn có nước dùng, Cố Tân Tân bưng bát lên uống một ngụm, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh nhẹ giọng nhắc. "Uống ít thôi."

Cô nhấp khóe miệng, Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc ô chọc nhẹ vào khuỷu tay cô.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không ăn trưa, nhưng bây giờ vẫn không thấy đói bụng. Anh trả tiền, một tay cầm chiếc túi nhỏ một tay cầm ô. "Đi mua thêm vài thứ nữa."

"Được."

Bên cạnh còn bán cả gà chiên giòn, Cố Tân Tân đi qua gọi mấy phần.

Lúc trở về đều là Cận Ngụ ĐÌnh xách, một tay lỉnh kỉnh đủ thứ đồ. Cố Tân Tân tay trái cầm sữa bò, tay phải cầm xiên bánh cá hầm, sau đó giống như một đứa nhỏ ôm bình sữa bò trước ngực, vừa đi vừa ăn xiên bánh cá hầm.

Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi không ngừng, chỉ cần không cần thận sẽ làm ướt quần áo. Cận Ngụ ĐÌnh vươn tay trái ra, khuỷu tay kè sát một bên gò má Cố Tân Tân để cô ép sát vào mình.

"Cần thận ướt."

Cố Tân Tân nhìn anh một cái, theo bản năng dịch về phía anh một chút, "Như vậy được chưa?"

Trên mặt người đàn ông xuất hiện tia cười, đột nhiên cảm thấy dù gió có lạnh hơn nữa cũng không thể thấm được vào trong lòng.

Ngồi vào xe, Cố Tân Tân nhìn dưới chân rồi nói, "Đừng làm bẩn xe anh."

"Không sao, tôi cũng bẩn lắm."

Khổng Thành ở ngoài thu ô rồi mới đi vào, Cận Ngụ ĐÌnh đóng cửa, liếc nhìn chiếc túi trong tay, "Hôm nay thả cho em một lần, nhưng nước canh trong bánh cá hầm này không được uống."

"Biết rồi." Ăn thôi mà cũng phải dài dòng như vậy.

Tài xế tiếp tục cho xe chạy đi, Cố Tân Tân ăn uống thỏa thuê, căng da bụng chùng da mắt, liền tựa lưng về sau rồi ngủ thiếp đi.

Tòa nhà Đông.

Cận Hàn Thanh ôm điện thoại ngoại ngòi thắt thầm trên mép giường. Anh ta không dám đánh rắn động cỏ nên chỉ có thể để lại lời nhắn cho người đó, ngỏ ý muốn đặt làm riêng.

Nhưng đối phương không thường xuyên online, Cận Hàn Thanh cũng chỉ có thể ngồi đó chờ đợi.

Anh ta đã tận lực che đậy thân phận, giả làm một người khách hàng bình thường, hi vọng đối phương có thể trả lời lại anh ta, dù là một câu thôi cũng được

Điện thoại tinh tinh một tiếng, Cận Hàn Thanh vội bật lên nhìn, nhưng cũng không phải.

Anh ta cứ ngơ ngác ngòi đó, mãi đến khi có một tiếng thông báo khác truyền vào trong tai.

Cận Hàn Thanh mở ra, thấy đối phương đã trả lời lại, trái tim bất giác đập nhanh hơn mấy nhịp, ánh mắt thảng thompson vào màn hình.

Người kia trả lời một câu ngắn gọn. "Anh muốn đặt gì?"

Cận Hàn Thanh gõ chữ, ngón tay đều run rẩy, "Tôi muốn đặt làm riêng một cây trâm, là quà mang đi tặng, muốn một kiểu thật độc đáo không giống ai."

Đối phương gửi cho anh ta không ít mẫu thiết kế, "Như vậy được không? Nếu vẫn không được thì anh có thể nói ra yêu cầu cụ thể với tôi, tôi vẽ mẫu thiết kế cho anh."

Cận Hàn Thanh hít sâu một cái, "Vòng tay cũng có thể đặt làm riêng phải không? Tôi muốn đặt mấy chiếc."

"Có thể."

Người đàn ông thấy phần mở màn đã đủ rồi, liền thử đặt ra yêu cầu. "Chúng ta gặp mặt nói chuyện đi, có một vài chi tiết vẫn là nên nói trực tiếp sẽ dễ hơn. Nếu lần này hợp tác thành công, sau này tất cả những món quà muốn đặt riêng đều sẽ tìm cô."

Đối phương cũng trả lời rất thẳng thắn, "Gặp mặt nói chuyện thì bỏ đi, anh nói cho tôi biết yêu cầu của mình thế nào là được rồi."

Vậy mà lại không muốn gặp mặt, theo lý thuyết thì người bình thường sẽ không có phản ứng như vậy.

Cận Hàn Thanh tiếp tục gõ chữ, "Yêu cầu của tôi tương đối cao, cũng không thích phải sửa đi sửa lại. Cô xem khi nào rảnh rỗi chúng ta có thể tìm một chỗ gặp mặt nói chuyện, yên tâm, tôi sẽ trả chi phí một ngày này."

"Không cần, nếu anh vẫn chưa nghĩ ra cụ thể là muốn gì thì cứ tiếp tục nghĩ đi."

Cận Hàn Thanh đọc qua, nhanh chóng trả lời, "Tôi đều nghĩ xong cả rồi, chỉ là về công đoạn vẽ thiết kế muốn bàn bạc thêm một chút."

"Anh có thể nói ra yêu cầu cho tôi."

"Nhưng tôi cảm thấy gặp mặt trực tiếp bàn bạc sẽ càng rõ ràng hơn."

Đối phương không trả lời lại nữa, Cận Hàn Thanh càng lúc càng cảm thấy người này không bình thường. Một yêu cầu hết sức dĩ nhiên như vậy, nhưng ở trước mặt cô ấy lại liên tục bị từ chối. Cận Hàn Thanh không từ bỏ, tiếp tục nhăn đi, "Giá tiền không là vấn đề, chỉ cần tôi hài lòng thì bao nhiêu cũng được. Chỉ là tôi với món quà này yêu cầu tương đối cao nên mới muốn gặp mặt bàn bạc cụ thể."

Đầu kia vẫn không trả lời, Cận Hàn Thanh hơi hoang mang, giống như đột nhiên tìm ra một manh mối nào đó rồi lại đột nhiên phát hiện ra manh mối này đang dần đứt đoạn.

Anh ta liên tục gửi đi mấy tin, đối phương cuối cùng cũng trả lời lại. "Thật ngại quá, tôi rất bận, khi nào anh nghĩ xong thì hãy liên hệ lại với tôi."

Người kia bỏ lại một câu này, liền dứt khoát thoát ra, dù Cận Hàn Thanh có nói gì nữa cũng không thấy trả lời.

Đối với Thương Lục mà nói, nhiều hơn hay ít hơn một mối làm ăn cũng không phải là chuyện gì to tát. Cô cũng chỉ có một mình, cả ngày bận bịu quay cuồng, trước đó có một đơn đặt làm riêng cũng đã phải xếp xuống hai tháng sau, danh sách chờ có hàng cũng dài típ.

Loại yêu cầu gấp mặt nói chuyện này cô ấy tuyệt đối sẽ không có ý định đáp ứng, càng với những chuyện này thì cô lại càng phải cẩn thận hơn.

Thương Lục đúng giờ online, sau khi nhận được thêm hai đơn nữa liền trực tiếp thoát ra, triệt để ngó lơ Cận Hàn Thanh.

Người đàn ông đầu bên kia khỗ sở vò đầu bứt tai, nhưng có thể đi đâu tìm cô ấy đây? Cô ấy là thật lòng muốn tránh, anh ta muốn cùng chỉ như mò kim đáy biển.

Chiếc xe của Cận Ngụ Đinh trực tiếp lái đến bệnh viện. Khổng Thành vốn nghĩ gặp Tu Phụ Thành không dễ dàng, không ngờ đến nơi liền nhận ra ngay cả ngoài cửa cũng không có người canh giữ. Cận Ngụ Đinh cũng cảm nhận được điểm kỳ quái này, Khổng Thành và anh nhìn nhau, Cố Tân Tân đứng bên cạnh, thấy hai người đứng đó không nhúc nhích, liền tiến lên muốn mở cửa ra.

Cận Ngụ Đinh kéo cô về, Khổng Thành tiến lên vặn tay nắm cửa.

Cửa bị đẩy nhẹ, Cố Tân Tân nhìn thấy Tu Phụ Thành nằm trên giường bệnh. Người đàn ông nghe được động tĩnh, mí mắt hơi nhá lên, nhưng rất nhanh lại rũ xuống.

Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh đi vào, Cố Tân Tân vừa nhìn sắc mặt Tu Phụ Thành liền biết chuyện anh ta trúng độc tám phần là thật.

"Cô đến xem tôi chết thế nào đấy à?" Tu Phụ Thành uể oải lên tiếng.

Cô dừng chân, nhìn quanh bốn phía, thê thảm đến mức ngay cả người đi theo chăm sóc cũng không có. "Đúng, chính là tôi xem anh thảm đến mức nào, chỉ là nhìn bộ dạng bây giờ của anh lại cảm thấy có chút thất vọng."

Tu Phụ Thành cười lạnh, "Cô thắng rồi, hết thảy đều đã nằm gọn trong lòng bàn tay cô. Tôi cũng không tranh không đoạt lại được nữa, mọi thứ của Tu gia đều là của cô rồi."

Cố Tân Tân nhìn sang Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh, "Anh ra ngoài trước đi, tôi muốn nói riêng với anh ta vài câu."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cau mày nhìn cô, Cố Tân Tân ung dung nói với anh, "Yên tâm, bộ dạng này của anh ta không thể làm tôi bị thương được."

"Vậy tôi chờ ngay bên ngoài, có việc thì gọi tôi."

"Được."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh, sau đó xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tu Phụ Thành gắng gượng ngồi dậy, lấy gối đặt sau lưng, "Cố Tân Tân, cô đúng là rất lợi hại. Lúc trước để Tư Mân vì cô mà đột ngột muốn kết hôn, bây giờ lại nắm Cửu gia trong tay mà xoay vòng....."

"Cận Ngụ ĐÌnh không liên quan đến chuyện này, anh không cần phải kéo anh ta vào. Bây giờ anh cũng đã là kẻ sắp chết rồi, cắn

ngược lại có tác dụng gì đây?"

"A, nắm tin tức thật nhanh."

Cố Tân Tân khẽ cắn răng. "Đương nhiên, bởi vì từng giờ từng khắc tôi đều ngóng trông sớm một chút được nhìn thấy anh xuống địa ngục."

"Bây giờ đã như ý nguyện của cô rồi."

"Đúng đấy." Cố Tân Tân hờ hững đáp lại, nhưng lại như một lưỡi dao sắc bén liên tục chém về phía Tu Phụ Thành, "Bách thảo khô không có cách nào cứu chữa, vào cơ thể một chút thôi cũng sẽ chết không thể nghi ngờ. Nhìn bộ dạng hiện tại của anh, hắn là uống phải cũng không nhiều lắm?"

Sắc mặt người đàn ông liên tục thay đổi, "Dáng vẻ hiện tại của tôi thế nào cô cũng đã thấy, cô có thể đi rồi."

Cố Tân Tân không khỏi tiến lên một bước, nhưng vẫn giữ khoảng cách an toàn với Tu Phụ Thành. "Chỉ là muốn thay Tu Tư Mân hỏi anh một câu, vì sao lại nhất định muốn mạng của anh ấy?"

"Cô cần gì phải biết rõ còn hỏi, nếu cậu ta không chết thì tôi chẳng chiếm được thứ gì cả."

"Lẽ nào trong mắt anh tình thân không đáng giá một chút nào như vậy sao?" Cố Tân Tân cảm thấy bản thân mình thật rảnh rỗi, lúc này lại có thể đứng đây nói những lời này với anh ta. Nhưng cô chính là cảm thấy không đáng cho Tu Tư Mân, "Anh hết lần này đến lần khác muốn mạng Tu Tư Mân, có bao giờ từng nghĩ đến anh ấy là em trai anh không?"

"Tôi không có em trai, cũng không có em gái, chỉ một mình tôi cô độc mà thôi."

"Nhưng anh ấy luôn tâm niệm trong lòng anh là anh trai của mình, anh ấy không nỡ lấy mạng anh, bởi vậy nên mới bị anh làm hại. Tu Phụ Thành, anh không phải người."

Người đàn ông trào phúng nói, "Tôi vốn không phải người, tôi thừa nhận, như vậy đã được chưa?"

Cố Tân Tân nhìn anh ta, cảm giác vô cùng bi ai, anh ta như vậy xem ra cũng có thể coi là bị người người xa lánh rồi phải không?

"Tu Tư Mân nói anh ấy nhớ nhất là khi còn nhỏ không phải tranh đoạt lợi ích, mỗi khi anh ấy bị người khác bắt nạt sẽ lại được anh chạy ra đứng chắn cho anh ấy, bởi vì anh là anh trai anh ấy."

Tầm mắt Tu Phụ Thành rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân, thàn sáu rốt cuộc cũng có chút thay đổi, "Không cần phải nói mấy lời như vậy."

"Trước khi chết anh ấy đã kể rất nhiều chuyện về anh với tôi, nhưng tôi cảm thấy anh ấy làm vậy không đáng. Một tên anh trai ác ma như vậy thì có gì phải tâm niệm? Sai làm lớn nhất Tu gia làm ra chính là nhận nuôi anh, mà sai làm lớn nhất đời này của Tu Tư Mân, chính là mềm lòng với anh!"

Sắc mặt Tu Phụ Thành thay đổi liên tục, hắn âm thầm sắp xếp một người bên cạnh anh ta như vậy, nhưng đến tận trước khi Tu Tư Mân chết Tu phu nhân cũng không hề động thủ.

Lẽ nào thật sự giống như lời của Cố Tân Tân, là bởi vì Tu Tư Mân không dành lòng xuống tay với anh ta sao?

Tu Phụ Thành không làm thế nào tiếp thu được lý do này. Anh ta và Tu Tư Mân trước giờ vẫn luôn chém giết lẫn nhau, hắn cũng đã sắp xếp đến tỉ mỉ như vậy, vì sao có thể không dành lòng lấy mạng anh ta được?

"Cô nói bậy!"

"Có lẽ người sắp chết thường nghĩ thoáng hơn rất nhiều. Trước khi chết Tu Tư Mân đã nói tôi đừng tranh với anh, anh muốn cái gì thì cứ để cho anh lấy đi. Anh ấy chung quy không ngờ được anh trai mình lại có thể tàn nhẫn mà dứt khoát muốn thật sự lấy mạng mình. Anh ấy là thật sự coi anh như anh trai, nhưng anh thì sao? Anh chỉ coi anh ấy như kẻ địch nhất định phải tiêu diệt."

Tu Phụ Thành suy nhược thở hổn hển, bất kỳ phương pháp cứu chữa nào đều đã không còn ý nghĩa nào với anh ta nữa. Ánh mắt anh ta ghim chặt một chỗ, trong đầu không khỏi mường tượng ta khung cảnh Cố Tân Tân nhắc tới.

Không ngờ Tu Tư Mân vẫn còn nhớ, hắn đáng ra phải hận anh ta thấu xương mới phải.

"Anh bị ai hại vậy?"

Khóe miệng cong lên của Tu Phụ Thành hơi rũ xuống, bây giờ nói chuyện này còn có ý nghĩa gì? Rồi cũng sẽ phải chết, không phải sao?

"Tự tôi uống."

Cố Tân Tân nghĩ rằng đây chính là câu nói buồn cười nhất cô được nghe trong đời mình. "Một kẻ dã tâm bùng bùng như anh, một khắc trước còn nhất định muốn đoạt lấy công ty, vậy mà lại có thể trong một khoảnh khắc nghĩ không thông mà đi uống bách thảo khô?"

Tu Phụ Thành khép mắt lại, vẻ mặt rất bình tĩnh. "Chính là tự tôi uống, cầm nhầm."

Cứ để chuyện này kết thúc vậy đi, anh ta đã không thể cứu chữa rồi, cũng không thể để con anh ta đến mẹ cũng không có.

Cố Tân Tân chuyển tầm mắt đi, "Tôi thật không ngờ lần cuối nhìn thấy anh sẽ là bộ dạng như vậy đấy."

Còn có thể thế nào khác sao, anh ta còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, chính là trong thời kỳ ôm áp tham vọng lớn nhất. Thế nhưng châm chọc nhất là, anh ta lại cứ như vậy bị người ta hại chết.

Nếu là thua trong một âm mưu tính toán nào đó thì anh ta không có gì để nói, thế nhưng lại cứ phải là một lượng nhỏ bách thảo khô đó, còn là bị người thân nhất hại.

Tu Phụ Thành càng lúc càng cảm thấy bi ai. Cuộc sống của anh ta từ khi sinh ra đến nay đều như một tấm bi kịch, sống quá mức mệt mỏi, cũng chưa từng được cảm nhận chút ánh sáng mặt trời.

"Văn Văn đâu?" Anh ta khàn giọng hỏi.

"Con bé không muốn gặp anh."

Cũng đúng thôi, anh ta hại chết người anh trai cũng là người thân duy nhất của cô bé, cô bé hận anh ta thấu xương, sao còn có khả năng muốn gặp anh ta?

"Văn Văn phải nhờ cô chăm sóc rồi."

Cố Tân Tân mặt không đổi nhìn chằm chằm Tu Phụ Thành.
"Chuyện này không cần anh phải bận tâm. Văn Văn như em gái tôi, tôi đương nhiên sẽ chăm sóc cho con bé thật tốt."

Tu Phụ Thành ho khan, trong lồng ngực chất đầy bức bối, thở không ra hơi. Cố Tân Tân cũng coi như có chút hiểu biết với bách thảo khô, lúc trước xem tin tức còn nhớ được một câu nói khác. Bách thảo khô đi vào cơ thể sẽ hút cạn sức sống của một con người một khắc trước còn tươi cười rực rỡ, khoảnh khắc chết đi sẽ phi thường thống khổ.

Cô nhìn bộ dạng của Tu Phụ Thành, đoán được anh ta cũng không sống thêm được lâu.

Cố Tân Tân chủ động tìm đến đây, cũng coi như cuối cùng đã có một cái kết.

Cô không biết Tu Phụ Thành sau khi nghe những lời cô nói ra có thể nảy sinh một chút cảm giác hối hận với tất cả những gì đã làm với Tu Tư Mân hay không. Không phải đều nói con người trong thời khắc cận kề cái chết thường sẽ nghĩ thông rất nhiều chuyện sao?

Nhưng với tính cách của anh ta, đoán chừng nếu lại cho anh ta một cơ hội lựa chọn, có lẽ anh ta vẫn sẽ đi theo con đường này.

Một kẻ máu lạnh, máu lạnh đến cực điểm, sao có thể để ý đến sống chết của người khác.

Cố Tân Tân xoay người đi ra ngoài, cô đi đến cửa, nghe được Tu Phụ Thành gắng gượng chút sức lực cuối cùng lên tiếng, "Nếu tôi chết rồi, nợ các người và nợ câu ta coi như đã thanh toán đầy đủ, tôi hi vọng cô sẽ không gây khó dễ cho người nhà của tôi."

"Anh yên tâm," Cố Tân Tân cũng không quay đầu lại, "Tôi không giống anh, chỉ cần một mạng đổi một mạng, tôi sẽ không làm khó bạn họ."

"Tài sản tôi để lại cho họ cũng đủ để họ sống vô ưu vô lo đến hết đời, cô để cho bọn họ trở về cuộc sống của chính họ đi."

Bàn tay Cố Tân Tân đặt trên tay nắm cửa thu về, cô quay đầu nhìn người đàn ông nằm đó. Hóa ra cũng không phải anh ta không có trái tim, chí ít thì vào lúc này anh ta cũng có chuyện không yên lòng, cũng biết lo lắng Cố Tân Tân sẽ giận chó đánh mèo lên người nhà của mình. Dù sao bây giờ bọn họ đã coi như không còn anh ta che chở, nếu cô thật sự muốn làm bọn họ khổ sở thì hoàn toàn dễ dàng như một cái nháy tay.

Mỗi mảng hơi nháy, cô muốn nói vài câu nhẫn tâm, để ngay cả giây phút cuối đời anh ta cũng không thể được trải qua dễ dàng. Nhưng nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông đó, Cố Tân Tân rốt

cuộc vãn không đành lòng. "Tôi và bọn họ không thù không oán, chỉ cần bọn họ không chọc vào tôi và Văn Văn thì tôi sẽ không làm gì bọn họ."

Tu Phụ Thành nghe được lời này, triệt để yên lòng.

Cố Tân Tân mở cửa đi ra ngoài, trong nháy mắt khi một chân bước ra khỏi cánh cửa đó đột nhiên muồn nói một câu xin lỗi với Tu Tư Mân. Nhưng vợ con của Tu Phụ Thành vô tội, cô cũng không tàn nhẫn được đến mức đi tốn thương họ.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3

Dịch: CP88

Cận Ngụ Đinh đứng ngoài cửa chờ cô, toàn bộ những lời cô và Tu Phụ Thành vừa nói đều nghe được.

Người đàn ông đang dựa lưng lên vách tường, vừa nhìn thấy cô đi ra liền đứng lên.

Cố Tân Tân miễn cưỡng cong môi cười với anh, "Đi thôi."

"Nói xong rồi?"

"Cũng không có gì để nói."

Cận Ngụ Đinh ôm vai Cố Tân Tân, kéo cô đi về phía trước. Cố Tân Tân hơi tránh ra, cánh tay Cận Ngụ Đinh rơi xuống.

Khổng Thành đi bên cạnh liếc một cái, khẽ hỏi, "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Trong lòng Cố Tân Tân trống trải kinh khủng, "Về nhà đi."

"Nhưng tuyết đã bắt đầu lớn hơn ngay sau khi chúng ta đến đây, đường xá cũng không an toàn, hơn nữa bây giờ đã tối rồi."

Bọn họ đi ra đến ngoài, bầu trời đã tối đen như mực. Dưới ánh đèn đường hoa tuyết tùy ý nhảy múa, hai tay Cố Tân Tân đều xỏ trong túi áo khoác, thầm nghĩ đúng là năm hết Tết đến bọn họ đi theo cũng không dễ dàng gì. Nếu không vì cô thì bây giờ Khổng

Thành và tài xế đã được ở nhà nghỉ ngơi, bây giờ là tối muộn, cô cũng không lại nói được chuyện bảo họ đưa mình về nhà.

"Tôi mời mấy người đi ăn tối đi." Cố Tân Tân nói xong, kéo khóa áo lên đến tận cằm.

Cận Ngụ ĐÌnh lập tức đồng ý. "Được thôi, hiếm khi thấy em hào phóng một lần."

Cố Tân Tân đi xuống bậc thang, Khổng Thành theo bọn họ lên xe, Cố Tân Tân hơi nghiêng người về phía trước, hỏi tài xế và Khổng Thành. "Hai người muốn ăn gì?"

Khổng Thành có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng dĩ nhiên không dám vượt mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Chúng tôi thế nào cũng được, cô và Cửu gia quyết định đi."

"Em muốn ăn gì?" Cận Ngụ ĐÌnh tiến đến bên tai Cố Tân Tân khẽ hỏi.

Hơi thở ấm nóng phả vào tai, toàn thân Cố Tân Tân nổi lên da gà da vịt, cô ngồi thẳng lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ. "Tôi sao cũng được."

"Vậy thì tùy ý chọn một chỗ đi, dù sao ai cũng đói rồi."

Chiếc xe chầm chậm lái đi, Cố Tân Tân ngắm nhìn quang cảnh hai bên đường. Cô cũng có thể coi là có chút quen thuộc với nơi này, mắt thấy ánh đèn chiếu ra từ một nhà hàng lớn bên đường rọi sáng cả nửa khoảng trời, liền nhanh chóng nói với tài xế. "Chỗ này đi."

Khổng Thành ló đầu nhìn, "Đồ ăn chỗ này khá được."

Tài xế đậu xe xong xuôi, bốn người cùng nhau đi vào trong. Phòng bao riêng đã sớm kín chỗ, cũng chỉ còn vài bàn trống bên ngoài.

Cố Tân Tân hỏi ý kiến Cận Ngụ ĐÌnh, "Có được không?"

"Được."

Vậy là tốt nhất, Cố Tân Tân chỉ sợ anh dở thói công tử, cái này không quen cái kia không quen.

Mấy người lần lượt ngồi xuống, Cố Tân Tân để Cận Ngụ ĐÌnh gọi món, người đàn ông cầm thực đơn rồi lại trả về, "Tôi nay em mời khách, em gọi đi."

"Vậy để tôi gọi."

Nhà hàng này làm ăn rất tốt, phục vụ liên tục đi đi lại lại xung quanh. Điện thoại trong túi tài xế đột nhiên rung lên, anh ta vội vàng đứng dậy rồi nói với Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia, tôi ra ngoài nghe điện thoại một chút."

"Bên ngoài lạnh lắm, có lời gì không thể để chúng tôi nghe được sao?"

Tài xế có hơi khó xử, nhưng cuối cùng vẫn ngồi tại chỗ nghe.
"Alo?"

Cố Tân Tân nhấp một ngụm trà, nghe được tài xế nói chuyện với người bên kia. "Bảo bảo có ngoan không? Không làm em mệt chứ?
Ừ, đêm nay không về được rồi....."

Cận Ngụ ĐÌnh chuyển tầm mắt sang tài xế ngồi đối diện, anh ta lập tức hạ giọng xuống, "Em đừng đi lung tung, cần mua thứ gì chờ anh về....."

Anh ta nói thêm vài câu nữa rồi cúp máy.

Không Thành đứng dậy rót thêm trà cho Cận Ngụ ĐÌnh và Cố Tân Tân, "Có chuyện này quên mất không nói với ngài, đứa nhỏ thứ hai nhà Lý Tử mới ra đời, đại hỷ sự đấy."

"A? Từ bao giờ?" Cận Ngụ ĐÌnh hơi giật mình, "Sao tôi không biết?"

"Thời gian này có khá nhiều việc, cuối năm rồi còn kéo Lý Tử đi, thật là có lỗi."

Tài xế nghe lời này của Khổng Thành, lập tức xua xua tay, "Nói gì vậy, đây là chuyện tôi nên làm, là công việc trong chức trách mà."

"Lý Tử, cậu có đứa thứ hai luôn rồi."

"Vâng," tài xế cười tươi rói.

"Cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

"26."

Nhin người ta đi, hai mươi tuổi đã có tới hai đứa nhỏ. Cận Ngụ ĐÌnh có chút hối hận vì chạm đến vấn đề này, còn hơi thương cảm cho chính mình.

"Chờ xong lần này nhất định sẽ bù cho cậu một phần đại lễ." Khổng Thành nói xong, vỗ vai người bên cạnh.

Tài xế chỉ biết rối rít cảm ơn.

Cố Tân Tân ngồi bên cạnh cảm thấy tội lỗi đầy mình, người ta mới đón đứa con thứ hai chào đời vậy mà còn phải theo cô chạy đông chạy tây, thậm chí đêm nay còn không được về nhà. Cô muốn nói mấy lời cảm ơn, lại cảm thấy không được ồn cho lắm, nhất định Lý Tử sẽ nói đây đều là chuyện anh ta phải làm, đến lúc đó khách khách khí đáp qua đáp lại thành ra lúng túng.

Cận Ngụ ĐÌnh lầm bầm, "26 tuổi mà đã có hai đứa nhỏ, cậu đúng là giỏi thật."

"Cảm ơn Cửu gia khích lệ."

Cận Ngụ ĐÌnh không có được may mắn như thế, anh quay đầu nhìn Cố Tân Tân. "Em cố gắng một chút, còn có thể gắng gượng bắt kịp cậu ấy."

Cố Tân Tân không chút lưu tình trùng anh, vì sao cô lại phải nỗ lực chứ.

"Chỗ này cũng có thể thuê phòng qua đêm phải không?" Cận Ngụ ĐÌnh hỏi Khổng Thành.

"Vâng."

"Cậu đi thuê hai phòng đi, đêm nay ở lại đây luôn, đỡ phải đi đâu xa."

Cố Tân Tân nghe được trọng điểm trong lời nói của anh, mắt thấy Khổng Thành đứng dậy, liền vội vàng kéo góc áo anh ta, sau đó nghiêng đầu sang hỏi Cận Ngụ ĐÌnh, "Hai phòng? Vậy ở kiểu gì?"

Dù có để Khổng Thành và tài xế ở một phòng, vậy cũng chỉ còn lại một phòng.

Sẽ không bao giờ có khả năng Cận Ngụ ĐÌnh lại hạ mình chen chúc với hai người bạn họ trong một phòng.

Khổng Thành cười giải thích, "Ngài ấy nói như vậy cũng không hoàn toàn là ám chỉ hai phòng, chỉ là nói ngay ở chỗ này như vậy thôi, đến lúc tôi đi đặt sẽ xem xét tình hình cụ thể mà quyết định. Tôi đi theo Cửu gia từng đó năm, dĩ nhiên sẽ không kém cỏi đến mức một chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong."

Cố Tân Tân nghe vậy, thu tay về.

Cận Ngụ ĐÌnh xì một tiếng, không đếm xỉa đến phản ứng đó của cô.

Ăn cơm xong, Khổng Thành cầm thẻ phòng dẫn Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh lên lầu. Đến trước một căn phòng, Khổng Thành mở cửa phòng ra, sau đó đưa thẻ mở phòng cho Cố Tân Tân.

Cô nói một câu cám ơn rồi nhấc chân đi vào, cánh cửa sau lưng còn chưa kịp tự động đóng lại đã bị một bàn tay chen ngang.

Khổng Thành thức thời rời đi, Cận Ngụ ĐÌnh lặng yên không một tiếng động đi vào trong. Cố Tân Tân đi vào phòng ngủ, ném điện thoại lên giường.

Cô xoay người muốn đi vào phòng tắm, không nghĩ tới vừa quay đầu liền nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đứng sau lưng, bị dọa cho hét lên. "Á -----"

Cận Ngụ ĐÌnh hơi nhíu mày, "Hết cái gì mà hét?"

Cố Tân Tân đưa tay ôm ngực, sợ hãi không thôi, "Anh, sao anh lại ở đây?"

"Vẫn còn sớm mới đến thời gian đi ngủ, tìm em tâm sự."

Cố Tân Tân đi về phía chiếc giường lớn, ngồi xuống, "Làm tôi sợ gần chết."

"Từ bao giờ lá gan lại nhỏ như vậy." Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước tủ đầu giường, ngồi xổm xuống, mở cửa tủ lấy một lon bia.

"Làm cái gì thế?"

"Uống chút bia."

Cố Tân Tân nhìn theo bóng lưng anh, "Anh có thể tìm Khổng Thành."

"Uống với cậu ta nhiều cũng chán."

"Không còn sớm nữa, tôi thật sự muốn đi ngủ."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi dùng sức liều dẽ dàng bật nắp lon bia, "Em không muốn biết là ai hại Tu Phụ Thành sao?"

"Tu phu nhân?"

Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên một bước, hơi khom lưng, ánh mắt cùng Cố Tân Tân đối đầu, "Sao em đoán được ra là cô ấy?"

"Tu Phụ Thành nói anh ta cầm nhầm rồi tự uống, nhưng đây là chuyện không thể nào. Mà người anh ta muốn bảo vệ sau lưng kia, trừ Tu phu nhân tôi cũng không nghĩ ra được người nào khác."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa lon bia đến bên mép Cố Tân Tân. "Nào, thử cho em."

Cố Tân Tân chặc lưỡi một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ đẩy tay anh ta. "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi phát hiện anh chỉ cần đựng vào đồ uống có cồn là sẽ không thành thật. Có phải bản tính của anh chính là như vậy không?"

"Tôi có chỗ nào không thành thật hả?"

"Tôi vốn cho là sẽ phải đấu một trận vừa ác liệt vừa dài đằng đẵng với Tu Phụ Thành, ít nhất cũng phải là khiến cho cả hai bên cùng tổn hại. Có lẽ bởi vì đây là cuộc sống đi, những chuyện vã ra hoàn chỉnh trong đầu đều sẽ không phát sinh, mà luôn có những chuyện người ta không nghĩ tới đột nhiên nhảy ra xen vào giữa." Cố Tân Tân nói đến đây, khẽ lắc đầu, "Chỉ là vì sao Tu phu nhân muốn lấy mạng của anh ta chứ? Hơn nữa còn là dùng phương thức đó."

Cận Ngụ ĐÌnh lắc lắc lon bia, "Bởi vì cô ta là người Tu Tự Mân sắp xếp bên cạnh Tu Phụ Thành."

"Cái gì?" Cố Tân Tân hoàn toàn không nghĩ tới khả năng này, "Sao có thể?"

"Tu Tư Mân vốn cũng không phải người thiện lương gì, chỉ là động thủ quá muộn." Cận Ngụ ĐÌnh nói đến đây, cẩn thận quan sát biểu cảm trên mặt Cố Tân Tân, "Từ giờ đừng tiếp tục để chuyện của Tu gia làm em muộn phiền nữa, đều qua rồi."

"Anh về đi thôi, tôi muốn nghỉ ngơi."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, nhưng không rời đi mà tiếp tục lấy ly rượu và một chai rượu vang ra. Cố Tân Tân nhìn theo anh bận rộn một bên, khui rượu rồi lại rót rượu.

"Anh đừng uống phí tâm tư, tôi không uống rượu, cũng sẽ không để những chuyện hò đồ sau khi say phát sinh."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người nhìn cô, trong mắt đều là xem thường, "Có phải trong đầu em luôn nghĩ đến những chuyện này không? Tôi bắt đầu có chút hoài nghi có phải mỗi giờ mỗi khắc em đều có cái ý nghĩ không an phận này với tôi hay không rồi đấy?"

"Anh lo lắng thừa rồi."

"Vậy em giải thích thế nào với những lời hoang đường vừa mới nói hả?"

Cố Tân Tân nhìn theo Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước mặt, lại đưa ly rượu cho cô.

"Tôi biết trong lòng anh nghĩ gì, anh muốn ở lại đây."

Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt lông mày, Cố Tân Tân đứng dậy nhận lấy chiếc ly trong tay anh, nhưng lại không uống mà đặt sang chiếc tủ đầu giường ở bên cạnh.

Cô đứng dậy đẩy anh ra ngoài, "Mau đi nghỉ đi."

Cố Tân Tân đẩy Cận Ngụ ĐÌnh đến cửa, mở cánh cửa ra rồi dứt khoát đẩy anh ra ngoài.

Cận Ngụ ĐÌnh tức muối hộc máu, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng phải chịu uất ức như vậy.

Giọng nói của Khổng Thành đột ngột từ phía sau truyền đến, "Cửu gia, không thì ngài trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, mai còn phải đi đường xa trở về đó."

Người đàn ông bị dọa giật nảy mình, không phải Khổng Thành đã sớm về phòng rồi sao? Anh hơi chật vật xoay người nhìn anh ta, "Sao cậu lại ở đây?"

"Tôi không yên tâm nên đứng đây chờ."

Trong tay Cận Ngụ ĐÌnh còn một ly rượu khác, vừa rồi bị Cố Tân Tân đầy suýt chút nữa thì đổ rồi. Khổng Thành triệt để làm như không nhìn thấy, nhưng anh ta dùng đầu ngón chân cũng đoán được là Cận Ngụ ĐÌnh bị đuổi ra khỏi cửa.

Anh đặt ly rượu vào trong tay Khổng Thành, sau đó trở về phòng mình.

Ngày hôm sau.

Cố Tân Tân cầm thẻ phòng đi ra ngoài, ngó ngang ngó dọc một lúc không thấy bóng dáng mấy người bọn họ. Tối qua cô mất ngủ cả đêm, đến tận ba, bốn giờ mới thiếp đi được, nên bây giờ đã hơi muộn.

Cô đi xuống lầu tìm chỗ ăn sáng, nhưng vẫn là chậm một bước, đến cả bữa sáng khách sạn cung cấp cũng không còn.

Cô đi một vòng vẫn không thấy Cận Ngụ ĐÌnh và Khổng Thành, xem ra bọn họ đã ăn rồi.

Cố Tân Tân ngồi xuống một chiếc ghế sô pha, mở điện thoại ra nhìn, cũng không thấy tin nhắn của Cận Ngụ ĐÌnh.

Có phải vì tối qua cô không chịu để cho anh một chút mặt mũi nào, nên bây giờ anh mới bỏ lại một mình cô ở đây?

Hắn là sẽ không đi, anh đã đi cùng cô tới đây thì chắc chắn sẽ không bỏ lại cô một mình.

Cận Ngụ ĐÌnh không liên lạc với cô, cô cũng sẽ không chủ động đi tìm anh, đoán chừng khi anh chuẩn bị về nhất định sẽ đi tìm cô.

Khách sạn này liền kề với một trung tâm thương mại, Cố Tân Tân tới đó ăn sáng xong liền đi dạo một vòng.

Cô đi thẳng đến cửa hàng bán đồ sơ sinh, mua rất nhiều thứ, quần áo, địu, bình sữa,..... nói tóm lại là không thiếu gì cả.

Cố Tân Tân bận rộn lựa chọn một hồi mới nhận được điện thoại của Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia gấp đến mức giọng nói cũng thay đổi, "Em đang ở đâu?"

"Tôi đang ở bên ngoài."

"Sao lại tự tiên đi ra ngoài thế hả? Em không ngoan ngoãn đợi trong khách sạn mà chạy ra ngoài đó làm cái gì?" Cận Ngụ ĐÌnh dùng ngữ điệu hơi khác lạ, có chút dọa người. Cố Tân Tân đặt máy thứ cầm trong tay xuống chân, "Phải về rồi à?"

"Không tìm được em, tôi còn tưởng em bị bắt đi rồi."

"Gặp nhau trước cửa khách sạn đi, tôi lập tức quay lại đây." Cố Tân Tân nói xong, thẳng tay cúp máy.

Cô xách theo túi lớn túi bé đi ra ngoài, về đến trước cửa khách sạn đã thấy xe và người đang chờ sẵn.

Tài xế ngồi trên xe, Khổng Thành và Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên ngoài, mắt thấy Cố Tân Tân đi tới, Khổng Thành liền tiến lên vài

bước nghênh đón. "Đây là?"

Cố Tân Tân trực tiếp đi về phía chiếc xe, gõ gõ cửa kính, tài xế thấy vậy thì nhanh chóng đi xuống.

"Cái này đưa anh, hai ngày nay anh vất vả rồi, cũng là quà chúc mừng anh nữa."

Tài xế bị bất ngờ, có chút không biết làm sao. "Chuyện này..... nhiều như vậy."

"Không cần khách khí, mau cầm đi."

Cận Ngụ ĐÌnh đều nhìn vào mắt. Cái gì? Sáng sớm cô đã ra ngoài là vì đi mua đồ cho tên đàn ông khác?

Năm hết Tết đến cũng không thấy cô đưa anh cái gì mà lại có thể một lúc phóng khoáng đưa cho người khác một đồng lớn như vậy.

Tài xế vui vẻ nhận lấy, liên tục nói cảm ơn.

Khổng Thành thấy sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh không tốt, vội vàng đi tới giúp tài xế cầm một nửa, "Mau mau, không còn sớm nữa, bỏ cái này vào cổng trước đã."

Trong tay Cố Tân Tân còn một cái túi nữa, Cận Ngụ ĐÌnh vừa đi tới gần liền phát hiện ra.

Đợi đến khi Khổng Thành cất gọn đồ vào trong cổng rồi đóng lại, bốn người mới lần lượt lên xe.

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh hơi giãn ra, xem ra cô vẫn còn tính là biết suy nghĩ, cũng không phải là hoàn toàn coi anh như không khí.

Khổng Thành mở cửa kế bên tài xế chuẩn bị đi vào, Cố Tân Tân đột nhiên tiến lên vài bước. "Đây là cho anh."

Khổng Thành mới bước được một chân vào trong, nghe vậy thì cực kỳ miễn cưỡng thu chân về, "Cho, cho tôi?"

"Ờm."

Khổng Thành đưa tay nhận lấy, cũng không dám nhìn kỹ liền muốn mau mau chui vào trong, nhưng Cố Tân Tân còn cố ý giải thích. "Bên trong là bình giữ nhiệt, tôi thấy anh ngày nào cũng ở bên ngoài, mùa đông lạnh như vậy, vẫn là mang theo chút nước ấm đi."

"Thật sự cảm ơn."

"Không cần khách sáo."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi vào xe, nhìn thấy trên tay trống trơn không còn gì khác nữa thì bàn tay đóng cửa lại không khỏi dùng sức, rầm một tiếng. Cố Tân Tân đi sang một bên khác, mở cửa xe rồi ngồi vào.

Hai tay Khổng Thành ôm chiếc hộp kia mà trong lòng nơm nớp lo sợ, cùng tài xế nhìn nhau.

Một nhóm ba người bọn họ cũng chỉ có Cận Ngụ ĐÌnh là không có gì hết, lại nhìn dáng vẻ của Cố Tân Tân, xem ra cũng không chuẩn bị gì khác cho anh.

Một đường trở về, bầu không khí trong xe cực kỳ tĩnh lặng, Cận Ngụ ĐÌnh quét mắt sang bên cạnh.

Theo lý thuyết mà nói, phải chăng là Cố Tân Tân đã chuẩn bị cho anh một bất ngờ gì đó?

Cô không giống như kém chút tình thương người như vậy. Cô hoặc là không đưa, hoặc là không nên để anh bị đơn độc bỏ lại.

Trên người Cố Tân Tân không giàu được đồ, Cận Ngụ ĐÌnh rất nhanh liền quét mắt về chiếc túi xách của cô, có phải là giàu trong

túi xách không nhỉ?

Cận Ngụ ĐÌnh không tiện kiểm tra ngay trước mặt cô, anh nhíu chặt hai hàng lông mày, chuyển tầm mắt đi chỗ khác.

Xe đi được một lúc, Cố Tân Tân dựa đầu vào cửa sổ xe, khép mắt lại.

Người đàn ông không nói lời nào, Khổng Thành muốn mở nhạc cũng bị anh ngăn lại.

Mắt thấy Cố Tân Tân giống như đã ngủ thiếp đi, Cận Ngụ ĐÌnh mới nhích một chút về phía cô, thấy cô hô hấp đều đều. Cơ hội đây rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh cẩn thận từng li từng tí đưa tay về phía chiếc túi xách của Cố Tân Tân. Khổng Thành quay đầu lại đúng lúc Cận Ngụ ĐÌnh đang kéo khóa chiếc túi xách, vốn là muốn hỏi anh một chuyện, "Cửu....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc lông mày, ném một ánh mắt cảnh cáo về phía anh ta, Khổng Thành vội vàng ngậm miệng lại.

Người đàn ông cực kỳ cẩn thận không để phát ra tiếng mở khóa. Bên trong nhét đầy đồ, có chìa khóa, khăn giấy, kem thoa tay, còn có mấy thứ vật dụng linh tinh. Cận Ngụ ĐÌnh lục lọi một lúc, gần như đã tìm hết các ngăn nhưng vẫn không phát hiện ra được gì.

"Anh tìm cái gì thế?" Cố Tân Tân thình lình lên tiếng.

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc túi lên, dùng sức lắc lắc, nhưng lúc nhìn lại vẫn không phát hiện ra thứ gì đặc biệt.

"Tôi không mua quà cho anh." Cố Tân Tân nói xong, cầm túi về.

Cận Ngụ ĐÌnh mím môi, có lẽ là bị chọc tức không nhẹ, trong nhất thời không phản ứng lại.

Cố Tân Tân kéo lại khóa, đặt sang một bên.

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm, Cố Tân Tân vẫn còn buồn ngủ, đưa tay xoa nhẹ dưới khói mắt, "Bình giữ ấm là mua trong cửa hàng bán đồ sơ sinh, tôi không có thời gian đi dạo quá lâu."

"Tôi chỉ là đang tìm xem trong túi của em có..... khăn giấy không thôi."

"Ừ." Cố Tân Tân nói xong, thuận tay đưa một hộp khăn giấy cho Cận Ngụ Đinh. "Trong xe cũng có mà."

Cận Ngụ Đinh quét mắt, nhận lấy hộp khăn giấy.

Cố Tân Tân đúng là không chuẩn bị quà cho anh, trước đây cô từng tặng nhưng anh lại không biết quý trọng. Một lần tôn công vô ích, sau này liền không nghĩ đến sẽ tiếp tục tặng gì nữa.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Em Là Ngục Tù Của Trái Tim Tôi

Dịch: CP88

Xe về đến Lục Thành đã là quá trưa, tuyêt cũng ngừng, mặt trời rốt cuộc đã chịu ló ra một góc, chỉ là mỗi một hơi thở phả ra vẫn lạnh lẽo không chịu được.

Tài xế đưa Cố Tân Tân về trước, từ sau khi Cận Ngụ Đinh biết anh không có quà, dọc theo con đường này tuyệt nhiên không nói một câu với Cố Tân Tân.

Không, là ngay cả nửa câu cũng không có, một chữ cũng không.

Cố Tân Tân nói cám ơn sau đó đẩy xe đi xuống, cô bẩm sinh không giỏi dỗ dành người khác, càng không nghĩ cần phải dỗ dành Cận Ngụ Đinh.

Người đàn ông nhìn chằm chằm bóng lưng cô, vừa rồi còn giận dỗi với cô, nhưng bây giờ cô đi rồi lại không tránh được cảm giác vắng vẻ trong lòng.

Cận Ngụ Đinh đi theo sát phía sau, tuyêt trong sân vẫn chưa được dọn dẹp, Cố Tân Tân bước đi trên con đường nhỏ, có thể nghe thấy tiếng lạo xạo vang lên bên tai.

Cô nghe được tiếng bước chân phía sau, đi đến cửa liền quay đầu lại nhìn người đàn ông. "Tôi đến nhà rồi."

"Không phải em nên có lời gì đó muốn nói với tôi sao?"

Cố Tân Tân nghe vậy, mở cửa ra. Dưới lầu yên tĩnh không có một bóng người, cũng không biết bọn họ đều đi đâu cả rồi. Trong phòng máy sưởi vẫn bật, Cố Tân Tân cởi áo khoác treo lên mắc sau đó đi đến trước cửa sổ sát đất, kéo mở ra.

Sáng sửa sạch sẽ, không có chút dấu vết nào, cô thậm chí còn có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của Cận Ngụ Đình khi anh đang tiến về phía này.

Cố Tân Tân nhắc môi, Cận Ngụ Đình thấy vậy, cướp lời trước. "Tốt nhất em đừng có nói với tôi câu nói đại loại như tôi hãy tránh xa em một chút. Nếu là vậy tôi nhất định sẽ nói em qua cầu rút ván."

"Được, vậy tôi đổi sang một câu trả lời hợp lý hơn."

Trên mặt người đàn ông lộ ra không thích rõ ràng.

"Cận Ngụ Đình, anh thử nghĩ một chút đi. Thật ra anh cũng không còn trẻ, bây giờ Thương Lục và Cận Hàn Thanh tách ra, Cận gia e là chỉ có thể dựa vào anh. Tôi chỉ muốn khuyên anh mau mau bỏ xuống chuyện trước kia, sẽ có người càng tốt hơn đang chờ anh."

"Đã không bỏ xuống được rồi."

"Vì sao không được chứ?" Cố Tân Tân phóng tầm mắt ra xa. "Thời gian chính là phương thuốc hữu hiệu nhất."

Buổi chiều, ánh nắng nhảy nhót trên ô cửa sổ, người đàn ông tuyệt sắc này đứng ngay bên cạnh Cố Tân Tân.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Tân Tân, em đã bước vào trái tim tôi, thì em không thể đi ra được nữa. Em có nhìn thấy trong tim tôi có chứa một nhà tù không? Trước kia chỉ có tôi một mình bị giam cầm trong đó, nhưng sau này, có em ở bên tôi rồi, thật tốt."

Trái tim như có thứ gì đó đụng nhẹ, trong lòng dâng lên cảm giác khác thường, cô theo bản năng cảm thấy không thoải mái, bật thốt lên. "Đó là trái tim ngục tù của anh, không phải của tôi!"

"Tôi từng bước khiến em yêu tôi chính là vì muốn em ở bên tôi, đây không phải là nơi em muốn đi là có thể đi!"

Cố Tân Tân khẽ cắn răng, "Tôi đã nói với anh rồi, tôi đã không còn yêu anh nữa."

"Không yêu cũng phải yêu. Em đây là muốn dùng thời gian chừa lành vết thương, xóa sạch tôi từ trong lòng em đi thật sao? Tôi nói cho em biết, tôi sẽ không cho em cơ hội này. Ngày nào tôi cũng sẽ xuất hiện ở trước mặt em, từng chút một tiến vào cuộc sống của em, tôi sẽ khiến cho phương thuốc này của em không phát huy được bất kỳ công hiệu nào."

Cố Tân Tân xoay người, cầm nhẹ giường, "Anh có thể mở ngục tù trong trái tim của anh ra."

"Ngục tù giam trái tim tôi cũng chính là của em, làm sao mới mở ra được em dạy tôi thử xem nào."

Mắt Cố Tân Tân trợn trừng, tầm mắt rất nhanh lại dời đi nơi khác. Cô nhắc chân muốn đi, Cận Ngụ Đinh đã nhanh tay kéo cô về, hai tay nắm lấy vai cô xoay cô quay lại. Cố Tân Tân bị ép sát vào tẩm thủy tinh của cửa sổ sát đất, tầm mắt vừa vặn xuyên qua gò má của người đàn ông rồi dừng lại trước ánh đèn cách đó không xa, cũng chính là đối diện với chỗ bọn họ đang đứng.

Cố Tân Tân trong phút chốc hoảng, mồ hôi lạnh toát ra, Cận Ngụ Đinh vừa mới tiến đến gần đã bị cô dùng toàn lực đẩy mạnh.

Sức lực cô cực kỳ lớn, lúc thu tay về liền đập mạnh lên tẩm kính phía sau, Cố Tân Tân đau đớn mức ôm chặt hai cánh tay, chậm rãi ngồi xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh bị đẩy về sau, thắt lưng đập vào ghế sô pha, anh vừa muốn tiến lên đã thấy Cố Tân Tân hướng về phía mình hơi lắc đầu.

"Em làm sao thế?"

Khuỷu tay Cố Tân Tân vừa tê lại vừa đau, cô vẫn còn ngồi xổm dưới đất, "Không sao."

"Em cho là tôi sẽ làm gì với em?" Cận Ngụ ĐÌnh vẫn đi lên, kéo Cố Tân Tân đứng dậy.

Cô thả hai tay xuống, đi qua Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông muốn tiến lên, nhưng cô đã đi thẳng đến trước mặt của Tu Tư Mân. Cố Tân Tân rút hai nén hương đốt lên, mùi hương đặc trưng rất nhanh tỏa ra trong không khí, Cận Ngụ ĐÌnh dừng chân, ánh mắt thoáng chốc trở nên ảm đạm.

Cố Tân Tân sau khi xác định tình huống của Tu Phụ Thành, đương nhiên sẽ phải báo với Tu Tư Mân.

Nhưng không cần cô phải nói cũng sớm đã có người nói cho hắn biết rồi, không phải Cận Ngụ ĐÌnh đã nói với cô Tu phu nhân chính là người Tu Tư Mân sắp đặt ở bên cạnh Tu Phụ Thành sao?

Người đàn ông đứng sau lưng cô một lúc lâu, thấy Cố Tân Tân vẫn đưa lưng về phía anh không nhúc nhích, Cận Ngụ ĐÌnh cuối cùng đành phải nhấc chân rời đi.

Anh đi ra ngoài, cánh cửa đóng lại vang lên tiếng lạch cách, cũng nhẹ nhàng rơi vào tai Cố Tân Tân. Đôi mắt đang nhắm của cô không có ý mở ra, trong không khí phảng phất vẫn còn mùi hương của Cận Ngụ ĐÌnh lưu lại.

Mùng năm Tết, từ sáng sớm tiếng pháo hoa chưa từng dừng lại. Hôm nay là ngày tốt đón thần tài, có mấy nhà vừa rạng sáng đã thi nhau đốt những chuỗi bánh pháo.

Cận Duệ Ngôn đi xuống lầu, thật hoài nghi mắt mình sắp mù, lỗ tai cũng sắp bị tiếng pháo hoa làm cho điếc luôn.

Cận Duệ Ngôn mặc quần áo ở nhà, lúc đi vào đến nhà ăn đã thấy Đoàn Cảnh Nghiêu đang dùng bữa sáng.

"Xem ra chuyện đốt pháo này cũng phải quản lý một chút, sau này trong những khu dân cư không thể để những tình huống như vậy phát sinh. Không nói đến quấy nhiễu người dân, chất lượng không khí mấy ngày nay thật sự rất đáng quan ngại."

Đoàn Cảnh Nghiêu lấy một cốc sữa bò đưa đến bên tay cô ấy, "Đây là truyền thống tập tục rồi, cũng chỉ có mấy ngày này để náo nhiệt mà thôi. Nếu em thật sự nhúng tay vào, không sợ người dân bắt mẫn sao?"

Cận Duệ Ngôn ăn hai quả trứng gà, thấy người giúp việc bước nhanh vào.

"Đoàn tiên sinh."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhẹ giương mi mắt, "Làm sao vậy?"

"Có người muốn gấp ngài."

Đoàn Cảnh Nghiêu rút một chiếc khăn ướt bên cạnh, chậm rãi lau ngón tay, sắc mặt không đổi hỏi. "Ai?"

"Nói là gấp rồi sẽ biết."

Cận Duệ Ngôn thở ơ xé chiếc túi trong tay, "Đàn ông hay phụ nữ?"

"Đàn ông."

"Để anh ta vào đi."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn người giúp việc đi ra ngoài, lúc này mới chuyển tầm mắt về Cận Duệ Ngôn. "Hỏi nam hay nữ làm gì?"

"Tôi tưởng là anh ở bên ngoài phóng đăng quá mức rồi bị người ta tìm đến tận cửa."

"Trong nhà có một người là em lợi hại như vậy rồi, chuyện như vậy còn có thể phát sinh sao?"

Cận Duệ Ngôn không để ý lầm nhắc tay chống gò má. Có tiếng bước chân truyền đến, người giúp việc đi trước, đổi dép lê, sau đó lại cầm một đôi đưa cho người kia.

Cận Duệ Ngôn quay đầu nhìn lại, không giống như quen người này. Người kia tiến lên vài bước, lên tiếng. "Đoàn tiên sinh, Cận thị trưởng."

"Anh là ai?" Cận Duệ Ngôn hỏi.

"Tôi là người phụ trách của trang web Thâm Khắc, có chuyện muốn nói riêng với Đoàn tiên sinh."

Cận Duệ Ngôn theo bản năng nhíu chặt mày, Đoàn Cảnh Nghiêu thấy vậy, lên tiếng. "Đang ở trong nhà tôi, không có gì không tiện cả, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi."

"Vậy cũng được," Người đàn ông kia cũng không tiếp tục vòng vo, "Không biết Đoàn tiên sinh còn nhớ một chuyện lúc trước hay không? Có một nhân viên chuyển phát nhanh bị ngài đánh trọng thương, bây giờ người nhà của anh ta đang chuẩn bị phát tán tin này ra ngoài, tư liệu đã đưa đến tay tôi."

Chuyện mà Cận Duệ Ngôn vẫn luôn lo lắng rốt cuộc cũng đã xảy ra, "Người kia bây giờ thế nào rồi?"

"Hôn mê rất lâu chưa tỉnh, tình hình của anh ta hẳn Đoàn tiên sinh rất rõ ràng."

Đoàn Cảnh Nghiêu cũng không muốn vào ngày này phải lãng phí thời gian vào chuyện đó, "Bạn họ đã giao tài liệu vào tay anh rồi, anh còn đến tìm tôi làm gì?"

"Đoàn tiên sinh, nếu như chuyện đó công bố ra ngoài ngài sẽ chọc phải phiền phức không nhỏ. Ngài cũng chỉ có một cơ hội để xuống là vào lúc này. Nếu không một khi đặt trước dư luận, không nói đến dân chúng sẽ điên cuồng lên, ngài cũng rõ ràng, đến lúc đó sẽ không có khả năng cứu vãn rồi."

Điểm này, dĩ nhiên Cận Duệ Ngôn rất rõ ràng.

Gần đây có một phong trào mới gọi là weibo kêu oan, rất nhiều người gặp phải chuyện bất công, không phải đều là nhờ dư luận ra tay, khiến cho những người kia không thể không đứng ra quản hay sao?

"Vậy mục đích anh tới tìm tôi là gì?"

"Tôi cũng là muốn Đoàn tiên sinh giúp tôi một việc mà thôi, những tài liệu đó tôi có thể lập tức giao cho ngài, còn những chuyện về sau ngài phải tự mình ra tay rồi."

Đoàn Cảnh Nghiêu chỉ cần đi trước một bước là sẽ có thể đem chuyện này biến thành tảng đá vĩnh viễn chìm xuống biển lớn, vì vậy nên tài liệu này cũng có thể coi là điểm mấu chốt nhất.

Đoàn Cảnh Nghiêu chăm chú quan sát khuôn mặt của người đàn ông này, cuối cùng khẽ lắc đầu, bộ dạng không mấy quan tâm. "Tôi còn sợ anh ta gây sự sao? Anh ta có bằng chứng gì nói tôi đả thương anh ta?"

"Đoàn tiên sinh, tôi thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Người nhà của anh ta nắm được những chứng cứ kia đã nói rõ phía sau lưng của bọn họ không phải không có ai."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhẹ nhàng vung tay một cái, "Anh quay về nói cho bọn họ biết, nếu muốn khiến tôi gặp phải phiền toái thì cứ việc, tôi không có gì phải sợ cả."

"Đoàn tiên sinh, đây vốn dĩ chỉ là một chuyện nhỏ, thật sự không cần phải để huyên náo khắp thành phố đều biết. Huống hò chuyện này đối với tiền đồ của ngài....."

"Được rồi," Đoàn Cảnh Nghiêu dứt khoát ngắt lời anh ta. "Anh đi đi."

"Chuyện này....." Người đàn ông kia không ngờ Đoàn Cảnh Nghiêu sẽ có thái độ đó, anh ta nhìn Cận Duệ Ngôn, thấy cô ấy cũng không rõ thái độ gì. Cận Duệ Ngôn dĩ nhiên sẽ không nhúng tay vào, cô ấy là thị trưởng của Lục Thành, sao có thể lấy pháp luật ra đùa bỡn?

"Như vậy đi, ngài hãy nhớ số điện thoại của tôi, tôi sẽ chờ ngài một ngày." Người đàn ông nói xong, đưa một tấm danh thiếp cho Đoàn Cảnh Nghiêu. "13913598126, tôi họ Cao."

Cận Duệ Ngôn âm thầm ghi nhớ dãy số này vào trong lòng.

Người đàn ông trắng tay rời đi, Đoàn Cảnh Nghiêu ném tấm danh thiếp sang một bên, Cận Duệ Ngôn không nhịn được nói. "Đây không giống như tác phong của anh, kéo phiền phức lớn như vậy về mình. Anh không sợ đến lúc đó bọn họ thật sự cắn ngược anh một cái sao?"

"Nếu người này tìm đến tận cửa chứng tỏ đã nghĩ điều kiện trao đổi xong xuôi. Tôi thấy anh ta dã tâm bùng bùng, mà tôi cũng không thích bị kẻ khác áp chế."

Cận Duệ Ngôn nhìn chằm chằm ra cửa, có chút thất thần, "Ngược lại anh ta có một câu nói rất đúng. Nếu như chuyện này ồn ào cho cả thành phố đều biết, ảnh hưởng với tiền đồ của anh sẽ

không nhỏ, nói không chừng còn khiến anh không thể ngóc đầu lên được."

"Thật sao?" Đoàn Cảnh Nghiêu dường như đã hơi do dự.

Cận Duệ Ngôn cười cười đứng lên, "Tự anh cân nhắc đi."

"Vợ à," Đoàn Cảnh Nghiêu bình thường rất ít khi gọi cô ấy như vậy. "Sao tôi một chút cũng không thấy em tỏ ra quan tâm tôi vậy? Dù gì thì cũng là vì giúp em mà tôi mới chọc phải xui xẻo này. Nhìn em mà xem, thái độ lạnh nhạt, đúng là chỉ cần không phải việc liên quan đến mình liền ném về sau ót."

"Tôi đã sớm nói với anh rồi, dù có tra từ tên chuyển phát nhanh kia cũng sẽ không tra ra được gì đâu, nhưng anh đâu có nghe tôi."

Đoàn Cảnh Nghiêu cầm tám danh thiếp lên, liếc nhìn dãy số trên đó, "Nhờ có em nhắc nhở, có lẽ tôi thật sự nên mua cái tin tức này về. Dù sao sau này tôi cũng muốn đi cùng con đường với em, ngộ nhỡ có chỗ bị bôi đen rồi thì chẳng phải sẽ tự mình phá hỏng con đường phía trước sao."

Cận Duệ Ngôn ngoài cười nhưng trong không cười nhếch miệng, anh ta vậy mà vẫn chưa từ bỏ ý định, một lòng muốn trèo lên con đường đó.

Cô ấy lên lầu, không một chút do dự liền gọi cho thư ký.

Thư ký dĩ nhiên không dám chậm trễ, lập tức theo lời Cận Duệ Ngôn gọi cho dãy số kia.

Cận Duệ Ngôn thay quần áo, vào thư phòng xử lý công việc, lúc Đoàn Cảnh Nghiêu đẩy cửa đi vào cũng không nhắc đầu lấy một cái.

"Tôi đã cho người đi tìm anh ta, để xem anh ta nói điều kiện gì đi."

"Ủ." Cận Duệ Ngôn đáp nhẹ, bây giờ phải xem ai nhanh tay hơn rồi.

Xé chiều, thư ký đến một chuyến, đúng lúc Đoàn Cảnh Nghiêu đã ra ngoài.

Cận Duệ Ngôn nhận lấy thư trong tay thư ký, "Đều ở đây phải không?"

"Vâng, anh ta cũng không có cái lá gan lừa gạt ngài."

Cận Duệ Ngôn mở túi hồ sơ ra, liếc qua một lượt, "Tốc độ rất khá, lại có thể vượt mặt cả Đoàn Cảnh Nghiêu."

"Chúng ta liên lạc trước, lại nói anh ta đưa ra yêu cầu. Đối với ngài mà nói đây chỉ là một chuyện nháy tay liền xử lý xong xuôi, mọi chuyện dĩ nhiên là đều thuận lợi."

Khóe miệng Cận Duệ Ngôn hơi giãn ra, "Được rồi, cô về trước đi."

Cận Duệ Ngôn trở về thư phòng, nhét thư trong tay vào ngăn tủ rồi khóa lại.

Đoàn Cảnh Nghiêu trở lại đã là chập tối, người giúp việc làm cơm nước xong xuôi, lúc Cận Duệ Ngôn xuống lầu, nhìn thấy Đoàn Cảnh Nghiêu đang ngồi trên ghế sofa xem tivi.

Cô ấy làm bộ như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, tiến lên vài bước, "Đã lấy được đồ chưa?"

Người đàn ông khẽ lắc đầu, Cận Duệ Ngôn ngồi xuống cạnh anh ta, "Anh liên lạc cho anh ta chưa?"

"Đã liên lạc, anh ta đổi ý rồi."

"Vì sao?" Cận Duệ Ngôn giật mình.

"Anh ta trực tiếp cúp điện thoại, người cũng không tìm ra được nữa."

Cận Duệ Ngôn thấy anh ta cau mày, liền đưa tay đặt lên bả vai Đoàn Cảnh Nghiêu, "Anh ta cũng sẽ không dám đắc tội với anh, đừng lo lắng."

Đoàn Cảnh Nghiêu mân mê bàn tay Cận Duệ Ngôn, một tay kia vòng về sau ôm lấy eo cô ấy, kéo nhẹ cô ấy vào trong ngực mình. "Nói không chừng kẻ đứng sau người nhà của nhân viên chuyển phát nhanh viên kia cũng đã tìm đến anh ta, lại nhận lời sẽ cho anh ta điều kiện tốt hơn, muốn dựa vào anh ta đem tôi nhổ tận gốc?"

Cận Duệ Ngôn hiểu rõ chuyện này trong lòng, nhưng cô ấy cũng cần thứ này, vạn nhất một ngày nào đó Đoàn Cảnh Nghiêu muốn kéo cô ấy xuống thì chí ít Cận Duệ Ngôn sẽ còn có nhược điểm của anh ta trong tay.

Người giúp việc gọi bọn họ vào ăn cơm, Cận Duệ Ngôn đứng dậy trước, Đoàn Cảnh Nghiêu thất thần ngồi trên ghế sô pha. Cô ấy cúi đầu nhìn, trong lòng vẫn có chút không đành lòng.

Chợt nhận ra như vậy không giống cô ấy, Cận Duệ Ngôn mạnh mẽ dời tầm mắt đi, "Đi thôi."

Người đàn ông đứng dậy, hai người đi đến trước bàn ăn, Cận Duệ Ngôn không khỏi nhìn Đoàn Cảnh Nghiêu nhiều hơn bình thường.

Anh ta ngồi đó nhưng cũng không có tâm tư ăn uống, chỉ chăm chăm nhìn chiếc điện thoại đặt bên cạnh.

Một cú điện thoại gọi đến, người đàn ông vội vàng đặt bát xuống rồi đứng dậy. "Alo."

Cận Duệ Ngôn ngờ ngợ có thể nghe được tiếng nói chuyện truyền vào trong tai, "Cái gì? Còn chưa tìm được? Vậy thì đến công

ty anh ta....."

Cận Duệ Ngôn gấp thức ăn vào bát, thư ký trước giờ làm việc rất chu đáo nên cô ấy cũng không lo lắng Đoàn Cảnh Nghiêu sẽ tra ra được mình. Động tác nhai lặp đi lặp lại trong vô thức, quay đầu nhìn lại, đã thấy Đoàn Cảnh Nghiêu tựa vào quầy bar cách đó không xa, lông mày nhíu thành một cục, "Chỉ trong một thời gian ngắn mà anh ta đã đổi ý, chuyện này nhất định không hề đơn giản như vậy."

Cú điện thoại này dài tới ba mươi phút, lúc Đoàn Cảnh Nghiêu quay lại bàn ăn, Cận Duệ Ngôn còn tốt bụng lấy một bát canh cho anh ta.

"Đừng nghĩ nhiều quá, dù có công khai ra ngoài thì đã sao? Với năng lực của anh, còn sợ sẽ không giải quyết được chút chuyện nhỏ này chắc?"

"Nếu đổi phương đem chuyện này làm lớn lên, với cả..... tên nhân viên chuyển phát nhanh kia đúng là bị thương không nhẹ, người cũng là tôi tự mình mang đi, chỉ cần anh ta đứng ra tố cáo thì tôi sẽ không thoát được phiền phức này."

Cận Duệ Ngôn khẽ cắn đũa, không nói lời nào.

Điện thoại của Đoàn Cảnh Nghiêu lại rung lên, là Đoàn lão tiên sinh.

Cận Duệ Ngôn ngờ nghe được ngày mai có ai đó mừng thọ, nói anh ta nhất định phải có mặt, còn nói phải đưa cô ấy đi cùng luôn. Đoàn Cảnh Nghiêu đâu còn cái tâm tư đó, "Ba, con không đi được đâu, con còn có chút việc."

"Cuối năm rồi mà cũng bận rộn như vậy? Ngày thường đã không thấy bóng dáng tên tiểu tử con đâu rồi, bây giờ cả ăn Tết cũng có việc....."

Cận Duệ Ngôn hướng về phía Đoàn Cảnh Nghiêu lắc nhẹ đầu một cái, ra hiệu cho anh ta nói chuyện mềm mỏng một chút, nhưng đúng là Đoàn Cảnh Nghiêu vẫn còn chuyện khác phải làm. "Con thật sự không đi được, phía này còn có việc gấp."

"Dù ngày mai trời có sập tên tiểu tử con cũng phải về đây cho ba!" Lão tiên sinh bên kia nói xong, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Đoàn Cảnh Nghiêu đặt đũa xuống, đứng lên, Cận Duệ Ngôn nhìn bát anh ta. "Anh còn chưa ăn được gì đâu."

"Không ăn nữa." Người đàn ông nói xong liền đứng dậy rời đi, lúc đi qua cô ấy còn vỗ lên vai Cận Duệ Ngôn. "Tôi lên lầu trước."

Cận Duệ Ngôn tiếp tục ngồi ăn, nhưng trong miệng nhạt như nước ốc. Khẳng định là anh ta đã hồi hận rồi phải không? Sớm biết vậy thì đã đồng ý với yêu cầu của tên đàn ông kia. Anh ta không thích bị uy hiếp, nhưng bây giờ mới là uy hiếp thật sự.

Ăn xong cơm tối, Cận Duệ Ngôn lên lầu, quay về phòng ngủ chính vẫn không thấy bóng dáng Đoàn Cảnh Nghiêu đâu.

Cô ấy và Đoàn Cảnh Nghiêu đều có thư phòng của riêng mình, Cận Duệ Ngôn đi ra ngoài, đến gần thư phòng của Đoàn Cảnh Nghiêu liền thấy bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

Anh ta hẳn là lại đang gọi điện đi, Cận Duệ Ngôn không quấy rầy anh ta mà quay về phòng ngủ, đến trước cửa sổ liền thấy được cả một khoảng trời đều được pháo hoa thắp sáng.

Một năm lại qua, cô ấy thật khó khăn mới có mấy ngày nghỉ ngơi, nên quý trọng hơn.

Nhưng Đoàn Cảnh Nghiêu cũng vất vả không kém, cả ngày quay cuồng vì sự nghiệp, cũng chỉ có mấy ngày này được ở nhà, còn nói muốn dành ra mấy ngày nay ở bên cô ấy.

Bây giờ xảy ra chuyện này, dù là không đến mức lòng như lửa đốt, nhưng khẳng định cũng cực kỳ sốt ruột.

Cận Duệ Ngôn ngồi trên giường đợi một lúc lâu vẫn không thấy anh ta quay lại.

Cô ấy đứng dậy đi về thư phòng của mình, ngồi xuống ghế rồi mở ngăn tủ, lấy túi hồ sơ trong đó ra.

Cận Duệ Ngôn đã hạ quyết tâm thì sẽ không do dự nữa. Cô ấy định qua thư phòng của Đoàn Cảnh Nghiêu, lúc đi qua phòng ngủ chính lại nghe được động tĩnh truyền ra từ đó. Cận Duệ Ngôn đi vào, thấy Đoàn Cảnh Nghiêu đứng trước giường.

Cô ấy đi lên trước, cầm túi hồ sơ đưa cho anh ta.

"Đây là cái gì?"

"Thứ anh cần."

Người đàn ông nửa tin nửa ngờ cầm lấy, liếc qua một lượt, trong mắt đều là giật mình. "Ở đâu ra?"

"Vừa mới đưa tới, anh không cần lo lắng, mọi chuyện đã được giải quyết."

Ánh mắt Đoàn Cảnh Nghiêu dừng trên khuôn mặt của người phụ nữ, Cận Duệ Ngôn khẽ hất lông mày. "Sao thế, vui mừng quá hóa ngơ ngẩn rồi?"

Anh ta ném tập hồ sơ lên giường, tầm mắt trước sau vẫn chiếm lấy cô ấy không tha. Cận Duệ Ngôn bị anh ta nhìn thì có chút chột dạ, không lẽ anh ta đã biết gì rồi?

"Dưới tay tôi quan hệ nhiều hơn anh, tìm người chỉ dễ như ăn cháo."

Cận Duệ Ngôn không dám tiếp tục đối mặt với ánh mắt của Đoàn Cảnh Nghiêu, liền nhắc chân muốn đi. Lúc đi ngang qua người đàn ông, cổ tay lại bị anh ta bắt được. Đoàn Cảnh Nghiêu thình lình khom người, vòng tay qua hai chân Cận Duệ Ngôn bế cô ấy lên. Cận Duệ Ngôn theo bản năng bám lấy hai vai người đàn ông, "Làm gì đây?"

Đoàn Cảnh Nghiêu đi lên trước hai bước, quăng Cận Duệ Ngôn lên giường. Tâm mắt của cô ấy từ trên trần nhà thu về, vừa muốn chống hai tay ngồi dậy thì đã bị Đoàn Cảnh Nghiêu đè lên.

Anh ta bắt đầu lôi kéo quần áo trên người cô, Cận Duệ Ngôn vội vàng đưa tay túm lại cổ áo, "Anh muốn làm gì hả....."

Khuôn mặt tuấn tú của Đoàn Cảnh Nghiêu chôn trên hõm cổ Cận Duệ Ngôn, từ hôn chuyển thành điên cuồng găm cắn. Cận Duệ Ngôn nói gì anh ta cũng không lên tiếng, chỉ một lòng một dạ muốn giao lưu thân thể với cô ấy.

Cận Duệ Ngôn vừa ngứa vừa đau, đẩy thế nào cũng không đẩy được anh ta ra. Hai tay người đàn ông rơi xuống chiếc eo nhỏ của cô ấy, hung hăng đi vào.

"Đoàn Cảnh Nghiêu!"

Tay phải của Cận Duệ Ngôn đụng phải túi hồ sơ bên cạnh. "Không phải là anh muốn dùng hành động thực tế báo đáp đấy chứ? Không cần, anh buông ra."

Người đàn ông hơi nhắc người lên, một đôi mắt đen bóng nhìn cô, "Em là vợ tôi, tôi với em còn cần phải báo đáp sao?"

"Vậy thì được rồi," Cận Duệ Ngôn sờ sờ cổ mình. "Anh là người của tôi, tôi lo lắng cho anh cũng là lẽ thường thôi."

Đoàn Cảnh Nghiêu kéo nhẹ khói miệng, chăm chú nhìn người phụ nữ dưới thân mình. Cận Duệ Ngôn đẩy thế nào cũng không lại

được sức lực của anh ta, nhưng nhìn anh ta như vậy lại càng có thêm mấy phần mê hoặc. Nhất định là đêm nay ánh đèn này đã chuốc say người, vậy nên nhìn anh ta mới có thể cũng nhìn ra thứ phong tình không cưỡng lại được như thế.

Quả thực đêm nay Đoàn Cảnh Nghiêu giống như phát điên, đặc biệt hung mãnh, cũng đặc biệt kịch liệt, giống như nếu không đánh tan xương cốt của cô ấy thì sẽ không có ý định buông tha vậy.

Bàn tay Đoàn Cảnh Nghiêu lướt nhẹ trên sống lưng Cận Duệ Ngôn, lại cúi đầu chạm nhẹ môi lên hõm cổ cô ấy. Người đàn ông hôm nay tìm đến cửa là người anh ta sắp xếp, những tài liệu kia cũng là anh ta chuẩn bị sẵn. Anh ta vốn muốn xem xem Cận Duệ Ngôn lòng dạ sắt đá đến đâu, có phải vẫn muốn đẩy anh ta xuống vực sâu vạn kiếp bất phục hay không. Nếu đổi lại là trước đây, một khi cô ấy có thể nắm được những tư liệu đó thì tuyệt đối sẽ không lãng phí nó. Cận Duệ Ngôn nhất định sẽ lấy nó đào cho anh ta một cái hố vừa lớn vừa sâu, triệt để cắt đứt tất cả mọi con đường của anh ta.

Nhưng bây giờ như vậy, có phải đã nói rõ cô ấy cũng không còn coi anh ta là kẻ địch rồi không?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5

Dịch: CP88

Cô Đông Thăng và Lục Uyển Huệ đến nhà Cố Tân Tân ở mấy ngày, sau khi cô trở về cũng không tiếp tục nán lại nữa, bọn họ chung quy vẫn không quen với nơi này.

Cố Tân Tân nghe được tiếng chuông cửa, cô đi ra, lại thấy Tống Vũ Ninh đứng bên ngoài.

"Tân Tân."

Cố Tân Tân sơ làm kinh động đến Tu Thiện Văn, liền nhắc chân đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. "Có chuyện gì sao?"

"Chuyện lần trước, chị nghĩ phải nói một câu xin lỗi với em."

Cố Tân Tân đi được hai bước, quay đầu lại nhìn cô ấy, "Đã qua cả rồi, bỏ đi."

"Em có thể tha thứ cho chị không?"

"May là không thành sai làm lớn, tình huống hiện tại của Tu Phụ Thành có lẽ chị cũng đã biết rồi. Em không muốn tiếp tục truy cứu chuyện của chị, nhưng em cũng không thể tiếp tục để chị ở lại bên cạnh."

Tống Vũ Ninh nghe vậy, tia hi vọng trong mắt lập tức bị dập tắt, "Vì chị nhìn thấy em và Cận Ngụ Đinh thân thiết nên mới lo lắng cho Văn Văn."

"Dù sau này có thế nào đi chăng nữa thì em cũng sẽ không khiến Văn Văn phải vất vả." Cố Tân Tân nhàn nhạt đáp lại, mỗi khi nhìn Tống Vũ Ninh cô sẽ lại nhớ đến khi bọn họ mới quay về Lục Thành. Khi đó Tu Tư Mân cho cô ấy đi theo cô, dù là chuyện gì cô ấy cũng sẽ thay cô cân nhắc chu toàn, cũng trở thành một trong những người quan trọng nhất bên người cô.

"Đều là lỗi của chị, là tại chị quá dễ dàng tin Tu Phụ Thành."

"Chị không dễ dàng tin Tu Phụ Thành, là chị không tin em." Cố Tân Tân khẽ thở dài, "Nhưng em cũng không thấy chị làm như vậy là sai, dù sao thời gian chúng ta ở cùng nhau cũng không tính là quá dài. Nếu Tu Tư Mân không chết, chị nhất định sẽ tận tâm với em, tất cả mọi chuyện sẽ vì em mà nghĩ chu toàn. Nhưng bây giờ Tu gia đã thành như vậy, người chị bảo vệ chỉ còn lại Văn Văn, vì thế nên mọi quyết định chị đều sẽ xuất phát từ con bé trước tiên."

Tống Vũ Ninh không có lời nào để biện giải, "Tân Tân, em có thể tha thứ cho chị một lần này không?"

"Em có thể tha thứ cho chị, nhưng em không có cách nào giữ chị lại. Lấy năng lực của chị, hoàn toàn có thể tìm một nơi tốt hơn, mà em cũng nên bắt đầu bồi dưỡng một người thuộc về mình rồi."

Ánh sáng trong mắt Tống Vũ Ninh đã tắt lịm, gương cười nói, "Như vậy cũng tốt, Tân Tân, chí ít em đã không còn xử lý theo cảm tính như trước đây nữa."

"Còn Văn Văn, em nhất định sẽ chăm sóc tốt cho con bé."

Tống Vũ Ninh quay người rời đi, bóng lưng lưu luyến không rời, nhưng Cố Tân Tân vẫn không có ý định giữ cô ấy lại.

Tu Thiện Văn có tình cảm với cô ấy, Cố Tân Tân lo lắng nếu để Tu Thiện Văn nhìn thấy thì Tống Vũ Ninh sẽ không đi được nữa.

Chỉ là có một vài chuyện sau khi đã xảy ra thì sẽ không thể coi như chưa từng xảy ra được. Nếu còn chuyện giống vậy xảy ra một lần nữa, Cố Tân Tân thật sự không biết cô ấy còn có cái vận may kia để toàn mạng hay không.

Năm mới nên phần lớn những công ty chưa bắt đầu đi làm, nhưng đại hội IP năm nay đến đặc biệt sớm. Nghe nói là có phía các công ty truyền hình sốt ruột muốn mua bản quyền nên ngày lễ còn chưa qua mà đã bắt đầu tiến hành rồi.

Cố Tân Tân cũng nhận được thiệp mời, chuyện này đối với cô mà nói chính là một cơ hội tuyệt vời.

Tham gia đại hội IP đều là những công ty truyền hình nổi danh lẫy lừng trong ngành. Đây là một cơ hội rất tốt, cô nhất định phải nắm chắc.

Đại hội IP lần này cũng tụ hội không ít những trang web văn học cực kỳ lâu năm và có danh tiếng, cả những trang web truyện tranh đã nổi tiếng từ rất lâu. So với công ty mới thành lập không lâu của Cố Tân Tân thì đúng là không có gì để nói.

Từng người phụ trách của những công ty kia lên đài, tất cả những số liệu thống kê cũng được lần lượt chiếu ra.

Có vài bộ phim lớn được được cải biên từ đại hội IP này, đem đến tỉ lệ người xem kinh người, tự nhiên cũng trở thành cơ hội tốt nhất cho bọn họ quảng bá. Nhưng xét đến trường hợp của Cố Tân Tân, ngoại trừ vài bản hợp đồng bản quyền truyền hình thì cô cũng không có gì có thể giúp bản thân chiếm thế thượng phong.

Cô bị xếp lên cuối, nhưng cũng không mấy cảm thấy oan ức. Cố Tân Tân ưỡn ngực thẳng lưng, tự tin đầy người đi lên, không được thì không được, bây giờ cũng chỉ là mới bắt đầu thôi mà.

Màn hình lớn sau lưng đang phát dữ liệu về công ty của Cố Tân Tân, cô dùng vài câu nói cực kỳ đơn giản liền giới thiệu xong công ty

của mình.

Cô biết sẽ không có ai cảm thấy hứng thú với những thứ này, mà Cố Tân Tân cũng không làm giống với những người khác, mỗi loại chọn ra mấy chục quyền sách để giới thiệu. Lần này cô chỉ chú trọng đầy hai thể loại, một là đô thị hiện thực và một là cổ đại cung đình.

Dưới mỗi thể loại cũng chỉ ứng cử lên một bộ truyện tranh.

Hình ảnh từ truyện tranh là rõ ràng nhất, so với những bộ tiểu thuyết đầy chữ thì dễ hiểu hơn nhiều.

Trong một góc phòng hội nghị, ánh mắt của người đàn ông thẳng tắp chiếu về phía đó, sau đó đột nhiên nói với người bên cạnh. "Có phải là rất có sáng tạo không?"

Khổng Thành xem cũng không hiểu mấy thứ này, "Tôi thấy những công ty khác đều là số liệu đa dạng, đặt mua và lượt xem tuy tôi không hiểu lắm, nhưng nghe đến hơn trăm triệu lượt nhấp vào đã cảm thấy kinh người rồi, mà của cô ấy....."

"Mấy thứ số liệu đó công ty cũng có thể tự làm ra được, muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, mấu chốt là phải xem chất lượng của tác phẩm thế nào."

Khổng Thành dứt khoát ngậm miệng, Cận Ngụ ĐÌnh đã vậy còn hỏi anh ta làm gì, tự hỏi rồi lại tự phản bác, đúng là mệt tâm.

Cố Tân Tân chuyển sang phần tiếp theo, trên màn hình xuất hiện một bức tranh. Trên pháp trường, hơn nửa đều bị máu nhuộm đỏ, trong cũi giam là một cô gái ăn mặc đơn bạc, tóc tai ngắn ngang, ánh mắt buồn bã đau khổ. Mà người đàn ông đứng trên đài bện một bộ hoàng bào, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt được nét bút vẽ ra đều là vô tình và lạnh lùng.

Đây là bộ truyện tranh cổ trang ngày hôm nay Cố Tân Tân mang đến đây, chỉ cần một bức tranh này thôi cũng đủ biến thành lực

xung kích mười phần.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chăm chú, cuối cùng vẫn là phải tìm một người cùng thảo luận. "Từ bức tranh này, cậu nhìn ra được thông điệp gì?"

Khổng Thành bình thường không đọc truyện tranh, dù là xem tivi cũng chỉ có thể tình cờ thấy được mấy tấm ảnh thời chiến loạn, đối với thể loại này thật sự là rất gà mờ. "Một người phụ nữ sắp bị đưa lên hành hình, bên cạnh còn có vô số người đã bị giết chết. Đây là tru di cửu tộc sao?"

"Còn gì nữa không?"

Khổng Thành nhíu mày, vắt não suy nghĩ. "Có chút kỳ lạ, chém đầu mà cũng cần hoàng đế đứng ra sao? Nhưng nhìn trang phục của người này hẳn là hoàng đế rồi?"

"Đúng rồi." Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh trước sau vẫn rơi trên khán đài, nhìn Cố Tân Tân nói nồng rành mạch rõ ràng, từng động tác đều toát lên phong thái thong dong bình tĩnh, "Có hiếu kỳ thì mới có thể khiến người khác tỏ ra hứng thú. Như thế này so với những màn giới thiệu lan man trước đó tốt hơn hẳn, chí ít là để tôi vừa nhìn thôi đã cảm thấy rất thú vị rồi."

Khổng Thành không cho là như vậy, "Nhưng rất nhiều người đi mua bản quyền còn xem công ty mình sẽ hợp tác là ai, hơn nữa còn có những người là chọn tác giả. Ví như họ sẽ để ý một tác phẩm nào đó lúc trước chuyển thể rồi bạo hòng, sau đó đi tìm nguyên tác của nó, mua những tác phẩm khác của người kia. Đây mới là thực tế."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc Khổng Thành một cái, "Sao cậu lại nói nhiều vậy nhỉ."

Khổng Thành bị nghẹn, uất ức không thôi. Không phải anh là người chủ động đào ra chuyện sao? Bây giờ lại ghét bỏ anh ta nói

nhiều?

Cố Tân Tân cũng không vì phía dưới có nhiều người mà luống cuống chân tay hay tỏ ra mất bình tĩnh. Ngày thường cô chỉ ở lì trong nhà vẽ tranh, cơ hội tiếp xúc với người khác không nhiều, nhưng những thời điểm quan trọng lại hoàn toàn có thể giữ bình tĩnh kiểm soát tình hình. Không phải sống trong xã hội bây giờ đều phải dựa vào da mặt mà sống sao? Cô không trộm không cướp, mọi chuyện đều là dựa vào chính mình, cứ tự an ủi mình như vậy, cuối cùng gì cũng không cảm thấy sợ hãi nữa.

"Bộ truyện tranh này đã ký hợp đồng xuất bản, các tuyến chính và phụ đều khá phong phú và đầy đủ, chuyển thể thành phim truyền hình sẽ là đề tài không tệ. Mọi người hẳn đều biết, năm ngoái có ba bộ phim cổ trang chiếu trên đài truyền hình có tỷ lệ người xem tương đối tốt. Khán giả vào lúc này cũng cần một thị trường lớn hơn nữa để thỏa mãn họ. đương nhiên, tôi không cho đây là mượn gió, dù sao thứ mọi người xem là tình tiết, hơn nữa trong vòng hai năm nay thể loại ngược lại cường một chút khá được hoan nghênh. Bất luận là đề tài hiện đại hay cổ đại, điều chúng ta cần quan tâm nhất chính là nội dung có thể đi vào lòng người xem hay không....."

Cố Tân Tân đứng trên đài, chậm rãi nói, mỗi một cái nháy tay nháy chân đều tự nhiên vô cùng. Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi hơi cong lên, từ trước anh đã biết miệng lưỡi cô trơn tru, nhưng đây cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy cô dùng nó vào trường hợp như thế này.

Dù sao thì cô vẫn còn trẻ như vậy, trên vai khó mà gánh được nhiều chuyện, anh là nhìn cô từng bước từng bước đi tới.

Bây giờ nhìn cô giống như được khoác thêm trên người một bộ chiến y, không khỏi khiến Cận Ngụ ĐÌnh có chút cảm giác xa lạ, nhưng cũng không ngừng hấp dẫn anh.

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh gõ nhẹ trên đầu gối, "Rất giỏi."

Khổng Thành dứt khoát không tiếp lời anh, Cận Ngụ ĐÌnh lấy khuỷu tay đụng vào cánh tay anh ta, "Lát nữa có phải các công ty truyền hình sẽ thi nhau đến hỏi tư liệu của cô ấy hay không?"

"Có thể." Khổng Thành nói trái lòng.

Cố Tân Tân xuống đài, trong lòng vẫn vẩn cực kỳ hồi hộp, cô ngồi về chỗ của mình, phát hiện vậy mà bàn tay đang run nhẹ nhẹ.

Phần cuối cùng chính là tự do trao đổi, Cố Tân Tân ngồi đó, nhìn thấy mấy người phía xa túm năm tụm ba lại với nhau.

Đã đến đây thì đều là mang theo mục đích tìm hợp đồng ký kết, có vài công ty truyền hình và trang web văn học đã nhận thức từ trước, cũng có mấy công ty là vì một tác giả nổi danh nào đó mà đến.

Cố Tân Tân ngồi đó, khó tránh cảm thấy trống trải. Tư liệu trong tay cô không một ai hỏi tới, giống như tất cả mọi người đã quên mất sự tồn tại của cô.

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự không hiểu. "Thế này là thế nào?"

"Cửu gia, đây cũng là chuyện bình thường thôi. Ngài ngẫm thử lại mà xem, nếu như ngài là người đi chọn đối tác làm ăn, ngài sẽ chọn cô ấy sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc lông mày, "Tôi có nồng cạn như thế sao?"

"....."

Cố Tân Tân ngồi đó, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong. Nhưng đây là một cơ hội tốt, nếu cô đã đến rồi thì không thể vì chịu lạnh nhạt mà bỏ chạy giữa chừng được.

Cô hít sâu một cái, đứng lên, hướng về phía đám người đi tới.

Cô muốn hòa mình vào đề tài bàn luận của những người khác, chuyện này không khó, nhưng vẫn khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh ngồi nhìn cảm thấy khó chịu.

Cô thật sự không cần phải như vậy, nhìn dáng vẻ dè dặt đó của cô khiến anh thật sự rất đau lòng.

"Khổng Thành."

"Vâng."

Cận Ngụ ĐÌnh gọi xong lại không biết phải kêu anh ta làm gì, đây là con đường cô chọn, anh cũng không thể tự nhiên chạy ra kéo cô đi được.

Cố Tân Tân ôm tư liệu đã chuẩn bị sẵn, còn có cả không ít những bộ truyện mang đến để giới thiệu. Trong hội trường rất đông người, có người lùi về sau, liền không cần thận đụng phải cô.

Cố Tân Tân đi giày cao gót, vốn dĩ bước đi đã khó khăn, vừa bị người kia đụng phải liền không kịp chuẩn bị ngã về sau. Tay đưa ra muốn bám vào thứ gì đó, nhưng phía sau trống không, cô liền cứ như vậy ngã ngòi xuống mặt đất.

Người kia quay đầu nhìn cô, không tiến lên đỡ nhưng cũng biết là mình đụng phải người ta, liền nhỏ giọng nói. "Sao cô không cẩn thận gì vậy?"

Cố Tân Tân bối rối ngồi trên đất, ngã như vậy nên rất đau, đau đến mức eo cũng muốn gãy đến nơi.

Cận Ngụ ĐÌnh đều nhìn vào mắt, sắc mặt trong phút chốc u ám đi mấy phần.

Khổng Thành thấy anh muốn đứng dậy, vội vàng lên tiếng khuyên can, "Cửu gia, ngài cứ đi qua như vậy e là không tốt."

"Có cái gì không tốt?" Anh từ khi nào lại phải nhìn tình huống nhìn sắc mặt của người khác mà hành sự? Cận Ngụ ĐÌnh bỏ lại câu đó, thân thể thon dài không chút do dự đứng dậy, đi qua mấy hàng ghế, lại đi theo hành lang chính giữa đi về phía trước.

Cố Tân Tân muốn đứng dậy cũng chỉ có thể hơi nghiêng người, chống đầu gối lên mặt đất.

Cận Ngụ ĐÌnh vừa nhìn thấy tư thế đó thì lửa giận trong lòng bùng lên, này so với quỷ có gì khác nhau? Anh nhanh chân tiến lên, túm lấy cánh tay cô, hơi dùng sức liền kéo cô đứng dậy.

Cố Tân Tân không phát hiện ra là anh, vội vàng nói cảm ơn.

Nhưng đột nhiên tài liệu trong tay bị đổi phương cướp lấy, cô vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy những cuốn sách cô mang đi giới thiệu đã bị Cận Ngụ ĐÌnh ném mạnh đi, có vài tờ giấy tách ra rơi xuống đất, còn có mấy tờ rơi xuống bả vai Cố Tân Tân.

"Anh làm cái gì vậy?"

"Có bị bong gân không?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Mặc váy với đi giày cao gót nên đứng không vững thôi."

Mọi người dồn dập nhìn sang, người phụ nữ làm Cố Tân Tân ngã cảm nhận được cơn đau truyền đến từ đỉnh đầu, cúi đầu nhìn xuống, là tập tài liệu kia của Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh ném hết mấy thứ trong tay Cố Tân Tân đi, đầu người phụ nữ kia đau dữ dội nhưng cũng không dám nói thêm một câu nào. Cuối cùng Cận Ngụ ĐÌnh kéo mạnh Cố Tân Tân đi ra ngoài.

Giày cao gót đẹp trên nền đất cứng rắn, mỗi một bước đi đều phát ra tiếng cộc cộc, Cận Ngụ ĐÌnh cúi đầu liếc nhìn. "Biến chính

mình thành cái dạng quý này, thoả mái không?"

"Anh có chút quan niệm thầm mỹ nào không thế?" Cố Tân Tân thu tay về, dựa lưng vào vách tường bên cạnh, "Như vậy có thể tân trang cho chính mình đấy được chưa."

"Tôi chẳng thấy đẹp chỗ nào cả, chỉ thấy em ngã dập mông thôi."

Cố Tân Tân xoay người muốn quay lại, Cận Ngụ Đinh thấy vậy, tiến lên một bước chặn trước người cô. "Còn muốn đi vào? Em thấy sẽ có người để ý đến em sao?"

"Có như vậy tôi cũng phải đi vào."

"Em muốn cái gì thì nói với tôi là được rồi, trong tay tôi có cả tá tài nguyên có thể cho em."

Cố Tân Tân đi sang bên cạnh, muốn lướt qua người anh. Cận Ngụ Đinh vươn tay ra, đẩy Cố Tân Tân về vách tường, cơ thể hơi di chuyển, liền giam Cố Tân Tân vào giữa hai cánh tay mình, "Cứ nói với tôi, việc gì phải làm khổ chính tôi như vậy. Em tìm người khác cũng như vậy thôi, còn bị người ta đóng sầm cửa ngay trước mặt, cần gì phải làm vậy chứ."

"Động tác vừa rồi của anh đúng là rất soái, nhưng trong tập tài liệu đó còn có thẻ vào cửa ở công ty, không lẽ lại không lấy về?"

Cận Ngụ Đinh mấp máy môi, Khổng Thành đứng bên cạnh nghe vậy, liền nhanh nhẹn nhận việc, "Để tôi đi lấy."

"Sao chỗ nào cũng đụng phải anh vậy." Cố Tân Tân không muốn đối mặt với anh, đành phải rũ mi mắt xuống.

"Duyên phận."

Nhàm chết rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng cảm thấy lý do này thật nhảm. Khổng Thành rất nhanh cầm đồ quay lại, trong tập tài liệu đó quả nhiên có thẻ mở cửa của Cố Tân Tân.

Cận Ngụ ĐÌnh lùi về, trả đồ cho cô.

"Không phải em vẫn còn nợ tôi một bữa cơm hả? Bây giờ mời đi."

Cố Tân Tân lườm anh một cái. "Ngày đó trở về không phải đã mời rồi đó sao?"

"Đó là em mời bạn Khổng Thành, tôi chỉ là tiện thể được ăn ké thôi."

Cố Tân Tân bỏ tấm thẻ vào túi xách, nhấc cổ tay lên, đưa đồng hồ đến trước mắt Cận Ngụ ĐÌnh. "Giờ này anh lại nói muốn ăn cơm với tôi, anh chắc chứ?"

"Trà chiều, được chưa?"

"Nợ này nhất định phải trả sao?"

"Vốn là em nợ tôi."

Cố Tân Tân đàng hoàng trịnh trọng nhìn Cận Ngụ ĐÌnh. "Trả hết bữa này rồi sẽ thanh toán xong xuôi hết có phải không?"

Cận Ngụ ĐÌnh mới không cắn câu, nói dối, "Có thể."

Địa điểm Cận Ngụ ĐÌnh chọn là một nơi cực kỳ lãng mạn.

Khổng Thành và tài xế cực kỳ thức thời, đều không đi theo, mà dù sao Khổng Thành cũng không thích mấy nơi nhảm chán kiểu như thế này.

Trong quán có một cái hồ, bên cạnh hồ có đình hóng mát, nhưng bởi vì đang là mùa đông nên tất cả những cánh cửa đều đóng kín.

Cố Tân Tân ngồi xuống, cũng không đói bụng, nên trực tiếp để cho nhân viên phục vụ tiến cử cho mình mấy món ở đây.

Vì còn trong ngày lễ nên người đến đây không ít, Cố Tân Tân nhìn thấy mấy cô gái ăn mặc đẹp đẽ đang đứng tạo dáng chụp ảnh. Nơi này bánh ngọt làm rất tinh xảo đẹp mắt, thích hợp làm nền cho bọn họ tự sướng.

Cố Tân Tân lấy điện thoại ra, Cận Ngụ ĐÌnh cố gắng tìm đề tài nói chuyện.

"Vừa rồi em đứng trên đó nói tôi đều nghe được, nói rất hay."

"Thật sao?" Trên mặt Cố Tân Tân rốt cuộc cũng xuất hiện ý cười, "Tôi cũng cảm thấy rất hay."

Nhân viên phục vụ mang lên một bình hồng trà, bánh ngọt cũng rất nhanh được mang lên.

"Lão Cửu."

Lúc nghe được tiếng gọi truyền đến từ sau lưng, Cận Ngụ ĐÌnh còn ngỡ mình nghe nhầm, mãi đến khi nhìn rõ là Cận Hàn Thanh đi đến bên cạnh anh mới đứng dậy. "Sao anh lại đến đây?"

"Đến xử lý chút chuyện."

"Chọn địa điểm đúng là hay thật."

Cận Hàn Thanh liếc Cố Tân Tân một cái, tầm mắt rất nhanh chuyển về Cận Ngụ ĐÌnh. "Chú ra đây với anh một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm điện thoại trên bàn, nói với Cố Tân Tân, "Chờ tôi, tôi đi một lát rồi quay lại ngay."

Hai người một trước một sau đi về phía trước, Cố Tân Tân bỏ một miếng bánh ngọt vào miệng, ăn rất ngon, chỉ là có chút lạnh. Cô nhanh chóng uống một hớp trà nóng, tầm mắt thi thoảng lại liếc về

phía trước. Cận Hàn Thanh xuất hiện ở đây cũng thật kỳ quái, nhìn bộ dạng anh ta thàn thàn bí bí, rốt cuộc là chuyện gì vậy nhỉ?

Không lẽ anh ta đã tra ra được Thương Lực đang trốn ở đâu?

Cố Tân Tân cẩn thận đứng dậy, rón rén đi về phía trước. Trong quán này không có phòng bao mà là nhò vào mấy dãy giá sách chia thành từng ô nhỏ.

Cô mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện, sau lần này Cố Tân Tân rốt cuộc đã hiểu ra được một chân lý, người có lòng nghe trộm nhất định có thể nghe được một vài bí mật mà người ta không muốn ai biết đến.

Kỳ năng nghe trộm của ai cao thì nghe được càng nhiều bí mật.

"Tự chú kiềm chế một chút đi, cũng không phải anh khuyên chú, nhưng vẫn là nên cách xa cô ta một chút."

Cố Tân Tân tự nhiên nghe hiểu cô ta trong lời của Cận Hàn Thanh là nói tới ai.

"Em tự có chứng mục."

"Chú có từng nghĩ đến, có thể đến tận bây giờ cô ta vẫn chưa chịu tiếp thu sự thực là Tu Tư Mân đã chết....."

"Cô ấy sớm muộn cũng sẽ đi ra."

Cận Ngụ Đinh nói chắc như đinh đóng cột, nhưng trong giọng nói vẫn còn ít nhiều bất đắc dĩ.

Cận Hàn Thanh nhìn anh, "Một khi cô ta biết đêm đó Tu Tư Mân đi suốt đêm quay về là bởi vì anh và chú liên thủ hãm hại anh ta, cô ta có thể tha thứ cho chú sao?"

"Chỉ cần anh không nói, em không nói, thì sẽ không có ai biết được." Cận Ngụ Đinh nhíu chặt mày, "Không phải em đã nói anh

quên chuyện này đi rồi sao? Tự nhiên anh nhắc đến làm gì?"

"Xem ra so với anh khả năng tự trốn tránh của chú còn cao hơn rất nhiều, sự kiện kia đã xảy ra rồi, thì sớm hay muộn cũng sẽ có ngày bị người ta bới lên thôi."

Cận Ngụ Đinh cắn răng. "Em sẽ không để cho chuyện đó xảy ra."

TRÂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6

Dịch: CP88

"Tôi cũng cho là có chút chuyện có thể gạt Thương Lục cả đòn, nhưng không phải cuối cùng cô ấy vẫn biết được sao?"

Cận Ngụ Đinh phiền lòng không thôi, mấy ngày nay anh vốn đã cảm thấy thấp thỏm rồi, chỉ là không dám nghĩ tới thôi. Anh sợ chuyện này sẽ bị Cố Tân Tân biết được, đến lúc đó đừng nói là còn có thể nói chuyện tương lai, chưa biết chừng cô còn coi anh thành kẻ thù cũng nên.

"Vậy thì chờ đến ngày đó rồi nói sau đi."

"Chú chỉ cần chờ thêm một thời gian nữa để bi thương trong lòng cô ta chậm rãi phai nhạt đi, rồi lại tiếp cận thêm một lần nữa cũng không muộn."

Cận Hàn Thanh cũng là không quen lựa từ để nói, bằng không sẽ không nói hai từ tiếp cận này.

"Anh thì sao? Sao anh lại đến đây?"

"Anh tìm được một vài manh mối liên quan đến Thương Lục."

Đuôi lông mày Cận Ngụ Đinh âm thầm giật giật, "Có tin tức về cô ấy rồi sao?"

"Anh nghi ngờ cô ấy còn đang ở Lục Thành, hơn nữa ngày đó anh vô tình gặp được người cài một cây trâm rất giống phong cách

chạm khắc của cô ấy. Anh đang liên lạc với những người khác từng mua đồ của cô ấy, muốn xem thử xem có thể tìm thêm manh mối gì không....."

"Thật à?" Cận Ngụ ĐÌnh đăm chiêu, "Em sẽ lưu ý đến điểm này."

"Chuyện này trước tiên không cần chú nhúng tay vào, anh sợ bứt dây động rừng trái lại không tốt."

"Được."

Hai người hàn huyên thêm vài câu, Cố Tân Tân đứng sau giá sách không nhúc nhích, cô chính là cô ý đợi cho Cận Ngụ ĐÌnh đi ra.

Cận Hàn Thanh hẹn người ở ngay bên cạnh, anh ta đi qua Cận Ngụ ĐÌnh, vừa ngẩng đầu liền thấy được Cố Tân Tân. Trong mắt người đàn ông không giấu được giật mình, nơi khéo mắt không quên liếc về phía Cận Ngụ ĐÌnh, cùng với biểu thị đồng tình sâu sắc, cũng không biết cô đã đứng đây bao lâu rồi.

Cận Hàn Thanh sờ sờ mũi, tăng nhanh tốc độ bước chân, rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, vừa đi vừa đăm chiêu, mãi đến khi sắp đi đến trước mặt Cố Tân Tân mới phản ứng lại. Anh bị dọa giật nảy mình, thậm chí còn lui về sau một bước dài. Cố Tân Tân đứng đó, mặt không biểu cảm, lúc Cận Ngụ ĐÌnh mở miệng rõ ràng cảm nhận được đầu lưỡi có chút cứng đơ. "Em..... sao em lại ở đây?"

"Bánh ngọt đã mang lên đầy đủ, trà cũng đã nguội."

"Thế hả?" Cận Ngụ ĐÌnh trốn tránh tầm mắt của Cố Tân Tân, cũng không hỏi cô đến từ bao giờ. Anh tiến lên vài bước, muốn kéo cánh tay cô. "Đi thôi."

Cố Tân Tân hơi nhích người một chút liền tránh được, "Cận Ngụ ĐÌnh, cuộc hội thoại vừa rồi của hai người tôi đều nghe được."

Trái tim người đàn ông rơi lộp bộp, dây thần kinh trên mặt kéo căng. Cận Ngụ ĐÌnh cũng không biết Cố Tân Tân bắt đầu nghe được từ đâu, anh đột nhiên biến thành động vật nhỏ sắp chết giãy dụa, tuyệt vọng trong lòng không ngừng dâng lên. "Em là muốn nói anh ấy có tin tức của Thương Lực hả?"

"Anh và Cận Hàn Thanh liên thủ giăng bẫy anh ấy, là thật sao? Vì thế nên người tiết lộ tin tức căn bản cũng không phải là Tu Tư Mân. Là anh! Anh ấy đi suốt đêm trở về là vì đau lòng tôi không tin tưởng anh ấy. Tôi thật không ngờ tất cả những thứ này đều là anh ban tặng, Cận Ngụ ĐÌnh, anh giấu cũng thật kỹ!" Cố Tân Tân càng nói càng kích động, Cận Ngụ ĐÌnh càng nghe càng sợ hãi. Anh cố gắng muốn nắm lấy tay Cố Tân Tân, nhưng cô đang cực kỳ kích động, ngón tay anh vừa mới chạm đến đã bị cô vung lên hất ra.

Cố Tân Tân siết chặt hai tay, hận không thể cách Cận Ngụ ĐÌnh thật xa. Cô xoay người rời đi, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng đuổi lên phía trước, chặn lại đường đi của cô.

"Em nghe tôi nói."

"Nghe anh nói cái gì? Những câu nói vừa rồi là chính tai tôi nghe được, còn có thể giả không?"

Cận Ngụ ĐÌnh không biết phải giải thích thế nào, lại không thể tiếp tục lừa dối cô. "Tôi cũng không ngờ sau đó sẽ xảy ra chuyện này....."

Cố Tân Tân đẩy anh ra, Cận Ngụ ĐÌnh muốn tiếp tục kéo cô về, hai người cứ như vậy lôi kéo trên hành lang.

"Buông ra!" Cố Tân Tân mắt kiềm soát hướng về phía anh gào lên, Cận Hàn Thanh ngồi cách đó không xa nghe được liền biết thế là xong rồi, những câu nói kia e là đã bị cô nghe được. Anh ta chỉ có thể làm như không nghe thấy, không nhìn thấy, đã xảy ra rồi thì khó mà khuyên được cô ngay lúc này.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng bị cô rống làm cho choáng váng, vành mắt Cố Tân Tân ửng đỏ, đẩy mạnh anh ra rồi chạy ra ngoài.

Người đàn ông run lên, hai giây, ba giây, liền chạy theo sát phía sau. Hai người đứng trước cửa tiệm một lần nữa dây dưa, Cố Tân Tân một mực muốn đi, Cận Ngụ ĐÌnh một mực kéo cổ tay cô lại. "Không cho đi."

"Dựa vào cái gì không cho tôi đi? Anh là cái gì của tôi chứ?" Ngữ điệu của Cố Tân Tân lộ ra trào phúng, ánh mắt thảng thắt chiếu đến. "Tôi và anh quan hệ gì cũng không có, buông tay!"

"Em bình tĩnh lại trước có được không? Tân Tân, tôi biết chuyện Tu Tư Mân xảy ra tai nạn xe là đả kích rất lớn đến em, nhưng kẻ cầm đầu là Tu Phụ Thành, là anh ta tìm người lấy mạng Tu Tư Mân."

Cố Tân Tân nghe vậy, không chút do dự đáp trả, "Thế ư? Nếu như đêm đó không phải Tu Tư Mân đột ngột quay về thì sẽ không xảy ra chuyện đó. Lúc trước anh ấy từng bị Tu Phụ Thành hại suýt mất mạng nên sau đó đặc biệt cẩn thận, làm gì cũng đề phòng cảnh giác, sắp xếp chu toàn mới đi ra ngoài. Nhưng ngày đó là tôi chắt vắn anh ấy, là tôi nghi ngờ anh ấy, đều là tại tôi....."

Cận Ngụ ĐÌnh nắm lấy hai vai Cố Tân Tân, muốn dùng lực ấn cô vào ngực mình.

"Đừng nghĩ như vậy, nếu không có Tu Phụ Thành thì anh ta nhất định có thể bình an về đến nhà....."

Cố Tân Tân giãy dụa không lại anh, bị anh kéo vào lòng ngực. Cô há miệng cắn vào bả vai người đàn ông, một tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt sau đầu cô, dù càng ngày càng đau đớn nhưng vẫn dùng sức ôm lấy cô, thậm chí càng lúc càng thêm chặt hơn.

"Tôi sẽ không tha thứ cho anh." Cô nhả ra, ném lại một câu nói làm tổn thương anh thật sâu.

Hai cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt, vẫn không chịu thả cô ra, "Em đừng tự trách mình nữa, cũng đừng đối xử với bản thân như vậy. Hãy coi như dù đêm đó Tu Tư Mân không đi thì anh ta cũng không thoát được....."

"Cận Ngụ ĐÌnh, lẽ nào anh thật sự cảm thấy mình không hề có làm gì sai sao?"

Người đàn ông không muốn thừa nhận, cũng không dám thừa nhận. Anh sợ một khi mình nói như vậy, một chút hi vọng cuối cùng của anh và Cố Tân Tân cũng sẽ cứ như vậy mà biến mất.

"Tân Tân, đừng như vậy. Bây giờ Tu Phụ Thành đã nhận quả báo rồi, một mạng trả một mạng, em cũng nên bắt đầu lại từ đầu. Đừng tiếp tục chấp niệm chuyện trước kia nữa, được không?"

"Bắt đầu lại từ đầu? Với anh sao?" Khuỷu tay Cố Tân Tân chống trên ngực Cận Ngụ ĐÌnh, dùng toàn bộ sức lực muốn đẩy ra, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh lúc này làm thế nào cũng không chịu buông lỏng tay, anh thật sự sợ hãi cô cứ như vậy mà biến mất ngay trước mắt.

"Em bình tĩnh đi, đừng chỉ vì một chút việc đó liền triệt để chối bỏ tôi như vậy được không?"

Cố Tân Tân bị anh ôm thật chặt, hoàn toàn không có cách nào tránh ra. Lòng ngực người đàn ông vì căng thẳng mà pháp phòng lợi hại, giống như là sắp phải mất đi một món đồ quý báu nhất.

"Cận Ngụ ĐÌnh, chúng ta vốn dĩ không thể ở cùng nhau, bây giờ đã là càng không thể nào. Anh ly gián quan hệ của tôi và Tu Tư Mân, mục đích là gì? Tâm tư anh sâu như vậy, có từng vì tôi mà cân nhắc chưa?"

Nơi ngực người đàn ông như có tảng đá lớn đè nặng, đau đớn vô cùng. "Lẽ nào hết thảy những chuyện tôi làm cho em em đều không nhìn thấy sao? Tôi lo lắng cho em, vì em chạy ngược chạy xuôi, em cũng muốn làm như không thấy sao?"

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân nhẹ giương, Khổng Thành và tài xế ngồi trên chiếc xe cách đó không xa cũng đã đi xuống, chỉ là không rõ tình hình trước mắt, nên ai cũng không dám tùy tiện lên.

"Đúng, tôi đều làm như không thấy, bởi vì trong mắt tôi không hề có anh!"

"Em nói bậy!"

Cố Tân Tân mặc anh cứ như vậy dùng sức ôm cô, "Anh hại chết Tu Tư Mân, sao tôi còn có thể quay lại với anh đây? Cận Ngụ Đinh, anh đừng lãng phí thời gian, cũng không cần phải tiếp tục tìm tôi. Nếu không tôi thật sự không đảm bảo được sẽ có những lúc không khống chế được chính mình làm ra những chuyện tổn thương anh."

Cận Ngụ Đinh nghe vậy, cánh tay khẽ buông lỏng. Cố Tân Tân nhân cơ hội đó lui ra khỏi lồng ngực anh, người đàn ông hơi rũ mi mắt, có chút khó có thể tin nhìn chằm chằm cô, "Em muốn làm ra chuyện tổn thương tôi?"

"Giống như Tu Phụ Thành vậy, coi anh thành kẻ địch, xem là kẻ thù, từng giờ từng phút đều mong anh....."

Cô không nói tiếp nữa, trái tim anh lại càng lúc càng đau đớn thắt lại. "Mong tôi thế nào? Mong tôi chết đi, là vậy sao?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Đừng đến tìm tôi nữa, giữa chúng ta cứ như thế này triệt để cắt đứt đi. Tôi không thể tha thứ cho anh, càng không thể ở bên cạnh anh. Cửu gia, rất cảm ơn ngài xem trọng, chỉ là tôi vô phúc nhận lấy, cũng không muốn nhận."

Nhân viên phục vụ trong cửa hàng vừa nhìn thấy hai người chạy liền muốn đuổi theo, nhưng nửa đường lại bị Cận Hán Thanh chặn lại.

"Tính vào của tôi đi."

"Vâng."

Xem ra họa lớn này anh ta gây ra rất khó mà đền bù rồi, Cận Ngụ ĐÌnh cũng chỉ có thể tự cầu phúc thôi.

Không Thành và tài xế nhìn nhau, vừa rồi không phải vẫn còn rất tốt sao? Vì sao mới chỉ trong một thời gian ngắn đã làm ĩ thành như vậy?

"Tu Tư Mân đã chết, làm thế nào em mới chịu chấp nhận sự thật này đây?"

Đôi mắt Cố Tân Tân tràn ngập căm hận nhìn anh, "Nói đủ chưa?"

"Tân Tân, em....."

Cố Tân Tân nhắc tay lên, mệt mỏi vung một cái, cô thật sự không muốn nghe anh nói thêm một câu nào nữa. Cô xoay người muốn rời đi, nhưng ngày hôm nay Cận Ngụ ĐÌnh cũng không biết làm sao, không cho cô đi chính là không cho đi.

Lòng anh nóng như lửa đốt, muốn giải thích rõ ràng với cô, nhưng lời đến miệng rồi lại không biết phải nói như thế nào.

Đây là sự thật. Tu Tư Mân chết rồi, càng là sự thật.

Anh muốn kéo Cố Tân Tân lại, Cố Tân Tân lại như bị điện giật lui về sau mấy bước, "Đi ra! Đi ra! Đừng đụng vào tôi!"

Cô lảo đảo lùi về sau, một ngón tay duỗi ra chỉ vào Cận Ngụ ĐÌnh, "Đừng có tới đây, tôi đã nói không muốn gặp anh rồi!"

Ngay bên ngoài có taxi đứng chờ, Cố Tân Tân như người mất hồn tiến lên, mở cửa xe rồi ngồi vào.

Người đàn ông đuổi theo vài bước, trợ mắt nhìn chiếc xe taxi nhanh chóng lướt đi. Khổng Thành thấy vậy liền đi nhanh đến bên cạnh anh. "Cứu gia, xảy ra chuyện gì vậy?"

Cận Ngụ ĐÌnh không còn sức lực nói chuyện, vung tay một cái rồi đến trước xe của mình.

Ba người ngồi vào, tài xế liếc Cận Ngụ ĐÌnh một cái. "Trở về sao ạ?"

"Đi theo Cố Tân Tân."

Tài xế khởi động xe rồi tăng tốc độ đuổi về phía chiếc xe taxi vừa rời đi.

Cố Tân Tân không đi đâu mà trực tiếp trở về nhà, xe Cận Ngụ ĐÌnh đi sát phía sau, cuối cùng dừng lại trước cổng nhà cô.

Cố Tân Tân mở cửa đi vào, cũng không quay đầu nhìn lại lấy một cái liền đóng sầm cửa.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trong xe ngẩn ngơ, Khổng Thành cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Nếu anh muốn gặp cô thì cứ xông vào rồi nói rõ ràng là được rồi không phải sao? Vì sao phải lãng phí thời gian ở chỗ này?"

Bọn họ ở đó đến tận tối, đèn đường sáng lên, tuyết lại rơi, phủ lên thân xe đen một lớp trắng xóa. Ngoài cửa sổ tuyết trắng lơ lửng trôi, Khổng Thành hạ cửa sổ xe xuống, "Lại có tuyết rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

Khổng Thành lại cho tấm kính kéo lên, "Cứu gia, ngại tính chờ đến bao giờ? Hay là đi ăn cơm tối trước đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn ánh đèn chiếu ra từ cửa sổ phòng ngủ, "Tôi không đói."

Một lát sau, bên trong phòng khách có bóng người mơ hồ in trên tấm rèm cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa xe đi xuống.

Anh đột ngột đi ra làm Khổng Thành không kịp phản ứng, cơn buồn ngủ cũng triệt để bị đánh bay. Anh ta muốn xuống xe mở ô che cho Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng người đàn ông đã bước nhanh vào trong sân.

Gió lạnh phả vào người đàn ông, nhưng anh vẫn như một khói sắt vững vàng đi về phía trước, từng góc cạnh trên khuôn mặt như được dao khắc ra. Anh đi đến trước cửa, nhấc tay nhấn chuông.

Kingcoong, kingcoong-

Tu Thiện Văn nghe được tiếng chuông cửa muộn đi ra, Cố Tân Tân nhanh chóng gọi cô bé lại, "Không cần để ý."

"Nhưng mà....."

"Không phải người quan trọng gì, không cần để tâm."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng ngoài một lúc lâu mà vẫn không có ai ra mở cửa cho anh, nhưng bàn tay nhấn chuông cửa của anh cũng chưa từng buông lỏng.

Tu Thiện Văn bị tiếng chuông làm cho đinh tai nhức óc, rất nhanh không chịu được phải đi lên lầu. Cố Tân Tân cầm điều khiển từ xa mở tivi ra, chỉnh âm lượng lên lớn nhất, hai thứ âm thanh áp ché nhau, không một phía nào chịu cam lòng yếu thế, cũng không ai chịu thua trước.

Cận Ngụ ĐÌnh trực tiếp dùng tay đập lên cánh cửa, "Cố Tân Tân, mở cửa ra!"

Cô mắt điếc tai ngơ, ánh mắt rơi xuống màn hình tivi, nhưng một chút cũng không xem vào.

Cận Ngụ ĐÌnh chưa từ bỏ ý định, bàn tay nhấn chuông cửa sắp đong cứng lại vì lạnh. Anh vốn ăn mặc phong phanh, bây giờ đứng giữa trời gió rét, lại là nơi trái phải đều không có gì che chắn, ngón tay bị lạnh đến đỏ chót.

Không Thành đi tới, phủ một chiếc áo khoác lên vai anh. "Cửu gia, cô ấy rõ ràng là không muốn gặp ngài."

Cần gì phải như vậy chứ?

Trong mắt anh ta, Cận Ngụ ĐÌnh mãi mãi ở vị trí cao cao tại thượng, không nói tới bị người ta cự tuyệt ngoài cửa, bây giờ bộ dạng này, chính là cái gì cũng không quan tâm.

Lỗ tai Cố Tân Tân ong ong, cô đứng lên, đến trước án đài của Tư Mân rồi cầm một chiếc khăn, lau đi lau lại mặt trên của án đài.

Nơi này mỗi ngày đều có người giúp việc lau chùi, mà mỗi ngày Tư Thiện Văn cũng sẽ phải lau một lần, vốn dĩ là sạch sẽ không dính một hạt bụi. Nhưng Cố Tân Tân hoàn toàn không để ý, cô cầm di ảnh của người đàn ông, lau chùi một lượt bốn cạnh xung quanh.

Ánh mắt Cố Tân Tân cuối cùng dừng lại trên khung kính, ngón tay vuốt ve lông mày của Tư Mân. Cô khe khẽ thở dài, lại cầm khăn liên tục lau đi lau lại.

Tiếng chuông cửa vẫn còn vang, người giúp việc rốt cuộc nghe không nỗi nữa, đến trước cửa lớn liếc nhìn.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, nhanh chóng đập tay lên cửa, "Mở cửa."

Người giúp việc nhìn về phía Cố Tân Tân, thấy cô không nói lời nào thì cũng không dám tự ý làm chủ, cuối cùng lại quay vào.

Cô biết rõ anh ở ngài, nhưng không muốn nói chuyện với anh, thậm chí ngay cả cửa cũng không mở cho anh.

Cố Tân Tân lặp đi lặp lại động tác lau chùi, lâu đến mức ngón tay sắp cứng đơ, một hồi lâu sau, cô mới cẩn thận từng li từng tí đặt di ảnh của Tu Tư Mân về chỗ cũ.

Khổng Thành thấy đèn trong phòng khách tắt đi, ngay sau đó là toàn bộ đèn dưới lầu.

Trong lòng anh ta dâng lên tức giận, "Cửu gia, đèn đều tắt rồi."

Cận Ngụ Đinh thu ngón tay từ trên chuông cửa về, ngón trỏ cứng ngắc như không còn thuộc về cơ thể anh. Cận Ngụ Đinh nắm nhẹ tay, để ngón tay đó cuộn vào lòng bàn tay, nhưng hai tay anh đều lạnh lẽo, không làm sao lấy đâu ra hơi ấm sưởi ấm cho nhau.

Cố Tân Tân trở lại phòng ngủ, đi thẳng đến cửa sổ, cô không muốn để người bên ngoài nhìn thấy bóng dáng mình nên đèn cũng không bật.

Cô đẩy một góc rèm cửa ra, thấy được bóng lưng của Cận Ngụ Đinh và Khổng Thành đang đi ra ngoài.

Người đàn ông bỗng nhiên dừng chân, quay phắt đầu lại, Cố Tân Tân buông tay ra, khe hở hẹp nhỏ đó trong phút chốc cũng khép lại.

Khổng Thành nâng cao ô trong tay, "Cửu gia, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Cậu nói xem, cái chết của Tu Tư Mân có phải là một tay tôi làm ra?"

Bờ môi mím chặt của Khổng Thành khẽ mở, "Đương nhiên không phải, đó là người Tu gia bọn họ nội bộ chém giết lẫn nhau. Anh ta là chết trong tay Tu Phụ Thành."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh có chút mê man, giọng nói cũng trở nên cực kỳ nhẹ, "Vậy vì sao Cố Tân Tân lại nói là tôi chứ?"

"Ngài đừng nghe cô ấy nói mò, chính cô ấy đi vào ngõ cụt, liền muốn kéo ngài cùng vào. Với tính cách của Tu Phụ Thành, anh ta một khi không đạt được mục đích nhất định sẽ không từ bỏ. Lại nói, người là anh ta tìm, tai nạn xe là anh ta sắp xếp, có liên quan gì đến ngài chứ?"

Khổng Thành cũng không biết Cận Ngụ ĐÌnh có nghe lọt hay không, chỉ thấy thần sắc anh càng lúc càng trở nên cô đơn, trong mắt phủ kín cô tịch. "Nhưng cô ấy một mực khẳng định là tôi có liên quan, là tôi hại chết Tu Tư Mân, cô ấy còn nói không muốn gặp tôi nữa."

"Cô ấy nói linh tinh!"

Đây chính là kiểu nói chuyện hoàn toàn không muốn chịu trách nhiệm!

"Đúng vậy đấy, cô ấy nói linh tinh."

"Tôi thấy là cô ấy tự có khó chịu trong lòng, muốn tìm một người cùng chịu oan ức. Cửu gia, ngài đừng để ý đến cô ấy nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, thân ảnh cao lớn đứng dưới lầu, Cố Tân Tân đều nhìn trong mắt. Hôm nay cô đã nói rõ ràng như vậy, nhất định sẽ khiến anh khó chịu cả đêm nay, nhưng hắn là không đến nỗi ngày mai anh còn muốn đến đây phải không?

Nhân cơ hội này liền cắt đứt hoàn toàn dây dưa giữa cô với anh đi.

Cái thứ gọi là tình cảm này Cố Tân Tân một chút cũng không muốn tiếp tục đi đổi mặt, chạm đến một lần tổn thương một lần, cô cũng đã sắp đau đến chết lặng.

"Cửu gia, chúng ta đi thôi."

"Khổng Thành, cậu nói vì sao cô ấy phải nói những lời kia?"

Khổng Thành nén lại tức giận trong lòng, "Cô ấy có ý không muốn ngài được sống tốt."

Cố Tân Tân thấy anh còn chưa đi, khó chịu trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Cô luôn có cảm giác bản thân đi vào ngõ cụt, dù có nóng lòng muốn đi ra thế nào cũng không tìm được lối ra.

Vậy nên Cố Tân Tân tin rằng chỉ cần đẩy Cận Ngụ Đinh ra, thì cô nhất định có thể tự cứu rỗi chính mình, hoặc là chí ít có thể khiến trong lòng thoái mái.

Trước mắt dần trở nên mông lung, nước mắt từng hàng dài lăn xuống. Tương lai của cô như thế nào, cô đều đã vạch ra xong cả rồi.

Cô không muốn tiếp tục đâm đầu vào bất kỳ một mối tình nào nữa, cũng không muốn tiếp tục kết hôn. Cô chỉ muốn đợi đến khi Tu Thiện Văn tốt nghiệp đại học, sau đó trả lại công ty cho cô bé, lại cho người từng bước từng bước dẫn dắt cô bé làm quen với mọi thứ.

Nghĩ lại thì, cô bé giống như đứa con nhỏ cô cần nâng niu trong tay.

Cô còn trẻ tuổi như vậy, nhưng trái tim đã hoàn toàn đóng băng. Nói chuyện yêu đương quá mệt mỏi, cô không muốn tiếp tục đâm đầu vào nó nữa.

Cận Ngụ Đinh đứng trong sân một hồi lâu, bị đóng lại thành một khối đá, chiếc áo khoác trên người hoàn toàn không thể che được cái lạnh bên ngoài và cả trong tâm, "Cậu nói xem, nếu tôi đứng

ngoài này một đêm, sau đó chết vì lạnh, cô ấy có thể vì vậy mà đi xuống nhìn tôi một cái không?"

"Cửu gia, ngài tuyệt đối đừng làm như vậy."

"Cậu chỉ cần nói cô ấy có thể sẽ đi xuống hay không thôi?"

Khuôn mặt Khổng Thành tái mét, "Trong lòng cô ấy đã nhận định ngài là người hại chết Tu Tư Mân, ngài làm vậy không phải liền theo đúng ý nguyện của cô ấy sao? Nếu cô ấy đã tuyệt tình như vậy..... Hơn nữa, bộ dạng hiện tại của ngài cô ấy không phải không nhìn thấy, nếu cô ấy có dù chỉ nửa điểm quan tâm cũng đã sớm chạy xuống rồi."

Đúng vậy, nếu đổi lại là anh, sao anh có thể nỡ lòng nhìn cô với cái bộ dạng này chứ?

"Nhưng lúc trước khi cô ấy rời khỏi tòa nhà Tây, tôi cũng đã làm như không thấy. Nên cô ấy hận tôi, oán tôi."

"Cửu gia, những chuyện kia qua cũng đã qua rồi, ngài muốn khiến cô ấy không tiếp tục hâm sâu trong quá khứ, nhưng bây giờ ngài có gì khác đâu?"

"Tôi chỉ là cảm thấy có lỗi với cô ấy. Một cô gái đơn giản như vậy lại bị tôi kéo vào Cận gia, ngày ngày chịu đau khổ giàn vò. Nếu không vì tôi thì cô ấy sẽ không gặp Tu Tư Mân, cũng sẽ không tự đi đeo gông xiềng lớn như vậy trên người." Cận Ngụ Đinh càng nghĩ càng cảm thấy mọi lỗi sai đều là từ anh mà ra.

"Nhưng khi Cận phu nhân sảy thai chứng cứ xác thực bày ra trước mặt. Hơn nữa ngài cũng không phải không tin cô ấy. Nếu cô ấy không muốn tha thứ cho ngài, ngài đã không phải như vậy. Năm lần bảy lượt cứu cô ấy, cuối cùng nhận lại là gì đây?"

Tuyệt tình của anh so với Cố Tân Tân, xem ra còn phải gọi một tiếng sư phụ rồi.

Khổng Thành còn muốn nói, khi Cố Tân Tân tìm Tu Tư Mân kết hôn đã từng nghĩ đến cảm nhận của Cận Ngụ Đình chưa? Cô nhẫn tâm đến mức một chút thời gian để hồi hận cũng không cho anh, Khổng Thành là người thứ ba đứng xem, chính là thấy Cố Tân Tân không hề kiêng nể gì cả.

Cận Ngụ Đình nhúc nhích chân, bóng lưng hiu quạnh rời vào trong mắt của Cố Tân Tân. Anh đi ra ngoài, chiếc xe nhanh chóng rời đi.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Cửu Gia Đì Xem Mắt

Dịch: CP88

**Cận Hàn Thanh trở lại tòa nhà Đông, đây là nhà của anh ta và Thương Lục, nhưng gần đây nó cũng chính là nơi anh ta không muốn về nhất.

Vẫn không có một chút tin tức nào về Thương Lục, anh ta như phát điên đi tìm cô ấy, nhưng mỗi lần đều là ôm theo thất vọng trở về.

Người đàn ông đứng trước cửa đổi dép lê, người giúp việc đi đến bên cạnh anh ta. "Cận tiên sinh, Thương tiểu thư đến."

"Sao lại để cô ta vào đây?" Cận Hàn Thanh chỉ cần nhìn cô ta một cái thôi đã thấy phiền, phiền đến cực điểm.

Anh ta đi vào phòng khách, nhìn thấy Thương Kỳ đã ngồi an vị trên ghế sofa, cô ta vừa nhìn thấy anh ta đi vào liền đứng dậy, băng gạc trên mắt còn chưa tháo xuống. Cận Hàn Thanh mặt không đổi nhìn cô ta. "Không ở nhà cần thận dưỡng thương mà lại chạy đến đây?"

"Anh rể....."

"Bây giờ chị gái cô cũng không có ở đây, cô gọi tôi anh rể làm gì?"

Thương Kỳ cũng chỉ có thể níu kéo phần tình cảm này để nói chuyện với anh ta, "Không, anh chính là anh rể của em."

"Để tôi nghe cô gọi như vậy thêm một lần nữa tôi liền xé nát cái miệng đó của cô ra, cô có tin hay không?" Cận Hàn Thanh hung ác nhìn chằm chằm Thương Kỳ. "Cô hại chị gái cô thành như vậy mà còn có mặt mũi gọi ra hai chữ đó sao? Nếu không phải vì nể mặt ba mẹ cô thì tôi đã sớm lấy mạng cô!"

"Em như bây giờ cũng không khác gì để cho anh lấy mạng," Một mắt Thương Kỳ đã không nhìn thấy được gì, mỗi ngày giống như sống trong bóng tối. Cô ta sợ hãi vô cùng, nếu một con mắt còn lại cũng không còn, vậy cô ta sống thì còn ý nghĩa gì nữa? "Ba mẹ em muốn em quay lại Tào gia, nhưng Tào Diệc Thanh là một tên súc sinh....."

"Người là tự cô lựa chọn, bây giờ lại muốn đổ tội cho người khác?"

"Không phải em chọn, đó là người anh giới thiệu cho em. Bây giờ em đều hiểu cả rồi, anh không phải là buông tha cho em, mà là muốn từ từ dằn vặt em. Tào Diệc Thanh và anh là một phe, có đúng không?"

Bây giờ cô ta mới nhận ra điều này e là quá muộn rồi. Cận Hàn Thanh cười gằn. "Ai ép cô đi kết hôn sao? Cô cấp tốc muôn leo lên giường cậu ta, lại gạt tất cả mọi người bao gồm cả Tào Diệc Thanh đi đăng ký kết hôn còn không phải vì vội vàng muôn tìm một chỗ dựa cường đại, vì sợ tôi tìm cô gây phiền phức đó sao?"

"Anh rě," Thương Kỳ tiến lên hai bước, lôi kéo cánh tay Cận Hàn Thanh, "Em sai rồi, mọi chuyện lúc trước đều là lỗi của em, anh nói Tào Diệc Thanh buông tha cho em đi có được không? Em với anh ta ly hôn, từ nay về sau em nhất định sẽ yên phận không dám làm thêm bất kỳ chuyện ngu ngốc nào nữa."

Cận Hàn Thanh hất tay cô ta ra, Thương Kỳ bị đẩy mạnh về sau, đập người lên ghế sô pha. Người đàn ông tiến lên hai bước, áp sát cô ta, "Lời tôi nhắc nhở có phải là một câu cô cũng không nghe lọt?"

"Anh rể, anh tha cho em đi....."

Cận Hàn Thanh duỗi tay túm lấy cầm cô ta, năm ngón tay thu lại, sức mạnh lớn đến hung tàn, giống như muốn bóp nát cầm Thương Kỳ ra vậy.

Cô ta sợ đến mức không ngừng đập lên mu bàn tay anh ta, Cận Hàn Thanh không thể nhịn thêm nữa. "Tôi nhắc nhở cô một câu cuối cùng, không được gọi tôi là anh rể!"

Thương Kỳ không ngừng gật đầu, sợ hãi trong lòng đã biến thành kinh hoảng tột độ. Cô ta đột nhiên hiểu ra tình cảnh lúc trước của Thương Lục, nếu không phải đến bước đường cùng thì tuyệt đối đừng đi cầu xin Cận Hàn Thanh, người này quá mức đáng sợ.

"Em không muốn tiếp tục về với Tào Diệc Thanh nữa, anh ta là kẻ điên, còn có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng. Anh tha cho em đi có được không?"

Cận Hàn Thanh bật cười, "Cô hại chị gái cô thành như vậy, muốn tôi vì một câu đó mà tha thứ cho cô? Muốn tôi coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra?"

"Em thật sự sai rồi....."

"Tôi cũng không cần câu nói đó của cô, điều tôi muốn là cô phải trả một cái giá thật lớn. Cô hại tôi mất đi cô ấy, thì tôi sẽ khiến cô so với tôi phải thống khổ hơn gấp ngàn lần, vạn lần. Đúng đây, Tào Diệc Thanh chính là một tên cuồng bạo lực, chính anh ta cũng không thể kiểm soát được chính mình. Đó là một căn bệnh, một căn bệnh cực kỳ nguy hiểm, giờ thì cô đã biết rồi đây? Chỉ có đánh cô mới có thể giúp anh ta phát tiết căn bệnh đó!"

Thương Kỳ càng nghe càng sợ hãi, thân thể run cầm cập, nước mắt cơ hồ muốn từ trong hốc mắt lăn ra ngoài.

"Bây giờ cô có khóc cũng vô ích, cậu ta sẽ không đòi náo buông tha cho cô, cô cứ từ từ mà hưởng thụ cuộc sống sau này của mình đi. Chẳng qua tôi có thể giúp cô cầu tình một chút, để cậu ta giữ lại cho cô một con mắt, để cô có thể tự mình chứng kiến cuộc sống sau này của mình có bao nhiêu thảm."

"Không được!" Thương Kỳ thét chói tai, bắt lấy cổ tay Cận Hàn Thanh. "Tha cho em đi, van cầu anh....."

Một tay còn lại của Cận Hàn Thanh mò vào túi quần lấy điện thoại ra, ngón tay thuần thục mở khóa, tìm số điện thoại của Tào Diệc Thanh.

Đầu kia rất nhanh có người tiếp nghe, Cận Hàn Thanh đưa điện thoại đặt bên tai, "Alo, vợ cậu đang ở chỗ tôi, cậu qua đây một chuyến đón cô ta về đi này."

Thương Kỳ nghe vậy, con ngươi co rút thật mạnh, cô ta nâng một tay muôn cướp điện thoại trên tay Cận Hàn Thanh, nhưng anh dùng năm ba câu liền kết thúc trò chuyện.

Thương Kỳ đẩy Cận Hàn Thanh ra, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, cô ta tuyệt đối không thể để cho Tào Diệc Thanh đưa mình về Tào gia.

Cô ta cầm túi xách muôn chạy, Cận Hàn Thanh liền nháu chân ngáng nhẹ một cái. Thương Kỳ không kịp chuẩn bị vấp một cái, thân thể ngã nhào về phía trước, đầu đập vào bàn uống nước. Cận Hàn Thanh lạnh lùng nhìn cô ta thống khổ nằm trên đất rên rỉ, thân ảnh cao lớn đi lên, đá đá lên người Thương Kỳ.

"Cầu anh tha cho em....." Thương Kỳ trước mắt nở đom đóm, trước mắt chỉ còn đôi mắt lạnh lùng không có chút tình người nào, như một tên ác ma của Cận Hàn Thanh. "Van cầu anh, chỉ cần đừng để em về Tào gia, anh muốn em làm gì cũng được."

"Dù bây giờ cô có lập tức chết đi thì cũng không thể khiến chị gái cô quay về, càng không thể mang con tôi trở về. Thế nên là, cô cứ chầm chậm mà trả lại món nợ này đi. Cô yên tâm, cô sẽ ân ân ái ái với cậu ta cả đời, bởi vì Tào Diệc Thanh tuyệt đối sẽ không cho cô được ly hôn, tôi tin tưởng cậu ta có thể làm được."

Thương Kỳ khóc rống lên, khóc miện Cận Hàn Thanh kéo ra một nụ cười méo mó. Anh ta cực kỳ thích nhìn thấy cô ta khóc, khóc càng thảm thì anh ta càng cao hứng, trong lòng anh ta cũng đã rất lâu rồi không được khoan khoái như vậy.

"Khóc đi, cô khóc lớn lên cho tôi!"

Thương Kỳ muốn đứng dậy, eo lại bị người phía sau đá cho một cái mà nằm bẹp xuống. Cận Hàn Thanh tiến lên, bàn chân cứng rắn đạp lên mu bàn tay Thương Kỳ.

"Á -----"

Đúng lúc Cận Hàn Thanh có cả một cỗ khí đè nén trong người, cô ta lại tự đưa mình đến cửa, thật tốt.

Thương Kỳ cuộn ngón tay lại, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bên ngoài truyền đến tiếng chuông, người giúp việc đi ra mở cửa, Thương Kỳ vừa ngẩng đầu, thấy là Tào Diệc Thanh bước vào thì trong mắt biến thành tuyệt vọng.

Cận Hàn Thanh thu chân về, lại lùi về sau hai bước. Thương Kỳ nhịn đau bò dậy, vẫn còn muộn van nài Cận Hàn Thanh. Cô ta túm lấy ống quần của người đàn ông, "Anh rể..... không, Cận tiên sinh, anh nghĩ lại một chút đi, lúc trước anh thương em như em gái ruột mà, anh còn nói sẽ chăm sóc cho em thật tốt, không cho bất kỳ kẻ nào bắt nạt em."

Cô ta vậy mà vẫn còn mặt mũi nói đến chuyện này, Cận Hàn Thanh ném cho cô ta một ánh mắt tàn nhẫn, nhắc chân đá mạnh lên bả vai Thương Kỳ.

Thương Kỳ ngã về sau, lưng đập mạnh lên mặt đất lạnh lẽo. Tào Diệc Thanh vừa vặn đi đến sau lưng cô ta, anh ta hơi khom lưng liền túm được tóc cô ta, kéo cô ta đứng dậy.

Thương Kỳ đau đến mức ngón chân cũng phải nhón lên, da đầu đau đến mức muốn nứt toác, "Diệc Thanh, buông tay..... đau quá."

"Tôi đã đến nhà cô mấy lần? Hả? Cô đúng là có giá ghê nhỉ, không muốn gặp tôi, lại không muốn theo tôi về nhà phải không?"

Tào Diệc Thanh thu năm ngón tay lại, Cận Hàn Thanh vung tay lên ra hiệu cho anh ta. "Mau đưa cô ta đi đi, nhìn cô ta thêm một giây thôi cũng thấy phiền lòng."

Tào Diệc Thanh vẫn chưa buông tay, túm tóc Thương Kỳ lôi ra ngoài, khiến cô ta chỉ có thể khom người, lảo đảo theo anh ta đi ra ngoài, tiếng kêu gào thê thảm cũng càng ngày càng xa. Thương Kỳ cảm thấy cô ta bây giờ sống không bằng một con chó, mặc người đánh mặc người mắng, mỗi ngày còn phải sống trong sợ hãi không có lối thoát. Bởi vì cô ta cũng không biết là khi nào ngày nào Tào Diệc Thanh sẽ vung nắm đấm kia về phía mình.

Bên trong phòng lớn rộng lớn trong chốc lát chỉ còn lại Cận Hàn Thanh, quạnh quẽ khiến anh ta có chút không quen.

Anh ta không có chút nào thương cảm cho Thương Kỳ, trừ phạt như vậy là tốt nhất, cũng là điều anh ta muốn nhìn thấy nhất.

Không có gì tốt hơn so với nhìn thấy cả thể xác và tâm hồn của cô ta đều bị giày vò đến rách nát, anh ta thật sự rất hả hê.

Sau khi Cận Ngụ Đinh rời đi, Cố Tân Tân liền xoay người đi về phía chiếc giường lớn. Cô vẫn không bật đèn, vén chăn lên sau đó

chui vào trong.

Cô kéo chăn che kín đỉnh đầu, nhưng chua xót trong mắt vẫn không tiêu giảm đi được mấy phần, hố sâu trong lòng càng lúc càng lớn, sau này sợ là không có cách nào có thể lấp lại rồi.

Cố Tân Tân so với ai khác đều rõ ràng hơn cả, cái chết của Tu Tư Mân không thể đổ lên đầu Cận Ngụ Đình, chỉ là nếu như cô không nhân cơ hội này triệt để cắt đứt quan hệ với anh, thì cô sẽ không còn đường lui.

Vài tháng trước.

Trước khi Tu Tư Mân rời đi, Cố Tân Tân khóc không thành tiếng, nghe những lời kia của hắn lại càng ngày không thể kiềm chế được nước mắt đang cuộn trào.

"Anh đừng đi....."

"Tân Tân, yêu cầu lần này của em tôi không thể đáp ứng rồi. Chăm sóc tốt cho chính mình, đừng trách bản thân."

Nhưng Cố Tân Tân vẫn cực kỳ hổ thẹn, đôi mắt khóc đến sưng đỏ, "Đều là do em không tốt, em không nên nghi ngờ anh. Lúc đầu là anh đã cứu em, hoàn toàn tín nhiệm em, dạy em từng bước một để đi đến vị trí này, nhưng là em nghi ngờ anh, xin lỗi."

Tu Tư Mân nhìn dáng vẻ đó của cô, trong lòng chua xót lợi hại, vội vàng dùng chút sức lực cuối cùng nhấc tay lên, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Cố Tân Tân, "Chuyện này sao có thể trách em được? Đừng ngốc nghếch."

"Chính là tại em, nếu không phải vì em thì anh cũng sẽ không phải nóng vội cả đêm đi đường rời khỏi Lục Thành, càng sẽ không trúng phải phục kích của Tu Phụ Thành. Xin lỗi..... em không ngờ sẽ xảy ra chuyện đó, xin lỗi, xin lỗi....."

Cô thật sự hận không thể đưa tay lên tát mạnh vào mặt mình, Tu Tư Mân thấy nước mắt cô không sao ngừng được, bàn tay nhúc nhích muốn nâng lên giúp cô lau đi, nhưng lúc này làm thế nào cũng không xuất ra được dù chỉ một chút sức lực nhỏ nhoi.

"Tân Tân, không liên quan đến em."

Cố Tân Tân không ngừng lắc đầu, "Là tại em, nếu đêm nay anh không đi thì tai nạn đó đã không xảy ra....."

Cô nói xong lời cuối cùng, khóc không thành tiếng, cả cơ thể run rẩy. Cô cầm chặt tay Tu Tư Mân, khóc nấc lên như một đứa trẻ.
"Đừng đi, anh đừng đi mà, nhất định vẫn còn có cách....."

Tu Tư Mân biết, chướng ngại này nếu như để lại cho cô, sợ là cả đời này cô cũng không bước qua được.

Cố Tân Tân vốn dĩ là người tâm tư mẫn cảm, lại nói hắn là vì giữa đêm quay về mới xảy ra tai nạn xe, bây giờ nhìn bộ dạng của cô, hắn thật sự không sao có thể yên tâm. Tu Tư Mân suy nhược mà nắm lại chặt lại bàn tay Cố Tân Tân, hắn đã không còn bao nhiêu khí lực, cánh tay hắn hơi co lại, ra hiệu cho Cố Tân Tân đến gần mình.

Cô nghe theo nhích về phía hắn, lại áp đầu xuống, môi mỏng Tu Tư Mân khẽ mở, "Tân Tân, tôi không phải là vì em mới trở về, tôi tin tưởng em sẽ tín nhiệm tôi. Dù giữa chúng ta có hiểu lầm, nhưng tôi tin chúng ta sẽ không vì thế mà sinh ra hiềm khích với đối phương, tôi trở lại..... là bởi vì Văn Văn. Sau khi tôi ra khỏi nhà đã nhận được điện thoại từ nhà gọi đến, tâm trạng Văn Văn không tốt, con bé ở nhà một mình nên bị sợ hãi..... Em đừng nhìn con bé bình thường lúc nào cũng ra vẻ không có chuyện gì, từ sau khi ba mẹ đi rồi, trong lòng con bé lúc nào cũng có cảm giác thiếu an toàn. Tôi muốn quay về chăm sóc cho con bé, bởi vì tôi biết con bé khi đi ngủ thường mơ thấy ác mộng....."

"Không phải, không thể nào." Cố Tân Tân không nghe lọt, liên tục lắc đầu. "Anh không cần phải an ủi em, em biết đều là bởi vì em."

Tu Tư Mân dùng sức nắm lấy bàn tay Cố Tân Tân, "Tôi đúng là vì lời đó của em mà nỗi giận, nhưng ngay sau khi ra khỏi cửa đã hối hận rồi. Tôi vốn dĩ muốn quay lại, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào ở nhà lại gọi đến, trong lòng tôi vô cùng không yên tâm, nên mới....."

Cố Tân Tân áp trán vào mu bàn tay Tu Tư Mân, khóc đến mức hai vai cũng run lên. "Không phải....."

"Em đó, chính là cứ bướng bỉnh như thế....." Cơn đau từ khắp nơi trên cơ thể không ngừng kéo đến giày vò Tu Tư Mân, hắn nắm chặt bàn tay Cố Tân Tân, "Trên điện thoại của tôi có tin nhắn tôi gửi cho Văn Văn, trước khi xảy ra tai nạn xe tôi đã nhắn tin báo với con bé là sẽ trở về."

Cố Tân Tân nằm nhoài tại chỗ bất động, chỉ một mực khóc rống. Tu Tư Mân rút tay ra, lại đặt lên đỉnh đầu Cố Tân Tân.

Cái gì gọi là lời nói dối đẹp nhất, đại khái chính là một lời cuối cùng này của hắn đi.

Hắn rất hiểu cô, hắn cũng không nhẫn tâm nhìn cô sau này không có cách nào có thể sống tốt, hắn lo áy náy này sẽ dần vặt cô cả đời.

Hôm nay Tu Tư Mân đúng là có chút không kiểm soát được tâm tình, nếu không cũng sẽ không vì mấy câu nói của Cố Tân Tân mà giận dữ quyết định bỏ về giữa đêm.

Lúc trên xe, hắn đúng là đã nhắn cho Văn Văn nói sẽ trở về, chỉ là nguyên nhân kia cũng không phải là nguyên nhân hắn nói với cô.

Tu Tư Mân khẽ thở dài, nếu hắn nói vậy cô có thể dễ chịu một chút chứ?

Bây giờ việc hắn có thể làm cho cô cũng chỉ có thể, dù nó chỉ là một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Tu Tư Mân không muốn nhìn cô cả đời tự giam mình trong tù ngục tội lỗi, "Tân Tân, chuyện này em tuyệt đối đừng nhắc với Văn Văn. Tôi sợ con bé sẽ khó chịu áy nấy."

Cô Tân Tân vẫn chỉ một mực khóc, không trả lời.

Tu Tư Mân dùng toàn lực lặp lại. "Đồng ý với tôi, đừng nói với Văn Văn chuyện này."

Lúc này cô mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt vừa đỏ lại vừa sưng. "Được, em đồng ý với anh."

Khóe miệng Tu Tư Mân khẽ cong lên, lời nói dối này giống như một ổ khóa không có chìa, mãi mãi sẽ không có ai mở ra. Cô Tân Tân vì bảo vệ Tu Thiện Văn sẽ không đi hỏi con bé, càng không thể nhắc đến chuyện tai nạn xe với con bé, rồi biết được hắn giữa đêm lặt lội đường xa trở về là vì cô.

Như vậy chính là tốt nhất, hắn chỉ không muốn cô phải áy nấy, huống hồ chuyện này nói cho cùng làm sao có thể trách cô đây?

Tai nạn xe là nguyên nhân chính, Tu Phụ Thành là nhân tố quyết định, có liên quan gì đến cô chứ?

Bởi vậy hiện tại với Cố Tân Tân mà nói, chuyện này chính là không liên quan đến Cận Ngụ ĐÌnh, cô không thể được trách nhiệm trên đầu anh. Cô cho rằng mình rất rõ ràng, trong lòng cô so với bất kỳ ai đều rõ ràng nhất.

Nhưng cô cũng chỉ có thể làm như vậy, nếu cô muốn cắt đứt sạch sẽ toàn bộ với Cận Ngụ ĐÌnh thì đây chính là cơ hội tốt nhất.

Ngoài cô đâu còn ai biết ngày đó Tu Tư Mân đã nói gì? Mà bây giờ Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã chính miệng thừa nhận là anh và Cận

Hàn Thanh cùng nhau diễn kịch đỗ oan cho Tu Tư Mân. Cô trách anh, cũng không phải không thể.

Cố Tân Tân thừa nhận cô ích kỷ, chỉ là trong thời điểm này cô cũng không kịp nghĩ được những thứ khác.

Nếu đã xác định không thể quay về, thì tốt nhất là giải quyết cho gọn gàng nhanh chóng, Cố Tân Tân cũng không muốn kéo Cận Ngụ Đình vào cuộc sống hỗn loạn của cô.

Tình cảm, đôi khi chính là bi ai như vậy, rõ ràng là yêu nhau nhưng lại không thể đến với nhau. Thay vì để một phía phải thồng khổ giày vò, chi bằng triệt để đẩy anh đi.

Cố Tân Tân nghĩ hoàn toàn thông suốt, nhưng trái tim vẫn phản bội cô, đau đớn mức không thể thở nổi.

Thời gian đúng là một liều thuốc tốt, có thể làm người ta giảm bớt đau xót trong lòng. Chỉ là từng giây từng phút này trải qua lại dài như thế một năm, bên trong còn có tư vị của sự giày vò, cũng chỉ có những người từng trải qua rồi mới biết được.

Liên tiếp mấy ngày sau đó Cố Tân Tân đều không gặp lại Cận Ngụ Đình, xem ra những câu nói kia của cô đã phát huy tác dụng.

Cuộc sống của mỗi người trong bọn họ đều khôi phục lại bình thường, sáng sớm Cố Tân Tân đến công ty, phát cho mỗi nhân viên một phong bao lì xì mừng năm mới.

Chỉ là người cô từng luôn miệng gọi chị đã không còn ở đây, thật sự là cảnh còn người mất, bi ai vô cùng.

Buổi trưa có người gõ cửa phòng làm việc gọi cô đi ăn cơm, Cố Tân Tân lên tiếng đáp lại, "Không cần, mọi người ăn trước đi."

Sau ngày lễ công việc chất đống, hơn nữa trước đó còn rất nhiều chuyện chưa xử lý xong, cô đang tự cưỡng ép chính mình không

được tiếp tục chậm trễ nữa.

Cố Tân Tân bận rộn đến một giờ chiều, mới đẩy đám tài liệu ra đứng dậy.

Cơn đau nhức truyền đến từ eo, vai và lưng, cô thậm chí có cảm giác như chúng không còn nghe lời sai bảo của cô nữa.

Cố Tân Tân cầm điện thoại lên, chuẩn bị xuống khu vực ăn uống dưới lầu tìm chút gì đó ăn. Cô hiện tại cực kỳ cần một ly cà phê nóng, để cho chính mình mau chóng tỉnh táo lại.

Đi ra khỏi tòa nhà cao tầng, cô bị gió lạnh thổi cho cả người run rẩy. Hôm nay cô chỉ mặc độc một chiếc áo khoác ngoài, cẩn bản là không thể chống lạnh.

Cố Tân Tân bước nhanh qua quảng trường, định sẽ đi đến quán cà phê đối diện ngồi một chút.

Cô bước nhanh về phía cửa, đưa tay đẩy cửa ra, nhưng Cố Tân Tân vừa muốn đi vào, bả vai liền bị người ta va nhẹ một cái.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, làm thế nào cũng không ngờ sẽ gặp được Cận Ngụ ĐÌnh ở đây.

Chỉ là người đàn ông cẩn bản không liếc cô lấy một cái, giống như coi cô thành người phục vụ đi ra mở cửa. Cận Ngụ ĐÌnh đi vào, đến cả liếc cô một cái cũng không có.

Cố Tân Tân mấp máy môi, quên mất cả việc nhắc chân đi vào trong.

Cửa vẫn còn mở, một trận gió lạnh thổi vào trong, mấy người khách ngồi sát phía cửa liền quay sang, bất mãn mà nhìn cô.

Cố Tân Tân lúc này mới định thần lại, nhắc chân đi vào trong, tay vừa buông lỏng liền nghe thấy tiếng động từ đằng sau truyền đến.

Cố Tân Tân vẫn chưa quay đầu lại, chỉ thầm nghĩ tiệm này làm ăn thật tốt, sau đó cầm điện thoại chuẩn bị đi gọi cà phê.

"Tu phu nhân."

Cố Tân Tân dừng chân, thấy Khổng Thành chạy đến bên cạnh.,

Cách xưng hô này.....

Hai hàng lông mày của Cố Tân Tân khẽ nhíu, "Có chuyện gì không?"

"Lát nữa hi vọng cô đừng quấy rầy Cửu gia. Tôi đã sắp xếp cho ngài ấy gặp một cô gái rất tốt, tôi cảm thấy ngài ấy nhất định sẽ tìm được một người so với cô càng tốt hơn."

Đây là cái tình huống gì? Xem mắt sao? Thật dung tục.

Mà cứ coi như là đi xem mắt đi, vậy thì có liên quan gì với cô? Không lẽ cửa hàng này có Cận Ngụ ĐÌnh vào rồi thì cô không thể ở lại sao?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Không Muốn Anh Đổi Tốt VỚI Người Phụ Nữ Khác

Dịch: CP88

Cô Tân Tân nắm chặt chiếc điện thoại trong lòng bàn tay, "Anh yên tâm đi, tôi sẽ không đi cản trở chuyện tốt của anh ta. Không chỉ vậy, tôi còn chúc anh ta xem mắt thuận lợi."

"Cám ơn," Khổng Thành vẫn luôn mang theo khuôn mặt không cảm xúc, mỗi ngày qua Cận Ngụ Đình trải qua thế nào, người khác không biết, nhưng anh ta đều có thể nhìn vào trong mắt. Anh ta chính là thấy Cô Tân Tân không tim không phổi, cô làm tổn thương người khác thành như vậy nhưng lại vẫn có thể ngồi đây uống cà phê, nói mặc kệ liền thực sự buông tay không quản, đúng là quá lợi hại. "Thật ra bên cạnh cũng có những quán cà phê khác."

"Lời này của anh là ý gì?" Chẳng lẽ cô còn ngại ánh mắt của bọn họ mà không dám ngồi đây uống cà phê sao?

"Không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy gặp lại tình cũ sẽ khó tránh khỏi lúng túng. Hơn nữa Cửu gia cũng đã có khởi đầu mới, chúng ta đều nên chúc phúc cho ngài ấy."

Hai hàng lông mày của Cô Tân Tân càng ngày càng nhíu chặt, "Tôi đâu có nói sẽ không chúc phúc cho anh ta."

"Cô bình tĩnh đã."

"Ai không bình tĩnh?"

Quên đi, Cố Tân Tân cảm giác mình đứng đây nói với anh ta những câu này cũng là chẳng ra sao, "Tôi chỉ mua một cốc cà phê, ăn chút gì đó mà thôi. Tôi nhất định sẽ không quay rày Cửu gia nhà anh tìm đối tượng, được chưa?"

"Tốt."

Cố Tân Tân đi đến trước quầy thu tiền, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía trước, trong lòng đang tích tụ một cỗ khí, thật sự đáng giận. Cô và Cận Ngụ Đinh cũng coi như hợp rồi lại tan, không đến nỗi oan gia ngõ hẹp vậy chứ? Vì sao khi anh gặp lại cô, lại biến thành chỉ hận không thể một bước đá cô đi vậy?

Đến lượt Cố Tân Tân, cô gọi một cốc cà phê, lại thêm hai phần bánh ngọt. Nhạc nhẹ trong quán cà phê này khiến lòng người yên tĩnh dễ chịu, Cố Tân Tân chọn một góc yên lặng rồi ngồi xuống.

Cô xoay đầu nhìn ra cửa sổ, chăm chú quan sát những nhân viên văn phòng khác đi qua. Những bộ trang phục thời thượng lại trưởng thành chững chạc chính là thứ trang sức tuyệt vời nhất, cộng thêm mỗi một bước đi đều không có chút cảm giác mệt mỏi uể oải nào, mặc kệ là chân đi những đôi giày cao gót bảy, tám phân thì ý chí chiến đấu sục sôi vẫn như cũ không đổi. Đây cũng là lý do vì sao nơi này là địa điểm yêu thích nhất của Cố Tân Tân, cô cảm thấy nhìn dáng vẻ người khác có thể kéo được tâm tình mỗi khi đang xuống dốc của cô, giống như được cắn thuốc lắc vậy.

Nhân viên phục vụ mang cà phê và bánh ngọt đến, Cố Tân Tân nói cảm ơn rồi mở điện thoại ra, đọc phần tin nhắn trong hội nhóm chat nhân viên công ty.

Trong lúc lơ đãng, đầu Cố Tân Tân hơi ngẩng lên. Vốn là không có ý muốn đi nhìn, nhưng lại quá đỗi đúng dịp mà thấy được Khổng Thành dẫn một cô gái đi vào.

Bước đi tao nhã lười biếng, so với người được bồi dưỡng lên khí chất muộn màng như cô đúng là vẫn có chút khác biệt. Cố Tân Tân

nâng cốc cà phê kia lên nhấp một ngụm, nhưng không ngờ bị cà phê nóng làm cho bỏng, lưỡi đau rát.

Cô Tân Tân thu tầm mắt, đặt cốc cà phê về chỗ, nhưng cũng chỉ ba giây sau lại quỷ thần xui khiến thế nào tiếp tục nâng mi mắt lên.

Ánh mắt dựa theo phương hướng Khổng Thành đi nhìn tới, mơ hồ thấy được bóng người của Cận Ngụ ĐÌnh. Khổng Thành kéo ghế mời người phụ nữ kia ngồi xuống, đổi phương đãy lọn tóc dài về sau, đặt chiếc túi xách trong tay sang một bên.

Cô Tân Tân nhìn đến xuất thần, chỉ là không ngờ Khổng Thành lại phòng bị cô đến thế, ánh mắt thìn lình quét tới. Cô Tân Tân không biết vì sao đột nhiên chột dạ, mi mắt cũng nhanh chóng ép xuống.

Cô cũng không phải nhìn lén, chỉ là không cẩn thận đúng dịp thấy được thôi.

Cô Tân Tân ném một miếng bánh ngọt, vừa rồi mới đói bụng khủng khiếp, bây giờ trái lại không thể nào cảm thấy ngon miệng cho nổi.

Cận Ngụ ĐÌnh và người phụ nữ đó đang nói gì đó, Khổng Thành đi đến chiếc ghế sô pha bên cạnh ngồi xuống vị trí chính giữa, vừa vặn có thể chặn lại ánh mắt của Cô Tân Tân.

Nhin bộ dạng đó của anh ta, xem ra chính là coi cô thành kẻ trộm mà đè phòng. Mặc kệ trong lòng Cô Tân Tân có khó chịu thế nào thì đúng là anh ta làm như vậy cũng không có gì đáng trách.

Nhưng Cận Ngụ ĐÌnh biết Cô Tân Tân ở đây, quán cà phê không lớn, quét mắt một vòng liền thấy, còn có thể giấu cô đi sao?

Nhin qua là biết hai người nói chuyện rất vui vẻ, nhân viên phục vụ bưng cà phê lên, Cận Ngụ ĐÌnh còn hướng về phía đối phuơng dặn dò mấy câu, có lẽ là gọi thêm món.

Hai đĩa bánh ngọt hôm nay mùi vị nhạt nhẽo vô cùng, cô uống hai hớp cà phê, định sẽ ngồi thêm một lúc rồi rời đi.

Từ đầu đến cuối cô đều không ngẩng đầu, nhưng Cận Ngụ Đình ngồi đối mặt về phía cô, tuy là có chút xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy cô.

Hóa ra, quên đi cũng không phải đơn giản như đã nói ra. Ngoài miệng nói đã quên, nhưng trong lòng lại không thể quên được, đúng là một câu chuyện bi ai.

Cố Tân Tân ngờ ngờ thấy được Cận Ngụ Đình chỉ về phía cô, khéo mắt theo bản năng nâng lên, liền nhìn thấy người phụ nữ kia cũng đã quay đầu nhìn về phía này.

Cố Tân Tân nhanh chóng chuyển tầm mắt đi, cô uống một ngụm cà phê, cũng không muốn ăn bánh nữa, liền cầm điện thoại chuẩn bị đứng dậy.

Vừa rồi cô đúng là không nên bước vào. Khổng Thành nói không sai, nơi này còn có những tiệm cà phê khác, lúc đó cô thật sự nên quay đầu rời đi.

Cố Tân Tân vừa đứng dậy, liền nhìn thấy Cận Ngụ Đình và người phụ nữ kia đi về phía này. Bọn họ đi tới trước bàn cô, Cận Ngụ Đình kéo ghế đối diện cô rồi ngồi xuống.

"Xin chào." Người phụ nữ kia đưa tay về phía Cố Tân Tân, cô nhíu chặt mày, do dự một chút, cuối cùng vẫn duỗi tay ra.

"Đang muốn đi sao?"

"Ừm," Cố Tân Tân cũng không nhìn Cận Ngụ Đình. "Tôi muốn về công ty."

"Có chút việc muốn nhờ cô một chút, được không?" Người phụ nữ hào phóng nói, còn hướng về phía Cố Tân Tân làm động tác

mời. Cô muốn nói không rảnh, nhưng trốn tránh như vậy hình như có hơi lộ liễu. Khổng Thành còn ngồi tại chỗ liên tục dùng ánh mắt ra hiệu cho cô, nhất định là đang muốn nói cô mau đi đi, mau đi đi, đừng làm hỏng chuyện đại sự của người khác.

Cô bày ra bộ mặt rầy rà đứng đó, Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã nhìn thấy, "Là nói chuyện làm ăn, từ bao giờ mà em đã không có chí tiến thủ như vậy?"

Cố Tân Tân ngồi trở lại, Khổng Thành tức giận đến mức sắc mặt tái mét. Đi đến đâu cũng có cô, có cô liền sẽ là chuyện xấu, thật đáng giận.

Nhưng anh ta còn có thể làm gì đây, anh ta là trợ lý của Cận Ngụ ĐÌnh, mọi chuyện tự nhiên đều phải nghe theo anh.

Khổng Thành mang cà phê của Cận Ngụ ĐÌnh và người phụ nữ kia qua bàn này. Cố Tân Tân không biết hai người này muốn làm cái gì, sẽ không phải là đến trước mặt cô rồi phát một đống cầu lương(*) đây chứ?

(*) show ân ái trước mặt dân FA:))))))

Chuyện này không thể được, cô có thể chúc phúc cho anh là một chuyện, nhưng anh đến trước mặt cô khoe khoang lại là một chuyện khác. Cố Tân Tân còn chưa làm tốt khâu chuẩn bị, ngộ nhỡ lát nữa không nhịn được vành mắt đỏ lên, vậy thì cũng thảm quá rồi không phải sao?

"Hai người có chuyện gì không?" Khuôn mặt cô vẫn cứng đơ.

Người phụ nữ lấy điện thoại ra, lục lọi một hồi trên mạng rồi mới đưa điện thoại đến trước mặt Cố Tân Tân, "Là thế này, tôi muốn hỏi bộ truyện tranh này là của công ty cô phải không?"

Cố Tân Tân liếc một cái, đây không phải là bộ truyện mấy ngày trước cô đã giới thiệu trong đại hội IP đó sao?

"Đúng vậy."

"Thật là khéo quá, vừa rồi khi tôi nhắc đến chuyện này Cửu gia liền nói người phụ trách công ty của bộ truyện tranh đang ở đây. Tôi còn không tin."

Cố Tân Tân có chút mờ mịt, đây không phải là đối tượng hẹn hò của Cận Ngụ Đinh sao?

"Bộ truyện tranh này là tác phẩm gần đây công ty chúng tôi đang ưu tiên quảng cáo....."

"Tôi biết, tôi đều xem rồi," đôi mắt người phụ nữ đó sáng rực, "Tôi là một diễn viên, đã nghĩ muốn tự mình mua lại bản quyền một bộ truyện nào đó. Không biết giá cả phía cô thế nào đây?"

Trong tay Cố Tân Tân hiện tại không có tư liệu liên quan, nhưng mối làm ăn tự đưa đến tận cửa dĩ nhiên cô muốn nắm chặt.

"Sau khi cô mua bản quyền xong sẽ quay chụp ngay chứ?"

"Đúng, tôi có thể đảm bảo với cô. Sau khi mua bản quyền của bộ truyện tranh này sẽ lập tức bắt đầu soạn kịch bản, có lẽ là trong năm nay sẽ tiến hành luôn đi, chậm nhất là..... cuối năm, khoảng thời gian đó là có thể bắt đầu quay phim rồi."

Chuyện này đối với Cố Tân Tân quả thật là một chuyện vô cùng tốt. Hiện tại thị trường IP(*) đang cực kỳ hot, nhưng rất nhiều người thích mua bản quyền về ngâm, sau khi mua về lại giữ trong tay không chịu bắt đầu quay, đây cũng là chuyện khiến người ta phải đau đầu.

(*) thị trường dành cho việc mua những bộ truyện tranh hay tiểu thuyết về chuyển thể thành phim

"Được, giá cả dễ thương lượng thô, quan trọng là có thể quay."

"Cái này cô có thể yên tâm."

Cố Tân Tân không khỏi chăm chú nhìn khuôn mặt của người phụ nữ trước mắt. Cô gái này có lẽ cũng chỉ hơn hai mươi mà thôi, hơn nữa nhất định là người mới, nếu không thì sẽ không có chuyện ngồi đây lâu như vậy mà không bị người ta nhận ra. "Cô muốn tự mình làm nữ chính sao?"

"Đúng, tôi rất thích nhân vật nữ chính trong đó."

"Rất tốt, tôi thấy hình tượng của cô cũng rất thích hợp."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì không khỏi nhíu mày, cô đúng là ở trước mặt người khác cái gì cũng có thể nói.

Nhân viên phục vụ đưa đĩa bánh ngọt ba tầng lên, tinh xảo và đẹp mắt cực kỳ, bên trong xếp đầy đủ các loại bánh ngọt khác nhau. Cố Tân Tân ngồi đây cực kỳ không tự nhiên. "Công ty tôi ở ngay đối diện, nếu không thì cô đi cùng tôi qua đó nhé."

"Được," người phụ nữ nói xong, nhưng vẫn chưa đứng dậy, "Lát nữa đi, không vội, ngồi đây thêm một chút nữa."

Cố Tân Tân cũng không tiện nói thêm gì, cô rũ mi mắt, đổi mặt với Cận Ngụ ĐÌnh thật sự quá lúng túng.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc đũa bên cạnh lên, gấp một miếng bánh ngọt vào đĩa của người phụ nữ kia. Nơi khóe mắt của Cố Tân Tân đều nhìn thấy. Anh không thích ăn đồ ngọt, sau khi gấp xong liền đặt lại đũa về chỗ cũ.

Trong lòng Cố Tân Tân có thứ cảm giác mát mẻ không thể gọi tên, giữa bọn họ không phải mới chỉ gặp mặt thôi sao? Không ngờ đã thân mật đến mức này rồi.

Trong quá khứ đều là anh gấp thức ăn cho cô, hơn nữa đều chọn cực chuẩn khẩu vị của cô. Cố Tân Tân cầm cốc cà phê bên cạnh lên

uống một ngụm, nguội ngắt.

Người phụ nữ và Cố Tân Tân tiếp tục nói về bộ truyện tranh, cô uống cà phê, lại hướng đến đĩa bánh định bỏ lại vừa nãy.

Cận Ngụy ĐÌnh ngồi đối diện, toàn bộ quá trình đều không nói chuyện, cũng không có ý muốn tham gia vào. Nhưng mỗi lần thấy người phụ nữ kia ăn hết bánh, sẽ lại cầm đũa lên lấy cho cô ấy một khối bánh khác.

"Không thể ăn nữa, lượng calo lớn sẽ rất dễ bị béo phì."

"Đâu phải ngày nào cũng ăn, thi thoảng ăn nhiều một chút có thể thêm bao nhiêu thịt chứ?"

Người phụ nữ hơi cong khoe môi, "Cũng đúng, dù sao bây giờ cũng không có ai quản em."

Cận Ngụy ĐÌnh và Cố Tân Tân ngồi đối diện nhau, nhưng toàn bộ quá trình đều không hề nhìn về phía cô, lúc bọn cô nói chuyện thì sẽ rút điện thoại ra, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là đang xử lý chuyện làm ăn.

"Thật không nghĩ tới cô vẫn trẻ như vậy lại có thể tự mình mở trang web."

Cố Tân Tân không biết phải tiếp lời thế nào. "Đâu có, hơn nữa cũng chỉ là mới bắt đầu thôi."

"Làm một trang web cần không ít vốn đầu tư, còn cả chi phí mở rộng, phí bảo trì kỹ thuật, cô còn có cộng sự khác sao?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, theo bản năng liếc qua người đàn ông đối diện.

May là anh có vẻ không để tâm đến, tiền mở trang web của cô là Tu Tư Mân cho, trên thực tế chính là Tu Tư Mân mua lại nhà của cô, mà căn nhà kia lại chính là Cận Ngụy ĐÌnh cho cô.

"Không có, mình tôi quản lý thôi."

"Thật lợi hại."

Hai người đang nói chuyện, Cận Ngụ ĐÌnh thấy người phụ nữ đó bưng cốc cà phê lên muốn uống thì mi mắt nhẹ giương, "Ăn thôi, đừng uống cà phê."

"Làm sao thế?"

"Con gái vẫn là nên uống ít cà phê một chút."

Cố Tân Tân vừa uống một ngụm cà phê, đột nhiên nghĩ đến ngày đó trở lại, trên đường có ghé ngang mua bánh cá hấp, lúc cô uống canh Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã nói như vậy với cô.

Cô như ngồi trên đống lửa, một khắc cũng không muốn ở lại thêm nữa.

Trong lòng giống như đang nhận lấy hình phạt lăng trì, từng chút từng chút một đục khoét, nhưng cô vẫn chưa thể kêu gào đau đớn.

Lại ngồi thêm một lúc nữa, người phụ nữ rốt cuộc nói muốn đến công ty Cố Tân Tân. "Nếu giá cả thích hợp thì tôi hi vọng chúng ta có thể nhanh chóng đi đến quyết định, cô thấy sao?"

"Rất tốt."

Cố Tân Tân cầm điện thoại lên, chuẩn bị đứng dậy, Cận Ngụ ĐÌnh lạnh nhạt nói. "Tự em đi đi thôi."

Người phụ nữ cũng rất thảng thắn. "Được."

Khổng Thành thấy vậy liền đứng lên đi tới, anh ta đứng phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, ánh mắt thảng thắp rơi xuống mặt Cố Tân Tân.

Cô vốn đã đứng lên, nhận được ánh mắt của Khổng Thành liền trở thành đứng cũng không được ngồi cũng chẳng xong. Có phải

anh ta đang nghĩ cô có ý hay không đây? "Không thì hai người tiếp tục nói chuyện, tôi chờ bên ngoài?"

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, người phụ nữ cười cười đứng dậy, "Làm sao thể được chứ."

"Không..... không sao, dù sao công ty của tôi ở ngay đối diện. Hay là tôi đưa số điện thoại cho cô, lát nữa cô xong chuyện thì gọi cho tôi, tôi đến đón cô?" Cô đã tỏ rõ thành ý đến mức này rồi, không đến nỗi còn bị coi là có ý phá hoại chứ?

Cận Ngụ ĐÌnh nâng cốc cà phê trong tay lên, tao nhã uống một ngụm rồi đứng dậy. "Tôi đi trước."

Khổng Thành đuổi theo, "Cửu gia -----"

Bước chân của Cận Ngụ ĐÌnh không có chút do dự, trực tiếp đi ra ngoài.

Cố Tân Tân thấy vậy thì cũng không tiện nói thêm gì nữa, dẫn người phụ nữ đó về công ty mình. Đàm phán vô cùng thuận lợi, đối phương cũng rất thoải mái, chỉ là hợp đồng còn phải chờ pháp vụ thông qua, một vài chi tiết nhỏ cũng cần phải xem xét kỹ lưỡng hơn.

Cố Tân Tân đưa người phụ nữ đó xuống đại sảnh sau đó quay về văn phòng, nhanh chóng liên lạc cho vị tác giả kia.

Đối phương nghe được tin tức đó, liên tiếp gửi đi hàng loạt icon, "Là thật sao? Không gạt tôi đây chứ? Trời ơi, đất ơi!"

Nét mặt Cố Tân Tân không khỏi giãn ra, vô cùng hiểu tâm trạng của đối phương, "Không gạt cô, đã tiến đến quy trình thỏa thuận hợp đồng rồi. Chúc mừng."

"Lão đại xinh đẹp của tôi, yêu cô chết mất thôi, kích động đến nỗi không nói mạch lạc được nữa rồi."

Tuy là hợp đồng bản quyền của tác giả công ty có thể toàn quyền quyết định, nhưng Cố Tân Tân vẫn tiết lộ giá cả cho cô ấy, "Giá này cô có thể chấp nhận được chứ?"

"Đương nhiên là có thể rồi, chỉ cần được chuyển thể thì không cần tiền cũng được!"

Cố Tân Tân không khỏi bật cười. "Vậy cô cứ từ từ kích động đi, nhưng đừng quên tiếp tục đăng chương mới đó."

"Vâng, tuân mệnh!"

Cố Tân Tân tắt màn hình chat, thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu đều là hình ảnh Cận Ngụ ĐÌnh và người phụ nữ kia đứng với nhau. Trong lòng dâng lên loại cảm xúc bất an và khó chịu. Cô không biết đó là cảm giác gì, nhưng nếu như nghiên cứu kỹ hơn, thì hình như là.....

Ghen tuông?

Cố Tân Tân rất nhanh liền tự mình gạt phăng đi. Không thể nào, những lời tuyệt tình là chính miệng cô nói ra, đầy anh đi cũng là chính tay cô làm, bây giờ cô lại ngồi đây ghen tuông cái gì?

Cố Tân Tân đưa tay day day huyệt thái dương, nhưng hễ nhắm mắt lại thì cảnh tượng Cận Ngụ ĐÌnh tỉ mỉ lấy bánh thêm vào đĩa cho người phụ nữ kia lại hiện lên, thật sự không thể nào lờ đi được.

Tầm mắt chuyển qua chiếc điện thoại di động đặt trên bàn, nghĩ đến gửi cho Cận Ngụ ĐÌnh một tin nhắn. Chí ít thì cũng phải nói một tiếng cảm ơn với anh.

Cố Tân Tân mở khung trò chuyện, nhưng đầu ngón tay dừng lại giữa không trung không có tiếp tục. Anh nghe xong lời của cô cũng không hề tiếp tục đi gặp cô, cô đã nói bọn họ nên triệt để cắt đứt, bây giờ làm như vậy lại là có ý gì chứ?

Có thể, vốn dĩ anh chỉ là thuận tiện nhắc tới, đúng lúc thấy cô ở đó nên mới giới thiệu cho mà thôi.

Có thể, bây giờ bọn họ đang ở cùng nhau, vừa rồi không có được buổi gặp mặt trọn vẹn còn không phải vì cô xuất hiện trở thành bóng đèn ban tặng đó sao?

Chưa biết chừng trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh đã cực kỳ khó chịu với cô, thầm mắng sao cô lại có thể xuất hiện đúng lúc như vậy chứ?

Cố Tân Tân không chịu nổi những suy nghĩ lung tung trong lòng, hai tay không ngừng day huyệt thái dương. Đây là chuyện tốt, là cô nói anh hãy bắt đầu một cuộc sống mới, vậy nên anh đã bắt đầu tiếp xúc với những người phụ nữ khác.

Cô nghĩ tới đây, cả người liền mệt mỏi cùng cực. Cố Tân Tân gục xuống bàn, ngón tay vẽ một vòng tròn trên mặt bàn.

Ngẫm lại, Cố Tân Tân cô có cái gì đây?

Ừ, vóc người và tướng mạo có thể coi là dễ nhìn, nhưng những người phụ nữ so với cô còn xinh đẹp hơn cũng không hề ít, tỷ như người phụ nữ ngày hôm nay. Vòng eo nhỏ nhắn, đến Cố Tân Tân cũng không nhịn được phải nhìn chằm chằm, thật giống như chỉ cần một bàn tay là có thể nắm lấy. Cận Ngụ ĐÌnh nhất định là sẽ thích, ôm cực kỳ thoải mái, còn có thể gây nên ham muốn sở hữu của đàn ông. Cố Tân Tân sờ sờ eo mình, trong lòng buồn bực chỉ muốn đánh người.

Cái gì mà thanh tâm quả dục sống đến hết đời, mới mấy ngày thôi mà cô đã sống không bằng chết.

Lòng ghen tuông quá mạnh mẽ cũng không phải chuyện gì tốt, nhưng cô đã quen được Cận Ngụ ĐÌnh chăm sóc, thật sự không chịu được anh cứ như vậy chuyển nó cho một người phụ nữ khác.

Đến giờ tan tầm, Cố Tân Tân thu dọn đồ rồi đi ra ngoài.

Đồng nghiệp đứng cách đó không xa vẫy vẫy tay gọi cô, "Tân Tân, cùng đi ăn cơm tối đi."

"Không được," Cố Tân Tân không có tâm trạng. "Mọi người đi đi."

"Năm mới đi làm trở lại, cũng phải ăn uống cho ra trò chứ?"

Cố Tân Tân nghĩ thầm, cũng đúng. Trước khi nghỉ Tết cô không có tâm tư ăn uống, lại có quá nhiều chuyện xảy ra. Thật khó khăn mới có dịp tụ tập, cô cũng không thể không có mặt được."

"Vậy tôi mời khách, mọi người muốn ăn gì?"

"Hào phóng quá đi, vậy thì ăn lẩu nhé, trời lạnh ăn lẩu là tuyệt nhất."

Cố Tân Tân gật đầu, cô thì sao cũng được, "Vậy chúng ta đi thôi."

"Đi đi, đi đi, nghỉ thôi mọi người."

Cố Tân Tân và một nhóm người đi vào cầu thang máy đi xuống, những ai có xe thì chở những người không có xe. Cố Tân Tân ngồi vào ghế tài xế, bên trong tiếng nói chuyện ồn ào náo nhiệt, hình như đã rất lâu xung quanh cô không có được náo nhiệt như thế.

Cô gọi điện cho Tu Thiện Văn, dặn dò cô bé nhớ phải ăn cơm tối, còn nói có thể cô sẽ về muộn.

Tu Thiện Văn là một cô bé hiểu chuyện, nói cô đi đường cẩn thận rồi cúp điện thoại đi học.

Cố Tân Tân nghe đồng nghiệp bàn tán không ít chuyện mới mẻ, có chút không thể nào gia nhập với không khí náo nhiệt của bọn họ. Trong lòng cực kỳ hoang vu, dù có thêm bao nhiêu âm thanh náo nhiệt vui vẻ nữa cô cũng không thể cảm nhận được.

Cố Tân Tân khởi động xe, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhân viên ngồi bên cạnh đột nhiên vỗ nhẹ vai cô. "Hôm nay nhất định phải uống rượu đó nha."

"Vì sao?" Cố Tân Tân thu tầm mắt, "Mọi người uống đi, hôm nay em là tài xế, còn phụ trách đưa từng người về đây."

"Tụi này còn định chuốc gục em đó."

Cố Tân Tân cười, khẽ lắc đầu. "Đã già rồi, chỉ thích hợp uống trà dưỡng sinh."

"Thôi đi, em còn nhỏ hơn tụi này nhiều như vậy, có tình phải không hả?"

"Được được được, em sai rồi. Lát nữa mọi người ăn uống thỏa thích, kẻ cả chọn món ngon nhất đắt nhất quán cũng không dám có ý kiến."

"Tốt, em chết chắc rồi!"

Chiếc xe chậm rãi di chuyển trên đường, ngày nghỉ đã qua, nên đường đi lại khôi phục về tình trạng tắc nghẽn vốn có.

Nhân viên ngồi bên cạnh ghế tài xế dùng app tìm được một nhà hàng chuyên về lẩu, cô ấy mở bản đồ để Cố Tân Tân lái theo.

Mỗi người bọn họ đều là vẻ mặt thoải mái vui vẻ. Bọn họ cũng đều đã biết chuyện của Tu Tư Mân, nhưng họ cũng biết dù có an ủi nhiều hơn nữa cũng vô cùng, cuối cùng cũng chỉ có thể tận lực không đề cập tới, lại tận lực kéo cô tham gia vào một vài hoạt động tập thể, hi vọng cô có thể mau chóng thoát khỏi bi thương. Tống Vũ Ninh trong quá khứ từng như hình với bóng với Cố Tân Tân mấy ngày nay cũng không tới công ty, khẳng định là đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng bọn họ cũng ngầm thỏa thuận với nhau sẽ không đi hỏi.

Việc duy nhất bọn họ có thể giúp Cố Tân Tân là hoàn thành thật tốt công việc của chính mình, như vậy cũng coi như là hết sức thay cô chia sẻ gánh nặng rồi.

Chiếc xe hướng về phía quán lẩu đi tới, ở phía sau cách đó không xa, một chiếc xe đen âm thầm bám theo.

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9

Dịch: CP88

Không Thành mặt không đổi nhìn về phía trước, anh ta đã linh cảm được hôm nay sẽ có chuyện xấu rồi mà. Có những người không gặp còn được yên ổn, vừa thấy được, liền làm cho tâm tư Cận Ngụ Đinh xáo trộn.

Đáng lý ra anh ta phải dùng trăm phương ngàn kế chuyển bọn họ sang nơi khác gặp mặt, vốn cho là vào thời gian đó sẽ không thể trùng hợp gặp được nhau, ai ngờ lại đúng như câu oan gia ngõ hẹp, thậm chí còn đụng nhau ngay cửa.

Mấy ngày nay thấy Cận Ngụ Đinh trở lại bộ dạng bình thường bận rộn quay cuồng với công việc, Không Thành còn đang vui mừng, nếu dựa theo đó mà phát triển thì hẳn là sẽ nhanh qua cả thôi.

Lần này thì xong rồi, xong thật rồi.

Cố Tân Tân dừng xe ở trước cửa quán lầu, xuyên qua cửa sổ sát đất có thể thấy được bên trong có không ít người đã ngồi sẵn.

Một nhóm người ồn ào náo nhiệt đi sau Cố Tân Tân tiến vào, may mà bên trong đó còn có bàn trống. Nhân viên phục vụ đưa bọn họ đến chiếc bàn tròn bên cửa sổ, Cố Tân Tân cầm thực đơn bắt đầu gọi món.

"Mọi người muốn uống rượu gì?"

"Ai đến cũng không được cự tuyệt nha."

"Vậy thì hòng bạch ti đi, ai cũng phải uống đó nha."

Nhân viên ngồi bên cạnh cởi áo khoác, treo về sau. "Tôi nay em cũng phải uống đấy."

"Mọi người tạm tha cho em đi, em còn phải lái xe đây, em cũng không thể về quá muộn được."

Người khác nghe vậy liền nhanh nhẹn nói, "Được, vậy tụi này sẽ uống, em phụ trách đưa tụi này về đến nhà an toàn là được rồi."

Bọn họ biết Tu Tư Mân còn có một người em gái, hiện tại đang ở cùng Cố Tân Tân, cô khẳng định là không thể uống say mềm mà quay về được.

Xe của Cận Ngụ ĐÌnh đậu ở bãi đỗ xe, Khổng Thành quay đầu nhìn anh. "Cửu gia, ngài muốn xuống xe không?"

"Không cần."

"Cũng không biết bữa cơm tôi này cô ấy sẽ ăn tới bao giờ, không thì ngài cũng vào ăn chút gì đó đi?"

Cận Ngụ ĐÌnh rũ mi mắt, hai bàn tay đan vào nhau. "Cô ấy ăn đến lúc nào là chuyện của cô ấy, mắc mớ gì đến tôi? Chỉ là tôi muốn tìm một nơi yên tĩnh ngồi một chút mà thôi."

Cũng đã theo đến tận đây rồi, mạnh miệng như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Nhưng trong thâm tâm Khổng Thành cũng không phải không hiểu.

Cố Tân Tân biết bọn họ đều thích ăn cay nên gọi một nồi lẩu loại cay nhất, rượu và đồ ăn rất nhanh được đưa lên. Người đồng nghiệp ngồi bên cạnh phụ trách nhúng liệu, một người đồng nghiệp

nam khác phụ trách mở toàn bộ những chai rượu nhân viên mang đến ra.

Cố Tân Tân nâng một tay chống cầm, nhìn thấy trên mặt bọn họ đều là thoái mái và tự nhiên, nhưng cô làm sao cũng không cười theo nỗi.

Tiếng chuông điện thoại trong túi xách xuyên qua bầu không khí náo nhiệt truyền vào tai, cô phản ứng chậm chạp, mãi đến khi đối phương gọi đến lần thứ hai mới đưa tay ra lấy điện thoại.

Cố Tân Tân nhìn biểu hiện trên màn hình, sau đó đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, "Alo."

"Tu phu nhân, Tu Phụ Thành đi rồi."

Trong chốc lát cô không biết phải tiếp lời thế nào, người bên kia tiếp tục nói, "Vừa đi tôi liền gọi điện báo cho phu nhân."

"Ừ." Giọng cô khàn khàn, "Tôi biết rồi."

Đối với Tu Phụ Thành mà nói, sớm rời đi là sớm giải thoát, phổi của anh ta đã sớm bị độc bào mòn dần đến suy hô hấp, nói cách khác thì thật ra cuối cùng anh ta chính là bị chôn sống, bị người ta tàn nhẫn cướp đi hơi thở mà chết.

Cố Tân Tân cúp máy, mi mắt theo bản năng nhắc lên. Hôm nay bầu trời thật đẹp, còn có thể thấy được ánh trăng sáng. Trong hốc mắt đột nhiên bốc lên chua xót, đến chóp mũi cũng ê ẩm không chịu nổi.

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, lại nhìn thấy trong bãi đỗ xe hình như có một chiếc xe của Cận Ngụ Đình, nhưng vì cách khá xa nên cô không nhìn rõ biển số.

Nhất định là cô hoa mắt rồi, xe giống xe của Cận Ngụ Đình không ít, cô dựa vào cái gì mà khẳng định đó chính là Cận Ngụ Đình?

Nếu nói trùng hợp thì cũng chỉ có thể có một dịp như sáng nay mà thôi, chung quy cũng không thể có nhiều trùng hợp đến vậy.

Cố Tân Tân siết chặt chiếc điện thoại trong tay quay về bàn, cô vẫn chưa ngồi xuống mà cầm một lon bia lên, ngẫm lại vẫn là không được, liền tự rót cho mình một chén trà.

"Nào, tôi mời mọi người một chén."

Mọi người đồng loạt nâng ly rượu lên, chạm ly với Cố Tân Tân. Cô đặt chén trà đến khói miệng, trong nháy mắt khung cảnh phía trước mờ đi, nước mắt đã không nhịn được theo viền mắt lăn xuống.

Đồng nghiệp ngồi bên cạnh phát hiện ra đầu tiên, liền hướng sang mấy người khác nháy nháy mắt. Cố Tân Tân uống hai ngụm trà, sau đó hơi nghiêng đầu về sau, đưa tay lau đi.

"Hôm nay là ngày vui, chúng ta nhất định phải ăn nhiều một chút, tốt nhất là ăn luôn phần tiền cơm ngày mai đi!" Đồng nghiệp ngồi bên cạnh nói một câu, mọi người xung quanh liền vội vàng gật đầu phụ họa, "Đúng vậy, đúng vậy, vét sạch túi của em ấy."

Vành mắt Cố Tân Tân vẫn còn đỏ, cô ngồi xuống chỗ của mình, cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng. "Được, phỏng ngựa đến đây đi."

Trước mắt vẫn còn mông lung, dù nước mắt đã dừng lại nhưng hình ảnh của mọi người vẫn còn rất mơ hồ.

Cố Tân Tân làm thế nào cũng không hiểu được vì sao người Tu gia phải đau thành như vậy, nếu Tu Tư Mân còn sống thì thật tốt? Văn Văn sẽ vẫn còn anh trai, trong lòng cô cũng sẽ không đau xót đến như vậy. Mà đáng thương nhất chính là Tu Tư Mân, tuổi trẻ lại có năng lực, còn sống thì sẽ còn phát triển đến đâu đây?

Đồng nghiệp liên tục gấp thức ăn vào bát cô, lại giục cô ăn. "Không ăn nhanh là hết phần đó."

"Cám ơn."

Cố Tân Tân định thần lại, cầm đũa lên. Những chuyện sinh tử này, lúc nghĩ đến sẽ cảm thấy cực kỳ khó tiếp nhận, nhưng phần lớn thời điểm cô lại có thể nhìn rất thoáng. Cô tin tưởng còn có một thế giới khác tồn tại, mà những con người thiện lương nhất định sẽ được đưa tới đó.

Có thể có một ngày bọn họ sẽ gặp lại nhau, bây giờ cô vì hắn mà khóc đến tan nát cõi lòng, nhưng biết đâu đến ngày gặp lại kia, hắn sẽ nói với cô, em xem, nơi này thật tươi đẹp biết bao? Tôi được đến sớm hơn em mấy chục năm, nơi này so với nơi em phải ở lại tốt hơn thật nhiều, không có muộn phiền, cũng không có người lừa ta gạt.

Cận Ngụ Đinh xuyên qua cửa kính xe nhìn về Cố Tân Tân cách đó không xa, cô ngồi ngay vị trí bên cạnh cửa sổ sát đất nên bóng người cũng trở nên cực kỳ rõ ràng, nhắc mắt là có thể nhìn thấy.

Không Thành cũng nhìn chằm chằm Cố Tân Tân nói chuyện cười đùa với những người xung quanh, hắn là còn uống rượu, nhìn xem, còn đi mời rượu nữa.

Mỗi người ngồi trong bàn đều cười đến hài lòng mãn nguyện, chân chính nghiêm chứng Cố Tân Tân không tim không phổi. Bọn họ ngồi trên xe này, cô thì tốt rồi, ăn tốt uống tốt. Cái gì cũng tốt vậy rồi, tâm tình hắn là cũng rất tốt phải không? Dù sao ngày hôm nay Cận Ngụ Đinh mới giới thiệu cho cô một mối làm ăn tốt như vậy mà. Nhưng nghĩ đến lại thấy bức, sao cô lại có thể không biết tốt xấu như vậy, đến cả một câu cảm ơn cũng không có?

Cố Tân Tân đứng dậy rót rượu cho mọi người, "Mấy ngày nay mọi người cũng cực khổ rồi, tôi biết đi theo một trang web mới thành lập rất khổ, mọi người đều rất đáng được ca ngợi."

Cận Ngụ Đinh khẽ tựa đầu vào cửa sổ xe, nhìn Cố Tân Tân đi tới đi lui.

Khổng Thành nhận điện thoại, sau đó dè dặt nhìn về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "Cửu gia, Tu Phụ Thành chết rồi."

Đôi mắt đen láy của Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống khuôn mặt Khổng Thành, "Từ bao giờ?"

"Có lẽ là vừa mới đây thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh gật đầu, tầm mắt không nhịn được lại tìm kiếm bóng dáng Cố Tân Tân. Không biết như vậy rồi, trong lòng cô có thể dễ chịu hơn đôi chút?

Bữa lẩu này cuối cùng lại biến thành tiệc rượu.

Hiếm thấy mọi người thả lỏng, vui vẻ cười đùa, Cố Tân Tân khuyên vài câu không được cũng không ngăn bọn họ nữa, cuối cùng dứt khoát mặc cho bọn họ uống.

Tiệc tan, Cố Tân Tân đi thanh toán, trên bàn có một nữ đồng nghiệp khác vì có con nhỏ ở nhà nên cũng không uống một giọt rượu nào. Cố Tân Tân nhìn mấy người khác lẩn lóc xung quanh, đầu đau đến lợi hại.

"Lát nữa em phụ trách một xe, chị phụ trách một xe, chúng ta đưa toàn bộ bọn họ về nhà được không?"

"Được, vậy chị tiện đường đưa mấy người bên này về."

Cố Tân Tân cầm áo khoác mặc vào rồi đẩy vai một người đồng nghiệp nam, "Đứng lên đi, chúng ta về thôi."

Cố Tân Tân nhét điện thoại trên bàn vào tay người kia. "Mọi người kiểm tra lại cẩn thận nhé, đừng quên điện thoại và túi xách. Về nhà thôi về nhà thôi."

Mọi người ở đây đều có men say, lúc đi ra bước chân loạng choạng không vững. Cố Tân Tân dẫn mấy người đến trước xe mình

sau đó mở cửa sau xe, nhét từng người bọn họ vào trong.

"Chị ngồi phía trước đi, chị nữa, ngồi bên cạnh đi, lát nữa đưa chị về trước, nhanh ngồi vào nào."

Sau này vẫn là nên cho bọn họ uống ít rượu thôi, nhìn một màn này thật sự không khác gì trò hài.

Cố Tân Tân ngồi vào chỗ rồi khởi động xe, lúc đi ra còn thuận tiện hỏi ý kiến người ngồi bên cạnh. "Có muốn mở cửa sổ ra không?"

"Muốn....."

"Nghĩ lại vẫn là thôi đi. Nhìn bộ dạng đó của mọi người, lát nữa lại thò đầu ra thì nguy hiểm lắm."

Xe rời khỏi quán lẩu, có một đồng nghiệp nhà ở gần đây, Cố Tân Tân đưa cô ấy đến trước cửa tiệm sau đó lấy điện thoại cô ấy gọi cho người nhà.

Rất nhanh đã thấy mẹ cô ấy đi xuống, Cố Tân Tân giúp bà kéo cô ấy ra. May là cô ấy cũng không tính là uống quá nhiều, bước đi và nói chuyện đều không có vấn đề.

Cố Tân Tân cũng đưa mấy người khác nữa về đến nhà, mãi đến khi trong xe còn lại một người duy nhất, cũng là người say xỉn nhất.

Đến nơi, Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn một chút, nhận ra đây là dãy chung cư dành cho người độc thân. Cô quay đầu nói với đồng nghiệp nam đó. "Đến rồi."

"Được được được, cảm ơn bác tài..... bao nhiêu tiền vậy?"

Đồng nghiệp đó nói xong, lấy điện thoại ra cào loạn trên màn hình. "Trả tiền thế nào nhỉ? Tiền mặt? Alipay hay wechat? Ôi, tôi

không mang tiền rồi, ôi ôi, thẻ ngân hàng của tôi đâu rồi? Thẻ ngân hàng đâu rồi nhỉ?"

Cố Tân Tân bắt đắc dĩ đẩy tay anh ta ra. "Không cần tiền, mau xuống xe đi."

"Không cần tiền? Là xe chạy phi pháp sao? Muốn cướp hả."

Cố Tân Tân không nói gì, tháo dây an toàn rồi xuống xe, cô đến chỗ ngồi phía sau, mở cửa xe ra. "Đến nhà rồi, mau xuống đi."

Đồng nghiệp nam co hai tay hai chân lại. "Đây là đâu? Muốn cướp giật sao?"

"Hóa ra tửu lượng của cậu kém vậy." Cố Tân Tân cúi người, túm lấy cổ tay đồng nghiệp nam rồi dùng sức kéo cậu ta ra ngoài. Người đàn ông lảo đảo chui ra, Cố Tân Tân đóng cửa lại, "Có ai ở cùng không?"

Đối phương lắc lắc đầu, cũng đúng, hắn là cẩu độc thân, cũng chưa từng nghe cậu ta nhắc đến bạn gái.

"Vậy cậu có thể tự đi vào không?"

Đồng nghiệp nam sờ sờ trên người, đột nhiên kích động nhảy lên. "Điện thoại của tôi đâu rồi? Cái điện thoại mới của tôi đâu rồi? Tôi mới bỏ ra một vạn tệ mua đó, đâu rồi? Không phải cô lấy đó chứ?"

Cố Tân Tân thật sự không còn gì để nói, chỉ chỉ tay phải cậu ta, "Không phải cậu đang cầm trên tay đó sao?"

Người đàn ông đưa điện thoại dí trước mặt mình, "Ồ ồ ồ, hóa ra là ở đây."

"Thôi, để chị đưa cậu lên đi."

Cậu ta lại chỉ chỉ Cố Tân Tân, "Em không hiểu lòng tôi."

Đây là cái tình huống gì nữa? Cố Tân Tân nhức đầu không thôi, "Được được được, chị không hiểu lòng cậu, chúng ta đi vào đi được không?"

"Chí tôi không có ở nơi này, tôi có chí lớn, chính là, tổ quốc....."

Cố Tân Tân đứng trong gió rét mà run cầm cập, cô kéo khóa cao lên một chút, lúc này thật sự hận không thể dội cho cậu ta một chậu nước lạnh, dội cho cái thằng ngốc kia tỉnh táo lại.

Xe Cận Ngụ ĐÌnh dừng lại cách đó không xa, giọng nói của đồng nghiệp lớn đến nỗi bọn họ ngồi bên này cũng nghe thấy được, nhìn dáng vẻ thì chính là đang giằng co, "Cửu gia, người kia có vẻ say không nhẹ."

"Lá gan của cô ấy cũng thật lớn, dám đưa một tên đã say mềm về nhà. Mặc kệ cô ấy."

"Vâng." Khổng Thành cầu còn không được.

Cố Tân Tân tiến lên kéo ống tay áo của cậu ta. "Được, chị biết cậu có chí lớn rồi, đi vào trước đã được không? Về nhà rồi nói tiếp."

Đồng sự nam kia nói chuyện, hơi thở mang theo hơi men say, hai tay đột nhiên túm lấy bả vai Cố Tân Tân, "Em có hiểu lòng tôi không? Em sẽ chờ tôi phải không? Chờ tôi quay về sẽ cưới em....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy động tác này, rõ cuộc không nhịn được đẩy cửa xe đi xuống.

Cố Tân Tân đưa lưng về phía Cận Ngụ ĐÌnh, cô cực kỳ bất đắc dĩ mà đáp lại. "Được, chị hiểu cậu, chị chờ cậu nhanh chóng thăng chức rồi đến hỏi cưới có được không?"

"Em thật tốt, tôi nhất định sẽ nỗ lực! Nhất định sẽ phấn đấu! Phấn đấu!"

Cậu ta nói xong, dang rộng hai tay muốn ôm lấy Cố Tân Tân. Toàn bộ da gà da vịt trên người cô nỗi lên rần rần, nhưng còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị một sức lực cực lớn từ phía sau kéo ra. Cậu ta nói xong liền thật sự nhào đến, suýt chút nữa thì ôm phải Cận Ngụ Đinh. Cận Ngụ Đinh đẩy mạnh một cái, cậu ta liền lăn quay ra mặt đất.

Cú ngã này không nhẹ, nhưng sau khi ngã phịch xuống cậu ta lại đột nhiên trở nên trầm tư, yên tĩnh nhìn chính mình, lại nhìn ra xa xăm.

Cố Tân Tân muốn tiến lên, lại bị Cận Ngụ Đinh kéo về.

Cô cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng phát ra từ lòng bàn tay của Cận Ngụ Đinh, liền vội vàng muốn rút ra.

"Còn muốn lên đó làm gì? Mau đi!" Cận Ngụ Đinh tức giận quát cô.

"Anh..... sao anh lại ở đây?"

"Đi ngang qua, trùng hợp nhìn thấy, không được sao?"

Được được được, anh nói cái gì cũng có lý.

Cố Tân Tân liếc nhìn đồng nghiệp nam ngồi trên mặt đất. "Tôi cũng không thể bỏ lại cậu ta ở đây được, đã say như vậy rồi, còn ở ngoài này hóng gió nữa nhất định sẽ xảy ra chuyện."

"Đừng có nói với tôi là em còn muốn đưa cậu ta về nhà đây?"

"Đương nhiên." Mấy tin tức say xỉn cô cũng không phải là chưa từng nghe được, có người xỉn đến mức đi bộ một mạch xuống sông, Cố Tân Tân thật sự không yên tâm.

Cận Ngụ Đinh nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt tái mét. "Cậu ta cũng đã thành cái bộ dạng này rồi mà em còn muốn đưa cậu ta về

nhà, em không sợ cậu ta sẽ làm gì em sao?"

"Tôi hiểu con người cậu ấy, dù có say rượu thì cũng không đến nỗi....."

Không đến nỗi? Lời này chắc cũng chỉ có cô là nói ra được.

Mới vừa rồi là ai muốn ôm cô hả?

Cố Tân Tân nhíu chặt lông mày nhìn đồng nghiệp kia. "Cậu mau đứng lên đi, chị đưa cậu về."

Người kia lảo đảo muốn bò lên, nhưng không có chút khí lực nào. Cận Ngụ Đinh lại bắt lấy cổ tay Cố Tân Tân. "Đi thôi, mau quay về."

"Không được," ngộ nhỡ cậu ta ngủ luôn ở đây rồi chết vì lạnh thì phải làm sao? "Anh đi đi, tôi đưa cậu ta lên."

Cận Ngụ Đinh tức giận đến mức vung mạnh tay cô ra, Cố Tân Tân nhân cơ hội đó tiến lên, khom lưng kéo cánh tay cậu ta.

Đồng sự kia loạng choạng đứng lên, Cận Ngụ Đinh thấy vậy, tiến lên kéo Cố Tân Tân ra, sau đó ghét bỏ dùng một tay kéo cánh tay của cậu ta, "Đi thôi, nhà anh ta ở đó phải không?"

"Bên trong."

Cố Tân Tân nhanh chóng đi trước dẫn đường, Cận Ngụ Đinh lôi kéo cậu ta đi sát phía sau, cũng không buồn để ý xem anh có đi nhanh hay không, khiến cho cậu ta mấy lần lảo đảo suýt chút nữa thì ngã chổng vó.

"Trên người cậu ta có thẻ mở cửa, anh xem một chút." Cố Tân Tân quay đầu nói với Cận Ngụ Đinh.

Anh đưa tay lần mò trong túi cậu ta, cuối cùng lấy ra được một chiếc chìa khóa treo cùng một chiếc thẻ nhỏ, phía sau ghi 5-2102.

Cố Tân Tân cầm tấm thẻ dẫn hai người vào trong, đi đến số nhà thứ 5 tầng 21 mới tìm được chỗ ở của đồng sự này. Cô đi lên, lấy chìa khóa mở cửa rồi đẩy cửa ra đi vào.

Đồng nghiệp nam đứng không vững, phải tìm một thứ gì đó để dựa vào, nhưng bên cạnh đều không tìm được thứ gì có thể dựa, cậu ta liền dựa vào bả vai Cận Ngụ Đình.

Khuỷu tay Cận Ngụ Đình đánh về phía cậu ta, đồng nghiệp nam giật mình đứng về, nhưng được một lúc lại nghiêng ngả dựa sang.

Cận Ngụ Đình dùng sức kéo mạnh cậu ta lôi vào phòng.

Cố Tân Tân bật đèn lên, một căn nhà đẹp đẽ bị cậu ta làm cho bừa bãi lộn xộn, vừa nhìn là biết không chịu thường xuyên dọn dẹp.

Cận Ngụ Đình xách cậu ta đến trước cửa phòng ngủ, nâng tay đẩy cửa ra. Bên trong có một chiếc giường, phía trên chăn ngỗng ngang một đống. Cận Ngụ Đình đẩy cậu ta vào trong, đồng nghiệp nam ai ui một tiếng rồi ngã nhào lên giường, hai chân buông thõng.

Cố Tân Tân tiến lên, muốn đẩy chân cậu ta lên giường, Cận Ngụ Đình vội vàng chặn trước mặt. "Thế này mà em vẫn chưa yên tâm?"

"Để cậu ta được ngủ ngon."

"Em còn muốn quản cả cái này?"

"Ngủ như vậy nhất định sẽ bị cảm, ngày mai còn rất nhiều công việc, không thể thiếu cậu ta được."

Cận Ngụ Đình khẽ cắn răng, xoay người, nhấc chân đá hai cái chân kia lên giường, lại đạp cậu ta lăn vào trong chăn.

Đồng nghiệp nam thoái mái xoay người, Cố Tân Tân nhấc một góc chăn ném lên người cậu ta.

Người kia ôm chặt góc chăn, vui vẻ cười rồi lầm bẩm. "Thật đẹp quá đi mất, thật đáng yêu, đáng yêu chết mất."

Sắc mặt Cận Ngụ ĐÌnh xanh mét, càng nhìn càng thấy chướng mắt, càng nhìn càng cảm thấy người trước mắt là kẻ gian. Nếu anh mà không theo lên, thân thể nhỏ bé này của Cố Tân Tân nhất định vẫn sẽ cương quyết đỡ cậu ta lên phải không? Đỡ không phải là ôm sao? Ngộ nhỡ thân thể đụng chạm thì làm thế nào? Ngộ nhỡ cậu ta say rượu rồi làm ra chuyện khác, vậy phải làm sao?

Cận Ngụ ĐÌnh cảm thấy khóa học lòng người hiềm ác anh đã sớm cho Cố Tân Tân trải qua, nhưng vì sao trí nhớ cô lại kém như vậy chứ?

Cố Tân Tân bật điều hòa lên, sau đó rón rén đi ra ngoài.

"Không được đi!" Người đàn ông đột nhiên hô lên, "Em ở lại cho tôi!"

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc gối trên giường lên, đè mạnh xuống mặt cậu ta. Cho mi gọi! Thách mi dám gọi thêm một lần nữa đấy!

Cố Tân Tân vội vàng tiến lên kéo cánh tay anh, "Anh đừng có làm vậy, ngập chết đấy."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Chính Là Tôi Không Bỏ Được Em Đây, Vậy Thì Đã Sao?

Dịch: CP88

Cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh khẽ buông lỏng, Cố Tân Tân lấy gối trên mặt cậu ta ra.

Người nằm trên giường thở ra một hơi thật dài, như là sắp bị nhịn chết đến nơi. Cố Tân Tân kéo cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh, muốn đưa anh ra ngoài.

"Sao em lại quan tâm cậu ta như vậy?" Cận Ngụ ĐÌnh như pho tượng cứng ngắc đứng tại chỗ bất động, Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn anh, "Cậu ta là nhân viên của tôi mà."

"Nhân viên cũng không cần phải thân thiết như vậy chứ?"

Cố Tân Tân cũng không muốn phải giải thích với anh, nhắc chân muôn đi. Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, đi về phía tủ đầu giường cầm điều khiển tắt điều hòa đi.

Cố Tân Tân nghe được tiếng điều hòa tắt, nhanh chóng quay lại bên cạnh anh đoạt lấy điều khiển rồi đẩy anh ra ngoài, lần nữa mở điều hòa lên, sau đó lại tiếp tục đẩy Cận Ngụ ĐÌnh ra.

Đi đến phòng khách, Cố Tân Tân nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại. Nơi này nhìn qua liền biết chính là phòng thiết kế cho người độc thân, phòng khách và phòng ăn nối liền nhau, cũng có thể xem như cũng là xa hoa cho một người rồi.

Trên ghế sô pha lộn xộn đủ thứ, quần áo chất đầy thành một đống, phía dưới trải một tấm thảm, đoán chừng có lúc còn trực tiếp ôm máy tính ngồi trên đó. Cố Tân Tân đi đến cửa, mắt thấy Cận Ngụ ĐÌnh vẫn chưa đi theo liền xoay người nhìn về phía anh, "Sao anh còn chưa đi?"

"Trên người em có mùi gì?"

Cố Tân Tân không hiểu lắm, đưa tay lên trước mũi ngửi ngửi, "Có gì đâu."

"Mùi nồng như vậy mà em lại không ngửi thấy."

"Ừ, có thể là tối nay ăn lẩu nên trên người mới toàn là mùi lẩu."

Cận Ngụ ĐÌnh đi lên vài bước, đến phía sau Cố Tân Tân. Cô kéo cửa chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng chân còn chưa kịp bước ra đã bị Cận Ngụ ĐÌnh dùng lực đóng sầm cửa lại.

Anh đưa tay về phía tường ấn một cái, đèn cũng đã tắt.

Sau lưng Cố Tân Tân yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở là càng ngày càng trở nên dày đặc. Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên một bước, lồng ngực áp sát lưng Cố Tân Tân.

Hai bàn tay của cô trong bóng tối âm thầm siết lại thành nắm đấm. "Có phải anh là người đặc biệt thích như vậy?"

"Tôi thích cái gì cơ?"

"Tắt đèn nói chuyện."

Tiếng hít thở của Cận Ngụ ĐÌnh phả lên đỉnh đầu Cố Tân Tân, cô ở trong bóng tối tìm kiếm tay nắm cửa muốn mở ra. Nhưng những động tác đó phảng phất không tránh được con mắt chim ưng của Cận Ngụ ĐÌnh, Cố Tân Tân còn chưa kịp tìm ra thì bàn tay đã bị nắm chặt rồi, cô đành nhanh chóng thu tay về.

"Tôi không tin vừa rồi là anh tình cờ đi qua, trên đời này không có chuyện gì trùng hợp đến mức đó cả."

Cận Ngụ ĐÌnh hình như khẽ cười một cái, "Vậy em cảm thấy là gì đây?"

Cô cũng không thể nói anh theo dõi cô đi? Như vậy cũng quá tự luyến rồi. Nhưng Cố Tân Tân không nghĩ ra được lý do nào khác, "Nói tóm lại không phải là trùng hợp."

"Đúng đấy, tôi đi theo em. Vậy thì đã làm sao?"

"Vì sao anh phải đi theo tôi?" Cố Tân Tân theo bản năng hỏi.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không có chút do dự liền đáp lại. "Nhớ em, muốn gặp em, vậy nên mới đi theo em."

Cố Tân Tân bị nghẹn họng, có thể nói giữa cô và Cận Ngụ ĐÌnh, càng nói trắng ra càng khiến người ta khó có thể chống đỡ. Cô khẽ nuốt một ngụm nước bọt. "Đi, đi thôi, chắc Khổng Thành vẫn đang chờ anh dưới lầu?"

"Từ khi em tan tầm tôi đã đi theo em."

Chiếc xe khi đó cô nhìn thấy xem ra đúng là của anh rồi?

"Em dẫn một nhóm người vào ăn cơm tối, còn tôi đến bây giờ vẫn chưa có một thứ gì bỏ bụng."

Cố Tân Tân không biết phải nói gì tiếp, chỉ có thể cố gắng thay đổi đề tài. "Chuyện chiều nay cảm ơn anh, buổi đàm phán hợp tác rất thuận lợi."

Cận Ngụ ĐÌnh mím chặt môi, ngón tay Cố Tân Tân cấu mạnh trên đùi. Cô biết có một vài chuyện không nên nói, nhưng cô chính là không nhịn được. "Đúng rồi, tôi cũng coi như đã quấy rầy anh và cô ấy, xin lỗi."

"Tôi thấy em chính là cỗ tình quấy rầy."

"Không có..... tôi cũng không biết mấy người ở đó."

"Sao lại không biết chứ? Tôi ngồi ngay ở đó."

Cố Tân Tân cảm thấy oan ức này đúng là vô duyên vô cớ chụp lên đầu cô, "Nhưng tôi không nói gì mà, là tự hai người đi tới."

Cận Ngụ Đinh nghe cô "thanh minh". Cô đối với người khác đều là khách khách khí khí, còn có thể hào phóng nói ra những câu tốt đẹp, vì sao với anh thì lại không thể được chứ?

Anh đưa tay ôm cô vào ngực, Cố Tân Tân hoảng sợ, hai tay theo bản năng đẩy anh ra. "Đừng như vậy."

Cánh tay Cận Ngụ Đinh càng lúc càng siết chặt.

Không Thành và tài xế chờ dưới lầu, tài xế thi thoảng lại thò đầu ra quan sát tình hình, "Đã qua lâu như vậy rồi mà sao vẫn chưa đi xuống nhỉ?"

"Còn phải chờ đây, phỏng chừng hai chúng ta có thể đánh một giấc cũng nên."

Tài xế có chút không hiểu nhìn anh ta. "Chỉ là đưa một tên sâu rượu lên thôi mà, cũng chỉ thêm vài phút nói chuyện là cùng?"

"Vậy cũng phải xem Cửu gia có chịu đi xuống không đã." Không Thành hạ ghế xuống, thay đổi sang một tư thế thoải mái, hai chân duỗi thẳng. "Anh cũng nằm một chút đi, không phải gấp."

"Thật hả?"

"Nói không chừng sáng sớm mai mới xuống."

"Á, không phải chứ?" Tài xế vẫn cảm thấy cực kỳ khó tin, "Đây cũng không phải nhà của Cửu phu nhân, không lẽ còn có thể ở ngay

trong nhà của một tên sâu rượu....."

"Không nhất định không nhất định, cùi khô một khi đã bén lửa thì ở đâu có quan trọng gì, lại nói người kia say không nhẹ, dù động tĩnh có lớn đến mấy cũng không thể làm anh ta tỉnh dậy được."

Tài xế kinh ngạc đến mức thiếu điều cầm cũng rớt xuống thôii, hóa ra giới hạn lại có thể lớn tới vậy?

Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh giằng co, tránh cũng không tránh được, không thể làm gì khác là thỏa hiệp. "Anh buông tay ra trước đã có được không?"

Cô đối với anh thật sự là thờ ơ đến cực điểm, lại giống như ngày hôm nay vậy, trước khi đi còn có thể để cho anh và người phụ nữ kia đơn độc ở với nhau, còn nói cái gì mà không quấy rầy, cô vội mà nhìn được sao?

Cận Ngụ ĐÌnh há miệng cắn vào vai Cố Tân Tân, tuy cách một lớp áo khoác nhưng một cái cắn này của anh dùng mười phần sức mạnh, Cố Tân Tân đau đến mức phải nghiêng người tránh đi.

Đèn trong phòng đột nhiên sáng lên, Cố Tân Tân không kịp thích nghi, hai mắt hơi híp lại. Từ cánh cửa phòng ngủ truyền đến giọng của đồng nghiệp nam. "Các người là ai hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhả miệng ra, Cố Tân Tân vội vàng chui ra khỏi lồng ngực anh. Cô quay đầu lại, liền thấy đồng nghiệp kia đang tựa vào khung cửa yên lặng nhìn chằm chằm bọn họ.

"Ồ, đây là ở công ty hả? Hai người, hai người....."

Cố Tân Tân mở cửa đi ra ngoài, Cận Ngụ ĐÌnh theo sát phía sau, đồng nghiệp kia mơ mơ màng màng bám vách tường đi vào nhà vệ sinh.

Cố Tân Tân đi đến trước thang máy, Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên người cô, Cố Tân Tân sờ sờ vai mình.

Hai người ai cũng không nói thêm một lời, cửa thang máy mở ra, Cố Tân Tân nhấc chân muốn đi vào, Cận Ngụ ĐÌnh lại nhanh hơn cô một bước vào trước, sau đó mặt không đổi nhìn cô. Cố Tân Tân không đi vào nữa. Mắt thấy cánh cửa sắp đóng lại, người đàn ông nâng tay lên giữ nút bên cạnh, một tay còn lại duỗi ra nhanh chóng kéo Cố Tân Tân vào.

Cố Tân Tân đập vào người anh, chân cũng suýt chút nữa dẫm lên chân anh, cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh liền thuận thế ôm lấy eo cô.

"Không phải anh đã bắt đầu đi xem mắt sao? Có một số việc nên chú ý một chút, để truyền đi trái lại không tốt."

"Tôi xem mắt ai?"

Cố Tân Tân hơi lùi về sau, xoay người đưa lưng về phía Cận Ngụ ĐÌnh, "À, điều kiện của anh tốt như vậy thì đâu cần xem mắt, nhiều lăm thì xem như là sắp xếp lựa chọn, nhỉ?"

"Dù tôi có là sắp xếp lựa chọn thì em cũng không quản được, đúng không?"

Trong lòng Cố Tân Tân như có một cây đuốc bùng cháy, "Vị tiên sinh này, tôi không có ý muốn xen vào chuyện của anh, vừa rồi cũng là tự anh đứng ra quản chuyện không đâu."

Hai người ai cũng không chịu thua, mặc kệ một vài lời sau khi nói ra chỉ khiến cho bản thân càng bức bối khó chịu hơn. Hại người hại mình đại khái chính là như vậy đi, nhưng vẫn muốn mạnh miệng đến cùng. Cố Tân Tân sẽ không nói cho anh trong lòng cô cực kỳ khó chịu, cô cũng biết mình ích kỷ, nhưng ai cũng sẽ có một mặt ích kỷ nào đó, cô chính là không muốn thay đổi.

Thang máy đi xuống đến tầng dưới cùng, Cố Tân Tân xông ra trước, bước đi cực kỳ nhanh, như hận không thể bỏ lại Cận Ngụ Đình phía sau.

Bóng người của cô kéo dài trên mặt đất, dù đã đi rất xa, nhưng chỉ cần quay đầu là sẽ thấy được anh vẫn bám sát phía sau.

Hai người đi trong sân khu chung cư, Cận Ngụ Đình thình lình bước nhanh về phía trước, đưa tay túm được chiếc mũ trên áo khoác Cố Tân Tân. Cô đi rất nhanh, thân thể đang phẩm phẩm lao về phía trước bị kéo trở về, suýt chút nữa ngã nhào. Cố Tân Tân trừng anh, "Anh muốn làm gì hả?"

"Tôi muốn ở bên em."

Cố Tân Tân mấp máy môi, khiếp sợ ban đầu trong mắt chuyền thành kinh ngạc, sau đó biến thành không tin, "Tôi không hiểu ý anh là gì."

"Tôi đều đã nói đến mức này rồi, em vẫn còn muốn giả bộ hờ đồ với tôi?"

Cố Tân Tân giãy dụa, người đàn ông buông tay, mũ của cô đã lệch hẳn sang một bên.

"Tôi không giả bộ hờ đồ, là thật sự không hiểu. Tôi tin có mấy lời mình đã nói đến đủ rõ ràng, anh đã bắt đầu có cuộc sống mới, bây giờ anh lại nói như vậy, làm sao mà tôi hiểu được?"

"Tôi đã thử mấy ngày, nhưng muốn tôi buông tay thật sự là không thể nào. Tôi cũng không có ý muốn đi tìm người khác, hôm nay địa điểm gặp người phụ nữ kia là tôi chọn, vốn dĩ là muốn làm trung gian giới thiệu cho em. Em không nhìn ra sao?" Cận Ngụ Đình nói đến đây, liền dứt khoát nói ra toàn bộ, "Tu Phụ Thành đã chết, anh ta cũng coi như là đền mạng cho Tu Tư Mân, em đừng tiếp tục dằn vặt chính mình nữa."

Cố Tân Tân nhìn anh chầm chằm, "Anh đã quên trước đó tôi đã nói gì sao? Anh và Cận Hàn Thanh liên thủ hãm hại anh ấy, vậy nên anh ấy mới cả đêm quay về. Tôi đã nói rồi, chính là anh hại chết anh ấy."

"Không phải, tôi không thừa nhận." Cận Ngụ ĐÌnh gạt phăng đi.

Cố Tân Tân nhíu mày. "Anh..... anh không chịu thừa nhận?"

"Chính là không liên quan gì với tôi, sao tôi phải nhận? Nếu em muốn trách thì đi mà trách Tu Phụ Thành đi."

Cố Tân Tân trợn tròn mắt. "Anh bây giờ là muốn lật lọng với tôi?"

"Không có, nhưng những câu nói kia của em quá không có đạo lý, tôi sẽ không nghe."

Cố Tân Tân lạnh đến mức phải lấy mũ đội lên, hai tay xỏ trong túi. Anh và người phụ nữ kia thật không liên quan gì sao? Chỉ muốn giới thiệu cho cô?

Vậy những lời của Khổng Thành là ý gì đây?

Trong đầu tì mỉ nghĩ lại, nếu Cận Ngụ ĐÌnh là thật muốn kết giao người mới thì vì sao nhất quyết phải đến ngay chỗ ở dưới mí mắt cô?

Cố Tân Tân di di mũi chân trên mặt đất, cô cúi đầu nhìn chằm chằm chân mình. "Đi thôi."

"Đi đâu?"

Cố Tân Tân xoay người đi về phía trước, "Tôi muốn về nhà, không còn sớm nữa. Không lẽ anh vẫn còn muốn đứng ở đây?"

Cô lại không tiếp tục cuồng loạn đuổi anh đi nữa, Cận Ngụ ĐÌnh không cần biết bây giờ trong lòng cô nghĩ cái gì, liền nhanh chân đi

theo. Khổng Thành nằm trong xe nhắm mắt dưỡng thần, tài xế ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng. "Ra rồi!"

Khổng Thành cũng không buồn mở mắt, tài xế vỗ đùi anh ta. "Mau nhìn."

Anh ta ngồi dậy, tầm mắt phóng ra ngoài, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh và Cố Tân Tân từ trong khu chung cư đi ra. Anh ta ngáp một cái, điều chỉnh lại ghế. "Còn phải dây dưa giằng co thêm một trận nữa, anh có tin không?"

"Như vậy hoài không chán sao?"

"Ây, chỉ cần da mặt thật dày là được rồi, có công mài sắt có ngày nên kim mà."

Cố Tân Tân đi đến bên cạnh xe, phát hiện xe mình mở ra thì cả kinh, nhanh chóng tiến lên vài bước.

Cận Ngụ Đinh đứng bên ngoài, nhìn thấy cô chui vào xe, lục lọi bên trong một hồi, "Làm sao thế?"

Cô đi ra, nhìn anh. "Túi xách của tôi mất rồi."

"Cái gì?" Cận Ngụ Đinh cũng cảm thấy khó có thể tin. "Lúc em đi ra có cầm theo không?"

"Có," Cố Tân Tân đi về phía sau, "Vẫn không thấy."

Một tay Cận Ngụ Đinh chống trên nóc xe, ánh mắt quét một vòng trong xe. Cố Tân Tân không nghĩ anh lại đứng gần như vậy, lúc đi ra liền đập đầu vào cằm người đàn ông.

Cận Ngụ Đinh ôm cằm ai oán, Cố Tân Tân cũng không để tâm, lo lắng nói. "Nhất định là vừa rồi quên mất không đóng cửa xe nên mới có trộm vào."

Đồng nghiệp say thành cái dạng đó nên cô cũng quên luôn khóa xe, lần này thì xong rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, đặc biệt cảm thấy mới mẻ. Anh quay đầu lại nhìn về phía Khổng Thành, vẫy vẫy tay gọi anh ta qua.

Dù Khổng Thành có không tình nguyện thế nào thì cuối cùng vẫn phải đi về phía đó.

Đi tới trước mặt hai người, Khổng Thành cũng không nhìn Cố Tân Tân lấy một cái, "Cửu gia."

"Vừa rồi có thấy kẻ khả nghi nào đi qua không?"

"Không có."

Cố Tân Tân nhớ rất rõ ràng cô đã cầm theo túi xách lúc ra khỏi quán lẩu, sau khi đưa xong người đồng nghiệp ngồi ghế cạnh tài xế về nhà liền đặt túi lên đó, nhưng bây giờ gần như đã tìm hết xe cũng không thấy bóng dáng chiếc túi đâu.

"Nhất định là anh ta đã bò vào từ cửa cạnh tài xế, vừa vặn đưa lưng về phía đó nên mới không dễ bị người phát hiện." Cố Tân Tân nóng lòng như lửa đốt, thật là muốn chết.

"Bên trong có đồ gì quý sao?"

"Chủ yếu là thẻ ngân hàng, chứng minh thư, còn có một chút tiền mặt....." Cố Tân Tân lo lắng nhìn quanh, nói xong lời này lại xốc đệm thảm lên tìm lại một vòng.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn bộ dạng của cô, còn tưởng cô mất món bảo bối gì đó, "Tiền mặt không đáng kể, nếu không tìm được thì báo mất rồi làm lại đi, chỉ là làm lại thẻ ngân hàng và chứng minh thư có lẽ sẽ hơi phiền phức một chút."

"Vậy thì có gì khác đâu?"

"Còn có cái gì khác sao?" Cận Ngụ ĐÌnh khẽ hỏi.

Cố Tân Tân không muốn nói, bực bội đưa tay đập mạnh lên cửa xe, "Bên trong còn có vài thứ đồ, có cả USB chứa tài liệu của công ty, nói chung đều là thứ rất quan trọng."

"Nơi này chắc sẽ có camera giám sát, không thì báo cảnh sát tìm đi."

Cố Tân Tân cũng không nghĩ được cách khác, cô vòng sang một bên, chuẩn bị ngồi vào ghế tài xế.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, kéo cô ra sau đó ngồi xuống, cuối cùng mới ra hiệu cho Cố Tân Tân. "Ngồi bên cạnh."

"Tự tôi đi được."

Người đàn ông đã cài xong đai an toàn, "Có đi không đây?"

Cố Tân Tân cũng không muốn lãng phí thêm thời gian, cô sốt ruột muốn chết rồi. Cố Tân Tân nhìn thấy Khổng Thành đứng bên cạnh, liền theo bản năng chuyển tầm mắt đi chỗ khác. Chuyện này không thể trách cô được, cô cũng không phải là cô tình trêu chọc, mà là Cận Ngụ ĐÌnh nhất quyết muốn đi theo.

Cô mở cửa hàng ghế phía sau ngồi xuống, Cận Ngụ ĐÌnh thò đầu ra nói với Khổng Thành. "Hai người về trước đi, không cần đi theo tôi."

Cố Tân Tân nhịn không được mở miệng nói. "Vậy lát nữa anh phải về nhà thế nào?"

"Em thật sự muốn bọn họ phải chờ chúng ta? Ít nhất cũng sẽ phải mất một hai tiếng nữa, để cho bọn họ về nghỉ ngơi đi."

Khổng Thành đáp nhẹ sau đó xoay người rời đi, anh ta còn không hiểu trong lòng Cận Ngụ ĐÌnh đang nghĩ gì sao? Thật khó mới có được cơ hội này, dĩ nhiên là anh sẽ không muốn bọn họ đi theo.

Cận Ngụ ĐÌnh lái xe ra ngoài, dọc đường đi Cố Tân Tân đều bày ra bộ dạng đăm chiêu.

"Cũng chỉ là vài cái thẻ thôi mà, tiền bên trong cũng không đi đâu được, nhìn em kia, hồn vía lên mây."

"Thật sự rất phiền."

"Vậy tôi dẫn em đi làm, đi đâu cũng không cần xếp hàng, một phút là xong rồi, được chưa?"

Cố Tân Tân nhìn chầm chằm gò má người đàn ông không lên tiếng, cục cảnh sát ở ngay đó, đi một đoạn là đến.

Chỉ là loại vụ án vụn vặt kiểu này cũng không được đưa vào danh sách ưu tiên, Cố Tân Tân vẫn còn cần phải trở lại chờ tin tức.

May là điện thoại còn ở ngay bên cạnh, cô mở ứng dụng ra khóa lại toàn bộ thẻ ngân hàng.

Cận Ngụ ĐÌnh lái xe đưa cô về, Cố Tân Tân như có điều suy nghĩ nhìn chầm chầm ra ngoài cửa sổ, xe rất nhanh lái vào khu biệt thự, đến trước cổng nhà cô.

Người đàn ông xuống xe, giúp cô mở cửa xe, Cố Tân Tân do dự một chút mới bước chân đi xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh đóng cửa xe, đưa chìa khóa trong tay đến trước mặt Cố Tân Tân.

"Cũng muộn rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi. Kiểm tra camera giám sát một chút là sẽ tìm được người lén lấy túi thôi, không cần lo

lắng."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, "Anh cũng về đi."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi buông lỏng ngón tay, ra hiệu cho cô cầm lấy chìa khóa.

Cố Tân Tân vẫn không đưa tay ra, chuyển tầm mắt đi nơi khác. "Anh lái đi đi, nơi này rất khó gọi xe, tối muộn rồi đi taxi cũng không an toàn."

Người đàn ông liền lập tức nắm chặt chiếc chìa khóa, thu tay về.

Cô nhắc chân lên, cũng không quay đầu liền đi vào trong. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chầm chằm bóng lưng cô, cảm thấy như mình đang nằm mơ. Cô cho anh lái xe mình đi, vậy có phải đang ám chỉ cho phép anh quay lại tìm cô không?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Thỏa Thuận Trước Hôn Nhân

Dịch: CP88

Ngày hôm sau.

Cô Tân Tân không có xe, đến công ty khẳng định là sẽ không tiện. Cô đành dậy sớm hơn nửa tiếng, tính sẽ thuê xe.

Ăn sáng xong đi ra, ngoài ý muốn lại thấy xe của Cận Ngụ ĐÌnh đậu ngoài cửa.

Cô Tân Tân có chút không hiểu, nếu là đến thì cũng phải là lái xe cô đến mới đúng. Cô đóng cửa đi ra ngoài, còn chưa ra đến nơi đã thấy Khổng Thành đi xuống.

"Tu phu nhân."

Anh ta đúng là càng ngày càng có chừng mực, một tiếng xưng hô cũng phân ra đến rạch ròi.

"Làm cái gì vậy?"

"Cửu xe nói tôi đến đưa cô đến công ty, lát nữa ngoài ấy sẽ lái xe cô đến trả sau."

Cô Tân Tân quét mắt, thấy được chỗ ngồi phía sau xe trống không, xem ra Cận Ngụ ĐÌnh cũng không đi cùng. "Không cần, tôi tự thuê xe được rồi."

"Chúng tôi đến cũng đã đến rồi, cô không cần phải từ chối, nếu không chúng tôi cũng không tiện báo lại."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, vẫn không nhịn được hỏi. "Đây là ý của mấy người đúng không?"

Khổng Thành không lên tiếng, đi lên giúp cô mở cửa xe.

Tài xế hoàn toàn nghe theo Khổng Thành, anh ta nói đi đâu liền đi đó.

Cố Tân Tân ngồi ở hàng ghế phía sau, toàn bộ hành trình đều không mở miệng nói chuyện với hai người ngồi trước. Cô nhìn điện thoại, trong không gian chật hẹp tựa như bị ngưng đọng lại.

"Cửu gia dặn dò tôi nói lại với cô một tiếng, ngài ấy cũng sẽ giúp cô tìm túi xách, nói cô không cần lo lắng."

"Không cần!" Cố Tân Tân theo bản năng mở miệng, ngữ khí có chút gấp gáp, Khổng Thành không khỏi quay đầu lại nhìn cô. Cố Tân Tân lập tức điều chỉnh lại vẻ mặt rồi nói. "Ý tôi là không cần phải phiền phức như vậy, vốn cũng không có gì quan trọng bên trong, không phiền anh ta nhọc lòng."

"Tôi qua cô không có nói thế." Khổng Thành trực tiếp ngắt lời Cố Tân Tân, ở trước mặt Cận Ngụ Đinh tỏ ra lo lắng như vậy, bây giờ lại nói bên trong không có đồ vật gì quan trọng. Đây không phải..... đây không phải là nói một đằng làm một nẻo, lạt mềm buộc chặt sao?

Chỉ là Cận Ngụ Đinh vẫn luôn bị một chiêu đó hạ gục.

"Khi đó là vì tôi cảm thấy báo mất quá phiền, bây giờ đã báo rồi thì cũng không cần phiền phức anh ta nữa. Anh nói với anh ta một câu, để anh ta không cần phí tâm tư nữa."

Khổng Thành khẽ gật đầu, Cố Tân Tân lo anh ta sẽ hiểu lầm gì đó. "Chuyện chiều qua tôi cũng không nghĩ sẽ trở thành như vậy....."

"Tu phu nhân, cô muốn thủ thân cả đời vì Tu Tự Mân chúng tôi không ai ngăn được, nhưng Cửu gia thủ thân không nỗi. Tôi nói vậy cô có hiểu không?"

Cố Tân Tân dĩ nhiên rõ ràng, cô ngồi đó, cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Cô thật sự không ép Cận Ngụ Đình phải đi bảo vệ cô, những lời tuyệt tình như vậy cũng đã nói ra rồi, nhưng kết quả không như mong muốn cô có thể làm sao chứ, trách cô sao? Cô có thể làm gì được đây?

Chiếc xe lái đến trước cổng công ty Cố Tân Tân, cô cũng không lưu lại một giây liền đẩy cửa xe đi xuống.

Tài xế liếc mắt ra ngoài, sau đó lại chuyển tầm mắt về Khổng Thành, "Anh đúng là cái gì cũng có thể nói, không sợ đắc tội cô ấy sao? Tôi thấy Cửu gia dồn tâm tư như vậy, ngộ nhỡ sau này cô ấy trở về là Cửu phu nhân, coi chừng sẽ lột da anh ra."

"Cậu vẫn là nênt tự lo cho mình đi! Lột da tôi? Tôi cũng chỉ là muốn tốt cho Cửu gia, tình trạng hiện tại của ngài ấy thật sự không thể chấp nhận được, ở tuổi này lẽ ra chỉ nên một lòng vì sự nghiệp....."

Tài xế chắc chắn hai cái, "Anh đúng là dựa vào thực lực mà độc thân, tôi rất khâm phục."

Cố Tân Tân đến công ty, liền nghe được tiếng nói chuyện rôm rả truyền đến.

"Ôi cái đầu tôi, sáng nay lúc ngủ dậy cảm giác như muốn nổ tung luôn, đau cực kỳ -----"

"Chị cũng vậy, xem ra tối qua đúng là uống nhiều quá rồi. Sau này không nên như vậy nữa, chị có cảm giác muốn ngủ người luôn."

Cố Tân Tân đi tới, "Chào buổi sáng."

"Tân Tân, đến rồi à."

"Thế nào rồi, hôm nay mọi người còn làm việc được không?"

Một đồng nghiệp nam vốn đang ngồi đứng lên, khập khiễng bước về phía cô. "Chị nói xem, bọn họ say rượu đều là đau đầu, vì sao em lại đau mông chứ?"

"Ha ha ha -----" có người cười to, "Có phải tối qua uống quá nhiều nên bị người ta đá mông mà không biết không?"

Xem ra cậu ta đã quên hết cả, Cố Tân Tân cố nhịn cười. Tối qua cậu ta thất thố như vậy, còn muốn ôm người khác, cuối cùng liền bị Cận Ngụ Đinh đá cho ngã phịch xuống đất, mông tiếp đất nở hoa, còn có thể không đau sao?

"Tân Tân, tối qua em nhìn thấy chị đấy."

Cố Tân Tân lườm cậu ta một cái, "Nói thừa, tối qua không phải chị đi với mọi người sao?"

"Không phải, không phải, là ở nhà em."

"Cậu có lương tâm không thế," đồng nghiệp đứng bên cạnh cười đầy cậu ta một cái, "Cậu say như chết, để cho sếp lớn phải đưa cậu về nhà. Ân tình này phải nhớ cho kỹ đấy biết chưa?"

"Em còn nhìn thấy một người khác nữa, thật đấy. Thật sự là còn có một người đàn ông khác nữa, sao em lại nhớ là thấy được hai người hôn nhau trong nhà em nhỉ?"

Cố Tân Tân thu lại ý cười, "Cậu đúng là uống đến hồ đồ rồi, đàn ông ở đâu ra."

"Thật mà, anh ta còn quay đầu nhìn về phía em nữa, cực kỳ đẹp trai."

Ánh mắt của đám người trong phòng làm việc nhất loạt phóng về phía Cố Tân Tân, cô xua tay. "Cậu thấy lúc chị đi trên xe còn có ai khác không? Với lại, chị còn có thể mang đàn ông đến nhà cậu sao? Cái trí tưởng tượng của cậu thật là."

"Không lẽ là em nằm mơ? Rõ ràng là em nhìn thấy....."

Đồng nghiệp nữ đứng bên cạnh đá vào cẳng chân cậu ta. "Cái loại chuyện không hiện thực này mà cậu cũng không phân biệt được hả, chỉ có thể là ở trong mộng mà thôi. Cái miệng đúng là còn nhanh hơn não, cậu cậu cậu ----- chị thấy cậu chính là độc thân quá lâu ngày nên t*ng trùng lên não."

"Được rồi," Cố Tân Tân nhìn đồng hồ, "Mọi người chuẩn bị làm việc đi thôi."

"Tuân lệnh!"

Cố Tân Tân đi vào văn phòng, cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại. Nhân viên nam kia sờ cẳng chân mình, "Sao lại đá em? Lại còn đá mạnh như vậy."

"Cậu cũng thật là, không biết giữ mồm giữ miệng gì cả. Những câu nói như vậy có thể đi nói lung tung sao?"

"Em say quá mà, sao phân biệt được rõ ràng chứ, nhưng em thật sự có chút ấn tượng."

Nữ nhân viên thấy vậy, đá cậu ta thêm một phát nữa. "Cái miệng cái miệng, cậu đã quên chuyện của Tu tiên sinh rồi phải không? Bớt nói vài câu đi."

Cố Tân Tân trở lại văn phòng, trốn vào không gian yên tĩnh. Trong lòng lo lắng không thôi, đồ không tìm được thì không tìm

được vậy, miễn là không bị Cận Ngụ ĐÌnh tìm thấy trước là được.

Cô mở máy tính, tìm bản hợp đồng ngày hôm qua, thế nhưng mí mắt nháy liên tục, luôn cảm thấy bất an.

Xế chiều, Khổng Thành gõ cửa phòng làm việc của Cận Ngụ ĐÌnh.

Lúc anh ta đi vào, thấy toàn bộ sự chú ý của người đàn ông vẫn còn đặt trên đám văn kiện tài liệu chất đống. Khổng Thành đi đến trước bàn làm việc của anh. "Cửu gia."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nhấc mắt lấy một cái, Khổng Thành đặt chiếc túi xách trong tay lên bàn, "Đã tìm được rồi."

"Nhanh như vậy sao?"

"Thật lòng muốn tìm thì cũng không khó, những tên trộm vặt kia đều có phân chia địa bàn, hỏi thăm một chút là ra."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa một tay chống gò má, tầm mắt rơi xuống chiếc túi kia, "Vẫn còn nguyên chứ?"

"Hắn là vậy, tôi tiện tay mở ví tiền, phát hiện ra thẻ ngân hàng và chứng minh thư vẫn chưa mất."

"Cứ đặt đó đã." Cận Ngụ ĐÌnh không lập tức kiểm tra, công việc của anh còn chồng chất thành một đống, nếu đồ đã tìm về rồi thì cũng không thiếu chút thời gian đó.

Mãi đến chiều tối Cận Ngụ ĐÌnh mới xong việc, anh đẩy đám giấy tờ sang một bên, gọi điện kêu thư ký đi vào.

Những chuyện cằn dặn dò đều đã dặn dò xong, lúc này Cận Ngụ ĐÌnh mới sờ đến chiếc túi của Cố Tân Tân.

Anh mở khóa túi, đổ toàn bộ ra ngoài, trừ một chiếc ví tiền thì cũng không có thứ gì đáng giá. Đơn giản chỉ là son môi, son dưỡng,

khăn giấy và mấy thứ đồ vụn vặt. Chỉ là vẫn chưa nhìn thấy chiếc USB cô nói tới, không lẽ thứ quan trọng nhất lại mất rồi sao?

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc ví tiền của Cố Tân Tân lên liếc nhìn, mở ra nhìn kỹ, thấy chứng minh thư và thẻ ngân hàng bên trong đều còn nguyên, đến cả tiền mặt cũng không mất.

Nói cách khác, cũng chỉ có thiếu một chiếc USB của Cố Tân Tân thôi sao?

Có phải là giấu ở chỗ khác hay không? Cận Ngụ ĐÌnh tìm được một ngăn nhỏ trong chiếc ví, anh liền mở khóa ra, quả thật thấy được bên trong có đồ.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa hai ngón tay vào kẹp tờ giấy bên trong ra.

Anh mở tờ giấy đó ra, thấy được bên trên viết chi chít chữ và chữ, tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh quét xuống từng hàng từng hàng. Ánh mắt không có chút cảm xúc dần bị cảm xúc không thể tin và kinh ngạc thay thế. Anh sợ mình nhìn nhầm hay bỏ sót gì đó, liền cẩn thận đọc lại một lượt nữa từ trên xuống dưới.

Cận Ngụ ĐÌnh thậm chí còn nghe được tiếng hàm răng mình cắn chặt, anh bỏ lại mọi thứ khác vào chiếc túi xách, chỉ riêng tờ giấy đó là giữ lại.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên, trong lòng có trăm mối cảm xúc ngỗng ngang, gương mặt đẹp trai cũng căng chặt.

Anh cầm chiếc túi của Cố Tân Tân đi ra ngoài, Khổng Thành thấy anh bước nhanh ra, vội vàng tiến lên hai bước, "Cửu gia."

"Không cần đi theo tôi, hai người về trước đi."

Khổng Thành đáp ứng, vẫn không nhịn được nhìn chằm chằm theo.

Đến tận khi Cố Tân Tân tan làm vẫn không thấy Cận Ngụ ĐÌnh mang trả xe cho cô, sớm biết vậy thì tối qua cô đã không nảy sinh lòng tốt, bây giờ thì lại phải thuê xe về.

Xuống đến dưới đường, Cố Tân Tân rút điện thoại ra chuẩn bị gọi xe, lại đúng lúc nghe được tiếng còi xe truyền vào tai. Cô vừa ngẩng đầu, liền thấy chiếc xe của mình lái đến bên cạnh.

Cố Tân Tân cúi người xuống, Cận Ngụ ĐÌnh hạ cửa sổ xe, "Lên đi."

"Anh đưa chìa khóa cho tôi là được rồi."

"Đã tìm được túi xách của em."

Nhip tim của Cố Tân Tân không khỏi tăng tốc, đi nhanh về phía sau. Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái, "Ngồi đằng trước đi."

Cố Tân Tân không nghe theo, dứt khoát ngồi về sau xe. Cận Ngụ ĐÌnh lái xe ra ngoài, cầm lấy chiếc túi xách đặt trên ghế tài xế đưa cho Cố Tân Tân.

Cô vội vàng nhận lấy, nhanh chóng mở ra, sau đó rút ví tiền kiểm tra một lượt.

Bên trong đồ vật đều còn nguyên, trong lòng cô khẽ thả lỏng, xem ra là không bị người ta động tới.

Cố Tân Tân cẩn thận từng chút mở khóa ngăn phụ ra, ngón tay đưa vào, lại trống không. Sắc mặt cô trong nháy mắt tái nhợt, Cận Ngụ ĐÌnh không quay đầu lại mà vẫn rất tập trung lái xe, "Không thiếu thứ gì chứ?"

"Không, không có." Cố Tân Tân vội vàng tìm kiếm lại một lần nữa, vẫn không thấy.

Khuôn mặt đẹp trai của Cận Ngụ ĐÌnh phản chiếu trên gương chiếu hậu hơi nhíu mày, trong mắt có cả ánh sáng lành lạnh. Cố Tân Tân kéo khóa lại, nghĩ mãi không ra, những thứ khác vẫn còn nguyên, vì sao chỉ có tờ giấy kia là không thấy chứ?

Cô khẽ giương mi mắt, ánh mắt giao nhau với ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh. Cô có chút chột dạ, nhanh chóng chuyển tầm mắt đi nơi khác.

"Không phải hôm qua em nói còn có USB gì đó sao? Hình như tôi không nhìn thấy."

"Ừm, nhớ nhầm." Cố Tân Tân nhẹ giọng nói, "Có lẽ là không bỏ vào mà để ở văn phòng rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đạp chân ga tăng tốc, đi thêm một đoạn đường nữa thì bẻ lái, dừng xe lại ở ven đường.

Cố Tân Tân thấy anh bước nhanh xuống xe, ngay sau đó cửa xe cạnh cô bị mở ra. Người đàn ông khom lưng đi vào, cô không chút nghĩ ngợi nhích mông về phía còn lại muốn đẩy cửa xe đi xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh tay nhanh mắt bắt được cổ tay cô kéo về, anh giật lấy chiếc túi của Cố Tân Tân rồi đưa nó đến trước mặt cô. "Cẩn thận nghĩ lại xem bên trong còn thiếu thứ gì hay không?"

Cố Tân Tân khẽ nuốt một ngụm nước bọt, "Không có."

"Thế sao? Trí nhớ kém đến vậy?"

"Túi xách của tôi, dĩ nhiên là tôi nhớ rõ."

Cánh tay Cố Tân Tân bị anh siết đau, nhưng cô vẫn không nhìn thẳng vào mắt Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh làm sao vậy?"

"Em thật sự muốn tôi phải nói thẳng ra?"

Cố Tân Tân thử nhích sang bên cạnh. "Rốt cuộc là làm sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay vào túi quần móc ra một tờ giấy, bờ môi Cố Tân Tân khẽ run, đưa tay ra muốn giật lấy.

Cận Ngụ ĐÌnh lại nấm chặt không thả, "Tốt nhất là em giải thích cho đàng hoàng, đây là cái gì?"

"Vì sao tôi phải giải thích với anh?" Nhìn thấy thì đã sao? Dù sao cũng không liên quan đến anh, đây là việc riêng tư của cô.

"Vậy em nói cho tôi nghe một chút, trên này viết cái gì?"

Cố Tân Tân rút cánh tay về, khẽ nuốt một ngụm nước bọt, "Không có gì cả, lúc trước viết linh tinh thôi."

"Vậy tôi đọc cho em nghe nhé?" Cảm xúc của Cận Ngụ ĐÌnh sắp không kiềm chế được nữa rồi, thật sự đã đi đến sát giới hạn. Anh không biết bây giờ mình nên vui hay nên giận, càng nghĩ càng cảm thấy người phụ nữ trước mắt tuyệt tình vô cùng, đặc biệt với anh, chính là tuyệt tình đến cực điểm.

"Không cần, tôi biết trên đó viết cái gì, nhưng nó cũng chẳng nói lên cái gì cả....."

"Tôi thấy em chính là không nhớ rõ."

Cố Tân Tân tiếp tục muốn đưa tay ra cướp, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức đưa tay phải về sau lưng, "Em và Tu Tư Mân là thật sự đã đăng ký kết hôn, nhưng trước đó đã có thỏa thuận hôn nhân rồi, phải không? Ngoại trừ một tờ giấy đăng ký kết hôn, những thứ khác đều không hề xảy ra, không chung phòng, không thân cận....."

Cận Ngụ ĐÌnh nói đến đây, hàm răng cắn chặt, những lời tiếp theo đều là nghiến răng nghiến lợi mà nhả ra, "Em với anh ta kết hôn là để anh ta có thể nhanh chóng tiếp quản Tu gia, còn anh ta cam kết sẽ bảo vệ em chăm sóc em cả đời, là vậy sao?"

Cố Tân Tân cũng biết tờ giấy này thừa thãi đến mức nào.

Chẳng qua là ban đầu cô không quá hiểu rõ Tu Tư Mân, kết hôn đã là một chuyện liều lĩnh rồi, một thứ gì đó để đảm bảo cho chính mình cũng không có. Dù biết tờ giấy này có thể sẽ không có tác dụng gì, nhưng ít nhất cũng có tác dụng trấn an bản thân. Lúc trước cô nhét nó vào trong ví tiền, chưa bao giờ nghĩ một ngày sẽ bị người ta trộm, hơn nữa sau đó còn rơi vào Cận Ngụ ĐÌnh.

Đáng lẽ cô nên sớm xé nó đi, dù sao Tu Tư Mân cũng không có ý đồ không an phận gì với cô. Chỉ là sau khi hắn đi, cô lại không nỡ xé, luôn cảm thấy để lại thì sẽ còn gì đó để nhớ nhung.

"Trên thỏa thuận còn có chữ ký của Tu Tư Mân, có cả con dấu, em thật sự không muốn giải thích gì với tôi sao?"

Cố Tân Tân chuyển tầm mắt ra chỗ khác, "Có gì phải giải thích sao?"

"Hóa ra em và anh ta lại kết hôn như vậy."

"Thứ này..... cũng chỉ là trước khi kết hôn viết ra mà thôi, sau này tình cảm tốt đẹp nên cũng không cần phải tuân thủ theo những điều viết trên đó nữa rồi....."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô sắp không bịa chuyện được nổi nữa, dứt khoát ngắt lời cô. "Tôi chỉ tin nội dung trên tờ giấy này, còn lại một chữ tôi cũng không tin."

Cố Tân Tân cảm thấy không khí trong xe càng lúc càng mỏng manh, bắt đầu khiến cô khó chịu, hô hấp cũng dần trở nên dồn dập.

"Vậy thì cũng có thể nói lên được gì đây?"

"Sao lại không có gì?" Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô không nhìn mình, liền đưa tay ra quay mặt cô lại, "Chỉ có pháp luật thừa nhận hôn nhân của hai người mà thôi, tôi hoàn toàn không thừa nhận."

"Chỉ cần pháp luật thừa nhận, những thứ khác không còn quan trọng nữa." Cố Tân Tân đầy cổ tay Cận Ngụ ĐÌnh ra. "Anh đừng như vậy."

"Tôi cũng không tin chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà em có thể yêu anh ta, còn có, hai người đến cả những điều cơ bản nhất của một cặp vợ chồng bình thường cũng không có. Bây giờ em không chấp nhận tôi, có phải là vì vẫn không chịu tha thứ cho tôi?"

Hơi thở của người đàn ông phả lên mặt Cố Tân Tân, cô có chút không chống đỡ được, cô còn chưa kịp mở miệng thì khóe miệng đã run rẩy.

"Lúc chúng tôi ở cùng nhau anh cũng đâu có thấy được....."

"Em đừng có nói với tôi kỳ thực đây chỉ là một đám giấy lộn, kỳ thực hai người đã sớm không kìm lòng nổi mà phát sinh quan hệ. Cố Tân Tân, dù em có nói như vậy thì tôi cũng sẽ không tin. Em giữ bỏ sạch sẽ quan hệ với tôi như vậy đã nói rõ bản tính của em chưa hề thay đổi, giới hạn của em cũng sẽ không để người khác vượt qua. Vậy nên đừng mong sẽ dùng mấy lời nói đó gạt được tôi nữa, vô dụng thôi."

Ngực Cố Tân Tân pháp phòng lén xuống, "Tôi và Tu Tư Mân thế nào cùng với tôi và anh lúc đó có thể quay lại với nhau hay không không có liên quan! Không liên quan gì hết!"

"Em lặp lại một lần nữa thử xem?"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Tờ giấy này là tôi viết, nhưng tôi và anh đã kết thúc từ lâu rồi, anh....."

Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt cằm cô, kéo cô về phía mình. Từ trước đến giờ anh đều không nỡ làm tổn thương cô, nhưng lần này thì khác, anh sắp bị giận điên lên rồi.

Anh điên cuồng mà cắn xé môi cô, đau đớn đột ngột kéo tới khiến Cố Tân Tân rốt cuộc không nhịn được, nước mắt bắt đầu chảy ra.

Cận Ngụ ĐÌnh từ trên chăm chú nhìn xuống, vành mắt Cố Tân Tân đỏ ửng, cánh môi run rẩy. Nhưng bàn tay người đàn ông càng ngày càng siết chặt, chính là sẽ không buông tay.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Lừa Cô Về Tòa Nhà Tây

Dịch: CP88

Môi Cố Tân Tân run rẩy kịch liệt, ở vết rách rỉ ra máu đỏ tươi, hàng lông mi dài vẫn còn nước mắt đọng lại. Cận Ngụ Đinh chăm chú quan sát từng chi tiết trên khuôn mặt cô, "Em biết rõ tôi yêu em, muốn ở bên em. Nhưng em dồn vặt tôi tàn nhẫn đến vậy, không lẽ em không có một chút nào gọi là lòng thương hại với tôi sao?"

"Anh buông tôi ra trước đã."

"Nếu đã thỏa thuận từ trước với anh ta, vì sao không nói với tôi?"

Cầm Cố Tân Tân sắp bị anh siết vỡ, "Tôi đã nói rồi, tôi với anh ấy là chuyện của tôi với anh ấy, còn tôi với anh....."

"Không cần nói nữa, tôi đều hiểu cả." Cận Ngụ Đinh trên đường đi tới đây cũng đã nghĩ thông suốt, "Chuyện trước kia em vẫn còn oán tôi, có phải không?"

Bàn tay anh khẽ buông lỏng, Cố Tân Tân vội vàng đỡ lấy cầm, ngoài miệng đau đến chết lặng. Cô ngồi dịch sang bên cạnh, "Vì sao anh cứ phải chấp niệm mãi với tôi như vậy làm gì?"

"Em đúng là muốn buông tay."

Chiếc túi xách của Cố Tân Tân rơi bên chân, cô khom lưng nhẹn lên, "Anh trả lại tờ giấy kia cho tôi."

"Vậy nên lúc trước những gì tôi thấy đều là giả. Cái gì mà chung phòng, cái gì mà vợ chồng ân ái chứ. Mỗi khi em dùng quan hệ đó với anh ta đâm vào trái tim tôi có phải trong lòng cực kỳ thoái mái không? Em biết rõ tôi thống khổ không sao chịu được, nhưng vẫn để tôi tin chắc giữa hai người thật sự có gì đó. Dù là..... dù là Tu Tư Mân đã đi rồi nhưng em vẫn cái gì cũng không nói cho tôi biết, Cố Tân Tân, lẽ nào trong lòng em tôi cũng chỉ là người qua đường thôi sao? Cứ như vậy không đáng em phí hoài tâm tư?"

Vết thương trên môi Cố Tân Tân đau rát, cô nhìn chầm chằm nét giận dữ trên mặt Cận Ngụ Đinh, cuối cùng vẫn không hiểu nổi anh đang phát hỏa cái gì.

Chuyện của cô và Tu Tư Mân vốn dĩ chính là gạt tắt cả mọi người, vì sao lại không thể không nói với anh chứ?

Anh không phải người đàn ông hiện tại của cô, dù cho Cố Tân Tân nói những điều này với anh thì có thể thay đổi cái gì đây?

Một tay Cận Ngụ Đinh chống trên phần tựa lưng của ghế tài xế, một tay kia chống sau đầu Cố Tân Tân. Cô rũ mi mắt, không tiếp tục chạm vào vết thương nữa, vết máu chảy ra đã khô lại. Sau khi Cận Ngụ Đinh hết tức điên rồi lại giận dữ, trong lòng đột nhiên cảm thấy sáng sủa.

Dù thế nào đi chăng nữa thì cô và Tu Tư Mân trước đó hoàn toàn không có gì xảy ra chính là một kết quả tốt. Không có tình cảm chân tình thật lòng, không có anh anh em em, trong lòng cô cũng không có người đàn ông khác, vậy không phải chỉ còn lại mình anh thôi sao?

Cận Ngụ Đinh nghĩ tới đây, nét mặt khẽ dịu lại, "Tờ giấy này bây giờ chỉ là một đám giấy lộn thôi."

"Anh trả lại cho tôi."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi thẳng lên, nhìn chằm chằm Cố Tân Tân, đưa tay muốn chạm vào môi cô, Cố Tân Tân lập tức hất tay anh ra.

Vì sao lúc cắn cô không thấy anh tốt như vậy, bây giờ mới đi quan tâm thì còn có tác dụng gì?

"Trả lại cho em? Để em nhìn vật nhớ người sao?"

"Anh còn muốn quản cả những chuyện đó?"

Tầm mắt anh lại rơi xuống mặt cô, "Lát nữa tôi sẽ xé quách nó đi."

"Đó là đồ của tôi!"

"Cố Tân Tân, em cũng không yêu anh ta. Em giúp anh ta bảo vệ Tu gia, bảo vệ Tu Thiện Văn đã là hết trách nhiệm rồi, vì sao em lại còn muốn ném cả chính mình vào nữa?"

Cố Tân Tân nhẹ giọng cằm. "Bởi vì khi tôi đứng cận kề với cái chết, là anh ấy đã đưa tay ra cứu vớt tôi."

"Vậy nên nói đi nói lại vẫn là em không quên được chuyện trước kia, trong lòng em còn oán tôi, hận tôi. Sau này tôi sẽ tận lực bồi thường cho em, vậy đã được chưa? Chuyện lần đó là do tôi sơ suất, người tôi phái đến bị dụ đi nơi khác. Em phải hiểu rõ tôi, dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng sẽ không bỏ mặc em, để em rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm đến tính mạng."

Cố Tân Tân duỗi tay ra. "Trả lại tờ giấy đó cho tôi, xe đã đưa tới thì anh có thể trở về rồi."

"Tôi không đi." Cận Ngụ ĐÌnh nói như đó là chuyện đương nhiên, "Tôi trả xe lại cho em thì lấy gì mà về."

"Xe này vốn là của tôi!"

"Chìa khóa trong tay tôi, em không quyết định được."

"Vậy giờ anh muốn gì?"

Anh nhìn chằm chằm cô, nhìn đến cả người Cố Tân Tân không được tự nhiên. Cô cũng không biết vừa rồi vì sao phải chột dạ, không lẽ là vì sợ sau khi bị Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy sẽ tiếp tục dây dưa không ngớt?

Cố Tân Tân muốn nói mọi chuyện cho rõ ràng, tốt nhất là không để lại một chút gì để dây dưa, nếu không trong lòng cô sẽ lại lung lay mất.

"Tôi nói lại một lần cuối cùng, dù tờ giấy này có đúng là tồn tại thì đó cũng là chuyện của trước khi kết hôn. Sau khi kết hôn tình cảm của chúng tôi rất tốt....."

Cô nói đến đây, không khỏi liếc Cận Ngụ ĐÌnh một cái, thấy anh đang cười như không cười mà nhìn cô, sức lực trong nháy mắt bay đi phân nửa, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục nói. "Chỉ là khi đó tôi có cảm giác không an toàn nên mới dùng nó để bảo đảm, nhưng tôi cũng không nghĩ tới sau đó giữa chúng tôi sẽ nảy sinh tình cảm....."

Cận Ngụ ĐÌnh cười khẽ, ra hiệu cho cô tiếp tục.

"Tôi với anh ấy chính là lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, vậy nên với tôi nó đã sớm là một tờ giấy lộn rồi. Dù sao con người đều rất dễ thay đổi."

"Đúng," Cận Ngụ ĐÌnh còn không quên phụ họa cô hai câu. "Nói tiếp đi."

"Tờ giấy này không đại diện được cho bất cứ cái gì cả, cũng sẽ không thể một lần nữa thay đổi được quan hệ của chúng ta."

Cận Ngụ ĐÌnh rốt cuộc đã không nhịn được, trực tiếp cười ra tiếng, ngũ quan đẹp đẽ cũng theo đó rực rỡ hẳn lên. Cận Ngụ ĐÌnh tiến sát hơn một chút, tim Cố Tân Tân vì vậy mà cũng đập nhanh hơn, hoảng hốt lùi về sau.

"Tôi thấy em vẫn có thể ba hoa nữa đấy, tiếp đi chứ."

"Anh nghe cho nghiêm túc đi!"

Cận Ngụ ĐÌnh cực kỳ vô tội mà nhìn cô. "Tôi rất nghiêm túc mà, mỗi câu mỗi chữ của em đều nghe được."

"Cho nên? Anh đã hiểu ý của tôi chưa?"

"Không hiểu." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong câu này, khóc môi cũng theo đó cong lên.

Cố Tân Tân cảm thấy bản thân không khác gì đang nói chuyện với cái đầu gối, "Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, dù thế nào đi chăng nữa thì tôi và anh cũng sẽ không có gì thay đổi, ngày hôm qua thế nào thì ngày hôm nay vẫn thế đó, anh hiểu chưa?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, đưa tay ôm cô vào trong ngực. Dĩ nhiên là Cố Tân Tân không chịu, cô nằm trong ngực anh không ngừng giãy dụa, tức giận đến mức cả giọng nói cũng lên cao. "Làm cái gì vậy hả? Mau thả ra!"

"Không phải tối qua tôi cũng đã ôm em đó sao? Vậy nên ngày hôm qua thế nào thì hôm nay vẫn sẽ duy trì như vậy."

Cố Tân Tân đẩy anh ra, trên mặt đều là tức giận. "Anh chính là một chữ cũng không nghe lọt."

Cố Tân Tân nhìn bộ dạng lưu manh của anh thì không khỏi thương cảm cho chính mình. Khi trước cô còn có thể dùng những lời nói như vậy để kích thích anh, giờ thì đúng là bó tay hết cách.

Da mặt anh đã dày như tường thành, càng ngày càng khó chơi, hơn nữa một khi anh đã khẳng định rồi thì Cố Tân Tân có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Cận Ngụ ĐÌnh kéo tay cô, Cố Tân Tân lập tức rút về. "Tôi nhắc nhở anh một câu, đừng có mà động tay động chân."

"Tôi lại không muốn nghe cảnh cáo của em đây, em làm gì được? Đánh tôi chắc?"

Cận Ngụ ĐÌnh tiếp tục lấn tới, dọa cho Cố Tân Tân sợ đến mức liên tục lui về sau. "Đúng, tôi sẽ không khách khí đâu!"

"Đến đây đi, đánh tôi đi này."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô ngần người thì dứt khoát cầm lấy tay cô đặt lên gò má mình. "Tôi bảo đảm dù em có đánh có mắng thế nào cũng sẽ không phản kháng lại, vậy có được không?"

Cố Tân Tân cuộn bàn tay lại thành nắm đấm, "Hôm nay anh uống nhầm thuốc đấy à?"

"Cho em đánh rồi cũng không được nữa hả? Thật khó hầu hạ."

Cố Tân Tân thật sự không quen bộ dạng này của anh, "Anh nhanh về đi, tôi cũng phải về rồi."

"Vừa rồi thấy em còn chưa nói đủ, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi, rồi tôi tiếp tục nghe em nói."

Cố Tân Tân cũng không mắc mưu của anh. "Dù sao tôi có nói anh cũng không nghe lọt, nếu anh thật sự nghe vào tai thì đã tiêu sái mà rời đi rồi."

"Yêu cầu của em cao thật đấy, đi thì đi đi, lại còn muốn người ta phải tiêu sái mà đi nữa."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh đừng có mà giỡn nhây."

Ánh mắt Cận Ngụ ĐÌnh đầy hung thú nhìn cô "Hôm nay em đúng là đồ oan cho tôi không ít đâu, rõ ràng là tôi đang cực kỳ nghiêm túc

thảo luận với em mà. Cố Tân Tân, tôi cũng nhắc em một câu, đừng
ỷ được tôi yêu thích liền không biết sợ là gì."

Bây giờ anh đúng là hay rồi, một câu thích hai câu thích, trong lúc
lơ đãng cũng không quên thỗ lộ. Mà tệ hơn nữa, là Cố Tân Tân
nghe được trong lòng liền ngứa ngáy, nhìn lại bộ dạng của anh, thật
giống như đang cực kỳ chân thành mà thỗ lộ vậy.

Cố Tân Tân cố gắng áp chế lại cảm giác khác lạ trong lòng, "Tôi
thật sự phải về rồi, Văn Văn vẫn còn đang chờ tôi về ăn cơm tối."

"Không vội, thời gian vẫn còn sớm."

"Không còn sớm? Trời cũng tối rồi." Cố Tân Tân nhìn ra ngoài
cửa sổ, "Hay là anh đứng đây thuê xe luôn đi?"

"Em muốn bỏ lại tôi giữa đường giữa chợ thế này?"

"Vậy còn có thể làm gì đây, không lẽ lại cho anh lái xe về rồi mai
lại mang trả tôi sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc ra ngoài cửa sổ một cái. "Như vậy đi, em đưa
tôi về tòa nhà Tây sau đó lại quay về, được không?"

Cố Tân Tân có chút do dự, dù sao cô cũng không muốn quay lại
chỗ đó, nhưng nhìn bộ dạng bám dính như cao bồi trên da chó làm
thế nào cũng không dứt được ra trước mặt, e là cũng không còn
cách nào khác.

"Được rồi." Cô miễn cưỡng đồng ý.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi về ghế tài xế, "Vẫn là để tôi lái đi."

Cố Tân Tân không trả lời, cô siết chặt chiếc túi trong tay, cũng
không liếc anh thêm một cái.

Xe lái thẳng về Cận gia, đến trước cổng, Cố Tân Tân thấy cánh
cửa sắt từ từ mở ra. "Dừng luôn ở đây đi chứ?"

"Không lẽ em muốn tôi đi bộ vào?"

"Cũng chỉ có vài bước chân thôi."

"Hôm nay lạnh như vậy, tôi thật sự không muốn lạnh chết đâu." Cận Ngụ ĐÌnh thành thực lái vào trong.

Đến trước cổng tòa nhà Tây, trong lòng Cố Tân Tân rốt cuộc mới buông lỏng, cô đẩy cửa xe đi xuống rồi đi tới cạnh ghế tài xế.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng đi ra, chỉ là còn thuận tay đóng sầm cửa lại. Cố Tân Tân đưa tay muốn mở cửa ra, chỗ cổ tay đã bị anh nắm lấy rồi.

Cô bị anh kéo xèn xêch về phía trước, lúc này mới giật mình nhận ra không đúng. Cô muốn giật tay về, nhưng một chút sức lực này sao có thể đấu với Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông cứ như vậy kéo tay cô đi, đến tận trước cửa mới dừng lại.

"Anh làm cái gì thế hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, nhập vân tay mở cửa, sau đó cánh tay vòng qua eo Cố Tân Tân, mạnh mẽ đẩy cô vào trong.

Cố Tân Tân vừa đứng vững liền giãy dụa đi về phía cửa, nhưng cuối cùng vẫn bị Cận Ngụ ĐÌnh kéo lại. Anh chống một tay lên cánh cửa sau lưng cô, Cố Tân Tân đầm lên ngực anh. "Anh làm cái gì thế hả?"

"Tôi sợ em quá lâu không về tòa nhà Tây đã quên luôn nơi này."

Anh dùng chữ về, là về nhà.

Trên mặt Cố Tân Tân đều là nghiêm túc và phẫn nộ, cô biết mình đã không ra được nữa, chỉ có thể lùi về sau một bước, nhìn chăm chăm Cận Ngụ ĐÌnh.

"Có một số việc dù có cưỡng cầu cũng không được, anh cho rằng chỉ cần lừa tôi đến đây là có thể khiến tôi ở lại hay sao?"

Ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh khẽ rời xuống khuôn mặt nhỏ của cô, so với Cố Tân Tân hùng hổ dọa người thì Cận Ngụ ĐÌnh ôn hòa hơn rất nhiều, "Tôi không có ý ép em ở đây, chỉ là muốn cho em nhìn nơi này một chút."

"Nơi này thế nào tôi rất rõ ràng."

Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên nắm lấy cổ tay Cố Tân Tân, cô lập tức như con mèo xù lông, nhưng dùng sức hất mấy lần vẫn không hất được tay Cận Ngụ ĐÌnh ra.

Cận Ngụ ĐÌnh nhận ra Cố Tân Tân lại sắp nổi giận, liền kéo tay cô về phía cầu thang. "Tôi dẫn em lên lầu nhìn một chút, chỉ liếc mắt một cái thôi rồi sẽ để em đi, vậy được chưa?"

Cô sao có thể tiếp tục tin lời anh nữa, vừa rồi anh lừa cô thế nào để mang cô tới đây Cố Tân Tân vẫn còn nhớ rõ. Cố Tân Tân trừng anh, tựa hồ như bên trong còn có một ngọn lửa cháy hừng hực. "Tôi sẽ không đi lên với anh."

"Tôi đảm bảo sẽ không làm gì em."

"Tôi không đi!" Thái độ của Cố Tân Tân cũng cực kỳ kiên quyết.

"Liếc mắt một cái thôi rồi tôi sẽ để em đi xuống. Em yên tâm, nếu tôi dám lừa em thì sau này sẽ không bao giờ để em nhìn thấy mặt mình nữa."

Cố Tân Tân khẽ cắn răng, "Tôi vốn là không muốn nhìn thấy anh."

"Em cùng tôi đi lên một chút thôi là được rồi." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, sức mạnh trong tay tăng lên một chút, dẫn Cố Tân Tân đến trước cầu thang.

Cô theo anh bước lên từng bước, nói là đi với anh, chỉ bằng nói là bị anh cưỡng ép kéo đi.

Nơi này vẫn không có gì thay đổi, đến cả giá vẽ đặt cạnh chân cầu thang cũng vẫn còn nguyên. Cố Tân Tân cho là anh sẽ đưa cô vào phòng ngủ chính, bàn tay buông bên người không khỏi nắm lại.

Không ngờ Cận Ngụ Đinh vậy mà lại đưa cô đi thẳng về phía cuối hành lang, anh nắm bàn tay Cố Tân Tân, đặt nó lên tay nắm cửa.

"Vào xem thử."

Cố Tân Tân mở cửa ra, đập ngay vào mắt là chiếc tủ sách cực kỳ lớn, bên trong còn có một chiếc bàn làm việc lớn theo phong cách Châu Âu, bên trên bày ra một vài món đồ đơn giản.

Máy tính xách tay trắng tinh, hộp đựng bút, cốc nước thủy tinh tinh xảo được cẩn thận đặt trên tấm lót, bên cạnh còn có một chậu lan ý.

Cố Tân Tân không nhìn kỹ, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, "Được rồi, tôi đã xem xong, có thể đi rồi chứ?"

Cận Ngụ Đinh đẩy cô đi vào trong, lại kéo cô đến trước tủ sách, "Sau này em sẽ phải mua rất nhiều sách, cả những tác phẩm của công ty nữa, có thể đặt ở chỗ này, cũng có thể phân ra thành từng ô. Xem bên này, chỗ này giữ lại để em bày phần thường và huy chương. Còn có bên này nữa....."

Cận Ngụ Đinh nói xong, kéo Cố Tân Tân đến bên cạnh, anh mở rèm cửa, để cô có thể nhìn kỹ bố trí trên đó.

Nơi này thật giống như một thư phòng nhỏ, vừa nhìn liền biết đã tồn không ít tâm tư thiết kế. Trên vách tường còn treo lò đốt hương, chiếc đèn tinh xảo rũ xuống, bốn phía che kín bằng rèm cửa.

Cô chỉ cần tưởng tượng liền nghĩ ra được mình nằm ở nơi này đọc sách xem phim sẽ thoải mái đến thế nào.

Cố Tân Tân kinh ngạc nhìn chằm chằm căn phòng, khi trước cô thường đặt một chiếc đệm trên bệ cửa sổ trong phòng ngủ rồi ngồi trên đó, nên thường sẽ chất đầy đồ của cô, lâu dần biến thành địa phận thuộc về riêng cô.

Hiện tại, Cận Ngụ ĐÌnh đặc biệt thiết kế cho cô nơi này.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa cô đến trước bàn làm việc, án cô ngồi xuống ghế, "Thế nào? Thoải mái không?"

Cố Tân Tân ngồi đó không lên tiếng, Cận Ngụ ĐÌnh chống một tay trên ghế dựa, một tay chống trên mép bàn, "Cái ghế này là tôi cho Khổng Thành đi đặt riêng, có thể bảo vệ cột sống và thắt lưng, còn có thể chỉnh độ cao, như vậy chắc đủ rồi nhỉ? Có cần bổ sung gì thêm không?"

Cố Tân Tân muốn đứng dậy, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, liền đưa chậu lan ý cho cô xem. "Nó có thể tự hút nước, cực kỳ dễ chăm. Em xem, dưới đáy còn tách ra được."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh đưa tôi tới đây là để cho tôi xem nơi này sao?"

"Đúng rồi, thư phòng tôi chuẩn bị riêng cho em đấy."

Cố Tân Tân nhìn quanh bốn phía, thật có lòng, giấy dán tường đều chọn theo sở thích của cô.

Bàn tay vẫn nắm chặt của cô khẽ thả lỏng. "Cửu gia đây là muôn cho tôi thuê văn phòng sao? Tiếc là công ty tôi cũng có rồi, không có ý định lãng phí thêm tiền."

"Em thật sự không hiểu?"

"Không còn sớm nữa, tôi đã về được chưa?" Trong mắt Cố Tân Tân không có một chút rung động nào, Cận Ngụ Đình tràn đầy nhiệt huyết rốt cuộc cũng bị xô nước lạnh của cô dội cho nguội ngắt, "Đây là tôi chuẩn bị cho em. Em về nhà đi."

"Cửu gia nhầm rồi, đây không phải nhà tôi."

"Chờ đến khi em trở về thì nơi này chính là nhà của em rồi."

Cố Tân Tân đứng dậy, đẩy cánh tay ngăn trước người của Cận Ngụ Đình ra, "Tù sau khi rời khỏi đây tôi chưa từng nghĩ tới sẽ quay trở lại. Chúng ta đừng tiếp tục lãng phí thời gian nữa, tôi hi vọng anh nói lời giữ lời, tôi thật sự có việc phải đi."

Người đàn ông như người mất hồn ngòi đó, Cố Tân Tân bước nhanh ra ngoài, đến cửa rốt cuộc vẫn không nhịn được quay đầu lại nhìn anh. Anh có vẻ vẫn chưa lấy lại tinh thần, trong lòng Cố Tân Tân có cảm giác chua xót, nhắc chân lên rời đi. Chỉ là xuống đến dưới lầu mới phát hiện ra Cận Ngụ Đình vẫn chưa đưa chìa khóa cho cô, cô tần ngần đứng đó, không biết có nên đi lên lầu hay không.

Từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn, thấy Cận Ngụ Đình đi tới bên cạnh sau đó đưa chìa khóa xe cho cô.

Cố Tân Tân có chút do dự nhận lấy, cô rũ mi mắt. "Tôi đi đây."

"Đi đường cẩn thận."

Cô khẽ gật đầu, đi ra ngoài.

Cố Tân Tân bước đi như chạy trốn, đến tận khi ngồi lên xe vẫn không dám quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Nơi Nào Cũng Có Anh

Dịch: CP88

Đáng lẽ cô không nên có cảm giác này, cô cũng không biết do bản thân chột dạ hay là vì cái gì. Cô không làm chuyện gì có lỗi với Cận Ngụ Đình cả, chỉ là hễ nhìn bộ dạng của anh sẽ lại cảm thấy khó chịu.

Cận Ngụ Đình cũng coi như nói lời giữ lời không đuổi theo ra ngoài, anh đứng trong phòng khách một hồi lâu, sau đó xoay người đi lên lầu.

Cố Tân Tân về đến nhà, Tu Thiện Văn vẫn còn ngồi trước bàn ăn chờ cô, vừa nghe được động tĩnh liền vội vàng đứng dậy. "Chị đâu."

"Ăn cơm tối chưa?" Cố Tân Tân thay dép lê rồi đi tới.

"Vẫn chưa ạ, đang chờ chị về."

Cố Tân Tân đi đến trước bàn ăn, kéo ghế, "Tù sau không cần chờ chị nữa, chị cũng không biết lúc nào mới về được."

"Em muốn ăn với chị, dù sao em cũng không phải quá đói."

Người giúp việc thấy cô trở về, mới bắt đầu mang canh ra, sau đó lần lượt mang mấy đĩa thức ăn lên.

Trong lòng Cố Tân Tân có tâm sự nên hơi mất tập trung, Tu Thiện Văn nhẹ giọng mi mắt nhìn cô, "Chị đâu, gần đây bận rộn lắm ạ?"

"Không, không có đâu."

"Em thấy chị xuống tinh thần lắm."

Cố Tân Tân gấp một miếng thịt bò vào miệng, "Năm mới nên bận rộn là đúng thôi, cả đồng công việc phải xử lý, nhưng cũng sắp xong cả rồi. Văn Văn, cuối tuần này chị mang em đi chơi nhé, học hành quan trọng, nhưng cũng phải kết hợp với giải trí cho thông thoáng đầu óc."

"Chị đâu, em ở nhà rất tốt, đọc sách rồi làm bài tập, thời gian cũng không trống một chút nào."

Cố Tân Tân lúc này mới nhớ ra từ khi cô bé cùng cô về Lục Thành cả ngày ru rú ở nhà, ngoại trừ lúc đi học cũng không đi đến đâu. "Nghe chị đi, đến lúc đó chị dẫn em đến thiên đường chạm khắc trên băng(*) chơi."

(*) thấy ở VN gọi là nhà băng, cơ mà ta thấy ở VN quy mô có vẻ nhỏ, với cả hình như không kết hợp với vui chơi giải trí nên để nguyên văn kkk

Tu Thiện Văn không muốn nhìn bộ dạng mắt mát của Cố Tân Tân, khẽ gật đầu, "Vâng."

Chương trình học của trung học phổ thông rất nặng, Tu Thiện Văn lại vừa mới trải qua biến cố lớn, nếu đến cả Cố Tân Tân cũng không quan tâm thì sợ là cô bé rất khó có thể đi ra.

Đi từ nhà đến đó không mất bao nhiêu thời gian, thời gian lý tưởng nhất là buổi tối, nhưng hiện tại là giai đoạn học hành then chốt của Tu Thiện Văn, Cố Tân Tân cũng không muốn khiến cô bé quá mệt mỏi.

Hai người mua vé vào cửa, Cố Tân Tân cầm lấy cổ tay Tu Thiện Văn, "Lát nữa bên trong nếu yêu cầu thuê dụng cụ và quần áo thì quét dấu vân tay là được rồi."

"Vâng."

Tu Thiện Văn chưa từng đến một khu vui chơi chạm khắc trên băng nào có quy mô lớn như vậy, "Chị dâu, những thứ này đều là thật sao ạ?"

"Đương nhiên rồi." Cố Tân Tân bị lạnh phải đưa tay xỏ vào túi áo, cô đi đến trước một cây mai, phía trên còn có cả những bông hoa mai diễm lệ, Tu Thiện Văn duỗi tay ra sờ sờ. "Đúng là làm bằng băng này."

"Ù đó, thêm màu vào là thấy được hình dáng, nhìn từ xa không khác gì thật."

Tu Thiện Văn giống như tiến vào một thế giới mới lạ, Cố Tân Tân không khỏi cảm thấy kỳ quái. Tu gia giàu có như vậy, lẽ nào Tu Thiện Văn lại chưa từng được thấy những thứ này? "Văn Văn, trước đây em chưa từng đến những nơi như thế này sao?"

"Không ạ, bình thường em cũng không hay ra cửa. Anh hai nói không an toàn, nói em tốt nhất là ở trong nhà thôi."

Cũng đúng, chỉ có ở nhà mới an toàn nhất, một khi cần ra ngoài sẽ phải dẫn theo cả một đám vệ sĩ. Nhiều người như vậy đi theo, dù có hổng thú đến mấy cũng không còn.

Cố Tân Tân dẫn Tu Thiện Văn vào trong, bên trong có không ít trò chơi, rất đáng để chơi thử.

Tu Thiện Văn lại như một đứa trẻ, đối với cái gì cũng cực kỳ hiếu kỳ, đến cả trò đu quay cũng cảm thấy chơi rất vui.

Cố Tân Tân cùng cô bé đi hai vòng sau đó đến trước lối vào dãy núi băng thám hiểm xếp hàng.

Ngày hôm nay hiếm thấy không có nhiều người, không cần như năm trước chơi cái gì cũng phải đứng xếp hàng chờ đợi đến một hai

tiếng. Cố Tân Tân kéo Tu Thiện Văn đi về phía trước, lại bị nhân viên quản lý chặn lại.

"Đứng lên cân trước, trò chơi này phải đủ từ 45kg trở lên mới được chơi."

"Còn có cả quy định này sao?" Cố Tân Tân vừa nói vừa làm theo, cô đạt tiêu chuẩn.

Tu Thiện Văn có chút do dự, "Chắc em không đủ đâu."

Gần đây cô bé gầy đi không ít, vốn đã chỉ xấp xỉ mức đó, bây giờ thì lại càng khỏi phải nói. Tu Thiện Văn dè dặt đứng lên cân, màn hình điện tử hiện lên 43,5kg.

"Xin lỗi, cô bé không thể chơi."

"Chỉ kém một chút thôi mà, như vậy cũng không được hả?"

Nhân viên xua tay. "Thật ngại quá, đây là quy định, thật sự không thể"

Tuy Cố Tân Tân có hơi tiếc, nhưng vẫn cầm tay Tu Thiện Văn chuẩn bị rời đi. Tu Thiện Văn đứng đó không nhúc nhích, nghe được những người chơi trong đó liên tục la hét, "A -----"

Nhất định là rất kích thích, cũng rất vui, cô bé đứng sang bên cạnh. "Chị đâu, chị đi chơi đi, em đứng đây chờ chị."

"Vậy sao được, chị cũng không chơi, chúng ta đi tìm trò khác."

"Có thể cũng có rất nhiều trò đều có điều kiện như vậy, chị cứ vì em chắc chắn cũng sẽ không chơi được mấy trò. Chị mau đi đi, một vòng này cũng chỉ mấy phút, lại không phải xếp hàng."

Cố Tân Tân không yên lòng cô bé, giống như bản thân đang dẫn theo một đứa trẻ, hận không thể nhìn chằm chằm, một giây cũng không muốn để cô bé ra khỏi tầm mắt.

"Chị cũng không thích chơi....."

Cố Tân Tân muốn đi ra, lại bị Tu Thiện Văn đẩy vào. "Đi đi mà, chị ở đó cũng nhìn thấy được em, em sẽ đứng đây chờ chị, đảm bảo không đi đâu hết."

Tu Thiện Văn nói xong, đi đến Ian can bên cạnh. Cố Tân Tân liếc nhìn cách đó không xa, nơi này là ngoài trời nên cô và Tu Thiện Văn đều có thể nhìn thấy nhau, cực kỳ an toàn.

"Vậy em chờ chị mười phút."

"Vâng."

Cố Tân Tân đi vào, qua bên kia không cần xếp hàng mà trực tiếp ngồi vào là được. Nhân viên sắp xếp Cố Tân Tân ngồi hàng cuối cùng.

Cảm giác có người đi tới rồi ngồi xuống bên cạnh, tầm mắt Cố Tân Tân liền quét qua đó, chỉ là vừa nhìn rõ khuôn mặt đối phương cô liền vội vàng chuyển tầm mắt đi nơi khác.

Đoàn tàu chậm rãi lui về sau, lên đến đường ray, rồi bắt đầu hướng lên trên.

Cố Tân Tân có chút căng thẳng, tuy là cô rất thích chơi nhưng vẫn có chút sợ hãi với độ cao. Chiếc tàu lên đến một độ cao nhất định, Cố Tân Tân liếc trộm xuống phía dưới một chút, lập tức vội vàng thu tầm mắt về.

Trên đường trượt có băng tuyết đọng lại, những người trên tàu một chút thời gian chuẩn bị cũng không có, chiếc tàu liền phi thẳng xuống dưới.

"Aaaaaaa -----" Cố Tân Tân la hét, cảm giác mất trọng lượng khiến cô khó chịu đến mức hận không thể ngay lập tức trở về với mặt đất. Băng tuyết trên đường trượt vì lực ma sát cực kỳ lớn mà

bay tung tóe, Cố Tân Tân cảm giác nửa người trên bị người bên cạnh ôm lấy, tiếng vải cọ xát truyền vào tai. Cô đang rất sợ, dù sao cũng đang ở một độ cao như vậy, đến trái tim cũng không nghe theo sự điều khiển mà đập thình thịch. Cố Tân Tân được người ngồi cạnh ôm rất chặt, mà hai tay cô cũng đang ôm chặt cánh tay của đối phương. Con tàu theo quán tính vọt về phía trước, bên kia vẫn còn một đoạn nữa.

Cố Tân Tân cho rằng đã kết thúc, nhưng vừa muốn ngẩng đầu lên thì giọng nói dịu dàng của người đàn ông đã truyền vào trong tai, "Đừng nhúc nhích."

Cô ngoan ngoãn tựa đầu vào trước ngực anh, nghe được tiếng ầm ầm của động cơ.

Mấy cô gái ngồi phía trước liên tục la hét, có một thứ gì đó lăn xuống bên chân Cố Tân Tân, cô cúi đầu nhìn, là một giọt nước đã kết thành băng.

Con tàu đi hết đoạn đường cuối cùng, trở về tốc độ bình thường đi về phía trước, rất nhanh đã đến điểm dừng.

Đai an toàn trước ngực được mở ra, những người ngồi phía trước đều đã đi xuống, cô nhận ra trước ngực có gì đó, liền lúng túng giật vai.

Người đàn ông rút tay từ trước ngực cô về, Cố Tân Tân nhìn anh phủi tuyết trên đầu và người, sau đó lại cúi đầu phủi phủi tóc. Cố Tân Tân vội vàng đi lên trước.

Người đàn ông thấy vậy, theo sát phía sau cô, "Em không biết thuê lấy một bộ quần áo à, đến cả mũ cũng không có."

Vừa rồi Cố Tân Tân muốn nhanh chóng chơi cho xong rồi xuống, sao nghĩ được nhiều như vậy chứ. Tu Thiện Văn còn đang đứng tại chỗ chờ cô, từ xa có thể thấy được cô bé đang vẫy tay với cô.

Cố Tân Tân nhìn sang người đàn ông đứng bên cạnh, "Sao anh lại ở đây?"

"Muốn tới thì tới thôi, trùng hợp ghê nhỉ."

Cố Tân Tân cũng không cảm thấy đây là trùng hợp, cô bước nhanh về phía trước, người đàn ông thấy vậy thì đi theo phía sau cô.

Tu Thiện Văn nhìn thấy hai người đi tới, không khỏi liếc mắt nhìn Cận Ngụ Đinh một cái, nhưng một lời chưa thốt ra đã thấy được hoa tuyêt trên đầu Cố Tân Tân, cô bé liền nâng tay nhẹ nhàng giúp cô phủi đi.

Cô bé nhìn Cận Ngụ Đinh, không biết phải mở lời thế nào, Cố Tân Tân dạy, "Chào chú đi."

"Chào chú." Tu Thiện Văn ngoan ngoãn nghe theo.

Cận Ngụ Đinh quét mắt về phía cô, đây là kiểu xưng hô gì đây? Một học sinh trung học gọi anh là chú, anh còn lâu mới đồng ý đấy.

Cố Tân Tân cầm tay Tu Thiện Văn đi về phía trước, Cận Ngụ Đinh theo sát đằng sau, Tu Thiện Văn liên tục nhìn sang Cố Tân Tân, "Chị đâu, đi chậm một chút."

"Làm sao thế?"

"Em sắp không theo kịp chị rồi."

Cố Tân Tân thả chậm bước chân, Cận Ngụ Đinh đi đến bên cạnh cô, chỉ chỉ khu trượt tuyêt cách đó không xa, "Bên đó chơi vui, đi chơi cái kia đi."

"Không được." Cố Tân Tân biết rất nhiều trò chơi Tu Thiện Văn không chơi được, "Chúng ta đi xếp hàng trò ô tô đụng."

"Thứ đó thì có gì vui?" Cận Ngụ ĐÌnh liếc nhìn Tu Thiện Văn, "Đều là người lớn cả rồi, phải chơi trò gì kích thích một chút chứ."

"Nhưng cân nặng của cháu không đủ." Tu Thiện Văn cũng tiếc, "Chỉ thiếu một chút thôi, nhưng bọn họ không cho cháu vào."

"Thế hả?"

Cố Tân Tân không trả lời mà đi thẳng, Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh đến một quán nhỏ bên cạnh, mua hai cây kẹo bông.

Cố Tân Tân cầm tay Tu Thiện Văn tiếp tục đi về phía trước, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng trả tiền, "Chờ tôi với."

Anh bước nhanh theo hai người, đặt một cây kẹo bông màu hồng nhạt vào tay Tu Thiện Văn. "Ăn cái này xong đảm bảo cân nặng sẽ đủ tiêu chuẩn."

Cố Tân Tân khinh bỉ nhìn anh, "Ăn xong cái này có thể lên được ba cân?"

"Sao em biết là sẽ không thể?"

Tu Thiện Văn cầm cây kẹo bông trên tay, không biết phải từ chối thế nào, không thể làm gì khác hơn là nói cảm ơn. Cố Tân Tân liếc một cái, hơi nhíu mày. "Đều là phẩm màu, đừng có ăn."

"Thi thoảng ăn một lần thì có làm sao, em cũng quá nhởn nhơ rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đưa một cây kẹo bông khác cho Cố Tân Tân, cô khẽ lắc đầu. "Tôi không ăn."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo tay cô qua rồi nhét vào lòng bàn tay cô, Cố Tân Tân nhìn Tu Thiện Văn chậm chạp ăn từng miếng nhỏ, dính cả lên mũi. Cô không khỏi bật cười, Cận Ngụ ĐÌnh đây là thật coi bọn họ như trẻ con sao?

"Đi, chúng ta đi chơi trò vui." Cận Ngụ ĐÌnh đi về phía trước, Tu Thiện Văn nhìn sang Cố Tân Tân, dĩ nhiên cô bé không muốn lại bị chặn ở ngoài.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy bọn họ đứng đó bất động liền quay lại muốn kéo tay cô, Cố Tân Tân lập tức bước sang bên cạnh một bước tránh đi.

Cô có chút hốt hoảng nhìn sang Tu Thiện Văn đứng bên cạnh, nhưng có thể là cô nghĩ nhiều quá rồi, bởi Tu Thiện Văn vẫn rất tự nhiên đứng đó ăn đồ ăn của mình.

"Đi thôi, tôi có cách giúp cô bé qua mức tiêu chuẩn."

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ nhìn anh, "Lẽ nào chỗ này là anh mở?"

"Em cũng nghĩ tôi vạn năng quá rồi."

Cố Tân Tân không khỏi nhắc chân đi theo, không lẽ trong đó có người quen của Cận Ngụ ĐÌnh? Cũng đúng, vòng quan hệ của anh rộng như vậy, chuyện nhỏ này sắp xếp một chút là được.

Tu Thiện Văn và Cố Tân Tân đi phía trước, Cố Tân Tân cắn một miếng kẹo bông, Cận Ngụ ĐÌnh đi ven đường, nhìn thấy dưới gốc cây phủ kín đá cuội.

Anh khom lưng nhặt lên mấy viên sau đó bước nhanh đến bên cạnh Tu Thiện Văn, bỏ mấy viên đá đó vào hai chiếc túi áo khoác của cô bé.

Tu Thiện Văn nhận ra túi đột nhiên nặng trĩu, theo bản năng quay đầu nhìn sang Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông cong khoe miệng đáp lại cô bé, Tu Thiện Văn xỏ tay vào túi, mò được mấy viên đá cuội.

Cô bé giật mình rút tay ra, như vậy cũng được sao? Sẽ không bị phát hiện chứ?

Cận Ngụ ĐÌnh dùng ánh mắt trao đổi ra hiệu cô bé yên tâm, cứ như vậy hai người thành công qua mắt Cố Tân Tân, nhanh chóng nhập vào hàng. Tu Thiện Văn da mặt mỏng, lại nhát gan, sợ đến mức đứng chôn chân ở cửa không dám đi vào.

Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn cô bé. "Làm sao thế? Văn Văn, lại không muốn đi chơi nữa hả?"

"Đến cũng đã đến rồi, không sao đâu, vào thôi." Cố Tân Tân vẫy vẫy tay ra hiệu Tu Thiện Văn đi đến.

Cô bé không ngừng liếc sang Cận Ngụ ĐÌnh, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, Cận Ngụ ĐÌnh cũng lên tiếng thúc giục, "Đi thôi, không sao."

Tu Thiện Văn rụt rè đi sau hai người, Cận Ngụ ĐÌnh kéo cánh tay cô bé rồi đẩy lên cân. "Lên đi nào."

Khuôn mặt nhỏ của Tu Thiện Văn càng đỏ hơn, Cố Tân Tân nhìn con số hiển thị trên chiếc cân điện tử.

45.2kg!

Ách, chuyện này sao có thể?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Thùa Cơ Hôn Nhẹ

Dịch: CP88

Cố Tân Tân kỳ quái nhìn Tu Thiện Văn, cô bé đứng đó càng đỏ mặt hơn, ánh mắt trốn tránh, vừa nhìn liền biết không thích hợp.

Nhân viên ra hiệu cho cô bé đi xuống, sau đó gọi Cố Tân Tân đi lên, sau khi xác định cân nặng không có vấn đề mới ra hiệu cho bọn họ đi vào trong.

Cố Tân Tân vội vàng kéo ống tay áo Tu Thiện Văn. "Xảy ra chuyện gì?"

Tu Thiện Văn ấp a ấp úng, quay đầu lại nhìn người đàn ông. Cận Ngụ Đinh đi lên trước, móc đám đá từ trong túi áo Tu Thiện Văn ra rồi bỏ vào túi quần mình. "Lát nữa sẽ lại dùng đến, trước cứ đặt chỗ anh, tránh bị thương lúc chơi."

Cố Tân Tân sợ đến ngây người, sau đó không chút nghĩ ngợi đánh xuống cánh tay Cận Ngụ Đinh, "Sao anh lại có thể như vậy chứ? Đây là gian lận!"

"Có gây hại gì sao? Quy định cũng chỉ là mấy dòng chữ mà thôi, đâu ra chỉ thiếu một hai cân là không cho chơi chứ. Em đó, đầu gỗ không chịu được, không linh hoạt gì cả, hơn nữa em chỉ cần thuê một vài món đồ chỗ này mặc vào thôi cũng đủ rồi."

Cố Tân Tân nghĩ, cũng đúng, chẳng lẽ người ta còn có thể nói cô cởi quần áo rồi cân lại sao?

Có lúc quá trung thực cũng không tốt, như vậy sẽ dễ bị ràng buộc trong những điều cứng nhắc.

Cận Ngụ ĐÌnh dẫn Tu Thiện Văn đi về phía trước, tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống túi quần của anh. Lát nữa còn phải trượt tuyết, như vậy chỉ sợ sẽ không an toàn.

Cô tiến lên vài bước, khẽ kéo vạt áo Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông quay đầu lại nhìn cô.

"Anh vất đi đi, ngộ nhỡ lát nữa ngã thì nguy hiểm lắm."

"Ừ." Cận Ngụ ĐÌnh cũng không nhiều lời, móc đám đá trong túi ra, đúng lúc bọn họ đi qua một vườn hoa, anh liền khom lưng thả vào đó.

Vào sân trượt tuyết phải xếp hàng, Cố Tân Tân đứng phía sau Tu Thiện Văn, trong mắt cô bé có tia thích thú không thể che giấu, liên tục nhìn ra phía xa. "Chị đâu, chị xem mấy con chó Alaska kia kìa, nhìn thật hung mãnh."

Cố Tân Tân kẹp giữa hai người không tiếp lời, Tu Thiện Văn tiếp tục ngó quanh quắt, có vẻ rất mới mẻ. Cận Ngụ ĐÌnh nằm nhoài trên lan can, tầm mắt lướt qua Cố Tân Tân dừng lại trên mặt Tu Thiện Văn. "Thật ra loài chó Alaska này có rất nhiều chỗ đáng giá cho chúng ta học tập, đúng không? Ví như có thể chịu cực khổ, ví như hung mãnh, giống như con người khi bị người ta khi dễ, dù là con gái thì cũng nên hung dữ một chút vẫn tốt hơn, phải động thủ mà đánh trả."(*)

(*) Alaska là giống chó kéo xe ở Alaska

Cố Tân Tân vội vàng đụng vào vai Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh nói vớ vẫn linh tinh cái gì đấy?"

"Tôi đâu có nói linh tinh, tôi nhìn bộ dạng cô bé yếu đuối dễ bắt nạt nên mới dạy cho cô bé thôi mà."

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ Đình bày ra dáng vẻ chững chạc đàng hoàng mà trợn mắt nói nhảm, "Không cần anh dạy, toàn là dạy hưu thôi."

"Này sao có thể gọi là dạy hưu? Em không cho cô bé biết cũng không tốt đâu....."

Cố Tân Tân trừng mắt anh một cái, Cận Ngụ Đình ngoan ngoãn ngậm miệng lại, Cố Tân Tân quay sang vỗ nhẹ vai Tu Thiện Văn, "Văn Văn, em đừng nghe anh ta nói linh tinh."

"Chị dâu chị yên tâm đi, trước giờ em không chủ động đi gây chuyện với người ta."

"Không chủ động gây sự không có nghĩa là người khác sẽ không động vào em....." Cận Ngụ Đình lại nói chen vào.

Cố Tân Tân tức giận đến mức quay ngoắt lại trừng mắt nhìn anh, người đàn ông cười cười, mím chặt môi, ra hiệu nhất định sẽ không tiếp tục mở miệng nữa.

Đến lượt bọn họ chơi, mấy chiếc xe trượt tuyết được xếp ngay cửa ra vào, nhân viên hướng về phía Tu Thiện Văn vẫy vẫy, Tu Thiện Văn vội vàng đi qua.

Cố Tân Tân nhìn cô bé cẩn thận dè dặt ngồi xuống chỗ của mình, sau đó hướng về phía cô vẫy tay, Cố Tân Tân vội vàng lớn tiếng dặn dò. "Văn Văn, chú ý an toàn."

"Chị dâu, đừng lo lắng!"

Cận Ngụ Đình đứng bên cạnh, không mặn không nhạt nói. "Cô bé cũng sắp tốt nghiệp trung học rồi, không phải trẻ nhỏ gì, người không biết còn tưởng em dẫn theo con gái ra ngoài."

"Con bé không quen với mấy nơi như thế này, tôi không yên tâm cũng là chuyện bình thường."

Lại thêm một chiếc xe đến, chẵng qua là loại cho hai người, nhân viên hướng về phía Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đình vẫy tay.

Cố Tân Tân không muốn ngồi cùng anh, "Tôi và anh ta không đi cùng nhau, để người khác lên trước đi."

Cận Ngụ Đình đẩy eo Cố Tân Tân, nhưng cô vẫn đứng tại chỗ bất động, anh liền dứt khoát ôm lấy eo cô. "Chúng tôi đi cùng nhau."

Mang sức lực ra so sánh Cố Tân Tân thật không phải đối thủ của anh, Cận Ngụ Đình đẩy Cố Tân Tân ngồi vào xe, "Lát nữa tốc độ khá nhanh đấy, đến lúc đó em cũng đừng có mà la hét không ngừng."

"Tôi la hét bao giờ hả? Aaaa -----"

Nửa câu sau rất nhanh đã bị Cố Tân Tân nuốt về bụng, hôm nay đúng là thất sách, bởi không nghĩ sẽ chơi mấy trò này nên không đội mũ, ngay cả khăn quàng cổ cũng không có.

Tốc độ càng ngày càng nhanh, gió giống như một con dao nhọn cưa lên mặt, đau đén mức không mở nổi mắt.

Cô đưa hai tay lên che tai, nhưng bởi vì cũng không đeo găng tay nên chẳng mấy chốc đã không chịu nổi, mười ngón tay tê dại, đến xương cũng muốn đồng cứng.

Cận Ngụ Đình đưa tay ôm cô vào ngực, hai tay phủ lên má cô, Cố Tân Tân trong nháy mắt cảm thấy ấm áp không ít.

Cận Ngụ Đình kéo hai tay Cố Tân Tân bỏ vào túi áo mình, Cố Tân Tân muốn lùi về, nhưng Cận Ngụ Đình đã kẹp cánh tay lại, ép cô trở về lòng ngực anh.

Tiếng hít thở của người đàn ông càng ngày càng nặng nề, chắc cũng bởi vì lạnh, dù sao anh cũng đâu có mang theo găng tay.

Cố Tân Tân chớp mắt hai cái. "Tôi cũng không lạnh l้า, anh buông ra đi."

Cận Ngụ ĐÌnh thu một tay về, sau đó áp mặt mình vào một bên gò má Cố Tân Tân. Cô bị dọa nhảy, Cận Ngụ ĐÌnh chỉ để lại một tay giữ lấy gò má bên kia của cô.

"Tốt như vậy còn gì nữa?"

" Tay anh lạnh l้า đây."

Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ nhàng đáp. "Không sao."

Phía trước có đường cua, thân thể Cố Tân Tân theo quán tính nghiêng về phía Cận Ngụ ĐÌnh, gần như là nửa phần trọng lực đều đặt trên người anh. Có lẽ cô nên cảm thấy may mắn vì có anh ngồi cùng, nếu không cũng không biết được bây giờ cô đã biến thành cái dạng gì rồi.

Từng loạt hô hấp của Cố Tân Tân rơi vào tai Cận Ngụ ĐÌnh, mặt hai người kề sát, mỗi một động tác dù là nhỏ nhất của cô cũng không thoát khỏi khói mắt của anh.

Cố Tân Tân ngược lại cảm thấy dày vò khó chịu cực kỳ, cô bài xích những cử động thân mật như vậy với Cận Ngụ ĐÌnh. Nhưng là người đàn ông biểu hiện vẫn hết sức bình tĩnh, giống như hoàn toàn không có động cơ khác, mà hoàn toàn chỉ là đang cung cấp cho cô chút hơi ấm mà thôi.

Mấy lần liền bị tuyết đập vào mặt, Cố Tân Tân thật không biết lúc trước mình nghĩ gì mà lại muốn mang Tu Thiện Văn đến đây, chơi một vài trò chơi nhẹ nhàng kiểu công chúa có phải tốt hơn không?

Thế nhưng đúng là lá gan của Tu Thiện Văn còn lớn hơn cả cô, tiếng la hét của cô bé còn xen lẫn hưng phấn, không như cô.

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân lạnh đến mức đỏ như gấc, mũi cũng đỏ như quả cà chua, chỉ là hô hấp của cô đã rất nhanh tiêu tán bên môi Cận Ngụ ĐÌnh.

Bàn tay giữ một bên mặt cô đột nhiên động đậy, đẩy mặt cô về phía anh, Cận Ngụ ĐÌnh hơi hướng sang bên cạnh, nhanh chóng hôn lên môi Cố Tân Tân.

Không biết môi cô vì lạnh hay là vì cái gì mà run rẩy kịch liệt, lúc đầu lưỡi Cận Ngụ ĐÌnh chạm đến chỉ cảm thấy lạnh buốt. Cố Tân Tân nhanh chóng rút tay về, dùng sức đẩy anh ra.

Người đàn ông cũng phối hợp buông ra, bộ dạng không hề lúng túng, mà ngược lại, đối mặt với giận dữ trong mắt cô lại đột nhiên bật cười.

Anh giang hai tay ôm cô vào trong ngực, lại vỗ nhẹ nhè lên lưng cô, giống như đang an ủi.

Cố Tân Tân thật sự hận không thể một bước đá anh xuống, nhưng cô cũng không có cái sức lực này. Cận Ngụ ĐÌnh rất nhanh liền buông ra, dù sao vẫn rất bận tâm cho an toàn của chính mình.

Anh đưa tay ra chạm vào mặt Cố Tân Tân, cô lập tức quát lên, "Đừng có động vào tôi."

"Làm sao thế?"

"Anh còn mặt mũi mà hỏi?"

Cận Ngụ ĐÌnh cười gượng hai tiếng. "Được rồi được rồi, tôi đảm bảo sẽ không làm gì em nữa."

"Cận Ngụ ĐÌnh, lời hứa của anh có bao giờ tin được không?"

"Đương nhiên tin được, tôi hứa."

Cố Tân Tân vuốt gò má của chính mình, hai cánh môi càng ngày càng lạnh lẽo, cô bèn đưa tay chạm vào.

Thực tế là nếu ở ngay đây thì nhất định sẽ không thể cắt đuôi được anh, Cận Ngụ ĐÌnh không thể xuống giữa đường, hai người nhét chung vào một chiếc xe cũng sẽ khó tránh khỏi thân thể tiếp xúc.

Rốt cuộc thì cũng kết thúc một vòng, Tu Thiện Văn đứng ở lối ra chờ bọn họ, nhìn thấy Cố Tân Tân tức giận đi từ phía xa đến.

"Chị dâu."

Sắc mặt Cố Tân Tân hơi cứng đơ. "Thế nào? Văn Văn, em vẫn ổn chứ?"

"Chơi rất vui ạ, không thể tiếp tục chơi thêm một vòng nữa, tiếc ghê."

Cận Ngụ ĐÌnh cười nói, "Nhát gan nhất chắc chỉ có em thôi, đến cả một cô bé cũng không bằng."

"Chị dâu, chị sợ sao?" Tu Thiện Văn thấy sắc mặt cô có vẻ không tốt, dừng nói là bị sợ mất mật rồi chứ?

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Đâu có, chị là người không có tiền đồ như vậy sao?"

"Có đói không?" Cận Ngụ ĐÌnh lại chen miệng vào.

Tu Thiện Văn khẽ gật đầu.

"Được, anh dẫn em đi."

Tu Thiện Văn nghe vậy, đi theo sau Cận Ngụ ĐÌnh, Cố Tân Tân vội vàng đi lên kéo tay cô bé, "Sao em lại đi với anh ta? Không được đi lung tung với người lạ."

Tu Thiện Văn dừng chân, hết nhìn Cận Ngụ ĐÌnh lại quay sang nhìn Cố Tân Tân, người đàn ông quay sang nói với Cố Tân Tân. "Em hung dữ như vậy làm gì? Tôi sao có thể là người xa lạ chứ, đừng có dọa sợ trẻ nhỏ."

Anh nói xong, bèn kéo cánh tay Tu Thiện Văn đi về phía trước, "Đi, chúng ta đi ăn."

Trong lòng Tu Thiện Văn không khỏi buồn bực, cô bé lại thành trẻ nhỏ từ bao giờ thế này? Cô bé cũng chỉ nhỏ hơn bọn họ vài tuổi thôi có được không.

Cận Ngụ ĐÌnh dẫn Tu Thiện Văn đến trước khu ăn vặt. Nơi này không phải quán cơm, toàn bộ đều là đồ ăn vặt. Tu Thiện Văn dựa theo khẩu vị của mình chọn một ít, sau đó chuẩn bị tìm ví thanh toán.

Cận Ngụ ĐÌnh xách mũ áo Tu Thiện Văn, kéo cô bé ra khỏi đó, "Không cần, để anh đi."

Tu Thiện Văn liếc anh một cái, Cận Ngụ ĐÌnh ra hiệu cho cô bé ngồi vào bàn trước, tuy Tu Thiện Văn cảm thấy không tiện nhưng cũng không thể đứng đó tranh trả tiền với anh được.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm một đống đồ ăn đi tới, Cố Tân Tân nâng một tay chống cầm cười nhạt, không nói lời nào.

"Cầm lấy, cái này của em." Cận Ngụ ĐÌnh đưa cho cô mấy xiên cá mực, Cố Tân Tân liếc một cái, chuyển tầm mắt đi chỗ khác. "Hôm nay sao không thấy Khổng Thành đi kè kè theo anh nữa thế?"

"Bọn họ đều ở ngoài, không vào."

"Cũng đúng, đâu phải ai cũng không biết ngại là gì như anh mà theo đuôi vào đến tận đây chứ?"

Tu Thiện Văn có chút thấp thỏm nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, đến cô bé cũng nghe được lời nói của Cố Tân Tân vô cùng khó nghe. Cô bé cũng không biết vì sao hai người trước mặt lại như vậy, chỉ biết mỗi khi bọn họ gặp nguy hiểm Cận Ngụ ĐÌnh nhất định sẽ đúng lúc xuất hiện, hơn nữa còn đối xử rất tốt với Cố Tân Tân. Cô bé có chút sợ Cận Ngụ ĐÌnh sẽ trở mặt ngay tại đây.

Bộ dạng sợ hãi của Tu Thiện Văn thật giống như đứa nhỏ nhìn thấy ba mẹ cãi nhau, Cố Tân Tân thấy được, trái tim không khỏi mềm nhũn, cuối cùng đành cầm lấy một xiên cá mực đưa đến miệng.

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đồng hồ, "Còn rất nhiều trò nữa, tôi mang hai người đi."

Cố Tân Tân không trả lời, Cận Ngụ ĐÌnh rất tự nhiên nói, "Có mấy trò chơi phải xếp hàng khá lâu, hai người đi theo tôi sẽ tiết kiệm được một nửa thời gian đấy?"

Mỗi câu mỗi chữ nói ra đều là ôn nhu, tựa như muốn nhấn chìm người khác vào đó. Tu Thiện Văn không chống đỡ được, rất nhanh liền buông vũ khí đầu hàng, lén lút gật đầu. "Vâng."

Tuy Cố Tân Tân cũng rất muốn chơi, nhưng thể lực không ra làm sao, ăn xong đi theo bọn họ chơi thêm mấy trò nữa đã mệt bở hơi tai, thật sự chỉ hận không thể nằm xuống đất bất động.

Tu Thiện Văn đi theo Cận Ngụ ĐÌnh, tựa như phát cuồng vì mấy trò chơi nơi này. Đến tối có vài trò đã đóng cửa, bọn họ cũng chơi gần đủ rồi, lúc này mới chuẩn bị đi về.

Cố Tân Tân dẫn Tu Thiện Văn đi về phía bãi đỗ xe, Cận Ngụ ĐÌnh đi phía sau hai người. Cố Tân Tân móc chìa khóa xe, liếc anh một cái, "Anh không đi tìm mấy người Khổng Thành sao?"

"Tôi ở trong này chơi cả một ngày, bọn họ đều đã về rồi."

"Thế hả?" Cố Tân Tân ngược lại hiểu rõ trong lòng, này e là anh lại bày chiêu cũ mà thôi, "Vậy anh tự đi thuê xe đi."

"Nơi này chắc cũng không có xe đi tới....."

Cố Tân Tân mở cửa xe ở hàng ghế sau, ra hiệu cho Tu Thiện Văn ngồi vào, "Tôi cũng không biết, anh có thể thử xem."

"Hai người đói bụng không, tôi mời hai người ăn lẩu nhé?" Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, tầm mắt rơi xuống mặt Cố Tân Tân, "Em đưa tôi về đến nội thành là được, ăn cơm tối xong tôi sẽ tự mình thuê xe về."

"Chúng tôi về nhà ăn, dù ở nhà chắc đã làm xong bữa tối rồi." Cố Tân Tân nói xong, muốn đóng cửa xe lại. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn về phía Tu Thiện Văn, cô gái nhỏ da mặt mỏng, người ta cũng đã đi theo hộ tống bọn họ cả một ngày, bây giờ hết tác dụng liền ném anh lại đây, có vẻ không được tốt cho lắm.

"Chị dâu, chỗ này trời băng đất tuyet, ngộ nhỡ xe không đến nơi thật thì làm thế nào bây giờ? Chị cho chú ấy đi nhờ vào nội thành đi?"

Cố Tân Tân biết người ngây thơ như cô bé vẫn còn rất dễ lừa, "Văn Văn em không hiểu đâu. Anh ta có thừa cách, sẽ không để chính mình bị vây lại chỗ này."

"Tôi thì có thể có cách gì được chứ? Bọn họ đều đi cả rồi, tôi bây giờ chính là kêu trời trời không biết kêu đất đất không hay."

"Chị dâu, chị cho chú ấy đi cùng đi."

Cố Tân Tân trợn mắt, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, nhanh nhẹn ngồi vào ghế tài xế, "Tôi lái xe!"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Mắt Tích

Dịch: CP88

Ghế tài xế đã bị Cận Ngụ ĐÌnh chiếm, Cố Tân Tân thấy vậy, kéo ghế phía sau xe rồi ngồi vào.

Cận Ngụ ĐÌnh khởi động xe, Cố Tân Tân khẽ tựa vai lên cửa kính xe, "Văn Văn, có mệt không?"

"Vẫn không đến nỗi ạ, ngày hôm nay rất vui."

Cố Tân Tân quả thật đã lâu không thấy được dáng vẻ ấy của Tu Thiện Văn, cô vốn đã vô cùng lo lắng cô bé sẽ hãi sâu trong thương tâm không chịu đi ra, "Chờ đến khi em thi đại học xong chị sẽ dẫn em đi du lịch, đến một nơi rất rất xa."

"Vâng."

"Có muốn chớp mắt một lúc không? Còn rất lâu mới về đến nơi."

"Được ạ." Tu Thiện Văn đáp, cơ thể khẽ dựa về sau, Cố Tân Tân cũng nhắm mắt lại, cô sắp không chịu nổi rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh yên tĩnh lái xe, Tu Thiện Văn vẫn chưa ngủ, tầm mắt rơi xuống hai tay Cận Ngụ ĐÌnh. Bầu không khí quá mức yên tĩnh, khiến tất cả tâm tình đều thả ra ngoài, bi thương ngỡ như đã tạm quên đi được lại một lần nữa ùa về. Tu Thiện Văn nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi nhớ đến Tu Tư Mân.

Lúc hắn xảy ra tai nạn xe có thời gian nghĩ đến cô bé hay không đây? Tiếc nuối lớn nhất của Tu Thiện Văn chính là không ở bên cạnh Tu Tư Mân lúc hắn rời đi, không thể nhìn hắn một lần cuối.

May là trời cao đã trả lại cho cô bé một người thân, không đến nỗi ném cô bé vào cô độc vô vọng. Tu Thiện Văn nhìn sang Cố Tân Tân đã ngủ say đang nằm tựa lên cửa kính xe, mỗi ngày đều vất vả khổ cực, hắn là đã mệt muộn chết rồi.

Cận Ngụ Đinh thả chậm tốc độ xe, phía trước tắc đường, anh cởi áo khoác rồi đưa về sau.

Tu Thiện Văn nhận lấy, sau đó lại cẩn thận từng li từng tí phủ lên người Cố Tân Tân. Cận Ngụ Đinh tăng nhiệt độ trong xe lên, nhỏ giọng hỏi Tu Thiện Văn. "Có lạnh không?"

Tu Thiện Văn khẽ lắc đầu, dọc đường cũng không có nhiều xe, sau khi qua được đoạn đường tắc liền thuận lợi một đường đi thẳng về phía trước.

Cận Ngụ Đinh gõ nhẹ ngón tay trên vô lăng, "Lục Thành có rất nhiều nơi vui chơi, em thích chơi cái gì? Hôm nào anh có thời gian rảnh dẫn em đi."

"Không cần phiền phức như vậy, dù sao bây giờ chương trình học cũng rất nặng....."

"Chính là bởi vì học tập căng thẳng nên mới cần phải giải tỏa áp lực. Cô gái nhỏ cũng phải luyện lá gan lớn hơn một chút, trại huấn luyện dã ngoại cũng không tệ, còn có chân nhân cs(*)....."

(*) trước đây ta từng giải thích một lần, à nhớ rồi, là trong bộ Tứ Mạc Hí:))))))

Tóm lại nó là một trò kiểu kiểu đánh trận giả kkk

Tu Thiện Văn nén cười, "Mấy trò đó không phải đều là dành cho con trai chơi sao ạ? Hơn nữa cháu thấy bọn họ đều chơi cái gì mà Vương Giả Vinh Diệu, Liên Minh Huyền Thoại."

"Ý em là chê anh già đây hả?"

"Không, không có," Tu Thiện Văn nghĩ một tiếng gọi chú này cũng hơi ngượng ngập, "Tại cháu không thích chơi thôi ạ."

"Không cần phải sợ như vậy, anh sẽ không ăn thịt em."

Tu Thiện Văn cầm chai nước bên cạnh lên, vặn nắp rồi uống một hớp, "Cháu không sợ chú, thật đấy."

"Vậy em ghét anh sao?"

"À, không."

Cận Ngụ Đinh chăm chú nhìn con đường phía trước, "Em có biết quan hệ của anh và Tân Tân không?"

"Đương nhiên, chị ấy không gạt người Tu gia chuyện gì cả."

Cận Ngụ Đinh đột nhiên không biết phải nói gì, Tu Thiện Văn nghiêng nửa người về phía trước. "Chú muốn uống nước không ạ?"

"Không cần."

"Nếu lúc trước chú đã thích chị ấy như vậy, thì vì sao lại làm tổn thương chị ấy?"

Có rất nhiều chuyện Tu Thiện Văn cũng không hiểu, nhưng một câu nói cửa miệng vô tâm vô tình này lại đâm vào lòng Cận Ngụ Đinh, "Anh cũng không muốn, nhưng tổn thương cũng đã thành rồi."

"Vậy thì bù đắp đi."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được, tầm mắt xuyên qua gương chiếu hậu rơi xuống mặt Tu Thiện Văn. Anh đúng là không nghĩ cô bé sẽ nói ra lời đó. "Bù đắp? Em thấy có khả năng không?"

"Làm sai thì thay đổi, làm không tốt thì sau này làm tốt hơn một chút nữa. Ngay cả cháu còn hiểu được đạo lý này, không lẽ cháu không hiểu?"

"Em có biết hai từ bù đắp trong lời nói của mình có ý nghĩa gì hay không?"

Tu Thiện Văn đưa tay lột lớp bọc trên bình nước, "Sau khi chị dâu và anh hai kết hôn, anh hai đối xử rất tốt với chị ấy, chị ấy cũng cực kỳ tốt với anh hai. Nhưng cháu đã từng thấy chị ấy ngồi khóc một mình, khi đó chị ấy ngồi dưới chân cầu thang khóc, nhưng cháu lại không dám đến hỏi thăm. Mãi đến khi cháu nhìn thấy anh hai, anh nói chị ấy đang đau lòng, cứ để chị ấy khóc thỏa thuê đi. Anh hai và cháu chỉ có thể làm như không nhìn thấy, như vậy trong lòng chị ấy mới có thể thoải mái."

Cận Ngụ ĐÌnh chăm chú lái xe, "Khoảng thời gian đó có hai người ở bên cạnh đối với cô ấy cũng chính là một chuyện tốt."

Trong cuộc đời của một con người đều sẽ có ai đó đến rồi đi, Tu Tư Mân cứu Cố Tân Tân là sự thật không thể chối cãi, nhưng dù anh có không muốn đối mặt với chuyện cô và hắn đã kết hôn thế nào thì anh cũng không thể xóa đi chuyện này được, nếu không có khác gì phũi sạch sẽ chuyện Tu Tư Mân cứu Cố Tân Tân đâu?

"Cháu rất biết ơn chị dâu, thật đấy."

Cố Tân Tân ngủ mờ màng, mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện. Cô khẽ mở mi mắt, trong con ngươi của Tu Thiện Văn mang theo một vòng sáng mông lung. Cố Tân Tân tựa đó không nhúc nhích, bởi vì quá mệt mỏi mà lại khép mắt lại.

"Biết ơn cô ấy vì cái gì?" Cố Tân Tân nghe được Cận Ngụ ĐÌnh khẽ hỏi.

"Người ngoài ai cũng cho rằng gả vào Tu gia là một chuyện cực kỳ tốt, nhưng trong lòng cháu hiểu rõ hơn ai hết, chuyện người Tu gia phải đổi mặt nhiều không đếm xuể. Cuộc sống trước đây của chị đâu quá mức đơn giản, sau đó bởi vì làm người nhà Tu gia mà mỗi ngày phải đổi mặt với sinh ly tử biệt. Cháu còn nhỏ nên sau khi anh hai ra đi trọng trách cũng không rời xuống vai, cuối cùng đều là chị ấy phải cứng rắn gồng mình chống đỡ. Thật ra chị ấy có thể dứt áo bỏ đi, dù không có chỗ cỗ phần kia thì số tiền còn lại cũng đủ cho chị ấy an nhàn đến cuối đời. Chị ấy để cho cháu đi theo chị ấy, thực sự chính là làm liên lụy đến chị ấy."

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi hơi cong lên, nhẹ nhàng nói, "Cô ấy không phải người như vậy."

"Đúng vậy, chị ấy không phải." Bởi vậy nên dù Tu Phụ Thành âm mưu dùng đến quá khứ của Cố Tân Tân gây xích mích quan hệ giữa Tu Thiện Văn và Cố Tân Tân thì cô bé cũng không tin.

Trong lòng Cố Tân Tân ám áp, có một cảm giác vui vẻ không tên. Tu Thiện Văn nói với người đàn ông ngồi phía trước, "Có phải chú ở Lục Thành này là một nhân vật rất lợi hại?"

Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi bật cười. "Sao tự nhiên lại hỏi vậy?"

"Cháu ngờ ngợ biết được một ít, có vẻ như chú rất lợi hại."

"Cũng tạm được."

Một tay Tu Thiện Văn khoác lên lưng ghế cạnh ghế tài xế, "Vậy chú nhất định phải cho người bảo vệ chị ấy thật kỹ, đừng để kẻ khác có cơ hội làm tổn thương chị ấy."

"Yên tâm, không chỉ có cô ấy, với em anh cũng sẽ cho người bảo vệ thật tốt."

Tu Thiện Văn nghe vậy, có chút không tự nhiên trả lời. "Cháu thì không cần."

"Yên tâm."

"Sao nghe ra lại giống như cháu đang cầu xin được bảo vệ vậy nhỉ?"

Cố Tân Tân rốt cuộc không thể để hai người đó tiếp tục nói nữa, bằng không để thêm một chút nữa e là cô bị bán đi thế nào cũng không biết. Tên hồ ly Cận Ngụ Đinh này, hai ba câu đã có thể đưa Tu Thiện Văn ngây thơ vào trong. Cô giả vờ như vừa tỉnh, ngồi thẳng dậy, "Sắp đến rồi hả? Hai người đang nói cái gì thế?"

"Không có gì ạ." Tu Thiện Văn lập tức dừng lại, "Sợ chú ấy ngủ gật nên nói chuyện một chút thôi."

"Có phải sắp vào đến nội thành rồi không?

Cận Ngụ Đinh nhìn cột mốc cách đó không xa, "Ừ, khoảng mươi mấy km nữa là đến rồi."

Cố Tân Tân liếc chiếc áo khoác trên người, cô nhổm dậy đưa nó cho Cận Ngụ Đinh, người đàn ông cũng không đưa tay ra tiếp lấy. "Cứ khoác vào đi, vừa mới tỉnh ngủ thì đừng để bị lạnh."

Cố Tân Tân cầm áo vắt lên chiếc ghế cạnh ghế tài xế, "Văn Văn, em làm xong bài tập về nhà chưa?"

"Vâng, xong cả rồi ạ."

"Vậy thì tốt, lát nữa ăn cơm tối xong về nhà cũng có thể ngủ sớm một chút."

Xe đi vào nội thành, Cận Ngụ Đinh tìm một quán lẩu ngay trên đường đi. Anh dừng xe, cầm áo khoác rồi mở cửa đi xuống, "Đi, đi ăn cơm tối."

Cố Tân Tân có chút không tình nguyện, nhưng rốt cuộc vẫn đi theo vào trong. Ba người ngồi vào bàn ăn, Cận Ngụ ĐÌnh gọi một nồi, sau đó hỏi Tu Thiện Văn muốn ăn cái gì. Cố Tân Tân ngồi cạnh, chỉ nhắc anh gọi ít một chút, đừng để lãng phí.

Món ăn vừa mang lên, Cố Tân Tân gấp dạ dày bò thả vào nồi, ngẩng đầu lên đúng lúc có một đôi nam nữ từ ngoài cửa đi vào.

Người phụ nữ cúi thấp đầu, người đàn ông đi bên cạnh khoác vai cô ta, nhưng người trong ngực anh ta ngay cả đầu cũng không nhắc lấy một cái.

Bọn họ đi đến gần, Cố Tân Tân nhận ra khuôn mặt người đàn ông có chút quen mắt, người đàn ông cũng nhìn thấy bọn họ, bước chân dừng lại, ngồi xuống chiếc bàn đối diện.

Anh ta đè người phụ nữ xuống ghế, khiến cho cô ta đối mặt với Cố Tân Tân. Cố Tân Tân đưa mắt nhìn kỹ, giật mình phát hiện ra là Thương Kỳ.

Chỉ là nhìn tình trạng của cô ta có chút kỳ lạ, Cận Ngụ ĐÌnh thấy được ánh mắt của cô, quay đầu lại nhìn.

Đúng lúc Thương Kỳ ngẩng đầu lên, Cố Tân Tân thấy cô ta chật vật chuyển tầm mắt đi nơi khác. Cận Ngụ ĐÌnh hờ lạnh một cái, cầm đĩa nguyên liệu bên cạnh đổ vào nồi lâu. "Có muốn đi chào hỏi một tiếng không?"

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt. "Anh muốn thì đi mà đi."

"Dẫn em đi xem trò hay ấy mà."

"Có gì hay mà xem?" Cố Tân Tân gấp ra mấy miếng dạ dày bò rồi bỏ vào bát Tu Thiện Văn.

"Một mắt Thương Kỳ mù rồi, chắc là em không biết nhỉ?"

Giật mình trong mắt Cố Tân Tân không thể giấu được, "Vì sao lại thế?"

"Bị đánh cho mù."

Cố Tân Tân không khỏi nghĩ tới Thương Kỳ lúc cô mới quen biết, khi đó mỗi ngày cô ta đều hận không thể từng giây từng phút đi theo sau cô, một tiếng cửu tẩu hai tiếng cửu tẩu, ngọt đến lịm. Cố Tân Tân nghĩ cô ta là người thẳng thắn thật tâm dễ ở chung, nhưng cuối cùng mới biết được tất cả mọi đau khổ của cô đều là nhờ cô ta ban tặng.

Nghĩ đến đó, hình như cô cũng không việc gì phải đi đồng tình cho cô ta nữa.

Thương Kỳ một mực nâng một tay che lại nửa mặt mình, Tào Diệc Thanh đang gọi thức ăn, ngồi đối diện cô ta lạnh lùng lên tiếng. "Mang cô đi ăn cơm mà cô cũng không thể thoải mái vui vẻ lên một chút sao? Cô nghĩ làm như vậy là sẽ không có ai nhìn thấy mình?"

"Chúng ta chuyển quán khác có được không?"

Chân Tào Diệc Thanh dưới gầm bàn lập tức đá mạnh vào chân Thương Kỳ, "Nhìn thấy Cận Ngụ Đinh liền không kìm chế được rồi có phải hay không?"

"Em không có." Thương Kỳ chỉ là không muốn bị Cố Tân Tân nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, "Em, em không muốn ăn lẩu."

"Nhưng tôi muốn!" Trên mặt Thương Kỳ vẫn còn mấy vết thương chưa lành, cô ta đành phải cõng lấy tóc che đi. Cố Tân Tân không tiếp tục nhìn nữa, tập trung ăn đồ trong bát mình.

Cận Ngụ Đinh gọi dĩ nhiên đều là thứ đáng để ăn, anh không ngừng gấp từ trong nồi lẩu bỏ vào bát cho Cố Tân Tân.

"Anh không cần gấp cho tôi, tôi không ăn được hết nhiều như vậy."

"Buổi trưa không ăn từ té, bây giờ nhất định đang rất đói bụng." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, lấy dụng cụ vớt mấy thứ đồ khác trong nồi bỏ vào bát Tu Thiện Văn.

"Cám ơn ạ."

Cận Ngụ ĐÌnh cười với cô bé, "Vẫn chỉ có em là lẽ phép."

Thương Kỳ từ đầu đến cuối đều cúi thấp đầu, trong lòng không khỏi sinh ra oán hận. Cố Tân Tân giống như một cái đình trong mắt không ngừng chọc khoét khiến cô ta bứt rứt không thôi, nhưng bây giờ cô ta cũng không có năng lực nhỏ chiếc đình đáng hận này xuống.

Tào Diệc Thanh ở ngoài thích nhất là đóng vai người chồng mẫu mực, anh ta thuần thực nhúng liệu rồi vớt ra bỏ vào bát Thương Kỳ. Dù trong miệng đắng ngắt nhưng cô ta cũng không dám không ăn, chỉ có thể nhịn xuống khó chịu nuốt vào bụng. "Nhìn xem, gần đây em thật gầy, ăn nhiều một chút."

Thương Kỳ đưa tay giữ lại tóc, một tay kia gấp thức ăn bỏ vào miệng.

"Thế nào? Món ăn ở quán lẩu này không tệ phải không?"

Thương Kỳ gật gật đầu.

Tào Diệc Thanh vớt óc lợn trong nồi ra rồi bỏ vào bát Thương Kỳ, "Ăn cái này đi."

Thương Kỳ nhìn, đồ ăn trong miệng còn chưa kịp nuốt vào bụng suýt chút nữa thì phun ra. Trên mặt cô ta đều là cự tuyệt, nhỏ giọng nói. "Anh biết em không thích ăn cái này mà, em thật sự ăn không vô."

"Sao lại ăn không vô? Món tôi thích em cũng phải thích, mau ăn đi, ngoan."

Thương Kỳ nhìn chầm chằm óc lợn trong bát, chậm chạp đưa đũa tới, nhưng đầu đũa vừa mới chạm phải khối thịt mềm như đậu phụ đã không chịu được muốn nôn. Sắc mặt Tào Diệc Thanh càng ngày càng trắng, "Có phải nếu bây giờ người ngồi đối diện cô là anh ta, thì anh ta nói cô ăn gì cô cũng sẽ ăn cái đó không hả?"

"Không có." Thương Kỳ cũng không dám nói lung tung, "Anh đừng như vậy, chỉ là em ăn không vô thứ này thôi mà, từ nhỏ em đã không dám ăn....."

Tào Diệc Thanh gấp một miếng óc lợn khác lên, nhưng không bỏ vào bát Thương Kỳ mà trực tiếp bỏ lên mu bàn tay cô ta.

Đúng lúc Cố Tân Tân giương mi mắt nhìn thấy, đồ ăn vớt từ trong nồi lẩu còn đang sôi sùng sục ra nóng thế nào cô cũng có thể tưởng tượng được. Thương Kỳ suýt chút nữa thì nhảy dựng, tay trái nhanh chóng thu lại, đũa trên tay phải cũng rơi xuống.

Cô ta bị bỗng, nửa người trên thậm chí phải dựa vào mép bàn mà run rẩy nhưng cũng không dám đứng dậy rời đi. Cố Tân Tân cảm thấy không đúng, dựa theo tính tình của Thương Kỳ, đáng lẽ đã sớm hất bàn bỏ đi rồi chứ?

"Làm sao thế? Vợ?" Tào Diệc Thanh bày ra khuôn mặt sống sắng muôn đưa tay ra kiểm tra vết b榜 của cô ta, nhưng Thương Kỳ đã nhanh chóng lùi về sau, khuôn mặt sợ hãi. Giọng nói của Tào Diệc Thanh trong nháy mắt liền thay đổi, "Làm sao thế? Không sao chứ?"

"Không, không sao hết." Giọng nói của Thương Kỳ cũng thay đổi, món lẩu trước mắt đang sôi sùng sục, từng vòng từng vòng khói trắng bốc lên không trung, nhưng cũng không thể khiến cô ta biến mất khỏi tầm mắt của những người ngồi bên này.

"Đưa tay đây, tôi xem một chút."

Cố Tân Tân tinh tường nhìn thấy vẻ mặt Thương Kỳ lập tức chuyển sang kinh hoảng, "Không sao hết, thật đấy."

"Nhanh lên một chút đi!"

Thương Kỳ run rẩy đưa cánh tay ra, Tào Diệc Thanh túm lấy cổ tay cô ta kéo về phía mình, thật đáng thương, mu bàn tay đã bị bỗng rộp. Tào Diệc Thanh cong ngón cái, đặt trên đó. Tiếng thét chói tai còn chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng đã bị Thương Kỳ mạnh mẽ nuốt về, nửa người trên của cô ta gần như đã gục xuống bàn, trong miệng không ngừng xin tha, "Diệc Thanh, Diệc Thanh, thả em ra."

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, không chỉ có không thể tin, mà còn là cảm giác hoảng sợ không nói thành lời. Một màn này diễn ra trước mặt cũng không thể khiến Cố Tân Tân có cảm giác hả hê vui sướng, nhìn bộ dạng Thương Kỳ, thật giống như đã quá quen.

"Một mắt của cô ta vì sao lại mù?" Cố Tân Tân khẽ hỏi người đàn ông ngồi đối diện.

"Cái này còn cần tôi phải nói sao?"

Cố Tân Tân không ngờ Tào Diệc Thanh lại dám nặng tay như vậy, trong nháy mắt khẩu vị trong miệng mất hết, thậm chí còn có chút buồn nôn.

Tu Thiện Văn trước đó cực kỳ đói, hiện tại ăn cũng đã gần no, trong bụng đều là thịt, ấm áp và thỏa mãn.

"Đi thôi." Cận Ngụ ĐÌnh nhìn đồng hồ, không còn sớm, Cố Tân Tân hẳn là cũng đã rất mệt rồi.

Bọn họ đứng dậy, Cố Tân Tân cầm chiếc túi trên bàn đi theo sau Cận Ngụ ĐÌnh chưa từng lưu lại bất kỳ một ánh mắt nào trên người Thương Kỳ ngồi đó. Cố Tân Tân cầm tay Tu Thiện Văn, lúc đi qua

chiếc bàn kia vẫn không nhịn được liếc nhìn Thương Kỳ. Thương Kỳ bộ dạng vô cùng chật vật ngồi đó, một tay bị Tào Diệc Thanh cầm chặt.

Ba người đi ra ngoài, Cận Ngụ ĐÌnh đi thẳng đến trước chiếc xe, mở cửa cho cô.

Cố Tân Tân tiến lên, vừa định mở miệng thì người đàn ông đã kéo vai cô đẩy vào ghế lái, chìa khóa cũng giao luôn cho cô. "Trên đường tự mình chú ý một chút, đi chậm thôi."

Cố Tân Tân vươn tay ra đón lấy chìa khóa, bỗng nhiên có cảm giác nặng trịch. Cô nuốt một ngụm nước bọt, vốn đã nghĩ anh sẽ lì lợm không chịu đi, làm thế nào cũng không ngờ anh lại đột nhiên phối hợp như vậy.

"Vậy còn anh thì sao?"

"Tôi gọi xe quay về là được rồi." Cận Ngụ ĐÌnh vừa rồi đi vào đã thấy được ngay bên ngoài có rất nhiều taxi dừng chờ khách.

Cố Tân Tân nhìn ra ngoài, người đàn ông đang đứng trong bãi đỗ xe, ánh đèn nê ông phía sau chiếu sáng nửa khuôn mặt anh. Cô không nhịn được mở miệng. "Không thì..... tôi đưa anh về đi?"

Cô cho là Cận Ngụ ĐÌnh sẽ lập tức đồng ý, không ngờ người đàn ông đặt một tay lên nóc xe, nửa người trên hướng về phía Cố Tân Tân, "Không cần, dù sao cũng không tiện đường, ngày mai em cũng còn phải đi làm, với cô nhóc kia sáng sớm mai phải đi học. Đi đi thôi."

Anh nói xong lời này, đứng thẳng người dậy rồi đóng cửa xe lại giúp cô, Cố Tân Tân xuyên qua cửa kính xe nhìn anh chăm chú.

Tu Thiện Văn cũng hạ cửa kính xuống, "Chỗ này có gọi được xe không ạ?"

"Yên tâm, bên ngoài có rất nhiều taxi."

Tu Thiện Văn vẫy tay chào anh, "Tạm biệt."

Cận Ngụ Đinh lùi về sau một bước, cũng vẫy tay chào Tu Thiện Văn, "Tạm biệt."

Cố Tân Tân khởi động xe, lúc đi ra bên ngoài thấy được có taxi đứng đó mới khẽ thả lỏng, Tu Thiện Văn vẫn còn quay đầu lại nhìn, "Chị dâu, sẽ không có chuyện gì chứ ạ?"

"Em nói anh ta hả?"

"Vâng."

"Làm sao có thể có chuyện gì được. Đây là địa bàn của anh ta, ai lại dám động vào anh ta chứ."

Tu Thiện Văn kìm nén hiếu kỳ từ nãy đến giờ, rốt cuộc đã không nhịn được hỏi. "Chị dâu, người vừa rồi trong quán lẩu là ai thế ạ?"

"Người không quá quan trọng, lần sau nếu em gặp phải thì cứ tránh xa một chút là được." Cố Tân Tân không muốn nhắc lại những chuyện trước đây, rất nhiều chuyện ngoài việc khiến cho người khác đồng tình hơn với cô thì cũng chẳng có thêm tác dụng gì nữa. Con người là phải dựa vào chính mình đứng lên, nếu đã đứng lên rồi thì cũng không cần phải nhìn lại những chuyện trong quá khứ làm gì.

Về đến nhà, Cố Tân Tân để Tu Thiện Văn vào tắm rửa rồi đi nghỉ ngơi, còn cô quay về phòng ngủ của mình, cô bây giờ thật sự chỉ hận không thể lập tức nằm chết dí trên giường thôi.

Bầu không khí ấm áp trong nháy mắt đem toàn bộ uể oải của cô tan biến. Cố Tân Tân muốn ngủ trước một giấc rồi tính tiếp, cô nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ màng, Cố Tân Tân nghe thấy tiếng chuông điện thoại liên tục reo inh ỏi. Cố Tân Tân kéo chiếc túi xách bên cạnh qua, mơ màng lần mò điện thoại, sau đó bò dậy, cố gắng khiến cho bản thân tỉnh táo đôi chút.

"Alo?"

"Tu phu nhân, Cửu gia có ở chỗ cô không?"

Vừa nghe liền nhận ra là Khổng Thành, Cố Tân Tân ngồi dậy, "Không có đâu, chúng tôi ăn cơm tối xong liền chia ra ai về đường này rồi."

"Bây giờ tôi đang ở tòa nhà Tây, đợi nửa ngày vẫn không thấy Cửu gia quay về."

Cố Tân Tân khẽ vuốt mặt, "Có phải là kẹt xe không? Hoặc là có chuyện đột xuất gì đó?"

"Nhưng tôi không gọi được cho ngài ấy, tôi sợ là đã xảy ra chuyện gì đó rồi."

Cố Tân Tân nhấc tay xem đồng hồ, trong phút chốc cả kinh, đã mười một giờ rồi!

Với từng này thời gian, đáng lý ra Cận Ngụ ĐÌnh đã về đến nhà rồi. Cố Tân Tân tỉnh cả ngủ, "Có phải đi đâu đó rồi không?"

"Cửu gia chưa bao giờ không nói không rằng tự ý đi ra ngoài, hơn nữa bây giờ điện thoại cũng không gọi được."

Cố Tân Tân thật không nghĩ đến những phương diện khác, cô luôn cho rằng đây là Lục Thành, Cận Ngụ ĐÌnh chắc chắn sẽ không thể xảy ra chuyện được.

Nhưng hiển nhiên cô đã quên mất rằng nguy hiểm luôn rình rập mọi nơi, hơn nữa mỗi lần Cận Ngụ ĐÌnh ra ngoài đều có người đi

cùng nên mới không cần lo lắng. Bây giờ là đêm muộn, chẳng phải đồng nghĩa với việc cho người khác một cơ hội tốt sao?

Cố Tân Tân lòng như lửa đốt, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Tôi đã cho người đi tìm rồi, hai người ăn cơm tối ở đâu?"

Cố Tân Tân nói địa chỉ cho Khổng Thành, anh ta đáp lại một tiếng đã biết rồi lập tức cúp máy.

Cô không nghĩ được thêm gì nữa, xông ra cửa, lại nóng lòng chạy về phía nhà để xe, ngồi vào rồi nhanh chóng cho xe lái đi.

Cố Tân Tân ngồi trên xe không ngừng gọi đến số Cận Ngụ Đình, nhưng chỉ có tiếng thông báo không thể kết nối lặp đi lặp lại, hẳn là anh đã tắt máy.

Có phải chỉ vì điện thoại anh hết pin hay không? Hay là thật sự xảy ra chuyện rồi?

Cố Tân Tân không dám nghĩ xa hơn nữa, thế nhưng trong đầu cô đã sớm vẽ ra mọi khả năng, bám lấy từng nơ ron thần kinh của cô không chịu buông.

Đã trễ như vậy. Đáng lẽ cô phải cương quyết, ít nhất là phải đưa anh về nhà. Vì sao trong ngày thường anh vẫn làm cái bộ mặt dày như vậy, dù là ban ngày cũng có thể nói là có nguy hiểm, nhưng hôm nay thái độ lại đột nhiên khác thường như thế chứ?

Cố Tân Tân tự hỏi rồi lại tự trả lời, có lẽ bởi anh thấy cô quá mệt mỏi nên mới không muốn làm phiền cô. Hai tay Cố Tân Tân siết chặt vô lăng, tốc độ xe càng lúc càng nhanh.

Thời gian có lẽ cũng không lâu lắm xe cô đã đến được quán lẩu, chỉ là Cố Tân Tân có cảm giác đã trải qua cả một kiếp. Cửa hàng kia vẫn còn mở cửa, Cố Tân Tân xuống xe, thấy mấy người Khổng Thành đi ra.

"Thế nào rồi? Tìm được manh mối gì không?"

Sắc mặt Khổng Thành trắng nhợt, khẽ lắc đầu, "Chỉ có người nhìn thấy ngài ấy ngồi lên một chiếc xe taxi, nhưng biển số xe lại không có ai nhìn rõ."

Cố Tân Tân gấp đến mức không biết phải làm sao, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Vì sao cô lại có thể để cho ngài ấy đi một mình chứ?"

Cố Tân Tân cũng không biết khi đó mình nghĩ gì mà để anh về một mình nữa. Cô đắng ra phải nghĩ đến dù là một phần một vạn khả năng cũng rất có thể có chuyện xảy ra. "Tôi..... Xin lỗi, tôi không nghĩ được nhiều như vậy."

"Cô chính là bởi vì không quan tâm ngài ấy, những chuyện khác cô đều có thể để trong lòng, nhưng với ngài ấy cô luôn cho là phiền phức, từng giây từng phút chỉ hận không thể ném ngài ấy ra thật xa."

Cố Tân Tân nghe vậy, lo lắng đến mức nước mắt cũng sấp chả ra.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16

Dịch: CP88

Khổng Thành nói không sai, bởi vì cô sợ anh sẽ quần quít lấy cô không tha nên khi nghe Cận Ngụ Đinh nói tự trở về cô mới không hề nghĩ thêm nhiều được như thế.

Nếu là đổi thành người khác, cô nhất định sẽ không yên lòng, và bây giờ cũng không phải lo lăng sốt ruột như thế này.

Khổng Thành cho người đi kiểm tra camera giám sát xung quanh, Cố Tân Tân không ngừng gọi điện cho Cận Ngụ Đinh, thế nhưng đầu bên kia vẫn cứ là tắt máy.

"Anh ta sẽ không sao chứ?"

Khổng Thành căng thẳng cực kỳ, anh ta không nói lời nào đi về phía xe, Cố Tân Tân vội vàng đuổi theo hai bước, "Mấy người muốn đi đâu?"

"Trước tiên cứ tìm đã, tôi gọi điện xung quanh hỏi một chút."

"Tôi đi với anh."

Khổng Thành còn chưa đóng cửa xe, nghe cô nói vậy thì không khỏi nhắc mắt nhìn về phía Cố Tân Tân. "Tu phu nhân, cô vẫn là nhanh đi về đi. Chúng tôi hiện tại dù chỉ là một chút manh mối cũng không có, cô đi theo cũng chỉ lãng phí thời gian. Hơn nữa không phải cô vẫn luôn muốn cuộc sống của mình được yên ổn hay sao, lãng phí thời gian nghỉ ngơi của cô e là không tốt cho lắm."

"Khổng Thành, tôi rất lo lắng cho anh ta."

Khổng Thành mặt không biến sắc nhìn cô, "Cửu gia nghe được câu này của cô nhất định sẽ rất vui, nhưng tôi hiện tại chỉ sợ ngài ấy đã xảy ra chuyện rồi."

Đây cũng là chuyện Cố Tân Tân luôn lo lắng, "Tôi đi tìm với anh."

"Là vì cớ gì mà con người ta cứ phải mất đi rồi mới biết quý trọng? Nếu như bất ngờ này đến trước khi cô có thể tha thứ một ngày, liệu cô sẽ hối hận chứ?"

Khổng Thành nói xong lời này, dịch sang bên cạnh, Cố Tân Tân lập tức nhanh chóng ngồi vào. Tay chân cô đều là lạnh lẽo, từng câu từng chữ của Khổng Thành như dao đâm vào lòng, nhức nhối khó tả.

Chuyện cũng đã xảy ra rồi, trong đầu Cố Tân Tân hiện tại có vô số cái sờm biết, sờm biết đã không để anh lại một mình, sờm biết đã để Khổng Thành đến đón anh, sờm biết..... đã đối xử với anh tốt hơn một chút.

Khổng Thành muốn kiểm tra camera giám sát không phải là chuyện khó, cũng đã nhìn thấy Cận Ngụ Đình ngồi lên một chiếc, nhưng tra theo một đường cuối cùng vẫn mất dấu.

Tìm theo biển số xe cũng không tra được thêm bất kỳ manh mối gì, bởi đó là biển số giả.

Xem ra sự tình càng ngày khó giải quyết, Cố Tân Tân nhìn vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc của Khổng Thành, không khỏi nhẹ giọng nói. "Đến biển số xe cũng là làm giả, xem ra bọn chúng vốn đã lén chủ ý từ trước."

Khổng Thành không lên tiếng, Cố Tân Tân nhìn đồng hồ. "Không thì chúng ta về tòa nhà Tây chờ đi?"

"Điện thoại của Cửu gia đã tắt máy, với tình huống này mà cô còn hi vọng ngài ấy có thể tự mình về sao?"

Cố Tân Tân vẫn cố ôm một chút may mắn cuối cùng, "Anh nói có phải anh ta chỉ là vì muốn dọa chúng ta hay không?"

Ánh mắt Khổng Thành rơi xuống mặt Cố Tân Tân, trong con ngươi mang theo tia dò xét rất rõ ràng, "Cô cảm thấy lần này giống như tai nạn xe trước đó, là chúng tôi liên thủ lừa cô sao?"

Nếu đúng như vậy thì ngược lại là một chuyện tốt, Khổng Thành dung ánh mắt phúc tạp nhìn Cố Tân Tân. "Lần trước ngài ấy lừa cô cũng chỉ là vì muốn tốt cho cô, muốn cô quay về Lục Thành mà thôi, thế nhưng vào mắt cô lại chỉ còn là hai chữ lừa gạt."

Cố Tân Tân mấp máy môi. "Anh nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ hi vọng anh ta có thể trở về thôi."

"Tu phu nhân, để tôi đưa cô về trước đi."

"Không cần." Dù bây giờ có đưa cô về nhà thì cô cũng không thể yên tâm ngồi chờ được.

Nhưng hiện tại đang là đêm tối, bọn họ đi lung tung không có mục đích tìm kiếm cũng không phải là cách hay, cuối cùng Khổng Thành vẫn để tài xế lái xe về Cận gia.

Tòa nhà Tây to lớn đứng trơ chơi giữa màn đêm mịt mù, cả một tòa nhà không có lấy một tia sáng. Cố Tân Tân theo Khổng Thành xuống xe, đây đã từng là nơi cô quen thuộc nhất. Cố Tân Tân đi đến mở cửa, đèn cảm ứng trong nhà lập tức sáng lên.

Cố Tân Tân theo bản năng nhìn trước ngực cửa, nơi đó không có dấu hiệu đã có người đổi giày, xem ra Cận Ngụ Đinh vẫn chưa về.

Cô nóng nảy đi lên lầu, mỗi một gian phòng nơi này cô đều vô cùng quen thuộc. Cố Tân Tân đẩy cửa phòng ngủ chính, nhanh chóng lần tới công tắc đèn, ánh mắt rất nhanh quét một lượt trong phòng, nhưng ngay cả bóng người cũng không thấy.

Cố Tân Tân ngoe ngác đứng trước cửa, Khổng Thành còn đang dưới lầu, đang cho người gia tăng phạm vi tìm kiếm.

Cô nhắc chân đi vào trong, đến trước chiếc giường lớn, ngồi xuống mép giường. Bên tai yên tĩnh không có lấy một chút thanh âm, rồi lại giống như đột ngột có vô vàn thứ giọng nói ào tới, đều là chấn ván cô, trách móc cô, thậm chí còn mắng chửi cô là động vật máu lạnh.

Cố Tân Tân đưa hai tay ôm đầu, nửa người trên ép xuống, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề. Quãng thời gian của cô và Cận Ngụ Đinh trong căn phòng này giống như một thước phim liên tục tua nhanh trước mắt.

Dù cuộc hôn nhân của hai người bắt đầu với mục đích không trong sáng nhưng Cận Ngụ Đinh vẫn luôn đối xử rất tốt với cô, chỉ là chuyện Thương Lực luôn chen vào giữa khiến bọn họ không thể nào bước qua được, dần dần biến nó thành thứ hung khí đả thương người sắc bén nhất.

Bây giờ, tất cả những gì cô có thể nhớ được là anh đã đối xử tốt với cô thế nào, thế nhưng cô lại chưa từng thật tâm đón nhận thế nào, hết lần này đến lần khác nói những lời tàn nhẫn từ chối anh. Hóa ra, hết thảy đều là vì trong lòng có oán hận.

Nhưng nói cho cùng, cô cứ mãi để oán hận này vướng mắc lại, người chịu hành hạ nhất giày vò nhất vẫn là Cận Ngụ Đinh, cô không biết bản thân cũng chỉ là thay đổi phương thức giày vò anh mà thôi.

Cố Tân Tân nâng bàn tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ, một hồi lại lấy điện thoại ra gọi cho Cận Ngụ Đinh, nhưng vẫn mãi là tắt máy.

Cố Tân Tân không cam tâm, thấp thỏm trong lòng cũng một mực lớn dần, cô cầm điện thoại nhắn một cái tin rồi gửi đi: "Anh đang ở đâu?"

Dĩ nhiên là không có hồi âm.

Cố Tân Tân đứng dậy đi tới thư phòng Cận Ngụ ĐÌnh đã dày công chuẩn bị cho cô, cô bật đèn lên, nhưng đứng ngoài cửa chậm chạp không đi vào.

Lần trước Cận Ngụ ĐÌnh giống như có đồ vật gì quý giá lăm muông khoe với cô, như hận không thể để cho Cố Tân Tân thấy được mỗi một chi tiết nhỏ nơi này, thế nhưng cô chỉ mắt điếc tai ngơ, hoàn toàn không muốn tiếp nhận.

Bây giờ cẩn thận chăm chú nhìn lại, mỗi một chi tiết dù là nhỏ nhất đều có thể thấy được tâm ý của anh trong đó. Lúc trước cô từng nói với anh cô là kiểu người không có duyên với hoa cỏ, đến cả xương rồng đưa vào tay cô cũng có thể chết, vậy là Cận Ngụ ĐÌnh liền chuẩn bị cho cô một chậu hoa có thể tự cấp nước.

Cố Tân Tân đi vào, kéo ghế ngồi xuống, máy tính anh cũng đã mua cho cô một cái mới, chọn màu mà cô nhất định sẽ thích.

Bàn tay Cố Tân Tân khẽ rơi xuống bàn phím, ấn vào nút bật nguồn, trong một thời gian ngắn ngủi màn hình đã sáng lên.

Cô chống một tay trên trán, hồi lâu sau mới ngẩng đầu nhìn lên màn hình.

Chỉ là một ánh mắt đó đưa đến đã không thể nào rời đi, Cố Tân Tân thật sự không biết mình nên khóc hay nên cười. Cô nhìn thấy ảnh nền được đổi thành ảnh cưới của cô và Cận Ngụ ĐÌnh, có trời mới biết khi đó bởi vì không cam lòng mà trên mặt cô đều là cứng ngắc.

Anh phải áu trĩ đến mức nào chứ.

Nước mắt không thể tiếp tục kìm nén rơi xuống, từng chuỗi từng chuỗi, làm thế nào cũng không dừng lại được.

Cố Tân Tân hung hăng lau nước mắt trên mặt đi, hết lần này đến lần khác tự trấn an chính mình. Cận Ngụ ĐÌnh nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì. Có bao nhiêu người dám động tay động chân trên đầu anh chứ? Không có mà phải không?

Nhưng bây giờ đến người cũng không tìm thấy, dù là bắt cóc thì đối phương cũng phải gọi điện về rồi chứ?

Sợ nhất chính là biệt tăm không có lấy một tin tức, sợ nhất chính là đối phương không cần tiền, mà là mạng của Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận gia ở Lục Thành tung hoành ngang dọc nhiều năm như vậy nhất định đã đắc tội không ít người, đặc biệt là anh em hai người Cận gia, mà cơ hội làm tổn thương lần này chính là Cố Tân Tân tự tay dâng cho bọn họ.

Cô càng khóc càng không dừng được, đáng vể Cận Ngụ ĐÌnh mặc âu phục ở trước mắt cũng càng ngày càng trở nên mơ hồ. Cố Tân Tân đóng máy tính rồi ôm nó vào trong ngực, bây giờ cô cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ngồi đây chờ đợi.

Cố Tân Tân ngủ cũng không ngủ được, vẫn luôn ép chính mình tỉnh táo, mà Khổng Thành ở dưới lâu cũng không lên tìm cô.

Sau nửa đêm, Cố Tân Tân nằm nhoài trên bàn, chuông điện thoại chỉnh lên mức lớn nhất, chỉ sợ có tin tức gì mới. Thế nhưng mãi đến tận khi ngoài trời nỗi lên tia sáng bạc mà điện thoại cô vẫn chưa từng reo lên lấy một lần.

Trên hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Cố Tân Tân dựng thẳng hai lỗ tai, nghe được tiếng bước chân hơi dừng lại, sau đó lại hướng về phía này.

Cố Tân Tân vội vàng ngồi thẳng dậy, nhưng động tác đứng lên có chút chậm chạp. Cửa thư phòng không khóa, đôi mắt cô mang theo tia tràn ngập chờ mong, Cận Ngụ Đình về rồi phải không?

Thế nhưng rất nhanh liền biết không phải người cô chờ mong, Cố Tân Tân chưa kịp giấu đi mắt mát trong mắt, Khổng Thành đã hướng về phía cô nói. "Đi mau, đã biết Cửu gia ở đâu rồi."

Cố Tân Tân cầm chiếc điện thoại trên bàn, không chút nghĩ ngợi theo sát phía sau anh ta.

Hai người vội vàng xuống lầu, tài xế đã đứng chờ sẵn dưới cổng. Chiếc xe màu đen vội vã phóng ra ngoài, hướng đến địa chỉ Khổng Thành nói tới.

Cố Tân Tân lòng như lửa đốt, hoàn toàn không để ý cơn choáng váng thình lình ập đến. Cô nghiêng người về phía trước, lo lắng hỏi. "Anh ấy ở đâu?"

Khổng Thành không lên tiếng, cầm điện thoại mở chỉ dẫn đường, bộ dạng đó của anh ta càng khiến Cố Tân Tân lo lắng hốt hoảng hơn.

Khoảng chừng nửa giờ sau xe của bọn họ mới đến nơi cần đến, Cố Tân Tân liếc mắt nhìn, đây là một dãy phố chuyên kinh doanh buôn bán, khắp nơi đều là biển quảng cáo. Cô nhìn thấy có mấy người đứng trước một cửa hàng trong số đó, cửa cuốn bị mở ra một nửa, Cố Tân Tân không chờ cho xe hoàn toàn dừng hẳn liền đẩy cửa xe đi xuống.

Mấy người bên đó nhìn thấy cô, Cố Tân Tân không biết có phải là do tâm lý của cô hay không, mà thấy vẻ mặt của bọn họ quái dị vô cùng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Cố Tân Tân chạy lên trước, Khổng Thành theo sát phía sau. "Tìm thấy người chưa?"

Một người trong đó hướng về phía anh ta lắc đầu, Khổng Thành tức giận đến mức hận không thể đập nát chiếc điện thoại trong tay. Một thứ âm thanh chói tai thình lình truyền tới, anh ta thấy Cố Tân Tân đầy toàn bộ cửa cuốn lên cao, Khổng Thành tiến lên vài bước.

Bên trong là một không gian trống, thậm chí còn không có trang trí bày biện gì, Cố Tân Tân ngờ ngợ thấy được bên trong có đặt thứ gì đó.

Cô bật đèn pin trên điện thoại lên, đi lên vài bước nữa, dựa vào chút ánh sáng yếu ớt thấy được có một cái ghế trong đó đã ngã chổng vó, trên đất còn có mấy chiếc dây thừng. Cố Tân Tân nhìn mà giật mình, cũng thấy được rõ ràng trên đó có cả vết máu.

Cô sợ đến mức thu mạnh cánh tay về. "Khổng Thành, anh xác định Cận Ngụ Đinh đã ở đây?"

"Đúng, tìm cả một buổi tối, thật không ngờ vẫn chậm một bước."

Hai chân Cố Tân Tân trong phút chốc vô lực, xui lơ ngồi thụp xuống. Mọi chuyện đã quá rõ ràng, Cận Ngụ Đinh nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Khổng Thành bước nhanh ra ngoài, cho người tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm.

"Mau tìm người quản lý chỗ này, kiểm tra thật kỹ, không được bỏ sót một cửa hàng nào hết."

"Vâng."

Cố Tân Tân ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, lúc này cũng không ai lo lắng cho cô, Cận Ngụ Đinh không có ở đây, không còn ai đau lòng cô nữa rồi.

Giọng nói của Khổng Thành không ngừng vang lên bên tai, mọi người ở đây đều lo lắng muốn phát điên, Cố Tân Tân nghe thấy anh

ta gọi cho Cận Hàn Thanh.

Cô gắng gượng đứng dậy, đi ra ngoài vài bước, những người đi đường lướt qua đều không khỏi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

Vành mắt Cố Tân Tân đỏ hồng, hai mắt sưng vù. Cô biết lần này không giống như tai nạn xe lần trước, thậm chí còn phải nhờ đến sự giúp đỡ của Cận Hàn Thanh, xem ra Khổng Thành đã hoàn toàn bị hoảng rồi.

Cô không thể tiếp tục gây thêm phiền phức cho họ nữa, đáp án cô muốn cũng chính là điều Khổng Thành đang nỗ lực tìm kiếm.

Tra xét toàn bộ những cửa hàng trên con phố này cũng cần có thời gian, lại nói, những kẻ kia sẽ tiếp tục giấu Cận Ngụ Đinh ở chỗ này sao? Nhưng dù gì thì đó cũng là một tia hi vọng, chí ít vẫn tính là bọn họ đang nỗ lực từng chút một.

Cố Tân Tân dựa vào cửa xe, cô thật sự không chịu nổi nữa, mở cửa xe rồi ngồi vào.

Tài xế cũng không giúp được gì, chỉ có thể ngồi trong xe lo lắng. Một lúc sau, anh ta đột nhiên quay lại nói với Cố Tân Tân. "Cửu phu nhân, Cửu gia nhất định sẽ không sao."

Đã bao lâu rồi cô không nghe được danh xưng này rồi? Cố Tân Tân lại không nhịn được khóc lên. "Anh gọi tôi là cái gì cơ?"

"Cửu gia vẫn không bỏ xuống được cô, cô vẫn sẽ là Cửu phu nhân."

Cố Tân Tân dời tầm mắt đi, cố gắng nuốt nước mắt về, "Có phải trước giờ anh ấy chưa từng gấp phải chuyện này?"

"Đúng vậy, Cửu gia trước giờ luôn rất cẩn thận, mà Khổng Thành cũng sẽ không để cho chuyện đó xảy ra....."

Hôm qua nếu không phải vì anh và Cố Tân Tân ở cùng nhau thì Khổng Thành đã không phải chờ bên ngoài cả một ngày, hoặc là đã có thể trực tiếp đi vào cùng anh. Bàn tay buông bên người của Cố Tân Tân nắm nhẹ, "Đều là lỗi tại tôi."

"Phu nhân cũng đừng nói vậy, Cửu gia nhất định sẽ không sao."

Lời an ủi kiểu này Cố Tân Tân có nghe cũng không lọt, trong đầu cô hiện tại chỉ còn một ý nghĩ là phải mau chóng tìm được Cận Ngụ Đình.

Bên ngoài trời đã sáng hơn một chút, Cố Tân Tân cách một lớp cửa sổ xe có thể nhìn thấy Khổng Thành đứng trên quảng trường rộng lớn.

Anh ta vừa gọi điện vừa đi về phía này, cô miễn cưỡng lấy tinh thần, đẩy cửa xe chuẩn bị đi xuống.

Khổng Thành cúp máy, Cố Tân Tân nhìn anh ta, "Có tin tức của anh ấy rồi sao?"

Khổng Thành không nói lời nào, đưa tay ra kéo cô xuống xe, trong mắt Cố Tân Tân hiện lên tia hi vọng. "Tìm được anh ấy rồi phải không?"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Phương Thức Trùng Phạt Làm Tan Nát Cõi Lòng

Dịch: CP88

"Cô yên tâm, Cửu gia đã không sao rồi."

Tảng đá trong lòng Cố Tân Tân rốt cuộc cũng bỏ xuống. "Anh ấy đang ở đâu?"

"Chúng tôi bây giờ lập tức đi đón ngài ấy."

Cố Tân Tân nghe vậy, xoay người muốn quay lại xe, nhưng không nghĩ tới cửa xe lại bị Khổng Thành đè lại, "Cô về trước đi, tôi qua đó là được rồi."

Cố Tân Tân không hiểu lầm nhìn anh ta. "Vì sao?"

"Đây là ý của Cửu gia."

Cô lập tức phát hiện ra có gì đó không đúng, "Vì sao anh ấy lại không cho tôi đi qua đó chứ?"

"Cô đừng nghĩ nhiều quá, đã xác định ngài ấy không có chuyện gì là tốt rồi."

Khổng Thành nói xong, kéo cô ra, "Bây giờ tôi đang rất gấp, xin cô đừng làm khó dễ chúng tôi."

Cố Tân Tân cuống quít kéo tay Khổng Thành, anh ta quay lại liếc cô một cái, Cố Tân Tân lại vội vàng buông ra. Nếu không phải vì Cận Ngụ Đinh xảy ra chuyện thì sẽ không daren dò Khổng Thành như

vậy, nếu cô cứ tiếp tục ở đây can ngăn sẽ làm lãng phí thời gian của bọn họ.

Khổng Thành lên xe, Cố Tân Tân xoay người đi về bên đường. Xe của Khổng Thành vừa đi Cố Tân Tân cũng gọi được một chiếc taxi. "Nhanh, đi theo chiếc xe phía trước."

Phía trước là đèn đỏ nên xe của Khổng Thành vừa vặn phải dừng lại vài giây, Cố Tân Tân nói tài xế theo sát bọn họ.

Cô sợ hãi sẽ lạc mất họ, trong lòng không khỏi cầu khẩn. Cô nghĩ đến cú điện thoại mà Khổng Thành nhận kia, không lẽ là Cận Ngụ ĐÌnh gọi tới sao?

Cố Tân Tân vội vàng lấy điện thoại ra, bấm số Cận Ngụ ĐÌnh.

Đầu bên kia truyền đến tiếng chuông, Cố Tân Tân kích động đến mức siết chặt bàn tay trắng nõn, thế nhưng đầu bên kia trước sau đều không có ai nghe.

Cố Tân Tân không bỏ cuộc, tiếp tục gọi lại một cuộc nữa, thế nhưng tiếng chuông lại bị cắt đứt, rõ ràng là Cận Ngụ ĐÌnh không muốn nhận điện thoại của cô.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Cô không tìm được đáp án, chỉ có thể bám thật sát Khổng Thành.

Chiếc xe lượn lách trong mây ngõ nhỏ của con phố lớn, đến một nơi nhìn có vẻ là cũ kỹ nhất mới dừng lại. Cách đó không xa có hàng rào chắn màu xanh, xem ra là chỗ này sắp được phá đi xây lại, Khổng Thành xuống xe, ngẩng đầu nhìn quanh, bộ dạng giống như không thể tin được Cận Ngụ ĐÌnh lại đang ở chỗ này.

Cố Tân Tân trả tiền rồi đi xuống. Cô nhìn thấy Khổng Thành đẩy một cánh cửa kính rồi đi vào, ánh mắt cô dịch lên trên, thấy được bốn chữ Hồng Nghênh Tân Quán. (*)

(*) Khách sạn, hoặc cũng không hẳn, có thể chỉ là nhà nghỉ thôi

Cận Ngụ Đình sao có thể ở một nơi đơn sơ như thế này chứ? Cố Tân Tân cũng không kịp ngẫm nghĩ, trực tiếp băng qua đường cái đuổi theo.

Tài xế thấy được bèn hạ cửa xe gọi cô, nhưng Cố Tân Tân đã đẩy cửa đi vào.

Một thứ mùi không thể phân biệt được xộc thẳng vào mũi, Cố Tân Tân cố gắng nhịn cơn buồn nôn lướt qua quầy lễ tân, nơi khói mắt chỉ kịp nhìn thấy trên đó bày một lò đốt hương.

Nhân viên lễ tân mặc một bộ áo ngủ rộng rãi, bên ngoài khoác một chiếc áo lông, ngáp một cái rồi hỏi cô. "Cô tìm ai?"

Cố Tân Tân không đáp mà bước nhanh đến trước thang máy, nhìn thấy con số trên đó biểu thị tầng ba.

Nơi này không cần quét thảm, cô nhanh chóng đi vào cầu thang máy bên cạnh. Bên trong chật chội, nhiều nhất cũng chỉ có thể đứng được bốn đến năm người. Cố Tân Tân không thể chờ đợi thêm nữa, vừa đến nơi liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Chỗ này không có nhiều phòng tắm, chất lượng phòng ốc thật sự rất tệ.

Ngay cạnh thang máy có đặt gạt tàn cho những người hút thuốc, nhưng hiển nhiên nơi này lui tới cũng không phải loại người gì tốt đẹp, đâu đâu cũng có tàn thuốc rơi vãi.

Trước mũi tràn ngập mùi dầu mỡ, trên hành lang chỉ có một hai chiếc bóng đèn còn sáng, khung cảnh này thật sự khiến người ta không thể nào thoải mái cho nổi.

Cố Tân Tân khó mà tưởng tượng được, vì sao Cận Ngụ Đình lại ở đây?

Cô bước nhanh về phía trước, kiểm tra cửa của từng căn phòng, nhưng bởi vì còn sớm nên gần như là toàn bộ cửa phòng chỗ này đều đóng kín.

Cố Tân Tân cũng không biết chính xác Khổng Thành vào căn phòng nào, cô chỉ có thể đứng trên hành lang không ngừng nhìn xung quanh.

Cách đó không xa thình lình có một cánh cửa được mở ra, Cố Tân Tân không thể chờ đợi thêm nữa đi về phía trước, nhìn thấy Khổng Thành dùi một người đàn ông đi ra.

Tầm mắt Cố Tân Tân rơi xuống mặt người kia, nhìn thấy anh cầm một chiếc khăn lông đặt lên vết thương, nửa khuôn mặt đều là máu. Cố Tân Tân bị dọa hoảng, không nhịn được tiến lên kéo cánh tay anh. "Làm sao vậy? Không sao chứ?"

Ánh mắt Cận Ngụ Đình có chút né tránh, anh giật cánh tay về. "Không sao hết, sao em lại đến đây?"

"Không yên tâm anh." Cố Tân Tân nói xong, tầm mắt không nhịn được hướng về phía cánh cửa còn chưa kịp đóng lại. Khổng Thành thấy vậy, vội vàng đóng cửa. Sắc mặt anh ta cực kỳ tối tăm, giống như bên trong đó ẩn giấu một bí mật nào đó kinh thiên động địa lắm vậy.

Cố Tân Tân sốt ruột chuyển tầm mắt về Cận Ngụ Đình. "Anh thì sao? Sao anh lại ở đây? Rốt cuộc là kẻ nào?"

Có thể là bởi vì mất máu mà cánh môi Cận Ngụ Đình trắng bệch không còn chút huyết sắc, anh nháu chân đi về phía trước, Cố Tân Tân thấy vậy, vội vàng đuổi theo.

"Em mau về đi thôi."

Cố Tân Tân nghĩ mãi mà không ra, "Vì sao? Lẽ nào anh không muốn tôi đi theo?"

"Ủ, bệnh viện không có gì hay ho cả. Tôi đã không sao rồi, em mau về đi."

Cố Tân Tân nhìn thấy Khổng Thành tiếp tục dìu anh đi về phía trước, cô bước nhanh theo Cận Ngụ ĐÌnh. "Anh....."

"Cô về trước đi," Ngữ khí của Khổng Thành rất tệ, "Đừng đi theo nữa."

Cố Tân Tân dừng chân, nhìn theo Khổng Thành và Cận Ngụ ĐÌnh đi về phía thang máy. Cô quay đầu lại nhìn về phía căn phòng kia, bất an trong lòng càng ngày càng lớn dần.

Chờ đến khi cô trở lại trước quầy lễ tân thì xe của Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã rời đi, Cố Tân Tân hồn bay phách lạc đi đến trước mặt người phụ nữ kia, "Xin hỏi người đàn ông vừa mới xuống là vào đây từ bao giờ?"

Cô ta liếc cô một cái, tầm mắt rất nhanh lại chuyển về chiếc dũa móng trên tay. "Chỗ này của chúng tôi một ngày có biết bao khách, ai mà nhớ được."

"Vị khách phòng 3012."

"Ôi dào, không biết, không biết!"

Cố Tân Tân nghiêm mặt, dáng vẻ đe dọa người. "Rất tốt, có phải là muốn tôi gọi cảnh sát hay không?"

"Cô có ý gì?"

"Anh ấy mang theo vết thương rời đi, nếu tôi đi báo cảnh sát, cô nghĩ cô có thể tiếp tục bình yên vô sự mà ngồi đây không?"

Người phụ nữ đó buông dũa móng tay xuống, đứng lên. "Nhưng bọn họ trước khi đi đã dặn dò tôi cái gì cũng không được nói."

"Tôi là người nhà của anh ấy, nói với tôi sẽ không sao cả."

Cô gái đó hơi do dự, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói, "Sáng sớm nay mới tới, còn có một vài người nữa, khi đó tôi nhìn đồng hồ, có lẽ là khoảng 3, 4 giờ gì đó. Sau đó..... sau đó hình như còn có một người phụ nữ đi vào, chỗ chúng tôi chỉ là một cái khách sạn nhỏ nên không kiểm tra chặt chẽ những chuyện này, còn chuyện về sau thế nào....."

Phụ nữ?

Trái tim Cố Tân Tân chìm xuống. "Người phụ nữ đó..... bộ dạng như thế nào?"

"Cái này hả, quần áo không che được những chỗ cần che, mùa đông lạnh như vậy mà chỉ mặc một chiếc váy ngắn. Đúng là không sợ lạnh chết."

Cố Tân Tân tuyệt vọng khép mắt lại, trong phút chốc đứng không vững. Cô tựa hồ đã lờ mờ đoán ra gì đó, nhưng lại không dám tin.

"Cẩn phòng kia, tôi có thể vào đó chứ?"

"Cái này không thể được, không hợp quy củ đâu."

Bàn tay Cố Tân Tân nắm nhẹ, "Bạn họ xem như là đã trả phòng rồi phải không?"

"Nếu chưa làm thủ tục trả phòng thì trước mười hai giờ chúng tôi đều không thể vào."

"Rất tốt." cỗ họng Cố Tân Tân khô khốc. "Vậy tôi sẽ chờ đến 12 giờ rồi đi vào, như vậy được rồi chứ?"

"Cái cô này rốt cuộc là bị sao vậy hả? Không thể được đâu."

Cố Tân Tân siết bàn tay lại thành nắm đấm, đập mạnh lên mặt bàn, "Người phụ nữ trong lời nói của cô có làm thủ tục không? Cô

Ấn tượng sâu sắc với cô ta như vậy, chắc muốn tra một chút cũng không khó?"

"Làm sao tôi biết được, có khi chỉ là bạn của ai đó thôi....."

"Tôi muốn vào đó, ngay bây giờ muốn vào. Nếu cô không muốn rước phiền phức vào người thì tốt nhất là phối hợp một chút."

Người kia nhìn sắc mặt Cố Tân Tân, trong lòng đã đoán được nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Cô ta cầm điện thoại trên bàn lên, nhưng rất nhanh lại trả về. "Cô mau đi đi."

"Muốn cho người tiêu hủy chứng cứ sao?"

"Sao cô có thể nghĩ vậy chứ?"

"Tôi chỉ là muốn vào xem một chút, đảm bảo xem xong sẽ đi ngay. Cô cũng không muốn bị người ta nắm được điểm yếu phải không? Nếu tôi thật muốn tố cáo thì cái chỗ nhỏ này của cô nhất định sẽ tra ra được, không vấn đề này thì vấn đề khác....."

Người phụ nữ đó hơi do dự, nhưng rất nhanh lại cầm điện thoại lên. "Dì, phòng 3012 trả phòng."

Cố Tân Tân nghe vậy, xoay người đi về phía thang máy.

Lên đến tầng ba, đúng lúc thấy được nhân viên dọn vệ sinh mở cửa chuẩn bị đi vào. Cố Tân Tân chạy nhanh đến, nhân viên vệ sinh kia đang chuẩn bị đóng cửa lại, đột nhiên nhìn thấy cánh tay Cố Tân Tân nhanh chóng vươn tới. Đôi phương gấp gáp muốn đóng lại, nhưng cánh tay Cố Tân Tân đã len vào trong.

Cô đau đớn mức kêu lên, người kia cũng bị dọa sợ, lập tức thả tay ra. "Cô..... không muốn sống nữa sao?"

"Vì sao lại đóng cửa?"

"Người ở đây đã làm thủ tục trả phòng rồi....."

Cố Tân Tân ôm cánh tay trái đi về phía trước. Căn phòng này rất nhỏ, đến cửa sổ cũng không có, trong không khí tràn ngập mùi ẩm mốc. Cố Tân Tân đi lên vài bước, nhìn thấy trên giường ngắn ngang, chăn và gối rơi lăn lóc trên đất, tấm ga trên chiếc giường đơn cũng nhăn nhúm, còn có vệt máu dính trên tấm vải trắng, hẳn là của Cận Ngụ Đinh.

Cố Tân Tân chỉ cảm thấy trước ngực như bị một bàn tay hung hăng siết lấy không thể nào hô hấp, cô dời tầm mắt xuống đất, thấy được khăn quàng cổ của Cận Ngụ Đinh.

Cô khóc không ra nước mắt, muốn quay đầu bỏ chạy, thế nhưng nơi khoe mắt vẫn thấy được trong thùng rác bên cạnh có chiếc quần tất bằng sợi tơ tằm, vừa nhìn liền biết là bị người ta cởi ra sau đó ném vào đây.

Trái tim Cố Tân Tân như bị dao cắt, bước chân lảo đảo lùi về sau, lưng cũng đập mạnh vào tủ tivi.

Cô khóc nắc lên, khiến cho nhân viên dọn vệ sinh đứng ngoài cửa bị dọa nhảy, nhưng người này cũng rất nhanh phản ứng lại, lập tức xông vào trong nhanh chóng thu dọn.

Cố Tân Tân nhìn thấy bà ta kéo drap trải giường xuống, chăn trên đất cũng bị ôm lên. Cố Tân Tân đưa tay che mặt, một tay kia bấu mạnh lên mép tủ.

Móng tay sắc nhọn gãy thành đôi, cứa vào da thịt. Cố Tân Tân đau đớn mức phải hít sâu một hơi, sau đó thẫn thờ nhắc chân, như một cái xác không hồn xoay người đi ra ngoài.

Thật vất vả mới ra khỏi căn phòng đó, Cố Tân Tân chống tay lên vách tường để chính mình không ngã gục. Cận Ngụ Đinh không cho cô đến đây cũng không cho cô đi theo, là vì không muốn đối mặt với cô sao?

Cô Tân Tân nghĩ tới đây, nước mắt càng thêm chảy mạnh. Cô cắn chặt bờ môi, mãi đến khi trong miệng có mùi máu tanh mới chậm rãi buông ra.

Cô lấy di động, không ngừng gọi cho Cận Ngụ Đinh, thế nhưng anh không chịu nghe dù chỉ một lần.

Cô Tân Tân nghe được rõ ràng tiếng chuông reo, nhưng là anh không tiếp. Có phải anh đã không muốn tiếp tục gặp cô rồi hay không?

Mục đích ban đầu của Cô Tân Tân rốt cuộc đã đạt được, anh sẽ không bao giờ gặp cô nữa. Thế nhưng trái tim cô ngay tại giờ phút này đang dần vỡ vụn, cô chưa bao giờ muốn nhìn thấy kết quả như thế, cũng chưa từng nghĩ sẽ lấy chuyện đó trừng phạt anh.

TRĂM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Gặp Lại, Chi Bằng Không Gặp (1)

Dịch: CP88

Cố Tân Tân xuống đến dưới lầu, nhân viên lễ tân vừa nhìn thấy cô lập tức rụt cổ lại, đầu cũng cúi thấp hết mức có thể. Cố Tân Tân đi tới, hai tay dùng sức đập lên mặt bàn.

Cô có vô vàn cảm xúc tích tụ bên trong không phát ra được, Cố Tân Tân chỉ có thể khàn giọng hét lên, "Aaaaaa -----"

Người phụ nữ đó bị dọa nhảy dựng, giật mình đến mức cánh tay va cả vào cốc nước đặt bên cạnh, lăn lóc rơi xuống.

Cố Tân Tân vẫn còn điên cuồng la hét, "Aaaaa!"

Người phụ nữ đó không lên tiếng, chỉ lo chạm phải chỗ không nên chọc. Cô ta ngồi đó chịu đựng, chờ cô phát tiết xong sẽ rời đi.

Trong lòng Cố Tân Tân có trăm mối ngồn ngang, chỉ hận không thể đập nát chỗ này ra. Cô là người trưởng thành rồi, cũng có đủ kiến thức về lòng người hiềm ác, cô không có cách nào khuyên chính mình tiếp tục giữ một tia hi vọng ăn may nữa.

Một hồi lâu sau, cô ngơ ngác đi ra ngoài, đóng cánh cửa kính sau lưng lại.

Ánh mặt trời xuyên qua tán ngô đồng chiếu lên khuôn mặt lạnh ngắt của Cố Tân Tân, cách đó không xa có một vài quầy hàng đã sớm bắt đầu buôn bán, người đi mua đồ ăn sáng vội vã lướt qua người cô. Bên cạnh có một người phụ nữ trung niên mang theo hộp

cơm giữ nhiệt đi qua, bên trong có đầy đủ sữa đậu nành tươi mới, một tay kia còn cầm một chiếc túi nilon, ngờ ngợ thấy được bánh quẩy và bánh nướng.

Người phụ nữ đó đi qua Cố Tân Tân thì không khỏi dừng lại bước chân, tầm mắt xuyên qua gò má cô nhìn về khách sạn phía sau lưng cô.

Cố Tân Tân nhìn thấy trên mặt người phụ nữ trung niên đó lộ ra mấy phần khinh thường, Cố Tân Tân phát hiện ánh mắt hóa ra cũng có thể giết chết người. Tầm mắt bà ta lướt từ trên xuống dưới Cố Tân Tân một lượt, giống như đánh giá một vòng, rồi nhanh chóng tránh ra như tránh ôn dịch.

Cố Tân Tân lạnh đến mức run lẩy bẩy, quần áo trên người hoàn toàn không đủ đến chống lại cái lạnh thấu xương, thậm chí còn cảm giác nước mắt chảy ra có thể lập tức kết thành băng. Cố Tân Tân mắt hồn đứng đó, giống như đã hoàn toàn quên mất đường về nhà.

Cố Tân Tân đứng trước cửa khóc rống, người đi đường tưởng gặp phải người có bệnh, đều lần lượt tránh cô thật xa.

Trên đường có taxi đi qua, Cố Tân Tân đi lên mấy bước, vừa thấy có xe đi tới liền đưa tay ra vẫy lại.

Cận Ngụ Đinh bị thương thì nhất định sẽ phải đến bệnh viện, nhưng cô cũng không biết anh sẽ đến bệnh viện nào, cuối cùng Cố Tân Tân đành nói tài xế đưa mình đến tòa nhà Tây.

Nếu như cô đứng đó đợi thì có thể thấy được Cận Ngụ Đinh phải không?

Cố Tân Tân đứng trước cổng lớn Cận gia, cô không biết Cận Ngụ Đinh đã về rồi hay chưa. Cố Tân Tân ngồi xổm xuống, cứ chờ đã rồi tính tiếp.

Từ rất xa có tiếng còi xe truyền vào trong tai, cô vội vàng đứng dậy, quả nhiên thấy được xe Cận Ngụ ĐÌnh đang lái tới.

Cánh cửa sắt rộng lớn phía sau lưng từ từ mở ra, cô đứng tại chỗ, cũng là chặn lại một lối đi duy nhất đó. Chiếc xe đi đến trước mặt cô thì dừng lại, Khổng Thành từ trên ghế cạnh tài xế đi xuống. "Sao cô lại đến đây rồi?"

"Anh ấy đâu?"

Cố Tân Tân vừa hỏi, vừa đi về phía sau lưng Khổng Thành. Cửa kính phía sau xe đã hạ xuống hơn nửa, Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh bên trong. Vết thương đã được xử lý qua, dán một miếng băng gạc lớn, chỉ là trên quần áo và cổ đều có máu, quần áo trên người cũng nhăn nhúm.

Cố Tân Tân chưa từng gặp một Cận Ngụ ĐÌnh chật vật như vậy, cô sợ anh sẽ lại bỏ lại một câu nói rồi đi vào mất, liền bám hai tay lên cửa sổ xe. Cô thấy Cận Ngụ ĐÌnh trốn tránh ánh mắt của cô, nhìn về một phía khác.

"Anh không sao chứ?"

Giọng nói của anh mang theo thứ cảm xúc khô khốc, "Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ thôi."

"Bác sĩ có nói gì không?"

Cận Ngụ ĐÌnh ấn nhẹ lên vết thương, "Nghỉ ngơi mấy ngày là được rồi."

Khổng Thành đi lên vài bước đến bên cạnh Cố Tân Tân. "Tu phu nhân, cô vẫn là nên quay về đi thôi. Tối qua mọi người không ai được ngủ, cô cũng nên về nghỉ ngơi rồi."

Cố Tân Tân chăm chú nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, hình ảnh chiếc quần tất và lời kề lại của người phụ nữ kia không ngừng lặp đi lặp lại

trong đầu, "Đã an toàn quay về là tốt rồi, những thứ khác đều không phải chuyện gì quan trọng."

Khổng Thành nghe vậy, khuôn mặt có phần căng thẳng. "Cô đừng nói nữa, mau đi đi thôi."

"Cận Ngụ Đinh, không phải anh luôn muốn nói chuyện với em sao? Thật ra..... thật ra thư phòng kia anh chuẩn bị em rất thích, bây giờ em có thể vào nhìn một lần nữa không?"

Cận Ngụ Đinh từ đầu đến cuối đều không nhìn vào mắt cô, "Hôm khác đi."

"Ngay hôm nay, có được không?" Cố Tân Tân nói xong, muốn mở cửa xe.

Khổng Thành nhanh tay nhanh mắt đè lại cánh tay cô. "Cửu gia đang rất mệt, cô đừng làm phiền ngài ấy nữa."

Thế ư?

Rốt cuộc là vì quá mệt mỏi, hay vì không còn muốn gặp cô nữa?

Khổng Thành kéo Cố Tân Tân ra, Cận Ngụ Đinh cho cửa kính đóng lại. Cố Tân Tân muốn tiếp tục đi lên, nhưng mơ hồ nghe được người đàn ông nói ra hai chữ gì đó.

Bánh xe lăn trên mặt đất đi về phía trước, Cố Tân Tân liếc nhìn Khổng Thành trước mặt. "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Không phải cô cũng đã nói chỉ cần người an toàn trở về, những thứ khác đều là chuyện nhỏ sao?"

Trước ngực tích tụ đến khó chịu, cỗ họng cũng nghẹn ứ, "Nhất định là anh biết."

"Cửu gia nói ngài ấy chỉ là bị một vết thương nhỏ mà thôi, cũng không liên quan gì đến cô, nói cô không cần quan tâm, cứ an tâm

làm tốt việc của chính mình là được rồi."

Đương nhiên Cố Tân Tân biết mọi chuyện không có đơn giản như vậy. "Lúc đó anh nhận được điện thoại, là Cận Ngụ Đinh gọi tới phải không?"

"Đúng."

"Nếu là đúng như lời anh nói, thật khó mới gặp được lúc anh ấy đi một mình, thậm chí còn thay đổi sang một địa điểm khác, thì sao bọn họ có thể dễ dàng buông tha cho anh ấy như vậy được?"

Khổng Thành đưa mắt nhìn ra xa. "Bọn họ chỉ cần tiền thôi, lấy được tiền rồi dĩ nhiên là phải thả người."

"Chỉ cần tiền? Vậy vì sao lại đi khách sạn?"

"Tu phu nhân!" Khổng Thành ngắt lời Cố Tân Tân. "Xin cô nhớ kỹ, là chính miệng cô muốn kiên trì dùng danh xưng này, thậm chí còn dùng đến vui vẻ thỏa mãn. Cô đã là Tu phu nhân thì chuyện của Cửu gia cũng không cần cô phải phí tâm tư, dù cô có hỏi thì cũng sẽ không có ai cho cô một đáp án vừa lòng."

"Vậy nên là, anh ấy đã thật sự xảy ra chuyện rồi sao?"

"Cô hẳn thấy được, ngài ấy không có chuyện gì cả."

"Khổng Thành, anh không cần phải gạt tôi....."

Khổng Thành khẽ lắc đầu. "Xin cô hãy nhớ kỹ, bây giờ cô chính là người ngoài, chuyện của Cửu gia tôi cũng không có nghĩa vụ gì phải nói cho cô biết."

Ánh mắt Cố Tân Tân trong phút chốc ảm đạm, "Đây cũng là ý của anh ấy sao?"

"Nếu tôi là cô....." Khổng Thành nói đến đây, lại đem lời muốn nói nuốt trở lại. "Nhưng tôi cũng không phải cô, không hiểu rõ trong lòng

cô rốt cuộc nghĩ gì. Nói tóm lại, cuộc sống của cô từ bây giờ có thể trở về quỹ đạo vốn có của nó rồi, cô còn cần gì nữa, hay là tôi còn phải chúc mừng cô?"

Khổng Thành nói xong, xoay người đi vào trong. Cố Tân Tân muốn đi theo, nhưng bàn chân lại như có hàng trăm đôi tay níu lấy, ghim chặt trên mặt đất.

Cánh cổng lớn trước mặt chậm rãi đóng lại, Cố Tân Tân nhón chân, nhưng vẫn không thấy được bên trong.

Cố Tân Tân về đến nơi Tu Thiện Văn vẫn chưa đi học về, cô đi thẳng vào trong phòng.

Đến tận chiều tối Tu Thiện Văn mới về, trên mặt có chút khác lạ. Người giúp việc gọi cô bé, Tu Thiện Văn giật mình hoảng hốt, vội vàng định thần.

"Rốt cuộc thì tiểu thư cũng về rồi."

"Làm sao vậy?"

Người giúp việc chỉ chỉ lên trên lầu. "Sáng sớm nay thấy phu nhân thất hồn lạc phách trở về, sau đó ở lì trong phòng cả ngày nay."

Tu Thiện Văn hơi giật mình. "Cơm cũng không ăn ạ?"

Người giúp việc lắc đầu, "Tôi có lên gọi nhưng phu nhân không đáp lại tiếng nào, tôi cũng không dám đi vào."

Tu Thiện Văn đi đến cầu thang, từng bước đi lên trên, đến trước cửa phòng ngủ chính, cô bé nâng tay khẽ gõ lên cửa, nhưng bên tai không có một tiếng động, không một ai trả lời.

Tu Thiện Văn mở cửa đi vào, thấy Cố Tân Tân co rúc trên chiếc giường lớn. Cô bé vội vàng bỏ balo trên người xuống. "Chị đâu?"

"Về rồi đấy à?" Giọng nói Cố Tân Tân yếu ớt, hơi nhúc nhích người.

"Vâng, chị không sao chứ?"

Cố Tân Tân gắng gượng ngồi dậy, "Không có chuyện gì, mệt mỏi quá thôi."

"Chị đâu, tối qua chị đi đâu vậy?"

Cố Tân Tân đầy mẩy lọn tóc trước gò má về sau, lộ ra một đôi mắt sưng vù, "Có chút chuyện phải xử lý. Em mau về phòng làm bài tập đi, đừng thức quá khuya."

"Chị đâu, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không có chuyện gì, thật đấy."

Tu Thiện Văn biết, đối mặt với cô bé Cố Tân Tân chắc chắn sẽ không nói ra được, "Chị nhất định phải ăn cơm tối nhé."

"Ừ."

Tu Thiện Văn rời đi, Cố Tân Tân ngồi trên mép giường, dùng toàn bộ khí lực đứng lên rồi vào phòng tắm, lúc đi ra vẫn có cảm giác cả người đi trên bông.

Liên tục mấy ngày sau Cố Tân Tân đều là một bộ dạng ngơ ngác, làm gì cũng không lấy được tinh thần.

Cố Tân Tân ra khỏi công ty, ngồi lên xe, nhưng lại không biết nên đi đâu. Cô nghĩ muốn đến xung quanh khách sạn đó tìm kiếm một chút, ngày hôm đó lúc rời đi cô đã thấy được có rất nhiều cửa hàng cắt tóc xung quanh. Nhưng Cố Tân Tân không dám, cô sợ cô còn chưa tìm đến nơi đó đã không chịu nổi.

Lại nói việc đã đến nước này rồi, dù có tìm được thì cũng có thể làm gì được đây?

Cận Ngụ ĐÌnh anh tuấn đến như vậy, ai gặp phải cũng đều không kiềm chế được, không lẽ cô còn muốn đổi phương đứng trước mặt cô rồi khen ngợi anh sao?

Cố Tân Tân gục đầu trên vô lăng, điện thoại trong tay rung lên. Cô ngồi dậy, rút điện thoại ra.

Trên màn hình hiển thị số lạ, Cố Tân Tân có loại dự cảm không tốt. Cô ẩn nghe, dè dặt lên tiếng, "Xin chào?"

"Cố tiểu thư, Cận thị trưởng muốn gặp cô."

Cố Tân Tân có chút giật mình, nhưng vẫn đồng ý.

Đến điểm hẹn, Cố Tân Tân nhìn thấy thư ký của Cận Duệ Ngôn đứng trước cửa chờ cô, cô bước nhanh qua đó. Hai người không nói chuyện, Cố Tân Tân theo sau cô ấy đi thẳng vào trong.

Tiến vào phòng bao, bên trong chỉ có một mình Cận Duệ Ngôn, Cố Tân Tân thầm thở an đi tới. "Xin chào."

"Tân Tân, không cần khách sáo, ngồi đi."

Cố Tân Tân kéo ghế ngồi xuống, thời gian Cận Duệ Ngôn vốn quý giá, trong ngày thường đến cả hai anh em Cận Ngụ ĐÌnh cũng khó mà gặp được. Cô ấy rót cho Cố Tân Tân một chén trà, "Tân Tân, đã lâu lắm rồi không gặp nhỉ."

"Vâng," Cố Tân Tân nhìn Cận Duệ Ngôn ngồi đối diện. "Chị vẫn khỏe chứ ạ?"

"Vẫn vậy thôi, ngoài bận rộn cũng chỉ có bận rộn."

"Chị cũng nên chú ý sức khỏe một chút."

"Cám ơn." Cận Duệ Ngôn nâng chén trà, ngón tay chậm rãi vẽ một đường quanh miệng chén, "Tân Tân, chị tìm em đến đây thật ra là có chút chuyện muốn cùng em xác nhận một chút."

"Chuyện gì ạ?" Cố Tân Tân không khỏi căng thẳng.

Cận Duệ Ngôn cũng có chút không biết phải mở miệng thế nào, "Chị biết em và tiểu Cửu đã kết thúc rồi, nhưng loại chuyện này chị cũng chỉ có thể tìm chứng cứ ở chỗ em."

"Chị cứ nói đi ạ."

Ánh mắt không mảy may kiêng kị của Cận Duệ Ngôn dừng trên mặt Cố Tân Tân, "Cũng không có chuyện gì, chỉ là có người nói trong tay bọn họ đang nắm giữ thứ gì đó, nếu chị không tạo cơ hội cho bọn họ thì sẽ tung nó ra. Chị biết cuộc sống của tiểu Cửu cực kỳ sạch sẽ, trừ phi là đi cùng với em sau đó trong lúc nỗi hứng lên mới làm ra chuyện gì đó thôi, bằng không tên tiểu tử ấy cũng sẽ không chạm vào người khác. Böyle giờ chỉ cần em nói một câu không có chuyện này, vậy chị đã có thể triệt để yên tâm rồi."

Sắc mặt Cố Tân Tân trong nháy mắt trắng bệch, cánh môi run rẩy, thật vất vả mới dàn ra được một câu. "Bọn họ..... bọn họ nói trong tay có đồ sao ạ?"

"Đúng vậy, nói gì mà video và ảnh đều có đầy đủ. Thật gan to lớn mật, lại dám uy hiếp đến cả chị."

Giọng nói của Cố Tân Tân cũng triệt để thay đổi. "Điều kiện của bọn họ có phải rất khó?"

"Tân Tân," Cận Duệ Ngôn phát hiện ra không đúng, "Lời này của em là có ý gì?"

"Ngộ nhở bọn họ thật sự có thì sao ạ?"

"Tiểu Cửu trừ em ra cũng không có người khác." Cận Duệ Ngôn nói đến chắc chắn, "Ý chí tên tiểu tử ấy rất vững vàng, cũng sẽ không tùy tiện chạm vào người khác."

"Mấy ngày trước anh ấy đã xảy ra chuyện rồi."

Cận Duệ Ngôn híp mắt lại. "Xảy ra chuyện gì?"

"Mất tích một thời gian, sau đó tìm được thì anh ấy..... anh ấy đang ở trong một căn phòng khách sạn."

"Cái gì?" Cận Duệ Ngôn kinh hãi biến sắc, "Sao lại có thể có chuyện này xảy ra được?"

Chóp mũi Cố Tân Tân ê ẩm, ánh mắt sot sắng nhìn Cận Duệ Ngôn, "Chi tiết mọi chuyện đêm đó thế nào anh ấy không chịu nói."

Cận Duệ Ngôn trầm mặc một lúc, cuối cùng khẽ dựa lưng về sau. "Vậy thì xem ra..... là không sai được rồi. Đối phương không thể không nắm chắc mà gấp gáp tìm chị đưa ra điều kiện như vậy, bọn họ không có cái lá gan đó."

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Cận Duệ Ngôn khẽ thở dài. "Em không cần phải để ý nữa, chị sẽ nghĩ cách giải quyết."

Ai ai cũng nói cô không cần phải xia vào, Cố Tân Tân biết, không phải vì họ sợ cô không giúp được gì, mà là đã coi như cô và Cận Ngụ Đinh không còn quan hệ gì nữa.

Không còn là người thân, nên mới có thể giữ bờ đê sạch sẽ.

"Những thứ đó không thể công khai ra ngoài được."

"Chị biết." Sắc mặt Cận Duệ Ngôn nghiêm túc, "Đối phương muốn một khu tâm trung tâm thương mại tên là Cửu Quang sớm được khai trương, thật không ngờ trong lúc bí bách lại đánh chủ ý lên người tiểu Cửu."

Bàn tay nhỏ của Cố Tân Tân nắm nhẹ, "Có cách nào tìm được họ hay không?"

"Dù có tìm thấy thì có thể thế nào đây? Em vĩnh viễn sẽ không biết được trong tay họ có bao nhiêu bản copy, hơn nữa loại này nhất định là gây án theo nhóm, chỉ cần một kẻ sa lưới thôi sẽ kích động đến những đồng bọn còn lại, khi đó tiêu Cửu mới là thật sự xong đời."

Bữa cơm này ai cũng nuốt không trôi, Cận Duệ Ngôn dĩ nhiên biết chuyện này là phiền phức lớn, đũa còn chưa động đã đứng dậy.

"Chị đi trước, em cũng đừng lo lắng quá."

Cô không còn là phu nhân của Cận Ngụ ĐÌnh, vậy nên Cố Tân Tân biết Cận Duệ Ngôn cũng chỉ thuận miệng an ủi một câu thôi, dù sao cô cũng không phải người phải gấp nhất.

Cửa phòng bao chậm rãi đóng lại, Cố Tân Tân hít sâu một hơi, nuốt nước mắt vào trong.

Vậy nên những kẻ kia cuối cùng thả Cận Ngụ ĐÌnh ra là bởi vì mục tiêu thật sự của bọn họ không phải Cận Ngụ ĐÌnh, mà là Cận Duệ Ngôn.

Ba chị em Cận gia trước giờ ngồi trên cùng một cái thuyền, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, ai cũng không thể bỏ rơi ai.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Gặp Lại, Chi Bằng Không Gặp (2)

Dịch: CP88

Về đến nhà, Tu Thiện Văn đang ngồi trước bàn ăn dùng cơm tối, vừa nghe được tiếng bước chân liền vội vàng đứng dậy. "Chị dâu."

Cố Tân Tân tiến lên vài bước, Tu Thiện Văn kéo cô ngồi xuống. "Em lấy cơm cho chị."

"Không cần, chị ăn rồi."

"Có thật không?"

"Chuyện này còn cần lừa em sao?"

Tu Thiện Văn ngồi về ghế, cầm đũa tiếp tục ăn, tầm mắt Cố Tân Tân không khỏi lướt về sau lưng cô bé. "Áo em làm sao thế kia?"

"Dạ?" Tu Thiện Văn nhướn mắt nhìn về sau. "Làm sao thế ạ?"

Tu Thiện Văn mặc một chiếc áo nhung trắng, Cố Tân Tân nhìn chằm chằm lưng áo cô bé, "Ai vẽ?"

Trên lớp vải trắng bóc có mấy vết mực, Tu Thiện Văn đưa tay về sau sờ sờ, nhưng dĩ nhiên là không sờ ra được gì. "Chắc là bạn học nào đó không cẩn thận vẽ lên thôi ạ."

"Thật không?" Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ. "Vẽ vào như vậy, coi như phải vất bỏ rồi."

"Chắc là vẫn giặt được thôi mà." Tu Thiện Văn thấy tâm trạng Cố Tân Tân không tốt, cũng không muốn đem chuyện đó làm phiền thêm cô, "Cậu bạn ngồi phía sau rất nghịch ngợm, lên lớp cũng không ngoan ngoãn học hành. Mai em sẽ mách cô giáo để cô giáo dạy dỗ cậu ta."

"Nhớ đó."

"Vâng."

Quay về phòng, Cố Tân Tân mở điện thoại ra kiểm tra, trước đó cô gửi cho Cận Ngụ ĐÌnh không ít tin nhắn, nhưng anh đều không trả lời.

Lần này ngược lại có mấy tin nhắn mới, cô nhanh chóng mở ra, là tin nhắn trả lời của Cận Ngụ ĐÌnh.

Trên đó viết đơn giản vài chữ: không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi.

Cố Tân Tân có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại không biết phải hỏi ra thế nào.

Lại thêm mấy ngày qua đi, Cố Tân Tân xuống lầu từ rất sớm, tính toán cùng ăn sáng với Tu Thiện Văn rồi đưa cô bé đến trường.

TV trong phòng khách đang bật, hiện tại là giờ thời sự buổi sáng.

Cố Tân Tân đưa cốc sữa bò đã hâm nóng cho Tu Thiện Văn.

"Cám ơn chị dâu."

Bên tai truyền vào mấy từ then chốt, cô nhắm mắt nhìn lên TV, thấy được tiêu đề trên đó: Trung tâm thương mại Cửu Quang chờ mong đã lâu sẽ khai trương vào tháng này."

Cố Tân Tân cắn phải đầu lưỡi, đau đến mức đầu choáng mất hoa.

Xem ra chuyện kia đã giải quyết xong rồi.

Giọng nói thuyết minh không ngừng vang lên, giới thiệu xung quanh nơi này có những khu chung cư xa hoa thế nào, có thể mang đến lợi ích to lớn thế nào, Cố Tân Tân một chữ cũng không thể tiếp tục nghe.

Thuận lợi đó là đập trên bao nhiêu thông khổ của người khác mà đi lên.

Cận Duệ Ngôn vì Cận Ngụ ĐÌnh mới thỏa hiệp, nhất định là cô ấy đã xác định nhứng thứ đồ trong tay đối phương mới bằng lòng đáp ứng phải không?

"Chị đâu?" Tu Thiện Văn thấy cô thất thần, khẽ gọi.

Cố Tân Tân định thần, "Em ăn nhanh đi."

"Chị không sao chứ?"

"Không sao cả."

Sao có thể không sao chứ, bởi Cố Tân Tân có thể cảm nhận được rõ ràng trái tim cô đang rỉ máu. Cô không biết Cận Ngụ ĐÌnh thế nào rồi, anh là một người kiêu ngạo như vậy, có thể tiếp thu loại chuyện đó không đây?

Cố Tân Tân siết chặt đôi đũa trong tay, âm thanh từ tivi truyền ra chói tai cực kỳ, Cố Tân Tân đi tới, cầm điều khiển tắt đi.

Tu Thiện Văn biết tâm trạng cô không tốt, ăn qua loa mấy miếng rồi nói. "Chị đâu chị không cần đưa em đến trường đâu, tự em đến trường được."

"Không được." Cố Tân Tân không chút nghĩ ngợi từ chối. "Tanh học cũng phải về nhà ngay đấy. Chỉ có thể đi xe của nhà, không

được đi cùng bạn bè đến những nơi khác, càng không được đi đâu một mình, nghe không?"

Tu Thiện Văn khẽ gật đầu. "Vâng."

Đưa Tu Thiện Văn đến trường rồi quay về, Cố Tân Tân đi thẳng đến công ty, một ngày bận rộn quay cuồng lại bắt đầu lặp lại, cuộc sống bỗng chốc trở nên đặc biệt vô vị.

Buổi chiều, Cố Tân Tân thu dọn đồ đã chuẩn bị đi về, cô nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ Tu Thiện Văn tan học.

Cô gọi điện cho tài xế để nói anh ta không cần đi nữa rồi tự mình đến trường Tu Thiện Văn, vừa vặn là lúc tan học.

Cô ngồi trong xe đợi một hồi lâu nhưng vẫn không thấy Tu Thiện Văn đi ra, Cố Tân Tân có chút sốt sắng, không ngừng nhìn thời gian.

Học sinh ngoại trú của trường gần như đã gần ra hết, Cố Tân Tân xuống xe, trực tiếp gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm của Tu Thiện Văn.

"Alo, cô Tống, chào cô, xin hỏi Tu Thiện Văn đã về chưa?"

"Cô vẫn không biết sao? Em Tu Thiện Văn xảy ra chút chuyện, hiện tại đang ở trong văn phòng."

Cố Tân Tân theo bản năng sốt ruột hỏi. "Con bé làm sao vậy?"

"Yên tâm, đã giải quyết gần xong rồi."

Cố Tân Tân đóng cửa xe, bước nhanh về phía trường học, "Cô giáo, tôi đang ở trước cổng trường rồi, bây giờ lập tức qua đó."

Cố Tân Tân sao có thể không vội chứ? Hiện tại đang trong giai đoạn quan trọng, Tu Thiện Văn không thể tiếp tục xảy ra chuyện được.

Cô nhanh chóng đi về phía tòa nhà văn phòng, từ xa đã thấy cô giáo chủ nhiệm đứng trước cửa phòng làm việc, Cố Tân Tân bước nhanh về phía đó, "Cô giáo."

"Tu Thiện Văn ở bên trong."

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Một chút mâu thuẫn nho nhỏ thôi." Cô giáo chủ nhiệm liếc Cố Tân Tân một cái, cô đã đi đến cửa, mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện từ bên trong truyền tới. Cố Tân Tân liếc người đứng phía sau, "Cô Tống, vì sao cô không gọi cho tôi?"

"Tôi đã nói Tu Thiện Văn gọi điện thông báo cho người nhà nhưng cô bé nói chị gái mình khá bận, nên cuối cùng nói anh rể tới."

"Anh rể?" Cố Tân Tân càng ngạc nhiên hơn, không lẽ chị gái trong lời của con bé là cô sao?

Cô giáo chủ nhiệm đẩy cửa phòng làm việc, Cố Tân Tân không thể chờ thêm được nữa nâng chân đi vào, hai mắt vừa chạm đến bóng lưng người đàn ông, thân thể đã run lên nhẹ nhàng. Cố Tân Tân dừng chân, Tu Thiện Văn nhìn thấy cô, một tiếng chị dâu sấp ra khỏi miệng, nhưng nhìn tới cô giáo chủ nhiệm đứng phía sau lại mạnh mẽ nuốt trở về, thay đổi cách xưng hô, "Chị."

Người đàn ông tuy là dùng tư thế đơn giản nhất ngồi đó, nhưng sống lưng thẳng tắp, anh quay đầu lại nhìn cô, rất nhanh tầm mắt đã thu về.

Cố Tân Tân lúc này mới chú ý thấy bên trong phòng làm việc đứng đầy người, còn có vài vị phụ huynh.

Cô siết chặt chiếc điện thoại trong tay, đi theo cô giáo chủ nhiệm vào trong, Tu Thiện Văn kín đáo liếc cô một cái, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

"Tuổi còn trẻ đã đánh người, chuyện này sao có thể chấp nhận được?" Một vị phụ huynh trong đó chỉ Tu Thiện Văn nói.

Cận Ngụ ĐÌnh kéo cánh tay Tu Thiện Văn, để cô bé đứng sau lưng mình, "Vì sao lúc con gái bà vẽ linh tinh lên quần áo người khác lại không thấy là không chấp nhận được vậy?"

"Con bé nhất định không phải cố ý."

"Đây đều là mảnh vỡ phá quần áo của người khác, sao có thể là không cố ý?"

Cố Tân Tân đi tới sau lưng Cận Ngụ ĐÌnh, tầm mắt đảo qua những người ở đây, cuối cùng dừng lại trên người Tu Thiện Văn. Xem ra cô đã quá bất cẩn rồi, bởi vì mấy ngày nay lúc nào cũng như người mất hồn nên khi phát hiện ra những vết tích kia cũng không truy hỏi cặn kẽ.

"Quần áo thì có thể đáng giá mấy đồng chứ, trẻ nhả anh động thủ đánh người, nhìn đi, nhìn xem nó đánh con gái nhà tôi thành cái dạng gì này."

Người phụ nữ trung niên đó nói xong, kéo cô con gái đứng bên cạnh về phía mình rồi đẩy ra trước. Cố Tân Tân nhìn thấy trên cổ cô bé kia có một vết xước màu đỏ, xem ra là trong lúc xô đẩy không cẩn thận cào trúng.

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc mắt, "Là ai ra tay trước?"

"Đương nhiên là con bé nhà cậu chứ ai vào đây nữa."

"Văn Văn nhà tôi tính tình rất trầm ổn, sẽ không có chuyện động thủ trước, cùng lắm chỉ có tự vệ mà thôi. Nếu bà còn muốn dây dưa không dứt, làm chuyện vô nghĩa như vậy thì chi bằng chúng ta đến bệnh viện kiểm tra vết thương, tất cả theo kết quả xét nghiệm quyết định?"

Đối phương cũng cực kỳ hùng hồn, "Xét nghiệm thì xét nghiệm, đi thôi."

Cô giáo chủ nhiệm thấy vậy, nhanh chóng đứng giữa can ngăn. "Mẹ La Mẫn à, tôi thấy chuyện này cũng không có là gì, chúng ta chuyện nhỏ hóa không có gì, việc học của bọn trẻ là quan trọng nhất....."

"Cô giáo, lời này của cô sao có thể nói ra chứ, trẻ nhỏ ở trường học bị bắt nạt, hơn nữa còn ở ngay trong lớp, lại trước mặt nhiều người chứng kiến như vậy đây."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm cổ cô bé kia. "Đúng là nên đi kiểm tra đi thôi, vết thương trên cổ này theo tôi thấy thì chính là dấu hôn, không sai chứ?"

Mẹ của đối phương nghe vậy, suýt chút nữa thì nhào tới liều mạng với Cận Ngụ ĐÌnh, "Cậu nói nhăng nói cuội cái gì đấy hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh chấn trước Tu Thiện Văn, "Tôi cũng chỉ thành tâm muốn tìm ra chân tướng mà thôi, rất tán thành chuyện đến bệnh viện. Dù sao ý kiến của bác sĩ mới là chuẩn xác nhất, tôi cũng nhất định sẽ nói bác sĩ kiểm tra cho cô bé cẩn thận."

Cô bé kia nghe vậy thì bắt đầu sợ hãi, vội vàng cầm lấy tay mẹ mình. "Mẹ, cũng không phải chuyện gì lớn, bỏ đi....."

"Sao có thể cứ như vậy mà bỏ đi được? Ít nhất phải khiến đối phương phải nói một câu xin lỗi."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ lắc đầu, "Ngày thường em vợ tôi phải chịu đựng con cái mấy người bắt nạt thế nào bây giờ tôi cũng mới biết được, bà lại còn muốn chúng tôi phải xin lỗi? Tổn thất quần áo thì thôi đi, chúng tôi cũng không thiếu chút tiền này, nhưng từ nay về sau nếu còn dám bắt nạt con bé thì cứ chuẩn bị nghỉ học đi!"

"Cậu là ai chứ? Nói nghỉ học là con chúng tôi phải nghỉ học sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh vung tay lên, ra hiệu cho đòn phuong dừng lại, "Con gái bà vốn đã nguy cấp lắm rồi, tôi khuyên bà vẫn là nên thu lại một chút, chí ít để cô bé còn có thể có được cái bằng tốt nghiệp trung học."

Người đàn ông nói xong lời này, kéo cánh tay Tu Thiện Văn rồi hướng về phía giáo viên chủ nhiệm nói. "Sau này nếu như còn có chuyện này xảy ra, phiền cô giáo trực tiếp gọi điện cho tôi."

"Được."

Cố Tân Tân đi theo hai người ra ngoài, Tu Thiện Văn ngoan ngoãn đi phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, ra ngoài mới dè dặt quay đầu lại liếc mắt nhìn Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông không quay đầu lại, bước chân thẳng tắp đi về phía trước.

Cô không khỏi tiến lên vài bước, thấy được phía sau quần áo của Tu Thiện Văn bị vẽ lung tung thì không khỏi đau lòng. "Văn Văn, em ở đây bị người ta khi dễ mà không nói với chị một tiếng là sao hả?"

"Thật ra cũng không có nghiêm trọng như vậy....."

Cận Ngụ ĐÌnh đi xuống lầu, mãi đến trước cổng trường, Cố Tân Tân nhìn thấy Khổng Thành đã chờ sẵn bên ngoài.

"Được rồi, anh về đây." Cận Ngụ ĐÌnh hướng về phía Tu Thiện Văn nói.

Cố Tân Tân liếc anh một cái, mái tóc của người đàn ông giống như đã dài ra một chút, thái dương thấp thoáng bị che lại. Cố Tân Tân thật sự muốn xông tới, đẩy đám tóc đó ra kiểm tra xem rốt cuộc là vết thương của anh đã thế nào rồi.

"Hôm nay thật sự làm phiền chú rồi," Tu Thiện Văn cũng cảm thấy không tiện. "Cám ơn."

"Không cần phải khách khí như vậy, nhớ kỹ, sau này nếu còn có chuyện này xảy ra thì không được giữ trong lòng không nói ra như vậy nữa, hiểu không?"

"Đã hiểu ạ."

Người đàn ông nhắc chân muôn đi, Cố Tân Tân lập tức đuổi lên chặn lại phía trước. "Khoan đã."

Tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh rơi xuống mặt cô, "Làm sao thế?"

Cố Tân Tân mấp máy môi, muôn hỏi anh không sao chứ? Anh vẫn tốt chứ? Nhưng hỏi ra thì có tác dụng gì đây? Có hỏi ra cũng chỉ là thừa thãi. Cố Tân Tân kéo cánh tay anh, Cận Ngụ ĐÌnh thoảng dùng sức, muôn rút tay về.

"Không có chuyện gì, không sao rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhíu chặt hai hàng lông mày, ánh mắt rốt cuộc cũng đổi mặt với Cố Tân Tân, "Tôi thật sự không sao cả, yên tâm."

Không Thành đi từ phía xa lại, "Cửu gia."

Cố Tân Tân buông tay, nhìn Cận Ngụ ĐÌnh rời đi, trong lòng trống rỗng. Anh không nên như vậy, nếu là trước đây anh nhất định sẽ đỡ lỗi cho cô, chí ít cũng phải gạt cô đi ăn một bữa cơm, nói không chừng còn kì kèo muôn đi nhờ xe cô, để cô thuận tiện đưa anh về.

Cố Tân Tân nhìn theo Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước xe rồi ngồi vào, không lưu lại một giây liền rời đi.

Cô đi về phía trước vài bước, mãi đến khi xe anh đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Tu Thiện Văn kỳ quái lên tiếng, "Chị dâu, chị làm sao vậy?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Không có gì. Đúng rồi Văn Văn, sao em lại gọi được cho anh ấy?"

"Lần trước cùng đi ra ngoài chú ấy đã đưa số cho em, nói em nhớ kỹ. Em thấy gần đây tâm trạng chị không tốt nên mới không muốn làm chị lo lắng." Cố Tân Tân nghe vậy, trái tim càng lúc càng xót xa, Tu Thiện Văn vì cô có tâm sự mà buộc lòng phải tìm tới Cận Ngụ Đình, mà không biết rằng thời điểm này chính là lúc không nên đi tìm anh nhất.

Anh hoàn toàn có thể từ chối, không phải sao?

Cố Tân Tân mắt hồn đứng đó, càng khiến Tu Thiện Văn lo lắng. Cố Tân Tân vì chuyện cô đả thương bạn học mà mất hứng, "Chị đâu, sau này em sẽ không như vậy nữa."

Cô rũ mi mắt, khẽ thở dài, "Cận Ngụ Đình nói không sai, lúc nên đánh lại thì vẫn nên đánh lại, Văn Văn, em không làm sai gì cả."

Tu Thiện Văn nghe vậy, tiến lên ôm lấy cánh tay cô.

Cố Tân Tân đưa cô bé về xe mình, cô khởi động xe, nhưng không lập tức rời đi.

Hai tay Cố Tân Tân đặt trên vô lăng, vừa rồi nhìn thấy Cận Ngụ Đình trong lòng cô là đủ loại cảm xúc. Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, còn có, đến tận bây giờ cô mới biết hóa ra cô lại thật sự muốn gặp anh như vậy.

Thú gọi là tình yêu này có lẽ chính là như vậy đi, ngàn lần lặp đi lặp lại trong lòng không muốn yêu nữa, nhưng rõ cuộc thì cô đã không thể tiếp tục lừa mình dối người được nữa rồi.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Chủ Động Hẹn

Dịch: CP88

Tối đó Cố Tân Tân đến nơi ở của Thương Lục một chuyến, Cận Hàn Thanh vẫn chưa từ bỏ ý định tìm kiếm cô ấy nên ngày thường đến cổng lớn Thương Lục cũng không ra một bước, bình lặng sống trong căn nhà nhỏ.

Lúc Cố Tân Tân đến nơi Thương Lục vừa mới gói xong đám sủi cảo. Cô ấy mở cửa cho Cố Tân Tân, lại đưa dép lê cho cô thay rồi cùng vào trong. Cố Tân Tân ngồi xuống bàn ăn, nhìn Thương Lục không ngừng bận rộn đi lại trong nhà bếp.

"Tân Tân ném thử này, vừa mới xong đó."

Thương Lục đặt sủi cảo đã chín ra đĩa, lại lấy giấm và nước tương đặt trước mặt Cố Tân Tân. "Cần thêm ớt không?"

"Thế nào cũng được ạ."

Thương Lục nhìn ra tinh thần cô rất kém, bèn đặt đũa và một chiếc bát nhỏ vào tay Cố Tân Tân rồi nói, "Làm sao vậy?"

"Thương Lục, em cũng không biết có thể nói với ai nữa, Cận Ngụ Đình xảy ra chuyện rồi."

Mí mắt Thương Lục nhẹ giọng, "Anh ấy làm sao?"

Cố Tân Tân muốn nói lại thôi, dù sao đây cũng là việc riêng tư của Cận Ngụ Đình, anh muốn giấu còn không kịp, cô nói trăng ra

như vậy có được không? Hơn nữa còn là ngay trước mặt Thương Lục, chỉ sợ dù Cận Ngụ ĐÌnh càng chật vật lại càng không muốn để cho Thương Lục biết một chữ.

Nhưng cô không biết còn có thể nói với ai, tuy là quan hệ với Lý Dĩnh Thư rất tốt nhưng cô biết tính tình của cô ấy. Lý Dĩnh Thư không tim không phổi, nói không chừng còn có thể sẽ phát ngôn ra lời nào đó làm tổn thương người.

Thương Lục pha một bình trà hoa quả, cô ấy vào trong lấy ra mấy chiếc chén làm từ trúc. Nước trà chậm rãi rót xuống, xuyên qua một tầng khói mịt mờ nhìn sang đối phương lại càng có cảm giác mông lung mờ ảo.

Cố Tân Tân siết chặt chiếc chén, kể lại chuyện Cận Ngụ ĐÌnh mất tích và cả tình huống tìm được anh lúc ở khách sạn ngày đó.

Thương Lục đặt ấm trà về chỗ cũ, trong mắt thấp thoáng khó có thể tin. Trái tim Cố Tân Tân mẩy ngày nay luôn lơ lửng trên mây, vốn đến đây để nghe Thương Lục an ủi vài câu, thế nhưng một lát sau lại nghe được giọng nói nặng nề không kém của Thương Lục. "Từ nhỏ anh ấy đã được bảo vệ cẩn thận, xung quanh luôn có một lớp bảo vệ chặt chẽ không chút sơ hở."

Cố Tân Tân nghe xong, chút khí lực cuối cùng cũng bay biến, trong mắt đều là thống khổ.

Thương Lục gấp mấy miếng sủi cảo đặt vào bát Cố Tân Tân, "Bây giờ anh ấy thế nào rồi?"

"Có lẽ anh ấy cho là cái gì em cũng không biết, hôm nay gặp lại tuy thấy trạng thái anh ấy khá tốt, nhưng không hề muốn nói chuyện với em, cũng luôn vô tình hay cố ý tránh em."

Thương Lục trầm ngâm, tuy trong lòng cũng cảm thấy khó chịu nhưng không có cảm giác đau thấu tim gan như Cố Tân Tân. Cũng

không phải vì quá vô tâm, mà bởi vì cô ấy cũng đã trải qua quá nhiều chuyện, có cảm giác chuyện gì cũng có thể xảy ra.

"Tân Tân, em như vậy là vì áy náy, hay vì thay anh ấy cảm thấy không đáng đây?"

Cô Tân Tân cảm thấy bản thân hiện tại yếu ớt như một chiếc bình thủy tinh, cô từ chối mọi sự xâm nhập từ bên ngoài, nhưng vẫn không chịu nổi áp lực trong lòng, cứ như lúc nào cũng có thể sẽ nổ tung.

"Đều có."

"Đều có? Cũng đúng, em nghĩ như vậy cũng là chuyện rất bình thường." Thương Lục nhấp một hớp trà, mùi vị vừa phải, hôm nay trái cây mang đến đúng là rất tươi mới. "Không phải em vẫn luôn muốn tránh thật xa anh ấy sao? Đây thật ra chính là một cơ hội cực kỳ tốt, em chỉ cần tự nhủ anh ấy xảy ra chuyện này chỉ là sớm hay muộn thôi, em cũng không có cái nghĩa vụ phải đưa anh ấy về nhà. Chỉ cần em có thể tự khiến lòng mình dễ chịu thì cái nắc thang này cũng không phải không thể vượt qua."

"Em..... Em lo lắng cho anh ấy, em sợ anh ấy không bước qua được."

Thương Lục nghe vậy, tầm mắt dừng trên khuôn mặt Cô Tân Tân, "Cùng lầm cũng chỉ là xảy ra chuyện tình một đêm với một người phụ nữ mà thôi, chuyện như vậy người phụ nữ còn không thấy thiệt thì huống gì là đàn ông?"

Cô Tân Tân trợn mắt há mồm, hoàn toàn không ngờ được lời như vậy lại có thể phát ra từ miệng Thương Lục, "Nhưng Cận Ngụ Đinh nhất định sẽ không tiếp thu được."

"Chỉ cần em có thể tiếp thu thì anh ấy sẽ tiếp thu được."

Cánh môi Cô Tân Tân run rẩy, "Vì sao?"

"Em còn không hiểu sao? Nếu đổi thành người có chuyện là em, sau khi anh ấy nổi giận, dù sau đó có giết sạch những kẻ kia thì cũng sẽ không để ý em. Tân Tân, thử tạm bỏ qua chuyện anh ấy có thể tiếp nhận hay không, em thử tự hỏi chính bản thân mình trước, em có thể tiếp nhận không?"

Cố Tân Tân không nghĩ tới chuyện này cuối cùng lại chuyển sang mình, trong lòng loạn tung phèo. "Em chỉ nghĩ sẽ chăm sóc cho Văn thật tốt, chưa từng nghĩ sẽ quay lại với Cận Ngụ Đinh."

"Vậy thì dễ rồi, em chỉ cần không xia vào chuyện của anh ấy thôi. Anh ấy cũng không phải người yếu ớt gì. Dù gì cũng là người trưởng thành trong Cận gia, chuyện này có thể mang đến bao nhiêu tổn thương tâm lý cho anh ấy chứ? Em chỉ là nghĩ nhiều quá thôi, với những người có thân phận như anh ấy thật sự không có nhiều người giữ được mình trong sạch....." Thương Lục thấy Cố Tân Tân lại há hốc miệng, đành thu lại. "Tóm lại chị là muốn nói, nếu em không muốn bắt đầu lại từ đầu thì cũng chỉ có thể mặc kệ anh ấy thôi."

Trước đó Cố Tân Tân luôn trong tình trạng mịt mờ, bây giờ Thương Lục giống như một bàn tay lớn, từng chút từng chút một bóc ra lớp bao bọc ngoài trái tim cô.

"Đương nhiên, nếu em không bỏ được anh ấy thì lại là chuyện khác."

"Sao có thể là chuyện khác được?" Cố Tân Tân nói xong thì lại tự mình kinh hãi, sao cô có thể có cái loại suy nghĩ khác đó trong lòng chứ?

"Tân Tân, cuộc đời này thật ra rất ngắn ngủi, mười năm trưởng thành, mười năm già đi, ở giữa có thêm mấy chục năm. Thời gian thoảng chốc chẳng còn lại được bao, vì sao con người lại không chịu quý trọng chứ? Bởi có những người không kịp quý trọng mà sau đó phải nuối tiếc, cố chấp, chấp niệm, dù em có cho nó cơ hội khép lại thì nó cũng đã lỡ khắc quá sâu rồi."

Cố Tân Tân không khỏi khâm phục Thương Lục đã thông suốt đến chừng đó, nếu cô trải qua chuyện như Thương Lục, chưa biết chừng cô sẽ đẩy chính mình vào ngõ cụt, hoặc ép cho chính mình điên rồi.

Cố Tân Tân cầm đũa gấp sủi cảo bỏ vào miệng, Thương Lục liếc cô một cái rồi nói, "Nhân tố quyết định là ở trên người em, còn về phần anh ấy, ghê tởm một trận, lại thêm mấy ngày tự an ủi là sẽ lại tốt đẹp thôi."

Thương Lục nuốt miếng sủi cảo trong miệng, "Anh ấy so với Cận Hàn Thanh còn tốt hơn rất nhiều, không phải lúc trước Cận Hàn Thanh còn vừa nuôi phụ nữ bên ngoài vừa khiến chị mang thai đó sao? Bây giờ chỉ cần nghĩ lại thôi chị còn thấy buồn nôn, nhưng cũng có cách gì đâu? Buồn cũng không nôn được, chỉ có thể tự mình nuốt vào."

Trái tim Thương Lục quả thực đã đủ cứng cáp. Khi trước cô ấy vì sự yếu đuối của bản thân ép điên chính mình một lần, những ngày tháng đó cô ấy thật sự không muốn tiếp tục phải trải qua.

"Lâu nay chị có liên lạc với người nhà họ Thương không?"

Thương Lục khẽ lắc đầu, "Bọn họ không tìm được chị, chị cũng sẽ không chủ động đi tìm bọn họ."

"Thương Kỳ đã kết hôn rồi, là gả cho Tào Diệc Thanh. Mấy ngày trước gặp cô ta, Cận Ngụ Đinh nói cô ta đã mù một mắt, cũng chính là bị Tào Diệc Thanh đánh."

Thương Lục thoáng nắm chặt đôi đũa trong lòng bàn tay, "Tào Diệc Thanh là Cận Hàn Thanh giới thiệu cho Thương Kỳ, cũng chỉ có Thương Kỳ tin Cận Hàn Thanh là người hiền lành."

"Thật ra em vẫn luôn không hiểu, dù Thương Kỳ và Tào Diệc Thanh đã kết hôn, nhưng cô ta không giống kiểu người có thể chịu khổ lâu như vậy. Dù sau khi ly hôn không thể tìm được một nhà có

gia thế tốt hơn, nhưng Thương gia bỏ mặc cô ta như vậy, không phải là có tình đầy cô ta xuống hố lửa sao?"

Thương Lục cầm lọ tương ớt đỗ ra chiếc đĩa nhỏ bên cạnh, "Cận Hàn Thanh chắc chắn cũng đã nghĩ đến tình huống đó, nhưng Tào gia không phải hiền lành gì, Tào Diệc Thanh sẽ không chịu buông tay. Kể cả Thương gia dốc toàn lực, khiến cả hai bên tổn hại cũng chưa chắc đã có thể mang một Thương Kỳ nguyên vẹn trở về."

"Vì sao?" Cố Tân Tân tuy không biết mấy nhà gia thế này đến cuối là phân cao thấp thế nào, nhưng cô cũng biết Thương Dư Thanh không phải nhân vật đơn giản. "Em đã từng thấy bộ dạng ba chị bảo vệ chị thế nào. Khi đó bọn họ tưởng em kích thích chị, khiến chị cắt cổ tay, khi đó ánh mắt của ông ta như hận không thể ăn sống em vậy. Ông ta còn có thể làm như vậy với chị, thì Thương Kỳ....."

"Tân Tân, đó là bởi vì sau lưng em không có chỗ dựa, Tào Diệc Thanh thì có. Còn một điểm quan trọng nhất em đừng quên, khi đó chị còn ở tòa nhà Tây nên Thương gia mới có chỗ dựa là Cận Hàn Thanh, nhưng bây giờ chị đi rồi, chuyện của Thương gia Cận Hàn Thanh cũng không cần quản nữa. Nếu ba chị muốn cường ngạnh mang Thương Kỳ về, có thể ngay ngày hôm sau Tào gia sẽ làm hơn nửa mạng lưới quan hệ kinh doanh của Thương gia tê liệt. Đúng là không thể không khen Cận Hàn Thanh một câu. Tào Diệc Thanh tuyệt đối không phải chỉ là một tên công tử nhà giàu, trong tay anh ta có vô vàn tài nguyên tốt, Cận Hàn Thanh đã dự tính được Thương gia không thể cứng đối cứng với Tào gia."

Thương Lục nói đến đây, làm động tác mời Cố Tân Tân uống trà, "Ba chị đã nói, đời này ông ấy không có được một cậu con trai nối nghiệp. Mà Cận Hàn Thanh cũng coi như thay ông ấy tính toán, Cận Hàn Thanh giới thiệu đối tác kết hôn cho Thương Kỳ, Thương Kỳ lại ngoan ngoãn chui vào cái cạm bẫy đó. Giờ thì xong rồi, một khi đã vào thì không thể bò lên nổi."

Cố Tân Tân nâng chén trà lên, "Thương Lục, chị có hận Thương Kỳ không?"

"Đổi lại là em, em có hận không?"

"Đương nhiên." Không chỉ là hận, hắn sẽ còn có tuyệt vọng và sụp đổ.

"Vậy nếu em là chị, có một ngày nào đó ba mẹ em đứng trước mặt em khóc lóc thê thảm, muốn em tha thứ cho người em gái duy nhất này. Vậy em sẽ đồng ý chứ?"

Cố Tân Tân không phải Thương Lục, dù có đáp án cũng không thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà đưa ra, "Em không biết."

"Em bị ngốc à, đương nhiên là không thể tha thứ. Nếu Thương Kỳ chưa từng coi chị là chị gái thì có lý gì mà sau khi chị phải nhận hết tổn thương rồi còn phải nhận người em gái ruột này đây? Con người ấy mà, tuyệt đối không thể dùng cái lý do còn ngu dại mà cầu xin người khác tha thứ."

Cố Tân Tân cười cười, "Cũng đúng."

Tòa nhà Tây.

Mười ngón tay Khổng Thành lướt như bay trên bàn phím, ánh mắt thi thoảng liếc cà phê bên cạnh chậm rãi rót xuống chiếc cốc đặt bên dưới. Trong không khí tràn ngập mùi hương thanh thuần, anh ta hít sâu một hơi, liếc nhìn ánh sáng mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ.

Anh ta không nhịn được thở ra một hơi dài thỏa mãn. Thật khó mới có được một chút thời gian yên tĩnh, phải thật trân trọng mới được.

Khổng Thành thỏa mãn lười biếng duỗi người một cái, đã bao lâu rồi không được như thế này nhỉ?

Khoảng thời gian này anh ta không cần chạy qua chạy lại, chỉ cần ở tòa nhà Tây giúp Cận Ngụ ĐÌnh xử lý công việc, khỏe thân, thi thoảng lại nhâm nháp ly cà phê.

Anh ta cầm cốc cà phê đi ra ngoài, từ xa đã nghe được tiếng đạp nước. Khổng Thành đi đến trước bể bơi, đặt cốc cà phê lên mặt bàn.

Cận Ngụ ĐÌnh vừa mới bơi xong vài vòng đang chuẩn bị đi lên, anh đưa tay lau mặt, Khổng Thành nhanh nhẹn cầm áo choàng tắm chờ sẵn.

Người đàn ông lên bờ, Khổng Thành lập tức lấy áo choàng lén người anh, "Cửu gia, dù vết thương đã không còn nghiêm trọng nhưng ngài cũng không thể như vậy được, ngộ nhỡ nhiễm trùng thì phải làm sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, đi thẳng đến chiếc ghế dài trước mặt, nâng cốc cà phê uống một ngụm, "Cho đường vào à?"

"Có một chút, nếu không sẽ bị đắng quá."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ lắc đầu, đặt cốc cà phê xuống rồi cầm chiếc khăn bông bên cạnh lau tóc.

"Về nhà tắm trước đã."

Bên tai Cận Ngụ ĐÌnh ồn ồn, không nghe được rõ ràng. Anh muốn nói có nước vào tai, thế nhưng lại bật thốt lên có nước vào đầu.

Khổng Thành nín cười đến mức trên mặt đỏ ửng, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn anh ta. "Tôi thấy có phải gần đây cậu rảnh rồi quá rồi không?"

"Không hề không hề, Cửu gia không biết chứ, mỗi ngày tôi đều phải giải quyết đủ thứ chuyện, thật sự là cực kỳ đau đầu."

"Cố Tân Tân thì sao?"

Khổng Thành vừa nghe đến cái tên này, sắc mặt lập tức thay đổi, rất có cảm giác như khi tình địch gặp nhau. "Cô ấy vô cùng tốt, mỗi ngày đúng giờ đi làm, hôm qua còn đi tìm Cận phu nhân."

"Thế hả?"

"Đương nhiên."

Cận Ngụ ĐÌnh bỏ khăn mặt lên bàn, "Trưa nay ăn gì?"

"Nhà bếp đang chuẩn bị rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh mặc áo choàng tắm, đi dép lê ra ngoài. Bên ngoài ánh nắng rực rỡ, chỉ là vẫn rất lạnh, Cận Ngụ ĐÌnh xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn ra khoảng sân rộng bên ngoài, "Còn tiếp tục ở nhà nữa tôi sẽ mắng người mất."

"Vậy..... ngày mai phải đến công ty ạ?"

Cận Ngụ ĐÌnh không lên tiếng, Khổng Thành đứng bên cạnh, lén nhìn vào đáy mắt người đàn ông, chỉ thấy đáy mắt người đàn ông trống trải, tâm sự nặng nề.

Mấy ngày nữa qua đi.

Cố Tân Tân là người cuối cùng rời khỏi công ty, cô tắt toàn bộ đèn trong văn phòng, trong nháy mắt cả cơ thể chìm trong bóng tối khiến cô ngập thở. Cố Tân Tân vội vàng lùi ra ngoài, dùng sức đóng cửa lại.

Đi đến bãi đỗ xe, Cố Tân Tân cúi đầu tìm chìa khóa xe, trong túi chất đầy những thứ đồ linh tinh vớ vẩn, thật vất vả mới tìm được.

Cố Tân Tân đi đến trước xe của mình, trong lúc chuẩn bị mở cửa, lơ đãng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cách đó bốn, năm mét có

một chiếc xe. Cố Tân Tân không nhịn được nhìn lâu hơn một chút, con mắt híp lại, mắt một lúc để nhìn rõ biển số xe.

Cố Tân Tân theo bản năng tiến lên vài bước, đến trước xe thì nhìn thấy Khổng Thành ngồi trên ghế cạnh tài xế.

Cô không khỏi căng thẳng, Cố Tân Tân biết Cận Ngụ ĐÌnh bình thường quen ngồi bên phải hàng ghế sau, cô đi về phía sau. Cố Tân Tân vừa dừng lại, tấm cửa thủy tinh liền hạ xuống.

Tầm mắt người đàn ông dừng lại trên mặt cô. "Sao giờ em mới xuống?"

Không lẽ anh đã ở đây chờ cô một lúc rồi?

Cố Tân Tân chậm chạp trả lời. "Công ty có một số việc cần xử lý gấp."

"Còn chưa ăn tối phải không?"

"Ừ."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi nhích sang bên cạnh, "Cùng ăn đi."

Cố Tân Tân không từ chối, mở cửa rồi ngồi vào.

Hai người dọc theo đường đi đều trầm mặc, Cố Tân Tân cầm một góc áo khoác không ngừng vân vê. Khổng Thành đang tìm chỗ ăn cơm, thi thoảng lại trộm liếc sang người bên cạnh.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đó, phi thường yên tĩnh. Cố Tân Tân rũ mi mắt, quanh thân chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Khổng Thành tìm được một nhà hàng gần đây, nói tài xế lái qua, vừa đến nơi Khổng Thành liền đẩy cửa xe đi xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh không có ý đứng dậy, Cố Tân Tân cũng ngồi yên không nhúc nhích, mãi đến khi Khổng Thành mở cửa ra. "Cửu gia,

đã đặt xong chỗ."

Người đàn ông nhấc chân dài bước ra, Cố Tân Tân thấy vậy, cũng cầm túi xuống xe.

Anh ta dường như so với trước đây càng thêm cẩn thận, trong ngực Cố Tân Tân chất đầy buồn bực. May người đi vào phòng bao, Cận Ngụ Đinh giúp cô kéo ghế, Cố Tân Tân ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ cầm một ấm trà đi vào, Khổng Thành đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Bấy giờ Cố Tân Tân mới có cơ hội tỉ mỉ quan sát khuôn mặt Cận Ngụ Đinh, người đàn ông cầm thực đơn gọi nhanh mای mòn, anh biết nhất định Cố Tân Tân đã đói chết rồi. "Nhanh chóng mang lên."

"Vâng." Nhân viên phục vụ rót trà cho anh và Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân đúng đang khát nước, cầm chén lên muốn uống.

"Khoan đã." Cận Ngụ Đinh đè cổ tay cô lại, sau đó đưa chén trà kia cho nhân viên phục vụ, "Cô uống đi."

Nhân viên phục vụ hơi sững sốt, "Tôi, tôi uống?"

"Đúng." Khách yêu cầu dĩ nhiên là phải đáp ứng, nhân viên phục vụ nhanh chóng cầm lấy chén trà rồi uống cạn.

Cận Ngụ Đinh liếc cô ấy một cái xác nhận rồi nói, "Cô qua bên đó ngồi đi."

"Vâng." Nhân viên phục vụ nói xong, để cho một người đồng nghiệp khác lên mang thực đơn cho Cận Ngụ Đinh.

Bàn tay Cố Tân Tân hơi nắm lại, từ bao giờ anh lại cẩn thận đến vậy? Đây là vì một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng sao?

Nhân viên phục vụ ngồi một lúc cũng không có gì khác biệt, trên mặt vẫn luôn là biểu cảm không thể hiểu được. Đây có lẽ là lần đầu tiên cô ấy gặp phải khách như vậy, thành ra tầm mắt không ngừng quét tới quét lui trên người Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Tân Tân chuyển tầm mắt đi nơi khác, không lâu sau thức ăn cũng được đưa lên.

Nhân viên phục vụ đứng dậy giúp bày thức ăn lên bàn, hai tay Cận Ngụ ĐÌnh vẫn nắm lấy nhau không có ý tứ cầm đũa lên.

Nhân viên phục vụ kia vốn muốn đi ra ngoài, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh vẫn chưa nói để cho cô ấy đi, cuối cùng đành lúng túng ngồi đó, không biết làm sao cho phải.

Cố Tân Tân lo Cận Ngụ ĐÌnh lại bắt nhân viên phục vụ thử thức ăn, liền tự mình nhanh nhẹn cầm đũa, mỗi đĩa đều gấp một miếng.

Cận Ngụ ĐÌnh dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, Cố Tân Tân tận lực không biểu hiện ra vẻ mặt khác thường. "Đồ ăn ở nhà hàng này không tệ, ăn rất ngon."

"Thế hả?"

Cố Tân Tân miễn cưỡng cười cười. "Đúng đó."

Cận Ngụ ĐÌnh liếc đôi đũa đặt bên cạnh, cầm lên, "Em đã thích vậy thì sau này thường xuyên đến ăn một chút, dù sao nơi này cũng rất gần công ty em."

"Ù." Cố Tân Tân đáp, gấp một con tôm bỏ vào bát Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông liếc cô một cái, khóe miệng không khỏi cong lên. "Cám ơn."

Cố Tân Tân phát hiện hình như đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh cười, hóa ra lại có thể càng anh tuấn như vậy. "Không cần khách sáo."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Chúng Ta Sau Này Thường Xuyên Gặp Nhau Được Không?

Dịch: CP88

Nhân viên phục vụ đứng đờ ra chõ đó, Cố Tân Tân liếc cô ấy một cái. "Cô ra ngoài trước đi."

"Vâng."

Cận Ngụ Đinh vẫn cúi đầu ăn đồ ăn trong bát mình, Cố Tân Tân ngồi bên cạnh, nhìn chằm chằm thái dương của người đàn ông. Qua một mái tóc dài, lúc ẩn lúc hiện có thể thấy được vết sẹo đỏ.

Cố Tân Tân đặt đũa xuống, đưa tay phải ra muốn đẩy mái tóc của người đàn ông sang một bên. Cận Ngụ Đinh bị động tác bất ngờ của cô dọa cho giật lùi về sau, ngồi thẳng người, đôi mắt đen nhánh rơi xuống mặt Cố Tân Tân.

Bàn tay còn ở giữa không trung không khỏi cuộn lại. "Em chỉ muốn nhìn vết thương của anh thôi."

"Không sao cả, đã rất tốt rồi."

"Cho em liếc một cái thôi."

Cận Ngụ Đinh nhìn chằm chằm tay cô, ngũ khí vẫn vô cùng kiên quyết, "Thật sự đã tốt lắm rồi."

"Em chỉ cần nhìn một chút thôi."

Người đàn ông bất đắc dĩ đưa gương mặt anh tuấn đến trước mặt cô, Cố Tân Tân cẩn thận từng ly từng tí đưa tay ra, cố gắng hết sức không để ngón tay chạm vào trán anh. Cô đẩy tóc anh ra, thấy được vết thương trên thái dương.

Dù đã được xử lý rất tỉ mỉ cẩn thận nhưng vẫn không tránh được để lại sẹo, Cố Tân Tân nhin kỹ, ngón tay không nhịn được vuốt ve vết thương.

Vết sẹo hồng có hơi nổi lên, còn có thể nhìn thấy đường kim khâu, mi mắt Cận Ngụ Đình khẽ động. "Có phải đã rất tốt rồi? Không gạt em mà."

Cố Tân Tân thu hai tay về, tóc Cận Ngụ Đình cũng rũ xuống, anh theo bản năng đưa tay ra chỉnh lại để chúng càng che kín vết thương hơn.

"Anh....."

"Làm sao thế?" Cận Ngụ Đình khẽ hỏi.

Cố Tân Tân lắc lắc đầu, muốn nói lại thôi.

"Ngày ấy tôi sợ em nhìn thấy dáng vẻ của mình sẽ bị dọa sợ nên mới không cho em đi theo thôi. Cũng chỉ là một vết thương ngoài da, vì chảy máu hơi nhiều nên nhìn mới đáng sợ."

Cố Tân Tân cảm thấy đây chính là cơ hội tốt cực kỳ, nếu ngay bây giờ không nói thì sẽ không còn cơ hội nữa. "Thật ra, không có sao hết, dù sao chỉ cần anh an toàn trở về là được rồi."

Cô muốn nói vài câu trấn an Cận Ngụ Đình, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào, dù sao cô cũng không thể khiến Cận Ngụ Đình nghĩ thông được, "Cũng không phải là chuyện gì quá lớn, qua thì cũng qua rồi, đừng tiếp tục nghĩ ngợi nữa."

"Tôi có nghĩ ngợi gì sao?" Cận Ngụ Đình nhẹ giọng hỏi.

Cố Tân Tân mím chặt cánh môi, không thể nói trăng ra, nhưng cô biết Cận Ngụ ĐÌnh nhất định hiểu.

Người đàn ông chăm chú quan sát sắc mặt Cố Tân Tân, tầm mắt dời đi nơi khác, giọng nói không còn mạnh mẽ và kiên định như trước. "Tôi không sao cả, đối phương chỉ là muốn tiền mà thôi."

"Thật sự không có chuyện khác sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh miễn cưỡng cười cười, "Ngày đó tôi không cho em tới là vì lo lắng em suy nghĩ lung tung thôi. Tôi cho tiền, bọn họ tha cho tôi, chỉ đơn giản như vậy."

Cay đắng trào lên cổ họng, có lẽ Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa biết cô đã đi vào căn phòng kia.

"Vì sao bọn họ đánh anh?"

Cận Ngụ ĐÌnh sờ sờ vết sẹo trên trán, tránh nặng tìm nhẹ đáp lời cô, "Những kẻ lòng dạ độc ác còn cần lý do mới động thủ sao?"

Bàn tay Cố Tân Tân nắm nhẹ, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, "Có phải em thấy tôi xuất hiện chỗ đó nên trong đầu lại suy đoán lung tung rồi không hả?"

Cố Tân Tân tiếp lời anh, "Em và Khổng Thành đến cửa hàng đó nhưng không thấy anh, sau đó đi theo Khổng Thành đến khách sạn, đúng là trong lòng có chút căng thẳng."

"Bọn họ chỉ là muốn tránh khỏi tai mắt của Khổng Thành mà thôi, lúc đó nhìn thấy tôi bị thương nên có lẽ cũng sợ tôi thật sự có chuyện gì đó, khách sạn lớn không dám đi nên mới tìm một khách sạn nho nhỏ."

Cận Ngụ ĐÌnh dĩ nhiên không muốn để cho chuyện sau khi vào khách sạn bị Cố Tân Tân biết được, có lẽ anh cũng không có cách

nào đối mặt. Cố Tân Tân liếc nhìn bàn tay của người đàn ông, vẫn chưa rút tay về.

Anh nói như vậy là vì sợ cô sẽ dằn vặt áy náy sao? Vậy nên anh đến đây gặp cô, hẳn là vì nghĩ cô sẽ đoán ra gì đó?

"Nhìn cái biểu cảm đó của em kia, có phải em cho rằng cứ ở nơi đó thì sẽ xảy ra chuyện gì không đấy?"

Cố Tân Tân không biết phải trả lời thế nào, "Không..... không có."

"Không cần gạt tôi, tôi biết em nghĩ gì," Cận Ngụ Đinh nắm chặt tay cô, "Không có chuyện gì cả, ngoài chút thương ngoài da cũng không có chuyện gì khác, càng không xảy ra loại chuyện như trong đầu em đang nghĩ tới kia."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, "Đúng, không có xảy ra."

Khóe miệng Cận Ngụ Đinh cong lên, Cố Tân Tân nghe ra được anh đang trấn an cô. "Cẩn phòng kia chỉ có mấy người đàn ông đi vào, không có ai khác."

Thế ư?

Rõ ràng Cố Tân Tân đã thấy được đầy một giường ngỗng ngang. Chăn gối bị ném trên mặt đất có thể giải thích được, nhưng còn chiếc tất da trong thùng rác thì phải giải thích thế nào đây?

Nhưng hiển nhiên, đây là chân tướng Cận Ngụ Đinh muốn cô tiếp nhận, cũng chính là chân tướng nằm trong khả năng bọn họ có thể tiếp nhận.

Cố Tân Tân khẽ rũ mi mắt, "Em không nghĩ nhiều, em biết anh không làm sao cả."

Hiện tại trong lòng hai người đều cố gắng giấu đi chuyện đó, Cận Ngụ Đinh sẽ không nghĩ đến cô sau đó còn quay lại căn phòng.

Không nghĩ tới là tốt nhất, nếu như có thể đem chuyện đêm đó triệt để quên mất cũng là một chuyện tốt. Chỉ sợ mỗi người bọn họ đều giàu chuyện này trong lòng, sau đó mỗi ngày mang ra dằn vặt chính mình mà thôi.

Cận Ngụ Đinh cầm đũa gấp thức ăn, giọng nói giả bộ đến rất thoải mái. "Hôm nay em đúng là dễ tính thật, lúc trước còn trốn tôi như chuột trốn mèo vậy."

"Không phải chứ." Cố Tân Tân cầm đũa, gảy gảy thức ăn trong bát. "Trước giờ em cũng chưa từng nói anh đáng sợ."

"Tân Tân, chúng ta sau này thường xuyên gặp mặt được không?"

Cố Tân Tân siết chặt đôi đũa trong tay. "Vì sao?"

Cận Ngụ Đinh đột nhiên trầm mặc, Cố Tân Tân có cảm giác mình đã nói sai, thế nhưng anh có thể bước đến bước này đã là đáng quý rồi. "Được rồi, anh muốn gặp thì gặp đi."

"Tôi đương nhiên muốn gặp."

Cố Tân Tân rút chiếc tay còn lại về. "Nhanh ăn cơm thôi, thức ăn sắp nguội cả rồi."

Cố Tân Tân thật ra đang như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, vừa hi vọng thời gian mau mau tới, lại không nghĩ sẽ nhanh trở lại như vậy. Cô luôn cảm thấy dù mình có hỏi bao nhiêu câu hỏi thì vẫn như còn rất nhiều lời muốn nói ra, nhưng rốt cuộc thì chỉ cần có thể nhìn thấy anh như bây giờ đã quá an lòng rồi.

Hai người ăn xong thì ngồi thêm một chút, thời gian vốn còn sớm, nhưng Cận Ngụ Đinh đã đứng dậy chuẩn bị rời đi rồi.

Cố Tân Tân biết có những người sau khi trải qua việc này sẽ để lại hậu di chứng như thế nào, nhưng Cận Ngụ Đinh hiện tại chính là

như vậy.

Trên đường trở về, Cố Tân Tân nhìn ra ngoài cửa sổ. "Đưa em tới công ty là được rồi, em tự lái xe về."

"Không được, một mình đi về không an toàn, để tôi đưa em về."

Cố Tân Tân không cự tuyệt nữa, xe đi được một đoạn, Cận Ngụ ĐÌnh bỗng nhiên kêu dừng, "Nhìn thấy tiệm bán hoa đó không? Dừng lại một chút."

Cố Tân Tân vội vàng hỏi. "Anh muốn làm gì?"

Tài xế dừng xe lại ven đường, Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa xe muốn đi xuống, giọng nói Khổng Thành lập tức chất đầy lo lắng. "Cửu gia."

"Tôi ở ngay trong cửa hàng thôi, yên tâm."

Chiếc xe kỳ thực dừng lại ngay trước cửa tiệm, nếu như vậy mà còn xảy ra chuyện nữa thì đúng là cướp người ngay dưới mí mắt bọn họ rồi. Cố Tân Tân muốn đi cùng anh ra ngoài, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh đã quay đầu nhìn cô. "Mọi người đừng ai đi theo."

Cửa xe bị đẩy nhẹ, Khổng Thành mở cánh cửa bên cạnh ra một khe hở, như vậy chỉ cần có tình huống bất ngờ xảy ra anh ta sẽ có thể lập tức xông ra.

Cố Tân Tân cách một tấm cửa kính nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh tiến vào cửa hàng bán hoa, ánh mắt Khổng Thành trước sau chưa từng rời khỏi Cận Ngụ ĐÌnh. Một lúc sau anh ta đột nhiên lên tiếng, "Sau khi xảy ra chuyện thì đây là lần đầu tiên Cửu gia đi ra ngoài."

Tầm mắt Cố Tân Tân chậm rãi dời sang gò má Khổng Thành, "Gần đây tâm trạng anh ấy thế nào?"

"Cô không nhìn thấy sao? Cô cảm thấy là thế nào?"

Cố Tân Tân thành thật trả lời. "Cũng còn tốt."

"Người ngài ấy không thể bỏ được vẫn là cô, miễn cưỡng lên tinh thần cũng là vì muốn gặp cô. Cần gì phải thế chứ?"

Trái tim Cố Tân Tân như có một mũi dao đang không ngừng đâm tới, "Khổng Thành, có phải anh rất ghét tôi không?"

"Không dám."

"Tôi có thể hiểu được."

Khổng Thành vẫn nhìn chằm chằm bóng người Cận Ngụ ĐÌnh, "Tôi không thể thay Cửu gia làm chủ, tình huống ngày đó cô cũng thấy rồi đấy. Sau này nếu ngài ấy còn muốn gặp cô thì xin cô nương tay, kể cả muốn cự tuyệt thì cũng hãy tìm một lý do nào đó uyển chuyển một chút, đỡ phải khiến ngài ấy suy nghĩ lung tung. Ý chí của Cửu gia vững vàng thế nào không phải cô không biết, nếu cô có thể thì hãy cho ngài ấy chút thời gian, gặp gỡ trò chuyện, đó có lẽ là phương thức tốt nhất."

"Cận thị trưởng đã đến tìm tôi."

Khổng Thành lúc này mới thu hồi tầm mắt nhìn sang Cố Tân Tân, trong giọng nói không còn là thái độ ba phải nửa nữa. "Xem ra cô đều đã biết cả rồi."

"Anh ấy có biết không?"

"Mọi chuyện đều là Cận thị trưởng đứng ra giải quyết, nhưng Cửu gia cũng có quyền được biết, Cận thị trưởng sẽ không giấu ngài ấy."

Cố Tân Tân cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng gấp gáp, cô giống như nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh vừa chọn hoa, thi thoảng sẽ lại vừa quay đầu nhìn về phía này.

Chắc chắn anh sẽ không nhìn thấy cô ngồi trong xe, nhưng Cố Tân Tân vẫn rất cố gắng mỉm cười, "Tôi sẽ coi như chuyện gì cũng

không biết."

"Không thấy mắt công mất sức sao?"

Cố Tân Tân không lên tiếng, cô nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh ôm một bó hoa to từ trong tiệm hoa bước tới, bèn đẩy cửa xe ra. Cận Ngụ ĐÌnh đi đến bên cạnh xe, khom lưng ngồi vào. Mùi hương tươi mát của hoa hồng trắng tràn vào khoang xe, Cận Ngụ ĐÌnh đưa bó hoa trong tay cho cô. "Cho em."

"Cám ơn."

"Nghe nói con gái đều thích hoa, em có thích không?"

Hai tay Cố Tân Tân ôm lấy bó hoa, "Rất thích."

Khổng Thành ra hiệu cho tài xế tiếp tục lái về phía trước, dọc đường đi Cận Ngụ ĐÌnh đều không nói gì. Xe dừng lại trước cửa nhà Cố Tân Tân, anh đi xuống giúp cô mở cửa.

Cố Tân Tân ôm bó hoa trong tay, đứng trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông nhìn cô rồi nói. "Vào đi thôi."

"Ngày mai em mời anh ăn cơm nhé?"

Cận Ngụ ĐÌnh hơi giật mình, "Có chuyện gì hả?"

"Hợp đồng lần trước đã hoàn tất thủ tục ký kết, tiền cũng đã được thanh toán đầy đủ. Muốn cảm ơn anh."

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh cong lên, "Không cần phải khách khí như vậy."

"Anh lại kiêu ngạo như thế từ bao giờ rồi? Mau mau đồng ý đi."

Cận Ngụ ĐÌnh cười yếu ớt, "Được, ngày mai là bao giờ?"

"Đừng là buổi tối, trưa mai anh có rảnh không?" Cố Tân Tân cũng có chút sợ hãi, gần đây luôn cảm thấy buổi tối không an toàn.

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ gật đầu. "Có thời gian."

Chỉ cần là cô hẹn thì dù có bận rộn hơn nữa anh đều có thể tách ra khỏi công việc vì cô.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa mắt nhìn Cố Tân Tân đi vào trong, mãi đến tận khi bóng lưng cô biến mất khỏi tầm mắt thì anh mới quay về xe. Khổng Thành ngay câu đầu tiên đã bán đứng Cố Tân Tân triệt để, "Vừa rồi mới nói với tôi, Cận thị trưởng đến tìm cô ấy rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh không nói gì, "Việc này cậu cũng không phải không biết."

"Vâng, nhưng mấy lời cô ấy nói với tôi, tôi nghĩ vẫn phải báo cáo lại ngài một tiếng."

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên cửa xe gỗ nhẹ, ngũ quan dưới ánh đèn mơ hồ càng thêm rõ ràng. Khổng Thành nghĩ tới đoạn đối thoại vừa rồi của bọn họ, xem ra ngày mai sẽ lại phải ra ngoài rồi.

Ngày hôm sau, Cố Tân Tân ra ngoài từ sáng sớm, đến tận trưa vẫn không thấy Cận Ngụ ĐÌnh gọi cho cô, Cố Tân Tân liền trực tiếp gọi cho anh.

"A lô." Đầu bên kia rất nhanh truyền đến giọng nói của người đàn ông.

"Tôi hôm qua đã hẹn anh ăn trưa, anh không có quên đó chứ?"

"Không có," Cận Ngụ ĐÌnh phía bên kia cười nhẹ. "Tôi đã sớm đợi em dưới lầu công ty rồi, nhưng vì sợ em bận rộn nên ở đây chờ điện thoại của em."

Cố Tân Tân nhìn trên mặt bàn một chút sau đó đứng lên, cầm theo một chiếc túi giấy rồi đi ra ngoài. "Em xuống ngay."

"Ủ."

Cố Tân Tân xuống đến cửa công ty thì quả nhiên nhìn thấy xe của Cận Ngụ ĐÌnh, cô bước nhanh qua, Cận Ngụ ĐÌnh cũng xuống xe.

"Chờ lâu chưa?"

"Cũng không lâu lắm."

Cố Tân Tân nhìn ra bốn phía. "Anh muốn ăn gì? Không thì chúng ta vừa lái xe đi vừa tìm?"

"Không cần, xung quanh đây có không ít nhà hàng, tôi cũng không kén chọn."

"Anh mà còn không kén chọn?"

Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái, nhấc tay cốc lên đỉnh đầu cô. "Em có thấy tôi kén chọn sao?"

"Có ăn rau cần không?"

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ lắc đầu.

"Tôi, cải cúc, ếch ương beo, rắn..... mấy thứ này có ăn không?"

Cận Ngụ ĐÌnh cau mày, "Không ăn."

"Vậy mà còn bảo không kén ăn."

"Em nói mấy thứ này không thể tính, đều là đồ ăn phản nhân loại, ai mà ăn nổi?"

Chọn thì cứ chọn chứ, lại còn làm ra vẻ mình có lý do đe dọa
hoàng lầm.

Cố Tân Tân cũng coi như là quen thuộc với quanh đây, cô dẫn
Cận Ngụ ĐÌnh đến một nhà hàng không tệ lắm. Cố Tân Tân ngồi
xuống bàn, để Cận Ngụ ĐÌnh chọn món.

"Cũng không có gì khác mấy, tôi tùy tiện chọn nhé."

"Ừm."

Hai tay Cố Tân Tân nắm chặt đặt trên đùi, nhìn chằm chằm
khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông thình lình ngẩng mặt lên,
giương mắt nhìn cô, "Tôi có đẹp trai vậy à?"

"Không phải vẫn nói anh là đẹp nhất hả? Nắm mỹ hành hung(*),
tự anh còn không ý thức được sao?"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Quà Tặng Riêng Cho Anh

Dịch: CP88

Cận Ngụ ĐÌnh sờ sờ mặt mình, Cố Tân Tân nhân lúc thức ăn chưa đưa lên lấy ra một chiếc túi nhỏ rồi đưa cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông chưa lập tức tiếp lấy, "Đây là?"

"Cho anh."

Cận Ngụ ĐÌnh hơi nhéch lông mày, đưa tay ra cầm. Anh mở túi giấy ra, lấy từ bên trong một chiếc hộp nhỏ, vừa nhìn nhận hiệu trên đó liền biết bên trong là thứ gì.

Tầm mắt của anh rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân, thấy được tia mong đợi trong mắt cô, "Đây là cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh biết mà còn hỏi.

"Anh mở ra là biết thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh mở hộp, nhìn thấy bên trong một chiếc đồng hồ đeo tay. Người đàn ông khẽ vuốt nhẹ mặt đồng hồ, "Vì sao lại muốn tặng tôi đồng hồ?"

"Coi như là tiền boa cho anh đi."

"Là sao?"

Lẽ nào anh còn chưa hiểu? Không phải đã quá rõ ràng rồi hả? Cố Tân Tân cầm cốc nước đặt bên cạnh uống một hớp, "Nhờ bản hợp đồng kia mà công ty kiếm được không ít tiền, nhất định phải cảm ơn anh."

Lần này Cố Tân Tân đúng là bỏ ra một số tiền lớn, dù sao đồ tặng cho anh cũng là hi vọng anh có thể thường xuyên mang ra dùng, mà đối tượng là Cận Ngụ Đình nên quà tặng càng không thể tùy tiện qua loa.

"Anh không thích sao? Cũng đúng thôi, trong nhà anh đồng hồ có thể xếp thành một tủ trưng bày, cái nào cũng chỉ có đắt hơn chứ không thể kém, dĩ nhiên là không lọt mắt anh." Cố Tân Tân nói xong, duỗi tay ra. "Nếu vậy thì trả lại em đi."

"Em đúng là buồn cười thật," Cận Ngụ Đình giương lông mày, "Tặng đi rồi còn muốn đòi quà, hơn nữa thứ này cũng không thể trả lại cửa hàng, không lẽ em còn muốn tặng cho ai?"

"Chỉ cần em muốn, còn phải lo sẽ không có ai nhận sao?"

Cận Ngụ Đình lườm cô, cầm chiếc đồng hồ đeo tay ra rồi đưa tay mình đến trước mặt cô. "Đeo lên cho tôi đi, thử xem kích thước thế nào."

Cố Tân Tân cẩn thận nhận lấy, hôm nay cổ tay anh trông không, đồng hồ vừa vặn không lệch một li. Cố Tân Tân nhìn chăm chú, quả nhiên đồng hồ đẹp cũng phải xem khí chất của người đeo.

Cận Ngụ Đình đưa tay đặt trên mu bàn tay cô, nhanh chóng nắm chặt, bàn tay cô vẫn còn đặt trên cổ tay anh.

Cố Tân Tân đỏ mặt muốn rút tay về, ngón tay Cận Ngụ Đình thuận đà đan vào ngón tay cô, cùng với cô mười ngón tay giao nhau.

Nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, Cố Tân Tân sắng muồn rút tay về, nhưng sức Cận Ngụ ĐÌnh rất lớn, gắt gao giữ chặt.

"Đau."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy thì sức mạnh trong tay có hơi thả lỏng, nhưng Cố Tân Tân cũng không cố gắng thu tay về nữa.

Nhân viên phục vụ lùi ra sau, Cố Tân Tân nhẹ giọng nói. "Em đói rồi, anh buông ra đi."

"Được." Anh cũng hiểu phải biết chừng mực, Cố Tân Tân lấy lại tự do cho bàn tay, sợ anh có động tác khác nên cực kỳ nhanh chóng cầm đũa lên.

"Đúng rồi, em gái em mấy ngày nay thế nào rồi?"

Cố Tân Tân gấp thức ăn bỏ vào bát. "Rất tốt, cô giáo chủ nhiệm cũng biết chuyện này không liên quan gì đến con bé, mấy ngày nay tâm trạng con bé cũng rất tốt. Vẫn là vì có một vài chuyện em hơi vô tâm, may là lần này không xảy ra chuyện gì lớn."

"Yên tâm đi, sau này sẽ không phải lo chuyện này lặp lại nữa, tôi đã tìm cho con bé hai vệ sĩ."

Cố Tân Tân đang định uống nước, nghe anh nói vậy không khỏi giật mình, "Vệ sĩ?"

"Đúng rồi."

"Anh cho vệ sĩ theo con bé đến trường? Vậy thì sao Văn Văn dám lén lớp nữa chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh vừa nói vừa không ngừng gấp thức ăn vào bát Cố Tân Tân. "Chỉ là hai vệ sĩ nhỏ thân thể cường tráng thôi, chuyện này em gái em không biết, em cũng không cần nói cho con bé làm gì."

Cố Tân Tân nghe xong, không nhịn được muốn hỏi cho rõ ràng, "Là bạn học của con bé sao?"

"Ừ, tôi cho hai cậu nhóc ấy mỗi người một chiếc điện thoại, thuận miệng nói nếu có chuyện gì thì lập tức thông báo cho tôi."

Có thể hành động nhanh gọn như vậy, Cố Tân Tân phát hiện ra đầu óc của cô không thể theo kịp Cận Ngụ ĐÌnh nữa rồi, "Anh đúng là giỏi thu mua lòng người."

"Chỉ cần có tác dụng là được."

Hai người vừa ăn xong thì Cố Tân Tân nhận được điện thoại, sau đó nói có việc gấp phải về công ty. Cận Ngụ ĐÌnh cũng không ở lại thêm, cầm điện thoại đứng dậy cùng cô đi ra ngoài.

Khổng Thành đứng cạnh xe chờ anh, Cố Tân Tân nhìn theo anh lên xe rồi bước nhanh đi.

Cận Ngụ ĐÌnh cầm túi quà đặt sang bên cạnh, Khổng Thành thắt dây an toàn, ra hiệu cho tài xế lái xe.

Người đàn ông ngồi phía sau khẽ hỏi, "Mấy giờ rồi?"

Khổng Thành đang định nhìn giờ, lại nghe được người phía sau lên tiếng, "À, có rồi."

Anh ta không khỏi quay đầu lại nhìn, thấy Cận Ngụ ĐÌnh duỗi tay ra, động tác quả thật có chút khoa trương. Ngón tay thon dài đầy tay áo lên, Khổng Thành liếc mắt một cái liền thấy được chiếc đồng hồ trên cổ tay người đàn ông.

Cận Ngụ ĐÌnh có rất nhiều đồng hồ đeo tay, cũng có nhiều kiểu dạng, Khổng Thành chỉ quét mắt một cái, lại nhanh chóng thu tầm mắt về.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy anh ta không nói lời nào thì lại hỏi tiếp. "Hôm nay là ngày bao nhiêu?"

Khổng Thành vừa muốn mở miệng, nhưng lần này vẫn bị đoạt trước, "À, trên này cũng có."

Đến ngay cả tài xế còn nhìn ra được khác thường, Khổng Thành xoay người, ánh mắt lần nữa rơi vào chiếc đồng hồ.

"Cái này..... ngài mua từ bao giờ vậy?"

"Có người tặng." Cận Ngụ ĐÌnh cong môi nói.

"Ai tặng?"

Tài xế ngồi cạnh đột nhiên án còi, Khổng Thành quay đầu lại. Trên đường trống trơn không có vật cản, còn cần phải còi cái gì chứ? Anh ta lại nghĩ, thì ra là như vậy, vừa rồi Cận Ngụ ĐÌnh cùng ăn trưa với Cố Tân Tân.

Khổng Thành giả vờ giật mình nói, "Tu phu nhân tặng sao ạ? Đúng là thu lớn."

Thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh lại nghe được từ quan trọng nhất, mi mắt nhắc lên, ánh mắt phóng thẳng về phía Khổng Thành, nét mặt và giọng nói đều thay đổi, "Tu phu nhân?"

Khổng Thành hận không thể cắn đứt lưỡi mình, bình thường vì cạnh khói Cố Tân Tân nên luôn gọi cô là Tu phu nhân, gọi nhiều sắp thành thói quen. Dĩ nhiên là anh ta vẫn còn muốn giữ bát kiem cơm này. "Không phải, dĩ nhiên không phải, ý tôi là Cửu phu nhân, nói nhầm thôi."

Tâm trạng Cận Ngụ ĐÌnh đang tốt đều bị anh ta phá hủy, "Nói sai? Sao cậu không dán ba chữ Tu phu nhân này lên mặt luôn đi?"

"Tuyệt đối không có lần sau, tôi bảo đảm."

Cận Ngụ ĐÌnh dựa lưng về sau, trên mặt đều là tức giận, Khổng Thành không dám tiếp tục chọc giận anh nữa, vội vàng xoay người chăm chú nhìn về phía trước. Cận Ngụ ĐÌnh nâng tay chạm đến thái dương đang mơ hồ ngứa, khóe miệng không nhịn được lại chậm rãi kéo thành một đường.

Anh nghĩ lại bản thân và Cố Tân Tân một đường gập ghềnh khắp khuỷu đi tới, chịu vô vàn đau khổ. Nhưng anh cũng mơ hồ thấy được tia hi vọng, có một số việc đôi khi không thể quá bị động mà phải tự mình tranh thủ. Nếu anh còn muốn toàn tâm toàn ý chờ Cố Tân Tân quay đầu lại thì thật sự là một tia hi vọng cũng không có.

Cố Tân Tân nấp trong chiếc mai rùa của mình, nếu không có chuyện gì kích thích thì nhất định sẽ không chịu chủ động bước ra.

Cận Ngụ ĐÌnh thả tay xuống, đây chính là cơ hội cuối cùng của anh, anh nhất định phải quần chặt lấy cô, đuổi theo cô tới cùng.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Anh Bệnh Rồi

Dịch: CP88

Thương Lục ngày thường cửa lớn không ra, cỗng trong không bước, cần gì Khổng Thành đều sẽ cho người đưa tới.

Mỗi tối sau khi làm vệ sinh cá nhân cô ấy sẽ dành ra cho mình nửa giờ đăng nhập vào weibo kiểm tra xem có ai gửi tin nhắn hay không.

Thương Lục thấy có vài tin nhắn, cô ấy mở ra xem, hầu hết đều là người muốn đặt mua hàng. Mỗi ngày cô ấy cũng chỉ có thời điểm này là thả lỏng nhất, Thương Lục cầm cốc nước uống một ngụm, ngón tay lướt nhẹ trên màn hình. Có không ít người gửi ảnh muốn thương lượng giá đặt riêng, Thương Lục trả lời lại từng người một.

Có người gửi một bản thiết kế cực kỳ tinh tế, vừa nhìn liền biết đã mời người có chuyên môn về thiết kế làm ra. Thương Lục hứng thú trả lời đối phương, nói với người đó sẽ nhận làm theo bản thiết kế này.

Đối phương đang online nên trả lời cũng rất nhanh, chỉ là yêu cầu cũng khá cao, nói rõ cần phải làm từ loại gỗ nguyên cây chưa xẻ nào, còn nói tiền bạc không phải vấn đề.

Thương Lục hiếm khi nỗi hứng thú, nhanh chóng đồng ý.

Thương Lục cũng lâu rồi không ra ngoài, những thứ cần thiết đều là có người đưa tới, nhưng nguyên liệu vẫn là muốn tự mình chọn.

Cô ấy đặt điện thoại lên tủ đầu giường rồi nằm xuống.

Cô ấy biết gần đây Cận Ngụ Đinh gặp chuyện nên nhất định sẽ rất khó chịu, cô ấy cũng không muốn chuyện gì cũng làm phiền đến anh.

Thương Lục xoay người, kéo chăn lên cao. Hai ngày trước một khách hàng khá thân thiết của cô nghe ngóng được tin tức hai ngày nữa chợ gỗ nguyên cây chưa xẻ sẽ mở, còn kèm theo không ít sự kiện và cả hàng tốt hiếm gặp.

Trong đầu Thương Lục đều là bản thiết kế kia, thậm chí còn bắt đầu vẽ ra từng công đoạn sẽ làm sau khi có nguyên liệu. Tuy cô ấy cũng có thể tự thiết kế, nhưng mỗi khi nhìn thấy những ý tưởng mới mẻ đều không kìm được mà động lòng.

Thật ra Thương Lục đồng ý sẽ dùng loại nguyên liệu tốt nhất cũng là vì bản thiết kế đó.

Sau khi rời khỏi Cận gia rồi đến nơi này Thương Lục cũng chưa từng ra khỏi cửa một lần.

Thương Lục đã sớm tra đường đi đến chợ bán gỗ thô, nhưng trước tiên vẫn phải lần theo bản đồ đi ra ngoài đường lớn đón xe.

Tài xế này là một người nhiệt tình, nói chuyện không ngừng, mà Thương Lục cũng không biết phải trả lời thế nào, nói nhiều lộ nhiều, cuối cùng cũng chỉ theo phép lịch sự cười cười đáp lại rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Mỗi ngày tài xế đều gặp gỡ những khách hàng khác nhau nên gặp được Thương Lục cũng không mấy cảm thấy kỳ lạ.

Đến chợ bán gỗ thô, Thương Lục trả tiền rồi xuống xe. Cô ấy đã đặc biệt chọn cách ngày khai một thời gian mới đến, tuy là ngày đầu tiên thường có nhiều ưu đãi hơn, nhưng nhiều người phức tạp, vẫn là tránh đi một chút thì hơn.

Thương Lục đeo khẩu trang lên rồi đi vào, bên trong cực kỳ náo nhiệt, cô ấy ngay lập tức bị không khí bên trong làm cho háo hức.

Chọn nguyên liệu phải cực kỳ tỉ mỉ, dù sao mỗi loại khác nhau vân gỗ sẽ lại khác nhau. Thương Lục ở bên trong chọn qua chọn lại mất gần nửa ngày, thành quả cũng không tệ. Lúc thanh toán xong ông chủ cửa hàng còn nhiệt tình nói sẽ giúp đưa gỗ ra bãi đỗ xe rồi giúp cô ấy gọi xe đâm vào đó.

Thương Lục không từ chối, dù sao cô ấy cũng không thể xách theo từng này đồ. Ông chủ hai tay đều xách mấy chiếc túi lớn, đi bên cạnh Thương Lục, "Cô thêm wechat của tôi đi, nếu lúc nào không tiện đến tận nơi chọn hàng thì tôi có thể chụp ảnh gửi qua, cũng có thể giao hàng tới tận nơi cho cô."

"Được."

Hai người vừa nói vừa cười đi ra ngoài, nhưng Thương Lục vừa bước một chân ra ngoài đã cảm thấy bầu không khí xung quanh có chút khác lạ. Cô ấy dừng bước, nhấc mắt lên nhìn, lập tức thấy một đoàn người đứng cách đó không xa, hoàn toàn chặn lại bốn phía xung quanh.

Cận Hàn Thanh đứng đầu tiên, nhìn cô ấy chằm chằm không chớp mắt. Thương Lục xoay người muốn đi vào trong, nhưng từ bao giờ phía sau cũng đã xuất hiện thêm mấy người đàn ông.

Cận Hàn Thanh mãi mới chờ được cơ hội này, từng bước từng bước dụ cô ấy tiến vào cái bẫy của mình, nên dĩ nhiên sẽ không để cho cô ấy có cơ hội chạy trốn.

Anh ta vẫn còn tưởng mình nằm mơ, mãi cho đến tận khi một Thương Lục bằng da bằng thịt xuất hiện trước mắt mới tin là mỗi giây mỗi phút giày vò rốt cuộc đã kết thúc. Anh ta đi đến trước mặt Thương Lục, ánh mắt không ngừng quét tới quét lui trên người cô.

Ông chủ đứng bên cạnh Thương Lục đặt túi đồ lên mặt đất. "Đây là....."

Thương Lục miễn cưỡng cong khóe miệng, "Cám ơn ông chủ, đưa đến chỗ này là được rồi, người nhà tôi đã đến."

"Được." Ông chủ cũng đã nhìn ra tình hình bất thường, nhanh chóng xoay người rời đi.

Cận Hàn Thanh nhấc tay muốn tháo khẩu trang trên mặt Thương Lục xuống, cô xoay đầu đi, đẩy tay anh ta ra.

"Thương Lục, em có biết tôi đã tìm em bao lâu rồi không? Vì sao lại trốn tôi? Vì sao đến cả cơ hội giải thích cũng không cho tôi hả?"

Thương Lục rũ mi mắt, từ giây phút nhìn thấy Cận Hàn Thanh cô ấy đã lập tức hiểu ra, bản thân vậy mà vì một chút sơ suất đã tiến vào cái lưới anh ta giăng sẵn.

Tài xế lái xe qua, Cận Hàn Thanh cầm lấy cổ tay cô ấy. "Đi, chúng ta về nhà."

Thương Lục dùng sức hất tay anh ta ra, "Tôi sẽ không về với anh."

"Chuyện video tôi sẽ giải thích rõ ràng với em được không? Chúng ta về nhà trước, rồi tôi sẽ chậm rãi giải thích cho em hiểu."

Thương Lục đứng tại chỗ không nhúc nhích, khuôn mặt lanh đạm, "Anh muốn trói tôi mang về sao?"

"Đương nhiên không phải, tòa nhà Đông mới là nhà của chúng ta....."

"Tôi không có nhà" Thương Lục nhàn nhạt đáp, "Cận Hàn Thanh, nếu anh đã tìm được tôi rồi thì xin anh hãy trả tự do cho tôi đi, sớm định ra ngày đi làm thủ tục ly hôn."

"Em đừng có nằm mơ!" Cận Hàn Thanh không nghĩ chờ lâu vậy mới tìm được Thương Lục, nhưng câu đầu tiên nghe được lại là thế này. "Tôi sẽ không ly hôn với em."

"Bây giờ tôi không còn là người điên nữa, rất nhiều chuyện không phải anh cứ nói là tôi sẽ nghe theo, trừ phi anh lại khiến tôi điên thêm một lần nữa."

Cận Hàn Thanh đã từng tính toán, hai, ba năm này anh ta thật sự là từng giây từng phút đều phải gắng gượng mà vượt qua, mà đây là lần cô ấy bỏ đi lâu nhất từ trước đến giờ, cũng là lần đầu tiên cô ấy trong tình trạng tinh táo nói chuyện với anh ta. Nhưng Thương Lục lại có thể tàn nhẫn như vậy, hoàn toàn không muốn nhìn anh ta thêm lấy một cái, "Tôi nói một câu cuối cùng, tôi sẽ không theo anh về tòa nhà Đông, nếu anh còn muốn cường ngạnh thì tôi cũng không nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra đâu."

"Thương Lục, có một số chuyện chỉ là hiểu lầm thôi, em có thể bình tĩnh nghe tôi giải thích đã không?"

Thương Lục không muốn nghe, cô ấy đi thẳng đến trước xe của người đàn ông. Cận Hàn Thanh tưởng là Thương Lục đã nghĩ thông suốt, đồng ý trở về với anh ta, liền vội vàng tiến lên mở cửa xe cho cô ấy, khóc mồi cũng không nhịn được cong lèn.

"Đưa tôi về tòa nhà Đông hoặc đưa tôi về nơi ở hiện tại, anh chọn đi."

Ý cười trên khéo môi lập tức thu về, "Em là Cận phu nhân thì đương nhiên phải về Cận gia."

Thương Lục cười lạnh, "Rất tốt, tôi quay về với anh, chỉ là bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ tiếp tục quay về làm người điên như trước đây."

"Ý của em là gì?" Cận Hàn Thanh khom lưng, nhìn chằm chằm Thương Lục.

Thương Lục chuyển tầm mắt, đối đầu với Cận Hàn Thanh, "Anh đã thích giữ một bộ xác chết di động bên cạnh như vậy thì tùy anh đi, anh muốn tôi điên lại một lần nữa, tôi làm theo mong muốn của anh."

Cận Hàn Thanh bị chọc tức không nhẹ, đóng sầm cửa xe lại, tức giận đến mức cả khuôn mặt xanh mét. Anh ta đứng bên ngoài một lúc lâu, sau khi bình tĩnh lại mới lên xe.

Tòa nhà Tây.

Khổng Thành gấp gáp bước vào nhà, đúng lúc Cận Ngụ Đinh từ trên lầu đi xuống, vừa đi vừa đeo đồng hồ.

Mấy ngày này anh đều đeo nó, quý như trân bảo, Khổng Thành vội vàng tiến lên vài bước. "Cửu gia."

"Làm sao thế?"

"Cận tiên sinh tìm được Cận phu nhân rồi."

Bước chân Cận Ngụ Đinh không khỏi dừng lại, "Sao lại tìm được?"

"Bên ngoài vốn là đã cho người theo dõi rồi, nhưng vì mấy ngày nay đều không có chuyện gì xảy ra nên người bên đó thả lỏng cảnh giác, hơn nữa Cận phu nhân cũng không thông báo một tiếng đã ra ngoài."

Trên mặt Cận Ngụ Đinh không có biểu cảm gì khác nữa, "Cũng không quá ngạc nhiên, thời gian này toàn bộ tâm tư của anh ấy đều đặt vào việc tìm Thương Lục, vốn là không sớm thì muộn cũng sẽ tìm ra thôi."

"Đó cũng là điều chúng ta lo lắng nhất, nếu vậy thì toàn bộ nỗ lực của ngài coi như uổng phí rồi."

"Còn khó nói lăm, bây giờ Thương Lục đang ở đâu?"

"Cận tiên sinh đã đưa về rồi," Khổng Thành nói đến đây, còn không quên bổ sung thêm một câu. "Là đưa về nơi ngài sắp xếp, không phải tòa nhà Đông."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe xong thì không khỏi cười nhẹ. "Anh ấy vậy mà cũng có ngày này, xem ra cứng đỏi cứng cũng khó mà thành công."

"Cửu gia, chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước bàn ăn, đeo đồng hồ xong xuôi, lại xoay cổ tay một cái, chỉnh về một góc độ thoải mái nhất, "Chuyện này chúng ta không cần tiếp tục nhúng tay vào nữa, cho toàn bộ người theo dõi bên ngoài rút về đi, đừng để anh ấy phát hiện ra dù chỉ một chút manh mối nào."

"Vậy phía Cận phu nhân phải bỏ mặc sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh kéo ghế ngồi xuống, "Trước cứ đứng ngoài quan sát, sau này lại tính tiếp. Thương Lục cũng biết chỉ cần Cận Hán Thanh biết người giúp đỡ cô ấy trốn đi là tôi thì sẽ có một trận náo loạn gà bay chó sủa. Vậy nên khi trước cô ấy đã từng nói với tôi, một khi cô ấy bị anh hai tìm được thì tôi phải lập tức rút đi. Thương Lục cũng là người thông minh, biết nếu cô ấy đã bị anh hai tìm được thì chỗ ẩn thân cũng khó mà tiếp tục giấu giếm."

Khổng Thành khẽ gật đầu, "Xem ra chúng ta cũng chỉ có thể im lặng theo dõi tình hình thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh đan hai tay vào nhau, thắt thần nhìn về một chỗ. "Tôi chỉ sợ anh hai không sớm thì muộn cũng sẽ tra ra được, với tính tình của anh ấy đến lúc đó chưa biết chừng sẽ không chịu thương lượng. Chỉ sợ anh ấy đáp trả, chạy đến trước mặt Cố Tân Tân nói năng lung tung thì không phải là có một vài chuyện không thể tiếp tục giấu diếm nữa sao?"

"Cửu gia yên tâm, chuyện sắp xếp Cận phu nhân rời đi chúng tôi làm rất cẩn thận, cũng sẽ không để....."

"Anh ấy biết chỉ một mình Thương Lục sẽ không có cái bản lĩnh này." Cận Ngụ Đinh gõ nhẹ lên mu bàn tay hai cái. "Bây giờ chỉ có thể hi vọng anh ấy không tra ra chúng ta quá nhanh."

Khổng Thành cẩn thận tỉ mỉ nhớ lại từng chi tiết nhỏ, chỉ sợ một chút sơ sót sẽ để cho Cận Hàn Thanh bắt được.

Bác sĩ tư vấn tâm lý của Cận Ngụ Đinh sắp xếp cho Tu Thiện Văn cách một thời gian sẽ đến nhà trò chuyện với cô bé, Tu Thiện Văn rất thích cô ấy, mỗi lần biết cô ấy qua đều sẽ nói dì giúp việc chuẩn bị đồ ăn thức uống đầy đủ, sau đó ngoan ngoãn ngồi trong phòng chờ đợi.

Cố Tân Tân cũng biết hôm nay có bác sĩ tư vấn tâm lý đến, nên từ rất sớm đã kết thúc công việc trở về nhà.

Cô ngồi dưới lầu chờ, mãi đến khi có tiếng bước chân truyền vào tai mới đứng dậy.

Cố Tân Tân đi đến chân cầu thang thì Tu Thiện Văn và người phụ nữ kia cũng đi xuống, Cố Tân Tân không tiện hỏi trực tiếp ngay trước mặt Tu Thiện Văn, bèn nói cô bé lên lầu trước, còn mình thì đưa cô ấy ra cửa.

Cố Tân Tân đưa người phụ nữ kia đến ngoài, tiện tay khép cửa lại, "Văn Văn vẫn tốt chứ?"

"Cực kỳ tốt, mỗi lần đều tiến bộ hơn trước, cũng là nhờ có cô."

Cố Tân Tân khẽ cười, "Đâu có, con bé rất kiên cường."

"Đúng vậy đấy."

Người phụ nữ liếc Cố Tân Tân một cái, bộ dạng muốn nói lại thôi, "Có rất nhiều người muốn khu khu giữ bóng ma tâm lý trong lòng mình cả đời, đó mới là chuyện xót xa nhất."

"Tôi chỉ sợ những vui cười của Văn Văn là giả, sợ con bé chuyện gì cũng giấu trong lòng."

Người phụ nữ khẽ lắc đầu, "Yên tâm, cô bé chịu bộc bạch toàn bộ tâm tình với tôi, đã nói rõ cô bé đồng ý đi ra rồi."

"Vậy là tốt nhất." Cố Tân Tân hoàn toàn yên tâm, "Thật sự cảm ơn cô."

"Đừng khách sáo."

Người phụ nữ đi lên vài bước, thi thoảng lại liếc Cố Tân Tân một cái, "Chỉ là còn có cô, bên ngoài nhìn gần như là bình thường, nhưng khi chỉ có một thân một mình lại bị bóng ma trong lòng giày vò không dứt. Nếu còn tiếp tục thờ ơ không quan tâm, thì sợ là sẽ có hậu quả xấu."

Cố Tân Tân cũng nghe ra đôi chút, "Ý của bác sĩ là....."

"Quan tâm người bên cạnh nhiều hơn một chút."

Người phụ nữ đi rồi, Cố Tân Tân vẫn còn đứng đó nhìn theo bóng lưng cô ấy, một lát sau mới quay người đi vào nhà, đúng lúc Tu Thiện Văn cũng từ trên lầu đi xuống.

Cố Tân Tân tiến lên, cười cười nhìn cô bé, "Văn Văn, nếu em có chuyện gì không vui hay không nghĩ ra thì nhất định phải nói cho chị biết đó."

"Chị đâu, em rất tốt mà."

Tu Thiện Văn nói xong, ánh mắt lại có chút do dự rơi xuống mặt Cố Tân Tân, "Anh gì đó ấy, có phải gần đây đã xảy ra chuyện gì rồi

không à?"

"Anh gì đó nào cơ?"

"Người đưa chúng ta đi chơi đó."

Cố Tân Tân không khỏi căng thẳng, "Sao tự nhiên lại hỏi vậy?"

"Em cảm thấy hình như anh ấy đã gặp phải chuyện phiền phức gì đó."

Ngực Cố Tân Tân thắt lại, "Vì sao lại nói vậy?"

"Chị gái kia trong lúc vô tình đã nói ra gần đây anh ấy phải tiếp thu trị liệu, nhưng vì anh ấy khép mình lại một mực không chịu mở lòng nên trị liệu hai lần vẫn không đem lại hiệu quả. Em muốn hỏi kỹ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng chị ấy lại không chịu nói, chỉ nói có rất nhiều người sau khi gặp phải tổn thương tâm lý sẽ phản ứng lại với kích thích đó, có người có thể đi ra, nhưng những ai không thể bước ra sẽ dễ dàng bị bóng ma đó cuốn lấy rồi chuyển thành bệnh tâm lý....."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Giúp Anh Đi Ra

Dịch: CP88

Cô Tân Tân dĩ nhiên hiểu được trong lời Tu Thiện Văn ám chỉ điều gì. Cô vẫn cho là Cận Ngụ Đinh khỏe mạnh, gần đây gặp mặt còn không nhìn ra chút bất thường nào, thế nhưng.....

"Sao hai người tự nhiên lại nói đến chuyện này?"

"Chị ấy nói em rất kiên cường, còn nói kỳ thực không phải cứ là nữ thì sẽ yêu đuối hay là nam thì sẽ không được yêu đuối, mà yêu tố quyết định là đường giới hạn trong lòng mỗi người là như thế nào."

Lời này lập tức chạy vòng trong đầu Cố Tân Tân, cô luôn cẩn thận không dám nhắc đến chuyện này trước mặt Cận Ngụ Đinh, thế nhưng sự thật là anh đã bị người ta phá đi đường giới hạn cuối cùng đó. Cô cho là Cận Ngụ Đinh không nhanh thì chậm cũng sẽ thả xuống, giống như Thương Lục đã nói, nghĩ rằng anh có thể nhìn thoáng với mọi chuyện. Nhưng làm thế nào cô cũng không ngờ được tình trạng của anh đã nghiêm trọng đến mức phải mời bác sĩ tâm lý.

Vì sao cô lại không nhận ra một chút nào vậy chứ?

"Chị đâu, anh đó đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Chuyện nhà người khác em đừng quản làm gì."

"Vậy chị quản đi, ngộ nhỡ nghiêm trọng đến mức mắng trầm cảm....."

"Sẽ không." Cố Tân Tân ngắt lời Tu Thiện Văn, "Anh ấy cũng là người có nội tâm mạnh mẽ, chị tin mọi chuyện rồi đều sẽ giải quyết được thôi."

Tu Thiện Văn chăm chú nhìn Cố Tân Tân, "Còn có một câu này em chưa dám nói với chị."

"Câu gì cơ?" Cố Tân Tân nghe vậy, trái tim lại treo lên cao.

"Chị ấy nói anh đó hình như đã bắt đầu có khuynh hướng tự ngược, là dấu hiệu rất nguy hiểm."

Cố Tân Tân hít vào một ngụm khí lạnh, trong đầu đột nhiên hiện ra một cảnh trong bộ phim nào đó cô không nhớ tên. Nhân vật trong bộ phim đó sau khi bị cưỡng hiếp luôn có cảm giác cơ thể mình cực kỳ bẩn, không ngừng tắm rửa, đến cuối cùng thậm chí còn dùng bàn chải dùng giặt đồ để chà rửa thân thể, mãi đến khi toàn thân tróc một lớp da, máu me đầm đìa vẫn không chịu buông tha cho chính mình.

Cô không dám nghĩ tiếp nữa, đưa tay ra nắm nhẹ vai Tu Thiện Văn. "Em lên lầu trước đi, bài về nhà đã làm xong chưa?"

"Xong rồi ạ."

"Vậy thì đi đọc sách đi."

Tu Thiện Văn thấy vẻ mặt cô khác thường, đành gật đầu rồi xoay người lên lầu.

Cận Hàn Thanh ngồi một chỗ không lên tiếng, im lặng theo dõi Thương Lục chỉ đường cho tài xế. Xe vừa đến nơi, Thương Lục không chút chần chờ liền đẩy cửa xe đi xuống.

Người đàn ông thấy vậy, nhanh chóng theo sau, Thương Lục đi đến cổng, lấy chìa khóa từ trong túi xách ra rồi xoay người nhìn Cận Hàn Thanh. "Mang xuống đi."

Cận Hàn Thanh biết những thứ đó đều là bảo bối của cô, vừa rồi trước lúc đi đã đặc biệt cho người bỏ đồ vào cốp sau xe. Tài xế lấy ra hai chiếc túi lớn rồi đặt cạnh chân Thương Lục, cô ấy mở cửa, đưa tay định cầm lấy hai chiếc túi đó.

Nhưng Cận Hàn Thanh đã nhanh nhẹn xách lên trước, Thương Lục cũng không có ý định nhiều lời với anh ta, bước vào trong, Cận Hàn Thanh gấp gáp đi theo vào.

"Đặt chỗ đó đi." Cô ấy duỗi ngón trỏ chỉ về phía một góc sân.

Cận Hàn Thanh đặt đồ xuống chỗ Thương Lục chỉ, sau đó quan sát bốn phía xung quanh. Hóa ra thời gian qua cô ấy đều trốn ở đây, thảo nào anh ta làm thế nào cũng không tìm ra được.

"Được rồi, anh có thể đi rồi." Thương Lục trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Dĩ nhiên Cận Hàn Thanh không chịu đi, anh ta đứng chân tại chỗ, một tay chống trên bàn đá, ánh mắt đúng lúc đưa đến một chiếc trâm cài mới khắc được một nửa, "Tôi sẽ không đi."

"Vậy anh muốn như thế nào?"

"Nếu em đã muốn ở đây đến vậy thì tôi chuyển tới là được rồi."

Thương Lục trợn tròn mắt, ánh mắt thẳng tắp bắn về phía anh ta, "Anh nói vớ vẫn cái gì thế?"

"Chỗ này không khí rất tốt, tôi cũng rất thích....."

Thương Lục đi lên, muôn đầy anh ta ra ngoài, nhưng Cận Hàn Thanh đứng tại chỗ không nhúc nhích. Thương Lục dứt khoát đưa

hai tay ra dùng sức đẩy trước ngực anh, thế nhưng Cận Hàn Thanh lúc này không khác gì pho tượng đá, đến một bước cũng không bị cô ấy đẩy lùi.

"Anh đi ra ngoài đi!" Thương Lục vẫn còn đang dùng sức, Cận Hàn Thanh nhân cơ hội đó choàng cánh tay về sau lưng cô ấy, ép Thương Lục vào ngực mình.

"Em còn muốn đuổi tôi đi? Em có biết tôi đã nhớ em nhiều thế nào không? Em nhìn tôi một cái đi, nhìn xem tôi thành cái bộ dạng gì rồi này? Từ ngày em đi không có đêm nào là tôi được ngủ yên, từng giây từng phút đều lo lắng thấp thỏm em sẽ xảy ra chuyện. Dù em có hận tôi thì cũng phải cho tôi chút thời gian để tôi nhìn em thêm một cái chứ?"

Thương Lục muốn tránh ra, nhưng hai vai đã bị anh ta ôm chặt, cả người không thể động đậy, "Giữ lại lời này về mà nói với đám hồng nhan tri kỷ của anh đi, Cận Hàn Thanh, tôi không bị cái trò cũ rich này của anh lừa đâu."

"Tôi lấy đâu ra hồng nhan tri kỷ chứ? Những người phụ nữ trong video đó chẳng qua là vì tôi ngu ngốc muốn chọc giận em mà thôi, tôi chưa từng xảy ra quan hệ dù chỉ một lần với bọn họ. Em nhìn thấy tôi và bọn họ qua phòng bên cạnh, thật ra đều là tôi đuổi họ đi ngay sau đó."

Thương Lục cười lạnh, "Anh nói cũng thật dễ dàng, là vì cảm thấy tôi dễ lừa vậy sao? Đúng, Cận Hàn Thanh anh có mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, bị người ta quyến rũ như vậy vẫn có thể giữa chừng ngừng lại, anh giỏi nhất, vậy đã được chưa?"

"Thương Lục, em có thể nói chuyện nghiêm túc với tôi một lần không hả?"

Thương Lục nằm trong lòng ngực Cận Hàn Thanh giãy dụa, "Buông tôi ra!"

Cô ấy nhắc đầu gối hung hăng chọi vào đùi anh ta, nếu không phải vì cô ấy còn bị Cận Hàn Thanh ôm chặt không thể nhắc đầu gối cao hơn chút nữa thì hẳn là còn có thể ác hơn nữa.

Cận Hàn Thanh giật mình nhìn người phụ nữ trong ngực, "Em....."

Trong ký ức của anh ta Thương Lục là một người cực kỳ ôn nhu, chắc chắn sẽ không đánh người. Cận Hàn Thanh nắm cằm Thương Lục nâng mặt cô ấy lên, Thương Lục còn chưa kịp phản ứng lại, bờ môi đã bị anh ta hôn lên.

Đợi đến khi Cận Hàn Thanh hôn thỏa thích, lùi về sau thì cũng là lúc má trái ăn trọn một cái tát của Thương Lục.

Âm thanh chói tai lại vang dội, cái tát này còn trúng cả tai Cận Hàn Thanh, anh ta nghe thấy tiếng ong ong bên tai, tựa như có rất nhiều người đang nói chuyện lầm rầm.

Khi đó là cô ấy phát điên đánh anh ta, Cận Hàn Thanh còn chưa tính.....

Không đúng, Cận Hàn Thanh nghĩ tới đây, sờ sờ gó má mình. "Lúc trước có mấy lần em đánh tôi, có phải đều là khi đã tỉnh táo rồi không?"

Thương Lục chửi miệng, chuẩn bị xoay người đi vào nhà, Cận Hàn Thanh dùng chút sức kéo cánh tay cô ấy về. "Bị tôi chạm vào nên buồn nôn sao?"

"Đúng, rất buồn nôn."

"Em là vợ tôi thì vì sao tôi không thể chạm vào em chứ?" Cận Hàn Thanh vừa dứt lời, lần thứ hai cúi đầu hôn lên môi cô ấy.

Lần này Thương Lục không giãy dụa nữa, dù sao cô ấy cũng đầu không lại Cận Hàn Thanh. Cô ấy kiên nhẫn chờ đến khi gương mặt

điển trai của người đàn ông lùi lại, rồi lập tức giáng cho anh ta một cái tát nữa.

Cận Hàn Thanh sắp bị đánh đến choáng váng, từ nhỏ đến lớn trừ Thương Lục ra cũng không có ai dám động chân động tay với anh ta như vậy.

Anh ta thành công bị Thương Lục chọc điên, hai hàng lông mày nhíu chặt, tướng chừng như quần lại thành một cục. Anh ta đưa tay ra, bắt lấy cầm Thương Lục, lại đưa gương mặt đẹp trai hại nước hại dân đó đến.

Tài xế và trợ lý chờ bên ngoài, một hồi lâu sau mới thấy được người từ bên trong đi ra.

Dùng đầu gối mà nhìn cũng thấy được Cận Hàn Thanh đang tức điên, cả người hùng hực lửa giận. Một chân còn lại của anh ta vừa mới bước ra ngoài, cổng lớn phía sau đã bị người bên trong hung hăng đóng lại.

Cận Hàn Thanh đứng đơ tại chỗ, không nhìn được quay đầu lại nhìn, trợ lý anh ta thấy vậy thì vội vàng tiến lên. "Cận tiên sinh."

Trợ lý liếc nửa mặt sưng vù của Cận Hàn Thanh, không cần nghĩ cũng biết là bị ai đánh.

Cơ thịt trên mặt Cận Hàn Thanh đều đã bị đánh đến chết lặng, anh ta đưa tay ra sờ sờ, chỉ là vừa chạm tới liền lập tức rút về.

"Cận tiên sinh, chúng ta về trước đi."

Cái mặt sưng này mà không nhanh chóng xử lý thì sẽ vô cùng không tốt.

Cận Hàn Thanh vừa quay đầu lại, vừa chỉ về sau. "Trông chừng cô ấy thật chặt cho tôi, tuyệt đối không được để cô ấy chạy mất lần nữa."

"Ngài yên tâm, tôi đã điều người đến rồi."

Cận Hàn Thanh đi đến trước xe, mở cửa rồi ngồi vào. Vì sao anh ta giải thích đến vậy rồi mà Thương Lục vẫn không chịu nghe lọt chứ?

Phải chăng là vì trước giờ anh ta chưa từng cho Thương Lục cảm giác an toàn?

Trong đầu Cận Hàn Thanh giờ phút này đều là suy nghĩ muôn mang cô ấy về nhà, nhưng Cận Hàn Thanh lại không dám ép buộc Thương Lục, có một số việc là không thể vội vàng, chỉ có thể kiên nhẫn đi từng bước.

Cố Tân Tân lái xe đến Cận gia, đậu xe bên đường, cô còn chưa đi đến nơi thì cánh cửa đã mở ra rồi.

Khổng Thành ngồi trong xe thấy được Cố Tân Tân, nhanh chóng nói tài xế dừng lại.

Anh ta hạ cửa sổ xe xuống, Cố Tân Tân tiến lên vài bước. "Cận Ngụ Đinh có nhà không?"

"Có, cô tìm Cửu gia có chuyện gì không?"

Cố Tân Tân bộ dạng muốn nói lại thôi, nhưng cũng đã là lúc này rồi, hình như cô cũng không cần phải tiếp tục e dè nữa, "Gần đây anh ấy có khỏe không?"

Khổng Thành không lên tiếng, chỉ chăm chăm nhìn cô, Cố Tân Tân không khỏi khẩn trương, "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Cô đừng hỏi nữa, dù có hỏi thì chúng tôi cũng không có gì để nói với cô. Đây cũng là ý của Cửu gia."

Cố Tân Tân đặt hai tay lên cửa sổ xe, trong mắt lộ ra lo lắng.
"Anh muốn tiếp tục trơ mắt nhìn anh ấy như vậy sao?"

"Đã sắp xếp bác sĩ tâm lý rồi, nhưng ngài ấy tự dồn bản thân vào
ngõ cụt không chịu ra, chỉ sợ là phải rất chậm mới tìm ra cách giải
quyết. Mọi chuyện đều cần phải có thời gian."

Thời gian?

E là nếu cho anh thời gian mới là thật sự xảy ra chuyện.

Cố Tân Tân đứng dậy, hai tay buông thõng bên người, "Có phải
anh ấy từng làm chuyện thương tổn chính mình?"

"Sao cô biết được?" Khổng Thành nhíu mày nhìn cô. "Chuyện
Cửu gia đến phu nhân bên kia cũng không biết, trừ phi là..... bác sĩ
tâm lý? Nhưng cô ấy nhất định sẽ không nói với cô, đây không phải
tác phong làm việc thường ngày của cô ấy."

Bác sĩ tâm lý kia chính là người đang làm trị liệu cho Tu Thiện
Văn, nói qua nói lại cũng cần phải có những ví dụ khác, dù có không
nhắc đến tên thì Tu Thiện Văn cũng đủ thông minh để đoán ra là
Cận Ngụ Đinh.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để nghiên cứu kỹ chuyện
này, Cố Tân Tân nhìn về phía tòa nhà Tây, "Trong nhà còn có ai
không?"

"Cửu gia không cho chúng tôi ở lại."

"Tôi vào đó được chứ?"

Khổng Thành mở cửa xe định đi xuống. "Tốt nhất là đừng, ngài
ấy cũng không muốn bị cô nhìn ra bất thường."

Cố Tân Tân đẩy cửa xe về, "Tôi vào đó xem một chút, anh đi
trước đi."

Cô vừa dứt lời, chân cũng đã nhắc lên đi vào trong. Tài xế xuyên qua gương chiếu hậu nhìn theo bóng lưng càng lúc càng xa của Cố Tân Tân. "Bây giờ chúng ta làm gì tiếp đây?"

"Sắp chết đói rồi, đi, đi ăn một bữa ngon, ghi sổ cho Cửu gia."

"Được." Tài xế lập tức đáp ứng.

Lời này dĩ nhiên là không thể đưa đến tai Cận Ngụ ĐÌnh, nếu để anh nghe được, chưa biết chừng bọn họ sẽ bị anh chỉ thẳng vào mặt mà mắng là người không có lương tâm.

Cố Tân Tân đi đến trước cổng lớn tòa nhà Tây, cô vốn chỉ thủ vận may dùng vân tay mở khóa, không ngờ vẫn còn dùng được.

Cô đi vào trong, dưới lầu không có một bóng người, đến cả người giúp việc cũng không thấy bóng dáng. Cố Tân Tân đi thẳng về phía cầu thang, theo từng bậc thang đi lên, đến trước cánh cửa phòng ngủ chính đóng chặt, Cố Tân Tân không gõ cửa mà trực tiếp vặn tay nắm cửa rồi đi vào.

Trong phòng cũng không có chút động tĩnh, Cố Tân Tân tiến lên vài bước, lúc này mới nghe được tiếng nước truyền ra từ phòng tắm.

Cô ở trong phòng chờ đợi một hồi lâu nhưng vẫn không thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi ra, tiếng nước thì chưa hề dừng lại.

Cố Tân Tân càng ngồi càng sốt ruột, cô liên tục nhắc cổ tay nhìn thời gian, mười phút, hai mươi phút, Cận Ngụ ĐÌnh vẫn không có dấu hiệu đi ra.

Nếu là bình thường thì đã phải sớm ra ngoài rồi.

Cố Tân Tân lòng nóng như lửa đốt, không chần chừ thêm nữa tiến lên gõ cánh cửa phòng tắm.

"Cút!" Giọng nói đầy giận dữ của người đàn ông từ trong truyền ra dọa cho Cố Tân Tân nhảy dựng, bàn tay cô run lên một cái, mắt ba mươi giây mới dám xác định đó là tiếng của Cận Ngụ ĐÌnh.

Cô khẽ nuốt một ngụm nước bọt, nhắc bàn tay đang nắm chặt, trước mắt cũng phủ kín một tầng sương mù. "Là em."

Tiếng nước bên trong trong giây lát im lặng, Cố Tân Tân lùi về sau hai bước, tập trung lắng nghe tiếng bước chân bên trong. Không lâu sau, rốt cuộc Cận Ngụ ĐÌnh cũng mặc áo tắm đi ra ngoài.

Ngạc nhiên trong mắt anh vẫn còn chưa kịp tan đi, "Sao em lại ở đây?"

"Em..... em đi ngang qua, nhân tiện ghé vào thăm anh." Cố Tân Tân vừa nói, vừa quét mắt một vòng trên người anh. Cận Ngụ ĐÌnh mặc đồ ngủ, cũng không biết trên người là tình trạng gì rồi. Cận Ngụ ĐÌnh nửa tin nửa ngờ nhìn cô, bàn tay khẽ túm lấy cổ áo rồi đi về phía giường lớn.

"Sao không thấy dì giúp việc đâu?"

"Dì ấy có việc xin nghỉ, hai ngày nữa sẽ quay lại."

Cố Tân Tân nhìn sắc trời bên ngoài một chút. "Anh còn chưa ăn cơm tối phải không?"

"Tôi không đói." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, ngồi xuống mép giường, "Em vẫn là mau về đi thôi, lát nữa trời tối đi đường sẽ không an toàn."

Cố Tân Tân nhìn chầm chằm bàn tay nắm chặt ga trải giường của anh, bộ dạng đó thật sự rất gắt gỏng. Anh cũng không nhìn thẳng vào mắt cô. "Không sao, dù sao nhà em cũng cách đây không quá xa."

Cố Tân Tân nói xong, đi đến cạnh người Cận Ngụ ĐÌnh rồi ngồi xuống, người đàn ông theo bản năng nhích sang bên cạnh.

"Anh làm sao thế?" Cố Tân Tân nhìn gò má anh.

"Tôi làm sao cơ?" Cận Ngụ ĐÌnh hỏi ngược lại. "Tôi không sao, tôi rất khỏe."

Chuyện đã đến nước này rồi mà anh vẫn còn muốn gạt cô? Cố Tân Tân kéo cánh tay áo anh, "Cận Ngụ ĐÌnh, những chuyện kia cũng không phải chuyện gì to tát, không sao cả, anh không cần giấu em, em đều biết. Nếu tiếp tục giấu diếm như vậy chỉ càng khiến anh mệt mỏi thì bây giờ chúng ta dứt khoát nói ra hết, có được không?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, sắc mặt chợt biến, đủ loại biểu cảm phức tạp đều hiện lên khuôn mặt.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Đêm Nay Không Đi Có Được Không?

Dịch: CP88

"Tôi thì có thể làm sao được chứ."

"Em biết buổi tối hôm đó đã xảy ra một chuyện rất tệ, em cũng biết rõ anh đang phải gặp bác sĩ tâm lý. Chúng ta không cần phải suy đoán làm gì nữa, em cũng không nghĩ đó là chuyện gì không bước qua được, thật đấy."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, ánh mắt cố định trên khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân, nhưng ngũ khí vẫn kiên định như ban đầu. "Tôi nào xảy ra chuyện rất tệ cơ? Không thể nào."

"Cận Ngụ ĐÌnh, em biết anh không muốn đối mặt, nhưng chuyện xảy ra thì cũng xảy ra rồi, dù không muốn thì cũng phải đối mặt."

Người đàn ông muốn đứng dậy tránh đi, nhưng đã bị Cố Tân Tân nhanh chóng đè lại. Cận Ngụ ĐÌnh khép mi mắt, từng chữ đều là cắn răng nói ra, "Lời tôi nói em cũng không tin phải không? Tôi đã nói là chưa từng xảy ra những chuyện kia, chưa bao giờ!"

Cố Tân Tân đặt tay mình lên mu bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh, trốn tránh thật sự không phải cách, hơn nữa anh còn là muốn một mình đi đối mặt.

Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt tay, giọng nói đã thấp thoáng giận dữ, "Em mau về đi."

"Chuyện đêm đó nếu đổi lại người gặp chuyện là em thì anh sẽ làm gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ tới khả năng này, không rét mà run, "Không thể nào! Tôi sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra."

"Anh sẽ ghét bỏ em sao?"

"Đương nhiên là không."

Khóe miệng căng thẳng của Cố Tân Tân khẽ giãn ra. "Em cũng vậy."

Mây đen u ám trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh giống như đột nhiên tan đi, nhưng đáy mắt vẫn vương lại tia do dự, tựa như vẫn không dám lập tức dỡ xuống tàng chăn bảo vệ. "Có thật không?"

"Đương nhiên là thật."

"Em thật sự không chê tôi sao?" Anh vẫn còn muốn xác định lại một lần nữa.

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu. "Không chê, thật đấy."

Trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh như có ngọn đuốc cháy bùng, đôi con ngươi màu đen trong phút chốc được chiếu sáng rực. Anh đưa tay ôm Cố Tân Tân vào lòng, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ôm nầm xuống giường lớn.

Chuyện này sao có thể phát triển thành thế này? Cố Tân Tân sợ đến mức muốn đẩy Cận Ngụ ĐÌnh ra rồi đứng dậy. Cận Ngụ ĐÌnh lập tức siết chặt vòng tay, kề sát khuôn mặt vào hõm cổ cô. "Em còn nói không chê tôi, tôi chỉ ôm em một cái thôi mà."

"Anh..... anh đứng lên trước đã."

Cố Tân Tân nhìn cánh tay vòng trước ngực cô của Cận Ngụ ĐÌnh, ống tay áo đã bị trượt lên một đoạn, trên da thịt màu đồng rắn

chắc thấp thoáng còn có mấy vết cào chưa kịp lành lại.

Cô không giãy dựa nữa, Cận Ngụ ĐÌnh khẽ dụi má vào hõm cổ cô, Cố Tân Tân nằm đó không khỏi nghĩ tới cảnh tượng đêm hôm ấy. Tuy khi đó cô không có mặt, nhưng trong đầu dường như đã sớm vẽ ra một bức tranh hoàn chỉnh. Dù sao cô cũng là tác giả vẽ truyện tranh, trí tưởng tượng phong phú không hề thiếu. Cố Tân Tân đặt tay lên cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mấy vết xước trên đó.

Vai Cận Ngụ ĐÌnh hơi run, nhanh chóng thu tay về.

"Anh có đói không?"

"Không đói."

"Nhưng em đói rồi, em ngồi dậy làm gì đó ăn nhé?"

"Không được!" Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt cánh tay, như hận không thể khám Cố Tân Tân vào ngực mình. Anh không cho cô nhúc nhích, Cố Tân Tân thậm chí còn có ảo giác bả vai sấp vỡ ra thành từng mảnh.

Cố Tân Tân bất đắc dĩ mở miệng. "Em đói thật đó, hôm nay còn chưa ăn gì đâu. Em chỉ xuống đó tùy tiện làm bát mì hoặc sủi cảo thôi, anh cũng phải ăn tối nữa."

"Có phải sau khi em ăn xong rồi sẽ lại đi không?" Cận Ngụ ĐÌnh nhẹ giọng hỏi.

"Em không đi, em hứa."

Cận Ngụ ĐÌnh nửa tin nửa ngờ buông tay ra, Cố Tân Tân ngồi dậy chuẩn bị ra ngoài, người đàn ông vội vàng kéo tay cô lại. "Đưa tôi đi cùng."

"Hả?"

"Tôi xuống đó với em." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đứng bên cạnh Cố Tân Tân, hai người đi đến cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay bật điện trong phòng lên.

Cố Tân Tân không khỏi quay đầu lại nhìn, cũng đã ra ngoài rồi còn bật đèn làm cái gì? Cô tỉ mỉ nghĩ lại, có lẽ là vì anh sợ bóng tối.

Vậy mà trước đó cô không hề nhận ra, phải chờ đến tận bây giờ, sau khi cẩn thận chú ý mới thấy từng chút từng chút một trong thái độ khác lạ của anh.

Hai người đi xuống lầu, Cố Tân Tân đi thẳng vào nhà bếp, đèn trên cả đoạn đường này đều bị Cận Ngụ ĐÌnh bật lên.

Cố Tân Tân mở tủ lạnh, không quay đầu lại, lên tiếng hỏi người đàn ông đứng phía sau, "Anh muốn ăn gì?"

"Gì cũng được."

"Vậy em tùy tiện làm gì đó nhé. Trong này có sủi cảo dì giúp việc đã chuẩn bị sẵn, em lấy ra một ít có được không?"

"Được."

Cố Tân Tân bắt đầu bận rộn đi qua đi lại, cô đối với nơi này cũng là không thể nào quen thuộc hơn. Cận Ngụ ĐÌnh đứng cửa nhìn cô bận bếp, rồi đổ nước vào nồi, đột nhiên có ảo giác đã trở về khoảng thời gian trước đây.

Cô quay lưng về phía anh, không quay đầu lấy một lần, Cố Tân Tân cũng là vì không dám đối mặt với bộ dạng hiện tại của Cận Ngụ ĐÌnh.

Sủi cảo chín, Cố Tân Tân vớt ra rồi bày vào đĩa, lại bận rộn pha nước chấm, Cận Ngụ ĐÌnh giúp cô mang đũa và bát ra ngoài.

Hai người vừa ngồi xuống, nhưng còn chưa bắt đầu ăn thì bên ngoài đã truyền đến tiếng chuông cửa.

Người bên ngoài có vẻ rất gấp gáp, liên tục nhấn chuông. Cố Tân Tân liếc Cận Ngụ Đinh một cái, người đàn ông đã đoán ra được đại khái, đứng dậy đi ra mở cửa, quả nhiên là Cận Hàn Thanh.

Cận Ngụ Đinh nhìn thấy một bên mặt Cận Hàn Thanh sưng vù. "Mặt anh làm sao vậy?"

"Lão Cửu, anh tìm được Thương Lực rồi."

Cố Tân Tân vừa cầm đũa lên đã thả xuống, tầm mắt âm thầm chuyển sang Cận Hàn Thanh.

Cận Ngụ Đinh giả vờ giật mình hỏi. "Từ khi nào? Ở đâu?"

"Ngày hôm nay, cô ấy đến chợ bán gỗ."

"Cô ấy thế nào? Vẫn khỏe chứ?"

Cận Hàn Thanh nghe anh hỏi vậy, không khỏi sờ gò má mình, không biết là nên vui hay buồn. "Cô ấy rất khỏe mạnh!"

Ăn ngon ngủ kỹ, tinh thần tốt vô cùng, nếu không thì sao có thể có sức lực lớn như vậy mà đánh anh ta chứ?

"Anh đưa cô ấy về chưa?"

Cận Hàn Thanh đi vào trong vài bước, lúc này mới nhìn thấy Cố Tân Tân, anh ta kéo ghế rồi ngồi xuống, "Không, cô ấy không chịu quay về."

"Hiếm thấy nhỉ, cô ấy không chịu về mà anh lại không trói cô ấy lôi về."

Cận Hàn Thanh đâu phải loại người chịu thua thiệt trong lời nói như vậy, anh ta liếc Cố Tân Tân một cái rồi quay sang Cận Ngụ

Đình, "Vậy sao chú không trói cô ấy lại rồi lôi về đi? Đơn giản bao nhiêu, cũng không cần phải tiêu tốn đủ tâm tư, đem chính mình xoay vòng đến mệt mỏi như vậy."

Cận Ngụ Đình ngồi xuống đối diện anh ta, chân dưới gầm bàn đá mạnh về phía Cận Hàn Thanh. May mà Cố Tân Tân còn đang mải nghĩ chuyện của Thương Lục nên câu nói kia vào tai trái cô rồi lại lọt qua tai phải bay ra ngoài.

"Mặt anh là bị cô ấy đánh đó hả?"

Biết rõ còn hỏi, ngoại trừ Thương Lục thì còn có thể là ai chứ?

Hiện tại chuyện Cận Hàn Thanh quan tâm không phải là khuôn mặt mình, "Chú mau giúp anh tra một chút lúc trước là ai đã giúp cô ấy trốn đi, còn sắp xếp cho cô ấy một chỗ trú ẩn cẩn thận như vậy."

"Anh trực tiếp hỏi cô ấy là được rồi."

"Bây giờ cô ấy căn bản là không muốn gặp anh, chú còn hi vọng cô ấy sẽ nói chuyện với anh sao?"

Cận Ngụ Đình khẽ gật đầu. "Cũng đúng."

Cận Hàn Thanh nhìn Cận Ngụ Đình thêm mấy cái, "Lão Cửu, anh thật sự cảm thấy rất kỳ lạ."

"Làm sao vậy?"

"Người kia là ở ngay dưới mí mắt anh mang Thương Lục đi, chú nói ở Lục Thành này còn ai có cái năng lực đó?"

Cố Tân Tân nghe anh ta nói thì da đầu không khỏi tê dại, cô vốn không giỏi diễn kịch, lúc này vẫn là ngàn vạn lần không nêu đối mặt trực diện với Cận Hàn Thanh thì hơn. Cô muốn làm bộ mình không có liên quan gì đến chuyện này, cầm đũa lên bắt đầu ăn sủi cảo.

Cận Ngụ ĐÌnh cười khẽ, "Người có khả năng thì nhiều lăm, chuyện này phải hỏi bình thường anh đắc tội với những ai, đắc tội đến mức nào mà khiến đối phương dám trăng trộn cướp vợ anh đi như thế?"

Xem ra Cận Hàn Thanh ít nhiều cũng đã nghi ngờ đến Cận Ngụ ĐÌnh, dù sao kẻ khác dù có thần thông quảng đại đến mấy thì muôn động đến anh ta cũng không phải chuyện gì dễ dàng.

Cận Ngụ ĐÌnh không sợ Cận Hàn Thanh biết, nhưng bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, anh thật sự sợ Cận Hàn Thanh sẽ vào phá hỏng hết cả, "Em sẽ giúp anh điều tra rõ ràng. Ít nhất thì đã tìm thấy Thương Lục, biết cô ấy bình an vô sự là tốt rồi."

Cận Hàn Thanh không nhìn ra chút manh mối nào trên mặt Cận Ngụ ĐÌnh, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn hai lần, Cận Ngụ ĐÌnh đoán được anh ta chuẩn bị đi.

Điện thoại của Cố Tân Tân trong túi đột nhiên vang lên, khuôn mặt cô cứng ngắt, bàn tay cũng nắm chặt đúp hơn, không dám nhận điện thoại.

Cận Hàn Thanh liếc cô một cái. "Điện thoại của cô reo kia."

Tiếng chuông này là cài riêng cho Thương Lục, Cố Tân Tân không thể quen thuộc hơn được nữa. Cô đặt đúp xuống, lấy điện thoại ra rồi lướt nhẹ một cái trên màn hình, tiếng chuông tắt lim.

"Vì sao không nghe?" Cận Hàn Thanh nghi ngờ nhìn cô.

"Có mấy người vốn không muốn nghe thì hà cớ gì phải nghe?" Cố Tân Tân nói xong, thả điện thoại về.

Tầm mắt Cận Hàn Thanh chậm rãi dịch đến túi áo Cố Tân Tân, Cận Ngụ ĐÌnh phản ứng cực nhanh, giọng nói cực kỳ không vui hướng về phía Cố Tân Tân. "Có phải lại là cái tên họ Vương đó không?"

Cố Tân Tân nhìn anh, vô cùng ăn ý tiếp lời. "Anh quản thật nhiều."

"Tôi đã nói em đừng có qua lại với mấy dạng người đó rồi mà."

"Không phải tôi đã không tiếp rồi đó sao?" Cố Tân Tân cũng bị chọc giận không nhẹ, đặt đũa về bàn. "Mà dù tôi và anh ta có gì thì cũng liên quan gì đến anh hả? Anh là cái gì mà muồn can thiệp vào chuyện của tôi?"

"Được rồi được rồi," đầu Cận Hàn Thanh đau muốn nứt ra, chuyện của chính mình còn chưa giải quyết đâu vào đâu mà giờ còn phải ngồi đây nghe người khác cãi vã, "Hai người cứ tiếp tục, tôi đi trước."

Anh ta đứng dậy rời đi, Cố Tân Tân chờ cho anh ta hoàn toàn đi xa mới lôi điện thoại ra gọi lại cho Thương Lục.

Thương Lục gọi là để nói với cô Cận Hàn Thanh đã tìm được cô ấy, nói Cố Tân Tân mấy ngày này tuyệt đối đừng đi tìm mình.

"Em biết, Cận Hàn Thanh vừa mới ở đây."

"Vậy em phải cẩn thận, tuyệt đối đừng để anh ta nhìn ra được manh mối gì."

Cố Tân Tân đáp. "Được, chỉ là tự chị phải lo cho mình rồi."

Kết thúc trò chuyện, Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh cầm đũa lên, "Anh đúng là tự biên tự diễn giỏi thật đấy, em còn không biết cái tên nào họ Vương đó."

"Có thể là tiểu Vương." Cận Ngụ ĐÌnh cười cười, "Dù sao với tuổi này của em, trêu chọc thì cũng phải là tiểu thịt tươi chứ nhỉ?"

Cố Tân Tân cười khẽ, nếu không phải vừa rồi chính mắt cô chứng kiến thì có lẽ cô chắc chắn sẽ không tin Cận Ngụ ĐÌnh bệnh,

anh vẫn là ở thời điểm thả lỏng dễ nhìn nhất.

Hai người ăn xong cơm tối, Cố Tân Tân thu dọn bát đũa, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn theo cô bê đám bát vào trong. "Đặt đó đi, hôm nào dì giúp việc quay lại sẽ rửa."

"Chỉ là mấy cái bát thôii mà." Cố Tân Tân rửa sạch sẽ rồi cầm khăn lau tay, vừa quay đầu lại liền thấy Cận Ngụ ĐÌnh đang đứng dựa cửa nhìn cô.

Cô tiến lên vài bước, "Nhìn cái gì thế?"

"Có phải em muốn về rồi không?"

Cố Tân Tân nhắc cổ tay lên nhìn đồng hồ, "Đúng là không còn sớm nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chầm chằm cô, "Có thể ở lại với tôi một đêm không?"

Cô hơi nhíu mày, bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh nắm nhẹ, lại chầm chậm buông ra, "Vậy tôi lên lầu trước."

Anh xoay người bỏ đi, Cố Tân Tân thấy anh bước nhanh về phía cầu thang thì không nhịn được đi theo lên vài bước. Cận Ngụ ĐÌnh cũng không quay đầu lại, lên tiếng. "Đi đường nhớ tự mình cẩn thận, đừng quên khóa cửa."

Cố Tân Tân nhìn anh đi lên lầu, cảm giác áy náy trong lòng không ngừng tăng lên, do dự một lúc, vẫn là đi theo.

Cô thả nhẹ bước chân đi đến trước cửa phòng ngủ. Cửa không khóa, đèn bên trong còn sáng, Cố Tân Tân ngờ nghe được tiếng lầm bẩm từ bên trong truyền ra.

Cô đẩy cửa đi vào, nhưng vẫn không tài nào nghe được Cận Ngụ ĐÌnh đang lầm bẩm cái gì, chỉ thấy anh đã nằm trên giường, thân

thể cao lớn vùi trong chăn, chỉ để lộ ra một cái đầu.

Cố Tân Tân đi đến bên giường, thấy mi mắt anh khép chặt, cô khom lưng nhìn anh. "Anh không sao chứ?"

Mi mắt Cận Ngụ ĐÌnh vụt mở, ánh mắt hung hăng chiếm lấy Cố Tân Tân. Anh duỗi một tay ra, nắm chặt cổ tay cô.

Trong mắt anh thấp thoáng lộ ra nét hoảng sợ, nhưng rất nhanh đã bị áp chế xuống. Lòng bàn tay anh nóng bỏng, Cố Tân Tân lo lắng hỏi. "Anh không sao chứ? Có phải phát sốt rồi không?"

Cố Tân Tân đưa một tay còn lại ra sờ trán Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông thình lình đưa tay ra bắt lấy cô. Cố Tân Tân không kịp chuẩn bị mất thăng bằng, ngã nhào xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh thuận thế ôm lấy cô, một tay kia kéo chăn lên quấn Cố Tân Tân vào trong.

Tóc cô loạn tung, che đi một nửa khuôn mặt nhỏ, Cố Tân Tân thở hồng hộc hỏi. "Anh làm cái gì thế?"

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người, nằm bên cạnh Cố Tân Tân rồi đưa tay ôm cô vào ngực, "Đêm nay đừng đi, có được không?"

"Đương nhiên là không được."

Người đàn ông thở dài, chôn gương mặt tuấn tú vào hõm cổ cô. "Tôi không muốn ở nhà một mình, căn nhà lớn như vậy nhưng lại quá trống trải, cũng không có ai bên cạnh tôi."

----- lời tác giả -----

O(∩_∩)O ha ha ~

Nếu nam thần của mọi người nói muốn mọi người đêm nay không đi, vậy mọi người sẽ làm sao đây?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Người Đàn Ông Này Thật Kiên Nhẫn

Dịch: CP88

Cố Tân Tân cảm nhận được nguy hiểm đang cận hè, "Anh có thể nói Khổng Thành đến."

"Cậu ta cũng có cuộc sống của riêng mình, ban ngày đã không có ngày nghỉ rồi, không lẽ buổi tối còn bắt cậu ta ở lại đây sao?"

"Cái này..... có gì không thể chứ"

Hai cánh tay Cận Ngụ Đinh siết chặt, "Tân Tân, em cảm thấy không tiện sao?"

"Đương nhiên, làm sao mà tiện cho được."

"Em và Tu Tư Mân khi đó vốn không có chuyện gì cả, những gì cần giúp anh ta em cũng đã làm cả rồi."

Vai Cố Tân Tân hơi động, cô nằm trong chăn, cả người nóng hừng hực. Cô thật vất vả mới rút ra được một cánh tay, giãy dụa muốn thoát ra ngoài.

Cận Ngụ Đinh dứt khoát ép trên người cô, một cánh tay gập lại chống cạnh đầu Cố Tân Tân, một tay kia ôm eo cô, sau đó dùng sức hôn lên môi cô. Cố Tân Tân thở hổn hển, dùng cánh tay tự do kia đẩy anh ra, "Anh đi ra....."

Tư vị này thật sự quá mỹ diệu, hơn nữa còn là ở trên giường thế này, làm sao mà Cận Ngụ Đinh có thể nhịn được cơ chứ?

Anh hôn sâu hơn, càng lúc càng muốn nhiều, cơ thể đã sờm không kiểm soát được dục vọng kịch liệt đang thiêu đốt bên trong.

Nhưng Cận Ngụ ĐÌnh vẫn nhớ rõ Cố Tân Tân vì cái gì mà tới đây, anh không thể dọa cô chạy được, lúc này lại càng không thể để cho dục vọng phá hoại hết công sức bấy lâu nay.

Anh đẩy Cố Tân Tân ra rồi vươn mình nằm sang bên cạnh, quay lưng về phía cô, bàn tay nắm lấy ga giường.

Cố Tân Tân quay đầu lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, đợi đến khi hơi thở ổn định lại mới ngoèo dậy nhìn anh. "Anh làm sao thế?"

Người đàn ông không lên tiếng, chỉ khẽ lắc đầu.

Cố Tân Tân nương theo ánh đèn trong phòng nhìn chằm chằm gò má Cận Ngụ ĐÌnh, cánh tay anh đưa về phía sau muốn kéo chăn qua, Cố Tân Tân thấy vậy, cầm một góc chăn chu đáo đắp lên cho anh.

Vậy mà anh còn nói anh không sao, nếu là trước đây thì đâu ra có chuyện anh dễ dàng buông tha cho cô như vậy chứ?

Trái tim Cố Tân Tân không khỏi nhói đau, cô đưa tay khẽ đặt lên bả vai Cận Ngụ ĐÌnh.

Trên trán người đàn ông đều là mồ hôi, mi mắt khép chặt, nhưng cũng không mở miệng nói cô đi. Cố Tân Tân nằm xuống cạnh anh, lần này là cô chủ động đưa tay ra ôm anh.

Cơ thể Cận Ngụ ĐÌnh khẽ run lên, hạ thấp giọng rồi nói. "Xin lỗi."

"Vì sao lại xin lỗi?"

"Tôi biết em không muốn để tôi chạm vào em."

Cố Tân Tân áp trán lên lưng Cận Ngụ ĐÌnh, Cận Ngụ ĐÌnh tiếp tục nói, "Em không muốn để cho tôi chạm không phải vì Tu Tư Mân

phải không? Nếu giữa hai người đã không có quan hệ gì thì em cũng không cần phải bận tâm nhiều như vậy, em..... là có nguyên nhân khác, tôi nói đúng chứ?"

Cố Tân Tân im lặng, không biết phải trả lời anh như thế nào.

Cận Ngụ ĐÌnh rất nhanh lại nói, "Trong lòng tôi đều rõ ràng, đừng nói là em, ngay cả chính tôi còn không muốn chạm vào, thật đấy."

"Em không có ý đó." Cố Tân Tân sốt ruột giải thích, "Chỉ là....."

Cô và anh rốt cuộc thì vẫn là đã kết thúc, chuyện thân mật như vậy cô rất khó thể tiếp thu.

"Tân Tân, em có thể tới đây thăm tôi một chút đã khiến tôi rất vui rồi, dù sao bây giờ tôi và em cũng không có quan hệ gì cả."

Cố Tân Tân nghe vậy, cánh tay ôm chặt anh hơn, người đàn ông hơi giãy dụa. "Đừng đụng vào tôi."

"Em đã nói nhiều như vậy mà anh vẫn nghe không hiểu sao?" Cố Tân Tân nhẹ nhàng nói với anh, "Chỉ cần chính anh không chê anh thì sẽ không có ai dùng ánh mắt khác thường đến thăm anh, em lại càng không thể."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, xoay người lại đối mặt với Cố Tân Tân, "Nếu thật sự như lời em nói thì em đã không đẩy tôi ra rồi."

"Chuyện này không giống....."

Cận Ngụ ĐÌnh miễn cưỡng cong khói miệng, "Em không cần an ủi tôi, trong lòng tôi đều rõ ràng."

Cố Tân Tân dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Trước đây em chưa từng thấy anh như vậy, Cận Ngụ ĐÌnh, em đã nói đó không phải chuyện gì to tát rồi, đã qua rồi thì cho qua đi thôi."

Người đàn ông kéo cô vào trong ngực, khẽ gác cằm lên đỉnh đầu Cố Tân Tân, "Vậy em nhất định phải đồng ý với tôi, dù tôi có trở thành thế nào cũng không được đẩy tôi ra nữa."

Cố Tân Tân trầm mặc hai giây, rồi ba giây, tới giây thứ tám mới khẽ đáp. "Được."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo chăn đắp lên cho hai người, bầu không khí xung quanh trong phút chốc trở nên ái muội, Cố Tân Tân có chút không tự nhiên nhích người. Nằm trên cùng một cái giường và ngủ cùng một cái chăn không giống nhau, Cố Tân Tân muốn đẩy chăn ra, nhưng thanh âm của Cận Ngụ ĐÌnh từ trên đỉnh đầu cô đúng lúc truyền tới. "Tôi ngủ trước nhé, mệt quá."

Cố Tân Tân nghe anh nói vậy thì không nhúc nhích nữa, anh vẫn luôn ngủ không ngon, bây giờ thật khó mới có lúc như vậy, phải để anh được yên tĩnh mới phải.

Cận Ngụ ĐÌnh biết có một số việc dù gấp gáp thì cũng không thể vội vàng được, càng không thể dựa vào biện pháp cứng rắn để giải quyết, anh cần phải bình tĩnh bước từng bước một.

Cô không chịu tiếp nhận anh, vậy thì có thể từ từ làm chuyện dễ dàng hơn trước, ví như nghĩ đủ mọi cách giữ cô ở lại tòa nhà Tây một đêm.

Dù một đêm này sẽ không có chuyện gì xảy ra, chỉ đơn thuần ôm nhau ngủ, nhưng đó cũng là một bước giúp quan hệ của bọn họ tăng nhanh như gió.

Cố Tân Tân vốn muốn chờ đến sau khi Cận Ngụ ĐÌnh ngủ đi sẽ lén rời khỏi, dù sao qua đêm ở đây cũng không phải chuyện quang minh chính đại gì, cô vẫn không thể làm được loại chuyện như vậy.

Cố Tân Tân sợ mình ngủ thiếp đi, đành phải mở to mắt nhìn chầm chầm ngực Cận Ngụ ĐÌnh, hắn là không lâu rồi anh sẽ ngủ say thôi.

Trong phòng ấm áp thoải mái, Cố Tân Tân liên tục ngáp, gắt gượng chống đỡ cơn buồn ngủ không ngừng ập đến.

Rốt cuộc cũng chờ được đến lúc nghe thấy tiếng thở đều đều từ trên đỉnh đầu, Cố Tân Tân nghĩ thầm có lẽ anh đã ngủ say, bèn cẩn thận tìm tay Cận Ngụ Đình rồi kéo cánh tay anh ra. Chỉ là cô vừa mới đứng dậy thì giọng nói của người đàn ông từ phía sau đã truyền đến tai cô. "Đi đâu?"

Sống lưng cô cứng đờ, "Em....."

"Đừng đi."

"Em, em uống nước."

Cận Ngụ Đình nghe vậy, ngồi dậy. "Tôi đi lấy cho em."

"Không cần," Cố Tân Tân vội vàng kéo tay anh. "Tự em biết ở đâu."

"Em ngoan ngoãn ngồi đây chờ, tôi lập tức quay lại." Cận Ngụ Đình nói xong, vén chăn đi xuống giường. Cố Tân Tân muốn gọi anh lại, nhưng người đàn ông đã bước nhanh ra ngoài.

Cô hối hận ngồi về, anh thật vất vả mới ngủ được mà cô lại làm phiền đến anh.

Cận Ngụ Đình rất nhanh đã quay lại, đưa cho Cố Tân Tân chiếc cốc thủy tinh trong tay, cô tiếp lấy, "Cám ơn."

Cố Tân Tân uống xong, Cận Ngụ Đình lại cầm cốc đặt lại lên tủ đầu giường. Anh nằm về giường, đưa tay ôm Cố Tân Tân vào ngực.

"Sao anh còn chưa ngủ?"

"Ngủ thiếp đi, nhưng lại mơ thấy ác mộng. Tôi mơ thấy em tuột khỏi tay tôi rồi rơi xuống biển, tôi đã rất sợ."

Cố Tân Tân liếc anh một cái, "Vậy thì ngủ tiếp đi, em vẫn ở đây, ngủ đi."

"Được."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắm mắt lại, dáng vẻ yên tĩnh của anh cũng thật mê người, Cố Tân Tân không nhịn được nhìn lâu hơn một chút, trong lòng đã sớm không còn khó chịu nhiều như trước.

Cố Tân Tân kéo chăn lên cao, Cận Ngụ ĐÌnh không ép cô làm chuyện không muốn làm khiến Cố Tân Tân cảm thấy yên tâm không ít, chí ít là giúp cô không cần phải có những suy nghĩ lung tung.

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên chiếc eo nhỏ của Cố Tân Tân, không thể lên trên, cũng không thể dịch xuống, dày vò như vậy rốt cuộc cũng chỉ có anh biết được mà thôi.

Lúc Cố Tân Tân tỉnh lại, đèn trong phòng ngủ vẫn còn bật, cô bị chói, phản xạ theo bản năng híp mắt lại.

Trên mặt nong nóng, mi mắt cũng hơi ngứa, Cố Tân Tân nhận ra là hô hấp của Cận Ngụ ĐÌnh. Cô nhìn đồng hồ, không còn sớm nữa, bèn vội vàng ngồi dậy.

Người đàn ông giống như còn chưa ngủ đủ, đưa tay ôm eo cô. "Ngủ thêm chút nữa."

"Sắp tám giờ rồi, lát nữa còn phải đến công ty."

"Đã trễ vậy rồi sao?" Cận Ngụ ĐÌnh mở mắt ra, kéo tay Cố Tân Tân đến trước mặt mình. "Đúng là không còn sớm."

Cận Ngụ ĐÌnh vén chăn ngồi dậy, hướng về phía Cố Tân Tân còn ngồi trên giường nói. "Em đi đánh răng rửa mặt trước đi, trong phòng tắm có đồ mới cho em rồi."

"Ừm."

Lúc hai người xuống lầu Khổng Thành đã đến, anh ta nhìn thấy Cố Tân Tân thì hơi giật mình, Cố Tân Tân không khỏi cũng lúng túng.

"Cửu gia, đã chuẩn bị xong bữa sáng."

Cận Ngụ ĐÌnh dẫn theo Cố Tân Tân đến trước bàn ăn, cô nhìn thấy trên bàn có mấy chiếc hộp đựng thức ăn, "Hôm nay dì giúp việc còn chưa qua đây sao?"

"Ừ, có lẽ bà ấy sẽ phải nghỉ thêm vài ngày nữa, tôi cũng không yên tâm tìm người khác đến đây." Khổng Thành vừa nói vừa lấy mấy chiếc hộp từ trong túi ra.

Tuy Khổng Thành nghĩ trong nhà chỉ có một mình Cận Ngụ ĐÌnh, nhưng đồ ăn thức uống vẫn rất đa dạng, Cận Ngụ ĐÌnh đưa đũa cho Cố Tân Tân. "Nhanh ăn đi, ăn xong rồi đưa em đến công ty."

"Không cần, hôm qua em lái xe tới đây." Cố Tân Tân kéo ghế ngồi xuống, "Cứ ăn mãi đồ bên ngoài như vậy cũng không được, bữa tối vẫn là tự nấu đi."

"Ai làm? Tôi hả?" Cận Ngụ ĐÌnh liếc Cố Tân Tân một cái. "Tôi chỉ chọn món ăn thôi."

"Nói Khổng Thành đi mua, chờ em hết giờ làm rồi về nấu cho anh."

Khổng Thành đứng bên cạnh nhíu chặt mày, anh ta đường đường là một trợ lý cấp cấp, từ bao giờ đã biến thành người sai vặt đi mua rau vậy?

Nhưng anh ta cũng hiểu rõ Cận Ngụ ĐÌnh, nhất định anh sẽ không chút do dự bán anh ta sạch sẽ.

"Được." Đây, anh ta đoán đâu có sai, Cận Ngụ ĐÌnh khó lắng mới bắt được một cơ hội này thì sao có thể không lập tức nắm lấy chứ.

"Khổng Thành, cậu đi mua thức ăn đi."

"Cửu gia, hôm nay có một buổi họp rất quan trọng."

"Mở họp là tôi mở, cũng đâu có phải cậu mở."

Khổng Thành ám ức không thôi, nhưng vẫn chỉ có thể đáp ứng.

Cố Tân Tân đến công ty, trong lòng loạn tung phèo. Tối qua cô không dự định sẽ ở lại tòa nhà Tây, nhưng cũng không biết vì sao khi đó lại làm vậy. Thật không ngờ trong tình cảnh đặc biệt lại có thể làm thay đổi ý nghĩ kiên định từ ban đầu, thật là quá nguy hiểm.

Cố Tân Tân muốn gọi điện thoại cho Tu Thiện Văn, nhưng nghĩ tới bây giờ có lẽ cô bé đang ở trường học, nghỉ đi nghỉ lại, vẫn là không nên quấy rầy cô bé giờ này.

Hơn nữa cô cũng không biết phải giải thích thế nào với Tu Thiện Văn chuyện tối qua cô không về nhà.

Mùa này trời rất nhanh tối, lúc Cố Tân Tân rời khỏi công ty, đèn đường đã bật hết lên rồi.

Cô bước nhanh vào bãi đỗ xe của tòa nhà, nhưng còn chưa kịp đến trước xe mình thì một chiếc xe đen quen thuộc đã đập vào mắt.

Cố Tân Tân dừng chân, Cận Ngụ Đinh hạ cửa sổ xuống. "Lên xe."

"Em tự lái xe được."

"Lên xe, chúng ta đi mua thức ăn."

"Hả?" Cố Tân Tân khom người hỏi. "Không phải đã nói để cho Khổng Thành đi mua rồi sao?"

"Đừng hi vọng gì vào cậu ta nữa, mua cái nguyên liệu nấu ăn cũng không khong xong, tôm với cua cũng khong phân biệt được."

Cận Ngụ Đinh nói xong, đẩy cửa xe ra.

Khổng Thành ngồi cạnh tài xế không lên tiếng, Cố Tân Tân ngồi vào hàng ghế sau, tiện tay đóng cửa xe lại. "Khổng Thành, anh lại đần đến vậy cơ à? Không phải trong đó có nhân viên sao, anh không biết thì có thể hỏi mà? Phải mở miệng hỏi chứ."

Khổng Thành vẫn không đáp lại, khuôn mặt nghiêm túc chăm chăm nhìn về phía trước.

Gần công ty Cố Tân Tân có một siêu thị lớn, bên trong không thiếu một thứ gì, tài xế dừng xe, Cận Ngụ Đinh hướng về phía Khổng Thành rồi nói. "Cậu không cần đi theo."

"Vâng."

Hai người xuống xe rồi sóng vai đi vào trong, không biết Cố Tân Tân bị vấp hay làm sao mà tài xế nhìn thấy Cận Ngụ Đinh ôm eo cô ấy.

Tài xế nhướn người lên hóng chuyện. "Xem ra sau này có thể sẽ còn có những chuyện hơn cả lần đi mua thức ăn này rồi."

"Phụ nữ chính là phiền phức." Khổng Thành chặc chật một cái, không ngừng lắc đầu.

"Anh nói xem, có phải đêm qua Cửu phu nhân qua đêm ở tòa nhà Tây không?"

Khổng Thành phủi phủi mấy hạt bụi trên đùi, "Không biết."

"Không phải đã rõ ràng lắm rồi hả? Sáng sớm tôi còn thấy cô ấy đi ra khỏi đó."

"Nhiều chuyện quá." Khổng Thành chỉnh ghế dựa, lấy điện thoại ra, "Bớt nói, rảnh thì làm thêm chuyện khác đi."

Cố Tân Tân đi vào siêu thị, nghĩ đến Tu Thiện Văn còn đang ở nhà thì không khỏi tăng nhanh tốc độ.

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy xe đi trước, Cố Tân Tân vừa mới đi hai bước liền phát hiện ra khác thường.

Trực giác của phụ nữ với những biến đổi của cơ thể rất nhạy bén, nhất định là không sai được.

Cô dừng chân, xoay người muốn đi tìm đồ.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô không đi theo, lên tiếng gọi lại. "Em đi đâu?"

"Anh đi trước đi, em đi lấy thêm cái này."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng tại chỗ chờ cô, không lâu sau Cố Tân Tân cũng quay lại, nét mặt ngượng ngùng xấu hổ, hai tay giấu về sau lưng không cho anh nhìn thấy.

"Lấy cái gì thế?"

"Không có gì, mau đi tính tiền thôi."

Hai người đến trước quầy thu tiền, tầm mắt Cận Ngụ ĐÌnh lần nữa rơi vào cánh tay Cố Tân Tân, "Bỏ vào đi, đến lượt chúng ta rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy xe qua, lấy từng thứ đồ bên trong đặt lên quầy.

Toàn bộ đã quét xong, Cố Tân Tân nói anh ra ngoài trước, nhưng người đàn ông lại đứng đó không nhúc nhích.

Nhân viên phục vụ không hiểu nhìn chằm chằm hai người, "Xin hỏi còn gì nữa không ạ?"

"Có," Cận Ngụ ĐÌnh chỉ sang Cố Tân Tân, "Còn có băng vệ sinh nữa."

Nhìn bộ dạng trẻ nhỏ này của anh, người ngoài không biết còn tưởng rằng anh cái gì cũng không hiểu.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27: Tân Công Bằng Tình Cảm

Dịch: CP88

Cố Tân Tân há hốc miệng nhìn anh, cầm như muôn rơi mắt, nhân viên thu ngân cười nghiêng ngả, đưa tay về phía Cố Tân Tân. "Đưa tôi đi."

Cố Tân Tân như là đứa nhỏ lén giấu đồ bỗng nhiên bị phát hiện, dè dặt đưa ra thứ đang cầm trên tay.

Tính tiền xong xuôi, Cố Tân Tân lập tức cầm nó lên rồi đi ra ngoài.

Đầu cô cũng không quay lại lấy một lần, cũng không nói một tiếng với người đàn ông, cứ như vậy đi thẳng. Cận Ngụ Đinh liếc cô một cái, trả tiền rồi cầm theo túi lớn túi bé đi ra ngoài.

Cố Tân Tân từ trong nhà vệ sinh đi ra, đã thấy Cận Ngụ Đinh đứng chờ sẵn, vừa liếc mắt liền biết là cố ý đứng đây chờ cô.

Cô hắn cũng không cần phải hỏi vì sao anh biết cô ở đây rồi nhỉ?

Cố Tân Tân ho nhẹ hai cái rồi tiến lên, "Đi thôi."

Cận Ngụ Đinh xách đồ đi theo sau, "Quần không bị dính chứ?"

Ở nơi thanh thiên bạch nhật thế này mà anh có thể bàn luận đến cái chủ đề đó? Cố Tân Tân vội lắc đầu, cô đã sớm tính được trong hai ngày này sẽ đến nên khi ở công ty đã lót một miếng dán hàng ngày.

Trở lại tòa nhà Tây, Cận Ngụ ĐÌnh xách đồ đi vào nhà bếp, Cố Tân Tân vừa đổ cá và tôm ra, người đàn ông đã tiến lên đè cổ tay cô lại. "Không phải em đến tháng sao? Không được động vào nước."

"Không sao, có nước nóng mà." Cô cũng không quen được nuông chiều như thế.

"Khổng Thành! Khổng Thành -----" Cận Ngụ ĐÌnh hướng mặt ra phòng khách gọi to, Khổng Thành vừa mới mở TV ra, còn chưa kịp xem cái gì đã phải vội vàng đi vào. "Cửu gia, ngài có dặn dò gì sao?"

"Cậu qua đây rửa mấy thứ này đi, cẩn thận một chút."

What?

Anh ta không có nghe lầm chứ?

Anh ta phải rửa rau?! Xưa nay anh ta cũng chưa từng làm công việc này mà.

Cố Tân Tân liếc Cận Ngụ ĐÌnh một cái rồi cầm thịt cá đã mổ sẵn ra, lại mở vòi nước. Nước ấm xả xuống, không có chút lạnh nào cả. "Anh để Khổng Thành làm thì có khác gì cho anh ta phá luôn bữa tối hôm nay chứ. Không đến mức đó, em cũng không thấy lạnh."

Cố Tân Tân trong mắt Khổng Thành lập tức vụt biến thành người tốt, anh ta thật sự không tưởng tượng ra được bộ dạng bẩn thỉu chạy tới chạy lui trong cái nhà bếp này sẽ như thế nào, chính anh ta còn cảm thấy thật sự nhìn không nổi.

"Không phải em đang trong mấy ngày nhạy cảm sao? Tôi sợ em không thoải mái."

"Không sao, em tự biết cơ thể mình thế nào."

Khổng Thành đứng sau lưng hai người trợn tròng mắt, lại kỳ quái nhìn Cận Ngụ Đinh. Anh không nỡ Cố Tân Tân, vậy theo lý thuyết anh mới là người phải tự mình động thủ chứ? Sao lại sai sang anh ta?

Cận Ngụ Đinh thấy Cố Tân Tân không có ý nhường chỗ, đành phải cầm mấn thứ đồ bên cạnh ra rồi làm cùng cô.

Động tác của Cố Tân Tân cực kỳ lưu loát, vo gạo rồi đổ vào nồi. "Lát nữa em không ở lại đây ăn đâu."

"Vì sao?"

"Tôi qua không về, nhất định là Văn Văn sẽ rất lo lắng."

Động tác trên tay Cận Ngụ Đinh hơi dừng lại, "Cô bé đã lớn rồi."

"Anh đi ra ngoài chờ đi, đừng đứng đây thêm phiền nữa."

Nhin động tác rửa đồ của anh một cái thôi đã khiến Cố Tân Tân không dám nhìn lần hai, trên đất lênh láng đều là nước, thà rằng để cô tự làm cho rồi.

Cận Ngụ Đinh lần này phá lệ đặc biệt nghe lời, xoay người nhanh chóng đi ra ngoài.

Cố Tân Tân làm xong mấn mòn, lúc này mới đổ nước dùng ra bát. Bên ngoài đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc, cô không nhịn được đi ra ngoài xem, lập tức nhìn thấy Tu Thiện Văn khoác ba lô đi vào.

Cố Tân Tân vội vàng tiến lên hai bước. "Văn Văn, sao em lại đến đây?"

"Là tôi nói tài xế đưa cô bé đến đây đó, cùng nhau ăn cơm tối luôn."

Cố Tân Tân cực kỳ hết nói nỗi với anh. "Văn Văn thời gian này có rất nhiều bài tập, mỗi ngày đều phải thức đến tận khuya, bây giờ lại bắt con bé đi qua đi lại như vậy mất thêm bao nhiêu thời gian anh có biết không hả?"

Nửa giờ phí phạm này cô bé có thể làm được không ít bài tập rồi.

"Chị đâu, không sao." Tu Thiện Văn đứng giữa nhẹ giọng hòa giải, "Hôm nay em cũng không có nhiều bài tập lắm."

"Có bài nào con bé không biết làm tôi cũng có thể dạy mà."

Cố Tân Tân tháo ba lô trên vài Tu Thiện Văn ra. "Em cũng thật là, còn mang theo ba lô vào làm gì?"

"Phòng sau đó hai người còn muốn trò chuyện thì em cũng có thể ngồi một mình bên cạnh đọc sách."

Cố Tân Tân lườm Cận Ngụ Đinh. "Anh dạy cho con bé? Anh đừng có nghĩ chương trình học bây giờ dễ như ngày trước, có cả những bài đến em còn không nghĩ ra."

"Em không nghĩ ra không có nghĩa là tôi cũng không."

Cố Tân Tân nghĩ thầm, bỏ đi, anh cũng đã tốt nghiệp trung học bao nhiêu năm rồi, trong thương trường lại thuận lợi thoải mái như vậy thì sao có thể mò đến mấy bài toán của học sinh bây giờ chứ.

Cơm tối kết thúc, Cố Tân Tân dọn bàn, chờ đến khi cô từ trong nhà bếp đi ra, đã thấy Cận Ngụ Đinh đang hướng dẫn Tu Thiện Văn làm toán rồi.

Trên giấy nháp chi chít đều là chữ và số liệu, Cố Tân Tân đứng bên cạnh nhìn. Cận Ngụ Đinh giảng cực kỳ tỉ mỉ, mỗi bước đều sẽ hỏi Tu Thiện Văn còn chưa rõ chỗ nào hay không.

Cố Tân Tân quay lại nhà bếp, cô đối với căn nhà này không thể quen thuộc hơn được nữa, cầm một chiếc cốc thủy tinh rồi rót cho Tu Thiện Văn một cốc nước lọc. Cận Ngụ ĐÌnh buổi tối thường bị khó ngủ, vậy thì cũng không thể uống trà, đều uống nước lọc là được rồi.

Cô đi ra ngoài, nhẹ nhàng đặt hai cốc nước lên bàn, tránh quấy rầy bọn họ.

Cố Tân Tân kéo ghế ngồi xuống đối diện, trong giây phút ảo giác như đang có một cuốn phim chậm chạp chạy qua, trước mắt cũng dần trở nên mông lung.

Mãi đến khi tiếng cười của Tu Thiện Văn rơi vào trong tai Cố Tân Tân thì cô mới định thần lại.

"Quá trâu bò, em nghĩ nửa ngày cũng không sao nghĩ ra."

"Vậy nên công thức không phải cứ cứng nhắc vận dụng vào là được, còn phải tùy vào từng trường hợp mà linh hoạt nó đi." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, cầm cốc lên uống một hớp.

Khóe miệng Cố Tân Tân khẽ giãn ra, lại đợi thêm mộc lát nữa, mắt thấy thời gian đã không còn sớm, ngày mai Tu Thiện Văn còn phải đi học.

"Chúng ta về thôi."

Dĩ nhiên là Cận Ngụ ĐÌnh cực kỳ không muốn, nhưng cũng không còn cách nào khác, hôm nay khẳng định không giữ cô lại được rồi.

Anh đưa Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn ra đến ngoài, Cố Tân Tân không khỏi dừng chân lại nhìn anh. "Anh mau vào trong đi."

"Tôi đưa em về."

"Không cần, đưa qua đưa lại quá mất công," Cố Tân Tân tiến lên, đẩy mạnh Cận Ngụ ĐÌnh vào phòng. "Em cũng muốn về sớm nghỉ ngơi nữa."

"Về đến nơi thì gọi điện cho tôi."

"Biết rồi." Cố Tân Tân đồng ý, dẫn theo Tu Thiện Văn đi về phía trước.

Trong lòng vẫn không thể yên tâm, cô quay đầu lại nhìn, thấy Cận Ngụ ĐÌnh đứng trước cánh cửa chưa đóng lại, tầm mắt khóa chặt trên người cô.

Trong lòng Cố Tân Tân có trăm mối lo, đến tận khi lên xe vẫn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đứng đó, Tu Thiện Văn thấy được, kéo tay cô. "Chị dâu, em tự về được rồi."

"Nói vớ vẩn gì thế?" Cố Tân Tân nói xong, đẩy Tu Thiện Văn vào trong.

"Chị dâu, đừng tự tạo cho mình nhiều gánh nặng như vậy, thật đấy. Em đã nói rồi, chuyện của chị và anh hai em cũng đã biết được đôi chút, vậy nên chị không cần phải kiêng kỵ nhiều như vậy....."

"Văn Văn, chuyện của người lớn em đừng can thiệp vào."

Tu Thiện Văn nghe vậy, bất đắc dĩ ngừng lại.

Mấy ngày nay Cận Hàn Thanh đều tìm đến nhà Thương Lục, nhưng cô ấy đến cả cổng cũng không mở, mặc kệ anh ta gõ thế nào cũng vô dụng.

Mà riêng với Thương Lục, Cận Hàn Thanh cũng coi như có đủ kiên trì, cô ấy không ra thì anh ta tiếp tục chờ bên ngoài, anh ta cũng không tin cô ấy còn có thể vĩnh viễn không ra khỏi cửa.

Một chiếc xe giao hàng dừng lại trước cổng, Cận Hàn Thanh nhìn thấy, liền nhanh chóng xuống xe rồi đi qua, đúng lúc cổng mở, Thương Lục từ bên trong đi ra.

Cận Hàn Thanh vội vàng đi lên, Thương Lục thấy vậy thì xoay người muốn đi vào, nhưng người giao hàng đã gọi giật lại. "Bưu kiện của cô."

Thương Lục bất đắc dĩ dừng chân, nhân viên chuyển phát nhanh bỏ đồ xuống, Cận Hàn Thanh nhân cơ hội đó lách qua cánh cổng đi vào nhà.

Thương Lục không muốn ra ngoài, nhưng mấy ngày ngay Cận Ngụ Đinh cũng không tiện cho người mang đồ qua, cô ấy đành phải tự lực cánh sinh, lướt mạng nửa ngày mới chọn được những đồ muốn mua. Vốn cho như vậy có thể tránh được Cận Hàn Thanh, nhưng làm thế nào cũng không ngờ được anh ta vẫn còn ở bên ngoài, đúng thật là bám dai như đỉa đói.

Nhân viên giao hàng giúp bê mấy chiếc thùng giấy đó vào trong, Cận Hàn Thanh đứng bên cạnh nhìn một chút rồi nói. "Sao mua một lúc nhiều như vậy? Bỏ vào tủ lạnh lâu ngày sẽ không còn tươi ngon nữa."

Thương Lục đã hoàn toàn coi anh ta thành không khí, dùng dao dọc giấy mở từng chiếc thùng, rồi lại lấy đồ bên trong ra, chia thành từng loại rồi xếp vào tủ lạnh.

Cận Hàn Thanh cũng không cảm thấy vô vị, dù sao anh ta đã vào được đây rồi, Thương Lục đuổi anh ta không nổi.

Sắp xếp xong xuôi, Thương Lục rót một chén trà hoa rồi đi thẳng ra sân.

Cận Hàn Thanh thấy vậy, không nói tiếng nào đi sát phía sau. Thương Lục ngồi xuống chiếc bàn đá, anh ta liền ngồi xuống đối diện. Thương Lục cầm dụng cụ khắc, một tay kia cầm bản vẽ nghiên

cứu. Cận Hàn Thanh nỗ lực tìm kiếm cảm giác tồn tại, "Tôi thấy trong nhà em trông trọn chẳng có gì cả, còn nữa, chất mây thứ này ở đây ngộ nhỡ trời mưa thì phải làm thế nào? Hay là lắp tấm chắn bằng kính đi, trang trí thêm một chút nữa sẽ có không khí hơn, còn nữa, em cũng cần một chiếc tủ, mây thứ đồ khắc xong có thể bỏ vào."

Thương Lục mắt điếc tai ngơ, tiếp tục động tác trong tay.

Cận Hàn Thanh ngồi đó cực kỳ vô vị, nhưng có thể làm gì đây. Sau mấy ngày suy nghĩ anh ta đã ngộ ra được một cái đạo lý, chuyện lúc trước qua thì cũng đã qua rồi, anh ta có giải thích nữa cũng vô dụng, so với mỗi lần đều không ngừng giải thích rồi bị phủ định thì chỉ bằng cách cứu vãn lại phần tình cảm này trước.

"Một thân một mình như vậy thật sự không tốt, đến cả người giúp việc cũng không có. Hay là tôi cho tiểu Vu qua đây nhé?"

Mi mắt Thương Lục không nháy lấy một cái. Trước mặt cô ấy có ai không? Không, không có, chỉ có không khí thôi.

Cận Hàn Thanh sờ mũi, nhưng anh ta cũng không phải kiêu người dễ dàng rút lui. "Khát quá, có nước không?"

Thương Lục đặt toàn bộ sự chú ý vào chiếc dao khắc, không có ý muôn lăng phí thời gian với anh ta. Cô ấy không có nhiều sức lực như vậy, nếu anh ta không muốn đi thì cô ấy cũng không có cách nào ép buộc.

Cận Hàn Thanh đứng lên, tự đi vào nhà tìm cốc, không tìm được lá trà nên cũng chỉ có thể rót một cốc nước lọc.

Anh ta bê cốc nước quay lại sân, Thương Lục không nói lời nào khiến anh ta cứ bơ vơ một mình phát chán. Cứ như vậy đến tận trưa, Cận Hàn Thanh càng lúc càng không thể ngồi yên, "Trưa rồi, phải đi ăn cơm đi chứ?"

Điện thoại Thương Lục vang lên tiếng chuông thông báo, cô ấy liếc một cái, trả lời mấy tin nhắn đó.

Cận Hàn Thanh thò đầu qua, Thương Lục cũng không tránh, dù sao cô ấy cũng không có bí mật gì cần phải giấu cả.

Tiếp tục bận rộn đến tận 12 giờ, Cận Hàn Thanh đói đến mức da bụng dán vào xương Thương Lục mới cầm điện thoại đứng lên đi vào nhà. Anh ta vội vàng đứng dậy theo, trong phút chốc cảm nhận được hai chân tê dại, lại thêm bị lạnh muốn run rẩy.

Anh ta đi theo Thương Lục vào nhà, thấy cô ấy đi vào bếp, Cận Hàn Thanh đứng lại trước cửa nhìn.

Thương Lục lấy ra mấy thứ đồ ngày hôm nay vừa mới mua ra, trong đó có một túi bánh trôi vừng.

Cận Hàn Thanh nhanh chóng lên tiếng, "Tôi đói muốn chết rồi, cho tôi ăn với."

Thương Lục đưa lưng về phía anh ta, đổ nước vào nồi. Thật ra Cận Hàn Thanh không thích ăn mấy thứ này, nhưng ở đâu thì phải theo đó, anh ta cũng không thể kén chọn.

Không lâu sau Thương Lục bê bát đi ra ngoài, Cận Hàn Thanh nhìn cô ấy ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, bèn quay về nhà bếp nhìn, trong nồi trống không.

Cận Hàn Thanh lại đến trước bàn ăn, ngó mắt nhìn vào bát cô, cũng chỉ có sáu cái bánh trôi.

Bánh trôi nhỏ như vậy, ăn loáng cái là hết, Thương Lục lại có thể ăn ít như vậy sao?

Cận Hàn Thanh sớm quên mất cái bụng trống rỗng, cầm bát của Thương Lục lên rồi nói. "Mỗi ngày em đều ăn như vậy cho qua bữa sao?"

Thương Lục trùng anh không nói, Cận Hàn Thanh lập tức trả bát về chỗ cũ, hạ giọng. "Chúng ta ra ngoài ăn cơm có được không?"

Thương Lục vẫn không để ý đến anh ta, nhanh chóng ăn xong rồi đứng dậy đi vào bếp, rửa sạch bát và nồi, sau đó không nghỉ ngơi lấy một giây lập tức ra sân.

Cận Hàn Thanh đau lòng không thôi, nhưng cũng là không có cách nào. Thương Lục hoàn toàn từ chối cho anh ta đi vào thế giới của cô ấy rồi.

Mấy ngày nay Cố Tân Tân vẫn đến tòa nhà Tây, nhưng không thể mỗi ngày đều đến được, dù sao Tu Thiện Văn bên kia cũng cần cô chăm sóc.

Chiều tối, Cận Ngụ Đinh đến đón cô tan ca. Cố Tân Tân thật ra muốn nói anh dừng tới đây, nhưng lại sợ anh mẫn cảm nghĩ ngợi vẫn vơ nêm đành nuốt vào bụng.

Cô ngồi vào xe, Cận Ngụ Đinh lập tức nắm lấy tay cô. "Tối nay ra ngoài ăn hay là?"

"Ở nhà luôn đi."

"Được."

Tài xế cho xe chạy đi, Cố Tân Tân còn đang nghĩ xem đêm nay phải làm món gì, "Đúng rồi, sao dì giúp việc vẫn chưa quay lại thế?"

"Đúng nhỉ," Khổng Thành tiếp lời, "Có lẽ trong nhà xảy ra chuyện gì đó nghiêm trọng lắm chăng."

Đài radio trong xe đang phát ra tin tức, Cố Tân Tân dừng lại, nghe được mấy từ trung tâm thương mại Cửu Quang.

"Trung tâm thương mại Cửu Quang chờ mong đã lâu chính thức khai trương, ưu đãi khuyến mãi cực kỳ lớn, toàn bộ ăn uống mua

sắm giảm 5%....."

Khổng Thành nghe được, vội vàng tắt đi, sắc mặt Cố Tân Tân cũng tái mét, trong nháy mắt bầu không khí trong xe đông cứng lại.

Tài xế còn chưa nhận ra bất thường, hào hứng bình luận. "Đúng là trung tâm thương mại Cửu Quang có khác, khai trương cũng phải rầm rộ như vậy!"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28: Tối Qua Không Phải Tôi Chủ Động

Dịch: CP88

Khổng Thành ngồi bên cạnh trùng mắt với anh ta, tiếng hít thở của Cận Ngụ Đinh dường như cũng nặng nề hơn, anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chuyện riêng tư như vậy tài xế nhất định không biết, nên anh ta lại càng không thể biết được trung tâm thương mại Cửu Quang khai trương là đẹp trên bao nhiêu khuất nhục và thỏa hiệp.

Cố Tân Tân dè dặt nhìn Cận Ngụ Đinh, sau đó lại lén lút đưa tay ra đặt lên mu bàn tay của người đàn ông.

Cô không nói câu nào, chỉ chăm chú nắm chặt ngón tay anh, Cận Ngụ Đinh xoay bàn tay lại, nắm lấy năm đầu ngón tay cô. Bên trong xe khôi phục yên tĩnh, tài xế cũng đã sớm ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Khổng Thành ho nhẹ một cái, muốn điều tiết không khí, "Cửu phu nhân, tối nay làm gì ngon vậy?"

Cố Tân Tân nghe được cách xưng hô này thì không khỏi liếc nhìn Khổng Thành, người đàn ông ngồi cạnh ghế tài xế cũng không quay đầu lại lấy một cái. Cô không tiện sửa lại xưng hô của anh ta vào lúc này, Cận Ngụ Đinh rất nhạy cảm. "Tôi cũng không làm nhiều, đơn giản vài món thôi."

"Ăn ngon là được."

Hai người miễn cưỡng đổi đáp mấy câu, Cố Tân Tân thật sự cảm thấy thà rằng cứ trầm mặc đến khi về đến nhà còn hơn.

Đến tòa nhà Tây, Khổng Thành xuống xe, lấy mấy túi đồ từ trong cốp xe ra.

Cận Ngụ ĐÌnh xem xét chuyện Cố Tân Tân tan việc còn phải đi mua nguyên liệu nấu ăn nữa khá là khổ cực nên cuối cùng đã để cho mấy người tay chân dưới trướng mỗi ngày phải thay nhau đi mua.

Mấy người đi vào nhà, Khổng Thành xách đồ bỏ vào bếp, Cận Ngụ ĐÌnh liếc anh ta một cái. "Cậu về trước đi."

"Vâng."

Khổng Thành đi ra ngoài, Cận Ngụ ĐÌnh tiến vào nhà bếp, giúp Cố Tân Tân lấy đồ ra.

Khổng Thành nháy mắt với Cố Tân Tân, ra hiệu cho cô theo anh ta ra ngoài phòng khách.

"Tôi về trước đây, đêm nay cô nhất định phải chú ý xem Cửu gia có chỗ nào khác lạ hay không."

Cố Tân Tân nhìn về phía nhà bếp, "Vậy tôi phải làm gì?"

"Tôi cũng không biết....." Khổng Thành đúng là không rành mấy chuyện này, "Gần đây thật khó khăn thái độ Cửu gia mới bình thường lại một chút, tôi chỉ lo....."

Khổng Thành còn chưa nói xong thì Cận Ngụ ĐÌnh đã chạy ra, người đàn ông yên lặng đứng ở cửa, trái tim Khổng Thành lập tức treo lên, "Cửu gia, tôi đi trước."

Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh xoay người đi vào bếp, liền nhanh chân theo vào.

Người đàn ông lấy ra toàn bộ nguyên liệu bày sang một bên, Cố Tân Tân tiến lên vài bước. "Để em rửa cho."

"Tôi giúp em."

Anh mở vòi nước, đưa đám đồ đó xuống dưới vòi nước, Cố Tân Tân vội vàng kéo tay anh lại. "Rẽ làm sao ăn được chứ, phải bỏ đi trước đã."

Cô vừa dứt lời liền muồn lấy đám rau đó về phía mình, Cận Ngụ ĐÌnh đẩy tay cô ra, "Để tôi."

Anh cầm thớt ra, đem toàn bộ đặt lên thớt, sau đó hạ dao một lần đem toàn bộ rẽ cắt bỏ. Cố Tân Tân nhíu chặt mày, Cận Ngụ ĐÌnh bình thường nói nhiều như vậy, hiện tại đặc biệt yên tĩnh thật khiến lòng người bất an.

Cố Tân Tân đứng bên cạnh rửa thịt bò, Cận Ngụ ĐÌnh lại đi qua, đoạt lấy miếng thịt. "Để tôi làm."

"Anh....."

"Em đi xào rau đi."

Cố Tân Tân bị đẩy sang bên cạnh, cô vẩn bếp ga, người đàn ông đứng bên cạnh vẫn không nói lời nào.

Cố Tân Tân đơn giản làm vài món, Cận Ngụ ĐÌnh hết việc làm nhưng vẫn không đi ra ngoài, bèn ngồi xổm xuống thu dọn rác.

Anh có bao giờ làm mấy chuyện đó chứ, Cố Tân Tân nhìn chằm chằm bóng lưng Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh đi ra ngoài trước đi."

"Đi ra ngoài làm gì?" Anh rốt cuộc cũng chịu mở miệng.

"Xem tivi đó."

Động tác trong tay anh hơi dừng lại. "Xem quảng cáo khai trương của trung tâm thương mại sao?"

Cô bị anh chặn họng không biết phải trả lời thế nào. Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, đến trước vòi nước rửa sạch hai tay.

Anh đổ nước rửa tay vào lòng bàn tay, từng chút từng chút một kiên nhẫn rửa sạch. Cố Tân Tân mang thức ăn ra ngoài, vậy sau này phải làm sao bây giờ? Không thể chuyện gì cũng tránh như tránh tà vậy được, trung tâm thương mại Cửu Quang này mở ở ngay đó, không lẽ mỗi lần nhắc tới lại là một lần đau sao?

Cận Ngụ ĐÌnh đến trước tủ rượu rồi đứng đó không nhúc nhích, Cố Tân Tân mang bát đũa ra, cô khẽ liếc bóng lưng người đàn ông, cuối cùng đi đến phía sau anh, "Muốn uống rượu hả?"

"Em uống với tôi hai ly đi."

Cố Tân Tân biết trong lòng anh không thoái mái, cô đi đến trước tủ rượu, tùy tiện cầm ra một chai rượu. "Được."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, lại cầm thêm một chai khác xuống.

"Uống ít thôi thì tốt hơn đó?"

Người đàn ông không lên tiếng, cầm chai rượu rồi đi đến trước bàn ăn, nhanh chóng khui cả hai chai rượu ra. Anh cầm ly, đổ rượu vào, Cố Tân Tân cũng kéo ghế ngồi xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh Cố Tân Tân, cầm lấy một ly, đưa một ly còn lại cho cô.

Cô cầm lấy, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đã dùng một hơi uống cạn sạch, Cố Tân Tân cũng không biết phải ngăn cản thế nào.

Người đàn ông đưa ly rượu dốc ngược lại, sau đó ra hiệu cho Cố Tân Tân uống. Cô đưa miệng cốc đến bên môi, tính chỉ nhấp một

ngum, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh lại đẩy chân ly, Cố Tân Tân buộc phải uống thêm hai ngum, Cận Ngụ ĐÌnh lúc này mới buông tay.

Cố Tân Tân thấy anh còn muốn rót rượu, liền vội vàng kéo lại cánh tay anh. "Uống ít thôi."

"Không sao, ở nhà còn có thể xảy ra chuyện gì được chứ?"

"Uống nhiều không tốt cho sức khỏe." sau khi Cố Đông Thăng uống rượu đến mức phải nhập viện cấp cứu, mỗi khi Cố Tân Tân nhìn người khác uống rượu lại không nhịn được mà sờ hãi.

Thế nhưng dĩ nhiên Cận Ngụ ĐÌnh không nghe lọt, anh rót đầy một ly. Cố Tân Tân vội vàng cầm đũa gấp thức ăn cho anh. "Ăn lót bụng chút gì đó trước đã."

Cận Ngụ ĐÌnh đã mơ hồ có men say, một tay chống gò má, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt Cố Tân Tân, "Em nói xem, rốt cuộc tôi phải làm sao mới được đây?"

"Anh như bây giờ không phải đã rất tốt rồi sao."

"Thế à?" Cận Ngụ ĐÌnh cười khổ, kè sát mặt về phía Cố Tân Tân, "Tốt chõ nào cơ?"

Cố Tân Tân thấp thỏm đáp lại, "Chỗ nào cũng tốt cả."

Cận Ngụ ĐÌnh bật cười, "Nhưng tôi lại cảm thấy chỗ nào của tôi cũng nát."

"Anh -----" Câu nói tiếp theo bị nghẹn lại ở cuống họng, Cố Tân Tân mấp máy môi, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể khẽ lắc đầu với Cận Ngụ ĐÌnh. Người đàn ông cầm ly cung nhẹ vào ly của cô, "Uống đi."

Cố Tân Tân không muốn nhìn dáng vẻ tiêu cực đó của anh, nhưng là căn bản không ngăn được, chỉ có thể theo anh.

Cô cũng không nhớ vừa rồi anh đã lấy xuống loại rượu gì, chỉ lúc này uống vào mới nhận ra nồng độ của nó vậy mà cao như thế, hơn nữa cô còn một hơi uống vào không ít, chẳng mấy chốc đã choáng váng không tỉnh táo được nữa rồi.

Cô ngờ ngợ nghe được chính mình hỏi anh, "Vậy nên đêm đó..... chuyện đêm đó thật sự lại tồn thương anh lớn như vậy sao? Cận Ngụ Đinh, không ai để ý đâu, thật đấy, không ai để ý chuyện đó cả....."

Cố Tân Tân cảm giác trên vai trĩu xuống, giọng nói của người đàn ông cách rất gần, như đang kề sát ngay bên tai, "Nhưng tôi để ý."

Cố Tân Tân ngoan cường nói, "Em không để ý."

Hô hấp của cô dần trở nên nặng nề, chút khí lực nói chuyện cuối cùng nhanh chóng bay biến, bên trong cơ thể như có một ngọn lửa thiêu đốt. Cô còn nghe thấy tiếng thở dốc của Cận Ngụ Đinh ngày càng nặng, Cố Tân Tân mơ hồ hờ, cảm thấy trong phòng này thật nóng.

Ngày hôm sau, Cố Tân Tân còn chưa mở mắt đã cảm thấy đầu đau như búa bổ, cô xoay người, hai chân muôn tìm một tư thế thoải mái.

Mi mắt Cố Tân Tân khẽ động, cảm thấy có gì đó không đúng, cô mở mắt ra, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh đang đi lại trong phòng.

Đây là phòng ngủ chính của tòa nhà Tây, cô vừa xác định rõ ràng liền nhanh chóng ngồi dậy, cảm thấy trên người lành lạnh, cô theo bản năng kéo chăn lên che hai vai.

Trên tay Cận Ngụ Đinh cầm một bộ quần áo, anh đi đến bên giường rồi đặt nó xuống đệm, "Mặc vào kẻo lạnh."

Miệng Cố Tân Tân khô khốc, nhìn theo người đàn ông đi vào phòng tắm. Tầm mắt chuyển xuống mặt đất, nhìn thấy quần áo hôm qua cô và Cận Ngụ ĐÌnh mặc vương vãi trên đó, cô nhấc tay lên, hung hăng đập mạnh trán mình một cái.

Đều là người trưởng thành cả rồi, tối qua đã xảy ra chuyện gì cô còn cần phải nghĩ nữa sao?

Cố Tân Tân nhân lúc Cận Ngụ ĐÌnh còn ở bên trong rửa mặt, nhanh chóng đứng dậy cầm quần áo mặc vào.

Trong đầu cô đều là trống rỗng, làm thế nào cũng không nhớ được rốt cuộc đêm qua làm sao có thể đi đến bước đó. Vốn dĩ chỉ là uống chút rượu mà thôi, cô cũng không thể say đến mức phát sinh quan hệ mà cũng không cảm giác được gì chứ?

Còn chưa đợi cho cô suy nghĩ đi xa, Cận Ngụ ĐÌnh đã mở cửa đi ra ngoài.

"Bàn chải đánh răng và khăn mặt mới đều lấy ra cho em rồi."

Cố Tân Tân khẽ gật đầu, bước nhanh vào trong. Cô cảm thấy chuyện này quá hoang đường, vì sao có thể như vậy chứ? Không lẽ cô lại đi chất vấn Cận Ngụ ĐÌnh? Lúc Cố Tân Tân đi lướt qua người đàn ông không nhịn được liếc anh một cái, khuôn mặt anh nhàn nhạt không có biểu cảm dư thừa, thật giống như khi họ còn ở với nhau, rằng đây chỉ là một buổi sáng hết sức bình thường như bao buổi sáng khác mà thôi.

Cận Ngụ ĐÌnh chuyển tầm mắt đổi đầu với cô, Cố Tân Tân có chút chột dạ nhìn đi chỗ khác, cô bước nhanh vào phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Ý cười trên khóe miệng người đàn ông không nhịn được kéo dài hơn một chút, hai tay vòng trước ngực, khẽ lắc đầu.

Cô không chủ động hỏi thì anh đương nhiên cũng sẽ không ngốc nói thẳng ra với cô, rằng tối qua chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, anh chỉ là cởi quần áo của cô ra mà thôi. Tuy là Cận Ngụ ĐÌnh đã sắp muốn cô đến không nhịn được rồi, nhưng anh cũng biết tính cách của Cố Tân Tân, ngộ nhỡ cô muốn đồng quy vu tận thì không phải là anh đang tự triệt đường lui của mình rồi sao?

Anh chỉ là không ngờ Cố Tân Tân lại không hề nghi ngờ gì.

Làm rồi hay chưa làm không lẽ cô lại không cảm giác được? Xem ra vẫn là cô vừa nghĩ liền nhận định như vậy, nên mới không nghĩ đến những khả năng khác.

Cố Tân Tân rửa mặt xong đi ra, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không đề cập đến chuyện tối qua một chữ, "Đi thôi."

Hai người xuống lầu đúng lúc Khổng Thành mang đồ ăn sáng đến, Khổng Thành nhìn thấy hai người sóng vai đi xuống, bèn tiến lên vài bước. "Cửu gia, sáng nay có bánh bao nhân gạch cua mua từ Tùng Hạc Lâu, rất ngon đấy."

Cố Tân Tân chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt ai, tuy không phải đây là lần đầu tiên Khổng Thành thấy cô qua đêm lại đây, nhưng lần này thì khác, cô đã thật sự ngủ rồi.

Cố Tân Tân đứng trên đầu cầu thang không nhúc nhích. "Em..... em đến công ty."

"Đi luôn bây giờ sao? Vẫn còn sớm mà." Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu lại nhìn cô. "Không ăn sáng hả?"

"Em không đói."

Khổng Thành đặt túi đồ ăn lên bàn, liếc thấy bãi chiến trường trên đó thì không nhịn được hỏi. "Không đói? Tôi qua hai người ăn gì vậy?"

Cố Tân Tân càng lúc càng chột dạ, Cận Ngụ ĐÌnh đáp, "Không có gì, ăn đơn giản đủ no thôi."

"Qua đây đi," rồi anh hướng về phía Cố Tân Tân còn đang đứng ngây ngốc vẫy tay, "Bây giờ em muốn ra ngoài cũng không có xe, lát nữa tôi đưa em đến công ty."

Cố Tân Tân tiến lên vài bước, Khổng Thành nhìn thấy quần áo trên người cô đã đổi, liền hiểu ra.

Cô vừa nhìn thấy ánh mắt của Khổng Thành, trong lòng lập tức sợ hãi, hai tay lại càng không biết nên đặt ở đâu. Cô kéo ghế ngồi xuống, thật sự không có chút khẩu vị nào, chỉ đành miễn cưỡng ăn một ít.

Suốt đoạn đường đến công ty Cố Tân Tân đều trầm mặc không nói, xe dừng lại trước tòa nhà, cô không chần chờ một giây đẩy cửa xe đi xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh theo sát phía sau, thuận tay đóng cửa xe lại. "Tân Tân."

Cố Tân Tân quay đầu nhìn anh, "Hả, làm sao thế?"

"Chuyển về ở với tôi có được không?"

Sắc mặt Cố Tân Tân trong phút chốc thay đổi, "Anh nói vớ vẫn cái gì vậy?"

"Vậy em nói cho tôi một lý do vì sao không thể làm như vậy đi."

Cô mím chặt môi, những lý do kia cô nói đã phát chán, mà Cận Ngụ ĐÌnh hẳn là cũng đã nghe đến mức mọc kén trong tai rồi. Trong đầu Cố Tân Tân rối loạn, đột nhiên không biết rõt cuộc cô đang kiên trì vì cái gì. Không lẽ vẫn là vì trong lúc cô cần anh nhất, là anh đã không bảo vệ cô thật tốt trong vòng tay mình sao?

Hình như, cũng không phải.

Qua thì cũng đã qua rồi, không phải sao?

Lại nói từ trước đến nay anh chưa từng một lần bỏ mặc cô.

Cố Tân Tân nhắc chân lên, muốn nhanh chóng trốn vào công ty.

Nhưng Cận Ngụ ĐÌnh đã nhanh hơn một bước chặn trước mặt cô, "Em thật sự không muốn chịu trách nhiệm với tôi sao?"

Hai con mắt của Cố Tân Tân đã muôn rơi ra, "Em..... em chịu trách nhiệm với anh?"

"Tôi qua, không phải là tôi chủ động."

Lời này là có ý gì? Lượng thông tin trong này cũng quá lớn rồi. Cố Tân Tân duỗi ngón tay trở ra, chỉ anh, lại chỉ vào mũi mình, không lẽ đêm qua lại chính là cô mạnh mẽ đè anh ra?

Không, không thể nào, cô làm thế nào cũng không thể tiếp nhận được sự thật này.

Cố Tân Tân lấp bắp trả lời, "Anh không chủ động? Vậy ý anh là em sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghiêm túc đáp, "Tôi vốn không nghĩ sẽ làm gì em, nhưng tối qua em uống quá say. Tôi cũng đã nói chò thêm một thời gian nữa..... chò trong lòng tôi dễ chịu một chút rồi lại bàn đến loại chuyện đó."

Cố Tân Tân nhìn bốn phía xung quanh, chỉ sợ sẽ đột nhiên có người quen đi qua, "Vậy vì sao anh lại không đẩy ra hả?"

Ánh mắt nóng rực của Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên người cô, "Em nên biết, duy chỉ có em là tôi vĩnh viễn không thể chối từ được."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29: Về Một Nhà

Dịch: CP88

Cố Tân Tân không còn gì để nói, thật sự hận không thể đẩy anh ra.

Trong mắt Cận Ngụ ĐÌnh thấp thoáng tia mong chờ, vẻ mặt rõ ràng là người đàn ông đàng hoàng bị cưỡng hiếp đang đòi chịu trách nhiệm. Cố Tân Tân đi về phía trước vài bước, chạy trối chết.

Cận Ngụ ĐÌnh không đuổi theo nữa, cô cũng cần thời gian để tĩnh táo lại, anh không thể ép cô quá được.

Cả một ngày Cố Tân Tân sống trong nơm nớp sợ hãi, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, thế nhưng lại không thể nói ra là chỗ nào không đúng.

Đến chiều công việc gần như đã xử lý xong xuôi, cô ngồi đó thắt thần, suy nghĩ miên man, thật sự không biết lát nữa phải đổi mặt với Cận Ngụ ĐÌnh thế nào.

Cố Tân Tân phiền lòng không thôi, nhưng mất cả ngày cố gắng cũng không thể moi ra được dù chỉ một chút xíu ký ức nào liên quan đến tối hôm qua. Cố Tân Tân gõ đầu mình, quên đi vậy, tối đâu hay tối đó.

Tan ca, Cố Tân Tân đi thẳng ra bãi đỗ xe, thế nhưng mãi đến khi cô lên xe của mình cũng không thấy Cận Ngụ ĐÌnh đâu.

Cô vốn định nính anh sẽ lại đến đón cô, nói không chừng còn muốn tiếp tục chủ đề sáng nay chưa nói xong, vậy mà đến cả cái bóng của anh cũng không thấy.

Cố Tân Tân lái xe về nhà, nhưng chưa về đến nơi đã nhận được điện thoại của Tu Thiện Văn.

"A lô, Văn Văn."

"Chị đâu, chị đã về chưa?"

"Ừ, chị sắp về đến nhà rồi đây."

Tu Thiện Văn đau dây bên kia lo lắng nói. "Chị gái kia vốn đã hẹn trước hôm nay sẽ đến, nhưng vừa rồi chị ấy lại gọi lại, báo có chuyện gấp phải chạy qua nhà người bạn một chuyến. Chị đâu, chị nói có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không....."

Cố Tân Tân đẹp phanh gấp (Bát Bát: mn tuyệt đối đừng học theo Tân cứ kinh hãi là phanh xe đột ngột vậy nhé, rất nguy hiểm, vừa có thể hại mình vừa có thể hại người, cuộc sống thật cũng không may mắn được như trong truyện đâu:3), chiếc xe đi phía sau không kịp chuẩn bị suýt chút nữa tông thẳng vào đuôi xe cô. May mắn bây giờ là giờ cao điểm do mọi người tan tầm về nhà nên tốc độ xe cũng không nhanh.

Tiếng còi thúc giục truyền tới, Cố Tân Tân cũng không có tâm tư để ý, vội vàng ném điện thoại qua một bên rồi lái xe đến tòa nhà Tây.

Trước cổng tòa nhà Tây có một chiếc xe đỏ đang đậu, Cố Tân Tân nhận ra chiếc xe đó là của vị bác sĩ tâm lý kia.

Trái tim cô không khỏi treo lên lơ lửng, Cố Tân Tân đẩy cửa xe đi xuống rồi bước nhanh về phía cửa.

Khổng Thành đang ngồi trong phòng khách, nghe thấy tiếng bước chân thì đứng lên, vừa thấy Cố Tân Tân muốn chạy lên lầu, anh ta vội vàng gọi cô lại. "Chờ chút!"

Cố Tân Tân nhìn về phía anh ta, "Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Chuyện này phải hỏi cô chứ?"

Cố Tân Tân thu một chân về. "Hỏi tôi?"

Khổng Thành mang theo sắc mặt tái nhợt đi đến đối diện Cố Tân Tân. "Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì hả?"

"Không, không xảy ra chuyện gì cả."

"Đừng trách tôi phải nhắc nhở cô một câu, bóng ma tâm lý trong lòng Cửu gia không phải cô không biết. Vừa rồi bác sĩ tâm lý mới đi xuống một chuyến, nói ngài ấy tự giam mình trong phòng không ra, tôi thật sự không thể hiểu được....."

Trong lòng Cố Tân Tân đã loạn cào cào, vội ra hiệu cho Khổng Thành đừng nói nữa. "Tôi lên đó trước đã."

Cô cũng không kịp quản Khổng Thành có đồng ý hay không đã bước nhanh lên lầu, đến cửa phòng ngủ đúng lúc người phụ nữ từ bên trong đi ra.

Cô ấy khẽ lắc đầu với Cố Tân Tân, ra hiệu cho cô tạm thời đừng vào.

Cố Tân Tân đi sang bên cạnh, hạ giọng hỏi, "Xảy ra chuyện gì? Anh ấy không sao chứ?"

"Tôi sẽ không nói quanh co dài dòng với cô nữa, tình huống của ngài ấy như vậy, hiện tại lại đang trong giai đoạn cực kỳ nhạy cảm.

Thế nhưng cô lại không cho ngài ấy thời gian thích nghi đã để cho chuyện kia xảy ra lần thứ hai. Thật sự là thát sách."

Cô Tân Tân đúng là có miệng khó phân bua. "Tôi là vì..... Tôi uống say, tôi cũng không nhớ mình đã làm gì nữa."

"Tôi đã nghe ngài ấy thuật lại rồi. Ngài ấy đúng là đã từ chối, nhưng lại vô dụng."

Cô Tân Tân cảm thấy trong lòng như đang có vạn con ngựa chạy qua, cô lại khỏe như vậy sao? Uống rượu vào là mất hết sạch lẽ nghĩa liêm sỉ?

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Giai đoạn này tâm tư ngài ấy nhạy cảm như một đứa bé, có một số việc phải tuyệt đối kiêng kỵ. Ngài ấy cho là đang từng bước được gần cô hơn, nhưng không ngờ được cô lại chính là người đẩy ngài ấy về chỗ cũ. Nói cách khác, chính là cô khiến ngài ấy có cảm giác cô đã tiếp thu ngài ấy, muốn ngài ấy, thế nhưng không chờ đến khi ngài ấy theo cô thì cô đã bỏ rơi ngài ấy rồi. Đối với một người mà nói, không còn hi vọng không phải là điều đáng sợ nhất, mà là sau khi cho người ấy hi vọng rồi lại một chưởng đẩy xuống vực sâu."

Không phải chứ, không phải đã nói chỉ là say rượu mất lý trí sao? Thế nào mà vào đến miệng đến người khác lại thành nghiêm trọng như vậy rồi?

Không lẽ là vì cô đã nghĩ quá đơn giản?

Cô Tân Tân thật sự cảm thấy mình có giải thích nữa cũng vô nghĩa, "Tôi chẳng có ấn tượng gì cả."

"Phản ứng của ngài ấy cũng không thể là giả vờ, phải không?"

"À thì, đúng thế."

Bác sĩ tâm lý đã tự mình xác nhận, còn có thể là giả được sao? Bọn họ ném cho Cố Tân Tân một nhân chứng đáng tin cậy, cô sẽ càng không thể hoài nghi tới.

"Nếu đã là chuyện do cô làm ra, thì tôi thấy vẫn là cô phải chịu trách nhiệm thôi."

"Tôi?" Cố Tân Tân không hiểu ra làm sao, "Chịu trách nhiệm thế nào?"

"Phối hợp với những gì tôi nói, giúp ngài ấy đi ra."

Cố Tân Tân không trả lời, một hồi lâu sau mới nháu chân đi đến trước cửa phòng ngủ chính, bàn tay đặt trên tay nắm cửa, khẽ dùng sức, mở cửa đi vào.

Cận Ngụ Đinh ngồi yên không nhúc nhích ở mép giường, đưa lưng về phía Cố Tân Tân, cô đi lên vài bước, đứng trước mặt người đàn ông.

Anh không nói gì, đưa tay ôm lấy eo cô, vùi mặt vào trước ngực Cố Tân Tân.

Hai tay buông xuống bên người của Cố Tân Tân nháu lên, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Cận Ngụ Đinh.

Người bên ngoài hẳn đã đi rồi nhỉ?

Cũng không biết qua bao lâu, Cố Tân Tân mới nghe được giọng nói buồn buồn của Cận Ngụ Đinh truyền vào tai, "Em thật sự không thể về với tôi sao? Em thật sự tàn nhẫn đến mức có thể liều mạng với tôi như vậy?"

Cố Tân Tân mấp máy môi, "Em....."

Người đàn ông không ngẩng đầu, có lẽ là vì không muốn nghe cô từ chối anh, cánh tay vòng quanh eo cô lại thêm siết chặt hơn một

chút, "Tôi không muốn ở đây một mình."

Cận Ngụ ĐÌnh không nghe thấy Cố Tân Tân đáp lại, đây cũng hoàn toàn trong dự liệu của anh, Cận Ngụ ĐÌnh chật rãi buông tay ra.

Người đàn ông nhấc tay che lại một nửa khuôn mặt, giọng điệu tràn đầy bất lực và cô đơn, "Được thôi, được thôi, nếu em cứ muốn chìm đắm mãi trong quá khứ không chịu ra như vậy, tôi theo em, em hài lòng rồi chứ?"

Cố Tân Tân theo bản năng lắc đầu quầy quậy, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh đừng như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cô ra, "Em đi ra ngoài đi."

"Vậy còn anh?"

"Nếu đã cương quyết thì hỏi vậy còn có ý nghĩa gì? Em sẽ quản sao?" Cận Ngụ ĐÌnh nói đến đây, nhắc mi mắt nhìn Cố Tân Tân. Đôi mắt anh đen láy linh động, nhưng vừa chạm đến ánh mắt của cô thì trở nên mông lung u ám.

"Em chưa từng nghĩ muốn anh sống như thế này, thật đấy."

"Dù tôi đã từng làm tổn thương em, dù em đã từng hận tôi thấu xương sao?"

Cố Tân Tân tỉ mỉ nhớ lại đoạn ký ức đó, dĩ nhiên là cô đã từng oán, từng hận, cũng từng từ hận sinh ra ý nghĩ muốn Cận Ngụ ĐÌnh gặp xui xẻo. Nhưng giây phút này, ngay khi đứng tại nơi này, cô thật sự hi vọng anh có thể vui vẻ mà sống.

"Bây giờ có nói những chuyện trước đây cũng không có ý nghĩa gì cả."

"Đúng nhỉ." Cận Ngụ ĐÌnh đưa một tay chống trán, cơ thể đổ về phía trước, "Em đi đi, có được không?"

"Lần này là anh nói em đi, vậy em cũng nói cho anh biết, một khi em bước qua cánh cửa này, thì sau này dù có chuyện gì xảy ra em cũng sẽ không bao giờ quẩn đến anh nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ khép mắt lại, kéo chiếc chăn bên cạnh lên phủ lên người rồi xoay lưng lại, giấu toàn bộ cơ thể vào trong. "Cầu còn không được."

"Anh -----" Cố Tân Tân xoay người, nhưng chỉ mới đi được vài bước đã dừng lại. Cô liếc nhìn người đàn ông nằm trên giường, cũng thật là, cô tức giận với một bệnh nhân làm gì chứ? Hơn nữa anh biến thành như vậy cũng là vì cô.

Đến cả sự can thiệp của bác sĩ tâm lý cũng không mang lại hiệu quả gì, cô sao có thể cũng bỏ mặc anh chứ?

Cố Tân Tân biết chỉ còn cô mới có thể giúp anh, thế nhưng cô vẫn đứng ngoài cánh cửa trái tim của Cận Ngụ ĐÌnh, do dự mãi không chịu bước vào.

Bàn tay nhỏ của Cố Tân Tân hơi nắm lại, cô bước về bên giường, ngồi xuống bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Tân Tân khom lưng, có mấy lời muốn nói ra khỏi miệng chính là cần một sự can đảm không hề nhỏ, thế nhưng nếu nói ra được rồi thì sẽ phát hiện cũng không có khó như vậy.

"Được rồi, ngày mai em chuyển tới."

Cận Ngụ ĐÌnh quay lưng về phía cô, nghe được câu nói đó thì hai mắt lập tức mở lớn, chỉ là anh vẫn phải cố gắng để bản thân không lộ ra phản ứng nào.

Cố Tân Tân tiếp tục nói, "Em qua đây sẽ khó tránh khỏi những lời đàm tiếu không hay, Văn Văn còn nhỏ, em cũng không muốn con bé phải nghe thấy những lời bàn ra tán vào."

Những chuyện này dĩ nhiên Cận Ngụ ĐÌnh sẽ giải quyết được, anh xoay người lại, không ngồi dậy mà trực tiếp đưa tay ra ôm lấy eo Cố Tân Tân. Cơ thể cô cứng ngắc, đầu của người đàn ông áp sát sau lưng cô, cứ như vậy yên lặng mà ôm một hồi lâu. Mãi đến khi bên ngoài có người gõ cửa, Cố Tân Tân mới nhớ ra phải đứng dậy, thế nhưng eo lại bị người đàn ông dùng sức ôm về.

Khổng Thành đứng ngoài gọi hai lần không thấy ai ra mở cửa thì không khỏi lo lắng, anh ta trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Chỉ là vừa nhìn thấy tư thế của hai người, anh ta lập tức dừng lại bước chân.

"Ngài ăn chút gì nhé?"

Cố Tân Tân vỗ vỗ lên mu bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Đứng dậy đi, đi ăn cơm tối."

"Em đã nói ngày mai sẽ chuyển tới." cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh lập tức siết chặt, như thể sợ cô sẽ chạy mất.

"Ừ, em đã nói thì sẽ làm, anh không cần phải lo lắng."

"Vậy ngày mai tôi và tài xế qua đón phu nhân nhé? Thật ra phu nhân cũng không cần phải mang theo cái gì đâu, tòa nhà Tây bên này cũng không thiếu gì của phu nhân cả." Khổng Thành nói đến đây, chân cũng bước lên trước.

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Tôi còn phải sắp xếp một chút, không sao, ngày mai dù sao cũng là ngày nghỉ."

Khổng Thành liếc Cận Ngụ ĐÌnh một cái, tiếp tục lên tiếng. "Cứu gia, đến giờ uống thuốc rồi."

Cố Tân Tân quay đầu nhìn anh ta. "Uống thuốc gì cơ?"

Đúng đó, chính Cận Ngụ ĐÌnh cũng không biết anh còn phải uống thuốc gì đó?

Khóe mắt Khổng Thành giật giật, muốn nói là thuốc của bác sĩ tâm lý, nhưng nghĩ kỹ lại thì hình như làm hơi lố rồi, ngộ nhỡ sau này mỗi ngày Cố Tân Tân đều sẽ theo dõi sát sao Cận Ngụ ĐÌnh uống thuốc thì bọn họ phải làm sao?

"Ngài ấy ngủ không ngon nên cần uống thuốc ngủ."

"Không cần," Cố Tân Tân lập tức lên tiếng. "Đã là thuốc thì đều sẽ có ba phần độc, đừng cho anh ấy uống nữa."

Khổng Thành lập tức gật đầu, răm rắp nghe lời, "Bây giờ phu nhân đã về rồi, Cửu gia đúng là không cần uống thuốc nữa."

"Không cần phải khách khí như vậy."

Lúc trước còn một câu Tu phu nhân hai câu Tu phu nhân, bây giờ đã đổi thành phu nhân rồi, đúng là lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

(Bát Bát: Lúc trước Thành gọi Tu phu nhân kiểu mỉa mỉa hoặc sẽ gọi Tân là cô xưng tôi bằng bậc, bây giờ là gọi theo bậc người bề trên. Đúng ra là "ngài" như khi ông gọi tiểu cữu đó, vào đây ta dịch thành phu nhân cho dễ phân biệt.)

Nhưng dĩ nhiên Khổng Thành không dám khinh khí, cũng đã quay lại tòa nhà Tây luôn rồi, anh ta sao có thể tiếp tục lấy đạo lý người ngoài ra dùng nữa. Bây giờ cô đã là Cửu phu nhân rồi đó, hoặc không sớm thì muộn cũng sẽ là vậy thôi, anh ta ngàn lần vạn lần không thể đắc tội được.

Kẻ biết thức thời mới là trang tuấn kiệt, đây chính là kinh nghiệm xương máu sau từng ấy năm bôn ba ở Cận gia mà Khổng Thành tổng kết được.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Lôi Kéo Người Phạm Tội

Dịch: CP88

Ngày hôm sau.

Lúc Tu Thiện Văn xuống lầu, nhìn thấy Cố Tân Tân đứng trước án đài, một tay cầm khung ảnh của Tu Tư Mân, một tay kia cầm chiếc khăn không ngừng lau chùi.

Cô bé đi lên vài bước, cẩn thận quan sát nét mặt của Cố Tân Tân. "Chị dâu."

Cố Tân Tân vẫn chưa ngừng động tác trên tay, khung ảnh đã sớm được lau đến sáng bóng, "Văn Văn, dậy rồi đấy à."

"Sao chị dậy sớm thế?"

"Chị không ngủ được." Cố Tân Tân liếc khung ảnh trong tay, "Văn Văn, chị có một chuyện muốn bàn bạc với em."

"Em biết."

Cố Tân Tân không khỏi quay đầu nhìn cô bé. "Em biết?"

Tu Thiện Văn cầm khung ảnh đặt về chỗ cũ, "Chị qua đó đi, chị cũng cần phải bước ra, chị dâu. Đừng để quá nhiều gánh nặng trong lòng."

"Nhưng....." Cố Tân Tân muốn nói lại thôi, "Chị không muốn để em lại một mình ở đây."

"Vậy thì chị có thể mang em theo mà."

Cố Tân Tân bị Tu Thiện Văn làm cho kinh ngạc, không nhịn được hỏi lại, "Em chị đi cùng với chị?"

"Chị đâu đi đâu thì em theo đó." Tu Thiện Văn chăm chú nhìn khuôn mặt người đàn ông trong tấm ảnh, "Anh hai đã rời, anh áy náy định là hi vọng chúng ta đều được khỏe mạnh. Hơn nữa, có rất nhiều chuyện không phải muôn là sẽ khống chế được, em biết tất cả những quyết định của chị đều là bị hoàn cảnh ép buộc. Chị đâu, chị cũng không cần phải khiến lòng mình khó chịu, rất nhanh rồi em cũng sẽ học lên đại học. đến lúc đó chắc chắn em sẽ không ở cùng với chị được nữa, em cũng có cuộc sống của chính mình. Chị không cần lo lắng em có cảm giác ăn nhò ở đâu, em tin vị kia cũng sẽ không để em bất tiện khi ở đó."

Cố Tân Tân nhấc tay lên, xoa đầu Tu Thiện Văn, "Chị chỉ sợ em oan ức."

"Em cũng sợ chị oan ức chính mình," Tu Thiện Văn cười rồi nắm chặt cánh tay Cố Tân Tân. "Chị càng oan ức chính mình thì em sẽ càng khó chịu, thậm chí còn cảm thấy là em làm chị bị liên lụy."

"Văn Văn, tuyệt đối đừng nghĩ như vậy....."

"Vậy đó, chị đâu, nên chị cũng đừng nghĩ như vậy, cần làm gì thì cứ làm thôi, tuyệt đối đừng suy nghĩ quá nhiều."

Khóe miệng Cố Tân Tân hơi giãn ra. "Ừ."

Phòng của Tu Thiện Văn được sắp xếp ở tầng ba, Cận Ngụ Đinh giống như đã sớm chuẩn bị xong từ lâu, tất cả những bài trí trong căn phòng đều được đổi lại một lượt thành kiểu mà các cô gái thích.

Cố Tân Tân mang đồ vào cho Tu Thiện Văn, cô bé đặt ba lô lên bàn học. Từ cửa sổ của căn phòng này có thể nhìn thấy khoảng sân

rộng lớn phía dưới, cô bé đi tới, mở rèm cửa ra, sau đó chống hai tay lên bàn, ngó đầu nhìn ngó quanh.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên ngoài cánh cửa đã mở rộng lịch sự gỗ cửa, Cố Tân Tân lấy đồ trong vali của Tu Thiện Văn ra. Người đàn ông đi vào, Tu Thiện Văn xoay người, vẫn là có chút không được tự nhiên, "Xin, xin chào."

"Xin chào, chào mừng em đến đây."

Tu Thiện Văn có chút bình tĩnh lại. "Cám ơn ạ."

Cận Ngụ ĐÌnh muốn giúp Cố Tân Tân một tay, nhưng hiện tại trong lòng cô vẫn còn rất rối loạn, muốn khiến bản thân bận rộn để quên đi cái cảm giác đó, "Đã chuẩn bị phòng cho em chưa?"

"Phòng khách cũng đã dọn dẹp xong rồi."

Cô mang theo hàng trăm nút thắt đến đây, Cận Ngụ ĐÌnh biết cô sẽ không thể ngủ chung phòng với anh, chuyện này anh cũng tôn trọng ý kiến của cô.

"Chị đâu, phần còn lại để em làm đi."

"Xuống ăn cơm trước đã, "Cận Ngụ ĐÌnh trước đó đã dặn dò Khổng Thành mang đồ ăn tới. "Nếu không sẽ nguội mất."

"Ừm." Cố Tân Tân đứng dậy, kéo tay Tu Thiện Văn. "Đi, ăn cơm trước đã, chiều nay em còn phải học bài nữa đó."

"Vâng."

Ba người đi xuống phòng ăn, Tu Thiện Văn rốt cuộc vẫn rất rụt rè khéo léo, Cận Ngụ ĐÌnh kéo ghế ra cho cô bé, "Từ giờ chỗ này sẽ là của em."

Tu Thiện Văn khẽ cười với anh. "Cám ơn."

Khổng Thành đã lấy ra toàn bộ đồ ăn trong hộp mang đến, lại cầm bát đũa từ trong phòng bếp ra. Cố Tân Tân đứng dậy giúp đỡ, Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa kịp lên tiếng nói cô cứ ngồi đó không cần làm gì, ngoài cửa đã truyền đến một giọng nói. "Lão Cửu."

Động tác trong tay Cố Tân Tân cứng đờ, Cận Ngụ ĐÌnh cũng hơi giật mình. Vừa rồi lúc bọn họ đi vào không khóa cửa, nên bây giờ chút thời gian phản ứng cũng không có.

Tần Chi Song vốn là đến gọi anh qua tòa nhà chính ăn cơm, ngoài dự kiến nhìn thấy nhiều người như vậy thì hơi giật mình, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, nhanh chân bước về phía họ.

Cố Tân Tân vội vàng đứng dậy, "Bác gái..... chào bác."

Tu Thiện Văn cũng đứng lên. "Chào bác ạ."

"Xin chào." Tần Chi Song khẽ gật đầu với Cố Tân Tân, "Tân Tân đến đây à."

Cố Tân Tân không biết phải trả lời thế nào, "Vâng."

Tần Chi Song liếc trên bàn một cái. "Sao lại ăn những thứ đồ này? Trong nhà cũng đâu thiếu đồ ăn tươi sống."

"Mẹ, sao mẹ lại qua đây?" Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên, khẽ đặt tay lên vai bà, bàn tay hơi siết nhẹ, thế nhưng Tần Chi Song vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Sau này muốn ăn gì thì cứ nói với tòa nhà chính bên kia chuẩn bị là được rồi."

"Vâng, con biết rồi." Cận Ngụ ĐÌnh lúc này chỉ muốn nhanh chóng đưa bà ra khỏi nơi này.

Cố Tân Tân vẫn còn mẩy chiếc vali đặt ngoài cửa, lúc Tần Chi Song đi vào đã phát hiện ra. Tu Thiện Văn nhìn sắc mặt mẩy người bọn họ một chút, không dám ngồi xuống.

Tần Chi Song cũng không nghĩ muốn làm bọn họ lúng túng, "Mấy đứa mau ăn cơm đi, hôm khác mẹ lại tới."

Cận Ngụ ĐÌnh dẫn bà ra cửa, lúc đi qua mấy chiếc vali Tần Chi Song không khỏi dừng bước chân, đảo mắt một cái.

Hai người đi ra đến ngoài, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức đóng cửa lại. Tần Chi Song quay đầu lại liếc cánh cửa, ánh mắt rất nhanh chuyền về khuôn mặt người đàn ông. "Lão Cửu, chuyện gì thế này?"

"Mẹ, Tân Tân chuyển về đây ở."

"Cô bé kia là ai?"

Cận Ngụ ĐÌnh rũ mi mắt, "Em gái của Tu Tư Mân."

"Tân Tân là tự nguyện chuyển đến sao?"

"Đương nhiên rồi!" Cận Ngụ ĐÌnh tự nhận không thiện với lòng, "Tính tình cô ấy thế nào chứ, con có thể ép buộc được sao?"

"Vậy bây giờ hai đứa thế này là thế nào?"

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không giấu diếm, "Con muốn cô ấy quay lại."

Tần Chi Song hơi lạnh mặt lại, "Lão Cửu, có phải bây giờ đủ lông đủ cánh rồi nên chuyện gì cũng không cần nói với ba mẹ một tiếng nữa hay không? Lúc kết hôn đã là tùy tiện, bây giờ lại muốn im hơi lặng tiếng đưa người về?"

"Mẹ, chuyện này còn chưa phải lúc."

Tần Chi Song khẽ lắc đầu, "Lúc con và Tân Tân bắt đầu ba mẹ không phản đối, nhưng con đã từng nghĩ thử chưa. Bây giờ không giống lúc trước, vừa là quan hệ của con bé và Tu gia, vừa là con bé còn dẫn theo em gái của Tu Tư Mân. Lão Cửu, có rất nhiều chuyện không hề đơn giản như con nghĩ."

"Với con mà nói, chỉ cần trong lòng con còn có cô ấy, trong lòng cô ấy vẫn có con thì mọi chuyện đều sẽ đơn giản dễ giải quyết. Tình yêu là chuyện của hai người, không liên quan đến người bên ngoài."

"Sao lại có thể không liên quan chứ? Vốn là đã có rất nhiều vấn đề rồi, chỉ là nó không kéo tới ngay bây giờ mà thôi."

"Mẹ, Tân Tân và Tu Tư Mân đúng là đã kết hôn, nhưng cũng chỉ là một tờ giấy đăng ký kết hôn mà thôi, cô ấy vẫn là cô ấy."

Trong mắt Tần Chi Song, hành động của Cận Ngụ Đinh vẫn hết sức khó chấp nhận, "Ba con trước giờ ít khi hỏi đến chuyện của mấy đứa, nhưng nếu con lại tùy hứng đến mức đó, mẹ không chắc con có thể vượt qua cửa ải của ông ấy đâu."

"Không phải vẫn còn có mẹ đó ạ?"

Tần Chi Song lườm anh một cái, "Con còn hi vọng mẹ sẽ giúp con?"

"Mẹ, mẹ cũng thích Tân Tân mà. Nếu ba có tức giận thật, vậy mẹ ở bên gối thủ thỉ vài câu giúp con là được rồi."

Cơn giận của Tần Chi Song còn sót lại chưa tiêu, "Vì sao mẹ phải giúp con? Không phải con thích một mình hành động sao? Thích gạt mẹ sao? Từ bao giờ lại muốn nhờ vả đến bà mẹ không biết gì này rồi?"

Cận Ngụ Đinh nghe vậy, nhanh chóng ôm lấy cánh tay Tần Chi Song. "Mẹ xem đi, tuy là anh hai đã tìm được Thương Lục, nhưng Thương Lục không để ý đến anh ấy. Nếu so ra thì có phải tình hình của con khả quan hơn rất nhiều? Con cũng đã lớn rồi, mẹ, đời này con không nghĩ sẽ để ý đến bất kỳ ai ngoài Tân Tân. Mẹ nghĩ kỹ lại mà xem, những người tầm tuổi mẹ đều được làm bà nội cả rồi phải không? Vậy nên chuyện này mẹ nhất định phải giúp con mới được."

"Đến tận bây giờ mẹ vẫn không được ôm cháu nội còn không phải là tại mấy đứa hả?"

"Vâng vâng vâng, là lỗi của con, không phải bây giờ con đang sửa sai đó sao?"

Tàn Chi Song sấp tức đến mức đầu bốc khói, thế nhưng lại cảm thấy Cận Ngụ ĐÌnh nói cũng không sai, nếu như giai đoạn này còn tiếp tục kéo dài, bà thật sự không chờ nổi nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh quay lại, Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn còn đang chờ anh, đều chưa động đũa. Anh đi tới, kéo ghế rồi ngồi vào bàn, "Ăn thôi."

Không Thành cũng đã ngồi vào bàn, rất thức thời ngậm chặt miệng, chuyên tâm đút thức ăn vào miệng.

Cố Tân Tân khẽ cắn đũa. "Anh đã giải thích rõ ràng với mẹ anh chưa?"

"Giải thích cái gì?"

Đúng vậy đấy, có thể giải thích thế nào đây? Không lẽ phải nói cô chuyển tới là vì anh bị bệnh? Cận Ngụ ĐÌnh chắc chắn không muốn người trong nhà biết chuyện này, "Em sợ bác ấy hiểu lầm, hay là anh tìm lời nào đó dễ nghe một chút rồi nói với bác ấy hai người bọn em chỉ ở lại đây một thời gian thôi....."

"Mẹ tôi nhìn thấy em tới đã rất vui vẻ."

Cố Tân Tân ngớ ra, cũng không biết lời này của Cận Ngụ ĐÌnh là thật hay giả. Đứng từ góc nhìn của một người mẹ mà nói, chẳng ai hi vọng con trai mình lại có quan hệ mập mờ với một người phụ nữ đã kết hôn cả, hơn nữa hiện tại cô còn dẫn theo Tu Thiện Văn.

Tu Thiện Văn cúi đầu ăn cơm, Cố Tân Tân không tiếp tục chủ đề này nữa.

Ăn cơm xong, Tu Thiện Văn quay về phòng đọc sách, Cận Ngụ Đinh xách vali của Cố Tân Tân đi lên lầu. Vào đến phòng cô, anh trực tiếp ngồi xổm xuống mở vali, chuẩn bị lấy quần áo bên trong ra.

Cố Tân Tân vội vàng tiến lên vài bước, "Để em tự làm được rồi."

Cận Ngụ Đinh ngồi tại chỗ không nhúc nhích, nhìn Cố Tân Tân lấy quần áo ra, rồi lại chia ra xếp vào từng ngăn tủ.

Lúc cô xoay người, nhìn thấy người đàn ông khoanh chân ngồi trên mặt đất, "Có ghế không ngồi lại đi ngồi trên đất đó làm gì?"

"Vì tôi đang rất vui vẻ."

Cố Tân Tân đi tới, lấy từng chiếc túi nhỏ trong vali ra, "Em thấy anh như hiện tại rất bình thường."

"Thì đúng là vậy mà, tôi vẫn rất khỏe mạnh."

Cố Tân Tân liếc anh một cái, có lẽ anh đã quên mất bộ dạng ngày hôm qua của mình thế nào rồi. "Chìa khóa của căn phòng này đâu?"

"Cần chìa khóa làm gì?" Cận Ngụ Đinh không hiểu, "Không lẽ còn sợ chỗ này có trộm vào? Em yên tâm, trị an ở đây rất tốt."

"Em không phòng trộm cắp."

"Vậy em phòng ai?"

Cố Tân Tân nhìn anh, "Không phòng ai cả, chỉ là lúc ngủ muôn có được cảm giác an toàn thôi."

"Tôi thấy em chính là phòng tôi."

"Ý của anh là gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được cong môi, "Vì sao không có ai nói đàm ông còn an toàn hơn phụ nữ rất nhiều nhỉ? Với nhan sắc này của tôi, có phải là đặc biệt dễ lôi kéo người ta phạm tội?"

Cố Tân Tân nghe anh nói vậy thì trái tim không khỏi treo lên, căng thẳng nhìn biểu cảm của Cận Ngụ ĐÌnh. Anh nói mà không sợ sẽ đâm vào chính tim mình sao? Thời gian này ở trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh lúc nào cô cũng phải cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ lỡ miệng một cái sẽ bật thốt ra cái gì không nên nói.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31: Ôm Người Về Nhà Vẫn Là Phương Pháp Hữu Hiệu Nhất

Dịch: CP88

Nhưng hiện tại Cận Ngụ ĐÌnh rất thản nhiên, có thể là vì tâm trạng tốt nên mới không suy nghĩ sâu hơn.

Cố Tân Tân dọn dẹp xong xuôi, ngồi lên mép giường, "Em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

"Có muốn đi xem lại thư phòng của em không?"

"Lúc trước xem rồi còn gì."

Cận Ngụ ĐÌnh giống như đứa nhỏ khoe đồ quý bị gạt đi, theo bản năng sờ sờ mũi, "Xem lại một chút."

"Ừ, lát nữa đi, tiện thể mang một chút đồ qua đó."

"Tôi giúp em."

Cố Tân Tân nhắc chân, điều chỉnh tư thế ngồi, "Không cần, em tự làm được."

Cận Ngụ ĐÌnh đầy nhiệt tình bị cô không chút nương tay dập tắt, vẻ mặt thất vọng ngồi đó không nói không rằng. Cố Tân Tân nghĩ thời gian này phải cho anh làm một chút việc, giúp anh phân tán đi sự chú ý. "Được rồi, vậy một lát nữa anh giúp em dọn dẹp đi, tài liệu và sách của em tương đối nhiều, anh giúp em sắp xếp rồi bỏ lên kệ sách nhé."

"Được." Cận Ngụ Đinh lập tức đồng ý, hai hàng lông mày cũng nhắc lên.

Anh tự thấy lý do đó ra thuyết phục Tần Chi Song sẽ cực kỳ có tính áp đảo, bởi thời gian gần đây Tần Chi Song có muôn gấp Cận Hàn Thanh cũng rất khó.

Mà đối với Cận Hàn Thanh, muốn gặp mặt Thương Lục còn khó hơn gấp nhiều lần.

Lần thứ nhất là bị đánh đến mức tức giận xông ra ngoài. Lần thứ hai thật vất vả mới nhân lúc nhân viên giao hàng đến mà lén vào, nhưng Thương Lục lại xem anh như không khí, buổi tối anh ngồi lì không đi, cô ấy liền nhốt anh bên ngoài. Tuy hiện tại không còn là thời gian lạnh cực điểm, nhưng buổi tối vẫn rất lạnh. Cận Hàn Thanh ra ngoài phòng khách bật điều hòa lên, nhưng anh ta không tìm được chăn hay thứ gì đó để đắp, gắng gượng một tối, ngày hôm sau tỉnh dậy đầu nặng như đeo chì, thậm chí còn phải gọi trợ lý vào dù ra ngoài.

Nhưng dù anh ta có biến thành cái bộ dạng đó thì Thương Lục vẫn trước sau chẳng có một chút nào quan tâm, cứ như vậy trợ mắt nhìn một chủ một tớ dắt díu nhau ra ngoài. Biết là trong lòng cô ấy còn oán hận anh ta, nhưng không lẽ nói một câu quan tâm hỏi thăm khó vậy sao? Không chỉ thế, cô ấy còn trực tiếp đi theo phía sau bọn họ, Cận Hàn Thanh chân trước vừa bước ra khỏi cửa, phía sau đã có tiếng cửa đóng sầm lại.

Ngày hôm nay anh ta nhận được tin sẽ lại có người giao hàng tới, vậy nên từ sáng sớm đã đến cửa chờ sẵn.

Lúc anh ta xuất hiện trước mặt Thương Lục, cô ấy đến cả mi mắt cũng không thèm nháy. Mỗi lần Thương Lục đặt hàng online đều mua về cả một đống đủ thứ đồ, sau đó bỏ trong tủ lạnh làm thức ăn cho cả một tuần.

Sắc mặt Cận Hàn Thanh nhợt nhạt, chỉ là anh ta có nói nhiều đến thế nào cũng không thể lọt vào tai Thương Lục dù chỉ một chữ.

Đến trưa, Thương Lục còn đang bận rộn trong sân, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Cận Hàn Thanh đi ra mở cửa, Thương Lục nhìn thấy trợ lý cầm theo hai hộp thức ăn đứng bên ngoài.

Cận Hàn Thanh đưa tay ra nhận lấy rồi đi đến trước bàn đá, định đặt lên trên đó.

Thương Lục vội vàng đẩy cánh tay anh ta ra, trong lúc gấp gáp rốt cuộc phải mở miệng. "Đừng đặt chỗ này!"

Trong hộp thức ăn này còn có nước canh, ngộ nhỡ đổ vào mấy đồ vật của cô ấy thì sẽ hỏng hết. Cận Hàn Thanh ôm theo hộp thức ăn đứng sang bên cạnh, "Vậy em vào ăn với tôi."

Thương Lục cầm chiếc vải trùm bên cạnh phủ lên bàn, không thèm chấp. Cận Hàn Thanh thấy vậy, cầm hộp đựng thức ăn định đặt về lần nữa. Thương Lục tức giận đến mức lườm anh ta một cái, người đàn ông lập tức chỉ chỉ chiếc hộp đựng trong tay, "Nếu tay tôi mà mồi rồi lỡ tay làm đổ canh gà xuống thì sẽ rất lãng phí đó."

Thương Lục đứng lên, đẩy anh ta ra rồi đi vào trong nhà, Cận Hàn Thanh nhanh chân đi theo sau.

Thương Lục đi thẳng vào phòng bếp, Cận Hàn Thanh đi tới, nhìn thấy cô ấy cầm một bó rau cải ra thì lập tức kéo cổ tay Thương Lục lại. "Tôi mua cả phần em rồi."

Cô ấy muốn đẩy tay anh ta ra, nhưng bàn tay Cận Hàn Thanh lại như cái kẹp sắt, Thương Lục bị anh ta lôi ra ngoài, rồi lại bị anh ta án ngồi xuống ghế.

Cận Hàn Thanh lấy cơm và thức ăn trong hộp xếp ra bàn, Thương Lục liếc một cái rồi nói. "Tôi không thích ăn mầy thứ này."

"Ngày nào em cũng ăn thanh đạm như vậy, cơ thể sẽ sớm không chịu được."

"Vậy cũng còn hơn ăn với kẻ giả vờ thân thiết, buồn nôn."

Động tác trong tay Cận Hàn Thanh hơi dừng lại, anh ta đưa đũa cho Thương Lục, nhưng cô ấy không có ý muốn đưa tay ra tiếp, người đàn ông ngồi xuống ghế, "Sao không ăn? Hay là muốn chờ tôi đút?"

"Cận Hàn Thanh, anh là không hiểu thật hay giả vờ không hiểu vậy hả?"

"Không hiểu cái gì?"

Thương Lục cũng cực kỳ thẳng thắn, "Đừng ở chỗ tôi lãng phí thời gian nữa. Nếu anh muốn tôi với anh bình tĩnh ngồi nói chuyện, cũng được thôi, trừ phi đó là chuyện ly hôn."

Cận Hàn Thanh nghe vậy thì đáy mắt hơi tối lại, anh ta rốt cuộc không nhịn được đưa tay ra siết lấy cầm Thương Lục, một tay còn lại cầm chiếc thìa, múc canh gà rồi đưa đến bên khóe miệng Thương Lục. Thương Lục cắn chặt răng, trùng mắt với anh ta, nhưng Cận Hàn Thanh luôn có rất nhiều thời gian lãng phí với cô ấy. Gò má Thương Lục tê dại, cuối cùng đành phải giương cờ trắng đầu hàng, "Được rồi, anh bỏ tay ra trước."

Thương Lục cầm lấy đũa đặt ở bên cạnh, Cận Hàn Thanh lúc này mới chịu buông tay ra.

Chiều nay Thương Lục còn muốn làm cho xong một chiếc trâm, nếu cơm đã đưa đến tận miệng như vậy rồi thì cũng không cần phải từ chối làm gì nữa, dù sao sau khi cô ấy rời vào hoàn cảnh này đã sớm học được cách cong được duỗi được.

Cận Hàn Thanh liên tục gấp thức ăn cho cô ấy, muốn để cô ấy ăn nhiều một chút. Thương Lục cũng đã đói meo, ăn no rồi đẩy ghế lên

đi ra ngoài.

Một buổi chiều đó, Thương Lục vẫn như cũ không để ý đến anh ta, Cận Hàn Thanh mắt hùng cực kỳ, nhưng anh ta lại không muốn tay không rời đi.

Bầu trời bên ngoài đã sẩm tối, anh ta suy nghĩ một chút, có lẽ Thương Lục sắp vào nhà rồi.

Cận Hàn Thanh đi vào trong bếp, nhìn thấy trong ngăn lạnh có miếng thịt bò Thương Lục đã bỏ sẵn ra, có lẽ là nguyên liệu chuẩn bị cho bữa tối.

Cận Hàn Thanh lấy ra hai miếng thịt, anh ta vốn không bít tí xíu gì về nấu nướng, nhưng anh ta cũng hay đi ăn, mấy bước áp chảo thịt bò có thể coi đại khái là biết đi.

Thương Lục vừa đi vào nhà, mùi khen khét khả nghi lập tức xông thẳng vào mũi, cô ấy bước nhanh vào phòng bếp, vừa tới cửa liền nhìn thấy Cận Hàn Thanh đang lén lén lút lút đồ thịt bò vào thùng rác. Cô ấy bước lên trước mấy bước, "Anh đang làm cái gì đấy?"

Cận Hàn Thanh bị dọa giật nảy mình, chiếc chảo trong tay cũng suýt chút nữa rơi xuống đất, anh ta thật sự không ngờ được vừa làm chuyện xấu đã bị cô ấy bắt tại trận như vậy.

Thương Lục liếc thử đèn thui lùi trong thùng rác một cái, rồi giật chiếc chảo trong tay anh ta, bỏ vào bồn rửa bát.

Cận Hàn Thanh lúng túng đứng đó, hai tay không biết phải đặt đâu cho phải. Thương Lục chê anh ta vướng chân vướng tay, đẩy mạnh anh ta ra, người đàn ông lùi về sau mấy bước, rồi lại đứng đó không nhúc nhích.

Thương Lục xoay người, lấy một túi bánh mì và một bình sữa nhỏ. Cô ấy đi đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống, Cận Hàn Thanh cũng theo ra. "Buổi tối em chỉ ăn có vậy thôi?"

Chẳng trách lại gầy thành như vậy, hóa ra là vẫn luôn ở đây tự ngược.

Thương Lục xé một túi bánh mì rồi chậm rãi ăn, lại mở nắp bình sữa, Cận Hàn Thanh ngồi xuống bên cạnh. "Chúng ta ra ngoài ăn đi, có được không?"

"Cận Hàn Thanh, như thế này không giống anh."

Người đàn ông yên lặng nhìn cô ấy, Thương Lục như là đang nhìn người xa lạ, "Trước kia tôi cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ ăn nói khép nép đó của anh."

"Tất cả những gì khác bình thường của tôi đều là vì em."

"Đừng có đội cho tôi cái giá cao như vậy chứ, tôi gánh không nổi đâu."

"Thương Lục....." Cận Hàn Thanh nắm lấy bàn tay Thương Lục, "Không lẽ mấy ngày qua em vẫn không nhìn ra lòng tôi là như thế nào sao?"

Thương Lục giật tay về, "Anh còn nói thêm một câu nữa thì đi ra ngoài đi."

Cận Hàn Thanh nghe vậy, lập tức ngậm miệng lại. Lời này có phải mang hàm ý chỉ cần anh ta ngậm miệng là sẽ được ở lại không nhỉ?

Nhưng được ở lại cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, Thương Lục không giống với những người khác, cô ấy thật sự có thể quyết tâm tàn nhẫn đến cùng.

Tòa nhà Tây.

Buổi tối, từ xa nhìn đến sẽ có cảm giác như tòa nhà Tây một lần nữa hồi sinh, từ tầng một đến tầng ba đều có đèn sáng trưng.

Tu Thiện Văn sắp đến ngày thi, nên đến một chút thời gian rảnh rồi cũng không có, vừa ăn tối xong liền đi lên lầu.

Cận Ngụ ĐÌnh đi lên cầu thang, dừng lại trước cửa phòng của Cố Tân Tân, bên trong không nghe ra có động tĩnh, anh áp tai lên cánh cửa nghe ngóng.

Hiện tại vẫn còn sớm, Cố Tân Tân hẳn chưa thể ngủ được. Cận Ngụ ĐÌnh định đưa tay lên gỗ cửa, nhưng nghĩ lại một chút, cảm thấy vẫn là thôi đi, ngộ nhỡ hôm nay cô quá mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi thì sao?

Cận Ngụ ĐÌnh đặt tay lên tay nắm cửa, nhẹ nhàng mở ra. Cố Tân Tân không có khóa trái, xem ra cô cũng không hoàn toàn đề phòng anh như đề phòng sói. Đèn đầu giường còn chưa tắt, Cận Ngụ ĐÌnh liếc một cái liền thấy được Cố Tân Tân mặc váy ngủ nằm trên giường, có lẽ là đã ngủ thiếp đi.

Anh tiến lên vài bước, khom lưng nhìn xuống. Cố Tân Tân khép chặt mi mắt, hơi thở đều đều, dù anh có nhẹ giọng gọi thì cô vẫn không phản ứng lại.

Khóe miệng Cận Ngụ ĐÌnh không khỏi giương lên, một người là ngủ thật hay giả anh chỉ nhìn một cái là nhận ra. Cận Ngụ ĐÌnh cố nín cười nhìn nét mặt vì cứng ngắc nhưng vẫn cố gắng tỏ ra ung dung của cô, hai hàng lông mi còn rung rung, đúng là giả vờ không giỏi chút nào.

Là vì cô muốn thăm dò anh sao?

Cận Ngụ ĐÌnh đương nhiên sẽ không khiến cô thất vọng, anh nhấc tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt Cố Tân Tân. Hô hấp của cô lập tức lộ ra căng thẳng, Cận Ngụ ĐÌnh thậm chí còn cảm thấy đến cả khuôn mặt cô cũng căng cứng.

Người đàn ông dứt khoát ngồi xuống, ngón tay chăm chú vuốt nhẹ từng đường nét trên khuôn mặt cô. Hô hấp của Cố Tân Tân

càng lúc càng dè dặt, giống như sợ anh nhìn ra sơ hở vậy.

Ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh tiếp tục đi lên, đến bên tai cô, anh dùng hai ngón tay nắm lấy vành tai nhỏ nhắn. Khuôn mặt nhỏ dưới ánh đèn màu mật ong lập tức đỏ lên, Cận Ngụ ĐÌnh chơi vui, lại đưa tay đi dọc xuống chiếc cổ xinh đẹp.

Cố Tân Tân muốn nhấc tay đẩy anh ra, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh rất nhanh đã thu tay về.

Anh cầm một góc chăn, kéo lên đến bả vai Cố Tân Tân, sau đó tắt đèn, lần mò ra khỏi phòng.

Tiếng đóng cửa vừa truyền tới, Cố Tân Tân lập tức ngồi dậy, nhìn chằm chằm cánh cửa khép chặt远远 xa.

Hai mắt cô mở lớn, cơn buồn ngủ đã sớm bay biến không còn tăm tích, trước mắt là một khoảng tối đen như mực.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm trời đã mưa, Cố Tân Tân kiên trì muốn tự mình đưa Tu Thiện Văn đến trường, Cận Ngụ ĐÌnh cũng không ép cô, cô muốn thế nào thì như thế đi vậy.

Buổi chiều quay về tòa nhà Tây, bên ngoài trời mưa vẫn rất lớn. Sáng nay cô và Tu Thiện Văn che chung một cái ô, lúc Tu Thiện Văn đi vào trường Cố Tân Tân cũng đã đưa luôn chiếc ô duy nhất đó cho cô bé.

Cố Tân Tân cho xe dừng lại trước cổng lớn, thật ra cô có trực tiếp lái vào gara, nhưng sau khi Cố Tân Tân nhìn qua tấm kính mơ hồ, liền dứt khoát từ bỏ cái ý niệm này.

Dường như đã rất lâu rồi cô không quay lại nơi này, sau khi trở về cũng chưa từng xem xét nó thật kỹ. Bây giờ từ góc này nhìn ra, bỗng nhiên có cảm giác khác trước rất nhiều.

Cố Tân Tân đầy cửa xe đi xuống, hạt mưa lành lạnh vừa rơi xuống mặt, lớp da lập tức có cảm giác như đã đông cứng.

Cô đóng cửa xe lại, không cam tâm cứ như vậy mà chạy vào trong, liền ôm hai tay trước ngực, rồi chầm chậm bước trên con đường nhỏ.

Tóc rất nhanh liền ướt đẫm, trên áo khoác cũng phủ một tầng nước mưa. Cố Tân Tân chưa bao giờ cảm thấy khoan khoái như vậy, khép miệng khẽ cong lên, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Một chiếc ô màu đen đột nhiên hiện ra trước mặt khiến Cố Tân Tân cực kỳ bất hưng, bả vai trĩu xuống, Cận Ngụ Đinh từ bao giờ đã đi đến bên cạnh khoác cánh tay lên vai Cố Tân Tân, kéo bước chân cô đi nhanh hơn. "Em bị nước vào não à? Không mang ô phải không? Vậy mà cũng không biết lái xe vào trong sao?"

Hai vai Cố Tân Tân giật giật, "Anh thì hiểu cái gì chứ."

"Đúng là tôi không hiểu gì, chỉ thấy một cô ngốc đi dưới trận mưa to."

"Anh mới là tên ngốc đó, dù sao mưa này cũng đâu có lớn lắm."

Cận Ngụ Đinh vẫn bước rất nhanh, Cố Tân Tân đẩy anh ra, "Anh tránh ra đi."

"Được thôi, tôi đi với em." Cận Ngụ Đinh nói xong, bước chân cũng chậm lại.

Thế nhưng những cảnh đẹp vừa rồi đã không thể lấy lại được nữa, con người đó mà, đôi khi sẽ có những lúc nỗi hưng làm chuyện quái đản, ví như chầm chậm bước trong mưa, cảm nhận thú vui thả mình theo đó.

Về đến nhà, Cận Ngụ Đinh vừa thu ô lại liền bận rộn phủi đi mấy hạt mưa trên bả vai cô.

"Nhìn xem, ướt hết rồi."

"Không sao, tắm một cái là xong."

Cô đứng phía sau chờ anh mở cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ra, quét mã vân tay, cánh cửa rất nhanh liền mở ra.

Cố Tân Tân vội vàng muốn đi vào trong, Cận Ngụ ĐÌnh đặt ô sang một bên, nhìn thấy trên mặt cô cũng có vệt nước, hóa ra cũng biết sợ rồi.

Hai người một trước một sau đi vào nhà, Cố Tân Tân vừa muốn khom lưng đổi giày, vai đã bị người đàn ông kéo về sau.

Anh đẩy cô ép lên cánh cửa, hai tay nâng mặt Cố Tân Tân, hôn lên môi cô.

Cả cơ thể anh đều đè lên người cô, như hận không thể áp sát hơn chút nữa, Cố Tân Tân thở gấp, đôi mắt trợn tròn chật rã khép lại.

Hô hấp ám muội vờn quanh, dù Cận Ngụ ĐÌnh đang bị ngọn lửa dục vọng quần quanh nhưng vẫn không hề nặng tay với cô, từng chút một ôn nhu hôn sâu. Trái tim Cố Tân Tân đập thình thịch, mơ hồ như nghe được lớp băng trong tim đang chật rã tan ra.

Một hồi lâu sau Cận Ngụ ĐÌnh mới lùi về sau, nhưng anh còn chưa cam tâm buông cô ra, bèn đưa hai tay kéo cô vào lòng ngực, ôm cô thật chặt.

Hai mắt Cố Tân Tân ê ẩm, muốn khóc nhưng làm thế nào cũng không khóc nổi, cuối cùng chỉ có thể đưa tay khẽ đặt lên mu bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 32: Hai Đứa Cứ Về Với Nhau Đi!

Dịch: CP88

Tầm mắt Cố Tân Tân nhẹ giương, nhìn về phía cách đó không xa, rồi cô đột nhiên thu hai tay về, dùng sức đẩy trước ngực Cận Ngụ Đình.

Nhưng dĩ nhiên là Cận Ngụ Đình không chịu thả ra, hơn nữa còn càng ngày càng ôm chặt hơn. Cố Tân Tân vẫn còn giãy dụa, Cận Ngụ Đình nghĩ mãi mà không thông, không phải vừa rồi cô vẫn còn ôm anh đó sao?

"Có..... có người." Cố Tân Tân ghé vào tai anh lo lắng nói.

Cận Ngụ Đình quay đầu lại kiểm tra, quả nhiên thấy Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham ngồi trên ghế sô pha đang trọn tròn mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

Cận Ngụ Đình buông tay, Cố Tân Tân vội vàng vuốt lại tóc. Tần Chi Song đứng dậy, "À..... cái kia, bên ngoài trời mưa hả?"

Cố Tân Tân gật đầu, tiến lên chào hỏi, "Bác trai, bác gái."

"Cái kia....." Tần Chi Song không biết phải mở lời thế nào, "Dì giúp việc ở tòa nhà Tây xin nghỉ lâu như vậy, có chuyện gì xảy ra sao?"

Cận Ngụ Đình cũng đi tới, "Ngày mai quay lại rồi ạ."

Tần Chi Song ừ một cái, ngồi về ghế. Cận Vĩnh Nham ngồi chỗ đó, phong thái tiêu chuẩn không giận mà uy, "Lúc trước nói muốn ở với nhau chính là hai đứa, nói muốn tách ra cũng là hai đứa. Bây giờ lại muốn quay lại, mấy đứa rốt cuộc coi hôn nhân là cái gì hả? Trò đùa của mấy đứa nít ranh sao?"

Cố Tân Tân mấp máy môi, muốn nói mọi chuyện không như bọn họ nghĩ, nhưng tình cảnh bây giờ của cô xem ra cũng không khác lúc mới đến Cận gia là bao.

Nếu cô thật sự nói ra sự thật, đoán chừng có thể khiến cho hai vị trưởng bối này tức chết.

"Ba, con bảo đảm sau này sẽ không đùa giỡn thêm một lần nào nữa, lần này là thật lòng."

Cố Tân Tân nghe xong, hơi rũ mi mắt, nơi khói mắt liếc sang Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh. Có mấy lời tốt nhất là không nên nói lung tung, tránh tương lai tự rước phiền phức vào người.

Cận Vĩnh Nham vẫn còn tức giận không thôi, hai đứa con trai này ông đều không có cách nào quản nổi. Bọn họ từng người muốn tự do hôn nhân, ông cũng đã cho tự do đủ rồi. Thế nhưng không đứa nào hành động khiến ông bớt phải đau đầu cả.

"Nếu sớm biết vậy thì sao còn làm? Nhất định phải đưa người đi một vòng, trở thành vợ người khác rồi mới chạy đi đòi về, đây là cái thú vui quái đản gì? Hả?"

Cố Tân Tân đứng bên cạnh, sắc mặt cũng đã có chút thay đổi, Tần Chi Song vội vàng vỗ vỗ cánh tay Cận Vĩnh Nham, ra hiệu cho ông dừng lại. "Không thể nói bớt đi hai câu sao."

"Tôi có nói sai sao?" Cận Vĩnh Nham lườm Cận Ngụ ĐÌnh, "Ngựa tốt không ăn lại cỏ, con có hiểu đạo lý này hay không?"

"Ba, con cũng không phải ngựa, con là người."

"Không nhìn ra!"

Tần Chi Song đứng dậy đi đến trước mặt hai người, chăm chú nhìn Cố Tân Tân, "Tân Tân, bây giờ con nghĩ thế nào?"

Cố Tân Tân không nghĩ nhanh như vậy đã phải đối diện với tình cảnh này, nhưng thật sự là nguyên nhân cô đến tòa nhà Tây không có như bọn họ nghĩ. "Cháu..... hai bác nói không sai, cháu....."

Tần Chi Song biết những lời vừa rồi của Cận Vĩnh Nham nhất định đã làm tổn thương đến cô. Lúc trước chuyện Cận Hàn Thanh và Thương Lục khiến Cố Tân Tân phải chịu oan ức thế nào ít nhiều bà cũng biết được. Hơn nữa bây giờ bọn họ đều đã biết được chuyện Thương Lục sảy thai không liên quan gì đến Cố Tân Tân, đối với cô mà nói chính là tai bay vạ gió."

"Tân Tân, nếu con thật sự đồng ý về với lão Cửu thì cũng không cần để tâm đến lời người khác nói thế nào."

Cố Tân Tân có chút mông mí, "Con không có....."

Cô chưa có nói muốn quay lại với Cận Ngụ Đinh mà.

Thế nhưng Cố Tân Tân mới nói được một nửa, đã bị Cận Vĩnh Nham ngắt lời, "Mấy người cũng không cần hỏi qua ý kiến của tôi nữa phải không?" Cận Vĩnh Nham nói đến đây, chỉ chỉ Tần Chi Song, "Còn bà nữa, càng ngày càng tự ý làm chủ, bà cảm thấy để cho hai đứa nó quay về với nhau có thích hợp không hả?"

"Ba, nếu ba thật sự muốn ngăn cản con, vậy thì ba cứ nhìn con cô độc đến hết đời đi."

"Bây giờ tên tiểu tử con còn học được chiêu uy hiếp ba rồi phải không?"

Tần Chi Song còn đang lo lắng cho cảm nhận của Cố Tân Tân, thế nhưng Cận Vĩnh Nham và Cận Ngụ Đinh lại nhất định muốn bàn

luận ở ngay trước mặt cô. Tân Chi Song quay về bên cạnh Cận Vĩnh Nham, đầy vai ông một cái. "Ông cũng không làm chủ được cho nó, lúc trước không phải nó vừa nói muốn mang người về liền cứ như vậy mà mang người về đó sao? Lần đầu tiên không quản thì cũng đừng có quản lần thứ hai hay lần thứ ba. Tôi nói ông ấy à, lúc đó cứ đánh gãy chân nó luôn thì có phải bây giờ đã không xảy ra chuyện này rồi không?"

Nếu không phải vì sáng nay Cận Vĩnh Nham mới cạo râu thì hẳn là bây giờ bộ râu đó cũng vĩnh hết lên rồi, "Lúc trước tôi cũng muốn đánh, nhưng là ai khóc lóc năn nỉ, lôi lôi kéo kéo, còn nói nếu tôi muốn ra tay thì sẽ không để yên cho tôi, hả!"

Tân Chi Song dời tầm mắt đi. "Không thể nào là tôi được."

Cố Tân Tân cũng không muốn nhìn bọn họ vì mình mà cãi vã, cô tiến lên hai bước rồi nói. "Bác trai, bác gái, hai người đừng như vậy. Chuyện của cháu và Cận Ngụ Đinh đã sớm qua rồi....."

Tân Chi Song bước đến trước mặt Cố Tân Tân, nắm lấy tay cô. "Tân Tân, con có thể nghĩ như vậy là tốt nhất. Qua thì cũng đã qua rồi, điều quan trọng nhất bây giờ là tương lai. Nếu hai đứa đã quyết tâm muốn quay về với nhau thì những chuyện lúc trước hãy quên hết đi, đừng nghĩ lại, cũng đừng nhớ lại nữa."

"....."

Cố Tân Tân câm nín, ý của cô không phải là như vậy mà.

"Bác gái, ý cháu là, cháu và anh ấy không quay về trước đây được nữa rồi."

"Đương nhiên không quay về như trước được, khi trước lão Cửu quá vô liêm sỉ, lại nói thời gian qua rồi sao có thể quay lại được chứ? Tân Tân, Cận gia chúng ta cũng không phải toàn những người bảo thủ cổ hủ, tuy là lúc bắt đầu có thể vì chuyện của con và Tu gia

ít nhiều sẽ có chút không thoải mái, nhưng đây cũng là chuyện thường tình khó tránh, bác tin tưởng con cũng hiểu, đúng không?"

Cố Tân Tân nghe Tần Chi Song nói liền một mạch, bỗng nhiên có cảm giác bị thuyết phục triệt để, nhưng rõ ràng ý cô không phải là như vậy.

Cận Vịnh Nham đứng lên, rời đi trước. "Ba không quản nữa, hai đứa muốn yêu thế nào thì yêu, muốn giày vò nhau thế nào thì giày vò thế đó đi."

Tần Chi Song còn không phải là bị câu nói sẽ cô độc đến cuối đời kia của Cận Ngụ Đinh dọa sao, con trai của bà, bà là người hiểu rõ nhất. Thật không biết cái tính nói được làm được này là giống với ai, bà còn có thể làm gì nữa đây? Ngoài giúp anh ra thì đúng là hết cách rồi, chứ không lẽ lại nhìn anh thủ thân như ngọc đến già sao?

"Chồng, chờ với." Tần Chi Song vội vàng đi theo ra ngoài.

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, có chút không biết phải làm sao, "Vì sao anh không giải thích rõ ràng với bọn họ?"

"Càng giải thích càng loạn, có gì để giải thích đâu."

"Nhưng em chuyển tới đây rõ ràng là vì có nguyên nhân khác."

Ánh mắt của Cận Ngụ Đinh chiếu thẳng vào đáy mắt Cố Tân Tân, "Không lẽ em còn muốn tôi nói với bọn họ sau chuyện này còn có ẩn tình khác, để bọn họ truy hỏi sâu tận gốc rễ sao?"

Cố Tân Tân phất phất tay. "Thôi, muốn sao thì thế, bỏ đi!"

Tốc độ phát triển này cũng quá nhanh rồi, vì sao cô luôn có cảm giác không giống như trong tưởng tượng chứ?

Tưởng tượng trong đầu cô kỳ thực rất đơn giản, đợi đến khi Cận Ngụ Đinh hoàn toàn ổn định lại cô sẽ chuyển về. Đây chỉ là kế

hoạch tạm thời thôi, nhưng xem ra trong mắt người Cận gia chính là..... bọn họ muốn quay lại rồi?

Ngày hôm sau, Cố Tân Tân vừa ăn xong cơm trưa, Lục Uyễn Huệ đã gọi điện tới.

Cô đi đến trước cửa sổ, kéo rèm lên, thuận tay đặt chậu hoa nhích sang một bên, "Alo, mẹ à."

"Tân Tân, con đang ở đâu?"

"Con ở công ty."

Lục Uyễn Huệ hỏi nhỏ. "Mẹ là hỏi con, con đang ở đó hả?"

Cố Tân Tân không khỏi thấp thỏm. "Mẹ, sao tự nhiên mẹ lại hỏi chuyện này?"

"Sáng sớm nay người của Cận gia đã đến."

"Cái gì cơ?" Cố Tân Tân bị dọa hết hồn. "Ai đến ạ?"

"Mẹ của Cận Ngụ Đinh, còn mang theo không ít quà cáp đến."

Cố Tân Tân lắp bắp, "Đến, đến, đến, đến làm cái gì chứ?"

"Chuyện này phải hỏi con đó."

Cố Tân Tân chột dạ, "Con có làm cái gì đâu."

"Người cũng chuyển về tòa nhà Tây rồi, người ta tìm đến cửa cũng là phải thôi."

Cố Tân Tân gãi gãi đầu, cô quay lưng tựa lên bệ cửa. "Bọn họ có nói gì với mẹ không?"

"Vị Cận phu nhân này đúng là rất chu đáo, thật sự quá tử tế rồi. Lần này đến chủ yếu là vì muốn thay Ngụ Đinh nói lời xin lỗi, thái độ

quá đỗi lịch sự, dù mẹ còn ý kiến gì thì sau khi nghe bọn họ nói vài câu cũng giống như đã nghĩ thông cả rồi."

Cố Tân Tân nhẹ giọng lầm bẩm. "Mẹ, mẹ cũng thật là không có đáng tin gì cả."

"Trách mẹ sao? Mẹ cũng không phải loại người có thể nói được ra mấy lời độc ác, hơn nữa người ta với thân phận như vậy còn khách khí với mẹ như thế, mẹ sao có thể làm khó được chứ?"

Cố Tân Tân sao không hiểu, Lục Uyển Huệ cũng là kiểu người bên ngoài chua ngoa nhưng bên trong mềm yếu mà thôi. Lúc trước nhìn cô bị người ta bắt nạt, liền nói cả đời này sẽ không bao giờ tiếp xúc dù chỉ là một cái liếc mắt với người Cận gia, coi bọn họ là kẻ thù. Nhưng bây giờ nếu người Cận gia đến cửa, khẳng định bà vẫn sẽ khách khí đón tiếp.

"Được rồi." Cố Tân Tân rốt cuộc vẫn là không còn cách nào khác.

"Tân Tân, con làm ra quyết định lớn như vậy, vì sao không nói với ba mẹ một tiếng chứ?"

Cố Tân Tân vốn đã nghĩ sẽ âm thầm chờ cho chuyện này qua đi rồi coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, làm sao ngờ được dường như hiện tại cả cái thành phố này đều biết rồi.

"Mẹ, con chỉ là chuyển tới mấy ngày thôi, đúng rồi, có lẽ sắp lại chuyển đi rồi."

"Nếu hai đứa đã không có ý quay lại thì con cũng không cần phải chuyển tới đó chứ? Tân Tân, con không nghĩ xem hiện giờ có bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm vào hai đứa, đến lúc đó chưa biết chừng sẽ chết chìm trong biển nước bọt."

Cố Tân Tân cũng không mấy quan tâm những chuyện này, trước đây cô đã bị người ta chửi rủa không ít trên mạng, thậm chí còn

đứng ngay trước mặt mà mắng. Nếu còn sợ mấy chuyện cỏn con này thì cô đã sớm trốn tiệt trong nhà không dám ra khỏi cửa rồi.

"Mẹ, chuyện này con sẽ giải thích với mẹ sau."

"Mẹ cũng không cần nghe con giải thích, nếu hai đứa đã quyết định được rồi thì sau này có mà sống cho tử tế."

Cố Tân Tân càng lúc càng mộng mị, mấy người làm ba mẹ bây giờ có phải đều suy nghĩ quá thoảng rồi hay không, "Con không có nghĩ xa như vậy đâu."

"Con là con gái, sao có thể không nghĩ đến những chuyện này được hả?"

Cố Tân Tân thật sự không muốn tiếp tục chủ đề này, "Mẹ..... con phải đi họp rồi, công việc dạo này có chút bận rộn haha, mẹ, vậy con cúp máy nha."

Lục Uyển Huệ còn chưa yên tâm, dặn dò thêm mấy câu mới kết thúc trò chuyện.

Cố Tân Tân là con gái bà, bà dĩ nhiên muốn giúp cô cân nhắc mọi chuyện. Thật ra tư tưởng của bà còn rất bảo thủ, cũng có chút không đồng ý với cách làm của cô, nhưng chuyện đã đến nước này rồi thì còn có thể làm thế nào nữa đây? Hơn nữa Cố Tân Tân còn có Tu Thiện Văn bên cạnh, cô vẫn còn trẻ tuổi như vậy, những người cùng tuổi sớm đã được hưởng thụ luyến ái ngọt ngào rồi, thế nhưng Lục Uyển Huệ vẫn phải ngày đêm lo lắng con gái mình sau này sẽ không gặp được mối hôn nhân tốt nào nữa.

Dù sao, hai mối hôn nhân trước đó của cô đều quá phức tạp, bây giờ Cận Ngụ Đinh vẫn còn tình cảm với cô, cũng coi là chuyện tốt phải không?

Chí ít dưới góc nhìn của Lục Uyển Huệ thì đó là một chuyện tốt.

Cố Tân Tân cẩn thận suy xét một hồi, bắt đầu cảm thấy có chút phiền phức. Mục đích ban đầu của cô vốn rất đơn giản, nhưng một khi có sự can thiệp của cha mẹ hai bên, sợ rằng sẽ không thể tiếp tục đơn giản được nữa rồi.

Sau ngày hôm đó là mấy ngày ám áp liên tiếp, nhiệt độ rõ ràng đang tăng lên.

Cố Tân Tân thật khó khăn mới có được một ngày nghỉ, nhưng buổi sáng vẫn phải ở trong thư phòng bận rộn đến tận giữa trưa. Cô vốn muốn đi ngủ một giấc, nhưng thời tiết hôm nay thật đẹp, cô thật sự không nỡ lãng phí một ngày như vậy, liền cầm hai quyển sách đi ra sân.

Cố Tân lót một tấm đệm lên chiếc ghế đá, cô không mặc áo khoác, nhưng cũng không thấy lạnh.

Cô nghĩ sẽ ngồi đây đọc sách một lúc, lát nữa quay về ăn chút gì đó rồi đi đón Tu Thiện Văn, vừa vặn không sai lệch.

Cảm giác một lần nữa được trở về cuộc sống nhàn hạ thoái mái thật tốt, trước đây dù là thở thoi cô cũng phải cẩn thận từng li từng tí, buổi tối đều sẽ nằm mơ thấy người ta đến hâm hại. Nhưng hiện tại đã khác, tháng ngày trôi qua yên ả, thi thoảng còn có thể đặt chút tâm tư vào việc hôm nay ăn gì ngon mặc gì đẹp.

Mấy ngày đầu trở lại Lục Thành, Cố Tân Tân cũng không dễ dàng gì. Cô luôn sợ sẽ có người bắt nạt Tu Thiện Văn, ngày ngày lo lắng làm thế nào bảo vệ cô bé thật tốt.

Tu Thiện Văn mệt mỏi, cô cũng không tốt hơn là bao, đến bây giờ cũng xem như đã có thể tháo được gánh nặng xuống rồi.

Cô nằm ngoài trên bàn đọc sách, không lâu sau thì ngủ thiếp đi.

Cận Ngụ Đinh vừa đi vào đến sân liền nhìn thấy được khung cảnh đó, bước chân nhanh hơn, anh cởi áo khoác rồi nhẹ nhàng đặt

lên bả vai cô. Dù hôm nay thời tiết ấm áp nhưng cũng không thể như vậy được, lát nữa sương xuống rồi cảm lạnh thì phải làm sao chứ?

Cố Tân Tân ngủ rất sâu, không hề bị động tác này của anh làm tỉnh. Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh, không nhịn được chăm chú nhìn Cố Tân Tân thêm một chút.

Rốt cuộc cô cũng đã được trở về cuộc sống yên bình không cần từng giây từng phút đề phòng tất cả những người xung quanh, đối với Cận Ngụ ĐÌnh mà nói, đây mới chính là cuộc sống Cố Tân Tân nên có.

Anh không khỏi nghiêng người qua, đem khuôn mặt hướng về phía cô. Đến tận khi chớp mũi hai người chạm nhau, Cố Tân Tân thình lình mở mắt ra.

Cận Ngụ ĐÌnh không kịp lùi về, Cố Tân Tân giật mình ngồi phắt dậy, áo khoác trên bả vai cũng rơi xuống đất, người đàn ông nhanh tay khom lưng nhặt lên.

"Anh, anh làm cái gì đây?"

"Xem một chút là em ngủ thật hay giả vờ."

Cố Tân Tân đưa tay xoa mặt, "Đương nhiên là ngủ thiếp đi thật."

"Buồn ngủ thì sao không vào trong nhà?"

"Mấy giờ rồi?" Cố Tân Tân lo lắng sẽ làm lỡ thời gian tan học của Tu Thiện Văn.

"Vẫn còn sớm." Cận Ngụ ĐÌnh đưa cổ tay đến trước mặt Cố Tân Tân, "Đây."

"Bây giờ đi thay quần áo là vừa."

"Từ sau giao chuyện này cho tài xế đi."

Cố Tân Tân đứng dậy, cầm theo chiếc cốc trên bàn, "Không cần, dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ."

Cố Tân Tân sửa soạn xong xuôi đi ra đến cửa, đã thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi theo sau, "Tôi đi với em."

"Em chỉ đi đón con bé thôi, một lát rồi về."

Cận Ngụ ĐÌnh đi tới, cầm cổ tay cô rồi kéo đi.

Cố Tân Tân không rút tay về được, Cận Ngụ ĐÌnh đã nắm chặt rồi.

Người đàn ông ngồi vào ghế tài xế, rồi nghiêng đầu nhìn Cố Tân Tân ngồi cạnh. Cô thắt dây an toàn, cánh tay đặt bên cạnh, Cận Ngụ ĐÌnh lại cầm lấy.

Cô vội vàng dùng một tay còn lại đánh xuống mu bàn tay anh. "Làm cái gì thế, lái xe cho tử tế đi có được không?"

"Được được được."

Xe dừng lại trước cổng trường của Tu Thiện Văn đúng lúc tiếng chuông tan học vang lên, vài phút sau đã bắt đầu có học sinh lục tục đi ra.

Cận Ngụ ĐÌnh duỗi tay ra, Cố Tân Tân lập tức giấu tay về sau lưng. "Đừng có mà động chân động tay."

"Làm sao thế, chỉ là cầm tay thôi mà."

Cận Ngụ ĐÌnh tháo dây an toàn, nghiêng người qua, Cố Tân Tân gấp gáp trốn đến cạnh cửa xe, "Đừng có mà làm loạn, đang ở trường đấy."

"Em cho là ở trường học thì sẽ không có học sinh yêu nhau hả?"

Cố Tân Tân dĩ nhiên không bị anh thuyết phục, đưa tay đẩy Cận Ngụ ĐÌnh ra.

Từng tốp học sinh từ trong sân trường vừa trò chuyện rôm rả vừa đi ra, Cố Tân Tân đợi một hồi lâu mới nhìn thấy bóng dáng Tu Thiện Văn. Cô vừa muốn đẩy cửa đi xuống, đã nghe thấy tiếng đóng cửa xe phát ra từ bên cạnh, đợi đến khi Cố Tân Tân kịp phản ứng lại thì Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã bước nhanh về phía Tu Thiện Văn rồi.

Cố Tân Tân thấy vậy, không đi xuống nữa.

Tu Thiện Văn kín đáo nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, trong mắt còn có cả giật mình. Cô bé là học sinh mới chuyển tới nên cũng không có bạn thân, hai bạn học nữ phía sau bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

"Ai thế nhỉ?"

"Bạn trai?"

"Không thè nào."

Tu Thiện Văn dừng chân, liếc bọn họ một cái, "Đừng có nói mò."

"Dù sao cũng không phải nói cậu, nhạy cảm như thế làm cái gì?"

"Đúng đấy, chẳng lẽ là chột dạ?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước mặt Tu Thiện Văn, "Văn Văn."

Cô bé không được tự nhiên cúi đầu xuống, Tu Thiện Văn vốn dĩ là người sống nội tâm, có chuyện gì cũng sẽ không chủ động giải thích với người khác. Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, ánh mắt chuyển sang hai cô bạn học kia.

Cố Tân Tân xuyên qua tấm cửa kính nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh tiến lên một bước, đưa tay về phía hai cô bạn học đó. "Xin chào, anh là anh trai của Tu Thiện Văn, con bé mới chuyển đến, sau này nhờ các em quan tâm con bé nhiều hơn."

Khuôn mặt đẹp trai này của Cận Ngụ ĐÌnh không nghi ngờ gì chính là tấm vé qua cửa mọi trở ngại, quả thật chính là kiều nam nữ già trẻ đều không tha.

Một cô bạn trong đó phản ứng cực nhanh, lập tức đưa tay ra nắm chặt mây ngón tay thon dài của Cận Ngụ ĐÌnh, thậm chí còn đưa cả hai tay ra mà nắm. "Hóa ra là anh trai của Tu Thiện Văn, xin chào, xin chào."

Cô Tân Tân hờ lạnh một cái, đúng là giỏi thật, từ bỏ phuơng pháp mạnh mẽ tấn công qua từ từ dụ dỗ rồi?

Nhưng xem ra chiêu này của anh cũng rất hữu hiệu, nhìn gương mặt si mê của hai cô nàng đó là biết.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 33: Đùa Với Lửa

Dịch: CP88

Tu Thiện Văn đứng bên cạnh, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Cô bạn còn lại kéo cánh tay bạn mình ra rồi cũng nhanh chóng nắm lấy tay Cận Ngụ ĐÌnh. "Anh đẹp trai yên tâm, tụi em nhất định sẽ quan tâm bạn ấy thật nhiều. Tụi em vẫn luôn chơi rất thân với Văn Văn đó ạ."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ giương khóe miệng, "Ủ, anh cũng đã nghe Văn Văn kể, nói là phần lớn bạn bè trong lớp đều đối xử rất tốt với con bé."

"Dĩ nhiên rồi dĩ nhiên rồi, tụi em chính là có trong phần lớn đó!"

Cận Ngụ ĐÌnh rút tay về, "Văn Văn đi thôi, chị dâu em đang chờ trong xe đấy."

"Vâng." Tu Thiện Văn đáp, đi theo Cận Ngụ ĐÌnh về xe,

Sau khi lên xe, Tu Thiện Văn đặt ba lô sang một bên rồi nói, "Chị dâu, sao hôm nay cả hai người đều đến đón em thế ạ?"

"Đến xem em đã quen với trường mới chưa. Thế nào, vẫn ổn chứ?" Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, đóng cửa xe.

"Rất tốt ạ."

Cố Tân Tân xoay người chăm chú nhìn cô bé, "Có ai bắt nạt em không?"

"Khôngạ, từ sau lần trước là không thấy nữa rồi."

"Vậy thì tốt."

Tu Thiện Văn rút cuốn từ điển tiếng anh từ trong ba lô ra bắt đầu học từ đơn, Cố Tân Tân nhìn một chút, đưa tay đặt lên cuốn từ điển đó, "Về rồi học tiếp, đi xe đọc sách không tốt."

"Hôm nay có nhiều bài tập lắm ạ, ngày mai lại có giới hạn từ đơn khác rồi, em sợ không kịp."

Dù là vậy thì Cố Tân Tân vẫn không nỡ nhìn cô bé cực khổ. "Chị vốn định dẫn em đi uống trà chiều, ăn bánh ngọt, thả lỏng một chút."

"Chị đâu không cần đâu, lát nữa về chờ một chút là ăn cơm tối rồi."

"Vậy em đặt sách xuống, nghỉ ngơi một chút."

Cận Ngụ Đinh lái xe đi, xen miệng vào, "Con bé thích học là chuyện tốt, hơn nữa ai mà chẳng phải trải qua thời gian này? Khổ trước sướng sau, lên đại học rồi sẽ tha hồ vui chơi thôi."

"Em cũng cảm thấy như vậy." Tu Thiện Văn khẽ giương mi mắt, "Vậy nên chị đâu, hiện tại em không hề cảm thấy khổ chút nào cả, hơn nữa còn rất hưởng thụ."

Cố Tân Tân cũng không còn cách nào. "Được, vậy chị mua cho em thuốc bổ, em phải nhớ uống đó."

"Được ạ."

Xe vừa về đến tòa nhà Tây, Tu Thiện Văn lập tức lèn lầu làm bài tập. Hôm nay dì giúp việc đã trở về, Cố Tân Tân thành ra vô cùng rảnh rỗi.

Cố Tân Tân quay về phòng muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng vừa mới đặt mông ngồi xuống, bên ngoài đã truyền đến tiếng gõ cửa.

"Ai vậy?"

"Chị đâu, là em." Tu Thiện Văn vừa nói vừa đẩy cửa đi vào.

Cố Tân Tân từ mép giường đứng dậy. "Làm sao thế?"

"Chị đâu, trưa chủ nhật tuần này em muốn ra ngoài ăn."

"Được," Cố Tân Tân dĩ nhiên là sẽ đồng ý. "Muốn ăn gì? Chị dẫn em đi."

"Không cần đâu ạ, em và bạn đã hẹn với nhau. Em vốn không muốn đi, nhưng em mới đến không có bạn bè gì, ngày thường bạn ấy cũng rất quan tâm em, em không muốn khiến bạn ấy thất vọng....."

Có thể làm quen kết bạn mới cũng là chuyện tốt, "Ừ cứ đi đi thôi, không sao cả, đã hẹn gặp ở đâu chưa?"

"Rồi ạ, ở trung tâm thương mại Cửu Quang mới mở."

Sắc mặt Cố Tân Tân khẽ biến, có mấy chữ càng không muốn nghe thì sẽ càng thường xuyên xuất hiện bên tai, "Cửu..... Cửu Quang?"

"Đúng đó ạ."

Cố Tân Tân theo bản năng kéo cánh tay Tu Thiện Văn. "Đổi chỗ khác đi."

"Vì sao ạ?"

"Thiếu gì trung tâm thương mại lớn chứ."

"Nhưng em đã đồng ý rồi."

Giọng nói của người đàn ông từ ngoài cửa truyền vào, "Đã đồng ý rồi thì cứ đi đi, thất hứa là không tốt."

Cố Tân Tân quay đầu nhìn ra cửa, đã thấy Cận Ngụ ĐÌnh đi vào vài bước. Cô mím chặt môi không nói nữa, Tu Thiện Văn quay sang nhìn cô, "Chị dâu, em đi được không ạ?"

"Được chứ, cứ đi đi." Người đáp lại vẫn là Cận Ngụ ĐÌnh, anh đi đến bên giường rồi nói với Tu Thiện Văn. "Nếu có ai đó đã hẹn em, sau đó em đồng ý rồi thì tuyệt đối không nên đổi ý."

Cố Tân Tân rũ mi mắt, Tu Thiện Văn vui vẻ gật đầu. "Vâng."

"Đi làm bài đi, khi nào ăn cơm tối sẽ gọi em."

"Vâng." Tu Thiện Văn ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống mép giường, Cố Tân Tân kéo một góc chăn phủ lên chân, hai cánh tay vòng qua ôm lấy đầu gối, rồi gối cầm lên cánh tay, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh.

"Làm sao thế, trên mặt tôi có dính bẩn à?"

"Em muốn để Văn Văn chuyển sang chỗ khác. Con bé và bạn đi ra ngoài em không yên tâm, còn tính sẽ lén đi theo."

Cận Ngụ ĐÌnh nghiêng người qua, bàn tay đặt trên bả vai Cố Tân Tân, giọng nói nhu hòa. "Vậy thì cứ đi theo thôi, đừng để con bé phát hiện ra là được."

Hai người cách nhau cực kỳ gần, hơi thở theo mỗi từ nói ra của anh khiến cho mấy sợi tóc mai bên tai cô lay động. Cố Tân Tân nhắc tay xoa gó má, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh không cần phải giả vờ như không để ý, em biết anh không muốn chúng ta bước vào đó một bước, cũng không muốn nghe được cái tên đó."

"Nhưng xây thì đã xây rồi, tôi không thể ngăn cản tất cả mọi người không được vào đó. Tân Tân, tôi cũng không yêu ớt như vậy, em yên tâm đi."

Cố Tân Tân ngồi dậy, Cận Ngụ ĐÌnh kéo tay cô, rồi áp sát gò má mình vào lòng bàn tay mềm mại đó. "Chỉ cần có em ở bên cạnh thì chẳng còn chuyện gì là đáng sợ cả."

Cố Tân Tân không rút tay về, Cận Ngụ ĐÌnh liền đưa lòng bàn tay cô đến bên môi, hôn nhẹ lên đó.

Cố Tân Tân đỏ mặt, ngón tay theo bản năng cuộn lại.

"Tân Tân, em để tâm đến cảm nhận của tôi như vậy, có phải đã nói rõ em rất để ý đến chuyện đó hay không?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu. "Không có, em đã nói với anh rồi mà. Em không để ý, em chỉ sợ anh nhạy cảm....."

"Nếu em đã không để ý, vậy em có ghét bỏ nếu tôi chạm vào em không?"

"Cái gì cơ?" Cố Tân Tân nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh đã đưa khuôn mặt điễn trai lại gần.

"Tôi không muốn nghe những lời cửa miệng của em. Nếu trong lòng em thấy ghê tởm, vậy chỉ cần tôi chạm vào, em sẽ thấy buồn nôn phải không?"

Cố Tân Tân há miệng, muốn nói gì đó, nhưng hô hấp đã nhanh chóng bị anh đoạt lấy.

Bởi vì vẫn còn ngồi trên giường nên Cố Tân Tân chỉ có thể dùng hai tay chống bên cạnh người để cho cơ thể không bị mất trọng lực ngã xuống. Cận Ngụ ĐÌnh nắm lấy hai tay cô, biến nụ hôn này càng lúc càng thêm sâu hơn. Cố Tân Tân vừa muốn đưa cùi chỏ ra đẩy anh, Cận Ngụ ĐÌnh đã nhanh chóng lui về. Anh nhấc tay phải, vuốt

nhẹ lên hai cánh môi hồng hồng của cô. "Tôi tin em nói không để ý là thật."

Cố Tân Tân phảng phất có chút tức giận, trừng anh, "Em thấy anh chính là đã được tiện nghi lại còn ra vẻ."

"Đâu có." Ngón tay Cận Ngụ Đình lặp đi lặp lại động tác vuốt ve cánh môi Cố Tân Tân, đốt lên một ngọn lửa không tên trong lòng cô, "Dù em có nói em không để tâm thì tôi vẫn không thể tin được, tôi sợ nhất chính là nhìn thấy em né tránh ánh mắt của tôi. Tôi thật sự không chịu nổi."

Cận Ngụ Đình nói xong, gương mặt tuấn tú lần nữa đưa tới, mà phản ứng đầu tiên của Cố Tân Tân chính là nhắm hai mắt lại.

Thế nhưng người đàn ông lại không hôn cô như vừa rồi, mà chỉ khẽ chạm trán lên trán cô, bờ môi như có như không chạm vào môi cô.

"Được rồi, đừng có nghĩ lung tung nữa."

Cận Ngụ Đình khẽ cười, "Một người lúc không làm gì sẽ dễ nghĩ lung tung rất nhiều chuyện, vì như nghĩ xem trong lòng em sẽ nghĩ về tôi thế nào, hay như em chuyển về tòa nhà Tây là vì thương hại tôi, hay là vì nghĩ đến tình cảm trước đây....."

Cố Tân Tân đặt hai tay lên bả vai người đàn ông, khẽ đẩy một cái, để bản thân thoát khỏi vòng hô hấp của anh.

Cô thật sự không chịu được phương thức nói chuyện này, hơi thở của anh dường như còn mang theo mùi hương dụ hoặc, Cố Tân Tân sắp bị anh làm cho không nghe rõ rốt cuộc anh đã nói gì nữa.

"Em đã nói với anh rồi, anh đừng có suy nghĩ lung tung."

"Ừ, bây giờ thì tôi đã biết." Cận Ngụ ĐÌnh tiếp tục tiến đến, cánh tay vòng quanh chiếc eo nhỏ của Cố Tân Tân, "Tôi hôn em, em rất hưởng thụ, đúng không?"

Cố Tân Tân nghe vậy, muốn cười cũng không cười nổi, cô thoát khỏi vòng tay của người đàn ông, vén chăn đi xuống. "Em rất nghi ngờ anh....."

"Nghi ngờ gì?" Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy theo, Cố Tân Tân muốn đi ra ngoài, anh liền vượt lên chặn phía trước.

Cô thật sự nghi ngờ anh chỉ là đang giả vờ, thế nhưng Cố Tân Tân ngẫm lại một chút, vẫn là thấy có lẽ vì mình đang tức giận nên mới nghĩ như vậy thôi. Mà suy nghĩ này không thể nói ra ngay trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh. "Không có gì."

Cố Tân Tân đi lướt qua người anh, người đàn ông lập tức xoay người đuổi theo, nắm chặt bàn tay cô.

Anh đã nghĩ sẽ quyết tâm nắm tay cô, dù cô có không tình nguyện cũng phải nắm cho bằng được, thế nhưng ngoài dự kiến của anh, Cố Tân Tân lại không hề giãy dụa.

Ngày Tu Thiện Văn hẹn bạn đi chơi, Cố Tân Tân đặc biệt qua phòng giúp cô bé chọn quần áo. Tu Thiện Văn chuẩn bị đi ra ngoài, vẫn không nhịn được nói với Cố Tân Tân: "Chị đâu, cũng đâu phải em đi gặp bạn trai đâu, chị cho em mặc đẹp như vậy làm gì chứ?"

"Ai mà biết người em hẹn là bạn trai hay bạn gái đây?"

Tu Thiện Văn đỏ mặt, lắc đầu quầy quậy: "Không có bạn học nam, không có đâu ạ."

"Rồi rồi, không có thì không có." Cố Tân Tân cười cười giúp cô bé mở cửa xe, "Mau đi vào đi, kéo lại trễ giờ hẹn."

"Không thì chị cứ để em tự gọi xe đi, đỡ phải làm phiền chị."

"Không sao, dù sao chị cũng tiện đường." Cố Tân Tân nói xong, án Tu Thiện Văn ngồi xuống ghế cạnh tài xế.

Cô vòng qua bên kia, vừa mở cửa thì nhìn thấy Cận Ngụ Đình đi tới, người đàn ông mở cửa xe hàng ghế sau rồi nói. "Cho tôi đi ké một đoạn."

"Anh muốn đi đâu?"

"Cứ đi rồi biết."

Cố Tân Tân ngồi vào xe, có Cận Ngụ Đình trên xe nên Cố Tân Tân càng cẩn thận dè dặt hơn. Càng đi đến gần trung tâm thương mại Cửu Quang, trái tim cô càng càng treo cao.

Xe đi thêm một đoạn nữa, Cố Tân Tân rốt cuộc không nhịn được hỏi anh, "Rốt cuộc anh muốn đi đâu?"

"Em cứ lái đi, đến nơi tôi sẽ nói cho em biết."

Phía trước chính là trung tâm thương mại Cửu Quang, đoạn đường này dù bình thường phải đi qua Cố Tân Tân cũng sẽ hết sức tránh. Cô thật sự không muốn nhìn thấy cái trung tâm này, nói cách khác, chính là cực kỳ chán ghét.

Xe dừng lại trước cửa khu trung tâm thương mại, Tu Thiện Văn đẩy cửa xe chuẩn bị đi xuống. "Em đi đây."

"Ừ."

Tu Thiện Văn đi vào trong, Cố Tân Tân thu tầm mắt lại, "Anh thì sao?"

"Không phải em muốn đi theo con bé hả? Vậy thì mau lái xe xuống tầng hầm đi thôi."

"Em là đang hỏi anh, anh muốn đi đâu?"

"Tôi đi theo em."

Cố Tân Tân xoay đầu, giật mình nhìn anh, "Anh đi theo em?"

"Ừ, em không yên tâm về con bé, tôi lại không yên tâm về em."

"Anh....."

"Lái xe vào đi, không sao."

Cố Tân Tân vẫn do dự, Cận Ngụ ĐÌnh khẽ đẩy vai cô, Cố Tân Tân bất đắc dĩ đánh vỡ lăng, lái xe vào tầng hầm để xe.

Cố Tân Tân tự nhận mình có chút cẩn thận quá mức, thật ra Tu Thiện Văn cũng chỉ là gặp một vài người bạn học mà thôi.

Hai người đỡ xe đi vào trong, vốn nghĩ sẽ còn mắt công đi tìm cô bé đang ở đâu, nhưng nhanh hơn dự kiến đã nhìn thấy hai cô gái nhỏ đang đứng xếp hàng trước cửa hàng KFC.

Cô vội dừng chân, tránh sang một bên, "Sao lại ăn đồ trong KFC chứ?"

"Đối với hai học sinh cấp ba thì ăn trong KFC đã là khá lắm rồi."

Cố Tân Tân thò một nửa đầu ra khỏi tủ kính, "Không thì chúng ta vào đó rồi đưa hai đứa đi ăn một bữa tử tế nhỉ?"

"Em tinh táo lại đi," Cận Ngụ ĐÌnh kéo cô đến bên cạnh, "Em không sợ bộ dạng này của mình sẽ dọa chạy cô bạn nhỏ đó à? Vậy sau này còn có ai dám kết bạn với Văn Văn nữa? Sao em lại cứ như mẹ con bé thế nhỉ, lo lắng trăm thứ chuyện."

"Nhưng em lo thật mà."

"Dù có là cha mẹ thì cũng không thể can thiệp quá sâu vào cuộc sống của tụi nhỏ được."

Cố Tân Tân nghe xong lời này, thế nào cứ có cảm giác quái lạ? Cô rõ ràng cũng chỉ là một cô gái hai mươi tuổi thôi!

Cận Ngụ ĐÌnh kéo cổ tay Cố Tân Tân, lôi cô đi ra ngoài máy bước. "Đi, chúng ta đi ăn cơm."

"Em không đói."

"Không đói cũng phải ăn, bằng không lát nữa chẳng có sức mà đi theo đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh dẫn Cố Tân Tân lên tầng ba, trung tâm thương mại mới mở nên người qua lại tấp nập, hiện tại còn là giờ ăn cơm trưa, không ít nhà hàng còn phải để khách ngồi chờ. Cố Tân Tân nhìn quanh bốn phía, mỗi cửa hàng đều làm ăn rất tốt, "Tùy ý chọn một chỗ đi thôi."

"Em muốn ăn gì?"

"Em thấy dưới lầu có một cửa hàng buffet đó? Tuy ở đó người cũng nhiều nhưng đều là đồ ăn có sẵn, không cần phải chờ."

Cận Ngụ ĐÌnh có chút do dự, "Em thật sự muốn ăn mấy thứ đó?"

"Muốn, muốn." Cố Tân Tân nói xong, kéo cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh bước về phía thang máy, người đàn ông bị cô lôi đi, coi như có cự tuyệt cũng vô dụng rồi.

Tốc độ của đầu bếp ở nơi này quả nhiên nhanh hơn hẳn, mỗi một gian bán một loại khác nhau, bàn được ghép lại thành một hàng dài, muốn ngồi đâu thì ngồi. Cố Tân Tân gọi một phần miến ngao gói giấy bạc, thêm một phần cá mực nữa, sau đó mới đi sang bên cạnh cầm mấy chiếc đĩa lên.

Cận Ngụ ĐÌnh bưng khay đứng cạnh, nhìn Cố Tân Tân gấp mỗi phần một ít, "Cái này có khác gì thức ăn nhanh đâu?"

"Không khác mấy, nhưng mùi vị không tệ, hơn nữa cũng rất tiết kiệm thời gian."

Hai người chọn chỗ rồi ngồi xuống, Cố Tân Tân đặt đũa vào tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Vừa rồi em còn thấy có malatang(*) nữa đó."

(*) Malatang là món bình dân đặc sắc truyền thống bắt nguồn ở trấn Ngưu Hoa, địa cấp thị Lạc Sơn, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Đại loại là cái loại cầm xiên ăn như hồi hai người trở về Lục Thành ăn trên đường cao tốc đó.

"Ăn hết mấy thứ này trước đã, gọi thêm lại không ăn hết."

Cận Ngụ ĐÌnh thật ra là vì sợ cô ăn mấy thứ đồ linh tinh này rồi về tới nhà lại ồn ào kêu đau bụng.

Cố Tân Tân ném thử một miếng cá sốt chua ngọt, "Ừ, không tệ đâu, ăn ngon."

Cô gấp một khối bụng cá đặt vào bát Cận Ngụ ĐÌnh, "Mỹ thực dân gian đó, thử đi."

Cận Ngụ ĐÌnh vừa mới hé miệng chạm môi đến miếng cá, Cố Tân Tân đã nói nhỏ. "Cẩn thận xương cá."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cười, "Em cũng ăn đi."

Xung quanh đều là người, có những cặp yêu nhau đến hẹn hò, cũng có những bà mẹ mang con đến. Cố Tân Tân vừa gấp một miếng thịt bò vào miệng, phía sau đã truyền đến một giọng nói xa lạ.

"Cửu gia?" Đồi phương có lẽ vẫn chưa dám khẳng định là Cận Ngụ ĐÌnh, tiến lên hai bước rồi lại nói, "Đúng là ngài rồi, sao ngài lại ở đây?"

Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, lại nhìn sang Cận Ngụ ĐÌnh. Anh đặt đũa xuống, mặt không biểu cảm nói: "Ừ, đến

ăn cơm."

"Sao ngài có thể ăn ở chỗ này được chứ? Trên lầu có rất nhiều nhà hàng xa hoa, chỉ cần ngài gọi cho tôi một cuộc, tôi sẽ lập tức sắp xếp cho ngài mà." Người đàn ông đó vẫn luôn khom lưng nói chuyện với Cận Ngụ ĐÌnh, "Bây giờ tôi lập tức sắp xếp cho ngài."

"Không cần," Cận Ngụ ĐÌnh liếc anh ta một cái, "Ở đây cũng không tệ."

"Vậy ngài phải chịu thiệt quá."

Cô Tân Tân cầm đũa, gảy gảy hai cái thức ăn trong bát, nghe được người đàn ông đó tiếp tục nói. "Trung tâm thương mại có thể khai trương ít nhiều Cửu gia....."

Cô Tân Tân siết chặt đôi đũa trong tay, cảm thấy mỗi một lỗ chân lông trên người đều co rúm. Cô quay phắt đầu lại, nhìn người kia. "Anh là ai?"

Đối phương bị dọa giật nảy mình, nhưng vẫn rất thật thà trả lời. "Tôi là giám đốc của trung tâm thương mại này."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi đối diện Cô Tân Tân bổ sung thêm một câu, "Cũng là một trong những thành viên hội đồng quản trị của trung tâm thương mại Cửu Quang."

"Đúng, đúng vậy." Người đàn ông nói xong, đưa tay về phía Cô Tân Tân. "Rất hân hạnh được gặp....."

Sắc mặt nhỏ của Cô Tân Tân chợt biến, cô đột nhiên đứng dậy, đẩy tay người đàn ông đó ra.

Đối phương há hốc miệng nhìn cô. "Đây là....."

"Anh là giám đốc của trung tâm thương mại này?"

"Vâng."

Cố Tân Tân nhắc châm, thấy người đàn ông vẫn còn đứng yên không động thì bực bội đẩy anh ta ra, sau đó đi vòng qua bên cạnh Cận Ngụ ĐÌnh, kéo anh đứng dậy. "Chúng ta đi."

"Cửu gia đừng đi, tôi còn có rất nhiều lời muốn nói với ngài mà."

Cố Tân Tân càng nghe càng cảm thấy trong lời này đều là khiêu khích và khoe khoang. Nói cái gì chứ? Nói bọn họ dùng những tám ảnh kia thế nào để uy hiếp chị em Cận gia sao?

Người đàn ông kia đuổi theo, Cố Tân Tân vì bảo vệ Cận Ngụ ĐÌnh mà chặn phía trước, sau đó nói với người đàn ông đó, "Đừng tới đây, có tin tôi đánh anh hay không hả?"

Đối phương lập tức dừng chân lại, Cố Tân Tân kéo Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh đi, đến tận trước cửa cầu thang máy cô mới dừng lại.

Cố Tân Tân cẩn thận nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, "Em đã nói là đừng có tới rồi mà."

"Không sao."

Cố Tân Tân cầm cổ tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Chúng ta vẫn là nên quay về đi thôi."

"Nếu em thật sự muốn an ủi tôi như vậy, thì cho tôi ôm một cái nhé." Cận Ngụ ĐÌnh nói đến đây, dang tay ôm Cố Tân Tân thật chặt, "Chỉ cần được ôm em như vậy, cái gì tôi cũng không quan tâm nữa."

Cố Tân Tân khẽ dựa đầu vào bả vai Cận Ngụ ĐÌnh, người đàn ông hết sức dịu dàng vuốt mái tóc cô, "Tồn thương mà những người này gây ra cho tôi nếu so sánh với thái độ luôn như gần như xa của em thì còn chưa bằng một phần mười, thật đấy."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34: Ăn Cô Sạch Sành Sanh

Dịch: CP88

Hai tay Cố Tân Tân ôm quanh thắt lưng Cận Ngụ ĐÌnh, cửa thang máy chốc chốc lại có người đi tới, một người thấy bọn họ ôm nhau đứng bất động ở đó thì khó chịu lên tiếng. "Xin nhường đường."

Cố Tân Tân vội vàng đi sang bên cạnh một bước, cũng kéo theo cả Cận Ngụ ĐÌnh.

Cô thấy tâm trạng anh không tốt, liền vỗ nhẹ lên vai anh, "Đi, em dẫn anh đi ăn."

"Còn ăn nữa hả?"

"Vừa rồi bị tên đó làm mất hứng, còn chưa ăn được bao nhiêu."

Cận Ngụ ĐÌnh bắt lấy tay cô, "Em muốn ăn gì?"

"Chúng ta ra ngoài ăn."

Cận Ngụ ĐÌnh có chút không dám tin, "Em yên tâm để Văn Văn một mình ở đây sao?"

"Con bé cũng không còn nhỏ nữa, không sớm thì muộn em cũng phải thả cho con bé tự do sống cuộc sống của mình."

Cố Tân Tân kéo tay Cận Ngụ ĐÌnh bước nhanh đi, dù chỉ là một khắc cô cũng không muốn ở lại chỗ này, giống như chỉ cần hít vào

một ngụm không khí ở đây thôi cũng làm lòng người buồn bực. Cô cực kỳ bài xích nơi này, ở lại thêm một giây cũng khiến cả người cô bức bối.

Cách trung tâm thương mại Cửu Quang không xa cũng có một khu thương mại quy mô nhỏ, chỉ là sau khi Cửu Quang khai trương, lượng khách ghé vào đây rõ ràng đã giảm đáng kể.

Cố Tân Tân cảm thấy ăn cơm chỗ này không tệ, còn không phải xếp hàng, đưa thức ăn lên cũng nhanh.

Ăn xong cơm trưa, Cố Tân Tân vốn là muôn quay lại đón Tu Thiện Văn, nhưng ngẫm lại một chút, vẫn là bỏ đi. Cô bé hiếm khi mới có dịp ra ngoài chơi, đoán chừng cũng sẽ không muốn quay về sớm như thế.

Lúc hai người đi ngang qua khu bán quần áo nữ, Cận Ngụ ĐÌnh dừng chân lại nhìn. "Mua cho em mấy bộ quần áo nhé?"

"Không cần, em có nhiều quần áo lắm rồi, mặc không hết."

"Vậy tôi muốn mua một chiếc áo sơ mi."

Cố Tân Tân đi đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, đây cũng là cách giúp anh phân tán sự chú ý. "Được, chúng ta lên lâu chọn một cái."

"Em mua cho tôi."

"Rồi rồi." Cố Tân Tân không chút do dự đồng ý, hiếm thấy có lần nào cô đi với anh mà còn phải để ý đến tâm tình của anh, dỗ dành cưng nựng, chỉ sợ trong một giây anh nghĩ không thông lại bày ra vẻ mặt uất ức.

Hai người đi đến khu thời trang nam, tùy tiện chọn một gian hàng rồi đi vào. Nhân viên bán hàng vừa nhìn thấy quần áo mặc trên người Cận Ngụ ĐÌnh đã biết là khách hàng lớn, liền nhiệt tình đi lên, "Chào ngài, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài không?"

"Không cần," Cận Ngụ ĐÌnh đáp, "Chúng tôi tự chọn được."

"Vâng ạ."

Cận Ngụ ĐÌnh kéo Cố Tân Tân đến trước mặt mình, "Em chọn cho tôi."

"Thật không hiểu nỗi anh, có người chuyên nghiệp đ𝐞 cử lại không cần."

"Thảm mỹ mỗi người mỗi khác, tôi muốn ở trong mắt em luôn là dễ nhìn nhất."

Hai má Cố Tân Tân ửng đỏ. Anh không thể nói chuyện đứng đắn một chút sao? Nhất định phải ám muội mập mờ khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Cố Tân Tân chọn một chiếc áo sơ mi trắng, ướm ướm lên trước người Cận Ngụ ĐÌnh. "Cái này đẹp."

Trong tủ quần áo của anh treo nhiều nhất là đồ màu trắng, thật ra chiếc áo Cố Tân Tân đang cầm cũng không có gì đặc biệt, nhưng Cố Tân Tân lại suy nghĩ màu trắng là dễ phối đồ nhất. "Anh mặc thử đi."

"Ừ." Cận Ngụ ĐÌnh đáp, "Vậy em nói xem, cỡ áo của tôi là bao nhiêu?"

"Anh cũng không biết cỡ của anh là bao nhiêu hả?" Cố Tân Tân liếc chiếc áo nhỏ bé trong tay, "Áo sơ mi mặc trong nên gọn gàng một chút cũng phải thôi."

"Nhìn xem, em một chút cũng không quan tâm tôi."

"Vậy anh có biết cỡ áo của em không?" Cố Tân Tân hỏi ngược lại một câu.

"Đương nhiên là biết, thi thoảng Khổng Thành mua quần áo cho em còn không phải đều là theo dặn dò của tôi hả?"

Cố Tân Tân chỉ sợ nói thêm gì nữa sẽ biến cái cuộc đói thoại này thành cuộc so sánh thua của trẻ nít, cô nhét chiếc áo vào ngực Cận Ngụ ĐÌnh. "Đi thử đi."

Cận Ngụ ĐÌnh gọi nhân viên phục vụ, nói cô ấy đi lấy cho mình một chiếc áo cỡ bình thường anh vẫn mặc ra.

Cố Tân Tân chờ bên ngoài phòng thay đồ, trên tay vắt áo khoác của Cận Ngụ ĐÌnh, chiếc áo còn nhiễm hơi ẩm của anh. Người đàn ông mặc chiếc áo từ trong phòng thay đồ đi ra, vật áo được nhét vào trong quần âu. Anh đi đến trước gương, Cố Tân Tân đột nhiên có ảo giác nhờ anh mà nửa gian hàng này được chiếu sáng rực rỡ.

"Đẹp không?"

Cố Tân Tân ngắm thêm một chút nữa, dĩ nhiên là anh mặc gì cũng đều đẹp.

Cô đi đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, nhìn thấy anh bỏ lại hai chiếc cúc trên cùng, Cố Tân Tân đưa tay ra cài lại một chiếc cúc phía dưới cho anh.

Động tác này của cô hết sức chuyên chú, khuôn mặt nhỏ được ánh đèn chiếu lên lại càng trắng tréo hơn. Cố Tân Tân nhắc mắt, chỉ chiếc áo cách đó không xa. "Không thì thử cái đó đi? Màu xanh lam cũng không tệ."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn nét mặt nghiêm túc của cô, không nhịn được muốn đi trêu chọc cô một chút, rõ ràng là trong lời của anh còn có dụng ý khác.

Cố Tân Tân đưa tay khẽ vuốt đường may trên vai anh, "Loại sợi này có bị nhăn không nhỉ?"

Người đàn ông đột ngột nhấc tay lên, cánh tay vòng về sau cổ cô, bàn tay ôm sau gáy cô ép Cố Tân Tân về phía mình. Cố Tân Tân không kịp phòng bị, mũi và miệng đều đập vào bả vai Cận Ngụ Đình, cô á lênh một cái, gấp gáp che mũi lùi lại, nhưng trên áo người đàn ông đã dính lại dấu son môi.

Cố Tân Tân ôi một tiếng, đưa tay muốn lau đi, nhưng đã vô dụng.

Cô lúng túng nhìn Cận Ngụ Đình, người đàn ông lại cười tươi rói. "Căng thẳng như vậy làm gì, cũng không phải chuyện gì lớn."

"Em vốn còn muốn đổi cho anh thử một chiếc áo khác."

"Vậy thì đổi thôi, không sao, em muốn nhìn tôi mặc cái nào?"

Cố Tân Tân nhìn chằm chằm vết son môi kia, "Bỏ đi, chọn cái này."

Người đàn ông phủi vai một cái, hàng lông mày bên phải khẽ giương lên, đáy mắt đều là ý cười, "Cũng chỉ là một chiếc áo mà thôi....." Anh nhấc tay lên, lau sạch son bên khoe môi cô, "Không phải lo, dù em có làm tất cả đồng quần áo chỗ này dính bẩn thì cũng không thành vấn đề, mua lại toàn bộ là được."

"Đắt lắm đó."

"Tân Tân, tôi đồng ý cho em liều mạng làm chuyện của chính mình, chính là muốn em cũng sẽ có một ngày không phải đau lòng khi tiêu tiền."

Cố Tân Tân yên lặng nhìn người đàn ông trước mặt, nhân viên bán hàng đứng bên cạnh cũng không nhịn được nhìn Cận Ngụ Đình thêm một cái. Mỗi ngày cô ấy đều đón những kiểu khách khác nhau, muôn hình vạn trạng kiểu gì cũng từng thấy qua. Thế nhưng có thể đem lời tâm tình nói ra khiến lòng người rung động như vậy có lẽ cũng chỉ có Cận Ngụ Đình mà thôi.

Cố Tân Tân không được tự nhiên né ánh mắt của anh, hễ phải đối mặt với loại tình huống này là cô lại muốn ngả mũ cởi giáp đầu hàng rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh vừa tháo cúc vừa đi vào phòng thay đồ. "Vậy thì chọn cái này đi."

Anh cũng không thử thêm cái khác, lúc tính tiền càng không cho Cố Tân Tân đưa thẻ ra. Hai người thanh toán xong đi ra ngoài, người đàn ông cực kỳ tự nhiên đưa tay ra ôm lấy eo cô.

Cố Tân Tân theo bản năng đưa tay ra đẩy, Cận Ngụ ĐÌnh liếc cô một cái, "Làm sao thế?"

"Bây giờ đi đâu đây? Về nhà hả?"

"Em muốn đi đâu?"

Cố Tân Tân bị nóng, nâng tay quạt quạt mấy cái, "Cũng không có gì hay, về nhà thôi."

"Được."

Lúc Cố Tân Tân rời đi có gọi cho Tu Thiện Văn một cuộc, Tu Thiện Văn nói còn muốn xem một bộ phim, khi nào xem xong sẽ tự gọi xe về.

Mãi đến chiều tối Tu Thiện Văn mới về đến nhà, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã vội vội vàng về phòng ôn bài.

Nếu là trước đây Cố Tân Tân tuyệt đối sẽ không cho phép Tu Thiện Văn ở bên ngoài một mình, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy việc làm đó của cô đúng là đã khiến cô bé càng lúc càng bị cách ly với thế giới bên ngoài.

Nhưng tin tức hôm nay cô và Cận Ngụ ĐÌnh sóng vai đi dạo nửa ngày cũng bị truyền ra.

Có mấy mẩu tin nói bọn họ đã quay về với nhau, Cố Tân Tân tùy tiện quét mắt một cái, thậm chí còn thấy một mẩu tin nói cô đã mang thai, Cận Ngụ Đinh ngàn dặm đuổi theo vợ rốt cuộc đã bắt được cô về tòa nhà Tây. Cô liều chết không theo, nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được những đợt ôn nhu công kích liên tiếp của Cận Ngụ Đinh mà mềm lòng.....

Thật sự là còn thêu dệt giỏi hơn cả cô, may mà phía Cố gia đã sớm chuẩn bị tâm lý nên dù nhìn thấy mấy tin tức kiểu này cũng không cảm thấy gì quá kinh hãi.

Ăn xong cơm tối, Tu Thiện Văn là người đầu tiên đi lên lầu, người giúp việc thu dọn bàn, Cố Tân Tân rút giấy ăn ra, lau vết bẩn trên mép bàn.

Lúc Khổng Thành đi vào, còn dẫn theo vị bác sĩ tâm lý kia, động tác trong tay Cố Tân Tân hơi dừng lại, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh chẳng nói chẳng rằng đi lên lầu.

Người phụ nữ khẽ gật đầu với Cố Tân Tân, sau đó cũng theo lên.

Trái tim Cố Tân Tân lập tức nặng trĩu, cô đi đến bên cạnh Khổng Thành, khẽ hỏi: "Không lẽ vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tích cực nào sao?"

Khổng Thành khẽ lắc đầu, "Chuyện này tôi không hiểu, vẫn là chờ cô ấy xuống rồi nói tiếp đi."

Cố Tân Tân lên lầu, đợi một hồi lâu trước cửa phòng ngủ chính. Cố Tân Tân thấp thỏm không thôi, thế nhưng lại không tiện đi vào trong, cô sót ruột đi qua đi lại trên hành lang, mãi đến khi cửa phòng ngủ chính mở ra.

Cố Tân Tân không mở miệng, đợi đến khi vị bác sĩ đó đi ra rồi đóng cửa lại mới hạ giọng hỏi. "Thế nào rồi?"

Người phụ nữ đó đi đến cầu thang, móc ra một lọ thuốc nhỏ rồi đặt vào lòng bàn tay Cố Tân Tân. "Ngài ấy không chịu phổi hợp trị liệu, lúc trước tôi cũng đã từng nói phải kết hợp với uống thuốc, nhưng ngài ấy lại không chịu uống cho tử tế."

"Nghiêm trọng vậy sao, còn phải uống thuốc?"

"Uống thuốc thì hiệu quả sẽ nhanh hơn, cô nghĩ cách để ngài ấy uống đi." Cô ấy nói dứt lời, vỗ vỗ lên tay Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân nắm chặt lọ thuốc trong tay, Cận Ngụ Đinh cực kỳ bướng bỉnh, nói thẳng ra với anh chỉ sợ sẽ vô dụng.

Đưa bác sĩ tâm lý đi khỏi, Cố Tân Tân ở dưới lầu rót một cốc nước lọc rồi đi lên. Cô bước vào phòng ngủ chính, nhìn thấy Cận Ngụ Đinh đứng ngoài ban công không nhúc nhích.

Bàn tay cầm viên thuốc không khỏi siết chặt, Cố Tân Tân đi đến bên cạnh Cận Ngụ Đinh, khuỷu tay đụng vào anh một cái, "Nhìn cái gì thế?"

Người đàn ông không nói lời nào, ánh mắt xuất thần nhìn ra xa, Cố Tân Tân đưa cốc nước lọc cho anh. "Uống nước đi."

"Tôi không khát."

"Không khát cũng phải uống, uống nhiều nước mới tốt cho cơ thể."

Cận Ngụ Đinh vẫn không đưa tay ra tiếp lấy, Cố Tân Tân chưa từ bỏ, "Anh có uống thuốc bổ không?"

"Cái gì cơ?" Cận Ngụ Đinh miễn cưỡng lên tiếng, Cố Tân Tân nghe ra được hiện tại anh đang không muốn tiếp người khác nói chuyện. Cố Tân Tân xòe tay ra. "Em mua ít thuốc bổ, từ giờ ngày nào anh cũng phải uống đó."

Cận Ngụ ĐÌnh nửa tin nửa ngờ nhìn cô, "Vì sao?"

"Thuốc bổ tốt cho cơ thể, anh cũng không còn trẻ nữa, bắt đầu chăm chút cho sức khỏe đi là vừa."

"Thuốc này là ai đưa cho em?"

Ngón tay Cố Tân Tân giật giật, "Còn có thể là ai chứ, mua ở tiệm thuốc chứ sao."

"Em đừng gạt tôi, lý do này đáng tin chút nào cả."

"Cận Ngụ ĐÌnh, em nói mà anh cũng không tin sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chầm chằm viên thuốc màu trắng trên tay cô, "Được thôi, em uống đi."

Cố Tân Tân không biết phải nói thế nào cho phải, "Đây là mua cho anh mà."

"Đây chính là thuốc người khác đưa em để lừa tôi uống có phải không? Tôi sẽ không uống."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh cũng không phải đứa trẻ ba tuổi. Sao hả? Đến uống thuốc cũng cần phải có người dỗ dành nữa?"

Người đàn ông nhíu chặt hai hàng lông mày, "Tôi không bệnh, vì sao phải uống thuốc?"

"Em cũng đã nói đây không phải thuốc rồi."

"Tôi không cần thuốc bổ, cơ thể tôi chẳng thiếu cái gì cả, cực kỳ khỏe mạnh." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, quay người đi vào phòng ngủ. Cố Tân Tân nhanh chân đi theo anh, Cận Ngụ ĐÌnh đi đến trước giường rồi ngồi xuống, tay Cố Tân Tân vừa đưa tới liền bị Cận Ngụ ĐÌnh đẩy ra.

Cố Tân Tân nắm chặt bàn tay nhìn anh, "Anh thật sự không uống?"

"Vì sao tôi phải uống?" Cận Ngụ ĐÌnh cũng nghiêm túc đáp lại cô.

Cố Tân Tân biết cứng đối cứng với anh là không được, bèn ngồi xuống bên cạnh người đàn ông, "Anh cũng không muốn bản thân cứ tiếp tục như vậy mà phải không? Em cũng muốn nhìn anh khỏe lại. Anh không thể cứ từ chối trị liệu như vậy, càng không thể phí phạm sự quan tâm của mọi người xung quanh."

Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt đôi tay trắng nõn của Cố Tân Tân. "Em vẫn cho là tôi bị bệnh, phải không?"

"Không có."

"Rõ ràng là có."

Cố Tân Tân đưa tay đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Ngoan, uống thuốc có được không?"

"Em đút cho tôi."

Cố Tân Tân gật đầu, đưa viên thuốc đến bên miệng Cận Ngụ ĐÌnh, lại đưa cốc nước đến.

"Em muốn đút cho tôi như thế?"

"Anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu."

Cận Ngụ ĐÌnh cúi đầu, môi mỏng khẽ chạm vào viên thuốc cô đang cầm, thế nhưng một hồi vẫn không chịu ngậm vào. Cố Tân Tân hết kiên nhẫn ấn mạnh viên thuốc vào miệng anh, người đàn ông liền cắn lên ngón tay cô. Khuôn mặt Cố Tân Tân đỏ ửng, Cận Ngụ ĐÌnh bắt lấy cổ tay cô, khẽ nuốt xuống.

"Đắng."

Nghe giọng điệu của anh là biết thuốc này đắng đến thế nào rồi.

Cố Tân Tân đưa cốc nước đến bên miệng anh, "Uống nước."

Khuôn mặt đẹp trai của anh đột nhiên hướng về phía Cố Tân Tân hôn tới, Cố Tân Tân còn chưa cảm nhận được vị đắng, Cận Ngụ ĐÌnh đã ôm lấy eo Cố Tân Tân đẩy cô ngã xuống chiếc giường lớn, chiếc cốc trong tay Cố Tân Tân nghiêng ngả, toàn bộ nước đều đổ lên tấm đệm.

Người đàn ông ép trên người cô, Cố Tân Tân buông chiếc cốc trong tay ra, "Anh làm cái gì thế?"

Cận Ngụ ĐÌnh áp môi lên môi Cố Tân Tân, "Tôi không chịu uống thuốc không phải là vì nguyên nhân khác, mà bởi vì tôi thật sự không có bệnh, em hiểu không?"

"Hiểu..... hiểu rồi."

"Em không hiểu, trong mắt em, tôi chính là có bệnh!"

Cố Tân Tân xoay mặt đi, biết khó mà đứng dậy được nếu Cận Ngụ ĐÌnh không chịu buông, "Cận Ngụ ĐÌnh, anh đi xuống trước đã."

"Tôi không muốn em thương hại tôi, em đi với tôi rốt cuộc có phải là em vẫn còn tình cảm với tôi không, rốt cuộc có phải không?"

Ngực Cố Tân Tân pháp phồng, cô vẫn không nghĩ sẽ quay lại với Cận Ngụ ĐÌnh. Lúc trước chuyển về đây đúng là bởi vì lương tâm cắn rứt, nhưng là càng về sau thì càng không thể khống chế được bản thân nữa rồi.

"Anh đứng lên trước đã rồi chúng ta nói tiếp."

Cố Tân Tân còn muốn mở miệng, môi đã bị Cận Ngụ ĐÌnh chặn lại. Hai tay anh siết chặt eo Cố Tân Tân, hơi thở nguy hiểm tràn

ngập bốn phía, Cố Tân Tân bị khóa lại giữa giường cũng không có cách nào giãy dụa.

Anh đưa tay muôn cởi quần áo của cô, Cố Tân Tân không chút do dự chặc lại. Người đàn ông dừng động tác, nhìn chằm chằm cô không buông. "Vì sao không cho tôi chạm?"

"Cận Ngụ ĐÌnh, hôm nay anh cũng không uống rượu, nhưng vì sao như bị say thế hả?"

"Em luôn miệng nói không dễ tâm, nhưng thật ra em so với bất kỳ ai khác đều bận lòng. Em khinh thường khả năng quan sát của tôi rồi, tôi biết, em bây giờ đã không nhìn nổi tôi nữa."

Cố Tân Tân đẩy hai vai Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh nói nhăng cuội cái gì đấy?"

"Ngày hôm đó em đến khách sạn có phải đã nhìn thấy gì đó hay không?"

Cố Tân Tân giật mình, yên lặng nhìn Cận Ngụ ĐÌnh. Bàn tay anh dịch xuống dưới bụng cô, dễ dàng cởi chiếc quần vướng víu xuống. Cố Tân Tân gấp gáp muôn đẩy tay Cận Ngụ ĐÌnh ra, người đàn ông liền khóa hai bàn tay không nghe lời đó lên đỉnh đầu cô. "Em nói cho tôi biết, rốt cuộc thì em đã nhìn thấy cái gì hả?"

Trong đầu Cố Tân Tân một lần nữa hiện lên hình ảnh ngày hôm đó, chăn gói ngắn ngang, và cả chiếc quần tất ném một bên. Cố Tân Tân khép mắt lại, "Không phải chúng ta đã nói rồi sao, chuyện đó đều đã qua rồi."

"Nhưng nó vẫn lưu lại trong lòng em chưa từng xóa đi, tôi nói có đúng hay không?" Cận Ngụ ĐÌnh hôn dọc theo gò má cô, một đường xuống cổ cô, mỗi nơi mỗi lưỡi đi qua đều để lại vết răng, nồng có sâu cũng có, "Tân Tân, em không cần tự lừa mình dối người nữa."

"Không phải." Cố Tân Tân đưa tay chạm tới khuôn mặt của Cận Ngụ ĐÌnh, "Rồi sẽ qua cả thôi."

Người đàn ông một lần nữa áp sát, Cố Tân Tân đến tận bây giờ mới nhận ra có gì đó không bình thường, chân Cận Ngụ ĐÌnh chạm tới cô, da thịt mẫn cảm đụng chạm nói cho cô biết, anh.....

Anh không mặc quần áo.

Cận Ngụ ĐÌnh muốn tiến đến, Cố Tân Tân lập tức la lên. "Không được!"

"Vì sao?" Cận Ngụ ĐÌnh gé sát khuôn mặt đến trước mắt cô, "Vì sao không được?"

"Không được là không được, Cận Ngụ ĐÌnh, chúng ta không còn là loại quan hệ trước kia nữa....."

Cận Ngụ ĐÌnh cười khổ, "Nhưng tôi vẫn yêu em, rất rất yêu em."

Trong lòng Cố Tân Tân không khỏi dâng lên chua xót, hai chân theo bản năng co lại. Trong khoảnh khắc bên trong được lấp đầy, đầu Cố Tân Tân muốn nổ tung, dùng sức đẩy vai Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh -----"

"Em bài xích tôi như vậy, không muốn cho tôi chạm, là vì chê tôi bẩn phải không?"

"Em đã nói với anh là không phải rồi, chỉ là....."

Thế nhưng tiếng thở dốc của Cận Ngụ ĐÌnh càng lúc càng nặng nề, đã hoàn toàn quyết tâm làm đến cùng. Cố Tân Tân khó chịu cong người, Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ôm chặt lấy cô, một tay Cố Tân Tân túm lấy tấm ga phía dưới, nhưng nó đã sớm ướt đẫm.

Cận Ngụ ĐÌnh hôn lên môi cô, Cố Tân Tân ngược mắt nhìn anh, hơi thở của người đàn ông không ngừng phả bên tai cô.

Anh cầm lấy một tay cô, mười ngón tay đan, Cố Tân Tân muốn tránh khỏi, nhưng anh đã nhanh chóng xông tới lần thứ hai, bàn tay Cố Tân Tân lập tức nắm chặt thành nắm đấm.

Cận Ngụ Đình ôm chặt cô, hung hăng công thành đoạt đất, anh cầm lấy hai tay cô, để cô ôm lấy lưng mình, Cố Tân Tân lại một mực không chịu phối hợp.

Nhưng rốt cuộc hôm nay Cận Ngụ Đình vẫn thành công nắm quyền thống trị, cô hoàn toàn bị anh ăn sạch sẽ không còn một mẩu xương rồi.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 35: Khi Nào Cưới?

Dịch: CP88

Tiếng thở dốc dày đặc và cả tiếng thân thể va chạm trở thành thứ kích thích gây nghiện nhất đối với tinh thần con người, trên trán Cố Tân Tân đều là mồ hôi, trên người bị đè nặng, cô dùng sức đẩy Cận Ngụ Đình ra.

Người đàn ông vươn mình nằm xuống bên cạnh cô, một cánh tay ôm lấy Cố Tân Tân, Cố Tân Tân hất tay anh ra, xoay lưng về phía anh.

Cận Ngụ Đình cười cười, lại sấn tới, dán ngực vào sau lưng cô rồi dùng sức ôm cô thật chặt.

Cố Tân Tân không nói không rằng, Cận Ngụ Đình cũng không lộn xộn, chỉ dùng sức ôm như vậy.

Một hồi lâu sau, Cố Tân Tân gỡ tay anh ra muốn đứng dậy, Cận Ngụ Đình lại một lần nữa tăng sức mạnh trên cánh tay, giọng điệu biếng nhác hỏi: "Làm gì thế? Tôi vừa mới thiếp đi thôi mà."

"Em muốn đi tắm."

"Hôm nay không tắm nữa, ngủ đi đã."

Cố Tân Tân đá mấy cái về sau, Cận Ngụ Đình buông tay, cô ngồi dậy, trên người vẫn còn chiếc áo ngủ, chỉ là đồ lót bên trong và quần đã bị anh lột sạch. Cố Tân Tân kéo chăn che lại, lườm Cận Ngụ Đình một cái.

Người đàn ông nầm nghiêng, gò má áp trên chiếc gối mềm mại, nháy mắt lại với cô. Cận Ngụ ĐÌnh vừa muốn đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, Cố Tân Tân đã nhanh tay tránh đi.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, ngồi dậy, "Làm sao thế?"

Anh còn có mặt mũi mà hỏi cô làm sao? Cố Tân Tân tức giận đến mức đấm mạnh xuống chǎn. "Em đã nói không đồng ý, không đồng ý! Anh không nghe thấy sao?"

"Tôi..... tôi không nghe thấy."

Vành mắt Cố Tân Tân đỏ lên, "Em đã nói không được rồi!"

"Tôi thật sự không nghe thấy gì hết, lúc đó vì quá kích động, bên tai không còn nghe được bất kỳ một thanh âm nào khác nữa."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh nói xem, chúng ta như vậy tính là cái gì?"

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm với em."

Cố Tân Tân thấy anh tới gần, lập tức đưa tay ra chống trước ngực anh, giữ một khoảng cách nhất định giữa hai người. "Ai cần anh chịu trách nhiệm."

"Tân Tân, tôi đã biết được em vẫn còn yêu tôi, vậy nếu như em đã không tính toán những chuyện trước kia nữa, em có thể hoàn toàn quên hết đi rồi về với tôi mà đúng không?"

Hãy nói đến chủ đề này là Cố Tân Tân sẽ không biết phải nói sao, bởi vì cô không có cách nào để trả lời anh. Cố Tân Tân thò tay cầm chiếc quần ngủ bên cạnh, nhét vào chǎn rồi xỏ chân vào.

"Tân Tân, chúng ta kết hôn đi."

"Anh điên à!" Cố Tân Tân vén chǎn đứng dậy, đi dép lê rồi vội vàng đi ra ngoài. Đầu tóc cô rối loạn, cổ áo nhám nhúm, áo lót còng

chưa kịp mặc đã vội vàng chạy ra cửa, cô khẽ xoay tay nắm cửa một cái muộn đi ra.

Bên ngoài, Tần Chi Song còn đang giơ cao tay phải chuẩn bị gõ cửa, vừa nhìn thấy Cố Tân Tân thì lập tức rút tay về.

Cố Tân Tân theo bản năng túm lại cổ áo, "Bác..... bác gái."

"A? Tân Tân ở đây à." Tần Chi Song cảm thấy lời này có chỗ nào đó không thích hợp, "À, là, bác định tìm Lão Cửu có chút việc."

"Mẹ, mẹ đừng vào!" Cận Ngụ ĐÌnh từ bên trong lớn tiếng nói vọng ra.

Tần Chi Song nhìn thấy bộ dạng này của Cố Tân Tân, dĩ nhiên cũng nghĩ được cảnh tượng bên trong là như thế nào. Bà lùi về sau một bước, rồi đứng sang bên cạnh. Cố Tân Tân ở cũng không được, đi cũng không xong, nhưng suy nghĩ một chút vẫn đi ra ngoài.

Cô cũng không thể nói Tần Chi Song đóng cửa lại rồi xuống phòng khách chờ được.

Cố Tân Tân nghĩ đến bộ dạng hiện tại của Cận Ngụ ĐÌnh, bàn tay sau lưng âm thầm đóng cửa lại. Tần Chi Song nén cười nhìn cô chăm chú, khuôn mặt Cố Tân Tân trong nháy mắt đỏ lên, cô có nên giải thích một câu không đây? Không lẽ nói mọi chuyện không như bà nghĩ? Thế nhưng sự thật ngay ở trước mặt, cô dù có mọc thêm mười cái miệng cũng không thể giải thích được cái gì.

"Tân Tân."

Cố Tân Tân đứng trước mặt Tần Chi Song, bà vẫn còn đang nhìn cô chăm chú, "Mặc phong phanh như vậy sẽ bị lạnh đó, buổi tối nhiệt độ giảm xuống, vẫn là khoác thêm một cái áo vào mới an tâm được."

"Vâng, vâng." Cố Tân Tân nói xong, xoay người muốn về phòng dành cho khách.

Tần Chi Song vội gọi cô lại, "Con đi đâu đây?"

Đây không nghi ngờ gì chính là một cơ hội tuyệt vời, Cố Tân Tân đúng dịp có thể giải thích với bà, "Cháu ở phòng dành cho khách ạ, hành lý của cháu đều ở đó."

Tần Chi Song dĩ nhiên là nghe được rõ ràng, nhưng hiển nhiên lời này chỉ dừng lại ngoài tai bà chứ không hề không tiến vào lòng. Bà đi lên một bước, chỉnh lại cổ áo cho Cố Tân Tân, "Tân Tân à, con không cần nghĩ ngợi quá nhiều như vậy, con trở về đã là một chuyện cực kỳ tốt rồi, bác cũng chưa từng phản đối hai đứa về với nhau, nên con không cần phải cẩn thận từng li từng tí một như thế."

Cho nên đối với Tần Chi Song, Cố Tân Tân cố ý nói cô đang ở phòng dành cho khách lại thành bởi vì lo bà trách móc cô rồi hả?

"Bác gái....."

Tần Chi Song khẽ thở dài, vỗ vỗ vai Cố Tân Tân. "Tân Tân, trước đây bác đối xử với con thế nào không phải con không thấy, nghe một tiếng xưng hô này của con thật khiến bác phải thốn thức."

"Bác gái, bác đừng nói vậy, bác vẫn luôn đối xử với cháu rất tốt, coi cháu như con gái ruột, cũng chưa từng để cháu phải chịu một chút oan ức nào. Những chuyện này cháu đều sẽ không quên."

Tần Chi Song vui mừng gật đầu. "Nếu đã vậy thì con cứ gọi mẹ là mẹ đi."

"....." Hai con mắt của Cố Tân Tân thật sự muôn rót ra.

Tần Chi Song thấy cô không nói gì, nét mặt lập tức thay đổi. "Có phải con trách mẹ khi đó đã không đưa tay ra giúp không? Tân Tân, mẹ xin lỗi....."

"Không phải, cháu không nghĩ vậy." Cố Tân Tân dù có muốn trách tất cả mọi người thì cũng không nghĩ sẽ trách đến Tần Chi Song, "Chuyện ngày đó không liên quan gì đến bác cả."

"Vậy con còn lo lắng gì nữa? Nói thật với con, mẹ vừa nghe một tiếng bác gái này liền đau lòng không thôi, rồi sẽ lại nghĩ đến chuyện Thương Lục ngã cầu thang, còn cả lúc con rời khỏi tòa nhà Tây nữa, mẹ....." Tần Chi Song nói đến đây, viền mắt cũng đã đỏ ửng, "Tân Tân, xin lỗi, thật sự xin lỗi."

Hai chữ bác gái trong miệng Cố Tân Tân lập tức bị bộ dạng đó của Tần Chi Song làm cho nghẹn lại.

"Mẹ, mẹ đừng nói vậy."

Cánh cửa sau lưng mở ra, Cận Ngụ ĐÌnh mặc bộ đồ ngủ, dĩ nhiên cũng đã nghe thấy một tiếng mẹ này của cô.

Tần Chi Song vui vẻ cầm lấy bàn tay Cố Tân Tân, vỗ vỗ. "Vậy mới đúng chứ, đều là người một nhà cả, từ giờ mẹ nhất định sẽ giám sát Lão Cửu, để nó không dám làm chuyện gì tổn thương con nữa."

Cận Ngụ ĐÌnh nhanh chân đi lên, cánh tay khoác lên bả vai Cố Tân Tân, "Mẹ, mẹ yên tâm, nửa đời sau con nhất định sẽ đối xử với Tân Tân thật tốt."

"Đúng rồi, hai đứa khi nào thì đi làm lễ cưới?" Tần Chi Song đồi với chuyện này đã nôn nóng muốn chết rồi.

Cố Tân Tân vội vàng xua tay, "Cái đó..... không, không vội."

"Lần này không thể qua loa đại khái như lần trước được. Mẹ sẽ lập tức chọn ra ngày lành tháng tốt rồi dẫn theo Duệ Ngôn đến nhà con bàn chuyện cưới hỏi, làm trọn vẹn toàn bộ những lễ nghi trước đây đã bỏ sót."

"Không, không được....." Cố Tân Tân sợ đến mức lấp ba lấp bắp. "Tuyệt đối đừng ạ, chị cả bận rộn như vậy....."

"Bận rộn thế nào cũng phải rảnh cho mẹ. Nó là chị cả cơ mà, chuyện của em trai sao có thể vì công việc mà mặc kệ được. Được rồi, cứ như vậy đi." Tân Chi Song tựa như đã quên luôn bà đến tìm Cận Ngụ ĐÌnh là vì chuyện gì, sự chú ý đã hoàn toàn tập trung vào chuyện này, "Hai đứa nghỉ ngơi sớm đi, mẹ về trước."

Cố Tân Tân muốn đuổi theo, Cận Ngụ ĐÌnh đã kéo cô lại. "Mẹ, mẹ đi thong thả."

Tân Chi Song cũng không quay đầu, cứ như vậy rời đi, Cố Tân Tân giãy ra khỏi lòng ngực Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh cố ý có phải không?"

Người đàn ông bày ra vẻ mặt vô tội, "Tôi có làm gì sao?"

Cố Tân Tân tức giận duỗi ngón tay ra chỉ vào anh, Cận Ngụ ĐÌnh gợn lệ nắm lấy ngón tay cô, "Tôi nghe được em gọi mẹ, tôi rất vui."

Tiếng gọi này đúng là giống như không có ai ép cô phải gọi cả, Cố Tân Tân rút tay về, "Cũng không phải gọi anh."

"Em gọi mẹ tôi mà mẹ, vậy em phải gọi tôi là gì đây?"

Cố Tân Tân hoàn toàn bị rối não rồi, cô thật sự không muốn tiếp tục tranh cãi với Cận Ngụ ĐÌnh nữa, bước nhanh về phòng dành cho khách, mở cửa chuẩn bị đi vào. Người đàn ông nhanh chân tiến lên, ôm lấy cô từ phía sau.

Cố Tân Tân không đau lại sức của anh, không vui lên tiếng, "Anh còn muốn gì nữa?"

"Em nói tôi uống thuốc, tôi cũng đã ngoan ngoãn uống rồi. Em nói tôi làm gì tôi cũng nghe theo em hết, Tân Tân, rõ cuộc em còn muốn thế nào nữa mới chịu tha thứ cho tôi?"

Cố Tân Tân đặt tay lên tay nắm cửa, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, nắm chặt bàn tay cô.

"Đừng tức giận với tôi, cũng đừng hận tôi nữa được không. Cuộc đời ngắn ngủi, thời gian chúng ta có thể ở cùng nhau cũng chỉ còn mấy chục năm nữa." Cận Ngụ ĐÌnh xoay cô đối diện với mình, "Đối với tôi mà nói, thời gian ở bên em giống như một cái chớp mắt trong khoảnh khắc, tôi thật sự không muốn lãng phí thêm bất kỳ một giây phút nào nữa."

Anh nói xong, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, Cố Tân Tân vốn muốn đẩy anh ra, nhưng bàn tay vừa chạm đến anh, lại không dùng sức nữa.

Thương gia.

Lúc Cận Hàn Thanh đi vào, Thương Dư Khánh đang một mình uống rượu giải sầu, Thương phu nhân ngồi trên ghế sofa, tâm trạng cũng không tốt đẹp hơn là bao.

Thương phu nhân nhìn thấy anh ta đi vào, vội đứng lên, "Hàn Thanh, con đến đây à."

Cận Hàn Thanh đi vào phòng khách, cũng không có ý muốn ngồi xuống. "Thương Lục còn đồ gì để ở nhà không?"

"Đồ gì cơ?"

"Tất cả."

Thương phu nhân vẫn không hiểu, "Hầu hết đồ của con bé đều đã mang đến Cận gia rồi."

"Con đã tìm được Thương Lục rồi."

Ánh mắt Thương phu nhân lập tức sáng ngời, kích động đến mức tiến lên vài bước. "Thật sao? Con bé đang ở đâu? Con bé sống

có tốt không? Vì sao lại không quay về thăm chúng ta?"

"Con muốn vào phòng cô ấy một chút."

"Được, được."

Thương Dư Khánh đặt chén rượu xuống rồi đi tới, "Thương Lục đang ở đâu?"

"Hiện tại cô ấy không muốn gặp ai cả, hai người cũng đừng hỏi nữa." Cận Hàn Thanh bỏ lại câu này, đi thẳng về hướng cầu thang, Thương phu nhân nhanh chân đuổi theo.

Lên lầu, Thương phu nhân dẫn Cận Hàn Thanh vào phòng Thương Lục, "Sau khi con bé phát bệnh chúng ta cũng đã thu dọn phòng con bé một lần rồi, bên trong không còn bao nhiêu đồ."

"Chúng ta? Còn có ai nữa?"

"Mẹ và Kỳ Kỳ."

Cận Hàn Thanh đi vào, anh ta đi đến trước bàn của Thương Lục, mở ngăn tủ ra, ngoài mấy thứ đồ trang sức cũng chỉ có mấy cuốn sổ nhỏ.

Cận Hàn Thanh tiện tay cầm mấy quyển sổ đó mở ra, đều là sổ để Thương Lục dùng để luyện chữ, thi thoảng cũng sẽ có những bức phác thảo cô ấy thuận tay vẽ lên đó.

Anh ta lật dở một lượt mấy cuốn sổ, đều không có phát hiện gì lớn.

Cận Hàn Thanh đặt chúng lại về bàn, "Con muốn đến xem phòng của Thương Kỳ."

"Chuyện này..... không được đâu." Thương phu nhân muôn ngăn lại, "Kỳ Kỳ không cho người khác vào phòng mình, với cả cửa đã

khóa rồi, con không thể chưa có sự đồng ý của con bé đã đi vào....."

"Lúc Thương Lục điên lẽ nào Thương Kỳ lại không động vào đồ của cô ấy? Có ai hỏi ý kiến cô ấy không?"

"Chuyện này không giống."

Cận Hàn Thanh đi thẳng đến trước cửa phòng của Thương Kỳ, anh ta vặn tay nắm cửa, nhưng cửa đúng là đã bị khóa lại.

"Con không có nhiều thời gian lãng phí ở đây, mẹ muốn nhìn con trực tiếp đá văng cửa, hay là giúp con mở ra?"

Thương phu nhân hiểu rõ tính tình của Cận Hàn Thanh, đã tối muộn rồi anh ta còn xông vào đây, hẳn không chỉ đơn giản là muốn lấy vài thứ đồ.

"Được rồi, mẹ đi lấy chìa khóa."

Cận Hàn Thanh đứng chờ ở cửa, Thương phu nhân lấy chìa khóa rồi mở cửa ra, "Kỳ Kỳ cũng không lấy cái gì cả, chỉ nhìn thấy rồi mê mẩn mấy thứ đồ chơi nhỏ, cũng đã hỏi qua ý kiến của mẹ rồi, mẹ nghĩ Thương Lục không cần nữa nên mới....."

Nhưng dĩ nhiên Cận Hàn Thanh nghe không lọt mای câu này, anh ta đi đến trước tủ đầu giường, mở toàn bộ những ngăn tủ ở đó ra. Bên trong đều là đồ của Thương Kỳ, không có gì đặc biệt, tầm mắt Cận Hàn Thanh quét một vòng quanh căn phòng, cuối cùng dừng lại trên bàn trang điểm.

Anh ta đi tới, phát hiện ra ngăn kéo lớn nhất của bàn trang điểm này đã bị khóa, anh ta lôi hai lần vẫn không thể mở ra được. "Chìa khóa đâu?"

"Mẹ không biết, đều là đồ của Kỳ Kỳ."

Loại khóa này căn bản cũng chỉ là đồ trang trí mà thôi, Cận Hàn Thanh dùng sức kéo mấy cái, Thương phu nhân đứng bên cạnh đã gấp đến mức hận không thể kéo anh ta ra. "Hàn Thanh, con đừng như vậy."

Leng keng!

Bởi vì dùng sức quá mạnh mà toàn bộ đồ trong ngăn kéo đều văng ra ngoài, nằm la liệt dưới đất.

Cận Hàn Thanh nhìn thấy một thứ gì đó màu đỏ bắt mắt, anh ta khom lưng nhặt lên mở ra xem, là bằng khen hồi Thương Lục còn đi học đoạt được, chỉ là tên trên đó đã bị tẩy đi, đổi thành tên Thương Kỳ.

Đầu ngón tay Cận Hàn Thanh cuộn lại, Thương phu nhân cũng lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, "Chuyện này....."

"Mẹ đi ra ngoài trước đi."

"Hàn Thanh, dù sao đây cũng là phòng của Kỳ Kỳ."

Cận Hàn Thanh nhắc mí mắt, khẽ đánh mắt sang bà ta một cái, "Vậy mẹ có cần con phải gọi cô ta về đây không?"

"Thật sự không được đâu."

"Mẹ đi ra ngoài trước!"

Thương phu nhân nghe ra giọng nói ẩn nhẫn tức giận của anh ta, bị dọa lùi về sau hai bước, Cận Hàn Thanh ngồi xổm trên mặt đất, tầm mắt rơi xuống một tấm thiệp nhỏ.

Anh ta cầm lên nhìn, thấy trên đó viết một câu: vốn nghĩ cả đời sẽ không tương tư, nhưng một khi đã nhớ nhung, liền nhớ đến da diết.

Tầm mắt Cận Hàn Thanh ngưng trọng, đây không phải là thứ Cận Ngụ Đinh đưa cho Thương Lục sao? Vì sao nó lại ở đây?

Anh ta lại nhìn thấy một cuốn sổ nhỏ có chút quen mắt rơi bên cạnh bàn trang điểm, có lẽ là nhật ký của Thương Lục.

Cận Hàn Thanh cầm lên liếc nhìn, anh ta tiện tay mở ra một tờ, bên trong trống rỗng không có gì cả.

Anh ta lại lật thêm vài tờ, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên một trang giấy, Cận Hàn Thanh nhìn thấy trên đó chỉ chít đều là hai chữ Hàn Thanh.

Anh ta không thể nhầm được, đây là nét bút của Thương Lục. Cận Hàn Thanh cảm nhận được máu nóng toàn thân đang chảy ngược, ngón tay thon dài điên cuồng lật tiếp mấy trang sau, nhưng quyển nhật ký này ngoài một trang đó ra thì đều là trống rỗng.

Anh ta như điên dại bới đồ đạc trên đất, thế nhưng cũng chỉ tìm thêm được một quyển sổ mới tinh chưa viết.

Sau khi Thương Lục xảy ra chuyện, để phòng ngừa vạn nhất nên Thương Kỳ đã sớm đốt rụi mấy quyển khác.

Chỉ để lại một trang dày đặc hai chữ Hàn Thanh này, có lẽ là vì cô ta nghĩ rằng đây cũng chỉ là một cuốn sổ trống mà thôi.

Cận Hàn Thanh cầm tấm thiệp kia, kẹp nó vào trong quyển nhật ký.

Thương Kỳ quả nhiên đã tiêu hủy toàn bộ, hủy đến sạch sẽ không còn lại chút gì, một chứng cứ xác thực cũng không để lại cho Cận Hàn Thanh.

Nhưng anh ta đã mơ hồ cảm nhận được có gì đó không đúng, bằng một tờ giấy tràn ngập hai chữ Hàn Thanh này, anh ta có cảm giác có một số việc không như mình vẫn nghĩ.

Cận Hàn Thanh cầm đi toàn bộ những đồ đạc thuộc về Thương Lục, anh ta không quay về tòa nhà Đông mà trực tiếp đi đến nơi ở

hiện tại của cô ấy.

Nhưng Thương Lục không chịu gấp anh ta, mặc kệ Cận Hàn Thanh có gõ cửa bao nhiêu lần thì người bên trong vẫn không hề có ý định đi ra mở cửa.

Hôm nay Cận Hàn Thanh đã quyết tâm sẽ phải gấp cho bằng được Thương Lục, anh ta đứng ngoài cổng một lúc, quả thật là hết cách, cuối cùng đành để trợ lý đi tìm một cái thang.

Tòa nhà Tây.

Cô Tân Tân quay về phòng ngủ của mình, cô cầm một bộ quần áo ngủ khác rồi đi vào phòng tắm rửa lại một lượt. Lúc đi ra, Cận Ngụ Đinh đã ngồi trên giường chờ sẵn.

Cô Tân Tân sấy khô tóc rồi cầm khăn đi đến bên giường, "Sao anh lại sang đây?"

"Không ngủ được, muốn tìm em nói chuyện một chút."

Cô Tân Tân giữ nhẹ mái tóc mềm, "Tôi muộn rồi, có gì mà nói."

Cận Ngụ Đinh nằm xuống, kéo chăn của Cô Tân Tân đắp lên người, "Chăn của em thật thơm, giường cũng mềm mại, nằm thật thoái mái."

"Anh cũng biết tự luyến thật, đồ anh chuẩn bị có cái nào không tốt? Phòng ngủ chính của anh còn thoái mái hơn gấp nhiều lần áy chứ?"

Cận Ngụ Đinh thò một tay ra khỏi chăn, vãy vãy cô, "Bên ngoài lạnh lắm, mau lên đây đi."

"Anh đi ra ngoài đi."

"Chỉ nằm một chút thôi, tôi cũng có mấy lời muốn nói với em."

Cố Tân Tân ngồi xuống mép giường, Cận Ngụ Đinh kéo cánh tay Cố Tân Tân, cô còn chưa kịp ngồi vững đã bị anh kéo ngã. Cận Ngụ Đinh nhanh tay kéo chăn đắp lên hai người, "Thoải mái không?"

Cố Tân Tân xoay lưng về phía anh, "Anh đừng có mà quá đáng."

"Tôi buồn ngủ quá."

"Vậy thì về phòng anh mà ngủ."

"Tôi hứa sẽ chỉ ôm em thôi, nhất định sẽ yên phận ngủ, không làm chuyện gì khác."

Cố Tân Tân hoàn toàn không tin lời hứa suông này của anh, "Lời của anh có được bao nhiêu độ tin cậy hả?"

"Tân Tân, đã lâu rồi tôi không có cảm giác mệt mỏi như thế này, có thể rũ bỏ mọi gánh nặng, thư thái mà ngủ, thật tốt."

Cơ thể cứng ngắc của Cố Tân Tân càng thêm không biết phải nhúc nhích thế nào, Cận Ngụ Đinh khép mi mắt, Cố Tân Tân giãy dụa lần cuối, "Anh về phòng ngủ đi."

Người đàn ông không trả lời, tiếng hít thở càng ngày càng nặng, thật giống như đã sắp ngủ say.

Cố Tân Tân muốn gọi anh dậy, nhưng nghe được tiếng thở đều đều của anh thì lại không đành lòng. Lúc trước Khổng Thành còn nói anh phải uống thuốc ngủ mới ngủ được, hiện tại thật khó khăn mới buồn ngủ, nếu cô cứ như vậy ép anh về thì có phải là giấc ngủ hiếm hoi của anh cũng sẽ bị cô phá hỏng hay không?

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36: Hồi Cưới

Dịch: CP88

Trợ lý của Cận Hàn Thanh rất nhanh liền mang tới một cái thang, đặt dựa vào bức tường. Người đàn ông muốn leo lên, nhưng trợ lý lại sợ không an toàn. "Cận tiên sinh, không thì để tôi lên đi, ngài chờ tôi đi vào rồi mở cửa cho ngài."

"Không cần." Cận Hàn Thanh đẩy trợ lý ra, một khắc anh ta cũng không thể chờ được nữa.

Anh ta trèo lên thang, lên trên bờ tường, Cận Hàn Thanh liếc nhìn vào trong sân, Thương Lục đã kết thúc công việc quay vào nhà rồi.

Cận Hàn Thanh nhảy xuống, hai chân bởi vì trọng lực mà cong lại, hai tay chống trên mặt đất, lúc đứng dậy không khỏi cảm thấy tê dại. Nhưng hiện tại anh ta không rảnh bận tâm đến đau đớn, vội bước nhanh vào trong.

May là cửa phòng khách không khóa, hẳn là Thương Lục cũng không ngờ được sẽ có người leo tường đột nhập vào.

Cận Hàn Thanh đi vào trong, nhìn thấy thân ảnh thon gầy của Thương Lục đang ngồi trước bàn ăn. Cô ấy đang vừa ăn cơm tối, vừa ngồi trả lời tin nhắn trên weibo. Nghe được tiếng bước chân, Thương Lục lập tức nghiêng đầu sang, vừa nhìn thấy là Cận Hàn Thanh thì sắc mặt hơi trùng xuống, "Anh làm sao vào được đây?"

Cận Hàn Thanh đi đến đối diện, ánh mắt dừng trên người Thương Lục, sự chú ý của Thương Lục lại trở về chiếc điện thoại trên tay.

Người đàn ông móc một chiếc thiệp từ trong túi ra, đặt nó đến bên tay Thương Lục, "Tôi tìm được một thứ."

Thương Lục liếc mắt một cái, cũng đã nhìn ra dòng chữ trên đó, "Có ý gì?"

Cận Hàn Thanh ngồi xuống bên cạnh cô ấy, "Lẽ nào em không nhận ra sao?"

"Tôi không hiểu anh đang nói gì cả." Tối nay Thương Lục làm hai món ăn, một món mặn một món canh, cô gấp một cọng cải xanh bỏ vào bát, "Tôi muộn như vậy anh còn đến đây chỉ là vì muốn cho tôi xem cái này?"

"Đây là đồ của em."

Thương Lục cũng không nháy mắt nhìn thêm lấy một cái, "Từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy....."

"Đây là tấm thiệp Lão Cửu đưa em, cậu ta còn đưa cho em một bó hoa, bên trong bó hoa là tấm thiệp này."

"Ồ," Thương Lục đáp nhẹ, "Anh vẫn là nên đi hỏi Thương Kỳ đi, rất nhiều thứ đều là qua tay con bé mới đến tay tôi, trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy tấm thiệp này, cũng không có hứng thú tìm hiểu câu chuyện phía sau nó."

Cận Hàn Thanh muốn nghiệm chứng chuyện kia, nhưng hiện tại đứng trước mặt Thương Lục lại muốn rút lui.

Cận Hàn Thanh đột nhiên mất đi cái dũng khí đó, anh ta chăm chú nhìn Thương Lục, cuối cùng đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô ấy, "Thương Lục"

Thương Lục cầm đũa đánh lên mu bàn tay người đàn ông, trên da thịt màu đồng lập tức nổi lên một vệt đỏ, nhưng Cận Hàn Thanh vẫn không buông tay. Ngón tay anh ta run run, lấy quyển nhật ký của Thương Lục ra.

Cuốn sổ này với cuốn sổ trước đây xuất hiện ở tòa nhà Đông giống nhau như đúc, Cận Hàn Thanh đặt nó lên bàn, bàn tay đè lên trên.

Thương Lục liếc mắt một cái, vẻ mặt vẫn rất lạnh đạm, "Làm sao hả, còn muốn lấy quyển nhật ký này ra chứng minh cái gì nữa đây?"

"Lúc trước xảy ra rất nhiều chuyện, em đều biết rồi phải không?"

Thương Lục mím chặt môi, cô ấy đã nghe được rất nhiều chuyện từ Cận Ngụ Đình, nhưng cô ấy cũng không thể nói toạc ra ngay trước mặt Cận Hàn Thanh, "Không phải anh thích nhất là làm mấy chuyện như vậy à?"

"Thương Lục, cuốn nhật kí này là tìm được ở nhà em, trong căn phòng lúc trước em ở."

Thương Lục cũng biết rất nhiều thứ của cô ấy đều đã bị Thương Kỳ tiêu hủy, cuốn nhật ký này có lẽ cũng chỉ là một quyển sổ trống trơn mà thôi.

"Vậy thì sao? Tôi cũng đâu có bí mật gì không thể nói cho ai biết?"

Trong đầu Cận Hàn Thanh hiện tại đều là trang giấy chi chít tên mình, anh ta cảm thấy suy nghĩ của mình thật sự không thể nào tin nổi, nhưng dù là mơ hồ thì anh ta cũng phải đánh cược một lần, xem thử mơ hồ này của anh ta có thể trở thành sự thật hay không.

"Em hẳn rõ ràng bên trong này mình đã viết cái gì."

Bàn tay Thương Lục đang cầm đũa hơi siết lại, cô ấy không trả lời, vùi đầu ăn cơm.

"Đến tận bây giờ vẫn là bị động tiếp thu sự thật em thích Lão Cửu, bởi vì người phụ nữ họ Tần kia vì cậu ta mới tìm đến em, rồi em lại vì cậu ta mà phát điên." Sự thật này mỗi giây mỗi khắc đều hành hạ Cận Hàn Thanh đến chết đi sống lại, "Tôi thật sự chưa bao giờ nghĩ người em yêu lại là tôi."

Ánh mắt Thương Lục trầm xuống, bàn tay nắm chặt đôi đũa hơi run lên.

Cận Hàn Thanh nói ra lời này thật ra đến một phần vạn sự tự tin cũng không có, lẽ nào chỉ dựa vào trang giấy Thương Lục viết tên anh ta mà Cận Hàn Thanh dám đưa ra kết luận đó?

Nhưng anh ta bây giờ cái gì cũng không còn, thêm một lần thua cuộc cũng có làm sao? Nhiều lầm thì chính là đâm thêm một dao vào tim mà thôi.

Cận Hàn Thanh nắm chặt cổ tay Thương Lục, "Người em yêu là tôi, tôi đều thấy được, trong cuốn nhật ký của em đã viết rất rõ ràng rồi. Nhưng vì sao em lại không nói với tôi?"

"Nói gì với anh?" Thương Lục thả đôi đũa trong tay xuống, ánh mắt lạnh như băng phóng về phía Cận Hàn Thanh, "Tôi kết hôn với anh chẳng lẽ không phải chính là chứng minh tốt nhất sao? Cận Hàn Thanh, lẽ nào lúc đó tôi và anh kết hôn là do anh ép buộc tôi? Lẽ nào còn không phải là tôi tự nguyện?"

Cận Hàn Thanh bị cô ấy ép hỏi đến á khẩu không trả lời được, từng lớp mù mịt trong lòng như đang được bàn tay người mở ra, nhưng anh ta lại không vì thế mà cảm thấy dễ chịu, trái lại còn càng đau lòng hơn, đau đến mức trước mắt đã hiện ra hai Thương Lục.

Cận Hàn Thanh gấp gáp nắm lấy cuốn nhật ký kia, "Lúc trước người phụ nữ họ Tần kia hẹn em ra ngoài, vì sao em lại đi chứ?"

"Còn không phải là vì cô ta có gì đó mập mờ với anh sao?
Chuyện của mình tôi và anh, vì sao nhất định muốn kéo Cận Ngụ
Đình vào?"

Cận Hàn Thanh hoàn toàn chết lặng, "Em nói cái gì cơ?"

"Bất luận là tôi nói cái gì thì mọi chuyện đều đã qua rồi, anh cảm
thấy dây dưa thế này thú vị lắm phải không?"

Ngày hôm nay Cận Hàn Thanh đã quyết tâm phải làm chuyện
này cho rõ ràng, anh ta nắm chặt cánh tay Thương Lục, "Đúng, em
là tự nguyện kết hôn với tôi, vậy nên người vẫn luôn ở trong lòng em
thật ra là tôi?"

Thương Lục lạnh lùng nhìn anh ta, giống như chỉ đang nhìn một
người xa lạ. Nhật ký cũng đã bị anh ta nhìn thấy rồi, cô ấy cũng
không phải phủ nhận làm gì nữa.

"Cận Hàn Thanh, nhưng đây đã là chuyện trước kia, lúc trước tôi
yêu anh bao nhiêu thì bây giờ hận anh bấy nhiêu."

Không sao, không sao.

Cận Hàn Thanh nghe được câu này, trong lòng như có cả vườn
hoa đột ngột nở bùng, đây là câu nói êm tai nhất anh ta nghe được
từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến nay, vậy nên dù bây giờ Thương Lục có
hận anh ta thì cũng không sao cả.

Cận Hàn Thanh siết chặt cuốn nhật ký trong tay, anh ta thật sự
chưa bao giờ dám nghĩ đến người trong lòng Thương Lục lại là anh
ta. Khi trước anh ta đã từng hỏi Thương Lục vô số lần, vì sao cô ấy
thích Cận Ngụ Đình rồi, lại còn muốn gả cho anh ta? Nhưng là khi
ấy Thương Lục đã điên rồi, cô ấy không trả lời được.

Lớp phòng tuyến cuối cùng của người đàn ông bị mạnh mẽ phá
tan, bây giờ ngẫm lại, rất nhiều câu nói đều là Thương Kỳ ở giữa

truyền lời, Thương Lục vốn không có chút năng lực tự chủ nào cả, tất cả bọn họ đều biến thành con rối bị giật dây.

Anh ta thật sự rất muốn ôm cô ấy vào trong ngực, nói cho Thương Lục biết mình đã làm ra bao nhiêu chuyện ngu xuẩn làm tổn thương cô ấy. Nhưng Cận Hàn Thanh không dám nói, mà Thương Lục cũng không cần anh ta nói nữa, cô ấy đều đã biết cả rồi.

Người đàn ông cuộn tay thành nắm đấm, mắt không chớp nhìn chằm chằm Thương Lục.

Thương Lục không ăn được bao nhiêu, thật sự mất hết khẩu vị.

Cô ấy đứng dậy, nhưng còn chưa bước được một bước đã bị Cận Hàn Thanh ôm lấy, "Thương Lục, tôi sai rồi, điều là lỗi của tôi. Em tha thứ cho tôi được không?"

Thương Lục suýt chút nữa đứng không vững, vội đưa tay ra đẩy vai Cận Hàn Thanh, "Anh thì có làm gì sai chứ? Ở trong thế giới của anh, anh vĩnh viễn đúng, người sai vĩnh viễn là kẻ khác."

"Không, tôi sai thật rồi."

"Cận Hàn Thanh, đời này anh cũng đừng mong tôi sẽ tha thứ cho anh."

Cánh tay Cận Hàn Thanh siết chặt, càng lúc càng ôm cô ấy sâu hơn. Thương Lục liếc cuốn nhật ký trên bàn, do dự một chút, cuối cùng vẫn cầm nó lên.

Cô ấy mở ra trang đầu, phát hiện bên trong trống trơn, Thương Lục lạnh mặt, ném mạnh cuốn sổ xuống đất.

Cận Hàn Thanh nghe được tiếng động, vội vàng xoay người tìm. Thương Lục đi lên hai bước, quay đầu lại nhìn chằm chằm người đàn ông đang ngồi xổm trên mặt đất. "Sở trường của anh quả nhiên vẫn là gạt tôi."

"Tôi không gạt em." Cận Hàn Thanh đứng lên, lật đến một tờ giấy kia, "Đây là nét bút của em, là em viết."

"Thì đã sao? Chỉ bằng một tờ giấy này mà anh đã kết luận là trong lòng tôi có anh? Cận Hàn Thanh, anh sai rồi, tôi là hận anh, tôi sẽ không bao giờ như vậy."

"Không!" Cận Hàn Thanh kích động lên tiếng, "Vừa rồi rõ ràng em không có nói như thế."

"Vừa rồi tôi có nói gì hả?" Thương Lục đưa tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt Cận Hàn Thanh, "Tôi không nhớ gì cả."

"Em không thể như vậy....." Cận Hàn Thanh cố chấp muốn bảo vệ cho câu nói kia, "Thương Lục, chuyện trước kia đều là lỗi của tôi, em muốn đánh cứ đánh, muốn mắng cứ mắng, nhưng xin em hãy tha thứ cho tôi."

"Không." Thương Lục kiên định trả lời, "Tôi phát điên là vì anh, trải qua cuộc sống người không ra người quỷ không ra quỷ cũng là vì anh, đến ngay cả hiện tại có nhà không thể về cũng là vì anh. Cận Hàn Thanh, anh đừng lãng phí thời gian với tôi nữa, tôi sẽ không tha thứ cho anh, vĩnh viễn không."

Cận Hàn Thanh cảm thấy lời này của cô ấy chính là một chậu nước lạnh, không chút do dự liền dội lên đầu anh ta, lạnh đến mức toàn thân anh ta đều run rẩy.

"Nhưng em yêu tôi, như vậy vẫn không đủ sao?"

"Có yêu anh hay không cũng chỉ là ba chữ tôi nói ra mà thôi, chính anh cũng chưa từng cảm nhận được. Cận Hàn Thanh, có phải là tôi nói gì anh cũng đều sẽ tin?"

Cận Hàn Thanh nhìn chằm chằm ánh mắt cô ấy, thấy được tia tàn nhẫn lóe lên trong đó, "Đừng....."

Anh ta muốn nói Thương Lục dừng lại đừng nói nữa, nhưng dĩ nhiên Thương Lục sẽ không, "Tôi gạt anh mà thôi, tôi chưa bao giờ có tình cảm với anh, kết hôn với anh cũng chỉ là vì lợi ích của Thương gia. Thế đấy, giờ thì anh có thể đi rồi."

Cận Hàn Thanh rũ mi mắt, anh ta không nghe thấy, không nghe thấy gì hết, trong lòng anh ta đã nhận định câu nói lúc trước của cô ấy rồi.

Thương Lục nhắc chân đi lên lầu, đến lầu hai, cô ấy quay đầu lại nhìn về chính giữa phòng khách, thấy được Cận Hàn Thanh đang ngơ ngác đứng đó.

Anh ta cúi thấp đầu, toàn thân chìm đắm trong bi thương, ngón tay chăm chú vuốt ve tờ giấy trên tay. Đó là tên của anh ta, là do người phụ nữ anh ta yêu nhất viết ra.

Nếu như sớm biết được tâm tư của Thương Lục, anh ta chắc chắn sẽ không nhẫn tâm làm tổn thương cô ấy, sẽ càng không để cho những lời của kẻ gian làm cho tin tưởng cô ấy và Cận Ngụ Đình có gì không minh bạch.

Nhưng anh ta sai rồi, hoàn toàn sai.

Thương Lục nhìn thấy hai vai Cận Hàn Thanh run rẩy, đầu cũng cúi xuống thấp nhất. Cô ấy nhìn thấy Cận Hàn Thanh chậm rãi ngồi xuống, sống lưng vẫn luôn thẳng tắp cũng bắt đầu cong xuống.

Anh ta hối hận rồi phải không? Nhưng dù Thương Lục có nhìn thấy thì có thể làm thế nào đây?

Cận Hàn Thanh nắm chặt cuốn nhật ký trong tay, mấy ngón tay bởi vì dùng sức mà gân xanh nổi lên. Một giọt nước mắt rơi xuống đầu gối, Cận Hàn Thanh vội đưa tay chặn lại nơi khói mắt.

Thương Lục đưa tay, toàn bộ ánh sáng ở phòng khách trong phút chốc tan biến. Bóng dáng của người đàn ông cũng theo đó mà chìm

vào bóng tối. Không còn ai thấy được anh ta chật vật giãy dụa trong bi thương, ngược Cận Hàn Thanh pháp phòng kịch liệt, trên mặt đều là nước mắt.

Ngày hôm sau.

Cố Tân Tân còn đang ngủ, mơ màng nghe được tiếng gõ cửa truyền vào tai. "Chị dâu, chị dâu, dậy thôi."

Cố Tân Tân mơ mờ hồn nhích người, thế nhưng cảm thấy nơi cổ tê dại, cô mở mắt ra, lúc này mới nhìn rõ mình vậy mà đang gối lên một cánh tay.

Suýt chút nữa thì cô quyền mắt tối qua Cận Ngụ ĐÌnh ngủ ở đây, Cố Tân Tân xoa nhẹ cổ, muốn đứng dậy.

Tu Thiện Văn kè sát tai vào cánh cửa, tiếp tục gõ.

Cận Ngụ ĐÌnh cũng đã tỉnh, một cánh tay tê không còn cảm giác. "Mời vào."

Tu Thiện Văn vừa nghe được giọng nói của Cận Ngụ ĐÌnh thì chỉ hận không thể lập tức bỏ chạy. Nhưng như vậy cũng quá không lẽ phép rồi, nếu Cận Ngụ ĐÌnh đã cho cô bé đi vào thì hẳn là bên trong cũng không có gì là không thể cho cô bé nhìn thấy phải không?

Cô bé nghĩ đến đây, bàn tay đặt trên tay nắm cửa. Cố Tân Tân không nghĩ tới Cận Ngụ ĐÌnh sẽ mở miếng, còn trực tiếp nói Tu Thiện Văn đi vào, vội lên tiếng. "Văn Văn, em đừng vào."

Tu Thiện Văn sợ đến mức vội vàng thu tay về, "Chị dâu, vậy em đi ăn sáng trước."

"Được....."

Tu Thiện Văn chạy đi như một làn khói, Cố Tân Tân ngồi về, kéo chiếc chăn hai người đắp chung che lên người mình, "Anh nghĩ gì

mà muốn cho con bé vào hả?"

"Làm sao thế, con bé không phải em gái của em sao? Cũng không phải người ngoài gi." "

"Có ai nói như anh không?"

Cận Ngụ ĐÌnh làm động tác giãn gân cốt cho cánh tay tê dại, "Vừa rồi tôi thật sự không có ý gì khác."

Cố Tân Tân liếc anh một cái, "Anh có ý phải không? Mục đích thật sự của anh là để Văn Văn nhìn thấy bộ dạng này của chúng ta, có phải không hả?"

"Chỉ là thói quen nói mời vào thôi mà, hai chữ này ngày nào tôi cũng nói."

Cố Tân Tân khó chịu ra mặt, luôn có loại cảm giác bị người bắt gian tại trận.

Từ sau đêm hôm đó, Cận Ngụ ĐÌnh chuyện gì cũng cực kỳ phối hợp. Cố Tân Tân muốn anh uống thuốc, anh liền ngoan ngoãn há miệng, chỉ cần có Cố Tân Tân đưa thuốc đến bên miệng anh.

Tu Thiện Văn đang bước vào giai đoạn gấp rút một tháng trước khi thi, ngoại trừ ăn cơm và đi học thì cực kỳ ít khi xuống lầu.

Ngày hôm đó, Cận Ngụ ĐÌnh đến đón Cố Tân Tân chuẩn bị về nhà, xe mới đi được một đoạn thì Cố Tân Tân nhận được điện thoại nhà.

"Tân Tân, con tan làm chưa?"

"Rồi mẹ, con đang trên đường về đây."

Lục Uyển Huệ đầu dây bên kia nói: "Con về đây một chuyến đi."

Cố Tân Tân nghe được giọng nói bà có chút khác lạ, "Làm sao thế ạ?"

"Về đây rồi nói."

Cố Tân Tân vâng dạ rồi cúp máy, nói tài xế chuyển hướng về Cố gia.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy khuôn mặt cô lộ ra sốt ruột, anh khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bên cạnh, "Làm sao thế?"

"Không biết nữa, mẹ em cũng không nói rõ, có phải ba em lại uống rượu rồi không?"

"Thân thể của ông ấy đã hồi phục rất tốt rồi, dù có uống một chút cũng không thể xảy ra chuyện gì được."

Cố Tân Tân cũng không dám suy nghĩ lung tung, vừa về đến nhà liền lập tức đẩy cửa xe đi xuống.

Cận Ngụ ĐÌnh đi phía sau, Cố Tân Tân dừng lại trước cửa, trực tiếp nhấc tay gõ cửa.

"Đến đây." Giọng nói của Lục Uyễn Huệ từ bên trong truyền tới, ngay sau đó cửa được mở ra.

Đập vào mắt hai người là đồng đồ chồng chất trong phòng khách, cô trợn mắt há mồm đứng đơ ở đó. Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy Lục Uyễn Huệ, nhanh nhẹn chào. "Bác gái."

"Vào trong đi." Lục Uyễn Huệ không nghĩ Cận Ngụ ĐÌnh cũng tới, bà kéo cánh tay Cố Tân Tân lôi cô vào trong.

"Chuyện gì thế này?" Cố Tân Tân vẫn chưa thể dời mắt khỏi đám hộp lớn hộp nhỏ đỏ rực trong phòng. Cảnh tượng này khiến Cố Tân Tân có cảm giác quen thuộc không tên, cô chậm rãi chuyển tầm mắt đến khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

Cố Đông Thăng cũng đi tới, "Hôm nay người Cận gia đến hỏi cưới."

"Hả?" Cầm Cố Tân Tân cũng sấp rót, cô còn cho là Tân Chi Song chỉ thuận miệng nói vậy thôi, mà dù có là thật thì cũng không thể nhanh như vậy. Ít nhất thì cũng phải báo trước với cô một tiếng chứ?

Khóe mắt Cận Ngụ ĐÌnh ẫn ẫn ý cười, "Là mẹ con ạ?"

"Còn có cả Cận thị trưởng nữa."

Thật lợi hại, đến cả thị trưởng đại nhân cũng được huy động rồi.

Cận Ngụ ĐÌnh hướng về phía Cố Tân Tân khoát tay một cái, ám chỉ anh với chuyện này cũng không biết gì hết, Cố Tân Tân luồng cuống tay chân, "Vậy vì sao lúc đó ba mẹ không từ chối chứ?"

"Cận phu nhân nói là cho đầy đủ lễ nghi nên ba mẹ không cần phải khách khí, sau đó cứ đặt đó thôi."

"Không phải chứ, kết hôn đâu phải trò đùa. Con còn chưa đồng ý, vì sao ba mẹ lại để người ta đặt lại đồ ở đây?"

Nhận quà cưới đồng nghĩa với việc đã chấp nhận cuộc hôn nhân này, chuyện cơ bản đó mà họ cũng không hiểu sao?

Lục Uyển Huệ kéo Cố Tân Tân sang bên cạnh, "Con không đồng ý? Nếu con không đồng ý thì sao lại chuyển vào nhà người ta hả? Tân Tân, chuyện này còn liên quan đến danh tiết của con, chưa kết hôn mà đã ở chung như vậy..... mẹ, mẹ không tán thành đâu."

"Thật là, có một số việc mẹ không hiểu."

"Có gì mà không hiểu? Hai đứa đã về ở với nhau thì chuyện này chính là gạo nấu thành cơm rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh nhanh nhẹn bỏ sung một câu, "Bác gái yên tâm, sau này con nhất định sẽ đối tốt với Tân Tân gấp bội."

"Câm miệng!" Cố Tân Tân tức đến mức muốn nổ phổi. "Em đang nói chuyện với ba mẹ."

"Nhưng..... bọn họ cũng là ba mẹ tôi, tôi cũng được nói mà."

"Đúng." Cố Đông Thăng tiếp lời anh, "Con cũng có thể nói."

Cố Tân Tân đau đầu không thôi, nhìn chằm chằm đám đồ trong phòng, "Hai người đã xem thử rồi hả?"

"Vừa rồi mở thử mấy cái, sau đó thì không dám xem nữa."

Cố Tân Tân mộng mị, "Không thì..... lùi thời gian lại thêm một chút nữa?"

"Không được hả?" Lục Uyển Huệ liếc Cận Ngụ ĐÌnh đứng bên cạnh, "Con nhìn lại một chút đi, đến Cận thị trưởng cũng đã ra mặt thuyết phục rồi, còn bảo đảm hết lần này đến lần khác. Thật sự là đã quá hạ mình rồi, đòi mẹ còn không nghĩ sẽ được tiếp xúc với một đại nhân vật như vậy....."

"Ý là mẹ đã hoàn toàn bị người ta áp đảo rồi chứ gì? Không dám từ chối phải không?"

Lục Uyển Huệ cắn thận ngẫm lại một chút, hình như đúng là có một phần ý này. Hơn nữa khí thế Cận Duệ Ngôn quá mức bức người, lời nói trật tự rõ ràng đâu vào đây, lúc ấy bọn họ thật sự bị làm cho không thể từ chối, chỉ có thể ngồi đó gật đầu như gà mổ thóc.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 37: Danh Chính Ngôn Thuận Vào Cửa

Dịch: CP88

Cận Ngụ ĐÌnh muôn nhịn cười, nhưng vì quá mức vui vẻ mà khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười.

Vị phu nhân này của Cận gia quả nhiên lợi hại, biết chỉ có mình tìm đến cửa hỏi cưới sẽ ít nhiều gặp khó khăn, liền dẫn theo luôn cả Cận Duệ Ngôn.

Cái miệng đó của Cận thị trưởng dĩ nhiên hai vị Cố gia không thể là đối thủ. Vốn dĩ còn có thể có những chuyện không thể bỏ xuống, cũng khó mà nuốt trôi những oan ức lúc trước của con gái, nhưng nhất định Cận Duệ Ngôn đã phân tích cho bọn nghe không ít chỗ tốt, nếu như còn không chịu thông suốt thì sẽ biến thành không suy nghĩ cho con gái rồi.

Cố Tân Tân nghe vậy, hoàn toàn chịu thua, "Mẹ có thể nói là hai người không làm chủ được rồi gọi điện cho con mà."

"Cận phu nhân nói con đồng ý rồi, bà ấy đến cửa hỏi cưới cũng đã bàn trước với con."

Khi nào vậy? Lẽ nào chính là một lần thuận miệng nhắc đến đó hả? Vậy cũng quá là.....

Cố Tân Tân nhìn đám hộp lớn hộp bé đỏ rực trong phòng, có chút dở khóc dở cười. Cố Đông Thăng khom lưng nâng một cái rồi

chồng sang bên cạnh, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, bước nhanh đến giúp.

"Ngụ ĐÌnh, kết hôn là chuyện của hai đứa, chỉ cần nhà bên đó cảm thấy không có vấn đề thì chúng ta cũng tôn trọng. Không cần mang nhiều đồ sang đây như vậy, quá khủng khiếp rồi."

"Lúc trước con và Tân Tân có chút qua loa, trong nhà cũng không kịp chuẩn bị gì. Mẹ con vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối, bây giờ thật hiếm mới có cơ hội này, mọi người cứ để cho bà ấy được tận lương tâm đi ạ."

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ ĐÌnh cầm từng chiếc hộp chồng lên, dọn ra một lối đi.

Lục Uyển Huệ đi vào bếp rót cho Cận Ngụ ĐÌnh một cốc nước, Cố Tân Tân nhìn thấy trên bàn uống nước của phòng khách cũng đặt không ít đồ, liền qua đó xem.

"Đúng rồi Tân Tân, ngày tổ chức hôn lễ cũng đã chọn được rồi."

Điểm này đúng là vẫn nằm ngoài dự liệu của Cận Ngụ ĐÌnh, tốc độ quả thật nhanh, đúng là đã giải quyết giúp anh không ít chuyện!

"Cái gì cơ?" Cố Tân Tân phản ứng không theo kịp bọn họ nữa rồi, "Ngày tổ chức hôn lễ gì cơ?"

"Hai chữ hôn lễ mà con cũng không hiểu hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh không thể chờ được nữa tiến lên hai bước. "Là ngày nào ạ?"

"Ngày mùng 1 tháng 10, trùng với ngày quốc khánh, Cân phu nhân vốn muốn là ngày mùng 1 tháng 5, nhưng như vậy có chút gấp gáp nên đã đổi thành tháng mười, cho hai đứa thời gian chuẩn bị."

Cố Tân Tân ngồi xuống ghế sô pha, vì sao mọi chuyện lại thành thế này chứ? Lúc đó cô đã biết quay về tòa nhà Tây nhất định sẽ rước lấy phiền phức nên mới do dự, nhưng cô làm thế nào cũng không ngờ được phiền phức này lại lớn như vậy.

"Hai đứa ăn cơm tối ở đây luôn nhé?"

Cận Ngụ ĐÌnh thoải mái đồng ý, "Vâng ạ."

Lục Uyển Huệ đẩy Cố Đông Thăng vào bếp chuẩn bị trước hai món xào sau đó cầm túi đi ra ngoài, tính toán mua thêm chút nguyên liệu về nấu thêm mấy món nữa.

Cố Tân Tân ngồi trên ghế sô pha không nhúc nhích, Cận Ngụ ĐÌnh ngồi sát bên cạnh, "Sao sắc mặt khó nhìn vậy?"

"Anh đừng có nói với em là chuyện này anh không biết một chút nào hết."

Cận Ngụ ĐÌnh giơ tay lên, làm động tác xin thè, "Tôi cam đoan, tôi hoàn toàn không biết gì cả."

Cố Tân Tân khom lưng, hai tay túm lấy mấy lọn tóc trên đầu, người đàn ông thấy vậy, ôm lấy vai cô, "Còn nửa năm nữa cơ mà, chúng ta vẫn còn thời gian chuẩn bị."

"Em không muốn kết hôn." Cố Tân Tân khẽ cắn răng, vì sợ bị Cố Đông Thăng nghe thấy mà không dám nói quá lớn.

"Em cũng không còn nhỏ nữa, kết hôn sớm hay muộn đều là kết hôn. Có mấy người lấy chồng sớm một chút rồi sinh con, bận rộn như vậy liền không phải suy nghĩ chuyện khác nữa rồi."

Cố Tân Tân chỉ là không muốn về với Cận Ngụ ĐÌnh mà thôi. Cô hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đó, nên khi bị hung hăng đẩy đến bước này đã khiến cô chân tay luống cuống không biết phải làm sao.

Bốn người ngồi trên bàn ăn, bầu không khí quái dị không thể tả. Lục Uyển Huệ muốn tỏ ra thân mật một chút, nhưng nhìn đến sắc mặt của Cố Tân Tân thì đành ngậm miệng tập trung ăn.

Bọn họ không biết nguyên nhân đằng sau cuộc hôn nhân chớp nhoáng của Cố Tân Tân và Tu Tư Mân, chỉ biết là Tu Tư Mân đã đến nhà, gọi bọn họ một tiếng ba mẹ. Ngạc nhiên qua đi, tháng ngày lại cứ như vậy tiếp tục trôi, sau khi Cố Tân Tân gấp phải biến cố lớn thì lại càng không dám nhắc đến bất kể là người hay sự việc.

"Ngụ Đinh, con ăn nhiều một chút."

"Vâng, cảm ơn ạ."

"Mẹ nhớ con rất thích ăn món này." Lục Uyển Huệ nói xong, gấp cho Cận Ngụ Đinh một miếng lớn. Cận Ngụ Đinh thấy vậy, đưa bát qua nhận lấy.

Tiếng chuông cửa vang lên, Cố Đông Thăng đặt đũa xuống định đi ra mở cửa, Lục Uyển Huệ đã nhanh chân hơn một bước đứng lên. "Tôi đi cho."

Bà đi ra mở cửa, Cố Tân Tân còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng là ai đến, giọng nói sang sảng của đối phương đã truyền vào tai. "Mẹ Tân Tân, đây là bánh ú(*) nhà tôi mới làm, biếu bên này một ít nếm thử."

(*) Bánh ú (hay còn gọi là bánh bá trạng) là một loại bánh thường được dùng trong dịp Tết Đoan Ngọ của người Hoa và cả người Việt. Bánh có dạng hình tam giác, được gói bằng lá tre. Nguyên liệu để làm bánh bao gồm lớp gạo nếp dẻo mềm ở bên ngoài bọc lấy các loại nhân: đậu xanh, thịt ba chỉ, nấm, trứng muối,... ở bên trong.

"Cảm ơn nhiều nhé, nhận nhiều của bên đó như vậy cũng thật ngại quá."

"Khách khí gì chứ, đều là hàng xóm với nhau cả."

Cố Tân Tân đứng lên, hướng về phía cửa hô một tiếng bắc Tống coi như chào hỏi.

"A, Tân Tân đây à."

"Bữa nay về chơi," Lục Uyển Huệ nói xong, nghiêng người qua, "Vào trong ngồi một lát đi."

"Thôi thôi, nhà tôi cũng đang chuẩn bị ăn tối rồi." Đồi phuong tuy miệng nói vậy, nhưng vẫn đi theo vào trong, bà ấy nhấc mắt liền liếc thấy Cận Ngụ Đinh, "Con rể bà cũng ở đây à?"

"Ừ." Lục Uyển Huệ cười cười trả lời.

Tu Tư Mân không đến đây được mấy lần, mà không lần nào đụng mặt người hàng xóm này, hơn nữa lúc trước bà ấy từng gặp Cận Ngụ Đinh, ánh tượng rất sâu.

"Ô, trong phòng khách nhà bà chất đầy cái gì kia vậy?"

Lục Uyển Huệ đặt bánh lên bàn, đẩy chiếc ghế của mình ra, bà ấy lập tức khoát tay, "Không cần, tôi đứng là được rồi."

"Đều là quà thông gia đưa tới, bà nhìn đi, khách khí như vậy, đưa đến liền một lúc cả núi đồ."

"Ây dà, đây là phúc khí đó. Càng nhìn càng thấy con rể bà thật thuận mắt, lại còn có tiền, người bên chồng Tân Tân cũng tốt như vậy, phúc khí phúc khí."

"Đúng vậy." Lục Uyển Huệ cười cười tiếp lời.

Đồi phuong đứng thêm một lúc thì về, Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh ăn xong cơm tối cũng không có ý định ở lại thêm. Lục Uyển Huệ đưa bọn họ xuống lầu, lúc Cố Tân Tân chuẩn bị lên xe, Lục Uyển Huệ nhanh tay giữ cánh tay cô lại.

"Tân Tân, sống thật hòa thuận."

Cố Tân Tân rút tay về, "Mẹ....."

"Đừng khiến ba mẹ lo lắng nữa, ba mẹ chỉ hi vọng con có thể vui vẻ, vợ chồng hạnh phúc thôi."

Chóp mũi cô chua xót, khẽ gật đầu, "Vâng."

Cả một đoạn đường trở về Cố Tân Tân đều không lên tiếng, đầu ngón tay gõ nhẹ trên đầu gối. Một lát sau, Cận Ngụ ĐÌnh nhân lúc Cố Tân Tân đang thất thần nắm lấy bàn tay cô.

Cố Tân Tân thu lại tầm mắt, Cận Ngụ ĐÌnh nhích tới, cung vai lên vai cô, "Muốn đi xem phim không?"

Sắc mặt cô căng cứng, lắc đầu.

"Tân Tân, chúng ta đến hẹn hò cũng chưa từng nghiêm túc trải nghiệm một lần." Định ra ngày kết hôn là mùng 1 tháng 10 cũng rất tốt, nửa năm này anh có thể cùng cô làm rất nhiều chuyện trước đây không thể làm.

"Bây giờ em muốn từ hôn thì còn kịp không?" Cố Tân Tân nói xong lời này, ánh mắt khẽ rơi xuống khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh.

Nụ cười trên khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh bỗng chốc khụng lại, "Em muốn từ hôn?"

"Anh không cảm thấy chuyện này quá hoang đường sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghiêm túc trả lời, "Tôi không cảm thấy."

"Cận Ngụ ĐÌnh, em không nghĩ sẽ lại kết hôn thêm một lần nữa, cũng cảm thấy một người so với hai tốt hơn rất nhiều, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Không bao giờ lo bị tổn thương, cũng không phải mệt hơi cã vã với ai."

Người đàn ông nghe vậy, đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân rồi xoay về phía mình, "Em kết hôn với tôi rồi, cũng có thể

muốn làm gì thì làm, tôi sẽ không để em bị tổn thương, càng không to tiếng với em."

"Làm sao có thể?" Cố Tân Tân cảm thấy những lời này cực kỳ không chân thực, "Răng còn có thể không cắn thận cắn vào môi thì nói chi là vợ chồng? Chúng ta không thể không bao giờ cãi vã được, em bây giờ chỉ thích một mình yên tĩnh."

"Vì sao em nhất định không chịu cho tôi một cơ hội? Tôi nói được thì sẽ làm được, tôi hoàn toàn có thể đảm bảo với em."

Cố Tân Tân dựa đầu về cửa sổ xe, Cận Ngụ Đinh kéo cánh tay cô để cô một lần nữa đối mặt với mình. "Em cảm thấy em độc thân cả đời thì sẽ qua được cửa ải của ba mẹ em không?"

Đây cũng chính là chuyện khiến Cố Tân Tân đau đầu nhất, mà Cận Ngụ Đinh đúng là bắt được điểm mấu chốt, vậy nên càng không kiêng nể tiếp tục nói, "Em là con một trong nhà, em không kết hôn, không sinh con, bọn họ sẽ đồng ý sao?"

Cố Tân Tân mấp máy môi, nhưng thật sự không tìm ra được lời nào để phản bác.

"Em luôn nói chỉ cần được sống tự tại là được, không cần quản suy nghĩ của người khác, nhưng em có làm được không? Sau này hẽ là những lúc gia đình tụ họp, họ hàng vây quanh ba mẹ em hỏi chuyện. May mắn trưởng bối cực kỳ coi trọng thể diện, đến lúc đó không nỡ lòng ép buộc em, chỉ dành trốn vào một góc tự mình gặm nhấm tủi hổ, em có thể trợ mắt nhìn họ như vậy sao?"

Cố Tân Tân đương nhiên không thể, trước đây khi cô và Cận Ngụ Đinh còn ở bên nhau Lục Uyển Huệ đã sớm dặn dò cô phải nhanh chóng có đứa nhỏ mới được. Một khi cô muốn độc thân cả đời, bọn họ nhất định sẽ bị sốc chết.

Cố Tân Tân đau đầu không thôi. "Vậy thì để sau rồi nói, nói không chừng năm năm hay mười năm sau em sẽ đổi ý thì sao."

"Dù có thêm mươi cái năm năm thì em cũng chưa chắc đã có thể tìm được người nào tốt hơn tôi, so với lãng phí thời gian đi tìm, vì sao không thể xem xét đến tôi?"

Cố Tân Tân không lên tiếng, Cận Ngụ Đinh đưa tay ôm cô vào lòng, "Cứ coi như tôi đơn phương cần em đi, chỉ cần em còn cảm thấy tôi có chỗ nào chưa đủ tốt thì có thể nói, tôi sẽ nỗ lực khiến cho em nhìn ra điểm tốt của tôi, vậy được không?"

"Nếu như cả đời này em cũng không thấy được điểm tốt của anh thì phải làm sao?"

"Vậy tôi sẽ dùng cả đời này, chậm rãi khiến em thích tôi."

Tài xế ngồi phía trước cảm thấy da gà da vịt toàn thân đã nổi hết lên rồi, tuy anh ta không thích nghe trộm, nhưng có mấy lời cứ trăng tròn lọt vào tai, thật sự là không thể không nghe.

Thế nhưng dường như Cố Tân Tân rất dễ bị chiêu này hạ gục, chí ít thì cô đã không nói nổi ra mấy lời đại loại như không được, không muốn nữa.

Thời gian Cận Ngụ Đinh về Cố gia càng ngày càng nhiều, cứ đến chủ nhật là sẽ nói Khổng Thành sắp xếp chuyến du lịch một ngày rồi kéo Cố Tân Tân và Tu Thiện Văn đi.

Ngày hôm nay Tu Thiện Văn có một bài thi thử nên ở lại tòa nhà Tây không đi.

Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh đến Cố gia đón người, Cố Tân Tân có chút không tình nguyện nhìn ra ngoài cửa sổ. "Em thấy thời tiết hôm nay rất xấu, biết đâu sẽ mưa đấy?"

"Mưa thì cứ mưa thôi, không phải chúng ta còn có xe à? Tóm lại là sẽ không mưa đến em."

Cố Tân Tân lấy điện thoại từ trong túi ra nhìn, "Gần đây anh có vẻ rảnh rồi nhỉ? Chủ nhật nào cũng đi chơi."

"Tôi nghĩ sống chậm lại một chút cũng tốt, sức khỏe so với bất kỳ thứ gì đều quan trọng hơn. Hơn nữa ba mẹ em cũng cần có người làm bạn, tuy ngoài miệng nói không thích đi chơi, nhưng trong lòng hắn vẫn thích được con gái và con rể đưa đi đâu đó."

Cố Tân Tân lườm anh một cái, "Con rể? Anh ấy hả?"

"Không phải bọn họ đều nhận tôi rồi sao?"

Khổng Thành chỉ phía trước, "Đến rồi."

Cố Tân Tân nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Cố Đông Thăng và Lục Uyển Huệ mặc quần áo thể thao thoải mái, đang đứng chờ sẵn dưới lầu, bộ dạng giống như mấy đứa nhỏ không thể chờ được nữa muộn lập tức được phát kẹo.

Hai người ngồi lên xe, bọn họ còn chưa ngồi được bao lâu, Cố Tân Tân đã nghe thấy tiếng lộp độp rơi vào tai, tài xế cũng lên tiếng: "Cửu gia, mưa rồi."

"Không sao, trong nông trang đó cũng có rất nhiều chỗ chơi. Dù sao đây cũng chỉ là một trận mưa mà thôi."

Xe đến nơi, mưa to đã có hướng chuyển thành hạt nhỏ, Khổng Thành đi xuống trước, mở sẵn mấy chiếc ô.

Lục Uyển Huệ cũng mang theo ô, bà và Cố Đông Thăng che chung một cái, Cận Ngụ Đinh cầm một chiếc ô trong tay Khổng Thành, che lên đỉnh đầu Cố Tân Tân.

Ông chủ của nông trang tự mình ra tiếp đón, sau đó dẫn bọn họ đi vào trong. Từ trên con đường này nhìn xuống có thể thấy được hai bên vườn trái cây rậm rạp, Cố Tân Tân thậm chí còn thấy mấy quả thanh long lủng lẳng.

Cô chỉ chỉ tay, khuôn mặt đầy hiếu kỳ, "Hóa ra cây thanh long dài như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy đó."

"Đi, chúng ta xuống đó xem thử?" Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, bắt lấy cổ tay Cố Tân Tân.

"Vào trong uống chén trà trước đã." Ông chủ nông trang nhìn trời, đoán mưa này còn chưa dừng ngay được, "Tôi cũng đã chuẩn bị một chút đồ ăn."

"Không sao, mọi người cứ vào trước." Cận Ngụ ĐÌnh dẫn Cố Tân Tân đi về phía trước vài bước.

Lục Uyển Huệ cười cười đầy vai Cố Đông Thăng, "Đi thôi đi thôi, chúng ta vào trong uống trà."

Khổng Thành và tài xế cũng đi theo ông chủ nông trang, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn lớp đất ẩm ướt, tiếp tục như vậy e là sẽ làm ướt giày. Anh ngồi xuống, ra hiệu cho Cố Tân Tân ngồi lên lưng mình.

Cố Tân Tân liếc một cái, đứng tại chỗ không nhúc nhích, "Làm cái gì thế."

"Tôi cõng em."

"Em mới không cần."

Cận Ngụ ĐÌnh vòng cánh tay qua chân Cố Tân Tân, cô bị mất thăng bằng ngã về phía trước. Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên, vững vàng cõng cô trên lưng.

Cố Tân Tân cúi đầu nhìn xuống, vừa rồi chân cô đẹp lên áo khoác của anh, chiếc áo đắt đỏ cứ như vậy bị cô đạp cho lem luốc, thậm chí còn in nguyên một dấu giày lên trên.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 38: Có Phải Trong Bụng Đã Có Thêm Một Sinh Mệnh Khác?

Dịch: CP88

Cố Tân Tân giãy dụa muôn xuồng, "Tự em đi được."

"Trên đất trơn trượt, ngộ nhỡ ngã thì phải làm sao hả."

"Em cũng không phải con nít, anh thả em xuống."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa cho Cố Tân Tân chiếc cô cầm trong tay, "Che ô cho tôi là được rồi."

Cô cầm cán cô, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh nhắc chân bước qua một rãnh lớn, Cố Tân Tân không dám lộn xộn nữa, chỉ sợ Cận Ngụ ĐÌnh run chân một cái thôi là cả hai người họ sẽ ngã chõng vó.

Cô cúi đầu nhìn giày của mình, lại nhìn chiếc áo khoác bẩn không thể tả của Cận Ngụ ĐÌnh, trên đó đã sớm bị bùn trên giày cô vã loạn xạ.

Cận Ngụ ĐÌnh thử đưa chân ra thăm dò, giày trong phút chốc lún xuống hơn nữa, đến ngay cả trên mu bàn chân cũng đều là bùn.

"Giày anh bẩn hết rồi."

"Không sao, lát nữa quay về rửa đi là được."

Cố Tân Tân vỗ nhẹ lên vai Cận Ngụ ĐÌnh, "Chúng ta về thôi, đi dạo trong sân rồi uống chút trà cũng không tệ lắm, mưa này chắc sẽ

không tạnh trong chốc lát được."

"Mưa thì cứ mưa," Cận Ngụ Đinh nhìn phía cách đó không xa, may mắn mười mấy bước nữa là đến cây thanh long đầu tiên rồi, "Nghe nói là thanh long ruột đỏ, loại em thích."

Cố Tân Tân che ô, mưa dần ngớt, cô đang tính sẽ thu ô lại.

Động tác trong tay còn chưa kịp thực hiện, Cố Tân Tân đã cảm giác được thân thể mình đang nhào về phía trước. Cô vội ôm lấy cổ Cận Ngụ Đinh, người đàn ông cũng bị bất ngờ, không kịp phản ứng, nhưng anh vẫn theo bản năng túm lấy chân Cố Tân Tân để tránh làm cô ngã.

Cận Ngụ Đinh quỳ một chân trên mặt đất, tay phải dính đầy bùn, Cố Tân Tân muôn đứng dậy xem xét tình hình.

"Đừng nhúc nhích." Người đàn ông nói xong, dùng sức đẩy người lên. Cố Tân Tân lúc này mới nhìn thấy trên đất có một cái hố lớn, vừa rồi Cận Ngụ Đinh cũng không nhìn thấy nên mới xui xẻo đạp trúng. Từ đầu gối xuống của quần anh đều ướt đẫm, trên quần trát đầy bùn, tay cũng bẩn không thể tả.

Người đàn ông chùi tay lên quần, lau đến khi sạch hết bùn mới thôi.

Cố Tân Tân lại đập lên vai anh, "Đi rửa tay đi chứ? Sao lại lau lung tung như trẻ con thế?"

"Ở đây cũng đâu có chỗ nào rửa tay được." Cận Ngụ Đinh nói xong, bước nhanh về phía trước rồi đặt Cố Tân Tân đứng xuống đất. Trong vườn này có một cái lán nho nhỏ, mưa không quá lớn nên bên trong vẫn khá khô ráo.

Cố Tân Tân nhìn bộ dạng của anh, nửa bên chân đều là bùn, hắn là trong giày cũng bị ngâm nước rồi. "Trên xe có quần áo không?"

"Có, Khổng Thành thường sẽ chuẩn bị dự phòng một bộ."

"Vậy thì mau đi thay thôi."

Cận Ngụ Đinh gõ gõ mũi giày, "Không sao, cho em đi chơi trước đã."

Cố Tân Tân dở khóc dở cười, "Chơi cái gì hả?"

Người đàn ông tiến lên vài bước, đàng hoàng trình trọng chỉ đường dẫn lối cho cô, "Em có thể chơi tôi này."

Cố Tân Tân đầy mặt anh ra, sau đó đưa tay bẻ một quả thanh long, "Có thể ăn không?"

"Đương nhiên là có thể, ăn đi."

Cố Tân Tân bóc lớp vỏ ngoài ra, bên trong quả nhiên là ruột đỏ. Cô hé miệng cắn một miếng, vị ngọt lập tức tan ra trong miệng. Trong mắt Cận Ngụ Đinh lộ ra sảng nịnh, cười đi lên rồi đưa ống tay áo ra lau vết nước trên khóe miệng cô, "Nhìn em này, nếu có đứa bé nào đó ở đây thì nhất định sẽ bị bộ dạng này của em dọa cho khóc mất."

"A -----" Cố Tân Tân vội vàng đẩy tay anh ra. "Sao lại dùng áo lau hả."

"Dù sao cũng bẩn rồi." Toàn thân anh từ trên xuống dưới đều bẩn không thể tả, hiện tại xem ra cũng không mấy cần quan tâm chút chuyện nhỏ này nữa.

Một bộ quần áo đắt tiền như vậy mà anh cũng thật chịu chơi, Cố Tân Tân nhìn cổ tay áo của người đàn ông. Một người từ nhỏ sinh ra đã ngậm thia vàng quả nhiên không giống người thường, mặt tiền bạc luôn có thể nhìn thoáng, muốn làm gì thì làm. Không như cô, mua một món đồ nào đó hơi đắt đỏ sẽ từng giây từng phút nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, chỉ sợ sẽ làm bẩn chỗ nào đó.

Cận Ngụ ĐÌnh lợi dụng lúc cô còn đang thất thần thò mặt tới.
"Ngọt không? Tôi nếm thử."

Anh cắn một miếng lên đúng chỗ Cố Tân Tân vừa mới ném, Cố Tân Tân nhắc mắt, nhìn thấy người đàn ông che miệng, "Nhiều nước quá."

"Anh muốn ăn thì tự đi mà lấy đi chứ?"

"Tay tôi bẩn mà." Cận Ngụ ĐÌnh nói xong, bận rộn xoay lưng lại, lau chùi trên môi.

Cố Tân Tân cười nhạo, "Hóa ra anh vẫn còn nhớ phải giữ hình tượng cơ đấy."

"Lát nữa mang về một ít."

Cố Tân Tân đi vào trong, nhìn thấy có không ít thanh long đã đủ to lủng lẳng ngay trên đầu, cô cầm quả thanh long ăn một mạch hết trơn, lúc này mới quay sang nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, đoán anh mặc bộ quần áo đó nhất định sẽ không thoái mái. "Chúng ta lên thôi."

"Không xem thêm một chút nữa hả?"

"Lát nữa quay lại rồi rủ cả ba mẹ em đi cùng luôn, lên trước đã."

Cận Ngụ ĐÌnh lại kéo cô lên lưng rồi cõng về, hai người vừa về đến nơi, Cố Tân Tân liền gọi Khổng Thành đi lấy quần áo cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Trong nông trang có nơi dừng chân cho du khách, nên dĩ nhiên cũng sẽ có chỗ để tắm rửa. Cố Tân Tân đứng trong sân chờ Cận Ngụ ĐÌnh, lúc người đàn ông đi xuống, nhìn thấy Cố Tân Tân và Lục Uyển Huệ đang ngồi với nhau ăn thử hoa quả bà chủ nơi này đã chuẩn bị sẵn.

Anh vừa tắm xong, mang theo một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi tới, Lục Uyển Huệ vừa nhìn thấy liền vẫy tay gọi. "Ngụ ĐÌnh, mau qua đây ngồi đi."

"Đang nói chuyện gì thế ạ? Nhìn hai người thật vui vẻ."

Cũng chỉ là tám chuyện trong nhà mà thôi, Lục Uyển Huệ gặp được con gái, lôi đủ thứ chuyện trên trời dưới đất ra, như hận không thể kể hết toàn bộ những câu chuyện bát quái bà tích cóp được cho Cố Tân Tân nghe. Bà nhìn Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân, cười nói, "Mẹ với Tân Tân đang nói đến con đấy."

"Con ạ? Con làm sao cơ?" Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cười hỏi.

"Mẹ lại nói linh tinh," Cố Tân Tân cầm điện thoại trên bàn lên, "Nói đến anh ấy bao giờ chứ?"

"Nói con suy nghĩ thật thấu đáo, quá có thành ý."

"Thật ạ?" Trên mặt Cận Ngụ ĐÌnh đều là ý cười, "Cám ơn mẹ."

Cố Tân Tân làm bộ không nghe không thấy, quyết tâm nhìn điện thoại không dời, vừa rồi rõ ràng là không nhắc đến anh. Người bên cạnh cô quả nhiên ai cũng lợi hại, miệng lưỡi càng ngày càng ngọt.

Bà chủ mang ra không ít đồ ăn, "Phía trước chính là khu ngắm cảnh, ngay bên ngoài cổng có xe điện. Mưa đã tạnh rồi, khí trời cũng rất ấm áp, mọi người có thể đi qua đó chơi."

Cố Tân Tân ngẩng đầu khẽ hỏi, "Có gì vui không?"

"Xung quanh đây đều là nông trang đón khách du lịch, còn có núi, đi ra ngoài rẽ phải là sẽ đến một cái hồ lớn, cảnh sắc không tệ, mọi người có thể đi dạo một vòng."

Lục Uyển Huệ rõ ràng đã nỗi hứng thú, túm cánh tay Cố Đông Thăng khẽ lay hai lần, "Chồng, chúng ta đi hóng gió đi."

"Được." Cố Đông Thăng đứng dậy, Cận Ngụ Đinh nghe thấy hai chữ xe điện thì có chút đau đầu. "Không thì ngồi xe đi, rồi nói tài xế đi chậm một chút."

Cố Tân Tân nhận lấy chiếc chìa khóa xe từ tay bà chủ, "Ngồi xe thì còn gì vui nữa, ngồi bên trong chẳng nhìn được cái gì cả."

Cận Ngụ Đinh đi theo bọn họ ra ngoài, Cố Đông Thăng cầm một chiếc chìa khóa rồi dắt một chiếc xe điện ra, Lục Uyển Huệ nhanh nhẹn ngồi sau xe.

Cố Tân Tân đưa chìa khóa cho Cận Ngụ Đinh, anh đút hai tay trong túi quần không tiếp lấy, Cố Tân Tân tò mò hỏi anh, "Anh không đi hả?"

Người đàn ông đá đá mấy viên sỏi bên chân, "Tôi không biết đi."

Cô đột nhiên phản ứng lại, thế nào Cố Tân Tân lại không nghĩ ra chứ. Cố Tân Tân nhìn về phía Khổng Thành đứng bên cạnh, "Anh thì chắc là đi được chứ nhỉ? Anh chờ anh ấy."

"Tôi cũng không biết."

Cố Tân Tân có chút không tin, "Anh chưa từng đi sao?"

"Tùy nhỏ đến lớn cũng chưa chạm vào bao giờ."

Cố Tân Tân đúng là phục bọn họ rồi, cô cắm chìa khóa vào một chiếc xe điện rồi dắt nó ra, "Vậy hai người ngồi xe đi, đi theo phía sau chúng tôi. Dù sao chỉ đi một vòng hồ thôi, cũng rất nhanh."

Cô nói xong liền nhảy lên xe chuẩn bị đi về phía trước, Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng đã xuất phát, Cố Tân Tân ẩn ẩn còi, ra hiệu cho bọn họ chờ cô một chút.

Đột nhiên có người nhảy lên xe, lốp xe theo đà xẹp xuống, eo Cố Tân Tân bị một người ôm lấy, cô quay đầu nhìn đôi tay không an phận kia, "Anh làm cái gì đây?"

"Chở tôi đi, em nhẫn tâm bỏ tôi lại chỗ này sao?"

"Không phải phía sau vẫn còn ô tô à?"

Cận Ngụ ĐÌnh không chịu xuống xe, hai tay túm lấy lớp vải bên eo Cố Tân Tân, "Có tôi làm bạn đồng hành không tốt hơn hả, dọc đường còn có người nói chuyện cùng, đi thôi đi thôi."

"Em không chở được người."

"Em đi chậm một chút là được rồi."

Cố Tân Tân cực kỳ bó tay hết cách, cô từ từ vặn tay ga, cố gắng hết sức lái đi, tài xế thấy vậy, không nhịn được đuổi lên một bước, "Cửu gia, ngài vẫn là người xe đi thì hơn."

Nhin nguy hiểm như thế, ngộ nhỡ ngã xe thì sao, đến cả mũ bảo hiểm còn không có. "Như vậy cũng không đúng luật giao thông nữa."

Khổng Thành kéo anh ta lại, "Có cái thời gian đứng đây làm nhảm thì chi bằng nhanh lái xe theo sau bọn họ trông chừng. Hôm nay anh mà thuyết phục được Cửu gia thì tôi cũng theo họ anh luôn."

Tài xế nghĩ cũng đúng, nhanh chân quay người đi lái xe ra.

Chiếc xe điện của Cố Tân Tân nghiêng ngả đi về phía trước, cô cũng đã sắp không giữ thăng bằng được nữa rồi, "Ôi không được, không được rồi. Anh nặng quá, mau xuống đi."

"Đứng sợ, cũng đừng run, cứ mạnh dạn xông về phía trước thôi."

Đây không phải là vấn đề xông hay không xông, mà là mất khống chế đó, Cố Tân Tân chỉ sợ lát nữa hai người vọt thẳng xuống hồ thì toi đời. "Anh cũng đâu có biết lái, còn ra vẻ chỉ huy cái gì?"

"Cái này còn có thể khó hơn lái ô tô sao?"

"Không xong rồi, sắp ngã thật rồi." May là trên đường không có xe, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh nhìn thấy Cố Tân Tân lái vòng vèo vẽ ra một hình chữ S, suýt chút nữa còn đâm vào một vườn đào bên cạnh, liền vội vỗ tay cô, "Phanh xe lại, cho tôi xuống."

Bánh xe sượt qua một hòn đá nhỏ suýt chút nữa ngã chổng vó, Cận Ngụ ĐÌnh đưa chân dài ra chống, anh chính là sợ Cố Tân Tân ngã.

"Dừng xe dừng xe, mau dừng lại!"

Cố Tân Tân nhìn anh bị dọa phát hoảng, rốt cuộc không nhịn được thêm nữa cười to. Cô điều khiển xe, tăng tốc độ rồi cho xe chạy vững vàng một đường thẳng, "Ôi chà chà Cận Ngụ ĐÌnh, anh vậy mà cũng có lúc sợ hãi hả? Đáng lẽ vừa rồi em nên quay lại bộ dạng đó của anh, đúng là cười chết rồi, hahahahahahah -----"

"Em cố ý có phải không?"

Cố Tân Tân thả tay trái, vẫy vẫy, "Em dù có lái cái gì cũng giỏi hết, ôm cho chắc, quỷ nhát gan."

Cô tăng tốc độ lên con số lớn nhất, chiếc xe điện xông ra ngoài. Hai chân dài của Cận Ngụ ĐÌnh không có chỗ đặt, đành phải co lên, Cố Tân Tân đắc ý không thôi. "Thế nào? Sợ thì cứ la lên đi, em sẽ không cười nhạo anh đâu."

Eo cô đột nhiên bị siết lại, cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh vòng chặt, đem gương mặt đẹp trai bán nước hại dân kề sát lưng cô, "Tôi đúng là sợ, nhưng chỉ cần ôm em thật chặt là được rồi."

Cơ thể Cố Tân Tân hơi cứng lại, có chút không thoải mái. "Anh mau buông ra đi, ngã bây giờ."

"Không buông, nếu ngã thật thì còn có tôi ôm em cơ mà, cho em ngã trên người tôi, tôi làm đệm cho em."

Cố Tân Tân biết anh ngồi như vậy nhất định không thoải mái, gió nhẹ lướt qua mặt, tuy là mưa đã ngừng, nhưng vẫn có chút cảm giác lạnh lạnh.

Cận Ngụ Đinh vỗ vỗ lên bụng cô, "Có lạnh không?"

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân đỏ lên, "Em vừa ăn xong đây, sao anh lại đập lên đó?"

"Thảo nào bụng có to hơn một chút."

"Không có!" Cố Tân Tân nói đến đây, ngồi thẳng người lên, "Như thế này không có."

Cận Ngụ Đinh lại đưa tay đến, vuốt nhẹ mấy cái, "Vẫn có mà?"

"Đó chắc là áo bên trong thôi, gần đây em rất gầy, sao có thể có mỡ thừa chứ."

Cận Ngụ Đinh khẽ cười thành tiếng, "Để bụng vậy cơ à?"

"Cũng không phải để bụng..... chỉ đang nói sự thật thôi."

Cố Tân Tân nghĩ một chút, cô đúng là để tâm. Mấy ngón tay của Cận Ngụ Đinh ngồi phía sau rảnh rồi, lại âm thầm kéo vạt áo nhét trong quần của cô ra, rồi đầu ngón tay theo sát tiến vào, mò đến chiếc bụng bằng phẳng của Cố Tân Tân.

Tay cô hơi run, "Bỏ cái tay đó ra ngay cho em."

"Tay tôi lạnh qua, tìm chút ám áp thôi mà."

"Anh có tin em ném anh lại chỗ này không?" Giọng nói của Cố Tân Tân cực kỳ hung hăn, lời nói ra đều là uy hiếp.

Hai ngón tay Cận Ngụ ĐÌnh dùng sức, véo lấy một chút thịt trên đó, "Gần đây em đúng là ăn uống đầy đủ quá rồi, còn có thể véo ra mỡ nữa."

Cố Tân Tân thật sự cảm thấy anh đáng ghét muôn chét, rõ ràng cô còn đang ngồi thẳng lưng, sao có thể làm được như vậy chứ. "Cận Ngụ ĐÌnh, anh buông cái bàn tay hư hỏng đó ra cho em."

Người đàn ông dùng sức véo mấy cái mới thả về, còn vỗ vỗ mấy lần mới thôi, "Đây là bụng bia trong truyền thuyết đó sao?"

"Bụng bia gì cơ?" Cố Tân Tân thật sự hận không thể lập tức đỗ xe lại ven đường, đứng lại tranh luận với anh một phen, "Em đã nói rồi, đó không phải là mỡ."

"Vậy thì gọi là cái gì?"

Giọng nói của Cố Tân Tân nhỏ đi mấy phần. "Da....."

Cận Ngụ ĐÌnh không nhịn được bật cười, "Cố Tân Tân, em thử lặp lại một lần nữa xem nào."

"Gọi là da đấy, anh có ý kiến gì sao?"

"Rồi rồi." Cận Ngụ ĐÌnh không ngừng xoa bụng Cố Tân Tân, "Thì gọi là da đi. Chỉ là đột nhiên tôi nghĩ đến một chuyện, em nói xem trong này liệu có phải đã có thêm một nhân khẩu nữa rồi không?"

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 39: Cầu Hôn

Dịch: CP88

Cố Tân Tân thả một tay ra rồi dùng sức đập lên mu bàn tay Cận Ngụ Đinh, "Nói vớ vẩn."

"Thì tôi nhìn cái bụng lớn này của em mới nói vậy mà, có bằng chứng xác thực."

"Anh đừng có ôm em nữa, ngã xuống ráng chịu."

Cận Ngụ Đinh nghe vậy, lại càng ôm chặt hơn, "Không buông, tôi sợ ngã."

Cố Tân Tân thật sự không biết phải làm sao với anh, dứt khoát từ bỏ chuyển sang ngắm cảnh. Giữa hồ có một hòn đảo nhỏ, xe của Cố Đông Thăng dừng lại cách đó không xa, Cố Tân Tân hướng về phía đó rồi cho xe dừng lại.

"Ba, mẹ, hai người làm cái gì đấy?"

Lục Uyển Huệ đi đến ven đường, đang tạo dáng đứng, Cố Đông Thăng lấy điện thoại ra tìm góc chụp.

Cận Ngụ Đinh chống hai chân xuống, chiếc xe cứ như vậy không cần chân chống vẫn có thể vững vàng đứng yên, Cố Tân Tân nhìn thấy Lục Uyển Huệ đưa tay lên làm hình chữ V.

Cố Đông Thăng ngồi xổm bên cạnh xe điện của bọn họ, "Rất đẹp, lên hình cũng thon gầy."

"Tôi vốn thon thả." Lục Uyển Huệ đáp lại một câu.

Cố Tân Tân không nhịn được cười, "Mẹ, kiểu đó của mẹ lỗi thời rồi."

Cố Đông Thăng ấn chụp, Lục Uyển Huệ có chút ngại ngùng thả tay xuống, "Vậy phải tạo dáng thế nào?"

"Để con dạy mẹ." Cố Tân Tân nói xong, trực tiếp xuống xe. Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên xe không dám động đậy, nhìn theo Cố Tân Tân bước nhanh tới, "Học theo con nè, nhón chân lên, xoay eo, ưỡn ngực....."

Trên mặt Lục Uyển Huệ đều là ghét bỏ, "Học ở đâu ra đấy? Khó coi chết đi được."

Cố Đông Thăng cũng lắc đầu, "Đúng đó, chụp ảnh là phải tự nhiên, con xích qua một bên đi."

"Như thế cũng rất tự nhiên mà, nhìn giống như hòa làm một với thiên nhiên vậy."

"Đi ra đi." Lục Uyển Huệ đẩy cô, "Đừng có phá cảnh của mẹ, đi xa một chút."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi trên xe nói với Cố Tân Tân, "Tôi chụp cho em."

"Không cần." Cố Tân Tân rút điện thoại ra, tự tìm cho mình một góc chụp, "Em tự chụp được, còn đẹp hơn cả nhờ người chụp hộ."

Cô điều chỉnh tư thế một chút để lấy hòn đảo phía sau làm cảnh nền, Cố Tân Tân sợ mặt mình hơi cứng, liền thử mấy kiểu khác nhau, cuối cùng mới ấn chụp. Màn hình chuyển về chế độ chờ chụp, chỉ là lần này đã có thêm một khuôn mặt nữa. Cố Tân Tân quay đầu nhìn sang, Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ấn xuống, "Tấm vừa rồi không có tôi, làm lại."

Cố Tân Tân mất tự nhiên, Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay véo nhẹ khuôn mặt nhỏ của cô. "Cười."

"Anh đừng có đứng với em."

"Nếu em đã thích chụp ảnh vậy thì hôm nào đó chúng ta dành ra chút thời gian đi chụp ảnh đi."

Cố Tân Tân không giả bộ được vẻ đáng yêu nữa, cuối cùng miễn cưỡng học theo Lục Uyển Huệ, giơ tay tạo hình chữ V. "Chụp cái gì?"

"Ảnh áo cưới."

Cố Tân Tân lườm anh một cái, cất điện thoại đi rồi bước nhanh về phía trước. Cận Ngụ ĐÌnh vừa rồi không biết hạ chân chống như thế nào, liền trực tiếp để nó nằm trên mặt đất.

Cố Tân Tân quả thật chưa từng thấy loại cách thức dừng xe này bao giờ, cô tiến lên muốn dựng chiếc xe dậy, Cận Ngụ ĐÌnh liền nhanh chân bước tới, giúp cô đỡ một bên.

"Tân Tân, vừa rồi tôi thấy ven đường có rất nhiều sập bán mật ong, lát nữa chúng ta mua một ít mang về đi."

"Được." Cố Tân Tân ngồi lên xe chuẩn bị cho xe chạy, Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng ngồi lên, "Em đừng bỏ tôi lại giữa đường vậy chứ."

"Dù sao mấy người Khổng Thành vẫn đi theo anh nấy giờ, anh sợ cái gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh ôm eo Cố Tân Tân, "Tôi không sợ, chỉ là không muốn tách khỏi em thôi."

Cô nhanh chóng sấp không chịu nổi, "Cận Ngụ ĐÌnh, tôi nuốt không trôi mấy lời ân ái này của anh đâu, sau này không cần nói nữa."

"Đây là lời ân ái hả? Không phải mà, đây là những lời từ tận đáy lòng của tôi đấy."

Cố Tân Tân không đau lại anh, dứt khoát ngậm miệng không nói nữa.

Bọn họ đi một vòng rồi quay về nông trang, bà chủ đã chuẩn bị xong một bàn món ăn dân dã, cơm là dùng lò đất nấu, đám người bọn họ còn chưa vào đến bàn đã ngửi thấy mùi thơm nức mũi. Cố Tân Tân ăn không ít, Lục Uyển Huệ cũng là nhiều năm mới được ăn một bữa cơm ngon như vậy.

Cận Ngụ ĐÌnh chu đáo, thấy vậy thì ăn cơm xong liền đi tìm bà chủ dặn dò mấy câu.

Buổi chiều, đoàn người cầm giỏ đi hái quả, lúc trở về, Cố Tân Tân đã thấy bên trong có hai nhóc tì đang đặt đồ lên xe của bọn họ.

Cố Tân Tân tò mò đi đến, "Làm gì vậy?"

"Chỗ này có gạo, thịt khô, còn có rau tươi sống trong vườn, mang về cho ba mẹ em, bọn họ nhất định sẽ thích."

Cố Tân Tân vừa rồi còn hái không ít hoa quả đây, thế này thì hết chỗ nhét mắt, "Không cần....."

"Cũng không phải cho em." Cận Ngụ ĐÌnh bỏ mấy giỏ hoa quả vào. "Là tôi muốn lấy lòng bọn họ."

Cố Tân Tân nhìn Cận Ngụ ĐÌnh một chút, "Thật ra em muốn nói với anh một chuyện."

"Chuyện gì?"

Cố Tân Tân xem xét tình hình gần đây của Cận Ngụ ĐÌnh đã khá tốt rồi, bộ dạng cô muốn nói lại thôi, người đàn ông nhìn một cái liền đoán ra, sắc mặt lập tức thay đổi, "Em muốn nói gì?"

Đơn giản chính là hỏi anh có phải đã cảm thấy rất tốt rồi không, nói cách khác thì chính là, cô muốn chuyển đi rồi.

Cố Tân Tân tiến lên một bước rồi nhìn chằm chằm khuôn mặt của Cận Ngụ Đinh, Lục Uyển Huệ đi tới, khé kéo cánh tay người đàn ông, "Ngụ Đinh, có bị lạnh không?"

Nét nghiêm túc trên khuôn mặt anh thoảng chốc thu về, cười cười lắc đầu với bà. "Khôngạ."

"Sau này ra ngoài thì mặc nhiều một chút, bên ngoài này có gió, mẹ sợ con lúc ở hồ đã bị lạnh."

"Con rất tốt ạ, hai người lên xe trước đi."

"Được," Lục Uyển Huệ đáp, hướng về phía Cố Tân Tân ra hiệu, "Đừng có đứng đó mãi thế, lên xe đi."

"Vâng."

Lục Uyển Huệ đi theo Cố Đông Thăng lên xe, Cận Ngụ Đinh kéo Cố Tân Tân qua một bên. "Vừa rồi em muốn nói gì?"

"Không có gì."

Hai tay người đàn ông nắm nhẹ vai Cố Tân Tân, "Không cần phải kiêng kỵ ai cả, em muốn nói gì thì cứ nói đi."

Lời trong miệng đã vọt đến cuồng họng, nhưng Cố Tân Tân làm thế nào cũng không nói ra được. Cô nhìn anh gần đây đã cởi mở ra không ít, nghĩ đã đến lúc chuyển đi rồi, nhưng ý nghĩ này cũng chỉ lóe lên trong nháy mắt thôi. Cô không muốn để cho tâm tình biểu hiện lên khuôn mặt, khóc miếng liền hơi cong lên, "Em chỉ là muốn hỏi tôi nay còn ăn được nữa không? Em nghĩ sẽ nấu vài món, nhưng sợ anh không quen lại phải cố theo khẩu vị của em."

Hàng lông mày của Cận Ngụ ĐÌnh khẽ giãn ra, khóe miệng cũng nhẹ nhàng cong lên thành một đường, "Đương nhiên là quen, chỉ cần em làm thì tôi đều thích.

"Ừ, vssjy về nhà thôi."

Cận Ngụ ĐÌnh cười cười, đi theo sau cô.

Tối thứ sáu, Cố Tân Tân vừa về đến nhà liền thấy Cận Ngụ ĐÌnh và Tu Thiện Văn đang ngồi với nhau, nhìn thấy cô đi vào, Tu Thiện Văn nhanh nhẹn gọi một tiếng chị dâu.

"Đang nói chuyện gì mà hăng say thế?"

"Chủ nhật này có một buổi tiệc, tôi nói Văn Văn cùng đi luôn."

Cố Tân Tân đặt chiếc túi sang bên cạnh, vừa cởi áo khoác vừa đi đến. "Bữa tiệc gì cơ?"

"Cũng không phải cái gì quá lớn, là một người bạn tổ chức tiệc đầy tháng cho con."

Cố Tân Tân ngồi xuống bên cạnh Tu Thiện Văn, "Tiệc đầy tháng? Anh mang theo người cũng được hả?"

"Có gì không được?" Cận Ngụ ĐÌnh hoàn toàn không phải để tâm chuyện đó.

Đến chủ nhật, Cố Tân Tân đã hoàn toàn quên mất chuyện này, nếu không có Cận Ngụ ĐÌnh kéo cô đi chọn quần áo thì chắc Cố Tân Tân cũng không nhớ được hôm nay mình còn phải tham gia một bữa tiệc đầy tháng.

Hôm nay Tu Thiện Văn cũng chọn một chiếc váy rất đẹp, Cố Tân Tân vẫn có chút lo lắng lát nữa gặp những người bạn kia của anh, Cận Ngụ ĐÌnh sẽ giới thiệu cô và Tu Thiện Văn như thế nào.

Đến khách sạn, Cố Tân Tân đi theo Cận Ngụ ĐÌnh vào trong, cô còn đi giày cao gót, nên bước đi cũng cực kỳ chậm chạp.

Người đàn ông nắm tay cô dắt đi, Cố Tân Tân nhìn quanh bốn phía, "Không phải là tiệc đầy tháng hả? Sao chẳng có chút không khí gì thế?"

"Cậu ta là một người khiêm tốn, chỉ mời người trong nhà và vài người bạn ăn một bữa cơm thôi."

Trong mắt Cố Tân Tân lộ ra nghi hoặc, thậm chí đến cả một tấm ảnh của trẻ con cũng không thấy ngoài một người nhân viên phục vụ đến đón rồi dẫn bọn họ vào thang máy.

Đến trước một phòng bao, Cận Ngụ ĐÌnh nói cám ơn rồi đưa tay đặt lên tay nắm cửa.

Anh mở cửa, mùi thơm ngát của hoa tươi lập tức xông thẳng vào mũi, Cố Tân Tân còn đang đắm chìm trong mùi hương đó, Cận Ngụ ĐÌnh đứng phía sau đã khẽ đẩy eo cô.

Cô bị đẩy vào trong phòng bao, ngoài dự định thấy được Lục Uyển Huệ và Cố Đông Thăng, còn có Cận Duệ Ngôn, Cận Vĩnh Nham và Tần Chi Song.

Cố Tân Tân giật mình quay đầu lại nhìn Cận Ngụ ĐÌnh, "Sao ba mẹ em cũng tới đây?"

Dù cô có ngốc đến mấy thì cũng đã nhìn ra được điểm khác lạ, trong phòng bao rộng lớn được xếp hai bàn tiệc, vẫn còn mấy ghế trống không có người ngồi. Tấm thảm đỏ trải trên nền gạch, kéo dài đến ngay dưới chân Cố Tân Tân, hai bên đều là hoa tươi.

Cố Tân Tân nhìn thấy bàn bên cạnh còn có mấy người đang ngồi.

"Sao bây giờ mới đến hả?"

"Đúng đó, tui này đã đợi lâu lắm rồi."

Cố Tân Tân nhận ra bọn họ, đây đều là mấy người bạn rất thân của Cận Ngụ ĐÌnh, cô không khỏi thấp thỏm nhìn sang anh.

Ánh đèn bỗng nhiên tắt cái rụp, trên tường có máy chiếu bật lên. Cố Tân Tân nhìn thấy ảnh của mình được chiếu lên đó, mỗi một tấm đều là mô tả về cuộc sống hàng ngày của cô, không biết Cận Ngụ ĐÌnh đã chụp từ bao giờ.

Càng khiến cô giật mình, là Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt cô.

Cố Tân Tân không kịp phản ứng lại, theo bản năng lùi về sau một bước, trong nháy mắt muốn xoay người bỏ chạy.

Cận Ngụ ĐÌnh lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi rồi mở ra, Cố Tân Tân nhìn thấy bên trong có một chiếc nhẫn.

Cô căng thẳng siết chặt tay, hoàn toàn không nghĩ tới một cảnh này sẽ có một ngày diễn ra ngay trước mắt. Cô muốn chạy trốn, nhưng hai chân lại như cái đinh đã cắm xuống đất, không thể động đậy.

Mấy người bạn của Cận Ngụ ĐÌnh bắt đầu đồng thanh hô vang, "Cầu hôn, cầu hôn, đồng ý đi, đồng ý đi."

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân đỏ ửng, người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt dường như còn căng thẳng hơn cả Cố Tân Tân.

"Tân Tân -----" lời vừa thốt ra, còn mang theo cả run rẩy.

Cố Tân Tân không hiểu vì sao chóp mũi chua xót lợi hại, cô nhìn Cận Ngụ ĐÌnh cố gắng điều chỉnh hô hấp, nhưng không biết vì sao mà mãi không được. Anh cúi thấp đầu, bàn tay cầm hộp nhẫn đã bắt đầu run.

Một câu đầy đủ anh còn chưa nói xong nữa, vậy mà đã biến thành cái bộ dạng này rồi.

Cố Tân Tân dở khóc dở cười, "Anh mau đứng dậy đi."

"Nói đi chứ!" Cận Duệ Ngôn nóng nảy quát Cận Ngụ ĐÌnh, "Lúc nào rồi mà còn khóc hả!"

Khóc? Cố Tân Tân khó có thể tin, cô gấp ảo giác sao? Nhưng đúng là hai vai Cận Ngụ ĐÌnh đang run rẩy, anh hít sâu một cái, mắt bao nhiêu công sức mới có được cơ hội này, anh cũng không thể nhìn cơ hội cứ thế vụt mất.

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc mi mắt, có chút ánh sáng yếu ớt chiếu lên khuôn mặt anh, Cố Tân Tân nhìn thấy vành mắt Cận Ngụ ĐÌnh đã đỏ ửng.

"Tân Tân....."

Cố Tân Tân nhìn bộ dạng này của anh, trong lòng không nhịn được có trǎm mối cảnh xúc ngồn ngang. Trước mắt mỗi nhù, còn có ê ẩm, cô nhắc tay khẽ lau nơi khóe mắt.

"Xin em hãy cho tôi cơ hội để chăm sóc em, tôi đảm bảo..... sẽ không bao giờ để em chịu khổ, cũng không bao giờ làm tổn thương em, khiến em đau lòng, chúng ta..... chúng ta đã bỏ lỡ nhiều thời gian vậy rồi....." Nói đến đây, Cận Ngụ ĐÌnh nặng nề thở gấp, bàn tay rơi xuống một bên chân đang quỳ. Trước giờ Cố Tân Tân chưa từng thấy bộ dạng này của Cận Ngụ ĐÌnh, dù là kích động, thì như thế này dường như cũng có hơi quá rồi.

"Anh đứng lên trước đi." Nhiều người còn đang nhìn vậy mà, Cố Tân Tân tiến lên muốn kéo anh đứng dậy.

Thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh lại bắt lấy bàn tay Cố Tân Tân, rồi nắm chặt không buông, "Tôi còn chưa nói xong....."

"Vậy thì đúng lênl rồi nói."

"Không được!" Cận Ngụ ĐÌnh siết chặt tay cô, "Tôi hứa với em, thật đấy, tôi đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Tôi thật sự muốn chúng ta về với nhau, cũng không để tâm người khác nhìn chúng ta thế nào....."

Cận Ngụ ĐÌnh nói xong lời cuối cùng, nơi cổ họng lại nghẹn lại. Anh vốn đã muốn nói ra từng chữ thật rõ ràng, để Cố Tân Tân nghe được có thể cảm nhận được toàn bộ.

"Tân Tân..... tôi có rất nhiều lời muốn nói với em, tôi....."

"Mau cầu hôn đi, nói gả cho anh đi!" Trong đám bạn bè của anh đã có người gấp không chịu được, lên tiếng thúc giục.

Cận Ngụ ĐÌnh nắm lấy cánh tay Cố Tân Tân, "Tôi biết em còn oán tôi, trách tôi. Nhưng chuyện trước kia tôi đã không còn cách nào để sửa chữa, chỉ có thể bù đắp cho em vào những ngày tháng sau....."

Lục Uyển Huệ đứng cách đó không xa, nước mắt rốt cuộc không nhịn được chảy xuống, Cố Đông Thăng đứng bên cạnh liền bận giúp bà lau đi.

"Được rồi được rồi, Tân Tân, mau đồng ý đi." Cố Đông Thăng cũng lên tiếng giục.

Cố Tân Tân ngậm chặt miệng, Cận Ngụ ĐÌnh hôm nay đi giày tây, anh tuấn túi sái, tình cảnh này đúng là rất cảm động và đẹp đẽ. Nhưng rõ ràng cô còn chưa có khóc, mà anh đã lệ chảy thành sông rồi.

Cố Tân Tân đưa tay che lại một nửa khuôn mặt, lén lút lau đi mấy giọt nước mắt đang trực trào ra.

"Được rồi, để ba đồng ý con đi." Cố Đông Thăng không nhìn nổi nữa, dứt khoát đứng ra nói.

Lục Uyển Huệ vội kéo tay ông về, "Ông bị làm sao thế."

Bên cạnh truyền đến tiếng cười vang, Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt tay Cố Tân Tân, ánh mắt thẳng tắp chiếu vào cô. Bờ môi anh run rẩy, nửa ngày vẫn không nói ra được ba chữ gả cho tôi.

***

Bát Bát: Gần đây có một vài cmt thắc mắc vì sao ta đã đổi xưng hô của Tân Tân thành em-anh rồi mà không đổi của tiểu cửu thành anh-em?

Giải thích ngắn gọn thì là thế này. "Đây là văn phong dịch truyện mang chất riêng CP88 ấy mà kkk"

Với ta, người phụ nữ xưng hô tôi-anh là xa cách, nhưng người đàn ông chỉ xưng hô tôi-em với người phụ nữ của mình..

Vì sao không phải anh-em? Chỉ vì nó quá phổ biến, một người đàn ông dùng anh-em với tất cả những người em họ và em nuôi của mình, và Bát thường thích những điều đặc biệt cho nhân vật chính dù là một chi tiết nhỏ nhất có thể sẽ mãi chẳng có ai nhìn thấy kkk

Vậy tiểu cửu xa cách với Tân Tân sẽ xưng hô thế nào? Cái này nếu ai theo ta từ đầu sẽ biết, hồi đầu ta luôn để là tôi-cô.

Tuy trước đó luôn có Lục Lục chẵn giữa, nhưng sự thật là tiểu cửu so với Tân nhận định sớm hơn về người phụ nữ của mình. Tân Tân tuy có những giai đoạn mơ huyền về cuộc sống hạnh phúc với tiểu cửu, nhưng chung quy người phụ nữ vẫn luôn rất nhạy cảm và thường suy nghĩ quá nhiều, luôn cảm nhận được vướng mắc nào đó không thể tháo gỡ, bởi vậy cho đến tận quyển 3 ta cũng chưa từng 1 lần đổi xưng hô trước đó.

Vốn dĩ là nghĩ sẽ phải đến ngoại truyện mới đổi, nhưng lại quyết định đổi ở giai đoạn sau khi tiểu cửu giăng cái bẫy lớn. Khi đó ta đã mất cả tối ngồi nghĩ có nên đổi không, bởi vì thật sự là khi đó không hề chắc chắn về dòng tâm lý của Tân có như ta suy đoán hay không, thậm chí là không biết má đã muốn kết hay chưa. Nhưng mà thật sự ngày đó có cảm giác mãnh liệt đoạn đó sẽ là bước ngoặt, một bước ngoặt mà ta nhất định phải làm gì đó để nhấn mạnh nó là bước ngoặt:))))

May là linh cảm của một dịch giả lần này đã không sai haha, kiểu như một vụ cá cược ấy.

Tóm lại là vậy đó, mn đọc có sáng tỏ ra tí nào không? Hơ hơ, ta có cái bệnh hơn lan man, hi vọng là có ai đó đọc hết:3

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 40: Được, Em Đồng Ý

Dịch: CP88

Hai mắt Cố Tân Tân chua xót, cũng nói không nên lời nữa rồi. Hai người đứng đối mặt nhau, không ai lên tiếng, mà nước mắt của người đàn ông so với cô còn muôn chảy dữ dội hơn.

Cận Ngụ Đinh siết chặt cổ tay cô, một khắc cũng không có ý định thả ra, Cố Tân Tân đành dùng một tay còng lại liên tục lau khói mắt.

"Mau cầu hôn đi!"

Mấy người bạn ngồi ở bàn bên cạnh đều đã bắt đầu sốt ruột.

Thế nhưng Cận Ngụ Đinh vẫn cảm thấy anh còn rất nhiều lời muốn nói, anh kéo tay Cố Tân Tân, "Tôi nhất định sẽ đối xử thật tốt với ba mẹ em, cũng đối tốt với Văn Văn, lại càng đối tốt với em hơn....."

"Gả cho cậu ấy đi, gả đi, gả đi!"

Cố Tân Tân không có chút thời gian để chuẩn bị nào, hiện tại đứng đây lại càng không biết phải làm sao. Cánh cửa trái tim cô vẫn một mực đóng chặt, tuy có do dự, nhưng vẫn luôn không ngừng thôi miên bản thân có rất nhiều chuyện đã không thể quay về được nữa.

Cô thậm chí còn dùng đòn trùng phạt tâm lý cuối cùng, đinh ninh rằng vui vẻ của cô chính là sự phản bội lớn nhất với Tu Tư Mân, rằng khi tất cả mọi người đều sống khỏe mạnh vui vẻ, chỉ có mình hắn nằm dưới lòng đất lạnh lẽo.

Trong lúc hoảng hốt mơ màng, Cố Tân Tân có cảm giác nghe được giọng nói của Tu Thiện Văn. Hình như cô bé cũng khóc, nhưng là mừng đến phát khóc.

"Chị dâu, đồng ý đi, mau đồng ý đi mà."

Cô bé hi vọng cô có thể về với Cận Ngụ ĐÌnh, Cố Tân Tân vẫn luôn nhìn được. Cố Tân Tân biết mọi người đều muốn cô được hạnh phúc, chỉ có cô vẫn luôn khăng khăng muốn dùng chuyện trong quá khứ dằn vặt chính mình.

Ánh mắt của Cận Ngụ ĐÌnh trước sau chưa từng dời khỏi khuôn mặt của cô, anh sợ cô sẽ không đồng ý, sợ cô sẽ tức giận, hoặc là trực tiếp bỏ lại anh quay lưng rời đi.

Thái độ hiện tại của Cố Tân Tân quá mức tiêu cực, cũng quá mức bị động, nếu như Cận Ngụ ĐÌnh còn không chủ động hơn nữa, sợ rằng chút khả năng cuối cùng của bọn họ cũng tan biến.

Chỉ có mất đi rồi mới biết được tư vị đó có bao nhiêu giày vò.

Anh nắm chặt bàn tay Cố Tân Tân, ngũ quan của người đàn ông được ánh đèn chiếu lên làm nhu hòa đi không ít. Cố Tân Tân nhìn trên mặt anh đều là nước mắt, anh vốn đã muốn tìm cách ngăn lại, nhưng đều vô dụng. Có lẽ bởi kìm néo đã quá lâu, một khi mở ra liền cứ như vậy bạo phát.

Cận Ngụ ĐÌnh thở nhẹ một hơi, bàn tay nâng chiếc hộp đựng nhẫn còn đang run, "Tân Tân, Tân Tân....."

Cố Tân Tân vô cùng muốn kéo anh lên, để anh có thể đứng mà nói chuyện, hoặc là với anh không cần vội, mọi chuyện để từ từ đã. Thế nhưng có bao nhiêu con người đang ở đây nhìn chằm chằm vào bọn họ, nếu cô không đồng ý thì Cận Ngụ ĐÌnh phải làm sao.

Trong đầu có vô số suy nghĩ hỗn loạn đấu đá nhau, đầu óc cô càng lúc càng mông昧. Cố Tân Tân cũng rơi nước mắt theo anh,

nhưng cô không biết vì sao mình lại rơi nước mắt.

Có phải bởi vì chưa từng nhìn thấy một Cận Ngụ ĐÌnh như vậy? Hay là bởi vì quá cảm động? Một tay cô che khuất nửa khuôn mặt, một tay còn lại muốn rút về. "Anh mau đứng lên đi."

"Tôi không đứng....."

"Anh như vậy khó coi lắm đó, mau đứng lên đi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhất quyết không đứng lên, Cố Tân Tân bật cười, nỗ lực muốn điều hòa bầu không khí, nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được, nước mắt giống như hoàn toàn mất kiểm soát chảy dài thành từng hàng. Cô vừa cười vừa khóc, bên cạnh còn có người đang quay phim, đây rốt cuộc là cái tình huống quỷ gì?

Cố Tân Tân vội vàng ngồi xuống, kéo tay Cận Ngụ ĐÌnh muốn để anh đứng lên.

Người đàn ông ôm cô vào trong ngực, cuối cùng cũng nói ra mấy chữ kia. "Tân Tân, em gả cho tôi đi."

Cố Tân Tân không nhịn được khóc òa lên, cầm cô khẽ gác lên bả vai Cận Ngụ ĐÌnh. Cô nhìn thấy có người cầm điện thoại chụp ảnh bọn họ, liền chôn mặt vào hõm cổ anh. Cố Tân Tân không nói lời nào khiến cho Cận Ngụ ĐÌnh sốt ruột hơn bất kỳ một ai khác, anh khẽ siết cánh tay cô. "Tân Tân, gả cho tôi đi....."

Cuối cùng, anh giảm thấp tiếng nói, dùng tông giọng chỉ có cô mới có thể nghe được, "Cầu xin em, tôi cầu xin em."

"Đồng ý đi! Đồng ý đi!" Người xung quanh đồng thanh hô.

Tiếng ồn ào lớn như vậy, nhưng Cố Tân Tân lại chỉ nghe được một câu đó của Cận Ngụ ĐÌnh, cầu xin em.

Từ khi nào anh lại yêu đến mức hạ thấp bản thân mình như vậy? Cố Tân Tân vẫn cho là dù tình yêu phải là đến từ hai phía chủ động, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh khẳng định quen là người kiểm soát mọi thứ. Hóa ra cô vẫn luôn tự che mắt mình, nên mới không nhìn thấy tình yêu tha thiết đó.

Cận Ngụ ĐÌnh muốn nhét hộp nhẫn vào tay cô, anh sợ cô không chịu đồng ý, sợ cô nói anh lừa cô đến, là anh ép buộc cô.

Anh lo được lo mất đến mức khủng hoảng, một giây cô còn không đồng ý, anh lại có thêm một giây sợ hãi lo âu.

Cố Tân Tân nắm chặt bàn tay không tiếp lấy, Cận Ngụ ĐÌnh vẫn lặp lại động tác này.

Cuối cùng cô hết cách, đành lên tiếng nhắc nhở anh. "Anh đưa em làm gì hả?"

Trái tim Cận Ngụ ĐÌnh chìm nghỉm. Cô vẫn là không chịu đồng ý, cô từ chối dứt khoát như vậy, lại còn ở ngay trước mặt mọi người từ chối anh, vậy có phải đang nói rõ bọn họ đã không thể rời không?

Cận Ngụ ĐÌnh không cam lòng, cũng không thể tiếp thu được sự thật đó, anh nắm lấy tay cô, cạy ngón tay cô ra, "Cầm đi, mau cầm."

"Em không cầm."

Cận Ngụ ĐÌnh sấp quỳ cả hai chân lên đất, trong mắt đều là khẩn cầu. Cô không chịu cầm, anh liền túm lấy cả hộp nhẫn và tay Cố Tân Tân. "Gả cho tôi đi, đồng ý tôi một lần, chỉ một lần này thôi."

Cố Tân Tân dở khóc dở cười nhìn anh, "Anh nhét hộp vào trong tay em làm gì?"

"Em cầm, cầm rồi chính là đồng ý với tôi, không thể đổi ý."

"Anh muốn em phải tự mình đeo hả?" Cố Tân Tân hỏi anh.

Cận Ngụ ĐÌnh ngây ra, không kịp phản ứng, chỉ có thể nhìn Cố Tân Tân không chớp mắt. Người xung quanh rốt cuộc dần tỉnh táo lại, Cận Duệ Ngôn là người đầu tiên đi lên. "Khóc đến đầm luôn rồi hả? Còn không mau đeo nhẫn cho Tân Tân đi."

"À." Cận Ngụ ĐÌnh như đột nhiên tỉnh ngộ, bàn tay run run cầm chiếc hộp rồi lấy nhẫn ra. Anh kéo tay Cố Tân Tân về phía mình, chiếc nhẫn đưa đến đầu ngón tay cô, anh nhìn cô một cái, viền mắt lại đỏ lên.

Cố Tân Tân cũng khóc theo, "Anh bị sao thế hả, lớp trang điểm trên mặt em cũng sắp trôi hết luôn rồi đây này."

"Tôi cũng không biết mình làm sao nữa....." Cận Ngụ ĐÌnh chật rãi đưa nhẫn vào, "Tôi có cảm giác mình đang nằm mơ. Sau này tôi nhất định sẽ yêu em thật nhiều, em tin tưởng tôi chứ?"

"Tin, em tin." Cố Tân Tân sợ cô mà nói thêm gì nữa là Cận Ngụ ĐÌnh sẽ lại nước mắt lưng tròng mắt.

Quả thật không dễ dàng, một màn cầu hôn này đúng là khiến người xung quanh phải lo lắng căng thẳng theo, trái tim cũng sắp rót ra đến nơi.

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay ôm Cố Tân Tân vào lòng, vẫn không chịu đứng lên. Anh chôn mặt mình vào hõm cổ cô, phía sau có một người bạn tiến lên vỗ bả vai anh, "Cũng đã là vợ cậu rồi, quay về có thể từ từ ôm tiếp. Tui này sắp chết đói đến nỗi, có thể khai tiệc hay chưa?"

"Đi ra!" Sức mạnh trên cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh rõ ràng tăng lên.

Cố Tân Tân liên tục đưa tay lau nước mắt, ngón tay có cảm giác lạ lẫm chưa từng có. Chiếc chấn ôm khít lấy ngón áp út, cô đưa tay đến trước mặt mình nhìn một chút, hóa ra cảm giác được người ta cầu hôn là như vậy.

Thảo nào cô gái nào cũng mong một lần trong đời được người đàn ông mình yêu tha thiết quỳ gối cầu hôn, dù là tâm đầu ý hợp sau đó nước chảy thành sông, hay lặng lẽ trải qua một cuộc tình rồi đến thời điểm cần tổ chức lễ cưới, thì một phần cầu hôn này đều là điều tất cả những cô gái luôn mong ngóng.

"Vẫn chưa chịu đứng dậy nữa hả."

"Đúng đó, còn muốn quỳ nữa thì về rồi từ từ quỳ cho hết là được rồi."

Hai tay Cận Ngụ Đinh nắm lấy cánh tay Cố Tân Tân, khẽ đẩy cô ra, rồi đưa ngón tay mình ra lau nước mắt cho cô.

May là trước đó cô chỉ chuốt mi qua một cái thoi, nếu không chưa biết chừng bấy giờ đã thành quý lệ rồi.

Vành mắt Tần Chi Song cũng hồng hồng, "Được rồi được rồi, đều ngồi vào cả đi."

Người đàn ông còn như đang nằm mơ, anh ôm Cố Tân Tân vào trong lòng ngực, nhẹ nhẹ vỗ lưng cô, "Là thật hả?"

Cỗ họng Cố Tân Tân hơi nghẹn lại, "Vậy anh lấy nhẫn về đi."

"Không, cái này không thể được."

Cận Ngụ Đinh kéo Cố Tân Tân ngồi vào bàn, ánh mắt lại thảng tắp chiểu đến cô, không có cách nào không để vui sướng biểu hiện ra, bàn tay nắm tay cô cũng không buông nữa rồi.

Tần Chi Song ra hiệu cho nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Cận Ngụ Đinh lúc này đã bình tĩnh lại không ít, nghĩ lại bộ dạng vừa rồi bắt đầu thấy có chút mất mặt. Anh thấy ánh mắt của mọi người đều đặt trên người mình và Cố Tân Tân, vội vàng muốn nói chuyện gì đó dời đi sự chú ý của bọn họ.

"Chị, anh rể không tới sao?"

"Đến làm gì? Đến xem cậu khóc hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh bị cô ấy nói cho nghẹn họng, "Đừng nói linh tinh."

"Ba, ba xem mình dạy ra một đứa con thú vị thế nào này, cái gì mà mặt như băng sơn, cái gì mà hỉ giận không bao giờ hiện lên mặt, con sắp cười vỡ bụng rồi. Vừa rồi nhìn tên tiểu tử này khóc đến nỗi muốn ngất tới nơi, tiểu Cửu, hồi cậu còn bé cũng chưa từng khóc hoành tráng như vậy đâu, đúng là càng lớn thoi con nít cũng càng lộ rõ."

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cắn răng, "Chị, ai nói chị tới đây vậy?"

"Không phải cậu mời chị à? May là chị lại tới, nếu không đã bỏ qua một màn kịch hay rồi."

Tần Chi Song vỗ vỗ cánh tay Cận Ngụ ĐÌnh, "Ngày thường luôn đeo cái mặt nghiêm nghị, không ngờ hôm nay cũng biết trêu chọc em trai cơ đấy."

"Mẹ, con vừa cop lại một bản rồi, hôm nào chuyển nó thành quà cưới gửi cho tiểu Cửu, chờ đến khi nào hai đứa kết hôn sẽ phát lén, rất vui đó."

Hai mắt Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn hơi đau, anh không chấp với Cận Duệ Ngôn nữa, cũng biết là chấp không nổi. Không sao, dù gì thì hôm nay anh cũng là người hạnh phúc nhất.

Anh nắm bàn tay nhỏ của Cố Tân Tân, một giây cũng không muốn buông, còn không ngừng vân vê lòng bàn tay cô.

Tôi nay toàn bộ khách mời trong phòng bao này đều là nhân chứng cho bọn họ, ai ai cũng vui vẻ, lần lượt đến chúc rượu Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông uống rất ít, người đến mời anh một chén, anh lại chỉ nhấp một ngụm.

"Đêm nay tôi sẽ không uống say, còn muốn duy trì tinh túng." Cận Ngụ ĐÌnh quay đầu sang Cố Tân Tân nói.

Lời này nghe vào tai thật sự rất buồn nôn, ai có thể nghĩ được lời này lại từ miệng Cận Ngụ ĐÌnh mà phát ra đây. Nhưng bạn bè anh đều biết bởi anh đang vui vẻ, nên đều ngầm hiểu ý không làm khó.

Lúc trở về, Tu Thiện Văn, Cận Ngụ ĐÌnh và Cố Tân Tân ngồi chung một xe.

Người đàn ông nắm tay Cố Tân Tân, chiếc nhẫn kim cương cọ vào lòng bàn tay khiến anh có loại thỏa mãn trước nay chưa từng có. Hóa ra kết hôn lại là một chuyện vui vẻ như vậy, vì sao khi trước anh lại không nhìn ra chứ?

Cố Tân Tân liếc anh một cái, khéo miệng Cận Ngụ ĐÌnh đã muốn kéo đến tận mang tai, Tu Thiện Văn ngồi phía trước cũng không nhịn được cười nói, "Nhìn anh cười như một đứa trẻ ngốc nghếch ấy."

Cận Ngụ ĐÌnh đưa một tay còn lại lên sờ sờ mặt mình, "Có hả?"

"Có đó, thật sự rất ngốc, chị dâu, chị nói có đúng không?"

Cố Tân Tân khẽ gật đầu. "Đúng là rất ngốc."

"Đó là bởi vì vui vẻ."

"Ai cũng đều thấy được mà." Tu Thiện Văn nâng một tay chống cằm, "Em hi vọng hai người có thể mãi hạnh phúc như vậy, dù là hai người có chuyện gì cãi nhau thì anh cũng phải nhường chị ấy."

"Yên tâm, tụi anh sẽ không cãi nhau, dù có lúc nào ý kiến không thống nhất thì anh cũng sẽ nhường cô ấy, nhường vô điều kiện."

Cố Tân Tân có chút không quen rút tay về. "Cận Ngụ Đinh, anh đừng có mà dạy hu trẻ nhỏ, cũng đừng có buồn nôn như vậy. Nếu như em thật sự bức anh đến cùng, cũng không biết anh có bám theo làm phiền em không thôi luôn không....."

"Em nỡ lòng bức tôi như vậy hả?"

Cố Tân Tân thu tầm mắt về, "Tôi nay anh nói thật nhiều."

Anh cười cười ôm cô vào lòng ngực, "Được thôi, tôi không nói nữa, sẽ chỉ ôm em thôi."

Trở lại Cận gia, phía trước đúng lúc có một chiếc xe đi tới, Cận Hàn Thanh nói tài xế lái chậm lại, chờ đến khi xe của Cận Ngụ Đinh đến nơi liền hạ một nửa cửa xe xuống.

Cố Tân Tân ngồi bên cửa sổ, thấy được bộ dạng của anh ta, tiêu tụy không thể tả, khuôn mặt cũng suy sụp không thể nhấc lên.

Cận Hàn Thanh thuận miệng hỏi, "Đây là thành công rồi?"

Cận Ngụ Đinh cười cười, "Anh còn chưa chúc mừng em."

Người đàn ông ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nháu khóe miệng, "Chúc mừng chú."

"Anh từ chối Thương Lực về đây à?"

Sắc mặt Cận Hàn Thanh trong nháy mắt tối tăm, buồn bã ỉu xiù đáp, "Ừ."

"Cô ấy vẫn không chịu gắp anh?"

Thương Lực thật sự là hận anh ta tận xương tủy, đừng nói là gắp, ngược lại dù có thấy rồi cũng sẽ không chủ động nói với anh ta một câu. Đầu Cận Hàn Thanh đau như muốn nứt ra, "Anh cũng không có cách nào ép cô ấy."

"Tù từ vậy."

Đúng thế, bây giờ anh ta ngoài tù từ thì còn có thể làm gì đây?

Xe Cận Ngụ ĐÌnh lái vào trong, Cận Hàn Thanh cũng không lưu lại, xe của hai người một trước một sau tiến vào trong, rồi chia ra mỗi người một ngả.

Thời gian không còn sớm, nhưng Tu Thiện Văn vẫn tranh thủ thời gian đi học bài, tuần này đề thi thử đã nâng lên mức khó hơn, mỗi đề đều mất nửa ngày mới làm xong.

Cố Tân Tân lên lầu, Cận Ngụ ĐÌnh đi sau cô, cô đi qua phòng ngủ chính muốn tiếp tục lướt qua, người đàn ông nhanh chân tiến lên, từ phía sau ôm lấy cô.

"Em muốn đi đâu?"

"Đi ngủ chứ đi đâu."

Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh đặt trên tay nắm cửa, khẽ dùng sức mở cửa ra, một tay còn lại ôm eo Cố Tân Tân đi vào trong. Mỗi lần cô vào đây sẽ nhăn nhó mặt mày, "Làm gì thế?"

"Em đã đồng ý với tôi rồi mà."

"Không được!"

"Có cái gì không được? Em đã chấp nhận lời cầu hôn của tôi rồi, thì chúng ta ngủ chung một phòng cũng là chuyện bình thường."

Cố Tân Tân muốn níu lấy cánh cửa, Cận Ngụ ĐÌnh đã nhanh tay nhanh mắt đá cánh cửa đóng lại.

Cố Tân Tân đập lên mu bàn tay anh, "Thả em ra!"

"Không thả là không thả!" Cận Ngụ ĐÌnh vừa nói vừa kéo Cố Tân Tân vào trong.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 41: Kết Hôn Cũng Chỉ Có Một Lần

Dịch: CP88

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời ấm áp tiến vào phòng ngủ, rơi lên chiếc chăn lớn. Cố Tân Tân mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Cận Ngụ Đinh gần trong gang tấc.

Trời vừa sáng anh đã tỉnh, hiện tại đang dùng một tay chống đầu, khóe miệng không giấu được ý cười ngắm nhìn cô.

Cố Tân Tân kéo chăn lên cao che nửa khuôn mặt, cô vừa muốn xoay người, Cận Ngụ Đinh đã nhanh tay ôm lại. "Sao tự nhiên lại ngượng ngùng thế?"

"Mấy giờ rồi?"

"Còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi."

Cố Tân Tân bị ánh mặt trời làm chói mắt, cô giơ tay lên chặn lại, ánh sáng nhỏ vụn phát ra từ viên kim cương chiếu tới, cô chăm chú nhìn kỹ.

Cận Ngụ Đinh nắm lấy ngón tay cô, "Hôm qua còn chưa kịp hỏi em có thích kiểu này không."

Cận Ngụ Đinh vuốt ve chiếc nhẫn trên đó, "Đây là chiếc nhẫn tôi đã vì em mà tỉ mỉ lựa chọn, cũng đoán là em nhất định sẽ thích."

"Nếu tối qua em không đồng ý thì anh sẽ làm gì?"

"Em nhất định sẽ đồng ý."

"Vì sao?" Cố Tân Tân rút tay về, nhét vào trong chăn.

"Bởi vì em thích tôi, cũng muốn chúng ta về với nhau."

Cố Tân Tân xoay người đối mặt với anh, Cận Ngụ ĐÌnh thấy vậy, kéo chăn lên cao, che lại bờ vai cô.

"Sao em lại có cảm giác như đang bị anh bức hôn vậy nhỉ?"

"Nào có, em cũng đã đồng ý rồi, không phải là còn muối đỗi ý đây chứ?" Cận Ngụ ĐÌnh khoác cánh tay qua, chôn mặt trước ngực cô, "Hôm qua có rất nhiều người chứng kiến, còn quay lại cả video nữa, em không thể đỗi ý được."

Cố Tân Tân bị ngứa, vội đẩy anh ra, "Mau dậy đi."

"Dậy làm gì? Mặt trời chói như vậy, rất thích hợp để ngủ."

"Anh không đến công ty hả?"

"Không đi không đi, khí trời ấm áp thế này làm việc cái gì chứ."

Có những lúc Cận Ngụ ĐÌnh thật giống như một đứa trẻ không chịu lớn, Cố Tân Tân bị anh ôm chặt, cũng không có cách nào ngoài dậy.

Ngày tổ chức hôn lễ dự tính sẽ là ngày mùng 1 tháng 10, vốn dĩ Cố Tân Tân còn muốn tìm cách lùi lại ngày, giờ thì xong rồi. Nhẫn cầu hôn là chính cô để người ta đeo vào, bây giờ có muốn trách cũng chỉ có thể trách cô tự bán mình đến triệt để thôi.

So với lần đầu tiên qua loa, Cận Ngụ ĐÌnh đối với lần này thật sự là cái gì cũng tǐ mỉ bỏ tâm tư. Cố Tân Tân bởi vì cảm thấy chụp ảnh cưới quá mệt mỏi, ngồi đó bị người ta xoay qua xoay lại như con

búp bê, còn phải làm móng, gắn lông mi giả, hơn nữa cô cảm thấy tấm ảnh cưới đầu tiên cũng không quá xấu tệ, liền nói Cận Ngụ Đình cứ lấy cái đó dùng tạm đi.

Thế nhưng Cận Ngụ Đình không chịu, lúc trước anh qua loa bao nhiêu thì bây giờ kỹ tính bấy nhiêu, cẩn thận đến mức mỗi chi tiết nhỏ đều phải hỏi cô.

Vậy nên mấy ngày nay Cố Tân Tân sẽ thường thấy Khổng Thành lượn qua lượn lại ở tòa nhà Tây, mỗi lần đều là mang theo hoặc là sách về các khách sạn, nhà hàng, hoặc là tác phẩm của các nhà thiết kế nổi tiếng, bản thiết kế trang sức các loại.....

Cận Ngụ Đình chọn lựa không biết mệt, trước đây vũng vàng quyết đoán như vậy, giờ lại như mắc phải chứng chướng ngại lựa chọn.

"Tân Tân, em muốn chọn lễ phục theo phong cách gì? Còn nữa, tiệc cưới em thích kiểu Trung Quốc hay là phương Tây?"

Cố Tân Tân cầm điều khiển từ xa, ngồi trên ghế sofa bình tĩnh tìm kênh. "Tùy tiện."

"Cũng chỉ có một lần cưới này thôi, sao có thể tùy tiện như vậy chứ?"

"Tiệc cưới nhất định phải là kiểu Trung Quốc, đừng có làm kết hợp gì đó."

Cận Ngụ Đình đáp, "Được."

Cố Tân Tân tiếp tục xem tivi.

"Còn ảnh áo cưới thì sao? Tôi thấy ra nước ngoài chụp cũng được đó. Chúng ta đi Maldives đi, hay là biển Aegean? Đi du lịch kết hợp chụp ảnh cưới luôn."

Cố Tân Tân lắc đầu, "Không được đâu, công ty em mới thành lập, ngày nào cũng bận rộn muốn sút đầu mẻ trán, xuất ngoại không chỉ mất công sức còn mất thời gian, ít nhất cũng phải tốn một tuần. Không được không được."

"Kết hôn cũng chỉ có một lần!"

Cố Tân Tân nhìn anh một chút, "Chúng ta cũng không phải chưa từng làm lễ cưới bao giờ, ngoại trừ đăng ký giấy kết hôn, không phải đều đã làm một lần cả rồi sao? Cận Ngụ Đinh, anh từ bao giờ lại chú trọng lễ nghi quá như vậy?"

"Đương nhiên là phải chú trọng," Cận Ngụ Đinh thấy những chuyện này đều vô cùng quan trọng, hơn nữa toàn bộ đều phải xếp trước công việc, "Lần này và lần trước không giống nhau, nên tôi không cho phép được qua loa cho xong."

Lần trước ảnh cưới nhiều lắm cũng chỉ được coi là ảnh hai người chụp chung, tùy tiện mặc một bộ quần áo rồi ngồi đó thôi, toàn bộ quá trình Cận Ngụ Đinh đều là ứng phó cho có, sau này anh luôn cảm thấy tiếc nuối không thôi.

"Vậy thì tìm một studio ảnh cưới đi, em cùng lắm chỉ có thể dành ra một ngày thôi."

Cận Ngụ Đinh nghe vậy, đưa tay kéo cô vào ngực, "Sao em lại cứ coi nhẹ chuyện này như vậy chứ? Em phải kích động, sốt sắng như tôi này."

"Chụp ảnh thôi, có gì mà phải căng thẳng." Cố Tân Tân cảm thấy thật sự không cần thiết, "Cứ bình tĩnh tự tin, đâu sẽ có đó."

"Nhà hàng thì sao, em muốn làm ở khách sạn nào?"

Cố Tân Tân nhìn anh xoắn xuýt suốt mấy ngày nay vẫn không quyết định được phải làm ở đâu, tùy tiện nói một câu, "Khách sạn

lần trước không phải rất tốt sao? Mang lại cho người ta cảm giác rất đẳng cấp."

"Nhưng sợ là nhân viên ở đó sẽ nhận ra chúng ta."

"Nhận ra thì nhận ra thôi."

"Tôi không muốn có kẻ bàn tán nghị luận trong đám cưới của chúng ta....."

Cô Tân Tân quay đầu nhìn Cận Ngụ Đinh, "Em còn không để ý, anh để ý cái gì?"

"Tôi sợ em khó chịu."

"Anh yên tâm, trừ chính em ra, không ai có thể làm em khó chịu."

Khóe miệng Cận Ngụ Đinh hơi cong lên, ôm cô vào trong lòng.

Đầu xuân, khí trời ấm áp, thật ra đám cưới đã định đến tận tháng 10, bọn họ không cần gấp gáp đi chụp ảnh cưới như vậy. Nhưng năm sáu tháng này Cận Ngụ Đinh lại không chờ nổi, anh chỉ hận không thể lập tức chụp một bức ảnh rồi treo lên tường.

Chụp ảnh ngoại cảnh rất thử thách thể lực người ta, toàn bộ quá trình Khổng Thành và tài xế đều chờ bên ngoài, trên xe còn chuẩn bị đồ ăn thức uống, đến cả hoa quả và chocolate cũng đầy đủ.

Giày vò hơn nửa ngày, khóe miệng cười muôn cứng đơ, Cô Tân Tân tựa trên lan can của hoa viên giải lao, tầm mắt nhìn ra giáo đường phía xa.

Đây có thể gọi là lần kết hôn thứ ba của cô không nhỉ? Hình như không phải.

Vậy là lần thứ mấy đây? Lần thứ hai sao?

Giống như cũng không phải, trước mắt có ánh sáng nhàn nhạt
sượt qua, đây hẳn là lần thứ nhất rồi?

Lần thứ nhất cùng người mình yêu mặc lẽ phục đứng chung một
chỗ, trong mắt có mơ ước chứ không phải là một tương lai thấp
thấp bắt an. Khóe miệng Cố Tân Tân khẽ cong lên, nếu không phải
nhờ có Cận Ngụ ĐÌnh từng bước ép sát, có lẽ cô đã sớm buông tay.

Người đàn ông thình lình từ phía sau ôm eo cô, "Đang nhìn cái gì
thế?"

"Hôm nay thời tiết có vẻ tốt, mây đám mây trên đó thật giống kẹo
bông."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn theo hướng cô chỉ, "Có phải muốn ăn kẹo
bông rồi không?"

Cố Tân Tân cười yếu ớt, "Em cũng không phải đứa trẻ ba tuổi,
em chỉ đang ví vây thôi."

"Mệt không?" Cận Ngụ ĐÌnh dán sát môi đến bên tai Cố Tân Tân,
"Có muốn ngồi lên xe nghỉ một chút?"

"Không cần, đi tới đi lui càng mệt."

"Tôi ôm em qua đó."

Cố Tân Tân bật cười, "Anh tiết kiệm chút sức lực đi, hơn nữa
phong cảnh bên ngoài cũng rất tốt, em muốn ngắm thêm chút nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh kéo làn váy cô lên cao một chút, cô đi giày cao gót
nhất định không thoải mái, gót còn cao như vậy, "Mệt không?"

"Vẫn còn chịu được."

Cận Ngụ ĐÌnh khuỷu một gối xuống, vỗ vỗ lên đùi mình. "Ngồi đi."

Cô nhìn quanh bốn phía. "Quanh đây đâu có chỗ nào ngồi được?"

Người đàn ông ôm lấy eo cô kéo xuống, Cố Tân Tân bị bắt ngót không kịp chuẩn bị ngồi xuống đùi Cận Ngụ ĐÌnh. Cánh tay cô theo bản năng vòng qua cổ anh, "Như vậy anh sẽ mệt lắm đấy."

"Em không tin tôi?"

Khóe miệng Cố Tân Tân cong lên, "Em sợ lát nữa anh té chân rồi lại không đứng lên nổi."

"Tôi không có kém cỏi như vậy." Bàn tay Cận Ngụ ĐÌnh vuốt nhẹ nơi eo cô, cách đó không xa thợ chụp ảnh đang chuẩn bị cảnh chụp tiếp theo. Chân Cố Tân Tân hơi thả lỏng, trên chân truyền đến cảm giác đau dữ dội, xem ra giày cao gót có tốt đến mấy cũng không thích hợp với cô, dù có thế nào cũng vô dụng. Ngày nào cũng phải đi thứ này đúng là chịu tội, Cố Tân Tân đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đặt trên đùi Cận Ngụ ĐÌnh rồi khom lưng cởi giày. Trong phút chốc cảm thấy thoải mái hơn hẳn, cánh tay ôm cổ Cận Ngụ ĐÌnh của Cố Tân Tân cũng càng thêm bám chặt.

Vẻ mặt người đàn ông ung dung, không có chút gì tỏ ra là đang gắng gượng, xem ra đây chính là điểm tốt của việc tập thể hình quanh năm đi.

"Tân Tân, em nói sau này chúng ta sẽ sinh mấy đứa?"

Cố Tân Tân vỗ nhẹ lên vai anh, "Anh nghĩ xa quá rồi."

"Không xa, nói không chừng trong tháng này là có tin tốt rồi, biết đâu vài tháng nữa là sinh ra một đứa nhỏ?" khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh đều là chờ mong nhìn cô.

Cố Tân Tân nhéo tai anh, "Anh..... gần đây anh có uống thuốc không?"

Nét mặt Cận Ngụ ĐÌnh hơi ngưng đọng, "Không uống."

Cố Tân Tân ngồi thẳng dậy, nhìn anh chằm chằm, "Không phải em đã nói anh phải ngoan ngoãn uống rồi sao? Ngày nào cũng phải uống."

"Có em ở đây rồi thì tôi còn có thể bị làm sao nữa, chuyện lúc trước đã qua rồi, tôi cũng hoàn toàn buông xuồng rồi, thật đấy."

Cố Tân Tân nửa tin nửa ngờ nhìn anh, "Trước đây anh cũng nói mình khỏe."

Cận Ngụ ĐÌnh hồn nhẹ lên môi cô một cái, "Tôi yêu em, từ nay về sau sẽ không cho phép chính mình xảy ra bất ngờ gì nữa, chỉ khi tôi khỏe mạnh thì mới có thể bảo vệ cho em thật tốt."

Cố Tân Tân đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt người đàn ông, khẽ vuốt ve, "Em cũng sẽ trở nên mạnh mẽ, để những lúc anh cần em bảo vệ, em có thể làm chỗ dựa cho anh."

Cận Ngụ ĐÌnh cười kéo tay cô xuống, "Được, nhưng sẽ không có ngày đó đâu."

Khổng Thành và tài xế ngồi trong xe, tài xế muốn xuống xe hút điếu thuốc, Khổng Thành liếc anh ta một cái, "Muốn đi làm kỳ đà cản mũi à?"

"Tôi chỉ đi hút điếu thuốc thôi mà."

"Dòng điện phóng xạ này quá lớn, tôi sợ anh sẽ bị cháy khét."

Tài xế suy nghĩ một chút, thu lại cánh tay vừa duỗi ra, vẫn là đợi trong xe thì hơn.

Nhân viên phía xa vẫy vẫy tay ra hiệu đã hoàn tất công đoạn chuẩn bị, người đàn ông vỗ nhẹ lên hông Cố Tân Tân, "Đi thôi, chịu khó một chút, tối về sẽ thưởng cho em."

"Anh lại nói vớ vẫn linh tinh cái gì đấy?"

Cận Ngụ ĐÌnh cười, ôm eo Cố Tân Tân rồi đứng lên, động tác vẫn rất vững vàng, "Tôi có nói cái gì hả? Tôi không nói gì mà."

Cố Tân Tân đi giày cao gót vào rồi tiến về phía trước, Cận Ngụ ĐÌnh bắt lấy tay cô, ý cười đã sớm lan ra cả khuôn mặt. Có được hạnh phúc như vậy, sau này dù có gặp khó khăn đến thế nào thì cũng chỉ là chuyện nhỏ với anh mà thôi, cảm giác mệt đi rồi có lại được so với bất kỳ điều gì đều vô cùng tốt.

Chụp một mạch đến tận tối muộn, Cố Tân Tân mệt đến mức không muốn động, Khổng Thành ra hiệu cho tài xế lái xe qua, "Cửu gia, đã đặt bàn rồi, bây giờ chúng ta trực tiếp qua đó luôn chứ?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Em không đi, mệt lắm."

"Không ăn sao được?" Cận Ngụ ĐÌnh thấy cô nhắm mắt khẽ dựa vào cửa sổ xe, liền kéo cô về phía mình, cho cô dựa đầu lên vai anh.

"Em thật sự không còn sức ăn nữa." Một ngày bị xoay qua xoay lại không ngừng, mắt đã trũng xuống, chân cũng đau dữ dội. Cố Tân Tân thật sự không muốn tiếp tục dần vặt, ra ngoài ăn ít nhất cũng mất hơn một tiếng. "Về nhà đi, có gì ăn đó là được."

"Vậy để tôi nói Khổng Thành đi mua về."

"Không cần," Cố Tân Tân nhìn thời gian không còn sớm. "Bạn họ cũng đi theo một ngày rồi, đều đã mệt, em quay về xem trong tủ lạnh có cái gì ăn được, tùy tiện lấp đầy bụng là xong."

Cận Ngụ ĐÌnh thấy mắt cô đã sắp không mở ra được, đành phải đồng ý.

Về đến nhà Tây, tuy là Cố Tân Tân đã đi lại giày bết của mình, nhưng mỗi bước đi đều vẫn đau không chịu được.

Cận Ngụ ĐÌnh nói Khổng Thành và tài xế về trước, Cố Tân Tân không chờ đợi thêm nữa phóng lên lầu, nhanh chóng tẩy trang đi cái lớp trang điểm dày cộp trên mặt. Xong xuôi quả nhiên nhẹ nhàng hơn nhiều, da thịt thậm chí có cảm giác được hô hấp một lần nữa. Cố Tân Tân nhìn tóc mình, ca này có vẻ khó.

Trên đầu bởi vì dùng keo xịt tóc nên cứng đơ lại, có vài chỗ đã xử lý qua rồi nhưng vừa nhìn liền biết sẽ rất khó gội. Cố Tân Tân đợi cho nước nóng đầy bồn tắm rồi mới tháo mớ tóc trên đầu ngồi vào.

Cận Ngụ ĐÌnh chờ bên ngoài nửa ngày không thấy cô đi ra, anh đi tới gõ cửa. "Xong chưa?"

"Vẫn chưa đâu."

"Làm gì mà lâu thế?"

Bên trong không đáp lại, Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Cố Tân Tân đang cầm lược dùng sức chải mớ tóc rối bòng bong, nhưng hoàn toàn không chải ra.

Cận Ngụ ĐÌnh đóng cửa lại rồi bước nhanh về phía trước, "Khó lắm à?"

"Ừ, rồi hết cả rồi."

"Sớm biết vậy đã cho người khác gội cho em, nhìn em kìa....." Cận Ngụ ĐÌnh nhìn chằm chằm ổ quạ trên đầu Cố Tân Tân, vừa tức vừa buồn cười. Anh ngồi lên mép bồn tắm, cầm chai dầu dưỡng tóc, bóp một chút ra lòng bàn tay rồi chàm chậm bôi lên tóc Cố Tân Tân.

"Em đã thử rồi, vô dụng thôi."

"Em đó, làm cái gì cũng hấp tấp nóng nảy, bình tĩnh một chút." Cận Ngụ ĐÌnh nghiêng người, động tác nhẹ nhàng bôi đều dầu dưỡng tóc lên đầu cô, "Lạnh không?"

Cố Tân Tân lắc đầu, người đàn ông đứng dậy, giật chiếc khăn tắm rồi khoác lên bả vai Cố Tân Tân.

Cô cúi thấp đầu không nói câu nào, ngón tay Cận Ngụ Đinh len vào mẩy sợi tóc chầm chậm gỡ ra, rất nhiều chỗ rối không thể sốt ruột dùng lược chải mạnh được, nếu không tóc sẽ dễ bị đứt gãy. Anh bóp dầu dưỡng tóc ra lòng bàn tay một lần nữa, lại xoa lên đầu cô.

Động tác của anh không có một điểm nào là mất kiên nhẫn, vậy nên dù có chỗ nào rối tinh rối mù vào rồi anh vẫn có thể gỡ ra.

***

Bát Bát: Xưng hô tôi-em của tiểu cửu là chốt rồi và không đổi nữa nhé, cái này là văn phong của ta (đã giải thích đầy đủ cuối chương 39) nên nếu mn không quen thì ráng quen đi vậy, yêu thương: *: *: *

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 42: Nhất Định Phải Giữ Lại Đứa Con

Dịch: CP88

Cố Tân Tân ngoan ngoãn cúi thấp đầu, tính kiên nhẫn của Cận Ngụ Đinh tốt hơn cô rất nhiều, vừa rồi cô thật sự bị bức đến hết mức nóng nảy muốn gỡ ra, nên có một vài chỗ đã làm tóc đứt phứt.

"A."

"Đau hả?"

"Không sao."

Động tác trong tay Cận Ngụ Đinh lại càng thêm nhẹ nhàng, "Chụp cái ảnh thôi mà cũng giày vò đến vậy, cứ để tự nhiên có phải tốt hơn bao nhiêu không."

"Nhưng kết hợp với tạo hình mới đẹp chứ?"

"Biết vậy, nhưng bây giờ gội đầu cũng quá cực."

Cố Tân Tân co đầu gối lên, vòng hai tay đặt lên đầu gối, rồi gác cầm lên trên, bộ dạng đặc biệt ngoan ngoãn, "Nếu thật sự không gỡ được thì cắt quách đi là xong."

"Em nỡ không?"

"Nỡ chứ," Cố Tân Tân túm một lọn tóc, cứng như rơm.

Cận Ngụ ĐÌnh lau đám bọt trôi xuồng gó má của cô đi, "Tôi không nỡ, mái tóc này độ dài vừa phải, nếu thật phải cắt đi nhiều như vậy..... sẽ thành con trai đấy."

"Không khoa trương như vậy."

Cận Ngụ ĐÌnh đột nhiên bật cười, "Em muốn cắt tóc là vì nghĩ muốn mang thai em bé rồi sao?"

Cố Tân Tân đơ người, cái này và mang thai thì có liên quan gì với nhau? "Em chỉ đang nói muốn cắt tóc đi thôi mà."

"Tôi nghe mẹ nói, phụ nữ mang thai để tóc ngắn là thuận tiện nhất."

Đang yên đang lành tự nhiên nhắc đến cái đề tài này làm gì? Cố Tân Tân túm lấy đám tóc, "Có con rồi đổi với anh có chỗ nào tốt?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, giọng nói cũng thay đổi, "Không có."

Lúc mới quen Cố Tân Tân, anh nói muốn có con là vì cạnh tranh với Cận Hàn Thanh, bây giờ đương nhiên sẽ không vì lý do đó. Không lẽ trong lòng Cố Tân Tân đang nghĩ ngợi linh tinh gì?

"Tân Tân, tôi thật sự không có ý gì khác, tôi nghĩ sao thì nói vậy thôi, em đừng nghĩ nhiều. Tôi cần em là đủ rồi, những thứ khác không quá quan trọng....."

Cố Tân Tân nhìn anh gấp gáp giải thích, không nhịn được khẽ cười thành tiếng, "Càng tẩy càng đen, em cũng đâu có ý gì khác."

Trên tay Cận Ngụ ĐÌnh đều là dầu dưỡng tóc, anh cầm vòi hoa sen xả sạch đầu cô một lượt, rồi lại tiếp tục lặp lại động tác vừa rồi.

Lúc Đoàn Cảnh Nghiêu về đến nhà, Cận Duệ Ngôn còn chưa ngủ. Cô ấy đang đọc sách, người đàn ông đến gần cũng không phát hiện ra.

Người đàn ông đi tới, đưa một chiếc túi đến trước mặt cô ấy, Cận Duệ Ngôn bị dọa hết hồn, theo bản năng vung tay lên. Chiếc túi rơi xuống chǎn, hạt dẻ nướng theo đó rơi ra.

Đoàn Cảnh Nghiêu nhặt bở lại, "Làm sao thế? Bồn chồn không yên?"

"Anh đi vào mà không có chút động tĩnh gì vậy?"

"Không lẽ trước khi tôi đi vào phòng của mình còn phải gióng trống khua chiêng sao?" Đoàn Cảnh Nghiêu nói xong, đưa túi hạt dẻ nướng cho cô ấy. "Vẫn còn nóng đấy."

"Tôi ăn cơm tối no rồi."

"Coi như đồ ăn vặt đi." Đoàn Cảnh Nghiêu nói xong, ngồi xuống mép giường, "Đám cưới của em trai em đã xác định là tháng 10 rồi hả?"

"Ừm." Cận Duệ Ngôn gật đầu, cầm túi hạt dẻ, nhưng cũng không có ý động tới.

"Nghe nói lúc cầu hôn cũng rất náo động."

Khóe miệng Cận Duệ Ngôn không khỏi cong lên, "Đúng đấy, không khác gì một tên ngốc. Tôi đúng là chưa từng thấy bộ dạng đó của tên tiểu tử ấy, anh nói có phải đàn ông gấp được tình yêu đều sẽ biến thành người khác như vậy không? Cậu ta còn khóc nữa đó."

Cận Duệ Ngôn nói xong, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt Đoàn Cảnh Nghiêu, người đàn ông không lập tức trả lời mà nhìn cô ấy không chớp mắt. Cận Duệ Ngôn có chút ảo não, thế nào mà tự nhiên lại nói ra như vậy? Họ chỉ là quan hệ vợ chồng trên pháp luật mà thôi, đừng nói đến tình yêu, từ khi kết hôn đến giờ chỉ có tính toán lẫn nhau, sao cô ấy có thể mang ra so sánh với Cận Ngụ ĐÌnh và Cố Tân Tân chứ?

Cận Duệ Ngôn hơi lúng túng, cầm hạt dẻ nướng muốn tách vỏ ra.

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn thấy, cầm hạt dẻ trên tay cô ấy, tách vỏ rồi đưa phần nhân đến miệng Cận Duệ Ngôn.

Cận Duệ Ngôn không được tự nhiên tránh về sau, "Tự tôi có tay."

"Người đàn ông khi gặp được tình yêu sẽ làm ra chuyện khiến người ta khó mà tin nổi." Anh ta lẩm bẩm lặp lại lời này, đút nhân hạt dẻ nướng vào miệng Cận Duệ Ngôn.

"Sao hôm nay anh về sớm thế? Không phải nói còn có tiệc xã giao à?"

"Tôi nay tự nhiên không muốn uống rượu, ngồi một lúc thì về."

Cận Duệ Ngôn hơi giật mình, "Đâu ra cái kiểu giữa đường bỏ về thế? Anh không sợ sau đó người ta sẽ nói Đoàn tiên sinh thế diện thật lớn, không nể mặt người mòi cơm chút nào, còn bỏ về giữa chừng."

Đoàn Cảnh Nghiêu leo lên giường, chọn một tư thế thoải mái nhất rồi nằm xuống, "Nói thì cứ nói, tôi còn sợ người khác nói sao?"

Với địa vị này của anh ta thì đúng là chẳng cần phải e ngại gì cả, bao nhiêu năm mồ hôi công sức, tranh đấu sút đầu mě trán, bây giờ thích làm gì thì làm chính là thành quả lớn nhất.

"Anh còn chưa tắm đâu, đừng có nằm ở đây."

"Tôi mệt lắm."

Cận Duệ Ngôn đẩy thắt lưng anh ta. "Đi tắm."

Đoàn Cảnh Nghiêu nằm đó không nhúc nhích, Cận Duệ Ngôn không đẩy được, dứt khoát ôm chăn muốn đứng lên. Đoàn Cảnh Nghiêu bắt được váy ngủ của cô ấy, "Đi đâu đấy?"

"Phòng dành cho khách."

Người đàn ông buông tay ra, gắng gượng đẩy người ngồi dậy, ngữ khí mỉm cười phần bất đắc dĩ, "Được rồi được rồi, tôi đi tắm là được chứ gì?"

Cận Duệ Ngôn đẩy vai anh ta thêm một cái nữa, Đoàn Cảnh Nghiêu miễn cưỡng đứng dậy, đi vào nhà tắm.

Lúc anh ta đi ra, Cận Duệ Ngôn đã khép mắt nằm đó, Đoàn Cảnh Nghiêu mặc áo ngủ mò lên giường, ôm lấy cô ấy từ phía sau.

Mi mắt Cận Duệ Ngôn khép chặt, không muốn để ý, nhưng bàn tay kia càng lúc càng không thành thật, cô ấy khẽ nhúc nhích vai, "Đừng động tay động chân, tôi buồn ngủ."

"Tôi muốn."

Cận Duệ Ngôn đá chân về sau, "Bỏ qua một ngày hôm nay thôi."

Đoàn Cảnh Nghiêu ở phía sau hôn lên lưng cô ấy, cánh môi ướt át dần lên đến cổ, lướt nhẹ lên mặt. Người đàn ông kéo chăn ra, lật người một cái liền đè lên trên Cận Duệ Ngôn. Cận Duệ Ngôn cau mày, vẩy ngủ bị anh ta đẩy lên, cô ấy vội vàng đè lại cổ tay Đoàn Cảnh Nghiêu.

"Tôi mệt thật đấy."

"Cho tôi một chút thời gian thôi."

Cận Duệ Ngôn sao có thể tin lời này của anh ta, "Chờ anh làm xong thì cũng đã đến nửa đêm rồi, sáng sớm mai tôi còn có việc."

"Vậy em nói tôi phải làm sao bây giờ?"

Cận Duệ Ngôn đẩy anh ta xuống, "Tự giải quyết đi."

"Em nói cái gì thế?" Đoàn Cảnh Nghiêu nắm chặt cổ tay cô ấy, muốn xoay người lần nữa, Cận Duệ Ngôn nghiêm túc. "Hôm nay không được, tôi rất mệt."

"Có ngày nào với em là được hay là vui vẻ thuận theo một lần đâu?"

"Đoàn Cảnh Nghiêu, có phải thời gian gần đây anh rảnh rỗi quá rồi hay không? Có thời gian này chỉ bằng đi đọc sách đi."

Đoàn Cảnh Nghiêu bực bội nằm sang bên cạnh, dù anh ta chỉ là thương nhân thì IQ và học vấn đều đủ cao. Cận Duệ Ngôn thì hay rồi, luôn nghĩ mình là nhất rồi nói anh ra như người không có học thức.

Hiện tại, hứng thú gì cũng đã bị Cận Duệ Ngôn dội cho nguội ngắt, Cận Duệ Ngôn không cho anh ta chạm thì anh ta không chạm là được rồi. Anh ta cũng không phải không thể làm loại chuyện đó, đã vậy liền cho cô ấy chịu đói mười ngày nửa tháng, xem xem tới lúc đó Cận Duệ Ngôn còn có thể ra vẻ thanh cao hay không.

Ngày hôm sau, lúc Đoàn Cảnh Nghiêu tỉnh lại Cận Duệ Ngôn cũng đã ra khỏi nhà.

Anh ta ngồi dậy, đưa bàn tay lên vò loạn mái tóc. Cô ấy vẫn luôn như vậy, xưa nay chưa từng có một lần để anh ta vào trong lòng, đến ngay cả không khí xung quanh cũng tản mát một loại khí tức lạnh lùng.

Đoàn Cảnh Nghiêu đi vào nhà tắm rửa mặt, lúc chạm vào nước trên tay có cảm giác xót không thể tả. Anh ta nhấc ngón tay lên, thấy được trên đầu ngón trỏ có một vết như bị người ta bấm móng tay vào, chẳng trách lại xót như vậy.

Có lẽ là tối qua khi Cận Duệ Ngôn không cho anh ta chạm vào đã bấm lên.

Người đàn ông xoay người đi về phòng ngủ, anh ta đi đến bên giường, mở tủ đầu giường ra. Đoàn Cảnh Nghiêu là một người không có tính kiên nhẫn, bên trong sắp xếp gọn gàng nhưng anh ta vẫn không sao tìm được đồ, liền dứt khoát lấy toàn bộ ra. Hộp đựng băng keo dán vết thương ngay ở trước mắt, vậy mà vừa rồi anh ta lại không nhìn thấy.

Đoàn Cảnh Nghiêu cầm chiếc hộp đó lên, rút ra một chiếc, tầm mắt đột nhiên dừng lại trước một thứ đồ khác.

Anh ta cầm lên nhìn, trên chiếc que thủy tinh dài hiện lên hai vạch đỏ.

Đoàn Cảnh Nghiêu giật mình nhìn chằm chằm thứ đồ trên tay, mắt một lúc mới phản ứng lại. Anh ta cũng không phải kẻ đần, sao có thể không hiểu thứ này là gì?

Anh ta vừa mừng vừa sợ, đứng tại chỗ không biết phải phản ứng thế nào. Chẳng trách, chẳng trách tối qua cô ấy lại như vậy, hóa ra là đã mang thai.

Nhưng vì sao cô ấy lại không nói cho anh ta biết chứ?

Cô ấy vẫn biết anh ta mong ngóng có một đứa con như thế nào, chuyện lớn như vậy, vì sao Cận Duệ Ngôn không nói cho anh ta biết?

Ý cười bên khóe môi của Đoàn Cảnh Nghiêu dần cứng lại, không lẽ, Cận Duệ Ngôn không muốn?

Nếu không thì vì sao cô ấy phải giấu thứ đồ này đi? Còn ngay ở trước mặt anh ta không nhắc đến một chữ?

Một chút vui mừng cuối cùng biến thành lo lắng sợ sệt, Đoàn Cảnh Nghiêu bỏ miếng dán trong tay xuống, lấy điện thoại ra gọi cho Cận Duệ Ngôn.

Đầu kia không có người tiếp, Đoàn Cảnh Nghiêu gọi lại hai lần nhưng vẫn không có ai nhận.

Anh ta vừa đi ra ngoài, vừa bấm số thư ký của Cận Duệ Ngôn.

Đầu kia rất nhanh tiếp máy, "Alo, Đoàn tiên sinh?"

"Cô ấy đâu?"

"Cận thị trưởng..... đang họp."

"Hợp cái gì?"

"Ngài tìm ngài ấy có việc gấp ạ?"

"Ừ, cô ấy họp ở đâu? Tôi đến đó."

Giọng nói của thư ký có chút áp úng, "Trong thời gian ngắn sẽ không xong được, ngài đến tìm cũng không thể gặp."

"Vậy tôi chờ ở bên ngoài, chờ cô ấy họp xong sẽ nói chuyện với cô ấy."

Thư ký hơi do dự. "Hôm nay ngài ấy không có thời gian trống nào cả."

"Cô nói đi, rốt cuộc cô ấy đang ở đâu?"

Thư ký bình tĩnh trả lời, "Đoàn tiên sinh, lịch trình của Cận thị trưởng tôi không thể tùy tiện tiết lộ được."

"Cô ấy sẽ không đi bệnh viện đây chứ?"

Đầu bên kia bỗng nhiên ngưng bắt, Đoàn Cảnh Nghiêu có cảm giác hối hả của mình cũng ngừng lại theo. Anh ta hoảng hốt nâng cao giọng, "Cô ấy ở đâu? Đang ở đâu hả?"

"Ngài đừng hỏi nữa."

"Cô ấy đến bệnh viện làm cái gì?"

Thư ký cũng không biết làm thế nào mà Đoàn Cảnh Nghiêu đoán ra được chuyện này, "Ngài đừng kích động, Cận thị trưởng có chút không thoải mái nên đi tìm bác sĩ khám thôi."

"Cô ấy có bác sĩ riêng, nếu không thoải mái thì vì sao ngay cả tôi cũng không biết?"

Thư ký bị anh ta hỏi đến á khẩu, "Cái này..... tôi cũng không rõ."

"Cô ấy đang ở bệnh viện nào?"

"Đoàn tiên sinh....."

"Dù cô đúng là thay cô ấy làm việc, nhưng tuyệt đối đừng thay cô ấy làm chuyện hồ đồ. Cô ấy đang mang thai, nếu như đứa nhỏ không còn, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ấy, càng sẽ không bỏ qua cho cô."

Thư ký cả kinh, "Cận thị trưởng mang thai?"

Đoàn Cảnh Nghiêu lòng như lửa đốt. "Nói đi, cô ấy đang ở đâu?"

Thư ký cũng không dám chần chừ thêm chút nào nữa, vội vàng nói tên bệnh viện cho Đoàn Cảnh Nghiêu.

Người đàn ông không nhiều lời, ngắt trò chuyện rồi bước nhanh ra ngoài. Anh ta lao như điên ra ngoài cổng, vừa lên xe liền dặn dò tài xế trực tiếp lái đến bệnh viện. Anh ta thật sự luôn không có cách nào với Cận Duệ Ngôn, dù cô ấy có muốn giết con của anh ta thì anh ta vẫn phải bó tay hết cách.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 43: Vì Yêu Nên Thỏa Hiệp

Dịch: CP88

Dọc đường đi, Đoàn Cảnh Nghiêu không ngừng thúc giục tài xế
để anh ta lái nhanh hơn chút nữa.

Anh ta nghĩ mãi mà không ra, vì sao lại như vậy chứ?

Khả năng duy nhất anh ta có thể nghĩ đến bây giờ chính là Cận
Ngụ ĐÌnh đã bỏ đứa nhỏ trong bụng.

Hiện tại cũng đã hơn chín giờ, bệnh viện đã mở cửa từ lâu. Cận
Duệ Ngôn nhất định là tròn vừa sáng đã đi, nói không chừng bây giờ
cô ấy đã nằm trong phòng phẫu thuật.

Cô ấy không muốn đứa bé này, là bởi vì đó là con của anh ta
sao?

Hay là, cô ấy sợ đứa nhỏ sẽ cản trở tiền đồ rộng mở của mình?

Đoàn Cảnh Nghiêu suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng xa, các
loại khả năng đều đã nghĩ qua một lượt.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện, người đàn ông xuống xe,
bước nhanh về phía phòng khám của tòa nhà. Anh đi thẳng đến
quầy lễ tân của bệnh viện, hỏi y tá ở đó nơi khám bệnh.

Anh ta đã hoảng đến mức nói nồng lộn xộn, "Nếu như một người
mang thai thì sẽ đến bộ ngành nào để kiểm tra?"

Bộ ngành?

Y tá nhanh chóng hiểu được, "Khoa sản ở tầng ba, ngài lên đó tìm thử xem."

Đoàn Cảnh Nghiêu chạy nhanh đến trước cửa thang máy, con số hiển thị tầng năm vẫn không đi xuống, anh ta xoay người leo lên cầu thang bộ.

Chạy thẳng đến tầng ba, Đoàn Cảnh Nghiêu vọt đến trước phòng khám của khoa sản, nhìn thấy có không ít người ôm theo cái bụng lớn ngồi bên ngoài đại sảnh chờ gọi đến tên mình.

Anh ta rối loạn đứng đó, đúng, Cận Duệ Ngôn dù muốn đi khám cũng nhất định sẽ không khoa trương như vậy. Người đàn ông hồn bay phách lạc đi về phía đối diện, sau đó vọt đến phía trước quầy tiếp tân của khoa sản. "Chủ nhiệm của mấy người ở đâu?"

Y tá liếc anh ta một cái, "Chủ nhiệm đang chẩn bệnh, anh tìm chị ấy có chuyện gì không?"

"Tôi muốn gặp cô ta."

"Thật ngại quá, đây là khoa sản."

"Vợ tôi ở trong đó."

"Vợ ở trong thì anh cũng phải chờ ở bên ngoài."

Đoàn Cảnh Nghiêu không có thời gian giải thích với cô ta, nhắc chân muốn đi vào trong, dọa cho y tá sợ đến mức phải vội chạy ra chặn trước mặt anh ta. "Vị tiên sinh này, đàn ông không thể vào trong."

Đoàn Cảnh Nghiêu hạ giọng nói với cô ta, "Tôi là Đoàn Cảnh Nghiêu."

Cô y tá trợn tròn mắt, cẩn thận nhìn lại khuôn mặt anh ta. Đoàn Cảnh Nghiêu thường xuyên xuất hiện trên ti vi, cô ta rất nhanh liền nhận ra, "Hóa ra là Đoàn tiên sinh, xin chào."

"Dẫn tôi vào trong."

"Vậy tôi đưa ngài vào phòng khám."

Y tá cầm điện thoại gọi đồng nghiệp đến, dặn dò vài câu rồi mang theo Đoàn Cảnh Nghiêu đi về một phía khác.

Đoàn Cảnh Nghiêu hận không thể vượt qua y tá xông lên trước, nhưng anh ta không biết phải đi hướng nào, gấp đến mức như con kiến bò trên chảo nóng.

Đoàn Cảnh Nghiêu đi đến trước một căn phòng, y tá gõ nhẹ cửa, sau đó cẩn thận thò đầu vào kiểm tra. Sau khi nhìn rõ ràng người ở bên trong mới quay đầu lại nhìn Đoàn Cảnh Nghiêu. "Mời vào trong."

Người đàn ông không thể chờ đợi được nữa, đẩy cửa đi vào. Trong phòng chỉ còn lại một mình Cận Duệ Ngôn ngồi trên giường bệnh đơn, bên cạnh đặt một chiếc máy theo dõi và một chiếc máy tính.

Trái tim Đoàn Cảnh Nghiêu treo lên cao, y tá đóng cửa lại rồi rời đi.

Người đàn ông bước nhanh về phía trước, dùng sức bắt lấy cánh tay Cận Duệ Ngôn. "Vì sao em lại đến bệnh viện?"

"Lời này phải là tôi hỏi anh mới đúng." Cận Duệ Ngôn tránh khỏi tay của người đàn ông "Vì sao anh lại ở đây?"

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn bốn phía xung quanh, sắc mặt càng lúc càng trắng. "Con đâu?"

"Con nào?"

Anh ta quả nhiên đã chậm một bước.

Bí thương và phẫn hận đan xen, Đoàn Cảnh Nghiêu lần thứ hai nắm lấy vai Cận Duệ Ngôn. "Em bỏ nó rồi có phải không? Cận Duệ Ngôn, vì sao em lại có thể độc ác như vậy? Em có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi hay không?"

Cận Duệ Ngôn nhắc mi mắt nhìn anh ta, sắc mặt cô ấy hơi tái nhợt. Đoàn Cảnh Nghiêu càng nhìn, trái tim càng thêm tan nát, vừa mới làm phẫu thuật nạo thai nhất định là sẽ suy yếu. Đoàn Cảnh Nghiêu hận không thể kéo cô ấy dậy, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt đó, đành ép cho bản thân mình tĩnh táo lại, cũng ép cho mình buông lỏng tay. "Đó cũng là con của em, sao em có thể nỡ lòng nào làm thế?"

"Anh cảm thấy chúng ta như bây giờ thích hợp có con sao?"

"Vì sao không thích hợp?"

Cận Duệ Ngôn dời tầm mắt đi, "Tôi nhất định phải ngồi vững chỗ này....."

"Đứa nhỏ sẽ không gây trở ngại gì cho em cả."

"Nhưng nó làm tôi phân tâm, thân thể sẽ không thoải mái, rất nhiều công việc cũng sẽ không còn thuận tiện cho tôi đi làm. Tôi không muốn bị kẻ khác thế chân, tôi thật vất vả mới ngồi lên được vị trí này, tôi sợ mất đi, anh có hiểu cho tôi không?"

Đoàn Cảnh Nghiêu khẽ lắc đầu, "Tôi không hiểu em, thật sự không hiểu. Nếu em phân tâm, không thể xử lý được công việc thì tôi có thể giúp em, em muốn sao tôi đều sẽ làm cho em!"

Cận Duệ Ngôn mặt không đổi, khóe miệng hơi động. "Giúp tôi? Đoàn Cảnh Nghiêu, tôi chỉ sợ anh thừa nước đục thả câu, nhân cơ

hội này kéo tôi xuống."

Người đàn ông chán chường nhìn cô, "Hóa ra em vẫn luôn nghĩ về tôi như vậy sao?"

"Đây không phải là sở trường của anh à?"

"Người bị anh kéo xuống ngựa không ít, tôi không thể không phòng."

Tầm mắt Đoàn Cảnh Nghiêu khẽ rơi xuống bụng Cận Duệ Ngôn, trong mắt đều là đau xót, loại đau thương này rất nhanh tràn khắp ngõ ngách trong trái tim anh ta. Anh ta có cảm giác trái tim mình sắp vỡ nát, thành từng mảnh vụn, "Vậy nên, em cứ thế mà bỏ nó đi."

"Đoàn Cảnh Nghiêu, chúng ta còn trẻ."

"Tôi không còn trẻ!"

Cận Duệ Ngôn hướng về phía anh ta khẽ cong môi. "Anh lại có thể chịu thua nhận mình già rồi?"

"Em còn cười được?" Trái tim của cô rốt cuộc là làm bằng cái gì vậy? "Tôi muốn đứa bé, muốn một đứa con thuộc về hai chúng ta."

Cận Duệ Ngôn không lên tiếng, hai tay chống trên mép giường. Người đàn ông đi đến bên người cô ấy, mắt hồn ngời xuống. "Rốt cuộc là tôi phải làm thế nào thì em mới tin tưởng tôi? Để em hiểu được tôi sẽ không tranh giành với em nữa? Phải làm thế nào em mới tin tôi là muốn em, chứ không phải quyền lợi phía sau em?"

Hai người bọn họ đã tranh đấu quá lâu, anh lừa tôi gạt như cờm bùa, Cận Duệ Ngôn nghe anh ta nói như vậy thì trong ánh mắt lộ ra vẻ khó có thể tin.

"Bởi vì tôi bị anh tính toán quá nhiều."

"Em nghĩ lại xem, là em tính toán tôi nhiều hơn, hay là tôi tính toán em nhiều hơn?"

Cận Duệ Ngôn mím chặt môi không nói, Đoàn Cảnh Nghiêu không cam lòng, nhưng cũng có thể làm thế nào đây? Mọi thu đoạn tàn nhẫn của anh ta đều không bao giờ sử dụng được với Cận Duệ Ngôn.

Anh ta chán nản ngồi đó, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, chủ nhiệm đi vào, nhìn thấy Đoàn Cảnh Nghiêu thì lên tiếng chào hỏi. "Đoàn tiên sinh."

Đoàn Cảnh Nghiêu thất thần, bộ dạng mất hồn không phản ứng lại.

Cận Duệ Ngôn đứng dậy đi về phía chủ nhiệm, chủ nhiệm đưa tập hồ sơ bệnh án cho cô ấy, Cận Duệ Ngôn mở ra xem, đọc qua một lượt rồi lại nhét về.

Cô ấy đi ra đến cửa, thấy Đoàn Cảnh Nghiêu vẫn còn thất thần ngồi đó. Cận Duệ Ngôn đưa tay mở cửa, quay đầu lại nhìn bóng lưng anh ta, "Anh còn không đi?"

Người đàn ông đứng dậy, hai người một trước một sau đi ra ngoài.

Xuống đến tầng hầm để xe, Cận Duệ Ngôn đến trước xe của mình. Tài xế giúp cô ấy mở cửa xe, Cận Duệ Ngôn quay đầu lại nhìn Đoàn Cảnh Nghiêu đứng phía sau, "Anh theo tôi đến văn phòng một chuyến, tôi có lời muốn nói với anh."

"Còn cái gì mà nói nữa?"

"Chuyện rất quan trọng." Cận Duệ Ngôn nói xong, khom lưng ngồi vào hàng ghế sau.

Hai người đi vào văn phòng của Cận Duệ Ngôn, đến trước bàn làm việc, Cận Duệ Ngôn ngồi xuống. Đoàn Cảnh Nghiêu đứng cách một cái bàn nhìn cô ấy, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, bộ dạng như là đang hận không thể đánh cô ấy một trận.

Cận Duệ Ngôn đan hai tay lại với nhau nhìn anh ta, "Có phải trong lòng đang rất hận tôi?"

"Tôi thấy em bây giờ gần như điên cuồng với quyền lợi rồi."

Cận Duệ Ngôn cũng không phủ nhận điểm này, "Đúng vậy, nếu như mất đi rồi, cái gì cũng không còn nữa."

"Không phải em còn có tôi, còn có con của chúng ta sao?"

Cận Duệ Ngôn khẽ cười thành tiếng, "Đoàn Cảnh Nghiêu, tôi muốn bàn với anh một cái điều kiện."

"Chuyện đã đến nước này rồi mà em còn muốn mở miệng bàn điều kiện với tôi? Cận Duệ Ngôn, em vì một vị trí thị trưởng mà bỏ đi đứa con của tôi, từ giờ về sau tôi sẽ không để cho em được yên ổn ngồi trên địa vị đó. Có lẽ chỉ khi em mất hết mọi thứ thì mới bằng lòng sống một cuộc sống của người bình thường, tôi nói có đúng không?"

Cận Duệ Ngôn thu lại nụ cười bên khóe miệng, "Anh muốn trả thù tôi?"

"Tôi sẽ khiến em phải ngã từ trên chõ cao nhất đó xuống."

Cận Duệ Ngôn tức đến mức mặt mày xanh mét, "Uống công tôi giữ lại chút tình cảm với anh mà hạ thủ lưu tình, bây giờ nhìn lại, quả nhiên tôi đã hành động ngu ngốc, với anh đáng lẽ ra phải tuyệt tình đến cùng."

"Hạ thủ lưu tình? Em lưu tình với tôi ở chỗ nào?"

"Anh lại đưa tôi về bệnh viện đi, hoặc là, anh tự mình ký tên lên cam kết đồng ý phẫu thuật rồi bỏ nó đi, có được không?"

Đoàn Cảnh Nghiêu dời tầm mắt xuống, dừng lại trên khuôn mặt của Cận Duệ Ngôn. "Ý em là gì?"

"Anh thật sự nghe không hiểu lời của tôi?"

"Đưa nhỏ vẫn còn có phải không?" Đoàn Cảnh Nghiêu kích động, vòng qua bàn muốn đi đến bên cạnh Cận Duệ Ngôn, cô ấy lập tức nghiêm mặt nói, "Đừng có đến đây."

Người đàn ông mạnh mẽ dừng chân lại. "Con vẫn còn có đúng không?"

Cận Duệ Ngôn chỉ chỉ sang phía đối diện bàn làm việc. "Anh đang đứng ở đâu đấy?"

Đoàn Cảnh Nghiêu nghe vậy, tuy có chút không cam lòng, nhưng vẫn vòng về chỗ cũ, trên mặt gấp gáp không thể giấu được. "Con đâu?"

"Đương nhiên là vẫn còn, nhưng tôi đúng là đang cân nhắc....."

"Em dám!"

"Đoàn Cảnh Nghiêu, anh còn nói câu này thêm một lần nữa, liền xem xem tôi có dám hay không? Tôi ghét nhất là có kẻ uy hiếp tôi, anh không biết sao?"

Sắc mặt Đoàn Cảnh Nghiêu biến đổi liên tục, Cận Duệ Ngôn đúng là lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông tỏ ra nhẫn nhịn như vậy, nhất thời cảm thấy buồn cười. Đoàn Cảnh Nghiêu không nói lời nào, nhưng sắc mặt đã dịu đi không ít, mắt nhìn chầm chằm bụng Cận Duệ Ngôn.

"Tôi muốn anh ký một bản cam kết."

"Cam kết gì?"

Cận Duệ Ngôn lấy từ trong ngăn tủ ra hai tờ giấy và một hộp mực đóng dấu, "Cam kết vĩnh viễn sẽ không dòm ngó đến những gì thuộc về tôi, hơn nữa nhất định phải đồng ý sẽ toàn tâm toàn ý ủng hộ tôi vô điều kiện, đặc biệt trong lúc tôi mang thai, cũng chính là khoảng thời gian tôi lực bất tòng tâm nhất, anh đều phải toàn quyền nghe tôi sắp xếp mà làm việc. Nói rõ ràng hơn, thì anh phải trở thành một cánh tay đắc lực của tôi, coi tôi là trung tâm, không được phản bội tôi."

Đoàn Cảnh Nghiêu nhìn chằm chằm tờ giấy trắng kia, "Em dùng đứa nhỏ ép buộc tôi?"

"Chuyện này sao có thể gọi là ép buộc chứ? Rõ ràng là tôi đang xin anh giúp đỡ."

Người đàn ông kéo ghế ra, đứng đó mấy giây, cuối cùng ngồi xuống.

Cận Duệ Ngôn đẩy tờ giấy trong tay về phía anh, lại đưa bút cho anh, "Tôi nói cái gì thì anh viết cái đó."

Đoàn Cảnh Nghiêu không tiếp lấy, trong lòng có một cảm giác khó chịu không nói nên lời. Cận Duệ Ngôn so với anh ta luôn biết tính toán hơn nhiều, từng bước đều đánh đúng điểm yếu của đôi phuơng, đến ngay cả chuyện quan trọng nhất cũng có thể trở thành thứ vũ khí tốt nhất để cô ấy sử dụng.

Anh ta thật sự rất ghét bộ dạng này của cô ấy, thế nhưng trong lòng lại không có chút nào vui vẻ, trong đầu đều là đứa nhỏ chưa bị bỏ đi kia. Đứa con vẫn còn là đã đủ rồi, những cái khác anh ta đều không quan tâm.

Đoàn Cảnh Nghiêu nhắc mi mắt nhìn chằm chằm Cận Duệ Ngôn. "Hôm nay em đến bệnh viện làm gì?"

"Tôi đi khám thai, xác định lại một lần thôi."

"Hồ sơ chẩn đoán đâu?"

Cận Duệ Ngôn hơi nhíu mày nhìn anh ta, "Anh sợ tôi lừa anh?"

"Chưa biết chừng," Đoàn Cảnh Nghiêu nghiến răng nghiến lợi nói, "Không phải em vẫn luôn gạt tôi đó sao?"

Cận Duệ Ngôn lấy chiếc túi xách ra, lại rút từ trong đó một tập hồ sơ, mở lấy mấy tờ giấy đưa cho Đoàn Cảnh Nghiêu.

Đoàn Cảnh Nghiêu không thể chờ đợi được nữa nhận lấy, mở từng tờ từng tờ ra xem, tia sáng trong con ngươi đen nhánh cũng càng lúc càng chói mắt. Ngón tay anh ta khẽ vuốt mép tờ giấy, khéo miệng cong lên, khéo mắt đều là ý cười.

"Mau viết đi."

"Được." Người đàn ông kéo tờ giấy về phía mình, cầm bút lên.

Nội dung cần viết Cận Duệ Ngôn từ sáng sớm đã nghĩ xong xuôi cả rồi. Nói cô ấy tính toán cũng được, tâm cơ thâm trầm cũng không sao, dù gì trước giờ cô ấy vẫn luôn là như vậy. Hơn nữa, một khi sinh đứa bé này ra cô ấy thật sự sẽ phải hi sinh rất nhiều. Cô ấy và Đoàn Cảnh Nghiêu chính là một người muốn đánh một người muốn bị đánh, nếu cô ấy đã nhân nhượng rồi, thì anh ta cũng phải hy sinh tương tự.

Chỉ là đối với Đoàn Cảnh Nghiêu mà nói, hy sinh này hoàn toàn trong khả năng anh ta có thể tiếp nhận. Cận Duệ Ngôn chính là có cái bản lĩnh này, vừa đánh vào mặt anh ta, lại vừa có thể khiến anh ta cười không khép lại miệng được.

Tòa nhà Tây.

Cố Tân Tân ôm máy tính ngồi trên bệ cửa trong phòng ngủ chính, lúc Cận Ngụ ĐÌnh đẩy cửa đi vào, nhìn thấy bóng người cô thì có chút giật mình.

Hình ảnh này, với khi cô mới đến tòa nhà Tây quả thật giống nhau như đúc, anh không nhịn được tiến lên vài bước. "Không phải đã chuẩn bị thư phòng cho em rồi hả?"

"Chỗ này thuận tiện, lát nữa rồi vào thư phòng sau."

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi xuống đối diện, "Chị cả và anh rể đến, đúng rồi, chị cả mang thai đây."

"Thế hả?" Cố Tân Tân ngẩng đầu nhìn lên, "Quá tốt rồi, chuyện đáng mừng."

"Đúng vậy, tôi thấy tên họ Đoàn kia bước đi tiêu sái nhẹ nhàng như đạp trên mây."

"....." Cố Tân Tân không nhịn được khẽ cười thành tiếng, "Anh ta dù gì cũng là anh rể của anh."

"Tôi thật sự rất hâm mộ bọn họ." Cận Ngụ ĐÌnh thật sự là hâm mộ muốn chết rồi, anh kéo cánh tay Cố Tân Tân, "Còn có cả ghen tị nữa."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 44: Có Thể Trả Hàng Hay Không?

Dịch: CP88

Cố Tân Tân cũng chỉ là nghe rồi bỏ ngoài tai, sự chú ý nhanh chóng trở về chiếc máy tính.

"Tân Tân, em sắp được làm mơ rồi."

"Ừ, chắc là tầm cuối năm nay sinh nhỉ."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không tính kỹ, "Con chúng ta không thể nhỏ hơn quá nhiều được, đến lúc đó hai đứa chơi với nhau sẽ bị bắt nạt mất."

"Anh nghĩ thật xa."

"Đương nhiên rồi, phải lo lắng chứ." Cận Ngụ ĐÌnh buồn rầu không thôi, "Đến lúc đó dù cả nhà chị cả đều chèn ép nhà chúng ta thì tôi cũng có thể làm gì? Lẽ nào đường đường là một người cậu lại đi đánh lại cháu trai mình?"

"Chuyện của lũ trẻ anh bận tâm nhiều vậy làm cái gì?" Cố Tân Tân không nhịn được cười lắc đầu, "Bạn chúng đánh nhau cũng là ở trong vòng thế giới nhỏ của chúng, không tới phiên anh nhúng tay vào."

"Vậy nên chúng ta nhất định phải nắm chặt thời gian này, một trước một sau là tốt nhất, sau đó chúng ta sẽ chăm đứa nhỏ một chút, nuôi béo mập, như vậy cũng sẽ không có ai dám ra tay."

Đến vậy rồi sao mà Cố Tân Tân còn nghe không hiểu nữa, mếu chốt cuối cùng trong lời nói của anh chính là nói cô mau mau sinh con, sinh sớm để không chịu thiệt.

"Em xong việc chưa?"

"Sắp xong rồi đây."

"Lát nữa qua tòa nhà chính ăn tối, chúng ta sang sớm một chút."

Cố Tân Tân ậm ừ, thêm một lúc nữa mới đặt máy tính xuống,
"Em đi thay quần áo."

Cận Ngụ Đinh ngồi trên giường chờ cô, lúc hai người đến tòa nhà chính, còn chưa bước vào đến phòng khách đã nghe thấy giọng của Tân Chi Song, "Lúc ban đầu có phản ứng như vậy cũng bình thường thôi, đến lúc đó muốn ăn gì cứ nói với mẹ, mẹ chuẩn bị cho con....."

Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đinh đi vào trong, nhìn thấy Đoàn Cảnh Nghiêu đi sát phía sau Cận Duệ Ngôn, đôi mắt trước sau chưa từng rời khỏi cô ấy. Cố Tân Tân đúng là lần đầu trong đời nhìn thấy ánh mắt ôn nhu đó của anh ta, giống như mỗi một động tác cử chỉ của Cận Duệ Ngôn đều thu hết vào trong đôi mắt đó. Bộ dạng của Đoàn Cảnh Nghiêu cũng cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ động tác của Cận Duệ Ngôn quá mạnh mẽ, hoặc trong lúc nói chuyện sẽ bị cái gì kích động. Cận Ngụ Đinh hờ lạnh một tiếng, có cần phải như vậy không?

"Chị, anh rể." Cố Tân Tân đi tới, lên tiếng chào hỏi. "Mẹ."

"Tân Tân đến đây à, mau ngồi đi."

Cận Ngụ Đinh có chút mỉm cười nói, "Mẹ, bọn con đến một lúc rồi. Mẹ thật bất công, quá thiên vị chị cả."

"Tiểu Cửu, mẹ bất công cũng không phải một hai ngày, bây giờ cậu mới biết sao?" Cận Duệ Ngôn ngao nghê nhìn về phía về phía

anh, "Chị là lão đại, lại là con gái, nếu là tranh sủng cậu chắc chắn không thể thắng nổi chị đâu. Có câu gì ấy nhỉ? Con đầu lòng được cưng chiều nhất, con thứ coi trọng nhất, còn cậu? Chính là quà tặng kèm. Có lẽ ba mẹ sơ ту này quá nhảm chán nên mới sinh ra cậu để cho ту tu này chơi đùa thôi, hiểu chưa?"

"Cũng đã sắp làm mẹ rồi." Tần Chi Song giơ tay muốn đánh lên mu bàn tay cô ấy, nhưng nghĩ đến Cận Duệ Ngôn đang mang thai, liền vội vàng thu tay về.

Cận Duệ Ngôn hướng về phía Cận Ngụ Đình ngoắc ngoắc tay. "Tiểu Cửu, đến đây."

"Không đến." Đả kích chán chê lại gọi anh qua, coi anh là quá bóng cao su mặc người đá qua đá lại sao?

Ui da, còn biết tức giận rồi cơ. Cận Duệ Ngôn thấy vậy, hướng về phía Cố Tân Tân ngoắc ngoắc tay, "Tân Tân, em qua đây."

Cố Tân Tân đi lên một bước, Cận Ngụ Đình lập tức đưa tay kéo cô lại. "Qua đó làm gì? Đừng đi."

Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, đến trước mặt Cận Duệ Ngôn, Tần Chi Song đứng dậy đi xem nhà bếp chuẩn bị đến đâu, Cận Duệ Ngôn kéo tay cô ngồi xuống cạnh mình, "Để em mỗi ngày phải nhìn tiểu Cửu đến phát chán, thật sự là oan ức cho em rồi."

Cận Ngụ Đình ngồi xuống đối diện. "Anh rể, chị ấy mang thai anh có vui không?"

Đoàn Cảnh Nghiêu lãnh đạm nhìn sang, đây không phải là hỏi thừa à? "Đương nhiên là vui."

"Em còn tưởng anh không thích trẻ con."

"Rốt cuộc là cậu muốn nói gì?"

Cận Ngụ ĐÌnh đưa tay che một bên khói môi, làm bộ đang lén lút nói chuyện với anh ta, "Anh rể, đều là người một nhà với nhau cả, có một số việc em sẽ không gạt anh. Ngày trước chị ấy còn nói em đi tra xem anh ở bên ngoài có xây kim ốc tàng kiều hay không. Nhưng chị ấy thật sự không cố ý, chỉ là vì lo lắng, quan tâm anh thôi."

"Tiểu Cửu!" Cận Duệ Ngôn hơi thay đổi sắc mặt, "Sống quá lâu nên chán rồi phải không? Quên mất chưa khóa cái miệng lại?"

"Chị, bây giờ chị cũng đã mang thai rồi, đến lúc để chứng minh lòng trung thành của anh rể với chị rồi đó? Chị nói em tra anh ấy còn không phải là vì quan tâm hay sao?"

"Câm miệng!"

"Chị, em cũng đâu có tra ra cái gì, anh rể giữ mình rất trong sạch, không hề có một chút dấu hiệu ăn chơi sa đọa nào bên ngoài cả. Chị yên tâm, yên tâm đi."

Cận Duệ Ngôn vốn quan tâm đến thể diện, tuy là chuyện như vậy ít nhiều gì Đoàn Cảnh Nghiêu cũng đã biết rồi, nhưng cô ấy vẫn muốn tránh không nói trắng ra như thế. Khóe miệng cô ấy hơi cong lên, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt của Cố Tân Tân, "Tân Tân, hôm nào em với chị ra ngoài đi dạo đi, chị muốn mua chút quần áo."

"Vâng."

"Đến trung tâm thương mại nào bây giờ nhỉ? Chị vừa mới nhớ ra, có phải gần đây có một trung tâm thương mại nào đó mới mở không?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe vậy, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chỉ sợ cô ấy nói ra mấy chữ trung tâm thương mại Cửu Quang. Cận Duệ Ngôn vẫn còn đang nắm thóp của anh, Cận Ngụ ĐÌnh đột ngột dừng lại nhưng Cố Tân Tân cũng không phát hiện ra khác lạ, tập

trung nói chuyện với Cận Duệ Ngôn. "Đi đâu cũng được ạ, em theo chị."

"Vẫn là Tân Tân tốt nhất."

Lúc Cận Hàn Thanh bước vào, cơm tối cũng đã chuẩn bị bắt đầu, anh ta kéo ghế rời ngồi xuống, chỉ có chiếc ghế bên cạnh anh ta là trống không.

Thức ăn được mang lên, Đoàn Cảnh Nghiêu rút điện thoại ra, vừa tra thông tin vừa gấp thức ăn cho Cận Duệ Ngôn.

Trên baidu có nói phụ nữ mang thai thì cái gì ăn được, cái gì không thể, Cận Duệ Ngôn cảm thấy anh ta cũng làm hơi quá rồi. "Không đến nỗi vậy, mỗi thứ phải ăn một chút thì mới đủ chất dinh dưỡng."

"Không được, có những thứ không thể ăn chính là không thể ăn, không chỉ với em mà cả đứa nhỏ đều có ảnh hưởng không tốt."

Đoàn Cảnh Nghiêu cúi đầu tiếp tục nghiên cứu thông tin trên baidu.

Cận Hàn Thanh đều nhìn vào mắt, khó tránh khỏi tức cảnh sinh tình, lại nghĩ đến đứa nhỏ của anh ta và Thương Lục. Cảm giác khó chịu trong lòng càng lúc càng lớn, nếu như đứa nhỏ vẫn còn thì sẽ tốt bao nhiêu chứ? Anh ta uống cạn một chén rượu, tiếng nói chuyện từ phía đối diện tràn vào trong tai, anh ta thật sự không ngờ được Thương Lục lại là một người nhẫn tâm như vậy, nói không tha thứ liền cứ như vậy, dù anh ta có làm gì cũng đều không có ý muốn tha thứ. Có lẽ cho dù anh ta có chết ngay trước mặt cô ấy thì đoán chừng Thương Lục cũng sẽ chẳng thèm chớp mắt lấy một cái.

Cận Duệ Ngôn chú ý thấy sắc mặt xấu tệ hại của anh ta, nhưng lại không tiện an ủi gì, "Hàn Thanh, Thương Lục vẫn khỏe chứ?"

Cận Hàn Thanh miễn cưỡng gật gật đầu, từ sau khi rời khỏi, anh ta không thể không thừa nhận cô ấy sống thoải mái nhàn hạ hơn trong tưởng tượng của anh ta rất nhiều.

Cơm tối kết thúc, Cận Hàn Thanh không lưu lại lâu liền về tòa nhà Đông.

Bước vào phòng của anh ta và Thương Lục, trong nháy mắt Cận Hàn Thanh cảm thấy trước ngực buồn bực lợi hại, giống như đột nhiên có người bịt chặt hô hấp. Anh ta không muốn tiếp tục suy nghĩ chuyện trước kia, vén chăn lên sau đó nằm lên giường, lại kéo chăn che kín đỉnh đầu.

Cố Tân Tân buổi tối ăn no căng bụng, Cận Ngụ ĐÌnh hễ nhìn thấy Đoàn Cảnh Nghiêu gấp cho Cận Duệ Ngôn cái gì liền gấp cho cô y hệt cái đó, hơn nữa còn là nhiều hơn gấp đôi.

Cô tắm xong đi ra, nhìn thấy người đàn ông ngồi ở mép giường, cầm điện thoại không biết đang nhìn cái gì.

Cố Tân Tân khó chịu vô nhẹ bụng. "Từ sau anh đừng gấp thức ăn cho em nữa, ăn no khó chịu muốn chết."

"Có đến mức đó sao?"

"Anh rể đều là gấp những món chị cả thích, vậy mà anh còn khoa trương bắt chước theo."

Cận Ngụ ĐÌnh nhắc mi mắt nhìn cô, đưa tay kéo cô đến bên người, "Những thứ đó đều là món ăn có lợi cho phụ nữ mang thai, anh rể đã tra cả rồi."

"Độ tin cậy của Baidu cao như vậy hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn Cố Tân Tân một cái, đột nhiên nhào đến đè lên người cô, Cố Tân Tân bị dọa, lóng tơ dựng đứng, "Anh làm cái gì đấy?"

"Tôi đã tính rồi, hôm nay là thời kỳ rụng trứng của em."

"Cái gì cơ?" Cố Tân Tân nghe được thì bối rối không biết phải phản ứng lại thế nào.

"Tôi đã tải về một cái phần mềm tiện ích, hôm nay là thời kỳ rụng trứng của em, có 90% cơ hội mang thai."

Cố Tân Tân cảm thấy anh thật sự quá áu trĩ, cô đưa tay đẩy ngực anh ra, "Anh đừng có ồn ào nữa được không hả? Hôm nay em muốn đi ngủ sớm một chút."

"Ngủ cái gì mà ngủ, làm chính sự quan trọng hơn."

Cố Tân Tân đập tay lên trước ngực anh, "Cận Ngụ Đình, anh giỏi thật đấy. Chúng ta còn chưa có làm đám cưới đâu đấy, thế mà anh đã gấp gáp muốn có con rồi. Chuyện con cái..... cứ để thuận theo tự nhiên đi."

"Bản thân không tự nỗ lực, lẽ nào lại ngồi hi vọng nó tự bò đến?" Cận Ngụ Đình nói xong, bàn tay vén vạt áo ngủ của Cố Tân Tân lên, "Thiên thời địa lợi nhân hòa đều đủ cả, tôi không tin lại không thể thành công."

Cố Tân Tân dùng sức đẩy anh ra, thế nhưng trong đầu Cận Ngụ Đình hiện tại toàn là chuyện sinh con, hơn nữa một tháng cũng chỉ có một ngày này, bỏ lỡ sẽ phải chờ thêm một tháng, anh thật sự không chờ nổi nữa rồi.

Cận Ngụ Đình hôn tới tấp lên khuôn mặt mềm mại của Cố Tân Tân, quần áo bị anh nhanh như chớp cởi ra rồi ném lên mặt đất, trên vách tường, bóng của hai người hợp lại một chỗ.

Một hồi sau, Cố Tân Tân lại dùng sức đẩy Cận Ngụ Đình, "Đi ra."

"Khoan đã."

"Anh nặng quá."

Người đàn ông ôm chặt cô hơn một chút, "Đừng đẩy tôi, không thể đi ra ngay được đâu."

Cố Tân Tân buông tay, chớp mũi lẩm tấm mồ hôi. Mãi mới chờ được Cận Ngụ ĐÌnh ngồi dậy, Cố Tân Tân liền lập tức muốn ngồi dậy theo, chỉ là không ngờ hai chân nhanh chóng bị người đàn ông đè lại. Cố Tân Tân bị dọa giật nảy mình, gấp gáp nói. "Anh làm cái gì đấy?"

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc gối bên cạnh rồi chèn xuống dưới, "Nằm yên, mười phút nữa rồi cho em ngồi dậy."

"Thật không thể hiểu nổi anh!" Cận Ngụ ĐÌnh ngồi bên cạnh giám sát, không cho cô lộn xộn, Cố Tân Tân vừa tức vừa buồn cười. "Anh cho là muốn có một đứa bé đơn giản như vậy sao?"

"Chỉ cần cố gắng thì không gì là không thể."

"Anh ngẫm lại một chút đi, chị cả và anh rể đã kết hôn bao lâu rồi chứ, vậy mà đến tận bây giờ mới mang thai được đó thôi?"

Thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh dĩ nhiên không nghe lọt mấy lời này, "Đó là bởi vì chị ấy không muốn."

"Còn có rất nhiều người kết hôn bao nhiêu năm mà vẫn không có con đó thôi, cái này thật sự phải xem duyên phận....."

Cận Ngụ ĐÌnh dứt khoát đưa tay chặn lại miệng Cố Tân Tân, "Em chỉ cần phối hợp với tôi là được rồi, tôi nhất định sẽ khiến em mang thai."

Cố Tân Tân nhìn anh, cảm thấy Cận Ngụ ĐÌnh nhất định là bị ma chưởng rồi, còn sốt sắng hơn cả cô.

Một hồi lâu sau, Cố Tân Tân nhúc nhích chân, "Có thể ngồi dậy rồi chứ?"

Cận Ngụ ĐÌnh bỏ lại một chữ chờ rồi đứng dậy đi vào phòng thay đồ, lúc đi ra cầm một chiếc quần lót cho Cố Tân Tân. Cố Tân Tân đưa tay ra muốn nhận lấy, nhưng anh lại không lập tức đặt nó vào tay cô.

Người đàn ông với hộp khăn giấy trên tủ đầu giường, giật mấy tờ rồi đệm trên chiếc quần lót của Cố Tân Tân. Anh nhắc chân cô lên, cẩn thận từng li từng tí mặc vào.

Khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân đã đỏ bừng, cô thật sự không chịu được người đàn ông này, có thể trả hàng hay không vậy?

Cận Ngụ ĐÌnh thay cô mặc vào, sau đó khẽ vỗ lên đùi cô một cái, "Tôi bảo đảm, lần này nhất định được."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 45: Yêu Em Đến Nghịện Rồi

Dịch: CP88

Nhưng phương pháp này dĩ nhiên là vô dụng, tháng sau người quen vẫn đến thăm Cố Tân Tân như thường lệ.

Cận Ngụ ĐÌnh đập tường nửa ngày trong phòng ngủ, Cố Tân Tân từ trong nhà tắm đi ra, liếc anh một cái, "Anh làm cái gì đấy?"

"Tân Tân em nói xem, có phải là tôi có bệnh không? Hay là tôi đi khám bác sĩ nhé?"

"Anh có chỗ nào không thoải mái à?"

Cận Ngụ ĐÌnh đi vài bước đến trước mặt cô, "Vì sao 90% cơ hội rồi mà vẫn không thành công?"

Cố Tân Tân liếc anh một cái, "Em đã nói với anh rồi, chuyện sinh con còn phải xem duyên phận, anh cứ xoắn xuýt như thế làm cái gì?"

"Không, chưa biết chừng chính là vì tôi có vấn đề, tôi phải đi làm kiểm tra toàn diện mới được."

Cố Tân Tân vỗ nhẹ lên vai anh, "Anh muốn thì cứ đi, em không đi đâu."

"Được, một mình tôi đi là được rồi."

"Cận Ngụ ĐÌnh, anh bình tĩnh lại một chút có được không."

Tầm mắt của người đàn ông rơi trên bụng Cố Tân Tân. "Tháng này tiếp tục cố gắng."

Cố Tân Tân cũng hết cách với anh, kệ anh đi vậy, dù sao bây giờ anh cũng đã u mê không lối thoát rồi.

Tào Diệc Thanh đưa Thương Kỳ ra khỏi Tào gia, để cô ta ngồi vào ghế phụ, Thương Kỳ thấp thỏm nhìn anh ta, "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Dẫn em ra ngoài ăn."

Thương Kỳ cài dây an toàn, cô ta vốn không muốn đi ra ngoài, sau lần ăn lẩu gần đây nhất trong lòng vẫn luôn sợ hãi, "Ở nhà cũng rất tốt mà."

"Tôi biết, gần đây bạn quá nê lạnh nhạt với em, hôm nay tôi chỉ muốn bồi thường cho em thật tốt mà thôi."

Thương Kỳ nghe được, da gà toàn thân đều nổi lên nhưng vẫn không dám nhiều lời, cô ta sợ sẽ làm Tào Diệc Thanh mất hứng rồi lại đánh cho cô ta một trận.

Xe đi về phía trước, Thương Kỳ chăm chú nhìn ra ngoài. Chiếc xe tiến vào một khu dân cư, bốn phía xung quanh không giống như có chỗ nào có thể ăn cơm. Cô ta ngờ ngợ nhìn thấy một chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà cách đó không xa, Thương Kỳ cẩn thận nhìn kỹ, nhận ra Cận Hàn Thanh đứng cạnh chiếc xe.

Cô ta sợ đến mức muốn xông ra khỏi xe mà bỏ chạy, Tào Diệc Thanh lái chiếc xe đến bên cạnh Cận Hàn Thanh rồi mở khóa, Thương Kỳ vội vàng dùng tay giữ cửa xe.

"Sao thế, nhìn thấy anh rể mà không xuống chào hỏi sao?"

Thương Kỳ sợ đến mức giọng nói cũng thay đổi, "Tào Diệc Thanh, anh muốn làm gì? Anh muốn làm gì hả!"

"Ăn cơm mà, không phải tôi đã nói rồi sao?" Tào Diệc Thanh cười cười, gương mặt ghé sát cô ta một chút. "Cùng ăn với anh rě một bữa, có được không?"

"Không muốn, em không muốn!"

"Làm sao vậy?" Tào Diệc Thanh biết rõ còn hỏi.

Hai tay Thương Kỳ giữ chặt cửa xe, "Em không muốn xuống, mau rời khỏi đây đi, em muốn về nhà."

Tào Diệc Thanh tháo dây an toàn rồi đi thẳng xuống, Cận Hàn Thanh tựa lưng vào xe nhìn về phía này, cả cơ thể như chìm trong bóng tối, trong mắt chỉ có lạnh lùng và tàn nhẫn.

Tào Diệc Thanh vòng sang cửa ghế lái phụ, anh ta đưa tay ra kéo cánh cửa, Thương Kỳ dùng sức không chịu buông tay, nhưng sức lực của cô ta dĩ nhiên không đấu lại được Tào Diệc Thanh, cuối cùng vẫn bị anh ta kéo mạnh xuống.

Thương Kỳ suýt chút nữa ngã nhào trên đất, Tào Diệc Thanh túm tóc cô ta, Thương Kỳ bị kéo xèn xêch về phía trước.

Cô ta đau đén mức không ngừng la lối, "Buông em ra, buông em ra."

Thương Kỳ cứ như vậy bị Tào Diệc Thanh kéo lên trước, lúc lướt qua người Cận Hàn Thanh, cô ta còn thấy được ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông khẽ quét trên người mình.

Tào Diệc Thanh kéo Thương Kỳ đến trước cánh cửa đóng chặt rồi dùng sức đẩy Thương Kỳ xuống. Đầu cô ta đập vào cửa, trước mắt nổ đom đóm, ôm đầu ngồi thụp xuống. Trước mắt Thương Kỳ tối đen một mảnh, mắt một lúc sau mới nhò con mắt còng lại nhìn đến người đàn ông đứng bên cạnh.

Cô ta túm lấy ống quần Tào Diệc Thanh muốn mượn sức đứng lên, thế nhưng người đàn ông không chút thương tiếc đá mạnh lên khuỷu chân cô ta.

Thương Kỳ quỳ trên nền đất lạnh lẽo, Tào Diệc Thanh cũng ngồi xuống, chỉ chỉ cánh cửa trước mặt kia. "Có biết bên trong đó là ai đang ở không?"

Thương Kỳ ôm trán, run rẩy lắc đầu.

"Là chị gái cô đó, chị gái cô bị cô làm hại không có chỗ nào để trốn, cuối cùng phải trốn đến tận nơi này."

Thương Kỳ nghe vậy, hai mắt trợn tròn, cô ta vội vàng nhấc tay lên dùng sức đập cửa, "Chị, chị, cứu em, em là Kỳ Kỳ đây -----"

Cô ta biết ngày hôm nay rơi vào tay Cận Hàn Thanh thì sẽ không thể nào có chuyện thoát được phải ném quả đắng, thế nhưng cô ta biết Thương Lục sẽ không mặc kệ mình. "Chị, em là Kỳ Kỳ đây, chị ra gặp em đi."

Thương Lục đang ngồi trong sân, với Thương Kỳ chỉ cách một cánh cổng, cô ấy nghe được tiếng của Thương Kỳ, động tác trong tay hơi dừng lại.

Tào Diệc Thanh thấy bên trong không có động tĩnh gì, liền dùng sức đá mạnh chân Thương Kỳ, Thương Kỳ không ngừng la, "Đừng đánh, đừng đánh nữa."

"Dập đầu nhận lỗi đi, cô làm nhiều chuyện hại người như vậy, ngày hôm nay cô phải ở đây dập đầu nhận lỗi cho tôi." Tào Diệc Thanh nói xong, lại đè Thương Kỳ xuống. Thương Kỳ quỳ mọt trên mặt đất, Tào Diệc Thanh hơi buông lỏng tay, nhưng cô ta cũng không dám lộn xộn.

"Dập đầu đi!" Người đàn ông nổi giận gầm lên.

Cô ta vội vàng dập đầu, tầm mắt Cận Hàn Thanh dừng lại trước cánh cổng đóng chặt. Nếu không phải bởi Thương Lục trước đây yêu thương nhất là cô em gái này thì cũng sẽ không bị cô ta hại đến thảm như vậy, người đàn ông nghĩ đến đây, phẫn hận trong lòng càng lúc càng không thể tiêu tán, nhưng anh ta vẫn không đi lên, đối với Thương Kỳ, anh ta đã sớm không muốn tự mình động tay.

Anh ta muốn xả giận cho Thương Lục, nhưng lại không nghĩ ra cách nào khác, chỉ có thể làm như vậy.

Hãy là Thương Kỳ còn một ngày được sống dễ chịu, thì ngày đó còn là bất công lớn nhất với Thương Lục, mà trùng phạt này không thể chỉ có mình anh ta được nhìn thấy.

Thương Kỳ run rẩy ghé tai lên cánh cửa kia, bên trong không có động tĩnh, cô ta nơm nớp lo sợ nhìn về phía Tào Diệc Thanh. "Chị gái em..... chị ấy, chị ấy nhất định là không có ở nhà."

"Cô ấy ở nhà, chỉ là không muốn gặp cô mà thôi. Ngày hôm nay cô cứ quỳ ở đây đi, quỳ đến khi nào cô ấy đi ra mới thôi."

Thương Kỳ làm bộ dạng đáng thương co rúc trước cánh cửa, cô ta biết Thương Lục dễ mềm lòng, mà chuyện không thể chịu nổi nhất chính là trợn mắt nhìn cô ta khóc.

Thương Kỳ không ngừng đập tay lên cánh cửa, "Chị, chị mở cửa đi, có một số việc không như chị nghĩ đâu, chị nghe em giải thích có được không? Em rất nhớ chị, muốn gặp chị để nói lời xin lỗi, em biết em sai rồi, chị tha thứ cho em đi....."

Thương Lục cầm chén trà trên bàn, nhấp một hớp.

Cô ấy nghe được rõ ràng tiếng nói chuyện ở bên ngoài, cũng nghe được giọng của một người đàn ông, hẳn là Cận Hàn Thanh cũng đã ở ngoài đó rồi?

Mi mắt Thương Lục không động lẩy một cái, cầm dao khắc bên cạnh lên muốn tiếp tục.

Tào Diệc Thanh kè tai lên cánh cửa, bên trong đến cả tiếng bước đi cũng không có, anh ta hướng về phía Cận Hàn Thanh, khẽ lắc đầu.

Đáy mắt Cận Hàn Thanh càng lúc càng u ám, lẩy ánh mắt ra hiệu cho anh ta.

Tào Diệc Thanh gật đầu, nhắc chân đá mạnh lên eo Thương Kỳ. Cô ta đau đến mức nhảy dựng lên, tiếng kêu thảm thiết thê lương xuyên qua cánh cửa rơi vào trong tai Thương Lục. Thương Lục không còn tâm trạng nào tiếp tục làm việc nữa, Thương Kỳ dùng một tay ôm eo, nằm trên đất không bò dậy nổi. Thế nhưng Tào Diệc Thanh cũng không cho cô ta cơ hội thở dốc, lại dùng sức đá thêm một cước nữa, tàn nhẫn mà hung ác.

"A -----" Thương Kỳ liên tục gào thét, trong miệng không ngừng gọi. "Chị, cứu em, cứu em với!"

Bàn tay Thương Lục nắm nhẹ, âm thanh bên tai trở nên mơ hồ, lẽ nào những ngày tháng này Thương Kỳ vẫn luôn trải qua như vậy?

Thương Lục nghĩ đến những chuyện trước kia của hai người, thế nhưng cũng nghĩ đến đứa con chết từ trong bụng, cả bộ dạng điên điên khùng khùng của cô ấy nữa.

Tất cả đều là cái giá Thương Kỳ đáng phải trả, nếu ngay cả vết sẹo đau nhất này mà cô ấy còn muốn bỏ qua, vậy chẳng phải là hời cho bọn họ quá rồi sao?

Thương Lục đặt bản thiết kế về, tiếng la hét của Thương Kỳ càng lúc càng thê thảm, cô ấy thật sự không có cách nào bình tĩnh tiếp tục công việc.

Thương Lục cầm cốc đứng lên, đi vài bước về phía cổng, không nhịn được nhìn cánh cổng kia một cái.

Tiếng khóc của Thương Kỳ càng ngày càng yếu, có lẽ đã bị Tào Diệc Thanh dọa cho kinh hoảng. Trong lòng Thương Lục có một loại cảm giác không thể gọi tên, cô ấy có chút mờ mịt không biết nên làm gì.

Tuy cô ấy đúng là vô cùng hận người bên ngoài, nhưng cô ấy cũng không muốn Thương Kỳ bị trừng phạt như vậy ngay trước mặt mình.

Cận Hàn Thanh đi lên vài bước, dừng lại trước cánh cổng khép chặt, Thương Kỳ gấp gáp ôm lấy chân anh ta, "Anh rể, anh rể, anh bỏ qua cho em đi có được không? Chuyện trước kia đều là lỗi của em, thật đấy....."

Cận Hàn Thanh từ trên cao nhìn xuống, bờ môi mím chặt lúc này khẽ mở ra. "Chỉ cần chị cô tha thứ cho cô, thì tôi sẽ tha thứ cho cô."

"Thật không? Có thật không?" Thương Kỳ khóc đến mức toàn bộ lớp trang điểm trên mặt đều đã trôi sạch, "Chị ấy hiểu em nhất, chị ấy nhất định sẽ tha thứ cho em."

"Cô vẫn còn mặt mũi mà nói ra câu này?" Tào Diệc Thanh đá mạnh lên bả vai Thương Kỳ. "Sao cô không nghĩ lại xem Cận phu nhân là bị ai hại thành cái bộ dạng này hả!"

Ý nghĩ duy nhất trong đầu Thương Kỳ bây giờ là mau mau được gặp Thương Lục, dù có bắt cô ta phải quỳ gối trước mặt Thương Lục cũng được. Cô ta biết Thương Lục dễ mềm lòng, chỉ cần Thương Lục chịu đứng ra giúp cô ta cầu xin thì cô ta liền có thể thoát khỏi địa ngục này, cũng triệt để thoát khỏi Tào Diệc Thanh. Cô ta không muốn tiếp tục ở cùng người đàn ông này nữa, cho dù là một giây cũng không muốn.

Thương Kỳ bò về, không ngừng đập tay lên cửa, "Chị, chị cứu em với, em thật sự muốn gặp chị mà, chị."

Thương Lục đứng sau cánh cửa, tiếng cầu xin của Thương Kỳ ngay bên tai, chỉ cần cô ấy mở cửa, Thương Kỳ nhất định sẽ nhào vào.

Thương Lục siết chặt chiếc chén trong tay, nghe được Cận Hàn Thanh bên ngoài lén tiếng, "Thương Lục, tôi mang kẻ đã hại chết con chúng ta đến cho em, em có oán giận gì trong lòng cứ thoải mái phát tiết ra đi. Nếu không phải vì cô ta thì tôi đã không ngu ngơ mãi không biết được tâm ý của em, hai chúng ta cũng sẽ không biến thành như vậy."

Thương Lục lạnh lùng nhìn chằm chằm cánh cửa, không nói lời nào.

Cận Hàn Thanh kéo Thương Kỳ đứng lên. "Cô nói đi, người trong lòng Thương Lục rốt cuộc là ai hả?"

"Là anh, là anh, người chị yêu vẫn luôn là anh. Em biết Cửu ca thích chị ấy, nhất thời không chấp nhận được mới bày kế gài xích mích quan hệ của hai người." Thương Kỳ túm lấy cánh tay Cận Hàn Thanh. "Anh rě, tất cả đều là lỗi của em, xin lỗi....."

Cận Hàn Thanh dùng sức hất cô ta ngã văng ra, lưng đập lên cánh cửa. "Lời này cô đi mà nói rõ với chị cô đi."

"Chị!" Thanh âm vỡ vụn của Thương Kỳ rơi vào tai cô ấy.

Vành mắt Thương Lục ửng đỏ, xoay người đi vào nhà. Cô ta sai rồi, nói đơn giản như vậy, cô ta cho rằng vết thương trên trái tim người khác có thể dễ dàng lành lại được như vậy sao?

Thương Lục quay về phòng, trong lòng đau đớn không thôi, cô ấy nhìn chiếc điện thoại bàn cách đó không xa, đi tới.

Ngón tay cứng đờ nhấn ba con số, chờ đến bên kia tiếp nghe, Thương Lục mới bình tĩnh nói. "A lô, tôi muốn báo án. Chỗ này có đánh nhau, mấy người mau đến đi, không nhanh là sẽ xảy ra án mạng đấy."

Nói xong, Thương Lục nhẹ nhàng đặt ống nghe xuống.

Tòa nhà Tây.

Lúc Cố Tân Tân ra ngoài, nhìn thấy bên dưới có mưa nhỏ rơi xuống, cô rụt chân lại, chuẩn bị về phòng lấy ô.

Cận Ngụ ĐÌnh đi ra, cầm ô che lên đỉnh đầu Cố Tân Tân, cô ngẩng đầu nhìn anh, "Em còn phải vào trong lấy ô, lát nữa không có ô dùng."

"Tôi đưa em đến công ty."

"Như vậy cũng cần ô để đi vào trong, buổi trưa phải đi ăn cơm, ngộ nhỡ đến lúc đó mưa vẫn chưa tạnh thì sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh ôm vai cô rồi đi về phía trước, "Buổi trưa tôi qua đón em, chiều nay trùng hợp tôi cũng có chút việc gần công ty em, tối nay mời em đi ăn luôn."

Cố Tân Tân bị Cận Ngụ ĐÌnh nửa đẩy nửa ôm đi về phía trước, mưa phun trắng xóa cả một khoảng trời, trên đường cũng đã phủ một tầng nước mưa. Bước chân cô hơi chậm lại, cánh tay buông thõng bên người nhắc lên ôm lấy thắt lưng Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông hơi giật mình nhìn cô, tuy là hai người họ đã ở cùng phòng, nhưng hình như cô cũng chưa từng làm chuyện chủ động gì cả, thậm chí Cận Ngụ ĐÌnh còn nhớ được Cố Tân Tân luôn là bộ dạng không tình nguyện.

Cận Ngụ ĐÌnh dừng lại, Cố Tân Tân bị anh kéo về, cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Làm sao thế?"

"Không có gì, tự nhiên muốn ngắm em kỹ hơn một chút, luôn cảm thấy ngắm bao nhiêu cũng không đủ."

Cố Tân Tân vén mấy sợi tóc mai về sau tai, "Cái trò này đã lỗi thời rồi, em cũng không ăn chiêu này đâu."

"Vậy em ăn chiêu gì?"

Cố Tân Tân nghiêng đầu nghĩ. "Em thích hành động thực tế."

Cận Ngụ Đình nghe xong, không chút do dự khom lưng hôn lên môi cô. Cố Tân Tân vung tay đấm nhẹ lên ngực anh, Cận Ngụ Đình dán môi lên cánh môi ngọt ngào của cô, lại chạm nhẹ thêm mấy lần. "Như vậy đủ chưa? Nếu không đủ thì hôm nay chúng ta đừng đến công ty nữa, lập tức quay về phòng."

Cố Tân Tân lùi lại, Cận Ngụ Đình đưa ô đến, cô chà xát môi. "Đừng có làm mấy trò không đứng đắn như thế chứ."

"Tôi ở nhà mình làm trò không đứng đắn thì có làm sao?"

"Đi thôi."

Cố Tân Tân vừa mới đi được một bước, cánh tay đã bị Cận Ngụ Đình kéo về.

Anh cúi đầu hôn cô, Cố Tân Tân bức mình muốn đánh anh, "Làm cái gì thế hả."

Dây đưa không ngừng như vậy thật sự khiến Cố Tân Tân sắp đánh mất lí trí.

"Tôi muốn hôn em, hôn đến nghiện rồi."

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 46: Cửu Phu Nhân Có Thai Rồi! ! !

Dịch: CP88

Cố Tân Tân bật cười đầy anh ra, "Anh thật là....."

"Tôi làm sao?" Ý cười nỡ khoe miệng Cận Ngụ Đinh cũng sắp không kìm lại được rồi.

"Đi nhanh đi, kẻo lát nữa mưa lớn."

"Mưa lớn thì cứ mưa lớn, có ô sao phải sợ."

Cố Tân Tân bước nhanh về phía trước, Cận Ngụ Đinh có đôi chân dài, vững vàng đi theo sau cô, không để cho một hạt mưa nào đụng trúng Cố Tân Tân.

Lúc cảnh sát chạy tới, mấy người bọn họ còn đang đứng trước nhà Thương Lục, Thương Kỳ vừa nhìn thấy bọn họ liền lồm cồm bò dậy muồn chạy qua. Tào Diệc Thanh thấy thế, nhắc chân đạp lên mu bàn tay cô ta. Thương Kỳ gào lên the thé, "Cứu tôi với -----"

Một người cảnh sát chỉ Tào Diệc Thanh, "Làm gì thế?"

Tào Diệc Thanh thu chân về, "Không cần thận dẫm lên thôi."

Anh ta khom lưng kéo cánh tay Thương Kỳ, dùi cô ta đứng lên, "Vợ à, không sao chứ? Đang yên đang lành sao tự nhiên lại ngã thế? Hậu đậu quá."

Mấy người đó nghe được hai chữ vợ à, thái độ không còn giống như lúc trước nữa, "Hai người là người một nhà?"

"Đúng vậy, cô ấy là vợ tôi."

Một người cảnh sát trẻ tuổi liếc Thương Kỳ một cái, thấy cô ta run rẩy tựa lưng lên cánh cổng, một cánh tay bị Tào Diệc Thanh nắm lấy, trên mặt đều là sợ hãi. Người kia chỉ Tào Diệc Thanh, hỏi Thương Kỳ, "Anh ta có phải chồng cô không?"

Thương Kỳ trong khoảnh khắc tuyệt vọng, một tờ giấy đăng ký kết hôn liền có thể giấu đi hàng ngàn chuyện dơ bẩn, dù cô ta có kể mọi chuyện cho bọn họ thì cũng lầm cũng chỉ có thể coi là bạo lực gia đình mà thôi. Sau lưng Tào Diệc Thanh còn có Cận Hàn Thanh, thế lực của bọn lớn mạnh như vậy, dù mọi chuyện có bị công khai ra thì vẫn có thể giả vờ giả vịt làm lảng xuống thôi.

Thương Kỳ cúi thấp đầu, giọng nói rất nhẹ, rất nhẹ, "Anh ấy là chồng tôi."

"Có phải anh ta đánh cô không?"

"Đồng chí cảnh sát, cô ấy là vợ tôi, tôi thương cô ấy còn không kịp đây." Tào Diệc Thanh đáp.

Thương Kỳ siết chặt tay, cô ta cảm giác được gân xanh cũng nổi lên. Cô ta biết chỉ cần mình dám nói ra một chữ, sau khi về đến nhà nhất định sẽ không có quả ngon ăn. Nhưng trong lòng cô ta không cam lòng, cô ta không có ai để dựa vào hết, cô ta mấp máy môi nhưng mãi không thể thốt ra một chữ.

"Cô nói đi, không sao hết."

Người cảnh sát đứng trước mặt Thương Kỳ không khỏi đưa tầm mắt sang nhìn Tào Diệc Thanh.

Lời sặc bật ra khỏi miệng bị Thương Kỳ mạnh mẽ dồn xuống, cuối cùng khẽ lắc đầu. "Không có, anh ấy không đánh tôi."

Cô ta thật sự là bị đánh cho sợ hãi, một chữ cũng không dám nói lung tung. Cô ta biết không ai có thể cứu mình, cũng không thể trông cậy vào bất cứ ai.

"Thấy chưa, cô ấy đã nói là tôi không đánh người rồi."

"Nhưng rõ ràng chúng tôi nhận được tố cáo."

"Vậy nhất định là hiểu nhầm thôi."

Mấy người cảnh sát nhìn nhau, cũng nhìn ra được bất thường, nhưng chính miệng Thương Kỳ đã nói không hề bị ai đánh rồi, dù có mang cô ta về thì đoán chừng cũng không tra ra được cái gì.

Cánh cổng Thương Kỳ dựa lưng lên đột nhiên mở ra, cô ta lảo đảo lui về sau. Cận Hàn Thanh nhìn thấy Thương Lục, Thương Kỳ xoay người lại, vừa thấy cô ấy liền kích động muốn chạy đến. "Chị, cuối cùng chị cũng chịu ra gặp em rồi."

Cận Hàn Thanh thấy vậy, tiến lên đầy cô ta ra, Thương Kỳ suýt chút nữa ngã nhào, nhưng trong miệng vẫn liên tục gọi. "Chị, chị, cuối cùng chị cũng chịu gặp em. Chuyện trước kia là em không đúng, xin lỗi, xin lỗi."

Thương Lục liếc cũng không liếc cô ta lấy một cái, hướng về phía mấy người cảnh sát kia nói, "Là tôi báo án đây, vừa rồi đúng là bọn họ ở ngoài này đánh người. Trước cổng nhà tôi có camera giám sát, nếu mấy người cần bằng chứng thì tôi có thể cung cấp."

"Chị, chị đừng như vậy, chúng em đến chính là muốn gặp chị, muốn tốt cho chị thôi mà." Tào Diệc Thanh nghe xong lời này của Thương Lục, không khỏi tiến lên hai bước.

Thương Lục giống như không nghe lọt lời của anh ta, Tào Diệc Thanh và Cận Hàn Thanh đều là cá mè một lứa, có thể tốt hơn chỗ nào chứ? Dù là Thương Kỳ vì anh ta chịu đủ trái đắng, nhưng Thương Lục vẫn không muốn nhìn thấy bọn họ.

"Mấy người nhìn vết thương trên mặt cô ta đi, thế này mà còn không gọi là đánh người sao?"

Trán Thương Kỳ vừa rồi bị đập vào đâu đó, máu đọng thành một vũng, nửa bên mặt cũng sưng vù. Cô ta nghe được Thương Lục nói vậy, liền nhanh chóng bước đến ôm lấy cánh tay Thương Lục. "Chị, chị vẫn còn quan tâm em phải không? Chị cũng không đành lòng nhìn em như thế này mà phải không? Chị, chị cứu em với, em không muốn tiếp tục sống thế này nữa. Ngày nào Tào Diệc Thanh cũng đánh em, một bên mắt em không còn nhìn thấy và cả những vết thương trên người đều là do anh ta đánh!"

Thương Lục muốn đẩy cô ta ra, nhưng Thương Kỳ lại giống như túm được cọng rơm cứu mạng, ra sức mà ôm chặt. Thương Lục lạnh lùng nhìn mấy người phía trước. "Mấy người đều nghe được rồi đấy, dù có là vợ chồng thì cũng không thể động thủ đánh người như thế."

"Xin anh theo chúng tôi về một chuyến, phối hợp điều tra." Người cảnh sát đi đầu tiên bước lên một bước, nói với Tào Diệc Thanh.

Tào Diệc Thanh cười cười, anh ta không hề cảm thấy đây là chuyện phiền phức gì, "Được, phối hợp với lực lượng cảnh sát điều tra là nghĩa vụ của mỗi người công dân, tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp."

Cận Hàn Thanh nhìn chằm chằm Thương Lục, Thương Kỳ không ngừng bên tai cô ấy lảm nhảm, cô ta trước giờ vẫn luôn rất giỏi tỏ ra đáng thương. Thế nhưng Thương Lục cũng không mềm lòng, muốn rút tay về, chỉ là Thương Kỳ hiện tại như hận không thể treo cả người mình lên người cô ấy, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

"Chị, chị, cuối cùng thì chị cũng chịu gấp em rồi, em rất nhớ chị....."

Cận Hàn Thanh thấy ánh mắt Thương Lục lộ ra không kiên nhẫn, anh ta đưa tay túm lấy vai Thương Kỳ, dùng sức hất văng cô ta ra. Thương Kỳ bị anh ta đẩy ngã nhào trên mặt đất, một hồi lâu không đứng dậy nổi.

Mi mắt Thương Lục nhẹ giương, liếc anh ta một cái, rồi lại nhanh chóng chuyển sang mấy người kia.

Cô ấy nhắc cánh tay lên, chỉ sang Cận Hàn Thanh, "Còn anh ta nữa, anh ta cũng tham gia."

Người đàn ông nghe được, ánh sáng trong mắt tắt lịm, Cận Hàn Thanh đưa tay nắm chặt cổ tay Thương Lục. "Em vừa nói cái gì?"

"Không phải anh cũng rất thích động thủ đánh người sao? Vết thương trên người Thương Kỳ nhất định cũng có cả phần của anh."

"Thương Lục, em có biết mình đang nói cái gì không?"

Thương Lục giật tay về. "Đương nhiên là tôi biết, Cận tiên sinh, anh cũng chẳng phải người tốt lành gì, rất cần phải để cho bọn họ tra xét cẩn thận một lần. Tôi không tin vừa rồi ở bên ngoài anh không động thủ, phía tôi có camera giám sát đấy."

"Nếu vậy, phiền cô cung cấp tư liệu."

"Được," Thương Lục đồng ý, "Tôi sẽ phối hợp vô điều kiện."

Thương Kỳ thật vất vả mới bò được dậy, lập tức muốn tiến lên, nhưng lần này Thương Lục đã nhanh chân lùi về sau, "Cô vẫn là nên đi với bọn họ đi."

"Chị!"

Một người cảnh sát tiến lên, kéo cánh tay Thương Kỳ, "Cô cũng phải theo chúng tôi về."

"Chị, tha thứ cho em, có được không?"

Thương Lục lắc đầu, "Cô và Cận Hàn Thanh đều như nhau, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho hai người."

Cận Hàn Thanh đứng bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, bàn tay buông xuống bên người khẽ nắm lại.

Thương Lục đem tầm mắt chuyển sang anh ta, khuôn mặt lạnh lẽo, lạnh đến mức khiến cho Cận Hàn Thanh có cảm giác trên mặt cô ấy đã kết thành một tầng băng. Người đàn ông mấp máy môi.
"Thương Lục....."

"Đừng gọi tên tôi, nếu có thể, điều tôi hi vọng nhất chính là chúng ta chỉ như những người xa lạ, cả đời không bao giờ qua lại với nhau."

Lời này đến tột cùng có bao nhiêu tần thương, chỉ sợ cũng chỉ có Cận Hàn Thanh mới cảm nhận được hết.

Thương Lục biến từng lời nói của mình thành những con dao sắc nhọn nhất, hung hăng đâm tới Cận Hàn Thanh, đau đến mức khiến anh ta không có cách nào tự kiềm chế. "Em thật sự muốn làm vậy với tôi?"

"Thế này còn xa mới đạt đến mức tàn nhẫn, chỉ là tôi không muốn dùng thù hận đặt lên người anh, quá lãng phí thời gian. Cận Hàn Thanh, từ giờ anh hãy đi con đường của anh, tôi đi con đường của tôi, đừng tới tìm tôi nữa, chúng ta tôn trọng lẫn nhau."

Lời này thật sự muốn bức điện Cận Hàn Thanh, Thương Kỳ không dám đi qua, chỉ sợ toàn bộ nỗi giận của anh ta sẽ đổ lên người mình.

Trời đột ngột đổ mưa, hơn nữa còn càng lúc càng nặng hạt, Thương Lục vội vàng đi vào trong, lấy bạt che lên mảnh瑟 trên bàn còn chưa kịp thu dọn. Ở trong mắt cô ấy, Cận Hàn Thanh còn không bằng mảnh瑟 đồ tầm thường này.

Người đàn ông ngạc nhiên đứng tại chỗ, Thương Lục che chắn xong xuôi, mới cầm ô quay lại trước mặt bọn họ, "Mấy người đi đi."

Có người liếc sang Cận Hàn Thanh nhìn một chút, anh ta vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Mấy người nhận ra vị Cận tiên sinh này chứ?" Thương Lục hướng về phía một người cảnh sát nói, "Anh ta ở Lục Thành hô phong hoán vũ, muốn làm cái gì thì làm cái đó, nhưng hắn là mấy người sẽ không vì vậy mà không truy cứu trách nhiệm của anh ta phải không?"

Cận Hàn Thanh nghe được, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Thương Lục, tôi có rất nhiều lời muốn nói với em."

Thương Lục khẽ lắc đầu, "Nhưng tôi lại không có gì để nói với anh."

Cận Hàn Thanh tiến lên, nhưng Thương Lục lại lùi về sau một bước dài. "Nếu anh còn tiếp tục dây dưa không dứt, tôi sẽ một lần nữa biến mất, để anh mãi mãi không thể tìm được tôi."

Cận Hàn Thanh run rẩy đứng lại, bị cô ấy dọa cho sợ hãi không dám tiếp tục tiến lên, "Tôi sẽ không để cho em rời đi, vĩnh viễn không."

"Tôi đã có cách từ dưới mi mắt của anh trốn đi một lần thì cũng sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba."

Cận Hàn Thanh đau xót nhìn chằm chằm cô ấy, nhưng Thương Lục lại quay mặt đi không đáp lại. "Không phải muốn tôi cung cấp

bằng chứng sao? Ai vào cùng tôi đây?"

Một cảnh sát trẻ tuổi giơ tay lên. "Tôi đi."

"Một người khác đi đến bên cạnh Cận Hàn Thanh, "Cận tiên sinh, ngài cũng theo chúng tôi về một chuyến đi."

Anh ta đứng tại đó không nhúc nhích, trợ mắt nhìn Thương Lục đi vào trong. Anh ta không dám tiếp tục ép buộc cô ấy, bởi anh ta biết một khi ép cô ấy đến đường cùng, Thương Lục chuyện gì cũng có thể làm được.

Đối với anh ta mà nói, hiện tại chỉ cần cô ấy còn yên lặng sống dưới tầm mắt mình, không một lần nữa biến mất đã là chuyện tốt nhất rồi.

Cảnh sát mang theo tư liệu đi ra, Thương Lục ở lại, không đi ra ngoài nữa.

Tào Diệc Thanh đang nói gì đó với Cận Hàn Thanh, chỉ là nhìn vẻ mặt của bọn họ liền biết hai người họ hoàn toàn không để chuyện sắp xảy ra trong lòng. Ngược lại người sợ hãi chính là Thương Kỳ, cô ta biết nhất định lát nữa cảnh sát sẽ yêu cầu cô ta kể lại những chuyện vừa mới xảy ra, một khi bọn họ bước vào đồn cảnh sát, sợ là cuộc sống sau này của cô ta sẽ càng như địa ngục không có cách nào thoát ra.

Cô ta đột nhiên đẩy người bên cạnh đi, quỳ thụp xuống, hai đầu gối đã sớm mềm nhũn đập mạnh trên nền đá, "Chị, chị cứu em đi, chị cứu em đi mà!"

Thương Kỳ nói xong, cúi người xuống không ngừng dùng sức dập đầu, trán đập lên mặt đất phát ra tiếng bập bôp cực kỳ lớn. Trong lòng cô ta so với bất kỳ ai đều rõ ràng, chỉ cần Thương Lục mềm lòng, thay cô ta cầu xin thì nhất định Cận Hàn Thanh sẽ đều nghe theo cô ấy. Đến lúc đó cuộc sống khổ sở này của cô ta coi như có thể chấm dứt rồi, nghĩ đến đây, cô ta càng dùng sức dập đầu

xuống. Tào Diệc Thanh nhìn sang, cười lạnh, "Đồng chí cảnh sát, mấy người nhìn thấy chưa? Đã biết vết bầm trên trán cô ta là từ đâu mà ra rồi nhỉ?"

Thương Lục nhắc chân, đi lên.

Nơi khóe mắt Thương Kỳ nhìn thấy bóng dáng cô ấy, dập đầu lại càng hung hăng hơn.

Thương Lục đi đến cửa, đưa tay đóng cánh cổng lại. Thương Kỳ sững sờ mấy giây, sau đó đứng bất động nhào tới. Cánh cửa đã khép chặt, Thương Kỳ dùng sức đánh lên cánh cửa. "Chị, chị -----"

Cận Hàn Thanh cười khổ, Thương Lục đã thay đổi rồi, không còn giống với Thương Lục trước đây nữa, cô ấy đối với bất kỳ ai đều có thể nhẫn tâm đến cùng.

Tào Diệc Thanh tiến lên, kéo Thương Kỳ đứng dậy, "Đi thôi."

Cô ta còn chưa hết hi vọng, thế nhưng cánh cổng kia đã đóng lại, Thương Lục chính là một chút cũng không muôn nhìn thêm cô ta.

Cận Hàn Thanh xoay người rời đi, vừa bước được mấy bước lại không nhịn được quay đầu lại nhìn. Ngoài cửa có camera giám sát, chứng tỏ cô ấy đều nhìn thấy anh ta ngày ngày chờ ở bên ngoài, nhìn ra được anh ta gấp gáp muốn gặp cô ấy thế nào. Trái tim Thương Lục rốt cuộc là cứng rắn đến đâu? Hay là nói, cô ấy không muốn gặp lại anh ta đến vậy sao?

Tháng này dì cả của Cố Tân Tân đến muộn một ngày.

Tuy chu kỳ đến sớm hay muộn một hai ngày là rất bình thường, nhưng cô luôn có cảm giác không thể gọi tên, có lẽ đây chính là giác quan thứ sáu của phụ nữ đi.

Hơn nữa tháng này Cận Ngụ Đinh quả thật chơi đùa đến hăng say, Cố Tân Tân luôn cảm thấy nếu không trúng thưởng thì cũng

quá không thực tế rồi.

Cô mở tủ đầu giường, cầm theo que khám thai đi vào nhà tắm. Đến khi hiện lên hai vạch đỏ rực, Cố Tân Tân rốt cuộc không kìm nén được vui sướng trong lòng. Trong nháy mắt bị làm cho kích động đến không nói thành lời, cảm giác này quả thật quá thần kỳ. Nếu không có Cận Ngụ ĐÌnh quấn quýt nhất định muốn có con, thì có lẽ cô sẽ thật sự đợi thêm mấy năm nữa.

Cố Tân Tân nắm chặt que thử thai trong tay, lúc đi ra ngoài, đến cả bước chân cũng không dám quá dùng sức.

Cận Ngụ ĐÌnh còn chưa về, Cố Tân Tân ngồi trên mép giường, cười ngốc nửa ngày, một hồi sau mới nhớ ra phải nhắn tin cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Ngón tay rơi trên màn hình, rồi lại không biết phải nói thế nào, Cố Tân Tân ướm lời trước. "Khi nào anh về?"

Bên kia rất nhanh trả lời. "Lập tức về rồi đây."

Cố Tân Tân tìm một cái nhãn dán, rồi nhắn gửi cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Người đàn ông liếc mắt một cái, là một đứa nhỏ vẽ tay nhún nhảy, trên đỉnh đầu có mấy chữ: ba ba, ôm ôm.

Cận Ngụ ĐÌnh không chút nghĩ ngợi gõ chữ trả lời. "Ai là ba ba của em hả, tôi là chồng em."

Tin nhắn vừa mới gửi đi, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức thu lại, anh dè dặt từng chút một đổi sang một câu khác. "Có rồi?"

Cố Tân Tân đáp, ừ.

Cận Ngụ ĐÌnh chỉ sợ sẽ vui sướng vô ích một hồi, lần này dứt khoát hỏi trực tiếp. "Mang thai thật hả?"

"Ủ."

Cận Ngụ ĐÌnh đá mạnh lén lưng ghế tài xế. "Nhanh, mau về nhà, lái nhanh một chút."

Tài xế cũng không biết là xảy ra chuyện gì, những vẫn nhanh chóng tăng tốc phóng đi.

Trở lại tòa nhà Tây, Cận Ngụ ĐÌnh vọt thẳng lên lầu, đúng lúc Cố Tân Tân chuẩn bị đi xuống, hai người đụng ngay ở trước cửa.

Cận Ngụ ĐÌnh kích động hỏi cô. "Từ khi nào?"

"Vừa mới biết."

"Có cảm giác gì sao? Sao mà em biết được?"

Cố Tân Tân nhìn thấy người đàn ông muốn đưa cánh tay qua, đánh mạnh lên đó để anh rút về. "Bây giờ làm sao đã có cảm giác luôn được, em vừa thử mới biết, nhưng cũng không biết có phải không."

"Chính xác, nhất định chính xác."

Cận Ngụ ĐÌnh vui sướng ôm cô vào trong ngực, "Cuối cùng cũng được rồi."

Chẳng trách Đoàn Cảnh Nghiêng lại như biến thành người khác thế, hóa ra cái cảm giác sắp được làm cha là như thế này. Quá tuyệt vời, Cận Ngụ ĐÌnh cười đến mức không khép miệng lại được, nếu lúc này ai đó cho anh một đôi cánh, đoán chừng anh có thể cứ như vậy mà bay lên.

So với Cận Duệ Ngôn, Cố Tân Tân đúng là vui sướng hơn nhiều.

Cận Duệ Ngôn từ lúc thai được hơn tháng đã bắt đầu có phản ứng nôn nghén, hơn nữa còn càng ngày càng nghiêm trọng. Mà Cố Tân Tân đến tận hai tháng vẫn không có chút phản ứng nào cả, hơn

nữa lại còn ăn rất tốt, cái gì cũng muốn ăn, còn có thể đi làm như bình thường.

Cận Ngụ ĐÌnh muốn cô ở nhà nghỉ ngơi, nhưng làm thế nào Cố Tân Tân cũng không chịu. Cô cũng không có chỗ nào không thoải mái, so với lúc trước ăn ngon ngủ ngon hơn gấp mấy lần, mà cô cũng không muốn ngồi mocket meo trong nhà.

Giờ tan làm, Khổng Thành không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ, rốt cuộc cũng thấy được Cố Tân Tân.

"Cửu gia, Cửu phu nhân xuống rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhấc mắt nhìn ra ngoài, Khổng Thành nhanh nhẹn đẩy cửa xe đi xuống, từ rất xa đã lên tiếng chào, rồi lại giúp Cố Tân Tân mở cửa xe.

"Cám ơn."

"Cửu phu nhân đừng khách khí, chuyện phải làm."

Tài xế không nhịn được cười khẽ, xem ra khát khao mưu sinh của Khổng Thành vẫn còn mạnh mẽ lắm, thái độ càng lúc càng đúng cái vẻ đứng dưới mái hiên thì phải cúi đầu.

Cố Tân Tân vừa ngồi xuống, đã bị Cận Ngụ ĐÌnh ôm vào lòng.
"Hôm nay thế nào?"

"Rất tốt."

"Có đói không?"

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Vẫn ổn, trong văn phòng có đồ ăn vặt, chiều họp xong đã ăn hai túi bánh quy rồi."

Cận Ngụ ĐÌnh cầm chiếc bánh ga tô nho nhỏ đặt bên cạnh đưa cho cô. "Mới làm, tôi chờ một hồi mới mua được đấy, mau ăn đi."

Cố Tân Tân đúng là đang cực kỳ thèm ăn, nhanh tay nhận lấy.
"Từ lúc ăn trưa đã thèm rồi, nhưng vì chỗ này cách quá xa nên
người ta không giao đến được."

"Sau này muốn ăn gì thì cứ nói với tôi, tôi trực tiếp dẫn dò nhân
viên cửa hàng mang đến công ty cho em."

Cố Tân Tân cầm thìa xúc một miếng bỏ vào miệng, miếng bánh
vừa vào đến miệng liền tan ra, ngon đến nỗi Cố Tân Tân chỉ hận
không thể ngay tại chỗ nhảy lên mấy cái. "Ăn ngon, ăn ngon."

"Ngon thì cũng không được ăn nhiều, lát nữa còn phải ăn cơm
tối."

"Không sao, buổi tối em vẫn có thể đánh bay một bát cơm."

Cận Ngụ ĐÌnh cười cười, giúp cô lau khói iêng, nghĩ đến một
người phụ nữ khác cũng đang có thai, trên mặt anh lộ ra lo lắng,
"Khẩu vị chị cả đúng là kém hơn nhiều, hôm qua tôi mang qua đó
mấy thứ chị ấy đều ăn không vào, anh rể sắp bị phiền lòng chết rồi."

"Có những người phản ứng quá khủng khiếp, thật đáng thương."

Cận Ngụ ĐÌnh hung hăng nói, "Còn không phải sao, đều là tại
Đoàn Cảnh Nghiêu, khiến chị ấy khổ sở như vậy."

"Cũng không thể nói như vậy được, nếu em mà khó chịu, thì
không lẽ lỗi đều là tại anh sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh không biết phản bác thế nào, "Chị cả đã nói với
tôi, cả đời này chị ấy sẽ không sinh con nữa."

"Có thể chị ấy vẫn là muốn đứa nhỏ này thật đấy, một người phụ
nữ dù có mạnh mẽ thế nào vẫn sẽ muốn sinh một đứa nhỏ cho
người đàn ông mình yêu thương."

Cận Ngụ ĐÌnh cong cong khói môi, "Ví như..... em."

Cố Tân Tân dời tầm mắt đi không để ý đến anh, tập trung ăn bánh.

Về đến nhà, Cận Ngụ ĐÌnh ôm Cố Tân Tân đi vào trong, vừa đi qua cửa, người đàn ông liền bật rộn ngồi xuống, giúp lấy dép lê ra cho Cố Tân Tân, đặt bên chân cô.

Cố Tân Tân muốn nói không cần phải làm vậy, tự cô cũng làm được. Cố Tân Tân nhắm mi mắt, ngoài ý muốn nhìn thấy trong phòng khách có một người đang ngồi. Cố Tân Tân hơi giật mình, vội vàng đi qua chào hỏi, "Anh hai."

Cận Ngụ ĐÌnh xoay người liếc nhìn, sau đó đứng lên.

Cận Hàn Thanh từ trên ghế đứng lên, sắc mặt khó coi, "Lão Cửu, anh có lời muốn hỏi chú."

Cận Ngụ ĐÌnh quay sang dặn dò Cố Tân Tân, "Em lên lầu nghỉ ngơi đi."

"Ừm."

Cố Tân Tân mang theo ánh mắt nghi ngờ đi lên lầu, Cận Hàn Thanh đi đến trước mặt Cận Ngụ ĐÌnh, vừa muốn mở miệng, Cận Ngụ ĐÌnh đã xoay người đi ra ngoài.

Hai người đi ra đến sân, Cận Ngụ ĐÌnh nhìn quanh bốn phía, lại một lần nữa nhìn trước cửa, xác định Cố Tân Tân không đi ra theo, lúc này mới nhẹ giọng hỏi. "Anh tìm em có việc gì?"

"Không phải chú đã đoán được vì sao anh đến rồi sao?"

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ cong môi, "Em đâu có cái bản lĩnh đó."

"Lúc trước người sắp xếp cho Thương Lục rời đi, là chú."

Cận Ngụ ĐÌnh biết sớm muộn ngày này cũng phải tới, vừa rồi nhìn sắc mặt của Cận Hàn Thanh anh cũng đã sớm đoán ra. "Vì sao

lại nói như vậy?"

"Lão Cửu, nếu anh không có bằng chứng chắc chắn thì cũng sẽ không lãng phí thời gian đến đây tìm chú."

Cận Ngụ ĐÌnh đút một tay trong túi quần, ánh mắt nhìn ra xa xa, "Bây giờ anh truy cứu cái này thì còn có ý nghĩa gì đây? Không phải Thương Lục hiện tại vẫn đang dưới con mắt của anh chưa đi đâu sao?"

"Nếu không phải vì anh đã tìm được cô ấy, chú còn có thể nói những lời đó không? Lão Cửu, rõ ràng chú biết Thương Lục quan trọng với anh thế nào, ban đầu anh cũng tin nhiệm chú như vậy, còn nhờ chú giúp tìm cô ấy. Anh làm thế nào cũng không ngờ được hóa ra toàn bộ mọi chuyện cuối cùng cũng chỉ có mình anh là không hay biết gì, chú đúng là giấu cô ấy đi rất kỹ."

Cận Ngụ ĐÌnh cũng không muốn tiếp tục đá qua đá lại nữa, nếu Cận Hàn Thanh đã tìm đến cửa thì nhất định là đã nắm được bằng chứng chắc chắn.

"Anh hai, là Thương Lục một lòng muốn rời khỏi anh, so với để cô ấy giả ngây giả dại ở bên cạnh, chi bằng cho cô ấy một chỗ yên tĩnh, để cô ấy sống cuộc sống cô ấy muốn."

Cận Hàn Thanh nghe lời này, trái tim co rút, bắt đầu mơ hồ đau. "Vậy chú có nghĩ cho anh không? Không có cô ấy, anh sống không bằng chết."

"Thế nhưng để cô ấy ở bên cạnh anh, thì cô ấy chính là sống không bằng chết."

Cận Hàn Thanh tựa như bị người ta chặn lại hô hấp, mắt một hồi không nói ra lời, Cận Ngụ ĐÌnh chăm chú quan sát khuôn mặt của người đàn ông trước mắt, "Như bây giờ không phải rất tốt sao? Thương Lục làm chuyện cô ấy thích, anh cũng biết được cô ấy đang ở đâu, nếu anh cứ muốn mạnh mẽ ép cô ấy ở bên cạnh, anh có

từng nghĩ đến việc làm đó sẽ khiến cô ấy càng thêm thống khổ không?

Cận Hàn Thanh không nhịn được nữa, đè tay ép lên vai Cận Ngụ ĐÌnh, một tay kia nắm chặt, như hận không thể ném nó lên mặt anh.

Cận Ngụ ĐÌnh liếc mắt, nhàn nhạt nhìn anh ta, "Muốn đánh thì cứ đánh đi, em tiếp đến cùng."

"Anh thật sự không ngờ chú sẽ ở sau lưng anh làm những chuyện như vậy."

Nhưng vẻ mặt Cận Ngụ ĐÌnh vẫn là không cảm xúc, "Em chỉ đang giúp Thương Lục."

Cận Hàn Thanh cắn răng, "Thế sao?"

"Đúng."

Cận Hàn Thanh nhịn lại kích động, khẽ buông lỏng tay. Anh ta âm trầm nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh, "Suýt chút nữa thì quên mất, anh cũng có thể ăn miếng trả miếng mà. Lão Cửu, chú cho rằng bây giờ Cố Tân Tân đang mang thai thì chú có thể vô tư nhả sao? Chú cũng có đâu ít chuyện gạt Cố Tân Tân? Có muốn anh nói hết ra giúp chú không?"

Cận Ngụ ĐÌnh híp mắt, "Anh dám."

"Đừng có uy hiếp anh, bây giờ anh cái gì cũng không còn, cũng chẳng có gì là không dám làm cả."

Cận Ngụ ĐÌnh hừ lạnh, "Dù anh có nói với cô ấy thì cũng có thể thế nào chứ? Hai người chúng em bây giờ rất tốt, cô ấy sẽ không để trong lòng."

"Thế sao? Để cho Cố Tân Tân biết được chú dùng chuyện như vậy lừa mình, chú cảm thấy Cố Tân Tân sẽ không để tâm?"

Cận Ngụ ĐÌnh có chút cứng họng, Cố Tân Tân đang mang thai, ngộ nhỡ biết được, để cho tâm tình bất ổn, nhất định sẽ ảnh hưởng không tốt đến đứa bé.

Anh mấp máy môi, "Sau này em sẽ nói với cô ấy, nhưng bây giờ cơ thể cô ấy quan trọng....."

"Chú cũng biết sợ rồi?" Cận Hàn Thanh lạnh lùng nhìn anh.

"Anh hai....."

"Đừng có gọi anh là anh, chú sợ mất đi, lẽ nào anh thì không? Những lúc chú hại anh có từng nghĩ đến cuộc sống của anh sau này sẽ biến thành thế nào không?"

Cận Ngụ ĐÌnh biết tính tình của Cận Hàn Thanh, anh ta là người không bao giờ chịu thiệt, đâm anh ta một đao như vậy, anh ta sẽ không bao giờ chịu hòa giải.

Nhưng Cố Tân Tân hiện tại đang trong giai đoạn nhạy cảm, kể cả sau khi cô ấy biết được chuyện đó không làm loạn lên với anh, nhưng trong lòng cũng sẽ như cái gai nhọn khó chịu không thể nào nhổ đi.

"Anh nói đi, anh muốn thế nào mới có thể không gây sự với em?"

Cận Hàn Thanh hừ lạnh, "Anh không muốn nói điều kiện với chú, hiện tại anh chỉ muốn nhìn chú thảm như anh."

Cận Ngụ ĐÌnh siết tay lại thành nắm đấm, mi mắt cũng rũ xuống.

Cơn giận này của Cận Hàn Thanh làm thế nào cũng không thoát ra được, anh ta liếc phía sau Cận Ngụ ĐÌnh, hận không thể lập tức vọt vào trong, đem mọi chuyện phơi bày ra trước mặt Cố Tân Tân. Anh ta khó chịu thồng khổ như vậy, anh ta muốn khiến bọn họ khổ sở cùng.

Hai anh em bọn họ đứng đó giằng co một hồi không ai lên tiếng, Cận Hàn Thanh nhìn Cận Ngụ Đình không nói lời nào. Nhưng đúng là anh ta có tức giận đến mấy thì vẫn không thể ra tay với Cận Ngụ Đình, cũng không lạnh lùng đến mức gọi Cố Tân Tân đang mang thai ra.

"Chú muốn xử lý sao thì tự xử lý vậy đi." Cận Hàn Thanh khẽ cắn răng nói.

Cận Ngụ Đình nhắc mắt, nhìn anh ta.

Cận Hàn Thanh khẽ thở dài, "Đừng nhúng tay vào chuyện của Thương Lục nữa, còn Cố Tân Tân, đến bây giờ anh vẫn là người có lỗi, chuyện này coi như bỏ qua, anh sẽ không tiếp tục truy cứu nữa. Chuyện giữa hai người anh cũng sẽ không nhúng tay, chú yên tâm, chuyện này anh sẽ không ở trước mặt Cố Tân Tân tiết lộ một chữ, coi như là anh thiếu nợ Cố Tân Tân, bây giờ trả lại."

Cận Hàn Thanh bỏ lại câu nói này, xoay người rời đi.

Nếu là trước đây, anh ta tuyệt đối sẽ làm cho huyên náo long trời lở đất, nhưng Cận Hàn Thanh bây giờ đã khác Cận Hàn Thanh trước đây, kéo một người chịu tội thay có gì tốt hơn đâu?

Tư vị nhớ nhung quá đỗi khó mà quen, anh ta chịu đủ lắm rồi, thật sự là chịu đủ rồi.

Dù sao anh ta nợ Cố Tân Tân vẫn chưa có cơ hội trả lại, lần này coi như là thanh toán một lần đi.

Cận Ngụ Đình kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông, anh thật sự không ngờ Cận Hàn Thanh lại cứ như vậy mà bỏ đi.

Có thể đây chính là tình cảm anh em thật sự đi, trong ngày thường dù có tranh đấu thế nào thì cuối cùng vẫn sẽ lưu lại một đường lui cho đối phương mà không đuổi tận giết tuyệt.

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 47: Tình Yêu Đẹp Nhất (Đại Kết Cục - Thượng)

Dịch: CP88

Cận Hàn Thanh nói được làm được, mặc dù sau đó thi thoảng sẽ gặp lại Cố Tân Tân, nhưng anh ta cũng không hề tiết lộ với cô nửa chữ.

Sau khi nơi ở của Thương Lục bị Cận Hàn Thanh phát hiện, cô ấy lại tự do hơn rất nhiều, hơn nữa anh ta còn luôn cho người theo dõi, ở dưới con mắt của Cận Hàn Thanh, cô ấy muốn đi đâu thì đi.

Thương Kỳ còn muốn đến tìm cô ấy, nhưng lần nào cũng bị Cận Hàn Thanh cho người chặn lại. Cô ta chưa từ bỏ ý định, gọi điện cho Thương phu nhân, Thương phu nhân một lòng muốn gặp con gái, nhưng cũng đều bị chặn lại bên ngoài. Cận Hàn Thanh không muốn thêm phiền nhiễu cho Thương Lục, người cô ấy đã không muốn gặp thì dứt khoát không cần gặp là được rồi.

Ngày hôm đó, sau khi Thương Lục hoàn thành mấy đơn đặt hàng, đi ra ngoài một chuyến.

Người của Cận Hàn Thanh liên tục đi theo cô ấy, Thương Lục cũng biết, cô ấy đi vào trung tâm thương mại mua ít đồ sau đó gọi xe đến Đoàn gia tìm Cận Duệ Ngôn.

Cận Duệ Ngôn qua điện thoại cũng đã biết cô ấy muốn tới, nên đã chờ Thương Lục từ sớm.

Cận Hàn Thanh cũng không ngờ Thương Lục lại muốn đi gặp Cận Duệ Ngôn, vừa nhận được tin nhắn liền hấp tấp đuổi theo.

Khẩu vị của Cận Duệ Ngôn vẫn tệ cực kỳ, Thương Lục đặt đồ lên bàn. "Quà cho em bé."

"Em đến là đã tốt lắm rồi, còn mua đồ làm gì?"

Người giúp việc đặt trà và bánh ngọt lên bàn, Thương Lục cảm ơn rồi nói, "Đây là chút tấm lòng của em."

"Cám ơn."

Thương Lục bưng chén trà, "Chị cả, chị già đi nhiều quá."

"Ù đó, khẩu vị gần đây đặc biệt kém, ăn cái gì ói ra cái đó, dù mỗi ngày nhà bếp có đổi món cũng đều vô dụng."

Thương Lục lo lắng nhìn cô ấy, "Như vậy sao được? Dinh dưỡng cho đứa nhỏ cũng phải đầy đủ chứ."

"Hết cách rồi, hi vọng giai đoạn sau đó sẽ khá hơn một chút." Cận Duệ Ngôn mệt mỏi không còn chút sức lực nào, công việc cũng có chút lực bất tòng tâm, nhưng may mà vẫn có Đoàn Cảnh Nghiêu giúp xử lý, "Thương Lục, chị cũng đã rất lâu rồi không gặp em, gần đây em thế nào, có khỏe không?"

"Rất khỏeạ."

Cận Duệ Ngôn chăm chú quan sát khuôn mặt của cô ấy, Cận Duệ Ngôn cũng đã nghe được một chút chuyện của cô ấy và Cận Hàn Thanh, "Mấy năm nay em khỏe cực rồi, một người đang khỏe mạnh lại biến thành cái bộ dạng đó."

"Chị cả, đều qua rồi."

"Em vẫn chịu gọi chị một tiếng chị cả, chị rất vui."

Cận Duệ Ngôn nói một hồi thì hết sức, Thương Lục nhìn ra cô ấy không thoải mái, nhanh chóng tìm một lý do rời đi. Cận Duệ Ngôn muốn giữ cô ấy ở lại ăn cơm, nhưng Thương Lục uyển chuyển từ chối. "Em còn phải đến chợ gỗ một chuyến, để lần sau đi ạ."

Cô ấy vừa dứt lời, Cận Duệ Ngôn đã nghe được tiếng bước chân gấp gáp từ bên ngoài truyền đến, Cận Duệ Ngôn nhìn ra cửa, thấy Cận Hàn Thanh đang bước nhanh về phía này.

Cận Duệ Ngôn chống tay trên eo, chậm rãi đứng lên, "Hai đứa từ từ nói chuyện, chị vào trong nhà trước."

Cận Hàn Thanh đi tới trước mặt hai người, lên tiếng chào hỏi Cận Duệ Ngôn, Thương Lục đứng lên chuẩn bị đi, Cận Hàn Thanh đưa tay ra chặn lại, "Không muốn gặp lại tôi như vậy sao?"

Thương Lục cũng không nhìn anh ta lấy một cái, "Tôi còn có việc."

"Em muốn đi đâu, tôi đưa em đi."

"Không cần."

Cận Hàn Thanh chặn luôn đường đi của cô ấy, Thương Lục ngồi về ghế, "Anh muốn nói gì thì nói một lần cho xong đi."

Cận Hàn Thanh ngồi xuống đối diện, ánh mắt dừng lại trên mặt Thương Lục, "Sáng sớm nay mẹ em lại đến nữa, nhưng tôi đã cho người chặn lại rồi. Em yên tâm, trừ phi em muốn gặp bọn họ, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ chạy đến làm phiền em."

"Còn gì nữa không?" thái độ của Thương Lục từ đầu đến cuối đều rất lạnh nhạt.

Cô ấy lạnh lùng như vậy, Cận Hàn Thanh trong phút chốc không biết phải nói gì.

Hai tay anh ta đan vào nhau đặt lên bàn, "Thương Lục, em để cho tôi chạm rãibồi thường em được không?"

"Cận tiên sinh khách khí quá rồi, tôi không cần bồi thường của anh, chuyện đã qua thì cứ cho nó qua đi."

Cô ấy lạnh đạm như vậy, còn không bằng khàn giọng gào thét đánh mắng anh ta một trận, Cận Hàn Thanh muốn bắt lấy tay Thương Lục, nhưng cô ấy lại rất nhanh rút về.

"Lẽ nào chúng ta cứ mãi như vậy? Thương Lục, tâm tư của tôi đối với em như thế nào em còn không nhìn ra sao?"

"Trái tim của Cận tiên sinh, tôi không dám với cao."

Cận Hàn Thanh nghe vậy, đôi mắt chua xót không thôi, cuối cùng không kìm được phải đưa tay lên điểm nhẹ nơi khóe mắt. "Cho tôi một cơ hội, chỉ một lần thôi có được không? Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, sau này tôi nhất định sẽ đối xử với em tốt hơn gấp ngàn vạn lần, tin tưởng tôi."

"Cận tiên sinh, anh nói tới nói lui vẫn là mấy câu nói này, tôi nghe cũng phát mệt rồi, tôi có thể đi chưa?"

Hô hấp nghẹn lại ở cổ, vành mắt Cận Hàn Thanh đỏ quạch, anh ta chăm chú nhìn khuôn mặt Thương Lục, có quá nhiều, quá nhiều lời muốn nói với cô ấy, "Thương Lục, tôi yêu em, thật đấy, chuyện trước kia là tôi sai rồi, ngàn vạn lần sai, là tôi hồ đồ ngu ngốc. Em tha thứ cho tôi một lần, một lần thôi có được không?"

Trái tim Thương Lục lại cứng ngắc như một tảng đá, dù người đàn ông có cúi đầu hạ mình van xin cũng không thể khiến cô ấy có một chút mềm lòng. "Tôi sẽ không tha thứ cho anh, vẫn là câu nói kia, một mình tôi sống rất tốt, không cần dựa dẫm vào bất cứ ai. Tôi sẽ không tha thứ cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương tôi, đặc biệt là anh."

Khóe môi Cận Hàn Thanh run rẩy, hình ảnh trước mắt trở nên mơ hồ, anh ta nhìn thấy Thương Lục đứng dậy.

Cận Hàn Thanh siết chặt hai tay lại đỡ cái trán sấp cúi rạp, mi mắt cũng rủ xuống, giọng nói trở nên trống rỗng xám xịt, từng lời phát ra giống như đều mang theo run rẩy. "Thương Lục, em thật sự muốn tiếp tục hận tôi như vậy sao?"

Thương Lục dừng chân, "Đúng vậy đấy, tôi thật sự rất rất hận anh, vậy nên anh có thể đừng đến tìm tôi nữa không?"

"Vì sao? Vì sao chứ?"

Anh ta thật sự không biết vì sao? Vậy nên mới lặp đi lặp lại câu hỏi đó với cô ấy?

"Dù anh đến tìm tôi mỗi ngày thì cũng vô dụng thôi, tình cảm tôi đối với anh đã sớm thay đổi, trong lòng cũng không còn anh nữa." Thương Lục nói xong, nhắc chân đi về phía trước.

Phía sau truyền đến tiếng nghẹn ngào cực kỳ nhỏ, Thương Lục tưởng mình nghe nhầm, không nhịn được quay đầu lại nhìn. Cô ấy nhìn thấy Cận Hàn Thanh ôm mặt, ẩn nhẫn đến mức hai vai run rẩy. Anh ta hối hận rồi, ngoài hối hận chỉ có hối hận, nhưng sự thật rằng anh ta từng làm chuyện làm tổn thương trái tim Thương Lục không thể nào chối bỏ được, mà Thương Lục cũng không thể vì nhin bộ dạng đáng thương hiện tại của anh ta rồi tha thứ.

Nếu cô ấy dễ dàng buông bỏ như vậy, thì ai sẽ đi thương tiếc cho Thương Lục lúc trước đây?

Thương Lục không hề cảm thấy cô ấy tàn nhẫn, không lẽ cái quyền hận mà cô ấy cũng không được có? Hơn nữa hiện tại cô ấy chỉ muốn yên ổn mà sống thôi.

Cận Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn theo Thương Lục quyết tuyệt rời đi, cô ấy đi thẳng một đường ra khỏi Đoàn gia, một lần quay đầu lại

cũng không có.

Có những người, đã bỏ lỡ chính là sẽ bỏ lỡ cả đời.

Cố Tân Tân và Cận Ngụ Đình đi ra khỏi cục dân chính, cô mở túi xách ra, muốn bỏ hai quyển sổ nhỏ màu đỏ vào trong.

Cận Ngụ Đình cầm lấy. "Để tôi giữ cho."

"Vì sao?"

"Em có cái thói vất bừa bãi, ngộ nhỡ làm mất thì phải làm sao?"

Cố Tân Tân không phục, muốn cướp lại, "Ai nói thế, em bỏ vào trong két sắt là được chứ gì?"

"Vẫn nên để tôi cầm đi." Cận Ngụ Đình mở cuốn sổ đỏ chót ra, ngắm nghía ảnh chụp chung của hai người, "Em nhìn này, em cười chẳng tự nhiên gì cả."

"Ai nói, đó là vì không muốn quá xinh đẹp mà thôi." Cố Tân Tân nói xong, đưa tay muốn đoạt lại, nhưng Cận Ngụ Đình đã nhanh tay giấu về sau lưng. "Đừng làm động tác mạnh bạo như vậy, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng."

Anh nói xong, đưa tay ra xoa xoa bụng Cố Tân Tân. "Bảo bối ngoan, không dọa đến con đấy chứ?"

Cố Tân Tân đẩy tay anh ra, Cận Ngụ Đình nhét hai cuốn sổ màu đỏ vào túi, anh vẫn cảm thấy không yên tâm, kéo khóa túi áo lại. Rốt cuộc thì anh cũng có thể thả trái tim vẫn treo lơ lửng xuống rồi, có luật hôn nhân bảo vệ, ai cũng không thể nghi ngờ thận phận của anh.

Bọn họ bây giờ đã là vợ chồng hợp pháp, lại còn có đứa nhỏ, dù sau này Cố Tân Tân muốn chạy cũng chạy không thoát.

Cận Ngụ ĐÌnh càng nghĩ càng kích động, đưa tay kéo tay vợ mình.

Về đến nhà, anh tìm lý do lừa Cố Tân Tân ra khỏi phòng ngủ rồi lén lút tìm chỗ giấu hai cuốn sổ đăng ký kết hôn đi. Sau này dù những chuyện kia có bại lộ, Cố Tân Tân có muốn nháo với thì anh cũng không sợ. Cô náo loạn ầm ĩ, anh cố gắng dỗ cô là được.

Ngày cử hành hôn lễ, bụng Cố Tân Tân đã lớn lắm rồi, váy cưới cũng không giấu đi được.

Cận Ngụ ĐÌnh sợ cô đi giày cao gót không thoải mái, cũng không an toàn, nên đã chuẩn bị cho cô mấy đôi giày bệt thay đổi.

Cố Tân Tân trừ việc đi lại hơi bất tiện ra, cũng không có những cảm giác gì khác, chính là cái bụng của cô cực kỳ cực kỳ lớn, người không biết chưa biết chừng còn nghĩ là cô mang thai song sinh.

Ngày tổ chức lễ cưới Thương Lục cũng tới, Tần Chi Song dẫn theo cô ấy bên người, không để cho ai đến tiếp chuyện với cô ấy, đỡ phải hỏi đông hỏi tây phiền phức.

Tần Chi Song biết Thương Lục trước sau vẫn không vượt qua được chướng ngại trong lòng, tuy là bà cũng muốn cô ấy có thể mau chóng quay về, nhưng có một số chuyện giống như đi vào ngõ cụt, vĩnh viễn không có cách nào quay về như xưa.

Cận Hàn Thanh không được sắp xếp ngồi cùng bàn với Thương Lục, từ đầu đến cuối ánh mắt anh ta đều đặt trên người cô ấy.

Thương Lục ngồi bên cạnh Tần Chi Song, sắc mặt điềm tĩnh giống hệt như hồi mới gả đến Cận gia, thậm chí cô ấy còn vừa nói vừa cười với Tần Chi Song, trong mắt cô ấy có tất cả mọi người, chỉ không có chỗ cho anh ta.

Điều này đối với Cận Hàn Thanh chính là dằn vặt tàn nhất nhát, nhưng anh ta không bỏ được cô ấy thì không có nghĩa là cô ấy

không thể.

Bên dưới truyền đến tiếng vỗ tay rào rào, Cận Hàn Thanh thu tầm mắt lại, cô đơn ngồi một chỗ nhìn về phía đài cao. Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh trao nhẫn cho nhau, cũng sắp lên làm cha rồi mà Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn như trẻ nhỏ dễ bị cảm động.

Cận Hàn Thanh nhìn chầm chằm phía trước, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh cúi đầu hôn cô dâu. Cố Tân Tân thật sự sợ anh lại khóc như lúc cầu hôn, cô thật sự không muốn ném cái mặt này đi một lần nữa.

Cô dán môi bên tai người đàn ông, nhỏ giọng nhắc nhở, "Anh tuyệt đối không được khóc."

Vành mắt Cận Ngụ ĐÌnh hồng hồng, loại tâm tình này không thể triệt để ép xuống được, anh hít sâu mấy hơi.

Anh cúi xuống, lần thứ hai hôn lên môi cô, Cố Tân Tân cười nhẹ, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh rất nhanh lùi lại, quỳ một chân xuống, ôm lấy bụng cô rồi hôn nhẹ lên đó.

Tiếng hô hào phía dưới càng lớn, có người không ngừng vỗ tay, Cận Hàn Thanh cũng nhấc tay lên, vỗ theo.

Anh ta thật sự rất hâm mộ bọn họ, thậm chí còn hâm mộ tất cả những cặp đôi ngày hôm nay đến tham gia tiệc cưới. Gần đây anh ta luôn nghĩ đến đứa nhỏ kia, nếu lúc trước Thương Lục không sảy thai, anh ta hẳn là đã sớm được làm cha rồi. Thương Lục dù có nhẫn tâm đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không thể không muốn đứa nhỏ, bọn họ cũng sẽ không đi đến bước đường này.

Cố Tân Tân cảm giác được đứa nhỏ trong bụng đá mạnh một cái, đúng lúc Cận Ngụ ĐÌnh dán gò má đến, một cước kia cứ như vậy đá trúng má trái anh.

Cố Tân Tân cười cười kéo anh lên, người đàn ông vuốt nhẹ cái bụng tròn vo của Cố Tân Tân, nhỏ giọng nói. "Bảo bối ngoan, đừng

nghịch, lát nữa cho nhóc ăn đồ ngon."

MC mang hoa của cô dâu đến, Lý Dĩnh Thư là người đầu tiên chạy lên đài, còn nháy mắt với Cố Tân Tân nói. "Tân Tân, lát nữa nhớ ném thẳng đến chỗ mình."

Cố Tân Tân khinh bỉ nhìn cô ấy. "Cậu đến xem náo nhiệt còn cần hoa làm gì hả?"

"Cái gì mà xem náo nhiệt chứ? Mình cũng cần được một người yêu thương có được không hả?"

Không ít người quen bạn bè cũng leo lên đài, đây chỉ là một trò chơi mà thôi, thế nhưng tất cả mọi người đều muốn lấy một chút may mắn. Thương Lục ngồi ở bàn trên cùng, khéo miệng khẽ cong lên.

Tần Chi Song liếc cô ấy một cái, "Trong mắt mẹ, Tân Tân vẫn như một đứa nhỏ không thể lớn, thích vui chơi náo nhiệt, như vậy thật tốt."

"Đúng ạ."

Tần Chi Song vỗ nhẹ lên mu bàn tay Thương Lục, "Mẹ hi vọng con cũng như vậy, mẹ muốn nhìn con vui vẻ."

"Mẹ, con rất tốt, mẹ không cần phải lo lắng cho con."

Tần Chi Song khẽ gật đầu, "Mẹ biết con vẫn không muốn gặp người của Thương gia, nên đều không đưa thiệp mời sang đó."

Thương Lục đúng là không muốn gặp bọn họ, nói cô ấy lạnh lùng cũng được, cô ấy chính là không muốn gặp.

Cố Tân Tân đứng thẳng lưng, cầm bó hoa thử mấy lần, nhưng vẫn không ném đi, Lý Dĩnh Thư đợi đến sốt ruột, "Cô dâu nhỏ à, cậu mà còn không ném nữa là mình xông đến đoạt đó nha."

Trong đám người này Lý Dĩnh Thư quả nhiên vẫn là người gấp gáp nhất, Cố Tân Tân không trêu cô ấy nữa, hơi nhún người rồi dùng toàn lực ném bó hoa đi.

Lý Dĩnh Thư và cô gái đứng bên cạnh gần như là cùng lúc đưa tay ra, Lý Dĩnh Thư nhảy lên muốn cướp. Bàn tay của hai người đều đụng tới, Lý Dĩnh Thư dùng sức đập mạnh, bó hoa lệch ra ngoài, bay về một hướng khác phía dưới đài.

Thương Lục bị bất ngờ, bó hoa vừa vặn rơi xuống, cô ấy ôm trọn vào trong ngực. Thương Lục vội vàng đứng dậy, muốn trả lại cho Cố Tân Tân.

Cố Tân Tân đứng trên đài cười cười, "Duyên phận mà, bó hoa này là cho chị."

Thương Lục không được tự nhiên muốn đưa hoa cho người khác, nhưng đám người đã bắt đầu tản đi, đến ngay cả Lý Dĩnh Thư cũng nói. "Nghĩ lại một chút thì xem ra không phải cứ cưỡng cầu là được rồi."

Có một người họ hàng của Cố Tân Tân không biết Thương Lục, lại là một thanh niên trẻ tuổi, nhìn thấy mỹ nữ vẫn không nhịn được lân la đến bắt chuyện.

Người kia bước nhanh đến bên người Thương Lục. "Chúc mừng nhé, xem ra chuyện tốt sắp tới, em đã có bạn trai chưa?"

Thương Lục liếc anh ta một cái, cô ấy cũng không quen người này, liền xoay người muốn ngồi về chỗ.

Người đàn ông đi theo vài bước, "Anh tên là Hà Văn Hàng, rất vui được làm quen với em."

Thương Lục lãnh đạm không đáp, nhưng người kia cũng không quá để tâm, "Có thể thêm wechat không?"

Tay của người đàn ông đột nhiên bị ai đó kéo về sau, sau đó bị đẩy mạnh ra. Anh ta thật vất vả mới đứng vững, đã nhìn thấy Cận Hàn Thanh đứng chắn trước Thương Lục.

Cận Hàn Thanh không khách khí chỉ anh ta, "Biết điều thì lập tức cút đi cho tôi."

"Anh là ai chứ?"

"Cô ấy là vợ tôi."

Thương Lục không phản bác lại, yên lặng ngồi về chỗ cũ, cô ấy cũng không muốn có tranh chấp trong hôn lễ của Cố Tân Tân. Người đàn ông kia hết nhìn Cận Hàn Thanh một cái, lại quay sang nhìn Thương Lục, Tần Chi Song thấy được, đứng dậy nói với anh ta. "Đây là con dâu cả của nhà chúng tôi."

Đối phương nghe vậy thì cũng không nói gì được nữa, tức giận xoay người rời đi.

Tần Chi Song đẩy cánh tay Cận Hàn Thanh, ra hiệu cho anh ta ngồi về bàn, nhưng dưới chân người đàn ông lại như mọc rễ, đứng tại chỗ bất động.

Thương Lục không để ý đến anh ta, đặt hoa lên bàn.

"Mẹ, nhận được hoa cưới có ý nghĩa là gì?" Cận Hàn Thanh biết rõ còn hỏi.

Tần Chi Song lườm anh ta một cái, "Con muốn làm gì?"

"Nhận được hoa cưới có ý nghĩa là gì ạ?"

"Đương nhiên là may mắn, sau đó sẽ mau chóng....." Tần Chi Song không nói thêm gì nữa.

Cận Hàn Thanh cong môi, "Con cũng muốn làm lễ cưới, giống như Lão Cửu và Tân Tân ấy, đến lúc đó mẹ lại giúp con thu xếp

nhé."

"Được rồi được rồi, mau về chỗ ngồi đi."

Thương Lục dĩ nhiên không để lời anh ta vào trong lòng, cũng lười đáp lại anh ta một câu.

Cố Tân Tân và Cận Ngụ ĐÌnh quay về phòng nghỉ, thợ trang điểm đưa cho cô bộ lễ phục đã chuẩn bị sẵn.

Cô mang thai nên làm gì cũng khó khăn, đưa tay ra mấy lần đều không với tới khóa váy, Cận Ngụ ĐÌnh đứng sau lưng cô, đưa tay chậm rãi kéo khóa xuống.

Cố Tân Tân giữ chặt cổ áo, "Không cần anh."

"Để tôi giúp có phải nhanh hơn không?"

Cận Ngụ ĐÌnh giúp cô tháo khăn voan trên đầu xuống, Cố Tân Tân vẫn có chút không quen, nhưng người đàn ông lại cảm thấy đó như một lẽ dĩ nhiên. Anh cầm lấy lễ phục từ trong tay thợ trang điểm, cẩn thận mặc vào cho cô.

Bụng Cố Tân Tân đã lớn, Cận Ngụ ĐÌnh trước đó đã sớm cảnh cáo đám anh em không ai được bày trò, vậy nên tất cả bọn họ đều rất biết chừng mực, hai người cứ như vậy thuận lợi chúc rượu hết một vòng.

Sau khi tiệc tan, Cận Ngụ ĐÌnh lập tức đưa Cố Tân Tân về.

Đến tận tháng thứ chín Cố Tân Tân vẫn bận rộn tất bật việc công ty, Cận Ngụ ĐÌnh thật sự hết cách với cô, chỉ có thể mỗi ngày đưa đón cô đi làm, hận không thể cho Khổng Thành dời luôn đến, để mỗi khắc đều có thể trông chờ cô.

Mỗi ngày Cố Tân Tân đều phải nghe anh cắn nhẫn bên tai, nói cô mau nghỉ ngơi chuẩn bị sinh, nhưng Cố Tân Tân thật sự không hề

thấy mệt, hơn nữa công ty có nhiều việc như vậy, cô thật sự không muốn bản thân mình rảnh rỗi. Nhưng rốt cuộc thì cô cũng không chịu nổi Cận Ngụ ĐÌnh ngày ngày càm ràm, đành phải đồng ý với anh từ ngày mai sẽ bắt đầu nghỉ làm, ngoan ngoãn chờ đến ngày sinh.

Ăn xong cơm trưa, Cố Tân Tân trong văn phòng thu dọn một chút, vừa xong xuôi, nơi bụng đột nhiên cảm giác đau đớn mơ hồ.

Cô đặt tay lên bụng, hôm nay cách ngày dự sinh những mươi ngày lận, không phải là đã muôn sinh rồi đó chứ?

Cố Tân Tân nghĩ mình gặp ảo giác, ngồi xuống ghế, mãi đến khi cơn đau thứ hai kéo đến, cô mới vội vàng cầm điện thoại gọi cho Cận Ngụ ĐÌnh.

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được tin tức, gấp đến mức xoay vòng quanh, nói với cô sẽ lập tức chạy tới rồi cúp máy.

Dọc đường đi Khổng Thành tất bật sắp xếp phòng bệnh, lại liên hệ với bác sĩ, dặn dò bọn họ phía này sẽ đưa Cố Tân Tân đến thẳng bệnh viện.

Lúc trước Cố Tân Tân đã nghe Lục Uyển Huệ nói phụ nữ sinh con không hề dễ dàng, có người phải đau trước một ngày một đêm, lúc đầu là ẩn ẩn đau, sau đó thì đau dữ dội.

Cố Tân Tân được đưa đến bệnh viện không lâu thì cảm giác đau đớn mãnh liệt tràn tới, phòng sinh dành cho một người đã sớm chuẩn bị, bên trong đầy đủ mọi thứ, cô nằm trên giường lăn qua lộn lại, Cận Ngụ ĐÌnh cũng gấp như kiến bò trên chảo nóng.

Cố Tân Tân nói anh đi ra ngoài trước, nhưng Cận Ngụ ĐÌnh nhất định muốn ở lại cùng cô, bác sĩ và y tá đang làm công tác chuẩn bị, "Nhìn bộ dạng này thì xem ra phu nhân sắp sinh rồi."

Cố Tân Tân hơi sợ, nắm chặt bàn tay Cận Ngụ Đình. "Đau, đau quá....."

Trên trán cô đều là mồ hôi, Cận Ngụ Đình ngồi bệt trên đất, tầm mắt vừa đúng dừng trên khuôn mặt cô.

"Em sắp không chịu nổi rồi, đau quá đi mất."

Cận Ngụ Đình gấp đến mức giọng nói cũng run run, "Hay là sinh mổ đi? Nhanh nhanh kết thúc."

Y tá đứng bên cạnh nhìn một chút. "Phu nhân đủ tiêu chuẩn sinh thường, mổ để cũng rất đau, hơn nữa còn phải động đến dao kéo....."

Cận Ngụ Đình nắm chặt tay Cố Tân Tân, "Đừng cố kiềm néo, nếu thật sự không nhịn được thì cứ la ra đi."

Cơn đau đạt đến đỉnh điểm, cổ họng Cố Tân Tân muốn rách đến nơi, trái tim Cận Ngụ Đình cũng như bị cầu vén từng đợt, cực kỳ giày vò.

Cố Tân Tân ngắt mu bàn tay anh, mồ hôi chảy dọc theo gò má xuống cổ, cô nhất định phải để cho sự chú ý của mình dời đi mới được.

Cố Tân Tân kéo tay Cận Ngụ Đình về phía mình, "Em..... em có một chuyện này vẫn muốn hỏi anh, nó vẫn luôn đặt trong lòng em bấy lâu nay."

"Chuyện gì?" Cận Ngụ Đình nhìn hai chân cong lên của cô, bỗng nhiên ước ao người nằm trên đó là anh.

"Buổi tối hôm đó, trong căn phòng kia rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tâm bệnh của anh thật sự là vì em trở về mới có chuyển biến tốt sao?" Cố Tân Tân nói xong lời này, đau đến mức phai ưỡn bụng lên. "A-----"

Cận Ngụ ĐÌnh không ngờ đến tận bây giờ cô vẫn còn chấp niệm mãi một chuyện đó, anh đặt tay cô áp lên gò má mình, "Chuyện kia đã sớm qua rồi."

"Nhưng nó vẫn quanh quẩn trong lòng em, em..... em thậm chí đã nghĩ tới có cái gì đó không đúng, nhưng em cảm thấy anh sẽ không gạt em..... có đúng không?"

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô đau đớn quằn quại, đột nhiên không muốn lừa cô, càng không muốn cả đời phải giấu diếm chuyện này, anh cũng hi vọng lòng mình được thanh thản. "Đúng, tôi chưa từng gạt em."

Thanh âm của Cố Tân Tân vỡ vụn, "Thế nên....."

"Tôi chưa từng gạt em, tôi vẫn luôn nói với em chưa hề có chuyện gì xảy ra cả."

Cố Tân Tân đau đớn mức bên tai đều là tiếng ồn ào, "Ý anh là gì?"

"Ý tôi chính là chưa từng có chuyện gì xảy ra."

Cố Tân Tân dùng sức gồng mình, một tay kia siết chặt miếng vải phía dưới, "Chưa từng có chuyện gì xảy ra? Là vậy sao?"

Nếu không phải vì đau đớn cực hạn, có lẽ đầu óc cô cũng không trở nên chậm chạp như thế.

Cận Ngụ ĐÌnh mấp máy môi, "Tôi chưa từng gặp phải loại chuyện đó."

Cố Tân Tân a một tiếng, giật mình nhìn anh, "Cái gì? Chưa từng xảy ra?"

Không đúng, hoàn toàn không đúng, không lẽ là cô đã hiểu sai ý anh rồi hả? "Lúc em đi vào khách sạn đó, em thấy được..... em.....

em rõ ràng nhìn thấy một chiếc tất da rơi bên cạnh....."

Cận Ngụ ĐÌnh càng lúc càng nắm chặt cổ tay Cố Tân Tân, "Lúc tôi vào đã có rồi."

"Cái gì?" Đôi mắt Cố Tân Tân gần như đã có thể phóng ra lửa, "Lúc anh đi vào đã có rồi? Anh..... vì sao anh không nói sớm?"

"Nói cái gì? Em cũng đâu có hỏi tôi."

Cố Tân Tân tức điên, muốn hất văng tay Cận Ngụ ĐÌnh đi, "Không thể nào, thông tin em nhận được không giống như vậy, còn trung tâm thương mại Cửu Quang kia thì sao? Cả những lời của nhân viên lễ tân khách sạn đó, không đúng, còn cả vị bác sĩ tâm lý kia nữa?"

Cận Ngụ ĐÌnh yên lặng nhìn cô, Cố Tân Tân cho đến tận giờ phút này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ. "Cận Ngụ ĐÌnh, anh là tên lừa đảo, tên khốn kiếp nhà anh, á----- đau quá."

Cận Ngụ ĐÌnh vội vàng ôm cô, "Đừng kích động, em bình tĩnh lại."

"Đồ khốn nạn, anh lại dám dùng chuyện như vậy gạt em, hại em luôn tự trách chính mình. Vậy mà em còn không hề nghi ngờ anh lấy một chút, tên lừa đảo nhà anh, anh đi ra ngoài, em không muốn nhìn thấy anh!"

Cận Ngụ ĐÌnh cười cười nắm chặt cổ tay Cố Tân Tân, hôn liên tiếp lên mu bàn tay cô, "Tôi thật sự không gạt em, tôi vẫn luôn nói tôi không sao, là tại em không tin đó thôi."

"Rõ ràng....." Rõ ràng là anh cấu kết với người khác giăng ra cái bẫy này, bây giờ còn nói là vì cô không tin anh.

Cố Tân Tân tức giận, trong nhất thời cảm giác đau đớn không còn mãnh liệt như trước, "Tên lừa đảo nhà anh, anh lại dám dùng

chuyện đó lừa em."

Cận Ngụ ĐÌnh vuốt ve khuôn mặt Cố Tân Tân, sau đó nhồm người hôn lên môi cô, "Đừng tức giận, đứa nhỏ cũng sắp sinh ra rồi, em tha thứ cho tôi đi mà."

Cố Tân Tân hung hăng cắn mạnh một cái, Cận Ngụ ĐÌnh đau đến mức gấp gáp lùi lại, thế nhưng trên mặt vẫn bị ý cười sáng lạn chiếm lấy.

Tên lừa đảo, còn cười được.

Cố Tân Tân thật sự khóc không ra nước mắt, vì sao khi đó cô lại có thể ngây thơ như vậy chứ. Cố Tân Tân chủ yếu là không nghĩ bác sĩ tâm lý cũng sẽ lừa cô, còn có Cận Duệ Ngôn nữa, đường đường là một thị trưởng đó!

Anh giấu diếm cô lâu như vậy, uổng công cô còn lo lắng anh không thoát được khỏi bóng ma trong lòng.

Cái gì mà bóng ma tâm lý chứ, nhất định là anh vẫn luôn trốn sau lưng cô cười vui sướng.

Cố Tân Tân hất tay Cận Ngụ ĐÌnh ra, anh lại lì lợm nắm lấy, lúc đứa nhỏ rục rịch chui ra Cố Tân Tân vẫn còn ôn ào khó chịu với Cận Ngụ ĐÌnh, mãi đến khi tiếng khóc oe oe truyền vào trong tai, Cố Tân Tân mới thấy trong lòng dễ chịu đôi chút.

"Chúc mừng chúc mừng, là một bé trai mập mạp."

Cận Ngụ ĐÌnh khom lưng hôn lên gò má Cố Tân Tân, "Nghe thấy chưa? Tiểu Đoàn có em trai rồi, sau này có thể cho hai đứa nó chơi với nhau."

Tiểu Đoàn trong miệng Cận Ngụ ĐÌnh chính là con trai của Đoàn Cảnh Nghiêng, con người ta rõ ràng có cái tên cực kỳ dễ nghe, mà Cận Ngụ ĐÌnh lại một mực gọi bằng cái nhũ danh này.

Cố Tân Tân đầy mặt anh ra, "Cút đi, đừng có chạm vào em."

"Vợ vất vả rồi, thật sự vất vả rồi. Em còn đang ở cũ đấy, đừng tức giận, nhất định phải duy trì tâm trạng vui vẻ mới được."

Cố Tân Tân xoay mặt đi, Cận Ngụ Đình nhanh chóng hôn nhẹ lên một bên má cô, "Vợ tôi là đại công thần, mệt không? Böyle giờ vợ phải nghỉ ngơi thật tốt mới được."

"Em không muốn nhìn thấy anh."

"Đừng như vậy, lát nữa đứa nhỏ đến còn muốn nhìn baba và mama nữa, vui vẻ một chút."

Cố Tân Tân đưa tay đầy trước ngực anh, người đàn ông dùng sức ôm chặt cô, "Đừng tức giận có được không, Tân Tân nhà chúng ta đại nhân đại lượng nhất, mới sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận."

"Em rất ghét anh."

Rất nhanh, đứa nhỏ đã được ôm đến bên người Cố Tân Tân, cô vội vàng nhấc cánh tay lên để đứa nhỏ nằm bên cạnh mình.

Cận Ngụ Đình đưa một ngón tay ra chạm vào khuôn mặt nhỏ của bảo bối, "Đáng yêu chết mất thôi, quá là đẹp trai rồi. Nhìn cái miệng nhỏ này đi, cái sống mũi này nữa, con trai của chúng ta sẽ thành thiên hạ đệ nhất soái mắt thôi."

Cố Tân Tân đầy tay anh ra, Cận Ngụ Đình lại thò mặt tới. "Được rồi, đừng giận nữa, quá nhiều chuyện vui vẻ thế này cơ mà?"

"Tên lừa đảo."

"Được được được, tôi là tên lừa đảo, tôi đảm bảo từ nay về sau không bao giờ gạt em nữa. Tuyệt đối không có lần sau, tôi thề rồi còn không được sao?"

Cô lên thì cũng đã lên thuyền giặc rồi, bây giờ lại còn sinh con trai cho tên tặc vương này, còn có thể làm gì được nữa đây?

Giận thì cứ giận, nỗi nóng thì cứ nỗi nóng, cũng không thể hung hăng đánh cho anh một trận được.

Lúc Tần Chi Song và Cận Vĩnh Nham đến, Cố Tân Tân đang nằm nghỉ ngơi, Cận Ngụ ĐÌnh ôm con trai đi qua đi lại trong phòng. Tần Chi Song bước nhanh qua, kéo cánh tay anh để anh tạm đặt đứa nhỏ xuống, "Không thể cứ ôm như vậy được, con phải để cho nó tự mình ngủ, nếu không sau này quen hơi là không được đâu."

"Mẹ, để con ôm thêm một chút đi."

"Con còn sợ không có cơ hội ôm sao?" Tần Chi Song lướt Cận Ngụ ĐÌnh một cái, để anh đặt đứa nhỏ vào chiếc nôi nhỏ bên cạnh, sau đó mới đi đến bên cạnh Cố Tân Tân, ân cần hỏi han. "Tân Tân, vẫn ổn chứ?"

"Rất tốt ạ, chỉ là quá mệt mỏi."

"Cực cho con rồi."

Không lâu lắm thì Cố Đông Thăng và Lục Uyển Huệ cũng chạy tới, trong phòng phút chốc trở nên vô cùng náo nhiệt.

Buổi tối, mọi người dần ra về, Cận Ngụ ĐÌnh thuê một hộ lý đến chăm sóc cho đứa nhỏ, đến tận lúc này anh mới có thời gian ngồi xuống bên cạnh Cố Tân Tân.

Thể lực của Cố Tân Tân đã hồi phục không ít, cô liếc mắt nhìn người đàn ông, "Anh còn không mau đi nghỉ đi."

Cận Ngụ ĐÌnh nhìn cô cười sáng lạn, cười đến mức nói không ra lời nữa.

Cố Tân Tân xoay lưng đi, không muốn phản ứng lại với anh, Cận Ngụ ĐÌnh khom lưng ôm lấy cô từ phía sau. "Vợ, chồng em đang rất vui vẻ."

"Anh cho người khác ăn một cú lừa ngoạn mục như vậy đương nhiên là sẽ vui vẻ."

"Chuyện kia em tha thứ cho tôi đi, tôi thật sự không còn cách nào, vốn cũng không hoàn toàn là lên kế hoạch từ đầu. Chuyện tôi bị người ta mang đi là thật, vết thương trên trán cũng là thật, em nghĩ xem..... nếu như tôi không đủ thông minh cơ trí thì e là đến bây giờ cũng không thể đứng trước mặt em thế này nữa rồi."

Vai Cố Tân Tân hơi nhúc nhích, quay đầu nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh.

Anh nhân cơ hội hôn cô một cái, Cố Tân Tân đưa tay vuốt ve khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh thật sự là kẻ đáng ghét nhất rồi!"

"Được, tôi đáng ghét nhất, nhưng tôi cũng là người yêu em nhất." Cố Tân Tân bị chọc tức phải bật cười, đầy mặt anh ra.

Cận Ngụ ĐÌnh ghé đầu trên người cô nhúc nhích, "Đời tôi chưa bao giờ được hạnh phúc như lúc này, hạnh phúc của tôi đều là em cho, Tân Tân, tôi yêu em."

"Anh có thể đừng buồn nôn như thế nữa không hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh chính là không thể nhịn được, "Trước đây tôi cũng không thích mấy câu sến sẩm này đâu, nhưng bây giờ tôi lại cực kỳ muốn nói, tôi yêu em, yêu đến tận xương tủy."

"Anh dám nói, nhưng em không dám nghe nữa rồi."

"Vậy bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ nói với con." Cận Ngụ ĐÌnh nghĩ đến mình đã được làm ba, càng thêm phần khích không thôi. "Làm sao bây giờ, đêm nay tôi không ngủ được mất."

Cố Tân Tân nhích vai muốn tránh đi, "Anh đứng lên, nặng quá."

"Em mau ngủ đi, nhất định là mệt lắm."

"Anh đè lên em như vậy, làm sao mà em ngủ được?"

Cận Ngụ ĐÌnh ngồi dậy, Cố Tân Tân nằm ngay ngắn rồi kéo chăn lên đến tận cổ. Cô chầm chậm khép mắt lại, cảm giác vô cùng mệt mỏi, giống như chỉ cần cứ thế này thôi là có thể lập tức tiến vào mộng đẹp.

Một hồi lâu sau, Cố Tân Tân thình lình mở mắt ra, thấy Cận Ngụ ĐÌnh vẫn còn đang chăm chú nhìn cô.

"Làm cái gì đấy?"

"Cảm giác này thật sự là quá tuyệt, tôi muốn nhìn em thêm một chút nữa, lại ở bên con một chút nữa."

Khóe môi Cố Tân Tân hơi cong lên. "Đồ ngốc."

***

Bát Bát: Tối qua đã nói phúc lợi của ngày hôm nay cực bự rồi phải không, chương này còn dài hơn cả chương sáng nay đó nghen, một nửa chính là bonus không công khai của phúc lợi sáng nay, không hề chia đôi đăng làm 2, mãn nguyện chưa mãn nguyện chưa kkk~~~

À, xác nhận thử thách phúc lợi trùm cuối hoàn thành! Hẹn gặp mọi người vào 8h28p sáng ngày mai với chương cuối cùng của Trăm nam sắc, cũng là đại kết cục cuối cùng khép lại những mối tình đầy máu và nước mắt của ba cặp tiểu cửu – Tân Tân bảo bảo, tiểu Thanh – Lục Lục và Nghiêu ca – Ngôn tỷ. Yêu thương yêu thương: *.*.*

P/s: Có một chuyện buồn này phải thông báo. Hôm bữa ta nói là có 2 ngoại truyện phải không? Ta nhầm đó, không có, không có, không hề có! Huhuhu.....

P/ss: Tối nay tạm thời không có chương mới bộ Siêu ngọt nha, tối mai tiếp tục đăng chương mới + công bố giờ đăng chính thức của bộ đó luôn, yêu:*

TRẦM NAM SẮC

Thánh Yêu
dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 48: Em Yêu Anh, Anh Biết (Đại Kết Cục - Hạ)

Dịch: CP88

Đúng vậy đây, bộ dạng này của anh, cười đến mức không khác gì một tên ngốc.

Trong chiếc nôi bên cạnh, đứa nhỏ ngủ rất sâu, không khóc không làm loạn, cực kỳ ngoan, tựa như chỉ cần cho ăn no là có thể ngủ cả ngày.

Bởi vì sinh thường nên Cố Tân Tân không cần ở lại lâu liền có thể xuất viện.

Cận Ngụ Đinh vốn muốn cho cô ở lại, có bác sĩ và y tá sẽ thuận tiện chăm sóc hơn, nhưng Cố Tân Tân không chịu, nói với anh nơi nào cũng không thể bằng nhà được. Anh không ép được cô, chỉ có thể đồng ý.

Ngày xuất viện, Tần Chi Song và Lục Uyển Huệ đều tới, Tần Chi Song ôm đứa nhỏ, Cận Ngụ Đinh dùi Cố Tân Tân đi ra ngoài.

Vừa về đến nhà, Cận Ngụ Đinh lập tức bế cô đặt lên giường, dù Cố Tân Tân có muốn đi lại một chút cũng không được. Cận Ngụ Đinh nói cô đang trong tháng ở cũ, nhất định phải ngoan ngoãn nằm đó, cái gì cũng không được làm.

Cứ như vậy trong một tháng ở cũ này, Cố Tân Tân hoàn toàn nằm trên giường nuôi mõi, cái này không thể cãi kia không được

làm. Không chỉ có thế, mỗi ngày Cận Ngụ ĐÌnh sẽ lại để nhà bếp nấu canh bồi bổ cho cô, không ăn không được.

"Đợi thời gian ở cũ của em kết thúc, tôi sẽ mang em ra ngoài đi dạo xung quanh."

"Được." Cố Tân Tân sắp ở trong nhà đến chán chết rồi.

"Tháng sau Khổng Thành làm đám cưới."

Cố Tân Tân ngồi bật dậy, "Nhanh vậy sao?"

"Cũng không nhanh, đây còn không phải là vì chờ em hết tháng ở cũ sao?"

Cố Tân Tân tò mò hỏi, "Lúc trước nghe anh nói Khổng Thành đang hẹn hò, em cũng không biết rõ cuộc cô gái đó là ai, là mai mối hả?"

"Không phải, là bạn hồi trung học cơ sở của cậu ta, mối tình đầu."

Cố Tân Tân nghe xong, càng lúc càng cảm thấy khó mà tin nổi, tính bát quái trong máu nỗi lên, "Mối tình đầu? Khổng Thành cũng có mối tình đầu hả?"

Cận Ngụ ĐÌnh nghe cô hỏi vậy thì không khỏi bật cười. "Khó tin phải không? Tôi cũng thấy không thực tế chút nào."

"Em còn tưởng một tên đàn ông như anh ta sẽ phải ế đến già, đời này hoàn toàn vô duyên với phụ nữ rồi cơ."

Cận Ngụ ĐÌnh làm động tác xuyệt. "Để cho Khổng Thành nghe được, nhất định cậu ta sẽ thương tâm đến chết."

"Anh đã gặp cô gái kia chưa?"

"Chưa, nghe Khổng Thành nói là làm nghề giáo viên, hai người không biết làm thế nào mà liên lạc được với nhau, thời gian này ở theo đuổi người ta rốt cuộc cũng hiểu được một chút lăng mạn."

Khóe miệng Cố Tân Tân hơi cong lên, "Anh ta mà còn không tìm được bạn gái, chắc đến em cũng phải thay anh ta tan nát cõi lòng, cũng không phải người đàn ông trung niên nào cũng được chào đón."

"Còn kiêu như tôi thì sao? Có phải đặt ở đâu cũng thu hút phụ nữ?"

Cố Tân Tân vân vê khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh lại chưa có già, anh còn trẻ lắm, là tiểu thịt tươi đó."

Người đàn ông thấp giọng cười, "Cám ơn vợ đã khích lệ."

Cố Tân Tân gạt mày sợi tóc rối trước trán anh ra, Cận Ngụ ĐÌnh biết cô muốn làm gì, vội vàng nắm chặt cổ tay Cố Tân Tân, "Đã nói chuyện trước kia không nhắc lại nữa rồi mà."

"Anh chột dạ cái gì, em cũng đâu có nói gì đâu."

"Tôi không có chột dạ, cuộc sống sau này đều là hạnh phúc mãn, tôi chỉ là không muốn nhắc lại những chuyện trước kia thôi."

Cố Tân Tân vỗ nhẹ mặt người đàn ông, "Được rồi, bỏ qua cho anh."

Cận Ngụ ĐÌnh hôn nhẹ lên môi cô, "Cám ơn vợ."

Đứa nhỏ oa oa khóc, gần đây ăn rất tốt, Cố Tân Tân nhìn thấy hộ lý bế đứa nhỏ lên. "Pha sữa cho nó đi."

Chút sữa của cô còn chưa đủ cho đứa nhỏ, xem ra cô còn phải bồi dưỡng thêm nhiều hơn nữa.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng dậy, cẩn thận từng li từng tí đón lấy đứa bé sau đó ngồi về mép giường. Cố Tân Tân chống tay đầy người ngồi dậy, cô nhìn bão bối nằm trong lòng ngực anh, không nhịn được đưa tay ra chạm nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm trước mắt. Hộ lý cầm bình sữa bước đến, "Cửu gia, để tôi đi."

Cận Ngụ ĐÌnh không muốn buông tay. "Đưa tôi, tôi làm."

Cố Tân Tân có chút không yên tâm, "Anh làm được không?"

"Đúng có coi thường tôi." Cận Ngụ ĐÌnh nhận lấy bình sữa, đưa đến gần, vừa chạm đến môi đứa nhỏ, Cố Tân Tân liền nhìn thấy bão bối nhà mình há miệng ra, ngậm chặt.

Đứa nhỏ mút vào từng ngụm từng ngụm, xem ra là sắp đói chết, Cố Tân Tân bất đắc dĩ cười khẽ. "Đúng là ăn nhiều thật, xem ra chẳng mấy chốc sẽ biến thành tiểu mập."

"Dù có mập thì vẫn soái nhất."

Đứa nhỏ đột nhiên mở to mắt, hai con ngươi đảo qua đảo lại nhìn bốn phía xung quanh. Cận Ngụ ĐÌnh càng ngắm càng vui vẻ, như hận không thể hôn chút lên má đứa nhỏ một cái. Thế nhưng những lúc đứa nhỏ đang bú Cố Tân Tân sẽ không cho anh hôn, nói làm thế sẽ làm đứa nhỏ sắc sữa. Anh ngắm nhìn chiếc miệng nho nhỏ động đậy, trái tim cũng theo đó mềm nhũn.

Uống được một nửa, có thể là vì quá mệt nên đứa nhỏ dừng lại động tác, đôi mắt nhìn chằm chằm Cận Ngụ ĐÌnh.

Anh tưởng là nó đã no, rút bình sữa ra, hai tay đứa nhỏ lập tức quơ loạn xạ, khóc ầm lên.

Cận Ngụ ĐÌnh không hiểu ra sao, "Không phải đã ăn no rồi hả? Thế nào mà vẫn còn khóc."

Anh vội vàng đưa bình sữa đến, đứa nhỏ trong lòng ngực nức nở hai tiếng, sau đó mới như ngắt công tắc, tiếng khóc im bặt.

"Anh thật là." Cố Tân Tân nhìn con trai bão bối khóc thì xót không thôi.

Cận Ngụ ĐÌnh thấy chơi vui, rút bình ra, miệng đứa nhỏ vừa chu lên muôn khóc, anh lại lập tức nhét trở lại. "Bây giờ có phải bảo bối chỉ nhận thức ăn, những thứ khác đều không nhìn vào mắt không nhỉ?"

Cố Tân Tân đánh mạnh lên vai người đàn ông. "Em thấy anh đúng là rảnh rồi quá rồi đấy."

"Ai ui, trêu chút thôi mà."

"Lát nữa lại khóc giờ." Âu trĩ muôn chết, đúng là chưa từng thấy ai như anh.

Cận Ngụ ĐÌnh thật sự hi vọng con trai bão bối mau mau lớn lên, có thể cùng nói chuyện với anh, đến lúc đó mỗi ngày anh cũng có thể chơi với nó, nghe đứa nhỏ gọi anh baba.

Xế chiều, Thương Lục đến một chuyến, cô ấy tự tay làm một chiếc khóa trường mệnh bằng bạc, nói là tặng cho đứa nhỏ, hi vọng món quà này có thể ở bên phù hộ cho đứa nhỏ cả đời.

Cô ấy ôm đứa nhỏ một chút, Cố Tân Tân nhìn nụ cười ôn hòa trên môi cô ấy, cảm thấy yên lòng không ít.

Thương Lục chăm chú ngắm nhìn đứa nhỏ trong ngực mình, lúc cô ấy mắt đi đứa con thần trí không rõ, nên cũng không còn cảm nhận được quá nhiều thống khổ, nhưng Thương Lục biết bởi vì chuyện lần đó mà bệnh tình của mình mới càng thêm nghiêm trọng.

Đứa nhỏ tinh ngủ, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô cười, Thương Lục không khỏi nhếch khóe miệng cười theo.

Nụ cười của trẻ nhỏ chính là một khung cảnh đẹp đẽ nhất, trong lòng Thương Lục dâng lên cảm giác chua xót. Nếu như con trai cô ấy vẫn còn, thì bây giờ sẽ như thế nào rồi nhỉ?

Có thể là sẽ được cô ấy mang theo bên mình, dẫn đi khắp nơi chơi đùa thăm thú cảnh vật chăng? Nếu như cũng có một đứa con, cô ấy nhất định sẽ không còn ngày ngày giam mình trong nhà. Cô ấy rất thích trẻ con, nhất định hầu hết thời gian sẽ đặt vào đứa nhỏ.

Chớp mũi càng lúc càng chua xót, Thương Lục vội vàng đặt đứa nhỏ lại vào tay Cận Ngụ Đinh, nói chuyện thêm một lúc với Cố Tân Tân rồi rời đi.

Cận Ngụ Đinh để tài xế đưa cô ấy về, xe vừa chạy ra khỏi tòa nhà Tây thì đụng phải chiếc xe vừa mới quay về của Cận Hàn Thanh.

Tài xế nhìn Thương Lục qua gương chiếu hậu, thấy cô ấy không nói gì, liền tiếp tục đi về phía trước.

Cận Hàn Thanh cho người đi theo Thương Lục 24/24, biết cô ấy ở đây cũng không có gì lạ. Chiếc xe của Cận Hàn Thanh nghênh ngang chặn đường, tài xế không thể làm gì khác là dừng xe.

Cận Hàn Thanh xuống xe, đi thẳng về phía Thương Lục, cô ấy rũ mi mắt, Cận Hàn Thanh đưa tay gõ lên cửa, ra hiệu cho tài xế hạ cửa kính xuống.

Cận Hàn Thanh cúi người, ánh mắt xuyên qua cửa sổ xe rơi xuống khuôn mặt Thương Lục, "Xuống xe, tôi đưa em về."

Thương Lục không để ý đến anh ta, người đàn ông đưa tay muốn mở cửa xe ra, tầm mắt Thương Lục lúc này mới chuyển sang mặt anh ta, "Không cần."

"Tôi đưa em về."

"Không cần." Thương Lục dứt khoát cự tuyệt, "Tôi muốn về một mình, không muốn gặp bất cứ ai hết."

"Thương Lục, tôi cũng không phải ai khác." Cô ấy một mực không chịu gắp anh ta, Cận Hàn Thanh sắp điên luôn rồi.

Thương Lục giữ cửa xe, nhưng cũng không dùng lực, cô ấy biết nếu như Cận Hàn Thanh muốn thì chút khí lực yếu ớt của mình không thể là đối thủ của anh ta. "Tôi chính là không muốn gắp anh."

"Đừng như vậy...."

"Vừa rồi tôi đã đến thăm đứa nhỏ của Tân Tân, thật đáng yêu. Anh có từng nghĩ tới nếu như con của tôi vẫn còn, thì sẽ là trai hay gái đây? Bây giờ chắc đã chạy được rồi phải không? Nhất định đã có thể nhào vào ngực tôi, gọi một tiếng mẹ, thật tuyệt làm sao."

Cận Hàn Thanh nghe cô ấy nói, trái tim sắp bị giày vò đến nhau nát. "Đừng nói nữa."

"Anh sợ cái gì hả?"

Cận Hàn Thanh đúng là sợ phải tưởng tượng ra những viễn cảnh đó, trước đây anh ta đã nghĩ đến ngàn lần thậm chí là vạn lần, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là huyễn tưởng mà thôi.

Con của anh ta đã sớm không còn, mà đó cũng chính là tiếc nuối lớn nhất đời này của anh ta.

Anh ta bây giờ chỉ muốn nhìn cô ấy nhiều hơn một chút, muốn có thêm một chút thời gian ở bên cạnh cô ấy, thế nhưng Thương Lục liền ngay cả một cơ hội cũng không muốn cho.

"Thương Lục, tôi chỉ muốn đưa em về thôi, tuyệt đối sẽ không làm gì khác."

"Không cần," Thương Lục lạnh lùng từ chối, "Tôi sẽ không ngồi xe của anh."

"Vì sao?"

Thương Lục không nói, cửa kính chậm rãi kéo lên, cô ấy quay sang nói với tài xế. "Lái xe đi."

Tài xế có chút khó xử, nhưng vẫn lái xe ra ngoài, Cận Hàn Thanh đuổi theo hai bước, chiếc xe rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt.

Xe chạy trên đường, Thương Lục nhìn ra bên ngoài, khẽ nói, "Đến quảng trường bên kia thì cho tôi xuống."

"Cận phu nhân, Cửu gia đã đặc biệt dặn dò tôi nhất định phải đưa phu nhân về đến nhà."

"Đừng gọi tôi là Cận phu nhân, tôi chỉ đi uống một ly cà phê thôi, không sao, lát nữa tôi tự gọi xe về."

Tài xế do dự, "Chuyện này....."

"Không sao, nếu anh ấy trách anh, tôi sẽ đứng ra giúp anh giải thích."

Cô ấy cũng đã nói đến mức đó rồi, tài xế không tiện nói nhiều nữa, đến quảng trường liền thả Thương Lục xuống. Thế nhưng anh ta cũng không quay về mà chờ bên ngoài, anh ta thật sự không dám bỏ Thương Lục lại giữa đường.

Thương Lục đi vào một quán cà phê bên lề đường, ngày hôm nay cô ấy đột nhiên muốn uống cái gì đó thật lạnh. Thương Lục gọi đồ uống, sau đó ngồi xuống bàn mình.

Một ngụm cà phê sữa matcha nuốt xuống, lành lạnh man mát, hai tay Thương Lục ôm lấy chiếc cốc, tầm mắt đưa ra ngoài cửa sổ.

Có hai cô gái trẻ trò chuyện rôm rả đi qua cô ấy, bên trong quán cà phê yên tĩnh trong nháy mắt cảm thấy ồn ào lên không ít. Hai người họ ngồi vào bàn sau lưng Thương Lục, giọng nói của một người trong đó ngay lập tức truyền vào tai Thương Lục. "Cậu ấy cậu ấy, biến mất lâu như vậy, cuối cùng cũng chịu trở về."

"Mình không có biến mất, chỉ là ra nước ngoài một thời gian thôi mà, không phải vẫn gọi video với cậu đó sao?" Giọng nói của cô gái kia hết sức yếu điệu, còn mang theo ý cười.

"Ai mà biết cậu đi làm cái gì đâu."

"Đúng rồi đó, đi lâu như vậy cũng không chịu quay về."

Hóa ra là bạn bè thân thiết lâu ngày không gặp, Thương Lục có chút hâm mộ bọn họ. Cô ấy không biết những người bạn trước kia của mình đang ở đâu, làm gì, nếu đã mất liên hệ thì Thương Lục cũng không có ý muốn tìm lại bọn họ nữa.

"Bởi vì công việc thôi, nếu không tự nhiên mình lại đi ra nước ngoài một thời gian dài như vậy làm gì hả?"

"Mình thấy cậu chính là đi chữa thương ấy?"

"Nói vớ vẩn gì đấy." Cô gái kia bất mãn đáp, "Chỉ có mình làm tổn thương người khác, mấy cậu thấy mình có thể vì người đàn ông nào mà canh cánh mãi không thôi chưa?"

"Cận tiên sinh đó." Có người chen vào một câu.

Thương Lục ngẩn ra, bên tai rõ ràng nghe được ba chữ kia. Người ở Lục Thành được gọi là Cận tiên sinh, người đầu tiên cô ấy có thể nghĩ tới chính là Cận Hàn Thanh.

"Đừng nói nhảm." Giọng nói của người phụ nữ kia bỗng chốc nghiêm túc hẳn lên, "Lời này không thể nói bừa."

"Cái gì mà nói bùa chữ, không phải lúc trước cậu cũng từng được yêu chiều một thời gian sao? Còn đi ra đi vào nhà anh ta nữa, tụi này còn tưởng cậu sẽ sớm danh chính ngôn thuận lên làm Cận phu nhân luôn đó."

Người phụ nữ đó thở dài, "Được rồi."

"Sao, từ bao giờ mà cậu trở nên nhát gan như thế hả? Nói một chút cũng không được? Không lẽ cậu còn sợ cái vị kia trong nhà anh ta?"

Nhân viên phục vụ đi đến, mang cho bọn họ cà phê và bánh ngọt. Thương Lục siết chặt ly cà phê sữa matcha trong tay, nghe được người phía sau lưng tiếp tục lén tiếng. "Từ giờ đừng bao giờ nhắc đến ba chữ Cận tiên sinh nữa."

"Vì sao vậy?"

"Đừng hỏi nhiều."

"Mình biết rồi, cậu động tâm với anh ta rồi phải không?"

Ngón tay Thương Lục đặt trên miệng ly khẽ vuốt nhẹ, vẻ mặt nghiêm túc.

"Lúc đó mình và anh ta chẳng có gì cả."

"Sao có thể? Đã truyền ra ngoài àm àm rồi, ai cũng biết cậu đã vào trong tòa nhà Đông đó rồi có biết không?"

Thương Lục không hề nghe lầm, bên tai xác thực có ba chữ tòa nhà Đông chui vào, mà Cận tiên sinh trong miệng bọn họ, xem ra không ai khác chính là Cận Hàn Thanh.

"Mình đúng là đã vào tòa nhà Đông, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả."

"Lừa quỷ hả, cô nam quả nữ cùng trong một cái phòng, sao có thể không xảy ra chuyện gì được chứ?"

Người phụ nữ kia bị bọn họ bám theo không tha, hiển nhiên nếu như cô ấy không giải thích thì bọn họ nhất định sẽ không dừng. "Thật sự không có chuyện gì xảy ra cả, hơn nữa trong tòa nhà Đông còn có Cận phu nhân."

"Cậu đã gặp Cận phu nhân rồi sao?"

"Rồi."

"Chuyện này càng nói rõ Cận tiên sinh là thật động tâm với cậu, vợ lớn ở nhà cũng không e ngại đưa người về."

Ngón tay Thương Lực bao quanh cốc cà phê lạnh trong phút chốc trắng bệch, từng hình ảnh trong video kia chạy qua trong đầu cô ấy. Những hình ảnh ấy cũng chính là ác mộng mỗi đêm của cô ấy, sợ là cả đời này không thể nào quên đi được.

"Ngài ấy chỉ gọi mình vào diễn một màn kịch thôi, Cận tiên sinh đối với Cận phu nhân là một lòng không đổi, những câu nói như vừa rồi mấy cậu tuyệt đối không được ra ngoài nói lung tung, nếu không để ngài ấy nghe được thì mấy cậu chết là cái chắc."

Mấy người bạn hai mặt nhìn nhau, "Không thể nào? Diễn kịch?"

"Mình chỉ phối hợp với ngài ấy thôi, diễn cảnh ôm áp trước mặt Cận phu nhân, nhưng khi rời khỏi căn phòng đó thì lại không làm gì cả. Cận tiên sinh sẽ để cho mình nằm trong phòng khách, sáng ngày hôm sau lại cho người đưa mình về."

Hô hấp của Thương Lực trong nháy mắt ngừng lại, lúc trước Cận Hàn Thanh cũng từng giải thích với cô ấy như vậy, nhưng Thương Lực hoàn toàn không có nghe lọt.

"Không thể nào?"

"Đúng vậy, mình không tin đâu....."

"Tin hay không tùy mấy cậu."

"Vậy..... lời đồn Cận phu nhân không bình thường có phải là thật không?"

Ngón tay người phụ nữ vẽ vòng quanh miệng cốc, cô ấy đã đồng ý với điều kiện của Cận Hàn Thanh, đương nhiên sẽ không nói ra ngoài bất cứ một câu nào gây bất lợi cho Thương Lục, hơn hết chính là cô ấy cũng không có cái lá gan đó. "Lời đồn chỉ là lời đồn mà thôi, mấy cậu cũng coi là thật được? Cận phu nhân rất bình thường, cũng rất xinh đẹp, những lời đồn bên ngoài kia mấy cậu nghe rồi biết vậy thôi, tin làm gì."

Thương Lục nâng cốc cà phê, trong lòng có một tư vị không thể nói rõ. Cận Hàn Thanh điên hay sao mà dùng loại chuyện đó đi kích thích cô ấy? Rốt cuộc thì vẫn là anh ta không tin tưởng cô ấy, cảm thấy Thương Lục và Cận Ngụ Đinh khi đó nhất định là có gì đó.

Thế nhưng cảm giác buồn nôn vẫn luôn trong lòng dường như được xoa dịu đi không ít, Thương Lục nhấp một ngụm cà phê, ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

"Vị Cận tiên sinh này cũng thật là, nếu là mình, có được bảo bối như vậy nhất định sẽ tìm mọi cách nắm lấy, vậy mà anh ta còn diễn cái gì kịch chứ, không sợ đứa thành thật sao."

"Bởi vì vẫn nắm giữ được nên mình mới nói tình cảm của ngài ấy và Cận phu nhân rất tốt." Người phụ nữ dĩ nhiên là không ngần ngại nói tốt cho Cận Hàn Thanh, bởi vì anh ta cũng vô cùng hào phóng với cô ấy, chỉ cần cô ấy chịu ngoan ngoãn nghe lời giữ kín bí mật thì anh ta cũng không tiếc ném tiền.

Đề tài này rốt cuộc cũng kết thúc, bọn họ nhanh chóng bị những chủ đề khác lôi kéo sự chú ý, một hồi lâu sau, Thương Lục nghe thấy bọn họ rủ nhau đi hát karaoke.

Người phụ nữ kia cầm túi xách đứng lên, mấy người nối đuôi nhau đi về phía trước, Thương Lục nhìn ra ngoài cửa sổ, người phụ nữ kia đi qua bàn của cô ấy, không khỏi đánh mắt qua nhìn.

Có lẽ cô ấy cũng cảm thấy Thương Lục có chút quen mắt, nhưng chăm chú nhìn một chút vẫn không thể nhớ ra đã từng gặp Thương Lục ở đâu.

"Đi nhanh nào, cậu còn đứng sững đó làm cái gì?"

Cô ấy đáp một tiếng, bước nhanh về phía trước.

Thương Lục thu tầm mắt, đặt cốc cà phê trong tay lên bàn.

Thương phu nhân mấy ngày nay vẫn luôn đến tòa nhà Đông tìm Cận Hàn Thanh, trong lòng anh ta biết rõ là chuyện gì, liền dứt khoát không gặng.

Dù xe của anh ta có bị Thương phu nhân cản lại thì Cận Hàn Thanh cũng không hề lộ mặt.

Dưới góc nhìn của anh ta, hết thảy những kẻ từng làm tổn thương Thương Lục đều không thể tha thứ, dù là lời nói bênh vực, chỉ cần mang tới thương tổn thì đều không thể tha thứ. Anh ta biết rõ người Thương Lục hận nhất thật ra chính là bản thân anh ta, nhưng anh ta chỉ có thể làm những chuyện này, ngay cả bản thân mình anh ta cũng hận rồi, anh ta còn làm gì được nữa đây?

Thậm chí có những lúc Thương phu nhân ngồi ngoài cổng tòa nhà Đông mà khóc, bà ta thật sự muốn gấp con gái, nhưng bà ta làm thế nào cũng không ngờ được Cận Hàn Thanh lại có thể nhẫn tâm như vậy.

Trong chớp mắt, Tết lại đến.

Trong mắt người khác, Tết là dịp lễ náo nhiệt vui vẻ, chỉ có riêng ở nơi của Cận Hàn Thanh, những ngày này sẽ biến thành ngày giày

vò nhất với anh ta.

Thương Lục vẫn là một mình cô đơn trong căn nhà kia, Cố Tân Tân liên tục gọi điện cho cô ấy, nói cô ấy đến cùng ăn Tết với bọn họ, nhưng Thương Lục đều lần lượt uyển chuyển từ chối. Tần Chi Song cũng có ý đó, nhưng vừa mở miệng đã bị Thương Lục cự tuyệt.

Thương Lục cái gì cũng tốt, chỉ có một cái chính là tính tình rất bướng bỉnh, thà cô đơn một mình cũng không chịu đi ké ám áp của người khác.

Cô ấy một thân một mình đơn độc, giống như cành mai phủ đầy tuyết ngoài kia.

Năm nay trận tuyết rơi đầu tiên rơi đúng vào đêm giao thừa.

Ngoài sân quá lạnh nên cô ấy đã lâu không ra, các thành phẩm dụng cụ đều đặt trên bàn làm việc trong phòng khách. Cô ấy không bật điều hòa, một mình tự lo thân nên cũng không cần phải xa xỉ như vậy. Thương Lục bỏ chiếc chăn đắp trên đùi ra rồi đứng dậy đi vào nhà bếp, vừa mở tủ lạnh nhìn, bên trong trống không.

Hôm nay tốt xấu gì cũng là ngày lễ quan trọng, cô ấy muốn tự mình chúc năm mới một chút. Tiệc tùng thì thôi, nhưng cô ấy có thể đến siêu thị gần đây mua ít thức ăn, làm một nồi lẩu nhỏ.

Mua thêm một chai rượu nữa, cũng tính là đón năm mới đi.

Thương Lục cầm túi xách đi ra ngoài, cô ấy đi ra đến cửa, bàn tay vừa chạm đến cánh cửa đã lạnh đến mức phải thu tay về.

Thương Lục lấy găng tay xỏ vào, lại cầm một chiếc khăn quàng cổ quần thật chặt, lúc này mới mở cửa ra.

Cô ấy còn chưa kịp bước chân ra, đã giật mình nhìn thấy một bóng người đứng trước mặt.

Cận Hàn Thanh có lẽ đã đứng đây một hồi lâu, trên đầu, trên bả vai đều là tuyết, vừa nhìn thấy Thương Lục, đôi mắt lập tức sáng lên. "Thương Lục."

Cô ấy nhanh tay muốn đóng cửa lại, người đàn ông không thể chờ đợi thêm nữa duỗi tay ra, cánh cửa suýt chút nữa kẹp phải tay anh ta, Thương Lục vội vàng phanh lại. "Anh làm cái gì thế hả?"

"Năm mới đến rồi."

"Tôi biết."

Cận Hàn Thanh đi về phía trước một bước, "Tôi đi cùng em."

"Không cần, anh vẫn nên quay về đi thôi, ở đó náo nhiệt hơn, cũng cần có anh nữa."

Hai tay Cận Hàn Thanh chống trên cánh cửa, "Trong nhà không có em, náo nhiệt đó cũng không thuộc về tôi, mọi người đều có gia đình thuộc về mình, chỉ có tôi là không có."

Thương Lục mi mắt khẽ động, tầm mặt nhẹ giường nhìn về phía anh ta.

Trong mắt người đàn ông lộ ra khẩn cầu, "Để tôi ở lại đây đi, chỉ một bữa cơm tối thôi có được không?"

Thương Lục cau mày, trên mặt không có chút nào thỏa hiệp. "Một mình tôi qua loa cho có thôi, Cận tiên sinh thật sự không cần phải tự oan ức mình như thế."

"Tôi..... tôi đã cho người chuẩn bị xong cả rồi, lập tức sẽ mang đến."

Cận Hàn Thanh vừa nói vừa muốn đi vào trong, Thương Lục chặn trước mặt anh ta, không có ý nhường đường. Người đàn ông cũng không dám xông vào, chỉ có thể đứng đó.

Thương Lục nhìn thấy trên bả vai anh ta đều ướt, không lẽ anh ta là kẻ ngu sao? Dù có muốn đứng thì cũng phải cầm ô chüz.

Cô ấy khó khăn di chuyển hai chân, không nói gì nữa, xoay người đi vào.

Cận Hàn Thanh không ngờ cô ấy lại để cho mình vào trong, một hồi lâu không kịp phản ứng lại, nhưng chỉ ngắn ngơ ba, năm giây, anh ta rất nhanh liền bước theo sau Thương Lục.

Không lâu sau, nhân viên phục vụ của nhà hàng đi vào, cái bàn nhỏ của Thương Lục nhanh chóng bị lấp đầy toàn đồ ăn là đồ ăn.

Đây rõ ràng không phải tùy tiện gọi một vài món, mà chính là trọn gói cơm tối hạng sang.

Thương Lục ngồi trước bàn ăn, đến bát cũng không biết nên để vào đâu. "Hai người ăn được nhiều như vậy sao?"

Cận Hàn Thanh mới không quan tâm những chuyện đó, "Mỗi món nếm một chút, bình thường em cũng không có ăn được cái gì dinh dưỡng."

Trong phòng không có máy sưởi, Cận Hàn Thanh ăn mặc phong phanh, hơn nữa áo khoác ngoài đã ướt hết hai vai. Thế nhưng anh ta giống như không hề cảm giác được, cầm đũa cũng không ăn mà liên tục gấp thức ăn vào bát cho Thương Lục.

Thương Lục nhìn chầm chằm tay anh ta, chờ đến khi người đàn ông lại muốn gấp tới, cô ấy lập tức đưa bát tránh đi. "Tự tôi có tay."

Đối với hành động khước từ của cô ấy Cận Hàn Thanh đã sớm quen, cảm thấy hoàn toàn có thể tiếp thu. Anh ta vốn đã xác định đêm nay không được vào và phải đứng bên ngoài cả đêm, bây giờ đối với anh ta đã là chuyện tốt nhất rồi.

Thương Lục tự gấp thức ăn, cũng không chủ động nói chuyện với anh ta, dù Cận Hàn Thanh có nói gì cũng làm mặt lạnh không đáp lại.

Nhưng anh ta vẫn cực kỳ vui vẻ, càng lúc không thể dừng lại, càng lúc càng nhiều lời.

Tuyết rơi xuống ngày càng lớn hơn, trong sân có bật đèn, Thương Lục xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể thấy được hoa tuyết ào ào đổ xuống. Cận Hàn Thanh cảm thấy cái phòng này thật sự không có gì tốt đẹp, vừa lớn vừa trống trải, hơn nữa còn lạnh lẽo cực kỳ. Anh ta ngồi đó, hàn khí không ngừng theo chân anh ta len lỏi vào trong cơ thể, mấy ngón tay cầm đũa của anh ta cũng sấp đồng cứng luôn rồi.

"Thương Lục, em ăn nhiều một chút."

Thái độ của cô ấy vẫn cực kỳ lạnh nhạt, Cận Hàn Thanh có ảo giác như mình đang gõ vào một khối băng lạnh lẽo, chỉ nghe được tiếng leng keng va chạm, một chút đáp lại cũng không có.

Cận Hàn Thanh đặt đũa xuống, bàn tay đặt trên chiếc hộp bên cạnh, "Nguội rồi, tôi đi hâm lại."

Thương Lục biết anh ta không biết làm mấy chuyện như vậy, "Để tôi đi."

Cô ấy đẩy tay Cận Hàn Thanh ra, bê chiếc hộp vào trong bếp. Người đàn ông nhìn chằm chằm theo bóng lưng gầy yếu của cô ấy đến xuất thần, trước đây Thương Lục chưa bao giờ phải làm những chuyện như vậy, có thể tưởng tượng được một mình ở bên ngoài có bao nhiêu vất vả.

Cận Hàn Thanh đi theo vào bếp, nhìn thấy Thương Lục đang hâm nóng. Thương Lục mặc một chiếc áo phao dày, tóc thả ra, anh ta thật sự muốn đi qua ôm cô ấy một cái.

Nhưng anh ta không dám, nghĩ cũng thật trào phúng, lại có chuyện mà Cận Hàn Thanh không dám làm.

Thương Lục đỗ canh đã hâm nóng vào một chiếc bát to, có lẽ vì nóng nên cô ấy đặt nó xuống bên cạnh trước.

Cận Hàn Thanh nhanh chân tiến lên. "Để tôi."

Anh ta đưa ra hai tay cầm bát canh muốn đi ra ngoài, nhưng thật sự không ngờ được lại nóng đến mức đó, hận không thể ném xuống, Thương Lục đi phía sau vội vàng gọi theo. "Anh gấp cái gì chứ, dùng vải lót này."

"Không cần." Anh ta chạy thật nhanh về bàn, đầu ngón tay truyền đến bỏng rát. Cận Hàn Thanh đặt bát canh lên bàn, hai tay buông ra, đã đau đến mức không chịu nổi nữa rồi.

Thương Lục vội nói. "Nhanh chậm vào tai."

Cận Hàn Thanh nghe không hiểu, Thương Lục đi hai bước đến đối diện anh ta, kéo tay Cận Hàn Thanh ấn lên tai. Cận Hàn Thanh lúc này mới phản ứng lại, dùng ngón tay cầm vành tai mình, quả nhiên là không còn nóng nữa.

Thương Lục kéo ghế ngồi xuống, người đàn ông cười khẽ, "Sao em biết làm như vậy sẽ có tác dụng thế?"

"Đây là kiến thức cơ bản, đứa nhỏ cũng biết."

Cận Hàn Thanh ngồi xuống, cầm chiếc bát nhỏ múc canh cho Thương Lục, "Hôm nay chị cả và anh rể cũng tới, nếu có em nữa thì Tết năm nay náo nhiệt rồi."

Thương Lục không nói lời nào, yên lặng ăn thức ăn trong bát, cô ấy còn chưa nghĩ sẽ đáp lại anh ta bất cứ điều gì.

Ăn tối xong, Cận Hàn Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ. "Chúng ta đốt pháo đi?"

"Tôi không thích." Thương Lục trực tiếp từ chối, "Ô nhiễm không khí."

Cận Hàn Thanh hậm hực gật đầu. "Ừ."

Thương Lục đứng dậy thu dọn, thức ăn trên bàn còn rất nhiều đĩa không động tới, cũng không thể đồ đi hết được, quá lãng phí. Thương Lục mang bát đũa vào trong bếp, lúc đi ra, thấy Cận Hàn Thanh đang cầm khăn giấy lau bàn.

"Anh mau về đi."

Động tác của người đàn ông hơi dừng một chút, nhưng rất nhanh lại tiếp tục, coi như không nghe thấy gì.

"Tôi muốn đi ngủ rồi."

Cận Hàn Thanh liếc cô ấy một cái, "Vẫn còn sớm, có muốn xem chương trình cuối năm không?"

"Không muốn." Thương Lục đứng tại chỗ, tiếp tục hạ lệnh trực khách, "Tôi không xem tivi, chỉ muốn đi nghỉ sớm một chút."

Cận Hàn Thanh thò tay vào túi, lấy ra một chiếc lì xì đưa cho Thương Lục, "Cái này cho em."

"Tôi không phải trẻ con, không cần lì xì, cảm ơn."

Cận Hàn Thanh đặt bao lì xì để lên bàn, "Tôi chỉ muốn chúc em ngày ngày đều hạnh phúc."

"Cảm ơn." Thương Lục vẫn không đưa tay ra cầm.

Bầu không khí lần thứ hai rơi vào lúng túng, nhưng Cận Hàn Thanh đã quen từ lâu. Anh ta bước nhanh về phía chiếc tivi trong

phòng khách, cầm điều khiển mở tivi. "Em xem, vẫn đang chiếu chương trình liên hoan chào xuân này."

"Anh về nhà cũng xem được."

"Tôi rất thích diễn viên này, về đến nhà thì hết rồi." Cận Hàn Thanh nói xong, nhanh chóng ngồi xuống.

Chút mánh khóe này còn có thể qua mắt được Thương Lục sao? Anh ta rõ ràng là không muốn đi, Thương Lục sợ là anh ta lại bắt đầu giờ trò cũ.

"Tùy anh." Thương Lục bỏ lại câu nói đó, đi lên lầu.

Thương Lục tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ đồ ngủ ấm áp sau đó đi sấy tóc, mùi thơm của dầu gội quẩn quanh. Thương Lục ngồi trên giường một lúc thì bật tivi lên, nhưng những chương trình kiểu này qua mỗi năm lại tệ đi một chút, cô ấy xem nửa ngày cũng không thấy có gì có thể cười được.

Thương Lục nhìn đồng hồ, phủ thêm áo khoác trên người rồi đi ra ngoài. Đến dưới lầu, cô ấy nhìn thấy Cận Hàn Thanh nằm trên ghế sofa giống như đã ngủ thiếp đi.

Thương Lục cũng không nghĩ sẽ lãng phí công sức gọi anh ta dậy, nếu Cận Hàn Thanh đã cố tình giả vờ ngủ thì cô ấy có gọi thế nào anh ta cũng sẽ nằm đó giả chết đến cùng thôi.

Thương Lục tiến lên vài bước, nhìn thấy Cận Hàn Thanh còn mặc chiếc áo khoác ướt nhẹp kia, cô ấy đi sang một hướng khác, bật máy sưởi lên.

Bước chân đi lên đến cầu thang, Thương Lục lại do dự dừng lại, cuối cùng lấy chiếc chăn thường đắp đùi ném lên người Cận Hàn Thanh.

Thương Lục phúc tạp nhìn Cận Hàn Thanh, cô ấy tự nói với mình, cô ấy chỉ là sợ anh ta ngã bệnh rồi ăn vạ ở đây không chịu đi thôi, còn những chuyện trước đây cô ấy sẽ không có cách nào quên đi, cũng sẽ không tha thứ cho anh ta.

Dù anh ta có mang những người phụ nữ kia về tòa nhà Đông nhưng lại không làm gì cả, thì những tồn thương anh ta gây ra là thật. Cuộc đời này không ai quy định mọi chuyện đều cần có nhân quả, vốn không thể tha thứ còn không phải điều là từ cô ấy mà ra sao?

Cô ấy đối với người đàn ông này đều là hận, nhưng cũng bởi vì yêu tha thiết, nên mới có hận sâu như vậy.

Thương Lục không có cách nào giữ lại toàn bộ hận thù này với anh ta, cũng không thể đặt thứ tình yêu sâu đậm này qua một bên. Nếu như có thể thì cô ấy cũng muốn như vậy, chỉ tiếc cô ấy không làm được rồi.

Thương Lục đứng đó nhìn chằm chằm Cận Hàn Thanh một lúc, sau đó thu tầm mắt, thả nhẹ bước chân quay lên lầu.

Mi mắt Cận Hàn Thanh giật giật, nhưng không mở mắt, một tay anh ta nắm thật chặt chiếc chăn len trên người. Thật sự quá ấm áp, anh ta sợ đây là giấc mộng, chỉ cần anh ta mở mắt thì giấc mơ này sẽ biến mất.

(Bát Bát: Một vài người đọc cv rồi cho rằng đây là SE, ta không nghĩ phủ định suy nghĩ đó của mọi người, chỉ là ta đã sớm nói hy vọng không có ai spoil truyện rồi, bởi ví như ta chẳng hạn, ta không cho rằng đây là SE, vậy nên ta thật sự hy vọng không ai đem suy nghĩ của mình chuyển thành spoil áp đặt lên suy nghĩ của người khác. Lần này có 2 cmt spoil về chuyện này, ta sau đó đã xóa, nhưng một chút thất vọng nho nhỏ không phải không có bởi hành động đó rõ ràng là coi lời ta như gió thoảng qua tai. Lần này thì đúng là tùy vào suy nghĩ mỗi người, nhưng trước đây có rất nhiều người đọc cv rồi không hiểu hết, spoil sai lệch hẳn thông tin, bởi vậy ta hy

vọng những ai từ bộ này theo sang các bộ khác của ta sẽ tôn trọng ta một chút, cũng tôn trọng tác phẩm và những độc giả khác, đừng cmt spoil hay trả lời hộ ta bất kỳ một câu hỏi mang tính spoil nào. Ta không có nhiều quy tắc, chỉ có 1, 2 yêu cầu nhỏ này mà thôi.)

***

Lục Thành không ai không biết Cửu gia nâng niu con trai mình như bao bối, có thể coi là cưng chiều đến mức đội lên đầu.

Ba tuổi, Cận Ngụ ĐÌnh đưa đứa nhỏ đến sân golf, nói muốn dạy con trai đánh bóng.

Cố Tân Tân bất đắc dĩ ngồi bên cạnh, nhìn Cận Ngụ ĐÌnh nhét cây gậy đánh gôn vào tay con trai bao bối. Người lớn đủ cao mới có thể cầm được cây gậy đánh golf đó, mà đây thì sao, anh nghĩ con có thể vung lên thế nào hả?

Cố Tân Tân khẽ lắc đầu, "Anh đừng có làm trò áu trĩ nữa có được không?"

"Cái gì mà áu trĩ, đây gọi là bồi dưỡng từ nhỏ đấy."

"Vậy anh cũng có thể đổi sang cái gì đó dành cho con nít mà?"

Cận Ngụ ĐÌnh kéo một chiếc ghế đến rồi đặt con trai bao bối đứng lên, còn mình đứng bên cạnh dạy cho đứa nhỏ tư thế vung tay.

Nhưng có thể nhìn ra bao bối nhà anh không thích trò chơi này, bàn tay nhỏ cũng giữ không nổi cây gậy, thế nhưng Cận Ngụ ĐÌnh lại cực kỳ hưng phấn. "Phải mau mau lớn lên biết không, đến lúc đó baba đưa con đi chơi bóng, cưỡi ngựa, bơi lội, cắm trại....."

Cố Tân Tân trợn mắt nhìn anh. "Vì sao anh không nói đưa nó đi lái máy bay luôn đi?"

"Ý kiến này không tệ, tôi cũng có ý này."

Cố Tân Tân cầm bình nước lên uống hai ngụm, nhìn thấy Cận Ngụ ĐÌnh nắm tay con trai, chỉ là không dám quá dùng sức.

Đứa nhỏ trong ngực anh kêu la, giãy dụa muốn xuống, Cận Ngụ ĐÌnh nắm chặt bàn tay nhỏ kia, "Có phải thấy chơi rất vui không? Bảo bối đừng gấp....."

Đứa nhỏ ngồi xổm xuống, chậm rãi từ trên ghế tuột xuống, sau đó chạy đến quả bóng trước mặt, vừa cầm được lên liền cười khanh khách. Con trai bảo bối của anh có vẻ thấy quả cầu này chơi vui hơn, Cố Tân Tân nhìn thấy đứa nhỏ ném quả bóng đi, sau đó lại đi nhặt về, rồi lại ném đi.

Cận Ngụ ĐÌnh gọi thế nào cũng vô dụng, "Bảo bối, mang bóng về đây cho baba."

"Bảo bối?"

"Con trai ngoan?"

Dĩ nhiên là con trai anh không hề có ý định phản ứng lại anh, một mình chơi quả bóng nhỏ kia đến vui vẻ.

Cận Ngụ ĐÌnh lắc đầu, ngồi về bên cạnh Cố Tân Tân, "Cuộc sống sau này xem ra sẽ rất khó khăn đây."

"Làm sao vậy?"

"Nhỏ như vậy đã không nghe lời tôi, chờ đến thời kỳ dậy thì nổi loạn, không phải sẽ ngày ngày nghênh ngang bước qua mặt người ba này sao?"

Cố Tân Tân bật cười, "Anh đó, khi thì hận không thể cưng chiều nó đến trời, khi lại buồn lo vô cớ, em còn chưa có nghĩ xa đến đó đâu."

Cận Ngụ ĐÌnh ôm eo Cố Tân Tân, dựa đầu lên bả vai cô ấy, "Chờ đến già, chúng ta chỉ có thể nương tựa vào nhau thôi, con trai đã không thể dựa vào rồi."

Lời vừa dứt, Cận Ngụ ĐÌnh đã ai u một tiếng, cúi đầu nhìn xuống, hóa ra là con trai ném bóng trúng đùi anh.

Cận Ngụ ĐÌnh đứng lên, hai tay kẹp nách đứa nhỏ rồi nhắc lên cao, "Giỏi thật, bây giờ còn biết ra tay với ba ruột rồi phải không?"

Đứa nhỏ ngược lại cảm thấy chơi vui, cười tít mắt dung đưa hai chân, "Baba, baba....."

Khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh trong nháy mắt rơi vào ôn nhu vô hạn, anh thật sự cảm thấy hai chữ baba này, ngoại trừ tiếng xưng hô chồng ơi ra, thì chính là êm tai nhất rồi.

Cố Tân Tân vội vàng nhắc nhỏ, "Anh đừng có nâng cao quá, dọa sợ nó đó."

"Con trai của Cận Ngụ ĐÌnh sao có thể sơ độ cao được chứ."

Tiếng cười giòn tan của đứa nhỏ vang vọng cả một khoảng không gian, Cố Tân Tân cảm thấy hạnh phúc này chính là đỉnh điểm. Cô dựa lưng về sau, híp mắt, để ánh nắng ấm áp toàn bộ rơi trên mặt.

Cố Tân Tân rất thỏa mãn với cuộc sống này, khóe miệng cô khẽ dấn ra, nhìn Cận Ngụ ĐÌnh và đứa nhỏ càng chơi càng vui.

NNNN năm sau.

Cố Tân Tân mới từ đoàn phim trở về, bộ truyện tranh của cô được chuyển thể thành phim truyền hình, hôm nay làm lễ khởi công nên cô đi qua đó tham gia.

Bởi vì nơi này khá thuận tiện gọi taxi nên cô không lái xe, Cố Tân Tân vào đến nội thành, nhìn thấy ven đường có ga tàu điện ngầm, liền xuống xe.

Hôm nay là thứ bảy, trên tàu điện ngầm đông nghịt người, Cố Tân Tân thật vất vả mới chen chân vào được, đến cả chỗ đứng cũng không còn.

Mấy cô gái trẻ đứng bên cạnh bàn tán sôi nổi, Cố Tân Tân lấy điện thoại ra xem tin tức.

Có biên tập của trang web gửi tin nhắn cho cô, bộ « Cẩm Tú Hoàng Đồ » của cô đã giao cho bọn họ làm thành một bộ kịch truyền thanh, thế nhưng Cố Tân Tân nghe thử mấy bản phối âm đều cảm thấy không hài lòng.

Những người kia đều là diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp, lồng tiếng cho vài đoạn cũng khá quy củ, nhưng Cố Tân Tân luôn cảm thấy có gì đó chưa thuận tai cho lắm.

Hoặc là không đủ ngang ngược, hoặc là không đủ nhu tình, tìm kiếm những người có thể đảm nhiệm một lúc nhiều phương diện quả nhiên là quá khó.

Đám sinh viên đứng phía sau tụ tập lại một chỗ, đơn giản chỉ là tám chuyện xem trường mình có nam sinh nào hot, nữ sinh nào nổi trội.

"Mình nói cho mấy cậu nghe, Kỷ Diệc Hoành trong khoa phát thanh thật sự là thần, đài phát thanh của trường mỗi ngày đều có một mục riêng của cậu ấy. Cái chất giọng kia thật sự là có thể khiến người ta bay lên, êm tai đến mức có thể làm lỗ tai người ta mang thai luôn."

"Có khoa trương như vậy sao?"

"Không hề khoa trương nha, cậu phải nghe thì mới biết được."

Cố Tân Tân không nhịn được lòng hiếu kỳ nhìn sang, nhìn vào đồng phục của bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ là sinh viên đại học.

Một nam sinh tầm hai mươi tuổi có thể lồng tiếng cho một đoạn cảm xúc tang thương sao?

"Tất cả thày cô giáo của trường đều coi cậu ấy như bảo bối mà nâng niu, nói đó chính là cái chất giọng trăm năm khó gặp, thật đấy."

Cố Tân Tân nghe vậy, hoàn toàn bị bọn họ gợi lên hứng thú, nếu cô đã tìm lâu như vậy mà vẫn không ra được một diễn viên thích hợp, thì vì sao không thử một lần chứ?

"Thật ngại quá bạn học, bạn vừa nói người kia tên là gì vậy?"

"Kỷ Diệc Hoành ạ." Cô gái kia nhìn sang Cố Tân Tân, lễ phép trả lời.

"Là trường gì vậy?"

"Đông Thành, Đông Đại."

Cố Tân Tân nói cảm ơn, bất kể thế nào cô cũng phải qua đó một lần, tìm hiểu tình hình một chút.

Cô tìm đến Đông Đại, trực tiếp hẹn gặp hiệu trưởng. Đôi phương nghe được mục đích cô đến đây, vô cùng nhiệt tình mang ra toàn bộ tư liệu của Kỷ Diệc Hoành.

Cố Tân Tân xem ảnh trên tập tài liệu, chỉ là một tấm ảnh nho nhỏ mà đã có thể cảm giác được khí chất, xem ra người thật bên ngoài còn có dáng vẻ thần tiên hơn nhiều.

Hiệu trưởng rất nhanh liền cho gọi nam sinh kia đến, Cố Tân Tân nhìn cửa mở ra, cậu thanh niên đi vào. Đôi mắt Cố Tân Tân sáng rực, nếu không phải vì cô đang ở cái tuổi này thì nhất định sẽ không ngần ngại mà bày ra cái mặt mè trai.

Cố Tân Tân đứng dậy, "Xin chào."

Đối phương rất cao, thấp giọng đáp lại cô, "Xin chào."

Quả nhiên là giọng tốt, Cố Tân Tân không nén được kích động, "Giọng của cậu rất dễ nghe."

Trên mặt cậu thiếu niên không có quá nhiều cảm xúc. "Cám ơn."

Những lời khen như vậy cậu ta thật sự đã nghe được quá nhiều rồi, cũng đã sớm miễn dịch.

Cố Tân Tân rất hài lòng, cực kỳ hài lòng, ngay lập tức liền quyết định người mình muốn chính là Kỷ Diệc Hoành này.

(Bát Bát: Kỷ Diệc Hoành là nam chính trong bộ truyện mới Đại bạo ngọt của má Yêu, mọi người có thể tìm ngay bản dịch trong tài khoản wattpad, trang wordpress cũng như trang FB của CP88 để nhảy hố kkk)

Kịch truyền thanh『 Cầm Tú Hoàng Đồ 』ngay sau khi phát hành, trang web liền hết lòng nâng đỡ. Tuy biên tập đã sớm cảm thấy tác phẩm này nhất định sẽ bạo hồng, nhưng trang web cũng còn hai tác phẩm nổi như cồn khác đang phát kịch truyền thanh, đoán chừng kết quả cũng sẽ bị ép đi đôi chút.

Dù sao những diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp kia cũng có lượng fans hâm mộ của riêng mình, theo lý mà nói chính là không thể bị một người mới vượt mặt.

Kịch truyền thanh『 Cầm Tú Hoàng Đồ 』phát tập đầu tiên, lượt nghe đã tăng vùn vụt.

Người duy nhất không cảm thấy bất ngờ chắc cũng chỉ có Cố Tân Tân, cô luôn cảm thấy đây chính là hợp tình hợp lý.

Biên tập của trang web bắt đầu làm banner quảng cáo, đăng trên cả trang web và wechat, suốt đêm bận rộn không biết đâu là trời đâu là đất. Lượt đọc vẫn tiếp tục tăng, lượt bình luận và ném quà cơ hồ cùng một lúc leo chiếm vị trí đầu tiên tất cả các bảng xếp hạng.

Vừa về đến nhà, Cố Tân Tân lập tức lôi điện thoại ra, lúc Cận Ngụ Đinh đi vào, thấy cô đang ngồi nghe gì đó.

Tông giọng của cậu thiếu niên có độ dày vừa phải, lời thoại kinh điển từ trong miệng cậu đọc lên tràn đầy đều là cảm giác khiếp sợ và kinh diễm.

Cố Tân Tân nghe đến thất thần, thật ra ban đầu cô cũng có chút lo lắng, sợ cậu thanh niên này sẽ không làm được một nhân vật để vương tàn khốc lại xấu xa như vậy, xem ra lo lắng này của cô đã hoàn toàn thừa thãi rồi.

Cố Tân Tân hoàn toàn chìm đắm bên trong bộ kịch, lắng nghe giọng nói lạnh lùng mang theo thờ ơ không cảm xúc.

"Lên cung! Bắn!"

Cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên khung cảnh đó.

"Vút -----"

Âm thanh sắc nhọn cắt qua không khí bay đi, một trời tràn ngập mũi tên, còn có cả màu của máu. Chân trời lạnh lẽo phía xa như bị xé ra làm hai, vị hoàng đế trong mường tượng của Cố Tân Tân vẫn luôn duy trì tư thế ban đầu, ý cười bên môi chậm rãi kéo dài.

"Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Giọng nói của một người đàn ông khác mang theo tức giận vang lên.

Kỷ Diệc Hoành quả nhiên có một tông giọng hay đến kinh ngạc, có thể lồng tiếng cho vai thiếu niên tinh khiết, cũng có thể đảm

nhiệm vai thiếu niên có chút tà lại cuồng ngạo, sau này bạo hỏa là không thể nghi ngờ.

Cố Tân Tân nghe được đơn giản một chữ. "Giết."

Trong nháy mắt toàn bộ da gà nổi lên, một chữ giết này phảng phất như chui ra từ địa ngục, mang theo lạnh giá làm người ta sợ hãi.

Cố Tân Tân không ngờ giọng nói của cậu thanh niên kia lại có thể có sức cuốn hút như vậy, cô đúng là phát hiện ra bảo vật rồi.

Lúc Cận Ngụ ĐÌnh đi vào nhà, nghe được khắp nhà đều là giọng nói dễ nghe này, anh đi đến bên người cô, "Đang xem phim gì vậy?"

Cô mở mắt ra, chỉ chỉ vào điện thoại, "Không phải phim, là kịch truyền thanh."

"Của em sao?"

"Ừa," Cố Tân Tân kéo tay anh qua, để anh cùng nghe. "Anh nghe thử xem, có phải là rất êm tai không?"

"Đây chính là bảo vật em đào được ở Đông Đại?"

"Chính xác, thật sự không dễ dàng chút nào."

Cận Ngụ ĐÌnh tắt đi, Cố Tân Tân vội vàng đẩy tay anh ra, "Làm gì thế, em còn chưa có nghe xong."

"Nếu em muốn nghe thì lén lút nghe sau lưng tôi ấy, đừng có nghe trước mặt tôi."

"Vì sao?" Cố Tân Tân không hiểu.

"Em nhìn vẻ mặt của em đi..... em thích nghe mấy thứ này lắm phải không? Nhưng trong mắt em chỉ được có tôi thôi, đừng có quên."

Cố Tân Tân ngồi lên mép giường. "Cận Ngụ ĐÌnh, anh đúng là quá bá đạo rồi."

Người đàn ông đè cô lên chiếc giường lớn, "Trong mắt em, người duy nhất em có thể sùng bái chỉ được là tôi, người em mến mộ nhất cũng chỉ được là tôi."

Cố Tân Tân vỗ nhẹ mặt Cận Ngụ ĐÌnh, "Anh nói vớ vẫn cái gì thế? Cũng chỉ là một cậu thanh niên mới lớn thôi, da mặt em có dày thế nào cũng không thể mơ ước một tiểu thịt tươi non mềm như vậy có phải không?"

"Vậy ý em tôi là lão già?"

"Không có không có," Cố Tân Tân vuốt ve khuôn mặt anh. "Anh tươi nhất."

Cận Ngụ ĐÌnh nghe được, hài lòng cúi xuống hôn lên môi cô, ngón tay Cố Tân Tân nâng cằm anh, động tác cực kỳ câu dẫn, người đàn ông bắt lấy tay cô. "Gần đây em luôn bận rộn, lạnh nhạt tôi."

"Đâu có, thời gian của nguyên một ngày chủ nhật đều dành cho anh, anh còn muốn thế nào nữa?"

"Em về hưu đi, như vậy có thể ngày ngày ở cạnh tôi."

Cố Tân Tân đầm nhẹ vai người đàn ông, "Về hưu? Anh muốn ăn đòn phải không?"

Đều đã không còn trẻ mà còn không đứng đắn như vậy, đôi khi Cố Tân Tân thật sự không chịu được, nhưng cô cũng vô cùng hưởng thụ.

Cô đưa tay nâng khuôn mặt Cận Ngụ ĐÌnh lên, chủ động hôn anh một cái. "Em yêu anh."

Người đàn ông đón lấy câu nói này, giữa hai hàng lông mày đều là ý cười ấm áp, ánh mắt sáng rực của anh dừng trên khuôn mặt nhỏ của Cố Tân Tân, "Tôi biết."

Cô yêu anh, anh vẫn luôn biết.

Anh đã âm thầm thè sẽ không bao giờ để phần tình yêu này biến mất, phải là vĩnh viễn kéo dài thật dài.

Cận Ngụ ĐÌnh khẽ nhéo mũi Cố Tân Tân.

"Tôi yêu em, tôi yêu em."

(Toàn văn hoàn)